

Giới thiệu Côn Luân

Núi Đại Ba, tây nối dãy Tần, đông thông đèo Vu, hiểm trở hùng vĩ, nổi tiếng khắp thiên hạ. Đường núi vừa gấp ghenh vừa chật hẹp, nơi nơi là hào sâu khe rộng. Đại Ba cheo leo hiểm trở, chim khó bay qua, vượn không trèo tới đỉnh. Lý Thái Bạch hiểu biết rộng, ngao du nhiều nơi, qua vùng này không kìm được phải thở dài: “Đường vào đất Thục khó hơn lên trời.”

Đương độ tháng chín, trời nhằm tiết thu, phong đỏ nhuộm thấm dãy núi, lá vàng như bướm bướm, cảnh sắc vô cùng rực rỡ.

Vùng núi nhấp nhô hiểm trở, chỉ có một con đường hẹp sống trâu, trên kệ vách đá dựng đứng, dưới mấp mé vực sâu thăm thẳm, uốn lượn chạy về hướng nam. Gió thổi tới, lật tung những mớ dây leo khô trên vách cao, để lộ ba chữ lớn màu đỏ sẫm lóm đóm: “Thần Tiên Độ”.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đường vào đất Thục khó đi

Núi Đại Ba, tây nối dãy Tần, đông thông đèo Vu, hiểm trở hùng vĩ, nổi tiếng khắp thiên hạ. Đường núi vừa gấp ghenh vừa chật hẹp, nơi nơi là hào sâu khe rộng. Đại Ba cheo leo hiểm trở, chim khó bay qua, vượn không trèo tới đỉnh. Lý Thái Bạch hiểu biết rộng, ngao du nhiều nơi, qua vùng này không kìm được phải thở dài: “Đường vào đất Thục khó hơn lên trời.”

Đương độ tháng chín, trời nhằm tiết thu, phong đỏ nhuộm thấm dãy núi, lá vàng như bướm bướm, cảnh sắc vô cùng rực rỡ.

Vùng núi nhấp nhô hiểm trở, chỉ có một con đường hẹp sống trâu, trên kệ vách đá dựng đứng, dưới mấp mé vực sâu thăm thẳm, uốn lượn chạy về hướng nam. Gió thổi tới, lật tung những mớ dây leo khô trên vách cao, để lộ ba chữ lớn màu đỏ sẫm lóm đóm: “Thần Tiên Độ”.

Lúc ấy trong núi tịch mịch, chim nín trùng im, suối chảy lặng lẽ. Bỗng có tiếng người nói vang lên, nghe rõ mồn một trong cảnh vắng. Tiếng nói to dần, rồi một già một trẻ xuất hiện, đi tới trên con đường quanh co uốn khúc.

Người già chừng hơn năm mươi, thân hình cao lớn, tinh thần phấn chấn, khuôn mặt thô kệch, hai mắt sáng quắc. Người trẻ gầy yếu, mặt tròn như trăng rằm, mi mắt thanh tú, dễ ria mép, mỉm miệng cười.

“Bố ơi, chỗ này tên là Thần Tiên độ, nhưng con thấy cũng chỉ tựa tựa ‘Thiên Xích tràng’, ‘Diêu từ thiên thân’ ở Hoa sơn vậy thôi.” Thiếu niên nói.

“Văn Tĩnh à, mày chỉ biết địa thế hiểm trở mà không biết lòng người độc ác. Nơi đây lâu nay vẫn là chỗ ẩn núp của bọn cường đạo, vực với khe này đã phoi xương rất nhiều khách bộ hành và thương lữ.” Ông già bắt giác thờ dài.

“Kỳ hiểm dã nhược thử, ta nhĩ viễn đạo chi nhân, hồ vi hô lai tai!” Văn Tĩnh lắc đầu.

“Thằng ranh này, nói cái quái gì vậy?” Ông già trừng mắt.

Văn Tĩnh lè lưỡi: “Đó là một câu trong Thục Đạo Nan của Lý Bạch, nghĩa là ‘Đường vào đất Thục đã nguy hiểm và trắc trở như vậy, vì sao người ta vẫn lặn lội từ ngàn dặm xa xôi tới đây?’”

“Mày chẳng hiểu gì cả! Nếu không phải vì kiếm com dứt miệng, ai lại muốn bỏ vợ đại con thơ đến cái nơi quỷ quái này?”

“Thế, ... liệu chúng ta có gặp cường đạo không?”

“Xem chừng mày rất muốn thì phải.” Ông già ngắm nghía gã trai.

Văn Tĩnh cười ha hả: “Nếu gặp thật, chưa biết ai cướp ai đâu.”

“Ỗ vào mấy miếng vỗ mèo quào của mày ấy ư?” Ông già cười nhạt, “Sớm muộn gì cũng bị người ta nện cho một trận chết toi.”

“Lúc nào bố cũng chê bai con.” Văn Tĩnh đỏ mặt tía tai: “Huỳnh Âm đạo trưởng nói con căn cơ thâm hậu, ngộ tính rất cao. Lần trước một mình con đấu lại Vũ Thanh và Vũ Linh, cuối cùng hai đạo đồng ấy thua còn gì.”

“Phi.” Ông già nổi giận, dí ngón tay vào chóp mũi cậu con: “Đồ mặt dày! Vũ Thanh, Vũ Linh đều chưa đầy mười tuổi, mày thì bao nhiêu tuổi rồi? Nói đi, mày bao nhiêu tuổi?”

Văn Tĩnh bị mắng tới tăm mặt mũi, lúng túng: “Tại chúng nó ra tay với con trước.”

“Hừ, còn già nồm?” Ông bố bắt đầu xắn tay áo, Văn Tĩnh vội vã giật lui.

“Giỏi thì chạy đi.” Toan dạy cho thằng con một bài học, đột nhiên nghe thấy đằng xa có tiếng quạ la quang quác, ông già bất giác dừng chân, ngạc nhiên nói: “Sao lũ quạ kêu la ghê thế nhỉ?”

Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên: “Đằng trước kia xảy ra chuyện gì chẳng?”

Ông già lườm con: “Mày đợi ở đây. Ta đi xem sao.” Nói rồi nhấc chân, thoáng cái biến mất ở khúc cuối con đường

Luân quần đợi một lúc, sương mù dâng lên trong khe núi, trắng mờ mịt không nhìn thấy gì cả, Văn Tĩnh đâm ra bứt rứt. Bỗng nhiên tiếng quạ đằng xa lại vắng tới, gã bỗng sồn gai ốc, sợ hãi khó tả, không câu nệ lời cha dặn nữa, bèn men theo vách đá, lần lần tiến lên.

Đi được chừng ba dặm, thấy phía trước mở ra rộng rãi bao la, một khoảng đất trống xuất hiện. Văn Tĩnh nhóng mắt nhìn kỹ, hoảng hồn suýt bước hụt chân.

Trên nền cỏ xanh mơn mẫm, có hai mươi mấy cái thây nằm ngã ngổ ngang, đều há hốc mồm, mắt lọt khỏi tròng, cổ bị khía một vết thương, máu đã đông tím lại trong làn gió núi.

“Mẹ ơi!” Đờ đẫn một lúc lâu, cuối cùng Văn Tĩnh buột miệng kêu lên.

“Đừng lại nhai nữa!” Ông già đứng bên một thi thể, không ngoảnh đầu lại, trên tay là một miếng ngọc bài trong suốt lóng lánh như mỡ dê.

“Chuyện gì thế bố?” Văn Tĩnh hỏi, tim đập thình thịch.

“Mày hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Ông già nói, “Đám người này chết ít nhất cũng được hai canh giờ rồi.”

“Lạ nhỉ!” Văn Tĩnh lấy lại can đảm, bước đến xem xét thật kỹ mấy cái xác: “Những người này đều bị thương ở cổ... Ồi, độ nông sâu giống hệt nhau, như thế dùng thước đo ấy.”

“Ừ, tất nhiên. Ta nghĩ do một người hạ thủ thôi.”

Văn Tĩnh giật mình, ngó lão già trừng trừng: “Bố nói dối.”

“Mày bảo sao cơ?” Ông già gờn nắm tay to tướng lên.

Gã trai vội vả vào miệng mình, cười xoa: “Sao bố biết là do một người hạ thủ?”

“Không còn gì đơn giản hơn.” Ông già bảo: “Mày nhìn các vết chân dưới đất, ngoài của mày, của ta, thì chỉ còn hai loại. Một là dấu giày đầu hổ, đó là thứ giày người giàu thường xỏ lúc leo núi. Một là dấu giày đế mỏng, thường dùng để phi hành hoặc chạy trên vách đá, rất ít đeo khi đi đường núi. Ta vừa xem rồi, những người chết này đều mang giày đầu hổ.”

Văn Tĩnh chăm chú quan sát: “Bố thực là mắt sáng như sao, liệu việc như thần, nhưng mà... nhưng mà... sao con không nhìn thấy dấu giày đế mỏng?”

Ông già ngồi xổm xuống, chỉ vào một chỗ lõm bé xíu trên mặt đất, “Nông thế này mà!” Văn Tĩnh trở mắt.

Ông già chậm rãi đứng lên: “Kẻ này võ công cao lắm, thực khiến người ta khiếp sợ. Đạo pháp thì khỏi phải nói rồi, ngay thuật khinh thân, cả đời Lương Thiên Đức ta cũng chưa trông thấy bao giờ.”

“Không thể nào. Chắc tại bọn này kém quá mà thôi.”

Lương Thiên Đức siết chặt nắm tay, khớp ngón kêu răng rắc, biến ra trắng bệch: “Nhìn dấu tích đá dấu, đủ thấy những kẻ táng mạng này không phải hạng tầm thường, trong đó có mấy người công phu quyền cước còn trên cả ta.”

Văn Tĩnh trở mắt, sống lưng lạnh toát. Một lúc lâu sau mới nói: “Hay họ gặp ma?”

“Gì cơ?”

“Người mà có hạng ghê gớm như vậy sao?”

“... Mày chả hiểu gì hết, thật là một thằng nhóc không biết trời cao đất dày.” Lương Thiên Đức trừng mắt.

Văn Tĩnh gọi ý: “Bố, mình lỡ gặp phải, thôi thì chôn cất họ đi.”

“Không được.” Lương Thiên Đức nói, “Mấy người này lai lịch phức tạp, chôn cất lạng lẽ e rằng sẽ phạm một sai lầm rất lớn.”

“Hay chúng ta báo quan.” Văn Tĩnh vừa nói dứt, đã run lên cầm cập.

“Quan lại Tổng triều chẳng có mấy người tốt.” Lương Thiên Đức nói: “Đừng can thiệp những việc không phải của mình, chuốc vạ vào thân đấy.” Lão vừa nói, vừa chà xát miếng ngọc bài, cau mày như do dự điều gì, một lúc sau thờ dài, thả xuống xác một thanh niên tuấn tú vận áo trắng, rồi quay mình

bỏ đi. Văn Tĩnh đợi lão đi xa, len lén cầm lên xem, thấy nó trong suốt lỏng lẻo, chạm trở rất tinh xảo, chín con giao long sống động như thật ôm lấy bốn chữ triện thếp vàng: “Như – Trầm – Thân – Lâm”. Gã đang khe khẽ xuyết xoa, chợt nghe thấy ông già gọi, giật thót nhìn lên, Lương Thiên Đức đã lại quay mình bỏ đi rồi. Không kịp đặt miếng ngọc xuống nữa, Văn Tĩnh bèn nhét luôn nó vào ngực áo, cảm thấy hơi lạnh thấm sang người.

“Đi mau!” Lương Thiên Đức hét: “Nhờ ai đến thì làm thế nào?”

“Bố đúng là non gan nhất chết.” Văn Tĩnh vừa đi vừa lẩm bẩm.

Lương Thiên Đức thính tai, nghe thấy loáng thoáng bèn hỏi, “Mày nói gì?”

Văn Tĩnh xám mặt, định phân trần, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng hát vang lên:

“Ôi, chao ôi!

Nguy hê, cao thay!

Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh.

Tầm Tùng và Ngự Phù,

Mở nước bao xa xôi!

Đến nay bốn vạn tám ngàn năm,

Mới cùng ải Tàn liền khỏi người...”

Một nho sinh ăn vận rách rưới, mặt như gà chọi, say sưa loạng choạng, cầm một bầu rượu son đỏ, lão đảo bước ngược lại.

“Phía tây núi Thái Bạch có đường chim,

Vất ngang đến tận đỉnh Nga Mi,

... à... Nga Mi... à...”

Ngang qua hai cha con, ông ta bỗng hất chân, chao người đi, Văn Tĩnh tuổi trẻ nhiệt tình, vội vã thò tay đỡ. Nho sinh phát tay áo rách, đẩy Văn Tĩnh ra, tiếp tục ca:

“Rồi sau thang trời, lối đá mới nối liền.

Trên đỉnh có sáu rồng, lượn quanh vàng nhạt;

Dưới có dòng sâu rẽ ngược, sóng cả đua chen.

Hạc vàng bay qua còn chẳng được;

Vượn khi toan vượt, buồn với vin.” 2

Vừa hát vừa bỏ đi.

“Bố, đằng sau là ‘Thần Tiên độ’. Ông ấy rệu rã như thế làm sao vượt qua được?” Văn Tĩnh hỏi.

“Hừ, anh khoá hồng thi, văn nhân buồn bã. Đại Tổng thực đáng ghét! Chẳng có gì hay, chỉ toàn những người nghèo nàn khốn khổ.” Ông già cau mày, hai cha con cùng ngoái lại, bất giác ngơ ngác nhìn nhau, con đường quanh co uốn khúc tịnh không một bóng người. Truyện "Côn Luân "

“Bố... bố...! Chúng... ta gặp... gặp ma rồi!” Văn Tĩnh thều thào.

“Bậy bạ, mặt y đỏ rực thế, có chỗ nào giống hồn ma bóng quế đâu?”

Ông già ngoài miệng trách móc, nhưng trong bụng cũng kinh hãi vô cùng. Sau đó, họ đều im lặng, không trò chuyện gì nữa, cứ cắm đầu cắm cổ đi. Được một thời đường, vượt qua một con đèo, bỗng trông thấy một dòng suối trong chảy róc rách, một cây cầu độc mộc bắc ngang hai bờ, đầu cầu có một quả đồi, mấy ngọn núi xanh ôm ấp vài ba căn nhà, khói nhẹ loan xoăn theo gió trời lên.

“Đằng kia có quán trọ.” Văn Tĩnh reo mừng, trở tay về một dãy nhà lợp ngói xanh phía xa. Trước cửa treo hai quả đèn lồng, viết tám chữ lệ: “Khách sạn Ba Sơn, đến như về nhà”. Ông già cũng mỉm cười.

Hai người đến trước quán trọ, chưa bước vào, một tiểu nhị đã chạy ra, nhìn họ thật kỹ: “Xin lỗi, ở đây có người bao hết rồi.”

Văn Tĩnh thất vọng vô cùng, nói với cha: “Bố ơi, con đói lắm.”

Lương Thiên Đức cau mày: “Chúng tôi ăn cơm xong là đi ngay. Mong anh giúp đỡ.”

“Thế thì...” tiểu nhị tỏ vẻ trù trừ.

“Mọi người đều là khách, hà tất câu nệ như thế.” Trong quán có tiếng sang sảng vọng ra, “Anh cứ mời họ vào.”

“Vâng, vâng.” Tiểu nhị tránh sang nhường đường. Văn Tĩnh vui mừng, lao vào trước.

“Thằng ranh, chỉ ăn là giỏi.” Lương Thiên Đức bắt lực lâu bầu.

Trong quán có một cái bàn bát tiền³, ba người đang ngồi. Người ngồi đầu bàn là một văn sĩ áo trắng, mảnh khảnh sạch sẽ, râu tóc đen nhánh, tay phe phẩy một cây quạt gấp. Người ngồi mé phải là một ông già rắn rỏi, khuôn mặt đen cháy, râu dài tới ngực, đôi mắt lim dim, bộ dạng uy nghiêm. Người thứ ba là một hán tử trung niên, mày rậm mắt tròn, da thịt rắn chắc, lưng đeo một thanh đại đao chín khuyên, trông thấy Văn Tĩnh xầm xầm chạy vào, y cau mày.

“Ba cân thịt bò, ba cân cơm, ờ... một cân rượu nếp, một đĩa rau... Ôi chà!” Văn Tĩnh ôm đầu, sợ sệt nhìn cha.

“Thằng ranh này, mày ăn hết không?” Lương Thiên Đức sầm mặt hỏi.

“Quý khách còn dùng gì nữa ạ?” Tiểu nhị cười ngọt ngào.

“Đủ rồi.” Lương Thiên Đức lắc đầu.

Tiểu nhị thấy hai cha con quần thô áo vải, nhàu mảy nói: “Xin lỗi, quán chúng tôi có lệ bắt thành văn, tiền trao cháo múc, mong quý khách trả tiền trước.”

Lương Thiên Đức ngấm nó thật kỹ: “Đồ mục hạ vô nhân, nguoi tưởng các ông đây ăn không chẳng?”

Tiểu nhị cười ha ha: “Đâu dám! Quý khách thực biết nói đùa!”

Lương Thiên Đức khoát tay: “Văn Tĩnh, lấy tiền ra.”

Văn Tĩnh vâng lời, thò tay vào ngực áo, mắt bỗng tròn lên, lăm tay khắp trên dưới, ngó cha, nước mắt chực trào ra: “Bố ơi, túi tiền... túi tiền... mất rồi.”

“Cái gì?” Lương Thiên Đức kêu lên.

“Hơ.” Tiểu nhị lập tức sầm mặt: “Quý khách, quán chúng tôi vốn nhỏ lời ít, xưa nay không bán chịu.”

Lương Thiên Đức tức giận nhìn con. Văn Tĩnh méo máo: “Con nhớ là đã đếm kỹ trước lúc qua Thần Tiên độ, thế mà giờ không thấy nữa.”

“Ta biết đâu đấy? Tay nài toàn do mày đeo mà.” Lương Thiên Đức không kìm được vùng tay đánh.

Văn Tĩnh ôm đầu, kêu van: “Con nhớ ra rồi, chính cái tên nho sinh ma quỷ ấy, nhất định đã nhảm lúc con tốt bụng gờ tay ra đỡ, nhưng mà...” Văn Tĩnh lắc đầu: “Sao con không phát giác ra nhỉ.” Gã ngấm ngấm than thở, không những túi tiền, mà cả miếng ngọc bài dúi trong ngực cũng bị tên đó nâng mất rồi, nếu không thì còn có thể mang ra đổi cơm ăn. Tên nho sinh khôn kiếp xấu xa! Nghĩ đến đây, gã suýt oà khóc.

“Thế mà cũng đòi luyện võ.” Lương Thiên Đức không kìm được nữa, tóm lấy cổ gã. Văn Tĩnh la oai oái như lợn bị chọc tiết.

“Quý khách, mời các vị ra ngoài đánh nhau.” Tiểu nhị hằm hằm đuổi.

Lần đầu tiên trong đời bị si nhục như thế, Lương Thiên Đức tím mặt, uất ức vô cùng, dậm chân toan chạy ra cửa, chợt nghe thấy văn sĩ cười bảo: “Nếu các hạ không chê, Bạch Phác đứng ra mời mọi người cùng uống một ly?” Lương Thiên Đức sững sờ, chưa kịp đáp, đã thấy Văn Tĩnh xoa cổ lăm bằm: “Đến tối biết làm sao đây?”

“Khốn kiếp!” Lương Thiên Đức trừng mắt tức giận.

“Bố ơi, con đói thật mà.” Bụng Văn Tĩnh kêu lục đục.

Lương Thiên Đức toan chửi mắng, song nhìn bộ dạng thiếu não của thằng bé lại không nỡ cất lời. Bạch Phác cười: “Người ta sống trên đời, ai chả có lúc khó khăn. Huống hồ tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo, mong huynh đài đừng chối từ.”

“Thôi được!” Lương Thiên Đức thở dài, cúi đầu vòng tay đáp: “Thịnh tình của các hạ, Lương mỗ xin nhận!” rồi gượng gạo cùng Văn Tĩnh lại ngồi, không dám thọ lãnh ân huệ của người ta, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Đây là Đoan Mộc tiên sinh, tên húy Trường Ca.” Bạch Phác chỉ ông già mặt đen. “Còn đây là Nghiêm Cương huynh, người ta thường gọi là Bát tỷ đao.” Y trở hán tử mang đao. Hai người hơi cúi đầu, nhưng không nói gì.

“Hai vị là người phương bắc phải không?”

“Vâng, chúng tôi từ Hoa sơn đến.”

“Ồ.” Văn sĩ áo trắng nói, “Nhưng nghe giọng hai vị lại giống người phương nam.”

“Ừm, cụ nhà tôi nguyên quán Hợp Châu⁴, xưa kia sống ở Giang Nam một thời gian, nhưng đã dừng chân ở phương bắc hơn hai mươi năm rồi.”

Bạch Phác xoa tay: “Phương bắc là nơi bọn Hồ Lô hoành hành, các hạ sống cùng Di Dịch mà không quên khẩu âm Đại Tổng thì thật đáng phục, lại thêm lệnh lang cũng vẫn nói giọng Giang Nam, thực là hiếm có!”

Lương Thiên Đức rùng mình, suýt làm đổ rượu ra áo.

“Bố,” Văn Tĩnh vỗ lên: “thì ra bố không cho con nói cái tiếng nhũn nhều uốn éo ấy là vì thế.”

“Ăn đi!” Lương Thiên Đức trừng mắt nhìn. Văn Tĩnh sợ hãi cầm mặt xuống và com.

“Chẳng hay tình hình phương bắc ra sao?”

Lương Thiên Đức im lặng. Văn Tĩnh cướp lời: “Bọn Thát rất tồi tệ, coi người Hán như cỏ rác, gần đây còn bắt người Hán sung quân, bố tôi tức giận, mới dắt tôi trở về Đại Tổng.”

“Ồ.” Bạch Phác liếc Lương Thiên Đức.

“Giờ thì tốt rồi, lần này trở về, không sợ bị bọn Mông Cổ hà hiếp nữa... nhưng mà, nhưng mà còn bao nhiêu bà con ở lại đó, sống rất khổ.” Văn Tĩnh buồn thiu.

“Ừ, di dân lệ tặn Hồ trần lĩ, nam vọng vương sư hựu nhất niên⁵.” Bạch Phác thờ dãi.

Lương Thiên Đức cười khẩy: “Cho dù có đọc thêm bao nhiêu câu, cho dù Nhạc Vũ Mục tái sinh, Hàn Thế Trung sống lại, quân đội Đại Tổng cũng không đánh được đến phương bắc đâu.”

“Ông nói thế là thế nào!” Nghiêm Cương tròn mắt: “Làm như bọn Mông Cổ ba đầu sáu tay không bằng.”

Lương Thiên Đức cười: “Bọn Mông Cổ thì không có ba đầu sáu tay, nhưng triều đình Lâm An phần lớn là ba cô sáu bà⁶.”

“Ông dám sỉ nhục triều đình!” Nghiêm Cương nổi giận.

“Không dám, tôi chỉ khâm phục triều đình Đại Tổng, tuyển một lũ quan lại mỗ nhọn nanh dài, nịnh bợ mê hoặc hoàng đế, mà vẫn thoi thóp ngắc ngoải sống được đến hôm nay.”

“Ngươi... nói bậy nói bạ.” Nghiêm Cương đứng bật dậy, mắt toé lửa.

Lương Thiên Đức không nhìn y, vẫn điềm đạm tiếp: “Nghiêm huynh nói đúng lắm. Tôi chẳng qua là một tên thô莽, chỉ biết ăn nói bậy bạ thôi.”

“Binh lực Mông Cổ đã hùng mạnh như thế mà vẫn ráo riết chiêu binh.” Bạch Phác lộ vẻ ưu tư: “Dã tâm diệt Tống của Mông Ca Hãn⁷ thực đáng sợ!”

“Diệt Tống?” Văn Tĩnh ngừng đưa, nhìn Bạch Phác.

“Ừ!” Bạch Phác nói: “Quân Thát chia làm hai cánh, do hoàng đế Mông Ca và em hán là Hốt Tất Liệt dẫn đầu đã sẵn sàng chiến đấu, sắp tấn công xuống đây rồi! Em không biết ư?”

Văn Tĩnh nghi hoặc nhìn cha: “Đại Tổng có binh tướng chứ?” Gã hỏi.

“Hừm... tất nhiên là có.”

“Thế thì được rồi, thuyết thư tiên sinh⁸ từng nói, binh đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn, đánh lui bọn Thát là ổn thôi.” Văn Tĩnh dương dương tự đắc, cho rằng mình nói rất đúng.

“Hà, hay cho cái câu binh đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn.” Đoan Mộc Trường Ca vẫn im lặng này giờ chợt lên tiếng: “Từ thời Thành Cát Tư Hãn đến nay, mấy chục năm rồi Mông Cổ chưa thua trận lần nào; còn Đại Tổng, từ thời Ngụ Doãn Văn⁹ phá Kim đến nay, gần trăm năm rồi chưa lần nào thắng trận. Mạnh yếu ra sao, khỏi nghĩ cũng biết, cháu nhỏ nói thế là quá vô căn cứ đây.”

Văn Tĩnh đỏ mặt, ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác, bỗng thấy nơi khuất tối ở mặt tường phía nam có một bức Thái Bạch hành ngâm đồ¹⁰, bên dưới đề hai mươi dòng bài Thực Đạo Nan

theo lối cuồng thảo, nét chữ rất độc đáo. Bạch Phác thấy gã ngắm bức hoạ đến thất thần, bèn hỏi: “Em cũng thích tranh chữ?”

“À... không.” Văn Tĩnh đỏ mặt: “Tôi chỉ cảm thấy bức tranh này rất đặc biệt, tranh và chữ bộc lộ khá mạnh tâm tư của người vẽ.”

Bạch Phác ngạc nhiên: “Em nói thử xem!”

Văn Tĩnh nói: “Bức họa tuy chỉ trình bày trên ba thước, nhưng cảnh vật và con người trong tranh tựa như trải trên giấy lụa dài tới muôn trượng. Nói cách khác, người vẽ có sẵn khí độ và bản lĩnh để phóng tay trên một phạm vi rất rộng, nhưng khi đặt bút lại phải giới hạn trong khuôn khổ một tờ giấy xuyên nhỏ. Nét bút toát lên khí phách bất phàm khó tả, tràn ra ngoài bức tranh, như muốn xé rách tất cả con người và cảnh vật, bộc lộ khí thế cuồng dã mạnh mẽ lạ thường, tâm cảnh của người vẽ rất hợp với câu thơ Cổ lai đại tài nan vi dụng 11 của Đỗ Công Bộ.”

“Ồ.” Bạch Phác gật gù: “Thực không dám giấu, bức họa đó là của thầy ta, đạo xưa người đi qua vùng này, nhân hứng mà vẽ bút vẽ.”

“Á, lệnh sư thật tài giỏi. Có điều, tôi cảm thấy bức họa không những cuồng dã, mà còn hàm chứa một nỗi bi thương rất khó tả...”

“Bi thương?”

“Ừm, lạ thực! Thoáng nhìn thì thật tuyệt diệu, nhưng nhìn kỹ thì thấy chỗ nào cũng có mâu thuẫn, năm bè bảy bối, hoa và cỏ, núi và nước, nước và người, người và chữ, không chỗ nào hoà hợp cả. Khi vẽ bức tranh này, lệnh sư hẳn rất buồn bã, trái tim tan nát.”

“Thầy ta quả đúng là luôn làm những việc khiến người khác khó hiểu.” Bạch Phác lộ vẻ ngạc nhiên, “Nhưng ta tận mắt quan sát sư phụ vẽ, mà không nhận ra những điều như em vừa mô tả, em nắm bắt được cái người khác không nhìn thấy, thực là cao minh.”

“Đâu có, đâu có.” Văn Tĩnh toét miệng cười.

“Thằng lỏi con chỉ gọi ba hoa chích choè.” Một giọng nói bỗng vang lên bên ngoài quán trọ: “Trả cho mi cái này đây.” Một vệt sáng trắng bắn vào vùn vụt, lao thẳng đến mặt Văn Tĩnh. Lương Thiên Đức vội giơ tay bắt lấy, ai ngờ nó bỗng nhanh hẳn lên. Lão chớp hụt. Phấp một tiếng, vệt sáng đánh thẳng vào mặt Văn Tĩnh.

Lương Thiên Đức cả kinh, biết rõ đốm sáng lao tới mạnh như thế, tất nóng rất, đụng phải thế nào cũng bị thương, Văn Tĩnh trúng đòn thì mười cái đầu cũng bị đánh vỡ. Nào ngờ nhìn kỹ, lại thấy mặt gã chỉ bầm đỏ. “Con không sao chứ?” Lão hỏi.

Văn Tĩnh ngạc nhiên, cảm lên một miếng ngọc bài màu trắng, kinh ngạc kêu: “Ồi chà! Cái này bị ăn cắp mất rồi cơ mà!” Lương Thiên Đức nghe nói biến sắc, ngoắt đầu xem. Bạch Phác mặt xám như tro tàn. Đoan Mộc Trường Ca mở to mắt, nhìn chăm chăm vào miếng ngọc. Nghiêm Cương đứng bật dậy, la thất thanh: “Cửu Long ngọc lệnh.” nói rồi phóng vút ra ngoài toan đuổi theo. Bạch Phác giữ lại: “Không kịp đâu.” Giọng y run run: “Thầy tôi đấy.” Mọi người giật mình.

“Thủ pháp ném ám khí xa mạnh gần yếu ấy có tên Hồ đầu xà vĩ, là tuyệt kỹ độc môn thầy tôi sáng tạo ra khi đi ngao du khắp nơi.” Ánh mắt y dừng ở Văn Tĩnh: “Nhưng mà, vì sao gia sư nói ‘Trả cho mi’, còn em lại nói ‘bị ăn cắp mất rồi’. Hờ, em có thể giải thích cho rõ ràng được không...”

Y chưa dứt lời, Đoan Mộc Trường Ca đã như rồng mây, vuron tay ra, nhanh như chớp nắm lấy mạch môn của Văn Tĩnh. Lương Thiên Đức ngấm ngầm kêu khổ, lại thấy Nghiêm Cương đã đi kiêu con cua ra án ngữ cửa quán. Bạch Phác từ từ đứng lên, vòng tay: “Mong lão tráng sĩ nói cho rõ.”

Lương Thiên Đức do dự. Đoan Mộc Trường Ca cười nhạt: “Lão già không nói thì còn thằng con.” rồi vận kinh, Văn Tĩnh đau đớn la lối: “Ông... ôi gọi... vận tôi... làm gì... ôi ôi...”

“Trước đây mày đã trông thấy miếng ngọc bài này rồi phải không?” lão đánh mặt hỏi.

“Trông thấy... ôi dà... thì sao...?”

“Ở đâu?”

“Ồi... ông buông tay ra...”

“Nói!”

“Ông buông ra đã... Ôi dà!”

“Còn ngoan cố thì tao sẽ huỷ cánh tay này của mày luôn!”

“Huỷ... ôi... tôi cũng không nói...” Văn Tĩnh đau đến trào nước mắt.

“Đồ vô dụng, muốn ra về anh hùng thì đừng có khóc!” Lương Thiên Đức lạnh lùng nói.

“Nhưng... ôi dà... lão ấy vận con đau quá.” Văn Tĩnh nuốt lệ.

“Không ngờ các ngươi lại dùng thủ đoạn đó.” Lương Thiên Đức phất tay áo. “Cũng được, đi theo ta.”

“Sự việc dị thường, xin huynh đài chớ trách.” Bạch Phác tỏ vẻ rất lấy làm tiếc.

“Hừ!” Lương Thiên Đức sải bước thật nhanh ra cửa.

Toán người gấp rút đi. Đến trước Thần Tiên độ, Lương Thiên Đức thỉnh linh đứng lại, thờ dài, “Chính chỗ này đây.” Lão trở về phía xa, nói với ba người đang đứng nghệt mặt như ngỗng ỉa sau lưng. Trên quảng trống, cây cối xác chết vẫn y nguyên, tựa hồ chưa hề có ai đến. Im lặng. Nắc. Nghiêm Cương bỗng ngã khuỵu, phủ phục bên thi thể người thanh niên nọ. Bạch Phác và Đoan Mộc Trường Ca cũng quỳ xuống, lệ tuôn lã chã.

“Gã đó là thế nào với bọn họ vậy? Khóc thảm thiết quá!” Văn Tĩnh nấn bóp chỗ cổ tay bị nhéo đỏ bầm.

“Chắc là chủ nhân!” Lương Thiên Đức nói.

“Sao bố biết?”

“Hừ!” Lương Thiên Đức cười nhạt: “Con có hiểu nghĩa mấy chữ viết trên ngọc bài không?”

“Trẫm... là hoàng đế tự xưng, à, nghĩa là cũng như chính hoàng đế ngự giá đến.” Văn Tĩnh sực hiểu.

“Miếng ngọc ấy là tín vật của khâm sai đại thần, cầm nó là có quyền sinh quyền sát. Ai được hoàng đế Đại Tống tín nhiệm thì mới được ban tám lệnh bài đó, người chết này lại lịch không đơn giản đâu.” Lương Thiên Đức tức giận nhìn Văn Tĩnh: “Kẻ kia nói ‘trả cho mì’ nghĩa là sao?” Văn Tĩnh trở mặt, cứng miệng, chợt thấy Bạch Phác đứng lên, rõ lệ ca: “Thân kí tử hề hồn dĩ linh, hồn phách nghị hề vi quý hùng12...” Lời ca hoà với tiếng gió thu hiu hắt, nghe rất thể lương. Truyện "Côn Luân "

“Y nói gì thế?” Lương Thiên Đức ngơ ngác, buột miệng hỏi.

“À, đây là lời hát trong Quốc Thương của Khuất Nguyên, ý rằng: tuy người đã chết rồi, nhưng tinh thần vẫn trường tồn; hồn phách người còn đấy, được xưng tụng là anh hùng trong các linh hồn.”

“Nếu mày luyện võ cũng chăm chỉ như đọc sách thì công phu đâu đến nỗi què quặt như vậy.” Lương Thiên Đức trừng mắt bảo. Hai cha con đang nói chuyện, bỗng thấy Đoan Mộc Trường Ca nhảy lên, hai nắm tay như hai luồng gió đánh tới.

Lương Thiên Đức không kịp đỡ đòn, cũng chẳng kịp nghĩ ngợi gì, lộn mình lăn lại sau. Văn Tĩnh thô lỗ mắt, đứng bất động, áo và tóc bị kinh phong thổi bay dạt. Chưởng nọ đánh tới thực mạnh. Xem chừng lần này, gã thiếu niên không chết cũng bị thương.

Xây cái một luồng gió vút từ bên cạnh lại, va chạm với chưởng lực của Đoan Mộc Trường Ca, kêu răng rắc, kinh phong tán đi. Lương Thiên Đức đứng gần đấy cũng cảm thấy rất mát.

Đoan Mộc Trường Ca giật lui mấy bước liền, nhận ra là Bạch Phác, mặt mày ngơ ngác.

“Đoan Mộc tiên sinh? Vì sao hành động như vậy?” Bạch Phác đứng án trước mặt Văn Tĩnh, chậm rãi hỏi.

Đoan Mộc Trường Ca hàm hàm: “Hai tên này biết thiên tuế gặp nạn ở đây mà vừa rồi lẩn tránh không chịu nói, rõ ràng là mưu đồ ám muội.” Bạch Phác nhú mày, chăm chú nhìn cha con họ Lương.

Con phần nọ qua đi, Lương Thiên Đức ngấm ngầm kinh ngạc. Võ công của Đoan Mộc Trường Ca đã rất ghê gớm rồi, nào ngờ Bạch Phác xuất thủ còn lợi hại hơn nữa, cử động nhẹ nhàng mà khí lực rất nặng, lão nhủ thầm việc đã đến nước này, không nói rõ ràng, ắt khó thoát thân. Lương Thiên Đức đang ngấm nghĩ, bỗng nhận ra Văn Tĩnh vẫn dờ dẩn ngờ ngẩn thì rất kinh ngạc: “Nó bị chưởng lực đã thương rồi chẳng?” liền cất tiếng gọi to: “Thằng khốn kiếp kia không sao chứ?”

“Bố gọi con?” Thằng khốn kiếp như tỉnh cơn mơ.

“Mày... mày...” Lương Thiên Đức thấy con vẫn bình thường, tức giận quát tháo: “Sao mày đứng được ra đấy?”

“Hà, con vừa mới đoán được ý tứ trong lời ca của Bạch tiên sinh. Khi Khuất đại phu viết bài thơ này, nước Sở đang liên tiếp thua trận, sắp diệt vong tới nơi. Quốc Thương là bài ai điệu những chiến sĩ hi sinh nơi sa trường, chiếu theo đó, người trẻ tuổi này có lẽ cũng bỏ mạng vì nước! Chẳng biết đúng hay sai?”

Nghe vậy, Lương Thiên Đức siết nắm tay thật chặt, toàn thân run lên. Văn Tĩnh từ nhỏ đã hiểu văn không hiểu võ, tối ngày chạy sang nhà Huyền Âm đạo sĩ - bạn sống chết của cha, lão này kinh thư một bụng, nhà chứa đầy sách - miệng thì bảo là học võ, kỳ thực toàn học văn. Lương Thiên Đức dạy gã võ công, gã chỉ tuế toá cho qua, nhưng hề cầm sách lên thì quên ngủ bỏ ăn, cứ ôm sách là thần thờ nhìn trời, bị cha bạt tai vẫn lơ mơ không tỉnh. Hôm nay gặp lúc gấp gáp thế này mà gã vẫn phát bệnh cũ, bảo sao ông bố không tức giận cho được. Truyện "Côn Luân "

Ba người kia nghe vậy, sáu mắt cùng đổ dồn vào Văn Tĩnh, nhìn chòng chọc đến mức khiến gã dựng tóc gáy. Hồi lâu, Đoan Mộc Trường Ca lắc đầu: “Không giống, thằng ranh này ngờ ngợ ngẩn, không phải là giả vờ đâu.” Văn Tĩnh bị cha mắng quen tai, cũng không phản ứng gì. Lương Thiên Đức nghe thấy chán nản, trừng mắt lườm thằng con một cái.

“Thực ra, nếu Đoan Mộc tiên sinh chịu khó xem kỹ những dấu vết trên đất, sẽ biết hung thủ chỉ có một người.” Bạch Phác nghiêm mặt: “Hừm, hai cha con nhà này thì làm gì có bản lĩnh đó?”

Văn Tĩnh thâm kinh ngạc: “Ông ta cũng nhận ra.”

Đoan Mộc Trường Ca chăm chú quan sát, bàng hoàng tỉnh ngộ: “Đúng. Lão phu sống già nửa đời người mà chưa gặp cao thủ nào lợi hại như vậy, chẳng biết lai lịch ra sao?” Bạch Phác cau mày trầm ngâm.

“Và chẳng,” Đoan Mộc Trường Ca lại nói, “Để đề phòng bất trắc, lần này thiên tuế đã dùng kế minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, cho đại quân đi đường thủy qua Tam Hiệp, bản thân mình thì theo đường bộ vào Xuyên. Vì sao hung thủ biết rõ mà chặn đúng hướng?”

Bạch Phác gật đầu, giọng hối hận: “Rất ít người biết việc này, chỉ e ba chúng ta cũng khó tránh khỏi liên đới. Ôi, nếu biết trước, ta nên ở cạnh vương gia mới phải...”

“Tôi xưa nay rất khâm phục công phu của Bạch tiên sinh. “Nghiêm Cương bỗng lạnh lùng lên tiếng: “Võ công của lệnh sư chắc còn ghê gớm hơn nữa?”

Bạch Phác sững người, mặt sa sầm “Nghiêm huynh có ý gì vậy?”

Nghiêm Cương im lặng cười khẩy.

Đoan Mộc Trường Ca nhú mày: “Bạch tiên sinh! Vì sao Cửu Long ngọc lệnh lại nằm trong tay lệnh sư?”

Bạch Phác cười nhạt, bỗng lách mình, lao vào Đoan Mộc Trường Ca, vung tay phải chụp tới. Đoan Mộc Trường Ca cả kinh, ra chiêu Thiết môn thuyền13, hoành tay chặn lại, nào ngờ Bạch Phác chụp tới rất nhanh, nhanh hơn lão mười mấy lần, thoát một cái đã áp sát lại, Đoan Mộc Trường Ca chỉ thấy hoa mắt, ngực đã bị tóm chặt.

Nghiêm Cương nổi giận. Y có ngoại hiệu là Bát tý đao, cách dùng đao rất kỳ quái, chẳng rõ cử động thế nào, đã thấy một vết trắng mờ lướt xéo về phía Bạch Phác. Bạch Phác né mình, phất tay áo, gác lên sông đao, vừa đẩy vừa kéo. Nghiêm Cương hô khẩu chấn động, suýt tuột mất đại đao, đang định vận kinh để đoạt lại, hữu chưởng của Bạch Phác đã tức tốc thò ra khỏi tay áo, ấn lên thân đao. Chưởng lực nặng nghìn cân đè trĩu xuống. Nghiêm Cương thấy cánh tay tê dại, trừng trừng nhìn Bạch Phác thu tay áo về, mạng theo cả đại đao của y.

Ngần ấy động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt. Mọi người nín thở, không khí lặng ngắt. Gió núi quạt lên quần áo họ lật phật.

“Các người có thể nghi ngờ Bạch Phác này, chứ không được lằng nhục sư tôn ta, ta không khách sáo đâu.” Khuôn mặt lạnh lùng, Bạch Phác từ từ thả lỏng Đoan Mộc Trường Ca, phất tay áo, đại đao hoá thành một vệt sáng, lao thẳng tới vách núi, cắm gần lút đá sau một tiếng keng.

Đoan Mộc Trường Ca và Nghiêm Cương tuy biết Bạch Phác bản lĩnh cao cường, nhưng không ngờ y lợi hại đến mức ấy, bất giác đưa mắt nhìn nhau, trái tim lạnh buốt đi.

“Không... không thể trách sư phụ của Bạch tiên sinh!” Văn Tĩnh theo dõi tình hình, không kim được bèn lấp bấp thuật lại sự việc lúc trước, sau đó nhìn Lương Thiên Đức nói: “Hoá ra nho sinh trộm cắp ấy không phải là ma, mà là sư phụ của Bạch tiên sinh!” Lương Thiên Đức tức muốn ọc máu, hăm hăm cho thẳng con mắt cái bạt tai như trời giáng: “Còn cần mấy phải nói ư! Đồ quý tha ma bất, chỉ giỏi bói chuyện!”

Nghiêm Cương sừng sốt: “Cái gì mà chỉ giỏi bói chuyện? Gặp phải những việc tương tự, lẽ tất nhiên là phải đi báo quan.”

“Báo quan?” Lương Thiên Đức trợn mắt: “Đám quan lại mở dài nanh nhọn của Đại Tổng, đang yên đang lành còn giòi vạch lông tìm vết, hướng hồ việc tày đình thế này. Nếu không tìm được hung thủ, hừ, cha con ta đừng mơ thoát thân, chưa chừng còn phải chịu tội thay, lão phu đời nào ngốc thế!” Nghiêm Cương nổi giận, toan chửi bới, lại thấy Lương Thiên Đức liếc mắt về phía Cửu Long ngọc lệnh: “Nếu ta không lầm, đó là tín vật quan hệ mật thiết với hoàng gia!” Nghiêm Cương giật thót

“Đúng!” Đoan Mộc Trường Ca gật đầu: “Các hạ kẻ cũng tinh tường! Cửu Long ngọc lệnh là binh phù hoàng thượng ban cho thiên tuế, có thể điều động binh mã Xuyên trung.”

Lương Thiên Đức kinh ngạc, cau mày hỏi: “Thật thế ư? Quan trọng đến mức đó sao?” Lão nhìn xác người thanh niên: “Vậy ông ta là ai?”

Bạch Phác cười buồn bã: “Các hạ ở phương bắc, đã nghe đến đại danh của Hoài An vương bao giờ chưa?”

Lương Thiên Đức sừng sốt biến sắc, thò ra một hơi, không đáp. Văn Tĩnh ngơ ngác hỏi: “Hoài An vương là ai?”

“Em không biết đấy thôi.” Bạch Phác kiên nhẫn giải thích: “Hoài An vương văn võ song toàn, hùng tài đại lược, là một vị hiền vương hiếm có của Đại Tổng.” Y nhấn mạnh: “Em có hiểu vì sao Đại Tổng luôn ở thế yếu khi giao phong với ngoại tộc không?” Văn Tĩnh lắc đầu, bụng bảo dạ: “Điều ấy thì can hệ gì tới tôi?” Bạch Phác chán nản, nói như trút tâm sự:

“Đại Tổng binh lắm lương nhiều, theo lý mà nói lấy thịt đè người, chưa chắc đã thua bọn Thát. Nhưng thườ khai quốc, Thái Tông hoàng đế muốn đề phòng đại tướng nắm giữ quá nhiều binh hùng tướng mạnh, đe dọa vương quyền, nên mượn chén rượu tập hợp lực lượng14, đoạt lấy quyền điều binh của các võ tướng. Từ đó trở đi, triều đình Đại Tổng trọng văn khinh võ, quan võ bị kiểm thúc áp chế đủ điều, quan văn bành trướng thế lực, nếu văn võ tương tranh, phần thua thiệt tất nhiên thuộc về quan võ. Đại tướng thống lĩnh binh mã ở bên ngoài nhưng thường xuyên bị triều đình điều khiển, không thể nào thi triển được sở trường, ngay như Nhạc Vũ Mục tuy rất tài giỏi mà vẫn bị mười hai đạo kim bài đoạt lấy quyền binh, cuối cùng chết thảm bởi tay Tần Cối. Có thể nói, không phải do bọn Thát lợi hại, mà do Tổng triều không có đại tướng đủ quyền cầm binh.” Truyện "Côn Luân "

Bạch Phác nói tới đây, thở dài: “Đáng tiếc hiện tại ngoài Hoài An vương, không còn ai hiểu được đạo lý này cả.” Văn Tĩnh nghe xong nghệt mặt ra, Bạch Phác tiếp:

“Mấy năm nay, thiên tuế vất vả chèo chống, tướng lĩnh biên ải phần lớn đều được người bảo vệ và tiến cử, bọn Thát nhiều lần xâm phạm bờ cõi, cũng lại thiên tuế ra đứng đầu sóng ngọn gió, đánh lui cường địch. Lần này quân Mông Cổ rầm rộ tiến vào, thiên tuế không muốn ngồi trông Lâm An, cương quyết đến Thục tự mình đốc chiến, nào ngờ bị đám đối đầu trong triều mè nheo, nhất thời không thể nắm được đại quyền điều binh, vì vậy mới lệnh cho ba chúng ta mang thư tay của người vào Xuyên trước, dò la tình hình, một là đề ra sách lược cự địch, hai là yên ủi lòng quân, ba...” Bạch Phác nói đến đây, bất giác tắc họng, trầm nghĩ: “Thực ra thiên tuế muốn thừa cơ hội này nắm quân đội, đoạt đế vị. Ôi, nếu không phải người phải ba chúng ta vào Xuyên hành động, kết hợp các biện pháp vừa mềm dẻo vừa cứng rắn, thúc giục đại tướng Xuyên trung dâng tấu mời đích danh thiên tuế tới đốc chiến, thì làm sao lãnh được quyền điều binh. Người hành trình bí mật thế này, cốt để phòng phe đối đầu gia hại, nào ngờ...” nghĩ tới những âm mưu toan tính, y bất giác thở dài: “Em có biết ai là kẻ đối đầu với thiên tuế không?”

Văn Tĩnh nghe hỏi, ngơ ngác nhu bụng: “Tôi biết thế quái nào được.” Bạch Phác cũng không mong gã trả lời, lăm bắm một mình: “Kẻ ấy vai vế nào phải tâm thương.” Y sầm mặt, thở hắt ra: “Đương kim thái tử!”

“Thế thì là hoàng đế tương lai rồi còn gì?” Văn Tĩnh nghe xong giật thót.

Bạch Phác cười nhạt: “Thái tử không hài lòng vì hoàng thượng tin yêu Hoài An vương, sợ ảnh hưởng đến ngôi vị mai sau, sợ ngại vàng bị đoạt mất, vì vậy đi câu kết với bè lũ gian thần, tối ngày chống đối thiên tuế. Thiên tuế bình sinh lắm mưu nhiều kế, bọn đó không phải là đối thủ, nhưng nếu để bọn chúng biết tin dữ này, tất nhiên sẽ ồ ạt tiêu diệt hết những người không cùng phe, tướng lĩnh tiền tuyến đều do một tay thiên tuế diu dắt, đến lúc đó mọi người khó tránh khỏi nguy hiểm, tâm trí đâu mà dồn sức đánh Thát nữa?”

“Bọn đó không đếm xỉa gì đến sự tồn vong của quốc gia hay sao?” Văn Tĩnh ngạc nhiên.

“Nếu bọn chúng nghĩ được như thế, Nhạc Vũ Mục đã không chết oan khuất trong Phong Ba đình.” Bạch Phác thở dài: “Em ạ, trên đời không có gì vô liêm sỉ hơn là tranh đoạt quyền lực.” Y nghiêng rặng: “Vụ huyết án này chắc do tên thái tử chó má kia gây ra đấy!”

Đoan Mộc Trường Ca đằng hắng: “Bạch tiên sinh, nói như vậy khá nặng nề đấy, ở đây không sao, đến chỗ khác chớ tuôn ra những lời ấy.”

“Sợ cái gì?” Bạch Phác cười thâm thiết: “Ngoài thiên tuế ra, triều đình còn ai đáng để ta kính trọng? Thiên tuế đi rồi, Bạch mỗ hết vương vấn, không muốn tiếp tục quy lụy nhún nhường triều đình Đại Tống đồ nát kia nữa.”

“Nói năng kiểu gì vậy?” Nghiêm Cương hằm hằm thét: “Nguy hiểm ở ngay trước mắt, không nghe lệnh vua, không đốc sức vì nước, chẳng lẽ cứ giương mắt nhìn bọn Thát đến làm càn hay sao?”

“Đại Tống hết rồi!” Bạch Phác lắc đầu, thở dài nói: “Tin này truyền đi, tiền phương ất loạn, nội bộ xung đột, trước vó ngựa sắt vô địch của hoàng đế Mông Cổ, trận này chưa đánh đã biết thắng thua. Mặc kệ các người tự định liệu thế nào, ta chỉ đợi ngày thành vỡ là xông ra, liều mạng với mấy tên Thát cho xong.”

Mọi người nghe vậy đều ủ rũ. Bạch Phác cúi xuống, ôm thi thể Hoài An vương lên: “Chịu ơn tri ngộ của thiên tuế, Bạch Phác chưa báo đáp, hôm nay đành tiễn người một thời đường.” Nghĩ tới vận nước lâm nguy, bất giác sa lệ.

Văn Tĩnh thấy y buồn khổ, cảm lòng không đau bèn khuyên giải: “Bạch tiên sinh hà tất nản chí. Mọi người thử suy nghĩ xem, may ra có cách gì chẳng.”

“Cách?” Nghiêm Cương cười khẩy: “Thằng nhóc con miệng còn hơi sữa thì hiểu gì?”

Văn Tĩnh đỏ lựng mặt, cãi lại: “Chỉ khí không phân biệt tuổi tác. Vương gia này cũng lớn hơn tôi bao nhiêu đâu?”

“Khốn kiếp! Mày dựa vào cái gì mà dám so bì với vương gia?” Nghiêm Cương trừng mắt găm giữ.

Đoan Mộc Trường Ca xua tay: “Thôi đi Nghiêm lão đệ! Chú nhỏ cũng có ý tốt mà!”

Bạch Phác gạt đầu liếc Văn Tĩnh, rồi lại liếc gương mặt của Hoài An vương, thở dài. Bỗng y rùng mình, ngẩng phắt đầu lên, nhìn Văn Tĩnh chằm chằm. Gã thiếu niên gai người. Lương Thiên Đức thấy thân sắc y cổ quái, lấy làm lạ, dịch lại gần con trai.

“Đoan Mộc tiên sinh, ông có nhớ năm năm trước hình dáng thiên tuế thế nào không?” Bạch Phác cất tiếng, vẫn ngắm Văn Tĩnh.

“Nhớ chứ!” Đoan Mộc Trường Ca gạt đầu: “Nhưng sao?”

“Hơi giống!” Bạch Phác lăm bắm: “Nếu ...”

Đoan Mộc Trường Ca hướng theo ánh mắt y, chăm chú nhìn Văn Tĩnh, cũng gạt mình, ngạc nhiên bảo: “Kỳ thế, ông nói vậy... chẳng lẽ...” Lão quay sang Bạch Phác, vẻ dò hỏi. Bạch Phác gạt gừ: “Không hờ là Đoan Mộc tiên sinh...”

“Đôi kèo thay cột?” Đoan Mộc Trường Ca nghiêm túc hắt lên.

“Ừ!” Bạch Phác siết tay, run rẩy: “Lộng giả thành chân!”

Đoan Mộc Trường Ca nói sau một thoáng trầm ngâm: “Được!”

“Các người đang bàn cái gì vậy?” Nghiêm Cương như từ trên trời rơi xuống, thắc mắc hỏi.

Bạch Phác hít một hơi, nhìn y: “Nghĩem huynh, gia đình tính mệnh của ba chúng ta so với thiên hạ Đại Tổng, bên nào nặng hơn?”

“Tất nhiên là thiên hạ Đại Tổng.”

“Tín thiên tuế mất truyền ra sẽ có hậu quả gì, ông tưởng tượng được không?”

“Ồ... có.”

“Đúng thế đấy. Bạch mồ thà đánh cược một chuyến, chứ không muốn giương mắt thông tay nhìn cảnh gia phá nhân vong.”

“Đánh cược?” Nghĩem Cương trở mặt.

“Phải. Đem tính mệnh và gia đình ba chúng ta để cược với giang sơn Đại Tổng.”

“Thế là thế nào?” Nghĩem Cương vẫn ngơ ngác.

Đoan Mộc Trường Ca tiếp lời: “Hiện nay đại quân Mông Cổ đã đến sát biên giới, nếu biết thiên tuế mất, lòng quân dao động, đại cục sẽ vỡ. Nay ta cho một người đóng giả thiên tuế, giữ yên nhân tâm là sẽ giành cơ được với Mông Cổ, thành công thì tạo phúc cho trăm họ, nhục bằng thất bại, ba chúng ta khó thoát nổi hoạ diệt tộc, cũng chẳng tồi tệ hơn là để mọi việc vỡ lở ngay lúc này. Cân nhắc lợi hại, chi bằng phó thác thành bại cho may rủi, đánh cược với số mệnh chúng ta một phen.”

Nghĩem Cương sùng sốt: “Nói sao mà dễ nghe thế, người đâu để đóng giả thiên tuế?”

Bạch Phác và Đoan Mộc Trường Ca cùng trở Văn Tĩnh: “Người đấy!”

Văn Tĩnh suýt ngã bở chùng.

“Đùa kiểu gì vậy?” Nghĩem Cương học lên: “Thiên tuế là rồng trong loài người, tuyệt đại phong hoa, nói năng như phun châu nhả ngọc. Thằng ranh con này ngu độn ít thấy, thoáng nhìn đủ biết là một con sên chính cống. Để nó đóng giả vương gia có khác gì đẩy chúng ta vào đường cùng?” Truyện "Côn Luân "

“Ai thèm đóng giả cái gã chết ngủm ấy?” Văn Tĩnh cũng tỏ ra cáu kỉnh.

“Mày gọi ai là gã chết ngủm?” Nghĩem Cương trợn mắt vung nắm đấm. Văn Tĩnh thấp người tránh, nhưng vẫn cãi cò: “Thì chết thật còn gì!”

Nghĩem Cương lửa giận phùng phùng, bước lên quát: “Thằng nhóc, có giỏi nói lại lần nữa xem!” Y sùng sộ như muốn ăn tươi nuốt sống Văn Tĩnh, vừa gào vừa xắn tay áo. “Phải cho mày một trận nên thân.”

“Thôi nào thôi nào, cậu ấy cũng chỉ lỡ miệng thôi.” Bạch Phác vội vàng giảng hoà.

Nghĩem Cương hừ mũi: “Ranh con nhát như thỏ đế, đóng giả vương gia thế quái nào được.”

Văn Tĩnh im thin thít. Bạch Phác liếc gã, húng hắng bảo: “Nhưng ngoại hình của cậu ấy tựa tựa vương gia, lại cùng nói giọng Giang Nam, hoá trang thêm là ổn.” Truyện "Côn Luân "

“Nó mà mở miệng thì chí nguy.” Nghĩem Cương nhìn Bạch Phác về hồ nghi.

Bạch Phác nói: “Chỉ cần đừng ở xa quá, tôi khắc có cách dạy cậu ấy ứng phó.”

“Tốt nhất là hạn chế nói năng.” Đoan Mộc Trường Ca đề nghị: “cầm nín như tượng Phật trong chùa ấy.”

Nghĩem Cương hiểu ra, vỗ trán: “Ừ nhỉ, nó không nói gì là được rồi.” Y nhìn Văn Tĩnh, hần học bảo: “Hễ mày gây tiếng động, tao sẽ bẻ gãy cổ ra.”

“Đánh rắm cũng không được à?” Văn Tĩnh lẩm bẩm cãi.

Nghĩem Cương từng luyện âm khí, tai rất thính, nghe thấy rõ mồn một bèn ngang ngược bác bỏ “Đương nhiên không được.”

Văn Tĩnh không chịu nổi, gào ầm lên. “Ồ, sao các người vô lý vậy?”

“Em không đồng ý à?” Bạch Phác tỏ vẻ bất ngờ.

“Không!” Văn Tĩnh dứt khoát.

“Vi nước vì dân mà!”

“Bố con tôi chủ đích muốn về quê làm ruộng. Hơn nữa tôi cũng không biết đóng vai thiên tuế vạ tuế gì đâu.” Văn Tĩnh vừa nói vừa ngừ: “Nghe bàn đã đủ sợ rồi, gan đâu mà làm. Đầu óc mấy người này có vấn đề à?”

Bạch Phác không để ý đến gã nữa, mỉm cười hỏi: “Tôi chờ nghe ý kiến của Lương lão tráng sĩ.”

Lương Thiên Đức ngửa mặt nhìn trời, lặng im không nói.

Văn Tĩnh chắc mồm: “Bố vốn non gan nhất chết, đời nào bằng lòng.”

Lương Thiên Đức nghiêm mặt, nhìn bầu trời u ám, thờ dài, “Hai mươi năm rồi!” Lão thì thầm: “Trăm phương nghìn kế, trốn chạy khắp nơi, cuối cùng vẫn không thoát được!”

“Hai mươi năm? Bố đang nói gì thế nhỉ?” Văn Tĩnh thầm nghĩ: “Mà thôi mặc kệ, chỉ cần bố không đồng ý với bọn họ là được.”

“Hai mươi năm?” Đoàn Mộc Trường Ca chăm chú nhìn lão hồi lâu, bỗng buột miệng hỏi: “Lương huynh... có phải là Lương Mộ Đường thích sát Đình tướng quân, liên đới cả nhà chịu tội năm xưa đấy không?”

“Sao ông biết?” Lương Thiên Đức hoảng kinh thất sắc, lập tức đề phòng, bước giật lui, vận khí.

“Quả thực vật đổi sao dời, chẳng ngờ lại gặp ‘Tái Do Cơ’ ở đây!” Đoàn Mộc Trường Ca xoa tay thờ dài. Lương Thiên Đức thấy lão gọi ra ngoại hiệu trước kia của mình, kinh ngạc vô cùng, muôn mối xúc cảm đan xen, bất giác thả lỏng nắm tay. Đoàn Mộc Trường Ca lại nói: “Năm xưa tôi đã từng gặp tiên sinh ở Lâm An.”

Lão đổi cách xưng hô, từ ‘tráng sĩ’ thành ‘tiên sinh’: “Tiên sinh thông lĩnh cầm quân, tinh thông binh pháp, tài bắn cung cưỡi ngựa vào bậc nhất thời ấy. Những năm Đoàn Bình, khách bán điều Mông Cổ ghé thăm, tiên sinh cưỡi ngựa chạy xa hơn năm trăm bộ vẫn bắn xuyên tâm đồng tiền, thực khiến người đời kinh ngạc. Lúc ấy tại hạ chính mắt chứng kiến thân uy, hai mươi năm rồi vẫn như vừa trông thấy.” Bạch Phác và Nghiêm Cương nghe xong cùng ngạc nhiên, chú mục nhìn Lương Thiên Đức, thầm nghĩ: “Người này mà lợi hại thế sao?”

Lương Thiên Đức kinh ngạc vô cùng: “Trí nhớ các hạ tốt thật đấy.”

“Đâu có.” Đoàn Mộc Trường Ca nói: “Hồi ấy danh tiếng của tiên sinh quá lừng lẫy!” Nói tới đây, lão mỉm cười: “Xạ thủ Mông Cổ đâu phải tầm thường, thế mà tiên sinh thắng được, thực ghê gớm!”

“Bố, bố giỏi đến vậy à?” Văn Tĩnh không kìm được xen vào: “Sao chẳng dạy con gì cả!”

Mọi người đang tưởng tượng khí thế của Lương Thiên Đức ngày ấy, bỗng nghe thấy Văn Tĩnh kêu lên như vậy, cùng nghĩ thầm: “Hồ phụ khuyên tử. Thăng nhóc này chẳng xứng với dòng dõi chút nào.”

“Mày có chịu học cho tử tế bao giờ đâu?” Lương Thiên Đức giận sôi: “Công phu căn bản còn luyện tập những nhút. Nhìn hai cánh tay mày xem, có tí sức lực nào không? Giương cánh cung bốn thạch15 cũng không nổi, bảo ta dạy sao được?”

“Nói cũng đúng.” Văn Tĩnh ngẫm nghĩ.

“Thế thì... chắc bố không để con phải đóng Hoài An vương gì ấy chứ?”

Bạch Phác ôm quyền: “Lương tiên sinh trung thành can đảm, Bạch mạo tin rằng ông không từ chối.”

Lương Thiên Đức im lặng chốc lát rồi ôn tồn nói: “Trung thành can đảm thì không dám, nhưng việc này, chẳng may không gặp thì thôi, đã gặp rồi, Lương mạo khó mà rút tay đứng nhìn.” Văn Tĩnh nghe thấy sồn da gà, hoa mắt vàng đầu, tay chân bủn rủn.

“Đáng tiếc, con tôi từ nhỏ đã ngây ngô, thực khó đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề ấy.”

Văn Tĩnh hớn hờ, ưỡn thẳng người lên: “Đúng đấy, đúng đấy. Tôi chả nói rồi còn gì, tôi không đóng nổi Hoài An vương đâu.”

“Song,” Tim Văn Tĩnh lại hẫng một cái. Lương Thiên Đức chăm chú nhìn gã, tự nhủ: “Năm xưa ta hận nịnh thần nắm quyền xu phụ ngoại tộc, nhất thời phần uất giết chết tướng quân đương triều, đến nỗi cha mẹ vợ con gặp nạn, may nhờ Huyền Âm giúp đỡ, vớt lại được đứa bé này. Vốn muốn để nó xa hẳn những chuyện thị phi nên rút mình vào vỏ ốc, tránh hết mọi sự ồn ào, nào ngờ vẫn phải đối mặt với những việc can hệ đến trăm họ và xã tắc, muốn trốn cũng không trốn nổi nữa... đúng là số kiếp.” Nghĩ tới đây, lão nói:

“Lương mạo cũng không phải kẻ yếu hèn máu lạnh, năm xưa vì thiên hạ Đại Tống, giết chết nịnh thần, là đã gạt hẳn chuyện gia đình tính mệnh sang một bên. Nay tuy biết khuyên tử vô dụng, khó đảm đương nổi trọng trách, nhưng ba vị đã nghĩ cho lê dân, dám đem thân gia tính mạng đặt cược vào thắng bé ngược này, Lương mạo là cha nó, đâu dám co vòi rút cổ, sợ sệt như đàn bà.” Văn Tĩnh ngây đờn, muốn khóc mà không ra nước mắt. Lương Thiên Đức nhìn gã, ngậm ngùi bảo: “Làm khó con rồi!”

“Bạch mạo quả không nhận làm người!” Bạch Phác đưa đẩy.

“Tôi xin kết bằng hữu với Lương huynh.” Giọng lệnh võ của Nghiêm Cương vang xa khắp núi vắng.

“Đúng đó.” Đoàn Mộc Trường Ca vuốt râu mỉm cười.

“Không làm, con không làm” Văn Tĩnh dậm chân phản đối: “Con không làm gã thiên tuế chết toi kia đâu.”

“Chẳng phải là tại mày sao?” Lương Thiên Đức xạm mặt: “Mày tự chuốc vạ vào thân, đại trượng phu dám làm dám chịu chứ!”

“Con không muốn làm đại...” Văn Tĩnh chưa nói hết, đã bị tát một cái như trời giáng, đau hoa cả mắt, lệ chảy dài

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Số kiếp truân chuyên

Núi hiểm trở do trời cao dựng,

Đất Kiếm Môn hùng tráng thế gian.

Núi liền giữ chặt Tây Nam,

Hướng Bắc sừng sững đá làm bình phong.

Hai vách núi nhìn trông cao ngất,

Tự tạo nên thành quách tự nhiên.

Một người khoẻ giữ cửa quan,

Quân dù trăm vạn, đừng bàn vào đây.

Ráng hồng yếu ớt trời lên ở phương đông, in nổi hình Kiếm Môn. Hai ngọn núi như trường kiếm Ý Thiên trở thẳng lên trời, trên cao dày đặc mây đen.

“Tiếng gì thế nhỉ?” Tướng giữ Kiếm Môn là Trương Hà choàng dậy, nghiêng tai lắng nghe âm thanh ỉ ảm nơi xa.

“Tiếng móng ngựa ở đại bản doanh Lục Bàn sơn.” Lính canh cửa nói: “Quân Mông Cổ bắt đầu thao luyện ca sáng.”

Trương Hà khoác áo, đẩy cửa ra, gió sớm lạnh giá thốc vào mặt khiến y rùng mình. Nhìn về phương xa, đèn đuốc doanh trại Lục Bàn sơn chiếu rọi một góc trời, Bắc Đẩu thất tinh cũng phải mờ đi.

oOo

“Ê, sắp xong chưa?” Lương Thiên Đức quát to.

“Sắp rồi sắp rồi, chừng nửa canh giờ nữa.” Từ trong rừng, tiếng Văn Tĩnh vọng ra.

“Vớ vẩn thật.” Lương Thiên Đức tức giận: “Đời thừa nhà ai lại có người đi đồng mất những một canh giờ không?”

Đoan Mộc Trường Ca sa sầm nét mặt: “Càng không có ai một ngày đại tiện đến sáu lần.”

“Nó cố ý đấy.” Nghiêm Cương nghiêng răng nghiêng lợi nói thẳng thừng.

“Quả vậy.” Bạch Phác nhủ bụng.

Lương Thiên Đức sốt ruột bảo: “Mày mà không ra ngay là ta vào.”

“Chớ.” Văn Tĩnh kêu lên: “Ở đây có bãi phân to tướng, khó ngửi lắm.”

“Hừ.” Lương Thiên Đức vùng bước đến.

“Xong rồi xong rồi.” Thấy cha hùng hổ tiến tới, Văn Tĩnh đành kéo quần lên, lững thững đi ra khỏi rừng, nói về bất mãn, “Sách thuốc có dạy: chất bã sinh độc, đi đồng mà không đi hết là bị trĩ đấy.”

“Rốt cuộc mày đang toan tính gì vậy?” Nghiêm Cương méo xệch miệng: “Thoạt tiên thì nói không biết cưỡi ngựa, không sao, học vậy, nhưng chó má thật, một người luyện võ mà học cưỡi ngựa mất bao nhiêu thời gian. Kể đó dọc đường, lúc đòi đi nặng lúc đòi đi nhẹ, bài tiết nhiều hơn cả trâu bò. Quý

tha ma bắt, quãng đường độ hai canh giờ mây kéo dài cả ngày trời luôn, từ đây đến Kiếm Môn quan còn những hai trăm dặm nữa!” Y nhìn bóng tịch dương phía xa, bụng bảo dạ: “Nếu không nể mặt ông già này thì tao đập chết mây rồi, thằng khốn kiếp!”

“Dù thúc ngựa chạy nhanh cũng không đến được Kiếm Môn quan trước lúc chập tối.” Bạch Phác nói: “Chi bằng chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi, mai lại tiếp tục lên đường.”

“Hay, hay lắm.” Văn Tĩnh vỗ tay reo.

“Hay cái con khi.” Nghiêm Cương hăm hăm nhìn gã, bảo Bạch Phác: “Cách đây hai mươi dặm có trấn Hề Cốc, dừng chân nghỉ được.”

“Đi thôi.” Bạch Phác thờ dãi.

Năm người thúc ngựa chạy về phía tây. Ven đường, núi non hiểm trở chập chùng, chặn đứng luồng gió từ phương bắc thổi xuống phía nam. Trên phương bắc, cây cối đã điều linh tàn úa từ lâu, nhưng ở vùng quan ngoại này cỏ vẫn trải dài, cây xanh mọc thành hàng, tiếng chim líu lo, cảnh vật có hơi hướm của ngày hạ.

Khi vào trấn Hề Cốc, trời đã nhá nhem. Đúng như tên gọi, thị trấn này toạ lạc trong một sơn cốc, hơn trăm nếp nhà san sát, một lá cờ hạnh hoàng từu nổi bật trên dãy ngói xanh.

Năm người yên vị, Nghiêm Cương gọi: “Tiểu nhị! Rượu ngon đồ nhắm mang hết ra đây.”

Truyện "Côn Luân "

Tiểu nhị tinh mắt, nhận thấy những người khách này không phải tầm thường, bèn cười mon: “Ra ngay ra ngay.” rồi thấp đèn cho họ. Văn Tĩnh nhìn quanh, thấy trong quán chừng bảy tám bàn đã có khách ngồi. Bàn ngay cạnh đây là một nam một nữ. Nam tuổi ngoài hai mươi, mũi chim ưng mắt sâu, mặc áo đen thui, mắt nhìn thẳng ra phía trước, khuôn mặt lạnh lùng, bên tay phải đặt một bao lụa đen tuyến dài và hẹp, không rõ chứa vật gì. Người con gái thì chỉ nhìn được sau lưng, mặc áo dài xếp nếp thêu hoa, trông rất duyên dáng, mái tóc đen nhánh cuốn lên bằng một cái vòng vàng, để lộ cằm cổ trắng ngần.

Truyện "Côn Luân "

“Các vị đại gia, đây là đặc sản của quán chúng tôi.” Tiểu nhị bưng ra một cái liễn sứ trắng, mỉm cười nói: “Tên là Tuý lí hoành hành.”

Nó mở liễn, mùi rượu thơm mê mê xộc vào mũi Văn Tĩnh. Trong liễn có khoảng chục con cua to đồ ừng.

Đoan Mộc Trường Ca phì cười: “Đây là cua hấp rượu chứ là gì đâu? Sao đặt tên phong nhã thế.”

“Món này ngon không...” Văn Tĩnh ngẩn người, như thể lần đầu trong đời được ăn cua.

“Quý khách chắc cũng biết cua béo nhất vào mùa thu, thời tiết này cua rất nhiều gạch, đúng là lúc thích hợp để ăn.”

“Ồ.” Văn Tĩnh lộ vẻ sợ hãi, không dám động đũa.

“Quý khách cứ thử là biết.” Tiểu nhị vồn vã chào hàng.

Văn Tĩnh nhìn Bạch Phác. Bạch Phác mỉm cười: “Mời thiên tuế dùng trước.” Mọi người đã ước định sẵn, dọc đường gọi Văn Tĩnh là thiên tuế, để phòng làm lộ bí mật về cái chết của Hoài An vương.

Văn Tĩnh hết cách, đành nhón một con cua, bỏ tọt vào miệng, nhai lạo rạo như đá mài. Truyện "Côn Luân "

“Ừm, ngon, ngoài giòn trong mềm, đúng là rất ngon.” Văn Tĩnh ra vẻ sành sỏi, tuyên bố với đám người đang trở mắt theo dõi.

Lương Thiên Đức trầm than thở: “Quên mất là thằng cu chưa bao giờ ăn cua, thất thố quá thể.”

Chợt nghe thấy một giọng phương bắc lạnh lốt cất lên: “Sur huynh! Thì ra còn có thể ăn cua theo cách ấy nữa kia!”

Văn Tĩnh giương mắt nhìn sang, đúng lúc cô gái nọ ngoảnh đầu lại, vừa trông thấy cô ta, mặt gã đỏ bừng lên, tim đập thình thịch.

Người con gái chưa đầy hai mươi, khuôn mặt trái xoan, da trắng phớt hồng, mũi cao dọc dừa, hàng mày cong, đôi mắt to huyền hoặc, lúng liếng ướt át, hút hồn người. Thấy Văn Tĩnh nhìn mình, cô nhếch miệng, nhăn trán, khuôn mặt rạng rỡ. Gã ngốc cũng cười, ngậy dãi.

“Cô bé đẹp quá.” Bạch Phác trầm nghĩ, “Nhưng về đẹp thực tà quái, con gái trung nguyên không có nước da trắng nhẽ nhạt với cái mũi cao thế kia, trông giống người Hồ ở Tây Vực hơn.” Nghĩ tới đây, y chú tâm đề phòng.

“Này gã ngốc, sao ngươi cứ nhìn ta mãi thế?” Thiếu nữ cười hỏi Văn Tĩnh. Người áo đen nghe vậy ngoảnh đầu sang, hai luồng mắt như lưỡi dao băng đâm vào mặt Văn Tĩnh. Gã trai giật thót, máu lạnh đi. Người nọ thì ồ lên, mắt thoáng nét kinh ngạc.

Thiếu nữ lại hỏi Văn Tĩnh: “Gã ngốc, cho ta ăn một con cua trong liễn của ngươi được không?”

“Được.” Văn Tĩnh vội đáp rồi chuẩn bị đưa sang. Người áo đen bỗng nói: “Ngọc Linh, đừng gây chuyện nữa, em đã gọi món ấy rồi mà.”

Văn Tĩnh đưa mắt nhìn, trên bàn họ quả nhiên có một cái liễn sứ trắng y hệt, gã bắt giác ngó người ra.

Thiếu nữ bĩu môi: “Nhưng vì sao của của chúng ta phải lột vỏ, còn của của họ thì ăn được cả con?”

Văn Tĩnh giật mình, đúng lúc đó thấy Đoàn Mộc Trường Ca cũng đang bóc mai một con cua, để lộ lớp thịt trắng trắng hồng hồng, tức thì máu dồn lên mặt, gã chỉ muốn tìm một lỗ nẻ mà chui xuống.

Tiểu nhị vội vã khoả lấp: “Cô nương hiểu lầm rồi, cua thì đúng là phải bóc vỏ mới ăn được, chỉ vì... quý khách đây ăn khác kiểu với mọi người mà thôi.”

“Thế ư?” Thiếu nữ bắt bẻ: “Ta lại nghĩ cua của họ đặc biệt. Người khinh người phung bác chúng ta nên đem thứ cua khó ăn ra, còn loại ngon lành dành để phục vụ họ chứ gì?”

Tiểu nhị luôn mồm kêu oan, lườm Văn Tĩnh rủa thầm.

Thiếu nữ bước tới gần Văn Tĩnh, không đếm xỉa đến ai khác, nhặt lấy một con cua, ghé vào miệng cắn thử, rồi trở tay tát Văn Tĩnh một cái, quát: “Người là lợn à? Thế này mà cũng ăn được?”

Văn Tĩnh ăn tát, đầu quay mòng mòng, ngồi ngẩn ra, năm ngón tay in rành rành trên má trái. Bốn người kia bàng hoàng tức giận, Nghiêm Cương đập bàn đứng bật dậy thét: “Con nanh nọc kia, ăn của người ta còn đánh người ta, đầu ra cái lối như thế?”

“Ấm ức hả?” Thiếu nữ cười nhạt: “Cô nương đây xưa nay đánh người không cần lê lối gì hết.” Nói chưa dứt lời, cô ta lại trở tay, tát vào mặt Văn Tĩnh cái nữa.

Văn Tĩnh luyện võ đã nhiều năm, tuy công phu chẳng ra gì nhưng lúc này trúng bạt tai chỉ vì không đề phòng, lần này thấy cô gái tiếp tục vung tay đến, gã vội bật ngửa người về phía sau.

Động tác của gã rất nhanh, nào ngờ bàn tay thiếu nữ như bóng theo hình, cũng áp sát tới. Sau một tiếng đanh gọn, má phải Văn Tĩnh lại hiện rõ dấu tay. Hai má hai vết, trông thật hoàn hảo.

Nghiêm Cương nổi trận lôi đình, nhún tay xuống bàn, tung mình lên theo tư thế chim ưng bắt thỏ, vượt qua cái bàn bát tiên, vung tay tát vào mặt thiếu nữ.

Thấy bàn tay to tướng của y sắp vỗ tới, thiếu nữ mỉm cười, không né mình, chỉ khum năm ngón tay lại giống hình búp hoa, chậm chậm đưa lên trước ngực.

Nghiêm Cương quăng tay đi nửa chừng, thấy gương mặt thiếu nữ kiều diễm, nhũn thán: “Cái mặt đẹp này mà hằn dấu ngón tay thì thực là tội nghiệt của ta.” Y chợt mềm lòng, giờ cánh tay lên, biến chưởng thành trào chụp sang tóc cô gái.

Đúng lúc Nghiêm Cương biến chiêu, năm ngón tay như đoá ngọc lan trắng đã xoè bung ra. Phập một tiếng, nghe bàn tay đau nhói, Nghiêm Cương liền tung chân đá lảng tới. Thiếu nữ phất tay áo, quạt lên mắt cá chân y. Cảm thấy như đá trúng phiến sắt, y bèn lật chân về, làm chiếc bàn bát tiên gãy răng rắc, rồi giờ tay phải lên xem, thấy năm lỗ thủng máu tươi chảy ào ạt, lòng vừa kinh hãi vừa giận dữ.

Thiếu nữ bĩu môi: “Ta định phé cánh tay người cơ đấy, chẳng ngờ người thông minh, biết biến chiêu nửa chừng.”

Nghiêm Cương lã chã mờ hồi hiểu ra, nhờ thương hoa tiếc ngọc, cánh tay y mới không bị huỷ vì năm ngón tay kia xuyên qua.

“Ta tưởng ai?” Nghiêm Cương nghe tiếng, ngoảnh đầu nhìn, thấy Bạch Phác đang chậm rãi đứng lên: “Thì ra là môn nhân ‘Hắc Thủy’.”

Thiếu nữ cười: “Người nhận ra công phu của ta à?”

“Như Ý Áo Ma thủ đúng không?” Bạch Phác điềm tĩnh nói: “Tất nhiên là Bạch mỗ nhận ra.”

Thiếu nữ dẫu môi: “Vậy thì nhất định người biết sư phụ ta rồi!”

Bạch Phác gật đầu: “Nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Ta biết chứ.” Y vừa dứt lời, trừ Văn Tĩnh, ba người kia đều biến sắc.

Thiếu nữ vui vẻ nói với người áo đen: “Sư huynh! Sư phụ mình quả thực rất nổi tiếng!”

Người áo đen tỏ vẻ cao ngạo. “Lẽ tất nhiên.”

Thiếu nữ tươi tỉnh nói: “Sư phụ đã dạy, kẻ nào làm méch lòng chúng ta, phải cho kẻ đó nếm mùi lợi hại. Nhưng thấy người biết đến uy danh của sư phụ, ta tha cho các người lần này!”

Văn Tĩnh buột miệng kêu lên: “Rõ ràng là cô gây sự trước mà!”

“Không phục hả?” Thiếu nữ giờ nắm tay: “Sư phụ đã dạy, hễ muốn thì cứ việc đánh bất cứ kẻ nào trên đời. Nếu người ấm ức, chúng ta lại đấu lần nữa.”

Nói tới đánh nhau, Văn Tĩnh liền nhũn như con chi chi, làu bàu: “Sư phụ cô là hoàng đế chắc!”

Thiếu nữ nói: “Ngay hoàng đế của Đại Mông cổ, sư phụ ta cũng không coi vào đâu.”

Văn Tĩnh nghe vậy, thắc mắc hỏi: “Thế sư phụ cô là thần tiên thượng giới à?”

Thiếu nữ nói át đi luôn: “Cũng gần gần như vậy.”

Bạch Phác cười nhạt: “Chẳng rõ hai vị đến Thục có việc gì?”

“Sư huynh đến giết người, còn ta đi theo xem cho vui...”

Lúc ấy, đám thực khách đã chạy sạch từ lâu, tiểu nhị và chủ quán đang run như cây sậy nấp sau quầy, nghe tới hai từ ‘giết người’, hồn xiêu phách lạc, vãi cả ra quần.

“Giết người, có phải là giết người ở trước Thần Tiên độ không?” Bạch Phác đổi giọng.

Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc: “Sao người biết?”

“Há?” Mặt tái xám, Bạch Phác gần từng tiếng: “Hay lắm!”

Y từ từ quay sang, nói với người áo đen: “Các hạ tính toán chặt chẽ, nhưng đi sai một nước.”

Mắt người kia loé lên lạnh lùng, không nói năng gì, nhìn Văn Tĩnh chăm chăm.

Bạch Phác nói: “Kể đó gọi là lấy mạng thay đào, người giết kẻ thế thân mà thôi, đây mới chính là Hoài An vương đích thực.”

Lương Thiên Đức thấp thỏm nghĩ: “Nói thế là dồn Văn Tĩnh vào đường cùng rồi.”

“Ồ!” Thiếu nữ sực hiểu: “Thì ra các người cùng một giuộc với tên vương gia chó chết của nhà Tống kia! Hừ, dám dùng đồ giả để lừa bọn ta.” Rồi hầm hầm nhìn Văn Tĩnh: “Người là cái tên vương gia chó chết đó hử?”

Văn Tĩnh cả kinh, luống cuống đáp: “Tôi không phải là chó, làm sao là vương gia chó chết được?” Thiếu nữ nghe vậy hơi ngẩn người.

“Thế à?” Người áo đen thông thả đứng dậy, lạnh lùng nói: “Bất kể thật giả, giết thêm lần nữa.”

“Ha.” Bạch Phác bật cười: “Các hạ ăn to nói lớn lắm, liệu giết nổi không?”

Thiếu nữ bùng bùng tức giận: “Hừ! Tên thói tha này dám nấn gán ta. Cho người về châu Diêm vương rồi hãy hay.” Cô ta gảy một chiếc ghế đầu lên, đá về phía Bạch Phác. Bạch Phác vỗ bật đi. Thiếu nữ lại phóng tay tới. Biết hai tay cô ta chạm đến người là đứt gân gãy cốt, Bạch Phác lùi ngay lại, giắt cây quạt gấp vào thắt lưng, chém ra một chương.

Một chương không màu mè ẩn ý gì, nhưng như kiếm đao bạt sóng, lao đi giữa lớp thủ pháp ảo ảnh trùng trùng của thiếu nữ, xả tới vai cô ta.

Cô gái bật cười: “Không ngờ người cũng võ vè tí chút.” Hai người cùng phô bày tuyệt kỹ, đấu với nhau một chặp. Song thủ thiếu nữ lúc như thiên ma biến hình, lúc như Phật tổ hái hoa; lúc như tàu khúc đàn tranh, lúc như khải điều tỷ bà, biến hoá đột ngột vô cùng, ào ạt như thác đổ, lại kín như bụng trống. Bạch Phác chẳng khác nào một con thuyền nhỏ trong sóng gió bão bùng, vùi dập theo dòng, không chống chọi được trước thế tấn công ấy.

“Á.” Văn Tĩnh buột kêu: “Bạch tiên sinh thua rồi.”

“Khó nói lắm.” Lương Thiên Đức lắc đầu: “Con nhìn hai tay cô gái, lúc lại gần nhất cũng vẫn cách ông ta một thước.” Lão vừa nói vừa thi thoảng liếc mắt về phía người áo đen, thấy y chấp tay sau lưng, ung dung quan sát trận chiến, bèn nhủ bụng: “Bạch tiên sinh bị cô gái nọ cầm chân, tuy không thua, nhưng nếu người kia thừa cơ tập kích thì chẳng biết sẽ ứng phó thế nào đây.”

Văn Tĩnh nghe cha nói xong, chăm chú quan sát, quả nhiên thấy cô gái tấn công như vũ bão mà cũng chỉ chờn vờ được quanh Bạch Phác đến một thước là cùng, hề cô ta lỏng tay thì chương đối phương lập tức thi triển mạnh hơn, phản kích lại.

Người áo đen nhủ mảy mòi: “Ngọc Linh cẩn thận! Người đó sử Tu Di Giới từ 3 chương, có câu Toà ra Tu Di, thu vào giới

tử, em nhất định phải công phá được vòng Giới tử cách một thước quanh mình ông ta mới xong.”

Trong lúc y nói, vòng Giới tử đã nói ra thêm một thước. Thiếu nữ cảm thấy áp lực tăng cao, điều khiển bàn tay khó dần, chiêu thức chậm lại. Thình lình, vòng Giới tử loang rộng, chương lực của Bạch Phác tràn ra bốn bề, hoá thành Tu Di không lồ, công và thủ tức thì đổi chỗ. Chưa đến mười chiêu, thiếu nữ chỉ còn tấn công làm vãi, mất cả sức trở tay, bèn lộn ra, đá cái bàn về phía Bạch Phác, kêu lên: “Tiêu Lãnh, lại giúp em mau!”

Người áo đen đánh mặt: “Sao cô dám gọi thẳng tên ta? Cô phải gọi ta là sư huynh mới đúng!”

“Há, anh có giúp tôi không thì bảo?” Thiếu nữ tỏ ra ngang bướng.

Tiêu Lãnh hừ mũi: “Cô lui xuống đi.”

“Không, chúng ta cùng làm thịt y cơ.” Cô gái ngúng nguẩy.

Bạch Phác chấn vỡ cái bàn, nghe vậy bắt giắc chùng tay. Thiếu nữ thừa cơ lao tới, tổng ra toàn độc chiêu, vừa đánh vừa gọi: “Tiêu Lãnh, anh đánh sau lưng y! Tiêu Lãnh, anh chặt tay trái y! Tiêu Lãnh, anh đá vào hông y...” Bạch Phác hơi phân tâm, liền bị cô gái tấn công cho cuống quýt tay chân.

Nghiêm Cương ngoác miệng cười. “Cái con đánh đá cá cây nhà ngui thật trơ trẽn.”

“Ngươi nói gì?” Tiêu Lãnh lướt ánh mắt sắc như dao lên mình Nghiêm Cương. “Ta vốn không muốn lợi dụng cái khó của người khác, nhưng ngươi dám nhục mạ sư muội, ta không tha được.” Y sai bước về phía Nghiêm Cương: “Tuy nhiên, ta cho ngươi cơ hội đấu một trận đường hoàng. Rút đao ra!” Sát khí y tăng theo mỗi bước chân, mọi người đều chấn động.

Bạch Phác phá lên cười, đẩy dạt thiếu nữ ra, lắc mình đến đứng án trước mặt mọi người, ung dung phẩy quạt bảo: “Đối thủ của các hạ là Bạch mã đây.”

Thiếu nữ chống nạnh gọi: “Ê, chúng ta chưa đánh xong mà!”

Bạch Phác mỉm cười: “Cô muốn giúp sư huynh đẩy thôi! Hai người cùng lên một lượt đi.”

“Được!” Cô gái tươi tỉnh nói: “Ngươi tự chuốc vạ vào thân, đừng oán chúng ta nhé.” Nói rồi hăm hở tiến đến.

Mọi người trầm nghĩ, “À này thật rắc rối.”

Người áo đen lắc đầu: “Ngọc Linh, đừng xen vào!” Y nhìn thẳng Bạch Phác: “Ngươi dùng đao?”

Bạch Phác nói: “Ta dùng cây quạt này.” vừa nói vừa nhủ thầm: “Ta đoán quả không sai, người này là đồ đệ của lão quái vật đó, tự phụ phách lối, cũng may, cũng may, chứ y và con ranh kia mà liên thủ thì chắc không ổn.”

Tiêu Lãnh nhíu mày, “Ngươi nên dùng kiếm.”

Bạch Phác mỉm cười: “Quạt gấp là đủ.” Tiêu Lãnh chực nổi cơn thịnh nộ, bỗng thiếu nữ lên tiếng: “Ta cũng dùng đao.” rồi rút một thanh đoản đao xanh óng ánh ra khỏi tay áo.

Tiêu Lãnh cau mày: “Em định làm gì?”

“Rõ ràng y là đối thủ của em, anh lại tranh với em.” Cô ta cong môi: “Hôm nọ ở Thần Tiên độ, anh im im làm một mình, lần này em cũng phải giết người mới được.”

Tiêu Lãnh dờ khóc dờ cười “Sát nhân phóng hỏa là việc của đàn ông. Sư phụ bảo em đi theo chỉ để mở rộng tầm mắt thôi, đâu có muốn em ra tay cùng ta.”

“Hừ, anh với sư phụ đều thích giết người như vậy, nhất định giết người là một việc thú lắm.” Thiếu nữ khẳng khái: “Em phải thử xem.”

“Em...” Tiêu Lãnh chẳng biết nên nói thế nào nữa.

Bạch Phác kinh hãi, bụng bảo dạ: “Con ranh này võ công cao cường, Nghiêm Cương và Đoan Mộc liên thủ cũng chưa chắc giành phần thắng, nếu ả không thuận theo quy tắc đơn đả độc đấu thì thật gay go.”

“Em bướng bỉnh như vậy, không sợ ta đánh đòn ư?” Tiêu Lãnh bực bội.

Thiếu nữ nghe mặt: “Anh dám?”

Lập tức, một chấm sáng xanh loé lên trong tay Tiêu Lãnh. Ngoài Bạch Phác, chưa ai nhìn rõ động tác y thế nào, ngọn đao màu lam thẫm đã phụt ra khỏi bao lụa đen, vạch một đường vòng cung kỳ dị ngang qua không trung, găm đến cổ họng thiếu nữ.

“Ta nói được là làm được.” Tiêu Lãnh lạnh lùng.

“Anh có gọi thì giết em đi.” Thiếu nữ uất ức, giàn giụa nước mắt, dần bước tới, mặc lưỡi đao vẫn kê sát ở cổ: “Anh giết em đi, đằng nào sư phụ cũng không có đây, anh muốn bắt nạt ức hiếp gì thì tùy.”

Tiêu Lãnh vốn chỉ muốn dọa cô ta, thấy vậy luống cuống thu tay về: “Em không nghe lời thì ta phải dạy dỗ.” Miệng vẫn nói cứng, nhưng lòng y đã đổi ra hối hận.

“Ai khiến anh lo?” Cô gái được nuông chiều từ nhỏ, chưa chịu ảm ức như thế bao giờ, nhưng không đánh lại được sư huynh bèn giận dỗi dậm chân, chạy ra khỏi quán.

“Em đi đâu?” Tiêu Lãnh vùng nhảy theo.

Thấy y sắp biến mất, Nghiêm Cương không chịu buông tha, băng lên chặn đường, giờ đao ra đón: “Muốn trốn ư?”

Bạch Phác vội thét: “Đừng Nghiêm huynh.” Ánh lam lay động, đao khí áp tới Nghiêm Cương, da cổ y cứng đờ.

Bạch Phác bay theo, biết không kịp chặn bèn gấp cây quạt điểm nhanh vào bốn yếu huyệt trên lưng Tiêu Lãnh. Trước đòn vây nguy cứu Triệu, Tiêu Lãnh không dám sơ suất, động chân trở đao lại.

Kim khí giao nhau xung xoảng, ba người thoát va chạm rồi tách ra ngay. Nghiêm Cương loạng choạng thối lui liền năm bước, thanh đại đao chín khuyên đã gãy đoạn. Bạch Phác và Tiêu Lãnh đứng đối mặt, tà áo không gió phấp phật.

Bạch Phác điềm tĩnh nói “Đao pháp độc lắm.”

Tiêu Lãnh nhìn Văn Tĩnh, chẳng nói chẳng rằng rào bước ra khỏi quán, đuổi theo cô gái.

“Bạch tiên sinh, không thể bỏ qua cho hần được.” Đoan Mộc Trường Ca nói: “Phải liên thủ giết chết hần, bằng không hậu hoạn vô cùng.”

Bạch Phác nhăn nhó, sau một tiếng tĩnh, cây quạt gấp rơi khỏi tay y, gãy thành hai đoạn. “Giết hần... nói mới dễ làm sao.” Y thờ dãi, “Nếu hần muốn đi, liên thủ cũng không ngăn được đâu.”

“Bạch tiên sinh, có điều này lão không hiểu.” Lương Thiên Đức hỏi: “Kẻ đó đã ghê gớm như vậy, vì sao ông còn nói đến chuyện tráo mạn đổi đao, chẳng phải là đẩy Văn Tĩnh vào chỗ chết ư?”

“Có hai nguyên do. Một, người đó đã nhận ra em đây giống Hoài An vương, dù không nói, chưa chắc hần đã chịu bỏ qua. Hai, người Mông Cổ biết tin thiên tuế mất là một điều hết sức bất lợi cho Đại Tổng ta, khi hai bên tương tranh mà bọn chúng loan báo chuyện này, tất nhiên quân ta sẽ loạn, lòng người sinh nghi, chân tướng sự việc bại lộ.” Bạch Phác ngừng một chút rồi tiếp: “Lương tiên sinh yên tâm, võ công kẻ đó chưa hần đã thắng được tôi, Bạch Phác còn sống thì sẽ liều chết bảo vệ em đây.”

Lương Thiên Đức bán tín bán nghi, nhưng đâm lao đành thành theo lao, không còn cách nào khác nữa. Đoan Mộc Trường Ca gọi tên tiểu nhị đang run như cây sậy đến, bảo nó sắp xếp mấy phòng đề nghị.

Về đêm, trăng lưỡi liềm treo trên ngọn cây. Tiếng mõ canh dứt đi, bốn bề chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng chim ròn rợn thi thoảng vọng lại từ một nơi xa xôi. Đường xá trần Hề Cốc vắng tanh vắng ngắt, ánh trăng lạnh hắt nghiêng xuống góc tường phía đông, in bóng những mái che.

Văn Tĩnh len lén thò đầu ra khỏi khuôn cửa sổ cánh đơn, tụt xuống theo cái cột, được lưng chừng, bỗng nghe thấy tiếng động trên nóc, cả kinh hốt chân ngã nhào, suýt buột miệng hét lên.

Gã bò dậy, xoa cái mông ê ẩm, ngó lên mái nhà. Ánh trăng soi bóng một con mèo đen đang nhìn lại gã chăm chăm, “Hừm, đồ súc sinh như mày mà cũng đến bắt nạt ta.” Văn Tĩnh lầm bầm: “Ta về Hoa sơn với bác Huyền Âm đây, còn cái gã thiên tuế chết toi kia, ai thích thì đi mà làm.”

Gã theo đường cái chạy ra khỏi trấn, còn chưa an tâm, lại chạy thêm một quãng xa nữa mới dừng bước, cảm thấy thân thể khoan khoái khôn tả, thờ hít thật sâu, định kêu tướng lên, bỗng nghe thấy sau lưng có người hừ một tiếng: “Thì ra ngươi ở đây, tốt lắm, tốt lắm.”

Văn Tĩnh nghe giọng, sợ mất vía, chạy vọt chân lên cổ.

“Chạy đâu?” Giọng nói lạnh lót đuổi theo sau lưng.

Văn Tĩnh tăng tốc, trời tối, cảnh vật lờ mờ, gã bất cẩn vướng vào dây khô, ngã lộn đầu xuống một rãnh nước.

“Toi rồi, toi rồi.” Văn Tĩnh than thảm: “Chết là cái chắc.” Nghĩ tới đây, gã sức nhớ ra một mẹo, bèn nín thở, rúc kỹ đầu xuống đất.

Người vừa rồi chính là cô gái gặp buổi ban ngày. Lúc đó cô ta tức giận, chạy ra khỏi quán, Tiêu Lãnh bị Bạch Phác và mấy người kia cản bước nên không đuổi kịp. Thiếu nữ cố ý để sư huynh lo lắng, nên chạy bừa đến những nơi vắng vẻ hẻo lánh, ai ngờ gặp ngay Văn Tĩnh, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ bèn gọi lại, khiến gã sợ vãi linh hồn.

Thiếu nữ đang lúc buồn tẻ, muốn chơi trò mèo vờn chuột, không ngờ gã thiếu niên ngã xuống là nằm im không nhúc nhích. Cô ta kinh ngạc nói: “Tên vương gia chó má này, lẽ nào yếu đuối đến thế, ngã một cái mà chết được ư?” Thoạt tiên thất vọng, sau đó tức giận, cô ta co chân đá vào thắt lưng Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh chìm đầu trong nước, vốn dĩ đã hơi khó chịu, giờ trúng cú đá nặng nề, không nín thở nổi nữa, uống liền mấy ngụm nước lạnh buốt, nhồm đậy rống lên: “Biết rõ là chết rồi mà còn đá nữa?”

Cô gái thấy cái xác động đậy được thì giật thót: “Té ra người chưa chết?”

Văn Tĩnh nghe hỏi sức nhớ, nhanh trí rùng mình, cười khan đáp: “Vốn dĩ đã chết, bị cô đá nên sống lại.” Vừa nói gã vừa lùi ra sau.

“Thằng cha này ngộ thực.” Thiếu nữ mỉm cười: “Dám giờ trò lừa gạt cô nương... Á, còn dám chạy?”

Văn Tĩnh chạy như gió cuốn, bông hoa mắt, đã thấy thiếu nữ đứng ngay trước mặt, gãi vội rẽ sang trái, cũng cô ta chấp tay đón ở đó, lùi lại đằng sau thì suýt va vào mình cô ta. Gã đôi luôn năm sáu hướng, đâu đâu cũng có bóng người con gái, trùng trùng điệp điệp, khiến gã choáng váng, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lắp bắp kêu: “Gặp ma rồi, gặp ma rồi!”

Văn Tĩnh vừa nói dứt thì ăn luôn một bạt tai, cái tát nặng quá, khiến gã ngã bở chũm.

“Ai là ma?” Cô gái giận dữ: “Chính ngươi mới là một con ma ngu xuẩn.”

Văn Tĩnh âm ức hỏi, “Cô không phải ma, sao bóng cô nhan nhản khắp nơi thế?”

Cô gái toét miệng cười: “Ngươi không biết được đâu. Đây là U Linh Di Hình thuật của sư phụ ta, là thân pháp đệ nhất thiên hạ đấy.”

“U Linh Di Hình thuật?” Văn Tĩnh lẩm bẩm: “Công phu quái gở!”

Nghe loáng thoáng, cô gái hỏi: “Ngươi bảo sao?”

“Không có gì, không có gì.” Văn Tĩnh vội đáp: “Ý tôi là, sư phụ cô rất giỏi”

“Nói thế còn được.” Thiếu nữ cười: “Sư phụ ta là cao thủ võ học bậc nhất trên đời.”

Văn Tĩnh thấy cô ta đôi giận làm vui, sợ lại trở mặt nữa, đành bậm bụng tăng bốc: “Thế thì nhất định cô là bậc nhĩ rồi.”

“Không đâu.” Thiếu nữ trầm tư: “Đại sư huynh và nhị sư huynh đều trên tài ta, giỏi lắm thì ta chỉ xếp vào bậc thứ tư trong thiên hạ thôi.”

“Ồ.” Văn Tĩnh hỏi: “Cô còn một sư huynh khác nữa ư?”

“Ừ. Đại sư huynh Tiêu Lãnh là đệ nhất cao thủ dưới trướng hoàng đế Mông Ca, nhị sư huynh Bá Nhan là chiến tướng của nguyên soái Ngột Lương Hợp Thai. Luận về võ công, đại sư huynh nhìn hơn nhị sư huynh một chút, nhưng là do anh ấy cần mẫn mà thôi, chứ thật ra nhị sư huynh mới thực là thông minh, công phu gì cũng chỉ luyện qua một vài lần là thuần thục, vì vậy sư phụ ta nói, nếu nhị sư huynh hết lòng luyện võ, chỉ hai năm nữa là vượt xa đại sư huynh. Tuy vậy, người sư phụ cưng chiều nhất lại là ta đây.” Thiếu nữ bụng để ngoài da, chạy lông nhông suốt ngày đâm buồn chán, chỉ muốn tìm một người nói chuyện, nay nghe Văn Tĩnh hỏi đến điều mình tâm đắc nên cứ thao thao bất tuyệt. Truyện "Côn Luân "

Kể lể một hồi, thấy Văn Tĩnh đầu óc như đề đầu đầu, cô ta tỏ ra bức bối: “Ngươi không nghe ta nói à!”

Văn Tĩnh đang vất óc tìm kế thoát thân, nghe vậy vội đáp: “Có chứ, có chứ! Tôi cứ nghĩ, nếu cô luyện thêm mười năm nữa, nhất định còn giỏi hơn hai sư huynh kia cơ.”

Thiếu nữ cười khanh khách: “Đương nhiên. Ngươi nói nghe lọt tai, nên ta sẽ không nặng tay quá, bây giờ ngoan ngoãn đi cùng ta đến chỗ sư huynh.” Nghĩ mình bắt được tên vương gia chó chết của nhà Tống, có thể hiển lộ uy phong trước mặt Tiêu Lãnh, cô ta vui mừng vô cùng.

Văn Tĩnh bỗng gập bụng rên rầm.

Thiếu nữ nhíu mày: “Sao thế?”

“Đau bụng quá, chắc do hồi tối ăn cái gì đó mất vệ sinh.” Gã lom khom đi vào rừng: “Đề tôi đi rửa một chút.”

Thiếu nữ ngây thơ nhưng không ngốc nghếch, bảo ngay: “Không. Nếu ngươi thừa cơ chạy mất thì ta biết tìm ngươi ở đâu? Muốn đại tiện thì đi luôn ở đây là được rồi.”

Văn Tĩnh vội nói: “Á, cô là phụ nữ, tôi đâu dám thất lễ thế để làm bẩn mắt cô nương. Tôi đi trong rừng kia thì hơn.” Nói rồi lại xốc quần lên bước.

Thiếu nữ gờ tay tóm gã lại, như điều hâu quắp gà, lẳng lơ xuống đất: “Ta là người Mông Cổ, không hiểu những quy tắc ngớ ngẩn của người Hán các ngươi. Muốn đại tiện thì thực hiện luôn tại đây, ta ở bên suối đợi ngươi xong việc.”

Văn Tĩnh nghe vậy toát mồ hôi, ỉa cũng dở, không ỉa cũng dở. Thiếu nữ tiến đến bên suối, ngồi lên một tảng đá to.

Văn Tĩnh vô kế khả thi, cắn răng giả bộ còi quần, ngồi xỏm xuống, bỗng nhảy phốc lên, phóng vèo vào bụi cây.

Gã vừa tiếp đất, chưa kịp đứng vững đã bị đá vào mông, ngã sấp mặt.

“Thằng khốn kiếp, quả nhiên là giở trò ma!” Thiếu nữ lòi gã dậy, trợn mắt, rút từ tay áo ra một ngọn đoản đao: “Ta chặt một giò ngươi, xem ngươi chạy đằng nào.” Đoạn toan động thủ.

“Khoan, khoan.” Văn Tĩnh kêu to.

Cô gái hỏi “Còn gì nữa đây?” rồi đợi xem gã diễn trò.

Văn Tĩnh nói: “Võ công của cô xếp vào bậc thứ tư từ trên xuống, võ công của tôi chắc chỉ hạng bốn từ dưới lên, có thể nói là một trời một vực. Cô ra tay với kẻ kém cỏi này, chẳng phải làm ô uesthanh danh của đệ tử cao thủ lắm hay sao?”

Thiếu nữ nghĩ ngợi, thấy cũng có lý: “Theo người thì thế nào?”

“Tôi cho rằng, chúng ta nói chuyện rôm rả, chia tay vui vẻ, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi. Hai bên đều hoan hỉ.” Văn Tĩnh uốn éo lắc lư như diễn tuồng, cảm thấy phương pháp của mình quả thực toàn mỹ.

Thiếu nữ quen đùa nghịch bốn cột từ nhỏ, không dễ bị mắc lừa. “Phì, ngon ăn nhĩ, ở đây đồng không mông quạnh, cho dù ta ức hiếp kẻ xếp hạng bốn từ dưới lên thì cũng có ai biết được chứ?”

Văn Tĩnh hoảng hồn, vội vã múa mép: “Trời biết đất biết, cô biết tôi biết, sao lại nói là không có ai biết?”

“Ta chẳng tin trời đất bao giờ, cứ chặt chân người rồi hãylay.” Á con gái này thực là tâm địa tàn nhẫn, hành động độc ác, nói chặt là chặt. Thấy cô ta vùng đao lên, Văn Tĩnh nhắm nghiền mắt lại, hét lên thảm thiết như bị chọc tiết.

Gã thiếu niên sắp biến thành kẻ què cụt, bỗng có một chiếc giày nát từ trong rừng bay vù ra, bắn trúng vào lưỡi đao. Thiếu nữ thấy hồ khẩu đau rát, không cầm vững được nữa, ngọn đao bay vù đi theo đà chiếc giày rách. Một tràng cười dài vang lên, rồi có bóng người lướt ra, đi sau mà đến trước, xô luôn chân vào chiếc giày rách ngay giữa không trung, ồng tay áo rộng phấp phới như đôi cánh chim, ung dung hạ xuống, hiện rõ một nho sinh ngoài ba mươi tuổi. Thân hình ông ta dong dỏng, cử động khoan thai, mang đôi giày cũ nát, tấm áo nhà nho toi tã, nhác trông lếch thếch bẩn thỉu, nhìn kỹ lại thấy toát lên khí chất hào hoa mà bộ y phục rách mướp không thể nào bôi xoá nổi.

Chứng kiến tài khinh công của người đó, thiếu nữ hoảng hồn: “Người là ai?”

Nho sinh ngắm thiếu nữ bằng cặp mắt tinh anh, cười ha ha bảo: “Không ngờ Hắc thủy nhất quái Tiêu Thiên Tuyệt kiều hành ngạo thế lại có một nữ đồ đệ ngộ ngáo thế này!”

Nghe ồn ã, Văn Tĩnh mở bừng mắt. Kiểm tra đôi chân vẫn nguyên vẹn, gã liền tạ ơn trời đất, sau đó định thần nhìn kỹ nho sinh, bất giác nổi cơn thịnh nộ, gào lên: “Á, cuối cùng cũng tóm được người, trả túi tiền ta đây.”

Thấy gã đang con nguy hiểm mà vẫn tính nọ cũ với mình, nho sinh mỉm cười, rút ra một túi tiền hỏi: “Cái này phải không?”

“Quả nhiên là người lấy.” Văn Tĩnh kêu lên. “Trả đây!”

“Người hay xía vào chuyện người khác, mờ mắt cho người chút thôi.” Nho sinh cười: “Trả thì trả.”

Nói rồi vùng tay, túi tiền bay theo một đường vòng, nhưng lại bắn vào mặt thiếu nữ, kinh đạo cực mạnh. Thiếu nữ kinh hoảng giơ tay đỡ, nào ngờ vừa chạm vào, túi tiền liền nổ bùng như tùm thuốc nổ đã châm ngòi, bạc vụn bên trong rơi là tả, rắc xuống mình cô gái, tuy không đau, nhưng khiến cô ta sợ hãi vô cùng. Đúng lúc hoang mang ấy, hệt như ma quỷ, nho sinh không hề thấy cử động, đã lướt luôn đến gần thiếu nữ, nhấc mặt lên, thổi một hơi vào mặt cô ta. Truyện "Côn Luân "

Kinh hoàng quá độ, cô gái không kịp nghĩ ngợi, buông ngay Văn Tĩnh ra, bay dạt lại sau.

Văn Tĩnh được tự do, vội vàng thu nhặt mớ bạc vụn. Nho sinh cau mày hỏi: “Thằng nhóc, sao không biết phân biệt lợi hại như vậy? Chẳng lẽ món bạc đó quan trọng hơn cái đầu người ư?”

“Ông thì biết gì?” Văn Tĩnh vừa lúi húi nhặt, vừa lầu bầu: “Bố tôi thức khuya dậy sớm, đan giỏ trúc bán lấy tiền, com cóp năm năm trời mới được ngần này. Bàn tay đã nổi lên không biết bao nhiêu chai sần.”

Nho sinh ngây người, nói với vẻ nghiêm túc: “Thì ra là vậy, tại hạ sai rồi.” Nói xong, ông ta xá Văn Tĩnh một cái, ngồi xổm xuống, giúp gã nhặt bạc.

Hai người lọ mọ nhặt, mặc kệ thiếu nữ đứng trơ ra đấy. Cô ta nổi giận, vừa lúc trông thấy thanh đoản đao nằm dưới đất, bèn lượm lên hét: “Đồ khổ rách áo ôm, chết này!” Đoản đao hoá thành một vệt sáng bay vút đi. Đoản đao mệnh danh Tu La Truy Hồn, là sát chiêu trong tuyệt học Tu La Diệt Thế đao của sư môn cô ta. Tu La Diệt Thế đao có cả bảy thức biến hoá, chiêu nào cũng chí mạng, kỳ dị tàn độc.

Nho sinh nhìn thấy, cười ha ha, nắm lấy lưng Văn Tĩnh, hoa tay múa chân bay về phía sau. Thiếu nữ la hét liên hồi, bám theo sát gót. Hai người một tiến một thoái, thân pháp đều cực nhanh. Văn Tĩnh nghe bên tai tiếng gió vu vù, chẳng trông thấy gì nữa cả.

Mũi đao của thiếu nữ khoa lên bảy tám vòng, rồi dừng lại ngoài một thước, không tiến lên được nữa. Đà đao sắp đuối, thiếu nữ tỏ ra lo lắng. Bỗng nho sinh vấp chân, chập chối ngã, tay phải chống xuống đất, chân trái chống lên trời. Thiếu nữ mừng rỡ tung mình tới hươ đao chém, định tâm chặt đứt hai người đàn ông thành bốn mảnh. Nào ngờ mũi chân trái nho sinh khéo léo điểm đúng vào huyệt Khúc trí cô ta, chiêu thức cực kỳ thuần thực. Thiếu nữ không kịp thu thế, trừng mắt nhìn mũi chân thối hoắc trên cổ tay mình, soạt một tiếng, đoản đao lại tuột tay, rơi xuống suối.

Cô gái ứng biến rất nhanh, đao mới tuột tay, tả chưởng đã như thác đổ, chém xéo vào mặt nho sinh, định bụng và miệng lão. Hữu thủ nho sinh đang nắm Văn Tĩnh, gã nhóc tứ chi bất động nhưng không chịu chạm bùn, mặt sắp cạp đất, gã vội chống tay xuống, ngăn đà ngã của nho sinh. Thế là đủ, chân nho sinh như lép lỏ xo, bật vút lên tựa tên rời cung, cười hi hi đứng tuốt ra xa. Thiếu nữ tát vào khoảng không.

Cô gái theo học danh môn, qua hai chiêu đủ biết nho sinh trông bộ dạng lúng túng cuồng quýt như vậy, kỳ thực đang đùa cợt với mình, chiêu thức nào

của cô cũng bị ông ta đoán trước, bị ông ta khống chế, đánh tiếp nhất định sẽ thua. Đầu óc nhanh nhạy, cho rằng ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, cô gái co cẳng bỏ chạy.

Nho sinh đặt Văn Tĩnh xuống, cười hỏi: “Đánh không được là chạy, cũng do sư phụ ngươi dạy đây phải không?” đoạn phất tay áo, thân hình như chiếc lá bay trong gió thu, lướt chậm chậm qua đỉnh đầu cô gái, hạ xuống trước mặt cô ta, khoát tay áo, kình khí ào ra khiến thiếu nữ nghẹn thở, lao đảo lùi lại sau, lúc quay đầu toan chạy, đã thấy nho sinh xuất hiện trước mặt. Thiếu nữ nhấp chân, thi triển U Linh Di Hình thuật, biến ảo chớp nhoáng, chỉ thoáng chốc đã đổi liền sáu phương vị, khiến người ta hoa cả mắt.

Nho sinh thông thả dịch ba bước sang trái, lại ba bước sang phải, ung dung nhàn nhã, tư thế vẫn tiêu sái, những bước chân ông ta như tạo thành một cái lồng to, bất luận thiếu nữ biến hoá thế nào cũng không vượt được ra ngoài ranh giới, hề định thoát thân, nho sinh lại đến trước mặt, khoát tay dòn trở vào lồng.

Thiếu nữ luống cuống như kiến bò chảo nóng. Văn Tĩnh nghĩ tới tình cảnh mình bị cô ta giốn cột lúc này, cảm thấy khoái trá vô cùng, nhủ thầm: “Đúng là quả báo nhãn tiền! Mà tên kẻ trộm nhà nho này cũng thật kỳ lạ, cô ả chạy nhanh thế, còn lão ta chạy chậm thế, tại sao vẫn bắt kịp đến trước mặt người ta?”

“Đồ khổ rách áo ôm, đồ hôi thối, ăn mày, khôn kiếp!” Thiếu nữ vô kế khả thi, bổi rối quá buột miệng chửi rủa.

“Cho ngươi chửi!” Nho sinh cười, “Ta coi như đóng cửa đánh chó, bắt nhái bỏ đẹp thôi!”

“Bắt nhái bỏ đẹp là gì?” Thiếu nữ đã nghe câu đóng cửa đánh chó, nhưng chưa nghe thành ngữ bắt nhái bỏ đẹp rất văn nhã nọ, rất lấy làm tò mò, đang khi luống cuống vẫn buột miệng hỏi khiến nho sinh phì cười, ông ta chưa kịp đáp, Văn Tĩnh đã nói: “Câu này ta biết, có nghĩa là bắt cua trong giỏ.”

Thiếu nữ hiểu ra, tức sôi gan, lao vù đến Văn Tĩnh. Chưa được ba bước đã bị nho sinh cản lại. Cô ta nhớ lại ban nãy trước mặt gã trai, còn ba hoa mình là cao thủ hạng bốn trong thiên hạ, loáng cái đã bị tên nho sinh khôn kiếp dày vò tới mức này, xấu hổ không để đâu cho hết, giận nhất là, đồ bị thịt kia đang đứng đây cười nhạo cô ta, có nhẽ đâu thế!

Càng nghĩ càng giận, uất ức quá độ, cô ta ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên.

Nho sinh tuy đoán trước được mọi mưu mẹo, nhưng không ngờ địch thủ lại giờ đến chiều này. Cô gái cứ khóc thút thít, vừa i i vừa nỉ non: “Các người đều bắt nạt ta... sư huynh giờ đao chém ta... hu hu... thắng nhóc thối tha cười ta... hu hu... tên khổ rách áo ôm thì dùng thân pháp ma quỷ chòng ghẹo ta... Nếu sư phụ biết... hu hu... các người đều chết hết... hu hu hu...”

Nho sinh cười bảo: “Sư phụ ngươi làm gì có được bản lĩnh ấy?”

“Hừ.” Cô ả gạt lệ: “Ngươi biết danh hiệu của sư phụ ta thì chắc cũng đã nghe đến câu nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Sư phụ ta vô địch thiên hạ, sư phụ thương ta nhất, biết ngươi ức hiếp ta, nhất định sẽ bằm ngươi ra làm muôn vạn mảnh nhỏ.”

“Vô địch thiên hạ á?” Nho sinh lắc đầu cười: “Chưa chắc! Lão ấy đấu với ta một trăm mười lần rồi, chưa lần nào chiếm được ưu thế!”

“Bóc phét.” Thiếu nữ không tin.

Nho sinh cười: “Ngươi biết câu nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ, vậy đã nghe câu tung cánh ngang trời, bay cao muôn trượng chưa?”

Thiếu nữ ngẩn ra, quên cả khóc, ngắm nghía nho sinh, bỗng nhớ ra một người, liền la lên thất thanh: “Ngươi là Cùng nho Công Dương Vũ!”

Sư phụ của thiếu nữ là Hắc thủy nhất quái Tiêu Thiên Tuyết, xuất thân hoàng tộc Khiết Đan, võ công rất cao, lòng dạ tàn độc, thời trẻ tung hoành trung nguyên, không ai kiềm chế nổi, về sau ẩn cư ở Trường Bạch sơn và Hắc Long giang, không xuất thế nữa nhưng uy danh vẫn còn, người dụng võ khắp miền nam bắc cứ nghe đến tên lão là tái mặt. Tiêu Thiên Tuyết cả đời chẳng coi ai ra gì, nhưng trước khi đệ tử xuống phương nam, lão có nhắc đến một người, dặn bọn chúng không được đối địch. Thiếu nữ chưa trải nghiệm giang hồ lại chịu ảnh hưởng của sư phụ, xưa nay ngồng cuồng đã quen, nghe dặn cũng bỏ ngoài tai, lúc này chịu bao khổ sở mới nhớ lời thầy, sực nghĩ ra nhân vật này. Truyện "Côn Luân "

Công Dương Vũ nghe gọi danh hiệu của mình, cười bảo: “Hon mười năm không gặp, Tiêu lão quái vẫn nhớ đến ta, đủ thấy lão còn biết mình biết người.”

Thấy Công Dương Vũ không tỏ vẻ ác ý, thiếu nữ cũng dạn hấn lên, “Thế thì sao nào? Ngươi là tiền bối bằng vai với sư phụ, ta chỉ là một đứa bé gái, ngươi thừa lúc sư phụ vắng mặt, chèn ép ta, chẳng phải là lớn ăn hiếp nhỏ hay sao?”

“Bé gái?” Công Dương Vũ nghiêm mặt: “Có thứ bé gái nào chặt chân người bừa bãi không?”

Nhìn nho sinh đôi sắc mặt, thiếu nữ lạnh người, nhưng vẫn cãi bướng: “Thế thì sao? Ai bảo gã đánh không lại ta?”

“Thì thế, ngươi cũng đánh không lại ta!” Công Dương Vũ cười nhạt: “Xem ra ta có thể lấy một cái gì đó trên người ngươi.”

Thiếu nữ cứng họng, một hồi lâu mới nói: “Đằng nào cũng thua rồi, ngươi thích làm gì thì làm!”

Trước bộ dạng anh hùng ấy, Công Dương Vũ quyết dạy cho cô ta một bài học, mỉm cười bảo Văn Tĩnh: “Nhặt ngọn đao lại đây.”

Tưởng y động thủ thật, Văn Tĩnh cả kinh hỏi: “Ông định chặt chỗ nào của cô ấy?”

“Con bé này có cái miệng đánh đá, đương nhiên phải cắn vật trong miệng nó.” Công Dương Vũ cười: “Ngươi ăn món lưỡi lợn bao giờ chưa?”

“Ăn rồi.” Văn Tĩnh thật thà đáp.

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Nghe nói lưỡi con gái vừa mềm vừa trơn, nhất định còn ngon hơn lưỡi lợn.” Công Dương Vũ nói: “Ta định cắn lưỡi nó nhắm rượu, thường thức mùi vị của cái thứ lắt léo không xương ấy xem sao.”

“Phi.” Cô gái nổi giận: “Ngươi mới là đồ con lợn, sao không cắn lưỡi mẹ vợ mà nhắm rượu?”

Công Dương Vũ lấy đoản đao từ tay Văn Tĩnh, vẩy một cái cho ráo nước: “Cứ chửi đi, chẳng nào ngươi cũng không chửi được lâu nữa.” rồi tro thẳng đao vào miệng thiếu nữ. Cô gái nhìn mũi đao loang loáng, sợ hãi vô cùng, nhảy dựng lên, ngoắt đầu chạy trốn. Công Dương Vũ tiến lên một bước, nắm lấy huyết Chí dương trên lưng cô ta, bắt xoay lại, bảo: “Ngoan ngoãn há miệng ra cho khỏi đau đớn nhiều.”

Thiếu nữ tất nhiên không nghe, cắn răng thật chặt. Nghĩ tới việc mất lưỡi, cả đời làm một kẻ câm, cô ta bắt giác nhắm chặt mắt lại, lệ tuôn ròng ròng.

Văn Tĩnh trông thấy động lòng, nhưng không biết nên nói gì, bỗng quỳ sụp xuống trước mặt Công Dương Vũ.

Công Dương Vũ ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Văn Tĩnh không nói được ngọn ngành, chỉ dập đầu lia lịa. Thiếu nữ chưa thấy động tĩnh gì, mở mắt, ngậy người nhìn gã thiếu niên.

Công Dương Vũ hỏi: “Ngươi muốn nói gì? Cứ nói đi.”

Văn Tĩnh định nói, nhưng vừa mở miệng, lại không biết nên nói thế nào. Thiếu nữ thầm nghĩ: “Ta chưa câm, thẳng nhóc này đã câm rồi, thực là kỳ lạ.”

Công Dương Vũ nhảy bén, nhìn nét mặt đã đoán được ít nhiều, cười hỏi: “Ngươi muốn ta tha con ranh này phải không?”

Văn Tĩnh ngẩn người, đỏ mặt gât đầu. Công Dương Vũ lắc đầu bảo: “Vừa rồi không nhờ chiếc giày của ta, chân ngươi đã bị ném cho chó ăn rồi. Con ranh này độc ác như thế, vì sao ngươi còn van xin giúp nó?”

Văn Tĩnh nghe hỏi, trở mặt, không biết nói sao, lại dập đầu bình bình. Công Dương Vũ đảo mắt cười: “Ngươi khẳng khái bảo vệ như thế, cũng được, ta không cắn lưỡi à nữa, tặng à làm vợ ngươi vậy?”

Câu nói chẳng khác nào sấm nổ giữa trời xanh. Văn Tĩnh cảm thấy như có mười hai con cóc nhét đầy trong miệng, nghĩ bụng tất cả những lời bông đùa hoang đường nhất đời cũng không vô lý như câu ấy được.

Thiếu nữ nhột mặt, chuyện này còn khó chịu hơn bị cắn lưỡi hàng ngàn hàng vạn lần, bèn thét to: “Tên ăn mày, cắn lưỡi tao đi, tao không đời nào làm vợ thẳng ranh thói tha ấy!”

Công Dương Vũ cười bảo: “Ta thấy gã mặt mũi ngay ngắn, chưa chắc không xứng với ngươi.”

“Cái thẳng võ công đội sổ hạng bốn thiên hạ mà làm chồng ta!” Thiếu nữ cố ý kéo dài chữ ‘đội sổ hạng bốn’.

Công Dương Vũ cười ha hả, đẩy cô ta ra bảo: “Võ công ấy hả? Ta chỉ về võ văn cho gã một tối, chưa chắc gã đã thua ngươi.”

“Ta không tin.” Cô gái trừng mắt nhìn Văn Tĩnh: “Đức hạnh dạng này, đừng nói một đêm, mà dầu luyện một trăm năm, cũng chẳng đáng xách dép cho bản cô nương.”

“Thật không?” Công Dương Vũ cười nửa miệng: “Nếu gã thắng ngươi thật thì sao?”

Thiếu nữ buột miệng “Thì ta sẽ làm vợ gã.”

Công Dương Vũ bảo: “Nhất định thế nhé.”

Thiếu nữ dứt lời, cảm thấy hối hận, lại chăm chăm nhìn Văn Tĩnh, hơi yên dạ: “Kể cả có loại võ công luyện thành trong một đêm thì cái đồ bị thịt này cũng không làm được.” Bèn nghiêng răng nói: “Tất nhiên. Người Mông Cổ chúng ta một lời nói là một đọ máu, không giống Hán nhân các ngươi.”

Công Dương Vũ phát tay áo rộng: “Ngươi đi được rồi.”

Thiếu nữ không biết ông ta định dạy Văn Tĩnh võ gì, cảm thấy chột dạ, bèn hỏi: “Không xem được ư?” Nhắc thấy thần sắc Công Dương Vũ cổ quái vô cùng, cô ta thót tim, vội nói: “Ta đi ngay.” Rồi nhảy lên hụp xuống mấy cái, biến mất tăm mất tích.

Công Dương Vũ bảo Văn Tĩnh: “Ngươi đến bờ suối nhất bốn mươi sáu viên sỏi tròn tròn về đây.”

“Làm gì mà cần nhiều vậy?”

“Ngươi cứ nhặt về đây.”

“Ba mươi sáu viên không được ư?”

“... Không được.”

“Bốn mươi viên vậy, cho chẵn!”

Công Dương Vũ nổi giận: “... Đừng mặc cả với ta, giờ hồn ta đã vắng đi bây giờ.”

Văn Tĩnh thất thểu đi đến bên suối, nhặt sỏi tủa vào áo mang về. Công Dương Vũ nhón lấy một viên, tăng tăng trong lòng bàn tay, bỗng cong ngón tay bắn đi, nó rít vang, bay vút vào rừng rậm. Tiếng hét the thé lập tức vang lên. Văn Tĩnh nhận ngay ra giọng thiếu nữ.

Cô ta không chịu từ bỏ, muốn xem lão nho sinh định làm trò ma gì, nên nín thở núp vào bụi cây. Công Dương Vũ búng viên sỏi qua sát đỉnh đầu, làm rối mớ tóc, khiến cô ả sợ mất mặt, co chân bỏ chạy.

Cô gái chạy rõ xa mới ngoác miệng cười: “Khó rách áo ôm! Nhắm lúc người ta không đề phòng, thật đáng xấu hổ!”

“Còn lâu bà, liệu cái thân hồn không tan mất!” Giọng Công Dương Vũ vang lên rõ mồn một, như sát bên tai. Thiếu nữ cả kinh, chạy biến đi còn nhanh hơn thỏ

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tam tài biến

Công Dương Vũ cười, sắp bốn mươi lăm viên sỏi thành một hình, hỏi Văn Tĩnh: “Ngươi có nhận ra cái gì không?”

“Nhận ra!” Văn Tĩnh thật thà đáp: “Là một con ba ba?”

Công Dương Vũ nhú mày, toan giải thích, bỗng Văn Tĩnh thét lên kinh ngạc: “Không phải, đây là... Tôi từng trông thấy rồi, là Cửu cung đồ trong Lạc thư.”

“Ồ, ngươi biết hả?”

“Vâng, tôi có đọc sách mà. Huyền Âm đạo trưởng đã nói, hai và bốn là vai, sáu và tám là chân, bên trái là ba bên phải là bảy, chín đội ở trên một đạp ở dưới, năm năm chính giữa, hình như con rùa đen. Chín số này, bất kê là cộng ngang, dọc hay chéo, kết quả cũng đều là mười lăm.” Văn Tĩnh hiếm khi có dịp phô diễn, đặc ý nói thao thao bất tuyệt, nước bọt văng tứ tung.

“Đừng.” Công Dương Vũ gạt đầu: “Ngươi đã biết rồi thì ta đỡ vất vả.” Nói tới đây, ông cất bước, đi lại một lúc trên bờ cát ven suối, để lại bốn mươi lăm dấu chân sâu cỡ một tấc, hình dáng giống hệt với hàng sỏi sắp.

Ông trở vào hai trong số các dấu chân: “Từ đây tới đây, ngươi phải đi mất mấy bước?”

Văn Tĩnh ước lượng: “Năm!”

“Không được!” Công Dương Vũ lắc đầu: “Ta chỉ đi hai bước là đủ rồi!”

Văn Tĩnh nhìn ông ta, mắt in rõ rệt ba từ: “Ông nói phét!”

“Không tin hả?” Công Dương Vũ cười khàn khặc, cất bước không nhanh không chậm, nhưng vô cùng kỳ quái, chỉ bước hai bước đã đến đúng dấu chân thứ hai.

Văn Tĩnh trở mặt kêu lên: “Sao lại thế được?” Gã vừa nhảy vừa chạy, trở hết bản lĩnh, vẫn mất năm bước mới đến nơi, lắc đầu, “Quái nhỉ!”

Công Dương Vũ bảo, “Đó chính là thứ công phu ta muốn dạy ngươi! Công phu Tam tam bộ - cơ sở của Tam tài Quy nguyên chương.”

“Tam tài Quy nguyên chương? Tam tam bộ?”

“Cửu cung đồ mô tả sự biến đổi của tam tài, tức là ba yếu tố thiên – địa – nhân, công phu này xây dựng trên nền tảng ý nghĩa đó, nhấn mạnh mặt học vấn hơn là võ thuật.” Công Dương Vũ mỉm cười.

Văn Tĩnh bắt giác phấn chấn, “Học vấn ư?”

“Phải, chẳng hạn như Tam tam bộ.” Công Dương Vũ nói: “Những người công phu bình thường thì phải bước năm bước, người chỉ cần hai bước, người ta bước ba bước, người chỉ cần một bước là tới nơi.”

“Như phép rút đất của thần tiên ấy nhỉ!” Văn Tĩnh hồn hờ.

“Đúng, chỉ cần hiểu được nguyên tắc bước chân của ta, người sẽ là thần tiên trong bốn mươi lăm bước này.” Công Dương Vũ hỏi: “Người có muốn học không?”

“Có chứ.” Văn Tĩnh hào hứng đáp, bỗng nhớ ra điều gì, gãi gáy ngừng hỏi: “Nhưng, không cần phải tập xuống tấn hay cử khoá đá 1 trước ư?”

Công Dương Vũ lắc đầu: “Luyện sức mạnh là công phu bậc thấp, ta dạy học võ công thượng thừa, coi trọng nhất là sự nhận thức. Có người dăm mười năm chưa chắc nhập môn được, nhưng nếu ngộ tính cao, chỉ một đêm cũng đủ.”

“Có thứ võ công dễ dãi như vậy sao?” Văn Tĩnh tươi mặt, thầm nghĩ: “Chỉ cần không cử khoá đá và xuống tấn là được rồi.”

Công Dương Vũ tìm tòi, dùng bốn mươi lăm viên sỏi biểu diễn sự biến hoá của Tam tam bộ, bộ pháp này tiến hành theo lối biến hoá của Cửu cung đồ. Về những phép biến hoá ấy, Văn Tĩnh đã từng nghe Huyền Âm đạo trưởng giảng một phần, một phần khác biết đến nhờ đọc sách, nhưng không ngờ có thể áp dụng được vào võ công, ngoài ra còn nhiều nội dung Văn Tĩnh chưa hề biết tới, đều do Công Dương Vũ thông minh cơ trí phát triển thêm ra. Văn Tĩnh sáng dạ hơn người, bẩm sinh thích nghiên cứu những điều phức tạp, càng lắt léo càng hứng thú.

Nghe giảng hai lượt, Văn Tĩnh đã hiểu ngọn ngành. Công Dương Vũ lấy làm lạ, bèn không rườm rà nữa, bắt gãi tự luyện tập, còn mình thì mở bầu rượu, ngồi bên suối quan sát.

Lần đầu tiên tu luyện một loại công phu coi trọng việc động não hơn động thủ, Văn Tĩnh thấy mới mẻ vô cùng, nghiền ngẫm những biến hoá của nó, cảm giác như uống rượu cất lâu năm, càng uống càng thấy mê. Gã quên hết tất cả, tập trung bay nhảy liên tục bên bờ suối, càng đi càng nhanh, được một lúc bỗng loạn choạng ngã sấp mặt, lồm cồm bò dậy lắc đầu: “Lẽ nào bước này sai?” Nói rồi, gãi đi lần nữa, rất trơn tru, nhưng hề bước nhanh hơn là lại ngã.

Văn Tĩnh gãi tai thắc mắc: “Sai ở đâu ấy nhỉ?”

“Bộ pháp thì không sai.” Công Dương Vũ buột bầu rượu vào thắt lưng, thông thả đứng dậy: “Sai ở chỗ người không tự lượng sức.”

Văn Tĩnh chăm chăm nhìn ông ta: “Không tự lượng sức?”

“Ồ, suy cho cùng đây vẫn là một môn thuộc võ công.” Công Dương Vũ mỉm cười: “Cơ sở võ nghệ của người chỉ nhanh được đến mức đó thôi, hề vượt ngưỡng là như trẻ nhỏ học chạy, nhất định sẽ ngã.”

“Vậy ư?” Văn Tĩnh ủ rũ.

“Ta đã nói rồi, Tam tam bộ là công phu nhập môn, luyện tiếp lên, tam tài sẽ biến thành tứ tượng, nên còn có Tứ tứ bộ, sau Tứ tứ bộ còn có ngũ ngũ Mai hoa bộ, lục lục Thiên cương bộ, thất thất Đại diện bộ, bát bát Phục hi bộ, khi luyện đến cửu cửu Quy nguyên bộ thì coi như thành công. Tối lúc đó người chẳng khác nào chim bay trên trời, cá lội dưới nước, tùy nghi biến ảo, muốn thế nào được thế ấy.” Truyện "Côn Luân "

Văn Tĩnh bắt giác ngờ ngẩn: “Tôi có thể luyện được Quy nguyên bộ không?”

Công Dương Vũ ngắm gã, tìm tòi bảo: “Với căn cơ của người, luyện chừng một trăm năm nữa là được.”

“Một trăm năm?” Văn Tĩnh nhăn mặt: “Thế thì đi luyện ở chỗ ông bà ông vải rồi còn gì.”

Công Dương Vũ phá lên cười: “Đừng nản chí! Lúc ta bằng tuổi người, sức trói gà không chặt, còn thua người xa!”

Văn Tĩnh sáng mắt, song lập tức lại lộ vẻ ngờ vực nhìn Công Dương Vũ.

Công Dương Vũ nói: “Thực ra, mọi sự biến hoá đều trên cơ sở của Cửu cung đồ. Ta đã giao hẹn với con bé đó chỉ một đêm thôi, không thể dạy người nhiều, nhưng bộ pháp này cũng đủ thắng nó rồi.”

Ông ta đi đi lại lại, chậm rãi tiếp: “Công phu của Hắc thủy nhất quái là hạng sắc sảo tàn độc nhất đời này, nên phải thừa lúc sơ hở đánh vào chỗ yếu hại mới có thể đương cự được. Tam tam bộ chỉ là thừa lúc sơ hở, còn muốn đánh vào chỗ yếu hại thì phải dùng đến Tam tài chương mới xong.” Y ngừng một lúc, “Thời gian không còn bao lâu, ta truyền cho người ba chiêu chương pháp.”

“Tôi không luyện đâu.” Văn Tĩnh bực dọc: “Luyện quyền cước ốm người lắm.”

“Bắt buộc.” Công Dương Vũ bảo: “Con ranh đó không đời nào bỏ qua cho ngươi. Nếu ngươi muốn sống thì phải luyện lộ chương pháp này.”

Văn Tĩnh nói về thật thà: “Không đánh lại thì chạy.”

Công Dương Vũ giật mình: “Chạy? Tam tam bộ là di chuyển tại chỗ, à ta đuổi theo thì ngươi mệt chết.”

Văn Tĩnh cũng giật mình: “Gay nhỉ!” Sự nghĩ ra, gã tự nhủ: “Ồ vất vả nhọc nhằn gì thì cũng chỉ trong ba chiêu thôi mà.” Nghĩ tới đây, gã bèn đồng ý.

Công Dương Vũ đánh mẫu một lượt. Văn Tĩnh nhìn thấy như vẽ hình một cái hồ lô, chẳng rắc rối gì lắm, bèn uể oải luyện một lúc, được đến tám phần mười. Gã kiêu ngạo nghĩ: “Chương pháp kiểu này đâu có ba mươi chiêu mình cũng học được.”

Công Dương Vũ đọc thấu gan ruột gã bèn bảo: “Nếu ví Tam tam bộ là giường cung, thì Tam tài chương là ba mũi tên. Cái phức tạp nhất của Tam tài Quy nguyên chương không phải là cung với tên đó, mà là làm thế nào để bắn được tên kia.”

Văn Tĩnh bối rối: “Thì ra vẫn chưa xong ư?”

Công Dương Vũ nói: “Tam tam bộ tuy khó, nhưng ngươi sáng dạ đôi chút là học được. Còn tâm pháp của ta thì chỉ có thể lĩnh hội bằng cảm thụ, không thể truyền đạt bằng lời. Tam tài Quy nguyên chương gắn kết chặt chẽ với số Ba, tâm pháp cũng chia làm ba nội dung, Vô vọng thức2 và Thái hư thức3 rất mơ hồ, khó nắm bắt. Với tư chất của ngươi thì học được Kính tâm thức là khá lắm rồi.” Truyện "Côn Luân "

Văn Tĩnh nghe ù ù cạc cạc.

“Nói có vẽ lời thôi, nhưng tóm lại, điểm cốt yếu của lộ chương pháp này là quan sát tâm ý địch thủ.” Công Dương Vũ giảng: “Nếu ngươi nhanh hơn, nhận ra kẻ thù đang toan tính gì, thì ngươi sẽ xử trí thế nào?”

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ, bối rối đáp bừa. “Tôi có thể chạy trốn trước.”

“Chỉ biết mỗi chạy thôi.” Công Dương Vũ giận dữ: “Nếu ngươi đọc được suy nghĩ của hắn, ngươi phải nhân cơ hội phản kích chứ.”

“Phản kích ấy hả?” Hệt như nghe thấy một điều lạ lùng nhất trên đời, Văn Tĩnh trở vào mũi mình: “Ý ông là, muốn tôi đánh nhau với cô gái đó?” Truyện "Côn Luân "

Công Dương Vũ cau mày. “Không đánh thì thắng nó sao được?”

Văn Tĩnh nghĩ: “Tôi không đánh nhau với cô ta đâu, đành chịu chết thôi.” nhưng nhìn về mặt không báo hiệu điều gì tốt lành của Công Dương Vũ, suy nghĩ sắp bật ra lời vội biến thành: “Tôi làm sao mà đoán nổi tâm ý địch thủ?”

Công Dương Vũ nói: “Ngươi khác với số đông ở chỗ đó. Ngươi biết chuyện Bá Nha Tử Kỳ chứ?”

“Biết.” Văn Tĩnh lại hào hứng: “Bá Nha tài đàn, Chung Tử Kỳ sành nghe. Bá Nha vừa gảy đàn vừa nghĩ đến núi cao, Chung Tử Kỳ bèn nói: ‘Ôi sừng sững Thái sơn.’ Bá Nha nghĩ đến nước chảy, Chung Tử Kỳ bèn nói: ‘Ôi mệnh mang sông nước.’ Vì thế Bá Nha coi Tử Kỳ là tri âm, sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không chơi đàn nữa.”

“Ồ.” Công Dương Vũ bảo: “Có một số người bẩm sinh giỏi đoán hiểu nhân tâm, kẻ nghe tiếng đàn đọc suy nghĩ của tài tử, kẻ ngắm tranh chữ thấu tư tưởng của họa gia, lại có kẻ qua chiêu thức nắm bắt tâm trạng của cao thủ võ học.”

“Nhưng thế thì liên quan gì đến tôi?” Văn Tĩnh hỏi.

“Hừ.” Công Dương Vũ nhìn gã. “Lúc ở khách sạn Tử La4, ngươi chẳng khoa môi múa mép, huênh hoang bình phẩm tranh chữ của lão phu đấy ư?”

Văn Tĩnh trở mặt: “Ông... ông nghe thấy à?”

Công Dương Vũ cười: “Tất nhiên! Bắt đầu từ khách sạn Tử La, các ngươi nói năng gì trên đường, ta nghe rành rọt không sót một câu!” Văn Tĩnh tái mặt, ngoắt đầu muốn chạy.

Công Dương Vũ tóm gã lại: “Định đi đâu?”

Văn Tĩnh gãy gập: “Tôi không muốn quay về đây, không muốn làm Hoài An vương đâu.”

“Ai bắt ngươi làm Hoài An vương?” Công Dương Vũ ngạc nhiên.

Văn Tĩnh còn ngạc nhiên hơn: “Thế không phải... ông đến để bắt tôi về à?”

“Không phải.” Công Dương Vũ cười nhạt: “Nếu ngươi muốn làm Hoài An vương thật, ta thiết gì chuyện sống chết của ngươi.”

Văn Tĩnh thở phào, song lại thắc mắc hỏi ngay: “Ông không chung chí hướng với Bạch tiên sinh à?”

“Đương nhiên không. Thằng nhóc đó suốt ngày rao giảng việc ái quốc, ôm khư khư lấy tiểu triều đình Lâm An, hùng hục làm nô tài cho gã thiên tuế khôn

kiếp nọ. Hừ, ta từ mặt cái hạng đồ đệ ấy lâu rồi.” Công Dương Vũ lạnh lùng nhìn trời sao, thong thả nói: “Giang sơn Đại Tổng con khi gì, năm trăm năm trước làm gì có Đại Tổng. Hoàng đế Mông Cổ cóc khô gì, hừ, một trăm năm trước làm gì có Thành Cát Tư Hãn. Lũ Mông Cổ coi mạng người như cỏ rác. Bọn quan lại Đại Tổng thì bỏ mặc dân đen, chăm chấp lo giữ đất đai của họ Triệu chúng nó. Ta thấy, hai phe ấy đều là chó hoang tranh giành một khúc xương.” Nói tới đây, y thở dài: “Chỉ thương cho tính mạng dân chúng.”

Văn Tĩnh nghe vậy há hốc miệng, cảm thấy lời lẽ của nho sinh này kỳ quái vô cùng, một lúc lâu sau gã vặn: “Làm như ông không phải là dân nhà Tổng ấy?”

“Phải thì sao?” Công Dương Vũ nói: “Đại Tổng thối nát xập xệ. Bọn họ Triệu chỉ lo hưởng lạc, khiến quân không ra quân, tướng không ra tướng, gian nịnh nhưng nhúc hoành hành nơi triều dã, xu phụ ngoại bang, hà hiếp dân chúng, trung thần lương tướng thì bị áp chế. Vương triều ấy kéo dài được đến nay cũng đã lạ lắm rồi, nhân sĩ thiên hạ đổ máu và nước mắt cho nó làm gì nữa? Dẫu có một trăm kẻ như Bạch Phác sẵn sàng hi sinh, cũng chỉ để bảo vệ lũ đĩa ăn thịt hút máu người mà thôi.”

Văn Tĩnh nghe nhức cả đầu, cảm thấy có điều bất ổn, bèn nói: “Tuy triều đình không đúng, nhưng nếu bọn Thát chiếm Đại Tổng, bách tính sẽ khổ khổ. Đạo ở phương bắc, tôi và bố tôi toàn bị chúng hà hiếp.”

Công Dương Vũ im lặng hồi lâu, rồi bảo: “Ừ, triều đình của họ Triệu không đáng gìn giữ, nhưng dân chúng Đại Tổng vô tội, ta hận không thể ăn gan uống máu tên hôn quân và lũ gian thần, nhưng chúng mà bị diệt, ngoại tộc sẽ thừa gió bẻ măng. Bọn Thát giết người như ngoé, chúng ra tay thì vô số lương dân phải chết. Tuy vậy, bảo vệ Đại Tổng tức là bảo vệ cái triều đình ngớ ngẩn nọ, bọn chúng đêm đêm vui chơi ca hát, ngụp lặn trong xa hoa truy lạc, hút cạn xương máu dân đen, khiến họ cạn đường sống. Giang sơn này giữ lại cũng có ích lợi gì đâu, giang sơn này, giang sơn này...” Ông thần thờ ngơ ngẩn, lập đi lập lại mấy chữ ấy đến bảy tám lượt, bỗng hú dài, tiếng hú dữ dội ngân mãi không thôi, làm cành lá cây rừng khua lên xào xạc. Lúc ông ngừng lại, lệ đã ròng ròng.

Tiếng hú và nước mắt khiến Văn Tĩnh lúng túng. Một lúc lâu sau, gã dè dặt hỏi: “Công Dương tiên sinh! Ông... vẫn bình thường chứ?”

Công Dương Vũ lắc đầu: “Ta không sao, chỉ tại nhiều việc nghĩ mãi không hiểu. Ta nghĩ, vì sao xã tắc rộng lớn, ngàn vạn sinh linh, thành bại sinh tử... đều liên quan đến bàn tay con người? Đồng Trọng Thư nói lệnh vua là lệnh trời, ta không tin, trời nào lại xuẩn ngốc như tên hoàng đế ở Lâm An kia? Vì sao hễ có quyền là người ta dẫm đạp mọi người khác? Vì sao phải hi sinh tính mạng số đông để giữ gìn vinh nhục của một cá nhân? Vì sao cùng là người mà cắn xé giày xéo nhau, chỉ vì danh lợi mà dòn nhau đến đường cùng? Vì sao các nước lại nổi trận can qua, máu nhuộm vũ khí, biển sông núi tươi đẹp thành lò sát sinh địa ngục?” Nói tới đây, ông nhìn Văn Tĩnh: “Tiểu huynh đệ, người có hiểu không?”

Bối rối trước mớ lời lẽ ấy, Văn Tĩnh thật thà đáp: “Không.”

“Ta cũng không hiểu.” Công Dương Vũ cười buồn: “Ba mươi năm nay, lúc nào ta cũng trần trụi, muốn báo đền đất nước, thì nước không ra nước, muốn thành gia thất, thì vợ con ly tán, muốn xa niềm trần tục ngao du sơn thủy, nhưng không làm được trước lê dân lầm than. Vì vậy cuộc đời thành ra đủ điều mâu thuẫn, loay hoay luống cuống. Người ngoài nhìn thấy võ công ta, nhưng không cảm nhận được mớ bòng bong trong lòng ta. Tiểu huynh đệ, ba mươi năm nay, chỉ có người thấu hiểu nỗi phiền não ấy, qua bức tranh!”

“Nhưng... nhưng...” Văn Tĩnh ngoẹo cổ: “Quân Thát ư chặt đầu lắm!”

“Ta đã thề độc, quyết không động một ngón tay vì bọn đế vương, Mông Cổ hay Đại Tổng đều không liên quan gì đến ta.” Công Dương Vũ liếc Văn Tĩnh: “Nếu người có bản lĩnh, thì bắt chước Bạch Phác đi mà làm tay sai cho đám quan phi.”

Văn Tĩnh cười: “Đáng tiếc tôi không có bản lĩnh!”

Công Dương Vũ hừ mũi: “Người học được Tam tài Quy nguyên chương của ta, sợ gì không có bản lĩnh? Cả thiên hạ cũng chẳng ăn ai, mấy tên đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt càng không đáng kể.” Văn Tĩnh ngậy người: “Lợi hại đến vậy sao?” Công Dương Vũ ngạo mạn ngửa đầu lên trời, không nhìn gã, như thể khẳng định đó là điều tất nhiên.

Văn Tĩnh vốn đã thích thú với những thứ thâm thúy khó hiểu vừa rồi, bèn nấn nì “Vậy... vậy ông dạy tôi thêm mấy buổi nữa đi!”

“Không được!” Công Dương Vũ cau mày: “Ta còn có việc gấp. Thằng ranh con nhà người đã làm lỡ bao nhiêu thời gian của ta rồi!”

“Việc gì?” Văn Tĩnh lấy làm lạ: “Mà gấp thế!”

Công Dương Vũ không đáp, nhìn sao giăng khắp trời, ánh mắt buồn rầu. Một lúc lâu sau, ông thở dài khẽ nói: “Vì sao? Vì sao? Vì sao nàng lại tránh ta...”

Văn Tĩnh ngạc nhiên: “Ai kia?”

Công Dương Vũ giật mình, trừng mắt quát: “Lắm mồm! Liên quan gì đến người?”

Văn Tĩnh nghe thét phát run, im thin thít. Công Dương Vũ trầm ngâm một hồi rồi xua tay bảo: “Thôi, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Ta truyền cho người tâm pháp Kinh tâm thức! Lĩnh hội được hay không là tùy ngộ tính của người!”

Văn Tĩnh thầm nhủ: “Suy nghĩ của ông quái gở lắm, tôi chả hiểu gì cả.” nghĩ vậy nhưng không dám nói ra. Công Dương Vũ giảng một lượt, đại để là gạt bỏ hết tạp niệm, tĩnh tâm thổ nạp.

“Công phu môn phái của Tiêu Thiên Tuyệt rất kỳ ảo, thường khiến đối thủ hoa mắt, không nắm bắt được.” Công Dương Vũ nói: “Có điều, võ công tuy biến hoá đa đoan nhưng tâm ý của người xuất chiêu thì chỉ có một, nên sự biến hoá đó chẳng qua là che giấu suy tư thật của y mà thôi, vì vậy người phải đạt tới mức tĩnh tại, nhìn bằng thần chứ không phải bằng mắt, đừng để ánh mắt biến đổi của đối thủ lung lạc mình, phải dùng tám gương sáng trong người để soi ra tâm tưởng của y, đạt được điều đó thì võ công lợi hại đến đâu người cũng có thể ứng phó. Hiểu chưa?”

“Chưa.” Văn Tĩnh đáp: “Đằng nào thì tôi cũng không dám động thủ với bọn họ đâu.”

Công Dương Vũ mỉm cười: “Người ngồi xuống đi đã, tập hít thở theo cách ta truyền cho người.”

Văn Tĩnh y lời ngồi xuống, nín thở tập trung tư tưởng, thở nập mấy lượt, bỗng cảm thấy một bàn tay ấn lên huyệt Bách hội của mình. Giọng Công Dương Vũ vo ve như tiếng muỗi kêu vang lên bên tai gã: “Căn cơ của người yếu quá, khó phát huy được chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chương. Hôm nay chúng ta có duyên với nhau, ta truyền cho người Hạo nhiên chính khí, chú ý nghe cho rõ đây.”

Một luồng chảy nóng bỏng từ đỉnh đầu tràn vào, lan khắp tứ chi bách hải, “Từ Dương kiều, đến Kiên tĩnh. . . Qua Thần khuyết, vào Hội âm. . . Lên Cưu vĩ, tiến Lộc quan, xoa nóng Ngọc chẩm. . . Đan trung chạy tiếp, Song long chia đường, đầu Bách hội, nhập Đan điền. . .” Cùng với giọng Công Dương Vũ, chân khí trong cơ thể Văn Tĩnh cuộn lên, chảy ừng ực, kinh mạch tê dại, không tài nào nhúc nhích được, gã đành ngồi yên lắng nghe. Công Dương Vũ nói đến đoạn: “Gồm thấu tất cả, thấu suốt mọi đường, chí dương chí đại, đó là Hạo nhiên chính khí.” thì Văn Tĩnh thấy đỉnh đầu nhẹ hẫng đi, chân khí trong mình đã vượng, sục sôi cuộn trào, liên tục lưu chuyển theo thứ tự, toàn thân ấm áp dễ chịu vô cùng, không muốn đứng dậy ngay. Chân khí lưu chuyển chín lần, Văn Tĩnh linh quang phản chiếu, đầu óc sáng láng nhẹ nhàng, tiến đến cảnh giới vô ngã.

Chẳng biết lâu hay chóng, Văn Tĩnh thoát ra khỏi trạng thái nhập định, cảm thấy khí cơ dào dạt, kinh lực sung mãn. Gã ngẩng đầu nhìn quanh, trắng ngà về tây, bốn bề yên tĩnh, Công Dương Vũ đã biến mất, chỉ còn tiếng hát từ đằng xa loáng thoáng vọng lại:

“...Từ hàm hung đóm thượng khai trương

Mấn như sương

Hựu hà phượng

Trì tiết Vân Trung

Hà nhật khiển Phùng Đường

Hội văn điều cung như mấn nguyệt

Tây bắc vọng

Xạ Thiên lang.5”

Tiếng hát rành rọt sang sảng, như con gió thổi qua rừng núi, bay đi xa vẫn ngân nga không dứt.

Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn trời. Đêm minh mang, sao lác đác, duy có chòm Thiên lang ở phía tây bắc rực sáng lạ lùng, tương truyền sự xuất hiện của chòm sao này báo hiệu chiến tranh.

“Công Dương tiên sinh nói câu nào là phê phán Đại Tổng câu ấy, nhưng bài ca lại ngụ ý tông quân bảo vệ đất nước, người cũng như tranh vẽ, toàn những mâu thuẫn. Hừm, có lẽ tại ông ta chưa gặp được hoàng đế tốt chăng?” Văn Tĩnh vừa nghĩ ngợi vừa đứng dậy, thấy hai chân tê nhức, suýt ngã nhào, buột miệng lầm bầm: “Mặc kệ Đại Tổng hay Mông Cổ, ta cứ về Hoa sơn cho sớm, khỏi bị Bạch Phác gây phiền.”

Gã lách thếch đi lên hướng bắc, cây cối đổ bóng rung rinh trên mặt đường, âm u chòn chợn. Được một dặm, bỗng có tiếng cú rúc, Văn Tĩnh rùng mình, bất giác rụt cổ lại. Đúng lúc đó, gió nổi sau lưng, rồi một bàn tay mịn như ngọc vỗ lên vai gã. . .

Vàng triều dương từ từ nhô lên khỏi đỉnh Lục Bàn sơn, hút sạch sương sớm đọng trong rừng, cây lá chỉ còn âm ẩm. Hai con dê chui ra khỏi vách đá đen sì, sổng đôi bay vòng vòng trên không, rìa cánh viền ánh nắng mai, phơn phớt vàng.

“Soạt,” một mũi tên kèm theo tiếng rít rợn người lao ra khỏi rừng, như tia chớp xé toạc trời xanh, xuyên ghim luôn hai con dê. Âm thanh ai oán ré lên giữa vòm không, đôi chim lẩn qua vách đá rơi xuống mặt đất.

Tiếng móng ngựa lộp cộp. Một kỵ mã lướt tới, thiếu niên áo trắng ngồi trên ngựa giơ tay đón lấy cặp chim dê giữa không trung.

“Bán giò lắm!” Gã nói to, gương mặt non tơ vương nụ cười khoan khoái.

Một người râu quăn cõi trần ruổi ngựa ra khỏi rừng, tay cầm cánh cung lớn dài cỡ năm thước, to bằng bắp tay, dây cung bện từ ba sợi gân bò.

Thiếu niên gọi: “Bá Nhan tướng quân!”

Bá Nhan thúc ngựa lại gần. Hai con ngựa xấp xỉ nhau, nhưng Bá Nhan cao hơn thiếu niên đến hai cái đầu, bộ tóc dài rối bời rũ xuống làn da rần rỏi, vòng ngực rộng lăm tấm mỡ hôi, nhấp nháy sáng.

“A Thuật.” Y cười. “Em nhanh tay nhanh chân quá.”

A Thuật nhìn cánh cung của Bá Nhan, nói về ngưỡng mộ: “Khi nào em mới kéo được cái cung này?”

Bá Nhan xoa đầu gã, cười: “Làm Vạn phu trưởng rồi mà còn nói năng trẻ con thế. Hôm nay đã luyện bài thương ta dạy em chưa?”

“Đã.” A Thuật nháy mắt tinh nghịch: “Tiếc nỗi không có đối thủ thử thương.”

Bá Nhan nhìn về Kiếm Môn quan lưng lửng đằng xa, điềm tĩnh nói. “Sắp có rồi.”

Đúng lúc ấy, tiếng tù và đầu đó rúc lên mạnh mẽ, vang rền trên núi đồi nhấp nhô.

A Thuật nhướng mày, vẻ non tơ biến khỏi khuôn mặt trắng trẻo, thay vào đó là sát khí đằng đằng, ánh mắt dữ dội dõi theo phía hiệu lệnh.

“Bắt đầu rồi ư?” Bá Nhan nheo mắt, gác cánh cung lên vai, vỗ vai A Thuật: “Đi nào.”

“Vâng!”

Hai con tuần mã hí lên lanh lảnh, móng ngựa nện trên đất dội vào tim như tiếng trống trận, bụi bốc mù mịt quanh vỏ ngựa, cuốn thẳng về phía Kiếm Môn quan.

oOo

Văn Tĩnh nghe thấy tiếng gió, không kịp nghĩ ngợi nhiều, vùng bước lên, vô thức di chuyển theo đúng đường lối của Tam tam bộ, khiến người đằng sau chụp hụt. Gã ngoái đầu nhìn, mặt bỗng xám như tro. Thân hình yếu đuối, nụ cười tươi tắn, chính là cô ả Mông Cổ nọ.

Thiếu nữ tím trượt, hơi ngạc nhiên, nhưng không bận tâm nhiều, cười chồm chồm bảo: “Ngươi chạy hả? Chạy nữa đi! Hiện tại chỉ có hai ta, để xem ai giúp ngươi được nữa?”

Văn Tĩnh thấp thòm, ấp úng hỏi: “Cô... làm sao tìm thấy tôi?”

Thiếu nữ huyết sáo, một vật đen đen từ trên không sà xuống, đậu lại trên cánh tay cô ta. Trong tình sương mờ ảo, Văn Tĩnh trông thấy rõ đó là một con kền kền dài cổ hai thước, bộ dạng hung ác, sát khí đằng đằng, hoàn toàn trái ngược với dung nhan diễm lệ của thiếu nữ, đúng là người đẹp và quái vật, không dung điểm một nét kinh dị vào buổi sớm mai. Truyện "Côn Luân "

“Nó dẫn đường cho ta.” Cô gái cười: “Ngươi không chạy được đâu.”

Văn Tĩnh lấy làm lạ: “Nó dẫn đường được ư?”

“Tất nhiên.” Thiếu nữ đắc ý bảo: “Ban tối lúc chạm vào ngươi, ta đã rắc Thiên lý hương lên người ngươi, dù ngươi có chạy mấy chục dặm cũng không thoát được sự truy đuổi của con kền kền này.”

Quạ và kền kền có khứu giác thính nhạy nhất trong các loài chim, biết dựa vào mùi người hoặc súc vật toả ra từ đằng xa để nhận biết xem đối tượng còn sống hay đã chết, khứu giác của chúng còn nhạy hơn cả loài chó. Văn Tĩnh vừa đi vừa ẩn náu, nào ngờ chẳng có tác dụng gì trước ngón đòn ấy của thiếu nữ.

Cô gái nhích vai, con kền kền bay lên, biến vào bầu trời mờ tối.

Cô ta cười hỏi: “Công Dương Vũ dạy ngươi thứ võ công gì vậy? Ta muốn xem xem.”

Văn Tĩnh kêu lên: “Ồi chà.” rồi gọi với ra phía sau thiếu nữ: “Công Dương tiên sinh.”

Thiếu nữ giật mình ngoái đầu trông, thấy vắng ngắt không một bóng người, hiểu mình bị đánh lừa, liền ngoảnh phất đầu về. Văn Tĩnh đang giằng chân chạy trốn.

Thiếu nữ nổi giận tung mình bay lên, vung chưởng chém theo gáy Văn Tĩnh. Gã trai này mình, bước xéo đi. Bàn tay thiếu nữ chệch mục tiêu, rơi vào khoảng không, cô ta kinh ngạc, lập tức bật lui đá liên bảy cước, nhằm vào những chỗ yếu hại khắp người Văn Tĩnh. Văn Tĩnh tiến ba bước, lùi ba bước, tựa chiếc lá bay nương theo đòn chân như cuồng phong của thiếu nữ. Bảy cước tung ra hết mà không chạm được tới chéo áo Văn Tĩnh.

“Ngộ đấy.” Thiếu nữ cười khanh khách, đưa hai tay lên, nhẹ nhàng và chậm rãi, thi triển Như Ý Áo Ma thủ, đôi tay thiên biến vạn hoá, chỉ thoáng chốc đã hãm Văn Tĩnh vào trong.

Vô văn cánh tay múa kín trước mặt Văn Tĩnh, như cánh tiên nữ rắc hoa, nhìn rối cả mắt. Trong lúc hoảng loạn, Văn Tĩnh trúng một chưởng vào vai, ngã bật ra ngoài bốn thước. Gã lồm cồm bò dậy, đi hơn mười bước lại lỉnh một cước vào gò má, bay ra xa hơn trượng, ngã bộp xuống đất.

Thiếu nữ bĩu môi: “Thế thôi ư? Công Dương Vũ cũng chỉ có vậy.” Thấy Văn Tĩnh ngã sấp, nằm im không nhúc nhích, cô ta lại bảo: “Thằng ranh, lần này ta ra đòn có cân nhắc nặng nhẹ, ngươi đừng hòng già chết lừa ta.”

“Sai rồi!” Mặt vực trong đất nhào, Văn Tĩnh lúng búng nói.

Thiếu nữ lấy làm lạ: “Sai cái gì?”

Văn Tĩnh bò dậy, ngồi xếp bằng, chống má trầm ngâm: “Đúng là sai rồi.”

“Trò lừa đảo gì nữa đây?” Cô gái sốt ruột, lắc mình tới, điểm ngón tay nhỏ thon vào Nhuyễn ma huyết của Văn Tĩnh, ai ngờ trượt vào khoảng không. Văn Tĩnh đã vòng về mé lưng cô ta từ lúc nào. Cô gái cả kinh trở chân móc ngược ra sau, Văn Tĩnh lại vòng lên trước mặt. Cô gái thét lớn, tay đâm chân đá, xuất liên tiếp năm chiêu, Văn Tĩnh nhanh như bóng ma, thoát ần thoát hiện giữa màn quyền cước loang loáng. Thiếu nữ không đánh trúng lần nào, cảm thấy bất ổn, gắng lên tinh thần, dốc hết bản lĩnh. Thế tấn công như gió táp mưa sa, trút ào ào xuống Văn Tĩnh.

Như Ý Áo Ma thủ là một chiêu thức lợi hại trong võ lâm, biến hoá vô cùng kỳ lạ, thiếu nữ lại xuất toàn lực, Văn Tĩnh tuy lĩnh hội được chút ít công phu nhưng gặp toàn hiểm chiêu đâm lủng tưng, ngực bị phốt một chưởng, gần như nghẹn thở, quít cả chân. Mọi chỗ yếu hại trên mình gần đều bị kiểm chế trong hai tay thiếu nữ.

Gã thiếu niên gắng gượng tìm đường sống, tuy đang trong vòng nguy hiểm nhưng vẫn hết sức chuyên chú đến sự biến ảo của lộ chưởng pháp, gạt bỏ tạp niệm, chỉ mong nắm lấy một tia sống sót, vô hình trung lại phù hợp với tâm pháp ‘nhìn bằng thần không nhìn bằng mắt’. Lòng sáng như gương, soi thấu tâm tưởng đối thủ.

Mỗi chiêu của thiếu nữ có tám phép biến hoá, trong đó bảy hư một thực. Văn Tĩnh đang gặp bước đường cùng, vốn dĩ không đỡ nổi, nếu trúng một chưởng của cô nàng thì không chết cũng bị thương nặng, lạ một nổi, cứ mỗi lần bàn tay mịn màng của thiếu nữ còn cách huyết Đan trung của gã năm tấc thì lại trượt đi, dịch sang ngang hai tấc.

Sự biến hoá vi diệu ấy tuy chỉ thoáng chốc, nhưng không thoát được tâm kính của Văn Tĩnh. Gã xuất thủ xong, tựa hồ đứng không vững, loạng choạng ngã chúi lên trước, luống cuống hoa chân múa tay, tưởng chừng hoảng loạn, thực ra là nhắm mục tiêu, đặt ngay một chưởng lên Thần phong huyết của thiếu nữ, chính là Nhân tâm hoàng hoàng, chiêu thứ nhất trong Tam tài Quy nguyên chưởng.

Thiếu nữ hoàn toàn bất ngờ, một vì gã biết tận dụng sơ hở để phản kích; hai vì gã không lùi mà lại tiến; ba vì gã xuất chiêu trông không theo chưởng pháp gì cả, thực chất lại có sự ảo diệu riêng, cô ta cố gắng né tránh, vẫn bị gã đánh trúng chỗ yếu hại; bốn vì trong chưởng lực của gã lại có một dòng chảy ngầm kỳ quái, phá vỡ Huyền Âm Ly Hợp thần công, phong bế huyết đạo của cô ta.

Trao đổi xong một chiêu, hai người cùng lùi bật về sau, ngã xuống đất, bất động, vùng núi lặng đi, không một âm thanh.

Hồi lâu, Văn Tĩnh thở mạnh, lồm cồm bò dậy, cảm thấy xương sườn đau nhói, hình như đã gãy mất một dẻ.

Gã chậm chạp đi đến gần thiếu nữ, thấy cô ta trợn đôi mắt đẹp nhìn mình chằm chằm, nhần nhó bảo: “Cô ra tay mạnh quá.”

“Phì!” Thiếu nữ không nói được, nhưng trong bụng chửi rủa tàn tệ: “Thằng chó má, không biết dùng ngón quý quái gì mà điểm huyết được mình?” Vừa rồi cô ta liên tục vận nội công xung khai huyết đạo, Huyền Âm Ly Hợp thần công của Hắc thủy nhất quái là tâm pháp nội công đỉnh cao, tâm ý chuyển đến đâu, chỗ đó hoặc cứng như sắt luyện, hoặc mềm như nước, chưởng lực bình thường không thể làm cô ta bị thương mấy may, nhưng dòng ngầm của Văn Tĩnh không chỉ phá vỡ lớp thần công hộ thể, mà còn như một thứ bông mềm nhẽo thút nút ở đó, cô ta xung khai ba lần liên tục, vận sức rất khó khăn, cuối cùng Văn Tĩnh lại đứng dậy được trước, khiến cô ta tức giận vô cùng.

Văn Tĩnh ho rũ rượi, khạc ra một bãi máu. Ngắm thiếu nữ một lúc, gã cười: “Trông cô thế này ư nhìn lắm, nếu dùng tròng mắt với tôi, nhất định còn ư nhìn hơn nữa!”

Thấy Văn Tĩnh ngó mình chằm chằm, cô gái chỉ hận không thể rút thịt gã ra. “Thằng khốn kiếp.”

“Một cô gái đẹp thế này, vì sao cứ muốn đánh giết?” Văn Tĩnh cau mày: “Cô phải lo thù thù mới đúng.”

Thiếu nữ rủa thầm: “Thêu cái của khi! Thêu vào cái mặt nguoi ấy!”

“Hoặc ngồi bên song ngắm trăng,” Văn Tĩnh mơ màng nói: “Quyển khởi thủy tinh liêm, Linh lung vọng thu nguyệt. 6 Gây đàn cũng hay, Hàm tình lộng nhu sắc, Đàn tác mạch thượng tang 7 Ổ, hái dâu cũng tốt, Tổ thủ thanh điều thượng, hồng trang bạch nhật tiên 8. Người đẹp như cô làm gì cũng được, chỉ cần đừng đánh đập mà thôi.”

“Thằng cha này đang sửa lằng nhằng gì thế, nhưng mà, hần luôn miệng nói ta xinh đẹp, thật ư?” Cô gái thầm nghĩ: “Sư phụ và hai sư huynh chưa bao giờ nói ta đẹp cả.”

“Chỉ cần cô hứa với tôi, sau này đừng đánh nhau với người nào nữa, tôi sẽ thả cô.” Văn Tĩnh bảo: “Nếu đồng ý thì cô chớp mắt ba cái.”

Thiếu nữ trợn mắt im lặng.

Một lúc lâu sau, Văn Tĩnh thở dài: “Thôi vậy, không chấp cô. Tôi thả đây, cô không được gây sự với tôi nữa đâu đấy, nếu đồng ý thì chớp mắt ba cái, nếu không tôi chỉ còn nước bỏ đi thôi.”

Thiếu nữ không muốn bị vút lại ở nơi quỷ quái này, bèn chớp mắt ba cái. Văn Tĩnh vỗ vào huyết đạo, cô gái nhảy căng lên, vung quyền toan đánh, Văn Tĩnh la lớn: “Cô muốn nuốt lời hứa ư?” Truyện "Côn Luân "

Thiếu nữ dùng tay, rồi bồng thò ngón trỏ, điểm lên huyệt Thái nguyên của Văn Tĩnh. Gã thiếu niên đã bị thương nặng, không tránh kịp, ngấm ngấm than thở: “Ta ngốc quá đi thôi. Thà ả sát tinh này ra, đúng là gây tội nghiệt, chết mất.” Truyện "Côn Luân "

Thiếu nữ nghiêm mặt, ấn ngón tay lên xương sườn Văn Tĩnh, đưa đoạn xương gãy trở lại đúng vị trí, rồi bẻ hai cành cây, xé áo quần chặt vào cho gã. Văn Tĩnh đau toát mồ hôi, thầm kinh ngạc: “Vì sao cô ta lại giúp mình nối xương?”

Thiếu nữ hừ mũi: “Đánh kẻ bị thương thì chẳng hay ho gì. Đợi nguoi lành lặn rồi nện cho một trận cũng còn kịp.” Nói xong giải huyệt cho Văn Tĩnh, đứng dậy, quay mình bỏ đi.

“À, cô... cô tên là gì?” Văn Tĩnh hỏi với theo.

Thiếu nữ lạnh lùng nói: “Nguoi hỏi để làm gì?”

“Để lần gặp sau dễ gọi.” Văn Tĩnh lúng búng trong miệng, mắt đảo đảo.

“Lần gặp sau là ngày giỗ của nguoi đấy.” Thiếu nữ cười khẩy bỏ đi, được mấy bước ngoái đầu lại bảo: “Tên tiếng Hán của ta giống với sư phụ, là Tiêu...”

“Tiêu Ngọc Linh hả?” Văn Tĩnh buột miệng.

Tiêu Ngọc Linh tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao nguoi biết?”

“À!” Văn Tĩnh đáp: “Ta nghe sư huynh cô gọi cô là Ngọc Linh.”

“Trí nhớ nguoi tốt đấy.” Tiêu Ngọc Linh hững hờ nói. Nghe giọng điệu, Văn Tĩnh không rõ cô ta đang khen ngợi hay mỉa mai mình.

Lúc ấy, trên trời bỗng có tiếng chim ré lên chói tai, Tiêu Ngọc Linh biến sắc, cau mày nói nhỏ: “Con súc sinh lông lá này thật đáng chết, lại tiết lộ hành tung của ta.”

Ngọc Linh vừa dứt lời, một bóng đen đã lướt đến. Tiêu Lãnh xuất hiện trước hai người, mặt không biểu lộ gì. Con kền kền đáp xuống, đậu trên vai y. Tiêu Lãnh quăng ra một tảng thịt khô, con chim chớp lấy, nuốt đánh ực, rồi dang cánh bay lên.

Sau hồi lâu im lặng, Tiêu Lãnh cất tiếng: “Em tự tung tự tác quá đấy.”

Tiêu Ngọc Linh cong môi, không màng trả lời.

Tiêu Lãnh lúng túng, nhìn sang thấy Văn Tĩnh, y cau mày hỏi: “Nguoi ở đây ư? Tốt lắm” rồi nhấc chân, bước lại gần gã.

Ngọc Linh cười nhạt: “Anh định giết hấn ư?”

“Tất nhiên.” Tiêu Lãnh đáp: “Bất kể thật giả đều phải giết.”

“Nhưng hấn đang bị thương. Anh giết hấn cũng chả về vang gì.”

“Dù hấn có không bị thương thì cũng đâu phải là đối thủ của ta?”

Văn Tĩnh mặt xám như tro tàn. Tiêu Ngọc Linh liếc gã: “Chưa chắc đâu. Em hỏi nhé, anh dự tính trong mấy chiêu thì lấy được mạng hấn?”

“Một đao là đủ.” Tiêu Lãnh đánh giọng.

Ngọc Linh cười khanh khách: “Được, vậy chúng ta đánh cuộc.”

“Cuộc thế nào?” Tiêu Lãnh cau mày.

“Em cuộc nếu hấn không bị thương, ít nhất cũng đi được ba chiêu dưới Hải Nhục đao của anh.”

Mắt Tiêu Lãnh loé lên: “Em coi thường ta thế sao?”

“Ruròm lời làm gì, anh dám đánh cuộc không đã?”

Tiêu Lãnh nghe khích chạm tự ái “Sao lại không dám?”

“Nếu anh thua thì thế nào?”

“Ta thua sao được!” Tiêu Lãnh tự tin nói: “Nếu ta thua, tất nhiên sẽ tha mạng cho hấn, và từ đó trở đi, sẽ không bao giờ đặt chân lên đất trung nguyên nữa.” Nói tới đây, y nhìn Văn Tĩnh, cau mày: “Nhưng thương tích của hấn...”

“Đội hấn bình phục không được sao?” Ngọc Linh điềm tĩnh hỏi.

“Làm gì có chuyện ấy?” Tiêu Lãnh bức dọc: “Mai ta vào Xuyên rồi, rồi hơi mà đội hấn khôi, hừ, cho một đao đỡ lời thôi.” Văn Tĩnh nghe thấy, đau nhói cả tim, cảm nhận được sát khí dày đặc trên người Tiêu Lãnh, bất giác thụt lùi.

Ngọc Linh cười nửa miệng: “Anh sợ hấn bình phục rồi, sẽ thua cuộc với em phải không?”

Tiêu Lãnh vốn tính kiêu ngạo, trầm ngâm một lúc rồi bảo: “Thế này vậy. Ta đem hấn đi theo, đội lành bệnh rồi lấy mạng hấn cũng không muộn.”

Văn Tĩnh và Ngọc Linh cùng sững người.

Ngọc Linh gượng cười: “Cũng được. Nhưng tên ngốc này phiền toái lắm đấy, mang đi e mệt anh.”

Tiêu Lãnh hừ mũi: “Em mà thua, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời ta!”

Ngọc Linh cười: “Vâng.”

Tiêu Lãnh rút từ ngực áo ra một cái bình ngọc, quát Văn Tĩnh: “Há miệng.”

Văn Tĩnh trù trù, nhưng không địch nổi khí thế của đối phương, đành há miệng. Tiêu Lãnh vẩy tay. Một chấm đỏ bắn sang. Văn Tĩnh thấy nó tan ra, trôi xuống bụng, toả hương thơm ngát, toàn thân khoan khoái, cơn đau ở ngực cũng thuyên giảm phần nào.

Ngọc Linh bấm Văn Tĩnh. “Thằng ngốc! Mau tạ ơn vì Huyết Ngọc Hoàn Dương đan của sư huynh ta đi, linh dược trị thương đấy.”

Tiêu Lãnh đánh mặt, hừ mũi, ngoắt đầu bước đi. Ngọc Linh đi theo, bảo Văn Tĩnh vẫn đang đứng đực một chỗ: “Còn đợi gì? Đợi đao kẻ cở mới chịu đi hay sao?”

Văn Tĩnh cúi đầu buồn bã, vừa bước vừa hối hận nhủ bụng: “Sớm biết thế này thì đã không rời khỏi khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Điệp luyện hoa

Tiếng trống trận văng vẳng. Trương Hà nghe thấy, cau rúm mày.

Một tên thuộc hạ vội vã chạy vào: “Đô thống chế! Bạch tiên sinh đến!”

Trương Hà nhìn ra, trông thấy Bạch Phác đi cùng ba người nữa, bèn tươi tỉnh gọi: “Thiên tuế đến đó chẳng?”

Bọn Bạch Phác nhìn nhau, xám mặt.

Trương Hà thắc mắc: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Phác gượng đáp: “Thiên tuế chưa đến.” Cả bốn người cùng thăm mạt sát Văn Tĩnh tội tã.

Trương Hà chực thờ dài, bỗng thấy cò xí rầm rập đằng xa, che kín một góc trời, bèn nín thờ lại. “Cuối cùng cũng đến.” Y đứng thẳng người lên, giờ lệnh kỳ định phát hiệu, lại trông thấy xa tít có một người cưỡi ngựa phi như bay, tay cầm một cánh cung ngấm thẳng lên đầu thành.

“Người kia làm gì đó?” Nghiêm Cương lấy làm lạ: “Định bắn tên chẳng? Xa thế này cơ mà, hoang đường...”

Lương Thiên Đức tái mặt kêu: “Không hay rồi!”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng phập, mũi tên đuôi lông vũ nhọn hoắt rồi cung bật thẳng tới vọng lâu.

oOo

Tiêu Lãnh, Ngọc Linh và Văn Tĩnh xuyên rừng bạt suối, nhằm những nẻo hoang đường vắng mà đi. Cứ được một chặng, Tiêu Lãnh lại lấy bản đồ da dê ra xem. Đường núi càng lúc càng hẹp và hiểm trở. Hai anh em họ Tiêu đi như gió cuốn, chỉ khổ Văn Tĩnh thờ hồng học như trâu, tìm đập thành thịch, chỉ sợ lở chân rơi xuống khe.

Đến trước một vực sâu, mọi người tạm dừng bước. Ngọc Linh nói: “Tiêu Lãnh, hình như chúng ta đi lạc rồi.”

“Không đâu.” Tiêu Lãnh đáp: “Phía trước chính là đường Âm Bình.”

“Đường Âm Bình?” Văn Tĩnh xen vào: “Là nơi Đặng Ngải lên vượt núi đấy chẳng?”

Ngọc Linh lấy làm lạ: “Đặng Ngải? Y là ai vậy?”

Văn Tĩnh bèn thuật lại diễn cố Đặng Ngải lên vượt Âm Bình thời Tam quốc, phá vỡ Miên Trúc, ép Hậu chủ Lưu Thiện phải đầu hàng nước Ngụy. Gã có biệt tài kể những chuyện thuộc dạng ấy, ngôn từ sinh động, mô tả phong phú, Ngọc Linh nghe rất say sưa, Tiêu Lãnh cũng phải chăm chú theo dõi.

“Đáng tiếc, được chim bẻ ná, được cá quên nom! Kết cục của vị tướng giỏi đó cũng chẳng tốt đẹp gì.” Văn Tĩnh thở dài.

“Đều tại thằng cha Chung Hội cả.” Ngọc Linh nhận xét, “Thế là hết rồi ư?”

Văn Tĩnh lắc đầu: “Chưa đâu. Về sau còn có Dương Thúc tử giữ Tương Dương dâng biểu phạt Ngô, Vương Tuấn làm thuyền lâu đốt cháy hết xích sắt giăng dưới sông, tiến quân tới Thạch Đầu thành, cuối cùng họ Tư Mã thống nhất thiên hạ. Hừ, những chuyện này chẳng thú vị gì, hay nhất phải kể từ chuyện ba anh em Chiêu Liệt hoàng đế kết nghĩa vườn đào kia.”

Ngọc Linh vỗ tay reo: “Ái chà! Ta ưa những chuyện ấy vô cùng. Trước đây dạo đi đường, có nghe thuyết thư tiên sinh kể một đoạn, thú lắm, chỉ tại sư huynh giục già đành trình khiến ta không được nghe hết. Người kể còn hay hơn thuyết thư tiên sinh nhiều, được đấy, bắt đầu từ chuyện bốn anh em kết nghĩa vườn đào đó đi...”

Văn Tĩnh lập tức sửa: “Ba.”

Ngọc Linh trừng mắt: “Ta nói bốn là bốn. Bốn nhiều hơn ba, mà càng nhiều thì càng tốt.”

Văn Tĩnh dở khóc dở cười, đành thuận theo ý cô gái, cũng may đó chỉ là sự cao hứng nhất thời, cô ta không so đo mấy về số người kết nghĩa. Văn Tĩnh kể một mạch, đến tận lúc mặt trời xuống núi, Tiêu Lãnh mới sức tỉnh, giục hai người lên đường. Ngọc Linh dằn dỗi, cãi vã inh ỏi một hồi.

Cứ thế, ba người vừa đi vừa nghỉ, chỉ dồn nửa sức đi đường, còn nửa sức để dành nghe chuyện. Văn Tĩnh kể đến đoạn sau, hầu như toàn là bịa đặt, được cái già đọc khá sách, bịa rất trơn tru. Ngọc Linh thường ngày vẫn giữ thái độ hung hăng với Văn Tĩnh, nhưng hề nghe chuyện thì tỏ ra khác hẳn, gặp chỗ hài hước thì cười khanh khách, gặp chỗ hồi hộp lộ vẻ căng thẳng, cặp mắt đẹp nhìn già chăm chăm không rời. Đôi lúc nghe những đoạn không vừa ý, cô ta lại phụng phịu, chẳng hạn bất mãn trước việc Điều Thuyền phải lấy Đồng Trắc, cô ép Văn Tĩnh sửa đổi nội dung, đầu tiên cho Điều Thuyền gả với Lã Bố, về sau ghét Lã Bố là hạng tiểu nhân, bèn ép Văn Tĩnh đưa Điều Thuyền sang cho Tào Tháo, rồi thấy Tào Tháo làm nhiều điều gian trá, lại sắp xếp Điều Thuyền cho Lưu Bị, cuối cùng cho rằng Lưu Bị đạo đức giả, bèn đá văng ông ta đi. Thành ra Điều Thuyền lấy chồng ba lần, cuối cùng vẫn là hoàng hoa khuê nữ trưởng rú màn che chờ người tới hỏi. Văn Tĩnh nhăn nhó, nhưng vẫn phải căng óc thay chỗ này đổi chỗ kia để nàng vừa lòng.

Hai người nói nói cười cười, và Văn Tĩnh chẳng có vẻ giống một tên tử tù gì ráo, Tiêu Lãnh rất bực, song bản tính kiêu ngạo, dù không bằng lòng y cũng giữ thể diện, làm ra bộ mặt khinh khỉnh. Hiềm nỗi Ngọc Linh cố ý trễ nải hành trình, thành thử họ tiến còn chậm hơn sên, cứ mãi như thế, chỉ e sẽ lỡ dở việc chính. Điều khiến Tiêu Lãnh tức giận nhất là Ngọc Linh cư xử với Văn Tĩnh mỗi ngày một thân mật, làm con ghen của y nổi dậy. Cái tình Tiêu Lãnh dành cho Ngọc Linh đã vượt qua tình anh em từ lâu, Tiêu Thiên Tuyệt cũng nhận ra, vì vậy mới để Ngọc Linh theo sư huynh lặn lội đường xa xuống nam, mong hai người sớm chiêu bầu bạn mà trở nên gần gũi. Tiêu Lãnh tính tình trầm lặng hết như Tiêu Thiên Tuyệt, nên tuy yêu mến sư muội vô vàn y vẫn không nói ra, nay nhìn hai người trò chuyện rôm rả, lòng y chua xót như bị dao cứa, thoát tiên còn gắng gượng kiềm nén, về sau không chịu đựng nổi, y cắt ngang câu chuyện của họ, mắng mỏ Văn Tĩnh, bắt gã đi nhặt củi nhóm lửa. Truyện "Còn Luân "

Văn Tĩnh không dám cưỡng, bèn ngoan ngoãn thi hành. Ngọc Linh nghe đến đoạn gay cấn cảm thấy bứt rứt, không muốn bị ngắt quãng nên kè kè theo sát, giúp gã nhặt củi, vừa nhặt vừa bảo gã kể. Hai người đi chuyện, nhích qua nhích lại, chen vai thích cánh, đôi lúc đầu áp má kè kè hết như một cặp tình nhân. Tiêu Lãnh giận ứa gan, suốt Hải Nhục đao ra khỏi vỏ, vốn muốn chém Văn Tĩnh, nhưng hiểu tính sư muội, biết rõ cô ta nổi trận lôi đình còn dữ dội hơn cả mình, nếu bây giờ chém phăng tên kẻ chuyện này đi, chắc hẳn cả đời con bé sẽ không thêm đề ý đến y nữa. Tiêu Lãnh là dũng sĩ hàng nhất dưới tay Mông Ca. Trong trường vàng Mông Cổ, sức mạnh của y áp đảo rất nhiều người, uy danh chấn động đại lục, thống lĩnh đông đảo thuộc hạ lợi hại, nhưng lúc này đành chịu bất lực trước một tên nhãi ranh bẻm mép, không biết xử trí thế nào, y khó chịu vô cùng, bứt tóc bứt tai tức tối, tìm cách hành hạ Văn Tĩnh, bắt gã làm cái này cái nọ, nhưng Ngọc Linh luôn theo sau gã, càng ra sức giúp đỡ, hai người mỗi lúc một thân mật.

Cả ngày Văn Tĩnh và Ngọc Linh chỉ mãi mê với chuyện, Tiêu Lãnh giận tím ruột bầm gan, ngồi ra xa định đã toạ, nhưng nghe tiếng cười của Ngọc Linh thì không thể tập trung được tinh thần. Ngồi một lúc, chợt thấy nàng kêu lên thích thú, y nhói lòng, khó khăn lắm mới bình tâm lại được. Tiếng Văn Tĩnh kể rất hăng văng vọng tới, truyện đang đến đoạn Quan Vân Trường xông vào giữa trăm vạn quân giết chết Nhan Lương, Văn Xú. Tiêu Lãnh nghe vậy, không kìm được ngắt lời: “Làm gì có chuyện đó? Chính thầy ta xuất thủ cũng chưa chắc đã có thể đánh xuyên qua đại quân đông đảo để chặt lấy thủ cấp chủ soái như thế. Chẳng hay Quan Vũ sử dụng phương cách gì?”

Văn Tĩnh nói bịa thành quen, tiện miệng chế ra một cái tên: “Bình khí của ông ấy là Thanh Long Yên Nguyệt đao, tất nhiên phải dùng Thanh Long đao pháp.”

Tiêu Lãnh nhướng mày, vẻ không phục, “Ồ? Vậy Thanh Long đao pháp có truyền nhân hay có lưu truyền hậu thế không? Ta muốn gặp người đó xem sao.” Nói tới đây, y đứng dậy, trừng mắt bảo Văn Tĩnh: “Nghe giọng người sung mãn lắm, chắc đã bình phục rồi. Hãy đỡ ta ba đao! Để xem công phu quyền cước của người có ghê gớm như cái miệng người không?”

Văn Tĩnh trở mặt cứng miệng. Ngọc Linh hỏi hộp thẳm nhủ: “Tên này đang kể đến chỗ hay, không thể để hắn chết!” bèn cười bảo: “Người ta vừa kêu là

đau ngực đấy còn gì! Sư huynh ơi! Chính ra thời gian gần đây anh em mình đều trẻ nãi vô nghệ, bây giờ đã nhắc tới, thôi thì đấu thử một hiệp xem nào.”

Tiêu Lãnh nghe vậy phần chấn nhũ bưng: “Động võ thì nhất định là ta giỏi hơn!” lập tức trúng kế, hân hoan gật đầu.

Ngọc Linh nhìn Văn Tĩnh bĩu môi: “Gã này thì làm thế nào đây? Bắt hấn lánh mặt ư?”

Tiêu Lãnh chẳng coi Văn Tĩnh vào đâu, nghe vậy bảo: “Không sao, hấn có xem cũng mù tịt thôi.”

Ngọc Linh cười khúc khích: “Anh không sợ thua em, mặt mặt trước người ngoài à?”

“Hừ!” Tiêu Lãnh cười nhạt: “Có bản lĩnh thì thử đi.”

Ngọc Linh lấy đoản đao ra khỏi tay áo. “Nói thế đủ rồi. Anh không được dùng đoản đao đâu đấy.”

Tiêu Lãnh thông tay xuống: “Tất nhiên.”

Ngọc Linh cười chồm chồm, người và đao hoà làm một, đao quang như thác đổ tràn về phía Tiêu Lãnh. Ngọn đao đi được nửa chừng, cô ta hét lên: “Xem đây!”

Thấy sư muội nghịch trò trẻ con, Tiêu Lãnh nhếch mép cười nhạt. Ý nghiêng người, vung chưởng chém xuống sống đao Ngọc Linh.

Ngọc Linh uốn mình theo thế giao long phiên thân, xoay vù vù, đoản đao múa tít tạo thành một bánh xe như đoá sen trắng, theo sát bàn tay Tiêu Lãnh.

“Khá lắm.” Tiêu Lãnh có vẻ e ngại, động tác rất nhanh, thoát một cái đã lùi ra xa tám thước, thoát khỏi phạm vi của mũi đao. Ngọc Linh lật mình tiếp đất, còn chưa đứng vững, Tiêu Lãnh đã chớp chân, tới sát trước mặt cô, gơ tay toan đoạt lấy đoản đao. Ngọc Linh chếch mũi đao, vung tả chưởng chém vào ngực đối phương. Hai người vốn là đồng môn, quen thuộc chiêu thức của nhau, vì vậy xuất thủ thần tốc, mau chóng hiện lộ bản lĩnh, chiết hơn một trăm chiêu.

Thoạt đầu, Văn Tĩnh thấy Ngọc Linh gập toàn ngón hiểm, hơi lo lắng cho nàng, nhưng xem một lúc lâu, nhận ra Tiêu Lãnh tuy chiếm thượng phong, nhưng hề tới điểm là lập tức ngừng lại, biết y sẽ nương tay nên thờ phào, đồng thời trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ, nếu y dùng chiêu này tấn công ta, ta phải né tránh thế nào trong bốn mươi lăm bước đó. Gã vừa nghĩ vừa hình dung ra Cửu cung đồ ở vị trí giao đấu của hai người. Nhìn mỗi lần họ xuất chiêu, gã nghĩ ngay đường đi nước bước, cách hồi thủ phản kích, mau chóng gạt bỏ hết mọi chuyện bên ngoài, đứng đực ra chỉ nghĩ đến võ công, không còn gì khác. Gã nhận thấy võ công biến ảo khó lường của hai người giống hệt với bức tranh chữ bằng mực đen tung hoành phóng khoáng của Công Dương Vũ, những chiêu thức ấy đủ để gã nhận ra hư thực trong tâm tư tinh thần đối phương.

Cứ thế, như được tiếp xúc với một môn học sâu xa khó hiểu, Văn Tĩnh càng xem càng thấy ảo diệu, càng nghĩ càng thấy lạ kỳ, đắm chìm trong Cửu cung đồ không bút mình ra được.

Hai anh em đấu chừng bốn năm trăm chiêu, Ngọc Linh mồ hôi mướt mát, nhảy vọt về sau năm thước kêu lên: “Không đánh nữa.”

Tiêu Lãnh thấy cô ta lộ vẻ mệt mỏi, bèn bảo: “Cũng được, hôm nay tạm thế đã.”

Ngọc Linh ngoái đầu trông, Văn Tĩnh đang thần thờ nhìn thẳng ra trước mặt, im lìm như một pho tượng. Ngọc Linh lấy làm lạ tự hỏi: “Gã đàn này, đang nghĩ gì vậy?” vừa nói vừa tiến lại gần, gơ sống đao ra gõ vào vai gã. Nào ngờ chưa chạm đến, người Văn Tĩnh đã quay tít, tả chưởng vạch một đường cong huyền diệu, thuận thế lướt khỏi sống đao. Ngọc Linh không kịp đề phòng, hồ khẩu thoát nóng ran, tay cầm lỏng ra, đoản đao tuột đi, phóng vù lại phía Tiêu Lãnh. Tiêu Lãnh trở tay bắt đao, nhường mây, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngọc Linh bị võ bay đao, mặt mặt vô cùng, chóng nạnh quát: “Người muốn chết ư?”

Văn Tĩnh sực tỉnh, nhìn đôi tay mình, bỗng phá lên cười ha ha.

“Người cười cái gì?” Ngọc Linh cau mày: “Hay tại người biết chẳng còn sống được bao lâu nữa, tuyệt vọng quá nên đã phát điên?”

“Ta hiểu rồi.” Văn Tĩnh cười: “Ta hiểu bản tên thế nào rồi.”

“Bản tên?” Hai anh em ngạc nhiên không hiểu.

“Ừ, tức là giương cung lập tên bắn đi như thế nào ấy.” Văn Tĩnh cười: “Tôi hiểu lời Công Dương tiên sinh nói rồi.”

Ngọc Linh thót tim khóa lấp: “Sao lại dè dặt cái gì ở đây?” rồi cười với Tiêu Lãnh: “Đúng là hấn điên thật rồi!”

Tiêu Lãnh nhìn Văn Tĩnh hồi lâu, hừ mũi: “Kém cỏi!” nói đoạn, ngồi xuống tảng đá, xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

“Hừ, ra về ta đây.” Ngọc Linh hình mũi hỏi Văn Tĩnh: “Người không điên thật chứ?”

Văn Tĩnh nghệt mặt: “Tất nhiên là không.”

“Vậy thì được.” Ngọc Linh tươi tắn nói: “Người mau kể tiếp ta nghe, Quan Vũ dùng Thanh Long đao pháp chém hai tên ngốc đó, rồi sau ra sao?”

“Thanh Long đao pháp à?” Văn Tĩnh ngó người, sức nhớ lại những điều mình đã bịa liền cười xoà: “Vây chúng ta tiếp tục với chuyện ông ấy treo ấn trả vàng, một mình rong ruổi ngàn dặm...” Ngọc Linh bỗng véo nhẹ vào đùi gã, ghé tai thì thầm: “Đồ ngốc chết toi, nếu sư huynh biết Công Dương Vũ dạy người võ nghệ thì người chết chắc rồi! Sau này không được nhắc đến ba chữ Công Dương Vũ, hiểu chưa?” Văn Tĩnh thấy nàng tỏ ý quan tâm, tự nhiên tim đập loạn xạ hết như con hươu nhảy nhót, trong đầu như có ai giã gạo lia lịa. Truyện "Côn Luân "

“Hiểu thì tốt rồi!” Ngọc Linh cười khê: “Không cần đồ mặt!”

Nghe nàng nói, mặt Văn Tĩnh càng đỏ hơn, gã lắp bắp hỏi: “Tôi... cô... cô... vì sao quan tâm đến tôi như vậy?”

Ngọc Linh trừng mắt: “Đừng có nằm mơ! Ta chỉ không muốn người chết sớm, ít nhất để ta nghe hết chuyện hãy chết!” Nàng lại cười: “Nhưng nếu người không còn chuyện để kể nữa, ta sẽ mặc kệ người đấy!”

“Chuyện thì tôi nhiều lắm!” Văn Tĩnh phấn khởi: “Kể mãi không hết!”

Ngọc Linh nhìn gã, tủm tỉm nói: “Nếu vậy ta cũng sẽ nghe mãi không thôi!”

“Thật chứ?” Văn Tĩnh không kìm được cảm xúc, nắm luôn lấy tay nàng, nhìn nàng chăm chăm: “Thật chứ cô?” Truyện "Côn Luân "

Ngọc Linh đưa nhanh mắt về phía Tiêu Lãnh, xong trừng trừng nhìn Văn Tĩnh, nhưng vẫn để gã nắm tay, trách khê: “Ngốc ạ, nói nhỏ thôi, người chán sống rồi hay sao?” Cảm nhận được nơi tay sự mềm mại ấm áp như thể mòn qua dòng suối dào dạt, tim gã thiếu niên nảy lên điên cuồng, huyết mạch chạy ào ạt suốt châu thân, mặt mày mê mẩn, nếu không có Tiêu Lãnh ngồi đây, chắc gã đã nhảy lên hét vang rồi.

“Thật không?” Gã ngần ngừ hỏi lại: “Cô sẽ nghe mãi chứ?” Ngọc Linh sức tỉnh, rút tay về cẩu kính: “Mau kể chuyện đi.” Nghe nàng gắt gỏng, Văn Tĩnh như bị dội một gáo nước lạnh, nhớ ra hoàn cảnh của mình, gã ù rừ, bắt đầu kể.

Cứ long đong trên đường như thế mười mấy ngày nữa, vào tới Xuyên, đất đai phì nhiêu trải ra thẳng cánh cò bay, cảnh đẹp như thơ, quả nhiên không thẹn cái danh Thiên Phủ2.

Ngọc Linh và Văn Tĩnh vẫn nói nói cười cười. Tiêu Lãnh tức ghen cổ, mỗi lần đến lúc không chịu nổi thì bắt Văn Tĩnh động thủ, và y như rằng Ngọc Linh lại nhảy ra phá rối, đòi cùng y cọ xát võ công, lần nào cô ta cũng được như ý vì Tiêu Lãnh cứ diều võ dương oai trước mặt Văn Tĩnh một hồi thì cảm thấy bớt giận đi nhiều. Văn Tĩnh cũng rất mong được xem họ giao thủ, bởi mỗi lần xem, gã lại vỡ vạc thêm được một vài chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chương, dần dần đắm mình vào đó, muốn bỏ cũng không được.

Ngày hôm sau, vào lúc chập tối, Tiêu Lãnh kiếm được ba con tuấn mã, y không nói lấy ở đâu ra, nhưng nhìn yên ngựa vẫn còn mấy chấm máu tươi, Văn Tĩnh cũng đoán được chủ ngựa chắc đã gặp chuyện bất hạnh, tự nhiên cảm thấy thương xót, rồi sức nghĩ: “Bản thân mình như cá nằm trên thớt, lúc nào cũng có thể mất mạng, còn lo đến sự sống chết của người khác làm gì?”

Lại phi ngựa thêm mấy ngày. Đến một hôm, họ gặp một tốp quan binh từ phương bắc xuống, trang phục lôi thôi lếch thếch, phần lớn đều bị thương. Mấy tên trong bọn trông thấy ba con ngựa tốt, lại thấy Ngọc Linh xinh đẹp liền nổi lòng tà muốn chiếm đoạt, nào ngờ vừa mới chòn vòn tới gần đã bị bay đầu. Tiêu Lãnh là người không làm thì thôi, còn đã làm thì tới nơi tới chốn, bèn chém giết sạch để dọn đường. Hải Nhục đao đưa đến đâu, máu đỏ thịt trắng đến đó, thấy ngã ngổn ngang, hơn hai mươi tên quan binh bị giết gần hết, chỉ còn sót một mống. Tiêu Lãnh tóm lấy nó hỏi: “Các người ở đâu lại đây?”

Tên kia hồn xiêu phách lạc, bị Tiêu Lãnh giữ, người mềm nhũn như không xương, nghe quát hỏi, nó lập cập đáp: “Con... con từ Kiếm Môn quan lại.”

Tiêu Lãnh hỏi: “Kiếm Môn quan? Kiếm Môn quan sao rồi?”

“Trương... Trương Hà tướng... tướng quân bị... trúng tiễn của một tên Thát... chết, của ai... như rấn mắt đầu, bị bọn Thát phá...” Tên nọ khiếp vía quá mà phải đáp, nói chẳng đầu vào đâu: “Hiện giờ... cánh quân tiên phong của Mông Cổ đã đến Lư châu... chúng con đang... rút về Hợp châu...”

“Hừ!” Tiêu Lãnh hỏi: “Người bắn tiễn ấy hình dáng như thế nào?”

“Đó... là một viên tướng Mông Cổ vận chiến bào xanh lam!”

Tiêu Lãnh nở nụ cười hiểm hỏi: “Hừ, tên ranh Bá Nhan này!”

“Nhị sư huynh giỏi quá!” Ngọc Linh vỗ tay cười: “Nếu anh ấy cứ bắn chết từng tên tướng giữ thành, thì chỉ ngày một ngày hai là phá được Đại Tống.”

“Làm gì mà dễ dàng vậy được?” Tiêu Lãnh nói: “Tuy Bá Nhan có tài thiện xạ, nhưng sau lần này, người Tống nhất định sẽ đề phòng.”

Trong tay y, tên lính tái mét mặt: “Đại vương, con đã thừa hết cả rồi. Xin ông thả con ra, ở nhà còn vợ...”

“Thôi, tha cho nó đi.” Nhìn tên lính đầm đìa nước mắt, Ngọc Linh động lòng trắc ẩn, sự tốt bụng ấy khiến chính nàng cũng phải ngạc nhiên.

“Hà?” Tiêu Lãnh cười lớn, vụt nhắc bổng tên lính lên phóng tay lẳng đi, xuất lực của y rất mạnh, tên lính húc thẳng vào một cây to, não bắn phọt ra, xương sọ vỡ nát, gãy giữa một hồi rồi chết. Văn Tĩnh thấy thủ đoạn tàn bạo quá, sợ đến đần cả người. Ngọc Linh cũng nhíu mày.

Tiêu Lãnh cười nhạt: “Ta đi chuyến đi này cốt thực hiện trong ngoài tiếp ứng, phò tá hoàng thượng, lập được công lớn, không thể để tên này tiết lộ hành

tung của ta.”

Nhìn xác người ngổn ngang đầy mặt đất, Văn Tĩnh bỗng sôi máu, không kìm được thét lên: “Thằng... thằng... điên! Người ta đã xin tha... Người...”

Ngọc Linh rưng rùi: “Gã oắt này chán sống rồi hay sao?”

Tiêu Lãnh đưa ánh mắt sắc lạnh sang Văn Tĩnh, giọng ròn rợn: “Người dám ăn nói với ta như vậy hả?”

Văn Tĩnh sững người, nhưng máu nóng trong đầu vẫn sôi sục, không để ý đến Ngọc Linh đang đá mắt đánh mày ra hiệu, gã lắp bắp nói tiếp: “Người ta... van vì xin tha mà người giết người ta, là... là... sai!”

Ngọc Linh tái người. Tiêu Lãnh ngó thấy, lửa giận bùng bùng, cười khẩy bảo: “Thằng khốn kiếp, xem chừng người bình phục thật rồi. Được lắm, ta cũng phát sốt ruột vì chờ đợi đây. Xem người chạy ba chiều thế nào dưới Hải Nhược đao của ta? Xuống ngựa!”

Ngọc Linh kêu lên “Ồi, đêm qua hấn mới than đau mà anh!” rồi quay sang Văn Tĩnh, cô hỏi: “Đúng không?”

Trước vẻ mặt lạnh lùng độc ác của Tiêu Lãnh, Văn Tĩnh cũng hơi sợ, nhưng nhìn xác chết lỏng lỏng dưới đất, đầu gã lại nóng bừng: “Ừ đấy, ta khỏi rồi...”

Lời vừa dứt, một luồng sáng xanh lam đã rít vang xé gió. Con tuấn mã Văn Tĩnh đang cười ré lên thảm thiết, bốn chân đứt lìa. Văn Tĩnh ngã lộn nhào, cột sống sắp đập đất, bỗng chân phải gã điểm xuống lấy đà bật trở lên, xoay mình, chân trái tiếp đất, lại xoay mình cái nữa, cứ nảy lên hụp xuống uyển chuyển như thần long, sau ba lần lặp lại động tác ấy, gã đã đứng vững ở cách xa vị trí cũ hai trượng.

Ngọc Linh kinh ngạc vô cùng: “Tự lúc nào công phu của hấn đã đạt tới mức này?”

Cô gái ngạc nhiên đã đành mà chính bản thân Văn Tĩnh cũng không dám tin. Mười mấy đêm nay gã đều luyện tập theo pháp môn nội công do Công Dương Vũ truyền cho. Gã chỉ biết vết thương lành dần theo mỗi lần luyện và cảm thấy khoan khoái hết sức, vừa ý hết sức chứ không biết Công Dương Vũ đã chẳng nề hao tổn nguyên khí, dốc lòng giúp gã vượt qua cửa ải nhập môn khó khăn, chứ còn thực tế với trình độ của gã, định lực làm gì mà đạt được tới mức thần du thái hư, hồn nhiên vong ngã³, tinh toạ được ba canh giờ liền trong gió núi hằng đêm như vậy.

Hạo Nhiên chính khí nhập môn cực khó nhưng nhập môn được rồi thì xuôi chèo mát mái, người tu luyện có thể tiến bộ cực nhanh chỉ trong vài tháng, sau thời gian này mới lại gặp nhiều gian nan trắc trở. Văn Tĩnh đang trong giai đoạn tu luyện thuận lợi, nội công tinh tiến rất mau, đúng là: “thông mọi nhẽ, tỏ mọi đường”, ngày sau tiến bộ hơn ngày trước, hiềm nỗi bản thân gã không nhận ra mà thôi. Tiêu Lãnh kiến thức rộng, tuy có lần đã ngạc nhiên vì thấy Văn Tĩnh võ bay đao Ngọc Linh, nhưng vốn coi thường gã thiếu niên nên không lưu tâm, chẳng bao giờ ngờ con giun ấy lại hoá được thành giao long ngay trước mũi mình. Lúc này thấy Văn Tĩnh khá quá, y vừa kinh ngạc vừa bị kích thích, nhếch mép cười nhạt, đâm chéch Hải Nhược đao lên cao, sát khí rùng rùng tuôn chảy theo thể đao, hai con ngựa còn sống cũng cảm nhận được luồng sát khí sắc lạnh ấy, hí lên nho nhỏ, từ từ lùi xuống.

Ngọc Linh quan sát Văn Tĩnh, thầm nhủ: “Nhìn khí thế của sư huynh thế kia, dù gã ngộ đã tiến bộ tí chút e cũng khó mà thoát thân. Ồi, uống công ta vận dụng hết bao nhiêu tâm cơ. Ngổ ỏi là ngổ, chuyện đã hết đầu, nhà người chết đi rồi ai kể tiếp cho ta nghe đây?”

Cô à đâu biết đúng lúc đó, Văn Tĩnh đang tập trung tinh thần ở mức cao chưa từng thấy, đao khí ồ ạt như sóng xô bờ, mũi đao Hải Nhược lấp loé đã thu hết linh hồn gã, ánh thép lóng lánh đồ dài xuống dưới, ăn vào bức Cửu cung đồ vô hình trên mặt đất.

Trong màn sát khí, gã thiếu niên bất động như hoà thượng nhập định. Tiêu Lãnh ngạc nhiên hết sức: “Thằng nhóc ngộ thật, giỏi lắm.” Ý nghĩ ấy vừa loé qua óc y, Hải Nhược đao đã chém vù đến Văn Tĩnh, kéo theo tiếng rít chói tai, thi triển Hải khiêu sơn băng – thức thứ hai của Tu La Diệt Thế đao.

Chiêu thức thật kinh khiếp, trong vòng hai trượng ngập bóng Hải Nhược đao, như sóng đục ngầu trời, lại như Thái sơn áp đỉnh, dập dồn cuốn về phía Văn Tĩnh. Mặc kệ nó ghê gớm thế nào, Văn Tĩnh cũng cứ chăm chăm tập trung vào điểm sáng của mũi đao, người dập dềnh như một lá thuyền con nương theo hướng đao của Tiêu Lãnh, mau chóng thoát khỏi thế tấn công liên miên bất tuyệt.

“Hay quá!” Ngọc Linh không kìm được reo lên. Tiêu Lãnh nghe thấy, hết như bị vả vào mặt, vừa giận vừa thẹn, hù một tràng dài. Đao thể chợt biến, lướt đi bám sát theo Văn Tĩnh

Ngọc Linh tái mặt thốt: “Tu La Vô Hồi!” Đây là một trong ba chiêu hung hiểm nhất của Tu La Diệt Thế đao. Tu La vốn là Chiến thần trên thiên giới, hữu dũng tàn độc, mỗi lần ra trận chỉ tiến không lui. Vì vậy hệ xuất chiêu này, đao chưa nhuộm máu chưa trở vào vỏ.

Văn Tĩnh bước theo Cửu cung đồ, dịch chuyển ba vòng vẫn không thoát được mũi đao của đối phương. Gã mau chóng bị dồn áp vào một cây to, tiến thoái lưỡng nan. Ngọc Linh nhắm mắt than: “Tên ngốc tiêu rồi.”

Văn Tĩnh dẫm lên gốc cây gồ ghề xoắn xuýt, mắt thẳng băng, người xoay lão đảo như con vù. Đúng lúc ấy Hải Nhược đao xé gió lao đến, Văn Tĩnh không tránh được, người vẫn xoay tít, giờ bàn tay vồ lên sống đao, thi triển Thiên toàn địa chuyển - chiêu thứ hai trong Tam tài Quy nguyên chương. Chương lực của Văn Tĩnh vốn dĩ không thể khống chế được đao thế của Tiêu Lãnh, nhưng có thêm lực đạo nhờ chân đang quay khiến Hải Nhược đao chệch đi một tấc, xuyên qua bên dưới nách gã, đâm phập vào thân cây.

Chút hi vọng sống thật mong manh, Văn Tĩnh tung mình bật cao, chân trái điểm vào thân cây, lộn một cái, đáp xuống một cành cây.

Đao Tiêu Lãnh vẫn trên đà phóng, mũi đao chạy một vòng quanh thân cây khiến nó gãy ngang, Văn Tĩnh chói với roi xuống, ngã trầy trụa mặt mũi, không dậy nổi nữa. Sau hai đao của Tiêu Lãnh, gã mất hết thần trí, sức cùng lực kiệt, tro mắt nhìn Tiêu Lãnh bước đến, ngọn đao nhấp nháy trên tay y hệt như

ánh mắt một tên sứ giả câu hồn.

Ngọc Linh nhìn Tiêu Lãnh, mở miệng chực nói gì đó nhưng cuối cùng nín lại. Nghĩ tới lúc Văn Tĩnh phải táng mạng dưới lưỡi đao, cô ta bỗng thấy buồn lạ, không nỡ nhìn nữa bèn quay mặt đi.

Tiêu Lãnh đã nắm chắc phần thắng nên chẳng vội vàng gì, thừng thăng bảo: “Người đỡ được hai chiêu của ta, kẻ cũng đã khá hơn cái bọn rác rưởi trên Thần Tiên độ rồi. Đáng tiếc...” Y lắc đầu, giọng lộ vẻ nuối tiếc thật sự: “... vẫn không đỡ được đao thứ ba.”

Văn Tĩnh biết không ổn, chẳng nói chẳng rằng, cánh tay phải sung vũ tím tái cứ run lên bần bật, tuy đã đẩy được sóng đao của Tiêu Lãnh đi, nhưng cánh tay ấy cũng đã bị đao kinh đảm thương, tê dại, mất hết cảm giác như đã hoại tử vậy. Ngọc Linh mặt mày trắng nhợt, trong bụng dưng dưng không quyết, chẳng biết nên làm thế nào

Trên đường cái quan bỗng có tiếng vó ngựa vang lên, Tiêu Lãnh nhú mày ngoảnh nhìn, trông thấy mười mấy kỵ sĩ phi tới như gió cuốn. Mắt y rực lửa giận: “Phiên thật!”

Cảm nhận được sát khí toát ra từ y, Văn Tĩnh đứng vụt dậy, hét lớn về phía đám kỵ sĩ: “Đừng lại gần đây.” Nói chưa dứt, hai góì đã tê nhũn, gã lại ngã khụy xuống đất.

Người đi đầu gờ cương ngựa. Đó là một ông già tóc râu lởm chởm, thân hình to lớn, miệng rộng mũi cao, thái dương gồ lên, sau vai lộ ra một chuỗi kiếm thật dài đỏ.

Thấy Văn Tĩnh ngã sóng soài, ông ta ấn tay trái lên cổ ngựa, lộn người đáp xuống đất rồi điểm nhẹ mũi chân, sau hai lần bật lên hụp xuống đã tới trước mặt Văn Tĩnh. Nhìn ông ta hiển lộ khinh công, mấy người cùng nhóm nhất tề hoan hô vang dội.

Trông thấy dưới đất la liệt xác chết quan binh, ông già nổi giận, nhìn ba người, trầm giọng hỏi: “Kẻ nào gây ra?”

Tiêu Lãnh im lặng. U Linh Áo Hình thuật rất thích hợp cho quần đấu, y dụng tâm đợi mấy kỵ sĩ tụ lại rồi mới cho một đòn chết cả đám.

Thấy toán kỵ sĩ không nghe mình khuyên giải cứ một mực đến gần, Văn Tĩnh lo lắng vô cùng, lại nói: “Đừng tiến lên nữa.”

“Vì sao?” Ông già hỏi, giọng căm hận: “Quan binh đây do kẻ nào giết?” Toán kỵ sĩ phía sau cũng nhao nhao xuống ngựa, tuốt đao kiếm, đứng quây lại thành nửa vòng tròn, nhìn ba người với ánh mắt tức giận, lờ lờ ép sát về phía họ.

Tiêu Lãnh mỉm mỉm cười, thoát một cái đã mất dạng, chỉ thấy vệt đao xanh ròn ròn lướt đi giữa lưng chừng, rồi máu me phụt lên, một thiếu niên vận áo nâu hai mắt bỗng lòi ra, thân thể mất sự sống đỏ ửng xuống đất.

Vừa xuất thủ là trúng đích, Hải Nhược đao vạch ngang, đi qua cổ họng một trảng hán áo lam, mang theo vòi máu tươi. Đao phong không ngừng lại, tiếp tục rạch một đường cong quái dị, trút xuống ông già trường toán. “Keng”, binh khí giao nhau, ông già lao đảo lùi lại nửa bước, mặt lộ vẻ ngạc nhiên kinh hãi, thanh kiếm cổ Tùng Văn trên tay ông ta bị mẻ một miếng sâu chừng nửa phân.

“Hay lắm!” Tiêu Lãnh thốt, thuận tay ra chiêu Thiên hạ đồ linh, một chiêu vô cùng tàn độc, bao trùm tám hướng, ngọn đao vạch nửa vòng tròn chém về phía ông già. Ông ta khản trương hấn lên, múa kiếm quyết phong kín toàn thân, nhưng chiêu ấy Tiêu Lãnh không xuất toàn lực tấn công, thấy ông già vận kiếm hộ thân, y lập tức chuyển mũi đao. Ánh máu lấp loáng. Chỉ thoáng chốc, Tiêu Lãnh lại đã thương hai người nữa.

Từ đầu tới giờ y xuất chưa đến hai chiêu đã giết liền bốn người. Cả toán kỵ sĩ đều hoảng hốt, la lối kinh hãi, nhao nhao nhảy lùi lại sau. Tiêu Lãnh đời nào tha cho họ thoát, liền vung đao lên. Ông già quát vang giận dữ, rút phát trường kiếm, liền tiếp xia vào ba đại huyệt của Tiêu Lãnh. Ba nhát kiếm vừa nhanh vừa nặng, phảng phất phong phạm danh gia, Tiêu Lãnh tài giỏi là thế mà cũng không dám khinh suất, vội trở đao về chặn đứng cả ba rồi mượn lực từ thân kiếm, lướt thật nhanh đến bên một kỵ sĩ dung mạo thanh tú, chém đứt luôn cổ họng gã.

Ông già tức giận vô cùng, tung mình đuổi theo, ánh kiếm nhoang nhoáng nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của đối phương. Tiêu Lãnh trở mình, chiết thêm bốn năm chiêu, vừa chiết vừa lật tay hai lần, lại giết thêm hai người nữa.

Văn Tĩnh đã nhận ra ý định của Tiêu Lãnh. Người đời có câu: “Muốn bắt giặc trước hết phải bắt vua”, Tiêu Lãnh lại làm ngược với đạo lý đó, y biết ông già võ nghệ cao cường hơn những người khác, lại là thủ lĩnh, nếu giết ông ta trước, chỉ e những người khác sẽ sợ mất mặt bỏ chạy tứ tán, chẳng dễ gì mà hạ thủ được, vì vậy y không dốc hết sức giao đấu với ông già mà trút những chiêu thức tàn độc nhất sang đám bạn đồng hành của ông ta. Y không muốn để chuyện tai vách mạch rừng, phải giết kỳ hết đám kỵ sĩ, rồi mới đối phó với người dẫn đầu bọn họ.

Đang mải nhìn, Văn Tĩnh bỗng nghe tiếng Ngọc Linh thì thầm bên tai: “Đồ ngốc! Mau chạy đi!”

Gã ngẩn người, thảm nhù: “Đây đúng là cơ hội tốt để tháo thân.” bèn ngoảnh đầu nhìn lại. Ngọc Linh đứng ngay sau lưng, đôi mắt đẹp ánh lên sự quan thiết, cô nói khẽ: “Không cần người kể chuyện nữa, mau trốn đi!”

Biết rằng lần này ra đi, chắc rồi sẽ không bao giờ có duyên tái ngộ nữa, Văn Tĩnh lắp bắp: “Tôi... tôi...” rồi nước mắt lưng tròng. Ngọc Linh nhận ra tâm ý của gã, cũng thấy cay cay mắt, nhưng tình hình đã tới lúc cấp bách, cô nói gần như quát: “Chạy mau!”

Văn Tĩnh gật gật đầu, định co giò phóng đi, bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài đầu nhìn lại. Một kỵ sĩ đã bị Tiêu Lãnh chém làm đôi, phần thân dưới vẫn đứng, còn co giật đau đớn. Ông già hai mắt lóe đỏ, gầm lên phẫn nộ, vận kiếm như gió nhưng vẫn không chạm được tới chéo áo của Tiêu Lãnh. Văn Tĩnh ngẩng người ra nhìn, không nhắc chân nổi nữa.

Đến lúc ấy, toán kỵ sĩ đã chết mất phân nửa, Tiêu Lãnh tàn sát rất cao hứng, cất giọng hú dài, múa đao uyển chuyển, bùng ra liền ba đao, hai đao tấn công ông già, một đao bổ thẳng về người kỵ sĩ đứng mé sau y. Ông già nhận ra ý định của Tiêu Lãnh nhưng bất lực, chỉ biết trở kiếm hộ thân, trùng trùng nhìn Hải Nhược đao xanh rờn rợn toả ra trùng trùng sát cơ, chụp xuống bạn đồng hành mình.

Trước màn đao mù mịt, kỵ sĩ nọ thậm chí không biết né tránh ra sao, nói gì đến chặn đỡ, máu trong người y đông lại, tim nhảy lên tận cổ họng, tưởng đã cảm chắc cái chết rồi, bỗng một bóng trắng nháng lên, sau lặn luôn vào màn đao quang, song chuồng chia ra vổ về phía Tiêu Lãnh. Nhận thấy hai luồng kinh khí ấm nóng ngấm vào da mình, sinh cảm giác tê tê, Tiêu Lãnh hoảng hồn ngừng đà đao, buông tha kỵ sĩ, xoay mình chém vào người mới đến.

Người đó vừa chạm tới điểm là lập tức tách ra ngay, thoát khỏi phạm vi của mũi đao. Tiêu Lãnh định thần nhìn kỹ, nhận ra Văn Tĩnh chứ nào phải ai xa, bỗng hét lên, bỏ mặc tất cả những người khác, hươ đao chém gã.

“Đồ khờ khạo!” Thấy Văn Tĩnh không những không bỏ chạy còn đến vuốt râu hùm, Ngọc Linh kinh hãi đến thần người: “Hắn... hắn đang nghĩ gì không biết?”

Tiêu Lãnh đánh tới, Văn Tĩnh không dám tranh phong cùng y bèn thi triển Tam tam bộ, vắt chân lên cổ chạy. Ông già hết sức kinh ngạc vì người thanh niên có dáng điệu công tử ấy buộc được Tiêu Lãnh phải biến chiêu, lại thấy ánh đao của Tiêu Lãnh chuyển hướng, truy sát Văn Tĩnh, ông ta sợ gã thất bại bèn tận lực thi triển thân pháp đuổi theo, phát liền một lúc sáu nhát kiếm “soạt soạt soạt...”, chiêu thức thành thực tinh diệu, kinh lực mạnh mẽ, buộc Tiêu Lãnh phải quay lại ngăn đỡ. Văn Tĩnh thờ phào, vận bộ pháp huyền ảo, bước bảy thước đáp xuống mé bên Tiêu Lãnh vổ một chuồng. Tiêu Lãnh chế ngự xong kiếm thuật của ông già, thấy vậy bèn vận đao chém ngang. Ông già tận dụng sơ hở, trường kiếm như cầu vồng ào ào trút xuống.

Hai người liên thủ, một người võ nghệ chính quy, một người công phu kỳ môn, hợp sức chặn đứng thế tấn công của Tiêu Lãnh. Trong thoáng chốc, chỉ thấy ba bóng người thoát qua thoát lại, chấp chờn nhấp nhô, mấy kỵ sĩ không ai can thiệp nổi. Ngọc Linh đứng bên xem, vốn dĩ với tính khí thường nhật của cô ta, cho dù bị Tiêu Lãnh trách mắng cũng phải xông vào giúp đỡ, nhưng hôm nay cô bỗng mất hẳn hứng thú, ngược lại thậm mong ba người vĩnh viễn không phân thắng bại.

Đầu được mười mấy chiêu, Tiêu Lãnh dần ổn định được cục diện, đao thế ào ạt tràn sang như sóng biển phá đê. Văn Tĩnh căn cơ chưa vững, nội lực còn yếu, cứ dập dềnh thế này mãi, gã và ông già chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong. Gã liên tiếp tránh được mấy hiểm chiêu, hơi thở bắt đầu rối loạn, chói với ngã ra phía trước, Tiêu Lãnh thừa cơ chém xéo một đao vào cổ gã. Ngọc Linh trông thấy suýt buột miệng la lên.

Đúng lúc ấy, một mũi tên dài vù vù lao tới, đầu tên sắc nhọn nhắm thẳng mặt Tiêu Lãnh. Tiêu Lãnh vội vã vòng Hải Nhược về chặn tên, cảm thấy kinh đao trầm hùng dị thường. Còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, mũi tên thứ hai đã đến nơi, Tiêu Lãnh rung đao gạt rơi rồi lắc mình lùi lại ngoài hai trượng. Sáu mũi tên đuôi lông vũ phàm phạp theo nhau bắn tới, Tiêu Lãnh vừa né vừa đánh, gạt đám tên rơi là tả. Không để ông già và Văn Tĩnh kịp xông lên, y đã hú dài bằng mình đi mấy trượng, đáp xuống sau một cây đại thụ, vừa lúc trông thấy ba kỵ sĩ phi tới như con sóc, tay giương cung, động tác rất linh hoạt.

“Tiết gia huynh đệ đến rồi.” Một kỵ sĩ vui mừng reo to.

Ba người gò ngựa ở đằng xa, lấp tên lên cung, vẻ mặt nghiêm trang, nhắm về phía trước. Tiêu Lãnh thu Hải Nhược đao, chậm rãi bước ra, mặt lạnh lùng.

“Soạt, soạt, soạt.” Ba mũi tên cùng tới một lúc, Tiêu Lãnh khề lắc mình, đôi tay múa như gậy đàn tỷ bà, bắt gọn đám tên. Mọi người không kìm được cùng bật kêu kinh hãi.

Tiêu Lãnh tuy bắt được tên, nhưng cũng biết đối phương có thêm ba tay thiện xạ nọ thì hôm nay y không thể giết sạch bọn họ được nữa rồi, điều quan trọng trước mắt là bảo vệ Ngọc Linh, tránh cho nàng bị thương vì tên bay đạn lạc. Cân nhắc hồi lâu, y cười nhạt, sai bước về phía con ngựa. Ba xạ thủ thấy y tay không bắt tên đã đủ kinh, nay thấy y quay lưng lại mình bỏ đi thì càng thêm do dự, chưa dám giương cung lần nữa.

Một kỵ sĩ hét vang cảm phẫn: “Kẻ đó giết bao nhiêu người thế này, không thể tha cho hắn...”

Y nói chưa dứt, miệng đã cứng đơ, chỉ thấy một mũi tên biến sâu vào cổ họng, rồi máu tia mạnh ra phía gáy y, tưới lên người đồng đội đứng sau, khiến người đó sợ đến thất thần. Trừ Văn Tĩnh và ông già, không ai trong số những người có mặt nhận ra Tiêu Lãnh đã xuất thủ thế nào. Họ bất động, giương mắt ngó y nhảy lên mình ngựa.

Tiêu Lãnh nhìn xoáy vào Văn Tĩnh, khóe miệng nhếch khẽ, tựa cười mà không phải cười: “Lần này ngươi cao số đấy.”

Ông già hoành kiếm bước lên: “Ngươi muốn đi ư?”

Tiêu Lãnh lạnh lùng trả lời: “Ta đi thì sao?”, rồi không bận tâm đến ai nữa, y giật cương ngựa.

Mọi người sục sôi cảm phẫn toan đuổi theo, Văn Tĩnh giơ tay cản lại: “Hôm nay đã bao nhiêu người chết, các ông cũng thấy bản lĩnh của hắn rồi đấy. Chặn hắn cảm bằng mất mạng thôi.”

Một người hậm hực hét: “Lẽ nào các anh em của chúng ta chết uống hay sao?”

Văn Tĩnh nói: “Vẫn tốt hơn là chết sạch không còn một mống.”

Mọi người nín lặng. Ông già mặt tái xanh, nhìn lướt những thi thể la liệt trên đất, thầm nhận định những lời Văn Tĩnh nói rất có lý, hôm nay bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi, sức đâu mà giết được Tiêu Lãnh. Ông ta giậm chân, hét toáng theo y: “Các hạ có dám để lại danh hiệu không? Lưu Kinh

Thảo này là người Nga Mì, nếu còn sống nhất định sẽ đến cửa các hạ đòi nợ máu.”

Tiêu Lãnh hà một tiếng, không đáp, thúc ngựa đi. Ngọc Linh liếc Văn Tĩnh, mắt thoáng buồn, vỗ ngựa theo sư huynh. Anh em họ Tiết nhìn nàng, đều nghĩ thầm: “Đưa con gái này xem chừng cũng cùng một giuộc với hấn, tuy chúng ta không làm gì được tên áo đen nợ, nhưng có thể đòi lại công bằng từ con bé.” Ngay lập tức, họ cùng buông ba phát tên vào lưng Ngọc Linh.

Văn Tĩnh ngó thấy hoảng hồn, nhanh như cắt nhảy ào ra, đi sau mà đến trước, nắm trúng luôn một mũi tên, hiềm nỗi kinh lực từ mũi tên quá mạnh, tước luôn lớp da trong lòng bàn tay khiến gã đau toát mồ hôi. Hai mũi tên còn lại vẫn bắn về phía Ngọc Linh, Văn Tĩnh sợ thót tim, nào ngờ Ngọc Linh như có mắt sau lưng, trở tay vung roi ngựa quất phăng đi, hai mũi tên rơi xuống đất. Mọi người hoảng hốt thầm nhủ: “Chẳng ngờ con bé ấy cũng lợi hại như vậy. Nếu ả và tên kia liên thủ thì đầu được Tiết gia huynh đệ trợ trận, có lẽ chúng ta cũng chưa phải là đối thủ của chúng. Không hiểu sao lúc này ả chỉ một mực đứng xem!”

Tiêu Lãnh và Ngọc Linh đi xa dần. Anh em họ Tiết thúc ngựa tiến lên, một người trong bọn mặt vàng như nghệ hỏi Văn Tĩnh: “Vì sao các hạ bắt tên của Tiết mỡ?”

Văn Tĩnh bực mình: “Gã áo đen giết người, can hệ gì đến cô gái? Tại sao các ông bắt bừa?”

Người đó không ngờ Văn Tĩnh khẳng khái như thế, hơi ngạc nhiên hỏi: “Nhưng chúng là đồng bọn cơ mà?”

Văn Tĩnh đáp: “Dẫu là đồng bọn, nhưng cô ấy không giết người. Oan có đầu, nợ có chủ, các ông không nên bắt cô ấy.”

Những người khác đều cảm thấy không thỏa đáng, định tranh luận với Văn Tĩnh, Lưu Kinh Thảo bèn bảo: “Khoan bàn đến chuyện ấy vội. Bao nhiêu quan binh mất mạng mới là việc lớn này.” Nói tới đây, ông ta nhìn thi thể đồng đội la liệt trên đất, bất giác sa lệ nói: “Không ngờ mới một trận hôm nay mà phái Nga Mì chúng ta đã thiệt hại quá nửa. Đúng là số kiếp! Công tử này, cậu có biết tên áo đen ấy lai lịch thế nào không?”

Thấy Văn Tĩnh không đáp, ông ta lại hỏi: “Vì sao công tử im lặng?”

Văn Tĩnh ngạc nhiên trở vào mũi mình: “Công tử? Ý ông nói tôi ấy hả?”

Ai nấy đều ngạc nhiên. Người mặt vàng bỗng liếc thấy tám Cửu Long ngọc lệnh đeo bên hông Văn Tĩnh, y biến sắc, chăm chú quan sát tướng mạo gã thiếu niên rồi đột ngột la lên: “Ồi chà!” xong tụt khỏi yên ngựa, quỳ mọp xuống thẳng thốt gọi: “Thiên tuế!”

Những người khác cả kinh ngơ ngác nhìn nhau. Lưu Kinh Thảo dè dặt: “Tiết huynh...”

Hán tử mặt vàng nói to: “Hoài An vương giả lâm, các người còn không mau bái kiến?”

Văn Tĩnh sực tỉnh, trong bụng than khổ toi bồi.

Lưu Kinh Thảo sừng sốt: “Cậu ấy là Hoài An vương?”

Người mặt vàng nhìn Văn Tĩnh với vẻ cung kính: “Thiên tuế còn nhớ tại hạ chứ ạ?”

Văn Tĩnh cứng miệng. Người mặt vàng thoáng vẻ thất vọng: “Lẽ nào thiên tuế đã quên? Tại hạ Tiết Dung, đây là Tiết Phụng, Tiết Công, các anh em của tại hạ. Năm ngoái tôi vào cung, lỡ tay đá thương quý tộc, bị hạch tội, may nhờ thiên tuế bảo lãnh, bằng không đã mất mạng lâu rồi. Từ khi giã biệt, tiểu nhân vẫn ghi khắc những lời dặn dò của thiên tuế, vào Xuyên chiêu tập quân hùng cùng chống lại bọn Thát. Hiện nay phần lớn hào kiệt Xuyên trung đều tụ họp ở Hợp Châu. Kinh Thảo công đây, hiệu Tiên nhân kiếm, là một nhân tài võ học, vung kiếm đánh khắp Tứ Xuyên chưa từng gặp đối thủ...”

Lưu Kinh Thảo lắc đầu, giọng thăm dò: “Hỗ thẹn! Hỗ thẹn! Tiết huynh cũng thấy rồi đấy, hôm nay Lưu mỡ đã bại hấn, từ giờ trở đi thực không dám nhắc tới ba chữ Tiên nhân kiếm nữa.”

Thấy ông ta sầu khổ như vậy, Văn Tĩnh không đành lòng bèn an ủi: “Bạch tiên sinh võ công cao cường cũng phải ủy kỵ tên đó nữa là. Sư phụ hấn hiệu xưng Nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ, nghe nói còn khủng khiếp hơn kia!” Truyện "Côn Luân "

Mọi người tức thì xám mặt, không khí bỗng tịch mịch như chết khiến Văn Tĩnh nghẹn thở, gã nhủ thầm: “Bọn này sao bỗng như gặp ma cả ấy nhỉ! Cái lão Tiêu Thiên Tuyệt đó đáng sợ đến thế ư?”

Một lúc lâu sau, Lưu Kinh Thảo ngửa mặt lên trời thở dài: “Ra vậy, hôm nay ta thua cũng không oan mà.” Rồi xá Văn Tĩnh: “May được thiên tuế liệu mình cứu mạng, nếu không Lưu mỡ và môn nhân chẳng ai tránh được tai họa rồi.”

Nghe họ một hai gọi mình là thiên tuế, Văn Tĩnh thấy người râm ran như có kiến bò, ngứa ngáy khó chịu, nhưng không biết giải bày thế nào, chỉ đành ừ hừ.

Tiết Dung nói: “Nhắc tới Bạch tiên sinh, sáng nay có người bạn kể với Tiết mỡ là mới gặp ông ấy, thấy ông cùng Đoan Mộc tiên sinh, Nghiêm huynh và, ờ, một ông già nữa, đều cuồng quyết nhấc hỏi Tiết mỡ tin tức về thiên tuế. Nghe nói thiên tuế mất tích, Tiết mỡ phát hoảng lên.” Kể tới đây, y run run.

Văn Tĩnh giật mình: “Họ đã qua Kiếm Môn rồi ư?” đoạn ngoảnh đầu nhìn quanh, bụng thấp thỏm.

Tiết Dung đáp: “Vâng. Nhờ trời thiên tuế bình an vô sự. Chẳng hay... vì sao thiên tuế thất tung...” chợt nhận thấy vẻ nhón nhác của Văn Tĩnh, cho rằng

gã còn ần tình gì khác không muốn thổ lộ, y bỏ lửng câu.

Văn Tĩnh ngập ngừng thốt ra điều khiến lòng lo lắng nhất: “Bạch... Bạch tiên sinh và những người kia liệu có ở gần đây không?”

Hoi ngạc nhiên vì biểu hiện kỳ quái của Văn Tĩnh, song nghĩ chắc chỉ do gã quan tâm đến thuộc hạ mà thôi, Tiết Dung cũng không bận nghi ngờ, bèn đáp: “Quanh quanh đây thì phải...”

Văn Tĩnh tái mặt, toan mượn cớ linh đi, chợt nghe thấy Lưu Kinh Thảo hỏi: “Bạch tiên sinh có phải là Song tuyết tú tài Bạch Phác Bạch đại hiệp không?”

Tiết Dung gật đầu: “Đúng đấy!”

Lưu Kinh Thảo cả mừng: “Ông ấy cũng đến ư? Song tuyết của Bạch tiên sinh là trở vào quyền và kiếm, ngày xưa ông ấy đã từng nắm trọn vùng Hoài Thủy, vùng kiếm trấn áp cả Thê Hà Thập nhị bảo, danh động Giang Nam. Có đạo rất lâu rồi, Lưu mỗ hữu duyên gặp mặt ông ở Xuyên trung một lần, võ công quả thực thâm bất khả trắc, Lưu mỗ kính phục vô cùng. Nếu đúng là Bạch tiên sinh thì có lẽ sẽ thắng được tên môn nhân Hắc Thủy kia đấy.” Tự nhiên tìm được một cao thủ góp sức báo thù, Lưu Kinh Thảo phấn chấn hẳn lên: “Thiên tuế cứ yên tâm, thảo dân võ nghệ chưa đâu vào đâu nhưng rất đông bằng hữu. Tôi sẽ cho môn nhân nhắn tin đến các bạn tôi, tìm nơi Bạch tiên sinh đang ở...”

Văn Tĩnh nhột mặt, vội vàng ngắt lời: “Khỏi cần...”

Lưu Kinh Thảo nói với giọng thiết tha: “Thiên tuế đừng khách sáo. Bọn thảo dân chẳng mất mấy công đâu...”

Thấy ông ta hiểu lầm, Văn Tĩnh chẳng biết giải thích thế nào, chỉ nhón nhác không yên. Tiết Dung vốn dĩ có chút tính toán riêng, muốn lập công với ‘Hoài An vương’, nâng tay trên Bạch Phác, hộ tống Văn Tĩnh đến Hợp Châu, mong được Kinh lược sứ đề mặt, may ra có cơ hội bước vào con đường sĩ hoạn, nhân đây nói: “Thiên tuế! Kinh lược sứ Vương Lập đang ở Hợp Châu mong ngóng đại giá của người. Việc quân rất nguy nan, mời thiên tuế cùng tiểu nhân mau đi tới đó.” Văn Tĩnh lộ vẻ ngập ngừng. Sợ bị gã từ chối, Tiết Dung lại vội vã bảo: “Thuộc hạ đối với thiên tuế một tác lòng son, trời đất có thể chứng giám. Được xâ thân vì thiên tuế, dầu phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, gan óc lầy đất, Tiết mỗ cũng chẳng từ nan.”

Tiết Công, Tiết Phương cũng phơi gan phơi ruột, nói sùi cả bọt mép. Lưu Kinh Thảo nhìn ra thâm ý, bèn thưa: “Tiết gia huynh đệ giỏi tiền pháp, nhất định sẽ đưa thiên tuế đến Hợp Châu an toàn. Lưu mỗ tuy bất tài nhưng cũng nguyện phò tá, tận lực vì người.”

Bọn họ mồm năm miệng mười, Văn Tĩnh không chen vào nổi, thêm nữa gã thuộc loại da mặt mỏng, lá gan nhỏ, thấy ai nấy thề bồi tha thiết, kiên quyết thỉnh mệnh, tay chân gã cứ cuống hết cả lên, trong bụng gào thét “Tôi chẳng phải thiên tuế gì đâu” nhưng không thể nói được thành lời. Cuối cùng vô kế khả thi, gã bắt lực “Ừ” một tiếng, rấp tâm giờ mọo cũ, nửa đường tìm cơ hội đào tẩu.

Thấy gã đồng ý, ai nấy mừng rơn. Lưu Kinh Thảo để một môn nhân lại xử lý các việc về sau, rồi lệnh cho hai người khác liên lạc với bạn bè, tìm tung tích của nhóm Bạch Phác, bản thân mình thì cùng anh em họ Tiết hộ tống Văn Tĩnh đi Hợp Châu.

oOo

Hai người gục ngựa chạy một thôi. Tiêu Lãnh ngoái lại hỏi Ngọc Linh: “Đói chưa?”

Ngọc Linh buồn buồn lắc đầu.

Tiêu Lãnh mỉm một nụ cười hiếm hoi: “Em mệt ư?” Y thò tay vào ngực áo lấy Huyết Ngọc Hoàn Dương đan: “Em uống hai viên đi!”

Ngọc Linh gặm đầu im lặng. Tiêu Lãnh thôi cười, hừ khê: “Chẳng lẽ em nhớ tên nhóc con đó?”

Cô gái giật mình, lại nghe thấy Tiêu Lãnh hỏi tiếp: “Em thích hần ư?”

“Em... em đâu có?” Ngọc Linh cuống quýt nói: “Gã khốn kiếp ấy vừa ngốc nghếch vừa ngớ ngẩn, võ công lại chẳng ra gì. Em có thể thích lộn thích chó, chứ làm sao thích hần cho nổi!”

Tiêu Lãnh thở ra, mặt dịu đi: “Chẳng biết hần học đâu được công phu ấy, công phu đặc biệt như thế mà mới nắm được lõm bõm, hừ, không thoát nổi ba đao của ta.” Nói tới đây, y nhìn sang Ngọc Linh với vẻ tự đắc: “Em thua rồi, sau này phải vâng lời ta nhé!”

“Ai nói em thua?” Ngọc Linh cãi: “Anh chưa chém xong đao thứ ba mà!”

“Em...” Tiêu Lãnh sừng sốt: “Em lại cãi chày cãi cối rồi.”

Ngọc Linh cười nụ.

Tiêu Lãnh lại nói: “Dầu vậy, sớm muộn gì ta cũng làm thịt hần!”

Ngọc Linh nín lặng. Tiêu Lãnh nhìn sang, thấy đôi mày nàng chau chau, đáng yêu khôn tả, y cảm lòng không đậu, thờ dài bảo: “Sur muội, thực tình ta chẳng muốn làm em giận, ta chỉ lo cho sự an toàn của em thôi. Em có biết, lòng ta đối với em...”

Ngọc Linh vẫn thần thờ nãy giờ, nghe Tiêu Lãnh nói đến đây, cô mới sực tỉnh, ngo ngắc hỏi: “Anh bảo gì kia?”

Tiêu Lãnh giật thót: “Không có gì!” vội vàng ngoảnh đầu đi, đưa mắt nhìn lên phía trước, quát ngựa chạy: “Hợp Châu thành ở trước mặt kia rồi!” Truyện “Côn Luân ”

oOo

Như chim phải tên huyệt sợ cành cong, nhóm Lưu Kinh Thảo đi đường hết sức e dè thận trọng, đề phòng mọi chỗ, tới mức nhìn cây lòa xòa cũng tưởng bóng người lấp ló, cứ thế, chỉ khổ Văn Tĩnh không tìm nổi đến một cơ hội thoát thân, thậm chí mượn cơ đi vệ sinh, mấy người kia cũng đứng quây bốn mặt, kín như bưng trống. Văn Tĩnh tuy có Tam tài Quy nguyên chương nhưng tính tình vốn mềm yếu, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì không dám động thủ, thành ra cứ dửng dăng mãi.

Trời ngả hoàng hôn lúc nào chẳng biết, chợt nghe thấy tiếng sóng rì rào âm âm vọng đến. Vòng qua một ngọn núi, không gian trước mắt họ mở ra rộng rãi bao la, một dòng nước mảnh mai luồn đi giữa sơn cốc xanh tươi, uốn chuyển chảy hòa vào sông lớn. Lúc ấy mặt trời tàn chưa khuất bóng, vàng trắng tròn đã hé nhú ở phương đông, nhật nguyệt giao huy soi nước biếc, đại giang cuộn cuộn trôi. Hai bên bờ sông núi cao nhấp nhô, cây lá mướt mát, cùng uốn lượn chạy về hướng tây rồi chìm lút trong ráng đỏ của trời chiều.

Trước cảnh quan kỳ thú, Văn Tĩnh khoan khoái vô ngần, quên bẵng những điều phiền não đang gặp phải. Còn đương ngơ ngẩn, chợt nghe thấy Tiết Dung gọi: “Thiên tuế trông kia, phía kia là Hợp Châu thành đó.”

Văn Tĩnh giật mình nhìn theo hướng tay chỉ, thấy trong mây khói hoàng hôn, một thành trì lù lù sẫm màu đứng giữa non xanh nước biếc trông như một con quái thú khổng lồ, tọa lạc tại nơi hội tụ của hai con sông, đặc biệt ở mé hướng ra bờ nước, thành cao đến trăm thước, uy nghiêm hùng vĩ, hiện ra tráng lệ giữa thiên nhiên

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chiến thành nam

Lưu Kinh Thảo về râu, giới thiệu: “Thành này có hai mặt giáp bờ nước nên còn mang tên khác là Điều Ngư². Nhưng nếu muốn thả câu thật thì dây câu phải dài ít nhất hai trăm thước.”

Tiết Dung sai Tiết Công phóng khoái mã đi tiền trạm vào thành báo tin.

Trống ngực đập thình thịch, Văn Tĩnh thầm nghĩ: “Lúc này mà không trốn thì chẳng còn cơ hội nào chạy thoát được nữa.” Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bối rối quá đỗi, gãi chẳng tìm ra được cách gì, mau chóng bị đám người xúm quanh đẩy về phía thành Hợp Châu.

Họ đi chưa đầy hai dặm, đã thấy phía trước bụi bốc mù mịt, một toán nhân mã phóng thốc tới. Viên tướng đi đầu tung mình xuống, cúi lạy Văn Tĩnh sát đất, những người cùng đoàn cũng rầm rập làm theo, Văn Tĩnh ngồi ngẩn ra trên lưng ngựa.

Viên tướng nọ tuổi chừng ngũ tuần, trán rộng mặt to, tóc mai lốm đốm bạc, vàng trán nổi bật một nốt ruồi đỏ như chu sa. Bộ khôi giáp trên người rung rung, hành lễ xong ông ta đứng dậy, cất giọng sang sảng chào: “Thuộc hạ Vương Lập - Tứ Xuyên Kinh lược sứ - tham kiến thiên tuế.”

Văn Tĩnh thờ dài, cố lấy lại bình tĩnh. Vương Lập không đợi gãi trả lời, nói tiếp: “Thiên tuế giật mình vì bọn bất lương, thêm nỗi đi đường mệt mỏi, hẵng nghỉ lại ở vùng hoang dã này ít lâu, thuộc hạ đã cho người chuẩn bị rượu quý thức ngon để nghênh tiếp thiên tuế.” Đoạn ông ta chia tay: “Mời thiên tuế!”

Văn Tĩnh muốn bày tỏ chút thân thiện nhưng lại thẹn, ngập ngừng gọi: “Vương Kinh lược sứ...”

Vương Lập nghiêm mặt ngắt lời: “Thuộc hạ đề mất Kiềm Môn, tự biết tội đáng muôn chết. Vào trong thành rồi, thuộc hạ sẽ bẩm báo tình hình cụ thể sau.”

Văn Tĩnh nghe nói cứ duỗi người ra, chẳng biết nên đáp thế nào. Vương Lập nhảy phắt lên chiến mã, cùng những người khác rạp mình cúi chào, mời Văn Tĩnh đi trước. Gã thiếu niên hết cách, đành giục ngựa tiến lên, có anh em họ Tiết hộ vệ hai bên trái phải, giương cung lắp tên trông rất uy phong. Văn Tĩnh cảm thấy nhức óc vô cùng.

oOo

Vào đến Thái thú phủ, yến tiệc đã sắp sẵn trong đại sảnh, một bày thị nữ cúi đầu khấp nép đứng bên lối đi, trông thấy Văn Tĩnh đều rạp mình vái lạy, nhạc công nổi đàn sáo, tấu khúc Tương kiến hoan, âm thanh vui tươi réo rắt.

Văn Tĩnh ngựa ngáy khó chịu, không nhìn nổi liền ngoảnh phắt lại toan nói rõ chân tướng, chợt nghe thấy ngoài cửa lớn có tiếng vó ngựa, tiếng lao xào huyền ảo, rồi sừng sốt nhận ra Bạch Phác, Nghiêm Cương, Đoan Mộc Trường Ca và Lương Thiên Đức đang xăm xăm đi vào.

Văn Tĩnh hoảng hồn, nín thở nhìn họ. Không khí trong sảnh bỗng lặng hẳn, mấy nhạc sư dường như cũng cảm nhận được điều bất ổn nên ngừng chơi. Văn Tĩnh chực mở miệng, Bạch Phác đã vãi lạy sát đất, trầm giọng nói: “Thuộc hạ hộ vệ sơ suất khiến thiên tuế gặp nguy hiểm, tội đáng muôn chết. Xin thiên tuế trách phạt.” Ba người kia đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng quý cả xuống. Lương Thiên Đức là người bức bối nhất: Già lạy con còn ra cái thể thống gì nữa? Truyện "Côn Luân"

Văn Tĩnh nín lặng nhìn ông bố, sống lưng gai gai, bất giác run rẩy. Vương Lập quan sát sắc mặt gã, dò đoán suy nghĩ của gã, tự hỏi: “Phải chăng thiên tuế giận bốn người họ không làm tròn chức trách, nhưng e mất vẻ khoan dung độ lượng của mình nên không muốn phạt họ công khai?” Nghĩ đến đây, ông ta thận trọng tính toán, thầm nhủ: “Nếu đã thế, để ta thay thiên tuế làm việc này vậy.”

Rồi thay đổi về mặt, ông ta quát bốn người: “Các ngươi hành sự bất lực, đáng phạt tội nặng! Ngươi đâu, kéo ra ngoài đánh hai trăm trượng thẳng tay.”

Bốn người chưa kịp nói năng gì, Văn Tĩnh nghe thấy họ sắp sửa đánh cha mình, đã vội vã kêu lên: “Khoan nào!”

Bốn người đều nhìn gã, Văn Tĩnh bối rối, găng trán tĩnh, chậm chạp nói: “Tôi... tôi... Ồ, việc này không trách họ được...” Vụt nhớ đến vài đoạn vi hành điều tra trong truyện kể, gã nói: “Ta chỉ muốn âm thầm tìm hiểu một số việc, xem tình hình Xuyên trung ra sao? Nào ngờ gặp phải kẻ xấu... Ồ, việc này đều là lỗi của bản... bản vương, bản... bản vương hiện đã bình an vô sự rồi, các ngươi, các ngươi đứng lên cả đi.” Chẳng biết làm thế nào, gã đành nhận lấy cái mác Hoài An vương đó vậy.

Nhóm Bạch Phác nhìn nhau, mỉm cười đứng dậy. Đêm hôm nào mất dấu Văn Tĩnh, bốn người tìm kiếm không thu được kết quả gì, kẻ đó nghe tin khẩn từ Kiếm Môn bèn vào ải hiệp sức bảo vệ. Tướng giữ ải là Trương Hà bị Bá Nhan bắn tên chết, trong thành tình hình rối loạn như rắn mất đầu, đại quân Mông Cổ thừa cơ nghi binh ở phía tây ải, kẻ đó dùng nỏ lớn và đại pháo yểm hộ cho xe tông phá cửa thành. Bốn người khó khăn lắm mới kiểm soát được đám bại binh, chạy thoát khỏi sự truy đuổi của quân Mông Cổ, lùi vào Xuyên trung. Trước việc Văn Tĩnh mất tích, rồi đến Kiếm Môn quan thất thủ, họ đều bối rối chẳng nghĩ ra kẻ gì, đành theo đám bại binh rút về Hợp Châu, lúc này đây thấy Văn Tĩnh bình an vô sự, tuy còn điều nghi hoặc chưa hiểu nhưng bốn người cùng hết sức vui mừng, nhất là Lương Thiên Đức, quả thực đã cắt được một gánh nặng lớn trong lòng.

Vương Lập như bị dội nước lạnh, chùng hững. Các tướng khác lo sợ thầm nghĩ: “Không ngờ Hoài An vương lợi hại như vậy, một mình đi vi hành, chẳng hiểu những việc xấu mình làm ngày thường có bị ông ta phát hiện không?”

Mọi người lần lượt ngồi xuống, ai nấy một dạ bồn khoăn, chợt nghe thấy tiếng cười vang lên ngoài cửa, rồi trông thấy mấy người vận giáp sắt sai bước tiến vào. Người đi đầu mặt trắng râu dài, hình dung nho nhã, chềch mé trái y là một người tầm thước, da ngăm, ánh mắt sắc lẹm, trông rất mạnh mẽ. Hai người phía sau đều cao trên tám thước, lưng lừng khôi vĩ, một người râu xoắn đến ngực, một người râu dài lất phất, uy phong凛凛, tướng mạo bất phàm.

Người đi đầu tiến vào đại sảnh, xá Văn Tĩnh một cái, đồng dục cất tiếng: “Thái thú Hợp Châu là Lý Hán Sinh bận việc quân không kịp nghênh tiếp, mong thiên tuế thứ tội.”

Đạo trước Văn Tĩnh đã nghe Bạch Phác nhắc đến tên tuổi hình dáng quan viên Hợp Châu, còn nhớ được chút ít, cũng chẳng thể thủ nhận cái vị giả mạo này được nữa, đành đáp: “Lý Thái thú đừng đa lễ.”

Người da ngăm vãi chào: “Thủy sư Đô đốc Lữ Đức tham kiến thiên tuế. Thuộc hạ đang bận áo giáp, không thể trọn lễ, mong thiên tuế lượng thứ.”

Vương Lập trở hai người phía sau Lữ Đức, cười: “Lý Thái thú và Lữ Đô đốc thì thiên tuế đều gặp rồi, còn hai vị này, thiên tuế chắc đã nghe tên từ lâu nhưng chưa gặp bao giờ. Vị râu xoắn là Mã quân Thống chế Hướng Tông Đạo, vị kia là Bộ binh Thống chế Lâm Mộng Thạch, có hai vị ấy và Lữ Đô đốc, Hợp Châu nhất định vững như kiềng ba chân.”

Văn Tĩnh không biết nên ứng đối thế nào, chỉ gật đầu cho bốn người ngồi, bụng bảo dạ: “Cứ thế này mãi sớm muộn cũng cháy nhà ra mất chuột.” Thấy gã bản thân, Vương Lập lại hiểu lầm, bèn thưa rằng: “Thiên tuế đừng lo, đầu tiên phong của bọn Thát có tới Lư Châu thì cũng khó lòng vượt qua được Lôi tri3, vì Chỉ huy sứ thành ấy là Lưu Chính tướng quân, một danh tướng thuộc hạng nhất nhì Xuyên trung, đa mưu túc trí, thao lược hơn người. Có ông ấy giữ Lư Châu, thiên tuế cứ ở phía sau lập kế hoạch tác chiến là được rồi.”

Văn Tĩnh chẳng hiểu ông ta nói những gì, chỉ gật gật đầu. Vương Lập nói xong vỗ tay, tiếng tơ trúc lại nổi lên, hai tốp vũ cơ xiêm y sắc sỡ theo nhau tưng vào. Một thiếu nữ diễm lệ vận áo sa mỏng màu lam, tay cầm phách gỗ hồng, vừa theo bậc cấp tiến lên sảnh đường vừa gõ phách ca:

“Tuý phách xuân sam4 tích cự hương,

Thiên tương li hận nào sơ cuồng,

Niên niên mạch thượng sinh thu thảo,

Nhật nhật lâu trung đảo tịch dương.

Vân miểu miểu,

Thủy mang mang,

Chinh nhân quy lộ hứa đa trường?

Tương tư bản thị vô bằng ngữ,

Mạc hướng hoa tiên phí lệ hàng.5”

Giọng ca tròn vành rõ chữ, người nghe cảm nhận được sự ảm áp lan vào tim, rất khoan khoái. Mười hai vũ cơ phát tay áo múa theo lời hát.

Eo lưng mềm mại như nhàn liễu mảnh mai, uyển chuyển như hồ điệp vờn bay, khiến mọi người dự tiệc đều ngơ ngẩn.

Vũ khúc vừa ngừng, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, thiếu nữ áo lam tiến đến trước mặt Văn Tĩnh khom mình bái chào.

Vương Lập cười nói: “Thiên tuế! Người thấy ca vũ đất Thục có được không?”

Văn Tĩnh thành thật đáp: “Hát hay lắm” rồi thầm nghĩ: “Đại quân Mông Cổ đã áp sát mà mấy người này vẫn còn tâm trí để thưởng thức văn nghệ, đúng là Trước quân lính chiến đây nguy hiểm, Dưới trướng cô nàng vẫn múa ca6. Quan viên Đại Tổng thực biết hưởng thụ.”

Lý Hán Sinh góp chuyện: “Thiên tuế sành từ và khúc, nên chẳng cần thử một bài để nàng ta hát?”

Vương Lập luôn miệng khen phải rồi đưa mắt làm hiệu, thuộc hạ bèn mang bút mực dâng lên.

Bạch Phác và ba người kia mặt xám như tro, nhìn nhau, bụng bảo dạ: “Gay to rồi, thằng nhóc có biết diễn từ7 hay không?”

Văn Tĩnh thần người một lúc rồi cầm lấy cây bút lông sói, tim Bạch Phác cũng nảy lên theo. Văn Tĩnh tập trung ngắm nghĩ chốc lát, nhớ tới cảnh tượng đại giang ban nãy, quả thực chưa từng thấy sự tráng lệ hùng vĩ như thế bao giờ, tâm niệm xoay chuyển, lại nhớ tới Ngọc Linh, bóng giai nhân mờ dần lúc già biệt, chỉ e không còn dịp gặp nhau, bất giác thấy chua xót khó tả, vung bút múa, thảo một bài Nhất từng hoa lệnh:

Nhất giang li sầu lệ đông khứ, tổng biệt hữu thanh sơn.

Bích nguyệt linh lung chiếu nhân hoàn, ức đương niên, kỷ đa bi hoan.

Vân thủy thâm xứ tà dương ảnh, thảo mộc thiên tế âm;

Cô hồng thanh đoạn tằng vân lí, vô xứ mạch hương quan.

Can qua sự, tùy kinh đào vạn lý, nhật lạc xứ, phong lưu vân tán,

Quy khứ lai dã, hoàng lương mộng tỉnh, chẩm biên lệ lan can.8

Thiếu nữ áo lam đón tờ hoa tiên, nhúu mây. Bạch Phác và ba người kia thấp thỏm gần chết.

Thiếu nữ khẽ thở dài nói: “Bài từ này buồn quá, được mỗi câu Can qua sự, tùy kinh đào vạn lý, nhật lạc xứ, phong lưu vân tán là còn có hào khí một chút.”

Nhác thấy vẻ mặt đe dọa của những người xung quanh, cô ta thở dài, hé đôi môi đỏ định cất tiếng hát. Đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân loạng choạng, rồi một tên lính lao vào, hét to: “Có chuyện lớn rồi.”

Nhận ra đó chính là viên chỉ huy toán thám mã ngoài thành, ai nấy đều sững sốt.

Vương Lập giữ vững phong phạm của đại tướng, trầm tĩnh hỏi: “Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?”

Người đó nuốt nước bọt, thở hổn hển đáp: “Thám mã tiền phương báo về, đại quân Mông Cổ đã vượt qua Lư Châu, đang tiến về Hợp Châu.”

Vương Lập đứng phắt dậy, la thất thanh: “Gi cơ? Sao có thể như vậy được, lẽ nào Lư Châu thất thủ rồi?”

“Thuộc hạ đã phái người đi tìm hiểu thêm...”

Lúc đó ngoài cửa lại có tiếng vó ngựa gấp gáp, tất cả cùng ngó ra, thấy ngay một tên thám tử vừa tung mình từ trên ngựa xuống nói vội vã: “Lư Chính đầu hàng, Lư Châu đã rơi vào tay địch. Ngột Lương Hợp Thai đang dẫn ba vạn đại quân theo đường bộ tiến về Hợp Châu.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Vương Lập tức giận hỏi: “Đại Tổng ta đãi Lư Chính không bạc, vì cơ gì mà y đầu hàng chứ?”

Lý Hán Sinh vuốt râu trầm ngâm: “Biết đâu trình thám lầm lẫn?”

Lữ Đức nói: “Quân cơ đại sự, thà tin rằng có, đừng nghĩ rằng không. Lư Châu thất thủ, quân Mông Cổ nhất định sẽ tiến thẳng tới đây bằng cả hai đường thủy bộ. Nếu không kịp đề phòng, Hợp Châu có hề hấn gì, thiết kỵ của Mông Cổ nhất định sẽ thuận đường tiến về phía đông, bắt chước kế phá Ngô của Vương Tuấn9 ngày xưa để làm cô Giang Nam.”

Y chưa dứt lời, lại có tiếng vó ngựa từ xa dội tới, mọi người dao động, nhìn ra thấy một con tuấn mã đứng khựng ngoài cửa.

Kỵ sĩ bước nhanh vào phủ, quỳ lạy, trầm giọng nói: “Đại tướng Mông Cổ là Ngột Lương Hợp Thai dẫn mấy vạn quân tiên phong đang đóng trại cách

Hợp Châu ba trăm dặm. Thủy sư Lư Châu là Sử Thiên Trạch làm soái, Lưu Chính làm phó, theo dòng xuôi xuống đông, còn có tin Đại hãn Mông Cổ đã rời bàn doanh Lạc Bân sơn dẫn mười vạn quân đến dịch trạm Kiểm Môn.” Truyện "Còn Luân "

Không khí tịch mịch, ánh mắt kinh hãi của mọi người đổ dồn cả vào Văn Tĩnh. Gã thiếu niên choáng váng vì những tin xấu liên tiếp, chẳng biết nên làm thế nào, đành lè mắt nhìn Bạch Phác.

Bạch Phác khẽ gật đầu, nói: “Bình quý ở chỗ thần tốc, bọn Thát đã giành được toàn những cứ điểm quan trọng, lúc này ngoài tử thủ ra thì không còn cách nào khác.”

Các đại tướng đều có suy nghĩ tương tự, Văn Tĩnh thâm nghĩ: “Nói cũng như không ấy, mặc kệ ai thắng ai thua, chẳng can hệ gì đến ta hết. Cứ ở mãi đây bị họ hỏi han thêm vài câu là cái đuôi chồn của ta thò ra ngay. Mấy ngày nay mệt quá sức rồi, phải sớm...”

Vương Lập khom mình, ngắt đoạn suy nghĩ của gã: “Bạch tiên sinh nói có lý, chẳng hay thiên tuế còn mưu kế gì không ạ?”

Văn Tĩnh buột miệng không suy nghĩ: “Ngủ.”

“Ngủ ạ?” Chúng tướng ngẩn người ngơ ngác, trố mắt há miệng, ngây đờn như một lũ tượng đất trong thổ miếu.

Văn Tĩnh lờ miệng, than khổ khôn nguôi, đâm lao đành theo lao: “Ngày mai Mông Cổ chắc sẽ đem quân đến dưới thành. Đại chiến sắp nổ ra rồi, nếu không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì làm sao ứng phó được?”

Lý Hán Sinh cảm thán: “Thiên tuế thực có phong độ của đại tướng. Chúng thuộc hạ như kiến bò chảo nóng, chẳng biết làm thế nào, chỉ có thiên tuế tâm định khí nhàn, suy tính quả sâu sắc.”

Vương Lập biểu tán đồng: “Lời nói thật diệu quá, kẻ sách trước mắt, nghĩ ngợi là quan trọng nhất.” đoạn hạ lệnh: “Cho quân sĩ trong thành dưỡng sức đêm nay, ngủ một giấc thật thoải mái, tinh thần đầy đủ rồi sẽ quyết bẻ thắng phụ với bọn Thát...”

Văn Tĩnh chẳng ngờ họ lại nghe lời đến thế, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, tự nhủ: “Nếu mọi người đều ngủ như heo chết để quân Mông Cổ đánh vào thì chẳng phải mọi tội lỗi đều trút lên mình ta sao? Hai lão già các ngươi tính khéo ghê!”

Gã quét mắt nhìn khắp lượt rồi dừng lại ở Lữ Đức, nghĩ bụng: “Người này vừa rồi kiến giải cao minh lắm, nhất định sẽ đóng một vai trò lớn trong đại sự đây.” đoạn cất tiếng gọi: “Lữ Đô đốc.”

Lữ Đức vâng dạ tiến lên, Văn Tĩnh trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Ông chia quân sĩ trong thành ra năm nhóm, bốn nhóm đầu hết một canh giờ lại đổi ca một lần, nhóm cuối cùng nghỉ ngơi hoàn toàn để chuẩn bị việc thủ thành ngày mai.”

Lữ Đức lĩnh mệnh. Văn Tĩnh lại nói với Hường Tông Đạo: “Hường Thống chế! Ông dẫn bốn trăm khinh kỵ đi tuần quanh thành. Trong vòng một trăm dặm, hãy phát hiện có quân Mông Cổ thì lập tức dùng phương pháp Phong hỏa thời cổ đại, lấy lửa làm hiệu truyền tin về thành.”

Hường Tông Đạo vâng lệnh, thầm nghĩ với sự kinh ngạc tột độ: “Việc này giao cho thuộc hạ là được, bắt ta làm khác nào dùng dao mổ trâu để giết gà?”

Văn Tĩnh liếc mắt về phía Vương Lập và Lý Hán Sinh, bụng bảo dạ: “Thế là an toàn rồi đây.”

Lý Hán Sinh không bỏ qua cơ hội tăng bốc, nói ngay: “Thiên tuế suy tính thật chu toàn.”

Vương Lập vuốt râu: “Đúng thế, chúng ta cũng nên học tập phong độ của thiên tuế...” Vốn dĩ ông ta định nhắc đến việc tiếp tục tửu yến, nhưng cảm thấy không ổn, nên không nói hết câu.

Sau đó mọi người giải tán, Vương Lập đưa Văn Tĩnh đến Trúc Hương viên nghỉ ngơi. Khu vườn này trồng toàn trúc xanh, gió thổi bóng trúc lay động, trông thật xao lãng dưới ánh trăng.

Văn Tĩnh theo Vương Lập vào một căn tịnh xá. Bên trong trần thiết trang nhã, bốn tỷ nữ kiều lệ phong tình tươi cười nghênh đón, toan cởi áo tắm gội cho gã. Văn Tĩnh hoảng hồn nắm chặt lấy đai lưng, nói nhanh: “Ta tự làm là được rồi.”

Vương Lập ngạc nhiên nghĩ bụng: “Hoài An vương dòng dõi hoàng gia, nghe nói trong phủ mỹ nữ vô số, sao hôm nay lại trái thói thế? Phải chăng chê mấy con bé này không đủ đẹp?”

Ông ta trầm ngâm, cung tay cáo từ.

Văn Tĩnh tắm gội xong xuôi, toàn thân thư thái, đi ra khỏi phòng. Trong sảnh đã có thêm một nữ tỷ nữa. Người đó vừa trông thấy gã liền cúi mình chào. Văn Tĩnh đỏ mặt tía tai, cúi đầu đi qua bên cạnh, chợt nghe thấy người ta thỏ thẻ gọi: “Thiên tuế!” Truyện "Còn Luân "

Văn Tĩnh ngoảnh đầu nhìn, nhận ra chính là thiếu nữ áo lam hồi tối ca bài từ trong phủ Kinh lược. Cô ta ăn mặc theo lối tỷ nữ nên vừa rồi Văn Tĩnh không nhận ra, nay nhận ra rồi cũng nên chào hỏi cho phải phép, gã đành lắp bắp: “Cô... đến đây làm gì vậy?”

Thiếu nữ nói sau một hồi cúi đầu im lặng: “Thiên tuế chắc phải hiểu rõ hơn Nguyệt Thiên chứ.”

Không quen với lối nũng nịu phong tình ấy, Văn Tĩnh hỏi “Hiểu gì cơ?”

Nguyệt Thiên định nói lại thôi, Văn Tĩnh bảo luôn: “Ta buồn ngủ lắm, có chuyện gì đợi mai hãy hay!”

Nguyệt Thiên hỏi: “Thiên tuế có muốn nghe thiếp hát một khúc không?”

Văn Tĩnh lắc đầu, đi tuột vào phòng ngủ, đóng cửa và khóa trái, thở phào nghĩ: “Coi như qua được một đêm”

Gã trèo lên giường, vốn dĩ muốn ngủ, nhưng ruột rối như tơ vò, không sao bình tĩnh được, cuối cùng chỉ tơ tưởng đến bóng dáng xinh đẹp mà ranh mãnh nọ.

“Chẳng biết còn gặp được nàng nữa không?” Văn Tĩnh buồn rầu: “Có lẽ đời này kiếp này không còn được nhìn thấy nàng nữa rồi.” Nghĩ tới đây, gã chua xót suýt khóc. Bỗng nhiên nghe thấy đằng xa tiếng ngâm xướng vắng lại, Văn Tĩnh lắng tai, nhận ra chính là bài Nhất tùng hoa lệnh gã điền hồi tói mà chưa kịp hát, tiếng ca dặt dìu thanh tao chứa nỗi sầu man mác. Tâm trạng Văn Tĩnh khéo hợp với giai điệu đó, nghe hồi lâu bất giác si dại, gã khoác áo bước ra, trông thấy Nguyệt Thiên tắm mình trong ánh trăng mờ ảo, đang chậm bước bên bụi hoa, tay cầm một tờ giấy, ngâm nga khe khẽ.

Nghe tiếng kẹt cửa, cô gái ngoảnh đầu nhìn, biến sắc thi lễ: “Tỳ tử vô phép, phải chăng đã quấy nhiễu giấc mộng của thiên tuế?”

Mặt Văn Tĩnh đỏ như gà chọi, gã lắc đầu, lúng túng nói: “Không... không phải, cô hát hay lắm.” Ngừng một lát, gã nuốt nước bọt: “Chỉ tại ta điền từ không ra gì...”

Nguyệt Thiên mỉm cười: “Đâu phải chuyện hay dở... có điều từ của thiên tuế khác với trước đây.”

Văn Tĩnh giật mình: “Chẳng lẽ cô ta quen đồ thật, và đã nhìn ra chỗ sơ hở của đồ giả này rồi ư?”

“Thiếp đã từng xem từ của thiên tuế ở chỗ Vương Kinh lược, quả thực hào sảng, khí trùm thiên hạ, nuôi hừng tâm đuổi Thát, bình trung nguyên.” Nguyệt Thiên nhìn Văn Tĩnh, lắc lắc đầu: “Nhưng bài từ này của thiên tuế thì khác hẳn.” Nói tới đây cô ta thờ dài. Văn Tĩnh hơi yên dạ, bảo: “Muộn rồi đây, cô đi ngủ đi!”

Nguyệt Thiên cúi đầu: “Vương Kinh lược sai thiếp tới thị hầu cho thiên tuế ngon giấc. Người còn chưa ngủ được, tỳ tử nào dám đi nằm trước?”

Văn Tĩnh không hiểu ẩn ý của nàng, bèn nói: “Được rồi, ta về ngủ đây.”

Gã bước vào phòng, Nguyệt Thiên vào theo. Văn Tĩnh nói: “Ta sắp ngủ, cô theo ta làm gì?”

Nguyệt Thiên ngăn người: “Thiên tuế không cho tỳ tử hầu hạ ạ?”

Văn Tĩnh đáp: “Ta có chân có tay, sao phải bắt cô hầu hạ?”

Nguyệt Thiên che miệng cười: “Thiên tuế thực biết đùa.”

“Ta đùa gì cô?” Văn Tĩnh gãi tai, thấy nàng cười đậm thắc mắc.

Nguyệt Thiên thờ dài: “Thiên tuế ghét tỳ tử chẳng? Tỳ tử tự biết mình xấu xí...”

“Ai ghét cô, cô rất đẹp mà!” Văn Tĩnh sốt sắng nói.

“Thật ư?” Hai má Nguyệt Thiên đỏ bừng lên dưới ánh nến, nàng áp đầu vào ngực Văn Tĩnh: “Thiên tuế...”

Văn Tĩnh giật lui, giữ lấy nàng hỏi: “Cô... không được khỏe ư?”

“Té ra thiên tuế vẫn ghét bỏ tỳ tử.” Mắt đỏ hoe, Nguyệt Thiên cúi mình: “Nếu vậy thiếp không quấy nhiễu người nữa.” Nói xong nàng quay đầu đi ra.

Văn Tĩnh đang thắc mắc, chợt nghe vắng vắng có tiếng hú dài, gã nhảy vọt ra ngoài, thấy trên mái nhà đằng xa có hai bóng người, một trước một sau, xẹt đến như chớp, ban đầu cự ly quá xa, nhưng chỉ chốc lát, người đằng sau đã đến gần.

Nguyệt Thiên mặt hoa thất sắc, nép sát vào người Văn Tĩnh: “Thiên tuế, gì thế kia?”

Văn Tĩnh cảm thấy thiếu tự nhiên, nhưng thân là nam nhi, không tiện lùi lại, bèn ưỡn thẳng người, nói lớn: “Đùng sợ!”

Gã chưa dứt lời, bóng đen đã từ mái nhà đáp xuống, đứng trong sân, đối diện với Văn Tĩnh. Hai bên cùng sững sờ, người nọ kêu lên: “Đồ ngốc, người đây à?”

Văn Tĩnh không ngờ còn được gặp lại nàng, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ đáp: “Tôi đây!”

Tiêu Ngọc Linh vận đồ dạ hành càng làm nổi bật nước da trắng tuyết, nghe Văn Tĩnh đáp với giọng thân thiết như vậy, nàng bất giác mềm lòng: “Người vẫn nhớ ta ư?” Đào mắt nhìn thấy Nguyệt Thiên bên cạnh gã, nàng nổi giận chửi: “Thì ra người cũng một giuộc với bọn đàn ông vô si khác!”

Văn Tĩnh nghe nàng mắng mình vô si, không hiểu thế là ý gì, đương tần ngần lại thấy Bạch Phác phát tay áo rộng lướt tới như ngư gió, từ mái nhà đáp

xuống, chân chưa chạm đất đã gấp quạt điểm vào Ngọc Linh. Ngọc Linh trở tay búng ra một đao. Bạch Phác gỗ cán quạt lên thân đao, lật mình chắn xuống trước mặt Văn Tĩnh, mỉm cười nói: “Người to gan quá đấy, hôm nay có mọc cánh cũng đừng hòng thoát thân.”

Ngọc Linh phi một tiếng, vung đao lên trước toan đấu với Bạch Phác. Tiếng báo động nổi lên bốn bề, Văn Tĩnh lo cuống kêu: “Bạch tiên sinh...” Bạch Phác nghe gọi hỏi: “Thiên tuế có gì cần dặn?” Trong lúc hỏi y đã kịp chặn ba đao một cước của Ngọc Linh.

Văn Tĩnh vốn muốn xin Bạch Phác thả Ngọc Linh, vừa lúc lính gác ùn ùn đổ tới, hươu đao múa thương vây chặt hai người vào giữa, gã im bất. Vương Lập bị kinh động cũng chạy đến, thấy vậy kêu: “Bạch tiên sinh! Ông lùi ra để quân sĩ bắt ả.”

Bạch Phác cười đáp: “Khỏi cần.” Y trở mình né một đao, quạt gấp bật khỏi tay áo, như con rắn mổ vào huyệt Nghênh Hương của Ngọc Linh. Cô gái nhảy tót sang trái, Bạch Phác dịch chuyển như du long, xoay mình một cái vòng ngay đến mé tả Ngọc Linh, quét tay áo rộng vào hông nàng. Ngọc Linh lao đảo giật lui, lưng đụng vào một cây ngải hoa, khoe miệng rịn máu.

Văn Tĩnh cả kinh nhào lên, Bạch Phác chìa tay ngăn lại. Gã thiếu niên chuyển bộ pháp, Bạch Phác tức thì chặn hụt, ngạc nhiên không hiểu ra sao. Trong lúc ấy Văn Tĩnh đã vung đến bên Ngọc Linh, giơ tay đỡ nàng. Cô gái hừ mũi vung đao chém, Văn Tĩnh vội vã né tránh khiến nàng mất thăng bằng ngã nhào xuống đất, hai tên lính tiến lên toan bắt. Văn Tĩnh lắc mình, phát song chưởng, đẩy theo đà của hai tên đó, chúng ngã sấp mặt, mồm đầy đất cát.

Quan sát gã phô diễn võ công, Bạch Phác rất lấy làm kinh ngạc, tự hỏi: “Lộ công phu kia rõ ràng là của phái ta, thằng nhóc này học ở đâu thế nhỉ?”

Vương Lập gọi Văn Tĩnh: “Thiên tuế tránh ra đi, con giặc cái đó nguy hiểm lắm!”

Văn Tĩnh không đáp, cứ che chắn trước mặt Ngọc Linh.

Vương Lập và Bạch Phác nhìn nhau ngơ ngác, chưa biết xử sự thế nào. Đúng lúc ấy từ một góc có tiếng ho vọng ra, Văn Tĩnh giật thót liếc trông, gặp ngay đôi mắt tức giận của Lương Thiên Đức, đứng bên cạnh lão là Đoan Mộc Trường Ca và Nghiêm Cương. Cơ mặt gã thiếu niên giật giật, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt của ông bố, gã bước dịch sang bên.

Bạch Phác rào bước tới, bắt lấy Ngọc Linh. Vương Lập hỏi: “Thiên tuế, nên xử ả này thế nào?”

Bạch Phác liếc Văn Tĩnh. Gã trai gần như roi nước mắt, khẽ nói: “Cô ấy đã bị thương rồi, đừng... đừng làm khó cô ấy...”

Ngọc Linh hơi thờ rỗi loạn, nhưng khẩu khí vẫn rất quật cường: “Ai... ai cần người thương hại?”

Vương Lập không nhận ra uẩn khúc bên trong, nói luôn: “Thiên tuế đã dạy như vậy, tạm thời nhốt ả vào thạch lao trong phủ.”

Bạch Phác nhìn Văn Tĩnh, gật gật đầu, điệu Ngọc Linh đi về hướng nhà giam. Văn Tĩnh trông theo hai người, bối rối chẳng biết làm thế nào

Bá Nhan gò cương ngựa, tiếng vó câu gấp rút phía sau cũng chậm lại. Y phóng mắt nhìn thành quách nơi xa hồi lâu rồi nói về cảm thán: “Hợp Châu thành như mãnh hổ phục bên dòng sông, như chim ưng đậu nơi đầu núi, dễ thủ mà khó công, không thể xem thường.” Truyện "Côn Luân "

A Thuật nhường mảy, hiu hiu tự đắc: “Đại quân Mông Cổ ta hễ tấn công là thắng, một cái thành này thì đáng kể gì?”

Bá Nhan cau mày hỏi: “Vậy phải tấn công thế nào đây?”

Khuôn miệng có hàng ria mép nắng tơ của A Thuật cong lên quỷ quái, gã nói: “Mình tỏ vẻ yếu ớt, dụ quân Tống ra ngoài thành, sau đó cắt đứt đường rút lui của chúng, đánh cho tan tác trên đồng dã!”

Bá Nhan không nhận xét gì, thờ dài nhìn dòng sông cuộn cuộn. Tên binh sĩ truyền lệnh bỗng từ đằng sau phóng ngựa tới, đồng dục nói: “Ngột Lương Hợp Thai tướng quân có lệnh, hai người đóng trại cách Hợp Châu một trăm hai mươi dặm, chuẩn bị công thành!”

Bá Nhan biến sắc: “Sao gấp vậy?”

“Lệnh truyền được đấy!” A Thuật cười ha hả, mắt loé sáng: “Hôm nay phá Hợp Châu luôn.”

oOo

Văn Tĩnh lo âu đứng trên đầu thành, các tướng xúm quanh. Ở rất xa, giữa những quả núi trọc thù lù, dãy lều Mông Cổ trắng muốt trải dài nhấp nhô theo thế núi quanh co. Dưới thành gió thu rét mướt thổi tới, cuốn thốc bụi mù lên tan tác giữa trời.

Một nhịp Hồ già 10 phiêu phát bốc khói mặt đất, hoà với tiếng trống da trâu tạo nên âm thanh kinh hồn giữa không trung. Từ đại doanh Mông Cổ, nhân mã ùn ùn kéo ra như nước triều. Ba vạn quân dàn hàng một tiến lên giữa những thân cỏ khô vàng, chiến mã hí vang trong gió thu hiu hắt. Đoàn quân Mông Cổ rùng rùng áp sát thành Hợp Châu.

Tiếng trống trận khiến Văn Tĩnh sợ tỉnh. Quân Mông Cổ đẩy một cái thang mây 11 to tướng đến, tựa vào sườn núi leo lên. Trên đầu thành đá nhám, hàng ngàn hàng vạn cung cứng nỏ mạnh đã kê vào các lỗ châu mai, máy bắn đá nong đầy đá cạnh nhọn, dây buộc vào những con lăn cũng đã được căng ra.

Thang còn cách thành chừng ba trăm bộ, hàng vạn lính Mông Cổ đã hò hét vang trời, ồ ạt xung phong. Tiếng bựt bựt cung tiễn và tiếng con lăn đá vùn ồ

ồ vọng lên khoảng trời trên trời núi. Chiến binh Mông Cổ bật kêu gào thảm thiết, tên mạnh xuyên qua những tấm giáp ngực bằng da thuộc của họ, mũ đồng lõm rúm dưới sức nặng của những tảng đá bay, máu thịt phòi ra khỏi khe hở của bộ áo, bắn toé toét xuống nền cỏ xanh. Loạt lần gỗ nặng trĩu đầy bật ngựa cái thang mây cao lừng lừng, đè nghiêng xuống đám binh sĩ, chúng kêu lên những tiếng rách phổi. Văn Tĩnh đứng xem, hai chân bủn rủn, toàn thân đầm mồ hôi, ba mươi sáu cái răng va nhau lập cập, gã cảm thấy những việc đáng sợ đã gặp trong đời chẳng đáng gì so với cảnh tượng này hết.

Gặp tên mạnh đá cứng, lính Mông Cổ dần dần chống đỡ không nổi, phải lùi lại phía sau. Quân Tổng sĩ khí dâng cao, mấy vạn binh sĩ thủ thành nhất tề reo hò vang dội, tiếng reo hoà với tiếng sóng đập dồn nơi xa, ngân nga không dứt.

“Phiù”. Một ngọn tiễn dài lướt bóng qua vòm không, xuyên thủng người một tên lính phát cò. Đại kỳ tuột tay người, đảo một cái trên cao, sau rớt xuống nền cỏ đại hoen máu.

Quân Tổng vụt im phăng phắc, phóng mắt nhìn ra: trông thấy xa xa bên dưới có một con ngựa đen tuyền, vó tung bay, bồm lất phất, trên mình nó là một viên tướng áo bào xanh lam, tay giương cung cứng ngăm lên đầu thành. Chợt “Phiù” một tiếng nữa, ngọn tiễn thứ hai đã tới nơi, xuyên thấu người một tên lính bắn nỏ, đá tên không dừng ở đó, tiếp tục bay lút vào ngực một đồng đội đứng sau y.

Nghiêm Cương trở mặt thét to “Lại là hần!”

“Có nhẽ đâu thế, hần bắn tên kiểu gì...” Vương Lập hải hùng kêu lên. Nên biết khoảng cách từ chỗ Bá Nhan đến đầu thành phải tới sáu bảy trăm bộ, hướng hồ ở tư thế hướng lên cao, muốn tên cập đích và mạnh đến vậy, ít nhất xạ thủ phải bắn được ở cự li một ngàn bộ. Trong thành Hợp Châu, ngoài cỗ Phá sơn nỏ 12 do mười người điều khiển, những tay nỏ bình thường đừng mơ đến chuyện bắn xa như thế.

Vương Lập chưa dứt lời, mũi tên thứ ba đã cận kề. Bạch Phác nhanh tay tính mất nhòai lên trước, giờ quạt gấp gỗ một cái, mũi tên mất hướng, bay chệch đi, xọc vào đầu một thân binh đứng sau Vương Lập. Truyện "Côn Luân "

Sau ba mũi tên, Bá Nhan đã phi ngựa tới trước hàng quân. Lính Mông Cổ phấn chấn cao độ, hò reo như vỡ trời, rầm rập tiến theo chiến mã của hần.

Vương Lập ra một hiệu lệnh. Tên và đá liền trút xuống rào rào, Quân Mông Cổ đội mưa tiễn, lần thứ hai dựng thang lên. Dưới thành, xác chất thành đồng máu me, người bị thương rên la đau đớn. Bá Nhan luôn tay bắn tên, mỗi lần tên bay, một người gục ngã, không bắn chệch lấy một lần, mặc dù vạn quân Tổng trên thành vẫn chiếm được địa lợi, giăng co chừng nửa canh giờ, quân Mông Cổ dần dần lùi lại sau.

Hướng Tông Đạo thấy thế bèn thưa với Vương Lập: “Bọn Thát bài hoại rồi. Lúc này mà thúc quân tấn công nhất định giành được phần thắng, xin Kinh lược sứ hạ lệnh, cho phép thuộc hạ dẫn người đánh ra, bẻ gãy nhuệ khí của chúng.”

Vương Lập gật đầu hỏi Văn Tĩnh: “Thiên tuế thấy thế nào?”

Bạch Phác lúc đó đang đứng sau lưng Văn Tĩnh, nghe vậy nói: “Không được, quân Thát tuy đã tổn thất nặng nề, nhưng tiến lùi đều theo chương pháp, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là chán nản bài hoại cả.”

“Đừng đấy.” Lương Thiên Đức cũng vuốt râu gật đầu: “Trận thế của chúng chưa rối loạn đến mức không rút quân một cách chính tề được.”

Vương Lập lộ rõ oai quyền, cau mày gạt phất: “Hai người chẳng qua chỉ là thủ hạ của thiên tuế, quốc gia đại sự đâu đến lượt các ngươi chen vào?” đoạn quay sang nói với Văn Tĩnh: “Cơ hội tốt như thế, lỡ rồi là mất.”

Văn Tĩnh nhủ bụng: “Bỏ thực đa sự, việc này liên quan gì đến chúng ta, cứ mặc kệ lão ấy đi.” Nghĩ tới đây, gã bảo: “Vậy thì làm theo đề xuất của Hướng thống chế.”

Thấy gã không chấp nhận ý mình, Bạch Phác thờ dài. Lương Thiên Đức cũng cau mày, đột nhiên vòng tay nói: “Nếu Hướng thống chế không chê, Lương mô nguyện làm một quân tốt đen.”

Văn Tĩnh cả kinh, song không biết nên phản đối thế nào. Hướng Tông Đạo liếc Vương Lập. Vương Lập im lặng nhìn Văn Tĩnh. Cho rằng gã bằng lòng, ông ta chực lên tiếng đồng ý, vừa lúc Tiết Dung bước ra nói to: “Anh em tôi cũng võ về mấy đường cung mã, không muốn ăn nấp đằng sau, xin thiên tuế và Kinh lược sứ ưng thuận để chúng tôi theo Hướng thống chế, cùng quân Thát so tài cao hạ.”

Vương Lập quét mắt nhìn mọi người, cười bảo: “Thì ra Đại Tổng toàn những nhiệt huyết nam nhi. Được! Các vị hãy cùng Hướng thống chế xuất kích, cho hoàng đế Thát nếm mùi oai phong của chúng ta.”

Mọi người dạ ran vang lệnh. Cửa thành mở, tám ngàn quân tinh nhuệ ào ào lướt ra, hết như mũi dao sắc bén. Đại quân Mông Cổ đang rút lui lập tức bị cắt đứt thành hai, cung nỏ tên bắn rào rào, binh sĩ kêu gào thảm thiết, tiếng gào thấu tận trời xanh. Hướng Tông Đạo ra lệnh biến trận, mũi tấn công vừa thọc sâu lập tức rút về, để lại một vạn kẻ địch toi bời hỗn loạn. Lương Thiên Đức mình vận nhuyễn giáp, phi ngựa hàng đầu, tay cầm trường thương, múa tựa tuyết bay, tấn công như vũ bão.

Lữ Đức buột miệng thốt: “Thương pháp giỏi lắm!”

Trên thành, thấy quân Mông Cổ rối loạn, mọi người cũng hớn hờ, xôn xao khen ngợi. Văn Tĩnh chỉ quan tâm đến sự an nguy của cha, tay chống vào lan can lạnh ngắt, chăm chú theo dõi. Tuy chưa chinh chiến bao giờ, nhưng gã rất giỏi quan sát tình thế để từ đó suy đoán tâm ý đối thủ. Quan sát một lúc, gã bỗng nhận ra đại quân Mông Cổ có vẻ rối loạn, thực ra nửa như vô tình nửa như cố ý, đang lùi đến phía dưới thành Hợp Châu.

“Không hay rồi.” Trong lòng Văn Tĩnh gợn lên một ý nghĩ đáng sợ: “Chẳng lẽ là...” tức thì mồ hôi lã chã, gã gọi Vương Lập: “Mau mau thu binh...”

Vương Lập định tăng viện xuất kích đánh gãy cánh quân tiên phong kia, chợt nghe Văn Tĩnh báo thu binh, ông ta thắc mắc muốn hỏi, bỗng một hồi tù và rúc lên xé rách vòm không, trận chiến dưới thành đột ngột thay đổi ghê gớm. Quân Mông Cổ dịch chuyển nhanh như chớp, từ một tách làm hai. Bá Nhan chạy cánh trái, A Thuật chạy cánh phải, vạch thành hai vòng cung tròn mịn trên trận địa, cách li tám ngàn quân của Hưởng Tông Đạo khỏi thành Hợp Châu. Bá Nhan căng cung. Mũi tên bắn đi, xuyên qua chiếc khôi toả tử liên hoàn 13 của Hưởng Tông Đạo, mất lút vào trong đầu y. Khôi giáp của Hưởng Tông Đạo làm bằng thép lạnh tinh luyện, cứng lạ thường, mũi tên tuy lún vào thịt bốn phân nhưng vẫn chưa đến nỗi chí mạng. Hưởng Tông Đạo nhìn đau đớn quân đột phá vòng vây. Thành lĩnh A Thuật lao vào qua hàng người, vùng thương đâm thẳng vào mặt y. Hưởng Tông Đạo mặt mày đầy máu, lộn nhào từ trên ngựa xuống, lập tức ngã thành thịt nát dưới chân đám loạn quân.

Chủ tướng táng mạng, binh sĩ hoang mang. Quân Mông Cổ một trái một phải, như hai con rồng khổng lồ, tiến lùi quấy động, cung tiễn đao thương tràn đi như chẻ tre. Quân Tống vỡ trận, máu thịt rơi tả, tử thương vô số. Sĩ khí Mông Cổ dâng cao, tiếng trống da trâu vang rền như sấm, Hợp Châu rung chuyển theo, chư tướng trong thành ai nấy tái mét mặt.

Lương Thiên Đức quát thúc ngựa phi nước đại, lại lấy cung tiễn ra, liếc thấy một viên Thiên phu trường, lão vừa phi vừa bắn. Kẻ đó ngã nhào. Lương Thiên Đức vùng thương hú dài: “Theo ta.”

Quân Tống bị đánh giết, mười phần thiệt đến bốn, sáu phần còn lại cũng như rấn mắt dầu, chạy quáng chạy quàng, nghe thấy tiếng hú gọi, không màng phân biệt thật giả, phần lớn đều lao theo lão. Ở phía đó quân Mông Cổ mất thủ lĩnh, tinh thần tạm thời hơi rối loạn. Lương Thiên Đức thúc ngựa phi, bắn tên hai bên trái phải, mau chóng giết chết mười người, quân Tống theo sau phần khởi, cùng dốc sức phá được một lỗ nhỏ trong vòng chiến cứng và rắn như cái thùng thép của Mông Cổ.

Bỗng tiếng tên bắn lẳng lẹ vô tỉ rít vang. Bá Nhan đã tới!

Như có mắt sau lưng, Lương Thiên Đức lật tay múa cung. Mũi tên mạnh đến mức tưởng chừng xuyên thủng đá vàng đâm nghiêng vào cánh cung lão. Liên đó lão cúi rạp mình, để mũi tên thứ hai của địch nhân bay sượt qua đỉnh đầu. Khôi rơi xuống đất, mái tóc hoa râm theo gió tán tác bay.

Kinh hoàng, nhưng không khiếp nhược, Lương Thiên Đức nhìn người bắn trả bằng chính mũi tên của đối phương. Bá Nhan né mình tránh, chưa kịp hồi thủ, từ sau lưng đã xẹt tới ba ngọn tiễn như lưu tinh. Người xuất thủ chính là anh em họ Tiết.

Cặp mắt tròn lơ sáng, Bá Nhan lật tay, nhẹ nhàng bắt gọn ba mũi tên. Tiết gia huynh đệ thắng thốt thảm nghĩ: “Thù pháp quen thuộc quá.” Bá Nhan hành động nhanh như chớp, không đợi họ phát loạt tiễn thứ hai, y đặt luôn ba mũi tên lên cánh cung dài sáu thước.

“Phiu phiu phiu...” Giữa bốn người, sáu ngọn tiễn cùng lúc rời cung, lao vào nhau. Tiễn Bá Nhan mang cường lực kinh thế hãi tục, đâm gãy loạt tên của anh em họ Tiết, gạt chúng rơi hết xuống đất. Kẻ đó đã bay văng mạnh, ba mũi tên tiếp tục lao thẳng đến ba người. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiết Phưong lắc mình không kịp, bị tên xuyên ngực, chết tốt.

Tiết gia huynh đệ xuất thân thợ săn. Từ ngày vào nghề, đi rừng luyện võ đến khởi nghiệp mưu sinh, họ đều bên nhau, ba người mà chẳng khác nào một thể. Tiết Phưong táng mạng, hai anh em còn lại lòng đau như cắt, lập tức cùng xốc ngựa phóng chềch đi, ép cánh Bá Nhan từ hai mé, phát tiễn liên châu. Bá Nhan thúc chân khiển ngựa, phi vòng tròn, tay trái giương cung, tay phải khua nhẹ, gạt rơi bốn mũi tên, đón lấy rồi nhanh như chớp đặt chúng lên dây cung.

Tiết Dung nhận ra Như Ý Áo Ma thủ, thảm nghĩ “Tên Thát đó là đồng bọn của gã áo đen...” Ý nghĩ chưa trọn, một mũi tên đuôi lông vũ đã bắn tới như sấm sét, xé rách yếm hầu hần. Tiết Dung ọc ra một màn máu, còn kịp liếc thấy ở đằng kia Tiết Công vừa ngã xuống, móng ngựa lập tức dẫm lên đầu y, óc trắng máu đỏ phọt tung toé.

Lương Thiên Đức dẫn nhóm tàn quân đột phá vòng vây, thi triển thương pháp tinh tuyệt tả xung hữu đột, giết liền mấy tướng, vừa đánh vừa lùi. A Thuật cho quân tấn công vu hồi, cố sức khoá đường rút, bản thân gã múa thương nghênh đón Lương Thiên Đức. A Thuật tuổi còn nhỏ nhưng thương pháp thực không thể xem thường. Gã múa thương như giao long xuất hải, chiêu thế kỳ quái, đầu một trận ngang ngựa với ông già.

Vương Lập quan sát tình hình, lại phải thêm quân ra ngoài thành cứu viện. Mấy vạn người chém giết nhau từ chiều tới tối mịt. Binh tướng Mông Cổ kiêu dũng, quân Tống không dám giằng co lâu, dần dần rút chạy. Ngột Lương Hợp Thai đứng quan chiến, liệu chừng hôm nay khó bề giành được lợi thế gì hơn nữa, nếu đuổi theo nhất định sẽ hứng loạn tiễn trên bờ thành trút xuống, ông ta bèn hạ lệnh thu binh. Sau trận đấu, song phương đều tổn thất trầm trọng, có điều, Mông Cổ chưa dùng tới tinh binh mà tám ngàn quân tinh nhuệ của Đại Tổng thì đã thiệt hại quá nửa, đúng là chó cắn áo rách.

Quân Mông Cổ từ từ rút lui. Đám tướng lĩnh trên đầu thành Hợp Châu trái tim trĩu nặng, thở không ra hơi. Vương Lập nhìn Lương Thiên Đức trong bộ áo giáp nhuộm máu, nản lòng vô cùng, đau xót than: “Hôm nay không nghe lời Bạch tiên sinh nên tổn thất đến mức này, cũng may nhờ Lương tráng sĩ chèo chống, bằng không... ời...” Quay sang Văn Tĩnh, ông ta ôm quyền, “Xin thiên tuế trách phạt.”

Văn Tĩnh thấy cha bình an vô sự thì rất mừng rỡ, đừng nói gã không dám trách phạt, mà dù có cái quyền ấy thật, chưa chắc gã đã muốn truy cứu, liền lắc đầu, đi thẳng xuống thành.

Về đến phủ Kinh lược, thị nữ dâng sơn hào hải vị, cơm rượu thịnh soạn, Văn Tĩnh gắp mấy miếng rồi gác đũa sang một bên, chống má trầm tư.

Nguyệt Thiên dè dặt hỏi: “Cơm nước không ngon ư?”

Văn Tĩnh thở dài: “Cô không hiểu đâu.”

“Vì mỹ nhân áo đen đó phải không?” Nguyệt Thiên nói, giọng xa xót.

Văn Tĩnh ngạc nhiên: “Sao cô biết?”

Nguyễn Thiên khẽ than: “Đêm qua khi thiên tuế gọi nàng, thiếp nghe rất rõ, sau đó thiên tuế lại công khai bệnh vực nàng...”

Văn Tĩnh nhột mặt: “Ta... ta...”

Nguyễn Thiên nhẹ nhàng nói: “Thiên tuế buồn bã thế này, lòng Nguyệt Thiên cũng không được vui. Người đã mến thích, vì sao không trực tiếp đi gặp nàng?”

“Liệu có được không?” Văn Tĩnh gấp rút hỏi.

Nguyệt Thiên cười: “Sao mà không được, ai dám ngăn cản người đây?”

Văn Tĩnh ngẩn mặt, sực hiểu: “Rõ hồ đồ, hiện tại ta là Hoài An vương gia mà!”

Nghĩ tới đó, gã co cẳng chạy, mới được vài bước lại quay ngoắt về, nhặt mấy món ăn nhẹ màu mè trên bàn ôm vào ngực. Nguyệt Thiên thắc mắc, ngạc nhiên nhìn gã. Văn Tĩnh đỏ mặt, lúng túng bảo: “Với tính khí của nàng ấy, nhất định đến hôm nay cũng chưa chịu ăn uống gì.” Nói rồi chạy biến đi.

“Thiên tuế thực có lòng.” Nguyệt Thiên nhìn theo bóng gã, lắc đầu cười buồn.

Đến được gần nhà lao mà không bị ai cản trở, bỗng trông thấy Bạch Phác từ phía trong đi ra, Văn Tĩnh vội vàng chạy đến nép bên hòn giả sơn. Bạch Phác cau mày, tựa hồ có điều phiền muộn, thở dài đi xa dần. Văn Tĩnh đợi y khuất dạng mới bước ra. Lính gác gặp thiên tuế, tự nhiên không dám cản vạ. Văn Tĩnh theo hành lang đi vào, tường đá rêu lên xanh rờn, không khí rất ẩm ướt. Nhòm qua khe cửa nhà lao, Văn Tĩnh trông thấy Ngọc Linh thần sắc tiêu tụy, quanh mình quần ba sợi xích sắt to, hai sợi ở tay, một ở chân, bên cạnh đặt ít thức ăn, quả nhiên chưa hề động đến. Gã bất giác xót xa, tự nhủ: “Cô đến làm gì? Thử thiên tuế giả hiệu như tôi đây làm sao mà cứu được cô!”

Gã đẩy cửa vào. Ngọc Linh lạnh lùng liếc mắt, hừ một tiếng, ngoảnh phất đầu đi. Văn Tĩnh đứng ngẩn ra một lúc rồi đặt hộp điểm tâm xuống đất, nói: “Tiêu cô nương! Tôi mang cho cô vài món ăn nhẹ, cô ăn đi, đừng để đói quá hại người.”

“Đồ vô liêm sỉ!” Ngọc Linh nhìn gã giận dữ “Ta không cần người thương hại.”

“Tôi thế nào mà vô liêm sỉ?” Văn Tĩnh kêu lên oan ức.

Ngọc Linh thét: “Còn xảo biện? Đêm qua người kè kè bên con bé đó, không vô liêm sỉ thì là gì?”

Văn Tĩnh ngây người, mãi mới nhớ ra: “Ý cô nói Nguyệt Thiên cô nương phải không?”

“Nguyệt Thiên cô nương? Gọi thần mật quá nhỉ!”

“Nguyệt Thiên cô... à không, cô ta... cô ta chỉ hát cho tôi nghe thôi mà, có... có... quan hệ gì với tôi... vô... vô liêm sỉ đâu?” Văn Tĩnh cuống quýt nói lú cá lười, nước mắt chực tuôn rơi.

Ngọc Linh nhìn gã hồi lâu: “Đúng không đấy? Thực người không ngủ với ả chứ?”

“Ngủ?” Văn Tĩnh trở mặt: “Tôi... đâu có?”

Ngọc Linh nhoen cười, nhưng lại ngưng ngay, nghiêm mặt nói: “Đàn ông các người cùng một hạng tồi tệ, cũng như đám vương công Mông Cổ kia, toàn những kẻ vô liêm sỉ, chỉ giỏi ức hiếp phụ nữ, ép buộc đàn bà con gái ngủ với mình!” Sau những lời ấy, chừng như xúc động can tràng, mắt nàng đỏ lên, rầu rầu nói: “Mẹ bị thằng khốn nạn đó cưỡng bức, đẻ ra thử nghiệt chúng là ta. Về thằng khốn nạn có nhiều thú vui mới, tìm đủ mọi cách rũ bỏ người. Mẹ treo cổ tự tận, để lại một mình ta, nếu không có sư phụ, thì ta...” Nói tới đây, nàng bật khóc.

Văn Tĩnh nghe khóc đầm lưng cuống, vụng về gơ tay áo đến trước mặt Ngọc Linh toan giúp nàng lau nước mắt, nhưng bị gạt phắt đi. Nhìn nàng nức nở bi thương, gã thấy buồn không chịu nổi, bèn lắp bắp nói: “Tiêu... Tiêu cô nương, tôi xin thề với trời, nếu tôi ngủ... ngủ với đàn bà con gái, thì sẽ bị loạn tiễn xuyên tâm, mất mạng dưới thành Hợp Châu này.” Nhớ lại những cảnh tượng rừng rợn chết chóc hồi ban ngày, gã bèn lấy ngay ra thề độc như vậy.

Ngọc Linh đỏ mặt: “Người... người ngủ với ta thì có sao?”

Văn Tĩnh mù tịt chuyện nam nữ, nghe hỏi vậy trở mặt: “Ừ nhỉ, với cô thì có vấn đề gì đâu?”

Ngọc Linh là người Mông Cổ, không bị lễ giáo câu thúc, lại sinh trưởng trong nhà vương hầu, cũng hiểu biết đôi chút về những chuyện tương tự, chỉ là chưa thực sự rành rõ lắm mà thôi. Nghe Văn Tĩnh ngớ ngẩn hỏi lại như vậy, không kim được, cô phì cười.

Văn Tĩnh hiểu lầm, đỏ mặt tía tai “Cô... cô cười... cười cái gì. Tôi... tôi nói thật đó, cô... không tin sao?”

Ngọc Linh gắng nhịn cười, dịu dàng nói: “Ta tin chứ. Người lại đây.”

Văn Tĩnh ngẩn mặt, tiến tới.

“Xắn áo lên, chia tay ra.”

Văn Tĩnh y lời.

Ngọc Linh bỗng cắn một cái. Văn Tĩnh đau quá suýt thét lên, nhưng sợ đánh động bọn thị vệ ngoài cửa, gãi cổ nén, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô... cô làm gì vậy?”

Ngọc Linh nhả ra, khuôn mặt thoáng nét cười: “Lừa ngựa Mông Cổ đều mang dấu nung của chủ trên mình, ta cũng đóng cho ngươi một cái. Từ nay về sau, ngươi là của ta, không ai đánh cắp được nữa.”

Nhìn hai hàng dấu răng hình bán nguyệt in trên bắp tay, Văn Tĩnh dờ khóc dờ cười. Ngọc Linh ngả đầu vào ngực gã. Hương thơm từ thân thể người thiếu nữ len vào mũi Văn Tĩnh, gã thấy máu nóng bùng bùng, trống ngực đập thình thịch, nhưng không dám động dậy, cứ đứng cứng đờ như một tảng đá. Ngọc Linh êm ái hỏi: “Minh có biết vì sao em tới đây không?”

Văn Tĩnh khó khăn lắm mới giữ được nhịp thở: “Đến giết người chứ gì?”

“Ngốc quá!” Ngọc Linh lườm gã, dịu dàng nói: “Thực ra em, em nhớ mình.” Con người nàng mang tình cảm phóng khoáng của đại mạc, dám yêu dám hận, nghĩ sao nói vậy. Văn Tĩnh nghe mà sửng sò.

“Lúc mình ở bên thì không cảm thấy.” Ngọc Linh thủ thủ “Minh đi rồi, chẳng hiểu sao, em chỉ những nghĩ đến mình. Em... em nhớ mình, trốn sư huynh, chạy khắp nơi tìm mình... Ừ, trời cũng thương tình, em tìm mất hai ngày, cuối cùng đã tìm thấy!” Nói tới đây, nụ cười nở bùng trên khuôn mặt trắng trẻo của nàng, tuôn vào mắt Văn Tĩnh như sóng gợn, tỏa rộng ra trong trái tim gã. Văn Tĩnh bỗng chốc thần người.

Im lặng hồi lâu, gã lóng ngóng bảo: “Ăn... ăn tí điểm tâm đi!”

Ngọc Linh nhìn gã tủm tỉm: “Em bị trời này, ăn thế nào được?”

Văn Tĩnh nghệt mặt.

Ngọc Linh không nhịn được cười “Ngốc thế, không biết đường bón cho em ư?”

“A... được... à!” Văn Tĩnh tay chân luống cuống, làm thức ăn vãi tung tóe ra sàn, tức thì mặt nhăn như bị: “Đáng chết, tôi thật đáng chết!”

“Đừng lo, mình nhặt lên cho em đi.” Ngọc Linh nói. Văn Tĩnh lắc đầu: “Bẩn lắm, ăn sao được?”

Ngọc Linh mỉm cười, mắt lấp lánh: “Chỉ cần là do mình nhặt, bất kể bẩn thế nào, em cũng ăn.”

Văn Tĩnh sửng người, nhặt thức ăn lên, phui bụi đất bám bên trên, nhẹ nhàng đưa tới miệng Ngọc Linh.

Ngọc Linh ngoạm lấy, suýt chút nữa là cắn cả vào đầu ngón tay Văn Tĩnh. Nàng tỏ ra rất vui “Ngon thật, cả ngày trời không ăn, đói chết mất.”

Văn Tĩnh xoa xoa đầu ngón tay, nhăn nhó, nhặt từng miếng bánh dẻo phui thật sạch, đưa vào miệng Ngọc Linh. Hai người bên nhau chẳng nói chẳng rằng, một người bón, một người ăn. Trong thạch thất nhỏ lạnh và ẩm ướt, ý xuân bỗng được nồng nàn.

“Ngốc này!” Ngọc Linh nói: “Miệng mình để ruồi bâu à? Kể chuyện cho em nghe đi!”

Văn Tĩnh đang nghĩ cách cứu nàng, không tìm ra kế gì, nay nghe nàng nói vậy, đành gạt đầu, xoay sang kể chuyện. Hôm nay tâm trạng gã thơ thối khác thường, kể chuyện cũng có duyên lạ, Ngọc Linh khúc khích cười mãi. Cứ thế, đôi người chìm đắm vào đó, quên hết mọi sự xung quanh.

Chẳng biết mất bao lâu, lúc Văn Tĩnh bước ra khỏi thạch thất, trúc đã ngả bóng, trăng sáng trên cao.

Gã đi được mười mấy bước thì đụng phải Bạch Phác vừa từ chỗ tối nhô ra, vẻ mặt cổ quái: “Thiên tuế.”

“A! Bạch tiên sinh.” Văn Tĩnh có tật giật mình, vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Đêm qua thiên tuế hiển lộ võ công, lợi hại lắm” Bạch Phác phe phẩy quạt. “Chẳng hay người học ở đâu?”

Văn Tĩnh cũng không định giấu: “Thầy ông dạy tôi.”

Bạch Phác biến sắc: “Quả nhiên không nhìn lầm, phải chăng là Tam tài Quy nguyên chương?”

Văn Tĩnh gạt đầu. Bạch Phác đi mấy bước, ngửa mặt than: “Môn võ công đó ta luyện mất một tháng, trước sau vẫn không sao nhập môn được, nhất là tâm pháp, thực huyền ảo. Thầy nói ta không đủ cơ duyên, không luyện được công phu ấy, chẳng ngờ người lại truyền cho em.”

Văn Tĩnh chỉ những muốn đi, bèn nói: “Nếu không còn việc gì khác, tôi đi nhé.”

Bạch Phác chực nói lại thôi, hồi lâu mới bảo: “Hôm ấy em mất tích, Lương tiên sinh lo lắng không yên. Em đừng để ông ấy phải thấp thòm.”

Văn Tĩnh đỏ mặt: “Tôi sẽ không thế nữa.” Rồi quay đi. Bạch Phác nói với theo: “Nắm được con nhóc đó, đối phó với Tiêu Lãnh sẽ dễ dàng hơn nhiều. Mong thiên tuế chó làm hồng đại sự.”

Văn Tĩnh lạnh toát người: “Lão ta biết rồi hay sao?”

Bạch Phác nói: “Nhưng con bé đó không chịu ăn thứ do người khác đưa tới, e rằng thiên tuế phải chăm lo cho nó ít nhiều.”

Văn Tĩnh thẹn quá hóa giận: “Ông nhìn trộm à?”

Bạch Phác cười khẩy: “Nếu thuộc hạ không đuổi bọn vệ binh đi, thiên tuế há được tự do như thế? Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở thiên tuế, hãy nhớ địa vị của mình, đừng lún sâu quá độ.” Nói đoạn phát tay áo rộng, thông thả bước đi.

Vì mấy câu nói của Bạch Phác, Văn Tĩnh trằn trọc cả đêm. Hôm sau gã lại gắng gượng đến nhà lao đưa cơm nước. Nguyệt Thiên cũng nhanh nhẹn, đã chuẩn bị xong suất cơm từ sớm rồi.

Ngọc Linh gặp Văn Tĩnh, tất nhiên mừng rỡ vô cùng, cứ quần lấy gã nói đủ chuyện trên trời dưới bể.

Văn Tĩnh cố làm bộ vui tươi, nhưng trong dạ phập phồng lo âu, chẳng biết thành trì có giữ nổi không, cũng chẳng biết làm thế nào để cứu được Ngọc Linh ra, cảm thấy con đường trước mặt thật mờ mịt, gã phấp phồng vô cùng, kể chuyện một lúc bỗng thờ dài.

“Chàng ngốc! Mình không vui à?” Mắt lấp lánh, Ngọc Linh hỏi với vẻ quan tâm.

Văn Tĩnh không giấu được, bèn thổ lộ gan ruột.

Ngọc Linh nín lặng hồi lâu, vui đầu vào ngực gã, dịu dàng nói: “Đừng cả nghĩ! Dù Mông Cổ hay người Tống thắng, em cũng cam lòng ở lại đây, không đi đâu hết. Chi cần... chỉ cần ngày ngày được gặp mình, thì dầu mai kia có bị loạn đao phanh thầy, em cũng không sợ...”

Văn Tĩnh bịt miệng nàng: “Đừng... đừng nói thế! Em chết thì tôi cũng không sống được nữa! Anh còn sống, nhất định không để em chết...” Nói đến câu cuối, giọng gã chắc như đinh đóng cột, lòng gã quyết tâm, thế chết cũng phải lo cho Ngọc Linh chu toàn.

Ngọc Linh nhìn gã hồi lâu, bỗng nhoen cười, nói khẽ: “Đúng là ngốc!”

Từ xa vọng tới âm thanh âm âm như núi lở.

Ngọc Linh thắc mắc hỏi: “Gì thế?”

Văn Tĩnh chăm chú lắng nghe: “Quân Mông Cổ đang công thành đấy!”

Ngọc Linh rung mình, nép sát vào người Văn Tĩnh. Gã thiếu niên vòng tay ôm lấy nàng, họ cùng im lặng.

oOo

Liên tiếp mấy ngày, A Thuật đều tới trước thành khiêu chiến, nhưng quân Tống không dám khinh suất ra đánh. Lương Thiên Đức vừa lập được đại công, Vương Lập rất lấy làm trọng, lệnh cho lão tạm thời thay thế chức vụ của Hưởng Tông Đạo, điều khiển gần một vạn quân mã. Mọi người đều có việc của mình, Văn Tĩnh không bị ai để ý, tự nhiên bạo dạn lên rất nhiều, thêm vào đó không phải lo chiến trận, gã bèn tự tạo lấy niềm vui. Ngoài những lúc quanh quần bên Ngọc Linh, gã chủ tâm rèn giữa chỗ ảo diệu của Tam tài Quy nguyên chưởng. Vốn dĩ bập bõm những nguyên tắc luyện võ, gã cũng không lấy thế làm chán ghét, thắc mắc chỗ nào, lại bàn luận với Ngọc Linh.

Ngọc Linh tuy không nắm được chỗ huyền ảo của Cửu cung đồ, nhưng nhờ thụ giáo ở một đại cao thủ thuộc dạng hiếm hoi trong thiên hạ, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, võ nghệ nàng chưa hẳn lợi hại, song kiến thức võ học thì rất rộng, nghe Văn Tĩnh mô tả những chỗ khó, nàng nhận ra ngay yếu lĩnh, lại thấy Văn Tĩnh tin tưởng mình, nàng cũng chẳng giấu giếm gì mà không chỉ dạy, nghiêm nhiên trở thành sư phụ của Văn Tĩnh, hướng dẫn hết mình. Kể chuyện mệt rồi, hai người miệng nói tay so, biểu diễn võ công. Ngọc Linh muốn giúp gã hiểu được các yếu lĩnh, trước tiên đem chiêu thức võ công của môn phái mình ra thị phạm, sau đó lại cùng Văn Tĩnh nghiền ngẫm cách né tránh, phá giải.

Nên biết, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt như nước với lửa, tương khắc cả về mặt võ công, nhưng âm – dương, trái – phải, trong tương khắc luôn có tương sinh. Võ công của hai người họ nếu va chạm thì khó phân cao hạ, nhưng nếu cọ xát tương hỗ thì có kết quả kỳ diệu phi thường. Kết quả ấy, chính Tiêu Thiên Tuyệt và Công Dương Vũ chưa chắc đã nghĩ tới, hoặc căn bản không muốn nghĩ tới, nhưng lúc này Ngọc Linh và Văn Tĩnh không hề môn hộ khác biệt, đã phát huy sự phối kết đến cực điểm, nhất là Văn Tĩnh đang trong giai đoạn tiến triển nhanh, nhờ thế mà tinh tiến thần tốc, vượt quá mọi sự hình dung.

Mấy ngày như vậy trôi qua. Một hôm Văn Tĩnh và Ngọc Linh đang cùng mài giũa về võ học, chợt nghe tiếng chốt cửa lách cách, đều kinh ngạc vô cùng. Giọng Bạch Phác vang lên bên ngoài: “Thiên tuế! Thuộc hạ có chuyện bẩm báo.”

Văn Tĩnh đỏ mặt đi ra, thấy Bạch Phác bộ dạng nghiêm nghị, khác hẳn mấy buổi trước. Y khom mình thi lễ, trầm giọng nói: “Hoàng đế Mông Cổ tới!”

Chương 6: Xạ Thiên lang

Văn Tĩnh theo Bạch Phác lên lầu thành, trông ra thấy tình kỳ Mông Cổ rờn rợn khắp núi đồi, che kín cả chân trời, binh sĩ nhiều gấp đôi gấp ba hôm nọ, dàn hàng dày đặc, đứng im phăng phắc. Dưới sông, chiến thuyền và mẩu hạm rừng rừng theo dòng xuôi xuống, đối mặt với thủy quân nhà Tống. Truyện "Côn Luân"

Trên đầu thành, người ta đun hơn một trăm vạc to dầu hỏa, làm bốc ra mùi hôi thối rất khó thở. Lăn gỗ và đá tảng chất đống như núi, mấy chục vạn dân Hợp Châu đều được huy động, đàn ông trai tráng đổ hết lên mặt thành phòng thủ, phụ nữ, bô lão và trẻ em đẩy xe đất trâu, vận chuyển đá bắn.

Đôi nhịp hồ già bay lên phiêu phưởng, trống vàng rền vang như sấm động, lính Mông Cổ rống to như sét nổ ngày xanh, sông núi cùng rung chuyển. Mấy trăm chiếc thuyền nhẹ bèn lửa rần rật chờ đầy củi khô dầu hỏa trôi xuống hạ lưu, lao vào thủy sư Đại Tống, đâm phải thuyền lớn, lập tức bắt cháy bùng bùng. Lữ Đức chỉ huy quân sĩ vừa dập lửa vừa di chuyển đội hình.

Sử Thiên Trạch đứng ở mũi thuyền, ngẩng mặt nhìn thủy trại của quân Tống, thấy rất phân tán, bèn khua đại kỳ. Lưu Chính truyền lệnh cho binh sĩ mượn chiều nước lao thẳng xuống hạ lưu, muốn tiên hạ thủ vi cường, đâm vỡ đội hình đối phương. Lữ Đức cũng phát lệnh, quân Tống bắn tên sang rào rào như châu châu bay, hỏa pháo nổ rền, sĩ tốt Mông Cổ rên la thảm thiết, hàng loạt người trúng tên ngã nhào khỏi thuyền, mấy cỗ chiến hạm bị thiết sa hỏa pháo ném bắn cho vỡ vụn, xoay ngang xoay ngửa giữa dòng, rồi từ từ chìm xuống.

Đại quân Mông Cổ trên bờ sông cũng bắn nỏ bắn đá, cho thủy sư Tống nếm mùi lợi hại. Tên qua đá lại, tiếng động ầm ầm điếc cả tai. Sau thời gian chừng tàn nửa cây hương, thuyền chiến của hai bên đâm sầm vào nhau, binh sĩ ngã nghiêng loạng choạng, những người còn đứng vững lập tức vùng cung tên trường thương, chém giết toi bời giữa đại giang, máu tươi chảy loang, nhuộm đỏ mặt nước.

Trên bờ, tiếng trống trận càng thêm dữ dội, đại quân Mông Cổ dặm chân thành thịnh, rục rịch tiến. Ở đầu hàng, từng tốp hai mươi người nâng một cái khiên mặt bọc da trâu và lông chiên cao chừng năm trượng, dầy chừng nửa thước, rầm rập tiến về phía thành trì. Theo sau là nỏ to và đại pháo gỗ.

Tên nỏ được tẩm dầu hỏa. Hỏa tiễn đốt ngời dẫn, rít gió lao xuống thành, đâm vào đám khiến khiến chúng bén cháy xèo xèo. Những khúc gỗ to bọc lửa đỏ ào ào xuống mặt khiên, đốt trụi cả da trâu và lông chiên, mặt khiên xạm đen dần trong ngọn lửa rần rật. Quân Mông Cổ rú lên thảm thiết. Cùng với tiếng bật lẫy tanh tách, mấy bắn nhà đá tới đầu thành, những mũi tên đá nặng cỡ hai mươi cân l tới tập đội vào tường, phát ra tiếng động ầm ĩ, làm đất rung núi chuyển.

Lâm Mộng Thạch ra hiệu lệnh. Pháo sơn nỏ được kéo lên, cỗ nỏ này có thể đẩy những mũi tên đá nặng bốn mươi cân bay xa một nghìn bộ, phải hai mươi người mới điều khiển được. Sau một tiếng trầm đục, hai mươi mũi tên lớn xé gió lao đi. Bụi bốc mù mù. Rên la đau đớn. Những tám khiên khổng lồ lần lượt vỡ vụn. Pháo sơn nỏ bật lẫy liên tiếp năm lần, chiến binh Mông Cổ ngã rạp dưới mũi nỏ của quân Tống, hỏa tiễn tủa đi vun vút sáng giữa không trung, mỗi lượt lửa lấp lóe, lại có người lăn lộn gào rú dưới chân thành, mùi thịt da cháy khét dần dần ùn ùn lên trong không khí.

Lính Mông Cổ cũng ráo riết bắn nỏ, phản kích một cách vô vọng lên đầu thành cao vời vợi. Hậu quân bắt đầu dùng đến thang mây, hàng trước đổ hàng sau tiếp bước, ào ạt xung phong, họ tựa thang mây vào tường thành, lần lượt leo lên. Đá tảng và lăn gỗ của quân Tống ồ ồ đổ xuống, trét máu thịt đối phương lại trên tường thành. Hơn một trăm cái vạc đại được treo vào xích sắt, dốc nghiêng, dầu hỏa bỏng rẫy trút xuống người các chiến binh Mông Cổ, cháy qua lớp giáp sắt, cháy thấu da thủng xương, đun sôi nội tạng họ. Chẳng biết bao nhiêu binh sĩ đã ngã nhào khỏi thang trong những tiếng kêu thét rợn người.

Lại một trăm lính Mông Cổ khác đẩy cỗ xe húc khổng lồ đến dưới chân thành, lập tức hứng trọn một vạc đá trộn dầu hỏa từ trên cao trút xuống. Xe húc mất điều khiển, đổ nhào, súc gỗ nặng hàng vạn cân ấy bị tưới dầu hỏa, lập tức bén cháy bởi đám hỏa tiễn vương vãi dưới đất, rồi kèn càng lăn xuống sườn núi, để lại từng đám máu thịt đẹp lếp sau lưng.

Quân đội Mông Cổ không kham nổi đành rút lui. Đúng lúc ấy, tiếng trống bịt da cá sấu trỗi lên dồn dập, đoàn quân đang từ từ lùi xuống bỗng lại ào thốc lên như nổi cơn điên.

Văn Tĩnh đứng xem, mỗi lúc một suy sụp, miệng không ngớt than thở, mấy lần muốn nôn ọe, thấy quân Mông Cổ rút lui, toan thở phào, nào ngờ sau một hồi trống, đối phương lại tiếp tục xung phong. Gã run rẩy thốt: "Chuyện gì vậy?"

Vương Lập trở tay ra xa, mắt tóe lửa "Hoàng đế Thất đến!"

Văn Tĩnh phóng mắt nhìn, trông thấy một lá cờ tiết mao cực lớn căng phồng trước gió.

oOo

Mông Ca đang ngự trên con ngựa tên gọi "Trục Nhật2" - thuộc dòng thần câu vùng Tây Vực, quan sát cuộc chém giết dưới thành, cơ mặt giật nhẹ, lặng lẽ không thốt một lời.

“Đại hân!” Ngột Lương Hợp Thai dè dặt nói: “Cứ hùng hục tấn công thế này chẳng phải là biện pháp hay, quân ta yếu về thủy chiến, không giành được ưu thế trên sông nước. Thành Hợp Châu lại chiếm được địa lợi, dễ thủ khó công...”

Đét một tiếng. Bị roi ngựa của Mông Ca quát mạnh lên lưng, Ngột Lương Hợp Thai ngạt thở.

“Ta mười sáu tuổi theo Bạt Đô Hân tây chinh, tung hoành thiên hạ, đánh đâu được đó. Một thành Hợp Châu nhỏ nhoi liệu cản được ta chăng?” Khuôn mặt cương nghị của Mông Ca Hân nóng bừng, hệt như mặt trời rực rỡ, khiến người ta không dám ngược nhìn: “Tóc Bật Đai tổ phụ ngươi kiêu dũng biết chừng nào! Ngươi là cháu đích tôn mà nói ra những lời nhụt chí thế à?”

Ngột Lương Hợp Thai hồ thẹn xuống ngựa vái lạy, nói thật lớn: “Hạ thần xin dẫn quân tấn công cửa đông.”

Mông Ca không đáp, phóng mắt ra xa hỏi: “Người mặc áo bào xanh lam kia là Bá Nhan phải không?”

Ngột Lương Hợp Thai ngoái đầu nhìn, thấy Bá Nhan đang xách ngựa phi như bay, mỗi lần giương cung, lại bắn ngã một người trên đầu thành.

“Dạ vâng.” Ông ta đáp.

Mông Ca cười: “Nghe nói y có công lớn trong trận phá Kiếm Môn. Hôm nay trông thấy, quả nhiên kiêu dũng. Ta muốn gặp y.”

Lệnh truyền đi. Bá Nhan phi ngựa trở về, nhảy xuống vái lạy.

Mông Ca trầm giọng bảo: “Ngẩng đầu lên!”

Bá Nhan ngẩng đầu. Hai mắt Mông Ca sáng quắc, soi lên mặt y.

Bá Nhan không đổi sắc diện, điềm nhiên nhìn thẳng lại. Hai người đối mắt rất lâu, Mông Ca Hân chợt mỉm cười hỏi: “Ngươi không sợ ta ư?”

Bá Nhan điềm tĩnh đáp: “Hạ thần vẫn lòng không thẹn, có gì phải sợ?”

“Hay cho câu vẫn lòng không thẹn!” Mông Ca Hân chìa tay ra: “Đứng dậy, Thần Tiễn tướng quân!”

Bá Nhan ngạc nhiên. Ngột Lương Hợp Thai nhắc: “Đại hân phong tặng cho ngươi đó!”

Bá Nhan sực hiểu, Mông Ca ban cho y danh hiệu Thần Tiễn, hàm ý “Mông Cổ đệ nhất thần tiễn thủ”, chính là danh hiệu Triết Biệt đã từng mang ngày xưa. Nên biết Mông Cổ bình thiên hạ cũng nhờ tài kỵ xạ, danh hiệu đó quả thực không phải tầm thường.

Bá Nhan đứng lên đáp tạ. Mông Ca bảo: “Ngươi từ nam xuống đây, công phá biết bao thành lũy, nhất định có điều đúc rút. Theo ngươi, làm thế nào để hạ được Hợp Châu?”

Bá Nhan thoáng vẻ đắn đo: “Theo thiên kiến của vi thần, tốt nhất là không tấn công.”

“Không tấn công?” Mông Ca chưng hửng, nhưng lập tức lấy lại hứng thú: “Nói nghe thử.”

Bá Nhan thẳng thắn trình bày: “Đại hân cũng thấy rồi đó, thành Hợp Châu hiểm yếu không thua gì Kiếm Môn, nhưng quy mô rộng lớn, binh mã đông đúc, phần lớn tướng giỏi lính tài của nhà Tống đều tập hợp ở đây. Nếu tấn công dồn dập, e rằng không hạ ngay được.” Truyện "Côn Luân "

“Ồ!” Mông Ca sầm mặt.

Bá Nhan liếc ông ta, tiếp tục nói: “Hiện đã phá được Kiếm Môn, hơn một nửa Lư Châu thuộc về chúng ta rồi. Hạ thần cho rằng nên lấy Lư Châu làm cơ sở, từng bước lập dinh lũy, phòng thủ cẩn mật mọi chỗ hiểm yếu, cắt đứt tuyến cứu viện đường bộ của Hợp Châu. Kế đó phải tinh binh sang phía tây phá Thành Đô, quét sạch đất Thục, gom lương thảo nuôi đại quân. Lại dựng trại trên sông, thao luyện thủy chiến, kết hợp hai đường thủy bộ, cắt đứt cứu viện đường thủy của quân Tống. Cứ thế, Hợp Châu cạn lương thảo, không đón được viện binh bên ngoài, lúc ấy chúng ta không đánh cũng lấy được.” Truyện "Côn Luân "

Mông Ca lắc đầu: “Kế sách đó tuy vẹn toàn nhưng mất nhiều thời gian quá, không hợp với binh pháp tốc chiến tốc quyết của Mông Cổ ta. Nhớ thuở xưa hai lần tây chinh, tung hoành cả vạn dặm, trước sau chỉ mất có mấy năm. Nếu làm theo cách của ngươi, chẳng lẽ mười năm sau mới phá được Tống triều hay sao?”

Bá Nhan toan nói “Tống triều có chỗ khác với Tây Vực.” nhưng thấy Ngột Lương Hợp Thai khề lắc đầu với mình, liền kìm lại.

Mông Ca ngẩng đầu chăm chú quan sát trận chiến khốc liệt dưới thành, trầm ngâm một lúc lâu rồi bảo: “Bất kể thế nào, bọn Tống kia đã sát hại vô số hảo hán của chúng ta, đợi đến khi vào được thành, ta sẽ triệt hạ tất cả, gả chó cũng không tha.” Ông ta nói bằng giọng chậm rãi, trầm hùng dị thường, nghe như tiếng sấm rền nơi chân trời. Bá Nhan và Ngột Lương Hợp Thai nhìn nhau, run rẩy, hiểu câu nói đó cũng chính là hiệu lệnh phá thành.

Mông Ca ngừng một lúc rồi quát: “Ngột Lương Hợp Thai! Ta cho ngươi ba đội, mỗi đội một vạn quân để tấn công cửa đông.”

Ngột Lương Hợp Thai trừ trừ: “Lúc này điều đâu ra ba đội, mỗi đội một vạn quân?”

Mông Ca nói “Ta cho ngươi một vạn quân Khiếp Tiết.”

Khiếp Tiết là đội thân binh của Đại hãn Mông Cổ. Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều sùng sốt. Ngột Lương Hợp Thai vội can: “Sao có thể thế được?”

“Sao không?” Mông Ca nhìn Bá Nhan: “Có Thần Tiễn tướng quân ở đây, ai hại nổi ta?”

Bá Nhan nghe nói, bất giác trái tim sôi sục, nhiệt huyết dâng trào, liền quỳ mọp xuống đất, thề chết trung thành.

“Đóng ba hồi trống!” Mắt Mông Ca sáng quắc: “Thôi tù và!”

Cây dùi bằng xương đuôi ngựa giáng xuống mặt trống da trâu, tiếng trống vang vọng đất trời, ba hồi đồng đặc. Chiếc tù và sùng dê khổng lồ rúc lên không trung, chỉ khí bị trắng dâng tràn vũ trụ. A Thuật ngừng khua lệnh kỳ, đôi mắt nhìn bụi đất mờ mịt phía xa, “Cha định đánh cửa đông chăng?” Gã trầm nghĩ. Ngột Lương Hợp Thai là thống soái, đồng thời cũng là phụ thân gã, có thể nói là cha – con – đồng – đội.

Ngoảnh nhìn cây cờ tiết lông trắng to tướng của Mông Ca Hãn, A Thuật nhủ mảy, đôi mắt sáng thoáng tư lự: “Phía cửa đông thế núi nhấp nhô, khó triển khai binh mã, cho vài ngàn người chặn giữ, đợi sơ hở tập kích còn có thể xuất kỳ chế thắng. Nhưng ồ ạt tấn công thì thực không đơn giản. Chẳng lẽ... Đại hãn muốn mạo hiểm sao?”

Trong lúc gã mãi suy nghĩ, nơi cửa đông đã bắt đầu chiến đấu. Nổ lớn kê sườn núi, tên đá bay ợp trời, binh sĩ Mông Cổ vung đao thương, dựng thang mây, chuẩn bị công thành. Trước cửa đông có một khe núi dài hẹp cực kỳ gập ghềnh, được tạo nên bởi tường thành và một gờ nhỏ gần đó. Quân Tống bắn tên xối xả, Mông Cổ bắt đầu có dấu hiệu rối loạn. Khiếp Tiết quân vốn dĩ đều là con cháu nhà quý tộc, tuy lanh lợi khỏe mạnh nhưng ngày thường chỉ theo hầu Mông Ca, ít kinh nghiệm chinh chiến, chưa biết đánh phá thành trì là gì, gặp mấy lượt công kích dữ dội, đã có người luống cuống chân tay. Chỉ thoáng chốc, hai vạn quân rối tung, chen chúc trong cái khe hẹp, trước hò sau đây, tiến thoái đều khó khăn, có người còn bị ép bẹp dí vào tường thành suýt chết. Ngột Lương Hợp Thai thấy vậy, thúc ngựa tiến lên, quát tháo hô gọi chỉnh đốn đội hình. Quân Tống nhận ra sự lúng túng của đối phương, càng đội tên tới tấp. Lĩnh Mông Cổ thương vong nặng nề.

Lý Hán Sinh dẫn quân lao ra khỏi cửa đông, thừa lúc đối phương bắn loạn phóng tay chém giết. Lương Thiên Đức thúc ngựa đi đầu, đâm chết mấy người, trông ra xa thấy có người mặc giáp bạc óng ánh (chính là Ngột Lương Hợp Thai), biết giáp bạc là dấu hiệu của đại tướng Mông Cổ, bèn quăng trường thương đi, vỗ ngựa lao tới, giương cánh nỏ lớn lốt sắt nặng ba trăm thạch, bắn liên tiếp chín phát, chiêu này gọi là Long sinh cửu từ3, sở trường của Lương Thiên Đức.

Trông thấy một chuỗi chín mũi tên hết như con rắn dài phóng về phía mình, Ngột Lương Hợp Thai vốn quen chiến trận, lập tức giục ngựa tránh, nào ngờ mỗi mũi tên một kinh đạo mạnh yếu, được nửa đường thì húc vào nhau, lập tức bắn tỏa ra bốn phía như tiên nữ rắc hoa, chặn cứng mọi hướng tránh của Ngột Lương Hợp Thai. Vị đại tướng Mông Cổ trúng liền ba mũi, bị một trong số đó xuyên thủng mắt phải, ông ta ngã nhào khỏi ngựa...

oOo

Trời ngả hoàng hôn, vầng dương tàn úa phả rắng tà nhọt nhạt và từ từ chìm xuống. Gió mạnh rú gào gập dữ trong mây tím, người hét ngựa hí giữa núi đồi trập trùng. Mấy chục vạn quân bất chấp sống chết lẫn xả vào nhau dưới chân tòa thành lơ lửng, tường thành xám vàng nhuộm máu Mông Cổ, chuyển sắc đỏ gắt ghê người.

Mông Ca Hãn đứng bất động như một pho tượng, nhìn về nơi xa. Một con ngựa phi ào tới, kỵ sĩ không dám quấy rầy chủ nhân, dừng ngựa lại quỳ xuống đất.

Một lúc lâu sau, Mông Ca chậm rãi hỏi: “Có chuyện gì ư?”

“Bệ hạ, khí giới công thành đã cạn...”

“Còn gì nữa?”

“... Ngột Lương Hợp Thai... Ngột Lương Hợp Thai tướng quân... tử trận rồi.”

Mông Ca rùng động, ngửa mặt nhìn khoảng trời nhập nhoạng, nhắm mắt, từ từ thở hắt ra bằng một giọng khê đặc: “Tạm... thôi... thu... binh!”

oOo

Trận đầu ra quân không tổn thất, đem lại rất nhiều sinh khí cho thành Hợp Châu vốn bị phủ chụp dưới đám mây lo âu. Lý Hán Sinh đứng ra mở tiệc, tướng lĩnh hân hoan yến ẩm trong phủ Thái thú, vui vẻ chúc tụng nhau. Văn Tĩnh ngồi một mình trên bậc cấp, ngo ngẩn thất thần, chăm chăm nhìn chung rượu trên tay. Hết nhắm mắt lại là trông thấy máu tươi ngập ngựa, dường như còn trông thấy đôi tay ấy, đôi tay bấu chặt vào lỗ châu mai, bỗng đầu một lưỡi đao sắc bén chặt xuống, máu bắn tung tóe, người ấy rớt lên thảm thiết, càng rơi càng xa, cuối cùng chìm lìm giữa những tiếng hò la đập dồn như sóng, không còn nghe thấy đâu nữa.

“Vi sao?” Đầu óc gã trống rỗng: “Vi sao bọn Mông Cổ ấy ngu thế? Vi sao chẳng ai tiếc thương sinh mệnh của chính mình? Vi sao phải đổ bao nhiêu máu như vậy? Lẽ nào người và người không thể sống chung hòa thuận, nhất định phải tàn sát nhau mới được ư?”

Lật đi lật lại vấn đề nan giải khiến bao đại triết gia từ xưa tới nay vẫn phải đau đầu buốt óc ấy, trước sau Văn Tĩnh vẫn không sao cắt nghĩa nổi. Tiếng huyền não dưới vườn lăm gãi mờ bùng mắt, mấy viên tướng uống say đang giằng kéo một vũ cơ lơ lửng, Vương Lập vuốt râu tùm tùm, những người khác cũng cười theo âm ỉ.

“Ta mệt, về trước đây.” Văn Tĩnh đứng dậy, khoác tấm áo choàng gấm Thục lên vai, bước ra giữa những ánh mắt ngạc nhiên của đám tướng lĩnh.

Đi qua con đường dài yên tĩnh, nghe văng vẳng tiếng bước chân tuần tiều của đội vệ binh ở xa, Văn Tĩnh ngồi trong kiệu, cảm thấy nặng đầu, mệt mỏi, cái mệt thấm từ xương tủy ra.

Chợt nghe thấy một giọng lạnh băng như từ a tỳ địa ngục đưa lên: “Sư muội ta đâu?” Văn Tĩnh tỉnh người, toàn thân lạnh buốt.

Gã vén tấm rèm pha lê, nhìn ra ở đầu đường kia con đường, một bóng người lơ mơ hiện rõ dần, thi thể lính gác nằm ngổn ngang đầy mặt đất, máu đã lạnh đông nơi vết thương trên cổ.

Bạch Phác nhảy xuống ngựa, sắc mặt tối sầm đáng sợ, chậm rãi thốt: “Cái thằng loạn trí này!”

“Sư muội ta đâu?” Giọng Tiêu Lãnh nghe nhiếp hồn như phù chú.

“Người muốn gặp ả ư?” Bạch Phác cười khẩy: “Vậy bó tay chịu trói, ta mang đầu người đi gặp ả.”

Mắt lóe lên những tia sắc nhọn, Tiêu Lãnh gần từng chữ: “Một ngày không gặp nàng, ta giết một trăm người. Mười ngày không gặp nàng, ta giết một ngàn người. Nếu nàng có hề hấn gì, ta sẽ tận diệt cả thành Hợp Châu này.”

Trước sát khí yêu dị của y, đám lính gác mắt sạch đưng khí, chẳng ai dám hé răng. Hải Nhục đao lướt tới, nước thép xanh lam ngưng tụ trong đêm, xóa mờ ánh trăng âm đạm.

Keng một tiếng, Bạch Phác xòe quạt nghênh đón đao phong, hai người giao thủ, chỉ thoáng chốc chiết liên sáu chiêu, bụi sắt rơi lả tả. Trong sáu chiêu ấy, cây thiết phiến thép luyện bị Hải Nhục đao chém tới bởi, Bạch Phác đành vút chiếc quạt nát, giờ tay không đối địch. Mặc dù dùng tay không, y cũng không mấy may ngại ngai đao pháp lăng lệ của Tiêu Lãnh, xuất chiêu lanh lẹ biến ảo, gồm công gồm thủ, thi thoảng lẩn vào màn đao quang tìm cách cướp lấy bảo đao của Tiêu Lãnh.

Hai người giao đấu mười mấy hiệp, không phân thắng phụ. Bọn thị vệ cũng lấy lại bình tĩnh, rút đao xông tới, song chưa đến gần đã có hai người gục ngã, những người khác sững sờ, quay thành một vòng không dám tiến lên. Bạch Phác thét: “Tên kia giỏi thực, người còn rảnh rồi lo việc khác ư?”

“Hừ!” Tiêu Lãnh phì mũi, “Cái giống giá áo túi cơm ấy thì càng nhiều càng tốt.” U Linh Áo Hình thuật của y phù hợp nhất cho lối quân chiến, di chuyển chớp nhoáng, khiến đối thủ không kịp trở tay.

Văn Tĩnh nhú mày, đang cân nhắc xem có nên đến trợ trận không, chợt nghe thấy tiếng móng ngựa, gã ngoái đầu nhìn, một tốp gồm Lương Thiên Đức, Nghiêm Cương, Đoan Mộc và Lưu Kinh Thảo đang hót hải lao tới, kẻ đó lại nghe tiếng huyền ảo, một đội binh sĩ đông đảo từ đầu kia con đường cũng đang ùn ùn đổ về. Lưu Kinh Thảo nhận ra Tiêu Lãnh, mắt đỏ hoe, không đợi ngựa đến nơi đã tung mình bật lên, Tùng Văn kiếm lộn một vòng, phóng thẳng tới. Tiêu Lãnh ngó thấy, biết hôm nay khó giải quyết êm xuôi, vội vàng đỡ mấy chiêu rồi đằng thân lên mái nhà. Lương Thiên Đức giương cung lấp tên, Long sinh cửu tử buông dây bay đi, Tiêu Lãnh đứng giữa lưng chừng không, múa tít Hải Nhục đao, tạo thành một bánh xe ánh xanh rờn rợn chặn liên tằm mũi tên đang nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của mình, nhưng do hấp tấp, không phát huy được hết khả năng nên bị mũi tên thứ chín cắm vào bả vai.

Y đáp xuống mái lầu, hơi chao người. Bạch Phác cũng nhảy lên, hai bên chỉ trao đổi một chiêu, Tiêu Lãnh lại lắc mình bỏ chạy, Bạch Phác đuổi theo, thoáng cái mất dạng. Lưu Kinh Thảo và Nghiêm Cương bay lên mái nhà, không thấy bóng hai người đâu nữa, nhìn quanh quất rồi hậm hực nhảy xuống.

Lương Thiên Đức thúc ngựa tới, ngoảnh nhìn Văn Tĩnh. Cha con chăm chú nhìn nhau một lúc, Văn Tĩnh cúi đầu. Mấy ngày nay nhiều việc đột ngột xảy ra, họ chẳng tìm được lúc nào ở riêng hai người. Thêm vào đó, Văn Tĩnh sợ bị cha chửi mắng vì vụ lên đi trốn hôm nọ, cũng cố ý tránh mặt lão. Lương Thiên Đức có bao điều muốn nói nhưng không cách nào nói được, lúc này mấp máy môi toan gọi hỏi, nhưng cân nhắc một hồi, cuối cùng nén lại.

Văn Tĩnh bị cha nhìn, sợ quá, cúi đầu giấu những ngón chân tự nhủ: “Ánh mắt bố như giết người ấy, phải như ngày xưa, nhất định mình đã bị ông ấy quật cho một trận rồi.”

Một bóng trắng chớp trên mái nhà. Bạch Phác theo đường cũ nhảy xuống, nhẩm nhó: “Thằng cha đó lẩn như chạch, vừa rồi Bạch mỗ đánh trúng hấn một chưởng, nhưng hấn vẫn trốn được.”

“Không sao!” Vương Lập nghe ồn ã chạy tới, lúc này đã nắm rõ tình hình bèn nói: “Để ta truyền quân lệnh, cho sục sạo toàn thành, lật tung cả Hợp Châu lên. Tin chắc không dễ sống hấn!”

Bạch Phác lắc đầu: “Không ổn. Hiện nay chiến tranh đang lúc nước sôi lửa bỏng, chẳng biết ngày nào mới xong, khiến dân lao lực quá độ e rằng có hại.”

“Hà.” Vương Lập không bằng lòng, quay sang hỏi Văn Tĩnh: “Thiên tuế thấy thế nào?”

Văn Tĩnh đưa mắt sang Bạch Phác: “Bạch tiên sinh nói có lý đấy.”

Vương Lập chưng hửng, sừng sùng rút cổ về.

Bạch Phác khẽ gật đầu với Văn Tĩnh: “Không cần lục soát, tự ta có cách ép hấn ra.”

oOo

“A Thuật!” Bá Nhan trèo lên quả đồi đen kịt, khẽ gọi người thiếu niên đang đứng sững ở đó.

A Thuật run người, quay đầu lại, mặt còn hằn dấu lệ “Bá Nhan tướng quân.”

Mắt Bá Nhan rùng rục thân quang, y vỗ vai A Thuật bảo: “Đại trượng phu tung hoành trên chốn sa trường, chỉ mong trở về da ngựa bọc thây. Nếu em còn là một nam tử hán thì đừng khóc, có bản lĩnh hãy đánh xuống thành trì kia, rửa hờn cho vong linh cha em.”

“Vâng!” A Thuật quệt mạnh nước mắt.

“Chưa ăn cơm đúng không?”

Bá Nhan dỡ nửa con dê béo trên vai xuống, lấy hỏa thạch ra nhóm lửa, bắt đầu quay. Một lúc sau, mùi thịt thơm lịm dậy lên trong không khí.

Bá Nhan dùng ngọn tiêu dao bằng bạc xèo một tảng thịt, quảng cho A Thuật: “Thực ra, đánh trận và trị quốc cũng giống như quay dê, lửa mạnh quá sẽ làm cháy thịt, lửa yếu quá thì thịt không chín.”

“Ừm!” A Thuật cắn một miếng thịt đùi ngọt lừ, nhả hơi nóng, xua bớt sương mù lạnh tê, lăm bắm “Lửa phải vừa độ mới quay được thịt ngon.”

“Đứng!” Bá Nhan nhìn doanh trại Mông Cổ sáng rực đèn đuốc, buồn rầu nói: “Đại hãn tính khí cương cường, lửa của người cháy quá mạnh!” A Thuật ngừng nhai, nghỉ hoặc nhìn Bá Nhan.

“Cháy quá mạnh...” Bá Nhan cười buồn, ném bầu rượu nóng cho A Thuật: “Thịt dê đã cháy, củi cũng hết rồi!”

oOo

Mông Ca thúc đại quân đốc sức tấn công bất kể ngày đêm. Ông ta cho dựng đài cao dưới thành Hợp Châu làm giá kê nỏ bắn lên đầu thành. Hai bên huyết chiến suốt một ngày, quân Tống dùng Pháo son nổ oanh tạc liên ba canh giờ mới bắn sụp được đài cao. Mông Ca lại ra lệnh đào địa đạo từ cửa đông nhưng bị quân Tống phát giác, Lý Hán Sinh sai tháo nước thải trong thành xuống, chìm chết hai trăm binh sĩ Mông Cổ. Sau đó, Vương Lập phái quân đuổi theo phản kích, đương đêm đột nhập doanh trại kẻ địch, A Thuật phát hiện ra, triển khai tấn công vu hồi, hai ngàn quân Tống bị đánh bẹp như bánh bao nhân thịt, một đi không trở về. Kịch chiến mười mấy ngày, song phương vẫn ở thế giằng co, bất phân thắng phụ. Quân Mông Cổ thương vong nặng nề, quân Tống cũng tổn thất không nhẹ. Lĩnh Mông Cổ sĩ khí mỗi ngày một giảm sút, thành Hợp Châu cũng nhà nhà cử tang, người người hờ khóc. Song Mông Cổ vẫn ngoan cường, còn quân dân Hợp Châu sợ hãi thảm kịch khi thành bị phá nên cũng liều mạng chống cự, nam phụ lão ấu đều không tụt lại sau.

Ngày ngày Văn Tĩnh lên thành đốc chiến, luôn phải chứng kiến những cảnh máu chảy thây phơi, muốn khóc mà không ra nước mắt, lòng đau như cắt. Đứng xem đã thấm, nhưng về phủ rồi, mỗi lần hồi tưởng cảnh tượng thảm khốc trên sa trường, gã không chịu nổi lại nôn thốc nôn tháo, đêm gặp ác mộng triền miên. Đến ngày thứ năm, tâm lực kiệt quệ, Văn Tĩnh phát bệnh nằm liệt giường. Đại chiến đang đến hồi dữ dội, chư tướng đều gánh trọng trách trên vai, chỉ thi thoảng ghé thăm rồi lại vội vã đi ra. Lương Thiên Đức ngại tai vách mạch rừng, cũng không tiện nói nhiều.

Được Nguyệt Thiên tận tụy chăm sóc hai ngày hai đêm, Văn Tĩnh bớt sốt. Không phải lên đầu thành nữa, đỡ tâm bệnh, gã lặng lẽ vận nội công, mồ hôi chảy ròng ròng. Được thuốc thang tâm bổ, được Nguyệt Thiên hầu hạ, ba ngày sau, khỏi phong hàn, gã bắt đầu xuống giường đi lại.

Văn Tĩnh bình phục, nhớ ra mấy ngày rồi không gặp Ngọc Linh, chẳng biết nàng thế nào, cũng chưa thấy Bạch Phác đến thăm mà hỏi tin. Canh cánh trong lòng, mặt sắc còn yếu, gã lần tìm đến thạch lao, chỉ thấy nhà giam trống rỗng, không một bóng người, Văn Tĩnh kinh ngạc vô cùng. Suy đoán lung tung, bỗng gã nghĩ ra: “Nhân lúc ta ốm, Bạch Phác đã hạ sát nàng rồi không chừng?”

Nghĩ tới đó, gã lạnh toát người, hùng hổ đi ra, tìm thẳng đến nơi nghỉ của Bạch Phác, vừa đứng lúc chạm mặt y, gã hằm hằm túm lấy, tức giận hỏi: “Tiêu cô nương đâu?”

Bạch Phác khẽ phất năm ngón tay, vạch nhẹ lên cườm tay Văn Tĩnh. Gã thiếu niên thấy tê dại, buông lỏng tay, nhưng vẫn thờ hờn hển, nhìn Bạch Phác trừng trừng. Trước bộ dạng hung dữ của gã, Bạch Phác cau mày tự nhủ: “Thằng oắt này đúng là bị ma ám, tại sao lại thích thú con gái đó kia chứ?” Văn Tĩnh chực lao tới lần nữa, Bạch Phác lùi một bước, xua tay bảo: “Đừng vội, nghe ta nói đã nào.”

“Ông... ông đã giết nàng rồi phải không?” Văn Tĩnh dần bước lên, nghiêng rặng, chỉ cần Bạch Phác đáp “Phải”, hẳn gã sẽ liều mạng với y.

Bạch Phác lắc đầu: “Mấy ngày em ốm, quả thực có chuyện xảy ra với con bé đó, nhưng ta không giết nó.”

Văn Tĩnh thờ nhẹ, nhưng nghe nói có chuyện xảy ra, lại dồn dập hỏi: “Nàng... nàng làm sao?”

“Đạo em ốm, không gặp được em, nó cứ như lên con, bỏ ăn bỏ uống. Bọn ta tìm một bà đến bón cơm cho, nào ngờ nó cắn đứt cả ngón tay bà ấy. Đêm hôm qua chẳng hiểu nó moi đâu ra một cái trâm, mở khóa trốn thoát, vừa may ta kịp thời đuổi theo...”

“Ông... ông làm nàng bị thương?” Văn Tĩnh cay mắt, thầm nghĩ: “Mấy ngày vừa rồi, nàng đã chịu đau khổ đến điều... Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, người... người đúng là một gã ngu xuẩn.”

Bạch Phác bắt lực gật đầu: “Em cũng biết mà, con bé đó võ công ghê lắm, hôm qua lại hung hăng lạ thường, nếu gượng nhẹ thì bắt sao được?”

Văn Tĩnh hỏi: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Hừm...” Bạch Phác nói: “Lần này nó bị thương nặng đấy, ta đã mời đại phu, ở căn phòng phía tây đằng trước...”

Không đợi y nói dứt, Văn Tĩnh đã chạy thẳng đến căn phòng phía tây, xô cửa vào, trông thấy Ngọc Linh mặt vàng như nghệ, nằm thiêm thiếp trên cái sập gụ, cạnh đó có mấy nữ tì, nhưng đều đang đứng cách rất xa, co ro cúm rúm, không dám tới gần.

Văn Tĩnh bước đến ngắm Ngọc Linh, bắt giác lệ tuôn ròng ròng, nước mắt lạnh giá rơi xuống mặt nàng. Cô gái từ từ tỉnh giấc, trông thấy Văn Tĩnh, đôi mắt ảm đạm bỗng sáng bừng, “Minh... mình đến rồi?” Nàng dịu dàng nói, tuy không cử động được nhưng thần sắc hoan hỉ vô cùng, mắt lấp lánh cười, lệ châu cũng theo khóe mắt chảy ra.

Văn Tĩnh nắm chặt tay nàng, hai người say sưa nhìn nhau, ngàn lời vạn ý đọng đầy trong ánh mắt. Hồi lâu, Ngọc Linh lên tiếng, giọng êm dịu: “Vì sao không đến thăm em?”

Văn Tĩnh cay mắt: “Tôi... tôi ốm.”

“Á!” Ngọc Linh cố sức giãy giụa, nhưng kiệt sức, không dậy được: “Minh... mình không sao chứ?”

“Không sao, khỏi rồi.”

Ngọc Linh nhắm gãi bảo “Sau này không được phép ốm nữa.”

Văn Tĩnh bối rối: “Hừ, bệnh tật đâu do mình quyết định được?”

“Mặc kệ... khụ khụ... đằng nào... em cũng không... cho phép mình ốm.” Ngọc Linh thổ huyết. Văn Tĩnh đương cuồng quýt không biết làm thế nào, một cánh tay bỗng đầu thò ra, nhanh như cắt nhét một viên hoàn đan màu lam nhạt vào miệng Ngọc Linh, thuốc vừa vào là tan, người đó lại bấm huyệt Thiên đột của nàng, thuốc lập tức trôi xuống.

Văn Tĩnh ngoái cổ nhìn. Bạch Phác, mặt không biểu lộ gì, đứng sau lưng gã.

Ngọc Linh cố sức khạc nhổ: “Phi... phi... ta, ta không uống cái thứ thối tha của nhà ngươi, phi... phi...”

“Đừng nên xử sự theo cảm tính. Từng Vận đan, cả thiên hạ chỉ có ba viên, uống vào sẽ tốt cho cô đấy.” Bạch Phác lạnh lùng nói, đoạn bảo đám tì nữ: “Ra ngoài hết.” Rồi y cũng đi ra, tiện tay khép cửa lại.

Văn Tĩnh nghe nói thuốc quý như thế, vội khuyên: “Em uống đi, đừng nhỏ ra nữa.” Ngọc Linh lườm gã, bữu môi bảo: “Mình cũng muốn giúp cái thằng dài lưng tốn vải đó hả?”

Văn Tĩnh đỏ mặt: “Không, tôi... chỉ lo cho em mà thôi.”

“Được rồi, mình bảo em uống, em cũng nể mặt hấn vậy.” Ngọc Linh nói, cảm thấy nơi ngực dễ chịu rất nhiều, thầm nhủ: “Cái thứ đan được thối tha này hiệu nghiệm thật.” Nàng níu tay Văn Tĩnh: “Mình sẽ bên em cả đời chứ?”

“Tất nhiên...” Văn Tĩnh đáp.

“Nếu lần này em chết, mình có đi tìm người đàn bà khác không?” Ngọc Linh hỏi.

Văn Tĩnh vội bảo: “Đừng nói gở như vậy.”

“Mình biết không, mình chẳng đến thăm em, họ lại không báo cho em biết tin tức của mình, em... em chỉ nghe thấy tiếng quân Mông Cổ công thành, cứ tưởng mình đã tử trận rồi... đằng nào...” Đôi mắt to của nàng lóe sáng: “Mình mà chết, em cũng không sống nữa.”

Văn Tĩnh chẳng ngờ nàng lại si mê đến vậy, ngực nóng ran, gã run giọng đáp: “Được. Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.”

Ngọc Linh ngã đầu vào ngực gã: “Em luôn cảm thấy mình khác tất cả mọi người. Em biết lời mình là chân thành, mình mà nói dối tốt với em, nhất định mình sẽ đối tốt với em. Sư phụ và sư huynh tuy cũng nói thật lòng, nhưng họ rất ít mở lời.”

Văn Tĩnh thấy rối tung cả đầu: “Vậy ư? Tôi... tôi...” Gã đột nhiên thở dài: “Đáng tiếc, tôi bây giờ thân bất do kỷ, nếu không có chinh chiến, không có cái vô Hoài An vương này thì tốt biết bao. Quả thực tôi rất ghét đánh giết, chỉ muốn tìm một nơi yên bình, phong cảnh hữu tình, sống êm đềm ngày tháng.”

“Đưa em đi chứ?” Ngọc Linh hỏi.

“Đương nhiên là sẽ đi với em rồi.” Văn Tĩnh cười: “Cả cha nữa.”

Ngọc Linh chia bàn tay trắng muốt “Nhất định thế nhé, không được nuốt lời đâu đấy.”

Văn Tĩnh cũng thò tay: “Nhất định.” Hai người toan đập tay, bỗng nghe thấy Bạch Phác gọi: “Thiên tuế, Vương Kinh lược sứ cầu kiến.”

Ngọc Linh cong môi tức giận: “Hừ, cái tên thói tha này dám nghe trộm.”

Văn Tĩnh chẳng còn cách nào khác, đành đứng dậy

“Thiên tuế khí sắc kém tươi.” Vương Lập chào, rồi cùng các tướng ngồi xuống: “Mấy hôm trước thiên tuế sinh bệnh, chúng thuộc hạ không dám quấy nhiễu người, nhưng tình hình mỗi ngày một cấp bách, quân Mông Cổ bất chấp thương vong vẫn tấn công dữ dội. Nếu bọn chúng đánh thêm vài ngày nữa, chỉ e...” Vương Lập nhìn quanh, mọi người đều im thin thít.

Văn Tĩnh cũng tắc tị, đưa mắt sang Bạch Phác. Bạch Phác trầm ngâm chốc lát, đứng dậy nói: “Thuộc hạ có một kế sách, may ra hữu hiệu.”

“Mời Bạch tiên sinh.” Văn Tĩnh thở phào, nhưng chẳng vui về gì.

Bạch Phác nói: “Xin lên đầu thành xem.”

Mọi người lên đầu thành, Bạch Phác trở ra dãy đồi trọc nơi xa “Quân Thát rất giỏi hoạt, một là sợ chúng ta dùng hỏa công, hai là phải gấp rút chế tạo khí giới công thành, đã đem tróc sạch cây cối trên núi. Chim chóc mất nơi trú ngụ, lẽ ra phải bay hết đi nơi khác, nhưng các vị đã bao giờ nhận ra trong doanh trại Mông Cổ thì thoảng vẫn có chim bay lên bay xuống, cứ tập trung thành từng cụm, số lượng cũng rất nhiều không?”

“Ồ...” Vương Lập vuốt râu giả bộ hiểu.

Văn Tĩnh thì sáng mắt hỏi: “Phải chăng nơi có chim bay lên xuống chính là chỗ tích lương của đại doanh Mông Cổ?”

Bạch Phác gật đầu với gã tỏ ý tán thưởng, thầm nghĩ: “Cứ bảo thằng nhóc ngây ngô, nhưng đôi lúc rất thông minh, còn bảo hán thông minh thì...” Y không đủ thời gian nghĩ tiếp, lại nói: “Thiên tuế dạy rất phải, người Mông Cổ ăn thịt trâu thịt dê, nhưng trâu hay dê gì thì cũng phải nuôi bằng cỏ rạ. Thêm vào đó, hoàng đế Thát lần này thân chinh, đã huy động hàng chục vạn binh mã và dân phu người Hán ở phương bắc, những người đó đều sống bằng kê, bằng lúa mạch, tôi cho rằng những nơi chim chóc lên xuống chính là chỗ dòn trữ lương thảo của đại quân Mông Cổ, chỗ nào nhiều chim, chỗ đó càng nhiều lương.” Các tướng chăm chú quan sát, quả nhiên thấy đúng như vậy.

“Bây giờ này, mấy chục vạn nhân mã Mông Cổ đã tiêu dùng rất nhiều lương thảo, nếu đốt trụi đồng lương thảo đó, bọn họ không lui binh thì cũng chùn nhụt hẳn, giảm nhẹ sức ép cho chúng ta!” Bạch Phác nói với ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt tươi tắn.

Vương Lập vuốt râu: “Nói nghe xuôi lắm, nhưng làm mới biết khó, mấy hôm trước tập kích quân doanh đã mất mạng cả đấy thôi.”

Bạch Phác cười: “Chớ tưởng kẻ gì cũng chỉ nên dùng một lần, tôi nghĩ cứ tiếp tục theo cách đó. Bọn Mông Cổ nhất định không ngờ nổi chúng ta vừa thăm bại đã đến tập kích nhanh thế, huống hồ lần này tiến hành thật kín đáo, đừng cho nhiều người đi quá, chỉ trăm người là đủ rồi.”

Vương Lập sừng sốt: “Một trăm người đột nhập, khác nào dâng mỡ miệng mèo, chả đúng mong muốn của quân Thát quá ư?”

“Vì vậy, một trăm người đó võ nghệ phải thực tinh thâm, biết ứng biến.” Bạch Phác giải thích: “Hiện nay rất nhiều hào kiệt võ lâm Xuyên trung đang tận sức trong thành, đây chính là cơ hội lập công của họ. Bạch mỗ bất tài, xin đi hàng đầu.”

Vương Lập thầm nghĩ: “Vòn vẹn trăm người, chết cũng không tiếc, cứ để chúng thử xem.” Đoạn nói: “Được!” Văn Tĩnh không có ý kiến gì khác, cũng hòa theo khen phải. Truyện “Côn Luân ”

Lương Thiên Đức can: “Không được. Còn tên sát thủ áo đen xuất quỷ nhập thần, chỉ Bạch tiên sinh mới đối địch được hắn, lúc ông đi vắng hắn thừa cơ giết người thì chỉ nguy.”

Bạch Phác giật mình, bắn khoăn ngẫm nghĩ: “Khó đây, hôm trước vây đánh tên ấy khiến hắn bị thương nặng, ta đã mấy lần bắn tin, đem sư muội hắn làm mồi nhử mà chẳng thấy động tịnh gì. Nhất định hắn đã tìm được một nơi vắng vẻ dưỡng thương rồi, chẳng biết bao giờ hắn sẽ thò mặt ra?”

Lương Thiên Đức nói: “Lương mỗ cũng vọc vạch chút ít công phu, tuy không đến mức tinh thâm, nhưng cũng tạm đối phó được, nguyện đi thay Bạch tiên sinh.”

Văn Tĩnh hoảng hồn nghĩ bụng: “Bỏ rồi trí rồi!” Gã toan lên tiếng ngăn cản, đã thấy hai mắt Lương Thiên Đức chĩa vào mặt mình, sợ quá thậm chí không đứng dậy nổi.

Bạch Phác mừng rỡ nhủ thầm: “Bọn võ sinh kia vốn là một lũ ô hợp, Lương tiên sinh có cái tài của đại tướng, sẽ dẫn dắt được chúng.”

Nghiêm Trọng nói đồng dục: “Nghiêm mỗ cũng xin đi.” Lưu Kinh Thảo bước theo thỉnh mệnh, chỉ có Đoan Mộc Trường Ca không lên tiếng, Bạch Phác liếc lão, thầm nghĩ: “Người này võ nghệ vừa phải, được mỗi cái âm khí bức nhân, chẳng hiểu đang nghĩ gì? Lần này lành ít dữ nhiều, hắn không muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng.” Mọi người thỏa thuận xong, Vương Lập truyền lệnh xuống, chọn khoảng một trăm cao thủ giao cho Lương Thiên Đức dẫn đầu, chọn ngày đột kích doanh trại địch.

Trở về Trúc Hương viên, Văn Tĩnh mặt mày xám xanh. Biết gã có chuyện không vui, nhưng không tiện hỏi thẳng, Nguyệt Thiên thử dọ thăm mấy lần, Văn Tĩnh cứ ngo ngoe ngăn ngăn, tinh thần đề đầu đầu.

Chợt nghe báo Lương Thiên Đức cầu kiến, gã nhảy cẫng lên báo: “Mau mau mời vào!”

Nguyệt Thiên nghĩ thầm: “Thiên tuế xưa nay suy nghĩ kín đáo, ngoài mặt luôn tỏ ra uể oải, ngoài vị cô nương áo đen ấy, rất ít khi ông ta quan tâm đến việc gì như thế này.”

Lương Thiên Đức vừa đến cửa, Văn Tĩnh đã kéo tuột cha vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Lương Thiên Đức sầm mặt: “Mày cuống cà kê lên làm cái gì thế?”

“Bố, con van bố đừng đi.” Văn Tĩnh nói: “Lần này nguy hiểm quá.”

Lương Thiên Đức toan nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng sụt sướt của con, liền dịu lại: “Nam tử hán đại trượng phu sinh ra trong trời đất quý ở hai chữ nhân nghĩa. Hiện tại ngàn vạn lễ dân Hợp Châu tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, nếu thành bị phá, chắc chẳng ai may mắn thoát chết, so với điều đó, một chút nguy hiểm của ta thì có đáng gì?” Nói tới đây, lão nhượng mảy: “Nhớ thuở xưa...” rồi hồi tưởng một lần nổi giận năm nào gây liên lụy đến cả gia môn, thê nhi lần lượt ngộ hại, nếu không có người bạn là Huyền Âm đạo nhân thì cũng không giữ được cả đứa con thơ này. Dung nhan và giọng nói của người vợ quá cổ lứt qua óc, bất giác lão nhói ngực, đứng ngẩn ra một lúc. Lại nhìn Văn Tĩnh nước mắt lưng tròng, lão càng cảm thấy đau đớn, đưa tay gạt lệ cho con: “Thằng bé ngọc này, nam nhi đồ máu chứ không rơi lệ!” Truyện "Còn Luân "

Văn Tĩnh lau mặt qua quýt, nén khóc nói: “Bố, lần trước con lén lút bỏ trốn, thực không phải, sau này không dám làm bố giận nữa. Bố đừng đi, được không?” Tới đây, gã lại trào nước mắt.

Lương Thiên Đức lắc đầu bảo: “Người lớn cả rồi, đừng làm nũng thế. Lần trước ta cũng đoán được là tự con trốn đi, vì vậy không lo lắng lắm. Con bẩm tính mềm yếu, không gánh vác được trách nhiệm lớn lao, quá tình đã làm khó con.” Lão thăm nghĩ sống chết chưa biết thế nào nên nói năng hiền hòa hẳn, khiến Văn Tĩnh càng thêm muốn khóc.

“Con giả mạo Hoài An vương, thực vô cùng nguy hiểm. Sự việc bại lộ tất mang họa sát thân, chuyến đi này, nếu ta thất bại không trở về, Hợp Châu e rằng khó giữ, con... con hãy thay đổi ý phục, mau rời khỏi đây!” Lương Thiên Đức thờ dãi: “Ta để con dấn thân vào việc thị phi, chẳng biết là đúng hay sai, nắm xương già này đâu có rải trên núi Ba sông Thục cũng đành lòng, nhưng con tuổi còn trẻ, ngày tháng còn dài...” Lão đưa Văn Tĩnh cái gói cầm trên tay, hào khí ngút trời chôn sa trường bỗng biến sạch, ánh mắt đượm yêu thương, đứng về mặt một người cha hiền từ.

Văn Tĩnh biết tâm ý cha đã quyết, không cách nào thay đổi được, gã đỡ lấy khăn gói, đứng ngăn người, những muốn khóc rống lên. “Bố, bố nhất định phải trở về.” Cuối cùng gã chỉ thốt ra được một câu như vậy.

Lương Thiên Đức nhìn con chăm chú, bật cười ha hả, đẩy cửa bước ra.

oOo

Gió thu hun hút lướt qua đầu thành, trên cao trăng sao nhàn nhạt. Văn Tĩnh để mặc tà áo bay phấp phật, chăm chăm ngắm sang đại doanh Mông Cổ, ở đó đèn đuốc lốm đốm, như sáng thay màn sao trên trời.

Hốt nhiên, một ngọn lửa bùng cháy, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng lan rộng, tựa vầng thái dương nóng bỏng, từ từ dâng lên khoảng trời phương bắc.

“Thành công rồi.” Chư tướng nhà Tống nhất loạt reo hò. Văn Tĩnh thì biết sau khi lửa cháy mới là lúc nguy hiểm nhất, tim đập bình bình như muốn phá ngực lao ra.

Bạch Phác nhìn vẻ căng thẳng của gã, đoán được phần nào, bất giác thờ dãi.

Lửa càng lúc càng lớn, trong doanh trại Mông Cổ, người hết ngựa hí cực kỳ hỗn loạn, bỗng đại môn bật mở, chừng hai mươi kỵ mã lao ra như tên bắn, gấp rút phóng về phía thành Hợp Châu. Kỵ binh Mông Cổ đeo sát đằng sau. Bạch Phác bật kêu “Hơn một trăm người đã thiệt quá nửa?”

Văn Tĩnh mở to mắt tìm bóng cha, chợt thấy trong bọn có một người quay mình giương cung, rồi mấy tên kỵ sĩ Mông Cổ ngã ngựa, gã không kim được reo lên hoan hô.

Truy binh càng lúc càng đông, tên bay như châu chấu, hơn hai mươi kỵ mã lại mất đi một nửa. Văn Tĩnh chẳng để tâm gì đến những người khác, chỉ chăm chăm nhìn cha, thấy ông già tụt lại sau, mỗi lần giương cung đều bắn liền mấy mũi, bách phát bách trúng, đoạn hậu cho mọi người, gã lo lắng vô cùng, chỉ hận không thể tiếp thêm đôi chân mình thúc ngựa cho cha, còn việc gã thúc ngựa liệu có nhanh hơn được không, gã chẳng hề nghĩ đến.

Đoàn người dần dần áp sát thành Hợp Châu. Văn Tĩnh kêu to: “Mở cửa thành!”

Chư tướng ngơ ngác. Lý Hán Sinh nói: “Không được, quân Thát đuổi rất quá, nếu mở cửa, chúng sẽ thừa cơ xông vào.” Văn Tĩnh nín lặng.

Bên kia pháo nổ vang trời, đại quân Mông Cổ ủa ra khỏi doanh trại, ùn ùn tràn về phía Hợp Châu. Quân Tống nhất tề giương cung nỏ, bắn cũng dờ, không bắn cũng dờ, bắn thì sợ trúng người mình, không bắn thì quân Thát sẽ lại gần, tạm thời ngẩn ngừ chưa quyết.

“Thả dây,” Bạch Phác hét to. Câu nói ấy đã nhắc nhở mọi người. Mười mấy sợi thừng từ đầu thành dòng xuống, toán đột kích cũng vừa về tới nơi. Lưu Kinh Thảo lập tức tung mình bắt lấy thừng, nháp nhô chóc lát đã lên tới đầu thành. Nghiêm Cương tóm được một sợi theo ngay đằng sau. Lương Thiên

Đức tụt lại bắn cung đoạn hậu, bắn ngã mấy tên Thất rồi quơ lấy một sợi thừng.

Xạ thủ Mông Cổ tràn tới, xối tiền như mưa lên tường thành. Nghiêm Cương và ba hảo hán Xuyên trung trúng tiền, rơi xuống, Nghiêm Cương bị thương vào bắp tay, chặt vật leo lại, chợt thấy một đồng đội thất lưng trúng tên đang loạng choạng, y bèn đưa tay ra dìu, nào ngờ mấy chục tên Mông Cổ đã đuổi kịp, loạn đao chém xuống, máu thịt toi bời.

Lương Thiên Đức đu sợi thừng chao đi chao lại tránh tên, đu mấy lượt chỉ còn cách đầu thành chừng mười trượng. Văn Tĩnh cuống quýt, không bần nhè hà thân phận thò tay kéo binh sĩ. Lương Thiên Đức sắp tới gần, chợt nghe thấy một tiếng động lạ cực lớn, rồi một mũi tên bay tới, mạnh và nhanh vô cùng, khác hẳn những mũi tên bình thường. Lương Thiên Đức lơ lửng giữa lưng chừng trời, không tránh được, hự một tiếng, bị găm cứng vào tường thành.

Văn Tĩnh hít một hơi lạnh buốt, gắng sức kéo thừng. Mũi tên thứ hai tới nơi. Lương Thiên Đức nghe lưng đau nhói, tuột tay ngã ngửa xuống dưới, còn lơ mơ trông thấy Văn Tĩnh với đôi mắt kinh hoàng. Lão ngập ngừng miệng muốn nói, nhưng xung quanh tràn ngập tiếng người reo ngựa hí tựa núi đổ triều dâng, hơi nói thoát ra khỏi họng liền chìm lỉm đi như bọt nước khuấy dạng dưới lòng biển cả. Tầm thân hùng tráng vừa rơi bình xuống đất, đao thương nhọn hoắt từ bốn bề đã cấp tập xia vào. Truyện "Côn Luân "

Văn Tĩnh nhìn đầu thừng, run bắn, sau ngược mắt trông ra xa, nơi ấy có một viên tướng áo lam cười con ngựa đen tuyền đang giương cung lấp tên nhắm lên tường thành. Gã vụt thấy ngực trĩu nặng, hai mắt tối sầm, lão đảo ngă vật ra đất.

oOo

Mùi long não nồng nồng ngập đầy phòng ngủ lút gấm. Văn Tĩnh bàng hoàng tỉnh khỏi trạng thái hỗn độn, người ngăm ngăm đau như bị chặt đôi. Gã ngậy đại nhìn bức tường nẫu đơn điểm lệ trên đỉnh giường, nước mắt theo gò má lặng lẽ chảy xuống, từng giọt từng giọt một, thấm ướt chiếc gối ngọc tron nhẵn tinh xảo.

“Thiên tuế bị bệnh gì vậy...” Tiếng nói chuyện của Vương Lập và lang trung từ ngoài cửa vắng vắng vọng vào, rồi xa dần xa dần. Tia nắng ban mai lọt qua khung cửa gỗ đàn hương chạm hoa, rơi xuống nền đá xanh trắng rỗng, Nguyệt Thiên nhẹ nhàng bước trên nền đá đến bên giường, đứng một lúc, xong cũng với những bước chân nhẹ nhàng ấy, nằng lặng lẽ đi ra.

Văn Tĩnh ngồi dậy, lòi từ dưới gầm giường lên bọc khăn gói vải xanh Lương Thiên Đức đưa hôm nọ, mở ra xem, bên trong có bộ áo vải thô và khoảng một trăm lượng bạc. Gã nắm chặt một ché áo, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cha, không kìm được nước mắt rờn rờn chảy. Gã mở khung cửa chạm hoa, nhảy ra ngoài.

“Đi đấy ư?” Có tiếng nói vang lên bên cạnh, không cần quay đầu Văn Tĩnh cũng biết đó là ai.

“Phải!” Gã chậm chạp đáp: “Bố mất rồi, tôi ở lại đây làm gì?”

Bạch Phác gạt đám lá trúc lòa xòa bước ra: “Có một người nữa đấy, em định bỏ mặc ư?”

Văn Tĩnh rùng mình, lạnh lùng nói: “Bạch tiên sinh quả nhiên cao minh, ngoài bố tôi ông còn kiểm thúc một người nữa, định dùng cô ấy để trói buộc tôi chăng?”

“Vi nước vì dân, cho dù bị người đời chỉ trích chửi mắng là đê tiện hạ lưu, ta cũng cam lòng.” Bạch Phác điềm tĩnh trả lời: “Hiện tại còn chưa chắc thắng, em chưa đi được.”

Văn Tĩnh nghiêng răng với y, cười khẩy: “Đáng tiếc ông đã tính sai một nước, cô ta là người Mông Cổ, người Mông Cổ...”

Thấy gã khác hẳn ngày thường, Bạch Phác chưng hửng, giơ tay vỗ vai gã hỏi: “Em không sao chứ?”

Văn Tĩnh lắc mình tránh, nói giọng đanh thép: “Người Mông Cổ đã giết bố tôi, tôi còn thích cô ta được ư?” Gã vùng bước tới, nhìn Bạch Phác trừng trừng: “Còn ông, nếu ông không quán lấy cha con tôi, bố tôi có gì phải đến đây, có gì phải chết dưới thành này?” Gã giật Cửu Long ngọc lệnh ra khỏi thất lưng, hần học ném vào Bạch Phác, gằn giọng bảo: “Mông Cổ và các ông, đều xấu xa!” Nói tới đây, lệ doanh trùng, gã điểm mặt Bạch Phác, nghẹn ngào lặp lại: “Các nguoi, các nguoi đều là kẻ xấu!”

Đoạn gã co chân chạy ra khỏi rừng.

Bạch Phác gọi với theo: “Em cầm hận, ta không cảm can được, song có một chuyện ta cần báo cho em biết. Tiêu Lãnh đã ra mặt, giết chết mấy chục quân dân vô tội, ta vừa bắn tin, trong vòng ba canh giờ nữa, ở chùa Tăng Long phía đông thành, một mạng đổi một mạng, dùng tính mệnh sư muội hần đổi lấy tính mệnh hần, nếu quá giờ mà hần không đến, con tin mất tác dụng, ta quyết không nương tay.”

Văn Tĩnh hơi rùng mình, rồi lập tức cười khẩy: “Can hệ gì đến ta?” Gã không ngoái đầu lại, cứ cầm cúi sai bước đi rõ nhanh, nhảy bật lên ngược hướng nắng mai, vạch một đường vòng cung đẹp mắt trên không, lướt qua bờ tường cao hơn một trượng.

“Thằng bé này, võ công tiến bộ lắm rồi!” Bạch Phác cười buồn, nhặt tấm Cửu Long ngọc lệnh lên, giắt vào thất lưng, phất tay áo, đi sâu vào rừng trúc rậm.

oOo

Mông Ca nhìn chăm chăm ngọn lửa chưa tắt và những đụn khói nhẹ lập lờ, mặt lạnh băng.

Ông giờ chân hất những xác dê bò đã cháy đen, quét mắt nhìn mấy chục người đang quỳ la liệt dưới đất, đó là đám quan viên lớn nhỏ có nhiệm vụ bảo vệ kho lương.

“Các người làm việc giỏi lắm!” Mông Ca nghiêng răng cười, nụ cười nanh ác lạ lùng: “Vì sao địch nhân vào được?”

Một người đứng đầu run rẩy thưa: “Hạ... hạ thần... đêm qua, còn... còn đi tuần một lượt, sắp xếp canh gác xong xuôi mới trở về lều nghỉ... vừa chớp mắt...”

Mông Ca sốt ruột, xua tay quát: “Chặt đầu tất cả.” Thị vệ nhất tề vung đao kiếm chém xuống, đầu người rụng đầy mặt đất, máu tươi rỉ theo chỗ trúng, tụ thành vũng.

Mông Ca lạnh lùng quay mặt đi hỏi: “Tuần sát đêm qua là ai?”

Một người bước ra khỏi hàng, lạy thưa: “Mặt tướng Na Bất Oát, tuần tiểu không tròn chức trách, chỉ biết lấy cái chết để tạ ân vạn tuế.” Nói đoạn, rút loạn đao ra khỏi thắt lưng, cứa lên cổ, ngã gục xuống.

Mông Ca gật gật đầu: “Người này dám làm dám chịu, không đánh mất bản sắc hảo hán Mông Cổ. Hậu táng cho hắn.”

Ông ta hỏi Sử Thiên Trạch: “Hiện tại lương thảo còn dùng được bao lâu?”

Sử Thiên Trạch bẩm báo: “Hiện tại lương thảo chỉ đủ dùng ba ngày, đội tải lương phải sáu ngày nữa mới tới.”

“Ba ngày?” Mông Ca nhíu mày, nhìn lướt khắp chư tướng: “Theo các người thì nên làm sao đây?” Thấy mặt Mông Ca chẳng lạnh, ai nấy len lén liếc nhau không dám đáp. Bá Nhan toan bước ra khỏi hàng, Sử Thiên Trạch đứng gần đó bèn nắm y lại. Bá Nhan nhìn sang, đương thắc mắc, một tướng đã tiến lên, người đó tên gọi An Đặc, chức Thiên phu trưởng. An Đặc nói to: “Lương thảo có ảnh hưởng đến sĩ khí toàn quân, hiện nay không tiếp vận kịp, xin Đại hãn hỏi giá Lur Châu tính kế khác.”

Mông Ca không đếm xỉa đến, ngửa mặt lên trời lẩm bẩm: “Ba ngày? Ba ngày ư?” Ông ta ngoảnh lại, bay lên mình Trục Nhật, phóng đi giữa bụi đất mịt mù.

oOo

Văn Tĩnh đến trước cổng thành, thấy cửa lớn đóng chặt, canh gác sâm nghiêm, gãi dùng bước thăm nhủ: “Ta thật hồ đồ, hiện tại đang đánh nhau, làm sao mà ra được?”

Lúc ấy một viên hiệu úy đang khuyết trống đình, trông thấy gã liền gọi: “Tên hèn hạ kia mau lại đây khuôn đất.” Văn Tĩnh sùng sốt co chân chạy, hiệu úy bèn hô hoán, bảy tám tên lính Tổng chạy theo bắt. Văn Tĩnh lập tức thi triển Tam tam bộ, mấy người vồ hụt, đâm vào nhau ngã dúi dụi, chẳng hiểu ra sao. Họ lồm cồm bò dậy, gã thiếu niên đã mất dạng.

Văn Tĩnh chạy một thôi rồi đỗ lại sau một bức tường, trông ra bên ngoài thấy vô số dân phu đang bị đánh roi thúc đi, đủ cả nam phụ lão ấu, khóc rên văng trời.

“Thằng ranh!” Một giọng khản đặc cất lên sau lưng: “Mày cũng trốn bắt phu phải không?” Một bộ mặt già khom răn reo như vỏ quýt hé ra dưới một cái lơ rỗng, ánh mắt đục ngầu mờ mẫm trên mặt Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh gật đầu, lão già bèn thò cái chân gầy nhằng ra bảo: “Mày không nên trốn. Già đây là do quả thực không đi nổi nữa, lại không có tiền bạc biếu quan gia mua rượu uống, cũng không có gái đẹp hiến quan gia ôm ấp, bắt đắc dĩ mới phải trốn, mày còn trẻ, gặp chuyện này không trốn được.”

Văn Tĩnh lặng thinh, rồi hỏi: “Bọn quan binh khốn nạn, ức hiếp người nghèo, ép họ làm những việc họ không muốn. Triều đình như thế đáng để người ta bán mạng hay sao?”

“Già chẳng biết triều đình gì cả.” Lão nọ nói: “Già chỉ biết Mông Cổ đánh tới sẽ giết sạch đàn ông, cưỡng bức phụ nữ, cướp hết gà vịt, đốt trụi nhà cửa của chúng ta. Quan quân nhà Tống vẫn tử tế hơn, dầu thế nào, họ cũng giữ gìn tính mệnh của người Hợp Châu, gặp phải thời buổi này, giữ được tính mệnh là tốt lắm rồi...” Lão già chừng như trốn quá lâu, mãi mới tìm được người để tâm sự, cứ lắp bắp nói không ngừng. Văn Tĩnh nghe đoạn trước ngắt ra, đến đoạn sau lão ta nói gì gã cũng không chú ý nữa, mang máng nhớ là có cho lão già một đồng bạc vụn, rồi lơ mơ bỏ đi.

Gã đi lừng khừng một lúc, trong đầu vẫn hiện lên bộ mặt tức cười đó, gã buột óc, nắm tay đâm mạnh vào tường, tay rướm máu, thần trí cũng tỉnh táo hơn, gã nghĩ: “Ta thực sự bỏ được năng sao?” Nghĩ tới đây, Văn Tĩnh bất giác ngo ngảnh ngược mắt nhìn, nhận thấy gần đó có một ngôi chùa nguy nga sừng sững, khí thế huy hoàng, thì ra trong lúc chân bước đưa chân, gã đã đến chùa Tăng Long ở phía đông thành.

“Đằng nào cũng đã tới, cổng thành không ra được, thôi thì ở lại xem diễn trò.” Văn Tĩnh lẩm bẩm định bước vào cửa, bỗng nghe loáng thoáng có tiếng nói, gã dừng sờ nghĩ bụng: “Không nên chạm mặt họ thì hơn.” Gã bèn bước vòng qua bình phong, lơ mơ trông thấy bên tường một cây đại thụ vươn lên sừng sững, đứng trên đó có thể quan sát được mọi việc diễn ra trong chùa.

Nín thở, gã định thần nhìn kỹ. Bạch Phác đứng trước bồn hoa ở chái điện thờ, Ngọc Linh hai tay bị trói quặt ra sau, ngồi dưới đất, luôn mồm chửi mắng đối phương, miệng lười nằng vốn sắc sảo, chửi người không kiêng kỵ gì. Bạch Phác tức giận dùng dùng, thì thoáng đáp lại nằng một câu, nhưng bị nằng

nói cho cứng miệng, y càng thêm lúng túng, đành mặc kệ, ra về không bận tâm đến nữa.

Văn Tĩnh nghe nàng chửi ngông nói càn, tự dưng mỉm cười, nhưng thoáng cái kiềm chế lại ngay: “Ta vẫn thích cô ta ư? Người Mông Cổ đã giết cha ta, thù này không đội trời chung, ta còn có thể thích đàn bà con gái của họ sao?” Vừa nghĩ thế, trái tim gã như bị chìm vào hố băng, không sao ngoi lên được.

Đang mãi tự tranh đấu, Văn Tĩnh chợt nhìn thấy một người áo đen cầm đao xanh lam xuất hiện trước Đại Hùng bảo điện.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mãn giang hồng

Bạch Phác mỉm cười:

- Ngươi đến rồi đấy ư?

Tiêu Lãnh nhìn Ngọc Linh:

- Phải!

Bạch Phác trở quạt xuống đỉnh đầu cô gái, thông thả nói:

- Vậy ngươi còn đứng đó làm gì, trở đao cửa cổ đi!

Tiêu Lãnh lắc đầu.

Bạch Phác cười khẩy:

- Sao, lẽ nào muốn sư muội ngươi phải ném đủ mùi khở sở mới chịu ra tay?

Tiêu Lãnh đáp:

- Hiện tại hai nước giao binh, ai vì chủ nấy, ngươi dùng những thủ đoạn đó, ta cũng không có gì để nói cả.

Y ném Hải Nhục đao xuống bên cạnh. Bạch Phác ngăn người.

Hai mắt sáng quắc, Tiêu Lãnh nói:

- Hôm nay ta đến, không phải với tư cách dừng sĩ dưới trướng Mông Ca, mà với thân phận đồ đệ của Hắc Thủy nhất tuyệt. Ngươi định thế nào đây? Truyện "Côn Luân "

Hắc Thủy nhất quái là biệt hiệu võ lâm đặt cho Tiêu Thiên Tuyệt, bản thân ông ta cũng không bận tâm, nhưng Tiêu Lãnh coi thầy mình như thần, lại bỏ chữ “quái” đi, gọi là Hắc Thủy nhất tuyệt.

Bạch Phác nhú mày, trầm mặc hồi lâu, chậm rãi hỏi lại:

- Đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt ư?

- Đúng! Ta không dựa vào bảo đao, chỉ mong đấu một trận đường hoàng công bằng. - Tiêu Lãnh trầm giọng đáp.

Bạch Phác nhìn đối thủ từ trên xuống dưới:

- Không giờ nguy kế chứ?

- Không giờ nguy kế! - Tiêu Lãnh buông từng tiếng dứt khoát.

Bạch Phác hít một hơi thật sâu, gật đầu:

- Tuy sư phụ không cho ta dùng kiếm, cũng không nhận ta, - y bỏ quạt xuống bên cạnh - nhưng Bạch Phác này mãi mãi là đồ đệ của Công Dương Vũ.

Tiêu Lãnh quần tằm áo đen:

- Mòi!

Bạch Phác phát tay áo:

- Mòi!

Hai người đều tiến tới một bước. Gió thu se sắt lùa qua cành cây. Văn Tĩnh rùng mình.

oOo

Bình minh lên, tòa ráng hồng khắp trời, lá cò tiết lông trắng bay phàn phật theo gió. Trong đại doanh Mông Cổ, tiếng hò già trời dậy bi hùng. Dứt ba hồi, mười vạn quân đội ngũ chỉnh tề đứng giữa núi sông, vây quanh một đài cao, về mặt trang nghiêm, y giáp ngồi sáng.

Mông Ca bước lên đài, ngẩng mặt nhìn quanh, hỏi to:

- Chúng ta có phải là con cháu của Thành Cát Tư Hãn không?

Mười vạn quân nhất tề đáp lời, rung chuyển trời đất:

- Có!

- Con cháu Thành Cát Tư Hãn có thua trận bao giờ không? - Mông Ca lại hỏi.

- Không!

- Đã từng bắt lực trước một thành trì nào chưa?

- Chưa!

Mông Ca nhìn mọi người hô đáp nghiêm trang, khí thế hùng tráng, bất giác nhiệt huyết trào sôi:

- Bọn chó Tổng có những chiến binh uy mãnh thế này không?

- Không! - Tiếng đáp rền như sấm, từng lớp từng lớp dội đi xa.

- Bọn chó Tổng cho quân đến đốt lương thảo, muốn chúng ta chết đói. - Mông Ca quét mắt nhìn khắp mọi người - Các người có sợ không?

- Không sợ! - Toàn quân bừng bừng nhiệt tình, đồng thanh hô lớn.

- Chúng ta còn lương ăn đủ ba ngày. Trong ba ngày, có đập vỡ được mai rùa đen bọn chó Tổng không?

Ba quân cười rần, nhao nhao hét:

- Đập vỡ mai rùa đen bọn chó Tổng!

Mông Ca khoát tay, mọi người trật tự. Giọng Mông Ca vang lên trầm trầm

- Thời xưa có một viên tướng vượt sông, đốt cháy thuyền gỗ, phá hết lương thảo, chỉ để lại lương khô đủ ăn ba ngày, cuối cùng đánh bại được địch thủ đông hơn mình đến mấy chục lần. Đại quân chúng ta còn tính nhuệ gấp mười viên tướng ấy, trong ba ngày, nhất định phá được Hợp Châu, giết sạch gà chó, lấy máu thịt quân Tổng làm no bụng chúng ta.

Sĩ khí dâng cao cực điểm, quân Mông Cổ đồng thanh hét vang:

- Đúng! Lấy máu thịt quân Tổng, làm no bụng chúng ta!

Mông Ca rút ống ra một mũi tên, quỳ một gối xuống, ngửa mặt lên trời:

- Ta, Bột Nhi Chi Cáp Mông Ca, thề với trời đất trường tồn, thề với tổ tiên vĩ đại, không phá được Hợp Châu thì sẽ như mũi tên này!

Ông ta giờ cao hai tay, dụng lực bẻ. Mũi tên gãy làm đôi.

Đại quân Mông Cổ lặng im như chết, chỉ có tiếng gió vi vu lùa qua sơn cốc, thổi dài mũi của các tướng lĩnh bay kêu lật phật. Bỗng một chiến binh quỳ xuống, liền đó, như sóng đại dương tràn từ núi ra khe, mười vạn quân nhất loạt quỳ lạy trời đất, đồng thanh hô vang, tiếng hô chấn động màng nhĩ:

- Không phá được Hợp Châu, thì sẽ như mũi tên này!

Sử Thiên Trạch quỳ dưới đất, lòng ngập nỗi ưu tư, ngoảnh nhìn Bá Nhan bên cạnh, thấy đôi mày rậm của y cau rúm. Hai người cùng một ý nghĩ: “Thành

kiên cố khó phá, lương thảo không đủ, còn miễn cưỡng tấn công...”

Họ đương mài nhĩ, Mông Ca đã đứng dậy, quét mắt nhìn khắp các tướng, gọi:

- An Đạc!

An Đạc bước ra khỏi hàng.

- Sáng nay ngươi nói với trẫm những gì? - Mông Ca cười gằn - Nói lại lần nữa xem!

An Đạc run lấy bầy, đáp gằn như hực hơi:

- Hạ thần hồ ngôn loạn ngữ, tội đáng muôn chết...

- Đao phủ! - Mông Ca hét to.

Một người lực lưỡng thân trên để trần, tóc chải ba búp, tay cầm rìu lớn đáp lời tiến ra.

Mông Ca dẫn từng tiếng:

- An Đạc nói bậy làm rối lòng quân. Chặt đầu hăn tể đại kỳ của ta!

An Đạc chưa kịp phản trần đã bị ấn dúi xuống đất. Đao phủ vung rìu chém xuống. Cái đầu đầm máu lăn đi long lóc.

Thầy tể lượm đầu đặt lên mâm vàng, nâng cao lên trời.

Đại quân Mông Cổ hoan hô ầm ĩ.

Mông Ca giờ thẳng cây cờ tiết mao - di vật của Thành Cát Tư Hãn.

- Nổi trống! - Ông ta nhìn về phía thành Hợp Châu, mắt sáng quắc.

Ngay lập tức, tiếng bước chân rầm rập của tướng sĩ ập đi tiếng lanh lảnh của trống trận.

oOo

Tiêu Lãnh và Bạch Phác đấu được hơn trăm chiêu, chiêu phong khiến cỏ cây tan nát. Hạo Nhiên chính khí và Huyền Âm Li Hợp thần công ngập đầy không trung, vốn là hai loại chân khí tương khắc, chúng chạm nhau kêu xì xì. Theo đúng yếu lĩnh tiên phát chế nhân trong tuyệt học Hắc Thủy, Tiêu Lãnh thần tốc thi triển Như Ý Áo Ma thủ, cấp kỳ chiếm lấy tiên cơ, song thủ biến ảo bất định, như sấm rung chớp giật, gió thổi mây bay. Truyện "Côn Luân "

Còn Bạch Phác vận dụng bộ pháp kỳ lạ, đứng sững tại chỗ, vận dụng Tu Di Giới Tử chiêu tới mức xuất thần nhập hóa, song thủ múa như bướm lượn hoa rơi, nhịp nhàng thông thả, hết như một túi khí có tính đàn hồi, địch mạnh thì rút, địch yếu thì ra, thủ nhiều hơn công, nhưng không để mất khí độ tiêu sái.

Hai người dốc hết bản lĩnh bình sinh đặt cược cho một trận đấu sống mái. Văn Tĩnh xem đến hoa hết cả mắt, tim đập thình thịch. Gần một tháng nay, gã đã bước vào ngưỡng cửa công phu thượng thừa, kiến thức võ công vượt xa thẳng bé ngờ nghịch đạo trước. Quan sát biểu hiện của hai người, gã dần nhận ra một số nguyên tắc, vừa xem vừa ấn chứng với Tam tài Quy nguyên chương, mỗi lần rút tia được điều gì, lại cảm thấy mừng rỡ vô cùng.

Tiêu Lãnh bị thương vừa khỏi, nay phải lao vào một trận đấu kéo dài thế này, vết thương có dấu hiệu tái phát, chiêu lực yếu dần, động tác cũng chậm hẳn đi.

Văn Tĩnh nghĩ bụng: “Tên áo đen sắp nguy rồi!”

Quả nhiên, chiêu lực của Bạch Phác đổ ra ào ạt, trong khoảnh khắc, tương quan công thủ lập tức hoán đổi.

Tiêu Lãnh xưa nay cực kỳ kiêu ngạo. Bình thời ngoài Tiêu Thiên Tuyệt, y không để ai vào mắt, lúc này bỗng rơi vào thế hạ phong dưới tay Bạch Phác, khó tránh khỏi tức giận. Y nhường lòng mảy, chiêu thức đang cực nhanh biến thành cực chậm, hai cánh tay trầm xuống, song quyền nắm chặt. Chợt “vút”, mười ngón tay bung ra, năm đạo kinh khí sắc như đao phong xé gió lao đi, loáng thoáng lẫn tiếng động rền như tiếng sấm.

Văn Tĩnh cả kinh: “Lợi hại thật, Bạch tiên sinh đỡ thế nào đây?”

Lộ công phu đó gọi là Kinh Lôi chi - tuyệt kỹ sở trường của Tiêu Thiên Tuyệt thời trẻ. Kinh Lôi chi có thể đánh cho đối thủ toi tã, nhưng cũng làm nội lực bản thân tiêu hao ghê gớm, vì vậy Tiêu Thiên Tuyệt ít khi sử dụng, về sau ông ta ngộ ra nhiều chiêu thức bậc cao hơn nên càng không dùng đến nữa. Tiêu Lãnh luyện công chăm chỉ, phải cái tư chất hơi kém, chỉ đạt được năm phần mười công phu của sư phụ, tới lúc luyện Kinh Lôi chi thì càng chật vật, tiến bộ rất chậm, nhưng với trình độ của y hiện nay, nhìn khắp thiên hạ cũng ít gặp được địch thủ.

Trước Kinh Lôi chi, Bạch Phác lập tức thay đổi tư thái thông dong ban nãy. Về mặt nghiêm túc, chiêu thức của y trở nên linh hoạt sắc sảo, phát ra tiếng gió vu vu, cương mãnh lạ thường, thi triển tuyệt học Ngọc Phủ Phá Tà thủ của Cùng nho, sức đủ khai sơn phá thạch, còn lợi hại gấp mười Đại Khai Bì

thủ.

Văn Tĩnh khẽ lắc đầu: “Định đấu sức chẳng? Hơi đại! Có điều, nếu không biết dùng Tam tài Quy nguyên chương thì xem ra cũng chẳng còn cách nào khác.”

Hai bên xuất thủ chậm đi, nhưng đã tới mức độ chân lực, hung hiểm hơn nhiều so với cách đả đấu rồi mắt ban nãy. Kinh lực vừa tràn ngập không gian nay đều thu liễm vào chương chỉ. Gân cốt hai người kêu răng rắc.

Bản lĩnh Tiêu Lãnh vốn nhìn hơn Bạch Phác một chút, song vết thương hôm nọ chưa bình phục hẳn, nay giao đấu một lúc lại toác ra, thành thử sút kém phần nào, liên tục bị chương lực mạnh mẽ của đối phương ép lui. Y thoáng nghĩ: “Võ công của Hắc Thủy vô địch thiên hạ, ta là đại đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt, quyết không thể thua đồ đệ của Cùng nho.”

Nghĩ vậy, y hú lên lanh lảnh, sử ra ba chiêu, đều theo lối lưỡng bại câu thương. Bạch Phác đã nắm chắc phần thắng, chẳng màng tranh phong với địch thủ, bèn ung dung lướt về sau hai thước. Tiêu Lãnh tiến lên một bước, biến chỉ thành chương, tát mạnh tới, gió nổi bụi bốc, thanh thế vô cùng đáng sợ. Bạch Phác muốn tránh cũng không tránh được, bèn khum tay đón. “Bùm”, hai người dồn lực chạm một chương. Bạch Phác cảm thấy lực đánh tỏa ra từ chương tâm đối thủ, không dứt tay về được. Y giật mình nghĩ bụng: “Ôi! Hắn ta bất chấp sống chết, muốn tỉ đấu nội lực với mình...”

Y vội vã ngưng tụ chân khí chống đỡ Huyền Âm Li Hợp thần công của Tiêu Lãnh.

Hai người đều thúc động nội lực, thân hình vững như tượng đá, chỉ có râu tóc rung nhẹ. Không khí bỗng lắng xuống, nghe thấy cả tiếng cành gãy lá rơi, liền đó một trận gió lướt qua, phát ra âm thanh xào xạc.

Mặt Tiêu Lãnh dần nổi khí xanh, còn Bạch Phác sắc diện đỏ rực. Nơi hai chương áp nhau, mồ hôi hóa thành hơi nước mờ mờ bốc lên.

Ngọc Linh theo dõi, biết rằng nội lực của hai người đều đã vận chuyển đến mức cao nhất, sinh tử chỉ còn cách nhau trong gang tấc, bất giác sợ còn ruột, thầm oán trách Tiêu Lãnh: “Làm cách gì chẳng được, lại đi giờ lối đánh đôi bên cùng chết ấy ra?”

Bạch Phác kỳ thực cũng chẳng dễ chịu gì, tuy đã khiến Tiêu Lãnh bệnh tình tái phát, phần nào chiếm được thượng phong, nhưng cứ thế mãi thì đến lúc cuối, dù Tiêu Lãnh sức cùng lực tận, nhưng bản thân y cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nghĩ vậy, y căng mắt quan sát tình hình đối phương, bỗng liếc thấy Ngọc Linh đang cố sức nhúc nhích di chuyển về phía mình, y giật thót: “Con ranh!”

Ngọc Linh biết trận đấu đã đến lúc khẩn yếu, tuy bị trói, nhưng chỉ cần húc được đầu vào Bạch Phác, làm tăng ngoại lực tác động lên cơ thể y, chân khí y sẽ loạn, lúc ấy Tiêu Lãnh thừa cơ đẩy nội lực sang, Bạch Phác không mất mạng cũng trọng thương. Nàng vừa xê dịch vừa nghĩ bụng: “Đề ta húc chết cái tên xấu xa nhà ngươi!”

Bỗng nhiên, nhận ra khí xanh trên mặt Tiêu Lãnh đang từ từ biến thành màu tím, khóe miệng lại ứa máu, Ngọc Linh hoảng hồn: “Hồng rồi, nội công của anh ấy sắp tàn mất rồi.” Nhìn lại mình còn cách Tiêu Lãnh khá xa, nước mắt vòng quanh, nàng gọi to:

- Sư huynh, cố gắng giữ đi, em đến giúp anh đây!

“Rốt cục, cô ta vẫn giúp sư huynh, vẫn giúp người Mông Cổ!” Văn Tĩnh nhói lòng, đương do dự xem có nên tụt xuống ngăn cản nàng không, bỗng thấy một bóng đen nháng lên trước cửa chùa. Đoan Mộc Trường Ca xuất hiện. Quan sát tình hình hai người, lão ta mỉm miệng cười, vừa nhặt Hải Nhục đao vừa nói:

- Bạch tiên sinh, hà tất phải giằng co với hắn, để tôi giúp ông!

Ngọc Linh kinh hoàng chửi:

- Đồ vô liêm sỉ, lợi dụng cái khó của người khác, đúng là hạ lưu...

Nàng chưa dứt lời, ánh lam đã lóe sáng. Đoan Mộc hươu đao đâm vào thất lưng Tiêu Lãnh. Bạch Phác than thầm: “Không ngờ tên gian ác này phải chết uất ức như thế...” Đang mải nghĩ, y bỗng thấy bụng dưới nhói đau, đưa mắt nhìn xuống, gặp ngay nụ cười nanh ác của Đoan Mộc Trường Ca.

- Ngươi...

Y chỉ thốt được một tiếng, máu đã ồ ộc tuôn ra khỏi miệng, phun đầy lên mặt Tiêu Lãnh. Nội lực Tiêu Lãnh tràn sang, đẩy khắp tứ chi bách hại của y. Hệt như điều đứt dây, Bạch Phác bật ngã ra sau, đập lưng lên con sư tử đá trong đại điện, mềm oặt người ngã bệt xuống.

Mọi việc xảy ra đột ngột quá, Tiêu Lãnh, Ngọc Linh và Văn Tĩnh đều sững sờ. Một lúc lâu sau, Tiêu Lãnh quệt máu trên mặt, nhìn Đoan Mộc Trường Ca, siết chặt nắm tay, sát khí đằng đằng, chậm rãi hỏi:

- Ta và y giao đấu công bằng, tại sao ngươi lại đánh trộm?

Đoan Mộc Trường Ca không đổi sắc mặt, bỗng nhiên nói mấy câu xì xà xì xồ, Văn Tĩnh nghe như vịt nghe sấm. Tiêu Lãnh sững người:

- Ngươi... ngươi biết tiếng Mông Cổ...

Ngọc Linh cũng ngạc nhiên vô cùng.

- Đúng – Đoan Mộc Trường Ca cười khàn khàn – Ta vốn dĩ là người Mông Cổ, năm xưa phụng mệnh Oa Khoát Đài Đại hãn làm nội gián, thâm nhập nước Tống. Đáng tiếc Đại hãn mãi dẫn binh sang tây, ta sống ở Nam triều, thực không có đất dụng võ...

Nói tới đây, lão đưa mắt nhìn bầu trời xanh nơi xa, mặt thoáng buồn:

- Hai mươi năm, hai mươi năm rồi đấy! Bao nhiêu cỏ chần đã khô, bao nhiêu dê cừu đã sinh sôi trên thảo nguyên, hai mươi năm... Ta chờ đợi biết bao khổ sở!

Tiêu Lãnh thả lỏng nắm tay, trầm giọng nói:

- Hành tung của Hoài An vương cũng do người tiết lộ phải không? Tại sao lại sai be bét, làm ta uống hơi tổn sức thế?

- Sai? – Đoan Mộc Trường Ca cười khẩy – Cái gã ở Thần Tiên độ là thật đấy, Hoài An vương hiện nay chỉ là một thằng ngốc giả mạo mà thôi.

- Giả ư? – Tiêu Lãnh thờ phào – Thảo nào trông nó rất quê mùa.

Ngọc Linh kinh ngạc lắm lắm:

- Chẳng không phải là thiên tuế?

Đoan Mộc Trường Ca xác nhận:

- Đúng đấy, đều do mưu mẹo của Bạch Phác. Tên đóng giả kia là một thằng bé nhà quê tình cờ gặp, tôi thấy nó ngờ ngợ ngẩn ngẩn, bèn kẹ nó cái trang... Hà – Lão cười nhạt – Sớm muộn gì cũng bại lộ thôi, nếu trước trận tiền có người nhận ra thì quân Tống còn suy sụp nặng nề hơn nhiều so với việc biết tin Hoài An vương chết từ trước, tại Bạch Phác cả. Hừ, cái tên Song tuyết tử tài này tự phụ thông minh, thực ra là đào hồ chôn mình, ngu không thể tả.

Nói rồi, chừng như đắc ý, lão phá lên cười ha hả.

Hết sức khinh miệt những trò mưu mẹo gian trá ấy, Tiêu Lãnh lạnh lùng hừ mũi. Đoan Mộc Trường Ca nín cười, vuốt râu nói:

- Hiện nay hai bên giao binh đang đến hồi gay go, Bạch Phác chết đi, thành này không còn ai là đối thủ của anh nữa, anh cứ thả sức mà hành động. Tên oắt con giả mạo kia chả bỏ bản tay, nhưng mấy kẻ như Vương Lập, Lý Hán Sinh, Lữ Đức, Lâm Mộng Thạch thì nhất quyết không thể tha được. Mấy tên đại tướng đó chết rồi, thành Hợp Châu chỉ còn cái vỏ mà thôi.

Lão ta nói tiếng Hán đã quen, mấy câu này cũng nói bằng tiếng Hán, Văn Tĩnh nghe thấy phát run, suýt nữa ngã nhào từ trên cây xuống. Đầu óc rối bời, hai thái dương phập phồng đập, gã tự nhủ: “Nếu thế... nếu thế... cha ta chẳng phải đã chết uống hay sao, bách tính trong thành chẳng phải...”

Đoan Mộc Trường Ca liếc mắt, nhìn thi thể đầy máu của Bạch Phác, nhủ thầm: “Dù người giỏi võ công hơn ta rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng không địch nổi ta một chữ Nhẫn. Tới lúc nhà Tống bị phá, đại quân Mông Cổ theo giang ngàn xuống đông, ôm trọn Giang Nam phồn hoa, lão phu sẽ trở thành đại công thần hạng nhất.” Nghĩ tới chỗ đắc ý, nhìn xác Bạch Phác, lão lại cười ha hả. Bỗng liếc thấy một đốm nhấp nháy, Đoan Mộc Trường Ca sáng mắt, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Tầm lệnh phù sao lại ở đây? Có nó rồi, Tiêu Lãnh giết hết đại tướng, ta thừa nước đục thả câu, thành Hợp Châu không đánh cũng hạ được.”

Lão chồm tới, đá hất Bạch Phác lên.

Tiêu Lãnh tuy đối đầu với Bạch Phác, nhưng hiểu võ thành tính, ba lần giao phong đã nhận biết trình độ của địch thủ, cũng thấy đôi phần mến tiếc, huống hồ lần này Đoan Mộc đến giúp, y thắng chẳng về vang gì, nay lão ta còn quấy nhiễu xác chết, y không nịn được quát lên:

- Người làm gì vậy?

Đoan Mộc Trường Ca cười:

- Tôi xem hãn chết thật chưa?

Nói rồi lão cúi lom khom, dứt lấy tám Cừu Long ngọc lệnh nơi thắt lưng Bạch Phác.

“Y bị người đâm một đao, lại bị nội lực của ta chấn vỡ lực phủ ngũ tạng, làm gì có chuyện sống... Ồ!” Tiêu Lãnh bỗng biến sắc, nhận ra nét mặt Đoan Mộc Trường Ca hết sức kỳ dị. Vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ, mắt lão chăm chăm nhìn xuống ngực, ở đó, một cánh tay đầm máu đâm xuyên thấu ra lưng.

Cổ họng phát ra những tiếng ồ ọc, người mềm oặt, Đoan Mộc Trường Ca đổ nhào xuống mình Bạch Phác.

Bạch Phác dốc sức bảo vệ tâm mạch, đợi để đánh một đòn cuối cùng trước khi chết. Xuất thủ rồi, toàn thân tức thì buông lỏng, y thở hộc một tiếng, nhắm mắt tắt nghỉ.

Thấy y kiên cường như vậy, Tiêu Lãnh thờ dài, im lặng một lúc, sau đó nhặt đao cắt dây trói cho Ngọc Linh. Cô gái chồm dậy, xoa bóp cổ tay, ngượng nghịu lên tiếng, vốn định nhận sai, nhưng cuối cùng chỉ thốt được mấy từ:

- Sư huynh, em...

Tiêu Lãnh cười buồn:

- Sau này em đừng tự tung tự tác nữa là được.

Y móc ra cái bình ngọc mờ dề, uống hai viên Huyết Ngọc Hoàn Dương đan, xong ném cái bình sang cho Ngọc Linh:

- Em cũng uống mấy viên đi. Ta phải chạy đằng này có tí việc, sẽ về sớm thôi. Em cứ ở đây chờ ta.

- Việc gì?

- Giết người! – Tiêu Lãnh nói dứt câu, người đã ra khỏi cửa.

Ngọc Linh đương cầm cái bình ngẩn ngơ, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng động, nàng ngoái đầu nhìn, trông thấy một người mặc áo xanh đang đứng chắn trước Bạch Phác, vẻ mặt phức tạp.

- A! – Ngọc Linh vui mừng lao đến đâm gậy – Cái đồ giả này, thế mà dám lừa em

Văn Tĩnh lắc mình, tránh khỏi nắm đấm của nàng, lạnh lùng nói:

- Đừng có làm phiền tôi!

Trước vẻ lãnh đạm của gã, Ngọc Linh ngẩn người:

- Mình giận gì vậy?

- Tôi – Văn Tĩnh dần lòng ngoảnh mặt đi – Tôi... tôi không muốn gặp cô nữa.

Tưởng như sét đánh ngang tai, Ngọc Linh sững sờ. Nàng đưa tay sờ trán gã, dịu dàng hỏi:

- Mình ốm hả?

Văn Tĩnh không dám nhìn nàng, né đầu lùi ra sau. Ngọc Linh lại hiểu lầm:

- Ngốc quá! Em thích là thích chính con người mình, dù mình có là Hoài An vương hay không, tình cảm của em với mình vẫn không thay đổi.

- Nhưng... nhưng cô là người Mông Cổ! – Văn Tĩnh cắn uất bảo – Đêm qua, cha ta đã chết dưới tay người Mông Cổ các người, ta... ta không thể thích cô được nữa. – Câu cuối này, gã buông ra hết sức khó khăn.

Ngọc Linh sững sờ:

- Em là em, người ta là người ta...

- Cô từ bỏ sư huynh được chăng? – Văn Tĩnh cười nhạt – Cô từ bỏ sư phụ được chăng?

Ngọc Linh nghe vậy, bất giác ngẩn người.

- Em... em không biết nữa. – Nàng lẩm bẩm

Văn Tĩnh vùng bước lên, hung dữ nhìn nàng:

- Cô có chịu bỏ sư huynh không, có chịu bỏ sư phụ không?

Trước bộ dạng dữ dằn của gã, Ngọc Linh cảm thấy túi thân vô cùng. Chẳng biết làm thế nào, thỉnh thoảng nàng giậm chân bảo:

- Em bỏ hay không là việc của em, mình đừng có gở cái kiêu hung hăng ấy ra ép em, em... em sẽ cho một trận đấy!

- Được, được lắm! – Văn Tĩnh tái mặt, lùi ba bước, run giọng bảo – Tôi chẳng qua chỉ là một thằng nhà quê nghèo khổ, còn cô là đồ đệ, là sư muội của bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn, tôi nào dám ép cô. Coi như tôi chưa nói gì cả, cô... cũng hãy coi như chưa hề quen tôi... - Mắt đỏ hoe, gã quay đầu lấy tấm Cửu Long ngọc lệnh bên thắt lưng Bạch Phác, nắm đến nóng sực trong tay, hai giọt nước mắt nhỏ xuống tấm áo lốm đốm máu của Bạch Phác.

- Khốn kiếp! Ngươi... ngươi thật vô lý! – Ngọc Linh không kìm nổi, lệ tuôn ròng ròng như chuỗi hạt đứt dây.

Văn Tĩnh ngừng mặt lên, không nhìn nàng, bước vùn vụt ra khỏi chùa.

- Đồ khốn – Ngọc Linh cuống quýt, muốn níu gã lại nhưng cảm thấy có phần không ổn, bèn gọi – Mình đi đâu đấy?

Văn Tĩnh cứ lẳng lặng bước, bỗng một bóng người lạng tới trước mặt.

Ngọc Linh đứng đó, giàn giụa nước mắt nhìn gã.

- Minh... - nàng mới thốt được một tiếng, Văn Tĩnh như con gió, lại đã lướt vụt qua bên cạnh.

- Minh thật nhẫn tâm! - Tiếng thút thít ai oán vọng theo, Văn Tĩnh nghe mà nát ruột, những muốn ngoảnh lại khóc rống lên, nhưng nhớ tới cảnh cha chết thảm, trái tim liền trở nên sắt đá.

Rời khỏi cổng chùa Tăng Long, gã đi thẳng về phủ Thái thú ở phía đông thành. Trong phủ nhộn nhạo tiếng la hét, một binh sĩ lão đảo lao ra, kêu gào:

- Bớ người ta! Có kẻ sát nhân!

“Minh đến muộn rồi ư?” Tim trĩu nặng, Văn Tĩnh nhảy lên bờ tường. Trông thấy phía xa có một bóng đen đang vùn vụt lướt sang phủ Kinh lược, đoán chừng Lý Hán Sinh đã lảnh đi từ nhiều, nhưng không còn thời gian tra xét nữa, gã băng mình đuổi theo. Đằng sau binh sĩ gào thét vẳng trời, bắn tên tổng tiền, ánh chùy tướng gã cũng là thích khách. Văn Tĩnh không dừng chân, lật tay hoặc bắt hoặc gạt, tên chệch hướng, lướt qua mình gã, ghim lên mái nhà. Binh sĩ ở dưới trở mắt nhìn.

Văn Tĩnh vừa chạy vừa lo sót vó. Chưa đến phủ Kinh lược, mùi máu tanh nồng đã xộc vào mũi, gã vượt qua bờ tường. Trước mặt ngồn ngộn xác chết.

“Thằng này thật càn rỡ.” Văn Tĩnh kinh hoàng: “Ngang nhiên chém giết, đánh thẳng vào trong rồi.”

Gã nhảy qua các tử thi, co cẳng chạy. Trong phủ vũ khí chạm nhau chan chát. Bỗng có tiếng gào khản đặc vọng ra, đoán chừng ai đó lại táng mạng dưới Hải Nhục đao, Văn Tĩnh cuống quýt không kịp vòng qua cửa, bèn nhảy đại lên mái nhà. Trước sảnh là một cảnh tơi bời hỗn loạn. Mười mấy thị vệ gục ngã. Lâm Mộ Thạch và Lữ Đức không thấy đâu. Vương Lập mình mặc khôi giáp, một vết đao loáng trên ngực, xuyên thấu áo sắt, đâm thẳng vào giáp mềm bên trong, tuy chưa chạm đến thịt da nhưng lực đao quá mạnh, hắt văng ông ta đi. Vương Lập húc vào tường, mồm ứa đầy máu, vịn tay chặt vật xê dịch, tìm đường tháo thân.

Bốn tên hào kiệt Xuyên trung ngày thường theo hộ vệ Vương Lập hiện đang quần thảo với Tiêu Lãnh. Văn Tĩnh đưa mắt ngó quanh, vừa nhìn lại thì thấy ba trong số họ đã đổ gục, chỉ còn Lưu Kinh Thảo cố gắng chống đỡ. Tiêu Lãnh đánh giết tới lúc hăng máu, ánh thép chớp chớp, bóng đao mịt mù, hấn xáp vào Lưu Kinh Thảo rồi tách ra thật nhanh. Họ Lưu lão đảo lùi lại sau, máu nhuộm đỏ áo, cánh tay nắm Tùng Văn kiếm đảo một cái trên không rồi văng ra ngoài một trượng. Tiêu Lãnh bước tới, đao quang chói ngời. Lưu Kinh Thảo mặt trắng nhợt, bắt giặc nhắm mắt than:

- Thôi rồi!

Tiêu Lãnh sắp sửa kết liễu đối thủ, bỗng nghe đằng lưng có tiếng rít tựa ám khí, y lập tức bỏ Lưu Kinh Thảo đấy, khoa chân rùn người, vạch đao chém về phía sau, chỉ gặp gạch ngói tơi bời, bụi cát li ti mù mịt. Trong màn bụi, một bóng áo xanh thấp thoáng xẹt đến gần, tựa hồ lao tới gấp quá nên đứng không vững, tâm trạng hoang mang quá nên tay khuỷa loạn xạ, người đó phóng vù vào màn đao của Tiêu Lãnh, nhìn ra thì đúng là đang thi triển Nhân tâm hoàng hoàng!

Nhân tâm hoàng hoàng ngoài vụng trong khéo, dựa vào cái rối rắm để thủ thắng. Tiêu Lãnh nhận thấy chương lực ào ạt, hết lớp này tới lớp khác đổ sang dồn dập, nhất thời không định rõ được bản lĩnh của địch thủ, đành vận dụng thân pháp né tránh, vạch đao theo những xoáy tròn liên tiếp nhau để yếm hộ toàn thân, song vẫn bị một đao chương phong quét qua thắt lưng, gây tê ở Tiểu Yêu huyết.

Y lắc lư lùi lại, nhận ra Văn Tĩnh, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, bắt đao quyết hét lên:

- Ra là ngươi à! Đến đúng lúc lắm!

Hải Nhục đao chạy xè xè như cánh ong, sử chiêu Phần diệt thiên địa², một chiêu trong Tu La Diệt Thế đao. Đao ảnh lồng lộng tựa lửa hỏa ngục chậm chậm cuốn đi, nó cuốn tới đâu, đất trời tan cháy tới đó.

Văn Tĩnh, tâm trạng bình thản, tư thế thông thả, thần trí trải rộng, nắm trọn mọi thay đổi dù nhỏ nhất xung quanh. Khi Hải Nhục đao cuốn đến nơi cũng là lúc gã lặn vào cảnh giới huyền ảo của Kinh tâm thức, chân nhẹ bỗng, hai cánh tay đánh như quay tơ, đầu ngón tay vạch lên, phát ra những tiếng ken két lạ lùng, nhẹ nhàng đẩy vào vùng đao ảnh mệnh mang. Tiêu Lãnh cảm thấy mỗi lần xuất đao, Hải Nhục lại nặng thêm một chút, chưa chạy hết chiêu, đao đã muốn tuột tay, y bàng hoàng tự nhủ: “Thằng nhóc ghê thật, dùng bộ pháp để giảm nhuệ khí ta, dùng chương phong dẫn dụ đao thế ta, thực sự không thể xem thường.”

Vốn dĩ không biết lùi bước trước thách thức, nay bị võ công của đối thủ khơi dậy ngạo khí, y hú lên dữ dội, đao pháp chợt biến, từ Phần diệt thiên địa chuyển sang Khí đoạn Tu Di, chiêu này chỉ gồm một đao, đao thế hết sức rõ ràng thân tốc, thoáng trông không có gì kỳ lạ, nhưng gồm sáu công lực một đời của người sử đao, người và đao hợp nhất, như dùng uy lực của thần Tu La xé lìa dây Tu Di hùng vĩ.

Khí đoạn Tu Di gần như là chiêu thức không thể kháng cự, uy lực mạnh yếu đều phụ thuộc vào công lực của người sử đao. Khi Tiêu Lãnh xuất chiêu, đao phong loang ra hơn năm thước, đao khí sắc bén như muốn cắt nát vật áo đối thủ, Văn Tĩnh gấp rút lùi lại hơn một trượng, đao khí càng mạnh, khiến gã toàn thân nổi gai ốc, suýt tắc thở, chỉ đôi chút chậm chân, đao phong như chớp giật đã bức tới gần, muốn chẻ gã làm hai.

Bỗng đâu một thanh đoản đao từ mé bên lướt tới, nước thép xanh óng nháy loạn xạ. Keng một tiếng rõ to, thế đao của Tiêu Lãnh thoát chững lại, người vừa tham chiến cũng không chịu nổi kinh lực vô song của y, đánh rơi đoản đao, tay rướm máu. Nhưng một thoáng trùng trĩnh đó đã đủ phá vỡ đệ nhất

sát chiêu trong Tu La Diệt Thế đao. Khí đoạn Tu Di thực chất lợi hại vô cùng, song chẳng khác nào tát ao mò hết cá, không chừa cho địch nhân lối thoát, nhưng cũng bịt kín đường lui cho mình, người sử đao dồn hết khí lực vào đao, toàn thân tựa quả trứng bị bóc vỏ, đứt một chiều mà không không chế được đôi thủ, nếu gặp phải người cao cường như Công Dương Vũ, tất nhiên sẽ bị đối thủ thừa cơ đánh vào chỗ yếu hại, chết không có chỗ chôn. Năm xưa Tiêu Thiên Tuyệt giết bao nhiêu người bằng sát chiêu này, nhưng khi truyền thụ cho Tiêu Lãnh, lại nói:

- Chiêu này đã nhập ma đạo, không thể dùng bừa.

Văn Tĩnh tập trung thần trí ngự địch, chớp lấy khoảnh khắc Hải Nhược đao chững lại, gả lập tức nương thế phản kích. Bàn chân vốn dĩ di chuyển như ý, vận dụng Tam tài bộ đến mức cực diệu, lúc này gả khê lặc mình, áp sát mũi đao của Tiêu Lãnh, tiến đến nhanh như chớp, khép song chưởng sử xuất Tam tài Quy nguyên - chiêu thứ ba trong Tam tài chưởng. Chiêu thức rõ ràng, không mấy may màu mẽ tiêu xảo, nhưng chẳng khác nào cung cứng trương căng bắn ra mũi tên sắc nhọn: thiên thời – địa lợi – nhân hòa, khí của tam tài đều hóa vào một đòn Quy nguyên, dội thẳng lên ngực Tiêu Lãnh.

Hứng một chưởng ấy, Tiêu Lãnh lao đảo, giật lui đến hơn một trượng, y vẩy đao để lấy lại thăng bằng, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi và nghi hoặc ghé góm, ngó trân trân vào khúc đao gãy xanh ròn trước mặt. Còn Văn Tĩnh trụ lại, phóng mắt nhìn ra một nơi gần đấy. Ở nơi họ cùng nhìn đến, Ngọc Linh đang đứng sững, mắt nhìn lên trời. Trong chốc lát, ba người cùng đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, mặc gió lạnh hun hút lật tung vạt áo. Khỏe miệng Tiêu Lãnh ứa máu, máu chảy xuống tấm áo đen, thấm ướt khoảng ngực.

- Vì sao? - Tiêu Lãnh nuốt ực ngụm máu dâng đầy trong miệng, nhìn Ngọc Linh, hỏi bằng giọng khản đặc – Vì sao vậy?

Ngọc Linh đỏ lựng mặt, giật lui trước ánh mắt buộc tội của y, rồi lặng thinh, nhìn sang Văn Tĩnh với vẻ âu yếm, mắt chứa chan tình ý êm đềm. Đến kẻ mù cũng nhận ra hàm ân trong ánh mắt đó. Tiêu Lãnh sững sờ hồi lâu, vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, bỗng bật cười sảng sặc, chuỗi cười chạm đến vết thương nơi ngực, máu tươi trào ra khỏi miệng, song nỗi đau lòng còn dữ dội hơn nhiều, trái tim tan nát, y lao đảo chực khuỵu ngã.

- Em yêu hấn? – Nhìn Ngọc Linh, y cười sâu thẳm – Em yêu hấn ư?

Đã đến nước này rồi, Ngọc Linh cũng chẳng bền lên làm gì nữa. Nàng bặm môi, gật đầu, mắt đỏ lên, dịu dàng nói:

- Sư huynh! Làm anh bị thương, lòng em đau đớn lắm. Có điều, anh giết ai khác thì thôi, nhưng anh giết anh ấy, em... em không thể dễ yên. Dù bị sư phụ xé da lóc thịt, em cũng không thể giương mắt nhìn anh hại anh ấy... - Nói tới đây, sực nhớ ra mình hết lòng vì người ta như vậy, mà cái kẻ oan gia ấy lại đối xử nhẫn tâm với mình dường kia, nàng không nén được tủi thân, hai hàng lệ lặng lẽ tuôn xuống.

Tiêu Lãnh thần trí đã mê sáng, Ngọc Linh nói gì, y không còn nghe thấy nữa, nổi ghen hờn nghìn ngút như lửa, càng tích càng dày, mau chóng biến thành một luồng oán độc, cảm thấy cả thiên hạ này đều đáng giết. Y hấn học nhìn Văn Tĩnh, hai mắt tóe lửa. Nhận ra vẻ hung tàn quái gở ấy, Ngọc Linh thốt lên: “Nguy tai!” Nàng chưa dứt lời, Tiêu Lãnh đã bỏ nhào đến Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh dịch chân, xòe chưởng quét tới. Tiêu Lãnh né tránh, bồi trả một đao. Đao qua chưởng lại, hai bên đầu thêm một chấp nữa. Tiêu Lãnh thương cũ chưa khỏi, vừa rồi lại hứng một đòn Tam tài Quy nguyên, tạo nên thương mới, chưa đến mười chiêu, ngũ tạng đã nóng rực như lửa đốt, đao pháp chậm dần. Văn Tĩnh nhân cơ xẹt tới, tổng một chưởng vào lưng y, Tiêu Lãnh loạng choạng, ngã văng ra hơn năm thước. Y chống đao dậy, máu chảy ròng ròng khỏi miệng, biết mình không còn là đối thủ của Văn Tĩnh nữa, bất giác cười chua chát. Ngọc Linh nhìn cảnh ấy, lòng đau như cắt, khóc nói:

- Sư huynh! Đừng đánh nữa mà, anh em mình đi đi!

- Ta không phải sư huynh cô! – Tiêu Lãnh vẫn mắt, gằm gừ tiến về phía nàng, bộ dạng như con sói đói muốn ăn thịt người.

Văn Tĩnh lắc mình tới chắn trước mặt Ngọc Linh. Đúng lúc ấy phía xa dậy tiếng binh mã. Lệ sa như mưa, Ngọc Linh quỳ xuống van vì:

- Sư huynh! Em xin anh!

Nước mắt lăn trên nền đá xanh, chảy thấm xuống những kẽ trùng.

Tiêu Lãnh nhìn dấu lệ trên đất, hơi hơi tỉnh, lòng mang máng hối hận: “Vì sao ta lại đối xử với nàng thế này? Dù nàng sai đến đâu, ta cũng không nên đối xử với nàng như thế.” Thương và yêu dâng trào trong tim, sát cơ tạm thời lắng xuống, y cười buồn, điểm đao tung mình lên mái nhà.

- Chớ để hấn thoát!

Từ phía sau, Lưu Kinh Thảo kêu lên yếu ớt và kinh hãi, dợm chân toan đuổi theo. Ngọc Linh bèn băng đến chắn đường.

- Tránh ra! – Văn Tĩnh quát.

- Minh... - Ngọc Linh rớm lệ - hãy bước qua xác em đã.

Văn Tĩnh nhìn thấy chết đầy đất, nghiêng răng quạt chưởng tới. Nào ngờ Ngọc Linh cứ đứng trơ trơ, chẳng đỡ chẳng tránh. Vung chưởng tới cách ngực nàng ba tấc, Văn Tĩnh nhối lòng, rủ tay xuống. Lúc ấy binh sĩ đã ủa vào phủ, vây hai người vào giữa.

- Không được vô lễ! - Lâm Mộng Thạch rẽ đám đông bước lên, lướt mắt qua thăm cảnh xung quanh, cau mày, quỳ một gối xuống lạy – Mặt tướng đến cứu giá mệnh! Xin thiên tuế giáng tội.

Văn Tĩnh lặng thinh. Ngọc Linh nhìn gãi rồi quay mình đi ra. “Keng!” Quân sĩ hoành đao thương chặn đường.

- Đề... - Văn Tĩnh chấp tay sau lưng, ngửa mặt lên trời thở dài – Đề cô ấy đi!

Đao thương thu lại, chừa ra một lối nhỏ, Ngọc Linh chậm rãi bước, thân hình run run, đi xa dần giữa hai hàng dài binh khí.

- Kinh lược sứ trúng một đao, chạm tới lục phủ! – Lưu Kinh Thảo nhin đau, bắt mạch cho Vương Lập. Lúc ấy mặt Vương Lập đã vàng như nghệ, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê từ lâu rồi.

Lâm Mộng Thạch biến sắc, chực nói lại thôi. Văn Tĩnh nhìn sang y, mắt lóe sáng: Truyện "Côn Luân "

- Lâm thống chế muốn nói gì cứ nói đi!

Tiếng trống lặn với tiếng hò la như triều dâng âm âm vọng tới. Lâm Mộng Thạch nhẩn mặt:

- Chúng tiến quân bằng cả hai đường thủy bộ. - Y gục đầu. - Lại công thành nữa rồi!

Khóe miệng Văn Tĩnh rịn ra một nụ cười méo mó:

- Ông lên trước đi. Ta theo ngay đây!

Gã nói bằng giọng bình tĩnh đến nỗi Lâm Mộng Thạch thấy gai cả người, y cúi đầu lui ra.

Văn Tĩnh thả lỏng nắm tay, phui bụi đất trên mình. Nhiệt huyết bỗng đâu bùng bùng, toàn thân nóng sực

Vận xong bộ giáp tủa tử giát vàng, Văn Tĩnh khoác thêm tấm áo choàng thêu măng xà màu tím, tấm áo tung lên nhẹ theo cử động. A hoàn bung đến chiếc khôi bạch ngọc nặng trĩu, Nguyệt Thiên đón lấy, giúp Văn Tĩnh trùm lên mái tóc đen nhánh. Văn Tĩnh nhìn vào gương đồng, theo dõi chiếc khôi ngọc từ từ sụp xuống, tưởng chừng trong đó chứa đựng cả ngàn vạn sinh linh thành Hợp Châu.

- Thiên tuế! – Nguyệt Thiên dịu dàng nhắc – Xong rồi.

Văn Tĩnh nhắm mắt, rồi lại mở bừng, ánh nhìn sáng rực, lộ vẻ kiên nghị lạ thường.

oOo

Trên trời, đạn pháo tên bắn đan ngang dọc, tiếng dây cung bật khô khốc khiến màng nhĩ người ta lùng bùng.

Dưới thành, quân Mông Cổ hết lúa mạch trong vụ gặt thu, gặt rạp vạt này lại đến vạt khác, đốt trại tốp này lại đến tốp khác, như sóng đại dương vỗ không ngừng nghỉ vào tường thành kiên cố.

- Thiên tuế! – Lâm Mộng Thạch, vai cắm nguyên một đoạn tên gãy, máu nhuộm đỏ một bên giáp sắt, nghiêng răng nói – Hôm nay quân Mông Cổ chỉ tiến không lui, khí thế khác hẳn ngày thường, tựa như mất trí cả lũ!

Văn Tĩnh lặng thinh, chăm chú nhìn xuống chiến trường mờ sắc máu. Thành linh, quân Mông Cổ la rầm trời, mấy chục tên lính lách được qua một chỗ hồng trên hàng phòng thủ đối phương, lập tức xông vào lầu thành, múa binh khí vù vù hết sức kiêu dũng, đón nên quân Tống toi bời. Lâm Mộng Thạch cả kinh biến sắc, chực cất người lại vây chấn, đúng lúc ấy, Văn Tĩnh đã lướt đến như con đại điêu, vung tay nắm lấy bối tâm một người ném văng đi. Một tên lính Mông khác quét thương tới, Văn Tĩnh nghiêng mình tránh rồi nắm ngay lấy cán thương, mượn lực đối phương lảo nhào quay vòng, quét ngã liền sáu kẻ địch, kẻ đó lại lật tay phải ra sau, ánh kiếm lạnh giá kéo theo một màn mưa máu, hất cái đầu với khuôn mặt còn nguyên nét kinh hãi của một viên Bách phu trưởng xuống khỏi thành. Nên biết, khi Văn Tĩnh thi triển Tam tam bộ thì cũng là lúc gã biến phạm vi bốn mươi lăm bước xung quanh thành lãnh địa tung hoành của mình.

Quân Mông Cổ nhìn lên tường thành. Trông thấy một bóng người ẩn hiện như ma quỷ, liên tục hất người bên mình rơi xuống rào rào, họ nhất loạt thét lên kinh hoàng, nghe điếc cả tai.

Ngay lập tức, Bá Nhan té ngựa xông ra phát tiễn liên châu. Một lượt mười mũi tên bay vùn vụt về phía Văn Tĩnh. Văn Tĩnh lòng sáng như gương, dùng thần trí ngự địch, không cần nhìn, nhanh như chớp dịch chuyển liền sáu bước trước-sau-trái-phải, tránh được sáu mũi tên, còn bốn mũi thì dùng trường kiếm gạt đi. Bốn mũi tên thuận thế bật lên cao, găm thành một hàng trên rầm thành.

Bắn mười mũi không trúng phát nào, Bá Nhan vô cùng kinh ngạc, gò ngựa nín lặng. Quân Tống đã khôn đồn nhiều ngày vì Thần Tiễn tướng quân, nay thấy thế đồng loạt cất tiếng reo hò, sĩ khí dâng cao. Phía Mông Cổ thì ỉu xiu, thế tấn công cũng giảm sút. Chỗ hồng lập tức được bít lại.

Văn Tĩnh vẫy kiếm cho ráo máu, tách sĩ tốt thành hai hàng, giờ kiếm lên trước gió, vận khí đan điền nói to:

- Hôm nay đánh một trận. Thành còn người còn! Thành mất người mất!

Quân sĩ đứng trên cao dưới thấp đều nghe rõ mồn một. Tất cả cùng khua tay trước uy thế của Văn Tĩnh, cất tiếng hô vang:

- Người còn thành còn, sống chết với thành!

Sóng âm như con lốc tràn đi xa, vang vọng giữa núi Ba sông Thục, ngân nga mãi không dứt.

oOo

Lá cờ tiết lông trắng chậm chậm tiến lên, Mông Ca ngửa đầu nhìn:

- Đứa nào thế kia? – Ông ta hỏi.

Một viên thư lại người Hán lễ phép thưa:

- Hoài An Vương ạ!

- Hơ! – Mông Ca nói – Nó đây ư? Cái tên miệng còn hơi sữa mà cũng có chút bản lĩnh nhỉ! Truyền chỉ của trẫm, phá được thành rồi, nhất định phải bắt sống kẻ ấy, trẫm muốn tự tay chặt đầu nó!

Đoạn ông ta giơ tay, gầm lên:

- Nổi trống!

Tiếng trống gấp gấp trỗi dậy. Mưa máu tủa lên đầy trời.

oOo

Những cỗ chiến thuyền khổng lồ đâm sầm vào nhau trên sông, sáu chiếc tàu to tướng của quân Tống bị thuyền lâu Mông Cổ theo dòng xuôi xuống đâm ngay giữa mạn, thùng một lỗ, nước tràn vào ồ ồ, lính thủy nhao nhao nhảy khỏi thuyền hồng thoát thân. Cung thủ Mông Cổ xả tên như mưa, nước sông loang máu.

oOo

- Thiên tuế! – Tiếng tên lính truyền lệnh vang lên hỗn hển – Thủy quân Mông Cổ mạnh quá, Lữ Đô đốc không cự được.

Văn Tĩnh đưa mắt nhìn ra phía sông chốc lát rồi nói:

- Không cần chống cự nữa, cứ để nó tiến! Truyền "Côn Luân "

Tên lính truyền lệnh lộ vẻ nghi hoặc.

oOo

Ngẩn ngơ một lúc lâu, Lữ Đức xem chừng sức hiểu, gạt đầu bảo:

- Báo với thiên tuế, ta đã rõ rồi.

Trước sức tấn công của thủy sư Mông Cổ, hạm đội Tống triều trở nên chệch choạc. Sĩ Thiên Trạch dẫn người dòm đuôi đám tàn quân. Lưu Chính theo dòng xuống, áp sát dần cửa sông Hợp Châu, kê nỏ pháo bắn bùm bùm vào cửa.

Bỗng nhiều người rú lên chói tai. Trên đầu thành, Phá sơn nổ đã hăm chờ rất lâu bắt đầu khai hỏa, đá tên bắn xuống, mỗi đợt sáu phát, thuyền chiến Mông Cổ trúng tên vỡ toang, cảnh tượng hỗn loạn. Lữ Đức kéo tốp tinh binh sống sót thoát khỏi đám loạn quân, phối hợp từ xa với nỏ pháo trên thành, điều động ba trăm chiến thuyền qua lại ngang dọc giữa trận thế Mông Cổ tựa như vào chỗ không người. Sĩ Thiên Trạch đành bỏ cuộc truy đuổi, đốc đốc cứu viện. Đồi bên đại chiến chừng hai canh giờ, Lữ Đức mới rút lui. Thủy sư Mông Cổ tổn thất nặng nề, tàu chiến vỡ mất sáu phần mười, mười cỗ thuyền lâu3 chìm cả, Lưu Chính bị một mũi tên nổ xuyên qua bắp đùi, buộc phải lùi thủy quân lên thượng du.

Mông Ca chửi bới Sĩ Thiên Trạch thậm tệ. Cân nhắc một lúc, ông ta quyết định tập trung bộ binh đánh mạnh vào cửa bắc. Văn Tĩnh thấy vậy bèn hạ lệnh cho hai ngàn khinh kỵ theo cửa nam chạy ra ngoài, đánh vu hồi vào sườn Mông Cổ, dùng cung cứng nỏ mạnh tấn công khiến kẻ địch trở tay không kịp.

Mông Ca chẳng ngờ quân Tống còn dám công kích, gấp rút hạ lệnh cho năm nghìn quân A Túc4 nghênh chiến. Quân A Túc là đội kỵ binh do Mông Ca đưa từ thảo nguyên miền nam Nga La Tư tới đây, tiến lui thần tốc, tinh nhuệ dũng mãnh, song quân Tống chỉ cốt quấy nhiễu, chiếm được chút ưu thế là lập tức vòng qua thành rút về. Quân A Túc đuổi đến cùng. Tới cửa đông, trên thành đã sắp sẵn tên cứng đá nặng, thế là, hỏa pháo hỏa tiễn, con lăn đá vùn vùn trút xuống, người hét ngựa hí nhón nháo, đội kỵ binh tóc vàng mắt xanh mình vận giáp sắt thương vong nặng nề. Toàn khinh kỵ đang bỏ chạy cũng ngoái lại bắn cung xối xả, quân A Túc luống cuống vô cùng, vội vàng thoái lui, kiểm điểm nhân số thì đã mất đến ba phần mười, sĩ khí cũng vì thế mà giảm hẳn.

Mông Ca nổi cơn lôi đình, thay đổi trận pháp, cắt hai đội, mỗi đội một vạn người phòng thủ hai cánh, còn đích thân mình vẫy cờ tiết lông trắng đốc thúc tám đội, mỗi đội một vạn người, luân phiên tấn công cửa bắc. Đại quân như sóng lớn cuộn cuộn chảy về phía nam, lớp này chưa lặn, lớp khác đã trào lên, thay nhau xung kích, lính canh cửa bắc tử thương thê thảm, tường thành đá nhám như đã biến thành một cái thớt, binh sĩ hai bên tiến lui dịch chuyển trên đó, để lại hàng đống xác người nát nhừ.

oOo

Một viên tướng khề báo:

- Thiên tuế, con lẫn và đá bắn gần hết rồi.
- Tạm dừng đi! - Văn Tĩnh gạt mồ hôi lẫn máu trên trán, thấp giọng gọi – Lâm Thống chế! Lữ Đô đốc!

Lâm Mộng Thạch và Lữ Đức tiến lên đợi lệnh. Văn Tĩnh nghiêm nghị nói:

- Quân Thất người đông thế nhiều, sĩ khí mạnh mẽ, cần phải tước dần khí thế của chúng đi. Các ông mau cùng ta tuyển lấy tám trăm tinh binh, bốn trăm cung thủ, bốn trăm đao thủ, nấp trên đầu thành, tạo thế lưới giăng. Sau đó, ta trở cò lệnh chỗ nào thì các ông để hồng chỗ ấy, cho quân Thất đánh vào, lưới vây giăng sát chỗ hồng. . . - Mắt sáng quắc, gãi nhìn thẳng mặt hai người – Các ông làm được chứ?

Lữ Đức và Lâm Mộng Thạch chưa nghe đến dạng trận pháp như thế bao giờ, ngập ngừng bảo:

- Ngộ nhờ. . .
- Hiện thời thắng bại chỉ trong gang tấc mà thôi. – Văn Tĩnh cắt ngang – Hoàng đế Thất đã dốc hết vốn liếng đánh một canh bạc, dùng xa luân chiến pháp kéo dài cuộc tấn công này, chỉ bằng thử dùng cách của ta, đã là đánh bạc thì làm gì có chuyện không may may sơ sẩy. . . – Ngừng một lúc, gãi hời – Thế nào, các ông có điều binh được không?

Hai người bị khích, đồng thanh đáp:

- Tất nhiên!
- Hay lắm! – Văn Tĩnh giờ cò lệnh, trầm giọng nói – Hãy xem hiệu lệnh của ta đây!

Gã chậm chậm nhắm mắt, trút bỏ hết tạp niệm, mừng tượng quân Mông như mũi đao của Tiêu Lãnh, tuy thiên biến vạn hóa, nhưng gã đã nắm được cái chằm nhoay nhoáy ấy rồi.

Không còn bị tên và đá uy hiếp, đại quân Mông Cổ lại rục rịch công thành.

Mông Ca sáng mắt:

- Sắp phá được rồi!

Văn Tĩnh bắt đầu phát cò, một khoảng rộng chừng trăm thước giãn ra trên hàng phòng thủ.

Mũi tấn công sắc bén nhất của đại quân Mông Cổ là nhóm Phong Nhận lập tức trèo vào lầu thành, đồng đội phía dưới hoan hô rầm trời, song mấy chiến sĩ anh dũng còn chưa kịp xung sát, đã thấy bên đối phương tên nhô ra tua tủa, rồi loạn tiễn như mưa, đao quang như tuyết, thi thể và đầu người rơi lộp độp xuống đoàn quân dưới chân thành. Chỗ hở lập tức bít kín.

Chưa đến nửa canh giờ, người Mông Cổ lại khai mở được một quãng rộng độ hai trăm thước, binh sĩ chen chúc đổ về đó.

- Cung hí hoàng thượng, phá được Hợp Châu rồi! – Quân thần quỳ tâu rồi xưng tụng - Vạn tuế!

Mông Ca chực cười lớn, xây đầu toán binh sĩ trèo thành lại rơi xuống như mưa, người thì bị tên xuyên thấu xương, người thì chết ra quỹ không đầu. Mông Ca đương vui về lại nổi giận:

- Chuyện gì thế kia?

Chưa nói dứt, đã thấy chỗ hồng được lấp kín.

Cứ như thế mấy lần, đại quân Mông Cổ tổn hại nặng nề. Văn Tĩnh chuyên trở cò đến những nơi tập trung nhiều tướng sĩ kiêu dũng nhất của bên địch, dần dần lính Mông Cổ đâm chùn, rất nhiều người tiến đến sát chân thành rồi mà không dám trèo lên nữa. Văn Tĩnh thừa cơ ra lệnh trút con lẫn và đá cối xuống, quân Mông Cổ tức thì rục rịch muốn lùi, tám vạn người dùm dề xô đẩy, lộn xộn bát nháo hết cả.

Mấy lần tướng thắng cuối cùng lại thua, Mông Ca nổi giận đùng đùng, thúc chân vào bụng ngựa. Trục Nhật vô cùng thông minh, hiểu ý chủ nhân phóng vụt ra, đám tùy tướng không ngăn cản kịp.

Mông Ca phi đến dưới thành, vung roi ngựa quật sĩ tốt. Những hàng lính đang ngần ngại chưa quyết, ăn phải roi đều không dám lùi xuống nữa, tiếp tục liều chết tiến lên, đối mặt với tên với đá.

Thấy đối phương bỗng chốc khôi phục sĩ khí, Văn Tĩnh ngạc nhiên vô cùng, bèn chăm chú quan sát thật kỹ, nhận ra một tướng quân Mông Cổ vận y giáp hoa lệ đang tể ngựa khua roi, phóng tới vèo vèo, thần uy凛凛. Đại quân gặp ông ta đều rú lên bài hải, tránh rạp sang hai bên như cỏ ngã trước gió. Bá Nhan đang đứng đằng xa cũng trông thấy, tái mét mặt, hươu trăm mã đao đẹp đám sĩ tốt xung quanh, phi về phía chủ.

Văn Tĩnh phát lệnh kỳ. Phá sơn nổ lại khởi động, rít lên những tiếng chói tai, tên đá chứa kinh phong bật theo hướng Mông Ca.

Đại hãn Mông Cổ chợt cảm thấy buốt óc, vội khiến ngựa tránh, song Phá sơn nổ một loạt bắn đến hai mươi mũi tên, vừa dày vừa gấp, sức mạnh như phiến đá nặng trăm cân nhằm mặt xô thẳng tới, Mông Ca không tránh kịp, đành giật cương gấp, con thần câu lập tức tung vó chồm dậy, hứng cả loạt đá vào ngực, chết ngay tại chỗ. Mông Ca cũng bị xung lực cực lớn hất văng đi xa năm trượng, lộn một cái ngã chúi đầu xuống đất, chưa hết đà, lăn thêm năm thước nữa mới dừng lại được.

Bá Nhan phi bỏ hơi tai, tim gan như muốn vỡ. Tới nơi, y móc chân vào bàn đạp, nhào mình xuống ôm lấy Mông Ca, té ngựa ra khỏi trận. Văn Tĩnh thấy thế, lệnh cho Phá sơn nổ phát loạt thứ hai, khối đá khổng lồ vù vù đuổi theo. Bá Nhan khua trăm mã đao chém lại sau, đá tóe lửa vỡ tung, đại đao tuột tay bay mất, hồ khẩu cũng rách toạc, Bá Nhan ngã ngựa, lăn một cái rồi guồng dậy ôm Mông Ca chạy thật nhanh. Khi loạt tên phá núi thứ ba căng lên, y đã vượt ra ngoài tầm bắn.

Tiếng chiêng trời dậy, vang vang khắp trời Hợp Châu. Đại quân Mông Cổ rút mạnh về như nước triều. Văn Tĩnh tiến tới trước, chăm chú nhìn theo lá cờ tiết trắng biến mất dần nơi xa, bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Gã buồn bã thở dài, chống trường kiếm xuống đất, ngửa mặt nhìn lên bầu trời nhuốm đỏ rồi từ từ quỳ gối. Ánh dương rơi rớt chảy qua bộ khôi giáp vẫn vẹn của gã, hòa làm một với sắc máu đọng loang lổ. Máu lăn rờn rờn theo sống kiếm, thấm xuống kẽ đá, biến mất tăm...

“Kết thúc rồi!” Gã thầm gọi: “Bố ơi!”

oOo

Đại tướng, mưu thần, phi tử, lũ lượt quỳ đội bên trong và bên ngoài trường vàng. Mông Ca nằm trên thảm lông, cạnh gối là phi tử người Sắc mục đẹp nhất của ông ta. Một viên đại phu Mông Cổ đang tỉ mỉ xoa lên người Đại hãn thứ thuốc cao có hòa sữa dê, thuốc cứ xoa xong lại bị máu tử trong chảy ra xối bật đi. Bỗng đâu một luồng gió tà rờn rợn từ ngoài trường thi thút lườn vào, đèn đóm thoát tắt thoát sáng, chấp chặp chòn, Mông Ca khẽ rùng mình, mở bừng hai mắt. Viên đại phu giật thót, lơ tay đánh đổ thuốc xuống đất, chất thuốc trắng sữa nhoe nhoét hết cả ra.

Mông Ca bài hoải, mắt nhìn không rõ, chỉ thấy nhòe nhòe những bóng người, há miệng muốn nói nhưng không ra tiếng. Lần lần trông thấy đồng cỏ Nãi Man mệnh mang nơi quê nhà, bò dê đông đúc, sông Oát Nan sóng vỗ ì oạp, uyển chuyển chảy đi; trông thấy vàng mặt trời sắp lặn đỏ ối trên bình nguyên Nga La Tư, từng đoàn chiến binh nhìn về trời tây cất tiếng hát khúc ca du mục hùng tráng; trông thấy núi non trung nguyên nhấp nhô; trông thấy đầu người Sắc mục chất thành đồng trên dặm đường chinh chiến... Hân nghĩ tới đoạn khoái ý, tiếng cười sin sít bật ra khỏi cái cổ bị trẹo. Bỗng đâu, cảnh sắc trước mắt vụt thay đổi, những đồi xương trắng, những sông máu đỏ, thi thể la liệt chân thành Hợp Châu. Mông Ca thảng thốt, buốt lợn ốc, tưởng chừng có một tảng đá từ trên trời rơi xuống, càng lúc càng lớn, tựa ngọn Thái sơn đè bẹp đầu mình, toàn thân run rẩy dữ dội, cổ họng rít lên khô khè thảm thiết.

Mọi người nghe mà sồn gai ốc, một phi tử đánh bạo kê tay đến gần mũi Mông Ca, bỗng tái mặt ngất đi. Đại phu kinh ngạc chạm lên bàn tay nhợt nhạt của vị vương hãn, thấy tay lạnh ngắt, y rùng mình. Truyện "Côn Luân "

Ngoài trường, gió lạnh quay cuồng, đèn đuốc trong trường ngã nghiêng mấy lần, cuối cùng phụt tắt.

oOo

Văn Tĩnh uống hết chén rượu mạnh, nhìn theo Vương Lập thương nặng chưa khỏi đang được thuộc hạ dìu đi, nhớ lại chiến sự hôm nay, tưởng như chuyện đã xa lắm rồi, chợt nghe thấy Lữ Đức vỗ bàn ca:

“Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa.

Trận mưa vừa dứt

Ngóng trời xa uất hận kêu dài

Hùng tâm khích liệt.”

Các tướng hòa theo:

“Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dải nguyệt

Chớ lòng lơ kéo nữa bạc đầu

Ích gì rên xiết.”

Lâm Mộng Thạch nói vào, giọng rền như chuông, mạnh mẽ hùng hồn:

“Mỗi nhục Tĩnh Khang chưa gột hết,

Hận thù này bao giờ mới diệt

Cười cổ bình xa, giẫm Hạ Lan nát bét”

Các tướng hòa theo, khí thế hào hùng như nuốt cả sơn hà:

”Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ

Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.”

Đại sảnh lắng lại một thoáng, mọi người cùng nhìn Văn Tĩnh, ra ý đợi gã ca câu cuối cùng: “Rồi đây giành lại cả giang san. Về châu cửa khuyết.”
1743 1744 nhưng Văn Tĩnh chỉ cười buồn, lặng lẽ nâng chén uống cạn.

- Thiên tuế! – Lữ Đức giơ cao chung rượu – Lần này trở về Lâm An, nếu có việc gì dùng đến Lữ mỗ xin cứ nói. Lữ mỗ dẫu gan óc lầy đất cũng không dám từ nan.

Văn Tĩnh chưa lên tiếng, Lâm Mộng Thạch đã chen lời:

- Nói năng kiểu gì thế? Còn gọi là thiên tuế nữa ư? Hoài An vương dụng binh như thần, thiên tài trời sinh, đáng làm mười phiên vương, mười thiên tuế7.

- Đúng đấy! – Các đại tướng nhao nhao rộ lên – Hôm nay đã trừ được giặc ngoài, chỉ cần vạn tuế ra lệnh, chúng thần sẽ kéo sang đông, vào Lâm An, đoạt lấy long đình. . .

Đại sảnh ồn ào như chợ vỡ, mọi người không uống cũng say, mê man khoái chí.

Đêm đã khuya, tiệc rượu tàn. Văn Tĩnh ngồi kiệu trở về Trúc Hương viên, chợt nghe thấy phía xa có tiếng nhón nháo vọng lại, càng lúc càng rõ, dần dần nhận ra là tiếng than van ai oán dậy đất, kẻ khóc chồng, người hờ con, người gọi cha. . . Một nỗi bi thương xói lòng, Văn Tĩnh không nén nổi, bật khóc rầm rức, lệ tuôn lã chã.

oOo

Đêm đen như mực, bóng một con ngựa gầy lòa nhòa ẩn hiện, tiếng hí thê thiết vọng lên trời khuya. Ngọc Linh ngồi trên mái lầu thành Hợp Châu, gió hắt cuốn mưa phùn quét ngang má. “Sư huynh bị thương nặng thế, không biết đã đi đâu rồi?” Nước lạnh buốt chảy trên mặt nàng, chẳng rõ nước mưa hay nước mắt: “Ta làm anh ấy bị thương, sư phụ chắc sẽ từ ta. Ta là người Mông Cổ, cái gã của nọ ấy cũng ghét bỏ ta. Trời đất rộng lớn đường này, nhưng có chỗ nào cho ta? Có chỗ nào cho ta đây?” Đang miên man suy nghĩ, bỗng nàng nghe thấy phía xa có tiếng xe ngựa lộc cộc. Người Mông Cổ đang rút quân. Lại tiếng con hát gầy mã đầu cầm ai oán, thảm não cất khúc bi ca:

Chim ưng trên đồng cỏ rộng, bay từ nơi thái dương mọc, đôi cánh che lấp bầu trời, bóng rợp phủ trùm mặt đất, sói lang phủ phục, dê vàng sợ run.

Sông dài ơi, vì sao người thấm ướt lông vũ của ưng?

Núi cao ơi, vì sao người ngăn trở đường bay của ưng?

Chóp ơi, vì sao người giết đứt đôi cánh vàng óng ấy?

Bi thương quá đôi bi thương!

Biển đang gào thét, vùi lấp thảo nguyên

Núi đang sụp đổ, biến thành bình địa

Trời xanh vĩnh cửu ơi, vì sao nữ gọi người con trai cao ngạo trở về?

Dư âm tiếng ca bay đến tai Bá Nhan. Y ngồi trên ngựa, chăm chú dõi nhìn đèn đuốc le lói phía thành Hợp Châu, bất động.

A Thuật đột nhiên chạy đến, dừng lại sau lưng y, đôi mắt rực lên trong đêm

- Bá Nhan tướng quân!

- A Thuật à! – Bá Nhan ngoái đầu, dần từng chữ - Chúng ta sẽ còn trở lại đây.

- Vâng – Mắt A Thuật lóe lên sắc nhọn – Chúng ta sẽ còn trở lại!

Bá Nhan ngửa mặt hú dài, tiếng hú vắng vắng truyền đi xa. Ba quân đều kinh hãi. Y giật ngựa quay đầu đi cùng A Thuật, mưa gió mù mịt tấp vào mặt. Họ chìm dần trong bóng tối bao la.

oOo

Lại một buổi ban mai. Mặt trời rực rỡ nhô cao, bữa sáng ngồn ngộn trên bàn đã nguội tanh nguội ngắt. Nguyệt Thiên khẽ càu nhàu:

- Cái ông thiên tuế này toàn ngủ nướng thôi!

Nàng không nhìn được, đến gần phòng ngủ bằng gỗ từ đàn, lên đẩy cửa nhìn trộm vào, bất giác sửng sò. Trong phòng vắng lặng không một bóng người, trên giường chăn gối rất ngay ngắn, tấm Cửu Long ngọc lệnh óng

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cô vân xuất tú

Gió nồm hây hây, trời đã vào vụ cuối xuân. Ven sông, hoa đào tàn dần, phù xuồng dòng Hán giang 2 mệnh mạng, thông thả trôi về nam.

Xuân tàn con nước những đau lòng

Chống gậy tiêu dao đứng bãi sông

Bông liễu điên cuồng bay trước gió

Hoa đào khinh bạc chảy xuôi dòng.

Đỗ Phủ sáng tác bài Tuyệt cú mạn hứng³ này khi đang sống khốn khổ ở đất Thục, bài thơ nhắc chuyện hưng vong nhân thế, ngụ ý được mất khó lường. Người ngâm thơ là một nhà nho già, lúc ấy đương đứng bên sông, đôi mái tóc pha sương, khuôn mặt răn reo. Sau lưng ông, một cánh đào rụng xuống như bông tuyết, theo sóng dập dềnh trôi đi.

Một người áo đen đã đứng ở đây từ rất lâu rồi, nghe mấy câu thơ bèn liếc mắt nhìn những đóa hoa tươi tắn phủ đầy cây, bỗng nóng nảy thốt:

- Cái hoa rừng chết tiệt! Bông nào bông nấy toe toét, cười trông phát ghét!

Rồi y phất tay áo. Trên tán cây bên cạnh, hoa đào rụng xuống như mưa, một con chim giạt mình lao vút lên trời, bay vòng vòng kêu chiêm chiếp.

Nhà nho nghe động tĩnh ngoài lại, thấy gần đó có một vật đen nhem ngồi chồm hổm, đôi mắt xanh lè to tướng. Ông ta hoảng hồn, tưởng mình hoa mắt bèn dụi dụi rồi nhìn lại thật kỹ thì không thấy vật ấy đâu nữa. Đương ngờ ngác, bỗng ông ta rú lên, chúi người quay mình đi, không may đang đứng ven sông nên hụt chân ngã xuống, nước ngập đến thắt lưng.

Từ rừng hoa đào đi về phía tây chừng hai trăm bước là đường cái quan, bên đường có một quán trọ, tuy rất đơn sơ song cũng rộng rãi. Một gã chạy việc đương đứng ngoài quán, nhìn về hướng tiếng rú đằng sông, cười nhạt:

- Lão Diệp lại lên con rồi, chẳng để cho người ta nghỉ nữa.

Một gã khác cười:

- Chắc là nhớ vợ. Các cụ dạy rất đúng: học trò dài lưng tốn vải. Tụng cho lắm chữ nghĩa vào, có bà vợ cũng không kham nổi!

Đám phục vụ bận bịu suốt sáng, vốn dĩ rất mệt, nhưng nghe những chuyện gió trăng ấy đều phá ra cười, hào hứng hẳn lên. Một người tùm tùm bảo:

- Kể cũng kỳ, lão Diệp tuy già xấu nhưng lại có cô vợ khá đằm, dạo xưa tôi từng gặp rồi. Bây giờ cô ả đã đi theo giai, chẳng biết thằng cha nào được hưởng phúc!

Một gã giễu:

- Cái phúc ấy thì giống hèn mọn nhà anh có tu mười kiếp nữa cũng không với tới, đừng có mơ!

Gã nọ bị một phen tên tò giữa bao nhiêu người, đỏ bừng mặt cười khẩy:

- Xin chú! Lại chuột chù chê khi hôi. Lòng vả lòng sung cả...

Đương mãi nói, bỗng nghe trong nhà thét ra:

- Tiểu nhị đâu, cho thêm mâm rượu nữa nào!

Gã giật nẩy mình, vắt cái giẻ lau cái bồn lên vai, đổi ngay ra nét mặt vui vẻ:

- Đến ngay đến ngay!

Rồi gã chạy ào đi, lao qua tấm rèm cửa bám đầy những đất vàng. Trên rèm viết bốn chữ lệ “Quán cổ Nghi Thành”.

Trong quán chật ních, không khí hết sức ồn ã. Một người đàn ông râu quăn đón lấy mâm rượu, đặt cách xuống bàn làm đồng bát đĩa linh kinh này tung tung. Gã bày ra hai bát men to, rót đầy rượu, cười bảo:

- Có câu: nê thân nê cả cây đa! Tiếng tăm như Một phong quyền Tiêu Phóng Hạc và Đa đình thần Phùng Khuy mà vừa nhìn thấy danh thiếp của Vân đại hiệp là tỏ vẻ cung kính hết sức, Hàn Tranh tôi đi đưa thiếp cũng được thơm lây... - Nói rồi mặt mày rạng rỡ, gã cầm bát rượu nốc một hơi cạn sạch.

Ngồi bên kia bàn là một người đàn ông gầy gò nhỏ thó, bứt bứt sợi râu cằm:

- Những tưởng sau Hoài An vương, trên đời chẳng còn anh hùng nữa. Lần này Vân Vạn Trình chiêu tập đại hội, kẻ cũng như điểm thêm một chút hào khí cho thế đạo.

Hàn Tranh lại uống bát nữa, cười bảo:

- La lão ca! Người ta thường nói, anh hùng đời nào chẳng có. Hoài An vương cố nhiên là giỏi rồi, nhưng tôi thấy Vân đại hiệp cũng chẳng kém. Cứ ngắm mà xem, quân mình đánh Thát đều lấy một chọi mười, mấy nghìn hào kiệt tập trung ở Hợp Châu làm gì không giúp được ông ta tróc thẳng đến sào huyệt giặc? – Hàn Tranh nói vào hứng, lại rót thêm bát nữa, uống ừng ực ừng ực. Từ lượng gã rất khá, uống liền ba bát mà mặt không đỏ sẫm.

Người họ La chừng như có tâm sự, gõ gõ năm ngón tay lên cạnh bát, thờ dãi:

- Hàn lão đệ tuổi trẻ nhiệt tình, thực khiến La Tùng ta ngưỡng mộ. Nhớ dạo ở Hợp Châu, ta cũng từng đánh vài ba trận với quân Thát. Dụng binh trên chốn sa trường phức tạp hơn đơn đả độc đấu nhiều. Ta nghĩ, lính Thát thật sự rất lợi hại!

Hàn Tranh đã uống hơn nửa bát rượu, nghe vậy đặt cách bát xuống, lớn tiếng bảo:

- La huynh nói làm người ta nản quá. Bao nhiêu năm nay quân Thát giao chiến với Đại Tống, cuối cùng thì sao? Chỉ biết nhìn đất nước tươi đẹp này mà tức nỏ đom đóm mắt chứ có gì hơn đâu!

Người họ La cup mắt, giờ tay mở ngực áo, để lộ một đường sẹo đao đen xì từ chỗ tim kéo xuống đến thắt lưng, cười buồn:

- Hồi ở Hợp Châu có Trần Nhạc tướng quân Tôn Hạo và Loạn vân thương Ngải Minh, ai trong hai người đó mà chẳng giỏi gấp mười La Tùng này? Về sau ra sao? Tôn huynh chết giữa đám tên bay đạn lạc, Ngải huynh còn thế thảm hơn, cả đời dùng thương mà mất mạng dưới rừng thương. La mỗ lĩnh một đao, nằm liệt giường cả tháng trời, cứu được tính mệnh kẻ cũng là may lắm... .

Tiếng lão xào trong quán hơi dịu đi, mấy chục cặp mắt quay lại nhìn vết sẹo.

La Tùng khép áo, cầm bát rượu uống một hơi, ánh chừng từ khí bốc, hai mắt đỏ ngầu. Hàn Tranh cúi đầu uống rượu, chẳng nói chẳng rằng. Chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng tiều nhị chào mời, ai nấy ngẩng đầu nhìn. Một người đàn ông và một người đàn bà bước vào. Người đàn ông cao gầy, trán rộng mày dài, mắt sáng niêng tươi trông rất dễ gần. Người phụ nữ nước da trắng mịn, nét mặt thanh tú, tuy vận áo thô trầm cổ nhưng vẫn rõ ra nhan sắc trời sinh, tay dắt một đứa bé tóc xòa, mặt hồng hào, mắt đen láy đang nhìn lướt rất nhanh khắp mặt mọi người.

Người phụ nữ xinh đẹp liếc quanh, cau mày bảo:

- Đương gia, ở đây bẩn thỉu quá! Đổi chỗ khác đi.

Người đàn ông gật đầu:

- Được!

Họ toan quay ra thì đứa nhỏ cong môi kêu:

- Không! Chân con mỏi dừ rồi.

Người đàn ông tròn mắt, đứa bé rụt đầu lại:

- Mẹ ơi!

Thiếu phụ xoa đầu nó, cười bảo:

- Được được! Theo ý con, mình không đi nữa. – Rồi ngoảnh sang tên phục vụ, nàng lạnh lùng nói – Sao ngây ra như phỗng vậy? Mau đi dọn một cái bàn cho chúng ta!

Thấy một người đương nói nói cười cười lại có thể trở mặt nhanh thế, gã tiều nhị ngạc nhiên vô cùng, may mà đã tiếp xúc với bao nhiêu khách từ nam ra

bắc rồi, phản xạ ít nhiều cũng linh hoạt, gã liền cười xòa:

- Xin lỗi bà, quán nhỏ người đông, chỉ có cách ghép bàn ghép ghế ngồi thêm... - Đang nói, chợt nhận ra vẻ mặt đe dọa của người phụ nữ, tim gã đập thình thịch, giọng yếu hẳn đi.

Người đàn ông khẽ bấm tay vợ, cười bảo:

- Vậy nhờ anh!

Gã tiểu nhị mừng rỡ vâng dạ luôn miệng. Thiếu phụ trừng mắt nhìn chồng, trách:

- Đồ ngốc! Hết như cục bột ấy, mặc tình người ta nhào nặn, họ nói đông, mình đổ có dám nói tây... - Nàng lăm bằm mãi, nhưng anh chồng cứ cười cười, chẳng ừ chẳng không.

La Tùng đã chăm chú quan sát người đàn ông từ khi họ bước vào quán, lúc này nghe anh ta bị cô vợ oán trách kỳ kèo, y bèn vịn bàn đứng dậy, chỉ tay vào chiếc ghế dài bên cạnh mình, tươi cười mời: Truyện "Côn Luân "

- Nếu tôn giá không chê, xin đến đây ngồi.

Người đàn ông sáng mắt, cười đáp:

- Đa tạ ý tốt của huynh đài, chúng tôi đành quầy quác một chút! – Đoạn dắt vợ con tới gần, thông thả ngồi xuống.

Hàn Tranh uống đã hơi nhiều, kẻ cả giờ bắt rượu lên bảo:

- Hàn Tranh bắt tài, hiệu xưng Phiến giang thủ. – Xong trò La Tùng giới thiệu – La huynh đây biệt hiệu La Đoạn thạch, luyện tập thứ công phu ít có. Hiền khang lệ xem chừng cũng là con nhà võ, chẳng hay cao danh quý tính là gì?

Người đàn ông liếc thiếu phụ, hơi lúng túng, vòng tay đáp:

- Hào hán đừng khách sáo! Tên tuổi chúng tôi thấp kém thực không đáng nói ra.

Hàn Tranh nghe giọng điệu lấp liếm, rất không bằng lòng:

- Người này hành sự dút dặt, chán quá!

Gã cười ha hả, cầm bát rượu dốc vào họng. La Tùng nhìn người đàn ông, lòng nghi hoặc: “Trông bề ngoài thì nhang nhác, khổ nổi năm đó thân phận mình thấp hèn, chỉ được ngó từ xa có hai lần, cũng không rõ lắm”

Hàn Tranh lại uống cạn hai bát rượu to, chiuén choáng đưa mắt nhìn cặp vợ chồng họ:

- Nói như vậy tức là, không phải huynh đài đến đây để tham dự “Quần Anh minh4”?

Người đàn ông lắc đầu. Đứa bé thỉnh thoảng chen ngang:

- Quần Anh minh có biểu diễn gấu chó phải không? – Nó nói nhanh quá, ông bố không ngăn kịp, ra ý bực bội. Đứa bé lè lưỡi rúc vào lòng mẹ.

Hàn Tranh thoát tiên không phản ứng gì, nhưng chỉ chốc lát là biến sắc, đập bàn tức giận:

- Mày nói gì vậy? Quần Anh minh là nhóm họp của các anh hùng hào kiệt Đại Tống, ai bảo là biểu diễn gấu chó? – Gã vừa nói vừa dậm một chân lên ghế đầu. - Nếu ba người nhà các ngươi không giải thích cho rõ ràng, e rằng hôm nay không ra được khỏi cái cửa này.

Người đàn ông hoảng hốt, vội vã van lơn:

- Hào hán bớt giận! Trẻ con nói năng linh tinh, chỉ là đùa thôi mà.

Nghe giọng y nhát chết quá, Hàn Tranh dịu nét mặt, nhưng trong bụng càng thêm khinh bỉ.

Thiếu phụ vuốt má con, cười hỏi:

- Tiêu nhi! Người lớn bàn luận, trẻ con sao lại nói leo?

Đứa bé bĩu môi:

- Tại mẹ đẩy thôi? Mẹ chả bảo toàn gấu chó nện nhau còn gì!

Hàn Tranh không nhịn được nữa, đứng thẳng dậy, nắm môi nắm lợi quát:

- Con mẹ mày! Thằng khỉ nói lại tao nghe! Ai là gấu chó?

Người đàn ông cuống cuống toan kéo đứa trẻ lại đánh, nhưng thiếu phụ đã nhanh tay ôm con vào lòng, mắng mỏ:

- Thằng hư đồn dăm nói năng bậy bạ, xem ta trừng trị mày thế nào đây! – Đoạn giờ tay tát khế lên má nó, nhưng liền đó nàng giăn nét mặt, bật cười khúc khích. Đứa trẻ cũng cười khanh khách.

Ông bố thấy hai mẹ con thông đồng với nhau, chẳng biết làm thế nào, đành đứng dậy vòng tay nói với Hàn Tranh:

- Lòi trẻ đại không biết tính suy, mong hảo hán lượng thứ.

Mặt Hàn Tranh vẫn xám xanh. La Tùng vẫy tay cười:

- Thôi nào, trẻ con nói năng có cân nhắc gì đâu, bỏ qua đi!

Hàn Tranh cười khẩy:

- La huynh nói thế là sao? Thằng bé này rõ ràng có ý chửi Quần Anh minh của chúng ta là Cầu Hùng hội⁵, phép tắc đâu thế? Con hư bởi cha dong, người làm cha cái kiểu gì vậy? – Gã vừa nói vừa nhào người sang, dí ngón trỏ vào mũi người đàn ông. Anh ta luống cuống cúi đầu lấp bắp.

Thiếu phụ thấy chồng chịu nhục, dựng đôi mày liễu, toan can thiệp, chợt một giọng khàn khàn cười lên:

- Tổ sư bố con gấu! Sư huynh xem, thế đạo thời nay biến đổi cả rồi, vô duyên vô cớ lòi đầu ra lắm kẻ khôn kiếp như vậy? Rõ ràng là phường nhát chết giả áo túi com, lại khăng khăng tự xưng anh hùng hào kiệt, nay chống đây mai phản kia. Ha ha, đúng là hóng gió bắt bóng, theo đám ăn tàn, mặt tro như thốt!

Một giọng khác lạnh lạnh:

- Sư đệ nói chí phải.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng nói, thấy trong góc nhà có hai đạo sĩ, một người mặt trắng không râu, một người mặt đen mồm to, mũi khoằm khoằm, chính là người lên tiếng lúc đầu. Tên đạo nhân mặt trắng đang cười hùa theo, đôi mắt hình tam giác nhìn xoáy vào thiếu phụ. Nàng khó chịu, hừ khê ngoảnh đi.

Hàn Tranh đương tức đẩy một bụng, nghe vậy bước vòng qua bàn, hung hãn hỏi:

- Thằng mọi mũi trâu⁶, người thử nhắc lại lần nữa xem?

Đạo sĩ mặt đen cầm bát rượu, cười bảo:

- Ông quên mất, gấu chó không hiểu tiếng người. Ông có nói một trăm một vạn lần cũng chưa chắc nó hiểu.

Hàn Tranh nhịn không nổi, chẳng đợi đối phương dứt lời đã nhảy xổ tới, đâm thẳng vào ngực trái hắn ta. Đạo sĩ mặt đen ngồi im không nhúc nhích, chỉ hơi rùn vai tránh khỏi quyền, tay phải vẫn cầm bát rượu đưa lên mồm, thong thả uống.

Hàn Tranh thâm kinh hãi, chuyển quyền thành chưởng giang thẳng cánh tát vào mặt đạo sĩ. Hắn lại giờ tay trái gạt đi, cười hi hi bảo:

- Công phu mèo què của con mà cũng đòi giữ Hương Dương Xú Dương⁷ cái gì? Hà hà, ông khuyên con nên cuốn gói về quê giữ cho kỹ cái giường của con dâu đi, kéo bị đứa khác nó ngủ thay mất thì không được dễ chịu lắm đâu. . . - Hắn vừa cười nói vừa nhẹ nhàng múa tay trái, vô hiệu hóa thế tấn công của Hàn Tranh.

Thấy một kẻ tu đạo mà nói năng tổn đức độc địa như vậy, Hàn Tranh càng tức giận, liền tiếp xuất hiểm chiêu, nhưng đều bị tên đạo sĩ phẩy tay hóa giải. Gã vừa hải vừa then, rống lên một tiếng thật to, tung liên hoàn cước. Đạo sĩ mặt đen vẫn ngồi yên xoay trở bất tiện, thành ra không cản kịp. Một chân ghé đầu bị đá gãy rắc. Hàn Tranh xoay người thét:

- Đứng lên ông xem! – rồi lẳng chân đá ngang, ba chân ghé còn lại gãy cả.

Ai nấy cho rằng đạo sĩ mặt đen ắt phải đứng dậy, không ngờ hắn cứ ngồi vững như đồng, tay cầm nguyên cái bát, lưng rượu trắng còn lại không một chút gợn, vẫn phẳng lặng như gương. Mọi người kinh ngạc nhìn kỹ thì nhận ra hắn đã xuống tấn, hai chân chống chắc tựa đóng đinh.

Hàn Tranh vừa xấu hổ vừa giận dữ, thâm hiểu đối phương võ công cao hơn mình nhiều quá, song trước cặp mắt chăm chú của bao nhiêu người, đã đâm lao đành theo lao, gã nghiêng rặng, giờ chân quét ngang hai chân đạo sĩ, nghĩ bụng ông mày thua thì thua, nhưng nhất định phải bắt mày đứng lên. Đang mải nghĩ, bỗng thấy đạo sĩ mặt đen ngửa cổ dốc hết rượu vào họng rồi vung tay phải ném thẳng cái bát vào mặt mình, Hàn Tranh vội vàng né sang trái. Đúng lúc đó đạo sĩ mặt đen lại đá móc chân phải lên, ngực Hàn Tranh thành ra ngửa đón ngay đầu mũi chân hắn. Hứng cú đá nặng như một cú chùy, gã Phiến giang thủ hực lên, bắn vù ra ngoài một trượng, miệng phun máu toe toét, ngất lịm đi.

La Tùng chạy rào tới đỡ Hàn Tranh, trừng mắt nhìn đạo sĩ mặt đen:

- Bàn không cước?

Tên đạo sĩ đứng thẳng dậy, cười đáp:

- Kề ra người cũng còn có mắt, nhận biết được chiêu thức của đạo gia ta! Thằng họ La kia, người đập đầu lạy ta ba cái, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện, nếu không cước này... - rồi nhún nhẹ chân, nền đá xanh nứt vỡ, hần cười ha ha - sẽ dẫn người làm mấy khúc, biến người thành một phiến đá vỡ8 thật sự đấy.

La Tùng nhìn hần từ đầu đến chân, cười nhạt:

- La mổ đầu mấy khúc cũng là đá cứng. Còn túc hạ, đầu nguyên vẹn gấp mười cũng chỉ là bãi phân chó mà thôi.

Mọi người cười ồ. Trên mặt tên đạo sĩ, khí xanh thoáng nổi rồi tan ngay, hần cười khả khả, rùn người tống quyền phải vào ngực La Tùng. Họ La chuyển mình tránh, bóp lấy cổ tay đối phương, nhưng y chưa kịp hành động gì, quyền trái của đạo sĩ cũng đã tới nơi, cổ tay phải thì giăng về như con trăn ngoắt đầu. La Tùng, vẫn trong tư thế tấn, bị lôi ngay đến trước nắm đấm của tên đạo sĩ, y cả kinh biến sắc, giơ chân đá vào thân dưới hần ta.

Đạo sĩ mặt đen cười:

- Đến vừa khéo! – Đoạn quay cánh tay. La Tùng hạ bàn không vững, bị hần ném vù đi. Đạo sĩ mặt đen lác mình theo, tóm lấy búi tóc La Tùng, cười khẩy – Sư huynh, đỡ này! – rồi hần khoa tay lẳng La Tùng đi lần nữa.

Đạo sĩ mặt trắng thông thả đứng dậy, giơ tay đón lấy La Tùng, cười hi hi bảo:

- Quả cầu da này liệng sướng thật, ta cũng chơi cho vui.

Trong lúc hần nói, La Tùng đã lại bay vèo đến chỗ đạo sĩ mặt đen. Đường đường một hần tử mình cao sáu thước như y mà bị người ta đùa nghịch như đồ chơi, thực xấu hổ không để đâu cho hết. Chủ khách trong quán đều cảm thấy bất bình, nhưng khiếp sợ trước võ công của hai tên đạo sĩ, đều không dám đứng ra can thiệp. Truyện "Côn Luân "

Đạo sĩ mặt đen bắt lấy La Tùng, cười lớn:

- Ai bảo con tự xưng hòn đá, ha ha, dùng con chơi cầu cũng khá vừa tay.

Nghe hần ta nhục mạ, La Tùng giận lòi mắt, bỗng đầu người nhẹ hẫng đi, thì ra lại bị tung sang phía đạo sĩ mặt trắng rồi. Tên đó cười nói:

- Sư đệ, chúng mình chơi xô số nhé. Ném thẳng này đi, ai cướp được trước sẽ không phải trả tiền com hôm nay.

Đạo sĩ mặt đen hướng ứng:

- Trò đó hay đấy!

Đạo sĩ mặt trắng cười hi hi, hất tay, La Tùng liền bay vù ra ngoài quán. Hai đạo sĩ có ý phô trương, cử động nhanh như chớp lướt đi theo. Song chưa áp lại gần, mắt họ đã hoa lên, ở khoảng đất bằng phẳng phía trước bỗng mọc ra một người, nhẹ nhàng bắt lấy La Tùng. Chính là người đàn ông nhu nhược đi cùng vợ con ban nãy. Đạo sĩ mặt đen vô cùng kinh ngạc, thỉnh thoảng lại thấy chân phải căng một cái, thì ra bị ai đó móc chân. Vốn dĩ hần đang chạy rất nhanh nên mất đà, chân phải hẫng lên phía sau, chân trái choãi về đằng trước, toan đứng thế Kim kê độc lập để trụ vững thân hình, ai ngờ người kia lại thuận thế móc tiếp, lần này thì dụng kình rất mạnh, treo hần lộn ngược lên rồi rảy ngã.

Cũng may tên này võ công thiện nghệ, đầu chưa chạm đất, hần đã chống hai tay nhảy ngược trở lại, bộ mặt đen cháy chuyển màu xám đất, nhìn trái ngó phải, đôi mắt tóe lửa. Chợt nghe một giọng trẻ con cười hỏi:

- Mẹ ơi! Dưới đất có xương hay sao ấy nhỉ?

Đạo sĩ ngoảnh nhìn, chính là đứa bé ngồi trong lòng thiếu phụ xinh đẹp. Mẹ nó bảo:

- Tiêu nhi! Con nói vớ vẩn, dưới đất làm gì có xương?

Đứa bé đáp:

- Thế thì lạ thực! Không có xương thì đạo trưởng đen úp mặt xuống đất làm gì vậy?

Trong phòng bỗng lặng đi, rồi tất cả cùng phá lên cười như vỡ nhà. Thiếu phụ xoa đầu con, tùm tùm bảo:

- Tiêu nhi! Con tò mò quá đấy. Đạo trưởng là người xuất gia, chỉ ăn chay chứ không gặm xương đâu.

Đứa bé lại nói:

- Mẹ chả đã dạy, con cứ coi nó như A Hắc đi cơ mà!

Người xung quanh không nhận được góp chuyện:

- A Hắc là ai?

Đứa bé cười đáp:

- A Hắc là con chó mực to của nhà cháu, trông đen như đạo trưởng đây.

Mọi người vốn dĩ căm ghét đạo sĩ mặt đen, nghe vậy cùng cười nghiêng ngả. Bộ mặt đen của tên đạo sĩ chuyển sang tím bầm, hắc học lên, khép song quyền đẩy về phía hai mẹ con. Thiếu phụ vẫn cười tủm tỉm nhìn con trai, tựa hồ không hay biết gì hết. Anh chồng cau mày, vội buông La Tung xuống, chạy ào tới giữ tay đạo sĩ mặt đen. Thiếu phụ nhượng mảy về sót ruột.

Bị nắm cổ tay phải, đạo sĩ sửu chiêu Phao chuyên dẫn ngọc⁹, quyền phải lồi về phía sau, quyền trái tổng lên phía trước. Nào ngờ kéo kéo đẩy đẩy, đối phương không những không nhúc nhích, mà còn lật chưởng tóm luôn lấy cổ tay trái hắn, tên đạo sĩ không suy tính nhiều, phi luôn Bàn không cước vào người đối thủ. Song hắn vừa giơ chân đã bị người đàn ông dẫm lên bắp vế. Đau muốn chết, hắn định giơ nốt chân trái, bỗng cảm thấy hai luồng nóng ầm từ song chưởng của người đó chảy vào mình, thân thể liền nhũn nhẽo uể oải, không còn chút khí lực nào nữa.

Thấy bạn mình yếu thế, đạo sĩ mặt trắng gầm lên, chạy ào tới, song chưởng êm ru vỗ vào lưng người đàn ông. Chưởng vừa nhanh vừa tàn độc, chưa ai kịp cất tiếng kêu, người đàn ông đã lắt mình dịch chuyển, đổi vị trí với đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng đẩy song chưởng tới nơi, sợ làm sư đệ bị thương, vội thu kinh lực, bỗng đâu một luồng nóng ầm từ lưng đạo sĩ mặt đen lại theo chưởng chảy ngược vào người hắn, dòng thẳng đến ngũ tạng. Đạo sĩ mặt trắng cảm thấy gân cốt rã rời. Rồi “bịch bịch”, hai anh em một trước một sau khụy gối ngã vật xuống chân người đàn ông. Truyện "Côn Luân "

Thiếu phụ kêu ôi chà, cười nói:

- Nhị vị đạo trưởng đa lễ thể, không sợ đương gia ta tổn thọ hay sao?

Hai đạo sĩ xấu hổ căm uất, khôn thay kinh mạch đã bị khống chế, không sao mở lời được, chỉ biết trợn mắt tức giận mà thôi. Người đàn ông liếc vợ, thờ dài, buông chưởng khỏi hai đạo sĩ. Họ giãy giụa muốn vùng dậy, nhưng nội kinh đối phương chưa dứt, khiến tứ chi họ mềm nhũn, không thể đứng lên ngay được.

Đạo sĩ mặt trắng nội lực rất khá, nhắm mắt vận khí chốc lát, sau thốt ra một tiếng trầm trầm, đứng dậy, đảo tròn mắt, nhìn đứa bé chăm chăm, cười nhạt:

- Tiểu thí chủ, sư đệ ta đùa bỡn tên họ La chứ đâu có động đến ngươi. Vì sao ngươi thò mặt ra ngang chân y? Ở đời này cái gì cũng phải có lý của nó, tiểu thí chủ hãy giải thích cho rõ ràng đi.

Mọi người nghe vậy rất kinh ngạc. Vừa rồi hai bên giao thủ quá nhanh, chẳng ai nhìn kịp, chỉ nghĩ thiếu phụ lên ra tay kéo ngã đạo sĩ mặt đen, không ngờ người xuất thủ lại là con trai nàng.

Thằng bé lè lưỡi cười khanh khách:

- Ông đừng đổ oan cho người tốt, tôi bé thế này, làm sao mà ngang chân hắn được?

Tất cả đều cảm thấy phải lẽ, nhao nhao phụ họa:

- Đúng đó, ngươi đường đường là một hán tử cao bảy thước, tại sao lại vu khống cho một đứa trẻ?

Đạo sĩ mặt trắng tức giận nhìn thằng bé, da mặt từ trắng đổi xanh, từ xanh đổi đen bầm.

Người đàn ông chợt nhượng mảy, nghiêm nghị nói:

- Tiểu nhi! Làm thì đã làm rồi, không được trối trối!

Đứa bé bĩu môi, lườm ông bố rồi nói với tên đạo sĩ mặt trắng:

- Ủ đây! Cái lão mặt đen kia không trêu ghẹo gì ta, nhưng ngươi thì nhìn mẹ ta khiến mẹ ta khó chịu.

Đạo sĩ ngăn người, mặt thoát xanh thoát đỏ. Ông bố nhìn con trai, thờ dài, mắt lộ nét buồn.

Thiếu phụ tươi cười ôm con thật chặt, lòng mừng vô hạn: “Chỉ có con là tinh tường, luôn nhận ra tâm trạng của mẹ, giúp mẹ xả giận.” rồi liếc chồng, lại nghĩ: “Cái gã ngốc Văn Tinh không ngờ cũng giúp ta sinh hạ được đứa con thông minh tinh quái nhượng này. Con thật giống ta, quyết không để người khác bắt nạt.” Nghĩ tới đây, nàng nắm bàn tay nhỏ của con, thầm nhủ: “Thời gian trôi đi nhanh quá, Tiểu nhi đã mười tuổi rồi!”

Cặp vợ chồng ấy chính là Lương Văn Tinh và Tiêu Ngọc Linh. Sau chiến dịch Hợp Châu, hai người mua một con thuyền sang đông, mấy tháng sau cập thẳng cảnh Lư sơn. Đôi vợ chồng trẻ lên bờ du ngoạn, nhận thấy sơn thanh thủy tú, ngắm mãi không hết. Lúc đó Tiêu Ngọc Linh đã mang thai hai tháng, người đã hơi nặng nề, Lương Văn Tinh cho rằng không thể phiêu bạt mãi được nữa, bèn dừng chân ở một cái làng tên là Bạch Thủy Loan dưới chân núi Lư

Tám tháng sau, Ngọc Linh trở dạ, nào ngờ khó đẻ, dù võ công cao cường nhưng nàng cũng lăn lộn dờ sống dờ chết. Khó khăn lắm đưa con mới ra, song không khóc không vui gì hết, chỉ nhắm mắt ngủ, miệng nhoen cười. Bà đỡ cù nách, cào lòng bàn chân, thử hết mọi cách, đứa trẻ chỉ cười khanh khách. Ngọc Linh sinh nở tuy vất vả, song nhìn con tươi tắn như vậy cũng cảm thấy bớt khổ sở phần nào, nàng ôm đứa trẻ sơ sinh, lòng ngập tràn thương yêu. Bà đỡ thì lắc đầu quầy quậy, nói rằng chưa từng gặp cười ấy bao giờ, thật là bất tường, còn kể trong vùng có câu tục ngữ “Cười dữ khóc lành”. Ngọc Linh tính tình nóng nảy, nghe nói năng bậy bạ như vậy tức giận vô cùng, bất chấp mới sinh trong người mệt nhọc, liền chồm dậy xô bà ta ngã ngửa, tay nắm chân đá. Cũng may nàng còn yếu, Văn Tĩnh lại cố sức can ngăn, nếu không chắc bà đỡ đã mất mạng ngay ở đấy rồi.

Văn Tĩnh hết lời khuyên nhủ vợ, lại đèn tiền và tiền bà đỡ, lúc quay về nhà, người đã mệt mỏi. Lần đầu làm cha, nhìn vợ ôm con ngủ, y thấy người lâng lâng như mơ, vui mừng khôn xiết, bất kể nhọc mệt, ngồi giờ sách tra điển nghĩ cho con một cái tên thật hay. Nhưng đâu phải lúc nào cũng ước gì được nấy, y càng vắt óc nghĩ, càng không nghĩ ra cái tên vừa ý. Ngọc Linh nghe chồng lâu bầu phiến quá, bèn đem họ hai người ghép lại đặt tên con là Lương Tiêu. Văn Tĩnh cảm thấy tên không hay lắm, song nhắc đến cả hai vợ chồng, nên cũng vui vẻ đồng ý.

Thời gian hạnh phúc thấm thoát trôi, như nước suối trong Bạch Thủy Loan, chảy qua cửa nhà bé Lương Tiêu. Được cha mẹ chăm sóc, thằng bé mỗi ngày một lớn, thông minh nghịch ngợm vô cùng, đuổi mèo đánh chó, chọc gà bắt vịt, làm bà con làng xóm than phiền không ngớt. Mỗi lần Văn Tĩnh định đánh đòn là Ngọc Linh lại bênh con, tính y vốn hiền lành, không nỡ kỷ kẻo vợ nên lần nào cũng thờ dài cho qua.

Thấy con trai mỗi ngày một tinh quái, Văn Tĩnh cho rằng phải dạy nó học, không chừng biết đọc sách, hiểu lý lẽ, nó sẽ kiềm chế bớt. Ngọc Linh lại nghĩ khác, nàng mang huyết thống Mông Cổ, ưa vũ lực, chỉ muốn con trai giỏi võ, không để ai bắt nạt. Vì vậy khi Lương Tiêu lên bốn, nàng bắt đầu rèn con. Thằng bé có khả năng thiên bẩm, chiêu thức gì cũng thành thạo rất nhanh, chẳng bao giờ phải tập đến lần thứ ba. Ngọc Linh mừng ra mặt.

Hai mẹ con tính tình đều nóng nảy, học hành bất kể tuần tự. Mẹ thì sốt sắng dạy, chỉ mong con trai mau chóng luyện thành, con thì hăm hở học, chỉ mong được mẹ vui mừng ngợi khen. Trong vòng hai, ba năm, Lương Tiêu đã tập tành như thật mọi chiêu thức của phái Hắc Thủy. Ngọc Linh vô cùng hài lòng, thi thoảng lại nắc nỏm khen con trước mặt chồng. Văn Tĩnh hết sức thờ ơ, bởi y nhận ra võ nghệ của Lương Tiêu chỉ thuần hình thức, luận đến nền tảng võ học thì kém xa y lúc bé, mất căn bản như thế, luyện đến đâu cũng chỉ được chút màu mè bên ngoài chứ rất khó thành tài. Tuy hiểu rõ, song không nỡ làm vợ cụt hứng, lại nghĩ con trai bẩm tính hiếu động bướng bỉnh, nay khả năng tầm thường may ra sẽ hạn chế những phiền phức, y chỉ cười, tùy vợ con muốn làm gì thì làm.

Y như rằng, Lương Tiêu nắm được chút võ công, cao bay, thấp chạy, bơi lội dưới nước... ở đâu cũng gây tai vạ; tìm trộm chim, bắt thỏ, mò cá... đều nghiêm nhiên thành thần. Trẻ con trong làng thường ôm tay chân thâm tím đến nhà khóc vạ. Kỳ thực không chỉ bọn chúng sợ hãi, mà người lớn cũng e ngại đứa bé ngỗ nghịch. Hàng ngày Văn Tĩnh đi làm đồng về, việc đầu tiên là xin lỗi chòm xóm, nhứt hết cả đầu. Cũng may Lương Tiêu còn nhỏ, chỉ mắc những lỗi lật vật, chưa từng phạm tội gì lớn.

Cứ như vậy, Ngọc Linh dạy con ba năm ròng rã, sốt ruột sốt gan cho chóng xong, cuối cùng, dù là đồ đệ của một bậc thầy võ học, cũng đến lúc nàng cảm thấy không dạy nổi nữa, bèn giục chồng truyền Tam tài Quy nguyên chương cho Lương Tiêu. Văn Tĩnh bình sinh rất ghét cây sấm sét người, luôn phản đối các hành động của con trai, nay nghe vợ gợi ý bèn từ chối. Ngọc Linh tức giận vô cùng, lâu bầu cựa mự nhiều lần, Văn Tĩnh bị thúc ép, cái khó ló cái khôn, liền nghĩ ra một kế. Tam tài Quy nguyên chương chuyển hóa từ Cửu cung đồ, tính vì ảo diệu, chỉ người ham đọc sách và ngộ tính cao như y mới thâm thấu được. Nói đầu xa, Bạch Phác giới võ là thế mà mười mấy năm trời cũng chưa xong phần nhập môn. Lương Tiêu khác hẳn tính cha, bất chím mò cá thì giỏi nhất hạng, nhưng nhắc tới chi hồ giả dã là vô đầu bút tai. Văn Tĩnh đã dạy nhận mặt chữ nhiều lần, nhưng nó không tập trung học, cứ buông sách xuống là quên sạch sành sanh. Truyện "Côn Luân "

Bị vợ bức bách quá, Văn Tĩnh dứt khoát tương kế tựu kế, miệng nói truyền thụ võ công, nhưng định bụng sẽ giảng giải các nguyên lý trong Cửu cung đồ. Một hôm, y gọi Lương Tiêu vào phòng, mô tả Tam tài Quy nguyên chương, song bỏ qua phần chiêu thức, chỉ nhấn mạnh vào mặt học vấn hàm ẩn trong chương pháp.

Y thâm tính, Lương Tiêu một là không học được môn công phu này, hai là, muốn học được thì phải ngoan ngoãn đọc sách để nắm vững mọi lý lẽ sâu xa ảo diệu trong đó. Cứ thế, thuận nước đẩy thuyền, biết đâu có thể dạy con lẽ thánh hiền, đạo nhân nghĩa, từ từ rèn cặp cho thằng bé bỏ hết những thói hư tật xấu, trở về đường ngay.

Lương Tiêu luyện võ từ nhỏ, đã đánh mất nhiều thú vui bình thường của con trẻ. Nó vốn ghét học võ, chỉ vì muốn mẹ vui lòng nên cắn răng chịu đựng. Nay lại đến cha truyền dạy công phu, thực hết sức tức bực, nó ù rù đi vào phòng. Văn Tĩnh có ý gây khó dễ, không đá động gì đến Cửu cung đồ, vừa mở bài đã đưa ra các quy tắc đánh quyền. Lương Tiêu trước nay luyện tập, thường chỉ biết đâm dứ và xuồng tấn, chưa từng thấy ai nói còn phải đọc sách vở quấy quái gì, càng nghe càng rối, thoát đầu gắng gượng bấm bụng, về sau thấy khô khan không chịu nổi, tai dỏng về phía cha mà mắt thì nhìn chằm chằm lũ chim nháy nhót trên cây ngoài cửa sổ.

Văn Tĩnh thấy vậy, buồn phiền vô cùng: “Thằng bé này sao chẳng giống ta. Rốt cục mày có phải là con ta không?” Tới đây, sự nhận ra mình nghĩ bậy, có lỗi với vợ, y lập tức tự trách mắng một thôi một hồi, đoạn hỏi:

- Tiêu nhi! Hình như con xem thường lộ chương pháp này?

Lương Tiêu gãi đầu:

- Cha ơi, môn ấy có đánh được ai không?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Chương pháp này hậu phát chế nhân, là công phu cứu mình và cứu người, không phải đánh người.

Lương Tiêu cười bảo:

- Mẹ dạy tiên hạ thủ vi cường. Ra tay sau thì gặp họa rồi!

Văn Tĩnh nói:

- Tiêu nhi! Con không biết đẩy thôi, trên đời có rất nhiều loại võ công, chẳng phải loại nào cũng là tiên phát chế nhân cả đâu. Tam tài Quy nguyên chương tuy xuất thủ sau, nhưng không hề thua kém những loại xuất thủ trước. – Ngẫm nghĩ một lúc, y nói – Thế này nhé, võ nghệ con rất khá rồi đúng không? Ta đứng im đây, không động một ngón tay cũng có thể đẩy con ngã.

Lương Tiêu chớp mắt phì cười. Văn Tĩnh cũng cười:

- Con không tin? Nào, con đừng được vào một ché áo của ta thì kẻ như ta thua.

Lương Tiêu hiểu thẳng thành tính, nghe vậy cười nói:

- Được... - chưa dứt lời nó đã bỏ nhào tới, cốt để cha trở tay không kịp, nào ngờ lao vào khoảng không. Lương Tiêu ngược mắt tìm, đã thấy cha thu vạt áo đứng nguyên chỗ cũ, tủm tủm cười, như thể chưa từng động đậy. Nó rất lấy làm lạ, xóc lại tinh thần, vụt thò tay túm vạt áo Văn Tĩnh.

Lương Tiêu lao đến khá mạnh. Văn Tĩnh khẽ nhích người, trụ chân quay một vòng, nhẹ nhàng tránh đi. Thằng bé vồ trượt, mất đà, tức thì ngã sấp mặt như chụp ếch, lòng rất không phục, bèn chồm lên lần nữa. Văn Tĩnh đã luyện Tam tam bộ tới mức như ý, trong bốn mươi lăm bước, Lương Tiêu không sao chạm được vào bóng y, lại còn bị y tá lực đá lực, hất ngã lên ngã xuống. Bản tính quật cường, càng thua nó càng muốn đánh tiếp, ngã rồi nghiêng rằng bò dậy, bò dậy rồi ngã, lật quật đến tận lúc trời nhọ mặt người. Ngọc Linh xót con, không kìm được kéo nó lại, dịu dàng bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tiêu nhi, hôm nay đến đây thôi, mai hẵng thi tiếp.

Lương Tiêu cả người bầm tím, thần thờ một lúc, bỗng lao vụt vào phòng ngủ.

Một lát sau, trong phòng có tiếng nước nở vọng ra, Ngọc Linh nóng ruột mắng:

- Đồ ngốc! Tại sao mình phải đấu thật thế, để nó nắm lấy một lần mình có mất miếng thịt nào không?

Văn Tĩnh đáp:

- Thằng bé này quá hiếu cường, không rèn tính cho nó, sau này gặp phải nhân vật lợi hại thực thì làm thế nào?

Ngọc Linh cau kinh:

- Nếu cần rèn thì tôi sẽ rèn, chả khiến anh phải đa sự! – Rồi bỏ nấu cơm tối, nàng hằm hằm trở về phòng ngủ, sập cửa thật mạnh. Văn Tĩnh ngo ngắc, đêm ấy đành nằm ở phòng khách.

Tỉnh sương hôm sau, y còn đang mơ màng, chợt nghe thấy có người gõ cửa, bèn khoác áo ra xem, thì chính là Lương Tiêu. Thằng bé không nhiều lời, lúi y ra sân. Nó lùi lại mấy bước và thỉnh linh lao bỏ tới:

- Con bắt cha đây!

Văn Tĩnh đành xoay mình tránh. Hai cha con di chuyển giằng co suốt một buổi sáng, Lương Tiêu cố nhiên vẫn ngã, nhưng ngã ít hơn hôm trước nhiều. Văn Tĩnh thâm lấy làm lạ: “Con ta bướng bỉnh nhưng cũng là một đứa nhanh nhẹn thông minh, chỉ một đêm mà đã hiểu ra yếu lĩnh. Ủ, hôm nay đánh ngã nó khó hơn đây!” Nhìn con trai mặt mày thâm tím, y bỗng mềm lòng, cử động chậm lại cho Lương Tiêu tóm được vạt áo, đoạn than thở:

- Tiêu nhi! Con đã thắng, cha thua rồi!

Lương Tiêu bĩu môi:

- Cha cố ý nhường con. Mà con thì muốn học bản lĩnh của cha, con muốn học cái bản lĩnh không động tay mà vẫn đánh ngã được người ta cơ... - Mất đồ hoe, nó chực khóc.

Văn Tĩnh rất bất ngờ, sau mừng rỡ vô kể, y vội nói:

- Được! Có điều, cha bảo này, muốn học công phu của cha thì phải chịu khó đọc sách. Con đồng ý không?

Lương Tiêu đáp:

- Miễn là học được bản lĩnh thú vị ấy. Con đồng ý!

Văn Tĩnh vui mừng trong dạ, song gắng làm mặt nghiêm:

- Trước tiên phải học từ cơ bản. Tháng trước làng ta đã mời một vị phụ tử đến dạy, nếu con thực tình muốn học, ngày mai bắt đầu cấp sách theo ông ấy.

Lương Tiêu nói:

- Ú, con muốn học với cha!

Văn Tĩnh bảo:

- Ta còn cây cấy trồng trọt, lấy đâu ra thời gian dạy con đây? Hôm nay ta sẽ báo với phu tử để ngày mai con đi học.

Lương Tiêu hết cách, hôm sau nhủ nhỏ đến trường làng. Trước khi đi, Văn Tĩnh gọi nó lại, dặn dò cẩn kễ, nào là tôn sư trọng đạo, kính bạn yêu thầy... Ngọc Linh đứng bên nín cười im lặng, thầm nghĩ: "Đại ơi là đại, mình để nó đi học là đã mua phiền chuốc nảo vào người rồi!" Nàng rắp tâm đợi xem trò vui, nên tạm thời không nói toạc ra.

Lương Tiêu đến trường. Đám bạn học đều đã từng đi đứng vì nó, đứa cùng bàn thấy nó vào ngồi, lập tức khóc hu hu, nằng nặc đòi đổi chỗ, những đứa khác thì nấp nấp né né, không chịu ngồi cùng. Thầy đồ là người mạn ngoài được mời tới, không hiểu nguyên do, rất lấy làm lạ, sau nhìn Lương Tiêu xinh xẻo ngoan ngoãn cũng có bụng mẫn, bèn bảo đến ngồi cạnh bàn sách của mình. Truyện "Côn Luân "

Thầy đồ sắp xếp xong chỗ ngồi, liền cầm sách lên giảng bài. Lương Tiêu thoát đầu rất hứng thú, vốn dĩ cho rằng phu tử sẽ trình bày những kiến thức cao siêu trong Cửu cung đồ, chẳng ngờ tất thầy đều là luân lý cương thường, hiểu nghĩa nhân đức. Nó nghe chữ nọ xọ chữ kia, nhận thấy khác hẳn điều cha nói, nhẫn nại được một lúc rồi lơ đãng dần, buồn ngủ dần trong tiếng đọc bài du dương trầm bổng.

Thầy đồ mãi mê giảng, chợt phát hiện ra có ai ngáy pho pho liền cúi xem, Lương Tiêu đang gục mặt trên bàn ngủ say sưa. Ông ta tức thì nổi giận, không nhiều lời, cầm roi vụt thẳng xuống người nó. Thăng bé đương mơ màng bỗng thấy đau nhói, chẳng nghĩ ngợi gì bèn nhảy ngay lên, thi triển tiểu cầm nã thủ cướp lấy roi của thầy giáo, ném toẹt xuống đất. Thầy đồ không ngờ học trò mà dám táo tợn chống lại mình, động con lông đình đùng đùng chửi mắng:

- Đồ súc sinh! Đồ lợn giống! – Ông ta vừa mắng vừa ấn Lương Tiêu xuống, tụt quần nó toan quật cho một trận.

Lúc Lương Tiêu vút roi đi, thần trí đã hơi tỉnh táo, lòng có phần sợ hãi, nhưng sau nghe thầy giáo mắng mỏ ác miệng như vậy, nó đòi ra phần uất. Lão già khốn kiếp này được đảng chân lân đảng đầu, cả gan lột quần mình! Nó bèn nhìn hướng cử động của thầy, rồi theo đúng nguyên tắc đi quyền mẹ dạy, tả thủ hóa giải thế tay lão, hữu chưởng thuận thế móc lên. Thầy đồ tuy một bụng thi thư, nhưng đâu đã học được bài quyền nào, lập tức mất đà, ngã chúi về trước, xô đổ ba cái bàn, ngất lịm đi. Truyện "Côn Luân "

Bọn trẻ con vẫn biết Lương Tiêu ngộ nghịch, phần lớn đã len lén chuồn ra khỏi cửa ngay khi thầy đồ đánh nó, chạy đi báo với Văn Tĩnh. Văn Tĩnh đang cố làm xong buổi cây sáng, nghe tin kinh hãi đến đờ người, không kịp xỏ giày, cứ để hai ống chân trần lấm bùn chạy một mạch đến trường. Vừa vào cửa đã thấy Lương Tiêu đứng bên bàn, mặt mày hoang mang, thầy đồ thì nằm vật dưới đất, bất tỉnh nhân sự. Trước ánh mắt dữ tợn của cha, Lương Tiêu hoảng sợ vô cùng, toan tìm đường lẩn đi. Lúc Văn Tĩnh tóm lấy định đánh, Ngọc Linh cũng chạy tới noi, giữ tay chồng lại. Văn Tĩnh không làm sao được, đành thở dài cứu tinh thầy đồ, xin lỗi luôn miệng, nhưng hiểu rằng con trai không thể nào ở lại đây được nữa, đành phải dắt về nhà.

Thời Tổng tôn ti rất nghiêm, tam cương ngũ thường đã ăn sâu vào lòng người. Lương Tiêu đánh thầy thực là một tội lớn. Phu tử ngã trầy da, vừa đau vừa giận, và hơn hết là mất mặt vô cùng, ông ta nói rõ nếu không trừng trị Lương Tiêu thích đáng thì sẽ bỏ trường mà đi. Bô lão trong làng nhao nhao đến nhà, bắt Văn Tĩnh giao con trai để xử phạt thật nặng trước mặt mọi người. Nhưng Ngọc Linh nói, kẻ nào động đến một sợi lông của thằng bé, nàng sẽ lấy đầu kẻ ấy. Văn Tĩnh tiến thoái lưỡng nan, đành đóng cửa không tiếp khách.

Từ đó trở đi, người làng trở nên lạnh nhạt với nhà họ Lương. Bà đỡ bị Ngọc Linh đánh đòn dạo xưa vẫn ôm hận trong lòng, lúc này thừa cơ phao tin Lương Tiêu là quái thai, lúc mới sinh chỉ cười không khóc. Dân thôn ngày thường bị Lương Tiêu quấy nhiễu đã nhiều, lập tức đồn thổi, dần dần thêu dệt thành chuyện thăng bé là tà ma chuyên kiếp, đến nỗi có người hắt dầy máu bản phân tưới vào cửa nhà họ Lương.

Văn Tĩnh ngại vợ con tức giận nên không cho ra ngoài. Bị cầm chân trong nhà, Ngọc Linh rồi rỗi chẳng có việc gì làm, bèn đem tiếng mẹ đẻ dạy Lương Tiêu, kể con nghe những truyền thuyết quê hương, hai mẹ con trò chuyện bằng ngôn ngữ Mông Cổ, lấy đó làm vui.

Một hôm, nhắc đến cảnh khói tỏa sa mạc, mặt trời lặn trên sông10, Lương Tiêu bỗng mơ màng nói:

- Mẹ ơi, người ở đây đã ghét bỏ mình như thế thì mình sang Mông Cổ vậy.

Câu nói vô tình khơi dậy nỗi nhớ cố quốc của Ngọc Linh. Đợi Văn Tĩnh về, nàng bèn giải bày với chồng. Văn Tĩnh tự nhủ: "Con ta giống tính mẹ nó, ương bướng ưa gây sự, không chịu bó buộc bởi lễ giáo, cứ thế này mãi tất không được người đời dung nạp, sẽ gây ra đại họa... Ú... chỉ cần nàng và con được sống bình an, không phải uất ức nữa, vất vả cách nấy ta cũng chịu..." Nghĩ đến đây, y xoa đầu con trai, cười hỏi:

- Sa mạc nhiều gió và cát, sống khổ lắm. Con có sợ không?

Lương Tiêu vỗ ngực đáp:

- Con không sợ. Khó gấp trăm lần cũng thế, mà khó gấp vạn lần cũng thế!

Văn Tĩnh nhìn Ngọc Linh, thấy nàng nín cười lắc đầu, bèn nói:

- Cũng đành, chúng ta mất chỗ dung thân ở đây rồi. Mẹ con em tính tình như vậy, còn ở Đại Tổng ngày nào, tôi còn chưa được sống yên ngày đó. Thôi thì ra sa mạc cho xong...

Lương Tiêu nghe vậy, mừng rỡ ôm choàng lấy cổ cha rồi hí hửng giúp mẹ thu xếp hành lý, chuẩn bị cho chuyến đi xa. Văn Tĩnh rao bán điền sản, từ biệt xóm giềng, dân làng nghe tin, ai nấy vui mừng khôn xiết, thậm chí còn đốt pháo trừ tà. Văn Tĩnh cũng không nói gì, quảy hành lý lên lưng, dắt vợ con nhằm phương bắc mà tiến

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tuyệt vũ Phụng tường

Hôm ấy họ vượt qua một cái lạch trên sông Trường Giang, tiến vào địa phận Hồ Bắc. Văn Tĩnh nhận ra thuyền nhà binh cắm đầy mặt sông, lại gặp rất nhiều nhân vật giang hồ cấp đao mang giáo. Y đề tâm nghe ngóng mới biết sau khi Mông Ca chết, Hốt Tất Liệt đánh bại ấu đệ A Li Bất Ca, đoạt lấy tước hãn Mông Cổ, đổi quốc hiệu là Đại Nguyên, đóng đô ở Bắc Kinh đã mấy năm rồi. Gần đây, theo kế sách của hàng tướng nhà Tống là Lưu Chính, ông ta sai bỏ đại doanh ở Lục Bàn sơn, di chuyển quân đội từ Ba Thục đến Tương Phần². Quân Tống đóng ở Tương Phần liên tiếp cấp báo về triều, sau đấy, không chỉ triều đình rầm rộ tăng binh mà Môn chủ Thần Ung môn là Thiên nhân Điều vương Văn Vạn Trình cũng phát thiệp võ lâm, hiệu triệu giang hồ lập “Quân Anh minh” chiêu tập nghĩa quân chống giặc.

Văn Tĩnh hiểu ra nguyên do của sự nhộn nhịp ấy, ngẫm nghĩ: “Thực đạo hiểm trở, thuận lợi về địa thế. Tương Phần bằng phẳng rộng rãi, chính là chỗ tung hoành của thiết kỵ Mông Cổ. Lưu Chính xuất thân thủy quân Đại Tống, tinh thông thủy chiến, hẳn theo bên kia đã mười năm, Mông Cổ ngày nay nói riêng thủy sư thì chưa biết thế nào, song nếu họ kết hợp cả hai đường thủy bộ thì quân mình khó bề chống đỡ...” Lại nghĩ sắp đánh nhau to, sinh linh lầm than, Văn Tĩnh đâm ra buồn bã. Trong khi đó mẹ con Ngọc Linh chỉ náo nức những chuyện ồn ã, nằng nặc đòi đi xem Quân Anh minh bằng được.

Từ sau trận Hợp Châu, Văn Tĩnh đã phát ốm lên vì nợ nước thù nhà, chẳng hứng thú đâu mà bận tâm đến cái đại hội ấy, huống hồ ở đó đông người lắm tai mắt, ngộ nhờ gặp phải người quen đất Thục thì rắc rối to, nên thoát tiên y kiên quyết phản đối, song chống đỡ được hai hôm, không chịu nổi vợ con eo sèo, cuối cùng y đành đồng ý đi xem, nhưng định rõ quy tắc: chỉ được quan sát, không được sinh sự. Hai mẹ con hớn hờ hứa hẹn, nhưng Lương Tiêu bản tính khó sửa, chưa được một ngày đã xô xát với hai đạo sĩ.

Lúc này thấy con trai gây vạ còn chối bay chối biến, Văn Tĩnh rất bực, song nhận ra hai đạo sĩ cũng chẳng phải hạng tử tế gì, bị Lương Tiêu chọc ghẹo kẻ như ác giả ác báo mà thôi, nên y không nói không rằng, chỉ lãnh đạm quan sát.

Đạo sĩ mặt trắng hơi lúng túng, liếc nhìn vợ chồng Văn Tĩnh, hừ mũi:

- Được lắm! Các người dám vô lễ với đạo gia, vậy hãy báo tên hiệu, đạo gia sẽ ghi nợ.

Văn Tĩnh còn cân nhắc xem nên trả lời thế nào, Lương Tiêu đã cười đáp:

- Cha ta tên Triển Thích, mẹ ta tên Cát Nữ, còn tên ta là Bích Từ.

Văn Tĩnh ngạc nhiên nghĩ bụng, thằng nhóc lộn xộn quá, nói cái quái gì thế không biết? Đạo sĩ mặt trắng lặp lại:

- Triển Thích, Cát Nữ, Tị Từ³, hừm, cái tên này thì hơi kỳ cục ...

Lương Tiêu cười nói:

- Có gì đâu mà kỳ cục, tại người là một lão mũi trâu đó thôi.

Mọi người ngẩn ra, rồi phá lên cười khoái trá. Đạo sĩ mặt đen mắc lờm, trừng mắt quát:

- Đồ lộn giồng...

Ngọc Linh từ từ đứng dậy, hỏi:

- Tên mũi trâu, người chửi ai đấy?

Dung mạo nàng cực đẹp, nhưng ánh mắt thì sắc lạnh vô cùng, đạo sĩ mặt trắng cảm thấy bất ổn, cung tay nói lớn:

- Non nước còn đây, ngày sau tất có dịp tái ngộ ba vị. – nói đoạn, hắn kéo sư đệ chạy vù ra cửa.

Văn Tĩnh quay lại giải huyệt cho La Tùng, nhìn sang Hàn Tranh đã cứng miệng, hôn mê bất tỉnh, y bất giác cau mày:

- Vị nhân huynh này bị thương nặng đấy!

La Tùng hậm hực:

- Tên đạo sĩ khốn kiếp xuất cước thực tàn độc... - cùng với lời nói, khuôn mặt y đổi ra âm đạm vô cùng.

Văn Tĩnh chìa tay về phía Ngọc Linh. Phụ phụ tâm đầu ý hợp, Ngọc Linh hiểu ngay, lờm chờm bảo:

- Lại muốn làm người tốt nữa kia... - miệng thì lâu bầu vậy, song nàng vẫn lấy ra một bình ngọc mờ dề, đổ hai viên Huyết Ngọc Hoàn Dương đan vào tay Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh ấn huyết Đan trung của Hàn Tranh, đẩy Hạo nhiên chính khí sang. Hạo nhiên phát ra tiếng lục khúc, rồi y kêu “A!”, hàm mềm đi, Văn Tĩnh tống một viên đan được vào, lại dùng nội lực đánh tan thuốc. Chừng thời gian cạn một tuần trà, sắc mặt Hàn Tranh hồng lên, gã từ từ mở mắt.

La Tùng mừng rỡ vô kể, đang định tạ ơn, chợt thấy hai bóng người lướt vào quán. Người đi đầu cất tiếng gọi:

- Hàn lão đệ!

Hàn Tranh vừa hân hoan vừa ngạc nhiên, bất chấp thương tích gắng gượng nhồm dậy đáp:

- Cận Phi huynh! – rồi nhìn ra mé sau Cận Phi, y càng hơn hờ, - Vân công tử cũng đến ư?

Cận Phi tuổi ước ba mươi, mặt chữ điền, vai rộng tay dài, khí phách hùng dũng. Vị tiểu hậu chủ sau lưng y xem ra chưa đến mười lăm, dung mạo anh tuấn, nghe Hàn Tranh gọi, khuôn mặt trắng trẻo hơi đỏ lên, cậu thẹn thùng đáp:

- Hàn đại ca, lâu quá rồi không gặp!

Cận Phi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Hàn Tranh, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn lão đệ, ai làm đệ bị thương vậy?

Hàn Tranh nhớ lại chuyện lúc trước, vừa thẹn vừa căm, đập chân nói:

- Con mẹ nó, thằng mọi mũi trâu chết bầm chết vằm!

Gã vừa bị thương bất tỉnh, giờ lại chửi người ta đầu ra đấy, làn hơi sung mãn, chính gã chưa cảm thấy lạ, nhưng La Tùng thì hết sức kinh ngạc, liếc Văn Tĩnh tự nhủ:

- Đan được của người này thật thần kỳ.

Cận Phi nhướn đôi mày rậm:

- Thằng mọi mũi trâu? Ý Hàn đệ nói đến một đạo sĩ mặt đen?

Hàn Tranh kinh ngạc:

- Sao kia? Cận Phi huynh cũng chạm mặt tên đó rồi?

Cận Phi lắc đầu:

- Tôi đang vâng mệnh sư phụ tìm bắt hắn. Đạo sĩ mặt đen ấy đi lẫn với vài đứa tòng đảng khác, nhưng được cái dễ nhận diện. Trên đường lên bắc, hắn đã đánh bị thương nhiều đồng đạo tới pho hội. Sư phụ sai tôi dẫn các sư đệ tòa đi khắp nơi chặn bắt, nhất định phải tóm được chúng – y nhìn sang La Tùng, - Vị này là ai?

Hàn Tranh cười:

- Đây là La Tùng huynh.

Cận Phi hơi đổi sắc mặt, vòng tay nói:

- Thì ra là La Đoạn thạch. Cứu người! Cứu người!

La Tùng đáp lễ:

- Không dám, không dám! Uy danh Cận huynh như sấm động bên tai.

Cận Phi nghiêm chỉnh đáp:

- Cận Phi thô lậu, chút danh phận hèn mọn trên giang hồ nào đáng kể chi! La huynh đã từng tham gia chiến dịch Hợp Châu, anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre mới thực sự đáng nể. Đạo ấy thầy tôi có việc bận nên không kịp đến Hợp Châu, giờ đây mỗi lần nhắc tới La huynh đều luôn miệng

khen ngợi!

Trận Hợp Châu là sự kiện tâm đắc nhất trong đời La Tùng, khổ nổi lần đầu ra sa trường đã trúng một đao, sau đó nằm liệt giường cả tháng trời, khi ngồi dậy đi lại được thì chiến dịch cũng kết thúc rồi, làm gì đến mức anh dừng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre, nay nghe Cận Phi ca tụng y vừa sừng vừa ngượng, lúng túng bảo:

- Thực hổ thẹn, La mỗ ngu dốt chậm chạp, không đáng nhận lãnh lời khen vàng ngọc của Vân Điều vương, – đang mải chuyện thì thoáng trông thấy cả nhà Văn Tĩnh dọm bước ra cửa, y gọi giật giọng, – Xin dừng đi!

Vừa nghe kể La Tùng đã từng tham chiến ở Hợp Châu, Văn Tĩnh đã bỏ vĩa, vội vội vàng vàng dắt vợ con bỏ đi. Lúc nghe La Tùng gọi, y càng rảo chân cho nhanh, nào ngờ mới được mấy bước thì một bóng người bỗng đâu xẹt tới trước mặt. Thiếu niên họ Văn chặn ngang đường.

- Bảo các hạ dừng lại, không nghe thấy hả? – cậu ta khum các ngón trái thành trảo, chộp vào vai Văn Tĩnh.

Thế trảo hung dữ quá, Văn Tĩnh không kịp tránh, lập tức rùn vai xuống. Tay áo y phồng lên, phát qua ngực thiếu niên. Cảm nhận được luồng kinh phong lướt sát người, đề trữu trên ngực, thiếu niên thét to:

- Được! – rồi xoay chân đạp sang bên cạnh Văn Tĩnh, thò trảo chộp ngược lại. Văn Tĩnh quan sát thân pháp cậu bé, ồ lên kinh ngạc, đoạn y phẩy tay áo rống ra sau, mượn trảo kinh trôi lên phía trước. Thiếu niên quát:

- Muốn chạy ư? – cậu ta dịch trái ba bước, dịch phải ba bước, bám sát Văn Tĩnh như bóng theo hình, các ngón tay khum khum như móc câu, nhắm nhắm đâm vào huyết Thận du của Văn Tĩnh.

Huyết Thận du là yếu huyết trên cơ thể người, là nơi dồn tụ tinh khí tiên thiên. Thiếu niên phát trảo rất kín, dùng toàn chiêu số có thể khiến người ta tuyệt hậu. Văn Tĩnh hết sức bất bình: “Kê hậu sinh này trông thì yếu ớt mà xuất thủ quá tàn độc!” Y lập tức trở mình, thi triển công phu Thiên toàn địa chuyển. Thiếu niên chụp hụt, lại bị đối phương kéo bật lên phía trước, chưa kịp đứng vững bỗng thấy cổ tay căng mạnh, thì ra đã bị Văn Tĩnh nắm lấy. Thiếu niên kinh hãi, tay trái vận kinh giật về, trảo phải xoay tròn, mỗ vào huyết Kỳ môn trước ngực Văn Tĩnh.

Cậu bé xuất thủ quá độc ác. Văn Tĩnh tức giận vô cùng, y không lắc mình tránh nữa mà vùng chưởng cự lại. Chưởng đôi bên giao nhau, thiếu niên nhận thấy nội lực đối phương cuộn cuộn dồn sang như thác đổ, chột hự lên một tiếng, giật lui ba bước, khí huyết trào ngược trong ngực, mặt đỏ bầm tựa trát máu.

Mãi mới tìm được một lúc trận đấu dừng lại, La Tùng vội chen vào giữa hai người nói to:

- Xin các vị dừng tay!

Văn Tĩnh nhìn cậu bé, cau mày hỏi:

- Ai dạy ngươi Tam tam bộ vậy?

Thiếu niên họ Văn nghe người ta gọi đúng công phu của mình thì rất ngạc nhiên:

- Phụng Tường tiên sinh!

Văn Tĩnh gật gật đầu, xoay mình bỏ đi. Cậu bé liền chạy ào lên chặn đường:

- Đi đâu? – rồi giơ tay cản. Hai người xô vào nhau, không rõ Văn Tĩnh dùng thủ pháp gì, chỉ thấy thiếu niên nọ lộn nhào trở lại, mặt đỏ lựng như uống rượu, đứng loạng choạng không vững. Cận Phi lao lên đỡ, vừa chạm vào người cậu bé đã thấy lực đạo ồ ồ đổ sang, cũng may hạ bàn của y khá chắc nên không ngã ra đất, y hãi hùng ngáng đầu nhìn. Văn Tĩnh đã dắt vợ bé con đi xa rồi, La Tùng giậm chân kêu khổ:

- Văn công tử, sao cậu lỗ mãng như vậy?

Thiếu niên họ Văn ngây người:

- Hắn ta không phải là đồng bọn của đạo sĩ mặt đen ư?

La Tùng nhìn Hàn Tranh. Hàn Tranh đỏ mặt, ho khan đáp:

- Làm gì có chuyện ấy! Văn công tử hiểu lầm rồi, ông ấy là ân nhân của Hàn mỗ!

Thiếu niên họ Văn kinh ngạc:

- Ân nhân ư? Thế... thế là thế nào vậy?

Hàn Tranh thở dài, kể vắn tắt đầu đuôi câu chuyện. Cận Phi nghe xong buồn phiền vô cùng, trừng mắt trách thiếu niên:

- Văn Thù, sao em không hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xuất thủ bừa bãi?

Vân Thù đỏ mặt, đỏ đến tận mang tai, lúng búng đáp:

- Em, em...

Cận Phi nói:

- Em em cái gì, đuổi theo mau! Nhất định phải tạ lỗi với người ta.

Vân Thù vâng dạ luôn miệng. Đúng lúc ấy, ngoài cửa bỗng có một nhà nho già lao vù vào, toàn thân ướt đầm, mặt trắng nhợt, kêu la liên hồi:

- Có ma, có ma!

Chủ quán tức giận:

- Lão Diệp, lão lên con gì thế? Có ma! Có ma! Có con ma cái mẹ lão ấy.

Nhà nho ngẩn ra, bỗng khóc ồ ồ:

- Đúng là đã gặp ma mà, ghê lắm! Cho tôi một bát rượu đi, lạnh quá, lạnh quá!

Chủ quán xua tay gắt:

- Cút cút! Uống mà lười trả, ai đây vào lão cũng xúi quẩy hết.

Vân Thù sắp ra khỏi cửa, chợt cau mày quay lại, móc một đĩnh bạc ném cho chủ quán, cười nhạt:

- Miếng bạc này có đủ mua một bát rượu không?

Chủ quán tươi mặt, giơ tay đón lấy, luôn miệng nói:

- Quá đủ, quá đủ ạ!

Vân Thù nói:

- Đủ thì tốt! Lấy cho tiên sinh đây hai bát rượu, chỗ thừa thì mua giúp ông ấy một bộ quần áo sạch sẽ. – nói rồi cậu quay mình chực đi, ai dè nhà nho già nắm lại, trợn mắt bảo:

- Tôi... tôi gặp ma thật mà, cháu tin không?

Vân Thù vốn tính cả thẹn, thấy ông già có vẻ điên điên, cậu đỏ mặt, không nói được gì. Mấy tay phục vụ trong quán tiến đến gần, lôi nhà nho đi, cúi mình cười bảo:

- Vợ ông ấy bỏ theo người ta nên ông ấy cứ dở điên dở dại, xin công tử đừng để bụng.

Vân Thù nhìn nhà nho già, khẽ thở dài, quay mình bước ra cửa. Cận Phi, Hàn Tranh và La Tùng đương đứng chờ bên ngoài. Mỗi người một ngựa, phi suốt một thời đường mà chẳng thấy bóng dáng nhà họ Lương đâu. Cận Phi thất vọng dừng ngựa hỏi:

- Vân Thù, khi đi người đàn ông ấy đã nói gì vậy?

Vân Thù đáp:

- Ông ta hỏi về thân pháp của em.

Cận Phi cau mày nói:

- Ồ nhỉ, thân pháp em dùng lúc đó không giống võ công của Thần Ứng môn. – y quắc mắt, vẻ nghiêm khắc.

Vân Thù nóng bừng mặt, cúi đầu:

- Đó... đó là võ công của Phụng Tường tiên sinh!

Cận Phi sắc mặt:

- Phụng Tường tiên sinh là ai?

Vân Thù lưỡng lự:

- Phải bắt đầu kể từ ngày ba mươi tháng chạp năm ngoái. Hôm ấy trời đầy tuyết, em và Phùng Tú tài, Chu Tú tài lội tuyết đến Huệ sơn... Truyện "Côn

Luân "

Cận Phi sầm mặt, hừ mũi:

- Lại Phùng Tú tài, Chu Tú tài! Hai tên hủ nho văn dốt võ dốt, chỉ giỏi kêu rên bắt mẫn, ngâm ngợi thơ thần thói tha, em cứ cặp kè với những quân khốn kiếp ấy thì có tiền đồ gì được hả?... Mà thôi, em kể tiếp đi.

Vân Thù ngượng ngừng đáp:

- Vâng... Hôm ấy trời rét cắt ruột, mặt đất đông cứng, tuyết rơi tựa lông ngỗng, vờ vụn dưới gót chân, chúng em đến khu suối trong Huệ sơn, ở đây mặt nước đã đóng băng cả rồi. Phùng Tú tài nổi hứng nói muốn khoét một lỗ lấy nước nấu trà. Vì vậy em tuốt kiếm đục băng để dẫn nước. Chu Tú tài nhìn suối tuôn ào ào, sức nghĩ ra điều gì, bỗng ngâm rằng: “Tuyền, tuyền, tuyền4!” vốn định tức cảnh làm một bài thơ, ai ngờ vừa ngâm xong câu ấy đã đứt mất tứ. Em và Phùng Tú tài đều nghĩ, ba chữ “tuyền” nghe thì bình dị chứ thực chất khí vận rất dào dạt, không phải cứ nhét bừa câu nào vào cũng phối được. Chúng em đương buồn phiền, thỉnh thoảng có người sang sang đọc nói: “Tuyền, tuyền, tuyền, Bình xuất cá cá trần châu viên, Ngọc phủ phách xuất ngoạn thạch tuyền, Kim câu đáp xuất lão long diên5!”

La Tùng tuy chẳng phải dân tinh thông bút mực, nhưng nghe xong cũng phải vỗ đùi tán thưởng:

- Thơ hay!

Vân Thù được lời như cời tấm lòng, bèn mỉm cười với y. Cận Phi hỏi:

- Người đọc thơ chắc là Phụng Tường tiên sinh chứ gì?

Vân Thù gật đầu:

- Sư huynh đoán đúng lắm, chính là Phụng Tường tiên sinh! Chúng em nghe thơ là phục ngay, bèn hỏi tên hiệu, mời ông lại ngồi cùng. Phụng Tường tiên sinh cử chỉ đường hoàng, ăn uống chẳng hề khách sáo, cao đàm khoát luận khiến ai nấy ngưỡng mộ. Cứ thế, mọi người nhóm lửa trên đất tuyết, uống trà bình thơ, ôi, thời gian như tên bắn, thoáng chốc đã đến giờ ngọ, Chu Tú tài nhìn nắng đỏ xuống tuyết, cao hứng vô cùng, lại ngâm: “Tuyệt, tuyết, tuyết!” Đứt câu ấy cũng mất tứ.

Hàn Tranh phì cười:

- Đầu voi đuôi chuột, đúng là một tên vứt đi.

Vân Thù sầm mặt, lạnh lùng bảo:

- Hàn đại ca, anh mừng tôi không sao, nhưng anh mà chửi bạn bè tôi, Vân Thù này sẽ tính sổ đến nơi đến chốn.

Hàn Tranh ngó người, nín cười bảo:

- Vân công tử chớ trách, Hàn mỗ có tiếng ruột để ngoài da, cậu cứ coi như mồm tôi mọc ngược, nói chuyện thối như đánh rắm ấy!

Lời lẽ y thô tục, song lại thuận tai Cận Phi và La Tùng, cả hai phá lên cười ha hả.

Vân Thù nghe Hàn Tranh tự trách, cảm thấy bất an, vội xoa dịu:

- Hàn đại ca đừng nói vậy kéo tôi đây hổ thẹn.

Hàn Tranh và La Tùng nhìn nhau, mắt đều ánh lên vẻ giễu cợt, cùng nghĩ: Truyện "Côn Luân "

- Cái cậu Vân Thù này xuất thân thế gia võ lâm, sao lại ưa thích văn vẻ như vậy?

Vân Thù kể tiếp:

- Nghe Chu Tú tài đọc ba chữ Tuyệt, chúng tôi đều cảm thấy rất đột ngột, không họa theo được, đành ngong ngóng nhìn sang Phụng Tường tiên sinh. Tiên sinh mỉm cười, dong dạc đọc: “Tuyệt, tuyết, tuyết, Xứ xứ quang huy minh hiệu hạo, Hoàng Hà tỏa đông tuyết tiêm lưu, Hách hách nhật quan tu bình liệt.”

La Tùng vỗ đùi đánh đét, khen ngợi:

- Khí phách làm sao!

Vân Thù mỉm cười:

- La huynh nói phải lắm, khí phách trong bài thơ này quả tình rất hiếm có.

Cận Phi xuất thân hàn vi, cô lậu quả văn, nghe vậy phát sốt phát rét, cau mày giục:

- Vân Thù! Em hãy nói vào ý chính, đừng lan man thơ thần nhăng cuội nữa!

Vân Thù cụt hứng:

- Vâng, về sau cũng chẳng còn gì nữa đâu, Phụng Tường tiên sinh ngâm thơ xong thì đứng dậy bỏ đi.

Cận Phi ngạc nhiên:

- Ôi, ông ta bỏ đi như thế, làm sao dạy em võ công được?

Vân Thù cười đáp:

- Sư huynh đừng sốt ruột, em còn chưa kể hết! Thấy Phụng Tường tiên sinh mặc áo mỏng, sợ ông nhiễm lạnh sinh bệnh, em bèn cởi áo choàng điều thử ra, thì triển kinh công đuổi theo, khoác lên vai cho ông.

Cận Phi cười khẩy:

- Hay nhỉ! Tắm áo lông điều sư nương tự tay may mà em đem cho người ta dễ dàng thế? Hừ, chả trách lúc quay về em lại nói dối sư nương, bảo là qua sông trời mất! Khéo trí trá thực!

Vân Thù xấu hổ lí nhí:

- Cha dạy phải biết cứu khốn phò nguy. Người ta chịu lạnh, mình đâu thể ngoảnh mặt làm ngơ? Truyện "Côn Luân "

Cận Phi cười nhạt:

- Em xem ông ta ăn mặc phong phanh nhưng vẫn đi lại đứng ngồi, ung dung nói cười trong gió tuyết, có người bình thường nào sánh được không?

Vân Thù toát mồ hôi, nuốt nước bọt đánh ực:

- Sư huynh nói phải, nhưng em bị khuất phục bởi phong thái của ông nên lúc ấy chẳng suy nghĩ sâu xa gì cả. Về nhà rồi, em còn mãi hồi tưởng cảnh tượng ban ngày đến nỗi đêm trằn trọc không sao ngủ được. Hôm sau đẩy cửa trông ra thấy tuyết vẫn mù mịt, lòng lại rạo rực, em bèn khoác áo vào rồi đi một mình đến Huệ sơn, chỉ mong gặp được Phụng Tường tiên sinh. Vừa tới nơi đã thấy tiên sinh đứng ngay trước núi, như thể đoán được rằng em sẽ trở lại. Trông thấy em, ông cười: “Người đến đây à? Ha, hôm qua người mời ta thưởng trà, hôm nay ta mời người uống rượu.” Nói rồi ông cầm một cái hồ lô bảo: “Ta đem chiếc áo da người cho đổi lấy bầu rượu này, chúng ta đừng nên uống nhanh quá.” Ôi sư huynh ơi, tấm áo choàng to tướng bằng lông điều đáng giá nghìn vàng mà ông ấy đem đổi chác với một bầu rượu, thực khổ, chả biết cao thấp gì cả. Truyện "Côn Luân "

Cận Phi hừ mũi, mặt tối sầm.

Vân Thù hoang mang, lắp bắp kể tiếp:

- Thế là, em với ông ấy ngồi xuống. Hai bên cạn xong một chén, Phụng Tường tiên sinh than: “Tiếc thực, có rượu mà thiếu mời, không nhâm nhi được hết cái ngon.” Ông nghĩ ngợi rồi móc ống tay áo ra một cái triện vàng đầu sư tử, cười bảo: “Đây là ấn quan của tri phủ Bình Giang Phan Chương Khôi, tên câu quan họ Phan đó chỉ ưa luôn cúi leo cao, tham ô biển thủ, đục khoét của dân, chặt vật mỗi mùa được phẩm hàm tri phủ này. Vừa khéo hai hôm trước là dịp ngự sử đến tuần sát, ta bèn tiện tay nhắc luôn cái ấn của hắn. Theo hình luật Đại Tống, người nào để mất ấn quan, nặng thì xử trảm, nhẹ thì bãi chức. Bộ dạng tên câu quan ấy lúc này chắc là buồn cười lắm, ha ha, khoái thật khoái thật, cạn chén nào!” Nói rồi tiên sinh cùng với em một chung. Ông thuật chuyện rất dừng dưng, em nghe mà kinh ngạc, nghĩ bụng nhà môn tri phủ tuy chẳng phải đám rồng hang hồ song cũng không phải nơi có thể tùy ý vào ra, lại ngầm ông già ngồi trong màn tuyết, mình mặc tấm áo đơn đã rách thoi cả ruột, bất giác em sợ hãi, đó là một dị nhân giang hồ.

Hàn Tranh và La Tùng bật cười, Cận Phi thì hàm hàm. Vân Thù nín bật, thấp thòm liếc sư huynh, mặt như gấc chín.

Cận Phi mĩa mai:

- Em đã dám làm mà còn sợ người ta cười ư? Sau đó thì sao?

Vân Thù đành tiếp tục:

- Tiên sinh uống với em thêm chung nữa, rồi lấy ra một tập văn tự cầm cố, bảo rằng: “Ngưu Bách Vạn ở Vu Hồ vừa tham vừa ác, không chỉ đầu cơ tích trữ mà còn cho vay nặng lãi, lợi tức cực cao, khiến bao người khuynh gia bại sản, bán vợ đẻ con. Sáu hôm trước, ta ôm sạch giấy nợ, khế ước ruộng đất và vàng bạc châu báu của hắn đi, châu báu thì phân phát cho dân chúng, còn văn tự ruộng đất này...” Tiên sinh vừa nói vừa vò trong tay, tập giấy liền nát vụn, ông nhếch mép: “Từ giờ trở đi, gia tài của Ngưu Bách Vạn đã mất đến chín mươi chín phần trăm, hắn yếu sự sản như mạng sống, ắt hẳn tan nát ruột gan, muốn chết cho rồi. Ha ha, cái tên Ngưu Bách Vạn lòng lang dạ sói này! Chúng ta lại cạn một chén nào.” Tiên sinh nói xong, bèn uống với em một chén. Chứng kiến nội lực của ông lúc nghiêng tay, em càng cảm thấy kinh lạ. Cha mình bản lĩnh rất cao, tuy cũng có thể làm như vậy, nhưng chưa chắc đã thông dong tiêu sái bằng.

Cận Phi trầm ngâm:

- Hai chuyện em kể, ta đều có nghe đồn. Cái ông Phụng Tường ấy, tuy nói năng hành xử theo chiều hướng nghĩa hiệp, song cách thực hiện thì quanh co ngóc ngách, không được thẳng thắn.

Hàn Tranh tiếp lời:

- Đúng đấy! Tham quan ác nhân thì chém luôn một đao cho chết mẹ nó đi, hà tất bày vẽ rắc rối?

Vân Thù phật ý:

- Phàn Chương Khôi chỉ thích bợ đỡ để tiến thân, Ngưu Bách Vạn yêu tiền bạc như tính mạng, đối với chúng thì mắt quan tước của cái còn khổ sở hơn là bị giết ấy chứ.

La Tùng cười:

- Vân công tử nói đúng lắm. Hai đứa đó cả đời vun vén, một sớm một chiều hóa trắng tay, chúng sẽ khôn đốn biết chừng nào!

Vân Thù được y phụ họa, bật cười:

- La huynh thực rất hiểu lòng người.

Cận Phi lạnh lùng nói:

- La huynh rất hiểu lòng người, còn ta thì là đầu đất hả? Hừ, bắt vào chuyện chính đi!

Vân Tùng nhột mặt, lập cập đáp:

- Vâng, vâng. Là thế này, Phụng Tường tiên sinh cứ kể xong một chuyện hành hiệp tâm đức là lại cùng với em một ly, chẳng bao lâu rượu đã sạch bách. Sau đó ông đứng dậy, người nhuốm hơi men, chân bước liêu xiêu trên tuyết, vừa bước vừa nói cái lẽ tam tài, tiên thiên dịch số gì ấy, nghe rất sâu xa ảo diệu. Cũng may Chu Tú tài tinh thông dịch lý, ngày thường em theo học đã nắm được cả, nay biết Phụng Tường tiên sinh võ nghệ đầy mình, lại thấy bộ pháp của ông độc đáo quá nên em âm thầm theo dõi. Ông bước không nhanh cũng không chậm, như đi dạo trong vườn thôi, nhưng lạ là sự dịch chuyển ấy lại gây ra gió, khiến tuyết rơi xuống đều bị cuốn chum, quay rất lâu phía trên đầu ông như một lá cờ tiết lớn màu trắng.

Ba người kia giật mình nhìn nhau, cùng nghĩ:

- Chỉ bước đi mà kéo theo gió xoáy khiến hoa tuyết ngưng tụ, thực chưa nghe đến thứ võ công như thế bao giờ. Mà chẳng rõ có phải thật không, hay thằng bé này hứng chí nói càn, khoa trương khoác lác? – Ai nấy cùng đâm chiêu, tỏ vẻ nghi hoặc.

Vân Thù vẫn kể:

- Phụng Tường tiên sinh đi chuyển như vậy khoảng một canh giờ mới dừng chân, cười hỏi: “Người nhìn rõ được mấy phần kiêu đi của ta?” Em cứ thực tình đáp: “Chưa được một phần mười.” Phụng Tường tiên sinh gật đầu: “Giỏi, giỏi lắm.” Ông trầm ngâm một lúc, lại nói: “Mấy năm nay, ta mãi tìm hai người. Một người lẽ ra là vợ ta, nhưng nàng đã lìa xa, trốn tránh ta khắp mọi nơi. Một người nữa lẽ ra là đồ đệ ta, nhưng năm xưa vì một chút suy nghĩ sai lệch, vô duyên vô cớ mà bỏ qua nó, ôi, đáng tiếc.” Nói xong ông nhìn em bảo “Đã hệt một lần thì cũng đành vậy, nhưng để hệt lần thứ hai thì mới thực là đáng trách.” Truyện “Côn Luân ”

Cận Phi cau rúm mày. La Tùng cười nói:

- Vân công tử, chúc mừng cậu! Đoan chắc Phụng Tường tiên sinh đã có ý thu nhận cậu làm học trò.

Vân Thù lúng túng:

- La huynh khách sáo quá. Tôi cũng nhận ra ý tiên sinh. Song nước có phép nước, nhà có luật nhà, võ lâm có quy củ của võ lâm, tôi chưa bấm với cha, làm sao dám tự tiện bá sự? Vì vậy tôi lặng thinh. Tiên sinh ách chừng đọc được ý tứ của tôi, bèn đứng dậy cười bảo: “Thôi, còn chưa mất hẳn hi vọng, ta tiếp tục tìm kiếm tên đồ đệ ngày xưa vậy. Nếu vẫn không tìm thấy, rằm tháng tám này, ta sẽ sang đây Bạch Sa ở Yên sơn.” Nói rồi ông phất hai tay, cười lớn bỏ đi.

Cận Phi thờ phào, nói rằng:

- Sư đệ! Suy cho cùng em cũng đã làm một việc đúng. Khoan bàn em có tự tiện bá sự hay không, cứ nhắc đến võ công Thần Ứng môn nhà ta cái đã. Võ công Thần Ứng môn bác đại tinh thâm, anh em mình hiện chưa xong nhập môn thì đành vậy, chứ mai này luyện tập cao hơn, chắc đâu đã thua kém Phụng Tường tiên sinh. Huống hồ ông ta hành xử quái đản, không phải là quân tử đường hoàng, cứ tránh cho xa thì hơn.

Vân Thù ngoài miệng vâng dạ, trong bụng lại nghĩ thầm:

- Quân tử đường hoàng thế nào chẳng biết, nhưng nhất định không thú vị bằng Phụng Tường tiên sinh. - đang mãi nghĩ, chợt nghe thấy Cận Phi nói:

- La huynh! Hàn lão đệ! Sắp đến giờ tụ hội rồi, mình không theo kịp nhà họ đâu. Đây cũng gần Bách Trượng Bình, chúng ta thông thả đi đi.

Sau một thoáng trầm ngâm, La Tùng nói:

- Cậ lão đệ! Ta cứ bần khoản mãi, không biết có nên nói ra hay không. Người đàn ông áo vải đó quả thực... quả thực rất giống một người!

Cậ Phi tỏ vẻ chăm chú:

- Ai?

La Tùng kể tai y nói khẽ một cái tên. Cận Phi kinh ngạc buột mồm:

- Có thể nào? Chẳng phải ông ta đã ốm chết từ lâu rồi hay sao?

La Tùng lắc đầu:

- Theo ta được biết, vụ ốm chết chỉ là do quan phủ nói thác thể thôi. Chưa chừng ông ta còn sống đấy.

Cận Phi nhướn đôi mày rậm, cao giọng nói:

- Ngày nay triều cương thối nát, gian thần lộng hành, nếu người đó còn sống thì vì cớ gì không ra mặt?

La Tùng thờ dãi:

- Cậ lão đệ! Đại anh hùng đại hào kiệt suy nghĩ có chỗ khác biệt, hạng phàm phu tục tử như hai ta làm sao hiểu được?

Cận Phi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bảo:

- La huynh nói phải. Việc đã quan trọng như thế, mình phải chia ra tìm họ để hỏi cho ngọn ngành. Nhưng chẳng may nhờ giờ liền mình thì thầy tôi sẽ không vui đâu. Vì vậy các vị đừng đi xa quá, hãy nghe thấy hiệu lệnh thì phải nhanh chóng về Bách Trượng Bình nhé.

Dặn dò đâu đấy, bốn người chia hướng lừng tìm. Vân Thù theo hướng đông, ngại sẽ khó xử khi gặp Văn Tĩnh nên cố ý lỏng cương, ruỗi ngựa đi dềnh dàng. Bỗng chốc nghe thấy phía xa có tiếng nhạc sáo u u vọng tới, lòng động hiếu kỳ, cậu nghĩ bụng: “Tiếng sáo sậy này ở đâu ra đây? Người thời Đường có thơ rằng:

Trước núi Hồi, cát đường tuyết phủ,

Bên thành Thụ, trăng ngời sương sa.

Sáo lau đầu đó nghe vắng vắng,

Đêm thâu lữ khách ngóng quê nhà”

Sáo bằng ống sậy là nhạc cụ vùng Tái Bắc⁸, nơi đây sao lại có âm thanh mạn ngoài thế này? Ừm, giai điệu nghe buồn nhớ, phải chăng người thổi sáo gặp nỗi phiền muộn nào?” Vân Thù ưa làm việc nghĩa hiệp, liền lần mò đi theo tiếng nhạc. Lát sau, đến gần một gò đất, cậu trông thấy một người áo đen ngồi trên đỉnh gò, lưng quay về phía mình, mặt quay về hướng nam.

Vân Thù xuống ngựa, cao giọng gọi:

- Tiên sinh thổi nghe mê thiết quá! Chắc ông gặp chuyện gì đau lòng phải không?

Tiếng sáo im bặt, người áo đen hừ mũi, lạnh lùng nói:

- Trời cao đất rộng, xưa nay vẫn là cái lò nung nấu thế nhân. Hai chữ đau lòng, trong đời người có ai thoát nổi? – Giọng nói đều đều, không chút âm sắc, nghe rất khó chịu.

Vân Thù trẻ người non dạ, chưa thấm thía nỗi khổ trần ai, không biết đối đáp ra sao trước những lời lẽ kỳ quái ấy. Chợt loáng thoáng đằng xa có tiếng tù và, cậu đổi sắc mặt, hấp tấp nói:

- Tiên sinh! Tôi bận chút việc, không thù tiếp được nữa. – đoạn quay đi, chạy mấy bước rồi bật cao, đáp xuống lưng ngựa.

Vân Thù chưa ngồi vững, một tiếng rít khẽ bỗng vang lên, nghe như tiếng mũi tên xé gió. Cậu bé còn đang thắc mắc thì lại thấy con ngựa mình cười vụt hí lên thê thảm, ngã vật xuống. Cậu vội lộn khỏi mình ngựa, trụ vững rồi đưa mắt nhìn kỹ, trên cổ ngựa có một lỗ nhỏ xíu, máu đương ồng ọc chảy ra. Vân Thù ngó quanh, ở nơi đây ngoài người áo đen thì không còn ai khác, cậu nổi giận:

- Tiên sinh, tại sao tự nhiên ông giết con ngựa của tôi?

Người áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, chậm rãi đứng dậy. Vóc người ông ta không cao, nhưng đứng trên gò nên trông khí thế rất oai phong, đầu đội trời chân đạp đất.

Ông ta thoáng ngẫm nghĩ, giọng chột trầm xuống, nửa hỏi nửa đáp:

- Thăng ranh, người là đệ tử của Vân Vạn Trình hay là môn nhân của lão Cùng nho?

Vân Thủ ngạc nhiên:

- Vân Vạn Trình là cha tôi. Còn lão Cùng nho là ai, tôi có quen đâu?

Người áo đen cười nhạt:

- Giả bộ ngờ ngạc lừa gạt hả? Tư thế tung mình lên ngựa của người là Xuyên Vân tống của Thần Ưng môn, nhưng mấy bước trước đó thì là gì?

Vân Thủ sực hiểu:

- Ông muốn nói đến Phụng Tường tiên sinh phải không?

Người kia tức giận hừ mũi:

- Phụng phụng gà gà cái gì? Thăng oắt con nhà người thực gian dối! – ông ta vụt dịch ra sau một bước, lúc trụ bộ thì đã ở dưới chân gò.

Thấy người ta giật lùi mà có thể bước xa đến mấy trượng như thế, Vân Thủ đâm hoảng, chưa kịp định thần thì người đó đã đến ngay trước mặt, lật tay về sau tóm vào ngực cậu.

Vân Thủ luống cuống vùng chường chặt cánh tay người đó, chường vỗ trúng trảo, hung mãnh lạ thường, nhưng người áo đen không hề né tránh. Rìa chường chém tay như thế va vào thép nguội, Vân Thủ vội vàng chuyển thế ung trảo mổ xuống mạch môn đối phương, trảo lực cũng chứa vài phần hóa hầu, sức phạt đứt tứ chỉ. Nào ngờ cổ tay người kia trơn như xoa mỡ, chuôi qua các đầu ngón tay Vân Thủ, tốc độ không suy suyển, xia thẳng đến ngực cậu bé. Truyện "Côn Luân "

Vân Thủ thì triển Tam tam bộ vội vã thoái lui, nhưng người kia cũng tiếp tục chạy lùi nhanh như gió. Bất kể cậu bé biến hóa ra sao, năm ngón tay của người áo đen vẫn đều đặn ép dần đến từng tắc, từng tắc một. Khi Vân Thủ lùi tới bước thứ mười cũng là lúc bị trảo đối phương chụp vào ngực. Nguy cấp quá, cậu thét lên một tiếng thật to, tung chân phải đá lên thắt lưng người áo đen, thực không ngờ vừa đá là trúng liền. Cậu bé mừng rỡ, song lập tức nhận ra chỗ chạm chân đang mềm nhũn đi, như thể chìm lút vào một đồng bóng. Cậu còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, người áo đen lại hừ khê, da thịt ông ta thỉnh thoảng đàn hồi, lún chỗ này nảy chỗ kia, nhanh khôn tả. Vân Thủ chỉ kịp nghe thấy một tiếng rắc, rồi cảm giác đau nhói chạy lan từ bẹn, chắc hẳn đùi phải đột ngột bật ngược nên đã bị chấn gãy rồi.

Cậu kêu lên thảng thốt, giật lui ra sau. Người áo đen nhoài tay theo, tóm lấy ngực áo cậu, bỗng dừng ngơ ngẩn, lăm bầm nói:

- Người chỉ học được chút màu mè bên ngoài thế thôi hử? – Giọng nói thoáng vẻ bất ngờ, rồi ông ta vụt lẳng tay, quăng Vân Thủ xuống đất, thét:

- Thế còn Tam tài Quy nguyên chưởng đâu?

Vân Thủ ngã chúi xuống bùn, mặt mũi lấm bẩn, máu chảy ròng ròng, nghe vậy nhin đau đáp:

- Tam tài Quy nguyên chưởng là cái gì? Tôi không biết.

Người kia cười nhạt:

- Thăng này bộ dạng gian xảo, cùng một hạng như lão Cùng nho kia. Hừ, người nói Vân Vạn Trình là cha người, phải không?

Thoạt tiên giọng ông ta rất kích động, nhưng nói được mấy câu lại khôi phục âm điệu lạnh lạnh đều đều, nghe không biết là vui hay giận. Thêm vào đó ông ta vẫn một mực quay lưng lại cậu bé, Vân Thủ chưa nhìn rõ nhân dạng lần nào, buột miệng hỏi:

- Ông là ai? Có thù với cha tôi hay sao?

Người áo đen hừ mũi, bỗng phá lên cười ha hả. Vân Thủ nghe giọng cười ồ ạt như nước triều, màng nhĩ chấn động, một luồng máu nóng phụt lên đỉnh đầu như muốn phá óc lao ra. Ngạt thở. Rồi tiếng cười lại thỉnh thoảng tắt ngấm, người áo đen ngửa đầu nhìn trời, lạnh lùng nói:

- Người hỏi ta là ai ư? Hà, lão phu lâu ngày không xuất thế, xem ra thiên hạ đã quên ta rồi! – Đoạn lại hừ mũi, cao giọng hỏi – Hôm nay Vân Vạn Trình tổ chức đại hội ở Bách Trượng Bình phải không?

Vân Thủ nhám nhảnh:

- Phải thì sao?

Người kia nói:

- Hay lắm! Cái lão Cùng nho dạy người võ công chắc cũng đến Bách Trượng Bình đấy nhỉ?

Vân Thù sức hiểu, nghĩ bụng:

- Lão cứ một điều Cùng nho hai điều Cùng nho, lại hỏi bộ pháp của ta, phải chăng người lão đang tìm chính là Phụng Tường tiên sinh? Võ công lão cao cường như thế, không chắc tiên sinh thắng được. Làm người phải trọng chữ Nghĩa, Phụng Tường tiên sinh với ta tâm đầu ý hợp, Vân Thù dẫu chỉ còn một hơi thở, cũng quyết không làm những việc lỗi đạo bạn bè. Tên độc ác này càng ép ta khai nơi ở của tiên sinh, ta càng không thốt ra nửa chữ. – nghĩ vậy, cậu nói to – Võ công của ta đều do phụ thân dạy, không liên quan gì đến người khác, cũng chẳng có Cùng nho nào ở Bách Trượng Bình cả.

Người kia nổi giận, định bụng tra khảo, song tính tình cao ngạo, không muốn dùng phương pháp hạ lưu đó, thầm nghĩ: “Thằng ranh cứ lái nhai Phụng Tường tiên sinh, lại khẳng khái rằng ngoài Vân Vạn Trình ra không còn ai dạy công phu cho nó. Chỉ toàn điều dối trá, chẳng câu nào đáng tin. Hừ, người bảo lão Cùng nho không ở Bách Trượng Bình, vậy sự thực chắc là ngược lại rồi. Nhưng mà, võ công của lão già ấy rất cao, xung quanh còn nanh vuốt của bao nhiêu tên người Tống nữa, nếu ta đường đột xông vào thì hung hiểm quá. Hừ, nhưng thế thì sao? Dẫu là đám rông hang hổ, lão phu cũng không coi vào đâu.” Nghĩ rồi cười khẩy: “Được, lão phu sẽ đi lật tung cái của khí Bách Trượng Bình ấy lên.”

Vân Thù tức ngực, tự nhủ nếu để liên lụy đến cha thì thực là bất hiếu, nhưng nếu nói ra nơi hạ lạc của Phụng Tường tiên sinh thì bất nghĩa rõ ràng. Cậu còn đương bối rối chưa quyết, bỗng một làn gió tanh cực kỳ khó ngửi xộc vào mũi, kể đó là cảm giác lạ lùng sơn gai ốc chạy lan xuống từ đỉnh đầu, đọng lại ở thắt lưng; cuối cùng là cơn lạnh rờn rợn bò lên dọc cột sống. Vân Thù cảm thấy mỗi tác da đều run rẩy tê dại, nhưng khôn nổi huyết Đan trung đã bị không chế, không làm sao quay đầu nhìn được, chỉ biết cơn gió tanh càng lúc càng nồng, rồi luồng khí nóng dày nặng thốc từng đợt vào tai. Cậu bé không nén được nỗi sợ hãi, lệ hoen đầy mi hòa với máu chảy ra từ mũi và miệng, rỏ xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mi gian quả kiếm

Khi nhà họ Lương đến Bách Trượng Bình, người ngựa đang qua lại ồn ào náo nhiệt. Khu vực này có ba mặt giáp núi, mặt còn lại giáp rừng tùng đen kịt, một con đường đất đỏ không rộng không hẹp chạy xuyên qua rừng, in đầy những dấu chân người và ngựa.

Giờ ngo. Ba hồi tù và vừa dứt, đám đông tề tựu lại quanh đài gỗ ở giữa Bách Trượng Bình, âm thanh ồn ào lao xao không ngớt, rất nhiều người là bạn cũ lâu ngày mới gặp, họ bá vai bá cổ, trò chuyện thân mật vô cùng.

Vân Tĩnh đứng tựa lưng vào một cây tùng già, đầu đội nón lá2, mặt mũi ỉu xiu. Sau sự việc ở quán rượu, y rồi gan rồi ruột chỉ muốn rời khỏi đây ngay, hiềm nỗi tính tình mềm yếu, không cưỡng lại được vợ con, đành mua lấy ba cái nón, mỗi người đội một cái để không ai nhận diện được.

Cái nón rất to, che lấp gương mặt nhỏ của Lương Tiêu, khiến nó thi thoảng phải giơ tay đẩy lên, phiền phức vô cùng. Thằng bé nhìn ngó chốc lát, chợt gọi:

- Cha ơi! Ông kia sao oai phong thế!

Vân Tĩnh nhìn theo hướng con chỉ, trông thấy trên đài gỗ có một người đàn ông chừng ngũ tuần, đầu đội khăn chữ “vạn”3, mũi khoằm, miệng rộng, râu quai nón đen sì rậm rịt, mình vận áo trắng, cửa tay và vạt áo viền vàng, trên ngực thêu cánh nước trời và một con chim ung sai cánh xòe vuốt, bay thấp thoáng giữa đám mây mù. Vân Tĩnh gật đầu:

- Chắc là Vân Vạn Trình. Thiên nhân Điều vương, danh bất hư truyền.

Ngọc Linh hừ mũi:

- Danh bất hư truyền cóc khô gì. Có câu “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân”, bữa nào em cũng may cho mình một bộ y hết, mặc vào rồi lên đứng trên bệ như thế, đảm bảo oai vệ hơn hẳn lão vút đi kia.

Vân Tĩnh ngoảnh nhìn vợ, khuôn mặt nàng thanh tú, nụ cười dịu hiền, y chợt thấy ấm lòng, cười bảo:

- Thế sao em hay mắng tôi dù khoác cái gì lên người cũng vẫn là một gã quê mùa?

Ngọc Linh lườm y:

- Em nói gì mình tin nấy à? Em nói mình là con lừa ngu xuẩn, nhưng thực tế mình có như vậy không?

Vân Tĩnh tủm tỉm:

- Tất nhiên là không. Vì ngày thường em toàn nói tôi còn ngu hơn lừa cơ!

Ngọc Linh sắp gất lên tới nơi, bỗng nhận ra vẻ cợt đùa của chồng, bèn cầu nhau:

- Hay nhỉ, khờ khạo như mình mà cũng biết nói năng vòng vo rồi đấy? Nhưng dẫu mình có ngốc nghếch đến đâu cũng vẫn hơn đút lão họ Văn kia. Mình còn nhớ chứ, hôm ở trên đầu thành, mình vận khôi giáp, trông uy nghi nổi bật... - chợt nhận ra sắc mặt chồng sầm tối, biết ý không muốn nhắc lại chuyện xưa, nàng cười cười, bỏ lửng không nói nữa.

Mười năm nay, hai vợ chồng tuy đầu gối tay ấp, vai tựa má kề, song riêng chuyện giữ thành đạo ấy thì chẳng ai muốn nhắc đến. Ngọc Linh cao hứng nhất thời nên vô tình gọi lại, khiến Văn Tĩnh nhớ ngay tới người cha quá cố, lòng buồn rầu vô hạn. Bỗng Lương Tiêu kêu:

- Cha ơi, chúng ta tới gần thêm một tí được không? Ở đây chẳng thấy rõ gì cả. – nó vừa kêu vừa che tay trên mắt, nhường trông ra xa.

Văn Tĩnh tức giận nhìn con, nói về dữ tợn:

- Không được! Con là cái thứ vui đâu cháu đấy, đến chỗ đông người thế nào chả gây chuyện!

Lương Tiêu bặm môi, đưa mắt sang mẹ cầu cứu. Ngọc Linh cười, ghé tai nó bảo:

- Con ngoan, hôm nay cha con đã gặp đủ phiền phức rồi, ta không dám chọc giận ông ấy nữa đâu.

Lương Tiêu thất vọng vô cùng, ủ rũ nghĩ:

- Mẹ sợ cha ư? Hèn, việc này còn quái gở hơn cả việc gà trống đẻ trứng nữa.

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ chốc lát rồi hỏi:

- Ngọc Linh, theo em lúc này anh có làm nó bị thương không?

Ngọc Linh thắc mắc:

- Ai bị thương cơ?

Văn Tĩnh đáp:

- Thì thằng bé họ Văn đó. Anh chỉ mong thoát thân nên ra tay hơi nặng.

Ngọc Linh giễu:

- Đánh thì cũng đánh rồi, mình sợ lão Cùng nho sẽ tìm mình tính sổ hay sao?

Văn Tĩnh cười:

- Vậy là em cũng nhận ra?

Ngọc Linh đáp:

- Kẻ ngốc mới không nhận ra. Chỉ lạ một điều, lão Cùng nho đường đường chính chính, vì sao lại đổi tên thành Phượng Tường tiên sinh?

Văn Tĩnh nói:

- Chắc là tên giả để người du hí phong trần. Trong Phượng và Hoàng thì Phượng là con trống, Hoàng là con mái... .

Ngọc Linh ngắt lời:

- Trống với mái, tương tự đực với cái! Mình nói thế là em hiểu rồi, Phượng là trống, Tường chiết tự ra chính là hai chữ Dương và Vũ. – nàng lườm Văn Tĩnh, âm ỉ bảo. – Đạo ấy lão quay em đến khổ, mình cũng là tông phạm, đều đáng bị ấn dúi xuống quất cho một trận.

Văn Tĩnh không ngờ chuyện đã nhiều năm mà nàng còn ghi hận trong lòng, y cười xòa:

- Em muốn quất thì quất anh đây này.

Ngọc Linh hăm he:

- Được, mình nghĩ em nói đùa hả? – đoạn giơ tay toan đánh, thấy Văn Tĩnh cử động như muốn né tránh, nàng bèn thu tay về, cười bảo:

- Em chẳng muốn đánh mình đâu, da cứng thịt dày, đánh đau tay lắm.

Lương Tiêu vẫn thản nhiên quan sát, đến lúc ấy chợt chen vào:

- Không phải mẹ không muốn, mà là không nỡ.

Văn Tĩnh đỏ bừng mặt. Ngọc Linh phát con một cái, nghiêng răng dọa:

- Nhóc này, con thì hiểu cái gì! Ngựa ngáy muốn ăn roi hả?

Thằng bé cười khanh khách:

- Con ngựa đấy, con ngựa đấy. – rồi vừa cười vừa cù loạn lên trong lòng mẹ nó.

Có người ngoái lại nhìn, Ngọc Linh đâm ngượng, khề bảo:

- Ngoan nào, mẹ không bế nữa bây giờ.

Lương Tiêu sợ bị buông xuống, người nhỏ chân ngắn làm sao mà theo dõi được cảnh nhộn nhịp đằng kia, nó vội vã chỉnh đốn tư thế, nhìn thẳng ra phía trước.

Vân Vạn Trình đứng trên đài, trông xuống đám đông chen vai thích cánh bên dưới, cảm thấy nhiệt tình trào dâng trong lồng ngực: “Người ta nói mười năm nay Đại Tổng đã quá quen với cuộc sống thái bình, ngựa tốt để béo bệu, cung cứng để rã dây, lòng người không được như xưa nữa. Nhưng cảnh Bách Trượng Bình đây làm gì đến nỗi thế?” Y đưa mắt ngó quanh, không thấy Cận Phi và Vân Thủ đâu, khó chịu hừ một tiếng, lại nhìn lên đài, ngắm ngắm buồn rầu. “Ba vị lão hữu vẫn chưa tới, phải chăng trên đường đã xảy ra chuyện gì?”

Một ông già râu bạc đứng mé trái chùng như nhìn ra tâm tư của Vân Vạn Trình, cười bảo:

- Lão Điều nhi, đã đến giờ rồi, không thể thất tín với hào kiệt trong thiên hạ. Ai vắng mặt thì thôi, mình không đợi nữa. Ha ha, lão già này sốt ruột lắm, muốn uống bốn bát rượu thế đây!

Vân Vạn Trình kinh ngạc:

- Ca ca đùa hả? Rượu thế chỉ một bát là đủ, đâu cần những bốn bát?

Ông già râu bạc cười:

- Nói chuyện với lão Điều nhi này chẳng thú vị chút nào! Để nghĩ xem, Nam thiên Tam Kỳ đến muộn nhé, có phải là đáng phạt nặng hay không? Kể về đá đấu, người ta thường nói “Nam thiên Tam Kỳ, mẫn nhị vô địch”, nếu ba người đến cả, chắc đệ không dám phạt roi, còn phạt rượu thì lại đúng với ước mong của họ quá. Vì vậy lão già này cứ giành uống mấy chén rượu thế của cái đám ấy cho chúng trở mặt lên, tới nơi mà không nhấp được một giọt rượu nào, ha ha, bọn Nam thiên Tam Kỳ ấy sẽ tức bằng chết.

Vân Vạn Trình nghe vô lý quá, nghĩ bụng: “Rượu thế làm gì có chuyện uống thay?”

Biết lão già này chỉ đùa cợt thôi, lời lẽ không lấy gì làm thật, y cười cười, đưa mắt nhìn khắp đám đông, xua xua hai tay. Mọi người tức thì im lặng. Vân Vạn Trình trầm giọng nói:

- Các vị lặn lội đường xa tới đây, Vân mỗ đón tiếp có phần sơ suất, thực hổ thẹn vô cùng. Nay nhắc lại trận chiến Hợp Châu mười năm về trước! Đạo ấy nguyên một con giận Hoài An mà khiến Thiên Kiêu ngã ngựa, trời chuyển đất rung. Tiếc nỗi hiền vương đã cười hạc vân du, chẳng biết về sau ra sao nữa. Quân Thát xem thường nước ta, vẫn chú ý rèn quân nuôi ngựa, rắp tâm can quét phương nam.

Ngọc Linh bất giác đưa mắt liếc Văn Tĩnh, thấy y cúi đầu trầm ngâm, hiểu rằng những lời nói kia đã gợi y nhớ lại chuyện cũ, nằng thở dài, nắm lấy tay chồng.

Vân Vạn Trình vẫn nói:

- Lần này quân Thát đã chuẩn bị binh lực tinh nhuệ, không đến thì thôi, mà đến thì thế tấn công tất như vũ bão. Chúng ta tuy chỉ là những kẻ bị phụ thảo mệnh, nhưng đều sinh ra và lớn lên ở đất Tống. Thử hỏi, các vị có thể nào giương mắt nhìn bọn Thát phá thành trì, hủy xã tắc, dẫm nát ruộng đồng, giết hại bách tính của chúng ta chẳng? – Những lời này được nói ra với giọng hùng hồn, các hào kiệt đều sôi máu, nhao nhao hét:

- Không thể.

- Được! – Vân Vạn Trình bật một tiếng như sấm nổ, trấn áp mọi tiếng hét xung quanh. Y vẫy tay – Mang rượu lên!

Mấy chục người đàn ông vạm vỡ ở trần khiêng tới mười vò mỹ tửu, đặt cách xuống đất. Rượu bắn tung tóe, hương men mê mả tỏa lan ngào ngạt.

Vân Vạn Trình huơ dao cửa ngón tay giữa, lần lượt nhỏ mười giọt máu vào mười vò rượu. Các anh hùng hào kiệt cũng tiến lên cắt máu. Đúng lúc ấy, có ba kỵ mã sắp ngựa phóng tới. Cận Phi tung mình xuống ngựa, chạy ào lên trước đài. Vân Vạn Trình như rồng mây, gay gắt hỏi:

- Sao giờ mới về?

Cận Phi hoảng sợ vái lạy:

- Sư phụ bớt giận, có việc đột xuất xảy ra nên chúng con đến muộn.

Vân Vạn Trình cau mày, chực tra xét cho kỹ càng, song còn ngần ngại vì đông người quá, lão già râu bạc nọ cười bảo:

- Thôi, chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, lão Điều nhi đừng vội vắn vẹo. Thằng bé Cận Phi này lớn lên trước mắt ta, nói năng làm việc xưa nay đều rất thật thà!

Vân Vạn Trình cau có:

- Ca ca đừng nuông nó. Bây giờ mới chỉ là liên minh, nhược bằng giao chiến thật, chậm một chút há chẳng để lỡ quân cơ hay sao?

Ông già cười:

- Môn quy của đệ nghiêm khắc quá, ta nghĩ không ổn. Mà thôi, đệ muốn đánh muốn giết thế nào thì tùy, ta không ý kiến ý cò gì nữa. – nghe là nghe vậy, song nề vai vế của lão, Vân Vạn Trình cũng phải nhượng lời, thở dài bảo:

- Được rồi, Cận Phi, tha cho con lần này. Ờ mà, Vân Thủ đâu?

Cận Phi kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ vẫn chưa quay về à?

Vân Vạn Trình hừ một tiếng, hai mắt lạnh hắt đi. Cận Phi lúng túng, toan giải bày thay sư đệ mấy câu, nhưng Vân Vạn Trình đã quay sang chỗ khác, chăm chú nhìn một hán tử gầy đen, hỏi to:

- Huynh đài cũng đến liên minh phải không?

Người đàn ông nọ giật mình, trả lời bằng một giọng rất đanh:

- Không liên minh thì làm gì?

Vân Vạn Trình mỉm cười:

- Được lắm, các hạ có thiệp mời không?

Người đàn ông trừng mắt, cười nhạt:

- Không có thiệp thì không đến được ư? Người đã gửi cho ta chưa?

Mắt lơ sáng, Vân Vạn Trình kéo dài giọng:

- Đại Tổng còn nhiều chân nhân bất lộ tướng, phát sát thiệp là điều khó tránh khỏi. Các hạ không mang thiệp đến thì thôi, có sao lại giấu thuốc bột trong tay áo?

Người đàn ông đen gầy nhuróng đôi mày nhỏ, giật lui vài bước, cười ha ha một tràng dài rồi tung mình lên, nhấp nhô mấy cái lướt qua đám đông, thân pháp cực kỳ nhanh. Lão già râu bạc kêu the the:

- Con thỏ để kia, chạy rồi ư? – lão toan bay theo, chợt thấy một cái bóng xẹt ngang trước mặt. Vân Vạn Trình xé gió bay đi, nhắm theo hậu tâm hán tử nọ. Thình lình tên ấy thét vang, xoay vút một cái giữa lưng chừng không, tổng ngược song chưởng lại. Chiêu thức mạnh mẽ, có tính toán, đủ thấy công lực rất cao. Vân Vạn Trình bị chưởng phong đánh thốc mặt, đà phóng hơi chậm đi. Không ngờ võ công của gã gian tế lợi hại như vậy, ai nấy la lối òm tòi. Vân Vạn Trình rũ hai tay áo về phía sau như chim ưng xấp cánh, phóng vút qua không trung theo một đường bán nguyệt, vòng xuống sau lưng đối phương. Hán tử nọ phát chưởng hụt, thềm kêu bất diệu, chưa kịp biến chiêu, đã nghe thấy Vân Vạn Trình thét to:

- Trở lại mau! – liền đó hậu tâm đau nhói, toàn thân tê nhũn, hấn bắn vù về chỗ mấy vò rượu, rơi bịch xuống. Cận Phi lao đến ấn dúi hấn xuống, rung cho bột trắng rơi khỏi tay áo, lại tuốt mặt hấn, lột sạch hai hàng râu giả đi.

Trong đám đông có người tỉnh mắt, nhận ra diện mạo của tên gian tế liền la thất thanh:

- Ma thiên Điều tử, Ma thiên Điều tử đây mà!

Quần hào ò lên. “Ma thiên Điều tử” là một đại đạo độc hành ở Xuyên trung, khinh công cực cao, một đêm đi ngàn dặm, giết người cướp của, thủ đoạn độc ác. Giới hành hiệp suốt năm châu quận vùng Xuyên Thiểm đã mấy lần liên thủ bắt hấn nhưng đều hao binh tổn tướng, tay trắng ra về. Không ngờ hấn lại làm gián điệp cho người Nguyên.

Trong đám đông có kẻ cười nhạt:

- Điều hâu suy cho cùng cũng chỉ là một con chim con trong lồng, không bằng cả con ó, đâu đã biết mùi uy phong của đại ưng.

Một người khác cười tiếp lời:

- Phải đó, huống hồ còn là vua trong loài ung, chao lượn thần tốc, thiên nhãn tinh tường!

Màn lẵng không truy đuổi vừa rồi chỉ diễn ra trong khoảnh khắc nhưng thần tốc vô cùng, thao tác y hệt chim ưng bắt sẻ. Lại thêm ban nãy tình thế nhộn nhào như vậy mà Vân Vạn Trình vẫn đề ý được từng chân tơ kẽ tóc, nhận ra gian tế, hai chữ “Thiên nhãn” kể cũng không ngoa.

Chẳng bao lâu, máu thề đã nhỏ xong, mười vò mỹ tửu đỏ sẫm sòng sánh. Cận Phi cùng các đệ tử Thần Ưng môn rót rượu chia cho mọi người. Vân Vạn Trình nâng cao bát, đồng đặc tuyên thệ:

- Hôm nay, tại đây, Vân Vạn Trình xin thề với trời đất, dâng tấm thân hèn bảo vệ Đại Tổng, người còn nước còn, quyết tử cùng tổ quốc. – Y nói sao, quần hào nói vậy, trăm người như một, khí thế tràn mây.

Lập thề xong, Vân Vạn Trình lại nói:

- Việc liên minh hôm nay đã vẹn, giờ phải tuyên ra một minh chủ. . .

Ngay lập tức có người hô:

– Suy tôn Vân đại hiệp làm Minh chủ.

Mọi người liền nhao nhao hòa theo.

Vân Vạn Trình xua tay:

- Phương lão ca đức cao vọng trọng, danh động Giang Nam, bất kể là võ công hay tiếng tăm đều trên Vân mỡ. . .

Ông già râu bạc đảo mắt:

- Khoan hẵng nào! Về tiếng tăm, lão phu và đệ kể cũng tám lạng nửa cân, còn võ công mà trên đệ á, nhắm mắt nói mò hay sao thế? Lão Điều nhi, đừng rườm lời nữa, chức vị Minh chủ này ngoài đệ ra thì còn ai vào đây.

Vân Vạn Trình từ chối:

- Vân mỡ tài hèn đức mỏng, dù ca ca không nhận thì võ lâm rộng lớn, tất có người xứng đáng được.

Ông già râu bạc cười nhạt:

- Ý đệ là Nam thiên Tam Kỳ hả? Ba đứa ấy xưa nay phóng túng bừa bãi, lần này còn công nhiên đến muộn, thực khiến người ta thất vọng. Chúng nó mà làm Minh chủ thì lão già này bắt phục đầu tiên.

Vân Vạn Trình lắc đầu:

- Vân mỡ khôi xương không phải để rắp ranh ngôi to. Cứ tùy mọi người bàn bạc rồi quyết định.

Lão già thổi phù một cái, râu bạc bay lơ phơ, nói lấy:

- Thương lượng cái của khí gì, việc này quyết định sớm rồi giải tán sớm, lão đương mong uống rượu đây.

Đám đông bên dưới cười rộ, một kẻ nói:

- Phải đấy, quyết định sớm giải tán sớm, mỗi người uống ba chén cho thoải mái.

Kẻ khác lại nói:

- Ba chén ít quá, uống ba ngày ba đêm mới gọi là thống khoái.

Lão già râu bạc cười:

- Hay! Lần này lão đã kéo tới mười xe rượu quý, xin được mời mọi người một chén túy lúy.

Nghe nói trước sau gì cũng có rượu uống, tất cả cùng rầm rộ hưởng ứng, một người gọi ý:

- Thế này đi! Hai vị cứ tỉ võ đoạt soái, ai thắng thì làm minh chủ.

Người khác tỏ ý khinh bỉ:

- Đại Tổng ta trọng lễ nghi, đầu thế động võ suy cử, hành xử như bọn Thát thế được.

Người lúc trước hô lên rằng:

- Chúng ta là con nhà võ, không tỉ võ thì viết chữ vẽ tranh à?

Ở đây toàn những kẻ hành tẩu giang hồ đã lâu, phần lớn đều một phường hiếu sự, thích xem những chuyện náo nhiệt, nghe vậy cười ồ:

- Phải phải, tỉ võ đoạt soái.

Lão già râu bạc mắng:

- Kệ các nguoi muốn nói gì thì nói, lão già này không đời nào mắc lừa đâu, thắng thì lẳng nhằng, thua lại mất mặt!

Vân Vân Trình nghe trên dưới đua nhau léo nhéo, tự như: “Việc quan trọng như vậy mà lão nháo chẳng khác gì phường chèo. Cái lũ ô hợp này không rèn bằng binh pháp thì làm sao ra chiến trường được.”

Ngọc Linh hào hứng theo dõi, cười nói:

- Ngốc oi! Sắp tỉ võ đoạt soái kia, chi bằng mình cũng lên động chân động tay, nhờ đâu võ được cái mình chủ.

Lương Tiêu vỗ tay khen phải. Văn Tĩnh nín lặng, Ngọc Linh lại gọi:

- Ê, ngốc oi, mình bảo trông em thế này có làm được mình chủ... .

Nàng đương dở câu thì có bốn tiếng tạch tạch rất nhanh như tiếng pháo nổ vang lên. Những người khác cũng ngoái đầu nhìn. Bốn cây tùng già thân to đến một vòng ôm đột ngột gãy rạp vào nhau, rồi một sức mạnh ghê gớm nào đó lôi chúng đi xềnh xệch, xếp thành một bức tường như xếp chồng bài cửu8 cao hơn hai trượng, chèn cứng lấy con đường đất đỏ chạy qua rừng.

Mọi người kinh ngạc theo dõi, chột hoa cả mắt. Một con hổ khổng lồ bỗng đầu hiện ra trên bờ tường cây, hai mắt lập lòe tựa lửa ma trơi, mồm ngậm một người oặt đầu tóc tai bởi rối, chẳng rõ còn sống hay đã chết.

Trên lưng con hổ tự dung mọc lên một người, áo đen như pha mực, mắt sâu mũi cao, mặt trắng bệch, đôi mày xệch như hai lưỡi kiếm mỏng dần về thái dương, bộ dạng hung hãn.

Thoáng thấy người đó, Ngọc Linh tắt cười. Văn Tĩnh nhận ra tay nàng lạnh hãn đi, ngạc nhiên hỏi:

- Em sao thế?

Ngọc Linh thất thần, môi run run, không nói năng gì.

Con hổ đen nhún một cái nhảy khỏi tường cây, tiếp đất êm ru rồi lừ lừ tiến về phía mọi người. Ai nấy đều lộ vẻ lạ lùng, con hổ đi tới đâu, họ tự động giãn ra nhường đường tới đấy. Đến trước đài, con hổ dừng lại, người áo đen tuột xuống đất, ánh mắt như hai luồng chớp chĩa vào đám đông. Lão già râu bạc cau đôi mày rậm, thu lại vẻ cười cợt ban nãy, nhưống mày cất giọng sang sảng gọi:

- Tiêu Thiên Tuyết, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Văn Tĩnh đã lờ mờ đoán ra lai lịch của người vừa xuất hiện, nhưng đến lúc nghe lão già râu bạc khẳng định thì mới thực choáng váng, mặt tái đi.

Tiêu Thiên Tuyết đảo mắt, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Lão già râu bạc cười:

- Phương Lan9 bắt tài, năm xưa đã từng có duyên hội ngộ các hạ ở núi Thiên Trụ.

Tiêu Thiên Tuyết ngăn người:

- Núi Thiên Trụ? Hừ, chả nhớ nữa.

Phương Lan nóng mặt, buông một tiếng cười khẩy.

Ngọc Linh cứ run lên từng chập. Lương Tiêu ngồi trong lòng nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ mệ hả?

Ngọc Linh cắn chặt môi, khẽ lắc đầu. Lương Tiêu thầm lấy làm lạ: “Lão áo đen vừa xuất hiện là mẹ ta khác hẳn, chẳng hiểu vì sao? Con mèo mun kia oai

quá, lát nữa nghĩ cách xin mẹ thương lượng với lão cho ta cười nhờ một lúc.” Nó chưa gặp hồ bao giờ, nhất là giống hồ đen dị chủng như thế, nên tưởng là mèo to, thấy Tiêu Thiên Tuyệt cười “mèo” thì sinh lòng ngưỡng mộ, vừa dán mắt vào con thú vừa ngẫm nghĩ xem làm sao để mẹ đồng ý đi thuyết phục người ta cho mình cười con “mèo to” ấy.

Cận Phi nhìn người mắc trong hàm hồ, càng nhìn càng thấy quen thuộc, bất giác tim đập dồn dập, bật kêu:

- Tiểu sư đệ?

Người đó run khê, nghẹn ngào đáp:

- Đại sư huynh... - giọng nói khàn đặc, chẳng rõ kinh ngạc hay vui mừng, song vừa cất tiếng thì động đến vết thương, máu tươi tí tách theo xương trán chảy xuống. Hải hùng và gian dữ, Cận Phi nhảy ào tới trước, chợt thấy vai bị nứ lại. Vân Vạn Trình nắm y đẩy sang một bên, về mặt điềm tĩnh, cất giọng chào: Truyện "Côn Luân "

- Tiêu tiên sinh đại giá quang lâm, chẳng hay có việc gì?

Lãnh đạm dừng dung như thể chưa nghe thấy, Tiêu Thiên Tuyệt đưa mắt quét khắp lượt đám đông, nhưong cao đôi mày lười mác, thét to:

- Lão Cùng nho, ra đây. – tiếng hét như sấm nổ, như lốc tuyết, dội vào óc mọi người khiến tất cả thần hồn chao đảo.

Khi không khí lắng lại, ai nấy cùng lấy làm lạ, chẳng hiểu lão gào lên như thế là ý gì. Tiêu Thiên Tuyệt đợi hồi lâu không nghe trả lời, đâm sốt ruột, tiếp tục thét:

- Tiêu mỗ ở đây! Lão Cùng nho, ra ta xem! – Lần này tiếng thét càng dữ dội, hồi vọng khắp bốn mặt núi, vô số âm thanh cùng bật lại:

- Ra ta xem! Ra ta xeeeeeeeeem!....

Ai cũng cảm thấy ý tai nặng ngực, khó chịu vô cùng. Bỗng có người rú lên đau đớn. Tất cả ngoảnh đầu nhìn, trông thấy Hàn Tranh hai mắt lồi tuống, máu rỉ rả tuôn ra bên mép, chúi về trước ngã sấp mặt xuống. La Tùng kinh hoảng đến gần, chạm vào mũi miệng gã thì thấy đã đoạn khí. Lúc trước Hàn Tranh bị đạo sĩ mặt đen đã thương, bệnh tình chưa khỏi, nay nghe tiếng thét lộng óc của Tiêu Thiên Tuyệt, nội thương tái phát nên hộc máu mà chết.

Không ai trả lời, Tiêu Thiên Tuyệt đâm nóng nảy: “Ta đã bài binh bố trận xong xuôi, tại sao Cùng nho không ra mặt? Hắn ta càng ngày càng nhát hay quả thực là không đến đây?” Lão nghĩ ngợi một lúc, đưa mắt nhìn Vân Thù, nghiêm nghị bảo: Truyện "Côn Luân "

- Thăng ôn mặt sứa gan lim! Nếu mày không khai lão ấy hiện ở đâu, ta vớ được đứa nào sẽ giết luôn đứa đó, giết bằng sạch mới thôi.

Vân Thù nghiêng răng nhắm mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Phương Lan vuốt râu:

- Tiêu lão quái này, ông nói năng thực quái gở, thực là đại ngôn trơ tráo. Người ở đây chẳng một nghìn thì cũng tám trăm, riêng mình ông giết nổi chẳng?

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng hừ mũi, con hồ đen ngẩng đầu, nhả Vân Thù vào tay lão.

Lão già không nói trắng ra nhưng mọi người đều hiểu, nếu động thủ thì Vân Thù sẽ phải thí mạng đầu tiên. Vân Vạn Trình siết chặt nắm tay, biết lúc này đây không được tỏ vẻ yếu mềm nên chỉ cười nhạt. Phương Lan ngại y tuôn ra những lời nặng nề khiến hai bên càng thêm căng thẳng nên nói tranh:

- Tiêu lão quái, ông chẳng gì cũng là cao thủ đương thế, bắt một đứa nhỏ làm con tin mà không sợ mất mặt à?

Tiêu Thiên Tuyệt liếc họ Phương, lạnh lùng nói:

- Thăng già này lời thôi quá. Được, ta hăng thật nguoi để té cò.

Nhìn lão ta mắt rực hung quang, Phương Lan đâm chợn, người lạnh toát. Tiêu Thiên Tuyệt nhếch mép, chuẩn bị ra tay, chợt có tiếng vó ngựa lộp bộp xa xa trên con đường đất đỏ, lão giật mình: “Phi ngựa mà vẫn giữ được nhịp điệu của bộ pháp, hẳn là cao thủ.” bèn nhưong cặp mày lười mác, liếc mắt trông.

Một tràng cười vút cao, kẻ đó là một giọng ngậm hào sáng:

- Phong hóa liên thiên lộ, Thiên thảo một mã đề10.

Lời ngậm chưa dứt, giọng khác đã nối theo:

- Tề Vũ thương cổ quốc, Lạc Hồng tiểu ngã si11.

Trong đám đông có người reo to, về hoan hỉ:

- Nam thiên Tam Kỳ!

Lại một tràng cười, rồi một ánh bạc lướt qua vòm không, bốn cây tùng chắn đường gãy gập, hai con tuấn mã theo nhau phá tường lao ra. Người đi trước áo trắng ngựa trắng, tay cầm một cây ngân họa kích dài hai trượng, khăn đai pháp phối, uy phong凛凛. Ai đó trách rằng:

- Đã là Nam thiên Tam Kỳ, sao chỉ có hai người đến?

Kẻ khác giễu cợt:

- Hai người là đủ rồi, anh chưa nghe thấy câu: Nam thiên Tam Kỳ, mẫn nhị vô địch hã...

Tiêu Thiên Tuyệt lộ vẻ thất vọng rõ rệt, hừ mũi, chống nạnh ngâm to: Truyện "Côn Luân "

- Nam thiên Tam Kỳ, mẫn tam mẫn tứ, đều là rắm chó!

Tiếng ngâm văng vẳng bay đi. Kỳ sĩ dẫn đầu bật cười, con ngựa trắng y cười chột phi nhanh hẳn lên, hai tai rạp ra sau, gió lửa qua bốn móng. Phương Lan chột dạ quát:

- Cơ Lạc Hồng, đừng hấp tấp!

Lão chưa dứt lời, kỳ sĩ và tuấn mã đã phóng thốc đến gần, Cơ Lạc Hồng tròn đôi mắt đẹp, hú vang:

- Tiêu lão quái nói năng bậy bạ, ăn kích của ta đây!

Y xoay họa kích vù vù, tiếng gió quạt ra vun vút. Trong vòng mười trượng chung quanh, ai cũng thấy nặng ngực ngạt thở.

Tiêu Thiên Tuyệt tay trái xách Vân Thủ, nhìn cây thiết kích lao tới, bộ dạng thần nhiên như không. Xem chừng lão ta không đỡ nổi, mọi người đều lộ vẻ vui mừng, cất tiếng reo hò, ai ngờ nhìn lại đã thấy Tiêu Thiên Tuyệt nắm tay phải vào cán kích tự khi nào, tròng mắt hồ:

- Dừng! – rồi khẽ lắc người, hai chân lún đất đến nửa thước.

Cơ Lạc Hồng cảm nhận được một dòng lực tuân theo cán kích xối thẳng vào phế phủ mình, kể đó chảy xuống con ngựa. Sau tiếng xuong xò lạo rạo, hai đùi y gãy rời, người bắn vút đi như sao băng, húc gãy hai cây tùng xanh, máu hắt ra, vẩy đỏ tẩm áo trắng muốt. Con tuấn mã Đại Uyển vẫn phi như cũ, nhưng đến cách Tiêu Thiên Tuyệt ba thước, bỗng dừng bốn vó mềm oặt, nó gục xuống chết, chưa kịp cả lần hí cuối cùng. Lúc này mọi người mới thốt thành tiếng, nhưng không phải reo hò nữa mà đã đổi ra kinh hãi.

Từ con ngựa thứ hai, một bóng người xám mờ bật lên, kéo theo tiếng rít lạnh lạnh.

Thuyền kiếm 12 Mạc Tế Vũ!

Y phóng thốc tới, tay áo vạt áo bay phàn phật, nhuyễn kiếm lách ra mưa ánh mặt mừng. Lộ kiếm pháp này có tên Phù dung Dạ vũ, là tuyệt học bình sinh của y, tiêu sái huyền mặc, hệt như một bài thơ mô tả:

Tùy phong tiềm nhập dạ,

Nhuận vật tế vô thanh! 13

Chứng kiến Cơ Lạc Hồng thua bại chỉ sau một chiêu, Vân Vạn Trình đã đủ buồn bực, nay thấy Mạc Tế Vũ lại vọng động xuất thủ, y bèn gọi giật:

- Khoan đã Mạc huynh! – rồi toan băng lên ngăn cản. Phương Lan đột nhiên níu lại. Vân Vạn Trình kinh ngạc:

- Ca ca...

Phương Lan lắc đầu, mắt thoáng nét đau đớn:

- Nam thiên Tam Kỳ, võ công thua nhưng nhân cách không thua!

Vân Vạn Trình thần thờ, nhớ ra ba người bản tính cô ngạo, hễ xuất thủ là quyết không nhận tương trợ, bất kể của tri kỷ hay người ngoài, y đành dừng bước, thờ dài buồn bã.

Tiêu Thiên Tuyệt đứng chắc như đóng đinh, đợi màn mưa kiếm hắt tới, lão hà khẽ một tiếng, trò đầu kích sắt ra múa. Mọi người nhìn thấy không khỏi kinh ngạc, ánh chừng lão già định sử kiếm pháp bằng chính thứ binh khí kèn càng nặng sáu mươi cân ấy, vậy mà trông linh hoạt nhẹ nhàng không kém gì thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve của Mạc Tế Vũ. Người ta thường nói “dài tắc nào lợi tắc đó”, lợi thế độ dài đang được phát huy thuần thực đến cực điểm trong tay lão già. Trước mắt mọi người, Phích thiên kích trông như một cái que dài để đánh ve, còn Mạc Tế Vũ là một con ve xám đang gây loạn trên đầu gậy. Y chòn vòn đến trước mặt đối thủ hồng cườp lại Vân Thủ, nhưng đều bị Tiêu Thiên Tuyệt đẩy lui.

Hơn mười chiêu trôi qua, chột kiếm kích va nhau xoang xoảng. Thuyền kiếm gãy làm bốn khúc. Tiêu Thiên Tuyệt thét vang, đâm xoẹt ngọn kích vào bụng dưới Mạc Tế Vũ, chưa ai kịp định thần, đà kinh đã đẩy văng y đi cùng cây kích cắm nguyên trên bụng. “Keng” một tiếng, Phích thiên kích đâm lút vào một phiến đá xanh, ghim luôn y ở đó. Cả Bách Trượng Bình vụt tịch tịch như chết, quần hào sừng sốt quên cả thở.

Mạc Tế Vũ khạc máu, nắm cả hai tay nhỏ họa kích ra, cầm pháp nó xuống đất, bật ngón cái lên cười giòn:

- Nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Tiêu lão quái, tài lắm!

Y thăm bại mà vẫn tán dương đối thủ, mọi người đều lấy làm lạ. Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi, ngược mắt lên trời, vẻ mặt lãnh đạm. Vân Thù nghe ngực đau nhói, kêu ré lên:

- Mạc đại thúc! Cơ bá bá!... Con... con... - chưa dứt câu, nước mắt cậu đã chảy ròng ròng.

Mạc Tế Vũ cười nhẹ, lơ đãng nói:

- Con ngốc, còn nhớ kiếm pháp ta dạy con dạo trước không? – Trong lúc y nói, máu từ vết thương to như cái bát ở ổ bụng cứ tuôn ra xối xả, nhuộm sẫm nền đất đen.

Tự dưng nghe y hỏi câu ấy, Vân Thù ngẩn người, nghẹn ngào đáp:

- Con nhớ hết, không quên một chiêu nào.

Vân Thù vốn ưa thơ văn, gặp được Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ chung sở thích, thi thoảng lại cùng nhau xướng họa, tương đắc vô cùng. Lạc Hồng và Tế Vũ vốn tính phóng khoáng, bình sinh không thu đồ đệ, nhân lúc cao hứng bèn truyền chút ít võ công cho Vân Thù. Nay thấy hai người bị thương chí mạng, Vân Thù hoài niệm ân tình cũ, lòng đau như cắt, chỉ muốn mình cũng chết phứt cho rồi.

Mạc Tế Vũ mắng:

- Ngốc quá, khóc gì mà khóc? Người ta sống ở trên đời, có ai là không chết? Chi tiếc Mạc đại thúc bản lĩnh không đủ, không cứu được con. Hà, đáng tiếc, đáng tiếc!

Cơ Lạc Hồng vịn vào một cái cây gãy, bỗng phá lên cười:

- Mạc lão tam, đệ chưa chết ư?

Mạc Tế Vũ cau mày:

- Lão nát rượu nhà anh còn chưa chết, tôi đã chết sao được?

Cơ Lạc Hồng nói:

- Nếu chưa chết, có gì lại lèm bèm những điều thoái chí ấy? – Y ngừng lời, lạnh nhạt. – Không sợ mất mặt ư?

Mạc Tế Vũ ngớ ra, rồi phì cười:

- Lão nát rượu nhà anh nói có lý. Còn một hơi thở, còn phải chiến đấu.

Cơ Lạc Hồng bật ngón tay tán thưởng:

- Đúng, đó mới là khẩu khí nam nhi. - Nói đoạn y giẫy giụa nhóm dậy, bước lên mấy bước, Mạc Tế Vũ thấy y lão đảo chực ngã, bèn chống thiết kích lại đỡ lấy y. Cơ Lạc Hồng nhường mày hỏi to:

- Tiêu lão quái, có phải ngươi đã đánh Long lão đại bị thương?

Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt:

- Long Nhập Hải ấy hả?

- Đúng. - Cơ Lạc Hồng đáp.

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng nói:

- Ở Hoàng Hạc lâu, y xuất khẩu cuồng ngôn, vô lễ với ta. Hai bên đấu nhau ba chương, thắng nhai ấy cũng coi không ngã, nội lực cũng được

Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ phát hoảng. Long Nhập Hải là người đứng đầu trong Nam thiên Tam Kỳ, danh hiệu Thương khiêu đông nam¹⁴, thương pháp độc bộ thời nay, chương lực vô địch khắp vùng đông nam. Ba người đã hẹn gặp mặt tại Hoàng Hạc lâu để cùng đi Bách Trượng Bình, không ngờ hôm qua khi họ tìm thấy y thì Long Nhập Hải đang nằm lăn lóc trước lầu, hôn mê bất tỉnh, nhìn thương tích thì dường như là do võ công của phái Hắc Thủy gây ra. Hai người cứu chữa rồi sắp xếp chỗ nghỉ cho y nên đến muộn. Tiêu Thiên Tuyệt còn nói Long Nhập Hải chỉ đỡ được ba chương, quả thật khiến người ta nản lòng, nhưng không ai chú ý rằng, bốn chữ “nội lực cũng được” có thể coi là lời bình phẩm cao nhất của lão già luôn ngạo nghễ với đời kia, người xứng với bốn chữ ấy của lão có nhiều đâu. Truyện "Côn Luân "

Cơ Lạc Hồng thoáng thần thờ, ngoảnh sang nhìn Tế Vũ:

- Mặc lão tam, đệ còn đi nổi không?

Mặc Tế Vũ cần nhần:

- Nói gì vậy? Dẫu có liều cái mạng già này thì cũng phải cứu bằng được thằng bé chứ.

Cơ Lạc Hồng cười:

- Hay lắm, nhân thể đòi lại công bằng cho Long lão đại luôn.

Nói đoạn hai người chống thiết kích, tập tễnh đi về phía Tiêu Thiên Tuyệt. Quần hào đều lộ vẻ bi phẫn, sùng sục dậm chân xông vào, Cận Phi còn bước hẳn lên, tóc tai dựng đứng, nhưng Vân Vạn Trình khoát tay ngăn lại, nghiêm khắc quát:

- Không được.

Cùng với tiếng quát, tay phải y siết thành quyền kêu răng rắc, móng tay cắm rách cả da, chảy cả máu.

Tiêu Thiên Tuyệt nhìn hai người đến gần, mắt lóe sáng, diêm tĩnh hỏi:

- Các ngươi muốn cứu thằng bé họ Vân này hử?

Cơ Lạc Hồng đáp:

- Đúng.

Tiêu Thiên Tuyệt gật đầu, bỗng cao giọng:

- Ủ! Vậy ta trả ngươi cho xong! - Đoạn lão trở tay ném một cái, phóng Vân Thủ về phía Vân Vạn Trình. Vân Vạn Trình ngờ có sự giả trá nên xuống tấn, giờ hai tay đỡ lấy con, nhưng không thấy kinh lực gì hết, tự dưng đâm hoang mang.

Cơ Lạc Hồng và Mặc Tế Vũ ngẩn ra. Cơ Lạc Hồng chợt cảm thán:

- Lão quái khá lắm!

Mặc Tế Vũ cũng tấm tắc:

- Hôm nay thua thật thống khoái!

Cơ Lạc Hồng lắc đầu bảo:

- Đáng tiếc đáng tiếc, thống khoái mà thiếu mất rượu.

Mặc Tế Vũ cười ha ha:

- Đúng đúng, đánh sướng thế này thì thực nên uống một chén to.

Hai anh em cứ người tung kẻ hứng như không, chẳng coi chuyện thắng thua sống chết vào đâu cả.

Phương Lan gọi:

- Cận Phi!

Cận Phi hiểu ý, rút ra hai bát rượu thề, khom mình đưa lên. Lạc Hồng và Tế Vũ đón lấy uống cạn rồi quăng bát đi, nhìn nhau cười lớn, đang cười chợt nín bặt, hai tấm thân cùng tựa vào cây thiết kích lạnh ngắt, chết trong tư thế đứng thẳng hiên ngang.

Tiêu Thiên Tuyệt theo dõi, vàng trán thoáng nét âm đạm. Trông bề ngoài lão thô lỗ vậy thôi, kỳ thực hành động rất tinh tế. Vừa rồi lão chặt cây bít đường, thoát tiên áp đảo những tay võ phu tầm thường, tiếp đó đưa Vân Thủ ra làm con tin, buộc các cao thủ không dám liên công vây đánh, cuối cùng sẽ dùng phương pháp đơn đả độc đấu, giết chết từng người một, ép Vân Thủ phải khai thật tung tích Công Dương Vũ, có thể gọi là kẻ xuất liên hoàn, mưu định kín kẽ. Ai ngờ Cơ Lạc Hồng và Mặc Tế Vũ cứng cỏi đến thế, lão già sinh dạ bủi ngủi, thả Vân Thủ về cho họ được yên lòng nhắm mắt. Tình hình hiện tại thành thử đã thay đổi hẳn, Tiêu Thiên Tuyệt lợi hại đến đâu thì cũng chỉ một thân một mình, trong khi liên minh kia người đông thế mạnh, lại thêm các hảo thủ bậc nhất như Vân Vạn Trình, Phương Lan, dù lão dốc sức liều mạng, kết cục cũng chưa biết thế nào.

Nhận ra điều ấy, Văn Tĩnh lộ vẻ trầm ngâm. Ngọc Linh chợt nghiêng răng, thả Lương Tiêu xuống đất, gọi nhỏ:

- Ngốc này!

Văn Tĩnh giật mình:

- Gì vậy em?

Ngọc Linh nói:

- Nếu xảy ra loạn đả, mình phải dắt Tiêu nhi đi ngay nhé.

Văn Tĩnh thắc mắc:

- Tại sao?

Ngọc Linh nói, mắt đỏ hoe:

- Dốt thế nhì, ông ấy là sư phụ em, nếu ông ấy bị người ta vây đánh, em có thể khoanh tay đứng nhìn không?

Văn Tĩnh vội nói:

- Vậy sao được? Đã cùng đến thì phải cùng đi, hoặc ít nhất là cùng chết chứ.

Ngọc Linh giận điên, rít lên:

- Thế còn Tiêu nhi, mình bảo làm sao với nó đây?

Văn Tĩnh tức thì cứng họng, chưa biết nên quyết thế nào.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ruột rối như tơ vò. Lương Tiêu thấy cha mẹ ghé tai thì thầm rồi cùng lộ vẻ buồn rầu thì lạ lắm. Đứng mãi dưới đất không nhìn được những gì đang diễn ra, nó đâm sốt ruột bèn len vào đám đông, chui qua rừng chân cẳng, lách lên hàng đầu thò cổ xem.

Vân Vạn Trình mặt mày tái nhợt, trước tiên giải huýt cho con, sau đó nắn xương khớp nó lại từ từ. Vân Thủ hổ thẹn vô cùng, ấp úng nói:

- Cha ơi... con...

Ông bố vụt vùng tay, tát thẳng con một cái lệch người, nói giọng sắc gọn:

- Đồ tội nợ, vì cái mạng hèn mọn của mày mà tao mất hai người anh em.

Vân Thủ hứng cái tát, tối tăm mặt mũi đứng chết sững tại chỗ. Vân Vạn Trình trầm giọng tiếp:

- Lão ta khăng khăng bắt mày khai thật, rốt cuộc mày giấu chuyện gì vậy?

Vân Thủ máy môi, nhưng chẳng biết mở lời thế nào, nghĩ bụng, nếu nói ra tung tích Phượng Tường tiên sinh thì thật bất nghĩa, mà không đáp lời cha thì lại thật bất hiếu. Vân Vạn Trình từng trải đã nhiều, nhìn Vân Thủ cứ ngập ngừng chực nói lại thôi, tự nhiên cũng đoán được nguồn cơn, bèn xua tay bảo: Truyen "Côn Luân "

- Nếu nói ra là bất nghĩa thì không cần nói nữa! – Đoạn y sai bước tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ, đặt nằm xuống đất, nghĩ tới lúc cùng hai người hâm rượu hò hát, bàn văn luận võ, không kim được rom róm nước mắt. Xong y quay lại, vẻ mặt nghiêm trang, cao giọng nói. – Tiêu lão quái! Vân mô bắt tãi, mong được lĩnh giáo tuyệt học của phái Hắc Thủy!

Quần hùng tức đầy một bụng, la lối ồm tỏi. La Tùng nói to:

- Lão tặc này chả phải ba đầu sáu tay, bên ta thì có đến mấy trăm mấy ngàn cây thịt, há không đè chết được lão ư?

Lời nói như tảng đá ném xuống làm dồn lên bao đợt sóng, Vân Vạn Trình chưa kịp ngăn cản, mọi người đã hùng hổ tuốt phăng đao kiếm ra. La Tùng xông lên trước tiên, Tiêu Thiên Tuyệt không đợi y xuất thủ, lập tức vẩy tay áo như quạt gió. La Tùng liền bắn vút ra ngoài mây trượng, mắt dò trệ, cổ đứt sát gốc, đầu lăn lông lốc đến trước mặt Lương Tiêu, còn nguyên cái mồm há hốc và cặp mắt tức giận. Thằng bé hoảng hốt nhảy phắt đi, ngoác miệng suýt khóc.

- Lão già dùng ám khí... – Có ai đó nói. Bỗng con hồ đen gầm vang chồm tới, ẩn dúi hấn xuống, tát một cú cật lia cuống họng. Quần hào lập tức tán rộng, phi đao, giáo, đá, bi sắt... lăm lăm trong tay. Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt, lắc mình phóng vút vào đám đông, vồ một phát, khiến đầu một người tụt thẳng xuống lòng ngực. Lão già cứ thế di chuyển giữa biển người, ai nấy đều sợ đánh nhầm chiến hữu nên không dám ném ám khí, để lão một người một hồ tung hoành, nhanh chóng quét ngã bảy tám đối thủ nữa.

Thấy sư phụ bị vây, Ngọc Linh hét lớn băng lên. Văn Tĩnh chọt kêu:

- Tiêu nhi đâu?

Ngọc Linh giật mình cúi xuống nhìn. Cậu con trai đã biến mất tăm. Nàng kinh hoàng vô cùng, dáo dác ngó trông thì thấy Lương Tiêu đang lẫn lộn bò toái

giữa đám đông, người đầy đất cát, chân tay luống cuống. Cũng may nó nhỏ bé, ai nấy bận chiến đấu nên tạm thời chưa nhận ra. Ngọc Linh cuống quýt khóc nói:

- Chết rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Vân Tình lặng mình xuyên vào đám đông, triển khai Tam tam bộ, bước đi giữa trận hỗn chiến hết như vào chỗ không người, chỉ chốc lát đã đến cạnh Lương Tiêu, ôm lấy thẳng bé rồi lướt lùi ra như hành vân lưu thủy.

Tiêu Thiên Tuyết liếc mắt trông thấy, thoáng ngạc nhiên, bèn chuyển mình đuổi theo. Chợt một bóng trắng loáng sáng. Vân Vạn Trình lảng không chú ý, Tiêu Thiên Tuyết ngửa tay đón lên, trao chưởng giao nhau, phát tiếng gió rít. Vân Vạn Trình lộn người trở về. Tiêu Thiên Tuyết nhăn mày, chống nạnh thét:

- Được! Lại hết cả đây, lão phu giết cho thống khoái!

Vân Vạn Trình giang tay thét to hơn, nghe như sấm động:

- Dừng!

Quần hào hết sức kinh ngạc, lần lượt hạ đao kiếm.

- Sao thế? - Tiêu Thiên Tuyết cười khẩy.

Vân Vạn Trình quét mắt khắp lượt, cất cao giọng:

- Ý đông đánh ít không phải là hành động của hảo hán. Việc hôm nay cứ để Vân mỗ giải quyết, ai nhúng tay vào sẽ trở thành kẻ địch của Thần Ưng môn.

Trước những lời nói đầy áp đảo khí ấy, quần hùng đang hăng máu bỗng đổi ra ỉu xù, thả hết binh khí xuống. Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt. Phương Lan chen vào:

- Lão Điều nhi, có mặt Minh chủ ta ở đây, há đến lượt ngươi ra lệnh sao? – đoạn cười hi hi. – Tiêu lão quái, lại đây nào, chúng mình thử mấy chiêu.

Vân Vạn Trình sùng sốt:

- Ca ca!!

Phương Lan nói:

- Phương mỗ là minh chủ, bất kể việc gì đều phải gánh vác trước tiên. Nếu cả ta mà cũng thua Tiêu lão quái thì các ngươi càng không phải là đối thủ, đến lúc ấy hăng tưng hắng cừu hôm nay, về luyện tập cho vững vàng hẹn ngày tái chiến. Tiêu lão quái, ông có đồng ý không? Nếu ông không đồng ý thì hãy bỏ ngoài tai những lời ta vừa nói, và không thỏa thuận được thì chúng tôi đành kẻ vai sát cánh đấu với ông đến cùng.

Tiêu Thiên Tuyết ngẫm nghĩ: “Minh thả Vân Thù vì cái hứng nhất thời, không thể làm gì nó được nữa. Như vậy chỉ còn cách rung cây dọa khỉ, đại khai sát giới một phen cho lão nhà nho ấy biết. Hắn ta có giao tình với Vân Thù, nghe tin này ắt đến tìm mình tính sổ. Song giết cái loại tầm thường thế kia thì vô vị quá, phải hạ nhiều nhiều cao thủ mới hiển lộ được bản lĩnh.” Tính toán đầu đầy xong, lão đưa mắt nhìn khắp lượt, cười khẩy bảo:

- Cũng được! Hạng sâu bọ này, giết chỉ tổ chuốc thẹn vào người.

Quần hào bị khinh thường, đều miết tay lên binh khí, lửa giận phùng phùng.

Phương Lan phất tay áo, chuẩn bị động thủ. Vân Vạn Trình bỗng gọi to:

- Khoan đã! Phương lão ca, huynh làm minh chủ từ bao giờ vậy?

Phương Lan phì một cái, râu bạc lơ phơ bay, trợn mắt tức giận nói:

- Lão Điều nhi, trí nhớ đệ thế nào ấy nhỉ? Chẳng phải đệ bảo ta làm minh chủ đó ư? Sao, minh chủ nói mà đệ không vâng lời hả?

Vân Vạn Trình cười đáp:

- Tiểu đệ là người khời sự, xét về lý, chức minh chủ phải do đệ nắm mới đúng.

Phương Lan cau mày:

- Có một dúm tuổi mà đòi làm minh chủ? Nói như dờ hơi ấy!

Cùng một ngôi vị mà hai anh em lúc trước đùn đẩy, bây giờ lại tranh giành, mọi người đều lấy làm lạ. Chỉ có số ít nhạy bén mới đoán ra tâm ý của họ. Hôm nay Tiêu Thiên Tuyết vô cớ giết chết các nhân sĩ tham gia liên minh, về lý là không ai nuốt trôi được cục hận này, song nếu quần hùng ồ ạt xông vào

tấn công, nhất định thương vong sẽ rất nặng nề; biết vậy nhưng nói trắng ra thì mất thể diện, còn đơn đả độc đấu thì chẳng ai xứng là đối thủ của lão ta. Phurong Lan nhân hậu hiệp nghĩa, thấy Vân Vạn Trình định ra mặt, không nỡ nhìn y tiếp tục đâm đầu vào chỗ chết như hai người trong Nam thiên Tam Kỳ vừa rồi, bèn dứt khoát hi sinh tấm thân già để tạm thời kết thúc chuyện này, ngày sau tìm được cao nhân trợ giúp rồi báo thù cũng chưa muộn. Vân Vạn Trình đọc thấu tâm tư người anh em, tất nhiên không đòi nào đồng ý.

Cứ thế chẳng ai nhường ai, Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng bảo:

- Thôi cả hai đưa cùng lên, lão phu thành toàn cho một lượt.

Nhìn lão già mất rực hung quang, Phurong Lan sức nghĩ ra một kế, cười ha hả mà rằng:

- Được, lão Điều nhi, chúng ta ti vô đoạt soái. – đoạn vung quyền sử chiêu Khiếu phong kinh vân, quyền trái như rồng, quyền phải như hổ.

Vân Vạn Trình điểm nhanh chân xuống đất rồi bật vút lên không. “Rắc” một tiếng, lá cờ lớn phía sau chỗ y vừa đứng bị quyền phong quật gãy làm đôi. Vân Vạn Trình khen “Hay!” đoạn vươn hai tay chộp xuống vai Phurong Lan, thi triển chiêu Ngốc thúu thám trào 15. Phurong Lan co mình cho trào thức sượt qua người rồi đẩy song quyền lên, sử chiêu Nhân vân dã hạc. Quyền trào chạm nhau, kinh lực tỏa ra ràn rạt.

Hai người đều là nhân tài của võ lâm miền nam, hôm nay một bay một đứng toàn lực xuất thủ, thực như chim ưng và cáo già, bất phân thắng bại. Quần hùng trở mắt theo dõi, hò la ầm ĩ, vô tình quên bằng nguy cơ đang bày trước mặt. Công phu của Thần Ứng môn rất trọng khí thế, ưu tiên khí thế, chiêu thức ồ ạt như sóng biển, sức tấn công bất khả đương cự. Vân Vạn Trình đã nắm vững mọi biến hóa của võ công bản môn, cứ thế từ tầm cao đánh xuống, gây áp lực lên toàn thân đối thủ. Sau mấy vòng xoay vù vù, y ép được Phurong Lan bộc lộ sơ hở, rồi lập tức lách mình, phóng thật nhanh song trào vào đó.

Bị trào phong đề triu đỉnh đầu, Phurong Lan nghệt thở, tấn bộ trầm xuống, lão vội vung chưởng che kín bên trên. Trào chạm chưởng nghe như tiếng gỗ nện đá, vừa đục vừa nặng. Thể trọng của Vân Vạn Trình cộng thêm trào lực ngăn cản lưng lừng đòn xuống, lại “rắc” một tiếng, nền đài gỗ dưới chân Phurong Lan không gánh nổi giáo lực của hai người, bục một lỗ lớn. Phurong Lan bị thụt cả hai chân, toan vùng vẫy bật lên thì nghe thấy Vân Vạn Trình cười khê bên tai:

- Ca ca! Đắc tội vậy! – đoạn y nắm lấy huyết Đại chùy của Phurong Lan. Lão già cảm thấy tê dại, toan mở miệng chửi rằng: “Đồ xấu xa nhá...” nhưng khi bật thành lời thì lại đổi ra một tiếng thở dài:

- Lão phu đã ngàn này tuổi, đệ còn tranh với giành làm gì?

Vân Vạn Trình im lặng không đáp, đảo mắt quát to:

- Cận Phi nghe lệnh!

Cận Phi gạt đám đông chạy lên, cúi mình chờ đợi. Vân Vạn Trình móc trong ngực áo ra một con chim ưng đúc bằng sắt, trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, con là chưởng môn đời thứ chín của Thần Ứng môn!

Cận Phi choáng váng ngẩn đầu, mắt hoen lệ, nhưng không tiếp lệnh. Vân Vạn Trình nhướng đôi mày rậm, dữ tợn quát:

- Muốn chống đối hả?

Cận Phi cắn răng đón lấy lệnh bài Thần Ứng, nghẹn ngào đáp:

- Đệ tử xin thề, nhất định không phụ công người dạy dỗ!

Nhìn người học trò quyết đoán nhanh nhẹn, Vân Vạn Trình than thầm:

- Kể về phong thái đại tướng, Phi nhi vượt xa Thủ nhi! – rồi y quay nhìn, các đệ tử Thần ứng môn đang quỳ lạy lũ lượt, quây thành một vòng quanh thầy, xem chừng muốn khóc nhưng không dám, ai nấy im lặng, chỉ nét mặt là không giấu nổi bi thương.

Vân Thủ thỉnh linh thiết to:

- Mọi người không cần đấu đá gì nữa! Tiêu Thiên Tuyệt, ta... ta sẽ nói cho người biết Phurong Tường tiên sinh đang ở đâu. Tháng tám ông ấy...

Vân Vạn Trình biến sắc, tung chân đá ngã con trai, quát lên hung dữ:

- Giỏi cho thằng hèn nhát, lúc trước lão ấy ép buộc, sao mày không nói ngay?

Vân Thủ ngẩn người, cúi đầu lí nhí:

- Lão... lão ấy là kẻ thù của Phurong Tường tiên sinh, con đâu chậm chạp ngu dốt cũng không thể bán rế bằng hữu.

Vân Vạn Trình hơi dịu nét mặt, gật gù:

- Đúng! Phải nhớ kỹ những câu ấy, chết cũng không được quên.

Vân Thù hồ thẹn gật đầu, khóe mắt ứa lệ.

Lại nói Vân Tình mang Lương Tiêu quay về, Ngọc Linh ôm chầm lấy con, sợ run cầm cập, luôn miệng hỏi:

- Tiêu nhi, con có bị thương không?

Mặt mũi lấm lem bụi đất, Lương Tiêu cố sức trấn áp trái tim đang đập thình thịch, nhoẻn cười:

- Không sao mẹ ạ.

Ngọc Linh tức giận mắng:

- Không sao cái gì! Con còn chưa biết sợ ư?

Lương Tiêu cười hì hì, mồ hôi đã ướt sũng lần áo trong, nhưng vẫn nói cứng:

- Con không sợ mà.

Ngọc Linh bồn chồn bảo chồng:

- Đương gia, bây giờ làm sao đây? Sư phụ nghỉ ngơi rồi, chúng ta mau lĩnh đi thôi!

Vân Tình dán mắt vào trường đấu, lắc đầu:

- Đã đến thì cứ xem cho trọn vẹn hẵng.

Trước vẻ mặt khác lạ của chồng, Ngọc Linh không hiểu ra sao.

Nguyên là Vân Tình thấy Tiêu Thiên Tuyệt coi mạng người như cỏ rác thì sinh lòng căm phẫn, khổ nỗi có vợ bên cạnh nên chưa tiện ra mặt, nay nghe Vân Vạn Trình nói lời già từ với con trai, vụt nhớ lại cảnh cha quyết biệt năm xưa ở thành Hợp Châu, máu trong người sôi sục, y vùng bước lên. Ngọc Linh đã có bụng đẻ phòng, liền giữ tay y hỏi vội:

- Mình định làm gì?

Vân Tình ngoái đầu nhìn, thấy vợ lộ vẻ lo sợ, đôi mắt đẹp rướm lệ, y bỗng nhói ngực, hào khí tiêu tan cả, xong đưa mắt sang con trai, thấy mặt mày nó ngơ ngác, hai chân y bỗng cứng đờ, đứng sững lại.

Vân Vạn Trình nhìn Vân Thù một lúc rồi dứt khoát tiến lên, ôm quyền nói:

- Tiêu tiên sinh, xin mời!

Tiêu Thiên Tuyệt ngấm y một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng bảo:

- Được, nể sự gan dạ của ngươi, lão phu nhượng ngươi ba chiêu.

Vân Vạn Trình cười nhạt, đảo mắt liếc về phía Phương Lan, ông ta đương ngồi duỗi chân dưới đất, mắt ngập nỗi lo lắng, y bất giác nghe nghèn nghẹn nơi cổ, hú một tràng lanh lảnh, tung mình lên phóng trào, trào cuốn gió rít chụp xuống Tiêu Thiên Tuyệt.

Cận Phi theo dõi, tinh thần phấn chấn, buột miệng reo:

- Ứng hồn cử đại thức!

Vân Thù vội hỏi:

- Đại sư huynh, Ứng hồn cử đại thức là gì?

Cận Phi đáp:

- Đó là tuyệt kỹ trấn phái của Thần Ứng môn chúng ta, nội lực em chưa đủ nên chưa học được. – Y lộ vẻ chăm chú, chậm rãi nói. – Đây là Lạc nhận thức, lộ thứ nhất.

Vân Thù ngưng thần quan sát. Vân Vạn Trình hoặc chụp hoặc vỗ, trào thức ẩn chứa chưởng pháp, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên dày đặc. Y lao vút lên trời như chim ung đập cánh, nhào lượn giữa vòm không, nhưng Tiêu Thiên Tuyệt chỉ lạnh lùng nhìn hướng trào rồi dịch trái một bước, dịch phải một bước, tưởng tiến lại lùi, biến thành một vệt bóng mờ trước trào đối thủ. Quần hào theo dõi mà táng đờm kinh hồn, có kẻ không nhịn được phải thì thào:

- Cứ như gặp ma giữa ban ngày!

Ngọc Linh nghe thấy, nói nhỏ:

- Ngốc ơi, đây chính là cảnh giới U linh ảo ảnh, Bạch trú di hình của sư phụ...

Vân Tĩnh gật đầu, “Quả nhiên xuất thần nhập hóa, không để lộ chút dấu vết nào cả.” Nghĩ vậy, y bắt giác lo thay cho Vân Vạn Trình.

Vân Vạn Trình chân không chạm đất, đánh một hơi suốt mười mấy trượng mà chẳng đụng nổi một ché áo của Tiêu Thiên Tuyết. Đến lúc cảm thấy tức ngực, máu dồn lên hai má, biết đã núng thế, y thét lớn, điểm chân xuống đất, xoay mình sử Trích tinh thức, bóng trào tràn ra mù mịt, mười ngón tay xé gió rì rít. Tiêu Thiên Tuyết quay tít quanh mình y. Vân Vạn Trình nhìn thấy mấy Tiêu Thiên Tuyết liền, vội vã định thần, lại biến trào như hải âu đùa sóng xuất lộ Trầm ngư thức, kinh lực nhồi đầy các đầu ngón tay, trong công có thủ, tùy cơ ứng biến.

Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt, hồ lớn:

- Hết ba chiêu rồi! – đoạn thò song thủ ra khỏi tay áo.

Phương Lan lo cuống thét gọi:

- Lão Điều nhi, cẩn thận!

Vân Vạn Trình giật mình, tập trung tinh thần theo dõi. Tiêu Thiên Tuyết vùng hai bàn tay xanh xao, biến hóa mỗi lúc một nhanh, thoát đầu như sen trắng xòe cánh, thoáng chốc lại chụm hình hoa mai. Vân Vạn Trình chứng kiến, cảm thấy rạo rức khoan khoái, hào khí bình sinh trỗi dậy, y cất tiếng hú dài, liên tục biến trào, Tê nham thức, Xung tiêu thức, Xuyên lâm thức, Tróc nguyệt thức, Thâu thiên thức, tát, chụp, quắp, kéo, có lúc còn lao vút lên như bay. Tiêu Thiên Tuyết thì vẫn ung dung, xuất thủ cực êm. Hai người thoát tiền thoát lui, chiết giải vô cùng tinh diệu, quần hào nô nức khen hay. Truyện "Côn Luân "

Nhận ra người áo đen xuất sử Như Ý Áo Ma thủ, Lương Tiêu hết sức kinh ngạc. Lộ chương pháp này thuộc dạng tầm thường trong võ công của phái Hắc Thủy, nó học được lâu rồi, song Tiêu Thiên Tuyết đã luyện tới cảnh giới cực cao, cử động nhẹ nhàng nhưng đầy sức nặng, lớp lang thứ tự, mỗi chiêu mỗi thức đều rất rõ ràng. Lương Tiêu luyện võ nhưng chưa hề vận dụng thực sự, kể cả khi chiết giải với mẹ cũng đều được nương tay nhường nhịn, chưa từng phải thi triển thực học. Hôm nay bỗng dưng nhìn thấy có người dùng võ công nhà mình quyết một trận sống mái với người khác, lòng nó xôn xang khó tả, bất giác đặt mình vào vị trí của Tiêu Thiên Tuyết, mừng tưng nếu mình ở tình thế kia thì sẽ chiết chiêu thế nào, khắc địch chế thắng thế nào, nên theo dõi rất phần khởi say sưa. Thằng bé đương mê mải xem, Vân Tĩnh chợt thờ dài:

- Sắp phân định rồi, Vân Vạn Trình sẽ bại thôi!

Lương Tiêu không tán thành, đầu môi lên cãi:

- Chưa chắc, con thấy người áo đen mới có vẻ chặt vật...

Đúng lúc ấy Vân Vạn Trình xuất lộ cuối cùng Hoán nhật thức trong Ứng hồn cử đại thức, y khum song trào vào trong, chuẩn bị đẩy bật ra ngoài, Tiêu Thiên Tuyết bỗng cười khàn khạch:

- Ứng hồn cử thức cũng chỉ đến thế mà thôi!

Lão thét vang như sấm nổ, khiến mọi người ù cả tai. Vân Vạn Trình thót hoa mắt, Tiêu Thiên Tuyết chuyển chương thành trào, đâm thẳng vào mặt y. Hai mươi ngón tay chạm nhau, phát ra một tràng ken két. Vân Vạn Trình lão đảo giật lui, lúc đứng vững lại, hai sợi máu ứa ra khỏi mắt y, chảy xuống mặt.

Vân Tĩnh thảm kêu khổ, nhắm mắt không nỡ nhìn, Lương Tiêu bỗng hét tướng:

- Khiêu tự quyết hay quá!

Biến cố bất ngờ xảy ra, mọi người đương nín thở theo dõi thì tiếng hét của thằng bé vang lên, cái giọng non nớt nghe đặc biệt lạnh lót trong không khí im ắng. Chẳng ai biết nó nói gì, song Tiêu Thiên Tuyết thì hiểu rõ, chiêu thức lão dùng để chọc mù hai mắt Vân Vạn Trình chính là Khiêu tự quyết thuộc Như Ý Áo Ma thủ, lão tức thì dừng bước, ngoái đầu nhìn xem.

Ngọc Linh sợ mất mật, xẹt ra sau lưng Vân Tĩnh, người run cầm cập, bình thường nàng không tin quỷ thần, thế mà lúc này tự dưng phải cầu thần khẩn Phật, chỉ mong sư phụ đừng trông thấy mình. Lương Tiêu không nhìn được những gì đang diễn ra trong vòng đầu, định cầu nhau thì bị mẹ thò tay bịt miệng lại. Vân Tĩnh cũng chẳng biết làm thế nào, hai vợ chồng áp lưng vào nhau, đều nghe được tiếng tim đập dữ dội của người kia, lưng đầm đìa mồ hôi.

Nào ngờ Tiêu Thiên Tuyết chỉ liếc một cái rồi phẩy tay áo bỏ đi. Vân Vạn Trình hai mắt máu chảy ròng ròng nhưng tai còn thính, nghe bước chân đối thủ xa dần liền réo hỏi:

- Tiêu Thiên Tuyết, vì sao ngươi không giết ta?

Tiêu Thiên Tuyết không ngoảnh đầu, lạnh lùng đáp:

- Ngươi khoác danh Thiên nhân Điều vương, vậy ta hủy cặp vuốt ngươi, chọc mù đôi mắt ngươi, xem ngươi còn hành tẩu giang hồ nhờ cái gì nữa?

Chân không chạm đất, lão già lướt đi như một cánh bướm đen, mỗi lúc một xa, con hổ gầm rít chạy theo, một người một thú mau chóng biến thành hai bóng mờ tối, khuất dạng ở phía cuối con đường.

Vân Vạn Trình đứng thẫn thờ một lúc, bỗng phá lên cười thê thảm. Vân Thủ đến gần đỡ lấy y, đau đớn nói:

- Cha, cha đừng cử động mạnh, để con đi mời đại phu. – đo

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Huyết tiễn phân thiên

Nhân lúc mọi người còn mãi đau thương, Văn Tĩnh dắt vợ con lặng lẽ bỏ đi, ngấm chuyện vừa rồi, lòng vô cùng buồn bã. Nhìn ra xa nước trời mờ mịt, núi non hiểm trở chẳng biết đâu là cùng, lại nghĩ con đường phía trước còn dài dang dặc, y rầu rầu bảo vợ con:

- Nếu không đi nhanh, chỉ e không tìm được chỗ nghỉ.

Ngọc Linh cau mày, ngập ngừng nói:

- Ngốc này, chúng mình đừng lên bắc nữa, được không?

Văn Tĩnh chưa đáp, Lương Tiêu đã cuống cuống kêu:

- Mẹ, mẹ điên rồi à?

Trùng mắt nhìn con trai, Ngọc Linh mắng:

- Con mới là điên đấy! Ban nãy la hét cái quái gì hử?

Lương Tiêu nhõng nhẽo ôm mẹ làm nũng. Ngọc Linh không địch nổi ngón nghề ranh mãnh của nó, đành bảo:

- Thôi được, theo ý con, chúng ta lên phương bắc vậy.

Lương Tiêu mừng rỡ, sức nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

- Mẹ, vì sao ông già ấy cũng biết Như Ý Áo Ma thủ nhà mình?

Ngọc Linh nhìn chồng, thẫn thờ im lặng. Văn Tĩnh thương hại ôm nàng an ủi:

- Đừng lo, anh còn sống thì nhất định không để ai động đến mẹ con em.

Ngọc Linh rơm rớm lệ, run rẩy nói:

- Em không lo cho bản thân, mà lo ông ấy sẽ làm hại mình. . .

Văn Tĩnh thở dài, lòng đan xen bao cảm xúc. Lương Tiêu nhìn thái độ khác lạ của cha mẹ, không hiểu nguyên do, cứ gãi đầu gãi tai sốt ruột.

Đúng lúc ấy, một giọng ẻo ọt vang lên:

- Cái cặp mèo mà gà đồng kia hay nhõ, quấn lấy nhau giữa đường giữa sá, thực không biết xấu hổ là gì hết!

Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Đàng xa có năm đạo sĩ, trong số đó có hai kẻ họ đã nhìn mặt, người vừa lên tiếng chính là đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng cười hềnh hếch:

- Sư đệ đừng nói thế, cũng chỉ tại cô em xinh xắn quá cơ! Đồi là ta, ngại gì giữa đường giữa sá, kể cả giữa chợ đông người cũng phải quấn riết ấy chứ! Ha ha, thậm chí ngày hôm đêm ấp, chẳng lúc nào rời nữa kia.

Bọn đạo sĩ đều cười hô hô, nghe dâm dật vô cùng.

Ngọc Linh tức giận xám xanh mặt mày, nghĩ bụng: “Đã thế hôm nay cho các người ôm đùi Diêm vương!” đoạn nghiêng răng tiến lên. Văn Tĩnh nhìn sắc mặt vợ, chỉ e xảy ra án mạng bèn kéo nàng lại, nghiêm giọng nói với mấy đạo sĩ:

- Các vị là người tu hành, nên gìn giữ chút âm đức!

Ngọc Linh mắng:

- Đồ ngốc, đôi co với bọn chúng làm gì, cho mỗi đứa một đao là xong chuyện!

Lương Tiêu không hiểu lời nói của đám đàn ông kia, nhưng thấy mẹ giận cũng biết chẳng phải ý tốt đẹp gì, bèn hòa theo:

- Đứng, giết hết ném cho chó ăn!

Đạo sĩ mặt đen gấp lại cừu nhân thì hơi ngượng, nhưng ý đồng người, hấn quát to:

- Tiên sư thằng tạp chủng! Hôm nay tao phải lột da mày... - đang nói thì một bóng người nháng lên trước mắt, tóm luôn vào thắt lưng hắn. Văn Tĩnh chỉ cốt thị uy nên nắm hấn giờ lên quá đỉnh đầu, thét một tiếng rồi ném xuống thật mạnh, khiến đạo sĩ mặt đen ê ẩm cột sống, móng cũng muốn nứt ra làm mấy mảnh.

Thấy Văn Tĩnh thoát một cái là đến, thân pháp thần tốc lạ thường, các đạo sĩ kia đều kinh hãi, bèn soạn soạn rút kiếm. Bốn dòng hàn quang nhăm nhăm vào bốn chỗ yếu hại trên mình Văn Tĩnh. Văn Tĩnh lập tức thi triển Tam tam bộ, tránh khỏi bốn mũi kiếm, rồi vỗ mỗi tên một chưởng.

Trước luồng chưởng phong ồm ồm, bốn đạo sĩ đều bay vút về phía sau, song vừa lùi xuống lại hợp lực xông lên, tiến thoái công thủ rất nhịp nhàng, như thể thi triển một trận pháp, phối kết mỗi lúc một ăn ý. Văn Tĩnh vốn nhân hậu, không muốn làm họ bị thương quá nặng nên xuất thủ có phần gượng nhẹ, thành ra lại bị bốn người kiềm hãm.

Đạo sĩ mặt đen ưỡn lưng bò dậy, tuốt kiếm tham chiến, trận pháp của các đạo sĩ càng thêm uy mãnh. Trong bọn có một đạo sĩ râu ria bồm xồm, người này võ công khá nhất, còn sử một thanh kiếm quý hiếm thấy, kiếm quang tới đâu, hàn khí lâm thâm chảy theo tới đó. Văn Tĩnh sờn da gà, gạt mình lướt tránh.

Những tưởng Văn Tĩnh đánh vỡ vụn một lúc là sẽ đập tan tác bọn đạo sĩ trợ trận, bỗng dừng lại thấy y vận chưởng pháp rất nhanh, Ngọc Linh lấy làm kinh ngạc, định thần nhìn kỹ, nhận ra ngụ ý của y, liền thét to:

- Gã ngốc chết tiệt, thật luôn hai đứa kia đi, xem chúng giờ trò gì được nữa!

Văn Tĩnh vẫn không chịu ra sát chiêu. Ngọc Linh sốt ruột trách:

- Ngốc vẫn hoàn ngốc, lúc này mà còn làm người tốt với ai!

Đoạn nàng giậm chân băng lên, tả chưởng tát đạo sĩ mặt trắng, hữu chưởng nện đạo sĩ mặt đen. Nàng ghét nhất là hai tên này, nên xuất chưởng là tấn công chúng ngay, cũng không thèm bận tâm xem có thuận tay hay không.

Đạo sĩ mặt trắng ở phía đối diện với Ngọc Linh, trông thấy nàng phóng đến lập tức hươu kiếm ngăn cản. Đạo sĩ mặt đen thì quay lưng lại nên trúng ngay một chưởng lộn phộc ra xa, hộc máu mồm, đến lúc trụ vững được thì lực phù ngũ tạng sôi ùng ục như bị đun trong vạc dầu, chưa nguôi cơn khó chịu, phần hông lại bị thúc một cái kêu lục cục. Tưởng Ngọc Linh đuổi theo, hấn định co cẳng chạy, bỗng nghe phía sau có tiếng cười giòn giã, biết ngay là Lương Tiêu thừa nước đục thả câu, hấn tức giận vô cùng, xoay người lại trừng mắt nhìn.

Thằng bé vẫy tay, cười hi hi bảo:

- Có bản lĩnh thì tới đây bắt ta!

Đạo sĩ mặt đen khoa chân bước, cảm thấy ổ bụng ngâm ngấm đau, hiểu rằng vết thương khá nặng, nhưng bị đứa oắt miệng còn hơi sữa kia khiêu khích thực không chịu nổi, hấn nuốt ực một ngụm máu, nhả mặt lao bỏ vào Lương Tiêu. Thằng bé cười khanh khách, khom mình lượn qua bên cạnh hắn.

Ngọc Linh vừa tới, tình thế lập tức thay đổi, nàng múa đôi tay rần rạt như bướm bay, khiến người ta không kịp đề phòng. Một đạo nhân có nốt ruồi bên trên lông mày hơi mất bình tĩnh, bị nàng quét đầu ngón tay qua trán, máu chảy đầy mặt. Ngọc Linh xuất thủ không mấy may nương nhẹ, nhân lúc đối phương mờ mắt, nàng khít các ngón lại như kiếm, đâm thẳng vào tim hắn. Văn Tĩnh ngó thấy cau mày, trở tay chặn lên cổ tay nàng. Ngọc Linh thét:

- Khốn kiếp, máu mũi chẳng thương, thương thiên hạ hàng xứ!

Văn Tĩnh nói:

- Không được giết người!

Ngọc Linh tức giận:

- Nó chết mới hết tội!

Dứt lời, hai người quay về ứng phó đối thủ, nhưng vẫn tiếp tục đấu khẩu, mỗi lần Ngọc Linh ra tay tàn độc, Văn Tĩnh lại phân tâm ngăn cản, thành thử tấn công được chẳng hay chỗ, tạo cơ hội cho bốn đạo nhân cùng cố trận pháp.

Đạo sĩ mặt đen nghiêng răng nhin đau, vừa lẩn vừa bò, cố sống cố chết đuổi theo Lương Tiêu. Lăn bốn vòng đã mệt bỏ hơi tai, hần thở hồng hộc, đành tạm dừng nghỉ, nào ngờ thằng bé thành linh ngoặt trở lại, thoi một quyền vào bụng dưới hần. Nó nhỏ người nhưng ra quyền rất nặng, đạo sĩ mặt đen đau gập cả bụng, Lương Tiêu liền bồi thêm một cước vào mang tai địch thủ, làm hần suýt nữa bay mất cảm.

Hứng một loạt tấn công liên tiếp, đạo sĩ mặt đen chưa kịp định thần, bỗng tay lại hẫng đi, thì ra thanh trường kiếm tùy thân cũng đã bị Lương Tiêu đoạt mất. Thằng bé vung kiếm chặt xuống mặt trước ống chân hần. Tên đạo sĩ rú lên thất thanh, lăn lông lốc ra ngoài mấy trượng, toan giẫy giụa bò dậy thì thấy nơi cổ lạnh ngắt, trường kiếm đã kề cổ họng. Lương Tiêu cười rinh rích bên tai hần:

- Đầu hàng đi chứ?

Đạo sĩ mặt đen nghĩ bụng mình đường đường là cao thủ, nhất thời sa cơ núng thế bị một đứa ranh con làm nhục, càng ngấm càng giận, bỗng tức ngực, ộc ra một vò máu. Lương Tiêu không kịp tránh, quần áo vấy nhoe nhoét cả. Bộ quần áo này do mẹ mua vải may cho hôm kia, mới mặc được hai buổi, thằng bé uất quá suýt khóc, bật chữ:

- Đồ khốn bôi bẩn hết quần áo ta, đáng ăn quật. – đoạn nó trở đầu kiếm làm roi, quất mấy phát vào mông đạo sĩ.

Ai ngờ đạo sĩ mặt đen cứ tròn tròn hai mắt, chẳng mấy may nhúc nhích. Lương Tiêu rất ngạc nhiên, đá nhẹ vào chân hần:

- Ê! Mũi trâu, không ho he gì nữa à?

Đạo sĩ mặt đen bị đá ngã khụy xuống, hai mắt vẫn tròn trĩnh. Lương Tiêu rợn người, cau mày bảo:

- Lão mặt đen, đừng giả vờ mà dọa ta, ta không mắc lừa đâu, nói mau!

Bỗng dung, sau lưng có tiếng cười gằn:

- Vớ vẩn, người chết còn nói năng sao được?

Lương Tiêu nghe giọng rất quen, ngoái cổ lại nhìn, trông thấy Tiêu Thiên Tuyết đang đứng giữa đường, con hổ đen ngồi bên cạnh. Thằng bé vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: Truyện "Côn Luân "

- Lão đấy à! Lão chưa đi ư?

Tiêu Thiên Tuyết không đáp, đưa mắt theo dõi cuộc đả đấu phía trước, lông mày cau rúm. Lương Tiêu không còn gì để nghịch nữa, ngẫm nghĩ một tí rồi hỏi:

- Lão già, sao lão biết hần chết rồi?

Tiêu Thiên Tuyết nghe nó gọi mình là “lão già”, rất không bằng lòng, bèn lạnh lùng bảo:

- Nếu chưa chết sao hần không đáp lời ngươi?

Lương Tiêu ồ lên, bật cười:

- Lão chưa đáp lời ta!

Tiêu Thiên Tuyết nghe nó nói năng kỳ quặc, thoát tiên không để ý, lát sau sức nghĩ ra, bưng bưng nổi giận: “Thằng oắt này vòng vo tam quốc cốt để chửi lão phu là người chết, có nghề đầu thế?” Lão quát mắt nhìn Lương Tiêu chằm chặp.

Lúc trước Lương Tiêu đã được chứng kiến thần uy của lão già, nay bị nhìn trừng trừng như vậy cũng sờ sờ, nhưng cố tỏ ra điềm nhiên. Cứ thế mãi, Tiêu Thiên Tuyết càng tức, nhúc nhích ngón tay, song lại nghĩ: “Ta là nhân vật danh giá, không nên xử sự như hạng tiểu nhân.” Hậm hực mà không trút giận được, lão đành hừ một tiếng rõ to.

Lương Tiêu nhìn con hổ đen. Nó đang lim dim như ngủ gật. Thằng bé thích lắm, cười bảo:

- Con mèo đen này ngoan thế, lão cho ta mượn cưỡi một chốc được không? – Trẻ con tâm tính non dại, chưa biết mùi nguy hiểm, thấy con hổ có vẻ hiền lành, Lương Tiêu bèn đến gần xoa đầu nó. Con hổ là chúa sơn lâm, thị uy với khắp muôn thú, từ nhỏ tới lớn chỉ biết mỗi mình Tiêu Thiên Tuyết, nào đã bị ai khinh mạn thế bao giờ. Lương Tiêu chưa kịp chạm tay vào, nó đã mở tròng cặp mắt to tướng, xòe móng, gầm lên một tiếng kinh khiếp. Có câu: “Mây theo rồng, gió theo hổ”. Tiếng gầm ấy phụt ra bao gió tanh, thốc vào mặt Lương Tiêu.

Vua của muôn loài vừa đại triển thần oai, mặt Lương Tiêu đã cắt không còn hột máu, nó nhìn trân trân vào cái mõm to đồ lòm, hàm răng trắng nhon, cảm thấy lông tóc mình dựng đứng hết cả lên, chân mềm nhũn đi, suýt nữa ngã nhào ra đất. Tiêu Thiên Tuyết ngấm bộ dạng khiếp vía của nó, đắc ý vô cùng: “Thằng oắt dám chửi lão phu là người chết, hừ, giờ biết lợi hại chưa?” Nghĩ xong, lão cười khẩy hỏi:

- Ranh con, không cười nữa à? Có giỏi thì lại đây cưỡi đi!

Lương Tiêu đã sợ đến cùng cực, nhưng bị nói khích, tính ương ngạnh trỗi dậy, nó bèn đáp:

- Cười... thì cười... ai ngăn đây? – Miệng nói cứng, nhưng thân hình vẫn run lên cầm cập, thằng bé ngạc nhiên tự nhủ: “Chỉ là một con mèo đen to thôi mà, mình sợ cái gì kia chứ?” Nghĩ vậy như được tiếp thêm can đảm, nó siết nắm tay, trừng trừng nhìn lại con hổ, quát lớn. – Mèo đen, mày dám ra về hung dữ với tao, liệu hồn tao bứt hết râu bây giờ. – Nói là nói vậy, nhưng hai chân như nhồi toàn bông, vừa tê vừa nhũn, không bước nổi bước nào.

Mãnh thú thường kỳ nhất là đầu mắt với người, con hổ đen bị khiêu khích bởi cặp mắt Lương Tiêu, đã tỉnh trỗi dậy, nó gừ khế, hai chân trước cào cào xuống đất. Con hổ này thuộc dòng dị chủng, sức mạnh bẩm sinh vô cùng to lớn, lại được Tiêu Thiên Tuyệt rèn giữa, bản lĩnh chẳng kém gì các nhất lưu cao thủ, chỉ vỏ một cái thì chắc mười Lương Tiêu cũng không đủ mạng mà dùng, chỉ hiềm chủ nhân chưa ra lệnh nên nó chưa dám khinh suất nhảy tới. Trước bộ dạng hung ác ấy, Lương Tiêu tự nhiên lùi lại một bước, không khỏi lộ vẻ khiếp nhược, nghĩ bụng: “Con mèo này dữ quá, đừng nên hùng hổ, phải mềm mỏng một chút.” Đoạn nó chu môi vỗ về:

- Mèo ngoan, đừng giận nào! Mèo ngoan, đừng giận... - đoạn vực lại đứng khì, lẩy bẩy tiến tới một bước. Con hổ vụt cong mình, sẵn sàng lấy đà.

Lương Tiêu nhất quyết thuận phục “con mèo”, định thần bước tiếp, chợt nghe sau lưng có tiếng Văn Tĩnh run run gọi:

- Tiêu nhi, đừng... đừng động đấy.

Lương Tiêu ngoái cổ nhìn. Chẳng biết tự khi nào, Văn Tĩnh đã ở cách sau nó ba trượng, mặt mày nhợt nhạt, hai mắt mở lớn, nó gượng cười bảo:

- Cha ơi, lão già đây đánh cuộc là con không dám cười con mèo to này. Con phải cười cho lão ấy xem. Dẫu nó dữ tợn bằng mấy, con... con cũng không sợ.

Cổ họng khô ran, Văn Tĩnh cổ nuốt nước bọt, run giọng bảo:

- Con... đừng động đấy. Nghe cha đi, đừng động... - Mới nói được thế, giọng y đã yếu hẳn.

Nguyên là ban nãy y cùng Ngọc Linh liên thủ đối địch, hai vợ chồng đều phân tâm để bao quát đến Lương Tiêu, thấy nó vồn đạo sĩ mặt đen, còn đạo sĩ thì đã bị thương nặng, không đuổi kịp thằng bé, nên họ cũng hơi yên lòng. Việc bất ngờ xảy ra, đạo sĩ mặt đen tức uất mà chết, Ngọc Linh mừng rỡ, Văn Tĩnh thì nhần mặt, đúng lúc đó Tiêu Thiên Tuyệt bước ra khỏi lều đường. Hai vợ chồng kinh hồn táng đờm. Văn Tĩnh bỏ mặc bọn đạo sĩ, nhảy vọt khỏi vòng chiến, sau thấy Lương Tiêu chẳng hiểu biết gì, cứ tưởng hổ đen là một con mèo ốm rồi mặc tình chọc ghẹo, y mất hồn mất vía, đứng đực ra ngó, không dám tiến lên.

Lương Tiêu nghe cha nói, nhướn đôi mày nhỏ, cong môi hỏi:

- Vì sao?

Văn Tĩnh hồn xiêu phách lạc, nói không ra hơi, chỉ nuốt nước bọt, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Lương Tiêu hỏi:

- Cha ơi, vì sao ạ? – Nó đang nói, con hổ đen lại gầm tiếng nữa. Ngọc Linh vốn đã đuối thế trước mấy đạo sĩ, nghe tiếng hổ gầm càng thêm hốt hoảng, chiêu pháp trở nên rối loạn, bị trường kiếm của đạo sĩ mặt trắng chém trượt qua bắp tay tóe máu.

Tiêu Thiên Tuyệt nhìn thấy, rú cặp mày lười mác, nghiêm khắc hỏi:

- Thằng dờ kia, ngươi không giúp Linh nhi, đứng ngăn ra đó làm gì hở?

Văn Tĩnh đương ngỡ ngàng, Tiêu Thiên Tuyệt đã lướt tới gần, vả vào mồm y một cái khô khốc. Lão còn muốn đánh tiếp, nhưng Văn Tĩnh đã khom mình, trườn ra xa một trượng. Tiêu Thiên Tuyệt đánh hụt, hơi lấy làm lạ, cười nhạt bảo:

- Tron nhi! – Nhìn ra thấy Ngọc Linh hoang mang, bị bọn đạo sĩ vây đánh đến quỳnh quít chân tay, lão nổi nóng, phát áo nhảy vào vòng đấu. Lão già tâm địa hung ác thủ đoạn tàn độc, chỉ lác mình mấy cái là bốn tên đạo sĩ rú lên rách phổi, rồi “keng keng”, bốn cánh tay cầm kiếm đều bị Tiêu Thiên Tuyệt xé đứt cả. Đau đớn không lời nào tả xiết, ba đạo sĩ lập tức ngã ngất, chỉ còn tên râu ria bòm xòm công lực tương đối tinh thâm là vẫn lẩn lộn kêu gào được.

Văn Tĩnh hãi hùng. Ngọc Linh đứng chết sững, không biết mình đang ở đâu nữa. Cặp mày lười mác của Tiêu Thiên Tuyệt rú xuống rất thấp. Đạo sĩ râu ria nhận ra lão, nhin đau van vơ:

- Tiêu... lão tiên bối, văn bối... văn bối là đệ tử của Hóa chân nhân.

Tiêu Thiên Tuyệt tròn trắng mắt, cười khẩy:

- Hóa chân nhân cái gì, chân nhân cái cục...

Đạo sĩ sợ hãi khóc lóc, dập đầu như té sao:

- Hòa... Hòa chân nhân là tâm phúc của Tử hoàng tử.

Tiêu Thiên Tuyết cười khẩy:

- Hoàng đế chúng nó chọc vào lão phu còn bị bay đầu, sá gì hoàng tử hoàng tôn.

Tên kia cứng họng, vụt quay mình bỏ chạy. Tiêu Thiên Tuyết phất tay áo, chẳng thấy thứ binh khí nào bay ra cả, chỉ thấy đầu tên đạo sĩ thỉnh thoảng nháy cao ba thước, máu trong cổ phụt thẳng lên trời, song thân mình vẫn tiếp tục chạy thêm chừng năm bước mới ngã nhào xuống đất.

Tiêu Thiên Tuyết liếc sang ba đạo nhân nằm dưới đất, tay áo lại lay động. Văn Tĩnh vụt cướp đường vượt lên trước, nhanh như chớp vồ ra hai chưởng. Trong không trung vang lên một tiếng tách, nghe như tiếng sấm. Văn Tĩnh lướt ra sau hơn một trượng, mặt xám ngoét. Tiêu Thiên Tuyết trừng mắt quát:

- Tiểu tử gớm thực! Tiếp lão phu chiêu nữa! – rồi phóng vù đến trước mặt Văn Tĩnh, tả thủ thò ra khỏi tay áo, xoay trong không khí. Năm ngón hoặc duỗi hoặc cong, chọc hướng xuống dưới.

Văn Tĩnh vạch chân theo một vòng tròn, đẩy kinh chạy suốt hai cánh tay, chuẩn bị ứng phó. Ngọc Linh vụt lao vào chặn trước mặt y. Tay trái Tiêu Thiên Tuyết dừng sững lại lưng chừng. Hai thầy trò nhìn nhau hồi lâu, lão già đột nhiên bật cười sảng sặc, vừa cười vừa quay phắt đi, nhắc chân đá một cú kết liễu hết bọn đạo sĩ đang mê man bất tỉnh.

Văn Tĩnh trông thấy, râu tóc dựng ngược, dướn người xông lên, nhưng bị vợ kéo giật lại. Tiêu Thiên Tuyết ngoảnh mặt ra cười ha hả:

- Lão phu muốn giết ngươi, ngại ngần nỗi ư?

Văn Tĩnh nghiêng rặng không đáp. Ngọc Linh mềm nhũn cả chân, quỳ xuống sa lệt gọi: Truyen "Côn Luân "

- Sư phụ!

Tiêu Thiên Tuyết ngược mắt lên trời, lạnh lùng bảo:

- Khóc cái gì? Hừ, sư phụ, sư phụ! Quý hóa quá nhỉ, còn nhận ta kia đấy! Tiêu mỡ vinh dự biết để đâu cho hết bây giờ.

Ngọc Linh rùng mình, dập đầu bình bình. Tiêu Thiên Tuyết thấy nàng dập đầu rõ to, mà dập đến nhọt cả trán, bỗng mềm lòng, phất tay áo quát:

- Thôi, diễn trò nhiều thế làm gì!

Ngọc Linh ngừng đầu, nước mắt vòng quanh:

- Sư phụ... mọi sai lầm, đều ở Ngọc Linh. Mong sư phụ đừng gây khó dễ cho cha con anh ấy!

Tiêu Thiên Tuyết cau mày cười nhạt, giọng thoáng vẻ ghen tuông:

- Cha con? Nghe thân mật quá nhỉ!

Ngọc Linh đỏ bừng mặt, sẽ sàng:

- Sư phụ! Linh nhi xuất giá đã nhiều năm, vẫn chưa bầm với người, thực có lỗi.

Tiêu Thiên Tuyết chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt vô cảm, hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Ngươi câu trước câu sau đều nhắc nhòm đến bố con nó. Sao không hề hỏi han sư huynh ngươi?

Ngọc Linh sững người. Lương Tiêu kêu lên:

- Mẹ, mẹ quen lão ấy à?

Ngọc Linh giật thót:

- Đúng là sợ quá hóa lẫn, chăm chăm lo cho Tĩnh lang, quên bằng cả con trai. – đoạn đưa mắt nhìn, thấy Lương Tiêu đang đứng đủng đủng trước mặt con hồ, thầm lấy làm mừng là thằng bé vẫn chưa vọng động, nàng vội kêu van:

- Sư phụ, con trai con...

Tiêu Thiên Tuyết khề thờ dài, nhướn mắt bảo:

- Đồ súc sinh lông đen kia, cút ra xa nữa đi!

Con hồ ngoan ngoãn lùi sang một bên. Ngọc Linh vội gọi:

- Tiêu nhi lại đây!

Lương Tiêu lon ton chạy về, liếc Tiêu Thiên Tuyết một cái rồi hỏi:

- Mẹ, sao mẹ quỳ vậy? – xong giờ tay kéo Ngọc Linh, nhưng lại bị mẹ dúi ngã, nó liền la oai oái. Ngọc Linh bảo:

- Tiêu nhi, mau bái kiến sư công!

Lương Tiêu đương uất ức, buột miệng:

- Sư công là cái quái gì chứ?

Tiêu Thiên Tuyết biến sắc mặt, Ngọc Linh cuống quýt, ấn vào gáy con, nói vẻ nghiêm khắc:

- Sư công là sư phụ của mẹ!

Lương Tiêu bấu môi:

- Đây không bảo thì làm sao con biết được.

Ngọc Linh dờ khóc dờ cười, đành thưa:

- Sư phụ bớt giận! Ngọc Linh quần giáo không nghiêm, thằng bé này... rất ương ngạnh.

Lương Tiêu tươi cười nhìn Tiêu Thiên Tuyết:

- Thì ra ông là thầy của mẹ cháu, cháu còn ngờ ông học trộm công phu của mẹ cháu cơ đấy!

Ngọc Linh ngạt thở, lại vả cho nó hai cái bạt tai, nhưng chỉ là giờ cao đánh khẽ, kiểu gãi ngứa mà thôi.

Tiêu Thiên Tuyết quan sát hai mẹ con đầu khẩu, nhớ lại dáng điệu nhõng nhẽo của Ngọc Linh thuở nhỏ, bỗng thấy ấm lòng: “Nếu Linh nhi và Lãnh nhi thành đôi thì tốt biết bao... Ôi! Lãnh nhi luôn âm ờ lảng tránh, chưa bao giờ nói rõ việc gì đã xảy ra năm ấy... Đến giờ nội tình thế nào, ta vẫn còn bị bưng bít...” Nghĩ đoạn lão trừng mắt hung tợn nhìn Văn Tĩnh, tự nhủ: “Sau chiến dịch Hợp Châu, Lãnh nhi tổn hại kinh mạch nặng nề, không thể luyện được công phu thượng thừa của ta nữa. Tuy nó giấu giếm, song nhìn thương tích đủ biết là do Tam tài Quy nguyên chương gây ra. Tên này đồ được chiêu Thiên vật nhận² của lão phu, hung thủ đích thị là hắn! Nhưng căn cứ vào hòa hẫu hiện nay thì mười năm trước hắn chưa thể là đối thủ của Lãnh nhi...” Nghĩ tới đây, lão chợt dạ: “Hay là con ranh Linh nhi phải lòng người ngoài, câu kết với tên này hãm hại Lãnh nhi, nếu không lúc ở Bách Trượng Bình, việc gì nó phải lánh mặt ta...” Đạo đó xem xét vết thương và thái độ của Tiêu Lãnh, lão đã đoán được bảy tám phần, lúc này đối chiếu tất cả mọi chi tiết, trái tim tự nhiên trĩu nặng. Truyện "Côn Luân "

Ngọc Linh hiểu rõ tính khí sư phụ, vốn muốn lôi Lương Tiêu vào cho không khí dịu đi, rồi tìm cách nói ngọt để xí xóa cho qua, ai dè mặt mày Tiêu Thiên Tuyết mỗi lúc một khó khăn, tìm nằng bồng dưng đập nhanh hẳn lên. Tiêu Thiên Tuyết lãnh đạm hỏi:

- Tiểu Linh nhi, ngươi biết tội chưa?

Ngọc Linh run bần bật, khóc nói:

- Linh nhi phản bội sư môn, tội đáng muôn chết!

Tiêu Thiên Tuyết tuy đã đoán được phần nào, nhưng nghe nàng chính miệng thừa nhận vẫn không nén nổi cơn giận dâng tràn, lão siết chặt song quyền, cười bảo:

- Giỏi! Ngươi giỏi lắm! – Tiếng cười ghê rợn, khiến chim chóc hai bên cây rừng hoảng sợ nháo nhào bay lên.

Tiêu Thiên Tuyết cả đời cô độc tàn nhẫn, song rất yêu thương che chở học trò, riêng nữ đệ tử này thì càng chiều chuộng nâng niu. Từ dạo nàng mất tích, ruột lão nóng như lửa đốt, ba năm ròng rã lặn lội lùng kiếm khắp Thần châu, đi nát không biết bao nhiêu đôi giày. Hiềm nỗi trời đất mệnh mang, người đông nghìn nghịt, biết ở đâu mà tìm. Tiêu Lãnh lại bệnh nặng, Tiêu Thiên Tuyết đành trở về núi, lòng vẫn chưa nguôi hi vọng, về sau còn vượt núi mấy lần nữa đi tìm. Trời cũng động lòng, cuối cùng đã để lão gặp Ngọc Linh ở Bách Trượng Bình. Tiêu Thiên Tuyết mừng rỡ vô cùng, nào ngờ Ngọc Linh lại tránh mặt, lão già chua xót, đành phẩy tay áo bỏ đi, được một thời đường vẫn bịn rịn không dứt, bèn lộn trở lại cốt hỏi cho ra nhẽ, khổ nỗi hỏi đến đâu lòng đau đến đấy. Lúc này máu nóng ngàn ngút, lão vung tay nện xuống đỉnh đầu Ngọc Linh.

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của Tiêu Thiên Tuyết, Văn Tĩnh đoán chừng có chuyện chẳng lành, vừa thấy lão nhấc tay, y bèn bước ào lên toan phát chương, song Tiêu Thiên Tuyết lại dừng tay nửa chừng, run run, lâu lắm cũng không hạ xuống. Văn Tĩnh căng thẳng quá, tim đập thình thịch, da đầu tê dại hết cả đi.

Tiêu Thiên Tuyết hồi tưởng bao nhiêu chuyện, trước sau vẫn không hạ thủ được, lão đưa mắt sang Văn Tĩnh, cơn giận lại bùng bùng: “Đạo xưa Linh nhi vui vầy dưới gối ta ngoan ngoãn biết nhường nào. Hừ, tất cả là do cái thằng khốn nạn này đồ bùa mê thuốc lú. Ta không nỡ hạ sát con bé, nhưng cái đứa vừa mê hoặc Linh nhi vừa đánh Lãnh nhi bị thương thì đầu bấm vằm thành muôn mảnh cũng không đủ để ta rửa hận!” Nghĩ tới đây, mắt tóa lửa, lão chực tiến lên xé xác Văn Tĩnh, nhưng vừa nhích chân thì Văn Tĩnh cũng đã đi chuyển rồi.

Tiêu Thiên Tuyết nghĩ bụng: “Hắn luyện được đến mức thu phát tùy cơ, hừ, lạ nhỉ?” đoạn quát hỏi:

- Thằng thối tha, mày đã làm Tiêu Lãnh bị thương phải không?

Văn Tĩnh chưa kịp đáp, Ngọc Linh đã cướp lời:

- Không can hệ gì đến anh ấy, tại con ngu muội khiến sư huynh bị thương. Sư phụ muốn giết, cứ giết con là được rồi!

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Ngọc Linh, đại trưởng phu dám làm dám chịu! Tiêu Lãnh là do Lương Văn Tĩnh ta gia hại. Không liên quan gì đến em.

Ngọc Linh tái mặt, tức giận nói:

- Tầm bậy, là em...

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi dậm bước. Ngọc Linh vội vã bỏ nhào tới, ôm chặt lấy bắp chân lão. Tiêu Thiên Tuyệt tức điên, vùng lên thật mạnh, Ngọc Linh bèn dùng công phu chầy ỳ, cứ trượt xềnh xệch theo chân sư phụ. Lão già giận dữ xám xanh mặt mày, đã quen ngạo thị võ lâm mà vấp phải những việc lật vật thế này, lão cũng bó tay bất lực.

Lương Tiêu theo dõi câu chuyện một lúc, hơi hơi đoán ra là lão già này đang bắt nạt cha mẹ mình, lập tức nhặt một thanh trong số trường kiếm của bọn đạo sĩ, lẳng lặng đâm một nhát vào đùi Tiêu Thiên Tuyệt, nghĩ bụng:

- Cho ngươi què đi, xem còn lộng hành nữa thôi?

Nào ngờ vừa nhấc bảo kiếm đã thấy hồ khẩu đau nhói, thì ra thân kiếm bị Tiêu Thiên Tuyệt giẫm chân lên. Lương Tiêu ngẩng đầu, gặp ngay đôi mắt sáng quắc giá băng của lão già, nó vội cười mon:

- Từ công, già ông bản quá, cháu gột cho ông ấy mà... - Thằng bé cầm lão ức hiếp cha mẹ mình, có ý nói trại “sư công” thành “từ công”. Tiêu Thiên Tuyệt vốn muốn đá chết cái thứ nghiệt chủng, nhưng nghe gọi “từ công”, bỗng dưng mềm lòng hẳn: “Suy cho cùng nó vẫn là cốt nhục của Ngọc Linh. Ôi, thôi vậy!” Trầm ngâm một lúc, lão quay sang Văn Tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Người là đồ đệ của Công Dương Vũ?

Thấy lão già đương tức giận lại thỉnh thoảng hỏi sang chuyện khác, Văn Tĩnh ngỡ ngàng một thoáng rồi đáp:

- Người có dạy tôi một đêm, nhưng tôi chưa bái sư!

Tiêu Thiên Tuyệt cười khẩy:

- Tính khí Cùng nho dờ dờ ương ương, ngươi không tự nguyện gọi thầy thì hẳn ta cũng chẳng đòi nào gọi ý đâu. Song hẳn truyền công phu cho ngươi, tức thì đã ngầm coi ngươi là đệ tử rồi. – Lão thoáng cười nhạt, ngược mắt lên trời, thông thả tiếp. - Công Dương Vũ xấu tốt gì cũng là tông sư một phái, nếu biết tọa hạ đệ tử núp gấu vấy vọ, chẳng rõ hẳn sẽ mất mặt tới cỡ nào?

Văn Tĩnh chưa bái sư nhưng rất kính trọng Công Dương Vũ, nghe vậy rùng mình quát to:

- Ngọc Linh, em buông tay ra!

Ngọc Linh trừng mắt nhìn y, vẫn ôm khư khư bắp chân Tiêu Thiên Tuyệt:

- Ngốc, mình chán sống rồi hay sao?

Tiêu Thiên Tuyệt cười mỉa: “Linh nhi thực sáng suốt, già kia chẳng qua chỉ có cái dũng của kẻ thất phu mà thôi.” Sực nghĩ ra điều gì, lão bảo:

- Thằng dở, nếu ta toàn lực xuất thủ, mi chết là cái chắc, nhưng lão Cùng nho tất không phục, kết tội ta cậy lớn hiếp nhỏ. Tiểu Linh nhi cũng sẽ có sống có chết bảo vệ mi. - Lão gậy mũi chân, cầm thanh kiếm ban nãy của Lương Tiêu lên, tiện tay vạch xuống đất một vòng tròn tròn mịn. - Lão phu và ngươi đánh cuộc một trận vậy?

Văn Tĩnh kinh ngạc hỏi:

- Cuộc thế nào?

Tiêu Thiên Tuyệt đáp:

- Tam tài Quy nguyên chương gắn liền với ba con số, bây giờ lão phu vẽ một vòng tròn, đứng vào đó. Cho ngươi mặc sức công kích, nội ba chiêu lão phu nhất định không hoàn thủ. Nếu ngươi ép được ta phải ra khỏi vòng, - lão cười nham hiểm, - ta sẽ bỏ đi, để ngươi và Tiểu Linh nhi chim trời cá nước, đến đâu ở đâu thì tùy.

Văn Tĩnh ngẩn người. Ngọc Linh cũng nín thở, nhìn vòng tròn nghĩ bụng: “Vòng tròn này đường kính không quá hai thước, mấy năm nay võ công của

Ngốc tình tiến thần tốc, nội công cũng khá lên rất nhiều, so với mình còn có phần hơn...”

Tiêu Thiên Tuyệt liếc Văn Tĩnh, mắt lộ vẻ châm biếm:

- Ngươi không dám ư?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Không phải không dám, mà chỉ e tiền bối quá đồi thiết thòi. Truyện "Côn Luân "

- Ngốc nghếch! – Ngọc Linh thăm mắg, những muốn cắn cho y một phát. Tiêu Thiên Tuyệt hơi lấy làm lạ, ngắm Văn Tĩnh kỹ hơn, cười khẩy bảo:

- Điều đó ngươi khỏi lo.

Văn Tĩnh nhìn sang vợ. Ngọc Linh tim đập thình thịch, hồi hộp tới mức gần như nghẹn thở, mãi mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Sư phụ! Ngươi giữ lời chứ?

Tiêu Thiên Tuyệt tức đến nổi đau nhói cả ngực, gằn giọng nói:

- Lão phu dọc ngang khắp giang hồ, lời nặng tợ núi, chưa từng đon sai.

Ngọc Linh nóng bừng mặt, ngượng ngịu buông tay. Tiêu Thiên Tuyệt càng chua xót, nghiêng răng bảo:

- Linh nhi, đã giao ước rồi đấy! Nếu y không động được vào lão phu, ngươi sẽ phải theo lão phu về núi, cấm dềnh dàng, viện cớ chống đoi nhớ.

Ngọc Linh tự nhủ, chẳng ngờ đon giản như vậy, chỉ cần Tĩnh lang và Tiêu nhi bình an vô sự, ta dẫu thịt nát xương tan cũng cam lòng, sá gì việc theo người về núi? Tĩnh toán xong xuôi, lại cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt đối xử với mình quá tốt, còn mình thì toàn mắc lỗi với thầy, nằng xót xa kêu:

- Sư phụ... - nước mắt như chuỗi hạt đứt dây, tuôn ròn ròn xuống hai gò má.

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi, bước vào vòng, gọi to:

- Tiểu tử! Lại đây!

Văn Tĩnh chăm chú nhìn Ngọc Linh, đoạn ôm quyền thi lễ với Tiêu Thiên Tuyệt, chuẩn bị xuất chương. Bổng Lương Tiêu gọi:

- Cha ơi! Khoan đã!

Mặt thẳng bé lộ vẻ ám muội kỳ lạ, nó giật tay áo cha thật mạnh. Văn Tĩnh không kìm được bèn cúi thấp xuống. Lương Tiêu bắt đầu thì thào:

- Lão già ấy võ công rất tà dị, mình đâu không nổi lão ấy đâu, giờ chạy là hơn.

Văn Tĩnh ngạc nhiên:

- Làm thế sao được?

Lương Tiêu bảo:

- Sao lại không? Bây giờ lão vào vòng tròn, chúng ta cứ vất chân lên cổ chạy, lão nhao ra ngoài vòng là thua, còn không ra thì làm quái gì được chúng ta! – Nó thì thào bằng giọng rõ to. Tiêu Thiên Tuyệt nghe thấy trở mắt, bực tức nghĩ: “Thằng lỏi gian trá! Lão phu bản soạn trăm phương ngàn kế mà sao bỏ sót mất nước ấy.” nhất thời hối hận vô cùng, “Cứ theo chủ ý của nó thì ta sẽ bị hãm trong cái vòng này, mất mặt biết chừng nào!” Càng nghĩ càng giận, lão trợn trạo nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Văn Tĩnh xem chừng cũng xuôi xuôi, song liếc sang Ngọc Linh, nhận thấy nàng có vẻ bồn chồn, ánh mắt hoang mang, y thờ dài nghĩ: “Cho dù ta đồng ý dùng ngụy kế, Ngọc Linh cũng không dám lừa sư phụ nàng. Huống hồ mầm ác khó gây được quả lành, ác giả tất có ác báo.” đoạn vỗ vỗ lên đầu Lương Tiêu, cười bảo:

- Trẻ con đừng nói năng lung tung!

Lương Tiêu gầy nẩy:

- Lung tung là lung tung thế nào?

Văn Tĩnh mỉm cười, kéo nó sang một bên:

- Ngoan đợi ở đây! Cha không thua đâu.

Thấy Văn Tĩnh giữ đúng giao hẹn, Tiêu Thiên Tuyết cũng nhẹ cả người. Lương Tiêu bán tín bán nghi, bừa môi lùi lại. Văn Tĩnh nhìn ra xa, ánh chiều đương nhạt dần, cảnh tượng rất quen thuộc, y sức nhớ: “Hôm đánh trận ấy, bầu trời cũng như hôm nay, trận chiến cũng tương tự cuộc đả đấu này. Thế sự mang mang, nhiều chuyện thực không tài nào né tránh nổi.” nghĩ đến đây, lòng bỗng thấy vô cùng sầu não. Một cơn gió lùa tới, thổi vào mặt, cỏ lá bay lao xào, Văn Tĩnh thở một hơi dài, nói lớn:

- Đắc tội! – Đoạn xòe song chưởng, ung dung quạt ra. Đưa chưởng đi nửa chừng, y bỗng lao đảo, chân giơ lên như múa, kinh khí dào dạt chảy. Chiều Nhân tâm hoảng hoảng, tư thế thì loạn choạng nhưng thực chất lại có trình tự riêng, bởi khoảnh khắc ngã nghiêng đó cũng chính là thời cơ quyết thắng, ngã quá sớm sẽ khiến đối thủ đề phòng, ngã quá muộn lại bị đối thủ công phá. Trình độ cao hạ được phân định chính ở khả năng nắm bắt thời cơ này đây. Truyện "Côn Luân "

Đúng lúc song chưởng Văn Tĩnh tưởng tới mà chưa tới, Tiêu Thiên Tuyết hụp lưng, khò người xuống. Chưởng đánh hụt thành mất đà, Văn Tĩnh toan dồn thêm kinh khí, bỗng Tiêu Thiên Tuyết uốn người bay vọt lên, tấm áo đen lật phất, mềm dẻo vô cùng. Lương Tiêu thất thanh la:

- Lãng hư tam biến, Cửu tiêu thừa long⁵.

Thằng bé chưa luyện được lộ khinh công ấy, song đã từng xem mẹ biểu diễn rồi. Có điều tư thái của Tiêu Thiên Tuyết thực chẳng khác nào rồng thần bay khỏi bể, vẩy vàng sáng ngời ngời, so với cảnh giới của Ngọc Linh thì thật một trời một vực.

Tiêu Thiên Tuyết quay tròn trên không, phiêu diêu bất định, tiếp tục thi triển biến thứ hai Bạch vân thương cầu⁶. Lão già vận tấm áo đen như mực, khi xuất chiêu này, trông cả người chẳng khác nào một vầng mây mù. Nhìn đối thủ vút lên cao, Văn Tĩnh sức này ra một ý bèn bước ào vào chiếm luôn vòng tròn, cốt để Tiêu Thiên Tuyết không có chỗ đáp chân phải rơi ra ngoài vạch, nhưng chính lúc ấy lão già cũng hạ xuống. Hai bên cùng gắng giành lấy tiên cơ. Văn Tĩnh vốn đã giữ được một phần nhỉnh hơn, song Tiêu Thiên Tuyết tiếp đất với tư thế chẳng giống ai, hết như một con lốc xoáy tấp mặt y đau rát. Văn Tĩnh chưa trụ vững chân, thân hình đã bị cuốn vòng theo Tiêu Thiên Tuyết. Tư thế xoay vòng này, tình cờ sao, vừa khéo giúp y nhận cơ vận dụng Thiên toàn địa chuyển, một chiêu thức phá địch bằng lực quay.

Tiêu Thiên Tuyết chẳng may xê dịch, vẫn giữ đúng hình dạng lạc đà xoay vù vù tại chỗ, chưởng phong của Văn Tĩnh hễ tới nơi là bị đẩy chệch đi, lần nào cũng còn cách một li, không sao trúng được. Mẹ con Ngọc Linh đứng ngoài, chỉ thấy hai bóng người một xanh một đen càng xoay càng nhanh, dần dần nhòe nhoẹt đi không rõ ràng nữa. Cây cỏ bốn bề bị cuồng phong của họ xoắn lấy, bật gốc rào rào, quây quanh hai đấu thủ, múa may quay cuồng như ảo ảnh yêu ma, trông rất quái dị. Truyện "Côn Luân "

Văn Tĩnh bị cuốn theo động tác xoay của Tiêu Thiên Tuyết, liền vận dụng Thiên toàn địa chuyển, nhưng càng chuyển càng mất khả năng kiểm chế. Mỗi vòng xoay của Tiêu Thiên Tuyết lại kéo y xoay nhanh gấp đôi, chẳng khác gì một cơn ma gió, không thể nào ngừng được. Hết như cái quy xích⁷ mà Tiêu Thiên Tuyết là trụ quay còn mũi chân y là cái chạc, rạch xuống đất đến lúc này đã được một rãnh sâu bốn tấc. Khí huyết nhộn nhạo trong ngực chỉ chực phun ra, Văn Tĩnh hoảng sợ than thầm: “Chết thôi, cứ thế này mãi thì cũng mệt đến kiệt sức mất!” Y muốn trụ vững thân mình, song vô kế khả thi.

Sau khoảng thời gian chùng tèn ba cây nhang, Tiêu Thiên Tuyết giảm tốc độ. Văn Tĩnh gân cốt rã rời, không đứng được, lao đảo húc vào lòng lão, khép song chưởng thuận thế thi triển Tam tài Quy nguyên. Tiêu Thiên Tuyết lại uốn mình. Văn Tĩnh cảm thấy đan điền trống không, kinh mạch mềm nhũn, chưởng áp tới ngực đối phương chỉ còn non nửa khí lực. Y chưa kịp thu thế, một tia hàn khí đã theo kinh mạch luồn vào tim, người bỗng sớn gai ốc. Giọng Tiêu Thiên Tuyết vang lên trầm thấp bên tai y:

- Hết ba chiêu, cút này! - Lão già vận mình. Lực đạo ừn ừn đổ sang, Văn Tĩnh bắn văng ra ngoài một trượng, ngã bệt xuống.

Ngọc Linh thẳng thốt chạy đến đỡ chồng dậy, thấy sắc mặt y kiệt quệ, rồi rít hỏi:

- Ngốc, mình không sao chứ?

Văn Tĩnh hít mạnh mấy hơi, ngẫm soát xét trong mình hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Ta không sao, nhưng... - Y đưa mắt sang Tiêu Thiên Tuyết, ừ ừ nói. - Ta... ta thua rồi, ta... - Mắt cay xè, y nghẹn ngào không nói được nữa.

Ngọc Linh giơ tay bịt miệng y, cười buồn:

- Thôi... Chỉ cần mình bình an là... em vui mà.

Văn Tĩnh giữ chặt cánh tay nàng, mắt ầng ậng nước. Ngọc Linh mím môi, vuốt ve khuôn mặt chồng, gượng cười:

- Ngốc... ngốc ơi! Đừng khóc...

Tiêu Thiên Tuyết nhìn phát nhức mắt, túm nàng dậy bảo:

- Lại đây! – đoạn vận kinh kéo đi. Văn Tĩnh chưa hồi phục khí lực, cũng bị lôi theo đến ba thước, đôi tay rã rời, nắm không vững, ngã vấp mặt mồm nhoe nhoét máu. Lương Tiêu lao bổ đến vực y dậy, cầm tức nhìn Tiêu Thiên Tuyết, nhỏ một cái. Nước bọt bắn tung lên theo một đường cong, vừa nhanh vừa rít, rơi thẳng đến trước ngực Tiêu Thiên Tuyết. Lão già ngẩn người, nghĩ mình là nhất đại tông sư, đầu thế động thủ ngăn đỡ một bãi nước bọt, còn nếu tránh thì khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu, nhưng nếu không tránh... chưa kịp cân nhắc xong các khả năng, bãi nước bọt đã đáp xuống ngực áo lão.

Chùi cũng dờ, không chùi cũng dờ, lão đành để cục nước bọt đu đưa ở ngực áo, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, mặt nổi khí xanh. Ngọc Linh biến sắc, lặc giọng kêu:

- Tiêu nhi! Không được vô lễ với sư công!

Lương Tiêu đã tích thêm một bãi nước bọt, nghe vậy bèn nuốt ngược trở vào:

- Mẹ đừng đi thì con không nhỏ lão ấy nữa!

Ngọc Linh run rẩy, nước mắt ngập tràn.

Tiêu Thiên Tuyệt giành được toàn thắng nên rất vui vẻ, tạm gác chuyện Lương Tiêu sang một bên, nhìn Văn Tĩnh cười nhạt:

- Tiểu tử, ngươi biết vì sao ngươi phải thua không?

Văn Tĩnh nín lặng. Tiêu Thiên Tuyệt nhìn mặt y thấy ngơ ngác quá, càng thêm đắc ý, cứ cười ha hả. Lương Tiêu phì nhỏ:

- Ta biết, lão già trơ trẽn! Ngươi nói nhường cha ta, thực ra là chiếm lấy phần lợi về mình.

Tiêu Thiên Tuyệt ồ lên:

- Đâu nói thử nghe.

Lương Tiêu nói:

- Cha ta có dạy: Tam tài Quy nguyên chương chế ngự địch nhân bằng cách ra tay sau, ngươi lại để cha ta xuất thủ trước, vì vậy... - Thằng bé chỉ hiểu lom bôm nên dẫn giải đến đây thì tắc. Văn Tĩnh sực hiểu: “Uổng cho ta mười năm luyện chương pháp, không ngờ linh hội chưa bằng Tiêu nhi. Tam tài Quy nguyên chương vốn là công phu hậu phát chế nhân, ta lại động thủ trước cho đối phương tấn công sau. Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, thực ngươi ngu không để đầu cho hết.” Lương Tiêu nhảy cẫng lên, điểm mũi Tiêu Thiên Tuyệt chửi om sòm. - Lão già khốn kiếp! Đồ lừa đảo...

Ngọc Linh nghe thấy, tim đập chân run, luôn miệng ngăn con:

- Tiêu nhi, Tiêu nhi...

Tiêu Thiên Tuyệt cười sảng sặc:

- Nhóc con mắng đúng lắm! Lão phu chính là dân lừa đảo hạng nhất thiên hạ, sở trường gạt người trẻ người. Đừng nói thằng bố mày, mà kể cả Công Dương Củng Nho tự phụ thông minh kia cũng khó thoát khỏi bàn tay Như Lai của ta! – Lão quay phắt đi, lôi Ngọc Linh theo. Lương Tiêu thét lên, nhặt lấy thanh bảo kiếm bên cạnh, cầm cổ chạy lại. Tiêu Thiên Tuyệt chẳng hơi đâu giằng co với trẻ ranh, liền dẫn con hổ đen guồng gió lao đi, chỉ thoáng chốc đã bỏ xa Lương Tiêu. Thằng bé chạy quáng chạy quàng, ngã phệt xuống, lúc ngẩng nhìn thì thấy mẹ mình và lão già kia đã ở xa đến mười mấy trượng rồi.

Ngọc Linh lòng đau như cắt, ngoảnh đầu gọi:

- Tiêu nhi! Trong đây vẫn còn quần sạch đấy. Ở gói giấy dầu bên cạnh có món đùi gà con vẫn thích ăn, còn nữa, buổi tối đừng hát chần ra, ăn cơm đừng gậy từng hột, còn... còn... còn... - Nước mắt như mưa, đầu óc rối loạn, nàng không biết phải nhấn nhủ thêm những gì. Lương Tiêu nhìn theo, bóng mẹ mỗi lúc một bé xíu rồi dần dần nhòa hẳn. Cuối cùng không nín được nó bật khóc, vừa khóc vừa đuổi theo:

- Mẹ ơi! Con không cần quần... không cần đùi gà... Mẹ ơi... - Bỗng thấy người nhẹ hẫng đi, thì ra Văn Tĩnh vừa ôm nó vào lòng, Lương Tiêu mừng húm – Cha! Đuổi theo mau! Đuổi theo!

Văn Tĩnh nín lặng, đề khí đuổi theo. Chỉ hiềm Tiêu Thiên Tuyệt là nhân vật siêu quần, Văn Tĩnh mỗi đuổi mỗi xa, trông theo hai cái bóng tan dần trong trời chiều mênh mang, y tuyệt vọng vô cùng. Bỗng nhiên, một luồng hàn khí lan ra khỏi tim y, chạy khắp toàn thân, Văn Tĩnh rùng mình tự hỏi: “Sao thế này?” bèn dừng lại toan soát xét cho kỹ. Lương Tiêu gào to:

- Cha! Đi gì mà chậm hơn rùa bò thế? Chẳng thấy mẹ đâu nữa rồi...

Nghe con giục, Văn Tĩnh lại định dốc sức đuổi theo, song khí lạnh càng lúc càng dày, đầu óc y cũng dần dần mê man: “Ồ, không được dừng lại, ta... nhất định phải đuổi...” song chạy thêm mấy bước, đầu óc chỉ còn nghĩ được mỗi chữ “đuổi”, y loạng choạng đến bên một cái mả hoang, không trụ nổi nữa liền ngã sấp xuống đất, đề lên cả con trai. Thằng bé đau quá la oai oái.

Lương Tiêu chật vật mãi mới chui ra được, lay Văn Tĩnh thật mạnh, giục già:

- Dậy mau, đuổi.. đuổi... - Chạm đến da Văn Tĩnh, nó bỗng dung la hoảng. - Ôi gòi, cha, cha, người cha lạnh quá!

Con lạnh như sóng táp từng đợt vào mình Văn Tĩnh, toàn bộ kinh mạch co rút khiến y nhức nhối vô cùng, không hiểu nguyên do vì đâu. Thực ra Tiêu Thiên Tuyệt bụng dạ hẹp hòi, nhất quyết muốn lấy mạng y nên đã rắp tâm tính kế, trước tiên nhân lúc xoay vòng thì tranh thủ làm suy giảm nội lực Văn Tĩnh, sau đó nhằm lúc kinh mạch y rỗng thì đẩy Thái âm chân khí vào tim. Thái Âm chân khí là luồng khí chí âm được lão luyện hóa từ Huyền Âm Li Hợp thần công, không gây thương tích ngay, nhưng như một con trùng độc, nó từ từ găm nhấm dương khí trong tâm mạch người ta, chưa đầy hai canh giờ, Văn Tĩnh nhất định sẽ mất mạng. Lão chỉ ngại hai vợ chồng nghĩa nặng tình sâu, Ngọc Linh thấy Văn Tĩnh chết không chừng cũng tuyệt mệnh theo, vì vậy

xong việc lão dắt nàng đi ngay.

Hồi lâu, dòng hàn khí trong người hơi dịu đi, Văn Tĩnh hé mắt, mê man nhìn Lương Tiêu. Y cố rặn ra một nụ cười, giờ tay lau nước mắt và đất cát cho con, ai ngờ ngón tay chẳng còn một chút khí lực nào, y thờ dãi:

- Tiêu nhi, cha... không xong rồi! – Giọng y rất yếu, Lương Tiêu nghe tiếng được tiếng mất, bèn mở mắt thật to, nghi hoặc gọi:

- Cha, cha! Cha bảo gì cơ?

Văn Tĩnh nhói tim, mình ra đi thế này, con nhỏ thành cô cút, chẳng biết mai này no hay đói, ấm hay lạnh, tốt hay xấu... Y cảm lòng không đau, lệ tuôn đầm đìa như mưa, ướt đầm cả khoảng đất vàng đang tì mặt.

Lương Tiêu cố sức lay gọi Văn Tĩnh, gào lên:

- Cha, cha khóc cái gì? Cha nói đi!

Văn Tĩnh nuốt một cái khó nhọc:

- Tiêu... nhi...

Lương Tiêu luống cuống ghé sát tai vào. Văn Tĩnh khò khè bằng những tiếng rời rạc:

- Đừng... ức hiếp người... tốt... - và vài ba câu nữa, nhưng chỉ vo ve như muỗi kêu, thằng bé không nghe rõ, nước nờ hời:

- Cha nói gì chứ...

Văn Tĩnh nghe con trai khóc gọi, lòng đau như cắt, những muốn dẫn dò thêm chút ít, hiềm nỗi hết cả hơi sức, thỉnh thoảng một luồng sáng trắng lóa lên trước mắt, rồi một bóng trắng mờ mờ cứ tuột đi xa mãi, chẳng thể với tới được. Y mấp máy môi song không thành tiếng, bỗng đầu trước mắt lại thấy đỏ dần lên, như mặt trời, như nước sông, rồi thấp thoáng hiện ra một bến đò ngang nho nhỏ ngoài thành Hợp Châu, nắng ban mai rực lửa, dòng sông loang loáng vàng, tiếng tù và lãnh lút xuyên mây. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng y thở ra một hơi nhẹ nhàng, từ từ nhắm mắt.

Gió đêm thốc vào mặt, Lương Tiêu ôm thân hình cứng đờ của cha, lòng dạ ngơ ngẩn. Chỉ trong một ngày, bao nhiêu chuyện bi thảm đã theo nhau xảy đến, thằng bé không tài nào sắp xếp được ngọn ngành, thậm chí quên cả khóc, nó chỉ cắn chặt môi. Máu rĩ qua kẽ răng, chảy xuống, nhỏ lên má Văn Tĩnh. Quý dị. Thê lương.

Gió rít mạnh hơn, ánh trăng đường âm đạm. Lương Tiêu rùng mình ớn lạnh, chợt nhận ra nỗi đau. Nó kêu “ái” một tiếng, nôn nao trong ngực, ngã ngất đi.

Giữa con mê man, thằng bé cảm thấy thân mình đau lắm. Nó trợn to mắt nhìn, bốn bề đêm đen điểm vô vàn những đốm lửa xanh lè nhấp nháy, thì ra là một bãi chó hoang. Chắc hiếm khi gặp một thi thể ngay sát mõm lại thốt nhiên sống dậy, chúng kinh ngạc giật lui, rồi tiếp tục gầm gừ. Lương Tiêu sờ nắn cánh tay, thấy toàn máu là máu, lại ngoảnh nhìn xác cha, thấy đã bị banh xé toi tã rồi. Nó nổi điên nhồm phất dậy. Một con chó đen to tướng mất rục hung quang, lông cổ dựng đứng liền gừ một tiếng, đàn chó sủa ồ ồ, xô trước đẩy sau ùn ùn lao vào. Lương Tiêu tung chân đá bật ngửa một con lông đen, song lại bị một con khoang xám đẩy ngã sấp từ phía sau, rồi hai con khác từ hai bên trái phải xông vào, đè nghiêng thằng bé xuống mà ghè những bộ răng nhọn hoắt xuống gáy nó. Lương Tiêu cuống quýt khua chân tay loạn xạ, thỉnh thoảng nắm được một vật cứng. Nó chẳng nghĩ ngợi nhiều liền nhặt lấy trở tay móc một cái, con chó khoang xám học lên, thân mình đứt thành hai mảnh, phần đầu và mõm vẫn nằm vắt trên đùi Lương Tiêu, phần thân và đuôi thì văng tít lên cao, sau rơi bịch ra ngoài một trượng. Bãi chó giật mình, hực một tiếng rồi tản ra. Lương Tiêu thấy nóng ran ở gáy, như thể có chất lỏng gì đang chảy. Nó lại nhìn kỹ, nhận ra trong tay mình là một thanh bảo kiếm lông lánh, chính là kiếm của tên đạo sĩ râu ria mà nó cầm theo để liều mạng với Tiêu Thiên Tuyết, sau đó đánh rơi lúc Văn Tĩnh ngã.

Có kiếm bên cạnh, thằng bé tự dung bạo dạn hơn, liền nhảy nhồm dậy vùng kiếm quét ngang. Lại một con chó hoang đầu một nơi thân một nẻo. Kiếm quang lấp loáng. Tiếng rú gào náo loạn. Người và vật quần nhau. Người xuất thủ thần tốc, kiếm sắc bén vô cùng, vật ngã dúi ngã dúi, lớp chết lớp bị thương. Dần dần, bị ngập bởi mùi máu đồng loại, bãi chó ù rũ cụp tai, bỏ chạy tan tác, song Lương Tiêu đương say máu, lại thi triển khinh công truy sát. Tiếng gầm thét, tiếng rú thảm vang thấu trời khuya.

Rất lâu sau, mây đen tan hết, trăng đã lên giữa trời, rọi sáng trưng cả khoảng núi. Lương Tiêu chống kiếm đứng trên cao. Gò hoang tịch mịch nổi rõ tiếng thờ dôn dập của thằng bé. Bỗng đâu, sau lưng nó vẳng lại tiếng ăng ăng khe khẽ. Lương Tiêu ngoái nhìn. Một con cún bù xù đang lòi xác một con chó lớn. Lương Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi thét:

- Đồ lông lá! – đoạn bước tới, vùng trường kiếm toan chém xuống. Con chó nhỏ ngẩng đầu, mắt long lanh như ngân lệ. Lương Tiêu ghen thờ dừng tay, bất giác đưa mắt ngo quanh, khắp nơi máu thịt la liệt vương vãi, mùi tanh xộc mũi rất buồn nôn, nó bỗng bải hoải chân tay, không còn chút sức lực nào nữa, buông rơi trường kiếm rồi ôm con cún lên òa khóc. Vì sao khóc, nó không hiểu rõ, chỉ biết mình đang phải chịu một nỗi uất hận nặng nhất thế gian, huyết khí ứ trong ngực, không khóc không sao thông được.

Đương khóc thì thấy một vật mềm mềm lướt trên mặt, Lương Tiêu trở mắt nhìn, té ra con cún đang thè lưỡi liếm. Thằng bé đưa tay vuốt phẳng bộ lông rồi tinh bù xù của con chó rồi thả xuống, đoạn cầm bảo kiếm, bắt chước phong tục của Bạch Thủy Loan đào một cái huyết, đặt thi hài Văn Tĩnh vào đó, sau chặt một tấm gỗ dựng làm bia, nguyền nguyền khắc tên cha. Nó thuộc tên mình, vì vậy viết chữ Lương không thể sai được, chữ Văn cố gắng lắm cũng viết xong, duy chữ Tĩnh thì hoàn toàn không biết viết, nó vô đầu bút tại, cuối cùng đành để trống. Lương Tiêu trông tấm gỗ xuống trước mộ, nghĩ ngợi chốc lát lại đào thêm một cái hố lớn, vùi tất cả bọn chó xuống, rồi cũng dựng một tấm gỗ, nhưng không biết nên khắc gì, lại đành bỏ trống.

Thằng bé thần thờ đứng nhìn ngôi mộ hồi lâu, tự nhiên tức ngực, chỉ muốn bới tung mộ ôm cha lên, lại muốn xé cả lồng ngực mình mà moi tìm ra. Nó đứng nhìn mãi, nước mắt lã chã, cuối cùng xé một mảnh áo ngoài bọc thanh trường kiếm, đeo vào vai đi xuống khỏi gò. Được mấy chục bước, nó ngoái cổ trông tám bia gỗ, chợt nghe thấy có tiếng ăng ăng bèn liếc mắt trông. Con chó nhỏ đang lêu đêu đi theo gần đấy, thấy Lương Tiêu ngoái lại thì vội vàng chạy lộn ngược, nấp vào một tảng đá lớn màu xám, giương cặp mắt long lanh lên ngó ra. Lương Tiêu ngoắt đầu đi mười mấy bước nữa, đột ngột ngoảnh phát lại nhìn, thấy nó vẫn túc tắc theo sau, nhưng lúc này bốn bề đồng không mông quạnh, con cún xoay ngang xoay dọc tìm chỗ nấp.

Lương Tiêu đến gần, ôm nó lên bảo:

- Nhóc con, cứ theo tao làm gì?

Cún con thấy thằng bé không có ác ý, bèn loay hoay rúc mãi vào lòng nó. Lương Tiêu tâm tính non thơ, bị rúc buồn buồn, không kìm được bật cười bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tao mang mày theo là được chứ gì! Nói rồi nhìn lại mộ cha lần cuối, nó quý xuống, bắt chước cách người ta vẫn làm trong tiết thanh minh, cung kính dập đầu ba cái, sau đó ôm con chó nhỏ, đi về hướng mặt trời mọc.

Đó là năm Hàm Thuần thứ ba đời Tống Độ Tông, Lương Văn Tĩnh chết ở Tương Phàn, thọ ba mươi một tuổi

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thiên quân nhất cục

Lương Tiêu bế con chó đi lang thang dọc đường cái, khát thì uống nước suối nước giếng, đói thì xông vào quán cơm quán rượu bốc thức ăn của người ta, hề bị ngăn cản là nó vung quyền cước đấm đá. Võ công thằng bé cũng có đôi chút căn cơ, đủ sức khiến vài ba gã lực lưỡng không dám chòn vòn lại gần. Lương Tiêu hành sự ngang ngược, ai gặp phải cũng ngăn ngấm. Ban ngày nó đứng đưng trước ánh mắt ghê lạnh của người đời, nhưng đêm xuống, nằm nhìn lên trăng sao tro tro, nhớ tới cha mẹ, không kìm được đau đớn, nó lại chúi vào một tảng đá hay thân cây khô nào đó mà khóc rầm rức. Truyện "Côn Luân "

Cứ thế, thò lặn ác tà, chẳng biết bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua, bao nhiêu nơi chốn đã bỏ lại. Hôm ấy, nó đến một thị trấn, theo lời người qua đường thì trấn đó gọi là Lư Châu.

Lương Tiêu mệt lử, ôm chó chui vào một mái hiên. Ánh dương rớt xuống, rọi ảm đôi chân đen nhem của thằng bé. Lương Tiêu bèn nhích ra gần nổng bắt chấy rận. Từ nhỏ đã luyện Như Ý Áo Ma thủ nên ngón tay nó rất linh hoạt, nhủp phát nào trúng phát ấy. Chỉ thoáng chốc đã bắt sạch chấy rận với bọ chết, Lương Tiêu nổi tính trẻ con, xếp đám chấy rận thành ba hàng, đếm sơ qua cũng khoảng hai ba mươi con, nghĩ bụng: "Nếu bày đủ một trăm, ngang dọc mỗi bề đều là mười, vuông chẵn chẵn, thế mới gọi là thú." Nhưng không tìm đâu ra chấy rận trên người nữa, nó bèn với lấy con chó, cười bảo:

- Mày ngứa không, để bắt luôn cho cả mày nhé! Được con rận nào, Lương Tiêu lại đặt xuống đất ngay ngắn. Người đi đường trông thấy cau mày, tự nhủ thằng bé ăn xin kia thực dị hợm. Ai nấy đều tránh xa.

Lương Tiêu đương mê mải nghịch, bỗng có một vật ném bịch tới, làm bật tung đồng chấy rận nó vừa xếp ngay ngắn. Lương Tiêu định thần nhìn, thì ra là một mẩu bạc vụn nặng cỡ hai lạng. Thằng bé tức điên, nhặt mẩu bạc, ngừng phát đầu lên xem. Giữa đường có một người đàn ông mặc áo tím, vừa cao vừa gầy, mặt vàng ếch, ba chòm râu đen lất phất, lưng khoác một bọc khăn gói vải xanh. Bất gặp ánh mắt Lương Tiêu, y cúi đầu ho khục khặc rồi quay mình bỏ đi. Lương Tiêu nhăn mũi, đợi y đi được hơn chục bước, đột ngột bảo:

- Vứt mẹ nó bạc của mày đi, rồi vận sức nhằm ném thật mạnh vào lưng người đó.

Hệt như mọt mắt sau lưng, hán tử nọ lật tay bắt lấy mẩu bạc, ngoái đầu kinh ngạc hỏi:

- Lòi con, mi không phải là ăn xin hay sao?

Thấy người ta nhầm mình với hành khất, Lương Tiêu vừa giận vừa xấu hổ. Nhìn qua thủ pháp đỡ bắt thì người đó có vẻ biết võ công, nhưng ngó lại cái mặt bệnh hoạn, nó nghĩ chắc chẳng có gì đáng gờm, bèn chống nạnh nhấc: Truyện "Côn Luân "

- Ăn cái bà ngoại mày ấy!

Thằng bé lẩn lộn đầu đường xó chợ đã lâu, học đủ mọi ngôn từ bậy bạ, câu này chẳng qua chỉ nắn gân đối thủ tí thôi, đợi người ta vặc lại là nó sẽ vào bài chửi.

Người đàn ông cười nhạt:

- Thằng oắt thật quái gở, hự hự, ta không cùng một hạng với mi, đoạn vừa ho sù sụ vừa ngoặt vào góc phố, biến mất.

Ngó theo tên ốm yếu mới làm trận đã bỏ chạy, Lương Tiêu vô cùng đắc ý. Bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nó chưng hửng, buột miệng chửi thề rồi cúi đầu nhìn, đám bộ rận dưới đất đã bị chân nó xéo lung tung lên cả. Lương Tiêu cúi kính vô cùng, nhắc trông tiệm tạp xường bên kia đường không có khách, nhân lúc chủ tiệm quay mình đi nó lập tức ôm chó chạy sang, giơ tay bứt đứt dây buộc, nhắc luôn một con gà quay. Chủ tiệm ngoái lại trông thấy, kêu be be, nhưng thằng bé chân tay lanh lẹ, đã chui tọt vào một ngõ hẻm rồi.

Vòng qua hai con phố, đoán chừng không ai đuổi theo, Lương Tiêu dừng lại. Nó xé hai cánh gà cho con chó, xong bê nguyên phần còn lại lên ngoạm nuốt nhồm nhoàm. Mới cắn được mấy miếng thì nghe phía xa có tiếng huyền ảo, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Một công tử to béo phục sức sang trọng đang kéo tay một thiếu nữ. Thiếu nữ dung mạo xinh xẻo, ăn mặc giản dị, ánh chừng là con gái nhà lành, song lúc này mặt đỏ phừng phừng, nước mắt nước mũi chan chứa khiến đáng về đời ra nhếch nhác hẳn.

Lương Tiêu xé đùi gà, vừa nhai vừa nghĩ bụng: “Đứa con gái đó thì hay ho gì? Làm sao mà ngon bằng đùi gà?” Nó đương lạ thay cho tên công tử kia, chợt nghe gần đó có người nói:

- Mông Lợn lại tác oai tác quái rồi!

Một người khác phì mũi, lăm nhăm trong mồm:

- Đừng gọi hắn là Mông Lợn, nhờ lọt vào tai hắn thì khổ đó!

Công tử nọ người ngòm béo ị, bộ mông đặc biệt khổng lồ vênh hẳn lên phía sau. Hắn vừa cười hí hí vừa lôi cô gái vào một túp lều. Người con gái ghi xuống đất khóc nức nở. Lương Tiêu trông cái vẻ khóc lóc ấy quen quen, sự nhớ ra khi mẹ mình bị Tiêu Thiên Tuyệt bắt đi, tình cảnh cũng như thế này. Ngực bỗng nóng ran, nó ngoảnh phắt sang nhìn, thấy gần đó có một quầy bán thịt, trên bàn bày tênh hênh một cái đuôi lợn, ngay cạnh là một ít hắc ín dùng để tẩy lông đang sôi lục bục. Người bán thịt thì ngهنh cổ theo dõi vụ âm ỉ kia.

Công tử Mông Lợn đương hí ha hí hửng, bỗng sau lưng người ta cười phá lên, hắn bèn liếc mắt trông. Chẳng phát hiện được điều gì lạ, hắn hừ mũi ngoảnh phắt đi. Nào ngờ mọi người lại tiếp tục cười rộ. Tiếng cười lần này khê hơn, như thể gặp phải một sự gì khôi hài lắm mà không dám cười to. Mông Lợn ùng ùng nổi giận, cặp mắt ti hí lóe sáng. Dân chúng thì nén cười, mặt mày nhăn nhúm khổ sở. Chợt một đứa bé rách rưới vác cái que chọc lò dài hơn ba thước chui ra khỏi đám đông, cười hi hi:

- Mông lợn to to béo béo, đeo một cái đuôi bên trên. Đuôi lợn ngoe ngoe nguẩy nguẩy, dính một cái thủ đằng trước.

Công tử nọ chắc cũng biết biệt hiệu thiên hạ đặt cho mình, xấu hổ ối là xấu hổ, hắn nhướn cặp mắt tí xiu lên quát:

- Đồ ăn mày, dám chửi ông nội mi ư?

Thiếu nữ nọ vẫn ngoa nguếch nước mắt bỗng bật cười khúc khích. Mọi người cứ nhìn chăm chăm vào lưng Mông Lợn. Hắn sực tỉnh ngộ liền quờ tay ra sau, nắm ngay được một cái đuôi bèn ngắt xuống xem, thấy nó dính đầy hắc ín. Gã con nhà giàu tính tình hồng hách chưa từng bị trêu người thế bao giờ, nay tức đến ứa gan, hắn đẩy cô gái ngã dúi, quát tướng lên:

- Thằng khố rách áo ôm! Mày làm phải không, rồi tùm lầy nó. Đứa bé ăn xin cười hí hí, xoay mình để tay gã nọ sụt qua. Mông Lợn liền quay lại cho hai tên gia nô áo vải mỗi đứa một và khiến chúng ngã nhào xuống đất, xong chửi bới om sòm, nô tài chó! Mù à, có kẻ tới chọc ghẹo lão tử mà chúng mày cũng không trông thấy à!

Thằng bé ăn xin tất nhiên chính là Lương Tiêu, nó chắm cái đuôi lợn vào hắc ín, chui qua đám người, lén dính lên mông công tử béo. Mông Lợn nổi con thịnh nộ đánh ngã hai tên tùy tùng rồi xấn tay áo xông vào Lương Tiêu. Hắn vốn là con nhà tướng, đã từng học thương binh quyền cước mấy năm với danh sư, tuy hoang dâm lâu ngày khiến cơ bắp chảy xệ, không tìm lại được sự nhanh nhẹn ngày xưa nữa, nhưng cú chồm tới của hắn cũng thấp thoáng đường lối chương pháp. Trước tư thế hung hãn ấy, Lương Tiêu vội thấp mình xuống, lườn qua bên đuôi Mông Lợn. Hai người một gầy một béo, một lớn một nhỏ, xoay vòng vòng như chó sói bắt thỏ. Mông Lợn chop hụp, lập tức sử chiêu Yến song phi, tung mình đá cất kéo, hơi co gối trái, đá xéo chân phải, gây ra tiếng gió vu vu nghe rất hãi.

Lương Tiêu bị ngọn cước quét qua đỉnh đầu, cảm thấy da đầu tê dại hẳn đi. Mông Lợn đá lăng chân trên cao, ép Lương Tiêu rùn thấp rồi hét lớn, thuận thế tung một cú đá móc, giờ chân quá mặt thằng bé rồi đập ngược xuống thật mạnh. Lương Tiêu tránh không kịp, vội hươ que chọc lò lên chắn. Công tử béo coi thường cái que bé tí, và chẳng chiều thức hắn dùng đã quen nên cứ theo đà mà hạ chân, bỗng đầu nghe đầu gối lạnh ngắt, nửa cái bắp chân béo ú thân thuộc thình lình nhẩy thót lên trước mắt. Mông Lợn chưa hết kinh ngạc, cảm giác đau nhói từ nơi chân đã chạy lan lên, hắn ngã ngửa người, ôm cái chân phải bị cắt sát đến gối la bài hãi.

Thì ra ‘thanh chọc lò’ của Lương Tiêu hoàn toàn không phải là một que sắt hay que gỗ tầm thường, mà chính là thanh bảo kiếm của đạo sĩ râu ria ngày nọ, chém sắt như chém bùn, sơi lông thổi qua cũng đứt, chỉ vì bị Lương Tiêu quấn trong tấm vải rách nát, sau đó lại trét thêm nhiều bùn đất lên, lâu dần kết bần trông như một que chọc lò. Mông Lợn đâu biết điều ấy, chân phật thẳng xuống lưỡi kiếm, kết cục tốt đẹp sao được.

Những người đứng xem đều kinh hoàng sững sốt, hai tên gia nhân áo vải cũng há hốc mồm quên cả nhúc nhích. Thấy máu tươi chảy như tưới ra đất, Lương Tiêu bỗng dưng sợ hãi, vội ôm con chó lườn vào đám đông. Hai tên nô bộc lúc ấy mới hoàn hồn, tức giận gầm rú:

- Bắt lấy nó, nó đánh Vệ nội2! Một trong hai đứa bèn chạy tuốt theo, đứa còn lại đỡ Mông Lợn hôn mê bất tỉnh lên, diu về phủ báo tin. Hàng phố lợn nhộn, chợ búa nháo nhác.

Gã công tử béo ấy vai về nào phải tầm thường. Cha hắn là Hạ Quý, hiện trấn thủ Lư châu, chế sử vùng Giang Hán nhà Tống, thân tín của tể tướng

đương triều Giả Tự Đạo. Hạ Quý tài năng thuộc hạng tầm thường nhưng giỏi bộ đồ thượng cấp, công danh phần lớn gặt hái được nhờ đầu gối, vì vậy dân chúng tuy ngoài miệng gọi Hạ Quý tướng quân, nhưng trong bụng đều thầm rủa là Hạ Quý tướng quân. Hạ Quý nắm trong tay binh hùng tướng mạnh, hoành hành khắp vùng Giang Hán không ai dám can thiệp, cậu con trai “Mông Lộn” thì lấy việc can quấy bạo ngược và hăm hiếp đàn bà con gái làm vui, dân chúng kinh sợ thói dâm ô của hắn, căm hận mà không dám lên tiếng. Họ chưa bao giờ tưởng đến chuyện đột nhiên nảy nổi một thằng nhóc bá vớ, chém một nhát kiếm đứt lia chân Mông Lộn. Chỉ hiềm dân tình bị bức bách đã quen, nay gặp việc này thì kinh hãi hơn là mừng rỡ, nghe tên hầu hò hét lập tức cùng vắt chân lên cổ chạy đuổi theo Lương Tiêu.

Lực lượng truy bắt càng lúc càng đông, phần nhiều trong số đó vận quần áo bình dân. Lương Tiêu tuy rất gan dạ song cũng không nén nổi hoảng hốt, nó lượn lách qua mọi nẻo to ngõ nhỏ, không ngờ đến đâu cũng bị chặn, đường lối ách tắc. Nó chạy ngược chạy xuôi, nhân lúc hỗn loạn, phóng luôn về phía công thành.

Vừa ra khỏi cổng đã nghe thấy tiếng vó ngựa, Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Mười mấy viên quân quan cười khoái mã đang phi về phía nó, chắc hẳn bọn đây tới la hét đã kinh động đến quan binh. Mà đám phủ nha đời nào bỏ lỡ cơ hội bộ đồ hiếm hoi thế này, chẳng đợi đại soái phát lệnh, đám binh sĩ đã tranh giành đuổi theo, cùng hò la cướp đường lao đi.

Lương Tiêu tuổi còn nhỏ, chạy không lại ngần ấy người lớn ngựa nhanh, xem chừng khó thoát, nhác thấy bên đường có một cây dẻ cao mấy trượng, nó bèn tung mình treo lên, ngồi chồm hổm ở chạc ba, nhìn đám người ngựa mỗi lúc một tới gần, gãi đầu gãi tai không biết làm thế nào. Đương khi bối rối, Lương Tiêu bỗng thấy đau nhói ở lưng bàn tay, nó liếc mắt trông, thì ra vừa đụng phải một quả dẻ gai. Thằng bé sức nảy ra một ý, lập tức xé áo quần quanh hai bàn tay, hái vài quả dẻ tua tua gai dòn sức ném xuống, trúng vào đầu một con ngựa. Chiến mã đau nhói chồm dậy, tên lính trên lưng ngựa bị hất ngã nhào.

Lương Tiêu cười khanh khách. Nó đứng thật vững, đưa hai tay thoăn thoắt lên xuống, liên tục hái dẻ gai ném thia lia ra khắp phía. Quả dẻ gai chứa kinh lực, tự nhiên biến thành một thứ ám khí tuyệt hảo. Người thét ngựa hí vang lên om xòm quanh gốc cây, gây náo loạn một vùng.

Lương Tiêu ném được mấy hiệp thì số dẻ gai bên tay trái đã gần cạn, nó bèn vin lấy một cành cao khác. Trong lúc ấy bên dưới lại có thêm mấy người phi ngựa đến, người đi đầu chính là tên gia nô áo vải vừa rồi. Hắn đến gần, tức giận quát:

- Một lũ ăn hại, nó ném dẻ gai vào các người, các người lại không biết phóng đao thương vào nó ư?

Lời nhắc đã thức tỉnh bọn u mê kia. Gia nô của tể tướng cũng ngang ngựa một chức quan, tên đầy tớ thường khúm núm kính cẩn trước mặt chủ nhân bỗng trở nên hồng hách ngạo mạn với toán binh sĩ. Cả đám bèn phóng vũ khí lên cây rào rào. Đao thương bay loạn xạ, kêu uỳnh uỳnh không dứt, Lương Tiêu sợ hãi co mình vào chạc ba tránh, bị dẻ gai chi chít xung quanh đâm vào người lấm tẩm máu. Đột nhiên, một ngọn đơn đao bay sượt qua hông nó, Lương Tiêu toát mồ hôi, ngấm nấp một quả dẻ gai, nhắm đúng hướng gã nô tài kia ném phụng xuống, trúng ngay vào góc mắt gã. Tên nô tài bung mắt la oai oái. Nhỏ được quả dẻ gai ra, hắn rờ rẫm vết thương, thấy hai tay toàn máu thì tức giận quát:

- Khoan đã!

Bọn lính dừng tay. Tên gia nhân trừng mắt nhìn lên:

- Con khi kia đã bị hãm trên cây rồi, có mọc cánh cũng không bay thoát. Giết khơi khơi thì dễ dàng cho nó quá! Ba thằng ngu này, ra canh mặt bác! Bốn thằng hèn kia, ra giữ mặt nam. Còn lại lên ngựa hết, lấy đao ra chặt cái cây như bản đó, xem nó còn trốn vào đâu được?

Tất cả dạ ran, cùng tuốt phác đao, giật cương thật mạnh. Toán chiến mã hí vang, nhát tề tung vó chồm dậy.

Lương Tiêu cảm hai quả dẻ gai, ló đầu ra khỏi thân cây định ném, chợt “soạt” một tiếng, có mũi tên vừa lướt qua tai. Nó hé mắt trông. Tên gia nô chẳng biết đã móc đầu được một cánh cung, cười âm hiểm:

- Con khi ranh, động đây nữa xem, lão tử bắn thùng mẹ mày ra!

Lương Tiêu quàng quàng thụt vào sau đám lá, vừa sợ vừa giận, nó siết chặt nắm tay, nghiêng răng nhủ: “Được lắm, đợi chốc nữa ta xuống, ta một sống một chết với người.”

Lúc ấy, đám quân sĩ bên dưới cùng thét vang, phi ngựa vung đao ào ào lao tới. Người đi đầu mượn sức ngựa quét đao chém một nhát vào thân cây, sâu đến cả tấc. Kể đó bọn lính luân phiên công phá, thân cây mau chóng bị chém lẹm vào hơn phân nửa. Cuối cùng một tên đập ngựa phóng thốc lại, vận kinh xô mạnh. Cây dẻ gai đổ rầm. Lương Tiêu tay chân luống cuống ngã nhào xuống đất, nghe bốn bề người hú ngựa hí, nó hoảng hốt huơ trường kiếm chém loạn lên chẳng biết giời giáng gì. Nhìn thằng bé kinh hãi, bọn lính cười sằng sặc, thúc ngựa nhảy xô lên. Lương Tiêu hoảng loạn chỉ lo múa kiếm, quên cả lần trốn. Nó sắp bị ngựa đạp chúi xuống tới nơi thì một người bỗng đầu ào ra thét:

- Cút!

Hai con chiến mã rít vang, lộn nhào lên cao rồi rơi đánh thình xuống, tên lính cười bị ngựa đè gãy cả chân, kêu thét thảm thiết.

Người vừa xuất hiện hừ mũi, chân bước như gió, hai tay đập dinh lên xuống, chạy vù vù quanh Lương Tiêu. Liên tiếp những tiếng ngựa hí, rồi ngựa sùi bọt mép, nhát loạt bật ngựa, ai nấy lấm lông lóc như hồ lô. Người kia hất ngã bảy ngựa xong thì đứng chắn trước mặt Lương Tiêu, che mờ ho khế. Lương Tiêu gặp được nhân vật uy dũng như vậy thì kinh ngạc lắm, định thân rồi, nó chăm chú nhìn kỹ, bất giác kêu ré lên:

- Ủi dà! Người đấy ư?

Người đó quay lại cười nhạt:

- Thằng quý con, còn ném bạc vào ta nữa thôi?

Lương Tiêu ngưng nghịu. Nguyên người đó chính là gã đàn ông ốm yếu mặt vàng ệch đã cho nó bạc lúc trước.

Tên gia nô kinh hoàng đứng dậy, trông thấy hai người nói chuyện, hẳn nghĩ bụng có cơ hội rồi đây, bèn giương cung nhắm bắn người mặt vàng. Người đó nghe tiếng gió, lật tay khua một cái, lạnh lùng bảo:

- Thằng nô tài gớm nhì! Y muốn giết phứt cho xong nên dồn khí vào mũi tên toan ném trả, chột nghe mé bên có tiếng cười:

- Tần Thiên vương, tiền hạ lưu tình.

Không ngờ còn có kẻ ém sẵn ở đó, người mặt vàng ngạc nhiên nhường cặp mày đen nhìn sang, thấy một hán tử râu ngắn thông thả từ lẻ đường đi ra. Người này không cao không thấp, đôi mũi nhỏ mặc áo vải thô, khuôn mặt tròn hòa dịu, vai phải đeo một dây xích sắt to quấn làm nhiều vòng chen chúc rối rắm, trên cái xích găm mấy mũi dùi đâm ra tua tủa, nhấp nha nhấp nháy dưới ánh nắng, trông rất gớm ghiếc.

Người mặt vàng đếm số dùi sắt, vừa đứng bầy mũi, bèn hỏi:

- Thất tinh đoạt mệnh tỏa phải không?

Hán tử râu ngắn cười ha ha, bật ngón cái khen ngợi:

- Tần Thiên vương nhãn lực tinh tường, cũng nhận ra cái thứ vô dụng này ư?

Người mặt vàng lạnh lùng nói:

- Xích thất tinh đoạt mệnh, quý ma cũng khó thoát! Cần câu cơm của danh bộ Giang Nam Hà Tung Dương, ai mà không biết chứ?

Hán tử nọ bước tới, cước bộ nặng và vững, cười bảo:

- Nói đúng lắm! Bất kể miệng đòi khen chê, đối với Hà mỗ, xích sắt này chẳng qua chỉ là cần câu cơm, cũng như thước của thợ mộc, búa của thợ rèn mà thôi. Ha ha, được nói chuyện với Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù, quả tình thống khoái!

Lương Tiêu nghe vậy, liếc mắt nhìn người mặt vàng, thầm nhủ: “Người ta gọi hán tử là Bệnh Thiên vương! Thế mà hán tử dùng một tay kéo đồ bầy ngựa, khí lực ghê gớm thực!” Lại nhớ lúc trước hoành hợ với y, Lương Tiêu đâm xấu hổ, “Thì ra chẳng phải hán tử sợ ta, hán tử coi thường ta thì có!”

Tần Bá Phù hỏi:

- Hà Tung Dương, ngươi là người chôn cửa quan, đến đây cũng vì việc quan ư?

Hà Tung Dương cười nói:

- Tần Thiên vương tinh mắt lắm! Nước có phép nước, đứa bé này đã phạm tội, Hà mỗ phải làm hết chức trách thôi.

Tần Bá Phù mĩa mai:

- Phép nước hay là luật nhà của cái tên Hạ Quý tướng quân kia? Hừ, dóc tuột hang ổ ra để dồn bắt một đứa trẻ, không sợ mất mặt ư?

Hà Tung Dương đáp:

- Hà đại nhân là người cầm quyền. Bộ khoái như chúng tôi nếu không có hạng quyền quý chiếu cố đến thì làm việc sao được? Tần Thiên vương là người hiểu lý lẽ, chắc cũng thông cảm nhân tại công môn, thân bất do kỷ. Hán tử vừa điềm đạm ra giọng khuyên nhủ, vừa đều đều bước lại gần, thoáng chốc chỉ còn cách hai người chưa đầy hai trượng.

Tần Bá Phù trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào dây xích sắt trên vai đối phương, chột “hừ” khẽ một tiếng:

- Hà Tung Dương, ngươi mà nhích thêm nửa bước nữa thì đừng trách Tần mỗ trở mặt!

Hà Tung Dương dừng bước, vuốt râu cười lớn:

- Năm xưa Tần Thiên vương khiến cả giang hồ run sợ, những tay tép riu nghe đến tên các hạ đều táng đờm kinh hồn. Chẳng rõ hiện nay võ công tiến hay lùi?

Tần Bá Phù cười khẩy:

- Nói vậy là ngươi muốn so tài với ta?

Hà Tung Dương xoa dịu:

- Đầu dăm đầu dăm. Thường nghe, giết người phải đền mạng, vay nợ phải trả tiền, thẳng lời con này chặt đứt một chân Hạ công tử, ít ra cũng phải có gì đó bồi hoàn chứ.

Tần Bá Phù bảo:

- Được, tức là ngươi muốn chặt một chân thẳng bé?

Lương Tiêu giật thót, nghĩ tới tình cảnh Mông Lợn cụt chân kêu rống, bất giác đầu gối mềm nhũn. Hà Tung Dương cười:

- Tần Thiên vương yên tâm, cũng chả cần chặt chân đâu, nhưng phải về vệ môn một chuyến.

Tần Bá Phù lạnh lùng nói:

- Vệ môn cái quái gì? Vệ môn Lư châu chỉ là sân sau của nhà Hạ Quý. Tần mỗ há lại tiếp tay đẩy người vào cái vạc dầu ấy ư? Tiểu tử họ Hạ càn rỡ quá rồi đã nhiều, tiếng xấu đồn xa. Dù đứa bé này không xử trị, Tần mỗ đã đến Lư châu thì cũng không thể tha cho hắn. Chặt một chân là may lắm rồi đấy. Nếu là Tần mỗ thì phải chặt đầu kia.

Hà Tung Dương xoa tay:

- Tần Thiên vương nói vậy không thỏa đáng. Trời có đạo của trời, nước có luật của nước. Nếu cứ nổi khùng lên là rút dao ra thì thiên hạ này sẽ thành cái gì?

Tần Bá Phù nhướn đôi mày rậm, cao giọng quát:

- Gian nịnh cảm chích, pháp luật bất chính. Se sẽ thì làm sao hiểu được cái chí của đại bàng, đoạn tron mắt thét, Hà Tung Dương! Ngươi vòng vo tam quốc cốt để cầm chân Tần mỗ cho tên nô tài hèn mọn kia đi cầu viện binh phải không?

Hà Tung Dương bị nói trúng tim đen, nhăn mặt một cái song lại cười ngay:

- Tần Thiên vương hiểu lầm rồi, Hà mỗ chẳng qua chỉ muốn đàm đạo thêm về ý nghĩa luật lệ với ngài thôi, đâu có ý gì khác?

Tần Bá Phù thờ dài, lắc đầu nói:

- Hà Tung Dương, ngươi bắt được nhiều kẻ gian, Tần mỗ kính ngại ba phần nên mới trao đổi với ngươi dăm câu. Hừ, bây giờ viện thù của ngươi tới rồi, Tần mỗ phải đi cho khỏi hao tâm tổn sức.

Hà Tung Dương biến sắc mặt, chăm chú lắng nghe, quả nhiên có tiếng móng ngựa lộp bộp rất nhỏ. Hắn vốn dĩ là cao thủ dò tìm tung tích, thế mà lần này lại phát hiện động tĩnh sau người khác, bất giác rung mình: “Lão ta thỉnh tai thực.” Đoạn ngấm nghĩ tìm cách níu kéo đối thủ.

Tần Bá Phù ngoảnh cổ bảo Lương Tiêu:

- Ranh con, chúng ta đi!

Lương Tiêu bấu môi vẻ miễn cưỡng, song đại địch đã sắp tới nơi, ngoài Tần Bá Phù thì còn biết trông cậy vào ai nữa, nó đành ôm con chó lon ton đi theo y. Hà Tung Dương vô kế khả thi, tự dưng cười vòng lên:

- Tần Thiên vương có việc gì mà gấp thế, nán lại đôi chút thì đã sao? Hắn vừa nói vừa tuột cuộn dây xích một trượng tám của mình xuống khỏi vai, co lại như con rắn rồi quăng vù về phía Tần Bá Phù.

Tần Bá Phù không nhúc nhích, chỉ cau mày nhìn trừng trừng theo đầu xích, người đứng vững như bàn thạch. Xích sắt của Hà Tung Dương biến hóa khôn lường, tưởng chừng quét về phía Tần Bá Phù, thực ra là còn ẩn chiêu dự phòng, nếu Tần Bá Phù xuất thủ đón đỡ, Thất tinh tỏa nhất định sẽ quét vào Lương Tiêu, lúc đó Tần Bá Phù phải phân tâm chăm lo cho thẳng bé, xích sắt nhân cơ hội đó sẽ trói y lại. Trĩ hoãn như vậy đợi đại binh tới, Tần Bá Phù đầu anh hùng cỡ nào cũng không thể địch nổi hàng trăm hàng nghìn nhân mã.

Nhưng Tần Bá Phù không nhúc nhích, thành ra tất cả các chiêu dự phòng đều khó phát huy. Hà Tung Dương nghiêng răng hẩy xích sắt, sau một hồi leng keng, Tần Bá Phù đã bị khóa cứng. Tên bộ đầu mừng rỡ vô kể, cứ ngỡ đối phương không né tránh thì chí ít cũng xuất thủ cự lại chứ làm gì có chuyện bó tay chịu trói. Nên biết sợi Thất tinh đoạt mệnh tỏa này đã trói bắt không biết bao nhiêu cường gian thảo khấu, bảy mũi dùi trên xích hề chạm đến thân là sẽ đâm xuyên vào thịt, tội nhân càng vùng vẫy, xích sắt càng siết chặt, dùi sắt xuyên sâu vào nội phủ, chỉ chốc lát là đi đời. Giang hồ vẫn đồn đại “Xích thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát” là vì nguyên nhân ấy chứ chẳng phải là lời nói chơi dọa dẫm suông.

Hà Tung Dương vừa ra tay đã đắc thủ thì hoan hi vô cùng song không để lộ ra mặt, chỉ cười nhạt:

- Thiên vương có bụng nhường, Hà mỗ đành thất lễ, rồi hắn tươi tỉnh vận thêm kinh vào tay. Thành linh Lương Tiêu múa kiếm lao bổ tới. Hà Tung Dương cười hèn hèn, nương thế kiếm của nó nhún chân bay lên, đá xuống cổ tay thẳng bé. Lương Tiêu kêu thét, thả roi trường kiếm. Hà Tung Dương ban nãy chứng kiến Tần Bá Phù xô ngã cả bảy ngựa, đã biết rõ bản lĩnh y nên không dám sơ suất, trong lúc điểm chân đối phó Lương Tiêu thì cũng dồn sức giật xích, thầm nghĩ một khi bảy mũi dùi ăn sâu vào người, bất kể ngươi là thiên vương lão tử gì đi nữa thì cũng đừng hòng thoát thân.

Ai ngờ siết xích lại mà Tần Bá Phù vẫn đứng yên. Thầm biết không ổn, Hà Tung Dương bèn chú ý nhìn, thì ra dùi sắt vẫn chưa đâm vào thân thể đối phương mà còn có chiều hướng cong đi, hần buột miệng than: “Ngành công ghê thực!” Lúc ấy tiếng vó ngựa đã tới gần. Viện binh sắp đến mà hần vẫn hoang mang. Làm bộ khoải đã lâu, đã trải qua đủ mùi sóng gió, nhưng hần chưa bao giờ gặp một cường địch nào như thế này.

Lương Tiêu nghe tiếng vó ngựa rộ lên, lại thấy xa xa bụi đất mù trời thì rất hoảng hốt liền quay mình bỏ chạy, nhưng mới chạy được mấy bước, nó bỗng đứng sững lại, ngoảnh đầu nhìn Tần Bá Phù, nghĩ bụng: “Cái lão ốm o này đã cứu ta, bây giờ hần bị kẻ thù xích cổ, ta bỏ trốn một mình sao được? Mẹ thường dạy, uống một giọt nước của người thì phải khơi cả dòng suối mà báo ân, đâu không giúp được hần cũng không thể làm trận đào tẩu!” Nghĩ vậy nó bèn lấy lại bình tĩnh, cúi xuống nhặt kiếm, nhảy về chém vù xuống xích sắt.

Hà Tung Dương nhanh mắt trông thấy, lập tức hét vang, vẩy xích lên thật mạnh trước khi lưỡi kiếm kịp chạm vào. Tiếng kim loại va nhau xoang xoảng, lực đạo cuộn cuộn trong dây xích, Lương Tiêu tê tay không chịu được, suýt để tuột kiếm. Hà Tung Dương đón đỡ xong cũng hụt hơi, bỗng lại thấy tay căng ra như thể sắp bị đối phương kéo bật đi, hần vội vàng ghi mình trụ bộ, nghiêng rống trợn mắt, ngực phập phồng như cái ông bề. Lúc này nếu Lương Tiêu vùng kiếm đến lần nữa, nhất định sẽ chặt đứt xích dễ dàng, nhưng nó rút kinh nghiệm việc vừa rồi, không muốn xáp lại gần nữa mà lui ra sau, hoành kiếm đứng gác mé hậu cho Tần Bá Phù, mặt quay về hướng binh mã lao tới. Tiếng vó ngựa dội lại ầm ầm. Lòng bàn tay thẳng bé mướt mồ hôi, kiếm cảm lòng lều.

Thấy Lương Tiêu xả thân tương trợ, Tần Bá Phù lộ vẻ hài lòng, y hỏi to:

- Nhóc con! Đám người ngựa ấy còn cách bao xa? Y bị xích sắt quấn cứng mà giọng nói vẫn rất hùng hồn, Lương Tiêu và Hà Tung Dương đều ngạc nhiên. Lương Tiêu ước lượng rồi đáp:

- Khoảng một trăm bộ.

Tần Bá Phù nói:

- Được, khi nào còn cách mười bộ thì hăng bảo ta. Hừ, để ta biến cái Thất tinh tòa này thành Mất tinh tòa đã.

Thấy thần thái y ung dung như vậy, Lương Tiêu cũng lấy lại bình tĩnh. Hà Tung Dương mặt mày tím tái, ghi chặt cả người vào xích tựa kéo co. Tần Bá Phù vẫn đứng im không nhúc nhích, nhưng những mũi dùi thì cong dần cong dần, ép lì xuống mặt Thất tinh tòa. Lương Tiêu trở mặt, “Đinh nhon cũng không đâm nổi, lão bệnh tật này mình đồng da sắt chắc?”

Trong lúc ấy, đội nhân mã đã áp sát, hai tên quan binh quyết tranh công, cùng gầm ghè thúc ngựa sấn sổ xông lên trước. Lương Tiêu càng nhìn càng hoảng, không cân nhắc lâu la, liền gào toáng:

- Còn cách mười bộ thôi!

Tần Bá Phù nhướng đôi mày rậm, cười bảo:

- Xích Thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát! Xích đúng như người, toàn danh hảo cả!

Y vừa dứt lời, Lương Tiêu tưởng mình nhìn lầm, chỉ thấy tay áo Tần Bá Phù phồng căng, thân hình như lớn lên gấp đôi. Keng keng mấy tiếng, sợi xích dài trượng tám bằng sắt tinh luyện đứt làm ba đoạn. Hà Tung Dương mắt đã bật ngửa ra sau, tay cầm đoạn dây đứt thờ hồng học như trâu, không sao nhóm dậy được nữa.

Tần Bá Phù gồng mình, nắm lấy hai đoạn xích đứt, quay ngoắt lại hét: “Cút!” Hai đoạn xích éo lá bông duỗi thẳng duỗi trong không trung như hai ngọn thương, phóng vút ra khỏi tay y, đâm phụp phụp vào cổ hai con ngựa, đã lực quá mạnh, xuyên thấu cả sang hai tên quân kỵ trên lưng chúng. Máu tớp ra, tiếng người rú ngựa hí hầu như vang lên cùng lúc. Toàn quân sĩ kinh hãi hét vang, nhao nhao thúc ngựa sấn đến.

Tần Bá Phù xuất thủ đặc thủ, lấy xong mạng hai tướng, y rút nhanh lại sau, vung tay phải quơ một thân dê gãy dài hơn hai trượng to hơn một vòng ôm rồi hét to, lông mày dựng ngược, quét thân cây về phía đám quan binh đang xông tới. Người la ngựa hí, hàng kỵ mã đầu tiên đổ rạp. Tần Bá Phù lướt nhanh về sau, lấy đà ném thân cây tới trước, lại quất ngã thêm mấy tay truy binh nữa. Xong xuôi y quay mình cấp lấy Lương Tiêu, chạy thật nhanh ra lẻ đường, hú lanh lanh tung mình lên bay lướt qua dải núi, biến mất tầm mắt dạng. Toán truy binh ngỡ ngác trước thần uy của y, trở mặt quên cả đuổi theo.

Tần Bá Phù vượt qua mấy ngọn đồi liền mới dừng bước. Y đặt Lương Tiêu xuống, vuốt râu mỉm cười:

- Ranh con! Ta hỏi ngươi, vừa rồi lúc ta đấu lực với Hà Tung Dương, sao ngươi không thừa cơ chạy trốn?

Lương Tiêu bĩu môi hừ một tiếng:

- Ngươi nói gì? Ta đây không bao giờ vứt bỏ nghĩa khí.

Trông thẳng bé khuôn mặt non tơ mà nói năng học đòi kiểu người lớn, chẳng ra ông chẳng ra thằng, Tần Bá Phù cười khì khì:

- Oắt con ba hoa khoác lác! Hừ, mới bằng tí tuổi đầu đã hiểu nghĩa khí là cái gì? Ta thấy nó cứ ngây ngây ngô ngô thế nào ấy!

Tuy ngoài miệng nhạo báng nhưng trong bụng Tần Bá Phù rất hài lòng, biết mình đã không cứu lầm người, y thích chí cười lên ha ha. Lương Tiêu chưa bị ai coi thường như thế bao giờ, nghe vậy tức giận vặc:

- Ngây ngây ngô ngô, còn khá hơn cái bộ dạng dật dẹo của ngươi!

Tần Bá Phù ngưng cười, lạnh lùng thốt:

- Thằng quý...

- Lão quý... Lương Tiêu đập luôn.

Tần Bá Phù sầm mặt:

- Thằng quý khốn kiếp...

- Lão quý ốm o...

Tần Bá Phù trợn mắt quát:

- Thằng quý khốn kiếp này! Sao đánh đá thế, không chịu kém miếng bao giờ à?

Lương Tiêu chửi:

- Lão quý ốm o này! Trông là biết ngày mai chết mẹ nó rồi, ăn mấy câu chửi thì đã nhắm nhò gì?

Vô tình bị nói trúng điều bình sinh kiêng kỵ, Tần Bá Phù xạm mặt gầm lên:

- Thằng thối tha, mày thử rửa ta nữa xem?

Lương Tiêu đã từng chứng kiến họ Tần đại triển thần oai, thấy y đang hiền hòa bỗng dưng giờ giọng hung ác, nó cũng hơi chợn, bèn bữu môi bảo:

- Đuối lý thì trờ mặt! Hừ, ta không thèm đấu khẩu với ngươi cho mệt! Đoạn quay đi bảo, Bạch Si nhi⁴, đi nào!

Tần Bá Phù tức giận tóm lấy cánh tay thằng bé, vặn lại hằm hè:

- Thằng tiểu yêu, mày dám chửi ta là Đản à?

Lương Tiêu bị bẻ tay, đau sưng trào nước mắt, nói toáng lên:

- Lão già thần kinh này, ta gọi con chó chứ gọi ngươi à? Ối chà!

Tần Bá Phù chưng hửng, vừa lúc có tiếng chó sủa ăng ăng, y bèn cúi đầu nhìn thì thấy một con chó con đen xám đang hung hăng bực tức, nhìn chủ nhân bị ức hiếp, lông lá nó dựng ngược hết cả lên, chĩa mõm về phía y mà sủa rất là dữ dội. Tần Bá Phù nóng mặt, thảm lấy làm thẹn liền buông Lương Tiêu ra. Nhưng y tự phụ thân phận, dù hiểu lầm thằng bé mà cũng không muốn nhận sai, chỉ im lìm ngồi xuống, điềm đạm bảo:

- Chắc con chó này tên là Bạch Si nhi hả? Đặt cái tên chẳng hay ho tẹo nào.

Lương Tiêu cau kinh:

- Ai bảo không hay? Nó mà tẩm sạch thì còn trắng hơn cả tuyết ấy.

Tần Bá Phù phì cười:

- Thì ra cái tên Bạch Si nhi không phải hàm ý con chó ngu mà là con chó rất trắng ư? Ha ha, thú vị nhỉ, ta thấy con chó của mày bần như ma ấy, nên gọi nó là Hôi Si nhi⁵ hay Hắc Si nhi mới đúng.

Lương Tiêu bữu môi:

- Chó mang lông, người mặc quần áo. Chẳng lẽ ngươi mặc đồ tím thì phải gọi ngươi là Tử Si nhi ư?

Tần Bá Phù tức uất, vỗ đùi đánh đét đứng dậy quát:

- Cái đồ chưa ráo máu đầu, mày lại vòng vo để chửi người ta hả?

Lương Tiêu sợ hãi co rúm người. Tần Bá Phù sực nghĩ:

- Đứa bé này tuy ngộ ngược nhưng đầu sao vẫn là trẻ con. Tần Bá Phù ta thanh uy hiển hách, đâu thể đánh đồng thân phận với hạng sê non ra ràng?

Y nén giận, vẫy tay bảo:

- Thôi nhóc, việc đã qua rồi, người đi đường người, ta đường ta, không dính líu gì tới nhau nữa! Đoạn xoay mình bỏ đi. Được mấy bước, y thỉnh thoảng quay phắt lại, nhử nhày, vẻ mặt nghiêm trang. Lương Tiêu tưởng y lại giữ quẻ đối phó mình liền vội vàng thủ thế. Tần Bá Phù không nhìn đến nó mà cười vọng ra xa: Truyện "Côn Luân "

- Bọn nô tài chó má, trước mặt quân Nguyên thì co vùi rút cổ, đối phó với một đứa bé thì hùng hổ nghênh ngang.

Lương Tiêu lấy làm lạ, nhìn theo ánh mắt Tần Bá Phù thì thấy có bảy tám viên quan sai cấp đao mang giáo đang vòng theo triền núi đằng xa phóng tới như bay.

Tần Bá Phù nhếch mép, liếc thấy bên cạnh có một mỏm đá xanh cao cỡ năm thước, bèn thò tay ra bẻ luôn một mẩu, dễ dàng như bẻ đậu phụ hay gỗ mục. Y găm lên, mẩu đá bay vút đi, đâm thốc vào ngực tên trưởng toán, hai chân hắn hẫng lên, thân hình bắn ngược ra sau mấy trượng rồi rơi đánh bình xuống đất, vãi máu mồm tắt thở. Bọn còn lại cùng sững sờ, ghìm ngra không dám tiến lên

Tần Bá Phù lại với tay bẻ một mẩu đá nữa, bọn lính đỡ mắt nhìn, run cầm cập. Một kẻ trong bọn thỉnh thoảng rú vang, quáng quàng quay đi, đám còn lại hoảng hốt, không ngờ ngang gì đến xác trưởng toán nữa, đứa nào đứa nấy hốt hải như chó nhà táng cấp binh khí chạy biến đi, bụi bốc mù mịt, thoáng cái không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Nhìn theo nhóm lính sợ mất mật, Tần Bá Phù lấy làm đắc ý cười khàn khàn, chợt liếc sang Lương Tiêu, y bỗng ngưng cười, nghĩ bụng: “Thường nghe, Làm ơn thì làm cho trót, đã gọt thì gọt cho tron. Nay quan binh bố ráp khắp nơi, nó mà chạy lung tung thì chẳng khác nào dê vào đàn hổ, khó mà sống sót được. Phải cái ta còn có việc quan trọng, thằng này nói năng lại đáng ghét, có nên mang nó theo cùng không?” Y đương do dự cân nhắc, Lương Tiêu đã bế con chó bỏ đi. Tần Bá Phù lập tức thay đổi thái độ, quát lên: “Trở lại đây!” rồi thò tay tóm thằng bé lại.

Lương Tiêu vừa ngạc nhiên vừa cáu kỉnh, đá chân loạn xạ, nhưng tay đối phương siết chặt như gọng kìm, nó vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Tần Bá Phù ôm Lương Tiêu sai bước chạy, cước lực rất hùng hậu, vượt núi băng đèo như chạy trên bình địa. Thằng bé nhiech nằng chửi om sòm, y chỉ một mực làm ngơ. Lương Tiêu la hét một hồi khô ran miệng lưỡi, im tiếng dần. Đi được hơn một trăm dặm, bóng tà dương chìm xuống phía tây, sắc trời nhuộm tối. Chẳng biết ấy là vùng nào, chỉ thấy bốn bề cỏ cây um tùm, thì thoảng vắng tới điệu suối chảy róc rách, tiếng được tiếng mất. Lại đi thêm một thôi đường, bên trời đông mặt trăng sáng ngời nhô lên vành vạnh, rạng rỡ huy hoàng. Lương Tiêu nhìn vàng trắng tròn trặn, bỗng nhớ tới gương mặt tươi cười của mẹ, hình ảnh của cha cùng thuở êm ấm ngày xưa, mắt nó cay cay, trái tim nóng sục, nếu không ngại người lạ, chắc nó đã òa lên khóc rồi.

Đúng lúc ấy Tần Bá Phù dừng chân, ném bịch Lương Tiêu xuống đất. Lương Tiêu đang cảm thương quá khứ tự nhiên ngã chổng vó, tâm trạng càng thêm buồn bực liền tức tối chửi:

- Lão dặt dẹo thần kinh há, sao mạnh tay như vậy?

Tần Bá Phù nổi giận rủa:

- Ngã mà không chết luôn cho nhẹ nợ!

Lương Tiêu phát khùng, nhảy cẫng lên định vặc lại, chợt có tiếng sói gào trối dậy xa xa, âm thanh quái quỷ dị thường. Thằng bé rùng mình. Những ngày tháng phiêu bạt, nó đã từng bị sói hoang quây bắt ngoài đồng dã, đôi khi phải leo lên cây mới thoát được tai họa. Nay nghe từng tràng hú rên lạnh lốt vọng tới, bốn bề cây cối lắc lư, âm u vẩn vơ như bóng ma, nó bỗng sợ hãi, nép sát vào Tần Bá Phù.

Nhìn thằng bé lộ vẻ khiếp nhược, Tần Bá Phù bất giác phì cười, “Đúng là trẻ con!” Sau một hồi chạy đôn chạy đáo cũng đã mền mệt, thằng đâu khí độc trong người bốc lên, y bật ho sù sụ. Lương Tiêu liếc sang, tự hỏi: “Lão ôm o vốn khỏe như trâu, sao bỗng nhiên phát bệnh thế này?” Nó ngược mắt quan sát, lại thấy Tần Bá Phù đã vuốt râu trầm ngâm, chăm chú nhìn một vách đá bên tay trái. Lúc ấy ánh trăng hắt lên mặt đá, soi hiện những hốc gờ lồi lõm như khắc chữ. Tần Bá Phù ngắm một lúc lâu rồi lẩm nhẩm đọc, “Nhân tâm thay đổi, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn? Thế sự quý quái, khó tách rời chuyện hơn thua được mất.” Đó là đôi câu đối khắc trên vách đá, tuy âm vận thô lậu, song tả được cái tình người âm lạnh, cái lẽ đời lắt léo, Tần Bá Phù xúc động can tràng, đứng ngẩn ra nhìn. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu ngồi mãi mới tỉnh trí. Nơi đây là một khe trũng giữa hai ngọn núi. Chính giữa khe đặt một phiến đá vuông vắn to tướng, mỗi chiều ước mười trượng, bằng phẳng tron nhẵn, lóng lánh dưới trăng như đồ đầy thủy ngân. Ai đó đã dùng dao kiếm đục đẽo lên bề mặt, vết tích để lại là mười chín đường dọc và mười chín đường ngang. Lương Tiêu nhìn kỹ, nhận ra đó là một bàn cờ. Bàn cờ xoay hai hướng Đông, Tây, phân cách bởi những viên đá tròn trặn, mặt lồi đáy bằng, chia hai màu trắng đen rõ ràng, nhìn kích cỡ thì mỗi viên chưa đến nửa thước, nhưng xem chất liệu thì trọng lượng cũng phải xấp xỉ mười cân một!

Lương Tiêu ngạc nhiên ngẩn ngía. Tần Bá Phù bước đến chỗ có ánh trăng rọi sáng, gập gối ngồi kiêu kỳ, vẫy tay bảo:

- Nhóc lại đây!

Lương Tiêu hừ mũi đứng im. Tần Bá Phù mỉm cười xoa dịu:

- Vừa rồi ta xô người ngã và chửi mắng người, đều là sai cả!

Không ngờ đối phương biết xuống nước nhận lỗi, Lương Tiêu rất lấy làm kinh ngạc, liền đó lại nghi ngờ:

- Sao lão già bỗng trở mặt tốt ngay thế? Chi e là giả trá chi đây, ta phải cẩn thận mới được.

Lương Tiêu phiêu bạt giang hồ đã lâu, tinh thần cảnh giác rất cao, nhưng đầu sao cũng vẫn là trẻ con sôi nổi. Mấy lần được Tần Bá Phù tương cứu, được nương tựa trong cảnh cô khổ, thẳng bẻ ngoài miệng tỏ ra chống đối nhưng lòng đã cảm thấy rất gần gũi. Tần Bá Phù chỉ cần tươi mặt, nói năng ôn hòa một chút là Lương Tiêu hết hung hăng, trở nên dễ bảo. Lúc này nghe giọng y từ tốn hiền lành, tuy bụng còn nghi hoặc nhưng nó không bướng bỉnh nữa, bấu môi cúi đầu đi đến bên cạnh.

Tần Bá Phù vỗ đầu nó, cười bảo:

- Ngồi xuống!

Lương Tiêu hừ mũi tuân theo. Tần Bá Phù ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ngân nga:

- Trăng soi giữa vòm không, đất trời vàng vạc sáng, tiết kiệm tiền cùi lửa!

Lương Tiêu không nhịn được buột miệng:

- Lão ồm... À, ông, ông đến đây làm gì vậy?

Tần Bá Phù cười đáp:

- Đến đánh cờ với người ta.

Lương Tiêu ngó quanh, lầy lăm lã hỏi:

- Sao chẳng thấy ai cả?

Tần Bá Phù đáp:

- Ta hẹn canh ba, bây giờ họ chưa đến đâu.

Lương Tiêu ồ lên, không hỏi nữa.

Tần Bá Phù ngắm khuôn mặt bé nhỏ của nó, bất giác nghĩ bụng, “Vách đá có mấy chữ hay thật: Nhân tâm thay đổi, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn? Đứa bé này tuy dữ dằn quái gở nhưng tuổi còn non, tính khí chưa ổn định, nếu từ từ uốn nắn cho nó, biết đâu có thể biến hắc thành bạch, biến vuông thành tròn? Kẻ cũng là trừ ác giữ thiện, gây chút công đức.” Ý sự này ý thu nạp đồ đệ, toan hỏi cho ngọn ngành thân thế Lương Tiêu, bỗng bâng hoảng nhớ ra sắp tới giờ hẹn, y nhủ bụng, “Hết đêm nay biết đâu ta đã trở thành phế nhân, óc không mang nổi mình óc, sức đâu mang cọc cho rêu? Để mai xem thế nào rồi hỏi cũng chưa muộn.” Y bèn tập trung tinh thần, nhắm mắt điều tức.

Mãi không thấy Tần Bá Phù hé răng, Lương Tiêu đâm chán. Nhìn y ngưng thần vận khí, hơi thở nhẹ và dài, vòng ngực im lìm không phập phồng, nó thầm nghĩ, “Mẹ có dạy rằng, nội công càng cao thì hô hấp càng mảnh và lâu, lão quật quẹo này hầu như nín thở, lợi hại biết chừng nào!” Lại nhớ lúc Tần Bá Phù đại triển thần oai, nó sinh lòng ngưỡng mộ, “Bao giờ ta mới đạt được bản lĩnh như thế? Hẳn với lão sư công chết tiết thì ai hơn ai nhỉ?” Cân lượng một hồi, cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt vẫn nhìn hơn, Lương Tiêu buồn nản vô cùng, liền nhặt một hòn đá rạch xéo toi bời xuống đất để trút giận. Thành lĩnh từ sau dãy đồi, một trăng cười dài vắng ra, âm rền tựa chuông vàng Đại Lữ vang vọng khắp núi khắp rừng. Lương Tiêu vứt hòn đá đi, ngược mắt nhìn, bỗng sợ đến thót tim. Từ trong bóng đổ của quả núi, một người quái gở bước ra, thân hình kèn càng vạm vỡ, kinh hãi nhất là hắn ta có hai cái đầu, một cái thẳng cắm trên cổ, một cái thì xeo xéo, đặt nghiêng trên vai.

Quái nhân chống gậy gỗ, vừa cười ha hả vừa bước thoăn thoắt như lưu tinh, thoảng cái đã tới nơi. Lương Tiêu sợ cứng cả người. Gió lạnh ở đâu tạt đến, thẳng bé rừng mình nhảy căng lên, siết chặt bảo kiếm, nhìn trừng trừng vào cái bóng, người run cầm cập.

Quái nhân bước đến chỗ tối ở mé đông thì dừng lại. Nơi đó đen kịt, ánh trăng không rọi tới, chẳng rõ mặt mũi hắn ra sao, chỉ nghe thấy hắn cười lên tiếng nữa, lúc lắc cái đầu lơ mơ bóng loáng không một cọng tóc. Lương Tiêu sồn gai ốc, hai chân mềm nhũn, nhất thời không biết nên gồng mình trụ lại hay cướp đường chạy trốn.

Đúng lúc đó, Tần Bá Phù dặng hắng mấy tiếng rồi nói khẽ:

- Phật giá đại sư từ xa tới, văn bối nghênh tiếp sơ suất, mong được rộng thứ.

Lương Tiêu ngoái đầu xem. Tần Bá Phù đã ra khỏi trạng thái nhập định, nói năng rất lễ phép, đôi mắt hẹp dán chặt vào quái nhân, ánh nhìn đánh thép. Lương Tiêu thầm lầy lăm lã, “Lão ta không sợ ư? Lão nói đợi người, sao lại tòi ra con yêu tinh hai đầu này?”

Quái nhân cười:

- Thôi thôi! Người khỏi già vờ khách sáo.

Tần Bá Phù đáp:

- Vâng, vậy không rườm lời nữa, mời tiền bối ngồi.

Hai cái đầu cùng gật, rồi cái đầu trên vai rơi bộp xuống đất. Khoảnh khắc ấy quý dị vô cùng, Lương Tiêu thét vang, co giò bỏ chạy. Chợt một giọng non

nốt vắng đến tai nó:

- Sư phụ, con đói quá!

Quái nhân hừ một tiếng về bực bội:

- Thế là thế nào, vừa mới ăn xong còn gì? Con ngoan đừng làm ồn, đợi một chút thôi, ta sẽ dẫn con đi kiếm đồ ăn.

Cái giọng non nớt kia âm ừ, rồi im.

Lương Tiêu không nén được kinh ngạc, bèn ngoảnh lại nhìn trộm, lần này nhờ ánh trăng rọi sáng mồn một mới biết vật vừa rơi xuống không phải là đầu người mà là một tiểu hòa thượng béo quay cỡ năm sáu tuổi, đầu tròn vo, thi thoảng mút ngón tay chùn chụt, mắt tròn xoe cũng đang tò mò nhìn nó. Lương Tiêu sực hiểu, lão kia là một hòa thượng cao to, thẳng tiểu này ngồi trên vai ông ta, nhắc trông thì tưởng là mọc thêm một cái đầu người.

Nhắc thấy phản ứng kỳ cục của Lương Tiêu, Tàn Bá Phù hỏi:

- Ranh con, mày làm gì vậy?

Lương Tiêu nóng ran mặt mày, xấu hổ im lặng. Tàn Bá Phù cũng không bận tâm chú ý nhiều, lại đưa mắt theo dõi hòa thượng. Đợi lão ta dềnh dàng ngồi xuống xong xuôi, y mới lên tiếng:

- Đạo sinh thời thầy tôi vẫn nhắc tới đại sư luôn.

Hòa thượng cười nói:

- Nhắc tôi luôn ư? Ha ha, chắc chẳng được chuyện gì tốt đẹp. Ờ mà người nói sinh thời, lẽ nào Huyền Thiên Tôn đã chết rồi ư?

Tàn Bá Phù buồn rầu than:

- Vâng, lúc lâm chung người đã dặn tôi phải đấu một trận phân định thắng phụ với đại sư để dưới cửu tuyền người được yên lòng nhắm mắt.

Hòa thượng gật đầu:

- Chả trách người trăm phương nghìn kế mời ta đến. Ha ha, thì ra là vậy!

Tàn Bá Phù vẫn nặng lòng vì cái chết của sư phụ, nghe thấy lão kia cười giễu thì rất khó chịu, liền cao giọng bảo:

- Lệnh sư phụ không thể không tuân. Lần này vẫn bố không tự lượng sức nên mạo muội khiêu chiến, mong đại sư đừng thoái thác.

Hòa thượng cười ha ha:

- Thoái thác làm quái gì. Đấu thì đấu!

Tàn Bá Phù hỏi:

- Đại sư mau mắn lắm, chẳng hay có đem cái hộp kia tới không?

- Hộp nào?

Tàn Bá Phù thoáng cau mày, trầm giọng đáp:

- Thuần Dương thiết hạp!

Hòa thượng phì cười:

- Cái lỗ mồm người xưng xưng nói muốn làm thỏa lòng sư phụ, kì thực chỉ nhằm nhằm đoạt lấy cái hộp sắt ấy phải không?

Tàn Bá Phù lắc đầu:

- Đó cũng là di mệnh của thầy tôi, mong đại sư lượng thứ.

Hòa thượng cười:

- Tuồng chó đen giữ mực! Đoạn mò tìm trong tay áo, lấy ra một cái hộp vuông mỗi cạnh dài cỡ năm tấc, đen loang loáng dưới trăng. Đây phải không?

Tàn Bá Phù chăm chú nhìn cái hộp, mắt lóe sáng, chẳng nói chẳng rằng. Hòa thượng bảo:

- Năm xưa vì tranh giành vật này mà Huyền Thiên Tôn tỉ đấu với ta. Người thắng được hộp, kẻ thua phải tự phế võ công. Hôm nay người cũng muốn

giao kèo như thế chứ?

Tần Bá Phù gật đầu:

- Đúng, sự mệnh nan vi. Nếu thua, văn bối sẽ tự phế võ công. Đại sư đức cao vọng trọng, nhờ thua cũng chẳng cần tự huỷ làm gì, chỉ cần đưa hộp sắt cho tôi và... Y đỡ cái đây sau lưng, lấy ra một vật. Lương Tiêu chú mắt nhìn kỹ. Đó là một tấm linh bài, trên viết mấy chữ theo thể Khải.

Tần Bá Phù vỗ vỗ tấm linh bài, nói rành rọt:

- Đây là bài vị của sư phụ. Nếu văn bối may mắn thắng cuộc, mong đại sư khấu đầu ba cái trước bài vị này để linh hồn thầy tôi được yên ủi dưới suối vàng.

Hòa thượng lắc đầu:

- Ngươi thu xếp đầu ra đấy, phải chăng ngươi tin chắc sẽ thắng được ta?

- Không phải, Tần Bá Phù thờ dài, chỉ vì văn bối từ nhỏ bơ vơ côi cút, được sư phụ thu nạp mới tránh khỏi kiếp chết chợ chết đường. Nếu không thể lo liệu cho người yên lòng nhắm mắt thì văn bối đầu bằng giống chó lợn?

Hòa thượng trầm ngâm chốc lát rồi cầm cái hộp lên lắc lắc:

- Thật thật với ngươi, đây là đồ giả đấy.

Tần Bá Phù kinh ngạc:

- Giả ư?

Hòa thượng đặt cái hộp xuống nền đá xanh, giáng một quyền. Nó vỡ tan tành sau tiếng cắc nho nhỏ. Lão gom mớ mảnh vỡ ném cho Tần Bá Phù:

- Ngươi không tin thì mở to mắt ra xem.

Tần Bá Phù đón lấy những mảnh vỡ, ngậy ngẩn nhìn. Hòa thượng bảo:

- Tin chưa? Nghe đồn Thuận Dương thiết hạp là của Lã Động Tân, trong chứa đan thư hỏa phù chữa yếu thành khỏe, khiến khỏe càng khỏe hơn, giúp thoát thai hoán cốt, lại còn giấu thần công diệu quyết, giành được nó là có thể tung hoành thiên hạ. Mấy trăm năm nay người đời đã hăm hở tranh đoạt, song chỉ ngậm ngùi nhìn chứ chưa ai mở được ra. Nghe nói hộp Thuận Dương lửa nung không cháy, riu bở không vỡ, lí đâu hư hại bởi một quyền của hòa thượng ta?

Tần Bá Phù siết chặt hai nắm tay, vịn mớ sắt cong queo cả đi, trầm giọng hỏi:

- Vậy ông tí thí và đánh cuộc với sư phụ tôi là vì cái gì?

- Tất nhiên là vì cái hộp sắt giả này! Huyền Thiên Tôn võ công tuy cao nhưng tham lam vô độ, nghe ta nhắc đến nó là đã nổi lòng chiếm đoạt bất kể thật hư, vì vậy mới hẹn ta đấu một trận đó.

Hòa thượng nói năng bừa bãi, không cân nhắc nặng nhẹ. Tần Bá Phù chỉ muốn vùng quyền đánh, y tức giận nhie:

- Người xuất gia chó cuồng ngôn. Đại sư tùy tiện thế không sợ thiên hạ chê cười ư?

Hòa thượng cười khà khà:

- Kệ ngươi mắng. Ta đây nhất ý cô hành, mặc người đời muốn đối xử thế nào thì tùy. Hơn nữa đâu phải ta chế tạo ra vật này mà là cái lão yêu nghiệt Lã Động Tân ranh ma tinh quái chỉ biết giả thần giả quỷ chọc ghẹo người đời kia cơ. Ta đem yêu thuật của lão làm mỗi như Huyền Thiên Tôn, chẳng qua cũng chỉ là vô quyết dây có móng tay nhọn, kẻ cắp gặp bà già đấy thôi...

Tần Bá Phù giận tím mặt, toan cãi lý, chợt một tia sáng lóe lên trong óc:

- Ồ phải, lão hòa thượng này xảo quyết vô cùng. Năm xưa đã lừa thầy ta, nay lại giăng bẫy khích cho ta cả giận mất khôn, không còn tâm trí đấu đối địch.

Y đi lại giang hồ đã lâu, từng trải nhiều trận chiến, nghĩ được như vậy nội hỏa tiêu tan, giọng điệu trở nên điềm đạm:

- Mời đại sư, đoạn y cầm lấy một quân cờ đá gần đấy.

Hòa thượng phẩy tay:

- Gượm đã, ai đi trước nhỉ?

Tần Bá Phù chưng hững:

- À... mời đại sư quyết định.

Hòa thượng bảo:

- Được, để dùng một phương pháp cũ rích vậy, rồi lão nhắc một quân cờ nặng cỡ mười cân lên nói. Mặt lão vừa bóng vừa sáng, có thể ví với cái đầu nhẵn của ta. Mặt để thì trơn lạnh giá, hết như da mặt Huyền Thiên Tôn.

Tần Bá Phù kèm con giận, lạnh nhạt nhắc nhở:

- Đại sư là người xuất gia, nói năng nên giữ chút âm đức.

Hòa thượng cười rộ, ném quân cờ đi. Cạnh cờ vừa chạm đất liền quay vòng vòng vòng vòng. Lão lại cười:

- Khi nó ngừng quay, mặt lão ngửa là ta đi trước, đáy bằng ngửa là phản tức hạ.

Tần Bá Phù theo dõi con cờ đá quay vù vù, ngẫm nghĩ, trận đấu hôm nay một li một tí đều liên quan đến thắng bại, đi được trước thì tốt hơn. Một lát sau, con cờ quay yếu dần. Lương Tiêu nhìn rất rõ, mặt lão trên mặt bằng dưới, bất giác buột miệng, “Gay rồi!” Tần Bá Phù cũng tái mặt, vụt vung chưởng vỗ ra, một luồng đại lực phát trúng quân cờ, quân cờ to tướng bèn tăng tốc, xoay tiếp mấy vòng nữa thì gần như đảo thành lỏi dưới đế trên. Hòa thượng bẻ bai:

- Gớm nhỉ, giờ trò mèo hử? Rồi cũng phát tay áo lên vẩy ra một chưởng, quân cờ hứng luồng chưởng phong, lập tức xoay ngược lại. Tần Bá Phù đâu chịu thôi, tiếp tục đẩy chưởng ra. Hai người cùng tranh nước đầu, chưởng qua chưởng lại khiến quân cờ ngã ngã nghiêng nghiêng, xoay trở vù vù, biến ảo dưới trăng trông rất đẹp mắt.

Đương phen rồi rít, chú tiểu đầu tròn bật cười ha hả rồi phóng lên bàn cờ đá xanh:

- Vui quá! Vui quá, và nhảy chồm chồm đến quân cờ xoay, thò tay tóm lấy.

Hai người đối địch đều kinh ngạc, cùng đình thủ. Kinh lực dứt. Quân cờ bị nắm nên ngừng đà xoay, chú tiểu lấy làm lạ, gãi đầu lăm bằm:

- Sao không quay nữa, và cái kinh ném đi. Quân cờ chạm đất, nhưng mặt đế ngửa lên.

Hoà thượng cao to vội vàng gọi:

- Con ngoan, xuống mau!

Chú tiểu chập chững nhảy xuống khỏi bàn đá, rên rầm:

- Sư phụ, con đói!

Hoà thượng cốc mạnh vào cái đầu trọc của nó, mắng mỏ:

- Chỉ biết ăn thôi! Sao vừa rồi không làm cho mặt lão hướng lên? Đúng là nuôi ong tay áo. Thôi, Tần lão đệ, coi như ngươi đi trước.

Tần Bá Phù nghe lão đột nhiên vứt bỏ thứ bậc, gọi mình là lão đệ thì rất ngạc nhiên, lại thấy lão đồng ý cho mình đi trước, vàng trán y thoáng nét cười. Hoà thượng nói:

- Chẳng may gặp phải Huyền Thiên Tôn thì vừa xong bất kể trên bàn cờ là trẻ con hay đàn bà hán cũng thừa cơ hạ sát thủ rồi.

Tần Bá Phù vốn biết sư phụ đã từng gây nên những chuyện rất xấu xa nên cũng thăm lấy làm hồ thẹn. Y cảm một quân đen bên cạnh ném lên bàn cờ. Khi chạm mặt bàn nó phát ra một tiếng đánh lạnh khiến Lương Tiêu ừ cả tai.

Hoà thượng cười lớn, phẩy tay áo. Một quân trắng vừa nhanh vừa rít lẳng không rơi xuống bên quân đen. Lương Tiêu rút kinh nghiệm, bịt chặt sẵn hai tai, nhưng chẳng nghe thấy chút âm sắc nào, nó bèn giương mắt nhìn kỹ, thấy quân cờ trắng đã ăn sâu vào mặt bàn đá như đóng đinh lên đó vậy.

Tần Bá Phù rung mình, hiểu ra vừa rồi khi hai bên tranh nước đi đầu, đối thủ đã kìm dư lực chứ không xuất hết, y nín lặng rồi thở dài:

- Tiền bối tuyệt thế thần thông khiến người ta phải thần phục! Chỉ vì trên đầu còn di mệnh của sư phụ, bằng không vẫn bối đã nhận thua ngay rồi. Y phát tay áo, lại một âm thanh đánh giòn bật ra. Lương Tiêu quên bịt tai, đầu óc văng vát, nó kinh ngạc tự nhủ, “Tiếng động này lạ quá! Vì sao hoà thượng ném lại không vang?”

Hoà thượng ném tiếp một quân, Lương Tiêu nhìn chòng chọc. Quân cờ không đi thẳng đến thẳng như quân cờ của Tần Bá Phù mà phóng cầu vòng, vòng vòng đáp xuống, vậy nên tuy hoà thượng ném rất nhanh nhưng khi chạm bàn cờ thì lực đạo cũng tiêu hao hết, không gây ra một tiếng động nào, nâng lên nặng mà hạ xuống rất nhẹ, chả trách Tần Bá Phù phải tự thán là không bằng.

Tần Bá Phù cảm quân đen, hoà thượng điều quân trắng. Hai đại cao thủ bài binh bố trận, bên vô thanh bên hữu thanh, đi được hơn ba mươi nước.

Lương Tiêu không hiểu luật chơi, chẳng rõ ai thua ai thắng. Xem được một hồi thì thấy đôi meo, nó sực nhớ lại từ lúc gặp nạn chạy trốn chưa có miếng gì vào bụng, bèn thò tay lục ngực áo móc ra một bọc to giấy dầu, bên trong có con gà quay ăn cắp được buổi ban ngày, do bận trời ghẹo Mông Lợn nên gói tạm rồi nhét vào đây.

Lương Tiêu xé thịt gà, cúi đầu cắn mấy miếng, chợt nghe bên cạnh có tiếng nuốt nước bọt ừng ực, nó ngẩng đầu trông, chú tiểu đang đứng cách đó năm sáu bước, mút ngón tay nhìn, mắt tròn xoe đảo như rang lạc, vẻ thèm thuồng vô cùng. Lương Tiêu thấy nó núc ních đáng yêu cũng mến, bèn vẫy tay gọi:

- Trọc con, em muốn ăn thịt gà không, lại đây đi!

Chú tiểu ngần ngừ một thoáng, rồi cục không kìm được bụng đói bèn bước đến. Lương Tiêu xé nửa con gà béo dúi vào tay nó:

- Cho em!

Chú tiểu tươi mặt, mừng khôn xiết kể, ngồi phệt xuống cạnh Lương Tiêu, cũng chẳng màng cảm ơn cảm huê gì, đưa luôn lên mồm ngoạm. Tàn Bá Phù liếc thấy rất đẹp lòng:

- Thằng lỏi tuy bướng bỉnh nhưng phóng khoáng cởi mở, chính là người hợp với đạo ta.

Chú tiểu cả tay cả miệng hoạt động đều tích cực, vừa xé vừa nhai, động tác nhuần nhuyễn, chỉ một loáng nửa con gà đã ngót quá nửa. Nhìn nó ăn nhanh thế, Lươ

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nhất sinh sơ kiến

Lương Tiêu chạy được một quãng, mặt vẫn rất bóng, mắt trái lệ chảy ròng ròng. Vừa đau vừa giận, nó ngoảnh đầu chửi ra rả một thôi một hồi nào là đồ bệnh tật, thằng xấu xa, tên khốn kiếp... chửi mãi chửi mãi, cuối cùng đau quá bật khóc tầm tức, phải ngồi xuống nghỉ. Lương Tiêu nức nở rất lâu, mãi đến khi Bạch Si nhi thành linh thề lười liếm nước mắt trên mặt nó, Lương Tiêu mới nín khóc, cười khúc khích ôm con chó vào lòng:

- Mày ngoan quá, giá mày là người thì tốt biết bao.

Thằng bé nâng hai chân trước con chó cho nó đứng thẳng lên, xong vừa nựng vừa kéo dắt nó đi, nhưng được một đoạn, Bạch Si nhi không chịu nổi kêu la oăng oăng. Lương Tiêu đành ngậm ngùi thả nó xuống, ầm ức ngược mắt nhìn trời. Trăng treo giữa vòm không, núi non mờ trắng, gió hiu hiu đưa tới âm thanh rì rào của rừng cây, nghe lao xao như tiếng người tiếng ngựa.

Lương Tiêu sực nhớ lại tai họa lúc ban ngày, rùng mình nghĩ bụng, “Cái tên quắt quẹo ấy đối địch với hòa thượng thế nào cũng thua. Thua thôi thì đi một nhẽ, chỉ sợ hấn thổ huyết mất sức, bị hòa thượng giáng cho một quyền chết toi.” Nó sờ bên má sưng tưng, bỗng đổi ra khoái trá, lăm bằm, “Ta nhớ hấn làm gì? Chết cho đáng kiếp!” Miệng tuy nói vậy, nhưng lòng vẫn mơ hồ một nỗi luyến lưu, Lương Tiêu tự nhủ, “Bây giờ mình lên trở lại, chắc chẳng ai ngờ đâu. Xem tình hình thế nào, xem hấn ta còn sống hay đã chết.” Nó cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định quay về. Đến gần khu bàn cờ, chợt nghe có tiếng người nói lao xao. Lương Tiêu nín thở tiến lên, vạch cây cối ra nhìn, bỗng giật bắn mình!

Hòa thượng và chú tiểu đã đi mất từ đời nào. Tàn Bá Phù khí sắc kiệt quệ đang ngồi xếp bằng. Trước mặt y có một người tay cầm xích sắt, mình vận áo thô đầu đội mũ nhỏ, mặt mày tươi hơn hớn, chính là Hà Tung Dương. Lương Tiêu thót bụng. Hà Tung Dương cười rộ:

- Tàn Thiên vương vẫn ổn chứ!

Tàn Bá Phù thảm than khổ, nhưng biết không phải lúc tỏ ra yếu mệt, bèn gắng sức trấn áp huyết khí, lạnh nhạt nói:

- Đúng là chó săn, mũi thính chân nhanh thật.

Hà Tung Dương nhìn xoáy vào mặt Tàn Bá Phù, hai mắt sáng quắc, cười đáp:

- Hà mỗ làm bộ khoái, tất nhiên phải tinh tai phải thính, tay chân phải lanh lẹn. Về thuật truy tung thì cũng có chút sở đắc, nhớ năm xưa Thái hoa tặc Thu Mãn Nguyệt khinh công rất cao, ngày đi trăm dặm, đạp tuyết không để lại dấu tích, cuối cùng vẫn phải thúc thủ chịu trời... Hấn thao thao ôn lại chuyện đặc ý thuở xưa, hai mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Tàn Bá Phù để thăm dò hư thực. Tàn Bá Phù nghe hấn xếp mình chung với hạng hắc đạo tép riu, biết rõ đối phương đang khích tướng mà vẫn không nén nổi căm giận, y bật ho sù sụ, ộc ra một bụm máu. Máu tươi rớt trên cỏ, ánh trắng rọi xuống nhoe nhoét.

Hà Tung Dương thấy vậy, chắc mắt Tàn Bá Phù bị thương nặng thật, liền tươi mặt cười rú lên:

- Quý thể quả thực không ổn rồi, ha ha, xem ra khí số Hà mã cũng không tệ.

Tần Bá Phù sầm mặt, lạnh lùng đáp:

- Có giỏi thì cứ lại bắt ta thử xem!

Hà Tung Dương vui vẻ đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Đoạn rút soạt xích sắt ra khỏi thắt lưng. Thắt tinh tóa lúc trước đã bị Tần Bá Phù thi triển thần công chấn đứt, vốn dài một trượng tám giờ chỉ còn sáu thước.

Xích sắt quăng tới. Thân dưới Tần Bá Phù đã tê dại, không dịch chuyển được, y đành nhắm hướng xích, sử xảo kinh búng vào đầu nó, sợi xích sượt lên khỏi ngực y. Hà Tung Dương thắng thốt, “Thằng cha này chưa bị thương nặng ư...” Hắn ngại ngần không dám lao lên ngay, chỉ hừ khê, quật xích vào lần nữa. Người theo xích, xích sắt hóa thành một luồng sáng xanh tung hoành quanh Tần Bá Phù. Tần Bá Phù không còn sức chống đỡ, chỉ biết dùng tay gạt xích đi. Mặc dù vậy, trong thời gian ngắn thì Hà Tung Dương cũng chưa làm gì được y.

Đầu được hơn chục chiêu, Hà Tung Dương nhận ra Tần Bá Phù chỉ hư trương thanh thế. Nhưng tính vốn cẩn thận, chưa nắm chắc được chín phần mười, hắn không dám khinh suất mạo hiểm. Thành linh hắn giờ chân lên, hất một con cờ đá về phía Tần Bá Phù. Tần Bá Phù hừ khê, tay trái đánh xích sắt, quyền phải gạt quân cờ. Lúc vận quyền y buộc phải dùng đến nội lực, tức thì ngực đau tức, cổ họng lờ lợ. Hà Tung Dương ra chiêu rất khéo, lại xoay mình đá tiếp một quân cờ khác. Tần Bá Phù gắng gượng đẩy đi, trong lúc đó xích sắt của Hà Tung Dương lại đã tới nơi. Tần Bá Phù vung về xuất thủ ngăn đỡ, xích sắt lướt qua cánh tay, y hự lên đau đớn, tay rú xuống mềm oặt, không cất lên được nữa. Hà Tung Dương cười rú:

- Tần lão đệ chưa nhận thua còn đợi đến bao giờ?

Lúc trước hắn gọi họ Tần là Thiên vương, đến đây hứng chí quá nên đổi y thành lão đệ. Tần Bá Phù thét, cặp lông mày dựng ngược:

- Đồ chó săn, lấy đâu ra tư cách nói năng như thế?

Hà Tung Dương cười khẩy, khều một hòn đá, chưa kịp hất đi chợt nghe sau lưng có tiếng gió, hắn trở mình vẩy ra một chưởng, quật trúng một phiến đá khiến nó vỡ vụn, xong ngoái đầu trông. Trong lùm cỏ có tiếng sột soạt, rồi Lương Tiêu nhảy xổ ra gào:

- Lão thói tha xem ta đánh đây, đoạn múa song thủ, lại hai phiến đá bay vù vù về phía họ Hà. Hà Tung Dương khoái chí đánh bật đi, cười bảo:

- Thằng lỏi đến đúng lúc lắm! Đờ công lão tử phải đi tìm mi.

Lương Tiêu chửi:

- Thằng cháu nội, để ông đánh cho mày tè ra quần! Đoạn nhặt đá lên ném vào mông hắn.

Tuy công phu hàm dưỡng rất cao, Hà Tung Dương cũng phải nổi giận vì bị một đứa oắt thóa mạ như vậy, hắn hăm hăm quát:

- Lỏi con, mày muốn ăn roi phồng? Đoạn bỏ Tần Bá Phù đấy, chạy ào về phía Lương Tiêu.

Lương Tiêu thét lên, rúc đầu vào đám cỏ. Hà Tung Dương ngăn người. Lương Tiêu lại ngهن đầu ra cười hỏi:

- Con của ta, con không dám đuổi bắt ông hả? Ha ha, cái loại lộn giống nhất gan như con thì chỉ hợp ở nhà bú vú mẹ thôi!

Giả như đó là cường địch cao thủ, họ Hà cũng nén lòng chịu đựng, nhưng để một đứa trẻ con chưa ráo máu đầu chửi bới độc địa đến thế thì còn trời đất nào nữa, hắn tím mặt, lao bổ tới thẳng bé. Lương Tiêu co giò bỏ chạy, Hà Tung Dương đuổi được mấy bước thì sức nghĩ ra, “Hồng, thằng nhãi này dụ ta đuổi để gã họ Tần kia có cơ hội nghỉ dưỡng, nếu hắn hồi phục được ba thành công lực thì lão phu đâu còn đối địch nổi.” Nghĩ tới đây hắn dụi mắt, lấy lại điềm tĩnh, nghĩ bụng không làm thì thôi, đã làm thì phải tới nơi tới chốn, trước tiên bắt Tần Bá Phù, sau đó bắt đứa trẻ kia cũng không muộn. Hắn liền xoay mình, Lương Tiêu vội vàng ném đá loạn xạ theo. Kể ra thằng bé còn nhỏ, sức còn yếu, ném trúng cũng chẳng đau đớn là mấy, nhưng để bị trúng, dù là một hòn, ngay trước mặt hạng cao thủ như Tần Bá Phù thì thật mất thể diện, chưa kể còn phải nghe Lương Tiêu chửi bới rất chói tai, Hà Tung Dương không chịu nổi, liền quát tháo ầm ỹ:

- Thằng khốn kiếp, lão tử phải đập cho mi một trận mới yên được, rồi băng mình tới, quay xích sắt quật thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng giật lui, xích sắt đánh trúng một tảng đá ngay gần đấy, tóe lửa, đá bura làm đôi. Tần Bá Phù toát mồ hôi, nhúc nhích dậy ứng cứu, song hai chân tê nhừ, không đứng lên nổi, đành gọi:

- Nhóc con, không cần giúp ta, mau trốn đi!

Lương Tiêu vừa vắt chân lên cổ chạy vừa đáp trả:

- Giúp người cái cóc khô gì! Hào hán dám làm dám chịu, chính lão tử chặt chân Mông Lợn, không dính dáng gì tới người.

Thấy thằng bé gặp con nguy hiểm mà vẫn cãi láo như vậy, Tần Bá Phù tức đến nổi mắt, chỉ muốn tóm được nó giáng cho mấy cái bạt tai.

Lương Tiêu chạy long tóc gáy, bỗng vấp phải một quân cờ ngã sấp mặt. Hà Tung Dương guồng tới, khoa xích sắt quất lấy chân trái nó. Trong lúc nguy

cấp, Lương Tiêu vung bảo kiếm chém về phía sau, kiếm gặp xích vang keng keng. Hồ khẩu tước máu, kiếm tuột tay bay văng vào đám cỏ rồi dăng xa. Giữa những tiếng keng keng, xích sắt cũng đứt mất một đoạn, nhả khỏi chân Lương Tiêu. Hà Tung Dương không ngờ kiếm sắc như vậy, đứng ngẩn ra ngạc nhiên. Lương Tiêu lồm cồm bò dậy. Hà Tung Dương bật cười ha hả, nhào lên quăng xích sắt thật mạnh, quấn luôn vào cổ Lương Tiêu. Tàn Bá Phù trợn mắt la hét tức giận, nhưng không đủ sức làm gì cả.

Đúng lúc đó, chợt có một tiếng cốp, như đá vàng va nhau. Sợi xích sắt thỉnh linh đổi hướng, ngóc lại như măng xà mổ vào thắt lưng Hà Tung Dương. Tên bộ khoái cả kinh:

- Quái thật! rồi vội vàng lắc tránh.

Lại cốp cốp mấy tiếng nữa, xích sắt quăng lên, vạch xuống trong không trung một đường bán nguyệt, vòng vào cần cổ hắn. Hà Tung Dương ngạc nhiên quá đỗi, nhưng dây xích mổ tới rất hung hãn quái gở, hắn không kịp nghĩ nhiều, đành khom mình giật lui về phía sau. Tàn Bá Phù xem đến đây đã hiểu, nhất định là có cao thủ ẩn thân đâu đó, dùng đá ném xích sắt khiến nó đổi hướng, quấn ngược lại Hà Tung Dương. Xích sắt lúc dựng đứng, lúc quấy động như quái xà, cứ nhắm thẳng vào tên bộ khoái. Hà Tung Dương sợ muốn chết, la lối luôn miệng:

- Có ma, có ma... Hắn định quăng xích sắt đi, nhưng ngại nhờ có cao thủ đến mà rồi bỏ binh khí tùy thân thì càng khó chống đỡ, giữ cũng dở mà bỏ cũng dở, rõ ràng tay cầm xích sắt mà người thì cứ né đông tránh tây, luống cuống vô cùng. Lương Tiêu nhòm dậy thấy vậy thì vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Âm thanh côm cốp vang lên liên miên không dứt, xích sắt bị dẫn động bởi một sức mạnh to lớn, nhào lộn đâm chia trên dưới quanh Hà Tung Dương, trông như một tấm lưới tinh quang khổng lồ. Bỗng Hà Tung Dương hét lên “Ồi chà”, sợi xích sắt vạch một vòng tròn rồi quành lại, quấn chặt lấy hắn. Hà Tung Dương gào rú, giọng hoảng hốt: Truyện "Côn Luân "

- Có ma! Đoạn bất chấp xích sắt đeo mình, hắn vừa lăn vừa bò, chạy học tốc ra sau núi, loáng cái đã mất dạng.

Lương Tiêu xem đến đây, vẫn như còn nằm mộng, miệng há hốc. Tàn Bá Phù thờ dài:

- Ôn tương cứu của đại sư, Tàn Bá Phù suốt đời không quên.

Một giọng cười sang sảng từ dăng xa vang lên. Lương Tiêu sực hiểu: “Thì ra là lão hòa thượng, hèn gì lợi hại như vậy.” Nó bèn ngoảnh đầu nhìn về hướng tiếng cười, chỉ thấy tối như hũ nút, không biết hòa thượng nấp ở chỗ nào, có mỗi tiếng cười vọng ra:

- Người không cần cảm tạ ta. Người đáng cảm tạ là thằng nhóc kia kìa, ta đi theo nó, định xem xem có phải nó muốn rửa hận cái tát khi nãy không. Nào ngờ đến khoảnh khắc quyết định, nó lại xuất thủ cứu người. Khá lắm, khá lắm, ha ha, thằng ranh con khá lắm!

Lão cười một tràng dài, thoắt cái đã đi xa.

Tàn Bá Phù liếc mắt nhìn Lương Tiêu, thông thả gọi:

- Tiểu quý...

Chưa dứt lời, đã thấy Lương Tiêu nhảy cẫng lên hung hăng hét:

- Lão quý... rồi quay mình bỏ chạy.

Tàn Bá Phù cau quá, tức giận bảo:

- Thằng ma chàng kia, quay lại đây... rồi tung mình nhảy lên, bỗng loạng choạng chới vơi. Nguyên là lúc giao thủ với hòa thượng, y đã bị nội thương, khi hành công lại bị Hà Tung Dương phá đám, thần trí còn tỉnh táo đều là nhờ có sức áp chế, bây giờ nhảy lên mạnh quá, tức thì hai mắt tối sầm, ộc máu ngã ngất đi.

Trong cơn hôn mê, y cảm thấy thân thể nhẹ bồng, lúc như sợi lông ngỗng bay trong không trung, lúc như con đồ sụ trôi trên sóng, thi thoảng va vào đá, người đau như dằm, nhưng mê man không sao mở mắt ra được. Chẳng biết lâu hay chóng, cuối cùng cũng hơi tỉnh táo, Tàn Bá Phù nhướn mắt trông, bốn mặt đều là gỗ nguyên chưa xẻ dựng san sát. Y dụi mắt nhìn kỹ, thấy mình đang ở trong một túp lều mái lợp cỏ, gỗ ken làm tường, kiểu như chỗ ở của người gác rừng, hiem nổi trống không, hình như đã bị bỏ hoang lâu rồi.

Tàn Bá Phù kinh ngạc nghĩ: “Ai đem ta đến chỗ này? Thằng bé kia chẳng?” Trầm ngâm một chốc, chợt cảm thấy người ngom đau nhức, y bèn lật áo lên xem, hóa ra toàn thân bầm dập, đoán chắc là Lương Tiêu đưa mình đến đây, do mình quá nặng nên nó phải lôi, va đập trên đường hắn không tránh khỏi, chưa chết đã là may lắm rồi. Y lại ngờ vực, hay thằng oắt này nhân cơ hội mình hôn mê đánh mình trả thù cũng chưa biết chừng. Càng nghĩ càng giận, chỉ hận không tóm được nó lúc này mà nện cho hả. Nghĩ ngợi một hồi, bình tâm lại, y nhắm mắt hành công. Nội lực y vốn tinh thâm, nếu hôm đó không bị Hà Tung Dương phá đám thì đã khỏe lại lâu rồi. Huyền công cứu chuyển, mở hội đàm địa, ước chừng thương thể bình phục được ba bốn phần. Lúc này Hà Tung Dương có tìm đến thì y cũng tự vệ ngon lành, bèn đứng dậy định mở cửa xem xét thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Ai đó đang đến.

Tàn Bá Phù giật mình. Tiếng cười của Lương Tiêu vọng vào:

- Bạch Si nhi! Ăn chậm chậm thôi mày, tao cho mày hết thịt ngon, còn cái phao câu thì để dành cho lão già ốm o kia.

Tần Bá Phù lại nổi giận, “Xác xược thật, thằng nhóc này dám coi lão phu như chó mèo!” Kế đó nghĩ bụng, “Ồ, lão phu cũng thử trở hấn một phen, xem tên oắt con này dầy vỏ ta ra sao.” và nằm trở xuống, giả vờ như hơi thở rất yếu. Y vốn hình dung tiêu tụy, nên đỡ được khoản hóa trang. Truyện "Côn Luân "

Một lúc sau, cửa kêu cọt kẹt. Trước tiên là cái đầu, rồi cả người Lương Tiêu bước hẳn vào trong phòng, tay ôm một gói giấy dầy. Tần Bá Phù lạnh lùng nhìn nó. Gặp cặp mắt tròn trĩnh của y, thằng bé giật thót, sau nhận ra y rất yếu ớt không nhòm dầy được thì nó dạn dĩ hẳn lên, cười hi hi:

- Lão già oặt ẹo, nguoi tỉnh rồi ư? Này, ăn đi.

Đoạn đến bên Tần Bá Phù, tờ gói giấy ra, bên trong có một con gà sốt cay, hai con cá hun khói và một hồ lô rượu. Tần Bá Phù nhìn con gà cay thiếu mất một cái cánh, một cái đuôi thì bụng nóng ran lên, “Té ra thằng nhãi này chỉ nói năng bậy bạ chứ thực tình vẫn tử tế với ta hơn với con chó một tí.” Đang định thò tay nhặt lấy, y chợt sinh lòng nghi ngờ, sầm mặt hỏi:

- Thằng kia, gà cá này ở đâu ra vậy?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ở đâu thì quan trọng gì, hẵng biết ăn đi đã.

Nó càng giấu, Tần Bá Phù càng ngờ, sẵng giọng hỏi:

- Vậy là mày ăn cắp, đúng không?

Lương Tiêu bị nói trúng tim đen đâm bực, liền to tiếng:

- Thế thì sao nào? Nguoi ăn hay không? Không ăn ta đem cho chó hết bây giờ.

Tần Bá Phù hằm hè bảo:

- Chỉ sĩ không vì miếng ăn mà nhục đến thân. Tần Bá Phù ta là người đường hoàng, đâu thể nhai nuốt những thứ nhơ bẩn của nguoi được. Nhóc con, mày ăn cắp của ai thì đem trả lại hết đi!

Lương Tiêu nhìn y, vẻ mặt hết sức quái gở, hồi lâu sau nó chợt cười nhạt:

- Nguoi tài nhĩ? Nhờ ai lôi nguoi đến đây để nguoi khỏi vạ vật dưới đất? Được, nguoi chê là đồ nhơ bẩn, vậy ta phải ép nguoi ăn cho nguoi nhục nhã luôn thể.

Nó ý Tần Bá Phù bị thương chưa khỏi, xé luôn một cái đuôi gà tống vào mồm y. Nào ngờ chưa đưa đến nơi bỗng thấy xương sống căng ra, vụt một cái đầu nặng chân nhẹ, người bị xách chổng ngược lên. Nó định thần nhìn, tái mặt, sợ hãi nghĩ bụng, “Chết cha, lão này giả ốm lừa mình!” Tần Bá Phù tức giận cực điểm, ném mạnh nó xuống đất.

Lương Tiêu đau điếng, Tần Bá Phù nhường mày dữ tợn:

- Mất mặt chưa?

Lương Tiêu giãy giụa la:

- Bắt nạt nguoi ta!

Tần Bá Phù nghĩ, lúc mình hôn mê thằng bé đã kéo về đây, chắc nó cũng nhìn thấy hết bộ dạng nực cười của mình, chưa chừng còn bị nó đá cho mấy phát, đâm cho mấy đâm, mắt sạch mọi uy nghi. Y càng nghĩ càng giận, hùng hổ mắng:

- Bắt nạt ư? Chỉ vì mày là dạng miệng còn hơi sữa, nếu không lão tử đã đánh tuốt xác mày ra rồi! Nói xong lừa giận lại bốc phùng phùng, y lật tay xách bổng Lương Tiêu lên, quật đen đét vào mông nó. Ai ngờ đánh được một lúc lâu vẫn chẳng thấy nó hó hế gì cả, y rất lấy làm lạ bèn đặt nó xuống hỏi:

- Thằng khốn, sao mày không khóc?

Lương Tiêu cầm uất nhìn y, nghiêng răng bảo:

- Nguoi muốn lão tử khóc, lão tử càng không khóc!

Tần Bá Phù ngẩn người. Lương Tiêu lại gằn giọng:

- Ta còn nhớ rất rõ, nguoi quất ta cả thấy là năm mươi bảy cái, bây giờ ta đánh không lại nguoi, đợi khi nào ta luyện xong võ công, cũng sẽ dẫn nguoi lên đồi, quất trả cho đủ số!

Tần Bá Phù nghĩ bụng, “Thằng khá thật, bị ăn đòn mà còn nhớ rành mạch thế!” Đoạn y bảo:

- Được, ngày nào người có nỗi băn khoăn đó, Tần mỗ sẽ nhận thua! Nhớ kỹ nhé, lão tử tên là Tần Bá Phù, đừng có đánh lầm người đấy!

Nhìn thấy thanh bảo kiếm sau lưng Lương Tiêu, y giật ra:

- Đây là thanh kiếm chém Mông Lộn phải không?

Rồi xé lớp vải rách nát, một luồng hàn khí thốc vào mặt. Tần Bá Phù buột kêu lên:

- Kiếm báu! Thăng ranh, mày lấy đâu ra vậy?

Lương Tiêu trừng mắt:

- Cái đồ thân tàn ma dại kia, người định cướp kiếm của ta ư?

Tần Bá Phù ngó người:

- Bỏ sư khi! Đoạn ném trả kiếm cho Lương Tiêu, cười nhạt. Hình như mày cũng võ vẽ chút công phu nông cạn! Ai dạy mày vậy?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ông bà người dạy ta!

Tần Bá Phù sững người, không hiểu nó nói thế là ý gì. Lương Tiêu ngấm ngầm khoái chí, “Cha ta là ông người, mẹ ta là bà người, ta đương nhiên là lão gia nhà người rồi!”

Tần Bá Phù nhẩn nại hỏi cặn kẽ thân thế Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu nói năng lung tung, mười câu thì dối trá đến bảy tám, hai ba câu còn lại cũng toàn châm chọc nhỏ nhẻ. Được một lúc Tần Bá Phù mất hết kiên nhẫn, nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt nghiêng răng, cúi véo Lương Tiêu một trận đau điếng. Thăng bé thâm tím mình mẩy, không nhịn được bật khóc, nó gạt nước mắt, ngấm ngầm quyết định, “Lão già chết bầm, người lại đánh ta nữa. Từ nay về sau, lão tử thế không đội trời chung với người. Người bảo một đằng ta làm một nẻo, người bảo vàng mười ta bảo *** chó, trừ phi người đánh chết lão tử, nếu không ta còn chống đối người.” Tần Bá Phù thì đã coi Lương Tiêu như truyền nhân y bát, chỉ hiềm tự trọng thân phận nên chưa muốn nói rõ ra mà thôi. Y còn tin chắc vào câu ngạn ngữ của người xưa “Thương cho roi cho vọt”, vì vậy mới dùng vẻ uy nghi, dùng lời lẽ nghiêm khắc của một người thầy và động một cái là đánh đòn để giáo huấn nó, vốn chỉ mong giờ cao đánh khẽ là có thể khiến tiểu tử này ngoan ngoãn vâng lời, mai sau trở thành một đại hiệp uy chấn giang hồ, giúp bản môn phát dương quang đại. Không ngờ Lương Tiêu bằm tính ngang ngạnh, thà chết chứ không khuất phục, Tần Bá Phù càng chửi mắng tàn tệ, nó càng chống đối kịch liệt.

Hai người ở trong túp lều gỗ mấy ngày, Tần Bá Phù cũng bình phục đến bảy phần. Một hôm y bảo Lương Tiêu:

- Nhóc, ta đã khỏi rồi, nay ta sắp đi Lâm An, người đi cùng ta luôn.

Gần đây Lương Tiêu chỉ những muốn bỏ chạy, nhưng Tần Bá Phù võ công cao cường, lại giám sát nó chặt chẽ, rất khó thoát thân, nay nghe y nói vậy, nó nổi giận tức thì:

- Không đi!

Tần Bá Phù tát thẳng bé một cái, mắng rằng:

- Đâu do mày quyết định được?

Rồi mặc kệ Lương Tiêu khóc gào, y lúi nó theo, nhằm hướng đông mà chạy.

Lương Tiêu nghiêng răng căm uất, trên đường đi giờ đủ mưu ma chước quỷ bỏ trốn đến cả chục lần, nhưng Tần Bá Phù võ công quá cao, lại giàu kinh nghiệm giang hồ, dẫu Lương Tiêu chạy được đến mười lăm hai mươi dặm đường cuối cùng cũng bị y bắt trở về. Tần Bá Phù thấy nó ngỗ ngược như vậy thì rất buồn, nhưng vô đầu bút tai thế nào cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, mỗi lần bắt được nó y đều đánh một trận nên thân. Nhưng hôm nay đánh, mai Lương Tiêu lại chạy mất, mà thằng bé thì rất xảo quyết láu cá, giỏi lập kế bày mưu, mỗi lần bắt một khó hơn. Tần Bá Phù thường mất rất nhiều tâm sức mới tìm được nó, lại không biết làm sao để nó nghe lời được, chỉ biết nên một trận cho đỡ tức là cùng. Cứ thế mãi, Tần Bá Phù dần dần hết hi vọng thu nó làm đồ đệ, tâm trạng càng lúc càng chán nản, suốt dọc đường chẳng nói chẳng rằng, mặt mũi ỉu xiu.

Hai người khó chịu gằm ghè nhau mãi tới tận địa giới Giang Nam. Núi đồi ẩn hiện, sông ngòi dọc ngang, người bản địa nói tiếng Ngô uốn éo, nghe rất ngắc. Lương Tiêu càng thêm bức bối, giả như gặp chí sĩ khảng khái của Yên Triệu, cao giọng hát một bài thì cũng có thể vui bớt phiền muộn, xả bớt nỗi ảm ức, nhưng lúc này bốn bề đều là tiếng nói tiếng hát nào nề, thực khiến người ta sâu thẳm, suýt chút nữa nó nổi tính hung chống đối Tần Bá Phù.

Hôm ấy, hai người co co kéo kéo, cuối cùng cũng đến được ngoại thành Lâm An. Tới gần cổng thành thì nghe thấy đằng trước có tiếng đả đầu vọng lại, Tần Bá Phù đoán chừng là dân giang hồ nào đó gây thù kết oán, trong lòng rất chán nản, không muốn gây chuyện nên định bụng đi vòng lối khác, nhưng Lương Tiêu rập tâm gây rối, nghe Tần Bá Phù nói muốn đi đường vòng, nó bảo:

- Đường lớn không đi mà đòi đi đường nhỏ, ngu quá! Ta biết rồi, chắc người sợ gặp phải hạng cao thủ lợi hại như lão hoà thượng nọ, không bằng người ta thì mất mặt.

Tần Bá Phù sùng sộ nạt:

- Nói bậy nói bạ! Người như đại sư đó thiên hạ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bọn rác rưởi kia đâu sánh được?

Lương Tiêu ngửa tay ra phân tích:

- Đếm được trên đầu ngón tay, cũng có nghĩa là nằm trong mười người võ công giỏi nhất. Người đánh không lại lão ta, tức thị võ công của người nằm ngoài mười người đó. Thế này vậy, ta tính luôn cả số ngón chân, biết đâu người cũng chiếm được một chỗ.

Tần Bá Phù xanh xám mặt mày, cái quá mà phải bật cười:

- Thế thắng quý nhà người thì thuộc hạng nào? Lão tử là nhân vật cái thế, đâu đến lượt mày bình phẩm? Thôi được, để ta xem xem đằng kia có thứ gì khá khảm không! Rồi y phấn chấn cấp Lương Tiêu chạy băng băng về phía chỗ đã đấu.

Đi được hơn hai trăm bộ, bên lề đường trước mặt họ hiện ra hai người đang đánh nhau. Một người áo vàng đầu trọc, bên vai và ngực để trần, trang phục tầng Tạng. Người kia là một ông già áo xanh lam, tóc hoa râm, chân bước loạng choạng. Nhà sư Tạng vừa cười giễu vừa xuất thủ, cử động lúc nhanh lúc chậm, không muốn lấy mạng đối thủ ngay nhưng cũng không dễ dàng cho người ta thoát thân, giống kiểu mèo vờn chuột.

Tần Bá Phù quan sát, thầm lấy làm lạ: “Đại hoà thượng này lai lịch thế nào đây? Còn ông già kia, Ung trào mạnh mẽ thế mà gặp phải hắn ta thì như gặp phải khác tinh.” Thấy ông già sắp nguy, y tăng cước bộ phóng tới.

Nhà sư nhận ra có người đến, cử động cũng nhanh hẳn lên, hất huy chưởng vỗ vào lưng ông già khiến ông ta ngã chúi về đằng trước, sấp mặt xuống đất; rồi hắn cười hi hi, tiến lại gần thò tay vào ngực áo đối thủ định móc lấy vật gì. Tần Bá Phù không ngăn kịp bèn cau mày tròn mắt, thét vang như sấm. Nhà sư hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không tỏ vẻ sợ hãi, hắn bật thẳng mình dậy, lạnh lùng nhìn y.

Tần Bá Phù rảo bước như bay, chỉ thoát cái đã tới gần. Nhà sư vênh râu, tổng quyền trái ra. Lương Tiêu ở xa ngoài một trượng mà cũng ngạt thở vì kinh phong tấp vào mặt. Tần Bá Phù vũ động tay áo rộng như cánh buồm đón gió. Tay áo căng phồng lên theo quyền kinh. Nhà sư còn đương kinh ngạc, tay áo đã bọc lấy nắm đấm của hắn, thì ra Tần Bá Phù giấu chưởng bên dưới, âm thầm vỗ sang.

Quyền chưởng giao nhau. Nhà sư Tây Tạng ừ cả tai, tim đập thon thót, mặt mày đỏ tía lên, hắn vội giật lui hòng giảm bớt chưởng lực. Tần Bá Phù liền thét lớn, vận kinh vào tay áo, tung quần lấy cổ tay hắn, nhà sư không lui được nữa, lực đạo đối phương ừn ừ đổ sang như triều cường. Ngay tức thì, Lương Tiêu nghe thấy một tràng dài như pháo liên châu nổ lách tách trong tay áo Tần Bá Phù. Mặt nhà sư từ đỏ đối sang tím, từ tím biến thành đen, khi tiếng nổ thứ tám vang lên, khí đen trên mặt hắn đã dồn lên đến ba lần. Tần Bá Phù ngậm kinh sợ, chiêu Hồ lô Thốn kinh y đang sử thuộc loại độc chiêu, hề và chạm với đối thủ là sẽ lập tức phát tác, đánh cho đối thủ kỳ ngã mới thôi, tuy y chưa bình phục hoàn toàn nhưng vẫn đủ sức phát huy đặc tính ấy, không ngờ nhà sư Tây Tạng đỡ được tám chưởng liền mà vẫn đứng yên không ngã, thật vượt quá dự liệu của y.

Đột nhiên nhà sư nhột mặt, hai mắt tròn tròn, râu ria dựng đứng, thét vang: “Bùm!” Tay áo vỡ tung. Nhà sư rút được tay, lùi ra nhanh như chảo chớp, trừng mắt nhìn Tần Bá Phù nói xi xà xi xò, chẳng hiểu ngôn ngữ xứ nào. Hắn cũng không dám dừng lại lâu, nói xong lập tức xoay mình bỏ chạy.

Tần Bá Phù than than tiếc, chỉ tại y chưa khỏi bệnh, lực chảy không liên tục nên dễ tuột đối thủ. Y định đuổi theo thì chợt nhớ ra ông già áo xanh đang bị thương, bèn quay lại xem. Mặt ông ta vàng như nghệ, hơi thở rất yếu. Tần Bá Phù bắt mạch, bồng cau mày hậm hực thốt: “Tên hòa thượng khôn kiếp!” Bấy chỗ kinh mạch trên người ông già đều đã bị chấn đứt hết, hiển nhiên là nhà sư đã hạ độc thủ nhiều lần trước khi y xuất hiện, nhưng ông già quá cương cường, bị thương nặng mà vẫn gượng giao đấu. Truyện "Côn Luân "

Thấy ông già đã hết hi vọng sống, Tần Bá Phù vừa buồn vừa giận, toan nhòem dầy đuổi theo tên nhà sư để đòi lại công đạo. Thình lình ông già mở mắt, nín lấy tay y run giọng bảo:

- Tráng sĩ chậm bước, dám hỏi quý tính đại danh!

Tần Bá Phù vốn không muốn để lộ lai lịch, nhưng thấy ông già đã gần đất xa trời, không nỡ nói dối, đành đáp:

- Tại hạ Tần Bá Phù.

Ông già nghe xong, cặp mắt mờ đục lộ sắc mừng, cười nói:

- Té ra là Tần Thiên vương, lão hủ sắp chết gặp được túc hạ, sống đời này cũng không phải ân hận gì nữa.

Tần Bá Phù ngượng chín người, nếu không phải tại y ban đầu suy nghĩ sai lầm, trừ trừ hoàn thì đã cứu được ông ta rồi, càng nghĩ càng buồn phiền, y rầu rĩ đáp:

- Huynh đài bị thương nặng lắm, đừng nói nhiều mất sức.

Ông già cười buồn:

- Lão không cứu được nữa rồi, chỉ hiềm còn một nguyện vọng vẫn chưa thực hiện được, đoạn thò tay vào ngực áo lấy một cuộn giấy, run rẩy gỡ ra, trên đó chỉ chít hình vẽ thành quách núi sông. Đây là sơ đồ đề điều tám trăm dặm của Đại Tổng, tên ác tăng kia đã trà trộn vào Bộ Binh để đánh cắp tấm bản đồ này, lão phu tình cờ bắt gặp, nghĩ kẻ đoạt lại. Không ngờ ác tăng võ công cao cường, ta chạy trốn tới đây vẫn không thoát khỏi độc thủ của hắn. Lão lại thờ dài, tấm bản đồ này phải trả về cho Bộ Binh, nhưng chi e bọn canh gác bị thị đệ tên ác tăng đó ăn cắp lẫn nữa, vậy nhờ Tần Thiên vương

đến Thường Châu, gặp sư diệt tà là Cận Phi của Thần Ứng môn giao cho y liệu bề xử trí.

- Dám hỏi huynh đài và Thiên nhân Điều vương Vân Vạn Trình có quan hệ thế nào?

- Tien danh Lục Vạn Quân, kẻ quá cố bắt tài đó là sư đệ của lão. Nói đoạn hực một tiếng, người giật giật, rồi tắt thở. Tần Bá Phù nhắc tấm bản đồ đề điều lên, nhìn Lục Vạn Quân, rầu rĩ nghĩ bụng: “Từ lâu đã nghe Thần Ứng môn hành sự trung nghĩa, tiêu biểu là Vân Vạn Trình. Ta chỉ là hạc nội mây ngàn, chứ y thì là trụ cột võ lâm. Một đạo nghe đồn y thất bại dưới tay Tiêu Thiên Tuyệt, ta vẫn tưởng là chuyện không đáng tin, nhưng nay Lục Vạn Quân bảo y ‘quá cố’, chắc mười mươi là sự thật rồi.”

Tần Bá Phù ngâm ngùi bảo Lương Tiêu:

- Mày đợi một chốc nhé, ta đào huyết chôn tạm người này. Mai kia chuẩn bị xong quan tài thì sẽ đưa ông ta về quê.

Lương Tiêu cười nhạt, Tần Bá Phù bực mình đẩy bật nó sang bên đường rồi bỏ đi đào huyết. Lấp đất xong xuôi cho Lục Vạn Quân, y nhét tấm bản đồ vào ngực áo, kéo Lương Tiêu vào thành Lâm An.

Lâm An là đế đô, quả nhiên phong khí bất phàm, kiến trúc xa hoa, cột kèo chạm trổ, rèm che trướng rủ, hương thơm sực nức. Hai người đi qua những nơi giải trí và ca lâu thương xá, chỗ nào cũng réo rắt sáo đàn, dặt dìu xướng họa, lại có rất nhiều tiết mục tạp kỹ như tung hứng đi dây, chui vòng lửa, luồn cửa, nhào lộn. ... Tiếng rao hàng gọi khách, tiếng hò la cổ vũ náo nhiệt một vùng. Lương Tiêu háo hức nhìn ngó rồi định chúi đầu len qua đám đông để xem. Tần Bá Phù sợ nó thừa cơ chạy trốn nên luôn miệng quát gọi và lôi nó lại. Lương Tiêu vùng vẫy gào thét khiến ai nấy đều phải ngoảnh trông. Tần Bá Phù bực mình cốc vào đầu thẳng bé. Lương Tiêu đau đến ứa nước mắt, sực nghĩ ra một ý, nó lao bỏ đến ôm chặt lấy đùi Tần Bá Phù la chối lòi:

- Đồ giết người! Tên mẹ mìn này lừa tôi đem đi bán, còn định giết tôi nữa!

Nó gào rú giữa đường, dân tình xúm cả lại chỉ trò bàn tán.

Tần Bá Phù tức ứa máu, cấu véo nó, hằm hằm bảo:

- Thằng vô lại, lừa mày đem đi bán cũng chả ma nào nó thêm đâu!

Nhiều người nhòm ngó quá, y đâm mất tự nhiên, rồi ngại Lương Tiêu lại gào la bậy bạ nữa khiến quan sai chú ý, y bèn nhắc bổng nó lên, rào bước xuyên qua đám người. Ngoặt qua nhiều đường to ngõ nhỏ, đến một con hẻm lát đá xanh, Tần Bá Phù đặt Lương Tiêu xuống, móc trong ngực áo ra một miếng ngọc bội hình con hạc, buộc vào thắt lưng. Lương Tiêu mãi mới được thả lỏng, bèn thút thít vắt mũi quệt mắt khóc rầm rức, trông thấy con hạc bằng ngọc trắng có lẫn vớt vàng, chạm trổ rất tinh xảo, cổ uốn chân cong, bộ dạng ừ ừ như thê ốm đau, nó thảm chửi: “Cái thẳng già, quặt quẹo một mình chưa đủ, đến ngọc bội cũng tạo dáng cò bọ dăm mưa, sớm muộn gì cũng chết!”

Tần Bá Phù lôi nó vào sâu trong hẻm, cuối hẻm có một tòa phủ đệ. Cửa lớn khép kín, đằng trước là cặp sư tử đá quý. Vòng gỗ cửa gổ lên một cái đầu thú bằng đồng. Tần Bá Phù nắm vòng cửa đập sáu nhịp, ba nhanh ba chậm. Rất nhanh chóng, cổng mở. Một bộ mặt già nua chỉ chít nếp nhăn ló ra, nhìn Tần Bá Phù từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở con hạc ngọc, lão bật kêu “Úi chà!” và cười xòa:

- Tần Tổng quản đây ư?

Tần Bá Phù mắng:

- Lão bặc, mắt mũi kém đến thế à? Sao chỉ nhận ra ngọc không nhận ra người?

Lão già cười cười dẫn hai người vào:

- Ông bận bịu nhì, chả mấy khi thấy mặt. Dễ hai năm rồi không đến Thiên cơ biệt phủ ấy!

Tần Bá Phù nói:

- Một năm năm tháng!

Lão già vỗ trán đánh bộp:

- Đấy, sắp xuống lỗ rồi, chẳng nhớ gì nữa. Tần Tổng quản nhớ kỹ thật!

Lương Tiêu nhìn hai người, vọt miệng hỏi:

- Tổng quản ư? Người chặn lợn hay chặn trâu?

Lão già tắt cười, Tần Bá Phù sầm mặt, và Lương Tiêu một cái:

- Chặn cái con khi ghê nhà mày!

Lương Tiêu lao bỏ tới căn xé, mới một hiệp đã bị trói quặt hai tay lại đằng sau. Lão người ở chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi rằng:

- Thăng ăn xin đó là...

Lương Tiêu gào lên:

- ... là thằng bố mày!

Lão già há hốc miệng, Tần Bá Phù cười nhạt:

- Mặc kệ nó, thằng quỷ con này giỏi chọc giận người ta lắm!

Lương Tiêu bảo:

- Muốn không giận thì thả ta ra!

Tần Bá Phù đáp:

- Đừng có mơ!

- Mơ ư? Lương Tiêu cười nhạt, hừ, nếu nằm mơ thì ta đập chết người hàng ngàn lần... Này, tử tế thì đừng động thủ!

Tần Bá Phù cốc vào đầu nó, chửi:

- Thân lừa ưa nặng, không ăn đòn không nên thân!

Hai người tiến dần vào trong, vẫn liên tục chửi bới giằng co lẫn nhau. Lão đầy tớ già cứ há hốc miệng, bụng bảo dạ: “Tần Thiên vương bình sinh nghiêm khắc uy nghi, sao lại đi cãi vã với thằng ăn xin này, hạ thấp cả thân phận của mình đi.”

Tần Bá Phù vào sảnh an tọa, lòng tức giận chưa nguôi. Con ở bưng trà xanh lên, y nhấp nhấp mấy ngụm, nén cơn nộ hỏa xuống bảo Lương Tiêu:

- Vào đến đây rồi, mày đừng hòng tác quái... ĐỪNG CÓ NGHỊCH CON CHÓ, nghe tao nói không?

Lương Tiêu ngó lơ không đáp lời, cứ mãi miết ôm Bạch Si nhi đùa giỡn.

Tần Bá Phù đứng phắt dậy, Lương Tiêu vội bỏ con chó ra:

- Nghe rồi nghe rồi, người nói hay hơn đánh rắm!

Tần Bá Phù gạt đầu định ngồi xuống, lúc ấy mới nghe hết câu, lại gầm lên:

- Thằng đốn mạt, suốt ngày vòng vo để chửi người ta! Y kéo thốc Lương Tiêu đến gần, chợt nhận ra lão đầy tớ đang đứng trơ mắt ếch ngay đấy, nghĩ bụng giằng co với một thằng ranh con trước mặt người khác có phần không ổn, y lập tức buông Lương Tiêu ra và hỏi, lão bộc! Trong biệt phủ còn ai không?

Lão già hắng giọng, chực cất tiếng lại thôi. Tần Bá Phù trông bộ dạng dè dút, cau mày giục:

- Sao, có gì cứ nói đi!

Lão già liếc Lương Tiêu, chậm rãi đáp:

- Sáng nay hai vị thiếu chủ cũng đến. Uyên thiếu chủ đang ở trong phủ, còn Dung thiếu chủ vừa dẫn cô Sương ra ngoài chơi! Ông cũng biết tính Dung thiếu chủ rồi đấy, gặp phải thằng nhãi tinh beng này chắc mọi việc sẽ rối tinh lên cho mà xem.

Tần Bá Phù cười:

- Khéo nhỉ, họ cũng đến rồi ư? Ha, thế mà lão không báo sớm!

- Thì ông cứ mãi nói chuyện với thằng ăn... ơ... chú bé này, tôi làm gì có cơ hội chen vào.

Tần Bá Phù đứng dậy bảo:

- Hay lắm! Ta phải gặp Thanh Uyên cái đã!

Xong y dẫn Lương Tiêu đi vào, được mấy bước sức nghĩ: “Thanh Uyên cao quý khoáng đạt, nho nhã tuấn tú, còn thằng ôn này lòi thối bẩn thỉu, đâu tiện để gặp cậu ấy? Không chỉ khiến cậu ấy chướng mắt mà cũng làm lão tử mất mặt theo.” Đoạn bỏ Lương Tiêu ra và gọi:

- Lão bộc, lão chuẩn bị ít nước nóng tắm rửa cho nó! Hừ, chẳng ra cái thể thống gì, trông *** chó còn sạch sẽ hơn! Y trừng mắt bảo Lương Tiêu, đừng có giờ trò, phải ngoan ngoãn nghe lời! Tao chạy đằng này một tí rồi sẽ quay lại.

Lương Tiêu co rúm, vẻ như đã mất hết tinh thần, bị nhiech cũng chẳng hề răng cái cọ. Tần Bá Phù mỉm cười nghĩ, “Con khi này cũng có lúc biết mệt ư?” rồi y vội vã bỏ đi.

Lão bộc nhìn Lương Tiêu với vẻ không vui. Tuy lão là đầy tớ thật, nhưng chỉ toàn phục vụ những nhân vật phong lưu tiêu sái, thanh khiết cao quý, đòi nào phải hầu tẩm một thằng khố rách áo ôm thế này. Chỉ tại Tần Bá Phù ra lệnh, chứ không thì chả bao giờ lão thêm động một móng tay vào cái đồ rách rưới ấy. Lão hừ mũi bảo:

- Đi nào!

Lương Tiêu gật đầu, bám theo sát gót. Lão bộc vừa bước mấy bước, bỗng cảm thấy sau lưng nóng rực, toàn thân mềm nhũn, tim đập thon thót:

- Ủi giời ơi, thằng giặc con điếm huyết lão phu rồi ư?

Vốn lão cũng khá võ công, nhưng sống trong nhà giàu đã lâu, ít khi động chân động tay với ai, khó tránh khỏi mất cảnh giác, càng không ngờ là Lương Tiêu biết điếm huyết.

Lương Tiêu lật lão bộc ra, chừng như chưa yên tâm, nó đá thêm hai phát vào huyết Chí Dương của lão, xong nhìn theo hướng Tần Bá Phù vừa bỏ đi, nó hần học hừ mũi, ôm con chó ra khỏi sân đường, nhưng để tránh lộ tung tích, nó không đi về phía cổng lớn. Khi mới vào phủ nó đã quan sát để tìm đường trốn, nên bây giờ chạy một mạch đến gần tường, nơi có một giàn trường xuân xanh mướt. Lương Tiêu theo giàn tre qua bức tường cao hơn hai trượng, nhảy xuống mặt ngoài ngõ, xong vắt chân lên cổ chạy thật nhanh.

Lần này chẳng biết nó chạy bao xa, chỉ biết ra khỏi thành Hàng Châu, con đường trước mặt dần dần rộng mở. Trời nước xanh trong, tơ liễu phơ phất, cảnh sắc hải hòa. Trên mặt hồ san sát thuyền màu, tiếng cầm ca rộn rã không dứt. Lương Tiêu không hề hay biết đây chính là Tây Hồ nước tiếng nhân gian, chỉ biết nhìn ngắm thì thấy lòng dạt dào khoan khoái.

Thong thả bách bộ một lúc đâm buồn tiểu, Lương Tiêu quen lối đồng dã, chẳng nề bờ kè rặng liễu đông người qua lại, cứ thế đứng xả vòi xuống hồ, giữa tiếng gió hiu hiu và đàn sáo tung bồng. Cảnh tượng ấy quả thực rất nổi, du khách quanh hồ lắc đầu bất bình. Lương Tiêu đang khoan khoái xả thì nghe thấy sau lưng có người mắng, giọng lạnh lạnh:

- Ô quân súc sinh ở đâu ra thế này! Hạ lưu quá thể đáng!

Lương Tiêu cau sườn ngoái nhìn, trông thấy một cô thiếu nữ vận áo trắng tinh, dắt theo một cô bé con nứa cũng áo trắng đang quay mình bỏ đi, đằng sau họ là sáu tên đại hán, ai ấy vùi u thịt bắp, cổ nổi gân chằng chịt, rõ ràng đều là dân luyện võ.

Lương Tiêu giận sôi, kéo quần lên rón rén bám theo. Chợt đằng xa có tiếng trống la rôn rã, du khách túm tụm tụ tập, thiếu nữ áo trắng cũng đi lại đó xem. Lương Tiêu rúc vào đám đông. Người ngắm nó bắn thiu, chẳng ai muốn tranh đường, chỉ cau mày nhao nhao chửi mắng. Lương Tiêu chen lên hàng đầu một cách ngon lành, thò cổ ra nhìn. Giữa vòng người có một hán tử gầy gò thấp bé, tay trái cầm roi da, tay phải dắt con khỉ. Con khỉ nhỏ lạ lùng, để mả đặt vừa trong lòng bàn tay, lông vàng kim phủ kín thân mình, mũi hếch hững hờ, đôi mắt đỏ rực đảo đảo xung quanh.

Lương Tiêu giương mắt xem, bỗng trông thấy ngay cô con gái nhà kia đứng phía đối diện. Cô ta tuổi cỡ mười bảy mười tám, da trắng mịn, mặt đẹp tuyệt, lông mày cong cong, vẻ người sáng sủa thông minh. Cô bé con đi cùng tuổi còn rất nhỏ, bộ điệu nhút nhát rụt rè, mặt mày xanh xao. Sáu gã vạm vỡ nọ đứng thành vòng bán nguyệt sau lưng họ, ngăn cách hẳn với đám đông. Lương Tiêu nghĩ bụng, “Vừa rồi đứa nào chửi mình ấy nhỉ?” Nó thắc mắc nhìn thiếu nữ, rồi lại nhìn cô bé con.

Gã diễn trò gõ thanh la phèng phèng:

- Tại hạ Trương Tam, người Xuyên trung! Nay mượn con súc sinh lông vàng này để kiếm ít lộ phí! Xin hãy xem: chỉ nhờ khéo miệng, khi mặc áo quan!

Con khỉ kêu khếch khếch, mở hộp lấy ra một tấm áo trao đỏ, vụt một cái choàng lên mình, mọi người thấy nó tinh nhanh thế thì nhao nhao khen ngợi.

Trương Tam lại rao:

- Nhờ biết làm thơ, khi đội mũ quan!

Con khỉ lắc lư đầu một lúc, lấy điệu bộ văn nhân ngâm ngợi, sau đó nhấc trong hộp ra một chiếc mũ triều thiên bằng giấy bồi, chụp lên đầu mình. Mọi người lại rào rào hoan hô. Trương Tam tiếp tục:

- Nhờ tài dập đầu, khi ngồi kiệu lớn!

Gã vừa dứt lời, con khỉ liền quỳ mọp xuống, khấu đầu lia lịa, sau đó lúi ra một cái kiệu giấy không có đáy, trèo vào quanh hông đi nghênh ngang.

Không khí bỗng lặng như tờ. Cô thiếu nữ áo trắng bật reo, giọng lạnh lạnh:

- Hay lắm!

Lương Tiêu nghe quen tai, nhủ bụng, “A chính ả này chửi mình!” Nó định đi sang gây sự, nhưng con khỉ diễn trò hay quá, nó không sao rời mắt được.

Trương Tam gõ thanh la:

- Sói phương bắc tràn xuống, khi linh ấn tướng quân!

Con khi giờ một ngọn thương lên múa may loạn xạ. Trương Tam hô:

- Bắt lực lại vô mưu, thua chạy ba ngàn dặm!

Con khi lập tức quăng thương đi, lăn lộn lung tung dưới đất, giả bộ như bỏ trốn. Trương Tam lại tiếp:

- Gặp giặc lệ như mưa, tình nguyện làm nô bộc!

Con khi dụi mắt khóc lóc, xong đập đầu lia lịa. Trong đám đông, rất nhiều người ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu.

- Lừa khói hun triều dã, trở tay nắm thực quyền! Trên ép vua nhu nhược, dưới hiếp đáp tôi trung.

Trương Tam ngâm ngợi, con khi cũng ưỡn ngực thót bụng làm ra vẻ kiêu ngạo oai phong. Quần chúng biến sắc, những người tinh tế hiểu chuyện thì lặng lẽ rút lui khỏi đám đông rồi linh đi mất.

- Bỗng đâu sứ Hồ đến, cung kính như gặp cha. Sớm chiều cười đón ý, vẫy đuôi đi vòng quanh!

Con khi nghiêng ngẹo qua lại theo nhịp thơ, ngửa mũ bước lòng vòng thu tiền. Thi thoảng mới có người vút xuống một đồng xu, thiếu nữ áo trắng thì tung một nắm bạc to xúng xoàng. Lương Tiêu nhìn con vật lanh lẹn dễ thương thì thích lắm, định bụng chọc ghẹo, đợi con khi đến trước mặt thì vung tay hất roi cái mũ quan trên đầu nó, con khi vội vàng chạy theo nhặt. Lúc ấy Trương Tam đang đọc đến câu:

- Không hiểu gì liêm sĩ, chẳng giữ đạo vua tôi! Thân mang danh tể tướng, thực khi đội mũ thôi!

Gã đảo mắt trông, liếc thấy con khi không còn mũ nữa, chẳng ăn nhập gì với “thực khi đội mũ thôi”, khiến kịch từ giảm hẳn âm vận, gã nổi giận kéo nó lại lấy roi nên toi bời. Con khi bị đòn đau kêu oe óe, đôi mắt cứ xoáy lấy Lương Tiêu. Lương Tiêu gặp ánh mắt nó đậm lúng túng, đang định đến gần can thiệp thì cô bé con nhà nọ đã gỡ tay thiếu nữ chạy vù vào giữa vòng, ôm choàng lấy con khi, đưa lưng ra che đòn.

Trương Tam trở tay không kịp, roi sắp quất xuống đỉnh đầu cô bé, bỗng thấy tay căng ra. Thiếu nữ áo trắng đã nắm chặt cái roi, thờ dài:

- Hiểu Sương, con lại trở chứng rồi!

Cô bé thả con khi, ngoắt nhìn Lương Tiêu thốt:

- Đồ xấu xa!

Lương Tiêu ngẩn người. Cô bé xia tay vào mặt nó, lấp bắp nói:

- Ta trông thấy hết, chính... chính người bắt nạt con khi! Người... người hất roi cái mũ!

Cô bé mặt bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ tái tái chuyển màu đỏ ửng. Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng nhìn Lương Tiêu, kéo cô bé về bảo:

- Đừng chuyện trò với hạng súc sinh này!

Lương Tiêu lặng ngắt, thỉnh linh nhỏ hai bãi nước bọt ra tay, quay phắt đi cào loạn xạ xuống đất. Thiếu nữ áo trắng thăm kinh ngạc, “Thằng súc sinh làm cái trò gì vậy, hay nó vốn bị điên?” Cô ta chưa nghĩ xong, Lương Tiêu đã quay lại, chạy ào đến gần họ. Mọi người không biết nó có võ nên đều không kịp phản ứng, chỉ nghe bốp bốp hai cái, mặt cô bé con tức thì in hình hai dấu tay đen nhem. Thiếu nữ cả kinh phát tay áo ra, kinh lực ùn ùn tràn sang. Lương Tiêu nghe tức ngực, vội vã tung mình lộn một cái, lăn luôn vào đám đông!

Thiếu nữ áo trắng chực đuổi theo, chợt có bốn năm tên công sai rẽ đám đông xông tới, điểm mặt Trương Tam quát:

- Tên diễn trò giỏi thực, dám làm càn ngay dưới chân Thiên tử, chán sống rồi ư?

Đoạn chúng quăng xích sắt ra trói gô Trương Tam lại. Trương Tam vẫn bình thản như không, hai tay chống nạnh, cười lớn:

- Ta làm càn ư? Kẻ làm càn thực sự là cái thằng Giả Tự Đạo chuyên hiếp trên lừa dưới, bán nước cầu vinh ấy! Đồ khi đội mũ, khi đội mũ...

Tên trưởng nhóm tóm lấy gã, và cho bảy tám cái liền. Trương Tam mồm miệng nhoe nhoét máu vẫn không chịu im, gã khóc rống lên:

- Ôi Đại Tổng ôi, ba trăm năm diễn chương văn vật sắp bị chôn vùi trong tay hạng văn nhân gổi mềm lưng dẻo...

Bọn công sai vừa lôi vừa kéo, tay đâm chân đá, đánh Trương Tam ộc máu mũi máu mồm.

Thiếu nữ tròn cặp mắt phượng, định tiến tới can thiệp. Vừa lúc lại có mười mấy tên công sai khác ùn ùn chen vào, sáu hán tử tùy tùng vội vàng ngăn cô, luôn miệng khuyên lơn:

- Thiếu chủ, không được, không được...

Trương Tam thì gào thét liên hồi kỳ trận:

- Thái tử Hoàng đế ôi! Dương Lệnh công ôi! Nhạc gia gia ôi! Hoài An vương ôi! Các ngài mở to mắt ra mà xem... xem kỹ vào... Đại quân Nguyên triều đang áp sát biên giới, Tổng triều ở đây thì ca vũ thăng bình, các ngài nhìn Tây Hồ đi, trong hồ thường có nước... ha ha... nhưng hồ này nước đâu? Chỉ toàn mồ hôi xương máu của dân thôi...

Bọn công sai cuống cả lên, xiết chặt xích vào cổ Trương Tam, buộc gã im miệng, Trương Tam quần quai vùng vẫy.

Thiếu nữ áo trắng dặm chân thét lớn:

- Tránh ra!

Sáu hán tử nọ cố sống cố chết ngăn cản, thiếu nữ vung tay bạt tai búa xua, bọn họ vẫn không chịu để cô ta thoát. Trương Tam bị đám công sai lôi xềnh xệch đi sáu bảy trượng, bỗng há miệng trợn mắt, người ngay đơ ra. Tên trưởng toán ghé tay vào mũi gã thì thấy đã tắt thở rồi, hấn cau mày, lắc đầu cười:

- Chắc là một thằng điên, rồi ngoảnh sang bảo đồng bọn. Con khi của thằng này đâu? Đem ra vắn cho chết mẹ nó đi, đỡ bị đũa dờ hoi nào thu nhật về mà giờ trò bậy bạ!

Đám công sai đồng thanh khen phải.

Thấy Trương Tam bị siết cổ chết, thiếu nữ tức giận vô cùng, lại nghe bọn chúng đòi giết con khi, cô ta vội ngó quanh tìm thì không thấy con vật đó đâu nữa.

Một kẻ la lên:

- Hình như thằng ăn mày nọ thừa lúc lộn xộn ầm đi mất rồi!

Thiếu nữ chưng hửng, cô bé con thì sợ sệt thưa:

- Cô cô, con trông thấy thằng xấu xa đó ôm con khi chạy đi!

Khuôn mặt cô bé còn nguyên hai đầu tay đen nhem, thiếu nữ nhìn thấy lại tức đẩy một ruột, cao giọng hỏi:

- Thằng súc sinh ấy đi hướng nào? Ta phải lột thịt lột da nó, đoạn dắt đám thù hạ chạy long xòng xọc tứ phía để truy tìm.

Lương Tiêu chạy được một thôi, không thấy ai đuổi theo, lại loáng thoáng nghe tiếng Trương Tam và sai nha cãi cọ chửi bới, bụng rất lấy làm tò mò, không nhịn được bèn lộn trở về, vừa lúc Trương Tam đang bị công sai nện cho máu me đầy mặt, mọi người đều chăm chú theo dõi. Con khi con thì nép mình ở một bên, không may nhúc nhích, chỉ có cặp mắt tức lửa quay quay đảo đảo. Lương Tiêu mừng hóm, im lìm lần đến, nhân lúc mọi người còn phân tâm, nó ôm choàng lấy con khi, nhét vào ngực áo, chợt nhận ra đằng xa cô bé con áo trắng đang trừng mắt nhìn mình, há miệng chực la, nó vội vàng dứ dứ nắm tay về phía đó, cô bé giật thót, không dám lên tiếng nữa.

Lương Tiêu dọa con bé xong xuôi liền chạy vù đi thật xa, đến dưới một cây liễu thì dừng chân, móc con khi ra xoa đầu vuốt ve, ai ngờ con khi khó chịu, cắn luôn một phát vào tay nó. Lương Tiêu bị đau, lỏng tay, con khi bèn nhảy vút ra, tung mình bật lên cây liễu bên cạnh. Lương Tiêu vội vàng giơ chân giẫm luôn vào sợi dây còn vòng trên cổ nó, con khi chạy tít chạy tít, nhưng vẫn loay hoay tại chỗ. Lương Tiêu sờ vào chỗ đau ở lưng bàn tay, tức ói máu, nhặt luôn sợi thừng lên buộc vào chân con chó, hạ lệnh:

- Bạch Si nhi, cắn nó mau!

Bạch Si nhi nghe lệnh phóng đến, nhe răng táp con khi. Con khi thấy chết phải chạy, tuy rằng rất lạnh lợi, nhưng khổ cái là chạy chưa bao xa đã bị sợi dây ở chân con chó ghì cứng. Hai con vật một chạy một đuổi, sợi thừng bị kéo thẳng căng. Lương Tiêu đứng xem, cười lăn cười lộn. Thành linh con khi quay phắt lại, chạy vòng vòng quanh Bạch Si nhi. Nó chạy được ba vòng thì con chó bị quẩn riu bốn chân, ngã đánh ỳnh ra đất, ngóng Lương Tiêu sủa oăng oăng. Lương Tiêu trở mặt, bụng bảo dạ:

- Con khốn kiếp này gian xảo thật!

Con khi vàng tuy đã trôi được con chó, nhưng chính mình cũng bị dính chặt vào đầu dây, không cựa quậy gì được nữa.

Người qua đường trông thấy hai con vật bị buộc dây nằm quay đơ ra đó thì đều cười ha hả. Bỗng một giọng oanh vàng cất lên:

- Thằng súc sinh!

Giọng rất trong, vừa nói vừa cười nghe lanh lảnh như chuông. Lương Tiêu giật thót, không kịp bẻ cả chó với khi, vút tất cả co giò chạy, nhưng vừa mới nhấc chân đã thấy hai đại hán đến chắn trước mặt, tay dang rộng định chụp lấy nó. Lương Tiêu hụp đầu xuống, sử chiêu Dã cầu phúc thực trườn đi sát đất, luồn qua dưới nách một người. Hai hán tử hợp kích, chắc mẩm bắt Lương Tiêu dễ như trở bàn tay, dè đầu thẳng lối sử dụng chiêu số vô lại như vậy. Họ còn đương ngỡ ngàng, chợt nghe bùm một tiếng, Lương Tiêu đã nhảy tót xuống hồ. Thiếu nữ áo trắng nhắm nhắm đuổi theo, thấy vậy bèn dừng bước.

Lương Tiêu bơi oàm oạp như cá chép. Ra xa chừng năm sáu trượng, không ai đuổi theo, nó mới trở mình trời lên, quay mặt về phía bờ ngoác miệng cười:

- Con mụ nanh nọc! Có giỏi xuống đây xem bố mày xử lý mày ra sao!

Thiếu nữ là con nhà quyền quý, nào đã bị ai nói nặng nói nhẹ bao giờ, nghe vậy choáng người thét:

- Ngươi... ngươi mắng... mắng ta là gì?

Lương Tiêu ý vào việc thiếu nữ không biết bơi, cứ hoa chân múa tay loạn xạ, đắc ý rủa:

- Con nanh nọc, con nanh nọc...

Thiếu nữ đỏ bừng mặt, ngượng quá hóa giận:

- Thằng súc sinh, ngươi... ngươi làm người ta tức chết! Cô nói áo tháo đai, chuẩn bị nhảy xuống. Đám tùy tùng phát hoảng, cố sức ngăn cản:

- Không được, thiếu chủ không biết bơi, đừng mắc lừa thằng lòi đó.

Cô gái nghĩ cũng phải, bèn ra lệnh:

- Vậy được, các ngươi xuống bắt nó!

Sáu người nghệt mặt, nhưng lệnh chủ khó cưỡng, đành cởi áo thoát hải nhảy xuống nước. Họ là hảo thủ võ công, nhưng bơi lội chỉ vào dạng tầm tầm. Lương Tiêu lớn lên ở Bạch Thủy Loan, đầm sâu suối cạn trong vịnh thân thiết với nó như phòng ngủ vậy, lúc này thấy đám người lớn vụng về loay hoay, nó không lui mà lại tiến tới đón. Bảy người xoay trở vùng vẫy trong hồ, khiến làn nước xanh biếc sủi lên như sôi.

Giờn họ một lúc, Lương Tiêu thỉnh lĩnh trườn ra. Sáu người tái mặt giữ thất lung, lúc lắc chìm xuống. Thiếu nữ áo trắng giật mình hỏi:

- Sao thế? Có bị thương không?

Một đại hán cố sức ngoi đầu lên đáp:

- Không... khực...

Thiếu nữ hỏi:

- Thế các ngươi làm sao vậy?

Đại hán đó sặc hai ngụm nước:

- Thuộc hạ...khực khực... thất lễ... khực khực...

Thiếu nữ dậm chân:

- Thất lễ gì? Mau tóm thằng súc sinh ấy đi!

Đột nhiên sáu đại hán ai nấy lông tay, quần đột nhiên tụt xuống đầu gối, thiếu nữ hoảng hồn vội vàng bịt mắt, còn một tay bịt mắt cô bé con.

Sáu người bối rối vô cùng, trần truồng lóp ngóp bò lên bờ, vội vàng vắn lại lưng quần, không dám thả ra nữa. Nguyên là Lương Tiêu thi triển Như Ý Áo Ma thủ, tụt hết dài lưng của họ. Thằng bé cười khàn khạch dưới hồ, thiếu nữ càng giận, giậm chân một lúc rồi cụp lấy một chiếc thuyền nhỏ, sáu người tùy tùng còn dơ tay vắn lưng quần, không sao ngăn cản kịp, đành chỉ giương mắt nhìn cô gái chèo ra giữa dòng.

Thiếu nữ chưa chèo thuyền bao giờ, mấy nhát đầu rất vụng về, khiến con thuyền cứ tròn trành xoay trở, nhưng sau mấy lần quạt nước, hình như đã tìm ra được yếu lĩnh, sử đôi mái chèo gạt nước rất nhịp nhàng. Lúc ngẩng lên thì không thấy bóng dáng thằng súc sinh đâu, cô ta đương kinh ngạc, chợt cảm thấy con thuyền rung lắc, vội sử chiêu Đông tề trấn nhặc xuống tấn, chiếc thuyền lún mạnh xuống nửa thước, đề lên đầu Lương Tiêu, đập cộp vào sọ dừa thẳng bé khiến nó hoa cả mắt. Lương Tiêu không nản lòng, liền sử kinh đẩy lên mấy lần nữa, nhưng người nhỏ sức yếu, trong khi cô gái bộ pháp linh hoạt, trước sau vẫn đề nghiêng xuống con thuyền nhỏ. Hai người đấu được sáu bảy lần, Lương Tiêu nhô đầu lên thở, nhưng bị thiếu nữ áo trắng quét chèo qua góc trán đau rất, nó nổi giận ngập xuống, tuốt bảo kiếm ra đâm một nhát thủng đáy thuyền.

Cô gái thấy nước chảy vào thuyền thì hoảng kinh thất sắc, vừa may gần đó có một cỗ du thuyền lộng lẫy, trên thuyền rộn rã tung bùng, không khí rất náo nhiệt. Thiếu nữ chẳng kịp nghĩ ngợi gì, phóng luôn sang. Lương Tiêu bám theo, đục tiếp cỗ du thuyền, nước tràn vào đáy khoang, con thuyền tròn trành, hành khách náo loạn.

Tây Hồ giờ này lắm thuyền du, thiếu nữ áo trắng tung mình nhảy sang thuyền khác, Lương Tiêu theo sát không rời. Thiếu nữ nhảy cao bật thấp, thoát đây thoát kia, mỗi lần cô đáp xuống, Lương Tiêu lại xoi thủng một con thuyền, nhưng cả hai chẳng hề hể rằng, như thể có thỏa thuận vậy. Chưa bằng thời gian tàn một cây hương, tiếng ca vũ khắp mặt hồ đã biến thành tiếng réo cha gọi mẹ, mấy chục con thuyền ngà nghiêng chao đảo, chèo bơi tứ tán.

Thiếu nữ bị Lương Tiêu đuổi chạy lung tung, lúc đầu tức lắm, nhưng thấy những tên quan to tác oai tác phúc, nhân nhả hường lạc đều bị ướn như chuột lột, lại cảm thấy khoái chí vô cùng, vì vậy nhắm nhăm nhảy đến những chiếc thuyền sang trọng nhất. Con thuyền dưới chân vừa chìm, thiếu nữ ngoảnh nhìn quanh quất, trông thấy gần đó có một con thuyền trướng vàng hoa lệ khác hẳn bình thường, đoán chừng là của đại thần trong triều, cô bèn nhún chân đáp xuống. Người còn ở trên không, đã thấy một cây sào tre đâm thẳng vào mặt, kinh lực hùng hậu. Cô gái giật thót, vội huy chương chặt xuống cây sào, tay chạm sào mà hết như bị sét đánh, vai trái tê rần, cô liền mượn lực đàn hồi từ thân sào, lộn người bốc lên đỉnh thuyền.

Đằng mũi thuyền vang tiếng cười:

- Khinh công giỏi lắm!

Thiếu nữ chú mắt nhìn kỹ, đằng ấy có một nhà sư to béo mặc tăng bào hở ngực hở vai, tay cầm sào, trên mép mọc mấy cọng râu dựng ngược hết như lông một con dím xù. Người vừa vỗ tay khen

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thái Ất phân quang

Đêm ấy Lương Tiêu không tài nào chợp được mắt, vừa sợ Hiểu Sương tố giác, muốn lén lút bỏ trốn, vừa sợ đi như thế thì bị người đời phi nhổ. Nó trần trọc trở mình, cuối cùng trời cũng sáng, nó sẽ sàng đi đến trước đây phòng nhà họ Hoa, nghiêng tai lắng nghe, bên trong không có động tĩnh gì, chắc hẳn mọi người vẫn đang ngủ.

Nó đợi một lúc thì thấy mấy nha hoàn đi đến, trong bọn có cả Cúc Hương, Lương Tiêu vội chào:

- Chị ạ!

Cúc Hương cười:

- Cậu đây ư, nấu ở đây làm gì thế?

Lương Tiêu đỏ mặt hỏi:

- Con bé... khưc... Hiểu Sương tỉnh chưa?

Cúc Hương tìm tìm:

- Cậu quan tâm đến tiểu thư nhà chúng tôi thế cơ à?

Đám tớ gái huých nhau cười rúc rích. Lương Tiêu tuy không hiểu ngầm ý của họ, nhưng cũng biết người ta đang giễu cợt mình, nó sắp khoạm mặt thì cánh cửa xích mở, Hoa Thanh Uyên bước ra. Lương Tiêu lập tức nghiêm chỉnh lại, cúi đầu đợi y đánh mắng.

Trông thấy thẳng nhóc, họ Hoa ngẩn ra một chút rồi cười ngay:

- Lương Tiêu, cậu đến thăm Sương nhi hả? Đến đúng lúc lắm, con bé vừa thức! Y xoa đầu Lương Tiêu, hồ hởi bảo, yên tâm đi, em nó đỡ nhiều rồi.

Lương Tiêu nghĩ bụng, “Té ra mới ngủ dậy, chưa kịp cáo giác!” lại không quen người khác sờ soạng vuốt tới vuốt lui, nó rút cổ tránh Hoa Thanh Uyên, rồi không màng nghi lễ, đi vòng qua y để vào phòng. Đúng là phòng con gái, hương thơm sực nức khiến gân cốt người ta mềm nhũn cả. Lương Tiêu vén rèm, thò đầu vào nhìn. Hiểu Sương đang ngồi trên chiếc giường gỗ đàn, Hoa Mộ Dung chải tóc cho cô bé, chải xong thì vén gọn hai mai ra sau tai.

Lương Tiêu đâm ngại, toan rút chân về tháo lui. Hiểu Sương đã kịp trông thấy, nhoèn cười gọi:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu lúng túng nghĩ, “Lê ra phải khóc và làm ầm ĩ lên mới đúng, xưng hô thân thiết thế với mục đích gì nhỉ?”

Vì đã bị nhìn thấy, nó đành ngượng ngập tiến vào phòng. Hoa Mộ Dung trừng mắt mắng mỏ:

- Khuê phòng con gái mà ngươi cũng xông bừa vào được, chẳng hiểu lễ nghi gì hết cả, nói rồi cô nắm cánh tay Lương Tiêu lôi đến gần mình, lấy lược cào móng tóc rồi của nó, vừa chải vừa nhiech. Con nhà đẹp đẽ mà tối ngày để cho lũm thuộm dơ dáy thế này, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu bị cô gái kẹp chặt lấy, đầu gần như cụng sát đầu Hiểu Sương, cảm thấy được cả hơi thở của cô bé. Nhìn nhau một lúc lâu, Lương Tiêu bỗng

hạ quyết tâm, thì thảo:

- Ngươi cứ mách đi, ta không sợ đâu!

Hoa Hiểu Sương thắc mắc:

- Mách gì kia?

Lương Tiêu đâm quạu:

- Thì việc hôm qua đó, ngươi quên tiết rồi ư? Hừ, ta cũng đã nghĩ kỹ, quá lắm thì bị cô ngươi cha ngươi với cả lão ốm o kia nện cho một trận là cùng, ta chẳng sợ!

Hoa Mộ Dung nghe lọt, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi chẳng sợ cái gì?

Lương Tiêu hít một hơi, chưa kịp nói, Hoa Hiểu Sương đã áp bàn tay mềm lên miệng nó. Lương Tiêu giật thột, trợn mắt nhìn cô bé. Hiểu Sương cười:

- Không trách anh đâu.

Lương Tiêu bị kẹp chặt không cục cựa được, lại bị bịt miệng không nổi nói, chỉ ú ớ. Hoa Hiểu Sương ghé sát tai nó bảo:

- Em không nói, anh cũng không được nói. Đây là chuyện của trẻ con tại mình, đừng để người lớn họ biết!

Làn hơi nóng hổi của cô bé khiến Lương Tiêu tê ran cả tai, thỉnh thoảng nó bật cười khùng khục. Hoa Hiểu Sương buông tay, hai đứa mở to mắt nhìn nhau rồi cùng cười ha hả.

Hoa Mộ Dung thấy kỳ quái quá, không nhịn được hỏi:

- Mấy đứa cười gì?

Hiểu Sương nháy mắt:

- Chuyện riêng của bọn con, không cho cô biết đâu, đoạn cô bé nắm tay Lương Tiêu, tùm tùm gạt đầu với nó. Lương Tiêu gạt lại, thầm nhủ, “Chỉ phải, đây là chuyện trẻ nít, đáng ngại gì đến người lớn. Muốn đánh muốn mắng là quyền con bé, đâu liên quan đến cô nó bố nó.” Hai đứa tự nhiên thành đồng minh, Lương Tiêu bỗng thấy thân thiết với Hiểu Sương hơn nhiều.

Hoa Mộ Dung thắc mắc buông Lương Tiêu ra, ngấm cả hai chốc lát rồi càu nhàu:

- Bọn con? Hai đứa oắt đang nghịch gì đây, xong trừng mắt nhìn Lương Tiêu. Ngươi giờ trò ma hả?

Như ý nàng thì cho rằng chính Lương Tiêu đang bày chuyện ranh mãnh. Lương Tiêu ngoắt đầu đi bừa môi không đáp, nhưng mắt vẫn liếc Hoa Hiểu Sương. Hai đứa như có thỏa thuận ngầm, cùng cười hi hi. Hoa Mộ Dung không hiểu gì hết, dậm chân bình bịch.

Lương Tiêu cười một lúc, chợt bảo:

- Hiểu Sương, ta đi đây!

Cô bé xịu mặt nín lấy nó:

- Sao thế?

- Hôm qua đã nói rồi thôi, tắm táp ăn xong bữa cơm là đi.

Hoa Thanh Uyên đứng bên ngoài nghe thấy, vén rèm bước vào, thở dài hỏi:

- Cậu vẫn muốn đi à?

Lương Tiêu gạt đầu, nhưng không hiểu sao, trái tim không cương quyết như hôm qua nữa. Nó liếc trộm Hiểu Sương, cảm giác trống trênh như mất mát một thứ gì. Hoa Thanh Uyên vỗ vỗ vai nó, bảo:

- Mỗi người một chí, cậu đã muốn đi, ta cũng không ép uống. Song cậu còn nhỏ, biết đi đâu bây giờ? Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu buồn bã lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết.

Thấy thằng bé luôn khẳng khăng đòi đi, ai cũng tưởng nó có đích đến rồi, nay nghe thú nhận như vậy, tất cả đều ngỡ ngàng. Hoa Mộ Dung hiểu ra Lương Tiêu là trẻ mồ côi, nàng tuy thẳng thắn bỏ bả nhưng bản tính hiền hậu, tức thì sinh nỗi cảm thương, mắt đỏ hoe lên. Hoa Thanh Uyên im lặng một lúc lâu, thờ dãi:

- Lương Tiêu, Tàn đại ca đi Thường Châu rồi. Trước lúc lên đường có dặn, trong vòng ba năm, nếu cậu suy nghĩ lại thì cứ đến đây tìm anh ấy, đề nghị hôm qua vẫn có hiệu lực.

Lương Tiêu nghĩ thầm, “Lời từ chối báỉ sư của ta cũng vẫn có hiệu lực.” xong nhìn Hiểu Sương nói cộc lốc:

- Ta đi đây!

Hai đứa tuy mới chơi với nhau, nhưng vừa rồi đã gần gũi thêm rất nhiều. Hiểu Sương cay mắt, lệ chực trào ra khoe mí.

Hoa Thanh Uyên búi ngừi:

- Thế này vậy, chúng tôi cũng phải về Quát Thương Sơn, tiện đường sẽ tiễn cậu một đoạn.

Hoa Hiểu Sương tươi mặt, chuyển buồn thành vui:

- Con cũng muốn tiễn Tiêu ca ca!

Hoa Thanh Uyên vuốt má cô bé, cười bảo:

- Tất nhiên, mọi người cùng về mà! Sắp được gặp mẹ, con vui không?

Hiểu Sương thích lắm, tươi cười nhìn Lương Tiêu. Thằng bé nghĩ bụng, “Ta... ta hung dữ với con nhỏ thế, sao nó cứ tử tế với ta?” Nghĩ ngợi chán chê, lòng dạ bối rối, cuối cùng nó chỉ kết luận được là có gì đó không hợp lẽ thường mà thôi.

Xong bữa sáng, Hoa Thanh Uyên bảo lão bộc chuẩn bị xa mã, để hai người hầu đánh xe, còn mình thì cưỡi ngựa, thông thả ra khỏi thành. Ở ngoại vi Lâm An, núi đồi ngút ngàn, ngồn ngồn uốn lượn như con rắn dài, trên đường cái quan cỏ thơm tươi tắn khoe sắc, sạch tinh như mới gột. Xa xa bên lề đường nổi lên lừng lừng một cái đình cho lữ khách trú chân. Hoa Thanh Uyên đến trước đình thì xuống ngựa, vén rèm xe gọi Lương Tiêu:

- Cổ nhân dựng đình làm nơi ly biệt. Tiểu huynh đệ, chúng ta tiễn cậu tới đây thôi!

Hiểu Sương bế con khi lông vàng nhìn Lương Tiêu, rưng rưng muốn khóc.

Lương Tiêu liếc Hoa Thanh Uyên, lại ngó Hiểu Sương, nhủ bụng, “Ngoài cha mẹ, xưa nay chưa ai đối xử tốt với ta.” Bất giác nghe lòng trào lên chua xót, nó đâm bịn rịn, nhưng hồi sáng đã tuyên bố đầu ra đây rồi, không xuống xe cũng chẳng còn cách nào. Hoa Mộ Dung dắt cháu gái xuống theo. Cô định dặn dò Lương Tiêu mấy câu, chợt sau xe nổi lên tiếng vỗ ngựa gấp gáp. Gần như lập tức, bốn kỵ mã xuất hiện. Phi tới nơi, bọn này dừng quanh cỗ xe, một tên trong bọn cười ha hả:

- Mỹ nhân, đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Lương Tiêu và Hoa Mộ Dung kinh ngạc nhìn xem. Kẻ vừa lên tiếng chính là gã công tử sang trọng họ đã gặp hôm qua trên Tây Hồ, sau lưng gã là ba người bộ dạng cổ quái chỉ gặp một lần là không bao giờ quên nổi. Đạo sĩ áo đỏ thúc ngựa tiến lên nịnh nọt:

- Thiên tuế, người quên nói một vế rồi!

Công tử cười:

- Ý ngươi là thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên?

Đạo sĩ bật ngón tay cái, cười hí hí:

- Thiên tuế anh minh!

Công tử tùm tùm:

- Tức là ta và cô nương đây thực có duyên phận nhĩ!

Nghe mình bị đem ra làm trò cười, Hoa Mộ Dung sinh bực, nói về khinh bỉ:

- Chó chết, thói không ngừi được! Quý mới có duyên với ngươi.

Bốn người cùng gò cương xuống ngựa, công tử bảo:

- Bé con đánh đá quá! Nghe đồn phụ nữ phương nam nhu mì, mấy hôm nay ta cũng thử vài cô, toàn hạng khủng khiếp ù lì rở ngán ngẫm. Nàng là mỹ nhân Giang Nam mà thẳng thắn chẳng kém đàn bà con gái ở phương Bắc chúng ta. Hiếm thấy, hiếm thấy!

Người Hồ tóc vàng chen vào:

- Chúa công nói vậy phải chăng là muốn nạp nàng vào trướng?

Công tử cười đáp:

- E rằng cô nương đây không bằng lòng.

Người Hồ nịnh:

- Chỉ cần chúa công thích thì giang sơn gấm vóc Đại Tống lấy còn dễ như nhắc món đồ trong túi, sá gì người con gái này?

Chủ tớ họ nói cười suông sã, coi Hoa Mộ Dung như thứ cá chậu chim lồng. Thiếu nữ bất bình đến run hết cả người, đang định tìm lời tha mạ, chợt Lương Tiêu cười hi hi bảo:

- Con súc sinh lông vàng chỉ giỏi bợ chủ!

Người Hồ đỏ sặc mặt, trừng mắt nhìn xem, lúc ấy Lương Tiêu đã nhân cơ Hội Suong không đề phòng mà giành lấy con khi, vừa vuốt bụng nó vừa hỏi:

- Mày nhìn tao làm gì? Nhìn thế nào thì cũng vẫn là đồ súc sinh thôi!

Mặt người Hồ nổi khí xanh, đôi mày dựng ngược.

Con khi cứ đập quấy giãy giụa trong tay Lương Tiêu. Hội Suong cuống quýt gọi:

- Tiêu ca ca! Đừng bắt nạt nó, đừng bắt nạt nó!

Lương Tiêu cười bảo:

- Muốn ta không bắt nạt nó cũng được. Nhưng ta hỏi em, ở đây có mấy con súc sinh cả thảy? Nếu em nói đúng, ta trả nó cho em.

Hội Suong ngớ người, xòe hai ngón tay đáp:

- Hai con!

Lương Tiêu bảo:

- Sai rồi, sai rồi!

Nó vạch ngón tay đi một vòng, trước tiên trở Bạch Si nhi:

- Một, sau đó chỉ công tử và ba tên tùy tùng. Hai, ba, bốn, năm, tính thêm cả con vật lông vàng ta đang bế đây, tổng cộng là sáu con!

Hội Suong lấy làm lạ, trở bốn người kia hỏi:

- Họ cũng là súc sinh à?

Lương Tiêu nghiêm chỉnh gật đầu:

- Chính xác. Cả bốn đều là súc sinh.

Hội Suong ngớ ngác, Hoa Mộ Dung cười ngặt nghẽo, Hoa Thanh Uyên tuy tế nhị nhưng không kìm được cũng phải tùm tùm. Bốn tên kia cùng xam mặt, người Hồ tóc vàng mất bình tĩnh đầu tiên, hấn nhảy phốc tới, đánh vòng cánh tay trái lên, các ngón tay cong cong móc câu chộp thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu rút cổ lắc mình tránh, Hoa Thanh Uyên kịp thời chắn lên trước nó, giờ hữu chưởng hất cánh tay người Hồ. Người Hồ cảm thấy một luồng nhu kinh vừa mạnh vừa dính đầy dạt tay mình ra, trước ngực sơ hở một khoảng lớn, Hoa Thanh Uyên lập tức sử chiêu Kim sinh quý thủy, vung tả chưởng chém thẳng vào.

Người Hồ hoảng hồn điểm chân trái xuống đất, chân phải lảng không, uốn mình đi như con rắn. Hoa Thanh Uyên chém hụt, còn hơi ngớ ngàng, người Hồ đã đá chân phải tới mặt y. Trước lối võ công quái dị, Hoa Thanh Uyên ngấm ngấm kinh hãi, bật ngửa ra sau, liên tiếp xuất sử Át mộc trần thổ, Nê uẩn Thái Bạch, Mậu kim đoạn mộc, Tân sinh ly hỏa, Nam minh đoạn thiết, năm chiêu này là tuyệt học bình sinh trong Ngũ Hành tiếp dẫn quyền của y. Ngũ hành tương khắc tương sinh, nhất khí quán chi, tiếng rằng năm chiêu, kỳ thực nhìn cách thức xuất thủ chỉ như một chiêu. Người Hồ biết rằng lợi hại, không dám ngạnh đấu, bèn vận mình tránh khỏi đường quyền đối phương, dịch bộ vị về bên trái y, song cánh tay lại vòng sang đâm một cú vào sườn phải Hoa Thanh Uyên, nơi ngón giữa hấn thò thụt một cái dúi to sặc sỡ, lấp lóe sáng theo tay quyền.

Võ công hai người, một chính quy một tà dị, chỉ thoáng chốc đã trao đổi qua mười hiệp. Hoa Thanh Uyên càng đấu càng kinh lạ, người Hồ cũng mỗi đấu mỗi ngạc nhiên, lần này hấn xuống nam chưa gặp ai là đối thủ xứng tầm, nào ngờ trước lộ quyền pháp của Hoa Thanh Uyên, không chỉ khó chiếm được thượng phong mà còn có nguy cơ bị khắc chế. Hai người dùi dẳng mãi không phân thắng bại, nhà sư Tây Tạng bên xi xồ nói gì đó với chủ nhân. Gia đình

họ Hoa thấy đều không hiểu lời hán, Lương Tiêu thì giật mình, họ nói tiếng Mông Cổ, thứ tiếng nó đã quen dùng từ bé với mẹ. Truyện "Côn Luân "

Công tử sang trọng nghe xong, khuôn mặt thoát tươi tỉnh thoát sa sầm, cười hỏi Lương Tiêu:

- Thằng lỏi, tên áo tím đi chung với mày là ai vậy?

Nghe nhắc đến Tần Bá Phù, Lương Tiêu nhếch mép bảo:

- Cái lão dặt dẹo đó hở? Lão ta chết ngủm củ tỏi từ đời nào, xương cũng bị chó gặm mất tiêu rồi!

Mọi người nghe nói giật nảy mình, Hoa Mộ Dung giật dử quát:

- Lương Tiêu, sao ngươi lại rủa anh ấy?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ta cứ rủa đấy, ai bảo hán ngày nào cũng đánh đòn ta?

Nể tình Lương Tiêu vừa nói kháy bọn kia giúp mình xả giận, Hoa Mộ Dung không tiện nặng lời thêm, chỉ ôn tồn bảo:

- Thương cho roi cho vọt. Tần đại ca đánh ngươi là muốn tốt cho ngươi thôi.

Lương Tiêu hỏi:

- Ô hay nhỉ, thế ta đánh ngươi một ngày mười tám bận, ngươi có vui không?

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói nhăng nói cuội! Ngươi mới vui ấy!

Lương Tiêu giễu cợt:

- Hán đánh ta thì tốt cho ta, còn ta đánh ngươi thì xấu? Có nhẽ đâu thế?

Hoa Mộ Dung nói về suy nghĩ:

- Bởi vì, ngươi là kẻ xấu, còn ta là người tốt.

Lương Tiêu trừng mắt nhìn Mộ Dung, xong nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất.

Công tử sang trọng tỏ ra hứng thú với cuộc đối đáp ấy, cứ phe phẩy quạt cười suốt. Gã là người suy nghĩ thâm trầm, tất nhiên không tin Tần Bá Phù đã chết, cười một lúc rồi hỏi:

- Thằng nhỏ, vậy là mày với hán không đi chung một đường à?

- Đương nhiên là không. Lương Tiêu đáp.

Công tử đỏ:

- Thế mày nói cho ta biết, hán đã đi lối nào?

- Ta chả đã nói đấy ư? Hán bị chó gặm rồi.

Công tử sầm mặt. Nhà sư quát bảo:

- Thằng ôn, thiên tuế chúng ta nghiêm túc hỏi mày, mày cũng phải trả lời nghiêm túc.

Lương Tiêu cười hình hích:

- Ta nghiêm túc đấy chứ, chi e là kẻ nghe ta nói không được nghiêm túc mà thôi.

Lương Tiêu một mực ăn nói nhố nhăng, nhà sư cau lăm, trừng mắt toan ra tay, Hoa Mộ Dung thỉnh linh chen vào:

- Các ngươi tìm Tần đại ca có việc gì?

Công tử ồ lên:

- Ra là hán họ Tần?

Đạo sĩ áo đồ biến sắc mặt, ghé tai công tử xì xầm một hồi, đại ý rằng: trên giang hồ rất ít cao thủ họ Tần, họ Tần mà thắng được nhà sư Tây Tạng đó hẳn chỉ có một người, tên là Tần Bá Phù, người này võ công cực cao, bản đồ để điều lọt vào tay y, muốn lấy về thực không đơn giản.

Lương Tiêu nhận ra phát âm, nghĩ bụng, “Họ đều nói tiếng Mông Cổ, chắc là người Mông Cổ cả?” Nó không biết bọn kia có chuyện cơ mật nên nói tiếng Mông Cổ để nó và người nhà họ Hoa không hiểu được. Nó chỉ biết nghe thứ tiếng ấy, bất giác nhớ đến mẹ, cảm thấy thân thiết vô cùng, tự nhiên cũng sinh thiện cảm với mấy người kia. Truyện "Côn Luân "

Công tử nghe xong mỉm cười với Hoa Mộ Dung rồi dùng tiếng Hán bảo nàng:

- Cô này, cái anh Tần đại ca ấy ăn cắp một thứ rất quan trọng của ta, nếu không trả lại nguyên vẹn thì không hay đâu.

Lương Tiêu tự nhủ, “Thằng cha trơ trẽn, rõ ràng là chúng ăn cắp lại đồ vấy cho lão già.” Nó nhìn cả bốn, lòng khinh bỉ.

Hoa Mộ Dung lạnh lùng bảo:

- Tần đại ca xưa nay hành xử quang minh lỗi lạc, có lý gì ăn cắp đồ của các người, chưa chừng chính các người vừa ăn cướp vừa la làng kia.

Nàng chỉ đoán mò như vậy, dè dặt nói trúng tim đen đối phương. Công tử lại tưởng Hoa Mộ Dung đã nắm rõ chân tướng sự việc, mắt bỗng rực hung quang, khăn giọng bảo:

- Cô nương đừng nói đùa, vay nợ trả nợ là cái lẽ bất di bất dịch ở đời. Tần huynh lấy đồ của tại hạ, tại hạ lo lắng lắm, nay muốn phiền cô nương làm con tin đi cùng tại hạ mấy hôm, hẳn Tần huynh sẽ mang vật đến đổi lại người. Y xoay mặt khắp người Hoa Mộ Dung, ánh nhìn sàm sỡ.

Cô gái nghiêng chặt hàm răng ngà:

- Được, có giới thì lại đây thử xem.

Công tử cười hi hi:

- Vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh.

Y đưa mắt ra hiệu, nhà sư Tây Tạng rào bước tới trước, nói to:

- Nữ thí chủ, A Than xin lĩnh giáo! Đoạn cong tay như vuốt chim chộp vào vai Mộ Dung.

Trảo hấn chưa tới nơi, công tử sang trọng chợt nhắc:

- A Than tôn giả, đừng làm nàng bị thương.

A Than nghe xong thoáng do dự, động tác thành ra ngập ngừng. Hoa Mộ Dung không khách khí, lập tức thò chưởng vỗ lên lưng bàn tay hấn. A Than dính chưởng, tuy có thần công Mật tông hộ thể nhưng vẫn đau thấu xương cốt, vội thu ngay tay lại, ngón cái ngón trỏ chụm vòng, nhẹ nhàng búng ra.

Hoa Thanh Uyên đang bận giao đấu bỗng liếc thấy, giật mình nhắc em gái:

- A Dung cẩn thận, tên đó biết dùng ẩn pháp Mật tông!

Hoa Mộ Dung nghe nhưng không hiểu, chỉ thấy kinh lực đối phương kéo sang cương mãnh dị thường, tính nết xưa nay hiếu cường, không chịu tỏ ra khiếp nhược, liền đẩy song chưởng tới đón. Kinh lực va nhau, Hoa Mộ Dung lướt ngược về sau cả trượng, người lao đảo, đôi má đỏ bừng. A Than giật lui ba bước, mỗi bước để lại trên nền đất vàng một dấu chân, trụ vững rồi, nghe trong ngực rēm rēm, hấn ngấm ngấm kinh sợ, “Con bé này mạnh thật!” Đợi cho hơi thở đều đặn lại, hấn thét vang, “Sa!” đồng thời khép chặt song chưởng như lưỡi kiếm, thi triển Kim cương bảo kiếm ẩn.

Lương Tiêu hết sức thích thú trước thứ võ công cổ quái, buột miệng reo lên. Hoa Mộ Dung cúi kinh trọn mắt nhìn nó, lẩm nhẩm chửi, “Thằng ôn khốn kiếp đi cổ vũ địch nhân.” Nàng vốn đã coi Lương Tiêu như người trong nhà nên càng thêm tức giận, lập tức vận mình, sử xuất công phu Phong tụ vân chưởng, phát áo tung chưởng như gió thổi mây bay, tư thế tha thướt, vì đẹp mắt quá nên không giống võ công mà gần với vũ đạo hơn.

Lương Tiêu trông thấy lo cuống, hấp tấp bảo:

- Hiểu Sương! Cô em bị người ta đánh liếng xiếng như con khỉ, chân co chân duỗi, thua đứt đuôi đi rồi.

Hoa Hiểu Sương cả kinh nhú mày, tự dung đâm ra lo lắng. Hoa Mộ Dung càng bức, vừa đánh trả vừa ngoái lại mắng:

- Thằng ranh nhé, người mới là con khi khốn kiếp.

Công tử ngấm nằng mặt hoa da phấn, võ công siêu thoát, lúc tức giận trông càng thêm vẻ yêu kiều, bỗng đem lòng mê đắm. Lại thấy A Than tôn giả liên tiếp hạ độc thủ, y cau mày, sợ con bò tót kia làm lì húc bừa làm giai nhân bị thương, bèn trầm giọng gọi:

- Hòa chân nhân!

Đạo sĩ mặc áo đỏ hiệu ý, lách mình chạy đến gần hai người, đang đôi cánh tay như bạch hạc lượng xí chụp xuống Hoa Mộ Dung. Cô gái đấu với một nhà sư đã chật vật lắm rồi, tự nhiên thấy Hỏa chân nhân xô đến, vụt kêu lên kinh hãi, lướt ra sau hơn trượng. Đạo sĩ và hòa thượng quyết bắt sống nàng, một tả một hữu cùng xáp lại hợp công

Hoa Thanh Uyên đã chiết giải hơn trăm hiệp với người Hồ tóc vàng. Võ công y vốn cao, nhưng người Hồ toàn né chỗ mạnh đánh vào chỗ yếu của y, cố ý du đầu, khó mà khắc chế trong thời gian ngắn, thoát nghe em gái kêu thét, y hoảng sợ, để lộ sơ hở trước ngực. Người Hồ cả mừng, đẩy ngay song quyền vào. Hoa Thanh Uyên khẽ hừ một tiếng, mắt loé sáng, quyền trái xoay vòng, quyền phải từ từ kích thẳng ra, dả quyền chạm như đeo đá. Tầm Hữu quyền người Hồ đâm vào kinh phong tả quyền của Hoa Thanh Uyên hết như đâm xuống đầm nước sâu, không có chỗ tá lực, hấn thẳm kêu bất diệu, song thu tay về không kịp. Quyền phải của Hoa Thanh Uyên đã tới nơi. Chiêu Hậu thổ yểm thủy này là tuyệt chiêu trong Ngũ Hành tiếp dẫn quyền pháp, hữu quyền chứa sức nặng ngàn cân, xô đồ được cả đá tảng. Người Hồ trúng quyền giật lui ba bước, ngực ngấm ngấm đau, bí thở, mặt đỏ tía lên.

Hoa Thanh Uyên đẩy lui được đôi thủ, song cũng toát mồ hôi, vừa rồi cố gắng hết sức nguy tạo sơ hở dụ địch, chẳng may không giữ vững được đến cuối thì chắc bị thương bởi tay người Hồ rồi. Y quay nhìn em gái, Hoa Mộ Dung lúc ấy chỉ có nước tránh né chứ không còn sức nào mà hoàn thủ nữa, y nhường mảy quất:

- Kiếm đâu!

Hai tên thị tòng dạ ran, cùng tuốt bảo kiếm sau lưng ném lại. Hoa Thanh Uyên đón một thanh, còn một thanh đánh tay gãy sang, gọi:

- A Dung!

Y vừa gọi vừa băng mình theo kiếm, hai thanh kiếm gần như bay song song, trong khoảnh khắc đã đến chỗ giao đầu. Hoa Thanh Uyên đâm sột sột mảy nhất liên, đạo sĩ và hòa thượng quảng quang nhảy tránh. A Than vận mình, một vòng kim cô bật ra dưới tấm tầng bào, Hỏa chân nhân cũng rút trên lưng xuống một thanh kiếm cổ tung vắn.

Hoa Mộ Dung bắt lấy kiếm, thấy vậy cười nhạt. Hai anh em giao kiếm với nhau rồi lập tức tách ra, một người khây vào vòng kim cô, một người kích trúng kiếm tung vắn. A Than tôn giả và Hỏa chân nhân cảm thấy hồ khẩu nóng ran, suýt đánh rơi binh khí. Chưa kịp hiểu rõ nguyên do, đôi trường kiếm lấp loá tinh quang của đôi phương đã xia tới ngực, không làm sao được, cả hai cùng vội vàng lách tránh. Lúc ấy người Hồ đã kịp điều hoà hô hấp, chạy vù theo sang, trên tay xuất hiện một thanh loan đao lưỡi liềm. Ba tên hung ác dàn hàng chữ nhất, đứng đối diện với hai anh em họ Hoa.

Hoa Thanh Uyên cười ha hả, thỉnh linh cong ngón tay bắn vào kiếm, đồng dục bảo:

- Nhất nguyên phục thủy thái hư sinh.

Hai huynh muội cùng lao tới trước, song kiếm như hợp làm một, đâm mỗi đôi thủ một nhát thần tốc, mỗi nhát kiếm chứa đủ lực đạo của cả hai người. Ba tên kia dốc toàn lực, mỗi tên tiếp một chiêu.

Hoa Mộ Dung lạnh lạnh thét:

- Phá khai hỗn độn phân lưỡng nghi.

Xoẹt. Hai kiếm chạm nhau rồi tách ra luôn, như song long cười mây, hoá thành một trời kiếm ảnh. Song kiếm thoát hợp thoát tách, hợp như một kiếm, tách thì lay lắt tinh quang. Đấu được mấy chiêu, khoảng cách để thi triển chiêu pháp giữa ba người hẹp lại. Hoa Thanh Uyên nhắc:

- A Dung! Cẩn khôn trầm phù vô nhật nguyệt. Diên đảo âm dương động Côn luân.

Kiểm thế của họ cùng biến đổi, cương nhu giao hoán, kiếm pháp của Hoa Mộ Dung trở nên cực dương cương, đại khai đại hạp, kiếm chiêu của Hoa Thanh Uyên thì âm nhu, tinh xảo khinh linh như gió đùa bông liễu. A Than và đồng bọn chưa kịp chống đỡ, Hoa Mộ Dung lại đảo kiếm pháp thành âm nhu, Hoa Thanh Uyên đổi về dương cương. Ba tên kia không biết đó là lối biến hoá thông thường âm quá hoá dương, dương quá hoá âm trong tiên thiên bát quái, nhất thời không hiểu ra sao, tay chân luống cuống hết cả.

Lương Tiêu đặt hết tâm trí vào trận đấu, vô cùng thắc mắc:

- Thứ kiếm pháp gì đây nhỉ?

Một tên tùy tùng đáp:

- Thái Ất phân quang kiếm.

- Thái Ất phân quang? Lương Tiêu lăm bắm, mắt vẫn dính chặt vào đấu trường.

Được một lúc, loan đao người Hồ bỗng bị trường kiếm của Hoa Thanh Uyên kéo xéo đi, lướt qua bả vai A Than tôn giả, hót lẹm mất một vạt thịt. A Than đau thấu tim gan, biết rõ đồng bọn không có ý, nhưng vẫn không nhịn được rống lên:

- Cáp Lý Tư! Rồi lâu nhàu một hồi toàn tiếng Thổ Phiên.

Cáp Lý Tư là tên của người Hồ họ, hấn mang dòng máu lai giữa người Thiên Trúc và người La Mã cổ, gia tộc đời đời làm nghề buôn, thông hiểu phương

ngữ các vùng, nghe A Than dùng thứ ngôn ngữ ác độc nhất để mạ lị mình thì bưng bưng nổi giận, muốn dùng tiếng Thổ Phiên để đáp trả, nhưng bật mấy câu đều không dẻo miệng bằng A Than, đành tiện đầu chửi đây, lúc tiếng Thổ Phiên, lúc tiếng Thiên Trúc, lúc lại tiếng La Mã. A Than nghe rồi rấm, tuy biết hấn chửi mình, nhưng không biết là chửi những gì.

Hoa Thanh Uyên thấy hai đối thủ phân tâm, liền hô to:

- Phong vân biến sắc khí tắc không!

Tiếng hô dứt, kiếm như sấm vang chớp giật cũng đổ tới nơi, hai tên không kịp né tránh, đều trúng một kiếm vào tay và chân, máu hắt ra như tưới. Hoa Mộ Dung thét vang, giọng lạnh lốt như phượng hót:

- Nhược hữu nhược vô bất lưu ngân, cùng lúc trường kiếm múa tít, quyết đuổi tận giết tuyệt.

Đến lúc ấy, ba tên hung nhân đều đã văng đầu hoa mắt, kiếm pháp của huynh muội họ Hoa như thần tiên đề bút, đến đi đều không lưu vết tích. Hoa Thanh Uyên càng đánh càng dẻo tay, hào khí bùng bùng, y xướng lên như long ngâm, hoà với tiếng phượng véo von của em gái:

- Hoá công tẩy tịnh thiên ban xảo. Vạn tượng hỗn nguyên thị thái chân. Truyện "Côn Luân "

Ngay lập tức, giữa hai thanh kiếm lơ lửng hiện ra một quả cầu tròn, ở giữa chia âm dương, trông như hình thái cực, kiếm chạy loăng quăng dày đặc trong đó. Người Hồ, đạo sĩ và hoà thượng chẳng khác nào những lá thuyền nhỏ trôi sục giữa ba đào, tiến ngừng đều theo đợt sóng, muốn sang đông thì bị hất sang tây, muốn sang tây thì bị hất sang đông, chiêu pháp lộn xộn, không còn khả năng chống đỡ nữa.

Hoa Thanh Uyên tỉnh tỉnh mềm yếu, thấy ba người gãy gập chí chết trong vòng Thái cực kiếm, bỗng động lòng thương:

- A Dung, tới điểm là ngừng thôi!

Dứt lời, y thu kiếm lùi lại sau. Hoa Mộ Dung vốn muốn khoét cho mỗi tên mấy cái lỗ nữa, nhưng lộ kiếm pháp này cần hai người thần ý hợp nhất mới thi triển được, huynh trưởng không còn sát cơ, nàng cũng vô phương tiếp tục, đành lùi sang một bên. Ba tên hung nhân thần trí bấn loạn, hươu bình khí lung tung beng, mãi đến khi công tử sang cả nọ luôn mồm chửi mắng, họ mới bừng tỉnh, thông tay xuống thờ hồng học như trâu.

Hoa Thanh Uyên nhìn công tử, gằn giọng bảo:

- Nhà ngươi dung túng cho thuộc hạ hành hung, thật là đáng ghét.

Y vừa nói vừa rảo bước lại gần, công tử thất kinh thụt lui. Hoa Thanh Uyên liền vươn tay tóm lấy, nắm được vạt áo của gã lôi lại, vung chưởng tát một cái. Công tử vừa sợ vừa tức, hăm hăm quát nạt:

- Ngươi dám đánh ta?

Gã chưa dứt lời, Hoa Thanh Uyên lại tát cho một cái bạt tai nữa:

- Sao mà không dám nào?

Ba tên thủ hạ trông thấy rụng rời, khổ nỗi chưa lấy lại được hơi sức, chỉ cùng rống lên. Họ nói tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe ra là “Tứ vương tử”, nó nghĩ bụng, “Vương tử là con trai của Đại hãn Mông Cổ. Kê này được gọi là Tứ vương tử, hẳn là con thứ tư của Đại hãn? Nhưng tại sao con trai Đại hãn không ở ngoài thảo nguyên mà chạy tới đây thế này?”

Tứ vương tử ăn liền hai cái tát, má đỏ bầm lên, cuối cùng hiểu ra hoàn cảnh của mình lúc này không phải như khi tác oai tác phúc thường nhật, liền im miệng ngay, chỉ có đôi mắt rục rịch, căm uất nhìn Hoa Thanh Uyên.

Hoa Thanh Uyên tự dưng hơi chùn trước cái nhìn ấy, bèn thả gã ra nói:

- Hôm nay giờ cao đánh khẽ, tạm thời tha cho ngươi. Sau này còn dung túng thủ hạ nói bậy làm càn mà bị ta bắt được thì sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu. Truyện "Côn Luân "

Nói rồi y ngoảnh đầu đi, thấy A Than và Cáp Lý Tư mặt mày trắng nhợt, vạt áo trước nhuộm đỏ, hiển nhiên do mất máu quá nhiều, y móc trong áo ngực ra một bình thuốc, dốc lấy bốn viên hoàn đan, ném cho bọn họ:

- Thuốc này cầm máu hiệu nghiệm đấy.

Hoa Mộ Dung trách:

- Ca ca chỉ giỏi tốt không phải lỗi, cần thận làm ơn trả oán đó.

Hoa Thanh Uyên nhăn nhó lắc đầu, chưa kịp phân vua gì, bỗng nghe tên Tứ vương tử xì xà xì xỏ sau lưng. Y không hiểu, bèn ngoái đầu lại nhìn. Hoá chân nhân lập tức nhảy bổ tới vẩy song thủ ra, liền đó xuất hiện mười mấy viên đạn bạc như hai nắm mưa tưới xuống đầu y. Hoa Thanh Uyên hoảng kinh thất sắc, múa song chưởng liên tiếp nhằm vỗ bạt nắm ngân đạn đó đi. Nào ngờ ngân đạn chạm chưởng phong lập tức phát nổ, hoá thành vô vàn đóm lửa xanh vẩy vùng tứ tán, một vài đóm lọt qua kẽ hở chưởng phong, bắn vào ngực y. Hoa Thanh Uyên giật lui nửa bước, nhăn nhúm mặt mày, lộ rõ vẻ đau

đón

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiên Cơ hữu nguyệt

Sự việc thay đổi đột ngột, nhà họ Hoa đều kinh hãi đến cứng cả người. Hoả chân nhân bốc mình lên, vung kiếm xả thẳng xuống mặt Hoa Thanh Uyên. Hoa Mộ Dung vội băng tới giờ kiếm đỡ hộ, nhưng lúc ấy A Than và Cáp Lý Tư phục xong linh đan của Hoa Thanh Uyên thì đã khôi phục được khí lực, cùng nhào lại đối phó Hoa Mộ Dung, tách lia hai anh em nàng.

Hoả chân nhân xáp vào Hoa Thanh Uyên, kiếm xé gió vu vu, ép y phải giật lùi liên tục. Hai tên gia nhân liền cầm cổ chạy đến. Hoả chân nhân chém ra sột sột, đâm trúng vào hông họ khiến cả đôi ngã nhào. Thấy thuộc hạ gặp nguy, Hoa Thanh Uyên nhún đầu đánh liền hai nhát, xuất kiếm không theo chương pháp nào nhưng vẫn cản được tên đạo sĩ. Hai người hầu biết đã đến lúc nguy nan, cố gắng bò dậy, tập tễnh đến cạnh Hoa Thanh Uyên, liều chết bảo vệ chủ.

Hoa Thanh Uyên đánh thêm được mấy chiêu nữa thì ngực đau dội lên như bị hàng chục con dao băm xé, toàn thân rã rời song không dám khụy xuống, y biết rõ nếu mình gục ngã thì mọi việc hỏng bét, nên gắng gượng chống trả. Chợt Lương Tiêu cười hi hi bảo:

- Hoa Thanh Uyên, đầu hàng mau đi!

Hoa Thanh Uyên thối mắt nhìn sang, thấy Lương Tiêu đang cắp Hiếu Sương đi về phía công tử sang trọng nọ. Người Hiếu Sương cứng đờ, dường như đã bị điểm huyệt. Hoa Thanh Uyên cả kinh la:

- Cậu... định làm gì vậy, Lương Tiêu?

Đúng lúc xao lãng ấy, suýt nữa y bị Hoả chân nhân đâm một kiếm xuyên tâm.

Lương Tiêu bảo:

- La với chả ó! Đồ lừa ngu xuẩn, ta đã bắt được con gái ngươi đây rồi, ngươi còn chưa chịu đầu hàng ư?

Thằng bé dút lời, nhà họ Hoa thấy đều hồi tức giận, ba tên hung ác cũng phân tâm loí đầu, ngoái lại nhìn. Tứ vương tử còn ngỡ ngàng, Lương Tiêu đã cười hi hi, nói bằng tiếng Mông Cổ:

- Ta cũng là người Mông Cổ đây!

Tứ vương tử nghe giọng Lương Tiêu rất lưu loát thì ngẩn người, gãi cau mày:

- Mày nói sôi sục! Nhưng đã là người Mông Cổ, sao còn kéo bè kéo cánh với đám người Hán?

Lương Tiêu bữu môi:

- Ta đâu phải đồng bọn của chúng. Ta bị tên họ Tần tóm được, ngày nào hán cũng đánh đập ta khổ sở!

Tứ vương tử lộ vẻ nghi hoặc:

- Vậy ư? Nghe ta hỏi đây, mày là người bộ tộc nào ở Mông Cổ?

Lương Tiêu đáp phứa:

- Ta ở bộ tộc Bột Nhi Chi Càn.

Ai nấy choáng người lên. Nên biết Bột Nhi Chi Càn là dòng họ hoàng gia, chỉ dành riêng cho gia tộc của Thành Cát Tư Hãn.

Lương Tiêu thấy thái độ Tứ vương tử có phần khác lạ, trống ngực đập thình thình. Tứ vương tử chăm chăm nhìn thằng bé hồi lâu, bỗng bật cười nói:

- Oắt con, mày thuộc bộ tộc Bột Nhi Chi Càn thật đấy à?

Lương Tiêu gật đầu:

- Mẹ ta nói mẹ là người nhà Bột Nhi Chi Cấn, vậy nên ta cũng thuộc bộ tộc ấy.

Lương Tiêu nói vậy chẳng phải nói dối. Họ của người Mông Cổ đều đặt theo hiệu bộ tộc. Tính theo phả hệ, Bất Lý vương tử - cha Tiêu Ngọc Linh - là cháu dòng đích của Thành Cát Tư Hãn. Khi Oa Khoát Đài làm hãn, người Mông Cổ phát động phong trào “trường tử xuất chinh”, buộc con trai cả của tất cả các gia tộc phải tòng quân. Bất Lý theo Bạt Đô hãn vượt qua Hung Gia Lợi làm cỏ châu Âu, nhưng y không phục Bạt Đô. Từ đó Bạt Đô nuôi hận trong lòng. Về sau, Bất Lý hùa theo con cháu Oa Khoát Đài làm phản, bị Bạt Đô và Mông Ca bắt rồi xử tội chết, thê tử đều bị biếm làm nô tỳ.

Tiêu Ngọc Linh là con vợ lẽ của Bất Lý, mẹ nàng là người Hồ do Bất Lý cướp được từ Tây Vực về. Một lần Bất Lý uống rượu say xong đánh đập bà ta cho đến chết. Khi chính y mất mạng, Ngọc Linh còn rất nhỏ, bị vùi dập hành hạ khổ sở. Sau này nàng theo họ Tiêu của thầy, đổi tên thành Tiêu Ngọc Linh. Ngọc Linh căm ghét cha cùng cực nên chưa bao giờ nhắc nhỡm chuyện xưa, vì vậy ngoài mấy người rất thân, hầu như không ai biết lai lịch gốc gác nàng.

Tứ vương tử bán tín bán nghi, móc xích với chuyện trước đây, nghĩ bụng, “Đứa trẻ này tuổi còn nhỏ, chưa chắc biết nói dối. Cho dù nó không phải người cùng bộ tộc mình thì giữa chúng ta vẫn có quan hệ rất gần. Hiện nay Nguyên - Tống giao chiến, Hồ - Hán không đội trời chung, Tần Bá Phủ chắc hẳn dòng tộc ta lắm mối đến phủ vương công nào đó cướp đứa bé này rồi ngược đãi hành hạ nó. Hừ, nhà Bột Nhi Chi Cấn nắm cả thiên hạ trong tay, tôn quý vô cùng, đâu chịu để người Tống sỉ nhục như thế?” Bằng ấy ý nghĩ lướt qua óc, nét mặt công tử tức thì hoà hoãn lại, gãi mím cười.

Lương Tiêu trở Hoa Thanh Uyên, rồi trở Hoa Hiểu Sương:

- Con bé này là con gái hãn ta, cũng là cháu gái ả kia. Chỉ cần ngươi dùng nó uy hiếp họ, họ dám không nghe lời ngươi ư?

Tứ vương tử thấy Hiểu Sương đẩy về kinh ngạc sợ hãi khóc lóc liên hồi thì càng thêm chắc chắn. Cứ cho là thằng oắt định giờ trò đi, nhưng nước mắt con bé không thể nào là giả được. Truyện "Côn Luân "

Hoa Mộ Dung tức đến ứa lệ, múa trường kiếm chạy ào tới, chửi Lương Tiêu là “khốn nạn”, là “súc sinh”, nghĩ bụng dầu không cứu được cháu gái thì cũng phải giết chết Lương Tiêu để xả mối căm hờn. Nàng nổi giận mà đáng diệu vẫn yêu kiều khá ái, tứ vương tử càng thêm mê mẩn, bụng bảo dạ, “Cô gái áo trắng này tính tình cứng cỏi, ta mà ép buộc nàng, tất nàng thà chết không theo, thế thì mất hứng lắm. Chi bằng dùng con bé con làm điều kiện để nàng quy thuận ta, cho ta mặc sức xoay vần.” Quyết định thế rồi, gãi bèn đón lấy Hiểu Sương từ tay Lương Tiêu. Nhận ra thân thể cô bé cứng đơ, gãi cười bảo thẳng nhóc:

- Ngươi còn nhỏ mà rất biết trông trước ngó sau. Thế này đi, ngoan ngoãn theo hầu bản vương, ta sẽ cho ngươi tha hồ hưởng phúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Có trà sữa cừu để uống không? Có ngựa con để cưỡi không?

Tứ vương tử hơi ngần người, đoạn cười ha hả:

- Có hết có hết, còn có dê non và ngựa Ba Tư nữa đó!

Lương Tiêu hớn hở vỗ tay cười mãi, bộ dạng ngây thơ ra mặt. Tứ vương tử cũng phì cười, xong đảo mắt, cao giọng nói:

- Bất tất cả lại cho ta!

Ba tên thủ hạ nghe lệnh cùng nhảy phốc ra. Tứ vương tử toét miệng hỏi Hoa Mộ Dung:

- Cháu nàng ở trong tay ta rồi, còn không ngoan ngoãn quy thuận?

Hoa Mộ Dung tức không để đâu cho hết, nàng chực chửi mắng thật ác, nhưng liếc nhìn Hiểu Sương, trái tim nàng đau nhói, cơ hồ sa lệ. Tứ vương tử quan sát, biết lòng nàng đã dao động thì rất lấy làm đắc ý, lại niềm nở bảo Hoa Thanh Uyên:

- Vô công người được đây! Nếu đồng ý quy phục bản vương thì ta cũng nể mặt mỹ nhân mà bỏ qua chuyện vừa rồi, lại để Hoả chân nhân giải độc trị thương cho ngươi nữa.

Hoa Thanh Uyên chống kiếm, hừ một tiếng, trừng mắt im lặng. Tứ vương tử cười:

- Ta là Thoát Hoan, con trai thứ tư của hoàng đế nhà Nguyên. Lần này ta xuống nam dò xét tình hình, có lấy được một tấm địa đồ, nhưng bị tên họ Tần ngang đường cướp mất. Nếu ngươi cảm thì mau trả lại đây. Còn nữa, ta muốn tuyển em ngươi làm thê thiếp, ta đường đường là một vương tôn công tử, cũng không đến nỗi dây vò sỉ và nàng đâu!

Hoa Thanh Uyên sững sốt, như ong mầy quất:

- Hoa mỗ chỉ là dân đen nhưng cũng biết liêm sỉ lễ nghĩa, quyết không làm những việc bán nước cầu vinh.

Thoát Hoan cười:

- Đúng là thân lừa ưa nặng! Ngươi thì trúng U minh độc hoá của Hoả chân nhân, con gái ngươi sống chết ra sao thì do ta quyết định, nếu ngươi ương bướng...

Không đợi gã tuôn hết, Hoa Thanh Uyên trầm giọng bảo:

- Chết thì chết, khỏi mứa mếp. Đoạn nhìn Hiểu Surong, trán hần lên nổi đầu đóm, y nghen ngào nói. Surong nhi! Kiếp này cha có lỗi với con. Con chưa ra đời thì đã vì cha mà mang trọng bệnh, nay lại để con rơi vào tay ác tặc, cha... cha... Tới đây thì y tắc họng, nước mắt dâng ngập bờ mi. Truyện "Côn Luân "

Hiểu Surong ngăn ngắt khóc không thành tiếng, bỗng lại giật người lên như sắp ngã đi. Hoa Mộ Dung nghiêng răng, ném bảo kiếm xuống thét lớn:

- Thoát Hoan! Ta theo ngươi, ngươi... thả cha con họ ra.

Hoa Thanh Uyên kinh hoàng quát:

- Dung! Em nói những gì thế?

Hoa Mộ Dung không đáp, chỉ cười méo xẹo. Thoát Hoan nhìn xoáy vào lúm đồng tiền của nàng, hí hửng bảo:

- Người Hán có câu hay thật: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Mỹ nhân không then là bậc anh hùng trong đám quần thoa, khiến bản vương càng thêm kính ngưỡng. Bản vương sẽ yêu thương chiều chuộng nàng, không bao giờ lạnh nhạt với nàng. Ha ha, A Than, mau thay ta mời mỹ nhân dời gót lại đây.

A Than vâng dạ, nhưng sợ có điều bất trắc, cứ trân trân nhìn Hoa Mộ Dung, mặt lộ vẻ nghi ngại. Cô gái nhắm nghiền mắt, hai hàng lệ lăn xuống gò má. A Than vẫn trù trù. Thoát Hoan đâm bực:

- O hay? Ngày thường huênh hoang khoác lác lắm cơ mà, nay có chút việc còn con cũng không dám làm... .

Gã đang thao thao, chợt cảm thấy bên hông tê dại, toàn thân cứng đơ, liền đó là hơi kim loại lạnh ngắt trên cổ, rồi hai tay nhẹ bỗng. Hiểu Surong đã bị kéo đi mất. Tiếng Lương Tiêu cười khanh khách vang lên phía sau:

- Đẳng ấy diễn kịch khéo lắm, lừa được tất cả bọn họ rồi.

Hiểu Surong đáp hụt hơi:

- Tiêu ca ca... Em... em không diễn đâu, em... thấy cha bị thương nặng, bị đau, cảm lòng không đau nên muốn khóc.

Lương Tiêu sốt ruột:

- Được rồi, được rồi, lời thôi quá.

Thoát Hoan nào ngờ tình thế xoay chuyển đột ngột như vậy, cả đời tài trí nhanh nhẹn mà bị hai đứa ranh con che mắt bằng một thủ đoạn tầm thường. Gã tức uất, không kịp được chửi toáng lên:

- Quân chó chết, đồ đòi bọ...

Thoát Hoan xuất thân quý tộc Mông Cổ, học tiếng Hán lăm bồm, loanh quanh chỉ nói được bằng ấy câu thôi. Ba thủ hạ thấy chủ bị khống chế cứ đứng nghệt mặt ra. Người nhà họ Hoa mừng rỡ quá sức, Hoa Mộ Dung cười qua hàng lệ:

- Lương Tiêu... ta... ta...

Nàng vốn định nói ta trách lầm ngươi, nhưng xúc động quá đâm nghen họng, nước mắt tuôn rờn rờn, song không phải vì buồn khổ như lúc trước mà đã dôi ra vui mừng. Hoa Thanh Uyên phá lên cười:

- Giỏi, giỏi lắm... Vừa nói được đến thế, y đã rún người ngã vật xuống đất. Cất được gánh nặng trong lòng, thần trí cũng thả lỏng, y không còn sức để gắng gượng nữa.

Hoa Mộ Dung vội đỡ lấy y. Hiểu Surong đâm bỏ tới, cuống quýt gọi:

- Cha ơi! Cha!

Lương Tiêu hốt hoảng níu cô bé lại rồi chìa tay bảo Hòa chân nhân:

- Đưa đây!

Hòa chân nhân ngơ ngác hỏi:

- Đưa cái gì?

Lương Tiêu chẳng buồn nói thêm, xô Thoát Hoan ngã dúi, rồi bắt chúc bộ dạng ban nãy của Hoa Thanh Uyên, vận đủ khí lực tát gã một cái này đom đóm mắt. Thoát Hoan gầy văng mắt hai cái răng, mồm miệng đầy máu, vẫn lăm bồm chửi:

- Đồ chó chết, đồ thói tha...

Lương Tiêu cười khẩy:

- Đưa đây!

Hỏa chân nhân ngó người ra. Tay Lương Tiêu lại giơ lên hạ xuống. Thoát Hoan hứng tiếp một cái bạt tai nảy lửa, vừa giận vừa sợ, liền kêu rống lên như lợn bị chọc tiết:

- Hỏa chân nhân, ngươi điếc à?

Lương Tiêu còn vung tay chuẩn bị đánh nữa, Hỏa chân nhân vội ngăn:

- Mày đòi thuốc giải phải không? Đây đây! Đoạn móc ra một túi cầm đưa cho thằng bé, dặn, loại trắng thì xoa ngoài, loại đen để uống.

Lương Tiêu sờ nắn, nhận ra là hai cái lọ ngọc, bèn lấy ra một cái, chìa miệng lọ về phía Thoát Hoan bảo:

- Không tin được cái giống mũi trâu nhà ngươi. Cứ cho hấn uống thử hai viên xem thế nào.

Hỏa chân nhân tái mặt la:

- Không, không được! Đây là phương thuốc đi độc trị độc.

Lương Tiêu cười mát:

- Đâu ngươi đưa cái của khi U mình độc hỏa kia đây, ta đốt hấn xong rồi chữa cho hấn.

Hỏa chân nhân nổi giận:

- Bậy.. bậy bạ!

Lương Tiêu mưu mẹo ghê gớm, hành động tàn độc, lập tức vung kiếm chém một nhát. Thoát Hoan rú lên đau đớn, ngón út đã bị đứt lìa, máu tuom ra. Lương Tiêu cười hi hi:

- Chặt thêm một bàn tay nữa nào.

Hỏa chân nhân sợ nó cương quyết dứt khoát nói sao làm vậy, vội bảo:

- Thôi thôi, ta đưa! Đoạn miễn cưỡng quăng sang một cái túi da.

Lương Tiêu bắt lấy, thấy cái túi bên ngoài may bằng da bò chưa thuộc, bên trong là da dê có gắn mười mấy viên tròn óng ánh bạc, nó hỏi:

- Cách dùng sao đây?

Hỏa chân nhân thoáng ngập ngừng, thấy Lương Tiêu lại hùng hổ muốn xuất thủ, đành mau chóng nói ra. Lương Tiêu cười cười, nhét cả vào ngực áo,

- Những món hay hay như vậy, dùng cho con lợn ngu xuẩn này nó phí đi.

Thoát Hoan buột chữ, liền ăn ngay một cái tát, đành câm họng, nhưng trong lòng vẫn mừng rỡ là chưa bị lừa thiếu.

Lương Tiêu ném túi cầm cho Hoa Mộ Dung:

- Tên mũi trâu đã đưa đạn bạc cho tôi, chứng tỏ thuốc của nó là đúng.

Hoa Mộ Dung thầm khen thằng bé suy nghĩ chu đáo, nhưng ngoài mặt thì trừng tròn mắt:

- Ngươi đa nghi quá!

Xong nàng cởi áo cho Hoa Thanh Uyên, thấy trên ngực y có một khoảng đen bầm sưng rất to. Nàng cẩn thận xoa thuốc rồi cho y uống, một lúc sau, vết thương dần dần mềm xuống. Hoa Thanh Uyên lơ mơ tỉnh lại, nhưng thần sắc vẫn nhọc mệt vô cùng. Cấp Lý Tư quát Lương Tiêu:

- Thằng giặc con! Thuốc giải đã đưa rồi, còn không thả Tứ vương tử ư?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ngươi tưởng ta ngu lắm sao? Mẹ ta dạy, cơ hội đến chó tha đổi thỏ. Ta chưa giết con lợn này đã là tử tế với các ngươi lắm rồi. Đoạn nó quay sang nhà họ Hoa giục, mọi người bị thương, hãy đi trước đi!

Hoa Mộ Dung vội bảo:

- Ta ở lại giúp người!

Lương Tiêu lờm nhàng:

- Khỏi cần cô lo! Vừa rồi ai mắng tôi là súc vật, hừm... tôi nghe rõ lắm đấy nhớ!

Hoa Mộ Dung đỏ mặt, hừ mũi bảo:

- Mắng thì mắng chứ, ta sợ gì người.

Hoa Thanh Uyên lấy bầy gượng dậy nói, giọng khàn khàn:

- Lương Tiêu! Cậu còn nhỏ, việc gì khác tôi không can thiệp, nhưng việc giết người thì cậu nhất thiết đừng nhúng tay vào! Dẫu một kẻ đáng chết đến đâu, cũng cứ để người khác xử tội hần! Nếu cậu không hứa, tôi sẽ ở lì đây!

Giọng y tuy yếu ớt, nhưng ánh mắt hết sức kiên quyết. Lương Tiêu lâu bàu:

- Tôi không giết là được chứ gì, ông đa sự thế!

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

- Vậy thì tốt, hôm nay cậu vất vả quá rồi! Mong rằng sau này có dịp gặp lại!

Lương Tiêu chợt róm lệ, cúi đầu đáp:

- Hẹn... hẹn gặp lại. Nó lên ngược mắt lên, dõi theo Hoa Mộ Dung đang dắt Hiểu Sương đi. Cô bé con vừa bước vừa ngoái đầu nhìn, mãi cho đến khi lên xe vẫn vịn rèm ngó ra.

Cỗ xe chạy xa rồi, A Than không nhịn được giục:

- Thả người đi chứ?

Lương Tiêu đảo mắt, thấy mấy con ngựa của bốn tên kia dừng bên lề đường, bèn nắm tóc Thoát Hoan lôi ra đằng ấy. Không ai hiểu nó định làm gì, thỉnh thoảng bé hươu kiểng lên, chém đứt sạch gân chân của ba trong bốn con. Ba tên kia bàng hoàng sức hiểu, thì ra Lương Tiêu sợ bọn chúng phi ngựa đuổi theo cỗ xe, nên cố ý nán lại hủy hoại mấy con ngựa, trì hoãn thời gian, tên nào tên nấy thầm chửi nó là quân gian trá. Hỏa chân nhân liếc nhìn thanh trường kiếm của Lương Tiêu, bỗng tái mặt kêu:

- Thằng lỏi, mày lấy đâu ra thanh kiếm đó?

Lương Tiêu cười:

- Nhặt được!

Hỏa chân nhân tròn trắng mắt quát:

- Nhặt được ở đâu?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Can hệ gì đến người!

Hỏa chân nhân gằn giọng:

- Thanh Huyền Nguyên kia vốn dĩ là của bản đạo! Bản đạo sai bốn đại đệ tử xuống nam làm chút việc và cho chúng mượn thanh kiếm ấy. Ai ngờ bốn đứa đi mà không đứa nào trở về... Hần trừng mắt nhìn Lương Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Lương Tiêu liếc chuôi kiếm, quả nhiên thấy khảm vàng hai chữ uốn éo quái dị, chữ đó thì nó trông thấy lâu rồi, nhưng không đọc được thể cổ triện, nay nghe Hỏa chân nhân nói mới gắng gượng nhận ra được chữ “nguyên”, bụng bảo dạ, “Thì ra hần là đồng bọn với đám mũi trâu xấu xa kia, hừ! Ta không đời nào kể thật sự tình.”

Thằng bé giằng co với bốn tên xấu xa một lúc lâu lâu, ước tính thời gian thì nhà họ Hoa chắc đã đi được khá xa rồi, nó bèn dắt ngựa, lôi Thoát Hoan đi thêm hơn hai mươi trượng, định bụng trước lúc bỏ đi sẽ chém chết tên khốn kiếp này, nhưng nhớ tới lời Hoa Thanh Uyên thì không sao xuống tay được. Nó thầm gận mình vô dụng, bèn phũ phàng dận Thoát Hoan một cái, rầy hần xuống đất, xong ôm con chó phóng lên yên, vung kiếm quật vào mông ngựa. Tuần mã bị đau, tung vó phóng đi như bay.

Lương Tiêu phi được hơn một dặm, chợt nghe có tiếng động bên ngoài lại nhìn, tức thì kinh hoàng táng đờm. A Than và Hỏa chân nhân đang đuổi tới gần, mỗi bước chân vươn dài đến tám thước. Hỏa chân nhân nóng lòng đoạt lại kiếm báu nên chạy hết tốc lực. Chỉ thoáng chốc, hai người đã cách Lương Tiêu chưa đầy mười trượng. A Than chợt rống lên, vung tay ném kim cô vào yên cương, nghĩ bụng muốn đánh ngã người thì phải đánh ngã ngựa trước.

Lương Tiêu rửa thềm. Chân vẫn kẹp bụng ngựa, nó rạp mình xuống rút kiếm ra chọc vòng kim cô, tức thì cảm thấy hồ khẩu như muốn rách toạc, cả cánh tay tê dại. Kim cô bị cản đổi hướng, cạ qua cẳng ngựa. Tuấn mã đau đớn chồm thẳng dậy, Lương Tiêu không kịp trở tay, suýt nữa bị hất ngã nhào. Chỉ một tích tắc chậm trễ đó, Hỏa chân nhân đã băng đến như sao xẹt, kiếm trước người sau, đâm vào chân ngựa. Lương Tiêu vẩy tay trái, mấy đóm sáng bạc tãi thẳng vào mặt tên đạo sĩ. Hỏa chân nhân chực phát tay áo, sức nhớ ra một chuyện liên vội vàng thu thế bay giật ngược, đoạn giờ kiếm lên gạt, mấy đóm bạc lập tức biến thành một đám lửa xanh rớt là tả xuống đất, chính là U minh độc hỏa. Lúc này A Than cũng đuổi tới nơi. Còn cách Lương Tiêu chừng một trượng, hần găm vàng, đằng không lao lên, đang tay tấn công thẳng bé. Lương Tiêu cảm thấy thân thể như bị đè nặng, ngực nôn nao muốn ói, bên xoay mình tung nốt năm U minh độc hỏa còn lại ra.

A Than tôn giả một là không nghĩ ra lai lịch của những viên đạn bạc, hai là tự phụ thần công hộ thể của Mật tông, ngoài đôi mắt là chỗ yếu hại ra, toàn thân đều như thịt đồng da sắt, đao thương không xâm hại được, thấy năm đạn bạc bay tới bên cổ ý vờn giỡn, không mấy may né tránh, kệ cho nó đánh trúng vào người. Gần như ngay lập tức, tiếng thét thê thảm của hần vút lên, khắp mình lún phún lửa xanh. A Than ngã vật xuống đất, lăn lộn gào rú không ngừng.

Hỏa chân nhân nghe sau lưng có tiếng la hét như thế cũng hơi kinh hoàng, nhưng chỉ chần chập nghĩ đến bảo kiếm của mình nên mặc kệ đồng đội, cứ guồng chân chạy đuổi, thấy đuôi ngựa đã phấp phới trước mắt bèn nắm ngay lấy, dụng lực giật một cái. Lương Tiêu liền trở guom chặt đứt đuôi ngựa. Phải cái Hỏa chân nhân nhanh như chớp, đã xuất kiếm đâm trúng chân ngựa rồi. Tuấn mã hí vang, mất thăng bằng đổ nhào. Lương Tiêu lộn mình xuống, thấy lão đạo sĩ đang ào ào chạy tới, nó vội vung kiếm đón, Hỏa chân nhân cũng giờ kiếm đấu lại. Bình khí đôi bên giao nhau. Kiếm Tùng vẫn không sắc bén bằng kiếm Huyền Nguyên, tức thì gãy đôi. Hỏa chân nhân vút luôn kiếm gãy đi, đợi Lương Tiêu cúi đầu tránh, hần tay không xông luôn vào vùng lưng kiếm sáng choang, chụp lấy cổ tay thẳng bé. Sắp tóm được cả người cả kiếm, hần chợt chợt dạ, lật tay chụp một cái, bỗng đầu vớ ngay được một cây trâm vàng hình con phượng. Hần vội buông Lương Tiêu ra, ngoái đầu nhìn. Hoa Mộ Dung đang chĩa kiếm lao tới, đâm liên mấy nhát, Hỏa chân nhân vội vàng giật lui. Lương Tiêu thoát nạn trong gang tấc, vui mừng reo lên, vung vẩy kiếm chạy tới tiếp ứng.

Bản lĩnh Hỏa chân nhân xấp xỉ Hoa Mộ Dung, đầu tay không đã thiệt rồi, lại thêm bên kia có Lương Tiêu mưu mô trí trá xông vào quấy nhiễu, thực là phiền phức! Hần chiết vội chiết vàng mấy chiếc, biết rõ hôm nay khó mà giành được kết quả tốt đẹp, lại nhắc thấy A Than nằm thờ thoi thóp đờng xa, nếu không được cứu chữa thì chắc chắn là chết, con lừa trọc đó có mất mạng thì hần cũng chẳng thiệt thời gì, khổ nỗi nếu con lừa trọc đó chết bởi U minh độc hỏa, chẳng may Thoát Hoan truy cứu thì hần tránh sao khỏi bị hiềm nghi. Vô vàn ý nghĩ lướt qua óc, tên đạo sĩ vụt nhảy vút ra, xóc lấy A Than, trợn mắt nhìn Hoa Mộ Dung và Lương Tiêu một cách hần học rồi nhảy lên hụp xuống, lao như bay theo hướng ngược lại con đường ban nãy.

Hoa Mộ Dung nhìn theo hút Hỏa chân nhân, thu kiếm về, cười nhạt:

- Đánh không xong thì trốn chạy, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu định thần hỏi:

- Cô quay lại làm gì thế?

Hoa Mộ Dung đưa mắt nhìn nó:

- Quay lại xem người đóng vai anh hùng!

Lương Tiêu đỏ mặt ngậm cầm, hồi tưởng tình cảnh lúng túng như gà mắc tóc vừa rồi của mình, tính là cầu hùng cũng còn chưa xứng, nói gì đến hai chữ anh hùng. Hoa Mộ Dung cười thâm, kéo nó lên ngựa:

- Ca ca và Hiểu Sương đang lo lắng cho người đấy. Mau đi với ta lại đằng đó, để họ trông thấy bộ dạng đầu bù tóc rối mặt mày lấm lem này cho họ yên tâm.

Lương Tiêu cay mắt, cúi đầu không đáp. Hoa Mộ Dung thấy nó ngoan ngoãn bất thường thì rất lấy làm lạ, “Phải chăng vừa rồi suýt lâm nguy nên sợ quá...” Nàng đầm mũi lòng, không cười nói gì nữa.

Hai người phóng ngựa đi một lúc, gập cổ xe đang dừng xa xa bên đường cái quan. Họ chưa lại gần, từ trong rừng Hiểu Sương đã trông thấy và lao bỏ ra, ôm choàng lấy cổ cô mình, nhưng mắt thì nhìn Lương Tiêu, mặt mày tươi rói, cười chúm chím chào:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu nghe cô bé xưng hô thân thiết thế thì đỏ mặt, cúi đầu ừ khê. Hiểu Sương lại nói:

- Em cứ tưởng không bao giờ được gặp anh nữa!

Lương Tiêu cầu nhàu:

- Không bao giờ gặp nữa? Rửa tởm chết đi à?

Cô bé chưng hửng. Hoa Mộ Dung trừng mắt với Lương Tiêu, đoạn bảo cháu gái:

- Hiểu Surong, thằng ranh này là đồ vong ân bội nghĩa, có biết tốt xấu gì đâu. Con cứ mặc kệ nó.

Ba người đi vào rừng. Hoa Thanh Uyên đang ngồi xếp bằng. Thấy Lương Tiêu vẫn lãnh lặn, y mỉm cười rặng rờ. Lương Tiêu ngần ngừ một thoáng rồi hỏi:

- Vết... vết thương của ông còn đau không?

Hoa Thanh Uyên cười:

- Nhờ cậu lấy được thuốc giải, chỉ một đạo nữa là không hề hấn gì nữa đâu.

Lương Tiêu nghĩ bụng, “Nếu không phải vì tiền tôi, chắc ông cũng không ra khỏi thành chuyển ấy, càng không phải đụng đầu với bọn người xấu! Tôi có mất mạng thì cũng phải lấy được thuốc giải cho ông.”

Lương Tiêu nghĩ vậy nhưng không thổ lộ, lại nói sang chuyện khác:

- Hoa đại thúc, kiếm pháp của chú lợi hại lắm, khiến bọn ác độc đó không có cả cơ hội đánh trả nữa!

Thằng bé cùng Hoa Thanh Uyên trải qua hoạn nạn, bỗng chốc thấy gần gũi, ba chữ “Hoa đại thúc” bật ra rất tự nhiên.

Hoa Mộ Dung cần nhắc:

- Cái đó có nhiên. Lộ kiếm pháp ấy là Thái Ất phân quang, dùng để đối phó với lũ khôn kiếp ấy chẳng khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu.

Lương Tiêu sáng mắt, vội hỏi:

- Vậy nhất định là thắng được Tiêu Thiên Tuyết chứ?

Hai anh em họ Hoa đưa mắt nhìn nhau, cau mày trầm ngâm chốc lát, xong Hoa Thanh Uyên nói:

- Ta chưa có may mắn chứng kiến võ công của Tiêu Thiên Tuyết. Nhưng mà, năm xưa quả thực có người đã dùng lộ kiếm pháp này đấu với ông ta một lần...

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Thắng chứ ạ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Thái Ất phân quang kiếm tuy áp chế được công phu Hắc Thủy của Tiêu Thiên Tuyết, nhưng không thể giết chết ông ta, y thở dài. Thêm vào đó, sở học của cùng một môn phái mà do những người khác nhau sử ra thì cảnh giới đã khác nhau rồi. Hai đại cao thủ đấu với Tiêu Thiên Tuyết năm xưa, võ công cao gấp mười lần ta, song cũng chỉ thắng họ Tiêu tầm một chiêu nửa thức thôi.

Lương Tiêu nghĩ ngợi một hồi, chợt hỏi:

- Hoa đại thúc, chú có thể dạy tôi kiếm pháp này không?

Hoa Thanh Uyên chưa đáp, Hoa Mộ Dung đã chen vào:

- Không được.

Lương Tiêu tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, quay mình bỏ đi. Hoa Thanh Uyên vội níu lấy nó, song y bị thương chưa khỏi, người còn yếu mệt, bị lôi theo thằng bé suýt ngã nhào. Lương Tiêu đành đứng lại. Hoa Thanh Uyên trừng mắt với em gái, rồi ôn tồn bảo:

- Lương Tiêu, con đừng vội. Chỉ vì ta không có quyền quyết định là liệu có được phép dạy con hay không...

Lương Tiêu ngần ngừ. Hoa Thanh Uyên lại nói:

- Nếu con thực lòng muốn học, ta sẽ xin giúp...

Hoa Mộ Dung xen vào:

- Thế vẫn không ổn. Lộ công phu này cần hai người hợp sức thi triển, dẫu mẹ ưng thuận để anh truyền cho nó thì một mình nó học cũng có tác dụng gì đâu?

Hoa Thanh Uyên cau mày:

- Nói cũng phải!

Lương Tiêu ngẫm nghĩ rồi đề xuất:

- Không ngại, chỉ cần chú đồng ý dạy, sau này tôi có vợ, sẽ cùng luyện với...

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói không biết ngượng mồm!

Lương Tiêu gằn cổ cãi:

- Có gì mà ngượng? Cha... cha mẹ tôi cũng cùng luyện võ đấy.

Hoa Thanh Uyên hỏi:

- Cha mẹ con hiện ở đâu?

Lương Tiêu nín thinh.

Đoán chừng thằng bé có nỗi khổ khó nói, Hoa Thanh Uyên cũng không ép uống, chỉ bảo:

- Không kể thì thôi vậy. Ta hỏi câu này: con có đồng ý về ở với chúng ta không?

Lương Tiêu ngẩng đầu lên:

- Chú bằng lòng dạy tôi kiếm pháp thì đi đâu cũng được.

Hoa Mộ Dung dọa:

- Học công phu là gặp nhiều vất vả lắm đấy.

Lương Tiêu ưỡn ngực:

- Khổ tới mức nào cũng chịu được.

Thấy Lương Tiêu đồng ý ở lại, Hiếu Sương vui mừng khôn xiết.

Mọi người chuyện trò một lúc. Lương Tiêu lại hỏi:

- Hoa đại thúc, nếu đơn đã độc đấu thì chưa có ai thắng được Tiêu Thiên Tuyệt à?

Hoa Mộ Dung bĩu môi:

- Không hẳn đâu.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Là sao?

Hoa Mộ Dung xòe bốn ngón tay ra bảo:

- Thiên hạ tàng long ngọa hổ, theo ta được biết, có ít nhất bốn người không thua lão ấy.

Lương Tiêu chăm chú nghe. Hoa Mộ Dung cười tiếp:

- Có điều, họ không mát tính như Tần đại ca và ca ca ta đâu. Nếu người đến gặp, họ không đòi nào thềm thu đồ khi nghịch ngợm như người làm đồ đệ cả.

Lương Tiêu ríu rít:

- Đừng có dènh dằng, nói mau nói mau.

Hoa Mộ Dung cười cười rồi nghiêm chỉnh nói:

- Người thứ nhất là một đại cao thủ ở hải ngoại, tinh thông võ công thiên hạ...

Lương Tiêu kinh ngạc, buột miệng cất ngang:

- Tinh thông võ công thiên hạ, thể hóa ra là biết cả Thái Ất phân quang kiếm à?

Hoa Mộ Dung cau mày:

- Đòi nào.

Lương Tiêu vận:

- Đã không biết thì sao có thể nói là tinh thông võ công thiên hạ?

Hoa Mộ Dung tự biết mình nói sai, ngượng nghịu bảo:

- Thằng ranh này chỉ giỏi vắn vẹo người khác. Ta nói ông ấy tinh thông hết võ công thiên hạ chẳng qua chỉ để nhấn mạnh rằng ông ấy biết rất nhiều thứ võ công. Kiểu như bảo người ương ngạnh hư đồn nhất trần đời, đâu có nghĩa là trên đời này không còn ai hư đồn ương ngạnh hơn người?

Lương Tiêu làm gì không biết Hoa Mộ Dung châm chích mình, nhưng chưa nghĩ ra nên phản bác thế nào, vì dù đáp hay không đáp thì cũng thành tự nhận mình là kẻ hư đồn ương ngạnh. Nó bủn mủ ảm ức.

Hoa Mộ Dung chiếm được ưu thế, ngấm ngầm đắc ý, lại tiếp:

- Người thứ hai, là một nhà sư...

Lương Tiêu sức nhớ lại một chuyện. Hoa Mộ Dung nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt nó, gật đầu cười:

- Đúng, chính là hòa thượng lang bạt đấu cờ với Tần đại ca đấy. Nhưng ta không rõ pháp hiệu của lão ấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Sao lại gọi là hòa thượng lang bạt? Lão ta có bản lĩnh cao cường gì?

Hoa Mộ Dung đáp:

- Lang bạt là vì chùa lớn hay chùa nhỏ lão cũng không ở, hành động thì quái đản, không tuân theo quy củ nhà tu. Còn bản lĩnh ấy hả, cũng khỏe lắm đấy.
- Khỏe mà cũng tính là bản lĩnh ư?

Hoa Mộ Dung nói:

- Người đừng xem thường sức mạnh. Đã nghe câu “lấy một địch mười” chưa? Nếu quyền cước của người mà có sức nặng ngàn cân thì thiên hạ ai chống cự nổi?

Lương Tiêu ngẩn người, không trả lời được, lại hỏi:

- Thế người thứ ba là ai?

Hoa Mộ Dung cau mày, khuôn mặt lộ vẻ khinh bỉ, nằng nặc hừ mũi:

- Kẻ thứ ba rất giỏi kiếm pháp, nhưng không đứng đắn, chuyên quyến rũ mỗi chài con gái nhà lành, không nên nhắc đến thì hơn.

Lương Tiêu bối rối:

- Quyến rũ mỗi chài con gái nhà lành là thế nào?

Hoa Mộ Dung lườm nó:

- Đó là hành động cực kỳ hạ lưu vô liêm sỉ, sau này người không nên nghĩ đến, càng không được làm. Nếu ngược lại thì không chỉ ta mà cả thiên hạ đều xem thường người.

Lương Tiêu gãi đầu vất óc suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu, lúc trông lại thì thấy Hoa Mộ Dung chống tay vào má, mắt ngược lên trời, bèn hỏi:

- Có bốn người kia mà, một người nữa là ai?

Hoa Mộ Dung buồn bã thờ dài, đôi mắt thoáng nét xa vắng, nằng nặc trả lời:

- Người thứ tư thì ta biết, nhưng không thể nói tên của ông ra được.

Lương Tiêu bủn mủ:

- Không nói thì thôi, ai thèm quan tâm? Tôi học được Thái Ất phân quang kiếm rồi sẽ đánh bại tất cả bọn họ.

Hoa Mộ Dung nín lặng, ngẩn ngơ nhìn ra xa. Lương Tiêu không còn biết đấu khẩu với ai, đâm cụt hứng.

Nghỉ một hồi lâu, vết thương của Hoa Thanh Uyên đã đỡ hơn, mọi người lại lên đường. Hôm sau họ đến Tấn Vân, tìm một khách sạn để trọ. Hoa Thanh Uyên phục mấy tễ thuốc bổ để phục hồi nguyên khí. Lương Tiêu ở không buồn tình, ngồi nghịch chó nghịch khi với Hiểu Sương. Cô bé đặt tên con khi là Kim Linh nhi. Lương Tiêu nghe vậy, tức thì nổi cáu: Truyện "Côn Luân "

- Chó của tớ tên Bạch Si nhi, đằng ấy lại đặt tên con khi là Kim Linh nhi, chẳng phải là cố ý chọc phá người ta ư?

Hiểu Sương nói:

- Có sao đâu ạ. Bạch Si nhi – Kim Linh nhi, đối nhau chan chất còn gì

Kim Linh nhi vẫn nhớ thù cũ, không thèm ngó ngang tới Lương Tiêu. Bị thằng bé trêu ghẹo, nó chỉ nghiêng răng nghiêng lợi. Khi Lương Tiêu dậm chân đùng đùng, chực đánh mắng nó, Hiểu Sương bèn ôm con vật lại thật chặt. Lương Tiêu vốn bừa bãi ngang tàng, nhưng không dám nổi giận với cô bé này, sợ nó phát bệnh thì khôn, đành chỉ chống nạnh trợn mắt nhìn Kim Linh nhi một cách hết sức tức tối mà thôi.

Họ nghỉ ngơi vài ngày rồi lại rục rịch lên đường. Vừa đi vừa nghỉ thêm mười mấy hôm nữa thì vào tới vùng núi Quát Thương. Ngon cao ngon thấp nối đây, vắt ngang từ đông sang tây, thế núi mềm mại uyển chuyển như giọng nói êm ái của người Ngô.

Đoàn người dắt ngựa đi bộ theo những bậc đá ở sườn núi. Đi được chừng nửa canh giờ, giữa mây khói bảng lảng thấy hiện ra mái xanh vách đất, gần đó có vài khoảnh ruộng bậc thang ngay ngắn và mấy nông dân đang lom khom cây cấy. Chợt có người ngẩng đầu nhìn, trông thấy bọn họ thì kêu lên. Đám nông phu lần lượt đứng thẳng dậy, bỏ cây bừa cấy tươi cười chạy tới đón. Đi đầu là một người đàn ông da đen tía, hai mắt sáng quắc, vái chào Hoa Thanh Uyên thật thấp:

- Dương Lộ cúi lạy thiếu chủ!

Hoa Thanh Uyên giờ tay đỡ ông ta, cười hỏi:

- Dương quân sự chó đa lễ, mọi việc trong cung thế nào?

Dương Lộ thưa:

- Tất cả vẫn ổn, đoạn ngắm kỹ Hoa Thanh Uyên, ông ta nhận xét, thiếu chủ đường như khí sắc kém tươi?

Hoa Thanh Uyên đáp:

- Mấy hôm trước bị cảm xoàng, bây giờ không hề hấn gì nữa rồi.

Y chuyển dây cương cho đám nông phu:

- Chúng ta vào núi thôi.

Dương Lộ gật đầu cất tiếng gọi ai đó. Một nông dân liền tung một con bò câu ra, nó xoải cánh bay xập xập vào trong núi.

Lương Tiêu giật áo Hiểu Sương hỏi nhỏ:

- Họ làm gì vậy?

- Báo tin cho bà nội đấy, Hiểu Sương trả lời.

Lương Tiêu ồ lên, chợt trông thấy có hai nông phu đi ra từ khu nhà tranh vách đất, dắt theo mấy con thú lạ màu vàng nghênh ngang, tựa tựa trâu, lại nhang nhác ngựa, bước lộp cộp. Lương Tiêu biến sắc, xoẹt một cái núp ra sau lưng Hiểu Sương, run run hỏi: Truyện "Côn Luân "

- Quái vật gì đấy?

Mọi người cười ồ, Hoa Mộ Dung chống nạnh phì một cái:

- Thằng nhóc này, người mà cũng có lúc biết sợ hả?

Hoa Thanh Uyên nén cười hỏi:

- Tiêu nhi, con đã nghe chuyện Gia Cát Khổng Minh chưa?

Lương Tiêu lộ đầu ra nhìn trộm con thú, gật đầu đáp:

- Tôi có nghe cha kể rồi.

Hoa Thanh Uyên nói:

- Đây chính là Mộc ngư và Lưu mã! mà Gia Cát Khổng Minh chế tạo để tải lương qua Thục đạo đó, dùng đi đường núi tiện lắm.

Lương Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Có Mộc ngư Lưu mã thật hay sao?

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

- Núi non phía trước rất hiểm trở, chúng ta dùng nó để cưỡi và chở hàng thì thuận tiện vô cùng.

Lương Tiêu mạnh dạn thò tay ra sờ, thấy cứng trơ trơ, quả đúng là con thú bằng gỗ phết sơn vàng, nó đỏ mặt ngượng nghịu. Nhưng tính còn trẻ con, chỉ lát sau thằng bé đã tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nó tò vò rất hứng thú với con thú gỗ, ôm lấy chúng hỏi han đủ điều, Hoa Thanh Uyên đều giải đáp cặn kẽ. Lương Tiêu mau chóng học được cách điều khiển, nó cưỡi con thú gỗ ngo ngoe nghiêng khắp nơi, hết sức đắc ý.

Bốn người cưỡi Mộc ngư Lưu mã theo đường núi mấp mô đi sâu vào bên trong. Được một thời đường, lối đi trở nên gập ghềnh hiểm trở, trời sụt theo thế núi, lúc thì mém vách cao chát ngất, lúc thì chồm vực sâu thăm thẳm, lúc lên qua rừng rậm, lúc xuyên trong lòng thung, nhưng con thú gỗ đi vừa nhanh vừa vững, Lương Tiêu tấm tắc khen lạ.

Xuyên qua một sơn cốc, trước mặt họ thấp thoáng vườn lên hai ngọn núi hùng vĩ, kẹp hai bên dòng sông uốn lượn nhịp nhàng, đối mặt nhau qua đôi bờ nam bắc. Hiểu Suong hỏi Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, anh thấy hai ngọn núi đó giống cái gì nào?

- Giống cái ngón tay, Lương Tiêu đáp.

Hoa Mộ Dung giễu:

- Hừ, người đời đều có mười ngón tay, mỗi người có hai ngón tay hả?

Lương Tiêu âm ức cãi:

- Thì tám ngón kia người ta gập lại, không được ư? Ồ, theo cô là không giống ngón tay, vậy chứ giống cái gì?

Hoa Mộ Dung cười khẩy:

- Đồ đầu đất, toàn ăn bốc nên đương nhiên chỉ nghĩ được đến ngón tay!

Lương Tiêu ngoẹo đầu nhìn kỹ, ngập ngừng nói:

- Phải chăng... giống đôi đũa?

Hoa Mộ Dung cười:

- Vậy mới đúng đó. Hai ngọn núi này gọi là Thạch Trứ phong.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Đã giống đôi đũa thì phải gọi là Thạch Khoái, sao lại gọi là Thạch “Trứ”??

Hoa Mộ Dung liếc sang Lương Tiêu, mắt đầy nét khinh bỉ. Lương Tiêu hiểu là nhất định mình lại nói sai gì nữa đây, nhưng không biết sai ở chỗ nào, lòng buồn bực vô cùng. Hoa Hiểu Suong cười chen vào:

- Tiêu ca ca, chữ “Trứ” không phải là “Trư” trong trâu bò lợn gà đâu, mà là cách gọi khác của “Khoái” đó.

Nói đoạn cô bé dùng Mộc ngư Lưu mã, bảo Lương Tiêu xòe bàn ra rồi viết lên đó từng nét của chữ “Trứ”. Lương Tiêu sinh lòng ghen tị, “Tại sao cái gì nó cũng biết, còn ta thì mù tịt cả?”

Hiểu Suong viết xong ngoảnh đầu đi, dúi mắt nhìn hai ngọn núi, dịu dàng nói:

- Có điều, cái tên Thạch Trứ phong tầm thường quá, nghe thật vô vị.

Lương Tiêu thăm reo vừa hợp ý ta, rồi liếc mắt nhìn Hoa Mộ Dung, cao giọng bảo:

- Đúng đó, nên gọi là Nhị Chi phong mới phải.

Hiếu Suong lắc đầu:

- Nhị Chi phong cũng không hay. Em nghĩ, gọi là Phu Phụ phong mới sát. Ngọn to cao ở mé nam là cha, ngọn thấp nhỏ hơn ở mé bắc là mẹ, kẻ vai đứng bên nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Hoa Thanh Uyên giật mình, đắm đắm nhìn Hiếu Suong, mắt in rõ nét bàng hoàng.

Hoa Mộ Dung cười:

- Con bé ngốc nghếch, con lại nổi tính ngậy đại rồi đấy ư? Gọi là Phu Phụ phong không ổn tí nào, con biết tại sao không?

Hiếu Suong ngơ ngác lắc đầu. Hoa Mộ Dung giải thích:

- Con xem, giữa hai ngọn núi có dòng suối chảy qua, vì dòng suối đó mà hai ngọn núi lúc nào cũng buồn rầu nhìn nhau, mãi mãi không nhích lại gần nhau được. Lẽ nào con muốn cha mẹ phải nhìn nhau như thế, cả đời không qua lại được với nhau ư?

Hiếu Suong đỏ bừng mặt, lên nhìn sang cha. Lúc ấy Hoa Thanh Uyên đang trần trần ngắm hai ngọn núi xanh, mặt mày trắng nhợt.

Hoa Mộ Dung lại nói:

- Nếu muốn ví với người thì đặt tên là Oán Lữ phong, nghe thích hợp hơn. Từ xưa tới nay đã bao nhiêu cặp tình nhân hữu duyên vô phận, yêu nhau mà không lấy được nhau. Có bài thơ cô viết thế này:

Xa xa chòm ngưu tinh, xinh xinh chòm chức nữ.

Thon thon múa đôi tay, dặt dìu trên khung cửi.

Cả ngày không hé môi, lệ như mưa giàn giụa.

Ngân hà trong và cạn, được mấy lượt lại qua?

Ấm áp một dòng sông, đắm đắm nhìn không nói.

Hai ngọn núi đó chính là Ngưu Lang và Chức Nữ, chỉ vì sông sâu cách trở nên dù trông thấy nhau mà vĩnh viễn không gặp bao giờ.

Truyền thuyết về Ngưu Lang và Chức Nữ đã lưu truyền ngàn năm, hai chòm sao đơn côi mỗi đêm lấp lánh đôi bờ Ngân hà đã gây nên nhiều thốn thức, đã làm ngậm ngùi bao trái tim nữ nhi. Hiếu Suong ngâm câu cuối cùng mấy lần, đột nhiên sa lệ. Hoa Mộ Dung hoảng hốt ôm cháu gái vào lòng, dịu dàng vỗ về:

- Suong nhi, cô chỉ nói đùa thôi mà, có gì con lại coi là thật chứ?

Lương Tiêu không hiểu hàm nghĩa của bài thơ, nhưng truyện chàng chăn trâu và nàng dệt vải đó thì nó đã nghe cha kể mãi rồi. Nhìn Hiếu Suong sụt sùi, thẳng bé lấy làm bực lắm, hừ mũi bảo:

- Ngưu Lang và Chức Nữ thật vô dụng, anh chỉ biết nhìn ả, ả cũng chỉ biết nhìn anh, hết như đôi chim khờ khạo. Phải tay ta, ta sẽ đồ đất lấp chặt Thiên hà rồi đi qua là xong.

- Ngươi mới là con chim khờ khạo đó, Hoa Mộ Dung nói. Ngân hà là vô tận, ngươi có biết nó sâu ngần nào, rộng cỡ nào không? Chỉ gọi ba hoa khoác lác, không biết ngượng mồm.

Lương Tiêu cười khẩy:

- Ô, thì cho là vô tận đi. Vậy cái cầu Ô Thước cho Ngưu Lang Chức Nữ bước qua để gặp nhau vào ngày mừng bảy tháng bảy, theo cô thì cần phải có bao nhiêu con chim hỉ thước mới kết thành đây? Chim còn biết nối cầu, người lại không biết lấp sông ư? Lẽ nào làm người mà không bằng con chim?

Giọng thẳng bé đầy ý châm biếm, Hoa Mộ Dung tức đến bọt cả mặt, nhưng Lương Tiêu lập luận rất chặt chẽ, nàng không tìm ra điểm nào để bắt bẻ, đành dấu môi tức giận mà thôi. Ba người cứ vừa đi vừa cãi cọ như vậy. Hoa Thanh Uyên trước sau không nói một lời, chỉ sắc mặt là liên tục biến đổi.

Trong lúc họ trò chuyện, hai ngọn núi đã áp lại gần. Lương Tiêu không phải dạng tinh mắt, tới lúc ấy mới nhận ra trên núi có người. Trên đỉnh núi ở mé bắc có một cây thông già, tán cành sum sê rậm rạp, dưới gốc cây có hai ông lão râu bạc ung dung ngồi đánh cờ. Kế bên họ là một tiểu đồng tóc để trái đào, đang loay hoay trông lò đun trà, từ cái ấm đồng khói trắng tỏa lên nghi ngút rồi loãng dần vào không trung. Ngọn núi ở mé nam từ phía đều là vách đá dựng đứng, trơn nhẵn không có chỗ đặt chân, nhưng trên đỉnh núi cheo leo đó lại có một lão già áo xám đang ngồi buông câu, dây câu dài hơn trăm thước thả xuống cái đầm sâu dưới chân núi. Lương Tiêu kinh ngạc tự nhủ, “Cao thế kia thì câu thế nào được cá?” Nó đang băn khoăn thì nước trong đầm bỗng oạp oạp, một con cá chép xanh nhảy căng lên khỏi mặt nước, vạch một vòng cung trong không trung rồi vừa gãy tanh tách vừa bay vút lên mấy chục trượng, rơi vào tay lão già.

Một trong hai ông đánh cờ cười bảo:

- Chúc mừng nhé, Đồng lão tam châu chực cả ngày, cuối cùng cũng mở hàng rồi!

Gió hun hút giữa hai ngọn núi, cuốn tiếng nói đi tới trăm thước, khiến người ta nghe rõ mồn một từng chữ từng lời. Lão già câu cá phì mũi đáp:

- Tu lão tứ! Đúng là nói không biết ngược mồm, đệ năm lần bảy lượt reo hò khua khoắng làm cá của lão phu giật mình chạy đi hết còn gì.

Lão già đánh cò thứ hai lên tiếng:

- Minh không sát cá thì thôi, sao lại trách người khác?

Đồng lão tam hừ mũi, giọng tự phụ:

- Tà lão nhị, nói đến câu cá, ngoài Minh lão đại ra thì chẳng ai sánh kịp đệ đâu!

Tà lão nhị cười bảo:

- Bốc phét, hôm nao rồi thi thử một cái là biết.

Đồng lão tam nói to:

- Thi thi thử, đũa nào thua làm con.

Đến bờ suối, ngay dưới chân núi, mọi người cùng xuống Mộc ngư Lưu mã. Lương Tiêu ngồi chưa đã, cứ quynh luyến ôm ấp con trâu ngựa gỗ không rời.

Hoa Hiểu Surong tiến lên, cất tiếng chào Đồng lão tam:

- Chú công công! Đoạn quay sang hai lão đánh cò gọi, Nguyên công công, Cốc công công.

Ba ông lão vẫn đứng dửng dưng, Lương Tiêu tức khí:

- Mấy lão kia hợm hình quá, làm như thần tiên không bằng! Hừ, có cái quái gì là ghê gớm đâu.

Hoa Thanh Uyên cười bảo:

- Lương Tiêu, con hiểu lầm rồi. Ở đây gió to, Surong nhi trung khí bất túc, tiếng nói không đưa được tới nơi đâu. Đoạn y chống tay vào sườn, cười gọi. Ba vị Hạc lão, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Giọng y sang sảng, nghe như rỗng găm hồ rỗng, vang vọng mãi trong núi không tan. Lương Tiêu ngấm ngấm thần phục, “Hoa đại thúc giỏi thật, cha mình chưa chắc đã bằng.”

Ba lão già nghe tiếng nhóng mắt nhìn xuống, thái độ hồ hững, không thèm nhòm dấy. Duy có Đồng lão tam là lạnh lùng đáp lời:

- Bây giờ nguoi mới tới đây ư? Có đi đứng thôi mà cũng chậm!

Hoa Thanh Uyên vòng tay cười xòa:

- Đồng lão dạy phải lắm, nhất định lần sau Thanh Uyên sẽ nhanh hơn.

Lương Tiêu nổi giận nghĩ, “Mấy lão già thô lỗ thật. Có gì Hoa đại thúc phải lễ phép với bọn họ?”

Đồng lão tam ngoảnh mặt sang nhìn Hiểu Surong, nhướn mày ném vù con cá chép xuống:

- Cho con này Surong nhi!

Con cá vẫn chưa chết, nó lắc đầu quẫy đuôi, xé gió lao thẳng xuống chỗ Hiểu Surong. Cô bé giật mình, không tưởng được lão già đùa giỡn đột ngột thế, chưa biết nên đón hay nên né tránh, Lương Tiêu đã kịp trông thấy, bước ào lên trước, thi triển Quyển Tự quyết trong Như Ý Áo Ma thủ, dang hay tay ra rồi ôm lại, ầm gọn con cá dài hơn một thước, xoay sang đưa cho Hiểu Surong.

Hiểu Surong đỡ lấy, chạy nhanh tới bờ đầm thả cá xuống. Con chép đã sắp tắc thở, lúc này quẫy mấy cái, lấy lại sức sống, lặn vào làn nước. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Hiểu Surong, sao em lại thả nó?

Cô bé nhìn con cá tung tăng bơi lội, vui vẻ đáp:

- Cá mà xa nước thì cá sống sao nổi.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Nói hay nhỉ, dễ thường em không ăn cá đấy?

Hiếu Sương ngẩn người, mặt đỏ như gấc chín:

- Em ăn chứ, nhưng mà... nhưng mà... Thấy thương thương...

Lương Tiêu lườm một cái sắc lém, câu nhàu trong bụng, “Ông bố thì quá tốt, cô con cũng tốt quá.”

Đồng lão tam hỏi:

- Thanh Uyên! Đứa trẻ kia là ai thế?

Nghe ra giọng lão không có gì tốt lành, Hoa Thanh Uyên ngần ngại đáp:

- Nó tên là Lương Tiêu. Tàn đại ca đem nó tới Lâm An.

Đồng lão tam hỏi:

- Võ công của nó là do người dạy hả?

- Không đâu. Hoa Thanh Uyên lắc đầu.

Đồng lão tam hừ mũi:

- Đây là Như Ý Áo Ma thủ của Tiêu Thiên Tuyệt, cỡ người không dạy nổi thật.

Lương Tiêu bụng bảo dạ, “Lão già mất cú, ta chỉ để lộ nửa chiêu mà lão cũng nhận ra ư?”

Hoa Thanh Uyên ngớ người, toan quay lại hỏi Lương Tiêu, chợt thấy Đồng lão tam giật móc câu lên móc vào vách đá rồi tung mình ra như một cánh hạc lớn màu xám, áp sát vách núi băng băng trượt xuống, dây câu mau chóng đứt hết ra. Gần tới nơi, thỉnh thoảng lão già ném cần câu đi, lộn nhào một cái đáp xuống bờ đầm, lắc mình đến trước mặt Lương Tiêu, khoằm các ngón tay chộp cứng lấy ngực thẳng bé, trào phách rất tinh vi ảo diệu. Lương Tiêu nổi giận:

- Thằng khom già, người tóm ta làm gì?

Nghe chửi, Đồng lão tam choáng người tái mặt một lúc mới hỏi được:

- Tiểu tử, mày là học trò Tiêu Thiên Tuyệt phải không?

Lương Tiêu hằm hằm hỏi lại:

- Ai là học trò của cái quân khốn kiếp ấy?

Xong nó phùng má nhỏ nước bọt đánh toẹt. Đồng lão tam vội hắt đầu tránh.

Hoa Thanh Uyên hốt hoảng chạy lên khuyên giải, nghĩ thế nào lại dừng bước, đưa mắt cho em gái, ra hiệu bảo nàng can ngăn. Hoa Mộ Dung thì vẫn âm ức vụ Lương Tiêu làm mình đuối lý lúc cãi cò ban nãy nên chỉ giương mắt nhìn, mong thằng bé bị hành hạ cho hả cơn giận nên không nói năng gì, rắp tâm xem nó chịu nhục một phen.

Một già một trẻ đấu mắt hồi lâu, cuối cùng Đồng lão tam dịu nét mặt, thả Lương Tiêu ra, cau mày hỏi:

- Thằng nhỏ, vì sao mày gọi Tiêu Thiên Tuyệt là quân khốn kiếp?

Lương Tiêu đáp:

- Thì đúng lão ta là quân khốn kiếp mà!

Đồng lão tam càng thêm ngạc nhiên, tự nhủ nếu Lương Tiêu là hàng con cháu Tiêu Thiên Tuyệt thì không đời nào thóa mạ như thế. Lão thần người suy nghĩ. Nhè lúc đối thủ phân tâm, Lương Tiêu cắn luôn một phát vào mu bàn tay lão già. Họ Đồng giật nảy, vội vã vận kinh. Nội công lão thâm hậu, rằng Lương Tiêu bị chấn ngược đau điếng, nhưng nó gân bướng, khư khư không buông. Đồng lão tam khó khăn lắm mới rầy được thằng bé ra, lưng bàn tay đã in một dấu răng rớm máu. Vừa câu kinh vừa kinh ngạc, lão mắng mò:

- Thằng ngớ ngẩn, mày điên à?

Lương Tiêu hằm hè nói:

- Người mà còn bảo ta là học trò Tiêu Thiên Tuyệt, ta cần rượt tay người cho mà xem!

Đồng lão tam cau đôi mày rậm, tức giận hỏi:

- Người không phải là môn nhân hần ta, vì sao lại học công phu của hần?

Lương Tiêu trợn mắt:

- Thì đáng gì đến người!

Đồng lão tam sầm mặt hăm dọa:

- Người mà không nói rõ, đừng hòng đi qua Thạch Trứ phong này.

Lương Tiêu lấy sức húc đầu vào lão ta, nhưng da thịt Đồng lão tam cứng như thép đúc, không mảy may sây xước, Lương Tiêu húc mấy lượt thì đầu văng mắt hoa, lão đảo suýt ngã.

Đằng xa bỗng có tiếng cười khà khà:

- Đồng Chú, già đầu rồi mà mặt dày thế, ai lại dùng vũ lực để đối phó với trẻ con, không xấu hổ ư?

Mọi người đưa mắt trông ra, thấy Tu lão tứ đã hạ sơn từ lúc nào, đang thông thả tiến lại gần. Tả lão nhị vẫn ngồi trên đỉnh núi, chăm chú vào thế cờ trước mặt, tựa hồ những gì đang xảy ra ở đây chẳng mảy may đáng giá tới lão.

Đồng lão tam bị châm chọc, thẹn quá bảo:

- Tu Cốc, đệ khỏi ba hoa đi, có giỏi thì lại mà hỏi nó này!

Tu Cốc cười hì hì đi đến trước mặt Lương Tiêu, ngọt ngào hỏi:

- Cháu bé, cháu nói cho ông biết, Tiêu Thiên Tuyệt có quan hệ thế nào với cháu?

Khuôn mặt lão vốn phúc hậu, nở nụ cười trông càng thêm hiền từ. Lương Tiêu thấy lão ra mặt châm chọc Đồng Chú để bênh vực mình thì sinh bụng quý mến, nghe giọng lão lại càng thêm ấm lòng, nó đáp liền:

- Lão ấy là kẻ thù của ta!

Tu Cốc nhú mày, song lại cười ngay:

- Trẻ con là không nên nói dối nhé! Lão lấy mấy viên kẹo gừng ra khỏi tay áo, ôn tồn dỗ dành, cháu ngoan kể thật nào, ông sẽ cho kẹo ăn.

Đã nói rất thật mà vẫn bị người ta cho là dối trá, Lương Tiêu vô cùng tủi nhục. Nó thỉnh thoảng hất mạnh tay, Tu Cốc tuy là cao thủ võ học nhưng không tránh khỏi bất ngờ, kẹo gừng bị đánh văng hết đi. Đồng Chú cười hô hô:

- Tu lão tứ, đệ giả làm người tốt có được kết quả gì không? Sói đội lột cừu rồi cuối cùng vẫn lộ cái đuôi sói ra thôi mà.

Mặt Tu Cốc đỏ bừng bối rối.

Trên đỉnh núi, Tả lão nhị im lặng này giờ, lúc này mới lên tiếng:

- Hai lão già sống quá nửa đời người rồi mà vẫn không khá khẩm hơn tí nào. Hừ, chẳng nhọc không chịu nói thì mình đuổi nó đi là gọn nhất.

Hoa Thanh Uyên giật thót, vội vã xen vào:

- Khoan đã Tả lão. Tôi có hứa với cháu bé đây là sẽ dẫn nó vào trong cốc.

Đồng Chú, Tu Cốc cùng cau mày, đưa mắt nhìn nhau. Tả lão nhị cười nhạt:

- Cậu là thiếu chủ cơ cung, tất nhiên không coi mấy lão già lâm cầm này ra gì. Cậu quyết thế nào thì làm theo thế này vậy, đừng bận tâm đến lời Tả Nguyên ta nữa.

Hoa Thanh Uyên toát mồ hôi trán, vội vã phân trần:

- Tả lão quá lời rồi, Thanh Uyên thật không có ý ấy.

Thấy y bối rối khó xử quá, Lương Tiêu tự ái, vênh mặt nói:

- Hoa đại thúc, chú cần gì phải nhún nhường với mấy lão già đó. Không cho tôi vào thì tôi ra. Nói rồi nó quay mình bỏ đi, nhưng tay Đồng Chú như gọng

kìm sắt, Lương Tiêu gãy thế nào cũng không vùng thoát được.

Đồng Chủ đề:

- Mà mà không khai thật thì đừng hòng rời khỏi đây.

Hoa Thanh Uyên còn chưa biết xử trí thế nào thì Hiểu Sương bước lên, nắm tay áo Đồng Chủ van vãn:

- Chú công công, ông... ông thả Tiêu ca ca ra được không?

Đồng Chủ chưng hửng:

- Tiêu ca ca ư, rồi liếc mắt sang Lương Tiêu, hiểu ra cô bé nhắc đến ai, lão lắc đầu quầy quậy. Không được không được... Đang nói, nhác thấy đôi mắt to của Hiểu Sương ràn lẹ, lão ngăn người. Tuy không nể mặt Hoa Thanh Uyên nhưng rất yêu chiều cô bé con này, lão vội rầy Lương Tiêu ra, vuốt má cô bé dỗ dành. Sương nhi ngoan... Sương nhi giỏi! Đừng khóc, đừng khóc con! Chà, con xem này... Ông cha đã thả nó ra rồi đấy ư?

Mắt Hiểu Sương vẫn rom róm, nhưng miệng đã nhoẻn cười. Lương Tiêu dậm chân bỏ đi, cô bé vội níu lại:

- Tiêu ca ca, anh không muốn học kiếm pháp nữa à?

Lương Tiêu ngăn người chừng lại, bụng bảo dạ, “Ồ đúng, ta đến để học công phu kia mà. Nếu luyện thành kiếm pháp, đánh bại được Tiêu Thiên Tuyệt thì một chút uất ức tui nhục có đáng gì đâu?” Nghĩ được thế, nó không bước tiếp nữa.

Hiểu Sương cười cười, kéo Lương Tiêu đi qua trước mặt Đồng Chủ. Lão già kinh ngạc tự nhủ, “Lạ quá, một đứa bé ngoan ngoãn như Sương nhi sao lại khẳng khái bảo vệ một thằng nhóc thế này nhỉ?” Liếc thấy Lương Tiêu nghênh ngang vênh vảo cổ ý đánh mắt về phía mình, lão đâm cẩu. Hoa Thanh Uyên thở phào, vòng tay nói:

- Chắc Đồng lão đã nhìn nhầm, làm sao nó là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt được?

Đồng Chủ tròn mắt cười khẩy:

- Nhầm sao được mà nhầm? Cái thời lão phu giao thủ với Tiêu lão quái, ngươi còn ở trường chạy rông kia!

Hoa Thanh Uyên bị nắng ngượng quá, lấp bắp:

- Vâng... vâng!

Đồng Chủ cười nhạt:

- Thôi, ngươi đã khẳng khái bảo bọc nó như vậy, lão phu cũng chán chẳng muốn can thiệp nữa. Hừ, cỡ thằng ranh mới tí tuổi đầu, chắc chưa thể gây nên sóng gió gì ngay đâu. Đoạn lão phát tay áo đi thẳng đến chân núi, nắm lấy cần câu cá bằng một tay, tay kia trở đầu cần câu, chân trái đạp trên vách đá, thoáng cái đã dâng không lên cao hơn một trượng, lại trở đầu cần câu thì lên tiếp được mấy trượng nữa. Cứ như thế thoát bật lên thoát hụp xuống, trong chớp mắt đã phi thân tới đỉnh. Ở đó, lão quay về hướng đông, hai tay chống nạnh, ngửa mặt hú dài.

Lương Tiêu thích thú nghĩ, “Lão già tuy đáng ghét nhưng trèo núi ngộ thật.” Nó đang lẩn mẩn nghĩ, chợt thấy giữa hai ngọn núi có một cỗ thuyền rồng nương theo dòng lác lư trôi xuống, hình dạng có phần khác với thuyền thường, thuyền thường phân biệt rõ ràng đầu và đuôi, còn con thuyền này cả đầu và đuôi đều là đầu rồng, cùng ngoác miệng trừng mắt trông thật phân uy mãnh.

Phía đầu thuyền có một người chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú bất phàm, đang ấn hai tay lên hai sừng rồng³. Y không hề chạm đến mái chèo, nhưng thuyền cử động hết như vật sống, sáu bơi chèo sắt ở hai cánh thuyền khoát nước đều đặn, đưa thuyền tiến lên. Khi thuyền rồng gần cập bờ, Hoa Thanh Uyên vòng tay cười chào:

- Diệp Chiêu huynh! Phải phiền đến đại giá của huynh thật choáng váng quá!

Người đó cũng cười đáp:

- Uyên thiếu chủ nói đùa rồi.

Hoa Mộ Dung bế Hiểu Sương lên thuyền. Lương Tiêu nhảy lên theo, cố ý đẩy kinh xuống chân làm con thuyền chao đi một cái. Diệp Chiêu phì cười:

- Bé con, cậu muốn lật thuyền ư?

Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn Lương Tiêu:

- Nó chỉ thích bói chuyện ấy mà. Đoạn vui vẻ hỏi Diệp Chiêu, Diệp đại ca, tẩu tẩu có khỏe không?

Diệp Chiêu đáp:

- Khỏe, khỏe lắm! Cảm ơn Dung thiếu chủ hỏi thăm.

Đội mọi người lên thuyền cả rồi, Diệp Chiêu quay mình đi xuống cuối thuyền lay chiếc sừng rồng mấy lượt rồi buông nhanh tay ra, sáu mái chèo sắt cùng khua nước, đưa chiếc thuyền rồng trở ngược dòng chạy lên, chỉ có đuôi thuyền giờ đã trở thành đầu thuyền. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu rất ngạc nh

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mê trận vô hình

Thiên Lý thuyền cập vào một cồn đá, mọi người lên bờ. Một sơn cốc rộng rãi trải ra phía trước, vây bọc tứ phía là những ngọn núi cao chạm chân mây, sơn cốc này cũng là lối duy nhất đi lại được, ngoài ra không còn chỗ nào khả dĩ đặt chân. Nền cốc bằng đá phiến sét, đây đó ngổn ngang đá tảng và lia chia thông xanh, những tảng đá kích cỡ không đều, lớn thì to ngang một quả đồi, nhỏ cũng nặng tới vài vạn cân. Nằm đan xen với chúng là vô số thạch tượng, pho nào pho nấy cao gấp mấy lần người bình thường, điêu khắc hết sức tinh xảo, chỉ khác là hình thể to lớn lạ thường, còn thì từng nụ cười, từng cái nhíu mày, từng biểu hiện vui buồn mừng giận... đều hết như người thật. Có tượng đứng, có tượng ngồi, tượng thì nhấp nhô, tượng nhảy tung, lại có tượng cau mày tư lự, tượng ngửa mặt cười dài, có tượng gõ chuỗi kiếm mà hát, tượng múa bút gầy đàn tỳ bà, thực muôn hình vạn trạng, mỗi pho mỗi đáng, càng trông theo càng thấy ngút ngàn.

Lương Tiêu đã gặp đủ sự lạ ngoài kia, tưởng chừng không còn biết bờ ngõ trước những chuyện mới mẻ nữa, vậy mà đến đây cũng phải hít một hơi thật sâuặng lấy lại bình tĩnh:

- Lại cái gì thế này?

Hoa Thanh Uyên nghiêm trang đáp:

- Đây là Bát bách thánh hiền tượng, diễn tả tám trăm bậc thánh nhân, hiền triết, đại tướng và dị sĩ được lưu danh trong sử sách từ xưa tới nay.

Y trở một bức tượng phục sức mũ cao áo dài, diện mạo cổ kính khác thường, đang trong tư thế cúi nhìn xuống thiên hạ:

- Đây là Hoàng đế Hiên Viên.

Lại trở một bức tượng già lão mặt to trán cao, hai mắt sâu hoắm, tay cầm cái cuốc đào thuốc, y nói:

- Kia là Viêm đế Thần Nông.

Rồi tới một ông cụ tai to mày râu, râu dài quá rón, cười con trâu xanh:

- Đó là Lão Tử Lý Nhĩ, người đã viết cuốn Đạo Đức Kinh dài hơn năm nghìn chữ.

Xong y chuyển hướng sang một người già vận áo nhà nho đang chấp tay giờ cao như khăn:

- Còn kia chính là Văn thánh Khổng Khâu.

Lương Tiêu vừa nghe vừa nhìn theo, bỗng dưng cảm thấy các pho tượng không hề đứng yên mà cứ từ từ xê dịch, như tinh tú trên trời chẳng lúc nào ngừng vùn chuyển, hiềm nỗi không dễ nhận ra mà thôi. Trong lúc Hoa Thanh Uyên chỉ trở giới thiệu thì pho tượng Hoàng đế đã lần lần khuất lấp sau một tảng đá to như quả đồi. Lương Tiêu buột miệng thốt lên kinh ngạc. Hoa Mộ Dung cười bảo:

- Nhìn ra rồi phải không? Người mà đoán được tại sao thì ta chịu là tài.

Lương Tiêu bậm môi, ngẫm nghĩ chốc lát, thỉnh lĩnh vỗ tay kêu toáng:

- Tôi biết rồi.

Hoa Mộ Dung hỏi:

- Đầu nói thử nghe!

Lương Tiêu trở ngược về phía ba bánh xe khổng lồ mà họ vừa bỏ lại đằng sau:

- Nguyên lý chuyển động của những pho tượng này tương tự Thiên Lý thuyền. Sức nước đẩy bánh xe, bánh xe dẫn động trục đồng, sau đó, tôi chưa rõ là bằng cách gì, nhưng các trục đồng đã khiến tượng đá di chuyển.

Nét kinh ngạc hiện rõ trên vàng trán thanh tú của Hoa Mộ Dung, nàng tủm tỉm nói:

- Khá nhì, nhìn người thì không thấy thông minh mấy, chắc lại mèo mù vớ cá rán đây thôi.

Hiếu Sương chen vào:

- Tiêu ca ca thông minh quá ấy chứ! Cô bé nói xong, đôi má ửng ửng hồng.

Lương Tiêu được khen hơi lúng lúng, toét miệng cười với Hiếu Sương, rồi hỏi:

- Thế trục đồng đẩy tượng đá dịch chuyển bằng cách nào?

Hoa Thanh Uyên ngẩng nhìn sắc trời, nói:

- Điều ấy phức tạp lắm, sau này hãy hay, chúng ta vào cung trước đã! Quay sang Lương Tiêu, y dặn, nhất thiết phải đi theo đúng bước chân ta nhé.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ạ?

Hoa Mộ Dung cần nhắc:

- Đừng gắng hỏi làm gì, nói người cũng không hiểu đâu. Đoạn, một tay dắt Lương Tiêu, một tay dắt Hiếu Sương, nàng bước theo anh trai. Hoa Thanh Uyên lúc đi thẳng, lúc bước chéo, xuyên qua luôn lại giữa những thạch tượng và đá tảng.

Đi được chừng một trăm bộ, Lương Tiêu thốt nghĩ, “Cớ sao ta phải đi theo ông ấy? Không nói cho ta biết duyên do ư? Hừ, ta sẽ tự xem xem có gì quái lạ.” Nhắm lúc Hoa Mộ Dung sơ ý, nó vùng khỏi tay nàng chạy sang mé trái. Hoa Mộ Dung túm vội theo, nhưng trượt, nàng kêu lên thất thanh, mặt mày tái mét. Lương Tiêu sợ bị đuổi theo, liền cầm đầu cầm cổ chạy. Chạy tới hơn một trăm bộ, nó chực ngoảnh lại xem động tĩnh, chợt nghe hai chân hẫng một cái, bèn cúi đầu nhìn. Vực sâu muôn trượng nằm ngay bên dưới. Thằng bé hoảng hồn ghì chân, bỗng đầu người lại bật lên cao, bên tai gió rít vù vù, trước mặt bỗng bành mây trắng, nó nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy núi non điệp trùng, sông hồ dày đặc, còn bản thân mình thì đang rơi tòm xuống như một vệt sao băng, gió trường quần quanh, lạnh cắt da cắt thịt. Vừa nghe hơi giá thấm vào người, nó đã thấy mình đứng trong bão tuyết, bốn bề mệnh mạng, bông tuyết quay cuồng, gió cùng gào rú.

Máu trong người như đông cứng, Lương Tiêu guồng chân chạy để đẩy lùi cái lạnh. Chạy mãi không biết bao xa, mặt đất bỗng rung chuyển, truyền đi âm thanh ầm ầm như sấm động, rồi ngay tắp lự, một khe nứt hiện ra, từ đó phụt lên một lưỡi lửa nghìn ngút bóng rầy dài đến mấy trăm trượng. Mồ hôi Lương Tiêu rỏ tong tong, tim gan như muốn vỡ, nó chực cất tiếng nhưng miệng lưỡi khô rang, không thốt được nên lời. Thằng bé sắp phát điên vì bầu không khí hàn thử tương xung đó, chợt thấy xa xa có bóng người lay động, liền vội vàng phi theo. Một đôi nam nữ đang sóng vai bước, nói cười vui vẻ trong luồng lửa. Lương Tiêu căng mắt nhìn, ngạc nhiên xen mừng rỡ, nó gào tướng lên, lạc cả giọng:

- Cha ơi, mẹ oiiiiiii!

Văn Tĩnh và Ngọc Linh chẳng may may đoái hoài, cứ mãi mê cười nói với nhau. Lương Tiêu vừa khóc vừa gọi, đuổi theo ráo riết, nhưng không tài nào bắt kịp hai người.

Chạy được một đôi, bỗng thấy họ thỉnh thoảng dừng lại, Lương Tiêu mừng quýnh, chụp luôn áo Văn Tĩnh khóc rung rức. Sụt sịt đôi hồi, thằng bé ngẩng đầu nhìn, qua làn nước mắt mờ lung, nó nhận ra mình đang nắm phải một người mặc áo đen kịt, mặt mày trắng bợt. Chẳng Tiêu Thiên Tuyệt thì còn là ai nữa? Nổi vui mừng thoát chuyển thành hoảng loạn, Lương Tiêu hét to một tiếng, thân thể rã rời bải hoải, hai mắt tối sầm chực ngã ngất đi. Chợt có người túm lấy lưng nó ghì lại phía sau, ảo ảnh trước mắt vụt tan biến, thay vào đó là những pho tượng và đá tảng đứng im lìm.

Lương Tiêu ngã phệt xuống đất, thờ hồng hộc, như thể vừa kịch chiến đến hàng ngàn chiêu. Nó ngoái đầu trông, bắt gặp Hiếu Sương đang nhìn mình với vẻ mặt lo âu, xung quanh tịnh không bóng người. Nó lấy làm lạ hỏi:

- Chỉ có đảng ấy thôi à?

Hiếu Sương toan trả lời, nhắc trông pho tượng Tư Mã Thiên ở mé trái đang từ từ dịch sang phía tây, còn tượng Ban Cố thì đang di chuyển sang phía nam, cô bé giật mình kéo Lương Tiêu giục:

- Đi mau, đi mau!

Lương Tiêu ngạc nhiên, chợt nghe bên tai vang tiếng binh khí giao nhau, giáp khua loảng xoảng, cảnh vật trước mắt nhòa đi, bỗng đầu chắt ngắt máu chảy thây phoi, cung điện nguy nga lũ lượt sụp đổ, thoát đó biến thành bình địa cháy đen... Bất đồ, tay trái nó lại bị giật một cái, ảo ảnh tan biến. Hiếu Sương còn chưa kịp hoàn hồn:

- Khiếp quá, suýt nữa đến em cũng rơi vào rồi.

Cô bé kéo Lương Tiêu đi, lúc rẽ đông lúc rẽ tây; được chừng mười mấy bộ, cô dừng lại bên chân một quả đồi, ngồi xuống bảo:

- Chỗ này là trận nhãn² của Thái Sử cảnh, mình có thể nghỉ tạm ở đây khoảng nửa canh giờ.

Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Rốt cục là đang xảy ra chuyện gì thế? Truyện "Côn Luân "

Hiếu Surong nhìn nó, nói vẻ buồn buồn:

- Chúng mình bị hãm trong Lưỡng Nghi Áo Trần trận rồi.

Lương Tiêu nhìn trận thế xung quanh, bỗng nhớ tới một câu chuyện cha đã kể, bàng hoàng hỏi:

- Những pho tượng này lập nên trận pháp tương tự Bát Trận đồ phải không?

Hoa Hiếu Surong gật đầu:

- Không chỉ tượng mà mỗi gốc cây ngọn cỏ ở đây đều chứa đựng ý nghĩa và vai trò riêng. Vừa rồi anh cảm thấy lúc nóng lúc lạnh là vì anh đã rơi vào Âm Dương cảnh. Mấu chốt của Âm Dương cảnh là tượng Trâu Diễn³.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Vì sao đằng ấy cũng vào đây thế?

Hiếu Surong đáp:

- Em thấy anh rơi vào, muốn kéo anh trở ra, ai ngờ bất cẩn nên sa chân theo. Cũng may trước đây em có đọc sách, biết được đôi chút biến hoá của trận pháp.

Cô nhặt một viên đá nhọn, vạch ra vô số ký hiệu kỳ quặc trên đất, viết rồi lại xoá. Lương Tiêu tò mò hỏi:

- Hiếu Surong, đằng ấy làm gì vậy?

Hoa Hiếu Surong đáp:

- Em đang thử suy luận đường hướng của trận pháp.

Lương Tiêu kinh ngạc rõ rệt:

- Đằng ấy lại còn biết cả cái đó cơ à?

- Ngày thường ở nhà, em chẳng có việc gì làm ngoài đọc sách cả. Hiếu Surong cười, trận pháp này gắn liền với những điều ghi chép trong sách đấy.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một thoáng rồi lại hỏi:

- Hiếu Surong này, vì sao tớ lại trông thấy những cảnh tượng cổ quái kỳ dị ấy nhỉ?

Hiếu Surong nhún mày:

- Không biết thật hay giả, nhưng theo lời bà nội kể thì Lưỡng Nghi Áo Trần trận là một loại thế gian phi thực, biết biến đổi theo tâm trạng con người, biết ảo ảnh hóa muôn hình muôn vẻ của hồng trần. Nếu bị sa lầy quá sâu trong trận thì những gì mình nghĩ đều hiện hình trước mắt hết. Người càng nóng nảy xốc nổi thì càng dễ sinh ảo tượng, lần lượt ném trái những cảm giác hi vọng rồi bế tắc, ngỡ ngàng rồi cụt hứng, vui vẻ rồi tur lự, hoan lạc rồi sầu bi, mừng rỡ rồi đau khổ, cứ thế cho đến lúc phát điên. Tại sao lại như vậy, em chịu không giải thích cho mình bạch được, nhưng nghe bà nói, cái lẽ huyền cơ của trận pháp này là khởi phát từ lòng người. Người nào mà tỉnh tâm, đâu không hề hay biết đến nguyên lý của trận thì vẫn đi qua được. Song le, người như thế lòng thường tịnh như nước, có thể sánh với thần tiên, họ vượt trận cũng không đáng ngại cho mình.

Lương Tiêu tỏ vẻ trầm tư:

- Vì sao Thiên Cơ cung phải ẩn kín ở đây? Và vì sao phải lập nên trận pháp này nữa?

Hiếu Surong đáp:

- Em cũng không rõ. Nghe cha kể thì từ cuối đời Đường, gia tộc em đã dọn tới đây rồi.

Cô bé vừa nói vừa viết, không hề ngơi tay, Lương Tiêu ngấm ngấm thần phục. Hiếu Surong tiếp:

- Hồi ấy, trong thiên hạ, có rất nhiều kẻ xấu nổi lên chém giết, con tao loạn này kéo dài hơn một trăm năm trời. Bọn chúng đi tới đâu thì sát nhân, phóng

hỏa, thiêu đốt thư tịch tới đó, thành thử không chỉ mạng người mà học vấn của tiền nhân đều bị chứng hủy hoại mất hết.

Cô bé mừng rỡ lại thăm cảnh thời xưa, không khỏi ghê rợn, hai mắt đỏ hoe lên, hỏi Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, em không thể hiểu nổi, tại sao những kẻ xấu ấy hành động như vậy?

Lương Tiêu vốn định hỏi cô bé đúng câu đó, ai dè bị hỏi ngược lại, nó chum hững một thoáng rồi đáp: Truyện "Côn Luân "

- Tổ nghi thế này. Lúc đầu có rất nhiều người tốt, kiểu như đảng ấy, mọi người đều an vui, không tranh cãi không sinh sự, nhưng đột nhiên có một kẻ xấu như tổ xuất hiện, tổ bắt nạt đảng ấy, cướp đồ ăn thức uống của đảng ấy. Đảng ấy muốn sống, đành phải đi cướp của người khác, người khác lại đi cướp người khác nữa, cứ thế, trên đời thành thử toàn kẻ xấu. Về sau, kẻ xấu phát hiện ra là hai kẻ xấu thì mạnh hơn một kẻ xấu, vì thế đứa này lập băng, tên kia họp nhóm, bè phái dần dần nhiều lên, kẻ đó kéo nhau đi đánh chém, giết chóc, phóng hỏa, cướp bóc... Nói tới đây, Lương Tiêu không nghĩ ra thêm được tội ác nào nữa, đành ngừng lại.

Hiếu Surong ngẫm nghĩ, đoạn lác đầu:

- Anh nói sai rồi.

- Sao lại sai? Lương Tiêu hỏi.

Hiếu Surong vừa cúi sát xuống đếm nét bút vừa đáp:

- Em không đời nào cướp giết giết chóc.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Đảng ấy mà không cướp thì chỉ còn nước chết đói chết rét hoặc bị người khác giết hại mà thôi.

Hoa Hiếu Surong đáp nhanh:

- Có chết cũng không bao giờ làm thế. Rồi kéo tay Lương Tiêu, cô khấn khoản nói, Tiêu ca ca cũng không phải là kẻ xấu mà.

Lương Tiêu bùi môi:

- Tổ là kẻ xấu đấy. Làm người tốt chỉ tổ bị kẻ khác bắt nạt, mà tổ xưa nay chỉ có bắt nạt kẻ khác thôi.

Đôi mày nhỏ mảnh của Hiếu Surong nhíu lại. Cô bé thỉnh thoảng lắc tay Lương Tiêu, dịu dàng van vạ:

- Tiêu ca ca, em không muốn anh làm người xấu! Anh đừng làm người xấu anh nhé!

Lương Tiêu nghe phiền phức quá mà không biết đối đáp thế nào, đành nói:

- Tổ chẳng muốn phải chết đói chết rét.

Hiếu Surong thủ thỉ:

- Thì chúng mình cùng chết, chứ em không nỡ lòng nào làm việc xấu đâu.

Lương Tiêu sững người im bật. Hiếu Surong bèn bảo:

- Thôi, tạm thời đừng nhắc đến chuyện này nữa. Nhưng bất kể ra sao anh cũng không được làm người xấu đâu đấy!

Lương Tiêu nóng mặt toan phản bác, Hiếu Surong đã nói:

- Tiếp tục về gốc gác nhà em nhé. Khi thiên hạ đại loạn, ông tổ của Thiên Cơ cung, vốn là một người nhìn xa trông rộng, nhận thấy thời thế quá nhiều nhương, bèn quyết định thu gom hết mọi sách vở cất vào một chỗ.

Lương Tiêu ngắt lời:

- Xong rồi cất vào Thiên Cơ cung hả?

- Hồi ấy làm gì đã có Thiên Cơ cung. Chỉ có Thê Nguyệt cốc, trong cốc toàn đá tảng nhẵn lì. Ông tổ nhà em không những học rộng hiểu nhiều mà võ công cũng rất cao siêu. Trong lúc bọn xấu đang làm mưa làm gió thì người dẫn gia tướng đi thu gom đủ mọi thứ sách vở, đồ cổ, thư họa và đưa cả đến Thê Nguyệt cốc. Nhưng mãi tới khi tạ thế, người vẫn chưa hoàn thành được công trình này, đành giao phó lại cho con trai. Thuở ấy, thiên hạ chia cắt thành mười mấy quốc gia, kẻ xấu đánh giết càng lúc càng ghê gớm, rất nhiều người trong gia tộc em đã ngã xuống để giữ gìn sách vở giữa màn khói lửa đó.

Hiếu Surong róm rốp:

- Cuối cùng, đến con trai của ông tổ cũng... cũng bị kẻ xấu giết chết.

Nói tới đây, nước mắt cô bé lăn dài. Lương Tiêu vỗ vỗ vai cô, Hiểu Suong không kìm nén nỗi buồn, gục mặt vào đầu gối Lương Tiêu khóc thút thít. Lương Tiêu vụng về đỡ lấy vai cô bé, nhưng không biết nên khuyên giải cách nào.

Sút sịt một lúc, Hiểu Suong ngẩng đầu lên gạt lệ, ngượng ngịu phân trần:

- Em từ nhỏ đã có cái tính mau nước mắt, nghe kể những chuyện như thế này em chỉ muốn khóc thôi. Tiêu ca ca, anh đừng cười em nhé.

Lương Tiêu nghĩ bụng, “Con bé buồn cười thật.” Nó bật cười khan, được mấy tiếng, không hiểu tại sao, nó bỗng nín bật.

Hiểu Suong kể tiếp:

- Đến đời thứ ba. Ông tổ đời ấy là một người rất thông minh, ông vừa tiếp tục thu thập thư tịch, vừa nghiền ngẫm nội dung trong đó, chắt lọc được rất nhiều điều bổ ích. Để bảo vệ sách vở an toàn hơn, ông thiết kế trận pháp này, vẽ thành sơ đồ, cùng con cháu các gia tướng đời trước chỉnh sửa và xây dựng. Nhằm tiết kiệm nhân lực, ông còn chế ra Mộc ngư Lưu mã và Thiên Lý thuyền đăng vận chuyển đá gỗ. Nhưng thạch trận quá lớn, lớn đến nỗi cả đời con trai ông làm cũng không xong. Mãi tới ba thế kỷ trước đây, gia tộc em mới hoàn thành ba bánh xe Thiên Cơ, lại thêm một trăm năm nữa thì mới dựng xong Thiên Cơ cung.

Hiểu Suong càng kể càng hứng khởi, hai lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện trên đôi má. Cô bé cúi đầu tính toán thêm một chốc nữa, đoạn nhoèn cười:

- Ôn rồi, Tiêu ca ca, em tính ra rồi!

Cô nhảy lên, kéo Lương Tiêu theo, sang trái bảy bước, sang phải tám bước, đi vòng qua mười pho tượng thì dừng lại, tiếp tục cúi nhìn và tính toán một lúc rồi nói:

- Chỗ này là Huyền Dịch cảnh, là trận trong trận, lấy Phục Hi làm mẫu chốt, một nơi rất quan trọng đây. Tiêu ca ca, anh phải nắm chặt lấy em nhé!

Lương Tiêu đã biết hơn thiệt, nghe vậy bèn bám cứng lấy bàn tay bé nhỏ của Hiểu Suong. Hai đứa sóng vai đi vòng qua một cây thông già ba người ôm mới xuê, vừa bước được mấy bước thì bỗng nhiên một trận gió nhẹ hiu hiu lùa tới, Hiểu Suong thảng thốt kêu:

- Không ôn rồi, đây là mắt Tốn4, em tính sai rồi.

Cô bé kéo Lương Tiêu nhảy sang trái ba bước, chợt thấy tượng Chu Văn Vương và tượng Khổng Tử đang xấp lại gần nhau, cô giật chân, nói giọng như khóc:

- Hồng rồi, hoàn toàn biến đổi rồi.

Thì ra trong lúc các tượng đá di chuyển liên tục thì hai đứa đã bước nhầm một bước, trận hình thay đổi, phải căn cứ vào vị trí hiện tại mà suy luận lại trận pháp, bằng không ắt càng lúc lún càng sâu.

Vàng thái dương sắp lặn, trời bắt đầu nhá nhem, Hiểu Suong bụng mặt khóc òa lên:

- Tại em, tại em cả. Nếu em không kém cỏi thì làm gì đến nỗi bị hãm ở đây.

Lương Tiêu vội an ủi:

- Đừng lo. Hoa đại thúc nhất định sẽ đến tìm chúng ta.

Nó vừa nói vừa buồn phiền nghĩ bụng, phải trách ta mới đúng. Nếu ta không chạy lung tung thì việc gì em phải theo vào đây.

Được Lương Tiêu hết lời khuyên nhủ, một lúc sau Hiểu Suong gạt nước mắt, lắc đầu phân nài:

- Thạch trận này chu vi đến mấy chục dặm, biến hóa quái dị, thật chẳng biết bây giờ bọn mình đang bị hãm ở chỗ nào. Kể cả bà nội, nếu không rõ nơi em đứng bà cũng không dám chạy bừa vào trận đâu.

Hai đứa vô kế khả thi, ngồi thừ ra một lúc, trong trận đột nhiên có gió nổi lên, rú rít thê thiết. Hiểu Suong bỗng rùng mình, bật ho sù sụ. Lương Tiêu hỏi:

- Đàng ấy rét à?

Hiểu Suong đáp ừ, răng đánh cảm cập. Lương Tiêu nghĩ bụng, “Gió to thì to thực, nhưng làm gì đến nỗi lạnh thế đâu.” Nó choàng tay ôm cô bé vào lòng, nhận ra thân thể cô cứ lạnh dần đi thì kinh ngạc quá đỗi, lại gờ tay thăm mũi, chỉ thấy hít vào mà không thở ra, bất giác kinh sợ hỏi:

- Đàng ấy sao thế này?

Hiểu Suong ngắc ngứ qua hai hàm răng:

- Trong ngực áo.. có... thuốc.

Lương Tiêu nghe nói, vụt nhớ lại chuyện hôm nào ở Thiên Cơ biệt phủ, vội vả thò tay vào bọc cô bé, móc lấy cái bình ngọc, nghiêng bình dốc ra một viên thuốc, thuốc màu vàng nhạt, y hệt như viên thuốc ngày nọ, bèn cho cô bé uống. Hiểu Surong thở hộc, đón lấy cái bình, uống thêm một viên nữa.

- Thuốc này là thuốc gì? Lương Tiêu hỏi.

Hiểu Surong yếu ớt đáp:

- Đây là Kim Phong Ngọc Lộ hoàn, do Ngô gia gia cho em

Lương Tiêu cau mày:

- Hiểu Surong, đằng ấy... đằng ấy bị bệnh à? Ban nãy, ban nãy... làm người ta sợ hết hồn đấy.

Hiểu Surong gượng cười:

- Không sao đâu anh, em lớn lên một cái là đã phải uống thứ thuốc này rồi, uống liên tục đến nay, hễ phát bệnh thì cứ uống vào là khỏi.

Lương Tiêu vẫn lo ngại, toan hỏi cho kỹ hơn, chợt phía xa có tiếng sáo vắng tới, tuy chấp chòn mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận rõ được, nó sực nghĩ ra một chuyện, liền vui mừng báo:

- Đằng ấy cứ mãi tính toán đầu đầu làm tớ cũng lẫn lộn theo. Không suy luận được thì sao không kêu toáng lên?

Hiểu Surong ngớ ngàng đáp:

- Ủi nhỉ, sao em tới dạ thế không biết, chỉ cần hét to, cha và cô trước sau gì cũng nghe thấy.

Lương Tiêu đứng dậy cất tiếng hú. Nó còn nhỏ, sức còn yếu, nhưng hú hồi lâu, người thổi hình như cũng mang máng nghe thấy, nhịp sáo lãnh lót vút cao lên hoan hỉ. Một lát sau có tiếng xé gió, rồi một người tiêu sái lướt tới, miệng ngâm ngang cây sáo ngọc, khuôn mặt rất đẹp, vóc người dong dong, râu dài phất phơ, chính là Tả Nguyên, ông lão áo trắng trên đỉnh Oán Lữ hồi chiều. Hiểu Surong mừng rỡ reo:

- Nguyên công công!

Nhận ra giọng cô yếu ớt, Tả Nguyên cau mày hỏi:

- Lại phát bệnh nữa à?

Hiểu Surong gật đầu. Tả Nguyên ngần ngại chốc lát rồi ôm lấy cô bé, không thềm liếc Lương Tiêu lấy một cái, quay ngoắt đầu đi thẳng. Lương Tiêu vội vàng bám theo, nhưng Tả Nguyên thân pháp cực cao, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Lương Tiêu sững sờ nghĩ bụng, “Lão già cố ý bỏ rơi ta ư?” Nó âm ức vô cùng, nhưng cũng biết trận pháp hết sức cổ quái nên không dám chạy linh tinh, bèn đứng trơ ra ở đó. Một lúc sau vẫn không có ai đến, Lương Tiêu bụng bảo dạ, “Chả lẽ Hoa đại thúc và mấy người đó đã quên mình rồi? Chắc cái lão áo trắng đó căm ghét ta, cố ý vứt ta lại đây, khiến ta chết đói, mà không chết đói thì cũng buồn chán chết mất!” Bất giác không kìm được, nó ngồi xồm xuống khóc hu hu.

Rên rĩ đôi hồi thấy lòng nhẹ nhõm, Lương Tiêu gạt nước mắt, chực nhóm dậy, bỗng thấy thấp thoáng bóng người, tức thì nó giật mình la:

- Ai?

Người kia im lìm bất động, Lương Tiêu ngược mắt trông, bất giác phì cười, thì ra trắng treo chênh chếch giữa hai ngọn núi, phớt ánh sáng qua các tượng đá, in xuống mặt đất những hình sẫm dài ngắn to nhỏ khác nhau. Lương Tiêu nhìn tượng đá một lúc, lại ngắm các bóng đổ, “Chẳng biết ai tạc lỗ tượng này mà giống thật thế.”

Các tượng đá liên tục xê dịch, bóng đổ cũng đều đặn di chuyển như đèn kéo quân. Lương Tiêu rành rang đâm buồn tình, bèn ngồi chồm hổm quan sát, thoát tiên là một cái bóng cầm quyền sách, nghiêng mình đưa cánh tay lên tựa hồ đang ngâm ngợi thi cú, không bao lâu sau thì dịch ra xa; cái bóng thứ nhì tiến đến trước mặt nó, hai tay đánh đàn xa như đi bộ; một lát sau, cái bóng thứ ba lướt tới chỗ Lương Tiêu, vung tay nhấc chân, vẩy năm ngón tay. Lương Tiêu xem đến đây, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc, ba cái bóng cùng nháng hiện trong đầu, rồi ngay tắp lự xâu chuỗi với nhau.

Lương Tiêu nhảy cẫng lên xuyết xoa:

- Đây chẳng phải là một chiêu võ công thì là gì? Đám con cháu nghe vậy đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ tưởng ông già sắp gần đất xa trời nên nói năng lẫn lộn, vì vậy không để ý đến. Thật vậy, tám trăm pho tượng nếu chỉ nhìn thôi thì đúng là không có gì khác lạ, phải chấp nối tất cả hình dáng, tư thế của chúng mới có thể tạo thành võ công; lại cũng bởi những pho tượng này vẫn chuyển liên tục theo Lưỡng Nghi Áo Trần trận nên mọi người thường chú ý đến việc nghiên cứu trận pháp, tính toán vị trí của các pho tượng chứ hoàn toàn không liên tưởng đến võ công. Mấy trăm năm rồi, chưa một ai phát hiện ra bí mật. Truyện "Côn Luân " Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu vốn không hiểu trận pháp, lại thêm mấy hôm nay nôn nóng báo thù nên chỉ miên man với võ công, hai là nhờ may mắn tình cờ có bóng trắng rọi xuống, hiểu ra được chỗ khéo léo hàm chứa trong đó rồi chịu khó suy luận, cứ theo cùng một phương pháp mà nhìn mãi ra, bặt ngàn tượng đá, pho nào cũng chấp thành võ công tuyệt diệu. Thằng bé rạng rỡ mặt mày, quảng hết mọi lo phiền đi. Lưỡng Nghi Áo Trần trận liên tục chuyển động, tám trăm

pho tượng cứ đều đặn trôi qua bên cạnh nó như nước chảy, chẳng khác nào một kho báu sống về võ học, cầu gì được nấy, giúp nó lĩnh hội từng chút, từng chút một.

Lương Tiêu mê mải luyện công, thời gian trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chính Ngọ ngày hôm sau. Thằng bé tập trung cao độ, lòng hoàn toàn không vướng bận. Chưa ra được khỏi trận, cũng chưa bị lạc lối, nhưng bụng thấy đói meo, nó sử dụng một chiêu Hàm quan hóa Hồ⁵, bắt chước tư thế Lão Tử khi cười trâu xanh, tay này ôm ngực, tay kia chống đất, ngồi một lúc; kế đó dùng tư thế Quảng Thành Tử đảo thích đàn lò⁶, uốn hông ra đá hát chân lên, rồi duỗi hai tay, lần lượt diễn tả Mặc Dịch giả thế⁷, Lỗ Ban thác lương⁸; lại ngồi xồm đầy mạnh về phía trước, mô phỏng động tác Liệt Tử⁹ di san, miệng ngâm, lưỡi uốn cong lên, theo đúng kiểu Hàn Phi kết thiết¹⁰; cuối cùng bắt chước Mạnh Kha chi dũng¹¹, uốn ngực thót bụng, đứng ngửa mặt lên, rất có khí khái kiểu “khó khăn nào cũng vượt qua¹²”.

Bài Đại hiền tâm kinh này tương tự Bát đoạn cẩm¹³ của Đạo gia, nhưng cao minh hơn, ưu việt hơn.

Lương Tiêu đánh xong mấy lượt, hai má ửng đỏ, mồ hôi, thân thể sung mãn, chân khí như hạt ngọc lăn khắp các kinh mạch, cảm giác đói ngấu dần dần tan biến. Đang khi tập luyện, chợt có tiếng bước chân vang lên, nó bèn ngoái đầu trông, nhận ra Tà Nguyên đang hí hửng tiến đến gần. Thấy Lương Tiêu ngơ ngẩn nhìn, ông lão ngăn người, “Vì sao nó nghe được tiếng bước chân ta?” rồi lại nghĩ, “Lão phu đa nghi đấy thôi, rõ ràng chỉ là tình cờ.” Tà Nguyên đâu biết Lương Tiêu đang tu luyện tâm pháp tới ngưỡng thông hiểu hết những lẽ huyền bí ảo diệu của trận pháp, tiếng gió bay cỏ động trong vòng một trượng nó còn nắm bắt được nữa là.

Lương Tiêu nhận ra lão già, liền thu thế, lạnh lùng theo dõi. Tà Nguyên cứ tưởng nó sẽ mừng quýnh lên, van nài cầu khẩn mình một phen. Nào ngờ Lương Tiêu lãnh đạm khác hẳn suy đoán của lão, lão ngạc nhiên, nhăn mặt hỏi:

- Nhóc con, có muốn lão phu dẫn ra không?

Lương Tiêu còn cảm lão hôi đêm đã vứt mình lại trong trận đá, nên bĩu môi đáp:

- Ta không ra!

Tà Nguyên dậm bực, nghĩ bụng, “Nhân lúc ở đây không có ai, ta ép thằng bé này khai thật quan hệ của nó với Tiêu Thiên Tuyệt nào.” Nghĩ là làm, lão vụt thò tay chụp lấy vai Lương Tiêu.

Lương Tiêu nghe tiếng gió, lập tức sử chiêu Thủy Hoàng dương tiên¹⁴, lật tay quét ngang, thoát một cái, đầu ngón tay chỉ còn cách hông lão già chừng nửa tấc. Chiêu xuất vừa nhanh vừa mạnh. Tà Nguyên hết sức thối nắc, nhưng không đợi người kinh ngạc, lão khua luôn cây sáo ngọc, đâm xéo vào cánh tay Lương Tiêu, trái phải vẫn vờn ra chớp tới vai nó. Lương Tiêu chợt đổi tư thế như say rượu, loạng choạng mấy bước đã thoát khỏi trái thủ của đối phương, cánh tay hất lên rồi chặt xuống, chiêu này tên gọi Xích tinh trầm xà, lấy từ tích truyện Hán Cao tổ Lưu Bang say rượu chém rắn trắng, nhìn qua thì chân bước nhẹ như không song thực tế sát cơ ẩn tàng.

Tà Nguyên thâm biết lợi hại, bèn lay cây sáo ngọc, điểm vào mạch môn Lương Tiêu. Lương Tiêu trừng mắt thét lớn, vừa thét vừa làm điệu bộ phi ngựa chiến, nhảy phóc lên, song trường múa tới trước, mũi chân đá chếch, theo đúng tư thế Võ Vương huy qua¹⁵. Thằng bé nghênh mặt ra vẻ phẫn nộ trông hết sức tức cười, nhưng tay khua chân đá thì vô cùng tinh diệu, Tà Nguyên thâm kinh ngạc, “Võ công của Tiêu Thiên Tuyệt nghiêng về lối tà dị, đâu có những chiêu số chí đại chí cương, áp đảo thiên quân thế này?” Lão càng đấu càng thấy khó hiểu. Lương Tiêu thì cứ hô hoán hò hét, liên tục sử xuất Thần Nông huy sử¹⁶, Hiền Viên đăng nhạc¹⁷, Nghiêu trí thiên hạ¹⁸, Vũ Vương khai sơn¹⁹, Thuần vũ can thích²⁰, Thương Thang cầu vũ²¹, Thoái tị tam xá²², Văn đình trung nguyên. Tám chiêu liên tiếp đều là công phụ phổ trong các pho tượng thuộc Đế Vương cảnh, gồm cương lẫn nhu, tiến thoái khó lường, ôm cái thế bao trùm vũ trụ, chứa cái hướng nuốt chửng bốn phương.

Tà Nguyên tự trọng thân phận, vốn không muốn ăn thua với một đứa trẻ nên chưa dùng đến nội lực, nào ngờ chiết liên tám chiêu mà vẫn không bắt được nó, ngược lại, thằng nhóc càng đánh càng thêm dũng mãnh, kỳ chiêu diệu chước đổ ra liên miên, lão già thấp thòm trong lòng, một tay hóa giải chiêu Thái Tông định Đường²³, tay kia giắt sáo ngọc vào thắt lưng, đánh ra một lộ Bản Vũ chương, song chương cất lên nhẹ như lông hồng, hạ xuống vững nặng tựa Thái sơn. Lương Tiêu tiếp được hai chiêu thì đã phải thoái lui liên mười bước, bị dồn đến chân một tảng đá lớn. Nó lập cập giờ ngón Tôn Quyền sát hồ hết sức cương mãnh hồng lật lại tương quan, nhưng kinh lực không đủ, chiêu thức chưa trọn đã bị một chương của đối phương đẩy lui. Tà Nguyên cười nhạt, vung hữu chương nhẹ nhàng đập xuống đầu Lương Tiêu. Đúng lúc đó, chợt có người kêu lên:

- Tà lão, xin nhường tay!

Tà Nguyên nhú mày, đoạn thu chương lùi ra sau. Lương Tiêu giương mắt nhìn, thấy Hoa Thanh Uyên đang đứng đằng xa, nó mừng rỡ reo lên:

- Hoa đại thúc, sao bây giờ chú mới tới, làm tôi bị người ta hành hạ đến khổ!

Hoa Thanh Uyên liếc Tà Nguyên, rồi lắc đầu đáp:

- Trận pháp bao la, con lại vô cơ chạy loạn lên, tìm con đâu có dễ!

Lương Tiêu trề môi, trở Tà Nguyên báo:

- Lão này hôi đêm đã tìm thấy tôi rõ ràng, nhưng cố ý không dẫn tôi ra.

Tà Nguyên chột dạ, cười nhạt bảo:

- Nói bậy nói bạ, đêm qua con bé Sương phát bệnh, ta lo mang nó ra khỏi trận nên quên bằng người. Ngoài mặt nói vậy, nhưng trong bụng lão nghĩ,

“Tôi vạ đều tại cái thằng ranh nhà mày, lão phu phải để mày nếm chút mùi cay đắng chứ.”

Lương Tiêu cất vắn:

- Tại sao về sau lão không trở lại cứu ta? Đúng là cố ý hại ta mà.

Tả Nguyên lạnh lùng đáp:

- Thạch trận lúc nào cũng chuyển động, ta ra khỏi trận rồi muốn quay vào tìm người thì phải bắt đầu lại từ đầu. Ngừng một lát, lão tiếp. Và chẳng, ban nãy ta có thổi sáo mấy lần để đánh tiếng, người đâu có trả lời.

Hoa Thanh Uyên gật đầu xác nhận:

- Đúng đấy!

Lương Tiêu nghĩ bụng, “Xem chừng bọn họ có tìm ta thật. Chắc tại ta mãi miết quan sát các pho tượng nên không nghe thấy.” Nghĩ vậy nó hết ngờ vực, ngượng ngịu nhìn xuống, nhưng lòng bất mãn với lão già thì vẫn còn, nó bèn kéo chéo áo Hoa Thanh Uyên bảo:

- Hoa đại thúc, tôi chỉ đi theo chú thôi, không đi với lão già này nữa, đề phòng lão lại hại tôi đi lạc đường.

Hoa Thanh Uyên thấy nó dễ bụng như vậy, bất giác phì cười.

Ba người đi cùng nhau một quãng, Tả Nguyên chợt hỏi:

- Ranh con, ban nãy mày dùng thứ công phu gì thế?

Nghe vậy, Lương Tiêu sực hiểu Tả Nguyên chưa nắm được bí mật ảo diệu của tượng đá, nó bĩu môi tảng lờ, bụng bảo dạ, “Người không phải là người tốt, ta không nói cho người biết đâu.”

Tả Nguyên cụt hứng, mặt mày sa sầm. Ngẫm cho kỹ, lão cảm thấy võ công của Lương Tiêu dường như có cùng một gốc với nhà mình, tuy nội lực còn non yếu nhưng uy lực thì không thể xem thường, bất giác lão thấy bức bối vô cùng.

Ba người đi trong thạch trận chừng bảy tám dặm mà vẫn chưa đến tận cùng, Lương Tiêu ngấm ngấm kinh sợ, “Trận pháp này lớn phát khiếp, nếu đi lạc thì quả thực khó lòng tìm ra.” Nghĩ tới những khổ sở lúc trước, trong lòng vẫn còn hãi hùng, nó nắm cứng chéo áo của Hoa Thanh Uyên, không dám bước chệch mấy mảy.

Đi được nửa đường, Tả Nguyên im lìm rẽ về hướng đông bắc. Vắng mặt lão, Lương Tiêu thoải mái hẳn lên, bèn tíu tít hỏi Hoa Thanh Uyên về những bí ẩn của trận pháp. Phải cái Lương Nghi Áo Trần trận đúc kết tâm huyết bảy đời nhà họ Hoa, nguyên lý hết sức xảo diệu, Hoa Thanh Uyên không thể nói cho mình bạch trong một chốc một lát, đồng thời sợ bị phân tâm mà bước sai, y đành nhắc đi nhắc lại rằng chuyện đó để sau hãy hay. Lương Tiêu ỉu xiu, đang định kể cho Hoa Thanh Uyên biết những bí mật trong thạch trận, thấy vậy lại đổi ý, tự nhủ, “Không nói vội, để sau này ta luyện thành sẽ đem ra dùng, khiến ông ta kinh ngạc một phen.” Nghĩ vậy mặt nó tươi hơn hớn, Hoa Thanh Uyên thấy thằng bé tự nhiên cười toét thì rất lấy làm lạ, nhưng y vốn rộng rãi khoan hòa, chỉ cười đáp lại mà không vặn hỏi gì cả.

Đi hơn ba dặm nữa thì ra được bên ngoài. Lương Tiêu chú mắt nhìn kỹ, đằng trước là những vách đá chất ngất vây quanh một lưng núi dài rộng cỡ vài chục dặm, có mấy ngòi nước chảy dồn về một con suối trong vắt, suối này lại nổi thông hai cái hồ nhỏ, bên hồ um tùm cỏ cây hoa lá, thấp thoáng phía sau là mái cong của những lầu các đình đài. So với cảnh tượng hùng vĩ ở bên ngoài thì trong cốc này giản dị hơn nhiều, có một đài cao dựng bên hồ nước, từ trên xuống dưới và khắp bên phải bên trái đài này còn rất nhiều đồ vật quái lạ.

Lương Tiêu ngạc nhiên cùng cực, Hoa Thanh Uyên bèn dắt nó lên đài, cười bảo:

- Đây là Linh Đài, đoạn chỉ một quả cầu tròn cổ quái được đẩy xoay bằng sức nước, y giới thiệu. Đó là Hồn Thiên nghi, dùng để đo sự vận hành của tinh tú trên trời.

Lại trò một vật bằng đồng trông như cái vò, bên trên có tám con rồng ngâm châu, bên dưới có tám con cóc bằng đồng, y nói:

- Kia là Địa Động nghi, dùng để dự báo núi lở, sóng thần, động đất và núi lửa. Chiếc giá đồng hình tam giác bên trái nó là Lượng Thiên xích, dùng đo độ cao của núi. Cái ống tròn ở bên phải Địa Động nghi tên là Định Hải châm, đo độ sâu của sông biển, nếu dùng chung với Ba Động nghi thì bằng cách xem dòng chảy, người ta sẽ suy đoán được liệu sắp có hạn hán hay lũ lụt.

Hoa Thanh Uyên trở rất nhiều khí cụ và kết cấu muôn hình vạn trạng, giải thích cho Lương Tiêu nghe từng thứ một, trong đó có rất nhiều đồ vật ngộ nghĩnh, tí dụ như cái đồng hồ nước xứ Ba Tư nửa canh giờ lại kêu một tiếng, với hình nhân thủy ngân ca múa theo nhịp, lại có quả cầu pha lê đổ đầy thủy ngân, trên mặt cầu khắc chỉ chít con số, Hoa Thanh Uyên gọi nó là Âm Dương nghi, cho biết khí hậu nóng hay ẩm, mát hay lạnh.

Linh Đài chứa đựng biết bao trí tuệ của các bậc trí giả và thợ khéo từ xưa đến nay. Những điều tai nghe mắt thấy ở đây vượt quá mọi sự tưởng tượng của Lương Tiêu. Lòng chứa chan khâm phục, nó không nhịn được nhảy phắt lên ngồi trên một cỗ xe đồng chỉ nam mà Hoàng Đế dùng để đánh Xuy Vu. Xe đồng chỉ nam cứ mỗi lần điều khiển cơ quan thì có thể tự động chạy lên mấy trượng, người đồng bên phải có cánh tay luôn trở về hướng nam, người đồng bên trái thì vung hai tay gõ trống boong boong.

Lương Tiêu chơi một lúc xong tụt xuống xe, chợt nổi tính nghịch ngợm, nó lại nhảy tót lên Hồn Thiên nghi. Quả cầu này cao quá đầu người, bên trong có một quả cầu khác mô phỏng thiên hà, bề mặt khắc hình các sao, vị trí của mỗi sao đều ứng với vị trí thật của nó trên trời. Lương Tiêu dẫm một chân lên trục cầu, một chân đạp vào mặt cầu thiên hà, nó quay lục cục lục cục, tức thì vị trí của các sao rối tinh cả lên.

Hoa Thanh Uyên không ngăn cản kịp, còn đang bàng hoàng sửng sốt thì nghe có tiếng quát đánh gọn, một bóng người từ tầng trên lướt xuống như bay, vung tay nắm lấy Lương Tiêu ném bịch xuống đất. Thằng bé ngã nhào, mắt nó đom đóm, nó dụi mắt, nhận ra một ông già áo vàng, tóc bạc má hóp đang nhìn mình vẻ giận dữ. Lương Tiêu tức giận bò dậy, vung quyền thoi vào ngực lão ta. Hoa Thanh Uyên giờ tay giữ nắm đấm của nó, lễ phép nói với người kia:

- Minh lão, đều tại Thanh Uyên cả. Xin ông chớ trách nó.

Ông già áo vàng hừ mũi, không thèm liếc y lấy một cái, vẫn nhìn Lương Tiêu:

- Ngươi là ai? Sao dám khuấy tung Hồn Thiên nghi của lão phu lên? Nếu không chinh lại được thì đừng hòng đi xuống!

Lưng Lương Tiêu vẫn còn ê ẩm, nó cúi kinh báo:

- Ta cứ không chinh lại đấy!

Ông già thò tay chop Lương Tiêu lại gần, hai mắt lóe sáng. Lương Tiêu chưa kịp giãy giụa thì đã bị xách bổng lên. Ông già nói:

- Nếu ngươi không nghe, lão phu sẽ ném ngươi xuống.

Linh Đài cao chừng chục trượng, cộng thêm kinh lực của ông già, dẫu Lương Tiêu có mười cái mạng thì cũng chết ngay tại chỗ. Nhưng thằng bé bẩm tính bướng bỉnh, kháng kháng thả chết không thua, nó thét:

- Ta cứ không chinh, ngươi không ném được ta xuống thì là đồ hèn!

Biết ông già đã nói là làm, Hoa Thanh Uyên vội năn nỉ:

- Minh lão, đứa bé này nghịch ngợm, ông đừng chấp nó. Hồn Thiên nghi cứ để Thanh Uyên lo cho.

Lương Tiêu gào lên:

- Hoa đại thúc, chú việc gì phải hạ mình với lão già này?

Hoa Thanh Uyên dở khóc dở cười, nhưng vẫn nín thở tập trung tinh thần, giữ nguyên tư thế nghiêm trang cung kính, nhủ thầm, “Con à, cũng vì con cả thôi.”

Ông già liếc xéo Hoa Thanh Uyên, cười nhạt bảo:

- Ngươi càng ngày càng tồi tệ, dám dẫn người ngoài vào quấy phá Linh Đài. Hừ, nếu ngươi mà làm cung chủ thì e rằng Thiên Cơ cung sẽ bị hủy hoại trong tay ngươi thôi.

Hoa Thanh Uyên đỏ bừng mặt, ấp úng đáp:

- Minh lão... Minh lão dạy phải lắm.

Ông già lạnh lùng nhìn Hoa Thanh Uyên, ra ý khinh bỉ, rồi quăng Lương Tiêu sang một bên, phát tay áo oai vệ bỏ đi.

Lương Tiêu lồm cồm bò dậy, chực đuổi theo, nhưng ông già đi nhanh như chớp, bóng áo vàng thoát biến mất sau rừng hoa đỏ cây xanh. Thằng bé dậm chân cầu nhàu:

- Hoa đại thúc, thế mà chú không cản đường, tôi sẽ tính sổ với lão ta.

Hoa Thanh Uyên nhăn mặt:

- Thôi, tiền sinh đó võ công cao cường lắm, đến ta đây cũng không địch nổi, huống hồ con.

Lương Tiêu hừ mũi:

- Cái chiêu lão ấy dùng để chụp tôi, tuy hơi nhanh, nhưng tôi có cách để phá. Nói đoạn nó đảo chân xuất quyền, người hơi ngửa về sau, song thủ múa lên như hái hoa, chính là chiêu Trang Chu mộng điệp, sau đó uốn mình nhảy lên, Trang Chu mộng điệp biến thành Kê khuyến thăng thiên, chiêu này bắt nguồn từ điển tích Hoài Nam vương Lưu An đời Hán24. Vẫn ở trên không, Lương Tiêu hất chân đá móc, song chưởng chém xéo xuống, chính là chiêu Hứa Thận đồ long. Hoa Thanh Uyên xem xong hai chiêu, cảm thấy biến hóa rất kỳ diệu, quả nhiên có thể khắc chế được thủ pháp của ông già vừa rồi, đến chiêu thứ ba thì phản kích càng thêm sắc bén, y lấy làm quái lạ, đợi Lương Tiêu đáp xuống rồi hỏi:

- Con biết cách phá chiêu, sao lúc đó không chống đỡ?

Lương Tiêu ngăn người, gãi đầu lúng búng đáp:

- Tại... lão ta xuất thủ quá nhanh, tôi chưa nghĩ ra, cũng không kịp trở tay.

Hoa Thanh Uyên cười:

- Thế thì còn nói chuyện gì? Người ta thường bảo, nhanh chân thì được, chậm chân thì trượt, chiêu thức của con dẫu lợi hại cách mấy mà công lực không sánh bằng thì chỉ cần đối phương lẹ hơn, con sẽ mất cơ hội xuất thủ.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Làm thế nào để trở nên nhanh hơn?

- Chỉ có cách cần cù khổ luyện, luyện đến một mức độ nhất định tự khắc sẽ thuần thục, muốn nhanh được nhanh, muốn chậm được chậm.

Lương Tiêu im lặng suy nghĩ, lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải luyện thành công phu, sau này sẽ tóm lấy lão già đó ném văng xuống cho nát đất.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sau một vụ ầm ĩ như thế, thằng bé cũng tiu nghỉu, chẳng còn lòng dạ nào mà chơi nghịch được nữa, bèn lẳng lặng theo Hoa Thanh Uyên xuống đài. Hai người đi xuyên qua một vạt rừng, đằng trước dương liễu xanh xanh ôm quanh nhà cửa, tường trắng uốn lượn chạy dài đến mấy dặm liền. Họ bước qua một khuôn cửa vuông, có mùi thơm rất lạ tràn tới, khắp nơi ngan ngát những hoa nghìn tía muôn hồng, đó đây dập dìu nào ong nào bướm.

Hai người đi xuyên qua mấy căn thủy tạ, thẳng gặp tùy tùng hoặc thị nữ, họ đều mỉm cười chào hỏi Hoa Thanh Uyên, không hề có sự phân biệt chủ tớ, Lương Tiêu hâm mộ lắm, “Ai cũng quý Hoa đại thúc, nếu ta được một nửa cái tính hiền lành dễ mến của ông ấy thì tốt biết bao.”

Hai người đi gần đến một ô cửa tròn, trước cửa chạm đôi câu đối, Lương Tiêu nổi hứng đọc:

- Chân... tục, à, ở giữa là những chữ gì đây? Rồi nhìn sang cột đá bên trái, nó cau mày. Điều... tâm, ơ, người này không biết viết hay sao ấy nhỉ?

Hoa Thanh Uyên nín cười bảo:

- Tiêu nhi, chữ dạng cuồng thảo thế này, không phải ai cũng viết được đâu. Ghép lại, đọc là, “Chân thủy tẩy trần tục, Thanh âm địch phạm tâm.” Ừ, hàng chữ nằm ngang trên kia con có đọc được không?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn, đoạn xướng lên:

- Tâm thủy mặc... Rồi tự biết đọc sai, nó đỏ mặt xấu hổ.

Hoa Thanh Uyên thở dài bảo:

- Đó là Cầm Tâm Thủy Tạ.

Lương Tiêu nhìn thật kỹ, nhận thấy những con chữ tự nhiên phóng khoáng, có vẻ rất hợp với tính cách mình, lại trở vào phần lạc khoản dưới câu đối, đọc từng chữ một:

- Lạc hồn Cuồng Sinh tửu thư.

Hoa Thanh Uyên chữa:

- Đại khái là đúng rồi đó. Nhưng không phải lạc hồn, mà là lạc phách, cũng không phải tửu thư, mà là túy thư²⁵.

Lương Tiêu đắc ý cười đáp:

- Lạc hồn lạc phách, tửu thư túy thư gì cũng như nhau cả thôi.

Hoa Thanh Uyên mỉm cười, chợt nghe trong cửa có tiếng đàn vắng ra, y không nói năng gì nữa, dắt Lương Tiêu bước vào ô cửa tròn.

Đi một lúc thì đến cuối nhà thủy tạ, nơi đó đặt một lò hương tử kim khói trắng nghi ngút, mùi long diên hương tràn ngập không gian. Một người đàn bà vận áo thâm đang ngồi xếp bằng, đôi tay thon trắng muốt đặt diu trên cây đao cầm²⁶. Hoa Mộ Dung đứng bên trái bà ta, Hoa Hiểu Sương thì đang tựa vào lòng một thiếu phụ tuyệt đẹp vận áo lam. Mọi người trông thấy Lương Tiêu, đều mỉm cười, nhưng không nói gì.

Người đàn bà chơi đàn trông chưa quá ba mươi tuổi, khuôn mặt băng giá, mắt như nước hồ thu, cao nhả diễm lệ, nói là thiên hương quốc sắc cũng không quá, tuy rằng phục sức giản dị, nhưng hình dung nghi biểu vẫn toát ra một vẻ tôn quý đài các khiến người ta ngưỡng mộ.

Tiếng đàn dạo đầu dịu dàng phiêu hốt, như phù dung đầm sương, như ngọc lan chím chim khiến trái tim rung động. Thấy Hiểu Sương mỉm cười với mình, Lương Tiêu chực gọi chào, chợt tiếng đàn vút lên như vách đá cao vạn trượng, hiểm trở cheo leo không thể trèo tới nơi, thằng bé bỗng giật bắn mình. Người thiếu phụ nhủm mày, bịt hai tai Hiểu Sương lại. Tiếng đàn càng lúc càng lạnh lốt, chạy tuốt tới cung Vũ²⁷, chấp chới đến tận chân mây. Tơ lòng

Lương Tiêu cũng bị kéo căng lên. Đột ngột, tiếng đàn chùng lại, từ đỉnh cao chót vót lẫn tòm xuống vực sâu thăm thẳm, trái tim Lương Tiêu cũng rơi theo, tâm trạng tán loạn tê mê bởi hai thái cực đó.

Tiếng đàn bồi hồi một lúc ở âm vực thấp, đoạn từ từ bốc cao, thoát tiên tí tách như mưa đổ rừng hoa, dần dần khúc đầu Hán Sở chiến trường, nghe ra tiếng sắt tiếng vàng chen nhau; qua một lúc lâu, đàn trỗi lên như bình ngọc nứt vỡ, rền rĩ như sét chạy ngang trời, loáng thoáng phong lôi nổi trận bời bời, Lương Tiêu nghe mà trào sôi khí huyết, tim đập tựa trống dồn. Đúng lúc đó, tiếng đàn lại trỗi xuống, xong đôi ra trầm lắng khoan thai, gọi lòng vợ nhớ chồng, gọi lời uyên ương già biệt, khúc đầu Tư Mã Phụng Cầu, nghe ra như oán như sầu phải chăng? Cứ khoan nhặt thế một hồi, cuối cùng âm thanh lặng tắt. Mọi người bàng hoàng nhận ra, sáu dây đàn đã đứt hết tự bao giờ.

Người đàn bà áo thâm ngơ ngẩn nhìn dây đàn đứt hồi lâu, thẳm nhủ, “Ly Sầu dẫn ơi Ly Sầu dẫn, đàn mãi cũng chỉ gánh lấy đau thương đứt ruột mà thôi.” Bà nhói tim, đẩy dao cầm sang một bên, ngược nhìn lên, bắt gặp Lương Tiêu đầm đìa nước mắt, bà bỗng ồ một tiếng, bụng bảo dạ, “Nó còn nhỏ vậy mà cũng hiểu được tiếng đàn ư?”

Mọi người thấy Lương Tiêu giọt vắn giọt dài, thấy đều kinh ngạc. Hoa Mộ Dung hỏi:

- Vì sao người khóc?

Lương Tiêu nghe hỏi bưng tỉnh, vội vàng chùi nước mắt, cao giọng đáp:

- Có ma nào khóc đâu, mắt... mắt lão tử vương hạt bụi.

Hoa Mộ Dung cười thẳm, đoạn bắt bẻ:

- Nói dối mà không biết cách, ai ở đây cũng trông thấy người khóc mà.

Lương Tiêu then quá hoá giận, chửi vung lên:

- Ừ ta khóc đấy! Khóc cho chết cụ cô đi!

Hoa Mộ Dung nổi giận vung quyền. Người đàn bà áo thâm mỉm cười khoát tay, cô gái đành hạ nắm đấm xuống, trừng mắt hậm hực nhìn Lương Tiêu.

Bà nọ chăm chú ngắm thẳng bé, cười hỏi:

- Hiểu Sương cứ nhắc Tiêu ca ca mãi, ra là người đó phải không?

Lương Tiêu liếc nhìn Hiểu Sương, gật đầu. Người đàn bà bèn vẫy tay bảo:

- Lại đây nào!

Thấy thái độ bà ta thân thiện, vả chăng mọi người không ai ngăn cản gì, Lương Tiêu bèn bước tới. Thành linh, người đàn bà vụt thò hữu thủ ra, bàn tay mềm như một cánh bướm lớn màu trắng phất vào huyệt Khúc trí nơi khuỷu tay thẳng bé. Lương Tiêu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức thi triển Đàn tự quyết trong Như Ý Áo Ma thủ, ngửa tay co ngón lại rồi búng vào mạch môn người đàn bà. Trước đây Tiêu Thiên Tuyệt đã dùng chiêu này đâm mù mắt Văn Vạn Trình. Công lực Lương Tiêu còn non, nhưng chiêu thức rất tinh diệu, rất đáng chú ý.

Người đàn bà mỉm cười, bàn tay chắp chới như bướm lượn nhành hoa, lướt qua ngón tay Lương Tiêu, rồi xòe hai ngón trắng muốt xoáy nhẹ vào huyệt “Thiếu uyên” của thẳng bé. Lương Tiêu vội thò cả tay phải ra hỗ trợ tay trái, hữu thủ sử Phong tự quyết đẩy lui hai ngón tay đó, tả thủ sử Câu tự quyết, nắm ngón tay tựa bừa cào móc vào huyệt Thái dịch của người đàn bà, song cánh tay bà ta như vô hình, thoát một cái đã thoát ra khỏi hai bàn tay thẳng bé. Lương Tiêu định nhảy theo, nắm ngón tay của bà nọ đã như gió phất tới ngực nó, không biết làm thế nào, Lương Tiêu đành liên tục giờ Phá tự quyết, Niếp tự quyết ra chiết giải.

Hai người đứng cách nhau qua cái kệ đàn, ba bàn tay múa may chòn vòn. Người đàn bà ngồi ngay ngắn, tuy chỉ dùng một cánh tay nhưng rất bay bổng thư thái, thiên biến vạn hoá, trong khi Lương Tiêu thờ hồng học. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai mươi tư quyết của Như Ý Áo Ma thủ, gồm Câu, Khuyên, Khiêu, Hoàn, Đàn, Phá, Nữ, Niết, Thôi, Nã, Huy, Phất, Tiệt, Phách, Điem, Sáp, Niêm, Chiết, Phong, Án, Tỉ, Trảo, Triền, Niếp 28 đều đã được Lương Tiêu lần lượt đem ra dùng hết, nhưng nó vẫn không sao thoát thân nổi. Trong thoáng chốc đã chiết giải đến trăm chiêu, cuối cùng Lương Tiêu sử Triền tự quyết, thò song thủ vịn cổ tay người đàn bà. Bà ta như rồng đòi mảy thanh tú, giờ tay giật cánh khuỷu Lương Tiêu. Một luồng đại lực ồ ạt đổ sang đây thẳng bé ngồi phệt xuống, khiến nó trượt đi hơn một trượng trên sàn đá xanh, cuối cùng lưng xô đánh bình vào lò hương tử kim. Lương Tiêu hoa mắt váng đầu, chực buột chửi, chợt nghe Hoa Thanh Uyên kêu lên với người đàn bà nọ, giọng gấp gáp:

- Mẹ!

Nó ngó sang những pho tượng khác, bỗng bàng hoàng sức hiểu, thì ra mỗi pho tượng khi giờ tay, giờ chân hoặc ngửa mặt nhìn đều chứa đựng một đường quyền rất tinh tế, phối hợp cùng nhau thì tạo thành võ công. Lương Tiêu cố hình dung mấy chiêu, cảm thấy tinh vi ảo diệu, cực kỳ lợi hại, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Nguyên tám trăm pho tượng đá này là một câu đố phức tạp do tiền nhân để lại, trải qua bao tuế nguyệt vẫn đứng ở đây, mãi cho đến nay mới có người lần ra sự bí ẩn bên trong.

Hai trăm năm trước, sau khi trải qua đủ mọi truân chuyên, Thiên Cơ cung truyền được đến đời thứ bảy, cũng là thời điểm xuất hiện một kỳ tài võ học là

Hoa Lư Thủy. Người này mười bảy tuổi trở thành đệ nhất cao thủ của Thiên Cơ cung, ba mươi tuổi thì nhìn khắp giang hồ đã khó tìm ra địch thủ. Cũng tới đời ông ta, võ công Thiên Cơ cung lập riêng được thành một phái. Trong vòng năm trăm năm cho đến lúc đó, chỉ luận về võ công thì Hoa Lư Thủy là đại cao thủ độc nhất vô nhị của Thiên Cơ cung.

Giữa thời loạn, nhà họ Hoa coi bảo tồn sách vở là nhiệm vụ của mình. Cũng vì thế, luyện võ tuy cần nhưng chỉ là thứ yếu, mọi người trong cung dồn hết sức lực vào thu lượm điển tịch và xây dựng Lưỡng Nghi Áo Trần trận. Đến năm Hoa Lư Thủy ba mươi tuổi thì đã hoàn tất việc khơi sông mở núi, chế tạo bánh xe, trồng cây gây cỏ, chiếu theo sơ đồ thì đã đến lúc kết nối các cơ cấu bí mật, lắp đặt các cột đá di động.

Hoa Lư Thủy võ công xuất quỷ nhập thần, song đệ tử trong cung không một ai kế thừa được y bát của ông. Ngoài mặt vẫn bình thường nhưng lòng ông thì vô cùng tiếc hận. Nhìn những cột đá vươn thẳng, bỗng nhiên ông nảy ra một ý tưởng kỳ lạ là khắc những cột đá thành tám trăm bậc thánh hiền, đồng thời đem những công phu lợi hại nhất của đời mình phổ vào tượng đá, chỉ cốt xem xem thế hệ sau có ai nhận ra chỗ ảo diệu ẩn chứa bên trong không. Nếu có người khám phá được thì tức là khả năng lĩnh ngộ của họ không kém gì ông, xứng đáng tiếp truyền y bát.

Việc điêu khắc tám trăm pho tượng đã lấy đi hầu hết sức lực của vị đại cao thủ. Lúc hoàn thành công trình, Hoa Lư Thủy đã già lụ khụ. Nhìn đám con cháu kẻ thì nghiền ngẫm số học, kẻ thì miệt mài lao động, mấy chục năm trời không một ai nhận ra bí mật trong tượng, ông cụ như chết cả cõi lòng, nhưng bẩm tính vô cùng kiêu ngạo, đã không ai khám phá được, ông cũng không chịu gọi ý, cương quyết ôm theo bí mật đó vào quan tài, lúc hấp hối chỉ trăng trối một câu:

- Ra đó dễ, giải đó khó. Người đời sau muốn nhìn ra thâm ý của lão phu thì phải có thiên tư trác tuyệt, hoặc ít nhất phải có cơ may hơn người.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Khả thị duy ngã

Nữ tử áo đen cười nhẹ, tay như hồ điệp xuyên hoa, nhanh nhẹn tránh khỏi chỉ lực của Lương Tiêu, hai ngón tay trắng như tuyết nhẹ nhàng điểm tới "Thiếu Uyên" huyết của Lương Tiêu. Nó cấp tốc dùng hữu thủ sử "Phong Tự Quyết" ngăn hai ngón tay của nàng, tả thủ sử "Cầu Tự Quyết", năm ngón như lưỡi bừa, móc lại nhằm huyết "Thái Dịch" của nữ tử, nhưng cánh tay nữ tử tựa như không phải làm bằng xương thịt, chớp nhoáng đã từ giữa song thủ của nó thoát ra. Lương Tiêu toan lùi lại thì năm ngón tay của nữ tử đã nhẹ nhàng như gió nhắm vào ngực nó phẩy tới, nhưng nó không chịu kém liên tiếp sử hai chiêu "Phá Tự Quyết" và "Niệp Tự Quyết" để hóa giải. Truyện "Côn Luân "

Hai người cách xa giá đàn, ba cánh tay xoắn vào nhau. Nữ tử vẫn thản nhiên ngồi một chỗ, tuy chỉ dùng một tay nhưng phiêu hốt không chừng, thiên biến vạn hóa làm Lương Tiêu không có thì giờ để thở, nó đã dùng nhị thập tứ quyết của "Như Ý Huyền Ma Thủ" gồm có 'câu quyền, thiêu hoàn, đạn phá, nữu niết, thôi nã, huy phát, tiết phách, điểm sáp, niêm chiết, phong án, tê trào, triền niệp,' sau một lúc liên tục sử ra vẫn vô phương thoát thân. Chỉ trong khoảnh khắc nó đã đánh hơn trăm chiêu, Lương Tiêu lại sử Triền Tự Quyết, song thủ nó nhắm vào cổ tay của nữ tử để vận. Đôi mày xinh đẹp của hắc y nữ tử khẽ động, co tay lại đẩy vào khuỷu tay Lương Tiêu, nó chỉ thấy một đạo đại lực tràn tới như nước lũ, tức thì bị đẩy ra xa hơn một trượng, ngã ngồi trên nền đá xanh, lưng lại đụng vào lư hương vàng bình một cái. Lương Tiêu đầu vầng mắt hoa, ngoát miệng toan mắng chửi thì chợt nghe Hoa Thanh Uyên hướng về nữ tử áo đen hấp tấp gọi: "Mẹ!" Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu nghe vậy thì trông nó giống như vừa nuốt vào mấy chục con nhái, miệng há ra không ngậm lại được, chỉ ngẩn ra nhìn trân trối nữ tử y phục đen. Nữ tử này đoán được nó đang nghĩ gì mỉm cười nói: "Không sai, lão thân là Hoa Vô Xuy, cung chủ Thiên Cơ cung." Lương Tiêu lấy làm lạ: "Bà...bà là bà nội của Hiếu Sương?" Hoa Vô Xuy gật đầu: "Ừ."

Lương Tiêu định thần trở lại: "Bà...bà so ra trẻ hơn nữ nhi của bà? Bà không thể già sao?" Hoa Mộ Dung nghe lời nó giống như có kim châm, muốn nhân cơ hội này để trêu chọc cô thì tức giận lắm nhưng đang có mẫu thân ở đó nên không tiện phát tác. Hoa Vô Xuy hơi rung lên vì bật cười: "Thế gian thực có tuổi thanh xuân vĩnh viễn sao? Ta bất quá tu luyện huyền công cũng có chút ít thành tựu, đại khái là so với người thường thì có trẻ hơn một ít nhưng sinh lão bệnh tử vẫn theo lẽ tự nhiên. Lẽ tự nhiên bao trùm tất cả, không có lối thoát!" Trong giọng nói tiếng cười có âm hưởng của sự cô độc triền miên bất tận, Lương Tiêu nhìn kỹ quả thấy ở đuôi mắt bà có nếp nhăn rất nhỏ khó mà nhìn thấy.

Hoa Vô Xuy nhìn Lương Tiêu một lúc bỗng nhiên nói: "Tiêu Thiên Tuyệt có ba đại đệ tử, hai nam một nữ." Câu nói này hết sức đột ngột, Lương Tiêu nghe được thì ngạc nhiên vô kể, không biết tại sao bà ta lại đề cập tới việc này, bỗng lại nghe Hoa Vô Xuy nói: "Đại đệ tử Tiêu Lãnh người Khất Đan, đồng tộc với Tiêu Thiên Tuyệt, lúc trước ở Khố Nhĩ Lí Đài, với một ngọn Hải Nhục Dao áp phục quần hùng Tây Vực, chính là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng của Mông Ca Hân. Nhị đệ tử Bá Nhan, là người Mông Cổ Bát Lạt Bộ, tinh thông binh pháp, kiêu dũng tuyệt luân, trợ giúp Hốt Tất Liệt bình định chư vương, là trọng thần của triều Nguyên, thống suất thiên quân vạn mã; Còn tam đệ tử là Tiêu Ngọc Linh, theo lời đồn là hậu duệ của hoàng tộc Mông Cổ."

Lương Tiêu không hiểu tại sao bà ta lại đột nhiên giải thích chuyện này, lòng cảm thấy kỳ quái. Lại nghe Hoa Vô Xuy mỉm cười nói: "Lúc trước ta đã dùng 'Xuyên Hoa Điệp Ảnh Thủ' đấu hơn một trăm chiêu với Tiêu Thiên Tuyệt, đối với 'Như Ý Áo Ma Thủ' của y tuy không hiểu tâm pháp nhưng chiêu thức thì vẫn nhớ rõ. Công phu 'Như Ý Áo Ma Thủ' của người tuy hóa hầu còn thấp nhưng chiêu thức biến hóa so với Tiêu Thiên Tuyệt là một. Nếu không

phải do đích truyền quyết khó đạt đến mức này. Có người nói Tiêu Thiên Tuyệt vũ công chuyên về qui dị, thực ra đã coi thường y. Nghe nói tam đại đệ tử của y, Tiêu Lãnh thiện về qui dị ngoan độc, Bá Nhan thiện về cương mãnh sắc nhọn, chỉ có Tiêu Ngọc Linh thiện về linh động phiêu dật, như ta thấy vừa rồi thủ pháp của người chuyên về phiêu dật linh động, đúng là người đã được Tiêu Ngọc Linh chân truyền!"

Khuôn mặt nhỏ của Lương Tiêu trắng bệch, cắn môi: "Hay lắm, bà biết nhiều điều nhỉ?" Hoa Vô Xuy cười: "Không sai, ta biết nhiều điều." Lương Tiêu lớn tiếng: "Bà cũng giống như mấy lão đầu từ không cho ta đi, đúng vậy không?" Hoa Vô Xuy cười: "Nói vậy cuối cùng là người đã thừa nhận?" Lương Tiêu tuy trăm lần không muốn thừa nhận Tiêu Thiên Tuyệt là sư công nhưng đã bị mọi người nhìn thấy cả, và lại cũng chẳng còn cách nào khác đành chu mỏ nói: "Thừa nhận thì thừa nhận." Hoa Vô Xuy cười nhẹ: "Kì thật ta không hoàn toàn biết chắc." Lương Tiêu ngẩn ra, lại nghe Hoa Vô Xuy nói: "Tam đại đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt tên tuổi vang dội thiên hạ không ai không biết, ta thật đã cùng Tiêu Thiên Tuyệt giao thủ, nhưng sở trường của ba đại đệ tử của y là ta tự nghĩ ra, nói Tiêu Ngọc Linh chuyên về linh động phiêu dật chẳng qua là do ta đã thấy công phu của người nên mới nói như vậy!" Bà ta vừa nói đuôi mắt vừa lộ vẻ cười cười, Lương Tiêu không nhịn nổi phải thất thanh la lên: "Bà...bà là kẻ lừa gạt."

Hoa Vô Xuy cười: "Đúng vậy, chỉ nên trách người quá ngu ngốc nên bị ta lừa." Rồi bà tiếp lời: "Người muốn học Thái Ất Phân Quang Kiếm sao?" Lương Tiêu buột miệng nói: "Đúng vậy." Hoa Vô Xuy cười: "Ta có thể dạy người" Lương Tiêu cả mừng: "Hay quá, đa tạ." Hoa Vô Xuy khẽ lắc đầu, thờ dãi: "Bất quá..." Lương Tiêu trong lòng trầm xuống, hấp tấp hỏi: "Bất quá thế nào?" Hoa Vô Xuy thân nhiên nói: "Bất quá người quá ngu dốt, dù có cố gắng cả đời cũng luyện không thành!" Lương Tiêu như bị sét đánh, kêu lên: Bà...bà nói gì...ai quá ngu dốt, ta ... ta ..." Nó từ nhỏ đã hay gây chuyện thị phi nên kiêu thoá mạ nào cũng đã bị chửi qua, nhưng chưa từng có ai nói nó "quá ngu dốt", mà người nói nó thông minh thì lại nhiều. Câu này của Hoa Vô Xuy, quả thực nó nằm mơ cũng không nghĩ tới. Hoa Thanh Uyên thấy vậy toan nói nhưng Hoa Vô Xuy đã xua tay, ông hơi biến sắc nhưng đành ngồi im.

Lương Tiêu trầm mặc hồi lâu rồi bất ngờ nói lớn: "Ta không ngu, chỉ cần bà dạy ta nhất định sẽ học được, chỉ cần bà hỏi một câu, ta nhất định sẽ trả lời được." Hoa Vô Xuy cười: "Tốt lắm, vậy để ta hỏi người. Ừm, trước Tề Nguyệt cốc có một bức tường đá, trên mặt có khắc mười bài toán kể ra cũng không phải cực khó, người mà giải được thì đúng là thông minh, người muốn học môn công phu gì ta sẽ dạy hết cho người." Hoa Thanh Uyên và Hoa Mộ Dung nghe câu này thì há miệng cứng lưỡi, mỹ phụ áo lam cũng tròn mắt, chỉ có mình Hiểu Sương không hiểu rõ ý bà nội nên chỉ nhìn tỏ mầu với thần sắc ngớ ngẩn.

Lương Tiêu gãi đầu suy nghĩ cả hồi lâu mới hỏi: "Bài toán là cái gì?" Chúng nhân không nhìn được bật cười, Hoa Vô Xuy cũng phải mỉm cười nói với nó: "Điều đó mà cũng không biết, lại còn nói người không ngu dốt ư?" Lương Tiêu trong lòng biết là mình không ngu dốt, nhưng câu đó sai lầm thế nào nó cũng không thể giải thích rõ ra được. Tâm khí nó vốn cao ngạo, không dễ dàng chịu nhận thua, liền lên tiếng đáp ứng: "Bài toán thì bài toán, ta nhất định không thua." Hoa Mộ Dung không nhịn được lên tiếng: "Cái này không phải là hơn thua, mà là..." bỗng thấy ánh mắt Hoa Vô Xuy nhìn sang, đột nhiên im bặt. Ánh mắt Hoa Vô Xuy lại xoay chuyển, vừa cười vừa nói: "Người là đứa hài tử có rất nhiều đảm khí, tốt lắm, chúng ta kích chường làm tin, không được nuốt lời." Vừa nói lại đưa cánh tay thon trắng như ngọc ra. Lương Tiêu hăng hái, cùng bà ta kích chường nói: "Ai mà nuốt lời thì đúng là con chó con." Ân ước lại nghe Hoa Mộ Dung lăm bằm trong miệng, hình như mắng nó: "Tiểu tử không biết sống chết." Bất giác trừng mắt nhìn lại cô, trong lòng nghĩ: "Người mới là không biết sống chết." Đang nghĩ tới đây thì bỗng nghe có tiếng bụng sôi ục ục. Hoa Vô Xuy nghe âm thanh này thì cười nói: "Ta quên mất người đói bụng đã một đêm rồi." Bà liền gọi một thị nữ đưa Lương Tiêu đi ăn cơm. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu ngênh ngang ra khỏi cửa, Hoa Mộ Dung liền kêu lên: "Mẹ..." Hoa Vô Xuy trừng mắt nhìn cô, mục quang quét sang mỹ phụ áo lam, mỹ phụ này đứng lên kéo Hoa Hiểu Sương nói: "Hiểu Sương, chúng ta về thôi." Hoa Hiểu Sương cười: "Mẹ, chúng ta cùng đi ăn cơm với Tiêu ca đi." Mỹ phụ áo lam thấy Lương Tiêu thô dã vô lễ thì lòng hết sức không vui, toan từ chối nhưng lại thấy Hoa Hiểu Sương đang cười tít mắt vô cùng hứng chí thì lòng bất nhẫn không muốn trái ý cô, chỉ nói: "Hay lắm."

Hoa Mộ Dung chờ cho hai người đi xa mới cau mày nói: "Mẹ, mẹ cố ý làm khó nó à? Cho dù tiểu tử đó có một trăm năm cũng không thể nghĩ đến chuyện giải cho ra 'Thiên Cơ Thập Toán'!" Hoa Thanh Uyên cũng nói: "Không sai, mười bài toán không thua gì thiên lý, đừng nói đến trong Thiên Cơ cũng không ai giải được hết mà phóng mắt tìm cả thiên hạ cũng không có ai giải được." Sắc diện y đầy vẻ sầu khổ hồi lâu, cực kỳ bối rối.

Hoa Vô Xuy ngồi xếp bằng nhắm mắt, cười nhạt: "Chẳng lẽ các con muốn dạy cho nó 'Thái Ất Phân Quang Kiếm' ư?" Huỳnh muội hai người nhìn nhau, Hoa Thanh Uyên nói: "Tính nó vốn không xấu, và lại đã cứu mạng hài nhi." Hoa Mộ Dung cũng nói: "Đúng vậy, tuy nó cứng đầu, nhưng khi có chuyện khẩn yếu quan đầu xảy ra thì nó lại xử sự rất hợp với nhân tâm..." Nói chưa dứt lời thì Hoa Vô Xuy bỗng mở mắt ra cười nhạt: "Nếu không phải là duyên cơ đó, chỉ bằng vào chuyện nó biết công phu của Tiêu Thiên Tuyệt cũng đủ cho ta giết nó rồi, làm gì phải vòng vo với nó? Con phải biết, ngày trước Tiêu Thiên Tuyệt xông vào Quát Thương sơn, trấn thủ tại chân Thạch Trử phong, liền tiếp đó thương lục đại ca thủ của chúng ta, thúc phụ của con là Hoa Vô Tương đã chết yếu trong tay hắn. Hừ, nếu không nhờ có Thái Ất Phân Quang kiếm thì ai có khả năng bức hắn phải bỏ đi chứ? Ta làm sao có thể đem môn trấn cung tuyệt học để dạy lại cho truyền nhân của hắn?" Mắt bà róm rộ, so với đáng vẻ ôn hòa nhã nhặn trước đó thì thật là một người khác biệt hoàn toàn.

Hoa Mộ Dung nói: "Cho dù là vậy, nhưng có câu: giết gà cần gì đến dao mổ trâu, mẹ hà tất phải phí công lớn lao như thế, tiểu tử đó đối với số thuật nhất khiếu bất thông, tùy tiện đưa ra một đề mục là đủ, cần gì phải dùng tới Thiên Cơ Thập Toán làm khó nó?" Hoa Vô Xuy liếc nhìn cô rồi lạnh lùng nói: "Cái này gọi là vạn vô nhất thất, nếu không đưa ra đề mục đặc biệt, con vốn không biết xấu tốt, nói không chừng lại bí mật dạy nó lừa ta thì sao?" Hoa Mộ Dung bị bà ta nói ra tâm cơ thì mặt đỏ tới mang tai. Hoa Vô Xuy nói: "Nói đến đây thôi, bây giờ ta cần phải nhập định ngay. Các con truyền lệnh xuống rằng trong cung bất kể là ai cũng không được chỉ dẫn cho tiểu tử đó một chút học vấn hoặc vũ công nào, nếu kháng lệnh thì cứ y theo cung quy mà xử trí." Bà lại nhìn sang con gái, cười nhạt nói: "Cả hai con cũng không ngoại lệ!" Nói xong nhắm mắt lại, Hoa thị huỳnh muội không kim được nhìn nhau rồi song song rời khỏi Cẩm Tâm thủy tạ.

Hoa Mộ Dung ra khỏi cổng tròn, nói với giọng sầu não: "Ca ca, hiện giờ mình làm sao cho phải?" Hoa Thanh Uyên than: "Mẫu thân tâm ý đã định, tuyệt không thể canh cải. Nhưng chúng ta có thể khuyên Lương Tiêu dẹp bỏ ý muốn học kiếm pháp." Hoa Mộ Dung lắc đầu: "Tiểu tử này tuy còn nhỏ nhưng tính tình cực kỳ cố chấp, chỉ sợ huynh khuyên nó không được đâu." Hoa Thanh Uyên cười khổ: "Huynh cần phải hết sức mình rồi sau đó mới an phận theo số trời." Khi quay sang hỏi một nha hoàn thì biết Lương Tiêu đã đi về Họa Mi Hiên phía tây bắc để ăn cơm, họ liền cất bước đi về phía trước.

Gần đến cổng thì họ nghe Lương Tiêu la: "Muội nhìn huynh gì vậy? Hừm, cho là cách ăn cơm của huynh không thoải mái à?" Tiếp đó họ lại nghe tiếng

của Hoa Hiểu Sương: "Tiêu ca ca, anh ăn cơm kiểu gì thật kì quái!" Lương Tiêu nói: "Kì quái thế nào?" Hiểu Sương cười: "Anh dùng tay bốc, chẳng có ai khác ăn kiểu này cả mà?" Lương Tiêu cười nhạt: "Ăn kiểu này thật là thông khoái, ta không học các kiểu cách làm bộ, kiểu cách thì ta lại không ăn được." rồi lại hừm một tiếng, bỗng thích thú hỏi: "Thấm thấm mặc áo lam này, có phải bà là mẹ của Hiểu Sương không?"

Lại nghe giọng của mỹ phụ áo lam: "Đúng vậy! Ta họ Lăng tên là Sương Quân." Khẩu khí lãnh đạm tựa hồ có ý không vui, có lẽ vì không thích kiểu hỏi thô dã của Lương Tiêu. Lại nghe Lương Tiêu cười: "Hai người thật là giống nhau." Lăng Sương Quân đáp: "Chuyện này cũng tự nhiên thôi, người không giống mẹ người sao?" Lương Tiêu đáp lời: "Mẹ tôi nói tôi rất giống cha, cha tôi lại nói tôi giống mẹ, cuối cùng thì giống ai tôi cũng không biết nữa." Rồi không nghe gì nữa.

Hoa Thanh Uyên chân chừ ngoài hiên một lúc lâu, cuối cùng mới bước vào trong thì thấy Lương Tiêu đang ngồi ngẩn ra, hai mắt hơi đỏ, nó thấy y bước tới thì nhảy lên: "Hoa đại thúc, ông tới rồi tốt quá, mau đưa cháu đi xem mấy cái đề toán mới đó đi!" Hoa Thanh Uyên bị nó hỏi như vậy, bao nhiêu ngôn từ nghĩ ra trước đó đều không nói ra được nữa, đành trì hoãn: "Cần gì phải gấp vậy? Hay là người hãy nghỉ ngơi một hôm thì tốt hơn!" Lương Tiêu nín lấy áo y, kêu ầm ỹ: "Không được, không được, cháu muốn đi xem, cháu muốn đi xem." Hoa Thanh Uyên căn nó không được đành phải đưa nó đi, đi được khoảng một dặm lộ trình thì tới "Lưỡng Nghi Áo Trần" trận, đến trước một vách đá xanh cạnh đó nói: "Ồ đây rồi." Lương Tiêu thấy vách đá có khắc đủ loại dấu hiệu kì quái, cái chấm cái tròn, cái ngang cái dọc, và nhiều chữ viết nhưng nét chữ khó đọc, hàm nghĩa lại cao thâm, Lương Tiêu nhìn hết một lượt nhưng không hiểu gì cả, trên chỗ khắc văn chương lại có một khối loang lổ, lan cả vào văn tự làm nét chữ trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Lương Tiêu nhìn một lúc lâu, khi hết còn kiên nhẫn được nữa mới hỏi: "Hoa đại thúc, mấy cái này cuối cùng là cái gì?" Hoa Thanh Uyên than: "Cái này được gọi là Thiên Cơ Thập Toán, chính là mười đề toán do các cao nhân nhiều đời trước của Thiên Cơ cung ghi lại." Lương Tiêu hỏi: "Tại sao cháu lại chẳng hiểu chút gì?" Thần sắc Hoa Thanh Uyên âm trầm: "Tiêu nhi, người nhất định phải học kiếm pháp hay sao?" Lương Tiêu gật đầu. Hoa Thanh Uyên thở dài và trầm mặc một lúc rồi nói: "Nếu người hoàn toàn giải được thập đạo toán đề, ta không cần người, nhưng ta chỉ sợ..." Y muốn nói lại thôi, nhìn quanh không thấy ai, liền hạ giọng nói, "Nếu người có chỗ không minh bạch hãy tới Thiên Nguyên Các để tìm đọc bút kí của các toán học đại gia cổ đại, nếu vẫn không giải được thì van lãn không nên miễn cưỡng." Lương Tiêu gật đầu nói: "Cháu nhất định giải được." Hoa Thanh Uyên chỉ biết cười khô, vỗ lên đầu nó rồi lặng lẽ bỏ đi.

Lương Tiêu xem xét cho đến chiều, trời đã tối đen, trong đầu nó hỗn loạn một mớ vẫn không ra đầu mối. Nó trở về phòng ngủ thẳng một giấc, hôm sau sáng sớm đã trở dậy, hỏi một thị nữ vị trí của Thiên Nguyên Các. Thị nữ này liền đưa nó tới trước một tòa lầu các nguy nga và nói: "Chỗ này đây." Lương Tiêu thấy tòa Thiên Nguyên Các này chu vi hơn năm mươi trượng, cao chín tầng thì lòng kinh dị. Cô thị nữ này nói: "Trong này chứa dịch học, toán kinh, thiên văn lịch pháp. Lầu Thiên Nguyên Các làm trục chính, hướng đông thì có 'Trùng Hư Lâu', chứa cả chục vạn sách của đạo gia; Hướng tây thì có 'Ban Nhục Viện' chứa bản gốc Phật Đà kinh của Thiên Trúc, bản dịch của Trung Thổ, học thuyết và kinh điển bí mật của Thiên tông; Hướng nam thì chính là 'Đại Trí Phủ' để chứa văn chương của các tác giả và kinh truyện của các triết nhân; Hướng bắc là 'Phong Tào Tiểu Trúc', trong đó là thi văn cổ kim; Tây nam là 'Xuân Thu Lư', nơi thu tàng sử tịch, đông nam là 'Dược Vương Đình', đúng như tên gọi, là nơi cất giữ sách y học từ rất xưa đến nay, bất quá thời đó Thần Nông ném bách thảo, cả hai ngành y và nông đều tinh thông nên trong đó có cả điển tịch của nông, lâm, ngư, mục; Tây bắc là 'Cửu Châu Viên', chứa bản đồ của sơn hà địa lý, tư liệu về điều thú mọi nơi, đông bắc chính là 'Linh Đài', thu tập sơ đồ của các máy móc cơ quan trong thiên hạ và các loại mô hình, nhưng người không nên đến đó vì Minh tiên sinh chăm coi chỗ đó, rất dữ và khó chịu."

Lương Tiêu đồng tình với điều này, tức tối: "Ti ti nói phải đó, Minh lão đầu này không phải là hảo nhân, trước đây đã ném ta lộn mào, hừ, ta sớm muộn gì cũng phải báo thù". Người thị nữ cười nói: "Thì ra là người đã chịu khổ đầu rồi, ời, nhưng chuyện chê bai như thế này người không nên để cho người khác nghe đấy!" Lương Tiêu hừ một tiếng: "Nghe thì nghe, ta không sợ." Người thị nữ bĩu môi: "Ta chẳng hỏi đâu mà đến chuyện của người, người có khổ thì đừng than." Lương Tiêu cười: "Ta không hề than khổ, à, ti ti tên gì, sau này ta sẽ tìm ti ti cùng chơi." Người thị nữ nói: "Được chứ, ta ở về phía tây tại phương Cung Hư, người cứ hỏi Mai Ảnh thì ai cũng biết." Cô cười khúc khích rồi bỏ đi không nói gì thêm.

Lương Tiêu vào trong các thì thấy mùi sách vở xộc lên mũi, hòa lẫn trong đó là mùi long não, sách cũ sách mới trùng trùng điệp điệp mọi nơi, sắp cao như gò đồng, trong các có hai người đàn bà đang phui bụi, họ không hề mấy may để ý đến người qua lại. Lương Tiêu nhìn đông ngó tây, tới giá sách thuận tay kéo ra một quyển. Quyển này cũ kỹ, vàng nhem, bìa trước đã bị hư rách, có bốn chữ "Dịch Tượng Biệt Giải." Xem qua một lúc Lương Tiêu cũng không nhận ra được văn tự trong đó, nó bèn rút ra một quyển khác mới hơn, Lương Tiêu không nhận ra trên đó có hai chữ "Tiềm Hư" nhưng lại nhận ra tại lạc khoản ba chữ "Tư Mã Quang", nghĩ thầm: "Tư Mã Quang này là ai?" Nó nhú mồm, đầu nó to ra như cái đầu vọi vàng bỏ xuống, lại kéo ra một quyển nữa, thì ra là "Thế Tịch Thập Di" không rõ do ai viết, Lương Tiêu cảm thấy sách này có những biểu tượng giống như trên thạch bích, cả những kiểu chữ cũng tương tự nhưng xem xét cả nửa thời thần vẫn không tìm ra đầu mối. Nó lại kéo thêm ra quyển "Động Thủy Cửu Toán" và mặc dù các biểu tượng tuy quen mắt nhưng xem qua xem lại vẫn không có kết quả gì.

Lương Tiêu hết đạo sang hướng đông lại vòng về hướng tây thì vàng dương đã lặn về tây, tuy đã mở xem hơn hai chục quyển sách nhưng thật ra nó không hiểu được một quyển nào. Lòng nó hết sức tức tối, hận chỉ muốn phóng hỏa đốt rụi cái phòng toàn quái thư này. Nó tức giận trở về phòng, cả đêm trằn trọc buồn bực. Sáng hôm sau nó lại đi xem sách nhưng lần này vận khí nó càng tệ, toàn tìm thấy những quyển khó hiểu hơn, khoan nói tới nội dung mà ngay cả loại văn tự gì nó cũng không nhận ra.

Cứ như thế cả chục hôm, Lương Tiêu hai mắt đỏ ngầu, người gầy đét, nhiều lần đã muốn bỏ dở nhưng lại nghĩ tới cửu hận nên nó lại cố hết sức mình. Nó làm sao biết được những điển tịch này đều là tâm huyết cả đời của các vị tông sư về dịch học, các đại gia về toán học cổ chí kim, thành quả, học vấn của những đại gia này truyền lại cho đời sau đều vô cùng sâu rộng, độc bộ một thời, mọi người đều nghe tới duy chỉ là không hiểu được tận tường, tựa như một ngọn núi lớn nằm giữa không trung, Lương Tiêu đứng dưới đất nhìn lên thấy đỉnh núi mà không biết làm sao leo lên.

Chớp mắt lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Lương Tiêu cuối cùng cũng nghĩ ra một ít đường lối, nó lựa ra những cuốn sách cũ kỹ rách nát nhất ra, trực giác nhận ra rằng những quyển sách cũ này giải thích cho những quyển mới hơn. Tuy thực tế không hoàn toàn đúng như vậy nhưng nó từ các cuốn cổ thư đúng là đã tìm ra được không ít căn bản về toán học, chỉ có điều những cuốn này thật là cổ xưa nên văn tự cũng khó hiểu bí hiểm hơn, phần nhiều đều là cổ triện kim văn. Lương Tiêu từ nhỏ đã không thích đọc sách, tuy có thể miễn cưỡng nhận ra được vài mặt chữ nhưng làm sao có thể đọc hiểu mình bạch được những áng cổ văn này? Nhưng nó vốn tự phụ nên khi không có ai chịu dạy thì nó cũng không chịu nhún mình đi cầu xin ai. Thăm thoát thì đã mấy tháng nữa trôi qua, trong đầu nó lúc nào cũng hiện lên bảy tám cái quái đồ quái tự nhưng nếu hỏi hàm nghĩa của chúng thì nó lại không nói được.

Hôm đó Lương Tiêu xem xong nửa quyển Thiên Thư, chán nản nhìn lên trần nhà, thần sắc ngơ ngẩn thì thoáng nghe có tiếng người hô hoán. Nó quay đầu lại nhìn thấy Hoa Hiểu Sương. Hoa Hiểu Sương thấy nó hai má gầy rộc, hai mắt vô thần, đầu tóc rối bù thì lòng cô đau xót, chụp lấy tay nó, giọng cô run rẩy: "Tiêu ca ca, huynh bệnh rồi hả?" Cô đưa tay sờ trán nó nhưng không thấy nóng tay thì mới cảm thấy an tâm: "Thật lâu không thấy huynh đâu cả, hôm qua muội nghe Mai Ảnh tí ti nói huynh ở Thiên Nguyên Các, muội vội đến tìm, gọi huynh mà huynh không để ý đến!" Lương Tiêu ồ lên một tiếng nhưng vẫn cúi đầu đọc sách, Hoa Hiểu Sương thấy nó thần tình lãnh đạm và có vẻ chán chường nên mới ngồi cạnh nó rồi nhìn đồ văn trong sách, chợt nói: "Tiêu ca ca, hóa ra là huynh đang đọc Cửu Cung Chú Sơ?"

Lương Tiêu giật mình, nhìn cô hỏi "Hiểu Sương, em đọc sách này có hiểu gì không?" Hoa Hiểu Sương gật đầu: "Trước đây em có học một ít nhưng đầu óc em thật là ngu ngốc không hiểu nhiều về toán cho nên lúc mình ở trong Lưỡng Nghi Áo Trần trần em đã tính sai đường ra" Cô cười vói về xấu hổ và nói: "Nói về toán thuật thì trong Thiên Cơ cũng nãi nãi là người lợi hại nhất."

Lương Tiêu suy nghĩ một lúc rồi chỉ vào trang nhất của đồ hình hỏi: "Con rùa đen này là cái gì?" Hoa Hiểu Sương đáp: "Cái này là Cửu Cung đồ, cũng gọi là Lạc Thư, trong truyền thuyết thì nói rồng công đồ hình là sông Hoàng Hà, linh qui công đồ hình là sông Lạc Thủy, vì vậy mà cái trước gọi là hà đồ, còn cái sau gọi là lạc thư. Chính vì vậy mà Cửu Cung đồ dựa trên hình mu rùa, tám hướng đều có số, cộng lại đều ra mười lăm." Cô dừng lại rồi tiếp: "Có người cho là Lạc Thư vốn là tổ của toán thuật, nhưng nãi nãi nói toán thuật chia ra làm hai phần xưa và nay riêng biệt. Toán thuật thời xưa có tam tổ, Hà Đồ, Lạc Thư và Ngũ Hành. Hà Đồ hóa thành bát quái, bát quái phát triển thành sáu mươi tư quái, nhưng trong mỗi quái đều có chứa tiểu cửu cung,

Cô lại thuận tay vạch tới vạch lui rồi giải thích: "Nhưng trong cửu cung cũng chia ra âm dương và chẵn lẻ, chính ra là lấy từ nguyên tắc âm dương của hà đồ, cửu cung đồ có bốn mươi lăm phương vị, mỗi phương vị lại bao hàm cả bát quái." Cô vừa giải thích vừa tính toán, thời diễn đạo tương sanh của hà đồ và lạc thư, sau đó lại vạch ra hai đồ hình và giải thích, "Ngũ hành cũng có thể biến thành cửu cung, đồ hình bên tả gọi là lạc thư ngũ hành thành số, bên hữu đó gọi là lạc thư ngũ hành sanh số, từ hai số này mà cửu cung biến ra bát quái. Cứ như vậy mà tương hỗ nhau tiếp tục thời diễn đến vô cùng..." Cô cứ từ cái dễ đưa dần tới cái khó, miệng nói tay vẽ. Lương Tiêu vốn là người cực thông minh, nghe giải thích khoảng hai thời thần dĩ nhiên hiểu không phải là ít, nó cầm quyển sách lên đọc, chỉ thấy không còn hoàn toàn không hiểu chút gì nữa, mừng đến mức xoa má rồi tai cô rồi lại đưa ra một quyển sách khác hỏi: "Còn cái này nói gì?" Hoa Hiểu Sương nhìn qua cười đáp: "Cái này cùng với cổ toán thuật rất khác, đây chính là kim toán thuật đó. Cửu Chương Toán Thuật có thể nói là gom mọi thành tựu của cổ toán thuật lại, kim toán thuật bắt nguồn từ Lưu Hưởng đời Hán, Trương Hành đời Hán cùng Lưu Trung của Tào Ngụy viết ra, nhưng chân chính tự thành một phái thì phải chờ đến Tổ Xung Chi, đại gia toán học thời Bắc Triều, ông ta từ hình vuông mở rộng ra vòng tròn, tính được tỉ số vòng tròn. Sau đó trong Động Thủy Cửu Toán, có người lại từ phương pháp đó suy diễn biến hóa, vẽ hình tương hợp để tìm được những số chưa biết. Người ta nói dòng họ muội nhiều đời trước có người dùng phương pháp này để tính ra tới tầng trên thứ chín, tầng "Thiên" (tác giả: chính là toán thuật Âu châu tính lũy thừa chín của số X, có người cũng dùng cách này để giải bài toán chín ẩn số), và tầng dưới thứ chín, tầng "âm quy" (tương đương với căn bậc chín của X), rồi từ đó về sau tầng tổ của muội là Nguyên Mậu Công lập ra và phát triển đoạn pháp (tác giả: tương tự dùng phương trình tuyến tính của toán học đời sau để giải ra ẩn số) theo số hình chia ra, dần phát triển thành "Thiên Nguyên Chi Thuật", rồi tầng tổ mới dùng "Thiên Nguyên Thuật" biến hóa thành tứ nguyên, mới có thái âm, thái dương, thiếu dương, thiếu âm là tứ đại số." Nói tới đây cô nhè nhẹ thở dài, yếu ớt nói "Thật là không may làm sao, phần này quá khó em không hiểu nhiều lắm." Cô giải thích tới chỗ này thì cảm thấy chóng mặt, hơi thở khó khăn, liền tự đưa tay vào ngực áo lấy Kim Phong Ngọc Lộ hoàn ra uống một viên

Lương Tiêu nhìn không được hỏi: "Hiểu Sương, ta vốn đã muốn hỏi muội điều này...em rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?" Hoa Hiểu Sương lắc đầu đáp: "Muội không biết, cha mẹ cũng không nói. Thời gian đầu bệnh hết sức trầm trọng, cha và cô cô đã đem em tới Lao Sơn gặp Ngô gia gia, Ngô gia gia đúng là bậc thần y, nhưng cũng hết sức lợi hại!" Cô vừa nói vừa cười rồi tiếp: "Khi về lại thì bệnh đã đỡ hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng thì hay bị chóng mặt, Ngô gia gia không muốn muội phải sợ hãi nên nói là sẽ chữa lành." Nói tới đây cô hiện lên vẻ suy nghĩ rồi hỏi: "Tiêu ca ca đã từng thấy biển chưa?" Lương Tiêu lắc đầu, vẻ không hiểu, Hoa Hiểu Sương mỉm cười: "Biển thật là lớn, nhìn không thấy bờ. Có câu 'ở trên ngọn Lao Sơn nhìn mặt trời mọc trên biển mới gọi là đẹp', nhưng cô cô nói sáng sớm gió lạnh không cho em đến đó." Nói đến chỗ này cô hơi cau mày có vẻ tiếc nuối, Lương Tiêu thương hại nói: "Không sao đâu, tương lai ta sẽ đưa muội đến đó xem." Truyện "Còn Luân " Truyện "Còn Luân "

Hoa Hiểu Sương sáng mắt lên cười: "Thật chứ?" Lương Tiêu đáp: "Thật, ta sẽ không quên lời hứa mà." Vừa nói vừa dùng ngón út móc ngón út của Hiểu Sương nói: "Ngựa vàng ngựa bạc, đứa nào nói mà không làm là con chó con." Hai đứa nhỏ nhìn nhau một lúc rồi buông tay ra cùng cười, Hiểu Sương tiếp tục giảng giải, nghiêm nhiên là một cô giáo nhỏ, Lương Tiêu thì ngoan ngoãn lắng nghe, nghiêm nhiên từ một đứa nhỏ ngang bướng phá phách đã biến thành một học sinh hết sức chăm chỉ.

Từ đó trở đi Hiểu Sương mỗi ngày đều đến "Thiên Nguyên Các", Lương Tiêu có gì không hiểu đều hỏi cô. Nhưng căn bản cũng là may mắn cho nó vì những điều này không phải thật khó, Hiểu Sương vốn gia học uyên nguyên, lại biết hết phần lớn các loại cổ triện mình vẫn nên đều giải được cả. Hai đứa nhỏ ngôn hòa ý thuận không hề gây gổ, cứ như thế với nhau trải qua nhiều tháng, Lương Tiêu chung qui đã minh bạch sự tình, nguyên là trong Thiên Cơ thập toán, bốn đề đầu là cổ toán thuật, sáu đề sau là kim toán thuật, cả mười đề toán đều là tuyệt đại nan đề, không đề nào lại không gây khốn đốn cho các vị trí giả cổ kim.

Lương Tiêu vốn thuộc loại người cực thông minh, bất luận kể về vũ công hay học vấn, đã không học thì thôi nhưng một khi đã nhập môn thì lại học rất nhanh, đến mức như tự trời buộc lại với vấn đề thành một khối không thể thoát ra. Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã hơn nửa năm. Hoa Vô Xuy vốn dĩ cho là Lương Tiêu chỉ trong vòng mười ngày nửa tháng là biết khó mà lui, nào ngờ một năm đã trôi qua nhưng tiểu tử này lại vẫn chưa bỏ đi, lòng lấy làm ngạc nhiên thêm nên âm thầm phái người theo dõi, biết được Hiểu Sương thường đến Thiên Nguyên Các để giúp nó thì không khỏi nổi cơn đại nộ. Chỉ vì Hoa Hiểu Sương tuổi nhỏ đa bệnh không thể trừng phạt chỉ cấm cô gái nhỏ này không được phép tiếp cận Lương Tiêu nửa bước. Hiểu Sương tuy buồn bã vì bị ngăn cấm nhưng biết tổ mẫu ngôn xuất như sơn nên cô cũng không biết làm gì khác hơn.

Nhưng lúc này Lương Tiêu đã thoát li khỏi cảnh giới hoàn toàn không biết gì, bước ra khỏi vùng mây mù sâu thẳm và thấy trước mắt nó là một thế giới mới mẻ, nhưng không có Hiểu Sương làm nó thấy khó khăn bất lực. Nó vốn có khiếu về toán học, chỉ cảm thấy toán thuật kỳ diệu hơn vũ công nhiều, càng khó khăn thì lại càng cần phải vượt qua, nên trong một thời gian dài nó quên hết mọi ưu phiền và giải trí chỉ chuyên tâm vào đó. Vật đổi sao dời, lại bốn năm trôi qua, Lương Tiêu y theo lời của Hiểu Sương cứ tuần tự tiệm tiến, bắt đầu từ hà đồ lạc thư mà đọc, đọc tới Quý Cốc Toán Kinh của Quý Cốc Tử đời Chiến quốc, Tôn Tử Toán Kinh của Tôn Vũ, Dịch Kinh của Trình Huyền, đại hiền của bao nhiêu triều đại vương bát xửa, Thái Huyền của Dương Hùng, Tiềm Hư của Tư Mã Quang, Cửu Chương Toán Thuật của đời Hán, Ngũ Tào Toán Kinh, Trương Khâu Kiến Toán Kinh, Chuế Thuật của phụ tử Tổ Xung Chi, nó tuần tự từ cổ toán thuật tiến nhập kim toán thuật, trước sau đọc hết Tập Cổ Toán Kinh, Đồng Nguyên Cửu Toán, Số Thuật

Cửu Chương, Trắc Viên Hải Kính, lại có cả mấy chục quyển Thiên Cơ Bút Kí của tổ tiên Thiên Cơ cung lưu lại. Nhưng Thiên Cơ Thập Toán quả nhiên vẫn nan giải, nó phải tham duyệt qua cách làm lịch, cơ quan toán học, cách thời diễn biến hóa của trời đất, vận hành của nhật nguyệt, nguyên lí của kiến trúc cầu tạo. Chỉ vì muốn giải một điều mà nó phải đọc vô số thứ khác.

Năm thứ năm, khi tiết trời đang vừa chớm đông, mai vẫn chưa tàn lụi thì Lương Tiêu giải được đề toán thứ nhất "Thiên Địa Sanh Thành Giải", từ "Thiên Địa Dĩ Hợp Chi Vĩ", phân lại là "Thiên Địa Vĩ Hợp Chi Số", rồi tính ra tới "Thiên Địa Sanh Thành Chi Số". Tam đại số này vốn đã có đồ hình truyền lại, nhưng làm sao để phân hồi để trở về dạng nguyên thủy, biến ngược lại thành "Thiên Địa Sanh Thành Chi Số" thì chưa ai biết tới, nói tóm lại cũng là từ trong chánh phản biến hóa của cửu cung bát quái mà ra.

Sau khi giải xong đề số một thì Lương Tiêu giống như mũi tên bắn ra không thu lại được, liền tiếp giải luôn hai đề "Thái Huyền Lưỡng Nan", hai nan đề này xuất xứ từ Thái Huyền Kinh của Dương Hùng Dịch, Trương Hành đời Hán theo căn cơ số thuật của Thái Huyền Kinh chế tạo ra "Hậu Phong Địa Động Nghi", nên phức tạp tinh thâm và hết sức khó khăn. Tháng sau nữa, Lương Tiêu giải ra luôn đề toán thứ tư "Song Thủ Thập Chi Đề" (Tác giả: Chính là cách chuyển đổi giữa hai hệ nhị phân và hệ thập phân của số học sau này do đại toán học gia người Đức Lai Bô Ni Tư ba trăm năm sau đề xuất); Đề toán thứ năm là "Nhị Thập Bát Túc Chu Thiên Giải" (Tác giả: Nan đề về việc tính âm lịch). Sau đó là "Tri Hà Đồ", đây chính là toán đề về hình học, dùng Diễn Đoạn Pháp để tính thể tích của đất đá dùng để dùng trong việc trị thủy sông Hoàng Hà, sự tính toán vĩ đại không thể tưởng, Lương Tiêu phải tính toán ròng rã hơn bốn mươi ngày mới xong. Đề số bảy "Quý Cốc Từ Vấn" được giải nhanh chóng bằng Đóa Tích Thuật (Tác giả: Toán Học thời Tống Nguyên là phương pháp số học tinh diệu giải được số học cao cấp).

Đề số tám và chín đều thuộc về toán thiên văn, thập phần phức tạp và khó khăn, lúc này đã phải dùng đến toán học đương thời mà Thiên Nguyên Tứ Nguyên thuật đang ở ngôi vị tối cao, đề số tám là "Tứ Ngộ Tuyến Chi Hoạch" phải tính ra chính xác chiều dài của tứ ngộ tuyến, không những phải tính toán mà còn phải ra hiện trường để đo đạc thật là hết sức cực khổ; Đề số chín là "Nhật Biến Kì Toán", dùng Tứ Nguyên thuật để đơn giản hóa tốc độ xoay của mặt trời, nhưng sau đó khi tính lại phải vượt ra khỏi giới hạn của Tứ Nguyên biến thành Ngũ Nguyên, tính sao cũng không xong. Lương Tiêu đành phải tự mình tham ngộ, chuyên chú với đề toán này ròng rã ba tháng mới sáng tỏ, cuối cùng nó cũng đã giải tới đề số mười, "Nguyên Ngoại Chi Nguyên". Đại ý chính là muốn tìm một phương pháp giải dùng một chiều bất kỳ.

Lương Tiêu giải suốt ba tháng mà hoàn toàn không được gì, nhưng nó đã gần mức đến thì làm sao có thể cam tâm chịu thua nên liền vui đầu ngày đêm vào việc đọc diễn tịch, vừa nghiên cứu vừa tính toán. Thoảng chốc lại thêm nửa năm trôi qua, Lương Tiêu chỉ còn da bọc xương, chỉ cần dùng tí sức là tim đã đập thành thạch, hô hấp khó khăn, cuối cùng một ngày nọ nó ngã bệnh. Lúc này trong Thiên Cơ cung ai ai cũng đều biết về câu chuyện Thiên Cơ Thập Toán này, việc nó tận tâm tận lực để giải đề thì từ Mai Ảnh là người đến để chăm sóc cho nhu cầu sinh hoạt hàng ngày của nó ngoài ra không một ai quan tâm tới cả ngược lại chỉ chờ cho tiểu tử này biết khó mà rút lui; Lương Tiêu tâm khí cực cao ngạo, cho rằng sẽ liên tiếp giải được hết cả mười đề Thiên cơ thập toán, lại vừa biết rõ lòng người, còn một đề chưa giải xong thì nó nhất quyết không hề tiết lộ ra một tí gì, vì thế nên không một ai biết nó đã liên tiếp giải xong chín đề. Huỳnh muội Hoa Thanh Uyên đến thăm viếng cũng cho là nó vì tận tâm tận lực trong thời gian dài lại không được gì nên uất ức quá sinh bệnh, hai người than vãn than dài, cứ khuyên dỗ nó hoài: "Người chỉ mới vừa nhập môn thì có không giải được cũng là điều phải thôi mà." Hai người không tiện nói thẳng ra là Hoa Vô Xuy đã lập kế để gạt nó, nên phải cố nói thật khéo léo. Lương Tiêu thì không hiểu ý họ chỉ nói những bài thập toán này đều có thể giải được, lòng lại canh cánh, ngay cả khi đang nằm trên giường bệnh mà trong tâm nó thì đã ngấm ngấm tiếp tục tìm cách giải.

Kì thật Thiên Cơ cung tên gọi là Thiên Cơ, lấy toán học làm căn bản của việc lập cung. Chỉ cần nhìn lâu đài của tầng thư các được xây theo hình thái cực bát quái và Thiên Nguyên Các độc chiếm vị trí thái cực cũng đủ biết cung chủ đối với toán học xem trọng như thế nào rồi.

Thiên Cơ thập toán vốn là do các đại toán học tông sư các đời của Thiên Cơ cung để lại, mặc dù trong các danh đề có cả cở lẫn kim, nhưng phần nhiều là những đề mà các vị tông sư này khi sinh tiền không tìm ra giải pháp, khắc lại trên thạch tượng để chờ cho người đời sau giải đáp. Nhưng khi bài thứ tám được khắc lên thì cả trăm năm sau vẫn không ai giải được cho mãi đến khi "Thương Minh Thần Toán" Hoa Nguyên Mậu ra đời. Hoa Nguyên Mậu là bậc thiên sinh kì tài sau khi giải bài số tám thì lần lượt cho ra hai đề toán, đề thứ chín do chính ông ra đề và sau đó tự giải lấy. Cho tới lúc ấy, tinh hoa toán học của Hoa Nguyên Mậu phải nói là tự cổ chí kim chưa từng có ai có thể sánh bằng nhưng ông vẫn không hài lòng, nghĩ ra "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" muốn tìm ra phương pháp giải bằng một chiều bất kỳ, vốn không phải là toán, mà là một sự tự thách đố.

Hoa Nguyên Mậu khổ tâm suy nghĩ trước thạch bích hết năm năm, hao tổn tâm huyết cuối cùng vẫn không tìm ra giải đáp cho đề toán này, sau rồi tình khí suy kiệt học máu mà chết lúc mới ba mươi tám tuổi, để lại hai người con, một trai một gái, lúc này trưởng nữ Hoa Vô Xuy mới tới tuổi cập kê. Lương Tiêu lúc mới đầu thấy trên thạch bích này một khối loang lổ màu nâu chính là do khi Hoa Nguyên Mậu khi lâm tử ối máu ra phun lên mà thành. Do các tông sư đời trước sợ rằng người đời sau đầu cơ thủ xảo nên mới che lấp đi đường lối đã qua, rồi để lại lời tỏ huấn: Giải đáp được toán đề trên thạch bích, chỉ được nói ra nghĩa lý của kết quả, nhưng không được nói ra phương pháp giải. Sau khi Hoa Nguyên Mậu chết, Hoa Vô Xuy lại bắt đầu, giải được tới đề thứ tám thì gặp phải Tứ Nguyên Chi Thuật thì cảm thấy vô cùng khó khăn sâu rộng không nghĩ là tiếp tục nổi. Giả như có ai biết được Lương Tiêu liên tiếp giải luôn chín đề thì chỉ sợ là Thiên Cơ cung sẽ xảy ra một cơn trời long đất lở.

Lương Tiêu không biết điều này, lòng nặng nề, suy nghĩ đến kiệt sức, bệnh tình mỗi ngày một nặng, châm cứu uống thuốc gì cũng không hiệu quả. Chúng nhân thấy vậy chỉ cho là số nó rồi sẽ phải chịu điều bất hạnh. Hoa Hiểu Sương nghe qua lời thị nữ kể lại thì tuy không hiểu rõ ngọn ngành nhưng lại đến khóc lóc với Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy tuy thiên tính lương bạc nhưng cũng bị lương tâm cắn rứt phần nào, cuối cùng cũng bằng lòng cho Lăng Sương Quân đưa Hiểu Sương sang thăm nó. Hoa Hiểu Sương vào phòng, thấy Lương Tiêu bệnh nặng đến độ chẳng còn hình dạng, thì không nhìn được, chụp lấy tay nó mà lệ tuôn như suối, Lăng Sương Quân lòng đau xót, quay lưng đi không nỡ nhìn. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu nghe tiếng khóc mở mắt nhìn thì thấy một thiếu nữ đứng trước mặt mình đang khóc lóc, nhìn một hồi lâu mới nhận ra đó là Hoa Hiểu Sương. Hai bím tóc cô đã không còn, thân thể đã cao hơn nhưng ốm yếu, mặc chiếc váy bạch điệp, sắc mặt vẫn trắng xanh như xưa, ngũ quan đã thay đổi và phát triển trở thành phân minh hơn, không còn bé nhỏ nữa. Lương Tiêu thấy cô như vậy thì gắng gượng mỉm cười, môi hơi động đậy, Hoa Hiểu Sương trở mắt nhìn, Lương Tiêu lại động môi, Hoa Hiểu Sương cố gắng nhưng cũng chỉ nghe loáng thoáng: "Hiểu Sương, đỡ ta tới cạnh thạch bích." Hoa Hiểu Sương sa nước mắt than: "Tiêu ca ca, anh vẫn phải làm toán sao?"

Lương Tiêu than: "Không có đề toán...đã không làm toán, không...toán...ta...thật không vui." Hoa Hiểu Sương không nhìn được thất thanh khóc rống lên, cô khóc hồi lâu rồi mới gạt lệ, kể lại cho Lăng Sương Quân nghe điều Lương Tiêu nói. Lăng Sương Quân tuy thấy không ổn nhưng lại không muốn trái ý

con gái, phải cho người mang Lương Tiêu tới trước thạch bích. Lương Tiêu tựa vào ngực Hoa Hiểu Surong, ngơ ngẩn nhìn lên phiến thạch bích, trong lòng trống rỗng, bỗng nhiên lại sinh ra một tư tưởng: "Nếu ta được chết dưới đề toán thứ mười này thì cũng không còn gì tiếc nuối nữa." Lúc này bao nhiêu cừu hận quá khứ đều bỏ sang một bên, nó run rẩy nhặt một nhánh cây khô rồi vạch lên mặt đất. Hoa Hiểu Surong không nhịn được hỏi: "Tiêu ca ca, đề này thứ mấy?" Lương Tiêu "A" lên một tiếng: "Đề mười." Hoa Hiểu Surong ngay khi còn bé đã yếu đuối nhiều bệnh nên Hoa Vô Xuy và mọi người sợ cô quá lao tâm nên không cho cô biết toán đề này có thể làm khô kiệt tâm huyết con người, chính vì vậy cô vẫn không biết Lương Tiêu đang rơi vào hoàn cảnh lợi hại này, nghe nói vậy thì chỉ thuận miệng đáp một tiếng, nghĩ một thoáng rồi cô lại nói: "Tiêu ca ca, trên đời này có chuyện gì mà thập toàn thập mỹ đâu?"

Lương Tiêu trở mặt lắng nghe Hoa Hiểu Surong nói: "Cứ theo như chuyện thời cổ xưa, thủy thần Cộng Công bị bại trong tay hòa thần Chúc Dung, đã giận dữ phá núi, làm trời đất từ đó trở thành méo lệch đi. Chính vì vậy mà vàng thái dương lúc nào cũng trôi ra từ hướng đông rồi trượt về hướng tây. Huỳnh nhìn lại xem, vầng nguyệt thường chẳng tròn, thái dương lại cũng có lúc bị chuyện thiên cầu nuốt mất trời xảy ra. Đó tại vì do trời đất nghiêng lệch, nhật nguyệt còn có lúc khuyết, Tiêu ca ca, trên đời này có chuyện gì mà thập toàn thập mỹ đâu?" Điều cô nói này Lương Tiêu chưa hề được nghe qua bao giờ, bất giác nó run lên.

Hoa Hiểu Surong thấy thần sắc Lương Tiêu như bị mê hoặc thì nói thêm: "Muội từ nhỏ đã có bệnh, thường vẫn hay so sánh với mọi người, thấy mình khiếm khuyết điều gì thì cảm thấy không thống khoái chút nào. Mẹ nói với em, con người...ai cũng có ít nhiều điều đáng tiếc, không thể có được tất cả những điều gì mình muốn, ngay cả hoàng đế cũng vậy thôi. Một vị lão tiên sinh thời xưa đã nói rất hay 'Đại thành nhược khuyết, kì dụng bất tể, đại doanh nhược xung, kì dụng vô cùng'. 'Tri túc thường nhạ, cầu toàn tất huy nì!' (1) Cô lại nói tiếp 'Phiêu phong bất chung triêu, sâu vũ bất chung nhật' (2), nếu anh muốn giải đề gấp rút thì cũng giống như gió mùa của trời đất, không thể nào kéo dài mãi mãi được, Tiêu ca ca, anh không nên cố chấp như thế, hiện tại anh không giải được thì mai này anh sẽ từ từ giải ra thôi mà." Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới đạo lý này, nghe xong mẫu thuyết thoại này của cô thì chợt đại ngộ, nhất thời ngẩn ra như si ngốc. Lúc này bỗng thấy Hoa Thanh Uyên vội vã chạy tới, sắc diện nhợt nhạt, thấy Lương Tiêu thì liền quay sang Lăng Surong Quân quát lên: "Nàng trở thành hồ đồ rồi sao? Sao lại mang nó ra đây chứ? Nàng định hại nó chết à?" Lăng Surong Quân bị chồng quát mắng thì cúi đầu nói: "Tại thiếp cả, thiếp sẽ đưa nó về lại." Hiểu Surong toan nói chen vào thì Lăng Surong Quân đã đặt tay lên miệng cô ngăn lại, rồi ngồi xuống đỡ Lương Tiêu lên, đưa tiểu đồng đứng cạnh muốn giúp nhưng bị nàng đẩy ra.

Hoa Thanh Uyên sợ hãi, ngăn nàng lại vội vã nói: "Surong Quân, thế không được, ta nhất thời đã nổi nóng." Lăng Surong Quân hai mắt đỏ lên, cười nhạt: "Bao nhiêu năm là vợ chồng, thiếp chưa từng thấy thấy chàng nóng nảy một lần..." Hoa Thanh Uyên biết nàng muốn nói gì nên vội vã: "Cũng tại ta không phải, phải đánh phải mắng gì đều tùy ở nàng, bằng không thì ta sẽ quì xuống tạ lỗi với nàng được không?" Lăng Surong Quân cắn môi, bắt ngờ cao giọng: "Hoa Thanh Uyên, chàng tưởng chỉ cần mang ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó là có thể bịt miệng được mọi người ư?" Hoa Thanh Uyên mặt đỏ rần, ấp úng nói không ra lời, Hoa Hiểu Surong vốn đã thương tâm vì Lương Tiêu lại thấy cha mẹ lại gây gỗ như thế thì trong lòng nôn nóng, bất giác cô thấy vầng đầu chồng mặt, cơ hồ không thể đứng vững nữa, bỗng đúng lúc này thì lại nghe Lương Tiêu than dài: "Thôi, đi về thôi, ta không giải nữa." Hoa Hiểu Surong mừng rỡ, thất thanh kêu lên: "Tiêu ca ca, anh đã suy nghĩ thông suốt thật chứ?" Lương Tiêu nhắm mắt lại, một lát sau mở ra nói: "Ta đã nghĩ thông rồi, không giải nữa." Hoa Thanh Uyên nhìn nó chăm chú rồi ôm nó vào lòng, cười: "Chỉ cần cháu đã thấu hiểu thì ta có bị đánh đập la mắng gì cũng không sao." Vừa nói vừa nhìn sang Lăng Surong Quân, thấy nàng đang cau mày, ngực phập phồng thở gấp và vẫn chưa hết giận, thì chỉ biết ngoan ngoãn bồng Lương Tiêu đi trước quay về. Truyện "Côn Luân "

Một khi tâm bệnh Lương Tiêu đã không còn thì nó thuyền giảm hết sức mau lẹ, chẳng lâu sau thì nó đã có thể tự mình đi được rồi. Kì thật nó đã may mắn thoát nạn trong đường tơ kẻ tóc khi không còn phải đương đầu với đề toán "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" này, nếu nó theo đường lối của Thiên Nguyên Tứ Nguyên để thôi diễn thì căn bản là không thể giải được đề toán độc đáo này, vì tới hơn bốn trăm năm sau, nước Pháp Lan Tây ở tây phương mới xuất hiện một bậc toán học kì tài, dùng toán thuật tây phương làm nền tảng, thử qua các phương pháp khác rồi cuối cùng mới giải được, nhưng cũng chỉ là giải ra trên nguyên lý chứ không phải đã tính ra bằng số, nếu dùng sức một người thì không thể được vì phải tốn cả mấy trăm năm cũng không tính xong, phải mượn tới cơ giới để trợ lực mới làm được điều này. Hoa Nguyên Mậu là kì tài một đời đành phải chịu chết một cách oan uổng.

Lại thêm ba bốn tháng nữa trôi qua, Lương Tiêu đã bình phục phần lớn, thăm nghĩ: "Mấy năm qua ta chỉ nghiên cứu toán học còn vũ công thì hoàn toàn để cho hoang phế, chỉ sợ cho đến hết đời cũng không bằng Tiêu Thiên Tuyệt." Nó không giải xong Thiên Cơ Thập Toán dĩ nhiên không thể nghĩ đến chuyện học Thái Ất Phân Quang Kiếm, hà huống đã kích chương làm tin nên dù Hoa Vô Xuy có nguyên ý truyền thụ nó cũng không mặt mũi nào để học, nghĩ như vậy thì lòng nó sinh ra thù hận: "Ta đã làm hết sức mình nhưng thiên tư ta chỉ tới mức này, mong cha ta ở chốn hoàng tuyền đừng phỉ trách. Ôi, ta tự nghĩ mình không phải ngu ngốc, vô luận đề toán nào viết trên đó, từ đầu cho tới đề mục áp chót, chín toán đề đó đều khó khăn phi thường, nhưng ta cũng đã nhất nhất giải xong hết. Theo chuyện này mà nói thì đệ thập đạo toán đề căn bản không có cách giải. Hiểu Surong đã nói đúng, trên đời này không có việc gì là thập toàn."

Gần đây Hoa Thanh Uyên lúc đầu thường đến thăm nó, nhưng đến rồi đi rất vội vã, thần sắc lo âu, dường như có nhiều tâm sự. Sau khi Lương Tiêu đã khá hơn thì ông ta ít đến. Còn Hoa Hiểu Surong sau ngày đó thì không thấy tới lần nào. Lương Tiêu ngơ ngẩn hai ngày, cảm thấy tịch mịch và phiền muộn nên nảy ra ý nghĩ muốn đi dạo. Những năm tháng của nó ở đây chỉ biết tới lui có Thiên Nguyên Các và tam thạch bích, còn các địa phương khác không hề biết tới.

Khi bước ra khỏi phòng, Lương Tiêu vì tâm thần lơ đãng nên thần xui quỷ khiến thế nào không biết lại đến trước thạch bích, nó bật cười đưa tay vỗ vào thạch bích: "Chung qui ta vẫn không thể quên được. Bất quá Hiểu Surong đã nói đúng, hiện tại ta không giải được thì ngày sau chả lẽ ta lại không giải được sao? Giả như ta đã chết đi, thì ngay cả ngày sau cũng chẳng có." Nó nghĩ ra điều này thì trong lòng khoáng nhiên được khai sáng, chợt đưa mắt nhìn thấy từ xa là Lăng Nghi Áo Trần trần đang vận chuyển không ngừng thì động tâm: "Năm ấy ta bị vây khốn trong trận, phải chịu mặc người đặt đề. Bây giờ ta đã thông hiểu chu thiên vạn tượng, âm dương dịch lí, có còn sẽ bị vây khốn nữa chẳng?" Nghĩ tới đây thì nó lại muốn thử, bèn xem xét kỹ lưỡng trận pháp cho đến khi đã thấy rõ hết mới bước vào trận, giống như đi dạo chơi nơi khoáng dã, tới lui tùy ý, lòng thích thú vui sướng khôn xiết.

Nó nhìn thạch tượng xung quanh, nhớ lại đêm ấy đã sở ngộ được vũ công. Những năm sau này trừ những lúc hiếm hoi ngồi tĩnh tọa luyện khí ngoài ra nó không hề rèn luyện, hơn nữa nó học chỉ một đêm, hiểu công phu của chừng trăm thạch tượng, số còn lại thì không đủ thì giờ tìm hiểu. Nó liền đưa tay vuốt chân, luyện môn "Đại Hiện Tâm Kinh" ngày trước, nào ngờ chỉ luyện được khoảng khắc thì bất ngờ như có điện chớp lửa xẹt, nó nhận thức ra được

những điều kì diệu trước đây chưa hề biết tới, cảm xúc này làm nó sững sờ hồi lâu, nhìn lại thạch tượng, thì thấy rằng những gì nó lãnh hội được bây giờ so với trước đây cao minh hơn gấp mười lần.

Kì thực đạo lý thập phần đơn giản, vũ công của Thiên Cơ cũng dùng số thuật làm nền tảng, mặc dù Hoa Lư Thủy vũ công lợi hại, nhưng vẫn không thể thoát li khỏi căn cơ này. Nếu như Hoa Nguyên Mậu đã phát hiện ra bí mật của các thạch tượng tất nhiên đã trở thành một nhất đại cao thủ, chỉ vì ông say mê với toán học và đối với vũ công thiếu phần hứng thú, nhưng chính vì vậy mới lưu lại được cho đời sau nhiều môn toán pháp tinh diệu. Lương Tiêu giả như không hiểu thấu được pháp ý này của Hoa Lư Thủy thì làm sao có đủ tài năng để giải ra được cửu đạo toán đề trong vòng năm năm ngắn ngủi như thế được. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu càng suy tưởng càng phát giác ra các thạch tượng này ảo diệu vô cùng, tức thì chìm đắm đam mê, ngày ngày ở trong trận pháp để tham thấu vũ công của các thạch tượng.

Thấp thoáng đã mấy mùa trăng trôi qua, Lương Tiêu cứ theo tám trăm pho tượng thánh hiền luyện cho đến khi hết sạch, hốt nhiên phát giác ra nguyên lai thạch trận có điều ảo diệu khác, chỉ nhìn thạch tượng thì giữa tượng này và tượng kia luôn luôn có một chút không quán thông, nhưng đợi cho đến khi các thạch tượng vào đúng phương vị trong trận pháp thì lại biến hóa dung nhập vũ công vào trong, tiền chiêu hậu thức liên lạc như áo trời không thấy đường kim, phát huy cực đại uy lực. Nó phát hiện ra được chỗ này thì đối với sự trí xảo của vị tiên bối lập tượng nó thực sự bội phục hết chỗ nói.

Lưỡng Nghi Áo Trần trận do Thiên Cơ Tam Luân thôi chuyển, cũng từ đó mà sinh ra Cửu Bàn Chuyển Pháp, thay nhau biến hóa, Lương Tiêu từ sự vận chuyển này của trận pháp, biến hóa thành một kiểu thân pháp mới. Nó tập luyện bộ thân pháp này được khoảng chục hôm thì một ngày nọ khi nó bước tới một bước, hốt nhiên lại nghĩ: "Một bước này giống như biến hóa của cửu cung, so ra còn xảo diệu hơn." Nghĩ rồi nó lại bước thêm, có bao giờ nó dám nghĩ đoạn đường bốn bước này lại do chính nó bước ra, thật là một sự đại chấn kinh. Hốt nhiên nó đã nghĩ ra một môn công phu mới.

Thuở thơ ấu Lương Tiêu tuy hư đồn ngang bướng nhưng trí nhớ cực tốt, chuyện gì qua tai nó là không bao giờ quên, một ngày nọ, Lương Văn Tĩnh giảng thuật tinh nghĩa của "Tam Tài Quy Nguyên Chương", Lương Tiêu không muốn nghe nhưng cũng nhớ được gần hết, bây giờ nó ráng nhớ lại cũng được hai ba thành. Ngày ấy nó nghe phụ thân giảng giải hoàn toàn không hiểu gì, lúc này chỉ cần nghĩ sơ qua thì đã thấy tình huống có nhiều tư vị vô cùng, nó liền vạch lên mặt đất cửu cung đồ, y theo lời dạy Văn Tĩnh thôi diễn cả nửa thời thần thì nghĩ ra được sự ảo diệu của "Tam Tam Bộ"; Nhiên hậu nó dùng "Tam Tam Bộ" làm nền tảng, theo đó thôi diễn ra "Tứ Tứ Bộ", "Mai Hoa Bộ", "Thiên Cương Bộ", "Đại Diễn Bộ", "Phục Hi Bộ", rồi tiến thẳng cho tới "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ", lúc này đã tới cùng, Lương Tiêu kinh hãi nghĩ thầm: "Thiên hạ không ngờ lại có bộ pháp này, so với thạch trận thì thân pháp này tựa hồ như lợi hại hơn một ít, đáng tiếc ta tuy hiểu rõ nghĩa lý nhưng công lực lại thiên bạc không thể thi triển "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ" cho đến nơi đến chốn."

Nó giải được tới đây chỉ thấy trong lòng thư giãn vui sướng, hứng khởi chạy ra khỏi thạch trận, thấy khói nước mênh mông, vài chiếc thiên lí thuyền lượn lờ trên mặt hồ, đang tung lưới bắt cá, những thuyền nhân vô tư và nhàn nhã đang cùng nhau xướng họa ca lên những thi từ, tiếng ca bay bổng thanh thoát như xuyên thủng tầng mây, phá nát không gian, âm hưởng vang vọng khắp mặt hồ.

Lương Tiêu lắng nghe hồi lâu rồi ngẩng đầu nhìn hai vách đá. Chỉ thấy trên vách núi hai hàng chữ lớn vẫn y nhiên như cũ: "Hoàn tận hư không, thiên tượng địa lí vô nhất khả thị nhi khả thị giả duy ngã. Thụ tận lai kiếp, hà đồ lạc thư vô nhất khả cử nhi khả cử giả giai không." Lương Tiêu trong lòng ngâm đi ngâm lại vài lần, hốt nhiên hiểu ra: "Cái gọi là 'thụ tận lai kiếp', nghĩa là chết là hết, tương lai là điều không ai hiểu được. 'Hà đồ Lạc thư' nghĩa là bói toán tiên tri đều là mộng tưởng; Cái gọi là 'hoàn tận hư không' tức là nói đến trên trời dưới đất biến hóa thay đổi rất nhiều, chẳng có sự vật nào có thể dựa vào một cách chân chính, thủy chung có thể dựa vào chính là chỉ có bản thân mình. Cái 'thụ tận lai kiếp, hoàn tận hư không', bất quá muốn nói: 'Tiêu Thiên Tuyệt tuy nhìn giống như ta không thể đánh thắng, nhưng tương lai vị tất không có khả năng ta sẽ hơn hẳn, nhưng chìa khóa để thắng hẳn không phải ở người khác mà ở chính ta. Thật đáng tiếc năm năm qua của ta, chỉ muốn học kiếm pháp của người khác, hăng hái dán cái mặt nóng vào cái mông dít lạnh. Hà, chả lẽ ta không thể dựa vào khả năng của chính mình, luyện tập đến mức có thể đả bại vũ công của Tiêu Thiên Tuyệt sao?' 'Nghĩ thông suốt đạo lý này, nó bỗng nhiên thấy được một cảnh giới mới mẻ, liền phát sinh hào khí và không nhịn được cười lên ha ha. Nghe tràng cười này mới biết giọng nó đã khàn đi không ít, rờ mép thì thấy đầy lông tơ đâm vào tay, nguyên lai năm năm trôi qua lúc nào nó không hay, thằng bé trong lứa tuổi thơ ngày nào nay đã trưởng thành nên một thiếu niên anh tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Biến khởi tiêu tường

Lương Tiêu tâm tình chấn động, thầm nghĩ: "Ta không giải được Thiên Cơ thập toán, lưu lại nơi này cũng chỉ để người ta chê cười." Y vừa nghĩ lòng muốn bỏ đi, lại thầm nghĩ: "Hiểu Sương tâm lòng rất tốt, năm đó sợ quấy rầy ta nghiên cứu toán học nên không đến gặp ta nữa, không biết quái bệnh của cô ấy bây giờ thế nào? Ta nếu bỏ đi, không biết đến khi nào mới được gặp lại cô, người khác không gặp cũng được, nhưng nhất định phải tới chào Hiểu Sương và Hoa đại thúc mới được." Nghĩ vậy, liền đến gặp Mai Ảnh hỏi cho rõ, biết được Hoa Hiểu Sương ngụ tại "U thiên uyển" ở phía nam, y nghiên cứu toán học đã lâu, bản tính đã trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều chứ không còn khinh phù vội vã như lúc còn nhỏ nữa, nhớ Hoa Hiểu Sương thích sạch sẽ, liền tắm rửa, tìm một bộ quần áo sạch sẽ thay vào, sau eo lưng đeo lệch một thanh bảo kiếm, kiểm tra lại một lượt rồi mới đi tìm cô. Truyện "Côn Luân "

Không lâu sau đã đến ngoài "U thiên uyển", liền thấy trước cửa dựng một cái bia bằng hán ngọc trắng, phía trên khắc hai dòng chữ thảo phóng túng:

“Khúc kính thông u xử, thiên phong hoa mộc thâm” (Lối nhỏ vào chốn vắng, thiên phòng hoa cỏ đầy). Từng chữ đều như rồng bay phượng múa, phiêu dật bất phàm, nhìn đến phần lạc khoản thì lại là Lạc phách cuồng sinh. Lương Tiêu nhìn đến khoan khoái, bất giác thầm nghĩ: “Chữ viết của người này thật siêu thoát, tên lại gọi là Cuồng sinh, tưởng tất phải là một nhân vật cực kì tiêu sái hào phóng, không hiểu có còn sống trên đời hay không? Nếu có cơ hội, quả thực muốn được cùng quen biết với ông ta.”

Thiên Cơ cung lấy núi xây nhà nên cây cối, khối đá đẹp đẽ có ở khắp nơi, U thiên uyển này lại càng đẹp đẽ, cây cỏ núi non cao vút, trong rừng có một lối nhỏ đi lát đá, uốn lượn không ngừng. Lương Tiêu đi được một lúc thì thấy một tòa tiểu lâu, tiến đến gần có thể thấy tám biển đề bốn chữ khai “Thỉnh vũ linh phong” (Lắng gió nghe mưa), bất giác nghĩ thầm: “Hiệu Surong ở đây sao?” Đúng lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe trên lầu truyền lại một tiếng rên, Lương Tiêu nghe đã quen, đúng là thanh âm của Hoa Hiệu Surong, bất giác trong lòng kinh hãi: “Đường như trên lầu có kẻ xấu.” Ý định phá cửa tiến vào, nhưng lại sợ kinh động đối phương, đề mắt tiến cơ, liền tung mình nhảy lên mái ngói, tiến đến cửa sổ, chưa kịp đứng vững lại thì tiếp tục nghe trong lầu truyền ra tiếng rên nho nhỏ. Lương Tiêu đổi ý, nhẹ nhàng chọc thủng giấy dán cửa sổ, liền ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc bay ra. Định thần nhìn lại, chỉ thấy Hoa Hiệu Surong đang ngồi xếp bằng, ngồi phía sau cô là một lão đầu vừa lùn vừa béo, cả người toàn thịt, cổ tròn như một quả bóng. Chỉ thấy ông ta hai mắt tròn tròn, đôi râu chữ bát màu xám dựng lên, thần sắc có vẻ mười phần khản trương. Bên phải đặt vài chục cái bồn bạc nhỏ, trong đó đổ đầy một chất thuốc lỏng màu lục, bên trái đặt một cái hỏa lò hình vuông, trên lò đặt một cái lưới bằng tơ đồng tím, trên võng có đủ loại kim châm lớn nhỏ, bị lửa bên dưới nung nóng, phát ra ánh sáng hồng hồng.

Lão đầu béo ú xuất thủ như điện, đột nhiên cầm lên một cái kim châm hồng rực, tẩm vào một cái bồn thuốc rồi châm vào huyệt “Phong Phủ” của Hoa Hiệu Surong, năm ngón tay nhẹ nhàng về kim châm. Hoa Hiệu Surong vừa được châm vào liền rên lên một tiếng, lông mày run lên, hiển nhiên mười phần thống khổ. Truyện "Côn Luân " Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu nhìn thấy vậy trong lòng run lên, nộ khí xông lên tới đỉnh đầu, không kịp nghĩ kĩ, bình một tiếng phá cửa sổ lao vào, tới trước mặt lão đầu béo phì đá ra một cước, lão đầu đó đang toàn thân về kim châm, không ngờ lại có một cước phóng đến, lập tức biến thành một quả cầu da, bị đá lăn long lóc ra xa trên mặt đất.

Lương Tiêu không cần biết ông ta sống hay chết, quay người định nhổ hết kim châm trên lưng Hoa Hiệu Surong, không ngờ tay y chưa kịp tới gần thì quyền phong đã nổi lên rồi trên mặt bị giáng cho một quyền. Lương Tiêu lao đảo ngã xuống đất, đảo mắt nhìn lại thì thấy chính là lão đầu béo ú đó, tức thì giận dữ gầm lên một tiếng xông tới, đúng lúc định xuất quyền thì đột nhiên Hiệu Surong ngoảnh mặt qua, giọng hư nhược nói:

- Tiêu ca ca, không được động thủ ...

Lương Tiêu giật mình, lại thấy lão đầu mập đó hai mắt trương lên giận dữ, thần sắc quả thật vô cùng tức giận, nhưng không ngờ lại hàm hồ ngồi xuống, không nhanh không chậm, tay lại về kim châm. Sau khi về đủ cả năm ngón tay, lão đầu mập liền rút kim châm ra, lại lấy một cái kim châm đỏ rực khác, tẩm vào một cái bồn thuốc màu vàng nhạt rồi châm vào “Đại chuy huyệt” của Hiệu Surong, lần châm này cực nhanh, chỉ về một cái rồi rút ra ngay, cứ như vậy lúc nhanh lúc chậm, không lâu sau đã châm hết các yếu huyệt toàn thân Hiệu Surong.

Lương Tiêu thấy lão đầu mập này nhận huyệt hạ châm cực kì chuẩn xác, bình sinh chưa từng thấy, lại nhớ lời Hiệu Surong lúc nãy nên không dám động thủ tiếp, nhất thời ngăn người ra đứng ở đó. Lúc này, Lăng Surong Quân nghe tiếng động trên lầu liền vén rèm đi vào, thấy Lương Tiêu nắm quyền trừng mắt đứng bên cạnh, bất giác sắc mặt đột biến, trầm giọng nói:

- Qua đây.

Lương Tiêu hơi do dự rồi đi qua, Lăng Surong Quân kéo y ra khỏi phòng, mục quang chớp động, gần giọng hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Lương Tiêu thật thà nói:

- Tôi đến gặp Hiệu Surong.

Lăng Surong Quân nhíu chặt mày, trong lòng cực kì tức giận:

- Người là một đứa tiểu tử thô dã, nếu đến tìm người, tại sao không quang minh chính đại mà đến, lại phá cửa sổ nhảy vào, chút nữa làm hỏng đại sự.

Lại nghe Lương Tiêu hỏi:

- Lão đầu mập đó ở đây làm gì?

Lăng Surong Quân phát tay áo về không nhẫn nại được, nói:

- Ngô tiên sinh chính là đang dùng “Viêm dương bách thảo tóa hồn châm” chữa bệnh cho Hiệu Surong.

Rồi lại kéo Lương Tiêu nói:

- Xuống lầu rồi nói.

Xuống đến dưới lầu, Lương Tiêu lại hỏi:

- Thăm thăm, cuối cùng là Hiệu Surong bị bệnh gì?

Lăng Sương Quân nhìn y, trong lòng cười lạnh nhưng không trả lời. Lương Tiêu đang định truy vấn, bỗng nghe có tiếng người bước xuống lầu lộp cộp, rồi lão đầu béo đó lao vọt xuống, hai mắt tròn trũng nhìn Lương Tiêu. Lăng Sương Quân quay sang Lương Tiêu nói:

- Người mau đến ra mắt, đây là “Ác Hoa Đà” Ngô Thường Thanh, Ngô tiên sinh.

Lương Tiêu đã biết ông ta là đại phu trị bệnh cho Hiểu Sương, oán hận với ông ta hoàn toàn tiêu tan, lại sinh hảo cảm, liền dạ một tiếng rồi cung cung kính kính gọi một tiếng:

- Ngô tiên sinh.

Ngô Thường Thanh hai mắt tròn lên, quát:

- Về gặp mẹ người đi.

Tay vung quyền đánh vào ngực Lương Tiêu, Lương Tiêu vội đưa hai tay ra trước ngực đỡ quyền. Ngô Thường Thanh một quyền không trúng, tức thì nổi giận, vừa chửi mắng vừa huy quyền, chiêu thức tuy không tinh diệu nhưng khí lực thì mười phần trầm trọng, Lương Tiêu quấy nhiễu ông ta trị bệnh, trong lòng hồ thẹn nên không dám hoàn thủ, chỉ biết chống đỡ, chưa hết mười chiêu đã trúng ba quyền, quyền kinh xâm nhập vào người đau đớn tới tận tim gan. Lùi lại một lúc, lưng đã chạm vào tường, không nhẫn nại được nữa kêu lên:

- Lão béo chết tiệt, úi a, ông còn đánh ... còn đánh nữa thì ta phải hoàn thủ đây.

- Tốt lắm – Ngô Thường Thanh lùi lại một bước, tròn tròn mắt cao giọng nói – lão tử xem người hoàn thủ thế nào ?

Nói xong, cánh mũi đột nhiên máy động, mắt lộ vẻ vui mừng kêu lớn:

- Thế nào ? Thế nào ?

Bỗng nghe Lăng Sương Quân ở trên lầu cười nói:

- Ngô tiên sinh, ông thử đoán xem.

Ngô Thường Thanh nhắm mắt, lắc đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, tiểu đoàn long. Ha ha, tiểu đoàn long.

Hiển nhiên không thèm nhìn tới Lương Tiêu nữa, thân người tròn trũng trực như quả cầu da nháy mắt đã lăn lên lầu. Lương Tiêu trong lòng lo lắng cho Hiểu Sương, đành nhẫn nhịn theo lên lầu, đã thấy ba người đang ngồi quanh một cái bếp lửa hình tròn, trước mặt mỗi người đều có một cái chén bằng gốm đỏ. Trên bếp lò có một cái ấm bằng đồng đang sôi, Hiểu Sương dựa vào người mẫu thân, tay mân mê một cái chén trà vuông chừng hai thốn, nước trà rượi thành từng sợi nhỏ chảy ra tay cô, nhỏ tong tong vào cái chén bằng gốm đỏ. Lăng Sương Quân cầm cái ấm bằng đồng lên, rót nước sôi ra, nước sôi vào chén gốm tỏa thành từng vòng nhỏ, hương trà tỏa khắp trên lầu, hòa lẫn với mùi thảo dược.

Hiểu Sương thấy Lương Tiêu liền vui mừng gọi một tiếng, Ngô Thường Thanh hơi ngạc nhiên, nhìn Lương Tiêu nhú mày nói:

- Người là Lương Tiêu mà Hiểu Sương thường thường nói đến ư ...

Đúng lúc đó hương trà thoảng qua mũi, hấp dẫn vô cùng, không nhịn được quên mất những lời định nói, quay lại thấy trước mặt chén gốm bốc lên khí trắng, liền xoa tay liên tục, bộ dạng thèm thuồng đến nhỏ dãi. Lương Tiêu trong lòng vô cùng kinh hãi ngạc nhiên: “Không phải là uống trà sao ? Sao lại kì quái như vậy ?” Lại trừng mắt nhìn lão đầu nghĩ “Chẳng lẽ lão béo này vô cùng nghèo khổ, không có tiền mua trà ?” Bỗng nghe Hiểu Sương cười nói:

- Tiêu ca ca, anh thấy khí trắng đó giống cái gì không ?

Lương Tiêu định thần nhìn lại, quả thật thấy khí trắng từ chén trà bốc lên tụ lại trong không trung không tan đi, hình dáng giống như một con bạch hạc đang vươn cổ giương cánh, cứ bay lên hết lại tụ tập lại thành hình, bất giác ngạc nhiên nói:

- Quái thật.

Hiểu Sương cười nói:

- Quái là phải, đó là “Cô hạc ngọc tuyền” chỉ có ở Tê Nguyệt cốc, chất nước vô cùng hoàn mỹ, có thể xưng là thiên hạ vô đối, lại dùng để pha với “Tiểu đoàn long”, quả thực là ...

Ngô Thường Thanh gợn ngón tay cái, ngoác miệng cười nói:

- Là cử thế vô song, ha ha, cử thế vô song.

Nói xong tí mắt cười, vui mừng không thể tưởng được. Hiểu Sương đưa chén trà trong tay cho Lương Tiêu, Lăng Sương Quân liền đưa một cái chén gốm đỏ đến trước mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái này để làm gì.

Hoa Hiểu Sương yên nhiên nói:

- Cái này gọi là “Phân trà”, anh cứ bỏ một ít trà vào trong chén, rồi mẹ sẽ rót nước sôi vào.

Lương Tiêu ồ lên một tiếng, tiện tay lấy một nửa số trà bỏ vào chén, Ngô Thường Thanh tức giận nói:

- Người tưởng là ăn cơm sao ? Bỏ nhiều như vậy, không sợ bị trời phạt ư ?

Nói xong lộ vẻ đau khổ, lấy lại một ít trà dư. Lương Tiêu không kìm được kêu lớn:

- Đây không phải là trà sao ? Lấy nhiều lấy ít thì có gì quan trọng ?

Ngô Thường Thanh hai mắt trắng dã, tức giận nói:

- Người là đứa trẻ con thì biết gì ?

Rồi vô cùng cẩn thận bỏ số trà vừa lấy lại đang cầm trong tay xuống, nói:

- “Tiểu đoàn long” này lấy từ Phúc Kiến, chính là cực phẩm về trà, dù một nhúm nhỏ cũng đáng giá trăm lượng vàng, vốn chỉ cung cấp cho hoàng cung đại nội. Hiện giờ muốn có được trà này cũng không dễ dàng, dù có là hoàng đế lão tử có được cũng phải cực kì quý trọng. Nghe nói đại quan của trong Xu mật viện, Trung thư tỉnh và hoàng đế của Nam Giao cũng chỉ có được bốn chén, bốn người ngồi uống còn phải tranh nhau. Vì vậy trong phép “Phân trà” này thì “Tiểu đoàn long” là chỗ mấu chốt, có người còn viết thơ để ca ngợi chỗ tinh diệu của Phân trà đó.

Ông ta nói đến chỗ đắc ý, hai mắt vốn nhỏ liền híp lại thành hai đường nhỏ, lắc đầu quảy quảy nói:

- Phân như phách như hành thái không, ảnh lạc hàn giang năng vạn biến. Ngân bình thủ hạ nhưng khảo cao, chú thang tác tự thể phiêu đào.

(Tạm dịch: Cuốn quýt như hoa giữa từng không, rơi xuống sông lạnh hóa vạn biến. Tay hạ bình bạc luôn vui sướng, rót nước ngâm thơ tựa giấy đào)

Lương Tiêu nghe ông ta nói vui tai, liền uống một hớp. Ngô Thường Thanh lườm y cười nói:

- Tư vị thế nào ?

Lương Tiêu tuy thấy tư vị cũng không tệ nhưng bừa bãi cố ý nói:

- Uống chẳng ngon chút nào, chẳng khác gì nước đá ngựa.

Ngô Thường Thanh mắt nhỏ tròn trũng, gầm lên như sấm:

- Thối lắm, thối lắm, miệng người chỉ phù hợp với phân trâu, nước đá ngựa thôi.

Nói xong liền vung tay đoạt lại chén trà của Lương Tiêu, đổ lại vào trong bình. Lương Tiêu nổi giận, định đứng dậy, nhưng nhìn Hiểu Sương lại đành nhẫn nại ngồi đó, cười lớn nói:

- Ngô tiên sinh, tôi không thường uống trà, hiện tại muốn biết lại tư vị của nó, có thể cho tôi uống một hớp nữa không ?

Ngô Thường Thanh liếc y một cái, cười nhạt nói:

- Muốn uống ư ? Hừ, bằng vào câu người nói lúc nãy, lão phu một hớp cũng không cho người uống.

Một tay liền bưng miệng bình trà, đề phòng Lương Tiêu trộm uống.

Lương Tiêu đầy ngực tức giận, nhưng chỉ biết tức giận chứ không dám nói gì, Hoa Hiểu Sương che miệng cười một trận, lấy một chén đưa cho y, nỉm cười nói:

- Tiêu ca ca, uống của muội cũng được.

Lương Tiêu tiếp lấy, chậm chậm uống hai hớp, cảm thấy thanh khiết ngon miệng, sự tức giận trong lòng bỗng tan biến mất như làn khói.

Bốn người cứ thế ngồi thưởng trà, không ai nói gì, Ngô Thường Thanh cách uống thật sự cổ quái, mỗi hớp trà nhất định phải nhắm mắt lắc đầu, mê đắm một lúc, thở phào một hơi, lại hớp thêm ngụm khác. Lương Tiêu cảm thấy buồn chán, liền hỏi:

- Hoa đại thúc đi đâu rồi ?

Lăng Sương Quân không muốn nói chuyện với hắn lắm, nghe vậy thì nhạt nhẽo trả lời:

- Giờ Ngọ hôm nay là “Khai Thiên Đại Diễn” nên ông ấy đang rất bận rộn.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Khai Thiên Đại Diễn ?

Lăng Sương Quân khẽ nhủ mảy nói:

- Ngươi không biết sao?

Lương Tiêu cảm thấy mờ mịt, những ngày này hắn chỉ lo luyện công, đối với việc trong cung thì chẳng biết gì cả, hơn nữa mọi người cũng chẳng ai đoán hoài tới hắn, việc lớn nhỏ nào cũng chẳng nói với hắn. Bỗng nghe Hoa Hiểu Sương nói:

- Tiêu ca ca, như chính cái tên đã nói lên, Khai Thiên Đại Diễn là đại lễ để khai mở trời xanh, tái sinh vạn vật, cũng là đại lễ bỏ cái cũ để lập nên cái mới.

Lương Tiêu nửa hiểu nửa không, đúng lúc định hỏi thêm thì chợt đằng xa vang lên tiếng đồng hồ nước của Ba Tư, liên tiếp kêu liên ba tiếng. Một thị nữ bước vào bẩm: Truyền "Côn Luân "

- Phu nhân, tiểu thư, Ngô tiên sinh, Cung chủ mời các vị qua bên đó.

Lăng Sương Quân khẽ gật đầu, kéo tay Hiểu Sương nói:

- Ngô tiên sinh, đã đến giờ, chúng ta đi thôi.

Ngô Thường Thanh cười hắc hắc đáp:

- Thông thả, thông thả, các người cứ đi trước một bước, lão phu phải uống xong trà, hắc hắc, trà ngon như thế này, làm sao bỏ phí được?

Lăng Sương Quân biết lão già này tuy y thuật thần thông nhưng lại coi trà như tính mạng, lúc này vạn lần không thể bỏ “Tiểu đoàn long” xuống được, đành cười nói:

- Vậy cũng được.

Bà lại nhìn qua Lương Tiêu, thầm nghĩ:

- Tên tiểu tử này chẳng hiểu lễ số, cực kì đáng ghét, đại lễ trịnh trọng như vậy mà để hắn đến, nói không chừng sẽ phá quấy, như vậy chẳng những có gì hay mà còn sẽ rất bất lợi.

Nghĩ vậy liền tỏ ra quên mất, không gọi hắn mà tự mình kéo Hoa Hiểu Sương đi luôn. Bà đi rất nhanh, Hoa Hiểu Sương chỉ kịp quay đầu nhìn lại một cái thì đã đi khuất đằng sau cánh cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Lương Tiêu và Ngô Thường Thanh, không có Hoa Hiểu Sương, Lương Tiêu trong lòng buồn bã như mất đi cái gì, cúi đầu xuống uống hết trà trong chén, không gây tiếng động nào. Ngô Thường Thanh uống trà một lúc nữa, bỗng liếc mắt qua hắn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi không muốn đến Khai Thiên Đại Diễn sao?

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Chẳng ai gọi tôi cả, tôi đến làm gì ?

Ngô Thường Thanh cười nhạt nói:

- Tiểu tử nhà ngươi đúng là một cục đá nhơ bẩn, vừa thối vừa cứng.

Lương Tiêu mỉa mai lại:

- Lão béo nhà ngươi, đích thị là con giò trắng nhơ bẩn, vừa thối vừa béo.

Ngô Thường Thanh đang thưởng thức trà vị, nghe hắn nói thì khẩu vị đảo lộn, nhô cả trà ra chén, giận dữ nói:

- Tên tiểu tử hỗn láo, ngươi không biết nói gì khác sao ?

Lương Tiêu đáp:

- Là do ông chủi người trước.

Ngô Thường Thanh nhìn hắn, không động thủ mà chỉ cười lạnh nói:

- Tiểu tử nhà ngươi cũng có khí phách, không giống như lũ phạm phu tục tử, chỉ biết nghe mắng mà không dám nói lại.

Lương Tiêu đáp:

- Phạm phu tục tử thì có gì không tốt chứ? Đồ ăn uống của ông không phải tất cả đều là từ những phạm phu tục tử mà ra sao?

Ngô Thường Thanh ngơ ngác, không biết cách nào để phản bác hắn, đành phải đánh trống lảng, cười lạnh nói:

- Hừ, Hiếu Suong thường nói với ta về tên tiểu tử vô lại nhà ngươi, mỗi lần nói tới ngươi đều thập phần cao hứng.

Lương Tiêu trong lòng âm lên, vui vẻ nói:

- Cái đó là tất nhiên, ta và cô ấy là bằng hữu cực tốt mà.

Ngô Thường Thanh lần đầu tiên mỉm cười nhẹ nhàng, gật đầu nói:

- Như thế thì tốt, sau này ngươi thường đến ngồi đây, chộc cho con bé vui, đối với bệnh của nó sẽ cực kì có lợi.

Lương Tiêu ngơ ngác, trầm giọng hỏi:

- Ngô tiên sinh, Hiếu Suong rốt cuộc bị bệnh gì?

Ngô Thường Thanh hóp một ngụm trà, nhìn lên mái ngói một lúc lâu rồi lạnh lẽo nói:

- Căn bệnh này gọi là “Cửu Âm Tuyệt Mạch”, thiên sinh âm khí quá nhiều, dương khí yếu nhược. Âm hàn độc khí tích tụ trong cửu đại âm mạch, lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của nó.

Lương Tiêu nghe đến câu cuối cùng, kinh hãi đến mức nhảy dựng lên, thất thanh hỏi:

- Ông nói sao? Cô ấy tại sao lại sinh ra chứng bệnh kì quái đó à? Truyện "Côn Luân "

Ngô Thường Thanh tuy dễ nóng giận nhưng vốn là một người thẳng thắn, không thích dối lừa, nghe Lương Tiêu hỏi vậy thì tùy tiện nói:

- Điều này phải nói từ lúc mang thai, năm đó mẹ nó bị trúng một chương chí âm chí hàn của người ta, khi đưa đến chỗ ta thì chỉ còn thoi thóp thở. Lão phu kiểm tra mạch môn, phát giác bà ấy không những có hàn độc mà còn có dấu hiệu mang thai vài tháng.

Nói đến đây, ông ta nhú chặt đôi mày, thờ dãi nói:

- Nếu biết sẽ như hiện giờ, lão phu đã chỉ cứu người mẹ, không cứu thai nhi, để khỏi tạo ra tội nghiệt. Lúc đó ta hỏi tên tiểu tử Hoa Thanh Uyên có nên cứu thai nhi hay không, hắn bụng dạ mềm yếu, ngay lập tức nhờ ta cứu cả hai. Lão phu là nhân vật nào chứ, đương nhiên sẽ không nói ra là không cứu được, nhưng cũng tự biết là muốn việc này lưỡng toàn kì mã thì cực kì khó khăn miễn cưỡng, đành đem hết bản lĩnh toàn thân ra, ôi, cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng hai mẹ con họ, giải quyết được một vấn đề tưởng chừng không thể giải quyết của y đạo, nhưng không ngờ tàn dư âm độc lại tụ vào trong người thai nhi, hình thành “Cửu Âm Tuyệt Mạch”.

Ông nói đến đây đột nhiên cau mày giận dữ, vỗ đùi chửi lớn:

- Xui xẻo, con mẹ nó thật là xui xẻo.

Lương Tiêu lòng như lửa đốt, nóng nảy hỏi:

- Tiên sinh y thuật cao minh, thế nào cũng có thể chữa khỏi cho cô ấy đúng không?

Ngô Thường Thanh mặt tối sầm lại, trừng trừng nhìn hắn, chầm chậm hóp một ngụm trà rồi từ từ nói:

- Âm độc đó có từ lúc hoài thai, ngoan cố không chịu tiêu tan. Hơn mười năm nay, lão phu dùng đủ mọi cách, sử dụng vô số dược vật nhằm giúp con bé dịch kinh tẩy tủy, khu trừ hàn độc, nhưng cũng chỉ đủ để duy trì tính mệnh cho nó. Ôi! Lão phu trị bệnh xưa nay có đầu có đuôi, nó đã sinh ra trên đời này thì lão phu một ngày chưa chết còn phải cứu nó một ngày, ngoại trừ cách đó thì chẳng còn cách nào khác.

Lương Tiêu nghe vậy ngẩn người ra, bỗng nhướng mày cao giọng nói:

- Lão béo chết tiệt, ông lừa dối người ta!

Ngô Thường Thanh vỗ đùi giận dữ nói:

- Ta mà lừa tên thối tha nhà ngươi, lừa ngươi thì sẽ không thể uống trà nữa!

Lương Tiêu thấy bộ dạng ông ta như vậy, biết rằng lời vừa rồi là không giả dối, trong lòng như đổ vỡ, thảm than thở:

- Tại sao trên thế gian này, người tốt đều bạc mệnh, gia gia vốn là người lương thiện lại phải chết không minh bạch, Hiếu Sương đối tốt xử tốt với người, trên người lại mắc phải tuyệt chứng, chẳng lẽ ông trời muốn người tốt chết hết cả sao ?

Hắn càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên xuất một chưởng, chưởng này tích đầy uất phần, cơ hồ dùng hết toàn lực, chỉ nghe một tiếng lách cách rất to vang lên, vách tường bên cửa tiểu lâu đã bị đánh thủng, vụn gỗ văng ra, bụi bay tứ phía, rơi cả vào chén trà bằng gốm tím. Ngô Thường Thanh bắt chấp trà nóng bỏng tay, vội lấy tay che lên miệng chén gốm, giận dữ nói:

- Tiểu tử thôi, ngươi điên à? Bị điên à?

Lương Tiêu trở mắt nhìn bàn tay mình, hơi giật mình. Nguyên lai hắn ta ngày nào cũng tập võ học của thạch trận cùng với võ công Hắc Thủy, thời gian tuy ngắn ngủi nhưng nội công vẫn đại tiến, có điều hắn vốn đang trong lúc trầm mê nên không biết điều đó.

Đang ngáy người ra, Ngô Thường Thanh bỗng đứng lên, tát hắn một cái vào mặt, la lớn:

- Thăng điên, ngươi uống nhầm thuốc à? Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu đau đến đầu vầng mắt hoa, liền từ từ tỉnh ra, nhưng lại không trả đòn được, trong lòng nhất thời bức bối vô cùng. Ngô Thường Thanh đã chế xong một lần nước trà, kể từ nước thứ hai trở đi tư vị giảm sút nhiều, lại nghĩ đến lúc này có bụi rơi vào trà, ông ta quý trà như mạng, nhất thì tức giận vô bì, trừng trừng nhìn Lương Tiêu râu dựng cả lên.

Hai người bốn mắt đối nhau như hai con gà chọi một lúc, Lương Tiêu cố lắm mới giữ được bình tĩnh, đột nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi:

- Ngô tiên sinh, ông có nghe qua thuần dương thiết hạp (cái hộp sắt thuần dương) chưa?

Ngô Thường Thanh chưa hết tức giận nói:

- Có nghe qua, thì sao?

Lương Tiêu nói:

- Tôi nghe người ta nói, trong thiết hạp có kim đơn bùa lửa của Lã Đồng Tân, có thể cứu người chết sống lại, khiến xương trắng tái sinh, không bệnh nào không chữa được, thoát thai hoá cốt. Tàn Bá Phù để lấy được cái hộp sắt này đã phải đánh một trận quyết liệt với đại hòa thượng. Ngô tiên sinh, không biết sách thuốc bùa lửa gì đó có thể chữa được bệnh của Hiếu Sương hay không?

Ngô Thường Thanh vuốt râu cười nhạt, đọi Lương Tiêu nói xong mới lên nhè nói:

- Lão đạo sĩ Lã Đồng Tân rắm chó đó được bao nhiêu cân lượng chứ? Cứu sống người chết, xương trắng tái sinh, phì, con mẹ nó. Thường nghe người ta nói: “Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như rút tơ”, bệnh đến bệnh đi đâu phải là công phu một ngày một đêm. Đáng giận thế nhân chỉ muốn tránh khó lấy dễ, bệnh nặng phải mất nhiều năm mà lại muốn thuyền giảm trong một ngày, không nghe y lời của lang y, không uống thuốc thang mà lại đi cầu thần phật cúng đồng cốt, vẽ bùa đạo sĩ. Hừ, kết quả bệnh lại hoàn bệnh, chết vẫn cứ chết, vận may thì chẳng đến mà chỉ tự mua dây trói mình.

Ông ta mắng chửi đến mức hứng khởi, càng mắng càng lên giọng, hận không nói được cho cả thiên hạ cùng nghe.

Lương Tiêu ngáp ngừng nói:

- Nhưng tôi nghe Tàn Bá Phù nói, hắn muốn chiếc hộp đó, tất cả vì Ngô tiên sinh đã đề cập đến Thuần Dương Thiết Hạp.

Ngô Thường Thanh liếc xéo hắn, cười hắc hắc nói:

- Lão tử bảo ngươi coi trường, ngươi coi hay không?

Lương Tiêu nhú mày đáp:

- Đương nhiên là không.

Ngô Thường Thanh nói:

- Chính là như vậy. Ngày đó Tàn Bá Phù luyện công tẩu hỏa nhập ma, tới cầu ta chữa trị. Ta vừa bắt mạch liền nhận ra vì “Cự Linh Huyền Công” của hắn quá bá đạo, cách chữa trị tốt nhất là phê bỏ võ công đó, nếu không có dùng đan dược cũng chẳng kết quả gì. “Cự Linh Huyền Công” nguyên là võ công của đạo môn, sư phụ của Tàn Bá Phù là Huyền Thiên Tôn chính là một đạo sĩ. Vì vậy hắn không tin lời lão phu, lại còn đem phép chú thiên bàn vận (quy luật vận hành của trời đất) của đạo môn ra tranh luận với lão phu. Lão phu nghe đến bức mình, liền nói: “Cự Linh Huyền Công cái rắm? Ngươi biết Lã Đồng Tân không? Ông ta được gọi là thần tiên sống, nghe nói ông ta có truyền lại “Thuần Dương Thiết Hạp”, trong đó có sách thuốc bùa lửa, có thể trị bách bệnh, ngươi thử tìm xem, biết đâu có thể chữa được chứng tật này. Hừ, tên họ Tàn này nhìn tướng thông minh, thật ra ngu như trâu ngựa, nghe được như vậy lập tức hoan hỉ, bắt quá tính ra hắn cũng còn có lương tâm, hỏi lão phu: “Nếu có thể trị được bách bệnh, liệu có thể trị được bệnh của Sương cô nương không?” Lão phu bị hắn hỏi đi hỏi lại, mất cả kiên nhẫn, nói bừa: “Đương nhiên là được, đến làm mẹ ngươi còn được ấy chứ, tìm được Thiết Hạp rồi hãy nói.” Nghe ta nói vậy, hắn mừng đến vãi đái ra quần, nhảy nhót bỏ đi. Hừ, cho dù Thiết Hạp có thể chữa bệnh như thần, lại thật sự có thể tìm ra nó, trước nay chưa từng có ai mở được Thiết Hạp, e rằng nó thật ra chỉ cục sắt mà yêu đạo dùng để bày trò lừa người mà thôi.

Ngô Thường Thanh nửa đời hành nghề y, hận nhất là bọn đồng cốt đạo sĩ, thóa mạ không ngừng. Lương Tiêu tưởng có thể từ ông ta hỏi rõ về Thuận Dương Thiết Hạp, không ngờ lại chọc cho ông ta nói sượng miệng. Đột nhiên có một thị nữ gạt tấm màn ra tiến lại, rụt rè bẩm:

- Ngô tiên sinh, cung chủ thỉnh ngài qua bên đó!

Ngô Thường Thanh nghe thấy giật mình:

- Hồng rồi, mãi nói chuyện với thằng nhóc chết tiết này, chút nữa thì nguy đến đại sự.

Đột nhiên ngừng nói, đứng dậy hăm hực nhìn Lương Tiêu, nói:

- Xú tiểu tử, ngươi đi với ta qua bên đó.

Lương Tiêu nhúu mạnh đôi mày nói:

- Bắt buộc phải đi sao ?

Ngô Thường Thanh hắng giọng đáp:

- Ngươi vốn là bằng hữu của Sương Nhi, thịnh hội thế này không đi không được.

Liên không cho tranh cãi gì nữa, kéo Lương Tiêu thuận chân bước ra ngoài, nhưng đi được hai bước thì quay lại, cầm chén trà gôm tím một hơi uống cạn, ngay cả lá trà cũng dùng tay vết sạch vào miệng, vừa nhai tóp tép vừa nói:

- Không được lãng phí, không được lãng phí.

Uống trà xong, Ngô Thường Thanh kéo theo Lương Tiêu, đi thẳng đến dưới Linh Đài, từ xa đã thấy hàng trăm người hoặc đứng hoặc ngồi, tụ tập trên đài. Hai người theo bậc thang tiến lên, được nửa chừng thì Hoa Thanh Uyên tiến đến nghênh đón, chấp tay cười chào:

- Ngô tiên sinh an hảo!

Đoạn quay sang Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi cũng đến ư ?

Lại nắm tay hắn nói:

- Hoa đại thúc gần đây bận rộn luyện võ công, không đến thăm ngươi được. Thấy ngươi khí sắc rất tốt, dường như bệnh tật đã thuyên giảm ?

Lương Tiêu ảm lòng, cười đáp:

- Cảm ơn đại thúc quan tâm, cháu hoàn toàn khỏe mạnh.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy cười lớn, cực kì hoan hỉ.

Ba người sóng vai lên đài, Lương Tiêu đưa mắt nhìn quanh, nhận ra Hoa Vô Xuy ngồi ở chính nam, bà thấy Ngô Thường Thanh liền nở nụ cười rồi nói:

- Ngô tiên sinh an hảo!

Nhưng Lương Tiêu thì dù đứng ngay trước mặt cũng không thém nhìn đến. Hoa Mộ Dung đứng sau lưng bà ta, tay cầm một thanh cổ kiếm bao đen, bên trái vải xích là hai mẹ con Hoa Hiểu Sương đang ngồi ngay ngắn. Hoa Hiểu Sương thấy Lương Tiêu, mặt cười rạng rỡ. Năm người ngồi phía dưới, bảy người khác ngồi phân biệt thành bên trái ba người, bên phải bốn người, ngồi đầu tiên bên tay phải là thủ vệ của Linh Đài chính là lão già họ Minh, ngồi dưới lão là Tà Nguyên, hai người ngồi sau lần lượt là Đồng Chú và Tần Bá Phù. Sắc mặt Tần Bá Phù rất tốt, nhìn thấy Lương Tiêu, hơi nhúu mày, khẽ gật đầu nhưng không tiến lại chào hỏi. Phía bên trái người ngồi đầu chính là Tu Cốc, hai người ngồi sau lần lượt là Diệp Chiêu cùng Dương Lộ. Nhìn khí độ của bảy người này khác hẳn những người khác, chắc là có thân phận tôn quý, lại nhìn quanh nam nữ đông đảo, ai cũng tỏ vẻ trang nghiêm. Truyện "Côn Luân "

Hoa Thanh Uyên dẫn hai người đến bàn đầu tiên, lệnh cho gia nhân lấy ghế cho hai người ngồi xuống. Lương Tiêu thấy phần lớn người trẻ tuổi đều phải đứng, người ngồi toàn là những lão nhân lớn tuổi đáng kính, thâm tâm cảm thấy nếu ngồi thì quả thật không hợp lễ, liền nói:

- Hoa đại thúc, cháu còn nhỏ, đứng một chút không sao đâu.

Hoa Thanh Uyên không ngờ hắn thay đổi thành một kẻ hiểu sự như vậy, trong lòng ngạc nhiên, bất giác cười nói:

- Được lắm, nghe cháu nói như vậy, Hoa đại thúc thật hoan hỉ!

Vỗ vỗ lên vai hắn, quay người đi về phía bên phải Hoa Vô Xuy.

Lương Tiêu nhập vào đám đông, chen đến đứng cạnh một thiếu niên trông có vẻ vui tính. Không lâu sau, chiếc đồng hồ nước Ba Tư kêu một tiếng, tiếng nói chuyện liền nhỏ dần rồi trở nên yên tĩnh. Hoa Vô Xuy gạt đầu, liền thấy lão già họ Minh từ từ đứng dậy, một tay vuốt râu, cất giọng ngân vang ngâm:

- Cao cầm danh chi hữu tiền văn,

Cô dẫn viên hàng dạ chánh phân;

Nhất lệ tiện kinh liêu quyết phá,

Diệc vô nhân ý đáo thanh vân.

(Tạm dịch:

Chim cao tên đã từng nghe tới

Nửa đêm cô độc vườn dài cỏ

Một tiếng kêu vang phá hư không

Ý chí bay lên tới mây xanh)

Giọng ngâm thư thái chậm rãi nhưng trong sáng khoáng đạt, Tê Nguyệt Cốc lớn như thế mà cũng có tiếng vọng lại. Vừa ngâm xong, Tả Nguyên cũng đứng dậy, trường thành cùng hòa:

- Thụy khinh toàn giác tùng hoa đọa,

Vũ bãi nhân thánh giản thủy lưu.

Vũ dục quang minh khi tích tuyết,

Phong thần sái lạc chiêm cao thu.

(Tạm dịch:

Lúc ngủ vẫn biết hoa từng rơi,

Trong mưa vẫn nghe tiếng suối chảy.

Lông cánh trắng đẹp như tuyết tụ,

Dạo theo thần gió ngấm mùa thu.)

Tiếng ngâm nhỏ dần, lại nghe Đồng Chú tiếp lời:

- Từ hương viễn cách hoa đình thủy,

Trục ngã lai tề câu lĩnh cân.

Tâm quý đạo lương trường bất bảo,

Vị tăng hồi nhãn hướng kê quần.

(Tạm dịch:

Rời quê Hoa Đình Thủy xa xôi

Đuổi ta đến đậu (ở) Câu Lĩnh Vân

Tự thẹn (lúa)gié (lúa)mạch thường không đủ (no)

Chưa từng (phải) quay đầu nhìn đàn gà)

Tần Bá Phù cười nhẹ, đứng dậy hòa theo:

- Hữu sí đề thù tả hình thương,

Khả liên phong mạo thậm ngang tàng.

Diệp tri bạch nhật thanh thiên hảo,

Vị yếu cao phi thả dưỡng sang.

(Tạm dịch:

Cánh phải rũ xuống, chân trái đau

Yếu ớt (nhưng) ngang tàng thật đáng thương

Đã biết hôm nay trời xanh thăm

Dẫu muốn bay cao (lại) phải dưỡng thương)

Tu Cốc cười ha ha nói:

- Bài thơ đó của Tần lão đệ tuy nói về con hạc bị bệnh nhưng đã biến đổi được không khí tang thương.

Trầm tư một chút rồi vuốt râu đọc:

- Ô diên tranh thực tước tranh khoa,

Độc lập tri biên phong tuyết đa.

Tận nhật đập băng kiều nhất tức,

Bất minh bất động ý như hà.

(Tạm dịch:

Quạ diều tranh ăn, sẻ tranh tổ

Độc lập ven thành nhiều gió tuyết

Cuối ngày đập băng, co một chân

Không hót không động (chẳng hiểu) ý thế nào)

Tần Bá Phù vỗ tay cười nói:

- Độc lập gắng sức hay lắm, quả nhiên không hề mất phong thái.”

Lương Tiêu nghe thấy kì quái, thúc khuỷu tay sang thiếu niên bên cạnh hỏi:

- Này, mấy lão đầu từ đó làm quái cái gì thế ?

Thiếu niên đó nghe hần ngôn ngữ thô suất, trong lòng không vui, nhưng thấy hần đã nói chuyện với Hoa Thanh Uyên, dĩ nhiên phải có thân phận, đành nén cơn giận mà nói:

- Các hạ chắc là khách quý từ bên ngoài tới chăng ? Ngâm thơ tỏ rõ chí hướng của Thiên Cơ bát hạc chính là thường lệ trước khi tiến hành Khai Thiên Đại Điện. Chỉ tiếc là sáu năm trước “Linh hạc” Thu Sơn Thu bá bá bị bệnh mất, Thu gia mỗi đời chỉ có một người nối dõi, Thu bá bá lại cả đời không lấy vợ, nên Thu gia sau này không có người kế thừa, bây giờ chỉ còn lại thất hạc thôi!

Nói xong vô cùng buồn bã. Lương Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ, nghĩ thầm thì ra là như vậy, thảo nào mà năm lão nhân vừa rồi ngâm thi cú, chẳng ai không liên quan đến hạc cả.

Thiếu niên đó chỉ lão già họ Minh, nói: Truyện "Côn Luân "

- Vị đó là “Hoàng Hạc” Minh bá bá, đơn danh chỉ một chữ Quy...

Hần đem thân phận của thất hạc nhất nhất kể qua một lượt, Lương Tiêu giờ biết được Tả Nguyên là “Bạch Hạc”, Đồng Chú là “Thanh Hạc”, Tần Bá Phù là “Bệnh Hạc”, Tu Cốc là “Đan Đình Hạc”, Diệp Chiêu là “Trì Hạc”, còn Dương Lộ là “Hắc Cảnh Hạc”. Thiếu niên nói xong, lại nghe tiếng ngâm của Dương Lộ vang lên:

- Ác đình tiên mao phẩm cách tuần,

Toa đình nhân hạ trọng nan quần.

Vô đoan nhật mộ đông phong khởi,

Phiêu tán xuân không nhất phiến vân.

(Tạm dịch:

Lông đầu bóng mượt phẩm chất thuần,

Nhàn rồi ăn no thích tự bầy.

Không lo chiều tới gió đông nổi,

Bay lượn (trong) trời xuân tựa đám mây.)

Lão là người cuối cùng trong bát hạc, ngâm thơ đến đây là kết thúc.

Hoa Vô Xuy thấy thất hạc đã ngâm xong, thần sắc uy nghiêm, mở miệng nói:

- Hôm nay ...

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe Minh Quy cao giọng nói:

- Khoan đã.

Hoa Vô Xuy ngạc nhiên hỏi:

- Minh huynh còn có gì muốn nói ?

Minh Quy điềm nhiên đáp:

- Ngày trước Linh Hạc chết, khiến cho bát hạc điêu linh. Tuy nhiên chúng ta và lão huynh đệ đó tình thâm ý trọng, vẫn không thể quên được. Minh Quy bất tài, nguyện thay Thu Sơn lão đệ ngâm một bài, ngoài để hoài niệm, còn để giữ đủ số cho Tiên thiên bát hạc.

Đôi mày ngài của Hoa Vô Xuy hơi nhúu lại, gật đầu nói:

- Xin theo ý Minh huynh.

Minh Quy suy nghĩ một chút rồi cao giọng ngâm:

- Thanh vân hữu ý lực do vị,

Khởi liêu đề hồi đắc sở y.

Hạnh niệm sí nhân phong vũ khốn,

Khởi giáo thân hãm đạo lương phi.

(Tạm dịch:

Mây xanh có ý, lực không đủ,

Há tính toán luôn cúi (để) tuân theo.

Cho dù bị khốn trong mưa gió,

Há chịu hãm mình trong lửa thom.)

Ngâm xong lại nói:

- Thu lão đệ một đời tắm mưa gội gió, cô độc khổ muộn nhưng cốt cách mười phần thanh cao, tuy giờ đã mất nhưng tinh thần như sao sáng vẫn như còn mãi trên trời, soi sáng tục nhân chúng ta.

Nói xong qui xuống hướng lên trời, bái một bái. Bọn Đồng Chú sắc mặt đều lộ vẻ bi thương, lần lượt qui lạy, chốc lát mọi người đều qui xuống một lượt.

Hoa Vô Xuy không nghĩ rằng Minh Quy lại khơi lại cổ sự quan trọng này, cảm thấy ngoài ý muốn của mình, bất giác nhúu mày. Minh Quy đứng dậy lại nói:

- Cung chủ, Thu lão đệ lúc chết rất không minh bạch, không biết bao nhiêu năm rồi, đã có kết quả gì chưa ?

Hoa Vô Xuy lắc đầu đáp:

- Ngày đó chẳng phải đã nói rõ rồi sao, Thu Sơn uống thuốc độc tự tận, còn có kết quả gì nữa ?

Minh Quy nói:

- Nhưng vì sao đệ ấy lại tự tận ? Cung chủ liệu có biết không ?

Hoa Vô Xuy bắt giác sầm mặt, hừ một tiếng cao giọng đáp:

- Làm sao ta biết được ?

Lời nói vừa dứt, Tả Nguyên, Đồng Chú, Tu Cốc ba người nhìn Hoa Vô Xuy đều có vẻ bi phẫn.

Hoa Vô Xuy trong lòng biết không ổn, nhưng không ổn chỗ nào thì không thể nói ra, chỉ có thể đè nén nộ khí, từ từ nói:

- Hôm nay là Khai Thiên Đại Diễn, việc này sẽ nói sau, mời Minh lão ca tạm lui xuống.

Minh Quy cười một tiếng, nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm.

Rồi chuyển thân ngồi xuống, lục hạc thấy ông ta ngồi thì cũng bắt đầu tuân tự ngồi xuống.

Hoa Vô Xuy chống xuống tay vịn, đứng dậy nói:

- Hôm nay các vị từ trời nam đất bắc đến đây, quả đã gắng sức, hiếm có hơn là Bá Phủ lại quay về, sáu năm qua rồi, “Thiên Cơ Thất Hạc” mới tập trung cả về một chỗ, bình thường khó được ... Truyện "Côn Luân "

Nói tới đây, Minh Quy bất thần chặn lời nói:

- Cung chủ nói sai rồi, phải là Thiên Cơ Bát Hạc.

Hoa Vô Xuy nhướng mày, định phản bác thì lại nghe Tả Nguyên nói lớn:

- Không sai, Thu huynh tuy người đã mất nhưng anh linh vẫn còn.

Đồng Chú, Tu Cốc đều gật đầu nói:

- Tả lão nhị nói có lý

Hoa Vô Xuy sắc mặt nặng nề như nước, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên bình tĩnh nói:

- Chư vị nói đúng lắm, là lão thân lỡ lời, đúng là lần tụ hội của Thiên Cơ bát hạc.

Nói xong thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Gia phụ mất sớm, bỏ lại chúng ta bơ vơ, gia đệ lại còn nhỏ tuổi, lão thân vạn bất đắc dĩ, lúc ấy đang tuổi cập kê cũng phải chấp chương sự tình của Thiên Cơ cung. Vốn tưởng sau vài năm sẽ nhường lại cho đệ ấy, ai ngờ đệ ấy phúc mỏng phận bạc, chưa kịp làm cung chủ, vì đấu với cường địch mà bị trọng thương không cách nào chữa trị.

Bà nhớ đến vong đệ mắt chột đỏ lên cơ hồ rơi lệ, chậm rãi nói:

- Ngày đó trong cung quần long vô chủ, lão thân bất đắc dĩ phải nhận lĩnh chức vụ cung chủ, đến nay đã hơn ba mươi năm. Trời cao còn thương Thiên Cơ cung huyết mạch chưa tuyệt, con trai ta Thanh Uyên đã trưởng thành, toán học võ công đều có thành tựu. Vậy nên lão thân định nhường chức vụ cung chủ lại cho Thanh Uyên. Không biết các vị có gì dị nghị không ?

Nói rồi mục quang thông thả nhìn lướt qua trên đài.

Lương Tiêu bỗng đại ngộ:

- Hóa ra bỏ cũ lập mới, thay đổi vũ trụ, ý tứ chính là thay đổi cung chủ.

Nghĩ đến Hoa Thanh Uyên sẽ là cung chủ, lòng hân không khỏi cao hứng. Hoa Vô Xuy thấy trong trường tịch không có âm thanh, liền nói:

- Thanh Uyên.

Hoa Thanh Uyên ứng tiếng tiến lên, cúi đầu quì lạy. Hoa Mộ Dung dâng lên trường kiếm vô đen vào tay Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy xoay chuôi kiếm, trầm giọng nói:

- Thanh Uyên, chuôi kiếm này chính là tín vật của cung chủ. Chuyển giao quyền lực, quyền bính nằm ở đây, khi nắm lấy chuôi kiếm, ngươi sẽ là Thiên Cơ Cung chủ đời thứ mười hai, từ này về sau, hiệu lệnh mọi người.

Hoa Thanh Uyên im lặng một lúc, cuối cùng dạ một tiếng, đang định đưa tay đón chuôi kiếm, bỗng có người cao giọng kêu lên:

- Khoan đã!

Mọi người đều cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người khoảng ba mươi tuổi, mình mặc gấm tím, vẻ mặt anh hùng, chân không chạm đất từ đám đông tiến ra, cười nói:

- Tại hạ là Minh Tam Thu, chủ sự tiền trang ở Tô Nam, thiết nghĩ để Uyên thiếu chủ làm cung chủ thì rất không thỏa đáng.”

Hoa Vô Xuy nhú mày, mặt hơi tái xanh lại, thu hồi cổ kiếm, ý lên một tiếng rồi nói:

- Minh chủ sự nghĩ có việc gì không thỏa đáng ?

Tĩnh quang trong mắt sáng rực chiếu thẳng vào Minh Tam Thu. Minh Tam Thu không chút rung động, khẽ cười rồi nói:

- Trước hết, Uyên thiếu chủ đại nghịch bất hiếu!

Lời đó nói ra, hàng trăm người liền xì xầm bàn tán. Hoa Vô Xuy trừng mắt, cười lạnh hỏi:

- Điều đó có thể nói những nói bừa được sao ? Minh Tam Thu, nếu ngươi không thể giải thích minh bạch thì sẽ theo cung quy mà xử trí!”

Minh Tam Thu cười đáp:

- Không dám, vốn trong ba điều bất hiếu thì không có người nói dối là tội nặng nhất. Hoa Thanh Uyên giờ chỉ có một con gái, lại bị “Cửu Âm Độc Mạch”, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, sau khi y chết đi thì ai sẽ kế thừa huyết thống của Thiên Cơ cung ?

Hoa Hiểu Sương như bị người ta đánh một quyền vào ngực, sắc mặt trở nên thê thảm, cúi đầu xuống. Lăng Sương Quân mặt trắng bệch như tờ giấy. Lương Tiêu bất giác trong lòng sinh lửa giận, đối với Minh Tam Thu vô cùng bất mãn.

Hoa Vô Xuy chẳng may may đổi sắc, thân nhiên nói:

- Đó là việc trong nhà của con trai ta, hẳn có thể từ, ngày sau sinh thêm con trai con gái, chuyện đó có gì là khó!

Hoa Thanh Uyên cả người run lên, đang định đứng dậy nói nhưng thấy Hoa Vô Xuy khẽ xua tay, đành thờ dãi đứng sang một bên.

Minh Tam Thu cười nói:

- Không đúng, nếu đúng như cung chủ nói, vậy tại sao Hoa Hiểu Sương đã gần mười lăm mà phu thê thiếu chủ vẫn chưa có thêm đứa con nào?

Hoa Mộ Dung không thể nhẫn nhịn được nữa, cao giọng hét lên:

- Minh Tam Thu, ngươi chẳng qua chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhen, dám nói những lời như thế không sợ vô lễ sao ?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Dung thiếu chủ đã hiểu lầm, tại hạ chỉ nghĩ cho tiền đồ của Thiên Cơ Cung mà thôi, phải biết Thiên Cơ Cung bên trong có điển tịch thiên hạ, ngoài có tiền trang lương điền, người trong cung không tới hai ngàn thì cũng một ngàn bảy tám trăm, nếu đột nhiên quần long vô chủ thì tiền tài tính mạng chỉ là chuyện nhỏ nhưng điển tịch trong cung nếu tổn thất nhỏ gì thì còn mặt mũi nào đi diện kiến Thiên Cơ Cung liệt tổ liệt tông ? Truyện "Côn Luân "

Hoa Vô Xuy nhìn Hoa Thanh Uyên rồi nói:

- Việc này Uyên nhi tự có cách an bài, không cần Minh chủ sự nhọc công quan tâm, nếu ngươi không có chuyện gì khác thì xin mời lui xuống.

Minh Tam Thu cười khê, vẫn không di động, miệng lại nói:

- Tại hạ còn có điều muốn nói!

Hoa Mộ Dung nhú mày, cao giọng nói:

- Ngươi, ngươi còn muốn nói cái quái gì nữa đây ?

Minh Tam Thu chỉ cười không nói, Hoa Vô Xuy sắc mặt âm trầm khó hiểu, trong lòng nghĩ: “Bình thường người này tại Tô Nam lo liệu tiền lương, chí khí rất nhỏ, không đáng để trong mắt. Tại sao hôm nay đột nhiên lại trở nên ngông cuồng như vậy? Phải chăng hắn có chỗ dựa?” Càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, nhìn qua Minh Quy, Minh Quy chính là tộc trưởng của họ Minh, Hoa Vô Xuy vốn muốn bảo ông ta đứng ra ngăn cản, không ngờ Minh Quy tay vẫn vuốt râu, thần sắc lạnh nhạt, đối diện tình hình trước mắt như không thấy gì. Bà ta bất giác trong lòng nổi giận, có điều không muốn để mất phong độ, liền lạnh lùng nhìn Minh Tam Thu, thần nhiên nói: Truyện "Côn Luân "

- Được lắm, Minh chủ sự cứ nói!

Minh Tam Thu vòng tay cười đáp:

- Đã làm phiền cung chủ. Như Tam Thu được biết, người được lựa chọn làm cung chủ phải có võ công cùng toán học hơn người mới có thể kế vị, không biết có đúng như vậy hay không?

Hoa Vô Xuy còn chưa đáp lại, Tà Nguyên đã chen vào nói:

- Không sai! Đúng là có qui củ này, chính là vì năm đó nhiều người kế thừa nên đã được đặt ra. Kể từ đời ông tổ Linh Thông, trong vòng mười đời, người nhà Hoa gia dần dần ít đi, năm đời gần đây mỗi đời chỉ có một người nối dõi, vì vậy qui củ này lâu nay không được nhắc đến.

Hoa Vô Xuy nghe lão nói quả đúng là sự thật, không cách nào phản bác, đành nói:

- Tà nhị ca nói đúng lắm.

Minh Tam Thu cười nói:

- Tốt lắm, quả thực có qui củ đó, vậy thì Uyên thiếu chủ lại càng không thể làm cung chủ.

Hoa Vô Xuy sắc diện càng âm trầm, trừng mắt nhìn hắn hỏi:

- Lại vì sao nữa?

Ngữ khí ẩn chứa sự tức giận.

Minh Tam Thu nhìn Hoa Thanh Uyên, cười nói:

- Chính là vì vô luận toán thuật hay võ công, Hoa thiếu chủ đều không thể coi là Thiên Cơ Cung đệ nhất.

Hoa Vô Xuy ngắt lời nói:

- Không sai, Thanh Uyên công lực đúng là không bằng lão thân, nhưng tiến bộ thần tốc, nửa năm một năm nữa trong Thiên Cơ Cung sẽ không có địch thủ.

Minh Tam Thu một tay chống nạnh, đột nhiên cười dài, tiếng cười hùng hồn không dứt, chấn động khiến tai của mọi người cứ ong ong, Hoa Vô Xuy trong lòng hơi giật mình, cất cao giọng hỏi:

- Có gì đáng cười?

Minh Tam Thu nghiêm sắc mặt, nói to:

- Thật là đạo lý không ra đạo lý, phép tắc không ra phép tắc! Cung chủ tính tới tính lui cũng chỉ tính người họ Hoa, nhưng không hiểu trong hai nghìn người của Thiên Cơ Cung thì họ Hoa chiếm bao nhiêu phần?

Chúng nhân nghe vậy đều nhìn nhau lộ vẻ sững sờ

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thiên địa phản phục

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu một lúc lâu, không những không giận mà còn cười nói:

- Nói như vậy, Minh chủ sự tự tin thắng Thanh Uyên sao?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Cung chủ anh minh!

Hoa Mộ Dung thấy hấn chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi mà dám buông lời ngông cuồng, không nhin được phi thân lên phía trước, la lớn:

- Cuồng đồ vô tri, cô nương xem ngươi có được bao nhiêu cân lượng!

Chưởng giấu trong tay áo, chính là công phu “Vân Chưởng Phong Tụ”.

Minh Tam Thu cười ha hả, huy động song chưởng, tay áo phiêu phát. Hoa Mộ Dung thấy thế thất kinh, không ngờ chiêu Minh Tam Thu dùng ra cũng là “Vân Chưởng Phong Tụ” bí mật bất truyền của Hoa gia, chỉ có điều chưởng lực nhiều cương thiếu nhu. Minh Tam Thu một tay quét một tay đập, hai cổ tay Hoa Mộ Dung bị ổng tay áo hấn quần lấy, vội vã lùi lại vài bước, tung cước đá ngang. Minh Tam Thu dùng ngón tay trái điểm tới Khiêu Hoàn huyết ở đầu gối Hoa Mộ Dung, ổng tay áo bên phải quét chéo, phất vào đầu cô, chiêu “Trường yên lạc nhật cô thành bế” này, tay áo như khói sương, chưởng phong như mặt trời tà, có cả thủ lẫn công, cực kì lợi hại. Hoa Mộ Dung hoảng hốt vội thu chân đưa lên cao thành thế Kim kê độc lập, sử chiêu “Bích vân nhiễm nhiễm hành cao mộ”, tay áo bên phải thẳng ra, dùng cương kinh để khắc chế tụ kinh của hấn ta, chưởng trái nhẹ nhàng huy động, dùng nhu kinh khắc chế cương kinh của hấn. Không ngờ Minh Tam Thu hai chân trụ lại, toàn thân quay một vòng, chưởng phải đổi chỗ cho tay áo trái, tay áo trái lại đổi chỗ cho chưởng phải, trong nháy mắt tấn công liền ba chiêu, cái xoay đó cực kì đột ngột, hoàn toàn không theo đường lối của phong tụ vân chưởng. Hoa Mộ Dung tay chân luống cuống, chợt thấy trước mắt hoa lên, chưởng phải của Minh Tam Thu đã dừng lại trước yết hầu của nàng ba phân. Chúng nhân chứng kiến Minh Tam Thu trong vòng sáu chiêu đã chế trụ được Hoa Mộ Dung, hoan hô ầm ầm. Hoa Vô Xuy mặt như phủ một lớp sương, đột nhiên tiến lên phía trước một bước.

Không ngờ Minh Tam Thu đột nhiên cười ha ha, thu chưởng lùi lại hai bước, thông tay đứng thẳng. Hoa Mộ Dung định thân lại, la lớn:

- Thân pháp vừa rồi của ngươi không phải là Vân Chưởng Phong Tụ.

Minh Tam Thu cười đáp:

- Ta có nói là sử dụng Vân Chưởng Phong Tụ đâu?

Hoa Mộ Dung trầm nghĩ:

- Đúng rồi, cái chuyển mình hồi nãy rõ ràng là “Bắc Đẩu Thất Bộ” của Minh gia, nhưng lúc hấn hóa nhập với Vân Chưởng Phong Tụ quả thật kín đáo không thấy tăm tích.

Có điều tính tình cô quật cường, không thể nhận thua, liền kêu lớn:

- Được, vừa rồi là ta khinh địch, chúng ta đấu lại.

Minh Tam Thu khoanh tay cười nói:

- Đấu cần vậy, cô là một nữ hài tử, động thủ động cước thì còn thể thống gì?

Hoa Mộ Dung giật mình, giận dữ nói:

- Ngươi nói cái gì?

Minh Tam Thu cười nói:

- Nữ tử không có tài năng chính là một cái phúc, , đúng lí ra nên khâu chỉ luồn kim, thị hầu cha mẹ, ha ha, võ công dù có giỏi gấp mười lần đi chăng nữa chẳng phải cũng chỉ là tài liệu để sinh con thôi ư.

Hấn bề ngoài là nói với Hoa Mộ Dung nhưng ánh mắt lại liếc vào Hoa Vô Xuy.

Hoa Vô Xuy tái mặt, bà tuy là nữ lưu nhưng đã thống lĩnh Thiên Cơ Cung hơn ba mươi năm, cai quản quần hùng, không hề thua đáng mảy râu, giờ lại bị một tên hậu sinh tiểu bối khiêu khích như vậy, liền hừ lạnh một tiếng rồi định bước ra, không ngờ mục quang Minh Tam Thu chợt chuyển sang Hoa Thanh Uyên cười nói:

- Uyên thiếu chủ, Hoa gia chỉ có huynh là con trai duy nhất, huynh dám cùng ta một trận quyết đấu không?

Hấn mỗi lúc đều bức ép, lời nào nói ra cũng bất ngờ, Hoa Vô Xuy trầm nghĩ: “Không sai, hôm nay giúp Thanh Uyên đoạt chức vị, nếu ta nhúng tay vào không những làm mất phong độ của Thanh Uyên mà mắc vào lời nói của tên họ Minh này.” Bà nghĩ vậy trong lòng liền sinh ra do dự, dừng chân không tiến ra nữa.

Hoa Mộ Dung thấy Minh Tam Thu cả gan đại ngôn, không coi ai ra gì, tức giận đến mờ mắt, lại vung tay áo xuất chưởng. Không ngờ Hoa Thanh Uyên thân hình chợt động, mọi người chưa kịp nhìn ông nhấc chân như thế nào thì đã thấy ông vượt hơn một trượng, đưa tay nắm vai Hoa Mộ Dung, thò dài nói:

- Mộ Dung, muội lùi lại đi!

Hoa Mộ Dung bị ông kéo một cái, không tự chủ được phải lùi lại ba bước, chuyển thành đứng sau ông, trong lòng tuy không muốn, nhưng không dám trái lời, đành ngoan ngoãn lùi lại. Minh Tam Thu thấy thân pháp Hoa Thanh Uyên như vậy, trong lòng thầm run, giờ ngón tay cái lên cười lớn:

- Hay lắm, như vậy mới có khí lượng làm cung chủ!

Hoa Thanh Uyên ôm quyền nói:

- Đâu có gì, Minh huynh võ công kì tuyệt, Hoa mỗ vô cùng bội phục.

Minh Tam Thu cười đáp:

- Uyên thiếu chủ không cần khách khí, hôm nay Minh mỗ tạm làm hòn đá thử vàng, thử ra xem Uyên thiếu chủ có bản lĩnh làm cung chủ hay không.

Hắn nghiêm mặt cao giọng nói:

- Uyên thiếu chủ, luận văn trước hay luận võ trước?

Hoa Thanh Uyên hơi do dự, bỗng nghe Hoa Mộ Dung nói:

- Luận võ trước, ca ca, thay muội bạt tai hắn hai cái thật mạnh vào.

Hoa Thanh Uyên nghĩ một lúc, thờ dài nói:

- Vậy thì theo lời muội ấy đi!

Minh Tam Thu cười lạnh trong lòng: “Hoa Thanh Uyên này đúng như lời đồn, nhu nhược không quyết đoán, gặp việc thì chẳng có một chút chủ ý nào cả.” Lập tức ôm quyền cười nói:

- Uyên thiếu chủ, mời!

Hoa Thanh Uyên cũng ôm quyền nói:

- Mời.

Hai người thân hình cùng lúc rung lên, vạt áo không gió mà lay, nhưng chân vẫn vững như bàn thạch, không di chuyển một phân. Lần ti đấu nội lực này, hai bên ngang ngửa.

Hoa Vô Xuy trong lòng biết Hoa Thanh Uyên vốn là người hòa hoãn, ngày thường ít khi động thủ với người khác, nhưng nội lực rất hùng hậu, trong đám tiểu bối không có địch thủ. Nhưng thấy hai người nội lực tương đương, trong lòng trầm xuống, hướng về Minh Quy cười lạnh nói:

- Minh lão ca, chúc mừng chúc mừng, huynh quả nhiên dạy dỗ được đứa cháu tốt!

Minh Tam Thu đúng là cháu ruột của Minh Quy, bởi vì cha mẹ mất sớm nên Minh Quy thu dưỡng, danh là chú cháu, thực chất chẳng khác cha con.

Minh Quy điềm nhiên cười nói:

- Cung chủ quá khen, hắn có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi mà thôi!

Giọng điệu lão mỉa mai, Hoa Vô Xuy giả như nghe mà không hiểu, chỉ cười nhạt một tiếng, không nói thêm nữa. Trong lúc đối thoại, hai người trên đài đã giao thủ, quyền qua cước lại, đánh đến mức khó phân biệt được. Truyện "Côn Luân "

Hoa Thanh Uyên càng đấu trong lòng càng kinh hãi, tên Minh Tam Thu này chiêu thức nào cũng là đường lối Thiên Cơ Cung, nhưng cao diệu uyên bác, vượt trên dự tính. Hai người đấu được bốn mươi chiêu, mọi người đã tranh luận liên hồi, khắp Linh Đài vang tiếng ồn ào. Hoa Mộ Dung không nhịn được nói:

- Mẹ, đó chẳng phải là võ học của toàn bộ Thiên Cơ cung sao. Chiêu này là “Ngũ Hành Tiếp Dẫn Quyền”, nửa chiêu vừa rồi là “Xuyên Hoa Diệp Ảnh Thủ”, chiêu đó là “Phong Tụ Vân Chưởng”. Ôi chà! Lại có “Bản Vũ Chưởng” của Tả gia, “Linh Xu Định Huyền Chử” của Đông gia, “Bát Liễu Hồi Phong Thuật” của Dương gia, “Thương Long Phiến Giang Thối” của Mạc gia, “Dương Xuân Dung Tuyết Kính” của Diệp gia, “Bi Hoan Li Hợp Quyền” của Tu gia, hả? Chiêu đó là gì vậy?

Lúc này Hoa Thanh Uyên bị Minh Tam Thu tấn công liên tục, dần dần không trụ lại được, rơi vào hạ phong. Minh Tam Thu cười to một tràng dài, quyền nhanh như sao bay điện xẹt, bức ông phải lùi lại không ngừng. Hoa Vô Xuy mặt nhăn lại, se giọng trả lời:

- Đó là chiêu thức của nhà ta gọi là “Hiên Viên Cửu Thức”, thích hợp cho nam tử tu luyện, con chưa học qua.

Bà tuy vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh nhưng trong lòng nổi sóng, thấy trăm chiêu vừa rồi của Minh Tam Thu không ngờ đã sử dụng ra toàn bộ ba mươi sáu môn tuyệt học của Thiên Cơ Cung, hơn nữa chiêu nào cũng tinh diệu, không ít độc môn tuyệt học của Hoa gia cũng bị hắn sử ra nhân nhả thuận thực, không kém gì Hoa Thanh Uyên. Nhưng Hoa Thanh Uyên vẫn không biết điều đó, lấy ít đấu nhiều nên đều bị Minh Tam Thu gặp chiêu phá chiêu, nhất nhất khắc chế. Truyện "Côn Luân "

Bỗng nhiên, Minh Tam Thu sử chiêu “Lục Hào Tán Thủ”, tay trái xuất hư chiêu, Hoa Thanh Uyên không biết liền đánh ra “Lục Giáp Chương” chặn lại, Hoa Vô Xuy trong lòng chìm xuống, thầm kêu không hay, quả nhiên thấy tay phải Minh Tam Thu đột nhiên đánh ra, một chiêu “Thiên Long Quyền” đánh thẳng vào vai Hoa Thanh Uyên. Hoa Thanh Uyên bước lùi vài bước, luống cuống cả lên. Hoa Mộ Dung bước vội tới trước, giúp ông đứng vững, nói:

- Anh, có sao không?

Hoa Thanh Uyên im lặng vận nội lực, thấy không có trở ngại gì, lắc đầu nói:

- Không sao, Minh chủ sự đã hạ thủ lưu tình rồi!

Rồi đứng thẳng dậy, hướng Minh Tam Thu cung tay nói:

- Các hạ võ công tinh thâm, Hoa Thanh Uyên thua tâm phục khẩu phục. Tại hạ võ công kém cỏi, thực không dám đảm nhận chức vụ cung chủ.

Minh Tam Thu thấy sắc mặt của ông ta có vẻ vui mừng, trong lòng cảm thấy lạ, trầm ngâm do dự, rồi cũng cung tay cười nói:

- Đã được nhường nhịn.

Mọi người nghe hai câu đối thoại đó đều đồng loạt ồ lên một tiếng, ồn ào loạn xạ.

Hoa Vô Xuy bỗng bước lên trước một bước, lông mi dựng ngược, cao giọng hỏi:

- Minh Tam Thu, ba mươi sáu lộ võ công đó làm sao ngươi luyện được?

Minh Tam Thu cười nói:

- Đó là ba mươi sáu lộ võ võng ư?

Hoa Vô Xuy trừng mắt, nói lớn:

- Còn không phải sao? Trong võ công của ngươi vừa rồi đã đem “Thiên Cương Đồ Thủ Tam Thập Lục Tuyệt” dùng ra hết, lão thân tận mắt nhìn thấy rõ ràng, ngươi còn chối ư?

Bà quay sang hướng Tả Nguyên nói:

- Tả nhị ca, trong bát hạc huynh là người có kiến thức đệ nhất, huynh nói sao?

Tả Nguyên cười nói:

- Đúng là như vậy.

Hoa Vô Xuy cười lạnh một tiếng, nhìn Minh Tam Thu nói:

- Trong Thiên Cơ Tam Thập Lục Tuyệt, trừ Minh gia nhà ngươi tam tuyệt còn có cửu tuyệt là bí mật bất truyền của Hoa gia chúng ta và thập bát tuyệt là công phu gia truyền của các họ Tả, Đông, Thu, Tu, Diệp, Dương. Hai mươi bảy môn tuyệt học đó ngươi học từ đâu?

Minh Tam Thu cười nhẹ không đáp, Tả Nguyên bỗng đứng dậy cười nói:

- Cung chủ nói sai rồi, Minh hiền đệ tuy sử dụng tam thập lục chiêu, nhưng theo lão được thấy, chỉ có một môn tuyệt học được sử dụng hết, đó chính là Đông Lâm Tây Trảo, kết hợp xảo diệu, không thể nào tìm ra sơ hở.”

Minh Tam Thu vỗ tay cười đáp:

- Nói đúng lắm, tại hạ dĩ nhiên không thể biết đủ tam thập lục tuyệt, chỉ biết nhất tuyệt, đó chính là “Đông Lâm Tây Trảo Công.

Hoa Vô Xuy hơi biến sắc, nhìn Tả Nguyên một lúc rồi chậm rãi nói:

- Tả huynh mục quang sắc bén, lão thân tự thẹn không bằng!

Bà ta nhìn Tả Nguyên, rồi lại nhìn Minh Quy, chỉ thấy hai người thần nhiên nhìn bà ta cười cười. Hoa Vô Xuy vốn dĩ thông minh, trong lòng chợt sáng tỏ, từ từ ngồi xuống ghế, điềm nhiên nói:

- Minh lão đại, Tả nhị ca, các người phải biết lão thân chưa truyền vị xong thì vẫn còn dư đại quyền sinh sát chứ?”

Minh Quy phui áo đứng thẳng dậy, cười khẩy đáp:

- Hoa Vô Xuy, ngươi thông minh cả đời nhưng lại nhất thời hồ đồ, ngươi nghĩ chỉ có hai chúng ta thôi sao?

Hoa Vô Xuy thần sắc đại biến, trong sát na, chỉ thấy Tu Cốc, Đồng Chú trước sau đứng dậy, còn Diệp Chiêu, Dương Lộ, Tần Bá Phù ngồi im không nói gì.

Từ lão cùng vỗ tay một tiếng, nửa số người trên trường bước lên, đều là hậu nhân của năm họ đó. Hoa Vô Xuy sắc mặt chuyển sang trắng bệch, cố gắng giữ bình tĩnh, cười lạnh nói:

- Minh Quy, ta muốn biết rõ, tại sao các ngươi lại làm vậy?

Minh Quy cười đáp:

- Nói một cách đơn giản, từ xưa đến nay, kẻ thắng làm vua. Truyện "Côn Luân "

Tả Nguyên tiếp lời:

- Không sai, chúng ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi!

Tu Cốc chợt nhìn Hoa Thanh Uyên, hơi cảm thấy hồ thẹn, thờ dãi nói:

- Huyết mạch của Hoa gia đã đoạn, sớm lập ra chủ nhân mới thôi.

Hoa Vô Xuy nhin không được cao giọng nói:

- Nói láo, Thanh Uyên không phải chính là huyết mạch Hoa gia ư?

Đồng Chú cười lạnh đáp:

- Hắn không phải họ Hoa, hắn họ...

Chưa kịp nói xong, trước mắt hoa lên, mặt đã bị Hoa Vô Xuy tát một cái nặng nề, Minh Quy cùng Tả Nguyên thấy vậy, một người dùng chưởng, một người dùng sáo, tả hữu giáp kích Hoa Vô Xuy. Tần Bá Phù chợt nhảy ra, soạt một tiếng xuất chưởng, Tả Nguyên thấy đại lực đánh tới, rút chưởng về chống cự. Chỉ nghe “chát chát” hai tiếng, Hoa Vô Xuy đối Minh Quy, Tần Bá Phù đối Tả Nguyên, trao đổi một chưởng đều lịch lịch lùi lại.

Hoa Vô Xuy quay người rút kiếm, đột nhiên hét lớn:

- Thanh Uyên, Thái Ất Phân Quang.

Hoa Thanh Uyên tay nắm chuôi kiếm, trên mặt lộ vẻ do dự. Đồng Chú bước lên trước một bước, ngang nhiên nói:

- Được lắm Hoa Vô Xuy, ngươi muốn dùng công phu của người ngoài để đối phó với chúng ta ư? Nếu ngươi muốn vậy – ông ta chỉ vào tim cười nhạt nói – thì thử đâm Đồng lão tam vào đây xem xem máu ta hồng hay đen.

Hoa Vô Xuy giật mình, mũi kiếm hơi hạ xuống, Đồng Chú đối diện chúng nhân, hoàn toàn quay lưng lại bà, nói lớn:

- Hoa Vô Xuy, ngươi có biết tại sao bốn lão đầu tử chúng ta dồn mưu tính kế phản kháng ngươi không? – ông ta dùng một chút rồi lại nói – chính vì không ngờ kẻ ngoại nhân đó đã hại chết đệ đệ của ngươi.

Hoa Vô Xuy giận dữ quát:

- Ngươi nói nhằm nhĩ gì vậy?

Đồng Chú cười lạnh đáp:

- Năm đó nếu không phải người đó sính cường, kết thù với Tiêu Thiên Tuyết, Tiêu Thiên Tuyết đã chẳng đến Thiên Cơ Cung, làm sao dẫn đến trọng thương không thể chữa trị được? Nếu đề con trai hắn làm chim cu rước tổ chim sẻ (ý nói Hoa Thanh Uyên không phải gốc họ Hoa, nếu làm chủ Thiên Cơ cung thì là người ngoài cướp ngôi) thì mấy lão đầu tử bọn ta sống cùng bằng vô dụng.

Hoa Thanh Uyên thần sắc biến đổi, ngơ ngẩn nhìn mẫu thân, những việc Đồng Chú nói ông mới nghe lần đầu.

Đồng Chú quay người lại, trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy nói:

- Ta hỏi lại ngươi, vì sao Linh Hạc Thu Sơn lại chết?

Hoa Vô Xuy giận dữ nói:

- Ta đã nói lúc trước rồi, hần uống thuốc độc tự tận.

Đồng Chú cười lạnh nói:

- Đệ ấy vì sao uống thuốc độc tự tận, e rằng ngươi cũng biết rõ.

Hoa Vô Xuy sắc mặt hơi đỏ, lạnh giọng đáp:

- Đồng Chú, ngươi càng lúc càng hồ đồ rồi!

Đồng Chú cười nói:

- Ai cũng biết rằng, Thu Sơn đối với Hoa Vô Xuy ngươi tình cảm sâu đậm, vì thế cả đời không lập gia thất. Hừ, sau này ngươi lăng nhăng với tên ngoại nhân kia, đệ ấy không ngờ si niệm vẫn không dứt. Ngày này sáu năm trước, trước lúc đệ ấy tự tận đã đi tìm ngươi, có đúng hay không?

Ánh mắt mọi người đều nhìn về Hoa Vô Xuy, Hoa Vô Xuy mặt quang lóe lên, một lúc lâu mới nói:

- Không sai. Hần đúng là đã tìm ta, nói với ta nhiều lời vô lễ.

Bà vốn rất không muốn nói ra việc này, nhưng trước tình thế như vậy, không thể không nói cho rõ ràng minh bạch.

Đồng Chú sắc mặt chuyển trắng, nhìn trời cười lớn hai tiếng, hận thù nói:

- Như vậy, ngươi lúc đó đã không lưu tình, la mắng Thu Sơn một trận có phải không?

Hoa Vô Xuy đáp:

- Đó là lẽ dĩ nhiên. Chỉ bất quá, vì thanh danh của Thu huynh, ta thủy chung không nói ra.

Đồng Chú lại cười to một tràng dài, cười rồi lại cười, mắt chột roi lệ, rít giọng nói:

- Thanh danh, hắc hắc, thanh danh, sợ đó chỉ là vì thanh danh của Hoa Vô Xuy ngươi. Thu Sơn đối với ngươi một lòng yêu thương, trời cao chứng giám, ngươi đối với đệ ấy lại ác độc như vậy. Đáng thương Thu Sơn tài hội họa thể gian có một, lại bị hủy trong tay của người đàn bà bạc tình phụ ơn như ngươi..

Trong bát hạc, Đồng Chú và Thu Sơn gần gũi nhau nhất, đối với cái chết của Thu Sơn vô cùng đau khổ, nói xong lệ đã tuôn đầy má, bỗng nghiêng rằng nói:

- Hoa Vô Xuy, sáu năm trước, khi biết tin Thu Sơn chết lão phu đã hạ trọng thệ, chưa lật đổ Hoa gia thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

Hoa Vô Xuy thấy mọi người tại đó không ai không biến sắc, trong lòng bà thầm run sợ, lạnh giọng nói:

- Đồng Chú, việc Thu Sơn gặp ta hoàn toàn bí mật, ngươi biết được từ đâu?

Đồng Chú nói:

- Ngươi không cần quan tâm.

Hoa Vô Xuy nói:

- Được, ta không quan tâm, sáu năm trước ngươi đã biết chuyện này, nhưng tính ngươi nóng như lửa, làm sao có thể nhẫn nhịn một thời gian dài như vậy?

Đồng Chú nghe bà nói xong, tự biết mình đã nói hớ, cao giọng đáp:

- Nói tóm lại, sáu năm qua ta luôn suy nghĩ âm mưu quỷ kế này, chỉ mong đường đường chánh chánh thắng ngươi một phen, lễ Khai Thiên Đại Điện này, lão phu đợi đã lâu.

Hoa Vô Xuy khuôn mặt như có hàn sương che phủ, cười lạnh đáp:

- Thế nào gọi là đường đường chánh chánh? E rằng chỉ là con rối cho người khác mà thôi.

Đồng Chú kinh ngạc, mắt không tự chủ liếc qua Minh Quy. Hoa Vô Xuy cười nhạt, nhìn Đồng Chú, nhạt nhẽo nói:

- Đồng lão tam, ngươi tính tình nóng như lửa, dũng cảm có thừa, nhưng tâm cơ nông cạn, lộ hẳn ra ngoài. – lại quay sang nhìn Tu Cốc, cười lạnh nói - Tu lão lục ngươi mặt mũi hiền lành, lòng dạ mềm yếu, không có chủ kiến; Tả lão nhị tuy có vài phần tâm kế nhưng khí lượng hẹp hòi nhỏ mọn, không làm được đại sự. Truyện "Côn Luân "

Bà ta nói đến đây, mục quang chuyển hướng Minh Quy, hai người bốn mắt chạm nhau như tóe lửa trong không trung, lại nghe Hoa Vô Xuy cười lạnh lùng nói:

- Chỉ có Minh lão đại nhà ngươi, đảm lược có thừa, kế mưu thâm trầm, cục diện ngày hôm nay sợ rằng ngươi đã lập mưu từ lâu rồi đúng không? Truyện "Côn Luân "

Minh Quy cười nhạt, đầy vẻ thần nhiên nói:

- Kì thực Đồng lão tam nói vậy tuy không sai, nhưng không phải là nguyên nhân chính. Nói cho cùng, Hoa Thanh Uyên võ công không bằng Tam Thu, làm sao làm cung chủ? Thường nghe nói: hoàng đế thay nhau làm, năm sau tới nhà ta. Hắc hắc, Hoa gia chấp chương Thiên Cơ Cung hơn bốn trăm năm, phải chăng hôm nay cũng nên thoái vị nhường hiền?

Hoa Vô Xuy hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cuối cùng ngươi cũng bộc lộ chân tâm.

Minh Quy cười ha hả đáp:

- Ngươi chỉ là nữ lưu, chỉ vì nam nhân Hoa gia chết hết mới miễn cưỡng được làm chức cung chủ đó. Ba mươi năm trước, Thiên Cơ Cung đã nên đổi chủ, nhưng thấy ngươi tài trí cao diệu, không ai hơn được nên ai cũng phải nhẫn nhịn cho tới ngày hôm nay, có thể nói là đối với Hoa gia của ngươi đã hết lòng rồi ư?

Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy, cái môn Đông Lâm Tây Trào công gì đó, với thiên tư của ngươi nếu không đủ ba mươi năm công phu thì không nghĩ ra được, có điều ta thật cảm thấy kì quái, ngươi làm sao học được độc môn công phu của Hoa gia?

Minh Quy ung dung nói:

- Ngươi còn nhớ việc Tiêu Thiên Tuyệt năm xưa tới đây không?

Hoa Vô Xuy:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì ở đây?

Minh Quy nói:

- Năm đó dưới chân Thạch Trụ song phong, cao thủ Thiên Cơ Cung được dốc toàn bộ ra giao thủ với lão, tất cả tuyệt chiêu bọn họ tung ra lão phu ghi nhớ, mặc dù không nhớ được hết nhưng cũng được năm, sáu thành. Huống chi ba mươi năm nay ta đều lưu tâm, không lúc nào ngừng. Còn về tâm pháp, Hoa gia tuy trước giờ đi riêng một hướng, đáng tiếc nhà họ Hoa tuy chỉ thông hiểu ba mươi sáu môn tuyệt học mà không biết rằng võ học của Thiên Cơ cung có tương thông với số học, từ cái này có manh mối để dò ra cái kia. Bất quá người chân chính hiểu rõ được điều này không phải là lão phu mà là Tam Thu cháu ta!

Lão lão nhai kể ra mưu kế được tính trong nhiều năm, không chút hổ thẹn. Mọi người quay sang nhìn Minh Tam Thu, chỉ thấy hán khuôn mặt vẫn cười không đổi, bất giác đồng loạt nghĩ thầm: “Ngày thường thấy hắn khiêm tốn hòa nhã, không ngờ có thể tự sáng tạo võ công. Quả thật là người không thể nhìn theo bề mặt, nước biển không thể đo bằng đấu.”

Hoa Vô Xuy nhú mày, cười lạnh nói:

- Minh Quy, ta tuy biết ngươi là một kẻ lòng dạ thâm sâu, nhưng thật không ngờ ngươi tâm kế như vậy, ba mươi năm trước đã bắt đầu mưu tính kế hoạch.

Minh Quy cười hắc hắc không đáp, Hoa Vô Xuy quay qua nhìn nhóm Tả Nguyên nói:

- Lão ta nói gì các ngươi đều đã nghe rõ cả, lão bất quá chỉ muốn đoạt vị trí cung chủ, các ngươi đi theo lão, cuối cùng cũng là người của Minh gia làm cung chủ, đối với các ngươi có lợi gì?

Tả Nguyên cười đáp:

- Hoa Vô Xuy, ngươi chẳng cần phải dùng kế li gián. Tam Thu tài khí hơn người, luận võ thì có tài như tổ công Lư Thủy, luận toán có tài như tổ công Nguyên Mậu. Trí mưu tâm kế của y Hoa Thanh Uyên làm sao có thể bì được, chim khôn chọn cây mà đậu, chỉ có nhân vật như vậy mới có thể lãnh tụ quần luân, đưa Thiên Cơ Cung phát dương quang đại.

Ba lão còn lại đều thấy hữu lí, liên tục gật đầu.

Hoa Vô Xuy tức giận nói:

- Được lắm, Thiên Cơ cung chúng ta trước giờ ản mình không ra ánh sáng vì coi bảo vệ điển tịch là chính, người nói muốn phát dương quang đại ư? Làm gì có cái lý đó. Đừng quên rằng Diệp Chiêu, Dương Lộ, còn có Bá Phủ, họ còn ở về phía ta! Hươu chết về tay ai còn chưa rõ.

Nói đến đây quay sang nhìn Diệp Chiêu, Dương Lộ. Diệp Dương hai người tuy cùng Hoa Thanh Uyên giao hảo, nhưng trong lúc này, tâm sinh lòng do dự, quay sang nhìn nhau, không biết làm thế nào mới phải. Hoa Vô Xuy trong lòng tức thì lo lắng: “Nhìn lại thì trừ Bá Phủ còn nghĩ đến ân xưa, một lòng trung thành, chỉ còn có ‘Thái Ất Phân Quang Kiếm’ là có thể dựa vào, được lắm, hôm nay đã tới lúc người sống thì ta chết.” Nghĩ vậy liền nắm chặt kiếm trong tay.

Đột nhiên nghe Minh Tam Thu cười dài một tràng, cao giọng đáp:

- Cung chủ đã nhỏ nhen rồi, Minh Tam Thu tuyệt không muốn dùng sức mạnh đoạt ngôi vị, càng không muốn cho Thiên Cơ Cung máu chảy thành sông, nếu không thì với một quyền lúc này Uyên thiếu chủ không chết cũng đã bị thương. Kì thật nói đi nói lại, nếu chức cung chủ vốn được chọn trên huyết thống thì ta cùng các vị thúc bá nhất định không chấp nhận, chức vị cung chủ này phải dành cho người có năng lực, chỉ có cách đem võ công toán thuật khiến chúng nhân khâm phục mới có thể làm Thiên Cơ cung chủ. Bây giờ ta may mắn thắng Uyên thiếu chủ nửa chiêu, nếu cung chủ không phản đối, ta lại cùng với huynh ấy so bì toán thuật. Nếu như Minh mỗ thua cuộc thì sẽ quay người bỏ đi không bao giờ bước vào Thiên Cơ cung nửa bước. Còn nếu như ta lại may mắn thủ thắng, cung chủ nói sao?” Truyện "Côn Luân "

Mấy câu này của hần quang minh chính đại, chúng nhân đều đồng ý gật đầu, có kẻ la lớn:

- Không sai, hôm nay nếu không có khả năng dùng kỹ thuật áp đảo toàn trường, ngày sau làm sao mọi người phục tùng?

- Đúng vậy, phong thủy không ngừng lưu chuyển, Hoa gia cũng nên nhường lại rồi.

- Dùng toán thuật phân định thắng thua, thắng thì làm chủ!

Thế rồi đám đông nghị luận ồn ào, huyên náo không dứt.

Hoa Vô Xuy mắt thấy đại thế thay đổi, trong lòng chỉ biết thờ dài. Lại nghe Hoa Thanh Uyên thờ dài nói:

- Không cần phải so bì, chỉ xin Tam Thu làm cung chủ rồi thì đừng làm khó ta Hoa gia chúng ta...

Minh Tam Thu nghiêm mặt nói:

- Điều này không cần Hoa huynh phải nói, ta lấy đầu ra đảm bảo, ăn mặc cuộc sống của Hoa gia nhất thiết sẽ được duy trì như cũ, không giảm bớt nửa phần, có điều phải giao ra chính đại tuyệt học của Hoa gia cùng Thái Ất Phân Quang Kiếm kiểm phổ.

Hoa Vô Xuy cười lạnh: “Được lắm, cuối cùng người cũng lòi cái đuôi hồ li ra rồi!

Minh Tam Thu cười nói:

- Khi đã là cung chủ, mà không biết trấn cung tuyệt kỹ thì còn ra thể thống gì nữa?

Hoa Vô Xuy thấy hần đắc ý ngạo mạn, như thể chức vụ cung chủ đã là vật trong túi áo, tức thì không nén được giận dữ, lớn tiếng nói:

- Thanh Uyên, đấu với hần, hừ, tài như tổ công Nguyên Mậu? Ta phải xem thử người liệu có một nửa bản sự của tiên phụ không?

Hoa Thanh Uyên bản tính đậm bạc, đối với chức vụ cung chủ tuyệt chẳng hứng thú, nhưng không muốn làm buồn mẫu thân, đành phải vâng dạ. Minh Tam Thu cười nói:

- Như vậy mới đúng, thắng bại một cách lồi lạc. Uyên thiếu chủ, ta với người ra đề thế nào đây?

Hoa Vô Xuy cao giọng nói:

- Khoan đã, lão thân vẫn là cung chủ, đề mục đương nhiên do lão thân đưa ra!

Minh Quy hắng lạnh một tiếng, nói:

- Nếu người trước tiên ra “Nhật Biến Kì Toán”, sau ra “Nguyên Ngoại Chi Nguyên”, ai cũng phải đánh rắm bỏ đi thôi. Lại nói người trước nay không theo quy củ, biết đâu không nói trước cách giải toán cho con trai người!

Hoa Vô Xuy mặt phấn tái mét, đang định phản bác thì nghe Minh Tam Thu cười nói:

- Không sao, chỉ cần không phải Nguyên Ngoại Chi Nguyên, đề ra khó đến mức nào thì tùy bà!

Lương Tiêu nghe đến đây, trong lòng kịch chấn, không tin vào tai mình, cả buổi mới hiểu ra: “Nguyên lai bọn họ không giải ra ‘Nguyên Ngoại Chi Nguyên’?” Hần từ lúc sinh ra, tuy đã phải chịu đủ loại khổ sở nhưng chưa bị người khác lừa gạt như thế này, nghĩ rằng ai cũng biết, chỉ mỗi mình ngu muội, vô có phải chịu năm năm khổ sở, cuối cùng còn suýt mất mạng, hần càng nghĩ càng thấy tức giận, nhất thời mũi cay cay, mắt đỏ lên, nước mắt không kìm được thì nhay rơi xuống, trước mặt nhòa đi, quay đầu nhìn trời, chúng nhân xung quanh biến thành mờ ảo chẳng khác gì nhau, trong lòng thầm

gào lên: “Toàn là giả dối, toàn là giả dối, Hoa Vô Xuy đã lừa ta, Hoa Mộ Dung đã lừa ta, Hoa Đại Thúc cũng vậy, đối với ta đều giả dối...” Nhất thời, hân bỉ phần vô bì, cảm thấy ai cũng vô cùng đáng ghét, không muốn lưu lại thêm một khắc nào, phất tay áo xoay người định bỏ đi, ai ngờ vừa quay đầu thì bỗng nhìn thấy Hiêu Sương đang chăm chú nhìn Hoa Thanh Uyên, thần sắc lo sợ, trong lòng chưa xót: “Ồ Thiên Cơ cung này, cũng chỉ có muội ấy đối với ta thật lòng, dạy ta phân biệt toán số, lại chỉ dẫn cho ta mọi điều, giải thoát ta khỏi nỗi khổ của Thiên Cơ thập toán, hiện giờ muội ấy bị ác nhân khi nhục, nếu ta bỏ muội ấy ra đi thì chẳng phải vô tình vô nghĩa sao?” Nghĩ tới đây chân chợt dừng lại, do dự không đi nữa.

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu, thần sắc âm trầm bất định, hồi lâu mới nói:

- Ngươi dám chắc như vậy chứ?

Minh Tam Thu cười đáp:

- Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy!

Hoa Vô Xuy thấy hân nắm chắc như vậy, cảm thấy do dự, từ tốn nói:

- Được, nói không sai lời, hãy tính ‘Nhật Biến Kì Toán’, nếu ngươi tính ra, lão thân tự nhiên sẽ không nói gì nữa.

Minh Tam Thu cười khẩy, nhận lấy giấy bút bàn tính Minh Quy đưa cho. Hoa Vô Xuy lạnh giọng nói:

- Được lắm, giấy bút đều chuẩn bị sẵn sàng.

Minh Tam Thu cười cười không đáp, múa bút như bay, xoạt xoạt xoạt, khoảng nửa thời thần thì dừng bút cầm tờ giấy mực còn chưa ráo, hai tay đưa lên Hoa Vô Xuy nói:

- Mời cung chủ xem qua.

Hoa Vô Xuy đón lấy kiểm tra. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về tờ giấy còn chưa ráo mực, trong lòng đều biết tờ giấy trắng mỏng manh này sẽ quyết định số phận Thiên Cơ cung về sau, không ai chớp mắt, cực kì căng thẳng.

Hồi lâu, chợt thấy Hoa Vô Xuy hai mắt nhắm lại, thở dài một hơi, tựa như già đi mười tuổi, một lúc sau mới từ từ mở mắt, thở dài rồi nói:

- Quả nhiên đạo có đạo vô thường, phép có phép vô thường (ý nói việc gì cũng có thể có ngoại lệ, bất ngờ). Không ngờ trong Thiên Cơ cung xuất hiện một kì tài như thế này, Minh Tam Thu, coi như ngươi lợi hại,... từ giờ trở đi...

Nói tới đây, nhìn những người họ Hoa, trong hòng nghẹn lại, không thể nói tiếp. Mọi người thấy tình hình như vậy, biết được Minh Tam Thu giải ra Nhật Biến Kì Toán, nhất thì hoan hô rầm rộ ồn ào không dứt, trên Linh Đài bỗng trở nên lộn xộn.

Minh Tam Thu trong lòng vạn phần đắc ý, lại muốn lập uy, hướng về Hoa Thanh Uyên ôm quyền cười đáp:

- Hoa huynh, huynh cũng mau giải đi, tránh sau này có người kêu ta thắng không công bằng.

Khẩu khí thay đổi, từ “Uyên Thiếu chủ” ban đầu trở thành “Hoa huynh”. Hoa Thanh Uyên hơi giật mình, lắc đầu nói:

- Ta giải không ra!

Minh Tam Thu cười hi hi nói:

- Hoa huynh chưa thử, làm sao biết được hay không? Được rồi, Hoa huynh, bài thứ tám “Tứ Ngộ Tuyến Chi Hoặc” chắc huynh giải ra được rồi, ta có hai cách giải, không biết Hoa huynh giải theo cách nào?

Hân giọng điệu thành tâm cầu giáo, Hoa Thanh Uyên ngập ngừng một chút rồi lại nói:

- Ta chưa giải ra.

Minh Tam Thu giả vờ ngạc nhiên, cười nói:

- Vậy còn đệ thất toán “Quỹ Cốc Từ Vần” dùng đóa tích thuật, tính toán cũng không khó lắm, Hoa cung chủ là đại gia dùng đóa tích thuật, Hoa huynh chắc cũng biết nhiều, chúng ta cùng trao đổi để học tập lẫn nhau được chăng?

Hoa Thanh Uyên càng thêm lúng túng, hạ giọng:

- Ta... ta cũng chưa giải được.

Thanh âm càng nói càng nhỏ. Minh Tam Thu cố tình nhử mày nói:

- Nói như vậy, cuối cùng thì Hoa huynh giải được bao nhiêu bài?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp đáp lại, Hoa Mộ Dung nhin không nổi giận dữ nói:

- Tên họ Minh kia, thắng thì đã thắng rồi, tại sao phải khinh người quá như vậy...

Nói tới đây, cô vốn tâm cao khí ngạo biết bao, mắt liền đỏ lên, nghẹn giọng nói không ra lời. Hoa Thanh Uyên mặt đỏ như máu, toàn thân run lên, trong đôi mắt tuấn tú, ẩn hiện ánh lệ

Minh Tam Thu thấy bộ dạng Thanh Uyên như vậy, trong lòng cảm thấy cực kì thỏa mãn, cười ha hả nói:

- Dung tiểu thư không cần phải giận dữ như vậy, ta chỉ tùy miệng hỏi như vậy thôi mà!

Nói xong lớn tiếng cười mãi, bỗng nghe một người lạnh nhạt nói:

- Chỉ là một bài “Nhật Toán Kỳ Biến” nhỏ nhoi, có gì mà đắc ý chứ?

Minh Tam Thu nghe nói giật mình, chỉ thấy một thiếu niên eo đeo bảo kiếm bước ra khỏi đám đông, bước dài tiến tới, hần không nhận ra Lương Tiêu liền nhướng mày cao giọng quát:

- Ngươi là tử đệ của họ nào? Đang lúc thương lượng đại sự trong cung, có phần cho ngươi chỗ mồm vào hay sao?

Trong ngôn từ nghiêm nhiên đã lấy giọng cung chủ.

Hoa Thanh Uyên sợ hần nổi giận, vội vàng nói:

- Tiêu nhi! Mau lùi xuống đi.

Lương Tiêu cười lạnh, không để thêm ý đến, thân nhiên đi tới trước bàn, bước thẳng về phía trước, bày giấy lụa, cầm bút chấm mực đỏ rồi mực đen, xoay xoay viết ra một đề toán, cao giọng nói:

- Bài này được gọi là “Bài toán trâu và rận”, cần tìm số trâu cha, trâu mẹ, trâu già, trâu trẻ, trâu đen, trâu trắng, trên mình có bao nhiêu rận, cực kì đơn giản, Minh Tam Thu, ngươi chắc có thể giải được chứ.

Bài toán này cần tìm sáu ẩn số, tương đương với “Lục Nguyên thuật”, tinh thâm ảo diệu, trước giờ chưa từng có. Minh Tam Thu nhận lấy, ngưng thần đọc kĩ hồi lâu, mặt dần tái đi, hần cố giữ bình tĩnh, nhạt nhẽo nói:

- Đề toán kiểu gì thế này? Đề ý thì loạn xạ, văn từ thô tục không chịu nổi! Làm sao giải ra được?

Nói xong tiện tay vứt đề toán qua một bên.

Lương Tiêu nói:

- Điều đó thì chưa chắc.

Nói xong cầm bút chấm mực, tay phải múa bút như điện, tay trái mở giấy như bay, giải thẳng xuống một đường. Hoa Mộ Dung nhìn dáng điệu tên tiểu tử này như vậy, trong lòng biết tất có hy vọng, không kìm được lau sạch nước mắt rồi chạy ra sau lưng hần xem thực hư thế nào, chỉ thấy cách giải của Lương Tiêu rất tinh vi, lúc đầu cô còn miễn cưỡng hiểu được một chút, càng về sau càng hoàn toàn không hiểu được, chỉ biết cách đó cực kì cao minh, nhin không được mở miệng la to:

- Mẹ, người mau lại đây xem này!

Hoa Vô Xuy nghe cô gọi gấp liền cất bước đi tới, thoáng nhìn từ xa thần sắc đã đại biến, vội vàng đến bên cạnh, nín thở quan sát đề toán Lương Tiêu. Minh Tam Thu vốn định cùng với bà thảo luận về việc nhường vị, bỗng thấy Hoa Vô Xuy chẳng thềm quay lại, trong lòng thấy kì lạ, cũng tiến lại quan sát, vừa nhìn một cái không kìm được hít vào một hơi khí lạnh. Hần cùng Hoa Vô Xuy đều là đại gia toán thuật trong thời, cách giải của Lương Tiêu kì diệu, tự nhiên nhìn một cái là biết ngay, quả thật từ trước đến nay, chưa ai nghĩ tới, chỗ ảo diệu của nó khiến hai người nhìn đến ngơ ngẩn.

Lương Tiêu một mạch giải xong liền cười nói:

- Minh chủ sự, đề toán này chẳng phải dễ dàng sao?

Minh Tam Thu nhin mày, trầm ngâm nói:

- Như vậy sao? Quả thật không khó, chỉ cần thêm một lúc, là có thể giải ra.

Hoa Vô Xuy trong lòng giận dữ:

- Ngươi hiện tại đã thấy cách giải pháp nên mới dám nói như thế, nếu chỉ cho đề mục, bằng vào ngươi liệu có làm ra không?

Bà đang nghĩ làm sao để bắt bẻ lại hần, bỗng nghe Lương Tiêu cười nói:

- Ta vốn biết ngươi là một tên vô lại như vậy mà!

Rồi lại hạ bút viết một đề khác, tên gọi “Bắc Đẩu toán đề”, đề này hỏi về bảy ẩn số Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền (lòng gạo), Ngọc hành, Khai Dương, Dao Quang (chuôi gạo). Minh Tam Thu vừa nhìn thấy đề mục, bất giác trong lòng kêu khổ: “Sao lại nhiều ẩn thế này chứ? Đề này quyết không thể giải được!” Nhưng vẫn ngoác mồm ra nói:

- Được lắm, ngươi giải trước xem thử, có thể chúng ta có cùng kết quả?

Lương Tiêu Cười nói:

- Ngươi mưu ma chước quỷ, muốn xem cách giải của ta, sau đó nói là chỉ cần nghĩ một lúc là có thể giải được phải không?

Minh Tam Thu đỏ mặt, yên lặng không đáp. Lương Tiêu cười nói:

- Giả ngốc ư? Ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi có giải được không? Nếu không đáp chính là giải không được.

Lương Tiêu liên tục bức ép, Minh Tam Thu sắc mặt đột nhiên biến đổi, cao giọng nói:

- Giải không ra thì sao? Chẳng lẽ ngươi giải ra được?

Lương Tiêu đáp:

- Ngươi nói như vậy đúng là tự nhận mình giải không được rồi! Được lắm, ta sẽ giải nhanh cho ngươi xem, tránh cho ngươi làm cóc ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng!

Minh Tam Thu vốn tranh đoạt chức vị cung chủ, nghe nói như thế, lại nghĩ đến câu “Cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga”, không kìm được trừng trừng nhìn Lương Tiêu, trong lòng giận dữ cực độ.

Chỉ thấy Lương Tiêu cầm tờ giấy giải toán vút đi, mười ngón tay bấm đốt, chỉ tính thầm trong lòng, thẳng đường mà giải, chưa hết một thời thần, bảy nghiệm Bắc Đẩu đã tìm ra cả, cách giải tuyệt diệu, từ xưa đến nay, chưa ai sánh được. Minh Tam Thu cùng Hoa Vô Xuy thấy thế đều mặt trắng bệch như tờ giấy, mọi người ở đó tuy không hiểu rõ nhưng cũng bị thần tình của hai người này khiến cho khiếp sợ, cùng chăm chăm nhìn Lương Tiêu, nhất thời quên cả hít thở. Truyện "Côn Luân "

Hoa Vô Xuy trong lòng vừa buồn rầu lại vừa vui mừng, ngẩng đầu lên trời lầm bầm: “Gia gia, phải chăng người biết được Hoa gia hôm nay có khó khăn, đặc phái thiếu niên này đến tương trợ? Phải chăng người trên trời cao tôn bao công sức cuối cùng cũng giải được “Nguyên Ngoại Chi Nguyên”, sau đó thông tri âm dương, truyền cho thiếu niên này?” Bà từ chỗ chết tìm được đường sống, lại nghĩ đến thuyết số mệnh, nhìn trời xanh mệnh mong gần như si dại. Minh Tam Thu vẫn hoàn toàn không hiểu tại sao lúc việc lớn sắp thành lại lòi ra thiếu niên này, nhất thời trong lòng hỗn loạn, chỉ có một ý niệm quanh quẩn trong đầu: “Thiếu niên này cuối cùng là thần thánh phương nào?”

Trong lúc hoang mang, chợt nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Những phương pháp giải này đều là do khi ta muốn giải "Nguyên Ngoại Chi Nguyên" mà nghĩ ra, có thể giải được đến mười hai ẩn số. Hay lắm, lại thêm một đề “Hỏi mười hai con giáp”.

Hắn vừa ra đề vừa giải, viết đến hơn mười trang giấy bỗng lắc đầu than rằng:

- Đề này rộng lớn khó khăn, ta giải tới đây rồi không tìm được bước kế tiếp nữa, ôi, “Nguyên Ngoại Chi Nguyên”, đúng là to lớn không giải được.

Hắn ảm đạm một hồi, ngược mắt nhìn Minh Tam Thu, thấy hắn thần trí đang đề đầu đầu, tiện nói:

- Ngươi giải bài thứ bảy “Quý Cốc Từ Vấn” hay lắm phải không? Đóa tích thuật khác với thiên nguyên thuật, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận, hừ, ta tiện ra một đề toán rồi so cách giải với ngươi. Truyện "Côn Luân "

Nói rồi lại ra một đề.

Minh Tam Thu sắc mặt như tro tàn, trong lòng nghĩ: “Toán thuật của hắn đã đạt đến mức đó sao? Cổ kim không có. Hắn ra đề nào cũng vạn lần khó khăn, so toán thuật với hắn thật chỉ tự chuốc lấy nhục nhẽ! Không đấu nữa!” Nghĩ đến đây, miệng bỗng đắng ngắt, thờ dài nói:

- Không cần phải đấu nữa. Tiểu huynh đệ toán học thông thần, Minh Tam Thu cam bái hạ phong.

Lời này vừa nói ra, ai cũng thất kinh

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thắng giả vi vương

Lương Tiêu ha hả cười lớn, cao giọng nói: Truyện "Côn Luân "

- Nói như vậy, chức Thiên Cơ cung chủ đó chẳng phải chỉ chờ ta đến làm thôi sao?

Mọi người không ai không biến sắc, Minh Quy lông mày nhíu lại, trong mắt phát ra tinh quang xạ lên người Lương Tiêu.

Tà Nguyên cười nhạt nói:

- Tiểu tử này bất quá chỉ là người ngoài, cho dù toán thuật siêu quần nhưng sao có thể làm cung chủ được?

Mọi người lao nhao khen đúng, Lương Tiêu cười nói:

- Hay lắm, các người có thể đoạt quyền của Hoa gia, tại sao người ngoài lại không thể làm chức Thiên Cơ cung chủ đó, chẳng lẽ các người cứ mờ mờ là thao thao bất tuyệt “Kẻ thắng làm vua, kẻ mạnh chiếm quyền” chỉ là đánh rắm thôi ư?

Mọi người nghe vậy thấy đều giật mình: “Không sai, Minh gia thay Hoa gia chẳng phải là kẻ mạnh chiếm quyền ư? Tại sao người ngoài lại không thể làm kẻ mạnh chiếm quyền?” Nhất thời nghị luận ầm ĩ. Minh Quy đảo mắt ra hiệu cho Minh Tam Thu rồi cười hắc hắc nói:

- Cậu bé, cứ cho là toán học của người lợi hại, võ công chắc gì đã đủ ngồi lên chức vị cung chủ?

Minh Tam Thu hiểu rõ ý chú mình, hét một tiếng phách chuông tới Lương Tiêu, quát lớn:

- Không sai, để ta lại xem xem bản sự của người tới mức nào.

Hoa Vô Xuy sớm đã lưu tâm, một chuông liền chặn lại, Minh Tam Thu công lực yếu hơn, phải lùi lại một bước. Không ngờ Minh Quy thừa cơ hai người động thủ, đột nhiên phóng tới vung tay xuất trào đánh tới Lương Tiêu. Tần Bá Phù thấy vậy, cười dài một tiếng, thân mình rung lên rồi song chuông cùng xuất ra, đúng là phát sau mà đến trước. Chuông chỉ gặp nhau, kinh phong bộc phát, hai người nhanh như chớp trao đổi một chiêu, Tần Bá Phù chân đạp đất vững như bàn thạch, Minh Quy người đang trên không, không có chỗ tá lực, lộn người một vòng rồi rơi xuống đất, lại tiếp tục lịch bạch lùi thêm ba bước, đập vỡ ba phiến đá xanh, mặt lúc đỏ lúc trắng, trong nháy mắt đã thay đổi ba lần, khí huyết như trào lên, bất giác trong lòng vô cùng kinh hãi: “Gã họ Tần này không ngờ lợi hại như vậy, lão phu đã nhìn nhầm rồi!” Trong Thiên Cơ bát hạc thì Tần Bá Phù xếp hàng thứ tư, bình thường vô cùng hòa nhã khép mình, có điều luận chân tài thực học quả thì hẳn thực ra không dưới Hoa Vô Xuy. “Cự Linh huyền công” đúng là võ lâm nhất tuyệt, cát tay nhắc chân đều có uy lực to lớn bạt lấp núi non.

Tần Bá Phù cười dài nói:

- “Phi Hồng Trảo” của Minh huynh quả nhiên sắc bén, Tần mỗ lại muốn lĩnh giáo thêm một hai chiêu.

Hắn tiến lên một bước, hai tay bằng bần đánh ra. Minh Quy cảm thấy khí như dâng trào, không dám ngạnh tiếp, nghiêng mình tránh qua rồi phi trào móc vào eo lưng Tần Bá Phù. Tần Bá Phù huy chuông đánh xuống, chuông trào giao nhau, đầu ngón tay Minh Quy đau nhói, trào thế đột nhiên thay đổi, chụp tới cổ tay Tần Bá Phù. Nháy mắt, hai người đều xuất tuyệt học, cuốn vào nhau giao đầu trong một góc.

Minh Tam Thu thấy Minh Quy không chiếm được thượng phong, Hoa Vô Xuy lại đang hàm hử nhìn mình, liền nhíu mày, cười ha hả nói:

- Hãy khoan động thủ.

Minh Quy theo lời lùi ra, Tần Bá Phù không tiện truy kích, cười nhạt rồi dừng tay. Hoa Vô Xuy liếc xéo Minh Tam Thu, lạnh lùng nói:

- Người còn muốn nói gì nữa?

Minh Tam Thu cười nói:

- Cung chủ chó tức giận, gia thúc chỉ thử công phu của vị tiểu huynh đệ này mà thôi. Theo ta thấy, mọi người đều là người của Thiên Cơ Cung, không thể vì người ngoài mà tổn thương hoà khí, nếu có bất đồng thì phải bình tâm tĩnh khí để lý luận một phen.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “người ngoài”. Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Người lật lọng nhanh lắm, động thủ cũng là người, bình tâm tĩnh khí lại cũng là người.

Bà quay sang Lương Tiêu, lòng hơi mê hoặc: “Không ngờ sáu năm ở đây thiếu niên này lại nghiên cứu toán học đến mức đó, thật khiến người ta không thể tưởng tượng.” Nghĩ đến đó, bà ta mỉm cười nói:

- Lương Tiêu, ngươi chẳng phải muốn học Thái Ất Phân Quang kiếm hay sao? Lão thân đáp ứng truyền cho ngươi.

Nói xong hai tay chắp ra phía sau, mỉm cười không nói.

Hoa Thanh Uyên vui mừng quá sức tưởng tượng, vội nói:

- Tiêu nhi, sao còn chưa bái sư?

Hai chú cháu nhà họ Minh mặt đều xám như tro, biết rằng Lương Tiêu một khi bái sư thì sẽ là đệ tử của Thiên Cơ Cung, theo như lý luận của Minh Tam Thu liền có cơ hội làm cung chủ. Hai người đều nghĩ: “Hoa Vô Xuy làm như vậy rõ ràng là muốn làm cá chết lưới tan, thả đem chức cung chủ cho tiểu tử này còn hơn để Minh gia đắc thù!”

Toàn trường nhất thời hoàn toàn yên lặng, mọi người đều nhìn Lương Tiêu xem chủ ý của y. Không ngờ Lương Tiêu lắc lắc đầu, nói:

- Ta không muốn học.

Mọi người trong Hoa gia đều kinh ngạc. Bọn người Minh Tam Thu lại vui mừng bất ngờ. Hoa Vô Xuy tức giận quá mức, ngược lại biến thành cười, nói:

- Lương Tiêu, ngươi lao tâm khổ tứ, học toán thật mất năm năm, chẳng phải là vì để học môn võ công đó sao? Truyện "Côn Luân "

Không nhắc đến chuyện đó thì y cũng không lật lại nữa, nhưng nhắc đến sự lao khổ trong năm năm đó, Lương Tiêu hận không thể liều sống liều chết với Hoa Vô Xuy, nhưng y tự biết võ công thấp kém, thầm nghĩ: “Món nợ này ngày sau sẽ tính. Hừ, nói cho cùng thì ai làm cung chủ thì với ta cũng chẳng liên quan gì.” Lập tức lại lắc đầu nói:

- Không học là không học.

Liền không quản tình thế quần bách của Hoa Vô Xuy, quay mình định bước đi, không ngờ vừa quay người lại cùng Hoa Hiểu Sương bốn mắt gặp nhau.

Hoa Hiểu Sương trước đó vì phụ thân chịu nhục mà thương tâm rơi lệ, lúc này trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng vừa nhìn thấy Lương Tiêu thì mọi buồn bực đều vứt ra khỏi chín tầng mây, trong lòng chỉ còn sự vui mừng, không kìm được tươi mặt mỉm cười. Cô tuy yếu đuối bệnh nhược, nhưng nét cười vô cùng xinh đẹp, tựa như mây tan trăng lộ, mềm mại như hoa ngâm sương, vẻ đẹp động lòng không thể tả hết.

Lương Tiêu nhất thời ngây người, rồi lồng ngực ần ước nhói đau: “Chú cháu họ Minh âm hiểm xảo trá, nếu ta bực bội buông tay bỏ đi, chỉ sợ từ nay về sau không, Hiểu Sương sẽ không thể cười như vậy được nữa.” Nghĩ đến đó, bất giác sóng lòng dào dạt, quay người lớn tiếng nói:

- Hay lắm, đã là kẻ thắng làm vua, có phải chỉ cần toán học, võ công đều thắng thì có thể làm cái chức Thiên Cơ cung chủ chết tiệt đó không?

Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu cực kỳ tự tin, trong lòng ón lạnh, nhưng hắn vô cùng tự phụ, lại bị câu nói đó của Lương Tiêu kích động lòng cầu thắng, liền không để ý đến Minh Quy ra hiệu, đầy tự tin nói:

- Không sai, nếu có người thắng cả hai môn thì trở thành cung chủ.

Lương Tiêu tháo bảo kiếm đeo sau lưng đặt sang một bên, cười đáp:

- Hay lắm, chúng ta lại tỷ thí võ công.

Mọi người thấy y công nhiên khiêu chiến, không khỏi kinh hãi: “Tiểu tử này đúng là điên thật rồi, dù hắn luyện võ công từ trong bụng mẹ, cũng không phải là đối thủ của Minh Tam Thu.

Minh Tam Thu ngầm đánh giá Lương Tiêu một hồi, đột nhiên cười nói:

- Tiểu huynh đệ, quân tử nhất ngôn?

Lương Tiêu mỉm cười nói lớn:

- Khoái mã nan truy.

Tần Bá Phù biết rõ căn cơ của Lương Tiêu, không nhẫn nại được, lớn tiếng kêu lên:

- Tiểu tử thôi! Ngươi hồ đồ rồi sao? Toán thuật thì không nói, luận võ công ngươi có bao nhiêu cân lượng? Dám đến đây lộ ra cái xấu ư?

Hoa Thanh Uyên cũng nói:

- Lương Tiêu, chuyện này quan trọng, không thể sinh cường.

Lương Tiêu chỉ mỉm cười, tuyệt không đáp lời. Hoa Vô Xuy thấy Lương Tiêu tự tin tràn ngập, thầm tính toán: “Thằng bé này còn nhỏ mà có tài hơn người, không thể dùng thường tình mà đánh giá, có lẽ đã có chiêu số gì đó để bất ngờ giành thắng lợi? Cho dù nó không thắng được thì chỉ cần nó tiếp tục đem việc này làm náo loạn lên, cuối cùng thì ta vẫn có lợi.” Lập tức không nói tiếng nào, chỉ lạnh nhạt đứng nhìn.

Minh Tam Thu thấy nhiều người chen vào, chỉ sợ Lương Tiêu hối hận đổi ý, vội tiến lên một bước, vòng tay cười nói: Truyện "Côn Luân "

- Tiểu huynh đệ, xin chỉ giáo!

Lương Tiêu trái lại không thêm hồi lễ, cười đáp:

- Nói đúng lắm, đúng lắm, để ta chỉ điểm cho ngươi hai chiêu là được.

Minh Tam Thu trong lòng tức giận, ngoài mặt lại mỉm cười, song chừng lúc thu lúc phát, sử ra chiêu “Thiên Tâm Chiết Diệp”, đó là chiêu thức trong “Huyền Hình Chưởng”. “Huyền Hình Chưởng” là tuyệt học đứng đầu trong chín đại tuyệt học của họ Hoa, lấy “Huyền bí trong huyền bí, chưởng xuất vô hình” làm yêu quyết, biến hoá vô phương. Minh Tam Thu vừa xuất thủ đã dùng môn võ công thượng thừa này chính là muốn đánh nhanh thắng nhanh, thắng y một cách sung sướng lắm lý.

Lương Tiêu thấy hấn đánh tới liền cười lớn một tiếng, thân mình lùi lại, năm ngón tay trái xòe ra, buông trước ngực rồi điểm nhẹ vào cổ tay và eo lưng Minh Tam Thu một cái, tay phải xuyên qua giữa hai bàn tay Minh Tam Thu, phát vào giữa ngực hấn. Cái phát đó như một nét bút tinh diệu, Minh Tam Thu theo chưởng thế vòng lại, đánh vào mạch môn của Lương Tiêu, dưới chân đá ngang ra, buộc Lương Tiêu phải lùi lại.

Lương Tiêu sử xong chiêu “Thái Bạch Túy Từ” đó, gấp rút thu tay về, đột nhiên y y a a khóc lớn, hai tay như lau nước mắt, lao đảo ngã về phía trước, quần lấy Minh Tam Thu đang phóng tới, chiêu “Cùng Đồ Đương Khốc” này gần giống “Bắc Đầu Thất Bộ” của Minh gia nhưng tinh ảo phức tạp, kỳ quái hơn nhiều. Tâm pháp lại càng kỳ lạ, dựa trên truyện đại văn hào Nguyễn Tịch nhà Tần đóng ngựa dong xe gấp phải đường cùng ngõ cụt, phải khóc lóc trở về, một chiêu này chính là dùng ý rồ dại của Nguyễn Tịch. Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu lúc cười lúc khóc, như điên như cuồng, nhưng cất tay nhắc chân đều có uy lực vô cùng to lớn, bất giác trong lòng lạnh run, vội trấn nhiếp tinh thần, biến liền ba chiêu mới có thể hóa giải chiêu thức đánh tới.

Mọi người thấy vậy biết rằng Lương Tiêu xuất thủ cao minh, tuyệt không tầm thường, bất giác không ngớt kỳ quái: “Tiểu tử này nội lực bình thường, chiêu thức sao lại kỳ diệu ghê gớm?” Hoa Hiểu Sương vốn vô cùng lo sợ, bây giờ nhìn Lương Tiêu không rơi vào hạ phong, liền vui mừng, vội nói:

- Tiêu ca ca thật lợi hại! Ai đã dạy anh ấy thế? Cha, có phải là cha không?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu nói:

- Ta sao có thể dạy được như vậy?

Lăng Sương Quân cũng nhíu mày trầm nghĩ: “Vừa rồi nó bị Ngô tiên sinh đánh, tại sao chưa từng thấy nó đánh ra những chiêu này?” Đưa mắt nhìn qua, đã thấy đôi mắt ti hí của Ngô Trường Thanh trừng trừng nhìn lên đài, mặt trương lên như gan lợn.

Đánh hết mấy chiêu, Minh Tam Thu hai tay như gió cuốn lại, bằng bạn đánh ra một chiêu “Động Thiên Thạch Phỉ”, chiêu này trong vụng có xảo, kinh lực ẩn vào bên trong, khi gặp phản kích thì tức thời phát ra huyền ảo trầm phần, chính là sát thủ cực kỳ lợi hại, Hoa Thanh Uyên thấy vậy, thất thanh kêu lên:

- Tiêu nhi cẩn thận.

Lương Tiêu nghe tiếng, chưa kịp đổi ý đã đã thấy chưởng Minh Tam Thu đánh đến, hai ngón tay liền chụm lại quét vào mạch môn của hấn, chiêu “Xuân Thu Trục Bút” này như Không phụ từ viết Xuân Thu, mỗi chữ viết xuống đều chỉ rõ thiện ác. Minh Tam Thu thấy Lương Tiêu rơi vào bẫy, hai tay liền tách ra, nháy mắt đánh liền năm chưởng, phảng phát như khai mở cổng trời, quần tiên du ngoạn, chưởng phong nổi lên, không phân biệt trước sau hùng hậu đánh tới Lương Tiêu. Chỉ bất quá Minh Tam Thu vô cùng tự phụ, thấy Lương Tiêu chiêu thức tinh kỳ liền muốn dùng chiêu thức tinh xảo hơn đánh bại y để khiến chúng nhân tâm phục, vì vậy chiêu thức tuy kỳ ảo nhưng nội lực không quá mạnh

Mọi người thấy vậy thất thanh la lên. Lương Tiêu ngược lại không hoảng không vội, xoay mình một cái, tay phải như cầm bút lông, tay trái như đang viết, chiêu “Khuất Từ Phú Tao” này mang cốt cách của Khuất Nguyên ngâm thơ bên bờ sông, vừa thương tâm mà cũng vô cùng đẹp đẽ. Lương Tiêu lúc dùng tay áo lấy như chế cương, lúc lại dùng bút lông tấn công buộc địch tự cứu, trong lúc mắt mọi người hoa lên thì đã hóa giải được năm chưởng liền hoàn của Minh Tam Thu, sau đó ngã người về phía sau sử ra chiêu “Tống Ngọc Lâm Phong”, chân phải hư hư thật thật đột ngột đá vào khuỷu tay phải Minh Tam Thu. Một cước này sử dụng toàn lực, Minh Tam Thu đau tận xương tủy, vừa xấu hổ vừa tức giận không chịu nổi, mắt hấn ý nghĩ khinh địch, liền cười dài một tiếng, thân pháp nhanh hấn lên, bay lượn vòng vòng trên không như không còn thấy nhân ảnh đâu nữa, xuất thủ lại càng biến hóa khó nắm bắt, kỳ công tuyệt kỹ “Đông Lân Tây Trảo” liền biến rộng sông dài ào ạt đánh ra.

Lương Tiêu bình sinh lần đầu cùng giao phong với cao thủ như thế này, thấy thế công của hấn đột nhiên trở nên lăng lệ, lòng hơi hoảng loạn, nhưng đã vào thế cười hồ, đành dùng võ công trong “Thánh Văn Cảnh” hoá giải mấy chiêu, bỗng bị một chiêu “Lạc Hoa Đào” của Minh Tam Thu bất ngờ quét đứt dài buộc tóc trên đầu. Hiểu Sương thấy vậy, thất thanh kêu lên, chợt lại thấy Lương Tiêu thân hình rung lên một cái đã thoát khỏi phạm vi chưởng lực, mới dám thở phào hít một hơi không khí. Nhưng qua mấy chiêu đó, Minh Tam Thu đã nắm rõ Lương Tiêu cao thấp đến đâu, liền không ngần ngại gì nữa, muốn tốc chiến tốc thắng, lập tức chiêu chiêu hiểm độc đều nhắm vào chỗ yếu hại của Lương Tiêu. Tân Bá Phù cùng Hoa Thanh Uyên đứng xem mà kinh tâm động phách, cùng vận công lực khắp người, chỉ cần Lương Tiêu gặp nguy hiểm thì lập tức tiến lên tương trợ.

Lương Tiêu không chống đỡ được, chỉ dựa vào “Áo Trần Thân Pháp” tránh đông né tây, Minh Tam Thu vội vàng cầu thắng, tiến lên mấy bước, quát lớn một tiếng liền hoàn xuất ra “Phượng Vĩ cước”, cước ảnh rợp trời, hoa mắt người xem. Lương Tiêu không tìm được cách nào, liền rùn người xuống trốn vào phía sau Hồn Thiên Nghi, thấy Minh Tam Thu đuổi tới thì đột nhiên đẩy Hồn Thiên Nghi một cái, quả cầu lớn bằng đồng liền từ từ quay tròn, Minh Tam Thu bị trượt chân một cái, cước lực liền bị trượt sang một bên. Truyện "Côn Luân "

Minh Quy thấy vậy nhường mảy, cười nhạt nói:

- Tiểu tử này công phu chân thực cũng bình thường, nhưng công phu dưới chân thì hạng nhất.

Lời này nói ra có ý trào phúng Lương Tiêu chỉ giỏi chạy trốn. Hoa Vô Xuy cũng cười nhạt, điềm nhiên nói:

- Tôn Tử có câu: “việc binh không có thể cố định, nước không có hình dạng cố định, dựa vào biến hoá của địch mà thủ thắng, mới là thần”. Lại có câu “Lùi phải sao cho không thể đuổi kịp, chạy phải sao cho không thể bắt kịp”, có thể thấy binh gia thánh hiền cũng nói khi gặp địch mạnh phải nhanh chóng thoái lui. Cứ đứng đó chịu chết thì quả thực là ngu ngốc không thể chịu được.

Minh Quy thấy bà ta dẫn lời của thánh hiền khó mà phản bác, đành cười nhạt nói:

- Được, để xem nó chạy được đến bao giờ?

Hồn Thiên Nghi trên Linh Đài tổng cộng có hai mươi tám tinh cầu bố trí theo vị trí của hai mươi tám tinh tú trên bầu trời, kỳ thực những tinh cầu này chính là “Hồn Thiên nhị thập bát tú trận”. Lương Tiêu vốn tinh thông thiên tượng, theo đúng trận lý mà di chuyển, Minh Tam Thu đuổi được hai vòng cơ hồ lạc cả bước, tâm niệm mấy động liền hiểu rõ ý đồ của Lương Tiêu, thầm chửi tiểu tử gian hoạt, liền theo trận pháp mà truy đuổi.

Lương Tiêu luận về tâm tư đỉnh ngộ hơn Minh Tam Thu không chỉ một bậc, có điều dùng trận pháp tuy xảo diệu nhưng khinh công thua kém quá xa. Hai người chạy được một trăm bước, Minh Tam Thu cuối cùng cũng bắt kịp, hét lớn một tiếng, hai tay phóng chưởng liên hồi. Lương Tiêu muốn tránh cũng không được, liền trốn vào phía sau một quả cầu đồng, thấy hấn đánh tới lại đẩy quả cầu đó một cái. Phải biết về hình thể, hình cầu rất ít chịu lực, Hồn Thiên Nghi này không những tất cả đều hình cầu mà còn tròn nhẵn vô cùng, bị đẩy một cái liền đem chưởng lực của Minh Tam Thu trút hết lên trời. Hai người giao thủ chưa được mười hiệp thì toàn bộ những quả cầu đồng đều bị Lương Tiêu chuyển động, vù vù bay qua lại không ngớt, Minh Tam Thu cứ sợ ý là bị cầu đồng quay tròn đập trúng đến loạn choạng. Truyện "Côn Luân "

Hai người như gió giật lửa cháy chạy vòng quanh trong trận mấy vòng, Minh Tam Thu rốt cuộc vẫn không bắt được Lương Tiêu, trong lòng tức tối, đột nhiên hét lên lạnh lạnh, đưa tay đẩy một quả cầu đồng, Hồn Thiên Nghi lập tức tăng tốc độ, tiếng kêu ơng ơng. Trong nháy mắt, chỉ thấy Minh Tam Thu thân pháp như điện, lúc ẩn lúc hiện trong trận, nhìn thì tưởng là truy bắt Lương Tiêu mà thực ra là xô đẩy những quả cầu đồng, không chỗ nào không tác động vào, chỉ nghe tiếng vang ơng ơng điệp tai không ngừng, những quả cầu đồng bị chuyển động quá nhanh liền biến thành một vệt hình ảnh, không còn nhìn rõ bóng dáng thực nữa.

Hoa Hiểu Sương lo lắng cho Lương Tiêu, hai mắt mờ to mắt tập trung tinh thần theo dõi, nhìn tới lúc này thì bị những quả cầu đồng làm hoa cả mắt, cảm thấy chóng mặt, vừa định nhắm mắt hít thở thì bỗng nghe mọi người đồng thanh hô lên, vội mở mắt nhìn lại, chỉ thấy Minh Tam Thu lại chặn trước mặt Lương Tiêu, quyền cước liên hoàn đánh ra, cô liền lấy tay che miệng, trong lòng phập phồng lo sợ.

Lương Tiêu thấy Minh Tam Thu quyền cước đánh tới, lại dùng bài cũ, đưa tay đẩy quả cầu đồng, không ngờ vừa chạm vào thì đầu ngón tay đã bóng lên, không những không thể thay đổi hướng của quả cầu đồng mà còn bị cản lại một cái. Lương Tiêu lúc này mới biết, thì ra Minh Tam Thu tiên hạ thủ vi cường, tác động khiến cho mình không thể chuyển động các quả cầu đồng, làm mình không có cách nào tránh né. Mọi người nhìn thấy vậy bất giác đổi với võ công và tâm kế của Minh Tam Thu đều sinh lòng kinh hãi thần phục.

Minh Tam Thu mưu kế thành công liền hét lớn một tiếng, vung tay chụp tới. Lương Tiêu lăn lộn tránh né, liều mạng thoát được, nhưng Minh Tam Thu thủ pháp cực nhanh, mắt không kịp nhìn, tai cũng không kịp nghe. Đúng lúc sắp đắc thủ, bên tai đột nhiên truyền lại tiếng kim loại va đập. Minh Tam Thu giật mình quay đầu nhìn sang, tức thì cả kinh thất sắc, thì ra quả cầu đồng khổng lồ đã rời ra khỏi trục đỡ, kêu ầm ầm bay tới. Nguyên lai, Hồn Thiên Nghi vốn dùng để đo đạc thiên tượng, chỉ để làm mẫu nên vận chuyển chậm chạp, lúc kiến tạo hoàn toàn không tính tới việc dùng để tỉ đấu võ công, vì vậy các cơ quan được chế tạo mười phần tinh tế, đột nhiên bị vận động nhanh như vậy liền thi nhau gãy rời.

Minh Tam Thu thấy uy lực như vậy, không còn tâm trí đâu đã thương địch nhân mà vội vàng tránh né. Có điều lúc này cả hai mươi tám quả cầu đồng đó bay loạn đầy trời nhưng đều nhắm vào hấn bắn tới, Minh Tam Thu Minh Tam Thu liên tục tránh né, tránh qua hai quả cầu thì bị quả cầu đồng thứ ba đập một cái trầm trọng lên ngực, cả người lao đảo vừa kịp đứng vững lại thì lại bị hai quả cầu đồng nữa đập vào trước ngực vào sau lưng. Tuy là những quả cầu đồng này đều rỗng bên trong nhưng kích thước đều rất to lớn, mỗi quả nặng không dưới trăm cân, lại thêm lực quay nên sức va đập cũng đến ba bốn trăm cân. Cho dù Minh Tam Thu nội công cao cường nhưng bị trúng liền ba quả cầu liền thấy máu trào lên miệng, tai ơng ơng không ngớt.

Lương Tiêu lúc đó đang lăn trên mặt đất lại biến thành chiếm được tiện nghi, thấy khí thế của mấy quả cầu đồng như nước lũ, chỉ nghe trên đầu gió rít ầm ầm, tiếng va đập vang lên điệp tai, khó khăn lắm mới lần được tới chỗ không có tiếng gió, ngẩng đầu nhìn lên thấy mọi người đều mặt trắng bệch, mấy quả cầu đồng hầu hết đều đã rơi xuống lăn lóc đầy mặt đất, nhưng không thấy bóng dáng Minh Tam Thu đâu. Lương Tiêu giờ chân đá bay một quả cầu đồng, tung mình đứng dậy cười lớn nói:

- Thắng bại đã phân, Minh Tam Thu làm ác phải chịu báo ứng, không có được kết cục tốt đẹp.

Vừa nói xong, năm sáu trái cầu đột nhiên tán khai, Minh Tam Thu hiện ra, đầu tóc dựng ngược, sắc mặt đỏ gay, miệng còn vết máu, tuy biết trong người đau đớn nhưng thấy bộ dạng đắc ý của Lương Tiêu liền không kim được lớn tiếng mắng chửi: Truyện "Côn Luân "

- Con mẹ ngươi đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Hấn ta từ lúc xuất hiện thủy chung vẫn nhún nhường giữ lễ, lúc này đột nhiên buông lời thô tục chửi mắng, mọi người không ai không kinh ngạc sửng sò.

Lương Tiêu thấy hấn bộ dạng như cô hồn dã quỷ, kinh hãi nhảy dựng lên, lại cười lớn nói:

- Người tốt không sống lâu, tai họa lại kéo dài tới nghìn năm, ngươi đúng là con mèo hai chân, có tới chín tính mạng.

Minh Tam Thu giận dữ gầm lên một tiếng, xoạt xoạt liên tục đánh ra ba chiêu vào Lương Tiêu, lộ “Đương Quan Tam Diệp Thủ” này chiêu sau mạnh hơn chiêu trước. Có điều hắn liên tục bị cầu đồng đánh trúng, thụ thương không nhẹ, tuy nhờ nội công tinh thâm miễn cưỡng áp chế nhưng lúc xuất chiêu không thể nhanh nhẹn như trước nữa.

Lương Tiêu thấy hắn đánh tới, nhanh nhẹn tránh qua, đưa mắt nhìn lại bỗng phát giác chiêu này của Minh Tam Thu có ẩn tàng ý nghĩa của cửu cung, lúc chuyển người lại biến thành bát quái, biến hóa cực kì cao minh. Biến hóa này nếu đổi lại là lúc Minh Tam Thu di chuyển nhanh nhẹn tự nhiên, còn Lương Tiêu chỉ sợ tránh né không kịp thì chắc chắn không kịp nhìn thấy, nhưng Minh Tam Thu trước mắt y hiện giờ quyền cước rất chậm chạp, Lương Tiêu nhìn thêm mấy chiêu, đột nhiên tỉnh ngộ: “Nguyên lai là như vậy. Võ học của Thiên Cơ cũng không tách rời khỏi toán học, thằng cha này toán học cũng khá, có thể đem căn cơ toán học của ba mươi sáu tuyệt học đó dung hội quán thông, tạo ra thành cái môn võ công Đông Lâm Tây Trảo tạp nham đó.

Y hiểu được đạo lý này liền như bật lửa dò đường, đưa mắt quan sát võ công Minh Tam Thu một lượt. Bỗng thấy Minh Tam Thu chuyển bước, trong lòng thầm nghĩ rồi thấp giọng lầm bầm:

- Tới Minh Di, đập Quy Muội, tiến Trung Cung, chuyển qua vị Kim ở hướng tây.

Minh Tam Thu tuy bị nội thương nhưng tinh lực vẫn tốt, nghe mấy tiếng đó bất giác giật mình, thì ra một câu đó của Lương Tiêu đã nói ra hết bốn bước biến hoá tiếp theo của hắn, trong lúc kinh hoàng vội vàng biến chiêu. Lương Tiêu thấy hắn nhấc tay thì mỉm cười, lại lầm bầm:

- Người to lại to, đi ra của Tốn ở hướng đông nam, lại qua cửa Khảm ở góc tây bắc, rồi về vị Thổ ở trung ương.

Minh Tam Thu vô cùng kinh hãi, tiếp tục biến chiêu, không ngờ cứ giờ chân là Lương Tiêu lại đem biến hóa phía sau nói hết ra. Mọi người chỉ thấy Lương Tiêu một tay chống nạnh, miệng lầm nhảm đọc, Minh Tam Thu thì huy quyền xuất cước, chạy đông chạy tây, nhưng thủy chung không đánh ra được một chiêu nửa thức, tức thì nhất tề nhìn nhau, thầm kêu cổ quái. Chỉ có Hoa Vô Xuy nhíu mày thông huyền, nghe được những lời đó, bất giác phải nhè nhẹ gật đầu: “Tiểu tử này không chỉ toán học nhất thiên hạ mà còn tâm tính giảo hoạt, nếu nói to lên thì Minh Tam Thu có thể chỉ cho đó là hư trương thanh thế, y lầm bầm như vậy ngược lại khiến hắn không sao hiểu rõ được.”

Minh Tam Thu biến liền chín chiêu đều bị Lương Tiêu bằng miệng phá giải, bất giác thúc thủ vô sách. Lương Tiêu chiếm được tiện nghi, bắt ngờ sử ra một chiêu “Y Doãn Canh Thổ” (Y Doãn cày ruộng), dựa theo truyện Y Doãn trước khi đi tìm vua Thang của nhà Thương thì chỉ là một nô lệ làm đất, vì vậy chiêu đó một vùng một đê, có thể vùng bừa cày ruộng. Minh Tam Thu chống đỡ không được, phải lùi lại nửa bước. Lương Tiêu lại sử chiêu “Thái Công Thủy Triều” (Thái Công hạ cần câu) tay phải tìm mồi câu, tay trái hạ cần. Minh Tam Thu lúc này trong lòng rối loạn, thấy Lương Tiêu dưới sườn trái có vẻ sơ hở, trong lòng nhất thời phấn chấn liền sử chiêu “Phù Sai Lục Tuyệt” (Phù Sai sáu lần cự tuyệt), phóng chiêu đánh thẳng vào Trung Cung. Không ngờ Thái Công câu cá thực ra là câu người (người dịch: câu này nói đến việc Khương Thái Công ngồi câu cá nhưng lưỡi câu thẳng chứ không có móc, mục đích không phải là câu cá mà là chờ đợi Chu Văn Vương), chiêu đó của Lương Tiêu chính là kẻ dụ địch, lập tức quyền phải đẩy ra, dùng tá lực đã lực phá giải tuyệt chiêu của Minh Tam Thu, còn chiêu trái đánh ra kích trúng ngực hắn. Minh Tam Thu lùi liền hai bước, ngực đau không chịu nổi. Mọi người thấy hắn trúng chiêu, bất giác kinh hãi kêu ầm cả lên.

Lương Tiêu một chiêu đắc thủ, lòng tin tăng lên gấp bội, cười dài một tiếng thừa thắng truy kích, khởi đầu bằng “Chu Công Thổ Bộ”, rồi liên tiếp sử ra toàn là chiêu thức tấn công, đại khai đại hợp, “Quân Trọng Xạ Câu”, “Tôn Vũ Huy Quân”, “Hoàn Bích Quy Triệu”, “Liêm Pha Phụ Kinh”, “Trương Lương Thập Lý”, “Hàn Tín Đếm Bình” “Gia Cát Huy Phiến” “Vân Trường Vũ Kích”, đều là công phu trong “Trương Trương cảnh” (người dịch: tương tương nghĩa là cùng nhau), văn võ tương sinh, hỗ trợ lẫn nhau, cương nhu tình tế đã đến mức vi diệu, đánh Minh Tam Thu tránh phải né trái, thoái lui không ngừng. Lương Tiêu đánh đến mức hưng phấn, không nhận được cười một tràng dài, tiếng cười phá không vang tới tận trời xanh. Mọi người mắt nhìn tại nghe đều ngạc nhiên kinh hãi.

Minh Tam Thu tự phụ “Đông Lâm Tây Trảo” là môn kỳ học, không ngờ bị Lương Tiêu khắc chế đến mức không còn sức hoàn thủ, đầu chí tiêu tan, nội thương phát tác càng nhanh, đầu được hơn hai mươi chiêu thì chiêu thức càng loạn xạ. Lương Tiêu thấy vậy, đột nhiên sử một chiêu trong “Ân Dật cảnh” là “Hứa Do Tây Nhĩ”, tay trái gạt “Ngũ Nhạc Tấn Thủ” của Minh Tam Thu, thuận thế lắc đầu một cái sử ra chiêu “Phi Phát Nhập Sơn”. Lúc này dây buộc tóc của y đã bị đánh đứt, đầu tóc xoã ra, sử ra chiêu này vô cùng phù hợp, những sợi tóc đen theo gió tung bay quét vào mặt của Minh Tam Thu. Minh Tam Thu trước mắt hoa lên, vội ngả người về phía sau. Chợt nghe Lương Tiêu quát lớn một tiếng, quay người xuất chiêu vỗ vào ngực hắn.

Minh Tam Thu lại trúng phải một kích trầm trọng, lùi lại năm bước, lão đảo mấy cái, không vững, lòng bàn tay nóng như bị lửa thiêu. Hoa Vô Xuy thấy vậy, lớn tiếng quát:

- Thắng bại đã phân, không cần phải tranh tài nữa.

Toàn trường im lặng, Minh Tam Thu run người lên, trong đầu lùm bùm: “Ta giấu mình ẩn nấp, khổ luyện nửa đời người, chẳng lẽ rốt cục lại thế này sao? lại thế này sao...” Nghĩ đến đây, ý niệm độc ác nổi lên: “Cho dù không làm được cung chủ, lão tử cũng phải giết thằng tiểu tử thối này cho hả giận.” Đột nhiên rống lên một tiếng: Truyện "Côn Luân "

- Ai nói thắng bại đã phân?

Rồi nhắm hướng Lương Tiêu xông đến. Mọi người đều thấy cử chỉ đó rất mất phong độ, Tàn Bá Phù không nhẫn nại được quát lên:

- Cái gì, thua rồi còn muốn đánh tiếp sao?

Lương Tiêu bước lùi lại, tiếp tục cười nói:

- Không sao! Đánh nữa cũng thua thôi.

Thuận theo thể tới của Minh Tam Thu, sử ra chiêu “Thương Hiệt Tạo Tự” lẳng không điểm mấy cái, chiêu pháp đơn giản không màu mè, Minh Tam Thu vừa định hóa giải, Lương Tiêu mười ngón tay liên tục búng ra, biến hoá “Trương Chi Long Thảo” (người dịch: chữ Thảo, một kiểu chữ phóng túng của Trung Quốc) lên xuống phóng khoáng, biến thành ung dung tiêu sái. Minh Tam Thu đỡ được nửa chiêu, Lương Tiêu lại biến thành “Hy Chi Tả Nga” (Hy Chi tả ngỗng). Truyền rằng “Thư Thánh” Vương Hy Chi rất thích ngỗng, lại rất thích chữ ngỗng, một chữ ngỗng có thể viết theo cách thiên biến vạn hoá. Lương Tiêu mô phỏng như thần, ngón trở máy động, xuất thủ vừa đẹp vừa mạnh. Kế đó tay trái đánh xuống ba lần, phát vào những yếu huyệt trước ngực Minh Tam Thu, chiêu “Diện Ích Tam Mao” (mặt râu ba chòm) này bắt nguồn từ cổ sự danh họa Cổ Khải Chi vẽ tranh cho Bùi Khai. Bùi Khai mặt vốn không có râu, nhưng lúc Cổ Khải Chi vẽ đã cao hứng thêm vào ba chòm râu dài, khi mọi người nhìn vào, đều không ngờ bức hoạ có thần hơn rất nhiều, tài vẽ như thế nào tưởng có thể nghĩ ra được.

Minh Tam Thu thấy y phát tới, bất đắc dĩ đưa ngang tay đỡ, nhưng không ngờ chiêu đó của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, tay phải lại ra một chiêu “Họa Long Điểm Tinh” (vẽ rồng thêm mắt), một ngón tay đột ngột điểm tới trong mắt hắn. Minh Tam Thu vội vàng ngửa mặt lên, tuy tránh được cái hoạ mù mắt, nhưng xương gò má bị đầu ngón tay quét phải đau đớn vô bì.

Lộ công phu đó của Lương Tiêu lấy từ “Thư Họa cảnh”, lấy chỉ pháp điểm huyết làm chủ, tiêu sái phiêu dật, ý cảnh cao diệu. Minh Tam Thu tâm hư khi nhọc, đánh tiếp được hai mươi chiêu đã phải lùi hơn mười bước, bị Lương Tiêu bức đến mép Linh Đài, chợt nghe Lương Tiêu cười nói:

- Con trai ta, sao còn chưa chịu thua?

Minh Tam Thu đã mệt hết bình tĩnh, nghe vậy định chửi lại nhưng hơi vừa đưa lên ngực đã thấy ngấm ngấm đau, chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn. Lại đánh thêm hai chiêu nữa, bỗng thấy Lương Tiêu một chỉ phóng tới giống như thiên thần phóng bút, nhất thời không cách nào phá giải, bất giác ngấm thời dài: “Thôi rồi” Đang định cúi đầu nhận thua, chợt nghe Minh Quy quát lớn: Truyen “Côn Luân”

- Linh Tê Phân Thủy Công!

Minh Tam Thu từ nhỏ thường nghe ông ta chỉ dạy, nghe tiếng tự động vận nội lực vào song chưởng đánh nhanh ra. Môn “Linh Tê Phân Thủy Công” này thuần túy dựa vào nội công thâm hậu để đã thương đối thủ từ xa, giống như con linh tê dùng để rẽ nước, bức đối phương không cách nào tiếp cận. Minh Tam Thu nội công đã đến cảnh giới “Sắt khí thành lôi, trọng lâu phi huyết” (quát lên như sấm, đối phương nghe mà thổ huyết), song chưởng vừa xuất, Lương Tiêu liền cảm giác kinh khí hùng mạnh như vỡ òa tràn tới, vội vàng thu tay nhảy lùi lại.

Minh Tam Thu một chiêu đẩy lui địch, thầm mừng mình ngu xuẩn. Kỳ thật hắn tuy bị thương nhưng nội công vẫn hơn xa đối thủ, chỉ vì thấy Lương Tiêu chiêu thức tinh diệu, nảy lòng hiếu thắng muốn dùng chiêu số thượng thừa để chế trụ, không ngờ lại sớm bị thương, sau lại bị Lương Tiêu lấy võ công trong thạch trận để phá quyền lý của “Đông Lâm Tây Trảo công”. Võ công trong thạch trận vốn là do Hoa Lưu Thủy sáng tạo ra, võ công của Thiên Cơ cũng không loại nào vượt ra ngoài được. “Đông Lâm Tây Trảo công” của Minh Tam Thu vốn dĩ kém hơn một bậc, nhưng hắn vô cùng tự thị, toán học thua xa Lương Tiêu thật đã mất mặt vô cùng nên nhất tâm muốn võ công không có nửa điểm thua kém, thấy Lương Tiêu chiêu thức càng tinh kì thì hắn lại càng không phục, vô hình chung đã bỏ sở trường dùng sở đoản, tự nhiên càng đánh càng thua.

Minh Quy đứng ngoài thấy rõ, cuối cùng không nhịn được lên tiếng đề tỉnh. Minh Tam Thu theo đó mà làm, quả nhiên cứu vớt bại cục, lập tức dùng nội công vô thượng từ xa công kích Lương Tiêu, gợn tay nhắc chân đều như phát ra sấm sét. Lương Tiêu tự phụ chiêu thức tinh diệu nhưng nhất thời không có cách nào tiếp cận đối thủ thì cũng không thể thi triển ra. Hoa Vô Xuy mặt trầm xuống, cười lạnh nói:

- Họ Minh kia, đây là tỷ võ hay quần ẩu?

Minh Quy vuốt râu, cười nói:

- Lão phu bắt quả chỉ nói miệng, ngươi nếu muốn chỉ điểm cho tiểu tử kia thì tùy ngươi chỉ điểm, lão phu quyết không nhiều lời.

Ông ta vờ như đại lượng, thực ra thừa biết nội công không giống như chiêu thức, muốn chỉ điểm ngay tại chỗ cũng đâu thể chỉ trong chốc lát mà luyện được. Hoa Vô Xuy ngoài cách tức giận không làm thế nào khác được.

Minh Tam Thu đánh đã ổn định, nháy mắt đã xoay chuyển tình thế, trở thành ép Lương Tiêu đến tận mép đài. Đột nhiên vận đủ kinh lực, hóa giải chương của Lương Tiêu rồi trầm giọng quát:

- Xuống đi.

Song quyền cùng xuất, quyền phong mãnh liệt, Tần Bá Phù ở ngoài xa ba trượng mà cũng thấy kinh khí ập vào người, sau khi kinh hãi liền cùng Hoa Thanh Uyên song song lao tới. Minh Quy, Tả Nguyên, Đồng Chú, Tu Cốc bốn người nhảy ra chặn đường, chỉ nghe mấy tiếng khô khốc vang lên, sáu người quyền chưởng qua lại, cương phong bốn bề, Hoa, Tần hai người cho dù bản lĩnh cao nhưng cũng không chịu nổi “Tứ Hạc” liên thủ hợp kích, đều phải lùi lại. Vừa đứng vững, bỗng nghe Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Quyết không chịu xuống.

Mọi người mắt hoa lên, Lương Tiêu thân hình chớp lên một cái, Minh Tam Thu song quyền đánh vào khoảng không, lại thấy đằng sau chưởng phong nổi lên, Lương Tiêu không biết lúc nào đã luồn ra sau lưng hắn, vung chưởng đánh tới, đánh phải vội vàng quay người chống cự. Hoa Vô Xuy thấy vậy trong lòng kịch chấn, sắc mặt đại biến, thầm hỏi: “Môn công phu này, nó học từ đâu?”

Chỉ thấy Lương Tiêu chuyển đông tránh tây, mỗi bước xuất ra đều vô cùng loạn xạ, những chỗ đặt chân đều ra ngoài suy nghĩ của mọi người, Linh Đài

rộng lớn như vậy bỗng như chỉ vuông một thốn, do Lương Tiêu xuất quỷ nhập thần tùy ý đi đến. Minh Tam Thu không nắm rõ được, bắt đắc đi phải thu lại nửa phần kinh lực, thủ chỗ yếu hại. Lương Tiêu, không còn bị uy hiếp, tiến thoái công thủ càng trở nên kì ảo.

Minh Quy nhìn một lúc, chỉ thấy thân pháp của Lương Tiêu mười phần quen thuộc, đột nhiên tâm niệm máy động, hai mắt trợn lên thất thanh la to:

- Tam Tài Quy Nguyên Chương! Nó dùng được Tam Tài Quy Nguyên Chương!

Lời này nói ra, mọi người đều xao động. Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Cũng nhìn ra rồi sao?

Minh Quy kinh nghi bất định, hỏi:

- Người dạy nó ư?

Hoa Vô Xuy cười nhạt nói:

- Đúng thì sao, không đúng thì sao?

Bà ta thấy hai người đánh đến khó phân định, Lương Tiêu dựa vào thân pháp tuyệt diệu, tránh đông né tây, nhưng chỗ chân chính tuyệt diệu của “Tam Tài Quy Nguyên chương” thì chưa phát huy được một phần mười, thường phải lấy võ công trong thạch trận để bổ sung vào. Bà ta bất giác tự nghĩ thầm: “Việc hôm nay chính là thời điểm phi thường, phải dùng ra thủ đoạn phi thường. Lộ võ công này do tặc nhân đồ sáng tạo ra, Thanh Uyên, Mộ Dung thật vạ lần không được cho học, nhưng tiểu tử này không phải người trong Thiên Cơ cung, học để đối phó chú cháu Minh gia, có thể coi là dĩ độc công độc.” Nghĩ đến đó, bà ta cười nhạt nói: Truyện "Côn Luân "

- Minh lão đại, lúc này ông nói lão thân có thể tùy ý chỉ điểm cho nó, tốt lắm, ta sẽ chỉ điểm cho ông xem.

Nói xong nhìn vào trường đấu, cao giọng gọi:

- Lương Tiêu nghe rõ đây.

Lương Tiêu nghe tiếng giật mình, suýt bị một chương của Minh Tam Thu đánh trúng, tai nghe Hoa Vô Xuy nói:

- Tam Tài Quy Nguyên, ngưng khí bên trong, du thần bên ngoài, xem xét rõ hư thực của địch, tùy theo mà động, đó là yếu quyết công thủ

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Xả thân tự hồ

Đột nhiên chiếc đồng hồ nước Ba Tư kêu vang, báo hiệu đã đến giờ Dậu. Lương Tiêu nghe tiếng chuông, thần trí nhẹ nhõm, hít một hơi dài rồi loạng choạng đứng dậy. Minh Tam Thu thấy vậy cũng muốn đứng dậy, có điều chỉ mới động dậy đã thấy nội phủ như bị dao cắt, đau đớn không chịu được, chỉ đành trơ mắt nhìn Lương Tiêu từng chút từng chút một đứng dậy. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu đứng dậy được trước, trong lòng vui mừng cuồng liệt, không ngờ đứng chưa vững đã cảm thấy chân mềm nhũn ra, lão đảo ngả về phía trước. Lúc này mỗi cử động của hai người đều khiến người xem thấp thòm, cái lão đảo đó của Lương Tiêu khiến Hoa Mộ Dung kinh hãi thất thanh kêu lên, thấy y cố gắng đứng vững lại được mới thở phào một hơi, tim vẫn còn đập thình thịch: “Xú tiểu tử này, dọa người ta chết khiếp.”

Hoa Vô Xuy thất Lương Tiêu đứng vững, trầm ngâm một chút rồi tiến lên một bước, chậm chậm nói:

- Chúc mừng túc hạ, từ nay về sau người chính là chủ nhân Thiên Cơ cung!

Mọi người nghe vậy đều thất kinh, nghĩ tới việc từ nay về sau phải theo hiệu lệnh của thiếu niên lười nhác này, nhất thời đều ngăn người ra. Tàn Bá Phù lại nghĩ: “Lão tử trước đây muốn thu y làm đồ đệ, hiện giờ lại trở thành thượng cấp của lão tử, chẳng phải là lỗ bịch ư?” Rồi lại nghĩ: “Năm xưa ta đánh y khổ sở, không biết tiểu tử này có đem lòng báo thù.” Nghĩ đến đó lòng mảy mui chột, thậm cảm thấy buồn rầu. Hoa Mộ Dung lại thầm nghĩ: “Ta trước đây thường tranh cãi với tiểu tử này, không ngờ y lại trở thành cung chủ, không biết có định tìm ta đòi nợ không.” Nhất thời trong lòng bối rối, vô cùng phiền muộn. Ngược lại Hoa Thanh Uyên mặt đầy mừng rỡ, tiến lên một bước hướng tới Lương Tiêu vòng tay nói:

- Lương Tiêu, à, không không, Lương đại cung chủ, chúc mừng, chúc mừng.

Hoa Hiểu Sương nghe thấy câu đó mới dám tin Lương Tiêu quả thực đã trở thành Thiên Cơ cung chủ, tức thì trong lòng mê mẩn, ngo ngoe nhìn y, cười

đến tận mang tai.

Lương Tiêu hơi thở dần bình thường, trên mặt cũng có một chút huyết sắc, nghe vậy liền mỉm cười nói:

- Hoa đại thúc, ông nhầm rồi.

Hoa Thanh Uyên giật mình, lại nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Chức cung chủ này, ta không thêm làm!

Lời này vừa nói ra, mọi người nghe thấy đều ngạc nhiên, Minh Quy không kìm được hét lên:

- Sao có thể như vậy được? Ngươi đã không thêm ngôi vị cung chủ, tại sao lại ra tay tranh đoạt?

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Nói một cách rõ ràng ngắn gọn, ta chỉ muốn các người biết là kẻ mạnh chưa chắc đã chiếm quyền, kẻ thắng chưa chắc đã làm vua.

Mọi người thấy đều giật mình, lại nghe Lương Tiêu cao giọng nói:

- Chư vị, nếu quả thực là “Kẻ mạnh chiếm quyền, kẻ thắng làm vua” thì Thiên Cơ cung chủ tất phải do Tiêu Thiên Tuyệt làm mới đúng!

Trong lòng Lương Tiêu, Tiêu Thiên Tuyệt là thiên hạ vô địch, mọi người đều có thù hận với Tiêu Thiên Tuyệt, nghe câu đó không khỏi biến sắc. Đồng Chủ không nhịn được rít giọng hét lên:

- Tiêu Thiên Tuyệt đại gian đại ác, sao có thể đem so với chúng ta được? Xú tiểu tử, ngươi không làm cung chủ thì thôi, không được làm nhục danh dự ba trăm năm của Thiên Cơ cung chúng ta.

Lương Tiêu nói:

- Nói hay lắm, Tiêu Thiên Tuyệt là đại gian đại ác thì chú cháu họ Minh đó cũng bụng đầy quỷ kế, sao có thể gọi là người tốt? Nếu đổi lại là ta, thà để Hoa Thanh Uyên Hoa đại thúc làm cung chủ, mọi người hòa về một mối còn hơn là để họ Minh đó trèo lên đầu đánh rắm.

Trừ mấy kẻ chủ mưu, còn mọi người đối với lời bình luận đó của Lương Tiêu đều có bảy tám phần đồng ý, thấy rằng nếu để Lương Tiêu là người ngoài làm cung chủ thì chỉ bằng để Hoa Thanh Uyên làm còn hơn. Trong nháy mắt, Diệu Chiêu, Dương Lộ nhìn nhau một cái rồi cùng đứng dậy, đến trước mặt Hoa Thanh Uyên vái chào, đồng thanh nói:

- Diệt Dương hai nhà, tùy Thanh Uyên huynh điều khiển.

Tần Bá Phù cũng vái nói:

- Ba trăm tráng sĩ của Thiên Cơ biệt phủ đều xin nghe lệnh.

Hoa Thanh Uyên vội vàng đỡ ba người đứng dậy, lúng túng nói:

- Cái này... cái, cái này...

Trong lúc cấp bách không tìm được lời nào để nói. Đám người trẻ tuổi trong Thiên Cơ cung đều yêu quý Hoa Thanh Uyên, trước đây thì lệnh cha khó cãi, nhưng lúc này dư luận biến đổi, con của Đồng Chủ là Đồng Phóng là người đầu tiên bước ra, trầm giọng nói:

- Cha, hiện giờ ngoại xâm cường thịnh, Hán thất yếu nhược, Thiên Cơ cung chúng ta lấy bảo vệ diên tịch làm trọng, chính là đang ẩn thế không ra, nếu được Hoa huynh là người điềm đạm không tham hư danh lãnh đạo thì đúng là phúc khí của chúng ta.

Con cả của Tu Cốc là Tu Thiên Tứ cũng nói:

- Không sai, ân oán của đời trước đã là quá khứ. Nếu lấy nhân phẩm mà luận thì đương nhiên Hoa huynh đứng đầu.

Con Tả Nguyên chết sớm, nhưng cháu là Tả Hận thấy vậy cũng tiến lên một bước, hướng về vái một cái nhưng không nói gì. Mọi người trong lòng thâm đồng ý, nhất thời không phân họ tộc, đồng loạt vái lạy.

Tả, Đồng, Tu ba người không ngờ hậu nhân đều bày ra tình trạng như vậy, nhất thời quất mắng không được, mà không quất mắng cũng không được, trong lòng vô cùng bối rối. Con trai của Minh Quy là Minh Tam Diệt đối với việc phụ thân coi trọng đường huynh, truyền thụ y bát vốn rất bất mãn, thấy vậy cũng tiến lên, vòng tay nói với Minh Quy:

- Phụ thân, đại thế đã mất, Thanh Uyên huynh độ lượng như biển, hiện giờ quay đầu vẫn còn kịp. Truyện "Côn Luân "

Hoa Thanh Uyên không tham quyền vị, thấy mọi người đột nhiên đồng loạt ủng cử mình, vừa ngoài ý muốn, lại vừa lo lắng, vội muốn phân biện thì chợt thấy Hoa Vô Xuy mắt sáng rực nhìn tới, đành cúi đầu xuống, lời cự tuyệt ra đến cổ họng lại phải nuốt vào. Hoa Vô Xuy mỉm cười nói:

- Lương Tiêu đã có ý tốt như vậy, lão thân vô cùng cảm kích.

Vừa định thi lễ, Lương Tiêu đã rào bước tránh qua, lạnh nhạt nói:

- Không dám, ta giúp Hiểu Sương chứ không phải giúp bà.

Hoa Vô Xuy sợ y phá được “Thiên Cơ thập toán” thì không còn đất mà lùi, nhưng bà ta thông minh vô cùng, vẫn cười nói:

- Thì ra là vậy, vậy bà cháu ta đồng lòng, vẫn muốn cảm tạ.

Lương Tiêu hai mắt nhìn lên trời, chính là đang cười nhạt.

Hoa Vô Xuy thần sắc nhẹ bót, đột nhiên quay người nhìn Minh Quy cười nói:

- Lão thân tác chủ, nếu Minh huynh tỉnh ngộ hối lỗi thì việc này kết thúc ở đây.

Minh Quy thở dài một tiếng, thăm hại nói:

- Lão phu tính toán mọi đường, cuối cùng vẫn không chống lại được ý trời. Bỏ đi, Tam Điệp, con qua đây.

Minh Tam Điệp không biết có việc gì, trong lòng bối rối, trừ trừ tiến đến. Minh Quy cầm tay hắn, đem “Hoàng Hạc ngọc bội” tượng trưng cho thân phận giao cho hắn, nói:

- Bây giờ ta đem ngôi vị “Hoàng Hạc” giao cho con, về sau trên dưới họ Minh đều do con cai quản.

Mọi người thấy Minh Quy muốn nhường vị trí bát hạc đều cảm thấy quái dị, Minh Tam Điệp trước tiên giật mình, sau đó vô cùng mừng rỡ, đúng lúc định nói mấy câu khiêm nhượng thì bỗng thấy mạch môn xiết chặt, đã bị Minh Quy chế ngự.

Minh Quy một chiêu chế ngự con trai, không chút chần trừ hét lên:

- Đi.

Tay vung lên, Minh Tam Điệp lảo không đánh tới Hoa Vô Xuy. Hoa Vô Xuy vốn phòng bị nghiêm mật nhưng không thể ngờ Minh Quy lại lấy con trai ra làm binh khí, nếu đỡ lại thì Minh Tam Điệp không chết cũng bị thương, bắt đắc dĩ đành phải nhảy lùi lại. Minh Quy đem con trai mình quay nửa vòng trên không, quay đến đâu mọi người dạt ra tới đó. Hoa Vô Xuy đang định lao lên thì lại nghe Minh Tam Quy rít lên quát:

- Tiếp lấy.

Rồi đột nhiên ném Minh Tam Điệp về phía bà ta, cái ném đó thế như Thái Sơn áp đỉnh, Hoa Vô Xuy bắt đắc dĩ phải dừng lại đưa tay lên dùng nhu kinh giải khai, nhưng cũng không thể hoàn toàn tiêu giải hết được. Minh Tam Điệp bị chấn đến mồm miệng học máu, ngất xỉu đi.

Minh Quy thân hình rung lên, nhảy tới trước mặt Lăng Sương Quân, thực ra lão dùng con trai mình mở lối, bản ý chính là nhằm vào mẹ con Lăng Sương Quân, hai chiêu đó đúng là bất ngờ, Lương Tiêu tính hết được việc thiên hạ cũng không nghĩ tới Minh Quy lại có thể quái đản như vậy. Lăng Sương Quân thấy thế vùng chường chém tới, Minh Quy đảo tay chụp vào mạch môn của bà. Bỗng thấy sau lưng có âm thanh ám khí nhỏ bé phá không bay tới, lập tức phát tay áo ngược lại, quét bay mấy cái kim châm, chính là Ngô Thường Thanh vội vã phóng ra. Lăng Sương Quân lợi dụng lúc Minh Quy phân tâm liền kéo tay phải của Hiểu Sương nhảy lùi lại. Minh Quy phi thân chụp tới, bắt được tay trái của Hoa Hiểu Sương. Hai người mỗi người một tay, đều dùng lực kéo, Hiểu Sương mặt lộ vẻ đau đớn, Lăng Sương Quân trong lòng đau nhói, đành phải buông tay.

Minh Quy chụp Hiểu Sương đẩy tới trước mình, đúng lúc Hoa Vô Xuy đuổi tới, thấy vậy đành dừng chân rít lên:

- Ngươi điên rồi à?

Minh Quy mắt lộ hung quang, âm trầm nói:

- Ai điên? Hừ, ngươi nói chỉ cần ta tỉnh ngộ hối lỗi thì việc này bỏ qua ư? Phì, ngươi tưởng ta ngu ngốc sao? Hoa Vô Xuy, ngươi còn nằm trong tã ta đã biết ngươi rồi, bản tính của ngươi ta còn không rõ ư? Ngoài miệng thì ngươi nói dễ nghe lắm, trong lòng lại nghĩ đến những cách độc ác nhất để hành hạ người khác. Chém rắn phải chém đầu, ngươi còn có thể bỏ qua cho bọn Tả lão nhị, Đồng lão tam, nhưng tuyệt đối không bỏ qua cho Minh Quy ta. Ngươi sớm tưởng mọi việc đã xong, muốn đối phó lão phu ư, hừ, lão phu sao có thể chịu nhục trong tay ngươi được?

Minh Quy tay sử kinh, hai mắt trợn lên nhìn mọi người, rít giọng quát lên: Truyện "Côn Luân "

- Tất cả mau tránh ra.

Hoa Hiểu Sương cánh tay đau đớn, nhưng sợ cha mẹ lo lắng nên cố gắng chịu đựng, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng. Nhóm Tả Nguyên thấy Minh Quy làm như vậy là quá đáng, Đồng Chú nói:

- Minh lão đại, thường nghe nói: “Hổ dữ không ăn thịt con”, huynh lấy con trai làm binh khí, coi như không nói tới. Nhưng đứa bé gái này sinh ra đã ít

phúc khí, tính mạng lúc nào cũng như trứng mỏng, thật sự không nên hành hạ nó như vậy.

Tu Cốc cũng nói:

- Minh lão đại, mọi việc có thể thương lượng, thả đứa bé đó ra, mọi người sẽ bàn thêm.

Tả Nguyên lại không nói gì, mặt xám ngoét, hiển nhiên thất bại ngày hôm nay đã khiến ông ta tiêu tan hết nhuệ khí.

Minh Quy đảo mắt nhìn ba người, cười nhạt nói:

- Ba người các người đều chịu đau khổ. Thêm cả Thu lão tứ, Diệp lão thất, Dương lão bát ba tên tử quỷ đó, cùng lão phu năm xưa tất cả bảy người, không ai không mong làm con rể của Thiên Cơ cung, không ngờ bị người ngoài qua mặt.

Hoa Vô Xuy biến sắc, trầm giọng nói:

- Họ Minh kia, việc quá khứ còn muốn lôi lên sao?

Minh Quy cười nhạt nói:

- Người sợ rồi sao, hừ, lão phu lại muốn nói ra. Tối hôm đó, sáu cái bị thịt này uống hết rượu, khóc lóc bên bờ hồ như một đám đàn bà.

Ba người Tả Nguyên thấy lão nói đến những việc bí ẩn đó, mặt đều đỏ lên, nhưng đó đều là sự thật, không thể phản bác được lão ta.

Minh Quy nói tới đó, mặt lộ ra thần sắc hồi tưởng, hậm hực nói:

- Lão phu ngược lại không thể khóc nổi, những thương tâm đó chỉ giấu trong lòng. Lúc đó ta tự nhủ đời này không đấu lại kẻ đó, liền quyết ý đem việc thắng bại giao lại cho đời sau. Hừ, ta tuy không thắng được hắn nhưng con ta vị tất đã không đấu thắng được con hắn.

Lão nhìn Minh Tam Diệp đang mê man, thở dài nói:

- Đáng tiếc là vợ ta sinh được đứa con này giống như một khúc gỗ mục không thể đẽo gọt, ta chỉ còn có thể đem toàn bộ tâm tư gửi lên mình Tam Thu. Nó tuy không phải là người thân của ta, nhưng là do ta tâm huyết một tay tài bồi.

Lão nói tới đó, cười cuồng dại mấy tiếng rồi trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy nói:

- Người nói xem, nếu không có thằng nhóc phá đám đó thì người có đấu lại ta không?

Hoa Vô Xuy bây giờ mới biết nguyên nhân xấu xa của biến loạn ngày hôm nay, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Đã hơn ba chục năm, không ngờ người vẫn canh cánh không quên, bỏ đi, lão thân đáp ứng người, chỉ cần người thả Suồng nhi, vô luận làm hay không làm cung chủ, ta cũng đều không làm khó người.

Minh Tam Thu cũng chống tay đứng dậy, khó khăn nói:

- Bá phụ, cô bé này quả thật vô can, Hoa Vô Xuy đã nói vậy, người nên thả nó ra đi.

Minh Quy cười nhạt nói:

- Ta không tin được nữ nhân này, bà ta từ lúc còn nhỏ đã chấp chương Thiên Cơ cung, trăm bề dựa vào bảy người chúng ta. Nhưng vừa nhìn thấy kẻ đó thì đã coi chúng ta như rẻ rách. Tam Thu à Tam Thu, người tuy tài trí không thấp, nhưng lòng dạ lại không ác độc, cuối cùng cũng không làm được việc lớn. Hắc, có điều đến lúc khẩn yếu, người chẳng qua chỉ là một con cò của lão phu, tuy không ngồi lên được ngôi vị cung chủ nhưng đánh bại được Hoa Thanh Uyên thì cũng đã hoàn thành được tâm nguyện của lão phu, đối với lão phu không còn gì hữu dụng nữa. Truyện "Côn Luân "

Minh Tam Thu nghe vậy thần trí hoảng hốt: "Nguyên lai ông ta khổ tâm dạy ta ba mươi năm, bất quá chỉ là đem ta làm một con cò dùng xong thì vứt đi." Trong ngực đau đớn, lại phun mạnh ra một ngụm máu rải đầy mặt đất.

Minh Quy thấy vậy hơi nhú mày, nhưng chỉ thoáng qua, cơ hồ không ai thấy được. Hoa Vô Xuy thấy lão khắc bạc tàn nhẫn như vậy, bất giác lòng lạnh buốt, đột nhiên tâm thần chớp động, buột miệng kêu lên:

- Ta biết rồi, Thu Sơn tuyệt đối không phải tự tử mà là chết về tay người, phải không?

Minh Quy giật mình, cười ha hả nói:

- Hoa Vô Xuy giỏi lắm, người làm sao đoán ra được?

Lời đó vừa nói ra, mọi người liền huyền não âm ỉ. Đám người Đồng Chú đều lộ ra thần sắc ngưng ngẩn. Hoa Vô Xuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra chút gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Những năm đó, Thu Sơn đã bội lợ với ta không phải chỉ một, hai lần. Hừ, y tuy là kẻ si tình đệ nhất trong thiên hạ nhưng cũng là kẻ nhu nhược đệ nhất trong thiên hạ. Ta cự tuyệt y bao nhiêu lần mà y chưa từng tự sát một lần, ngày đó y đến tìm ta, tuy cử động vô lễ, bị ta quát lui, nhưng bằng vào tính khí nhu nhược của y, chỉ sợ không thể có dũng cảm tự sát... Truyện "Côn Luân "

Nói đến đó, cổ họng Hoa Vô Xuy hơi nghẹn lại. Thu Sơn đối với bà ta một lòng si mê, bà ta không phải tuyệt nhiên không động tâm, chỉ bất quá tính bà ta kiên nghị, không muốn lộ ra trước mặt mọi người.

Minh Quy gật đầu cười nói:

- Nói đúng lắm, Thu Sơn tuy nhu nhược không có khả năng, nhưng nếu đề khiêu khích tranh chấp thì lại là một con cò tuyệt diệu. Ngày đó ta nói với y là đã nghe người nói người có tình cảm với y. Thằng ngốc đó tương tư đến điên cuồng, nghe vậy sao có thể không tin, vội vã mừng rỡ đến tìm người. Ha ha, kết quả tự nhiên không thể vui vẻ rồi. Ta biết y mỗi lần thất bại đều mượn rượu để giải sầu, liền đi trước một bước, bỏ vào rượu của y một chút Hắc Đinh Hồng Hắc, sau đó ta lại đem cái chết của y đổ lên mình người. Ba người Tả Nguyên vốn cùng Thu Sơn đồng bệnh tương liên, nghe thấy vậy sao có thể không tức giận đầy bụng, thay ta xuất lực.

Nói xong lại ha ha cười lớn, vô cùng đắc ý. Những lời này chưa nói hết, trên Linh Đài đã náo loạn ầm ĩ như sóng như triều. Đồng Chú thì vừa hổ thẹn vừa tức giận, đột nhiên ngực đau nhói lên, ọc ra một ngụm máu.

Minh Quy mặc kệ mọi người chửi bới, cười nhạt mấy tiếng rồi tay giữ Hiểu Sương đi về phía trước, mọi người ném chuột sợ vỡ đồ, không ai dám chặn đường lão. Lăng Sương Quân tim như bị dao đâm, thất thanh khóc lớn. Ngô Thường Thanh tức giận nói:

- Minh Quy, Sương nhi thân mang trọng bệnh, lúc nào tính mạng cũng nguy cấp, nó có mệnh hệ gì thì lão phu... lão phu băm người ra làm vạn mảnh.

Minh Quy cười lớn, ngang nhiên tiến tới. Lúc này, Lương Tiêu đột nhiên cầm bảo kiếm lên, tiến lên chặn đường. Minh Quy trầm mặt, âm u nói:

- Xú tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Lương Tiêu cài kiếm vào eo lưng, dài bước tiến đến, y vừa đánh bại Minh Tam Thu, dư uy còn chưa hết. Minh Quy không kìm được lùi lại nửa bước, giữ chặt sau lưng Hiểu Sương, rít giọng nói:

- Ngươi còn tiến tới một bước, chúng ta ngọc đá cùng tan.

Hoa Thanh Uyên vội nói:

- Lương Tiêu, không được lỗ mãng.

Lương Tiêu nghe vậy dừng bước, ánh mắt dừng trên mặt Hoa Hiểu Sương. Hoa Hiểu Sương cũng nhìn y, đôi mắt to uồn ướt lệ. Hai người đối mặt một lúc, Lương Tiêu nhũn mày, mỉm cười nói:

- Minh lão nhi, ta và ngươi làm một cuộc giao dịch.

Minh Quy lạnh nhạt nói:

- Giao dịch gì?

Lương Tiêu nói:

- Ngươi thả Hiểu Sương. Ta làm con tin của ngươi.

Lời đó vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên. Minh Quy không tin thiên hạ lại có việc tiện nghi như vậy, cho rằng Lương Tiêu gian trá, chớp mắt âm trầm nói:

- Thằng nhóc, ngươi muốn hí lộng trước mặt lão phu ư? Hừ, còn sớm mười năm!

Lương Tiêu cười ha hả, đột nhiên vung chưởng đánh vào ngực, máu miệng phun ra ướt cả áo.

Mọi người liền la lên mấy tiếng kinh hãi, Hiểu Sương thất thanh kêu lên:

- Tiêu ca ca, anh... anh làm gì vậy?

Lương Tiêu nhìn đau mỉm cười, cao giọng nói:

- Minh lão nhi, Hiểu Sương lúc nào tính mạng cũng nguy hiểm, nếu đột nhiên phát bệnh thì ngươi có khống chế một người chết cũng vô dụng. Ta hiện giờ bị trọng thương, cho dù có quỷ kế võ công gì thì cũng không dùng ra được, mọi việc đều do ngươi làm chủ.

Mọi người nghe vậy thấy đều ngẩn người ra. Hoa Hiểu Sương nước mắt lưng tròng thì nhau tuôn ra, theo hai gò má trắng như tuyết của cô chảy xuống. Hoa Thanh Uyên trong lòng lo lắng, cao giọng kêu gọi:

- Lương Tiêu, không được sinh cường, mau mau lùi lại.

Đột nhiên tiến lên hai bước, vung tay chụp tới muốn kéo Lương Tiêu về, nhưng Lương Tiêu bộ pháp chuyển động, Hoa Thanh Uyên một trào chụp hụt, mắt thấy y tiến đến gần Minh Quy, không khỏi lòng như lửa đốt, nhưng không dám cử động nữa.

Minh Quy nhìn thấy rõ chưởng đó của Lương Tiêu đánh rất mạnh, tất nhiên đã bị trọng thương, nhất thời mấy ý niệm chuyển qua trong đầu rồi cười nanh ác nói:

- Tốt lắm

Liền đưa tay chụp mạch môn của y. Lương Tiêu lại rút tay lùi lại một bước, cao giọng nói:

- Chậm đã. Ngươi nếu muốn bắt ta thì phải thả Hiểu Suong, như vậy được chứ?

Minh Quy trầm nghĩ: “Tiểu tử này rất cẩn thận.” liền gật đầu cười nói:

- Được, lão phu thề với trời, lấy một đổi một, tuyệt không xảo trá, nếu không thì trời tru đất diệt, chết dưới đao thương loạn tiễn.

Lương Tiêu mới gật đầu nói:

- Như vậy là tốt nhất.

Nói xong từng bước tiến lại, ba người lúc này đã rất gần nhau, mọi người muốn can thiệp cũng không kịp, chỉ còn có thể giậm chân đứng nhìn. Hoa Hiểu Suong lệ đầy mặt, liên tục nói:

- Đừng qua... đừng qua...

Minh Quy đưa tay chụp lấy Lương Tiêu, đột nhiên cười ha hả nói:

- Lão phu phát thệ mà ngươi cũng tin ư?

Nhất thời mọi người âm ỉ cả lên, Tần Bá Phù rít giọng nói:

- Minh Quy, ngươi không bằng loài chó lợn, lừa dối cả đứa bé mười mấy tuổi ư?

Hắn nói vô ý, nhưng người nghe lại có lòng. Minh Quy nghe sao biết thế, nhưng Hoa Vô Xuy mặt lại nóng lên, liếc xéo hắn một cái. Những người khác đều cảm thấy phần nộ, thi nhau chửi bới, Minh Quy có hai người trong tay thì trong lòng ổn định, đột nhiên cười ha hả nói:

- Tiểu tử, ngươi giúp đỡ nhà đầu bệnh hoạn này, phải chăng là thích nó? Hắc, không nhìn ra tuổi ngươi còn nhỏ như vậy mà cũng giống Linh Hạc Thu Sơn, là một loại đa tình

Lương Tiêu lắc đầu nói: Truyện "Côn Luân "

- Ta chỉ biết Hiểu Suong thật lòng đối xử tốt với ta, ta tự nhiên phải thật lòng đối xử với cô ấy.

Câu nói đó của y từng chữ từng chữ đều phát ra từ nội tâm, vô cùng thành khẩn, Hoa Hiểu Suong ngơ ngẩn nhìn Lương Tiêu như ngây như dại. Hoa Thanh Uyên cho dù tính tình bình hòa, lúc này cũng không khỏi tức giận sôi máu, mặt tím lại, thất thanh quát lớn:

- Minh Quy, ngươi phát thệ mà không giữ lời, không sợ trời tru đất diệt ư?

Minh Quy cười nói:

- Trời đất là cái rắm gì? Tiểu súc sinh nhà ngươi cứ chửi đi, hai người ổn thỏa hơn một người nhiều, cho dù ta có lỡ tay làm chết một đứa thì vẫn còn một đứa.

Nói xong ha hả cười, nắm hai đứa trẻ rào bước xuống Linh Đài.

Hoa Thanh Uyên mắt thấy Minh Quy tiến nhập “Lưỡng Nghi Áo Trần trận” nhất thời thúc thủ không có cách nào, lo lắng nói:

- Tại sao, tại sao chứ?

Rồi đi loạn mấy vòng giống như kiến bò trong chảo nóng. Hoa Vô Xuy không kìm được gất lên:

- Loạn quá, con là chủ nhân một cung, sao có thể lâm nguy là loạn?

Liền quay mình quát lệnh mọi người:

- Lập tức mở trọng tâm trong cung, nghịch chuyển Lưỡng Nghi Áo Trần trận.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy giật mình, thất thanh nói:

- Nếu làm như vậy chẳng phải Tiêu nhi và Hiểu Sương sẽ bị nguy hiểm ư.

Hoa Vô Xuy thờ dãi nói:

- Hiện giờ chỉ còn cách đánh cược một phen. Minh Quy lúc nào còn chưa chạy được khỏi Thiên Cơ cung thì lúc đó còn chưa dám làm hại hai đứa bé. Nếu để hắn thoát thân ra ngoài mới vô cùng nguy hiểm. Cho dù ba người bị hãm trong trận thì sau một lúc, với trí kế của Lương Tiêu không chừng sẽ có một tia sinh lộ. Truyện "Côn Luân "

Hoa Thanh Uyên nghe có lý, vội đi mở cơ quan.

Minh Quy đi lại trong trận đã nhiều năm, vô cùng thành thục, liền chạy như gió, chạy được khoảng hai dặm thì bỗng cảm thấy không đúng, quay đầu nhìn bốn phía phát hiện ra thạch trận đã bị nghiêng chuyển, không khỏi thất thanh kêu lên:

- Hoa Vô Xuy con mụ xấu xí đó, dám làm như vậy sao?

Lão biết rõ trong Thiên Cơ cung chỉ có Hoa Vô Xuy có thể dùng tới phương thức hiểm độc này, trong lúc hoảng hốt mất hết cả phong độ, liền chửi loạn cả lên. Hoa Hiểu Sương nghe đến mức khó chịu, đưa tay bịt lấy hai tai.

Minh Quy chửi mắng một hồi, đột nhiên trầm tĩnh trở lại, nhìn Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Thăng nhóc nhà ngươi muốn lợi dụng cơ hội bày trò sao?

Liền xoay tay điểm huyết Hiểu Sương đặt sang một bên, tay trái túm Lương Tiêu, tay phải bẻ một cành cây vạch trên mặt đất tính toán trận pháp.

Thạch trận tuy lúc chính lúc nghịch, biến hóa vô cùng nhưng thạch tượng trong trận thì không hề biến đổi, nếu là nhà toán học cao minh thì có thể thông qua những thạch tượng chạy qua để tính toán toàn diện trận pháp. Minh Quy lúc này bị hãm trong “Thích khách cảnh”, lòng như lửa đốt, liền định thần nhìn một pho “Dự Nhượng tiềm xi”, dụng tâm tính toán. Dự Nhượng là người nước Tần đời Xuân Thu, vì thay chủ nhân báo thù mà nấp trong nhà xí để ám sát Triệu Tương Tử, nhưng bại lộ bị bắt. Có điều Triệu Tương Tử là nhân vật khí độ to lớn, vì cho rằng Dự Nhượng trung thành với chủ cũ mà khẳng khái thả ông ta ra. Sau đó Dự Nhượng lại hai lần nữa ám sát Triệu Tương Tử nhưng đều thất bại, lần cuối cùng bị quân sĩ bắt lại vẫn ngang nhiên bất khuất, vung kiếm tự sát. Trong “Thích khách cảnh” này đều là tượng những thích khách nhân nghĩa, tượng nào cũng thu mình chờ phát động, khí thế lẫm liệt.

Minh Quy một tay tính toán, một tay giữ chặt hậu tâm Lương Tiêu. Phải biết là Minh Tam Thu từ nhỏ do ông ta bồi dưỡng lại bị Lương Tiêu đánh bại nên tâm lý Minh Quy đối với thiếu niên này vô cùng úy kỵ, phải nắm trong tay thì mới có thể yên tâm. Lương Tiêu nhìn Hoa Hiểu Sương, thấy cô hai mắt rơm rớm, chăm chú nhìn mình, ánh mắt vô cùng thê lương buồn rầu. Lương Tiêu liền mỉm cười với cô. Hoa Hiểu Sương thấy vẻ cười của y nhẹ nhàng bình thản, trong lòng ấm lại, yên tâm hơn nhiều.

Minh Quy liếc mắt nhìn thấy, cười nhạt nói:

- Hai đứa trẻ con các ngươi nếu muốn đầu mày cuối mắt thì bây giờ là đúng lúc đấy.

Hai người đều hồ thẹn cúi đầu xuống. Minh Quy cười nhạt, lại cúi đầu xuống tính toán một lúc, bỗng nghe Lương Tiêu nói:

- Tính sai rồi.

Minh Quy buột miệng nói:

- Đánh rắm.

Nhưng lại đổi ý, nghĩ: “Tiểu tử này toán học không có đối thủ, có thể là sai thật.” Nghĩ tới đó liền tính toán lại, quả nhiên trong lúc vội vã đã nhầm lẫn, tính sai hai bước, nhất thời kinh nghi bất định, cười âm trầm nói:

- Thăng nhóc, ngươi có ý chỉ điểm ta, không sợ ta ra khỏi thạch trận thì việc đầu tiên là trút lên đầu ngươi sao?

Lương Tiêu cười nói:

- Đẳng nào chẳng chết, trước khi chết mà vẫn chọc được được ngươi thì cũng là một việc khoái hoạt.

Minh Quy trong lòng hồ nghi, nhìn y một lúc vẫn không nhìn ra được gì. Nhưng lão tính ra được phương vị hiện giờ, dù sao cũng vô cùng sung sướng, cười dài một tiếng, vừa định đứng dậy thì bỗng thấy tay Lương Tiêu đột nhiên vung lên, khuỷu tay huých vào eo lưng mình. Minh Quy vốn nghĩ y bị trọng thương, không còn khí lực, hoàn toàn không tưởng đến lúc này Lương Tiêu còn có năng lực chống cự, bất giác trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, vội ấn vào yếu huyệt ở bởi tâm Lương Tiêu, đúng lúc này lão phát giác lưng lạnh toát, rồi một cổ sát khí lẫm liệt hùng dũng đánh tới. Minh Quy trong lòng chấn động: “Hồng rồi, có mai phục.” Vội định chuyển mình, Lương Tiêu thừa cơ phát lực, quát lớn một tiếng đã thoát khỏi tay Minh Quy. Truyện "Côn Luân "

Minh Quy một phút phân tâm đã bị Lương Tiêu thoát khỏi tay, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng sau lưng lão ta sát khí mười phần mãnh liệt, buộc lão phải quay lại chống cự, không ngờ vừa quay mình nhìn thì sau lưng đến bóng quỷ cũng không có, chỉ có một pho thạch tượng từ từ đi tới, quỷ xuống dâng cá, chính là một pho tượng Chuyên Chư. Chuyên Chư là đại thích khách của nước Ngô thời Xuân Thu, đem thanh đoản kiếm Ngự Trường nhét vào bụng con cá từ từ để ám sát Ngô vương Liêu. Pho tượng đó nâng khay cúi người, đoản kiếm chuẩn bị xuất, khí thế lăng lệ quỷ dị.

Minh Quy nhìn đến kinh nghi bất định: “Chẳng lẽ lão phu khản trương quá độ, sinh ra ảo giác.” Vội vàng quay mình, đã thấy Lương Tiêu ôm Hiểu Sương chạy như bay, đã đến gần thạch tượng của thích khách của nước Yên là Cao Tiệm Li, bất giác lửa giận bùng lên, quát lớn:

- Xú tiểu tử, chạy đi đâu?

Liên tung mình rào bước đuổi theo. Lương Tiêu ôm theo một người, thân pháp chậm hẳn, thấy sau lưng tiếng gió nổi lên, Minh Quy đã đuổi đến gần, nhất thời không thể tránh né liền quay người dùng chiêu “Vũ Dương Phấn Kích” đâm ra một hư chiêu. Minh Quy thấy thấy Lương Tiêu chiêu thức tinh diệu mãnh liệt, trong lòng lại có úy kỵ, thân hình liền chậm lại. Lương Tiêu thừa cơ lùi tới sau tượng Cao Tiệm Li. Minh Quy lại quát một tiếng, nhảy ra sau thạch tượng, vừa kịp thấy lưng của Lương Tiêu liền vung tay chụp tới, ai ngờ chiêu “Phi Hồng Trảo” chưa kịp đánh hết thì lại có một cổ sát khí tạt vào mặt, lạnh lẽo thấu xương, khiến lão dừng hết lông tóc, vội vàng dùng thế công, dốc sức nhảy lùi lại. Vì sự can thiệp này mà một trảo đó của lão uy lực giảm mạnh, chỉ có ngón giữa vạch vào chân phải Hiểu Sương, tạo thành một vết máu. Minh Quy lùi lại hai bước, tìm đập thành thịch, rít giọng gào lên:

- Cao nhân phương nào, lên lên lút lút định làm gì?

Mãi không có người đáp lời, lão chuyển qua thạch tượng, nhưng thân nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy ai, chỉ có một pho thạch tượng, tay phải mở tranh, tay trái giữ chùy thủ, dụi mắt nhìn kỹ thì chính là bộ dạng Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng, hết bản đồ lộ ra chùy thủ. Kinh Kha đó điêu khắc như người sống, hai mắt lăng lệ tuyệt luân, giống như chim ưng bắt thỏ. Minh Quy cùng tượng đá bốn mắt nhìn nhau, tuy biết rõ là vật chết nhưng trong lòng cũng ớn lạnh. Lão liền tiếp gặp việc quái dị, bức tức vô cùng, quay ra nhìn thì thấy Lương Tiêu đỡ Hoa Hiểu Sương đã chạy tới phía sau một pho thạch tượng. Minh Quy rào bước chạy lên, lại thấy sau tượng trống không, chẳng thấy bóng dáng hai người đâu.

Lương Tiêu đỡ Hoa Hiểu Sương chạy được gần ba trăm bước, đột nhiên không chống cự nổi ngã lăn ra đất, phun ra hai ngụm máu. Hoa Hiểu Sương chống tay đẩy lưng y lật người lại, lo lắng nói:

- Tiêu ca ca, anh bị thương có nặng không?

Nói chưa dứt nước mắt đã sớm chảy ra. Lương Tiêu thờ dốc cười nói:

- Không có gì đáng ngại.

Đưa tay vào ngực áo lấy ra một cái nghiên mực, nói:

- Muội xem, chương đó của ta đều đánh lên cái nghiên này.

Hoa Hiểu Sương tức thì vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Nhưng cái nghiên mực đó sớm đã nứt nẻ, lúc này bị Lương Tiêu bóp mạnh liền vỡ ra làm mấy mảnh. Lương Tiêu trong lòng thầm thở dài: “Đáng tiếc, ta lại tin Minh lão nhi, xuất thủ mạnh quá.” Nguyên lai, Lương Tiêu lợi dụng lúc mọi người đang ồn ào chửi mắng liền lấy cái nghiên mực dùng để giải toán bỏ vào trong áo, sau đó vung chưởng tự đánh mình, cố ý bị Minh Quy bắt đỡ để có thể đồng hành, dò xét cơ hội cứu Hiểu Sương. Nhưng Minh Quy già thành tinh, lừa được lão ta không phải dễ, vì vậy chưởng đó của Lương Tiêu cực mạnh, sau khi đánh vỡ nghiên mực vẫn thương tới nội phủ. Chiêu khổ nhục kế đó quả thật vô cùng nguy hiểm, chỉ cần Minh Quy nhất thời đoán ra, đánh chết y tại chỗ, hoặc giữa đường điểm huyết y thì Lương Tiêu đều xuống sông Nại Hà. May là Minh Quy quá ư cẩn thận, thủy chung vẫn dùng tay nắm chặt y nên Lương Tiêu mới có thể tận dụng cơ hội. Trên đường đi, Lương Tiêu không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng không ngừng tính kế. Đợi lúc đi vào Thích khách cảnh, mắt thấy Minh Quy tính sai mấy bước liền giả ý thay lão sửa sai, khiến lão hồ ly đó yên tâm vui mừng, lại nhìn thấy thạch tượng Chuyên Chư đến gần sau lưng Minh Quy liền thừa cơ sử ra một chiêu “Chu Hối huy chùy”. Theo phương vị của thạch trận thì sau chiêu “Chu Hối huy chùy” đó chính là chiêu “Chuyên Chư hiển lộ”.

Lương Tiêu bị Minh Quy giữ chặt hậu tâm, sử ra chiêu “Chu Hối huy chùy” vốn không thể biến chiêu, nhưng y nắm thời cơ cực chuẩn, một chiêu đó vừa xuất ra thì pho thạch tượng của Chuyên Chư cũng vừa đi đến, hô ứng với chiêu trước đó thay y sử ra chiêu “Chuyên Chư hiển lộ” đánh tới. Minh Quy vốn là cao thủ võ học, là người tâm linh mẫn tiệp dị thường, lúc này lại đang chạy trốn nên như chim sợ cành cong, lúc nào cũng đề phòng. Thạch tượng xuất chiêu, sát khí tự sinh, Minh Quy phân tâm một chút đã bị Lương Tiêu chạy thoát khỏi tay.

Sau đó, Lương Tiêu thấy Minh Quy đuổi đến, bất đắc dĩ dừng lại cách cũ, sử ra một chiêu “Vũ Dương phấn kích”. “Vũ Dương phấn kích”, “Tiệm Li kích trức”, “Đồ cùng chùy hiện” vốn là ba chiêu liên hoàn, một lượt tạo thành. Lương Tiêu sử xong “Vũ Dương phấn kích” liền lùi vào sau thạch tượng Cao Tiệm Li, thạch trận vận chuyển không lúc nào dừng, hai pho thạch tượng Cao Tiệm Li, Kinh Kha tiến về phía trước, vừa khéo thay y xuất ra hai chiêu phía sau. Tuy là thạch tượng nhưng bằng vào uy phong khí thế của hai vị đại hào sĩ tung hoành cổ kim đó cũng khiến Minh Quy sợ đến lùi lại không ngớt. Nhớ năm đó Hoa Lưu Thủy thiết lập tám trăm thạch tượng vốn muốn truyền lại võ học, vạn lần không nghĩ tới mấy trăm năm sau truyền nhân cách thế của ông ta lại có trí tưởng tượng trùm trời, dùng uy thế của thạch tượng để chấn kinh cường địch.

Minh Quy không biết chỗ ảo diệu của thạch tượng, cho dù nghĩ đến nát óc cũng không nhìn rõ được sự việc quái dị đó, trợn mắt nhìn Lương Tiêu bỏ chạy, sự kinh hãi còn lớn hơn nỗi buồn bực trong lòng.

Lương Tiêu hơi thở đã ổn định, cúi đầu xuống bỗng thấy ống quần Hoa Hiểu Sương đỏ thẫm, trong lòng kinh hãi liền đưa lên xem, chỉ thấy bắp chân cô có một miếng vết thương vừa dài vừa sâu, máu chảy không ngớt. Hoa Hiểu Sương trước đó vô cùng kinh hãi nên không cảm thấy đau đớn, bây giờ đưa mắt nhìn thấy, bất giác đau không chịu được, thấp giọng rên rỉ. Lương Tiêu đưa tay phong tỏa huyết mạch của cô, xé áo buộc lại. Đột nhiên thân mình y run lên, quay đầu nhìn, tức thì miệng lưỡi lú lú, những lời định nói không phát ra được.

Hoa Hiểu Surong thấy Lương Tiêu thần tình cổ quái, theo ánh mắt y nhìn qua, thấy trên đường đầy những vết máu đỏ đập vào mắt. Nhất thời hai người bốn mắt nhìn nhau, đều nghe thấy cả tiếng tim đối phương đang đập. Hoa Hiểu Surong biết Minh Quy xảo trá, quyết không bỏ qua dấu vết này, chậm chễ chút nào thì nguy cơ càng đến gần chừng đó, liền trầm ngâm một chút rồi ngừng đầu lên nói:

- Tiêu ca ca, huynh đi trước đi, để muội ở đây được rồi. Minh Quy gia gia muốn dùng muội để uy hiếp cha, nhất định không hại muội đâu.

Tuy cô cố gắng bình tĩnh nhưng trong lòng khô không kìm xiết, vừa nói dứt mắt đã đầy lệ, nếu không phải vì sợ Lương Tiêu lo lắng thì đã sớm gục đầu vào ngực y khóc to lên rồi.

Lương Tiêu thoáng qua mấy ý niệm, nháy mắt đã có quyết định, gật đầu nói:

- Cũng được.

Hiểu Surong tuy có lòng xả thân nhưng trong thâm tâm vẫn mong Lương Tiêu có thể đột nhiên có mưu kế kì diệu, lại đem mình thoát khỏi nguy hiểm, tuyệt không ngờ Lương Tiêu lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, vừa giật mình bỗng thấy huyết Thần Phong tê đi, cơ thể không thể động đậy. Hoa Hiểu Surong cả kinh, định hỏi lại nhưng một hơi khẩu khí đó nghẹn trong cổ họng, không nói ra được.

Lương Tiêu cởi áo ngoài của Hoa Hiểu Surong, nhặt một cành cây khô treo cái áo lên đó rồi cầm trước mặt. Hoa Hiểu Surong đột nhiên tỉnh ngộ, vội muốn kêu lên nhưng không phát ra được âm thanh, lại muốn ngăn trở nhưng không cử động được cả đầu ngón tay. Lương Tiêu thâm tình nhìn cô, cúi người xuống cười nói:

- Ngoan nhé, nằm tại chỗ này, huyết đạo một lúc là tự giải.

Chợt thấy trên mặt Hoa Hiểu Surong nước mắt ròng ròng, bất giác khóe mắt đỏ lên, cười lớn nói:

- Hiểu Surong, muội đáp ứng ta một việc được không?

Nước mắt Hoa Hiểu Surong mờ cả hai mắt, cơ hồ không còn nhìn rõ hình ảnh Lương Tiêu nữa, nhưng trong lòng hiểu rất rõ lần này chia tay có thể trở thành vĩnh biệt, nhất thời thực sự hận không thể chết luôn được thì tốt, trong lúc mơ hồ bỗng nghe Lương Tiêu thấp giọng nói bên tai:

- Bất luận như thế nào, muội đều phải yêu quý bản thân mình, tương lai lúc nào rảnh rồi ta sẽ quay lại Thiên Cơ cung thăm muội.

Hoa Hiểu Surong nghe từng chữ mà trong lòng như bị tê liệt đi từng phần, sự thống khổ đó bình sinh chưa từng gặp. Lại nghe Lương Tiêu cười cười nói:

- Không tin ư, lại đây.

Nói xong tay chia ra ngón út thành cái móc, móc với ngón út của Hoa Hiểu Surong, nói:

- Móc vàng móc bạc, nói mà không giữ lời là chó con.

Hoa Hiểu Surong nghe vậy sớm đã nước mắt như mưa, nhưng trăm nghìn lời đảo qua đảo lại trong lồng ngực mà không thể nói ra một chữ nào.

Lúc này, từ xa đã truyền đến tiếng động nho nhỏ, Lương Tiêu lòng biết cường địch đã tới gần, đưa mắt nhìn lên đã thấy phía tây mặt trời đã lặn hết, phía đông trăng khuyết sáng lên, quả thật thời gian trôi nhanh, đã quá hoàng hôn. Truyện "Côn Luân "

Minh Quy theo vết máu truy tới, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên, trong lòng mừng rỡ, vội chạy tới thì thấy bên một pho tượng có vạt áo chuyển động, chính là áo của Hoa Hiểu Surong. Lão tinh thông toán học, Hoa Vô Xuy nghịch chuyển trận pháp chỉ nhờ bất ngờ mà vậy được lão một lúc, lúc này đã hiểu rõ phương vị, không thể làm khó lão ta nữa, tức thì trong lòng cười nhạt, nhanh chóng đuổi theo.

Lương Tiêu chạy loạn trong trận mấy trăm bước, cảm thấy đầu nhẹ bỗng, chân mềm nhũn, khí lực không còn. Trận chiến trên Linh Đài đã khiến y tổn nhiều nguyên khí, sau đó lại vùng chưởng tự đánh, thương thể chồng chất thêm, y duy trì được đến bây giờ toàn là dựa vào huyết khí ngoan cường. Lại chạy mấy bước, y trượt chân một cái, ngã lăn ra đất, tai nghe Minh Quy cười dài rách cả tai, biết là không cách nào tránh khỏi kiếp nạn, liền cười nói:

- Được lắm, cho lão đây.

Liền dốc tàn lực đem cành cây khô ném tới Minh Quy.

Minh Quy thấy thế tới của cành cây liền biết mọi việc đã nằm trong tay, liền tung chưởng đánh bay cành cây rồi rít giọng nói:

- Xú tiểu tử, ngươi tìm cái chết.

Tung mình nhảy tới, túm chặt tâm khẩu Lương Tiêu nhấc lên, nắm ngón tay phải hợp lại thành trảo chụp vào mặt y, ác độc nói: Truyện "Côn Luân "

- Tiểu nha đầu ở đâu?

Lương Tiêu khóe miệng đỏ máu nhưng trong lòng lại hoàn toàn vui vẻ. Minh Quy thấy y mặt đầy nét cười, trong lòng càng tức giận, mắt lóe lên, liền vận kinh vào ngón tay, vừa định xiết trảo thì bỗng nghe một tràng tiếng bước chân như có nhiều người đang đi tới. Con thịnh nộ của Minh Quy quá lớn, vốn

định đem Lương Tiêu xé nát ra, lúc này nghe tiếng động bất giác biến sắc, xách Lương Tiêu lên rào bước chạy ra khỏi trận.

Chạy được khoảng hai thời thần thì ra đến ngoài trận. Minh Quy đã có bài học lớn, liền phong bế huyệt đạo mấy chỗ của Lương Tiêu rồi mới chạy tới gần vách núi, gạt cây cỏ để lộ ra một cái thạch động. Lương Tiêu thấy lão ta từ thạch động đó kéo ra một cái thiên lý thuyền, bất giác tán thưởng:

- Minh lão nhi, lão quả thật là bậc tiên tri, tính cả cách bỏ chạy giữ mạng.

Ngữ khí của y trào phúng, nhưng Minh Quy lại không nổi giận, chỉ thần nhiên nói:

- Tiểu tử, dạy khôn cho người biết nhé, cái gọi là thò có ba hàng chính là dù tính toán có chắc thắng thì cũng phải lưu lại một đường thoái lui.

Lương Tiêu cười nói:

- Đã thụ giáo rồi.

Minh Quy lạnh nhạt nhìn y, thầm nghĩ: “Cứ để người cười mấy tiếng, đợi rồi lão tử sẽ dạy cho người khóc không ra tiếng nữa thì thôi.” Lão đưa thuyền xuống nước, đem Lương Tiêu vào khoang rồi chuyển động sừng rồng, từ từ đi về phía hạ du.

Qua một lúc, Lương Tiêu ẩn ước thấy phía sau thuyền có nhiều bóng đen xì, trong lòng biết người trong Thiên Cơ cung đã phát giác hành tung Minh Quy liền đuổi theo phía sau, bất giác trầm tư: “Không biết huyệt đạo của Hiêu Surong đã giải chưa? Cô ấy bệnh tật yếu ớt, tuy không bị mê loạn trong trận pháp của thạch trận nhưng nếu bị vây trong trận rồi nhất thời phát bệnh thì chẳng phải không có ai chiếu cố ư?” Y nghĩ đến mức lo lắng, lập tức nhắm mắt vận công để xung phá huyệt đạo. Nhưng y đã mất rất nhiều nguyên khí, thủ pháp của Minh Quy lại xảo diệu nên thử liền mấy lần đều không giải được. Đột nhiên thấy trước mắt tối lại, thì ra thiên lý thuyền đã đi qua hồ nhỏ, tiến vào Thái Bối hiệp. Lương Tiêu thấy đường thủy đã đi một nửa mà hy vọng chạy thoát ngày càng ít, bất giác buồn phiền, ngoác miệng chửi rủa.

Chửi được mấy câu, Minh Quy đột nhiên bỏ sừng rồng, chuyển mình đi tới, Lương Tiêu tưởng lão muốn động thủ xử lý mình, ai ngờ Minh Quy lại từ trong khoang lấy ra một cái cần câu, tay nắm Lương Tiêu nhấc lên, điểm á huyệt của y rồi kẹp chặt bên sườn. Lương Tiêu chỉ nghe tiếng gió vù vù, thân mình đã lẳng không bay lên. Thái Bối hiệp hình thể quanh co, ánh trăng không rơi đến, Minh Quy đưa chống cần câu vào vách trái hiệp cốc, bay lên hơn một trượng rồi dừng đưa một chút roi sang vách phải, lại chống cần câu vào vách phải một cái bay lên hai trượng roi sang vách trái, chính là dùng ra cách leo Oán Lữ phong của Đồng Chủ. Cứ lúc trái lúc phải như vậy một lúc lâu thì đã lên tới đỉnh hiệp cốc. Trong hiệp cốc tối đen không có ánh sáng, bốn chiến thiên lý thuyền đuổi theo phía sau không biết Minh Quy đã dùng kế kim tiêm thoát xác, vẫn theo dòng đuổi theo sau chiếc thuyền không đó, lúc đi qua bên dưới hai người, Lương Tiêu nghe tiếng thiếu nữ khóc ngắt quãng, đúng là Hoa Hiêu Surong, bất giác thò phào một hơi, lòng như cắt được một tảng đá nặng.

Minh Quy thu cần câu lại, nhìn bóng mấy chiếc thuyền đã chạy qua cười nhạt. Lương Tiêu trong lòng biết cơ hội sống sót đã hoàn toàn mất hết, bất giác thất vọng vô cùng. Minh Quy cắp Lương Tiêu chạy một lúc rồi đột nhiên dừng lại, ném mạnh y xuống đất, giải á huyệt cho Lương Tiêu rồi độc ác nói:

- Xú tiểu tử, còn gì để nói nữa không?

Lương Tiêu tự biết phải chết, chỉ nhắm hai mắt không nói gì. Chợt nghe Minh Quy cười nói:

- Bất quá nếu người muốn sống thì cũng dễ thôi, ta hỏi người, lúc người chạy trốn cuối cùng thì trong thạch trận đã phát sinh việc gì? Sát khí đó từ đâu phát ra, nếu người chịu nói thì ta tha cho người khỏi chết.

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, quay đầu không đáp. Minh Quy mặt lộ sắc giận, cười ha hả nói:

- Người không nói cũng được, ta lại hỏi người, võ công của người là học từ đâu, “Tam Tài Quy Nguyên chương” là ai dạy cho người?

Lương Tiêu cầu nhàu một tiếng rồi nghiêng rằng nhắm mắt, không nói tiếng nào. Minh Quy tức giận gờ chân lên định đá vào Thái Dương huyệt của Lương Tiêu, nhưng lại sinh ra do dự trầm tư nghĩ: “Vô luận thế nào cũng phải khiến tiểu tử này nói ra chỗ ảo diệu của Tam Tài Quy Nguyên chương, tìm hiểu tường tận thì tương lai có gặp thẳng cha đó cũng có cách khắc chế.” Năm xưa lão thất bại nặng nề dưới “Tam Tài Quy Nguyên chương”, bao năm nay vẫn canh cánh trong lòng, vì vậy lo rằng tương lai tất yếu sẽ giao thủ với lộ chương pháp đó, nếu có thể từ Lương Tiêu nắm được điều ảo diệu thì đã tính là thêm được mấy phần thắng, vì vậy trầm ngâm không quyết. Lại thầm nghĩ: “Trong thạch trận có cỗ sát khí vô danh rất cổ quái, phải hiểu cho rõ ràng. Nhưng tiểu tử này tính tình cương liệt, cường bức chỉ sợ không thể thành công. Phải uyển chuyển lừa gạt nó, trước hết phải thủ tín với nó, rồi từ từ lung lạc để nó nói ra.” Lão chuyển qua mấy ý niệm trong đầu, đột nhiên thở dài, tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống, cười nói: Truyện "Côn Luân "

- Tiểu quý, người thực sự thích con nha đầu bệnh hoạn của Hoa gia đó sao?

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta thích hay không thì liên quan gì đến lão?

Minh Quy cười nói:

- Người toán học siêu phàm nhập thành, võ công tiền đồ vô lượng, con người cũng phong lưu tuấn tú. Chỉ cần người tình nguyện thì danh hoa trên thế gian đều tùy người hái, mỹ nhân trong thiên hạ đều tùy người thân cận. Nếu người hiểu rõ lạc thú trên mình nữ nhân thì cái con tiểu nha đầu bệnh thoi thóp đó đáng bao nhiêu? Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu thần nhiên nói:

- Lão khích bác cũng vô dụng, Hiểu Surong là bằng hữu cực tốt của ta, ta có chết vì cô ấy cũng không hối hận.

Minh Quy nhìn y một lúc, ánh mắt thay đổi mấy lần, đột nhiên gật đầu nói:

- Tiểu tử, ngươi có chỗ chưa biết, đám nữ nhân họ Hoa đó đều là loài nhện hóa thân, ngươi đối với bọn chúng tốt trăm lần thì bọn chúng cũng không thêm cảm kích. Ngươi đã nhìn thấy nhện chưa?

Lương Tiêu nói:

- Tự nhiên là thấy rồi.

Minh Quy thở dài nói:

- Loài nhện vô cùng không biết ơn, sau khi con đực con cái giao hợp thì con nhện cái ăn thịt con nhện đực, nhện cái sinh nhện con thì nhện con lại ăn thịt mẹ nó. Năm xưa Nguyên Mậu công đột nhiên tạ thế, chị em Hoa Vô Xuy cô khổ không có chỗ dựa, toàn nhờ lão phu dùng lực dùng trí, một tay phù trì Hoa Vô Xuy ngồi lên ngôi vị cung chủ. Ai ngờ muội ngồi vững ngôi cao rồi liền trăm mưu ngàn kế loại bỏ bọn chúng ta. Lão phu quá nửa đời giữ tòa Linh Đài đó, chẳng làm được việc gì. Ngươi nói xem, muội chẳng phải là nhện ư?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Hiểu Surong khác với Hoa Vô Xuy.

Minh Quy cười nhạt nói:

- Năm xưa Hoa Vô Xuy còn bày ra bộ dạng khả ái, công phu lừa người ta rơi nước mắt còn gấp chục lần con nha đầu bệnh hoạn đó. Ngươi nhìn xem, hiện giờ muội như thế nào?

Lương Tiêu im lặng không nói, trong lòng lại nói: "Lời này không sai. Hoa Vô Xuy dùng Thiên Cơ thập toán làm khó ta, quả thật âm hiểm vô cùng."

Minh Quy chìm đắm trong ân oán ngày trước, nhìn về phương hướng Thiên Cơ cung, thần sắc âm trầm bất định, hồi lâu mới quay đầu lại, nghiêm nghị nói:

- Thăng nhóc, ngươi kỳ tài trùm trời, nếu cùng lão phu bắt tay thì với tài trí của hai chúng ta, một cái Thiên Cơ cung nhỏ bé tính vào đâu, ngay cả giang sơn của Đại Tống triều cũng chưa chắc đã không đoạt được. Lão phu tuổi quá sáu mươi, thời gian không còn nhiều, tương lai cai quản bờ cõi, hưởng thụ vinh hoa chẳng phải chính là ngươi ư? Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu chợt nghe câu này thất kinh, nhưng y vẫn là thiếu niên khí thịnh, bị Minh Quy tăng bốc như vậy, bất giác có mấy phần đắc ý.

Minh Quy thấy y động tâm, lại cười nói:

- Tiểu tử, kẻ gọi là nam tử hán đại trượng phu vạn lần không thể chịu dưới người khác, phải oanh oanh liệt liệt làm đại sự kinh thiên động địa một phen.

Nói xong liền giải khai huyết đạo cho Lương Tiêu, cười nói:

- Hiện giờ đã thoát hiểm cảnh, nếu ngươi nguyện đi cùng lão phu, lão phu tự nhiên cao hứng, còn nếu ngươi muốn đi lão phu cũng tuyệt không ngăn cản.

Hành động đó quả thật ra ngoài ý tưởng của Lương Tiêu, y trong lòng suy nghĩ, nhìn Minh Quy một lúc rồi lớn tiếng nói:

- Không đúng, lão nhất định có quỷ kế gì đó.

Minh Quy cười nói:

- Nếu ta muốn giết ngươi thì chỉ cần một chưởng, cần gì phải có quỷ kế. Nếu nhất định phải nói đạo lý ra, thì lẽ lão phu coi ngươi là một nhân tài, Tam Thu còn thua xa ngươi, ta chỉ là yêu tài mà thôi.

Lương Tiêu nói:

- Lão chẳng phải đã nói Minh Tam Thu chỉ là một con cò, hừ, ta cũng là một con cò của lão thôi.

Minh Quy cười nhạt, ngạo nghễ nói:

- Dụng tâm của lão phu, người bình thường sao có thể hiểu rõ.

Lương Tiêu hơi giật mình, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, lão càng nói như thế, Minh Tam Thu sẽ càng hận lão. Hận càng hận lão thì Hoa Vô Xuy càng không muốn làm khó hắn.

Minh Quy hừ một tiếng, không bình luận gì.

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Mình lão nhi tuy gian trá nhưng nói đến đầu trí đầu lực ta chắc gì đã sợ lão.” Y tuy thông minh nhưng dù sao cũng ít kinh nghiệm đường đời, nhất thời đầy tự tin nói:

- Vậy càng tốt, ta cũng không muốn lưu lại Thiên Cơ cung, cùng đường với lão, coi như bạn đồng hành.

Minh Quy đảo mắt, cười nói:

- Hào tiểu tử, ngươi quả nhiên không phải cá trong ao...

Đột nhiên ngừng nói, lắng tai nghe ngóng như có động tĩnh, lập tức nhú mày nhắc Lương Tiêu lên, chạy như bay trong Quát Thương sơn, đến lúc trời sáng mới dừng lại nghỉ ngơi. Minh Quy bỏ đi một lúc, nói là kiểm đồ ăn, thật ra là âm thầm quan sát, thấy Lương Tiêu tuyệt không có ý bỏ trốn, trong lòng yên tâm nhưng cũng không dám đi xa, liền dùng viên đá bắn rơi hai con trĩ đem về ăn cùng Lương Tiêu. Lão sợ lộ hành tung, chuyên đi vào những chỗ hiểm trở, nhưng công lực thâm hậu nên đưa Lương Tiêu vượt núi băng rừng vẫn nhanh như bay

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hoa ám Liễu Minh

Ngày hôm sau, thế núi đã dần bằng phẳng, hai người ra khỏi khu Quát Thương Sơn, tiếp tục đi về phía bắc. Dọc đường cũng có cao thủ của Thiên Cơ cung xuất hiện, nhưng Minh Quy xảo kế trăm đường, luôn chạy được trước. Lão vì lấy lòng Lương Tiêu mà hết mực quan tâm, thậm chí giúp y vận công trị thương, thỉnh thoảng lại thăm dò khẩu khí của y, quanh co hỏi về những điều huyền bí trong Tam Tài Quy Nguyên chương và võ công trong thạch trận. Lương Tiêu đoán ra tâm ý của lão, một mực giả cảm giả điếc, Minh Quy âm thầm tức giận: “Xú tiểu tử, để xem ngươi được bao nhiêu năng lực, có chống lại được công phu nhần nại của lão phu không. Hừ, đợi khi xong việc, lão tử sẽ xé ngươi làm tám mảnh ném xuống sông cho cá ăn.” Lão trong lòng cay độc nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ tươi tỉnh, tuyệt không lộ ra chút nào. Truyện "Côn Luân "

Hai người đều có ý định quý quyết, cứ đi như vậy hơn một tháng đã vượt qua sông Phú Xuân, làn sóng của Thái Hồ hiện ra trước mắt. Hai người thuê thuyền qua hồ rồi đi dọc sông lên phía bắc. Minh Quy vì muốn tránh sự truy lùng của Thiên Cơ cung nên đi thuyền mấy ngày liền không lên bờ. Lương Tiêu nhân rồi vô sự liền nói chuyện phiếm với Minh Quy. Minh Quy ngoài toán học không bằng Lương Tiêu, còn thi sở học vô cùng phong phú, Tam phần, Ngũ điển, Bát sách (tám quẻ), cửu khâu (chín đồi)(người dịch: đây đều là những sách cổ, là nền tảng của Nho học, cũng là nền tảng của các sách khác sau này. Tam phần là sách của 3 vua Phục Hy, Thần Nông, Hoàng Đế, Ngũ điển là năm quyển sách của Thiệu hao , Chuyên Húc , Cao Tân , Đường Ngu. 25 quyển sách này đến đời Ân thì bị phá hủy, sự kiện đó gọi là “khử tịch”, cũng là điều kiện ra đời của Kinh Thi) không gì không biết, nói gì cũng có dẫn chứng từ điển tịch, chương cú. Lương Tiêu nghe mà lặng lẽ gật đầu, cảm nhận được rõ người này bị Hoa Vô Xuy áp chế nhiều năm, quả thật là rất không được phát huy được tài năng của mình.

Hôm đó thuyền gần đến Tô Châu, Minh Quy nói:

- Qua khỏi Thái Hồ, thế lực của Thiên Cơ cung không còn đáng ngại, chúng ta có thể tạm ổn định tại Tô Bắc, cùng mưu đại sự.

Lương Tiêu thương thế đã thuyền giảm quá nửa, cả ngày chỉ ngồi tính kế chạy trốn, nghe vậy chỉ cười. Bỗng nghe lái thuyền đến báo tin, nói là lương thực đã cạn. Minh Quy không dám lộ mặt lúc ban ngày, bèn dặn dò người lái thuyền cuối ngày sẽ bàn lại.

Thời gian dần về đêm, chiếc thuyền nhỏ rẽ sương khói nhích lại gần bờ, bỗng nghe thấy trên bờ có tiếng huyền ảo, Minh Quy lo lắng vội bảo lái thuyền quay lại giữa sông, đồng thời kéo Lương Tiêu vào trong khoang thuyền vén rèm nhìn ra, từ xa thấy trên bờ tối đen mờ ảo, có nhiều bóng người nao động, chợt nghe một giọng vừa thô vừa to nói:

- Mẹ kiếp, ở đây không có lấy một đại phu nào ra hồn à? Nuôi đám phế vật các ngươi có tác dụng thối tha gì chứ?

Tiếp đó liền nghe thấy hai tiếng đôm đốp giống như ai đó bị tát.

Lại nghe giọng một người phụ nữ hơi nghẹn ngào nói:

- Đại Lang, anh đừng trách họ, ở nơi hẻo lánh này kiếm đâu ra đại phu giỏi? Hơn nữa, vết thương này đâu phải đại phu tầm thường có thể chữa trị được?

Giọng vừa to vừa thô nói:

- Cô chỉ nói là giỏi, nếu không phải cô chọn đoạn đường thủy đó để truy cản nữ tặc kia thì Tinh nhi làm sao bị thương được? Lại còn tam thúc của cô nữa, bình thường toàn thói phóng lên tận chín tầng mây, đến khi có việc thì đến cái bóng cũng chẳng thấy. Hừ, con mẹ nó mấy chục hán tử mà không bắt

được một con bé.

Nữ tử tức giận nói:

- Được lắm, họ Lô kia, người giận cá chém thớt phải không? Tình nhi là do tôi sinh ra, nó bị thương đến thế này, anh tưởng không đau lòng ư? Việc chia quân thành ba đường chính là anh đồng ý, đại ca dẫn người theo đường bộ, chúng ta đi đường thủy, tam thúc quen hành sự một mình một đường. Lại nói cha nào con nấy, hừ, nếu chẳng phải thằng con quý tử của anh thấy sắc đẹp nảy ý đồ, ra tay yếu ớt thì đâu bị người ta ra nông nổi này?

Cái giọng vừa thô vừa to đó nói:

- Thế nào là cha nào con nấy? Cô thử nói xem, bao nhiêu năm qua ta đối xử không tốt với cô ở chỗ nào?

Nữ tử đó hừ lạnh nói:

- Nói ra thì bất tiện, chứ năm đó anh vừa nhìn thấy tôi chẳng phải đã trợn mắt há miệng ra, nước trà đổ hết cả ra tay đó sao, còn không biết...

Giọng nói vừa thô vừa to kia dường như hơi quẫn bách, vội ngắt lời, nói:

- Nhị nương, việc đó mà cô cũng nói ra trước mặt người khác làm gì?

Nữ tử lại hừ một tiếng, vừa định châm biếm tiếp, chợt nghe trong khoang thuyền bên mình truyền lại tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, nữ tử đó thất thanh kêu lên:

- Trời ơi, lại phát tác rồi. Đại Lang, nếu vẫn không có cách gì thì Tình nhi chỉ sợ... chỉ sợ khó qua được đêm nay...

Nói xong lại khóc thút thít.

Giọng vừa thô vừa to đó hơi trầm ngâm, nói:

- Ta có cách, Nhị nương, cô ở lại trên bờ, lái thuyền đâu, ra khơi.

Nữ tử đó ngạc nhiên nói:

- Anh định làm gì?

Giọng thô ráp đó nói:

- Cô đừng quan tâm, tạm thời chờ đợi.

Nói xong liền vội giục lái thuyền chống thuyền rời bờ. Không lâu sau thuyền đã ra đến giữa sông, chỉ còn cách thuyền mà Lương Tiêu và Minh Quy thuê rất gần, chỉ thấy trên chiếc thuyền đó ánh lửa chớp lên, trong khoang thuyền đã đốt đèn, vì rèm thuyền đã cuốn lên một nửa nên có thể nhìn rõ tình hình trong khoang thuyền. Chỉ thấy trên đệm gác một cái chân người, từ đầu gối trở xuống đều xanh lét, da thịt sưng phồng lên, nhìn to hơn chân người bình thường nhiều.

Lại nghe một nam tử nhỏ tuổi nói:

- Cha, người... người cầm đao làm gì vậy?

Giọng nói vừa thô vừa to kia thờ dài nói:

- Tình nhi, đã không còn cách nào khác nữa rồi.

Thanh niên kia đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên:

- Trời ơi, không được.

Giọng nói vừa thô vừa to thờ dài nói:

- Tình Nhi, huyết Phục Thô của con đã bị trúng “Thoa La chỉ” của Đại Tuyệt Sơn, từ đầu gối trở xuống máu đã đông cứng lại, xem ra đã hỏng rồi, nếu cứ để như thế chỉ sợ không chỉ bắp chân mà cả chân cũng đều bị hư nát.

Thanh niên kia nói:

- Nửa chân cũng là chân, cả chân cũng là chân, có gì phân biệt?

Giọng nói vừa thô vừa to nói:

- Nói thì như vậy, nhưng thương thế cổ quái như vậy nếu để vỡ nát ra thì chỉ sợ thêm một canh giờ nữa ruột gan tim phổi của con cũng theo đó mà hỏng hết, lúc đó thì kể cả dù Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu được con đâu. Con ngoan của ta, người ta nói: bị rắn độc cắn vào tay thì tráng sĩ chặt tay,

con là đứa hào hán tử của Lôi gia thì cũng phải ra vẻ hào kiệt chứ.

Người thanh niên vội nói:

- Con... con thật không muốn làm thằng què, cha, con không lấy họ Lôi nữa, đổi tên thành Sở Tinh cũng được... cậu ba võ công cái thế, nhất định sẽ cứu được con...

Giọng nói vừa thô vừa to rít giọng nói:

- Con bà nó, tiểu tử bị thịt, bị thương một chút liền không nhận cả tổ tông ư? Ít nói lời lăng nhăng đi...

Lôi Tinh bất thành linh kêu lên:

- Mẹ... mẹ... cha muốn chặt chân con...

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra xa trên mặt sông.

Nữ tử trên bờ nghe thấy vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng cô không giỏi bơi lội, không có cách nào ra đó ngăn cản, nóng nảy đến mức hai chân giậm thành thịch, cũng kêu lên:

- Tinh nhi, Tinh nhi... con không sao chứ... Lôi Chấn, anh gây tội nghiệt gì vậy? Còn không dừng tay...

Nói chưa hết thì đã nghe một tiếng kêu dài thảm thiết xé rách màn đêm trùng trùng. Nữ tử đó chân lão đảo, đột nhiên ngồi bệt xuống đất.

Lương Tiêu thấy trong khoang thuyền có ánh hàn quang, cái chân bị thương đó đã bị chặt làm hai, máu chảy ra xanh lét tràn ra đệm. Thanh niên Lôi Tinh đó kêu thảm một tiếng rồi ngất đi. Trong khoang thuyền nhất thời yên tĩnh, chỉ có tiếng thở phì phò của người có giọng nói thô kệch, hiển nhiên ông ta tự tay chặt chân con trai yêu, trong lòng đau đớn không ít.

Người có giọng nói thô ráp đó ngưng máu, trị thương cho con trai xong liền khua chèo trở lại bờ. Thuyền vừa cập bến đã thấy nữ tử kia nhảy ngay vào khoang thuyền, tai nghe mấy tiếng đôm đốp, chắc là đã tát cho người có giọng thô ráp kia mấy cái. Người đó bị tát cũng không nói gì. Nữ tử tát mấy cái xong cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của chồng mình, liền khóc lên ồ ồ:

- Sớm biết thế này... thì chẳng đi nữa, đều là tại cái Thuần Dương Thiết Hạp đó...

Lương Tiêu nghe đến bốn chữ “Thuần Dương Thiết Hạp” tim đập thình thịch liền gióng tai lên nghe ngóng.

Nữ tử đó chưa nói hết, giọng thô kệch kia đã chặn lại, tức giận nói:

- Nhị nương, cô nói lăng nhăng gì đó...

Tựa hồ nhất thời tức giận không nói tiếp được. Nữ tử đó biết mình đuối lý, bị chồng quát như vậy cũng không nói lại, chỉ khóc thút thít. Giọng thô kệch đó lớn tiếng gọi:

- Ta và Nhị nương tiếp tục đuổi theo con tiện nhân đó. Các người hộ tống thiếu gia về bảo, nếu có sơ suất gì, hừ, cẩn thận cái đầu các người đó.

Mọi người đồng thanh vâng lệnh. Lại nghe nữ tử đó hậm hực nói:

- Không sai, chính là tại con tiện nhân họ Liễu đó, không bấm vụn nó ra thì tôi không thể hạ giận.

Hai người bàn tính bỏ thuyền đi về phía bắc, còn đám người còn lại cũng lên ngựa lên xe bỏ đi.

Lương Tiêu chưa nghe được tin tức về Thuần Dương Thiết Hạp rất bức tức, nhưng hấn nghĩ lại, cả hòa thượng và Ngô Thường Thanh đều nói rằng chiếc hộp đó không đáng một đồng, chẳng có chút gì kỳ diệu cả. Nghĩ vậy liền quay đầu lại, chỉ thấy Minh Quy đang vuốt râu trầm ngâm, liền hỏi

- Lão già, ông có biết những người đó làm gì không? Truyện "Côn Luân "

Minh Quy cười nhạt nói:

- Bọn vụn vặt trên giang hồ, quần đến làm gì?

Lương Tiêu nghe vậy liền không hỏi thêm nữa. Minh Quy giục thuyền lên bờ, trừ tính lương thực, hai người nghỉ lại cả đêm trên bờ sông.

Hôm sau, thuyền vào Cô Tô, chỉ thấy núi ôm lấy hồ, cầu liền với nước, thuyền bè lượn quanh như một bức họa. Lương Tiêu nhìn đến say sưa, rời khỏi khoang thuyền đứng trên đầu thuyền, lại nghe tiếng cười đùa vui vẻ, ngừng đầu nhìn lên chỉ thấy lầu các hai bên bờ toàn là nữ lang trang điểm rực rỡ. Những cô gái đó thấy y nhìn đến đều đua nhau vẫy tay mời gọi. Lương Tiêu thấy kỳ quái, cũng cười đáp lại, những cô gái đó thấy y đáp ứng liền hi hi cười vang, tay vẫy khăn hồng ngọt ngào gọi y lên đó.

Lương Tiêu không biết lai lịch đối phương, liền hỏi Minh Quy:

- Bọn họ gọi ta làm gì thế?

Minh Quy cười quỳ bí, nói:

- Gọi để dẫn người vào chốn ôn nhu, êm đềm, thưởng thức mùi sơn phấn son đỏ!

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- Minh lão nhi, ông có gì nói thẳng ra, đừng múa may chữ nghĩa, nói vòng vo với ta, ông biết rõ ta không hiểu mà.

Minh Quy cười nói:

- Nơi đây chính là kỹ viện, những cô gái đó đều là gái phong trần.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao gọi là gái phong trần?

Minh Quy cười nói:

- Việc đó nói thì không rõ ràng được, phải tự mình trải qua mới có thể hiểu rõ.

Lương Tiêu nghe vậy ngửa ngáy trong lòng, liền nói:

- Thật vậy chứ? Thế thì ta phải thử qua một lần mới được.

Minh Quy liếc y, thầm nghĩ bản thân mình suốt dọc đường đã dùng đủ mọi cách để lung lạc tiểu tử này để y bớt đi cảnh giác rồi tiết lộ ra bí mật. Mà ngập trong tử sắc thì người đời rất dễ hồ đồ, chỉ cần khiến tiểu tử này tay ôm mỹ nhân, miệng uống rượu ngon thì bất luận hỏi gì e rằng hắn cũng đều nhất nhất khai ra hết. Nghĩ đến đây liền mỉm cười, giục thuyền cập bờ.

Trong lúc thuyền chạy, trên một chiếc cầu đá đằng xa có một người một ngựa đi tới. Minh Quy chính là một hành gia biết nhìn hàng, chỉ liếc qua một cái đã không khỏi trầm khen. Chỉ thấy con ngựa đó toàn thân trắng như tuyết, cốt cách thần tuấn, đứng như trong sách viết: “Đầu ngẩng như ung, đuôi rủ sáng láng, ngực nở hai khối, dáng như rồng, cơ bắp như lan.” Tiến đến gần, Minh Quy đã có thể nhìn thấy con ngựa này không phải toàn màu trắng mà trên lông còn có nẩy điểm đỏ thẫm như trên khuôn mặt mỹ nhân không thể thiếu phấn son.

Người dắt ngựa là một cô gái áo xanh, đầu đội mũ tre rộng vành rủ xuống che lấp khuôn mặt, chiếc áo màu xanh biếc dùng liễu điều thắt lại, hiện rõ eo thon nhìn chỉ muốn ôm chặt lấy. Chỉ là con ngựa trắng kia quả thật quá đẹp, Minh Quy chỉ cố nhìn ngựa, còn nữ tử đó lại không thèm nhìn tới. Nữ tử áo xanh đó thấy những cô gái hai bên bờ và Lương Tiêu đưa cột liễn cảm thấy hứng thú, dùng ngựa dựa vào cầu đứng lại quan sát.

Thuyền cập bờ, Minh Quy lại thay đổi chủ ý, tự nghĩ mình đã lớn tuổi, cùng một thiếu niên như Lương Tiêu sống vai tới thanh lâu không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Hơn nữa nếu có mình ở một bên, tiểu tử đó sẽ luôn đề phòng, tất không chịu buông lỏng hành vi, chỉ bằng cứ ẩn nấp theo dõi lại càng dễ hành động. Nghĩ xong liền lấy ra một túi vàng lớn, cười nói:

- Lương Tiêu à, lão phu hơi buồn ngủ, người hãy đi một mình, ta sẽ đợi ở trên thuyền, người cứ thoải mái đi nhé. Nếu không đủ tiền thì quay lại tìm ta.
Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu trong lòng vô cùng kinh ngạc: “Lão già này lại để ta một mình lên bờ, quả là kỳ quái? Nhưng lão cho ta tiền bạc, để ta vui chơi, nếu ta bỏ lão đi thì không khỏi bị coi là vô ơn.” Y cùng Minh Quy chung sống nhiều ngày, dọc đường Minh Quy lại có ý lấy lòng, Lương Tiêu vốn là người trọng tình nghĩa nên đã biến thành bạn đồng hành với Minh Quy, muốn y dứt bỏ trong nháy mắt thật cũng có chút khó khăn.

Lương Tiêu tâm thần không ổn định, sau khi lên bờ cứ cúi đầu mà đi, bỗng nghe bên tai tiếng nhạc ngựa vang lên, một con bạch mã cao to, đang sát vai cùng hắn mà đi. Lương Tiêu ngước mắt lên chỉ thấy một ông quần màu xanh phấp phới, cũng không để ý, đi thêm chục bước nữa thì thấy một tòa lầu cao to bằng gỗ, trên lầu rất nhiều cô gái đang đứng, trang điểm hút mắt. Lúc này lập tức có một tên khóa kè (người đón khách ở lầu xanh) tiến tới đón hắn tiến vào.

Vào triều Tống chỗ nào cũng có lầu kỹ viện, không khác gì nhau. Dưới lầu là hoa sảnh để uống rượu, trên lầu mới là nơi kỹ nữ tiếp khách. Kỹ nữ chia thành quan và tư, quan kỹ thì địa vị hơi cao hơn, còn tư kỹ thì hơi mất tự do. Nhưng bất luận là quan hay tư thì đều là bán nụ cười để mua vui, trong chốn phồn hoa vẫn không tránh khỏi ẩn chứa sự thê lương.

Lương Tiêu nói rõ mục đích, tên khóa kè liền dẫn y lên lầu, bảo mẫu niềm nở ra đón. Minh Quy tuy nham hiểm mưu mô nhưng lớn lên ở Thiên Cơ cung nên là người thanh nhả, Lương Tiêu đi cùng lão nên không khỏi quần áo chỉnh tề. Bảo mẫu đó lọc lời hiểu đời, liếc một cái đã biết Lương Tiêu ít tuổi lắm tiền, không am hiểu thế sự, liền vồn vã cười hỏi:

- Công tử muốn tìm một vị cô nương như thế nào nhi?

Lương Tiêu thấy bảo mẫu lớn tuổi đó lại giả vờ yếu điệu ân cần sớm đã có mấy phần không vui, nghe hỏi cũng không có chủ ý gì, liền nói:

- Tuỳ theo ý của thím.

Bào mẫu lớn tuổi đó nghe y gọi mình là thím cũng hơi ngạc nhiên rồi đột nhiên che miệng cười phá lên một tràng, Lương Tiêu bị bà ta cười, không biết vì sao cũng đỏ bừng mặt lên. Bào mẫu đó cười một trận thỏa thích, thấy bộ dạng quần bách của Lương Tiêu chợt động tâm, vội nói:

- Công tử thật là thú vị, mọi người ở đây kiếm sống gian nan, một năm trời cũng ít được cười sảng khoái như vậy, công tử thật khéo miệng quá, khiến lão thân thật là thích thú.

Bà ta nịnh nọt đã quen, Lương Tiêu nghe đến sung sướng, đến mức cũng coi những lời mình vừa nói là rất hay ho, liền nói:

- Thím thật khách khí rồi!

Bào mẫu miệng cười ha ha, trong lòng lại nhìn Lương Tiêu thấp xuống xuống mấy phần, âm thầm cười nhạt, tính toán xem có thể móc được trên người con gà béo này bao nhiêu tiền. Lập tức đưa tay vẫy khăn, gọi mấy nữ tử ít tuổi ra ngồi vây lấy Lương Tiêu, oanh yến cười nói. Lương Tiêu lúc trước nhìn những cô gái này từ xa thấy người nào cũng rực rỡ như hoa như gấm, nhưng nhìn gần thì đều là trang điểm đầy cộm, miệng cười nói đầy vẻ giả dối, khiến người ta cảm thấy khó chịu không quen.

Bào mẫu thấy y thận trọng liền cười nói:

- Công tử chưa quen, mọi người đừng nói chuyện nữa, hát một khúc được chứ?

Lương Tiêu chính đang phiền não, nghe vậy vội nói

- Hay lắm, hát đi, hát đi nào.

Kỹ nữ nghe vậy liền cười thêm một trận rồi lịch lịch lấy ra đàn sáo sênh phách, nghiêm mặt đánh đàn ca hát. Chỉ nghe một nữ tử áo hồng gỗ phách hát:

- Đứng tựa lầu cao gió hắt hiu, mong hết xuân sầu, âm đạm chờ ngày qua. Mâu cò ánh chiều tàn nhẵn soi tới, lời nào ai hiểu ý người tựa lan can. Muốn được điên cuồng uống say một trận, chúc rượu hát ca, hoan lạc ấy cũng thành vô vị. Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiêu tụy. (Người dịch: tài năng thơ ca của tớ có hạn, dịch chỉ được đến thế, bà con chịu khó đọc tạm vậy -.-)

Bài từ "Điệp luyện hoa" này là do Liễu Vĩnh sáng tác, Liễu Vĩnh tuy là đại gia về thi từ nhưng một đời phóng lãng, lưu lạc tường hoa ngõ liễu, trở thành người mà văn nhân chính phái không muốn nhắc đến, có điều thi từ của ông ta trong cung có thắng, trong cái nghiêm ngặt lại có cái đơn sơ, nông sâu tùy ý, cảnh giới sâu xa, đã lưu truyền cực rộng, nên mới có lời nói rằng: "nơi nào có nước giếng thì nơi đó có thi từ của Liễu Vĩnh". Kỹ nữ áo hồng đó tuy giọng hát cũng bình thường nhưng vì hát lên là bài của bậc đại gia danh tiếng nên cũng thấm thía sâu sắc, đi vào lòng người. Lương Tiêu nghe hai câu: "Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiêu tụy" bất giác thấm cảm thương nhân sinh thế thái, mắt hơi đỏ lên cơ hồ sắp khóc.

(Người dịch: Liễu Vĩnh, còn gọi là Liễu Kỳ Khanh, là một nhà làm từ nổi tiếng

đời Tống. Thờ thiếu thời ông hay lui tới chốn Bình Khang, làm nhiều bài từ tả cuộc sống của các kỹ nữ thờ đó và mối đồng cảm với họ. Tương truyền khi ông chết, các kỹ nữ góp tiền chôn cất, tổ chức "hội viếng Liễu")

Kỹ nữ áo hồng hát xong, đột nhiên sán vào Lương Tiêu cười ngọt ngào nói:

- Xin mời công tử trao thưởng.

Lương Tiêu giật mình, nhớ lại lời Minh Quy liền đưa tay vào thắt lưng định lấy túi tiền ra, nào ngờ hồi lâu vẫn không lấy ra được. Bào mẫu thấy vậy, há miệng cười nói:

- Công tử, cũng không cần nhiều, chỉ cần một chút bạc lẻ là được, tỷ muội bọn họ đàn hát khô cả cổ, chỉ cần để mua ít hoa quả giải khát thôi mà.

Lương Tiêu vẫn giữ tay trong lưng áo, sắc mặt mười phần cổ quái. Bào mẫu nhìn mãi không vui, lại cười nói:

- Công tử phải chăng ánh mắt cao vời, nhìn các tỷ muội đây không vừa ý?

Lương Tiêu vội nói:

- Không phải, cái này, ta ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay.

Bào mẫu đó tất nhiên sinh nghi, mặt trắng bệch, giữ tay lại nói: Truyện "Côn Luân "

- Công tử nghe hát xong rồi cứ thế bỏ đi sao?

Lương Tiêu mặt đỏ bừng, trán nổi gân xanh, vội vã nói:

- Không phải, cái này, cái này...

Đưa tay định đẩy bào mẫu đó ra, nhưng nữ nhâ này quen việc phong trần chứ chẳng phải kẻ hậu bối, liền đưa tay nắm chặt tay áo Lương Tiêu, vẫn cười

nói:

- Cho dù ít cũng được, một hai lượng bạc coi như cho tỷ muội bọn họ ăn bánh vẽ lót lòng, nhìn mơ đồ khát đi.

Lương Tiêu trong lòng rối loạn cùng cực, ngượng ngập nói:

- Thím à, ta đi rồi sẽ quay lại, thím không cần phải giữ ta.

Bảo mẫu nhìn ra cửa, nắm chặt không buông, đột nhiên lớn giọng gào lên:

- Trời ơi! Vị công tử này ăn mặc chỉnh mà hành sự chẳng ra phép tắc...

Còn chưa dứt lời đã nghe trên đầu có một thanh âm vô cùng trong trẻo yêu kiều cười nói:

- Bảo mẫu bà hiểu nhầm rồi, hần không phải không có phép tắc mà là không có ngân lượng đó.

Mọi người nghe tiếng nhìn lên, chỉ thấy trên xà nhà chính sơn đỏ có một nữ tử áo xanh đầu đội mũ tre đang ngồi, áo xanh phủ lên mặt xà nhà, hai chân dài đưa qua đưa lại dầy về nhàn nhả, một đôi hài thêu màu xanh nhạt rất hợp với chiếc áo màu xanh, trên hài thêu một đôi chim sẻ bằng tơ vàng, hình dáng dễ gây như dải hoa sen, không giống như giày của Trung Thổ.

Lương Tiêu đột nhiên nhớ ra, trước lúc vào đây đã đi sát vai cùng với cô gái này, liền ý lên một tiếng ngạc nhiên nói:

- Cô... phải chăng là cô lấy trộm túi tiền của ta? Truyện "Côn Luân "

Nữ tử đó cười hi hi, nói:

- Tiểu sắc quỷ nhà ngươi ăn mặc chỉnh tề mà nói năng chẳng có phép tắc gì cả, ta là một cô gái nhỏ thì ăn trộm cái gì, đó gọi là lấy mà không báo.

Lương Tiêu không kìm được tức giận nói:

- Đánh rắm

Tiếp đó trong lòng kinh hãi, nữ tử đó lấy trộm túi tiền mà mình nghiễm nhiên không biết gì, thủ pháp thật kỳ diệu, đúng là quỷ thần không hay biết.

Nữ tử đó tuyệt không tức giận, cười nói:

- Hơn nữa, túi tiền của ngươi cũng chẳng có bao nhiêu ngân lượng, hai ba trăm lượng bạc chỉ giúp mấy cô nương này nhìn mơ đồ khát, ăn bánh vẽ lót lòng thôi.

Cô ta đem lời của bảo mẫu biến đổi rồi nói lại, khẩu khí học giống y hệt nhưng giọng nói thì trong trẻo gấp mười, như tiếng chim vàng anh hót, tiếng họa my líu lo

Lương Tiêu phẫn nộ vô cùng, đẩy bảo mẫu ra rồi giậm chân nhảy lên xà nhà. Đột nhiên nghe cô gái đó cười hi hi rồi trước mắt y lướt qua một cái bóng màu xanh. Lương Tiêu còn chưa kịp hoàn hồn thì trên trán đã bị đánh rất mạnh, đau đớn vô cùng, đành roi xuống mặt đất, sờ lên trán đã thấy mấy vết máu bầm lớn, thậm chí còn động chạm đến tuyến lệ khiến khoé mắt cay xè, nước mắt như sắp trào ra.

Cô gái đó vẫn ngồi trên xà ngang, tay cầm một cành liễu màu xanh ngọc bích, chắc là mới ngắt từ trên mũ xuống, miệng thì cười khẩy nói:

- Tiểu sắc quỷ, người nhất định là từ nhỏ đã không có mẹ, không ai dạy dỗ, hôm nay ta sẽ thay mẹ ngươi dạy dỗ cho ngươi, ồ, con trai của ta, có đau lắm không?

Lương Tiêu vô cớ bị cô ta gây sự, đương nhiên đã phẫn nộ vô cùng, hai câu nói đó lại đã động đến nỗi đau tận đáy lòng y. Y không kìm chế nổi liền cầm lấy hai cái ghế ném về phía xà nhà. Cô gái tung hai cước đá bay hai cái ghế rồi cười nói:

- Được lắm, ngươi lại dám chọc vào ta ư, xem ta đánh cho ngươi thăng thiên luôn nhé.

Liền chống tay xuống xà nhà, nhẹ nhàng bay xuống. Lương Tiêu tận dụng lúc cô ta rơi xuống liền xông lên, định nhân lúc cô ta đang lơ lửng trên không, không có điểm tựa để đánh cho cô ta trở tay không kịp

Cô gái đó cười hi hi, không đợi Lương Tiêu tiến đến gần đã đột nhiên vung ra một cành liễu dài cuốn vào bậu cửa sổ ngọc thủ gạt một cái, thân mình đã nhẹ nhàng như chim yến bay lệch đi ba xích, tránh được đòn tấn công của Lương Tiêu rồi cười khanh khách nói:

- Đánh một tên tiểu sắc quỷ như ngươi chỉ cần tay cô nương.

Rồi nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài, hướng về phía giữa phố.

Lương Tiêu thấy thân thủ cô ta cao minh, trong lòng cũng ón lạnh, nhưng làm sao cũng nuốt không trôi cục tức trong cổ họng, liền nhảy theo ra ngoài cửa sổ. Cô gái đó đang trên không bỗng thấy Lương Tiêu đuổi theo thì cười khúc khích rồi huýt sáo một tiếng, chỉ nghe tiếng vó ngựa vang lên rồi một

con ngựa trắng bắt ngờ từ góc phố chạy ra, không nghiêng không lệch đỡ lấy cô ta. Cô gái áo xanh giục ngựa chạy mấy trượng rồi quay đầu cười nói:

- Tiểu sắc quý, ngươi dám đuổi theo ta không?

Lương Tiêu đã chậm mất một bước, đành roi mặt đường, cao giọng nói:

- Đuổi thì đuổi! Sợ ngươi sao?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Cần thận chạy gãy cái chân chó của ngươi.

Nói xong liền giục ngựa chạy trên đường, người đi đường đều kinh hãi né tránh, không ngờ cô gái áo xanh đó kỹ thuật cưỡi ngựa rất tinh diệu, gặp vật thì né tránh, gặp người thì nhảy vọt qua, xuyên qua trên con đường hẹp đó mà không xô phải bất kỳ ai.

Lương Tiêu chạy được gần hai mươi bước thì nghe thấy con ngựa trắng đó hí vang một tiếng ở đầu phố rồi biến mất. Đuổi theo đến chỗ ngoặt thì bốn phía đều không thấy ngựa, y không cam lòng liền túm một hán tử bán bánh bột lọc tra hỏi thì mới biết nó đã chạy về hướng đông rồi. Y liền đuổi theo về hướng đông, đuổi được chừng hai dặm bỗng thấy cô gái áo xanh đây về ung dung đang cưỡi ngựa đi chậm rãi, đang đi gần tới đầu một cây cầu. Lương Tiêu liền rào bước chặn trước mặt. Còn cách ba trượng, cô gái áo xanh đã nhìn thấy y, liền cười hi hi nói:

- Tiểu sắc quý, chưa nản lòng hả?

Lương Tiêu hừ lên một tiếng tức giận, chân cẳng guồng mạnh. Cô gái áo xanh mỉm cười, chỉ cầm dây cương lên, con ngựa trắng đã hiểu ý, lập tức khởi thế, bốn vó giậm mạnh, liền như sao băng nhảy vọt qua mặt sông khoảng năm trượng sang bờ bên kia, rồi không ngừng lại mà tiếp tục tiến vào một ngõ nhỏ.

Lương Tiêu nhìn đến há hốc miệng, nhưng không nản lòng, cũng rào bước đuổi theo, quanh qua rẽ lại một lúc cũng tới được ngõ đó, chỉ thấy con phố dài vô cùng đông đúc, hai bên đường đều là hàng quán, gấm vóc vàng ngọc nhìn hoa cả mắt, còn có rất nhiều tôm cá bắt từ hồ về, đang nhảy tanh tách như mời gọi người mua.

Lương Tiêu nhìn vọng xung quanh, mắt chợt sáng lên, chỉ thấy con ngựa trắng đó đang đứng trong một bầy ngựa, đang đứng nghỉ ngơi ở đầu phố, bên cạnh nó là một túr lâu nhìn ra mặt nước, khí thế hoành tráng.

Lương Tiêu đi đến trước lầu, chợt nghe cô gái áo xanh cười khanh khách nói, cô ta nói:

- Tiểu sắc quý, chân của ngươi cũng nhanh đấy!

Lương Tiêu định thần nhìn qua, chỉ thấy cô ta đang ngồi gần một cửa sổ bên sông, một tay chống cằm, một tay nghịch những cành liễu trên cái mũ đội đầu. Lương Tiêu thấy trong lầu có rất nhiều người mà lại bị liên tục gọi là tiểu sắc quý, bất giác mặt đỏ đến mang tai, vội nói:

- Nha đầu trộm cướp kia, việc gì mà suốt ngày ngươi gọi ta là tiểu sắc quý vậy?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Ngươi không cần phải giữ mặt, vào lầu xanh tìm kỹ nữ không phải là tiểu sắc quý thì là cái gì?

Cô ta có ý bôi nhọ Lương Tiêu nên nói ra rất to, nam tử trong túr lâu đều quay đầu nhìn qua, miệng mỉm cười, ánh mắt lại đầy thâm ý khiến cho vừa thẹn vừa giận.

Chợt nghe một giọng sang sảng cười nói:

- Cô nương nói sai rồi, người mà không phong lưu thì uống làm kẻ thiếu niên. Vị tiểu ca tuổi còn nhỏ, chính là trong tuổi phong lưu, vào lầu xanh tìm kỹ nữ thì có gì là không được. Tuy nói phóng túng là thuộc tính cách nhưng cũng phải sống cho thung dung tự tại chứ.

Lương Tiêu trong lòng cảm kích, đưa mắt nhìn sang thì thấy ở góc lầu có gần mười tráng hán ngồi ở hai chiếc bàn, người nào cũng quần áo gọn ghẽ, mặt đầy râu, bên người đủ loại cung cứng tên dài, tỏa ra sát khí. Người vừa nói là một trung niên hán tử cao to trong đám đó, cho dù đang ngồi cũng cao hơn người khác một cái đầu, đội mũ tre mặc áo gấm màu lam đã chuyển sang xanh, mặt hồ râu báo, lông mày kéo dài tới tận tóc mai, khóe mắt khắc sâu mấy nếp nhăn đầy vẻ phong sương.

Cô gái áo xanh nhìn hán tử, hừ lạnh nói:

- Tự lo việc thôi tha của ngươi đi.

Giọng cô ta như tiếng chuông bạc, vì vậy dù mờ miệng chửi người mà cũng rất dễ nghe. Đám hán tử nghe vậy đều có vẻ giận dữ, nhưng hán tử áo lam kia lại không tức giận, cười nói:

- Được lắm, được lắm, cứ coi như Nhan mỗ nhiều lời, có điều người khác trên hoa gheo nguyệt thì liên quan gì tới cô nương.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Gặp việc bất bình trên đường thì ai chịu bỏ qua. Hừ, bọn đàn ông thói tha các người cậy có chút tiền bản thù liền không coi đàn bà, con gái ra gì.

Hán tử áo lam kia cười nói:

- Không đúng, từ xưa đến nay trên trời dưới đất đều có luật lệ, nam nữ khác nhau, nữ nhân lưu lạc đến chỗ trắng hoa đỏ cũng là ý trời như vậy, không thể cưỡng lại được.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Nói nghe hay lắm, sao không đem những lời đó về mà nói với mẹ người?

Lời này của cô độc ác vô cùng, hán tử áo lam cho dù dày công hàm dưỡng cũng không khỏi biến sắc, một hán tử ngồi bên cạnh liền rít lên:

- Lão xược.

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Lão xược? Hừ, ta có lão xược thế nào thì cũng còn hơn nhiều đám rắm thối các người.

Cô ta vẫn chưa dứt lời, đám hán tử đã tức giận đến xanh mặt. Mấy người liền định đứng dậy, hán tử áo lam kia bỗng xua tay, ha ha cười nói:

- Bỏ đi, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đâu phải như đám đàn bà con gái.

Nói xong liền cầm bình rượu lên tự rót tự uống một chén. Những hán tử còn lại thấy đầu lĩnh như vậy cũng đành lần lượt ngồi xuống.

Cô gái áo xanh đã chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên thấy đối phương lại khuất phục, liền đắc ý trong lòng. Lại quay sang phía Lương Tiêu cười nói:

- Tiểu sắc quỷ, nói gì đây? Người có phải là đại trượng phu không? Có muốn giống đám đàn bà con gái như ta không? Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu nghe hai người đối đáp, trong lòng không ngớt tán đồng những gì hán tử áo lam kia nói, còn đang trầm ngâm chưa quyết thì bỗng nghe cô gái áo xanh khiêu khích như vậy, quả thật không thể nhẫn nại được nữa, lại nhìn cục diện bên trong lâu liền nói:

- Có bản lĩnh thì ra ngoài động thủ, nếu không sẽ làm hỏng bản ghé.

Cô gái áo xanh cười nói:

- Người có bản lĩnh thì sao không tiến vào? Đứng ỉ trước cửa như vậy, người khác sẽ nghĩ người đang canh cửa đó!

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nghĩ lại, lập tức nổi giận: “Được lắm, đứng canh cổng, chẳng phải là chủ ta là chó canh cổng sao?” Vừa tức vừa vội, liền xông thẳng vào cửa đến trước mặt gái áo xanh.

Cô gái áo xanh không đợi y ra tay, đã cười hi hi nói:

- Đùng vội, cô nương hiện giờ muốn rượu, không có hứng đánh nhau!

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Đâu phải do người quyết định.” Liền đập mạnh tay lên bàn của cô ta, nói:

- Trước hết trả lại túi tiền của ta, những món nợ khác ra ngoài tính sau.

Cô gái áo xanh cười nói:

- Người bồi tiếp ta uống mấy chén thì ta trả lại túi tiền của người.

Lương Tiêu thấy cô ta không có gì hoảng hốt lại càng tức giận, chỉ muốn động thủ, nhưng thấy bộ dạng tươi cười yêu kiều của cô ta lại cảm thấy có thắng cũng chẳng về vang gì. Trong lúc do dự chưa quyết, lại nghe hán tử áo lam cười nói:

- Tiểu huynh đệ, uống thì uống, có mỹ nhân bồi tiếp mà không uống chẳng đáng tiếc ư? Truyện "Côn Luân " Truyện "Côn Luân "

Cô gái áo xanh cười nói:

- Đùng đấy, cuối cùng người cũng nói được một câu tiếng người.

Cô không lúc nào quên châm chọc đối phương, nhưng hán tử áo lam vẫn giữ được trầm tĩnh, chỉ cười nhạt rồi cầm chén rượu trong tay uống cạn.

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Tặc nha đầu này cứ cười cười nói nói, nếu ta nóng giận động thủ thì chẳng phải sẽ bị người ta cười cho là hề hèn sao? Hừ, uống rượu thì uống, xem người còn giờ được trò gì?” Liền ngồi xuống. Cô gái áo xanh cười nói :

- Biết nghe lời đấy.

Rồi gọi một bình rượu, rót đầy chén cho Lương Tiêu, yêu kiều nói:

- Mời.

Nói xong cầm chén uống cạn. Lương Tiêu thấy cô ta uống đầy vẻ hào khí, cũng không chịu thua kém, một hơi cạn chén. Cô gái áo xanh đỏ lại rót đầy một chén rượu, cười nói:

- Tiểu nhị, trong quán có đàn không?

Tiểu nhị đỏ cười nói:

- Sao lại không có, bản quán không chỉ có rượu ngon nhắm tốt mà các loại nhạc khí cũng đều có đủ.

Liền quay vào lấy ra hai cái đàn làm bằng gỗ hồng đưa cho cô gái áo xanh. Cô gái áo xanh lại đưa cho Lương Tiêu. Lương Tiêu ngỡ ngàng không hiểu, tiện tay nhận lấy rồi nói:

- Làm gì vậy? Nhờ ta dùng đàn đánh vào mông nguoi hả?

Cô gái phì một tiếng, rồi lại cười khúc khích nói:

- Tiểu sắc quý, nguoi đã cùng cô nương uống rượu thì hãy mau hát một bài cho cô nương nghe giải sầu. Ừm, vậy thì hát cái gì mà “Mở lòng đối với người không hề hối hận, vì người mà thân mình tiêu tụy”...

Hán tử áo lam nghe đến đó cười hắc một tiếng, cao giọng nói:

- Quả là nha đầu độc ác.

Lương Tiêu tức đến lông mày dựng ngược, đập cây đàn vỡ thành bốn mảnh rồi rít giọng nói:

- Tặc nha đầu, nguoi tưởng ta thật sự không dám đánh nguoi sao?

Cô gái áo xanh vẫn ngồi im bất động, nhăm nhắng nói:

- Sao hả? Nguoi có thể gọi những nữ tử đó ra uống rượu hát ca để mua vui cho nguoi, tại sao ta lại không thể gọi nguoi uống rượu hát ca mua vui chứ? Nguoi hát hay không? Nếu không hát thì đừng mong ta trả lại túi tiền nhé.

Lương Tiêu tức giận nghiêng răng, vừa định phát tác thì bỗng nghe ngoài cửa có một giọng khàn khàn nói:

- Chủ thượng, đây là “tử lâu say không về” rồi.

Lương Tiêu cảm thấy quen quen, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn ra liền vô cùng kinh hãi. Không ngờ ngoài cửa có một người đang đứng, toàn thân mặc đạo bào màu hồng, đội mũ kim quan, chính là Hoá Chân Nhân. Bên cạnh hắn còn có ba người là Thoát Hoan, Cáp Lý Tư và A Than tôn giả. Lương Tiêu tim đập thình thịch: “Không ổn rồi, đúng là oan gia ngõ hẹp. Bọn chúng có bốn người, ta chỉ có một người, ít không địch lại nhiều.” Nghĩ tới đó liền nhìn ngang nhìn ngửa tìm đường chạy trốn.

Hoá Chân Nhân chỉ vào đôi câu đối trước cửa, cười nói:

- Chủ thượng nhìn này, câu đối này có chỗ nào tuyệt diệu?

Thoát Hoan nhìn câu đối rồi lắc đầu ngâm:

- “Khuyến quân canh tiến nhất bôi tửu, Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu” (Khuyến người hãy cạn chén son, Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan), ừm, mấy chữ này hả, cũng khá đẹp đó!

Hoá Chân Nhân cười nói:

- Chữ đương nhiên là đẹp, nhưng trong câu đối này có chỗ bí mật khác, chủ thượng nhìn lại xem!

Thoát Hoan trầm ngâm một chút rồi vỗ tay nói:

- Đúng vậy, quả nhiên là có bí mật khác. Câu đối phía trên lấy từ câu “Khuyến quân canh tiến nhất bôi tửu, Tây xuất Dương quan vô cố nhân” (Khuyến người hãy cạn chén son, Dương Quan tới đó không còn ai quen) trong bài “Dương quan tam điệp” (Ba lần Dương Quan) của Vương Duy; còn câu phía dưới là câu cuối “Hô nhi tương xuất hoán nữ tử, Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu” (Rượu ngon cạn chén vui chung, Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan) trong bài “Tương tiến tửu” (Mời uống rượu) của Lý Thái Bạch. Ha ha, không ngờ có thể đem hai câu thơ nổi tiếng ghép thành một câu đối, hiếm thấy, thật hiếm thấy.

Hắn giải được điều bí ẩn trong câu đối liền phe phẩy quạt giấy, đắc ý vô cùng.

Cô gái áo xanh vốn nghĩ rằng Lương Tiêu sẽ tức giận nên chuẩn bị để đánh nhau một trận, ai ngờ Lương Tiêu lại cúi đầu cụp mắt, còn không phát ra tiếng động nào, bất giác thâm cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ cho là Lương Tiêu đuối lý, không tìm ra lời để đối đáp, bất giác thấp giọng cười rồi nói:

- Thôi được, tiểu sắc quỷ ngươi tạm thời hãy rút đi! Lần này bản cô nương trong lòng vui vẻ nên tha cho ngươi một lần, nếu không, hừ, đã đánh cho ngươi xuống Thái Hồ cho rửa ăn rồi.

Lương Tiêu ngước mắt lên, cười nhạt nói:

- Con rửa có phải là cha ngươi không mà ngươi hiểu kính nó như vậy?

Cô gái áo xanh hừ một tiếng, nói:

- Được lắm, ngươi dám chửi xỏ ta hả?

Lương Tiêu nói:

- Ta hỏi con rửa có phải là cha ngươi không, sao lại là chửi ngươi? Chẳng lẽ nó thực sự là cha ngươi ư?

Cô gái áo xanh biết đã trúng kế, không thể chịu được yêu kiều hét lên:

- Đánh rắm, ai là cháu đích tôn của loài rửa chứ?

Lương Tiêu cười khẩy nói:

- Ngươi đương nhiên không phải là cháu đích tôn của loài rửa, mà ngươi là cháu gái của loài rửa.

Cô gái áo xanh lúc chiếm được ưu thế thì ung dung tự tại, lúc thất thế lại vô cùng nóng giận, lập tức đứng dậy đập bàn quát lớn:

- Tiểu sắc quỷ, chán sống rồi hả?

Đúng lúc định động thủ thì bỗng nghe bên ngoài từ lâu có tiếng ngựa hí, cô gái áo xanh run lên, không để ý tới Lương Tiêu nữa mà phi thân ra ngoài từ lâu hét lên:

- Kê nào dám động vào ngựa của ta?

Nguyên lai Thoát Hoan thấy con ngựa trắng này đẹp để liền bảo A Than tôn giả kéo qua để xem xét, ai ngờ con ngựa trắng đó sức khỏe kinh người, A Than không kéo được mà còn bị nó đẩy sang một bên. A Than vừa định vận thần lực thì bỗng thấy bóng xanh lướt qua, cô gái áo xanh đã chống nạnh đứng trước mặt.

Thoát Hoan cười khan nói:

- Hoá ra là ngựa của cô nương, ha ha, ta thấy ngựa không buộc dây cương, còn tưởng là ngựa không có chủ!

Người Mông Cổ vốn lấy ngựa để bình thiên hạ, rất thích ngựa hay ngựa quý, Thoát Hoan tuy là hoàng tộc tôn quý nhưng cũng không ngoại lệ. Có điều giữa ban ngày ban mặt nên không dám hành động lỗ mãng, chỉ nhìn con ngựa trắng đó nuốt nước bọt, luôn miệng nói:

- Ngựa tốt! Ngựa tốt!

Nói xong cười ha ha vài tiếng rồi đem thuốc hạ đi vào trong, đối mặt nhìn hán tử áo lam kia liền nhũn mỳ, ánh mắt có vẻ khiếp sợ, sau đó lại như không có chuyện gì, ngồi xuống một chỗ. Hán tử áo lam kia ngược lại không thêm ngược mắt động mỳ, chỉ thần nhiên uống rượu.

Cô gái áo xanh đợi bốn người đi vào trong thì ôm cổ con ngựa trắng, nhẹ giọng nói:

- Yên chí, vừa rồi bị kẻ xấu trêu chọc phải không? Đợi ta giúp ngươi rửa nhục nhé!

Vừa quay người thì lại thấy Lương Tiêu bước ra cửa gọi mình:

- Định chạy hả?

Cô gái áo xanh đang lúc giận dữ, liền tức giận nói:

- Tiểu sắc quỷ rút ra!

Tay áo xanh phất lên, Lương Tiêu liền cảm thấy một cổ hàn khí tràn đến, cả người như đứng trong hồ băng, bất giác kêu oái lên rồi bước lùi nửa bước, run run nói:

- Ngươi... ám toán hại người!

Cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Ngươi chưa chết cứng còn là may, hừ, ta biến ngươi thành một cột băng đông cứng, để xem ngươi còn lải nhải được không?

Lương Tiêu vô cùng tức giận, vung tay định xuất chiêu thì đột nhiên có một cánh tay chặn lại, đẩy y ra. Lương Tiêu quay đầu nhìn lại thì ra là Minh Quy. Lương Tiêu nói:

- Minh lão nhi, ông đến rồi đây à? Tại sao không để ta giáo huấn cô ta?

Minh Quy cười nói:

- Cái phát tay vừa rồi của cô ta chính là “Băng Hà huyền công”, nếu đánh thực sự thì ngươi không phải là đối thủ đâu.

Cô gái áo xanh nghe vậy liền quay đầu lại cười nhạt nói:

- Lão già nhà ngươi cũng có chút hiểu biết đó!

Minh Quy cười hắc hắc rồi lờ lững ngồi xuống bên mình. Thì ra lão ta ngoài miệng nói không đi nhưng luôn âm thầm theo dõi, đến lúc nhìn ra môn phái của cô gái áo xanh, sợ Lương Tiêu thua thiệt nên mới ra mặt.

Lương Tiêu trong lòng không phục nhưng bị Minh Quy giữ chặt không thể cựa quậy, đang bức tức thì bỗng thấy cô gái áo xanh đó rào bước về phía Thoát Hoan rồi ngồi xuống ngay bên trái hắn, liền nghĩ thầm “Nha đầu này có vẻ muốn tìm tên vương tử Mộng Cổ kia gây sự thì phải! Hừ, chó lại cắn chó thôi.” Thoát Hoan gọi tiểu nhị lại, cười ha ha nói: Truyện "Côn Luân "

- Nơi này của các ngươi gọi là “say cũng không về”, vậy chắc là có rượu ngon rồi?

Tiểu nhị tươi cười đáp:

- Rượu ngon quả không ít, có điều không biết khách quan muốn uống rượu ngon bình thường hay... hay là “rượu ngon tuyệt đẹp”

Thoát Hoan ngạc nhiên nói:

- Ta mới nghe nói tới rượu tuyệt ngon, còn rượu này lại gọi là tuyệt đẹp, không biết có nguyên nhân ra sao?

Tiểu nhị cười nói:

- Cái... cái rượu tuyệt đẹp này là lấy theo tên của mỹ nhân, gọi là “ngũ mỹ nhân tửu”!

Thoát Hoan vỗ tay cười nói:

- Tuyệt lắm, ta chỉ nghe nói núi Thái Sơn có “Ngũ đại phu tửu” nhưng lần đầu tiên nghe nói tới “Ngũ mỹ nhân tửu”, uống rượu như thưởng thức mỹ nhân, ha ha, thống khoái, thống khoái. Có điều “Ngũ đại phu tửu” kia là vì từng che mưa cho Tần Thủy Hoàng nên mới vang danh, còn “Ngũ mỹ nhân tửu” này thì dựa trên chuyện gì?

Tiểu nhị cười bồi nói:

- Nói ra thì cũng chẳng có gì kì diệu cả, loại rượu này... vốn theo cách nấu rượu “Nữ nhi hồng” của Thiệu Hưng, nhưng so với “Nữ nhi hồng” chôn mười tám năm có chỗ không giống, loại “Ngũ mỹ nhân tửu” là được chôn năm lần của mười tám năm, chẳng phải là năm... năm cô gái đẹp trang điểm đẹp để chờ gã chồng sao?

Nguyên theo phong tục của người Giang Nam, khi sinh con gái liền cất mấy vò rượu rồi chôn xuống đất, đợi con gái lớn lên lấy chồng thì mới đào lên để thết khách chia vui, vì vậy thời gian chôn thông thường là mười tám năm. Thoát Hoan sống ở phương bắc đã lâu, tuyệt không hiểu “Nữ nhi hồng” là như thế nào, nhưng cũng giả vờ như hiểu rõ, vỗ tay khen ngợi. Chợt nghe cô gái áo xanh cười nhạt nói:

- Năm lần mười tám năm, phải là bà chín mươi tuổi rồi, ta thấy phải gọi là “rượu bà lão”!

Thoát Hoan cười ha ha nói:

- Cô nương không biết đấy thôi, rượu phải lâu mới ngon, nữ nhân phải trẻ tuổi mới tốt, phải giống như cô nương đây mới có thể làm nam nhân vui lòng.

Hắn tự cho lời vừa nói là cao siêu nên không kim được phe phẩy quạt giấy đắc ý cười lớn.

Lúc này tiểu nhị đã bung một vò “ngũ mỹ nhân tửu” lên, chưa đến gần mà mùi rượu mê người đã bay tới. Lúc đi qua trước mặt cô gái áo xanh, cô ta đột nhiên thò chân ra, tiểu nhị không nhìn thấy, lập tức vấp phải lão đảo, vò rượu vọt khỏi tay, cô gái áo xanh liền đưa tay ra bắt lấy. Tiểu nhị vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, hét lên be be:

- Nữ... nữ khách quan làm gì vậy?

Cô gái áo xanh nói:

- Chẳng lẽ rượu này chỉ cho nam nhân uống, không cho ta uống sao?

Tiểu nhị nói:

- Cô nương... cô nương có bảo tôi đâu!

Cô gái áo xanh nói:

- Lúc này ta không muốn uống, bây giờ lại muốn uống!

Tiểu nhị vốn đã nói lấp, hiện giờ khẩn cấp lại càng lấp bấp hơn:

- Khách... khách quan, cô... sao chẳng có đạo lý gì thế!

Thoát Hoan cố ra độ lượng, phe phẩy chiếc quạt nói:

- Không sao, không sao, vò rượu đó coi như tại hạ mời cô nương vậy, mọi người hãy làm bạn của nhau đi!

Cô gái áo xanh vuốt ve vò rượu, cười nói:

- Ai thêm làm bạn với người chứ? Ta không uống nữa, đỡ lấy!

Liền phát tay áo, đem vò rượu ném thẳng vào phía A Than. A Than thấy bình rượu bay đến vừa nhanh vừa mạnh, chỉ mỉm cười vận khí vào bay tùy tiện tiếp lấy, không ngờ vò rượu đó đột nhiên lại vỡ thành mấy mảnh, bắn ra bốn phía. A Than sợ bị rượu đổ vào mặt làm mất cả uy danh nên vội biến chiêu thành quyền, dùng ấn quyết đánh ra. Nếu là rượu bình thường thì sẽ bị quyền đó sẽ đánh văng ra, cho dù có bắn vào người cũng không bị thương, nhưng quyền đó của A Than lại nghiễm nhiên đánh trúng một khối băng. Chiêu băng va chạm, băng vỡ ra thành từng mảnh, những người ngồi quanh bàn đều không kịp né tránh, mảnh băng bắn lên da thịt đều đau đớn vô cùng.

Nguyên cô gái áo xanh vốn luyện “Băng Hà huyền công” có thể biến nước thành băng, cô ta đoạt lấy vò rượu của tiểu nhị xong liền tận dụng lúc nói chuyện để vận cộng, biến rượu trong vò thành băng rồi chấn vỡ cái vò, sau đó phát tay một cái thì vò rượu liền vỡ ra, A Than không biết điều đó nên trúng một vò đau. Truyện "Côn Luân "

Cô gái áo xanh mưu kế thành công liền cười nhẹ nói:

- Vò “bà lão chết công” đó mùi vị thế nào?

Nói chưa dứt lời đã phi thân chạy ra cửa, đột nhiên trước mắt có bóng người thoáng qua, Lương Tiêu đã chặn ở trước mặt. Cô gái áo xanh không ngờ y lại phá rồi đứng lúc quan trọng nhất, liền tức giận tràn đầy gầm lên: Truyện "Côn Luân "

- Chó khôn không chặn đường.

Rồi dùng chiêu “Lưu Phong Hồi Tuyết”, ngọc chuông nhẹ nhàng đánh ra. Minh Quy kêu lên:

- Tiểu tử cẩn thận, đó là “Phiêu Tuyết Thần Chuông” của Đại Tuyết Sơn.

Lương Tiêu đã từng ném mùi, biết chiêu đó lợi hại liền dùng ra “Mai hoa bệ” trong “Tam Tài Quy Nguyên chương” tránh khỏi chuông đó rồi cười nói:

- Chó khôn thì giữ cửa, còn chó ngu đi cắn người.

Cô gái áo xanh mắng chửi:

- Đánh rắm, người mới là chó ghê! Mau tránh ra cho ta

Lương Tiêu cười hi hi nói:

- Chó ghê thì chó ghê.

Vừa nói vừa tránh né đòn tấn công của cô ta, đột nhiên người lão đảo một cái, dùng ra chiêu “Nhân Tâm Hoàng Hoàng” trong “Tam Tài Quy Nguyên chương”. Chiêu này xử ra đột ngột mà xảo diệu, cô gái áo xanh không lưu tâm một chút, suýt nữa đã để y thừa cơ lao vào lòng, lập tức phải lùi lại không ngừng. Lương Tiêu thừa thế đang ngã xuống liền lăn luôn xuống đất, cô gái áo xanh vừa giơ chân lên đá vừa hét:

- Ta đá con chó rơi xuống nước nhà người.

Nhưng Lương Tiêu lẫn lộn lại không phải là cách lẫn lộn bình thường mà là chiêu “Chức Long Nhập Miên” trong “Đại thần cảnh” của võ học trong thạch trận. Truyền thuyết nói rằng Chức Long là đại thần chuyên cai quản vào ban đêm, ông ta ở một nơi rất thâm sâu âm u, lúc ông ta mở mắt ra thì đó là ban ngày, còn lúc ông ta khép mắt lại thì lại là lúc ban đêm, hô hấp của ông ta hóa thành cuồng phong, tiếng ngáy hóa thành sấm rền, vì vậy chiêu này uy lực rất mạnh mẽ, trong lúc lẫn lộn vẫn tiềm ẩn sát cơ. Cô gái áo xanh vừa xuất cước đã thấy từ bắp chân trở xuống bị cuốn chặt, lập tức vội vàng rút chân về.

Lương Tiêu cười ha ha, chiêu biến thành “Trần Đoàn cao ngoạ” (Trần Đoàn ngủ dài), “Chung Ly túy chẩn” (Chung Ly say nằm), “Trang Sinh mộng điệp” (Trang Sinh mơ bướm), “Thích Già nhập diệt” (Thích Ca nhập định), lẫn lộn như rồng như rắn. Cô gái áo xanh xuất cước đá không được, cúi người xuống đánh cũng không xong, lại không thể cũng lẫn lộn như ý, nhất thời thật không biết đối phó thế nào với loại võ công vô lại này.

Thoát Hoan sớm đã dẫn người xông lên. Lương Tiêu sáu năm trước chỉ là một đứa trẻ, hiện giờ thân hình đầy đủ, mặt mũi cũng thay đổi, bốn người nhất thời không ai nhận ra. Ba người A Than thấy Lương Tiêu đã xuất thủ nên đều tự trọng thân phận mà đứng ngoài xem, có điều bọn họ đều là kẻ từng trải, nhìn tình hình không khỏi ớn lạnh: “Tiểu tử này xuất chiêu thức khôi hài vô lại nhưng thực ra lại đều là võ học đỉnh cao, đáng tiếc là công lực không đủ nên khó mà chiến thắng.”

Cô gái áo xanh bị chiêu thức vô lại của Lương Tiêu làm cho quay mòng mòng, tức giận mặt mày, đột nhiên nhảy lùi lại phía sau, gầm lên:

- Có bản lĩnh quang minh chính đại thì đứng lên giao đấu! Không được dùng chiêu thức chó má vô lại đó.

Lương Tiêu nói:

- Được thôi.

Liền cười hi hi, chống tay trái, lấy hai chân làm trục, bật người rời khỏi mặt đất, xoay người một cái, lập tức từ thế nằm trên đất biến thành đứng thẳng dậy. Chiêu đó chính là “Đà Loa công” trong Hắc Thủy võ công, nguyên lý giống như đứa trẻ đang chơi quay, con tay đầu tiên nằm trên mặt đất, nhưng chỉ cần có ngoại lực tác động, dùng dây kéo hai vòng thì càng quay càng nhanh rồi đứng hẳn lên. Mọi người thấy Lương Tiêu lộ ra công phu đó, bất kể là địch, là bạn hay là khách uống rượu bằng quan đều cảm thấy vô cùng thích thú, đồng thanh tán thưởng. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu cười ha ha, vái chào cảm ơn mọi người, bỗng nhìn tới đám người Thoát Hoan liền nghĩ thầm: “Không ổn, ta chỉ cảm đầu tranh chấp với nha đầu này, nếu cứ giữ chặt cô ta không thả ra thì chẳng phải là tiếp tay cho bọn ác nhân này sao?” Cô gái áo xanh thấy võ công của y có chỗ thú vị, không kìm nổi cười khanh khách rồi tiện thể châm biếm nói:

- Chó cũng học người đứng lên ư?

Lương Tiêu cười nói:

- Ta quên mất!

Lại tỏ vẻ muốn lẫn lộn ra đây. Cô gái áo xanh tức giận nói:

- Không được vô lại!

Rồi sợ y lại đem lại “Vô lại chó má quyền” ra, liền vội sử chiêu “Tuyệt Mãn Yên Sơn” vung chưởng đánh tới, chiêu đó không chỉ có hàn khí nặng nề mà còn đem theo kinh lực hùng mạnh đáng sợ, chưởng còn cách tám xích mà quần áo Lương Tiêu đã bị chưởng lực thổi bay phấp phới. Khí thế tung hoành của chưởng này giống như trong thơ của Lý Thái Bạch có nói: “Nhật nguyệt chiếu chi bất cập thủ, duy hữu bắc phong hiệu nộ thiên thượng lai, Yên Sơn tuyết hoa đại như tịch, phiến phiến xuy lạc Hiên Viên đài” (Trời trăng ánh chôn này chẳng, Chi nghe gió bắc hung hăng thổi gào. Núi Yên Chi tuyết rơi như bão, Đài Hiên Viên sự đổ tung bay.)

Mọi người thấy thanh thế như vậy đều biến sắc, không ai ngờ trước đó cô gái áo xanh chưa dùng toàn lực, lúc này mới dùng đến tuyệt kỹ bình sinh. Minh Quy cũng từ từ đứng dậy, lông mày nhíu chặt. Nhưng Lương Tiêu không hề hoảng hốt, vòng tay cười nói:

- Mát quá, mát quá!

Rồi dùng ra một chiêu “Thiên Toàn Địa Chuyển” nghênh đón chưởng phong bắt đầu xoay tròn kia.

Trong nháy mắt, cô gái áo xanh đã chạy vòng rất nhanh quanh Lương Tiêu, song chưởng như tuyết lượn tầng không, đánh ra sáu chưởng. Lương Tiêu tiếp liền sáu chưởng đó, cô gái áo xanh cảm thấy trong chưởng lực của y có hàm chứa âm kinh, tuyệt đối chẳng khác gì nội kinh của phái mình, trong lòng ớn lạnh: “Tiểu tử này cũng biết ‘Phiêu Tuyết thần chưởng’ ư?” Cô không biết chiêu “Thiên Toàn Địa Chuyển” chuyên dùng để mượn lực, mười phần hàn kinh của cô đã bị Lương Tiêu mượn mất hai phần rồi dùng thế xoay tròn để trả lại đường cũ.

Cô nương áo xanh đó có nội lực tinh tế cường mạnh, Lương Tiêu dù có cách mượn lực nhưng vẫn phải chịu lực tấn công, vừa đấu vừa lùi, trong nháy mắt đã lùi đến còn cách Hoà Chân Nhân sáu xích. Cô gái áo xanh không ngừng bị Lương Tiêu trêu ghẹo, càng đánh càng tức giận, đánh đến chưởng thứ bảy thì đột nhiên vận toàn bộ công lực lên. Vừa định đánh ra thì đột nhiên nghe Lương Tiêu cười nhẹ, trước mắt hoa lên rồi Lương Tiêu đột nhiên biến mất, nhưng chưởng lực của cô ta đã không còn thu lại kịp, đánh thẳng vào hướng Hoà Chân Nhân. Ý nghĩ lướt qua trong đầu, cô gái áo xanh bỗng thừa cơ đẩy thẳng chưởng đánh vào Hoà Chân Nhân. Hoà Chân Nhân vốn đang giữ cửa lớn để đề phòng cô ta chạy thoát, thấy tình trạng này hoàn toàn ra ngoài dự liệu, đành phải gượng chưởng lên đỡ, nhưng trong lúc ngăn ngừa nội lực chỉ kịp vận được bốn thành. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy kinh lực của đối phương như băng đao tuyết kiếm, xuyên qua chưởng của mình tống vào, tức thì kêu loát một tiếng rồi ngã lăn ra. Hơn nữa ông ta lấy “lửa” làm chủ, bị chưởng đó đánh cho như bị tắt ngấm, trong tim lạnh buốt, mặt trắng bệch, răng đánh vào nhau lách cách không ngừng.

Cô gái áo xanh một chường phá được chường ngại chặn cửa liền tung mình nhảy ra ngoài, cười hi hi vừa định nhảy lên ngựa thì bỗng nghe bên tai một tiếng gầm rì quyền kinh của A Than đã đánh tới như trời giáng. Cô gái áo xanh cả

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tứ diện sở ca

Lương Tiêu trong lòng kinh ngạc, định thần lại một chút mới nhìn rõ, thì ra không phải cái chuông không lồ có chân mà là có người đội cái chuông khổng lồ ấy mà đi. Chỉ có điều chuông to người nhỏ, che lấp một nửa người y nên không nhìn thấy đầu mặt lưng eo đầu cả.

Cái chuông đó đến rất nhanh. Tiến đến gần thì người vác cái chuông đó lại là một hoà thượng lớn tuổi, thân hình hùng vĩ, mặt mũi hồng hào, râu tóc trắng như tuyết, ngũ quan đầy đặn, dáng vẻ hòa bình. Chỉ thấy một tay ông ta đỡ chuông, tay kia cầm một chiếc gậy gỗ mun, thân mình như sao băng thẳng đến trước tử lâu. Lương Tiêu nhìn thân hình vị hoà thượng này thấy rất quen nhưng nhất thời không thể nghĩ ra là đã từng gặp ở đâu rồi.

Lão hoà thượng đứng lại, nhìn những người xung quanh cười nói:

- Náo nhiệt! Náo nhiệt!

Giọng nói sang sảng, nói xong gậy gỗ lên đập vào chuông, chỉ nghe thấy vang lên “Bong” một tiếng chuông vang rền, những người xung quanh thì nhau bật tai lại. Lão hoà thượng gõ đến tiếng chuông thứ ba thì mọi người đã bỏ chạy tán loạn, chẳng còn một ai. Lão hoà thượng cười hi hi nói:

- Thanh tịnh hơn rồi!

Liền xoay tay đặt chiếc chuông xuống đất, gần như chặn hết cửa lớn của tử lâu. Ông chủ tử lâu thấy vậy kêu trời ầm ĩ:

- Đồ ngu, người đem cái cửa to dùng này vứt trước cửa quán của ta, không để cho ta làm ăn nữa hay sao?

Nhưng lại thấy khí thế ông ta ghê gớm nên ngoài miệng chửi bới mà không dám xông lên đánh.

Lão hoà thượng cười hi hi nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Hoà thượng nghĩ lấy sức, thuận đường muốn xin thí chủ bố thí chén rượu uống.

Lương Tiêu nghe câu nói này, trong lòng liền sáng tỏ:

- Ai ya! Là ông ta!

Nhận ra vị hoà thượng này chẳng phải ai xa lạ mà chính là tăng nhân vô cùng lợi hại năm xưa đã đấu cờ với Tần Bá Phù trong thung lũng. Tối hôm đó trời tối tăm, Lương Tiêu không nhìn rõ khuôn mặt ông ta, mặc dù biết rằng vị hòa thượng này tuổi tác không còn trẻ nhưng hoàn toàn không nghĩ tới ông đã già đến như vậy nên vô cùng kinh ngạc, lại thầm nghĩ: “Tại sao lại chỉ thấy có một mình lão, còn đứa bé hoà thượng đâu to tròn đâu rồi?” Liền nhìn khắp bốn phía nhưng không thấy đâu.

Ông chủ tử lâu vốn dĩ đang khó chịu, nghe những lời nói đó liền nói với vẻ chẳng từ tế gì:

- Không có không có, một giọt rượu cũng không có!

Vị hòa thượng cũng không bực tức, cười nói:

- Hoà thượng cứ một phần rượu là một phần khí lực, nếu không có rượu thì cái chuông này e rằng nhắc không nổi!

Ông chủ quầy rượu thấy ông ta vô lại như vậy, tức giận đến mờ mắt quay mòng mòng, vậy dám tiểu nhị nói:

- Đi, đi, khiêng chuông ra chỗ khác đi!

Bốn tên tiểu nhị liền tiến lên, đồng thời dốc sức đến nỗi đỏ mặt tía tai nhưng chỉ như chuồn chuồn đập cây. Lại có thêm hai người thực khách đến giúp đỡ, thử liền bảy tám lượt mà cái chuông đồng cũng chỉ lắc lư chút ít.

Một tên tiểu nhị tinh mắt thì thầm với ông chủ tử lâu:

- Trông giống cái chuông trong chùa Hàn Sơn tự!

Ông chủ quán lập tức mặt cắt không còn giọt máu. Chiếc chuông lớn của chùa Hàn Sơn nổi tiếng khắp thiên hạ, tương truyền chiếc chuông đó là do Thập Đắc thiền sư thời nhà Đường đúc, nặng đến ngàn cân. Trương Kế thời nhà Đường từng nói: “Thuyền ai đậu bến Cô Tô, Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San” (1), đủ thấy tiếng chuông vô cùng vang vọng. Tuy nhiên chùa Hàn Sơn cách thành mấy chục dặm, vị hoà thượng này lại đem cái vật ngu ngốc nhất trần đời này vác tới đây, đúng là không khác gì người thần. Ông chủ quán rượu khiếp sợ vạn phần, trong lòng liên tục kêu khổ.

Thoát Hoan nhìn thấy lão hoà thượng thần uy như vậy trong lòng có ý muốn dụ dỗ, liền vỗ tay cười lớn nói:

- Ta mời đại sư uống rượu, thế nào?

Lão hoà thượng liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi quen biết hòa thượng ư?

Thoát Hoan ngó ra, rồi lại cười:

- Dám hỏi pháp hiệu của đại sư?

Lão hoà thượng cười nói:

- Ngươi đã không quen biết hòa thượng, tại sao lại muốn mời hoà thượng? Người ta thường nói: “Vô duyên có tỏ ra cần, không phải là kẻ gian thì cũng là phường trộm cắp!”

Thoát Hoan nóng bừng mặt, gượng cười nói:

- Cái đó, cái đó, từ xưa anh hùng đồng cảm với anh hùng...

Lão hoà thượng không đợi hắn nói hết, ha ha cười nói:

- Đáng cười, đáng cười, trăm năm nay lang sói nắm quyền, nhai nhép hoành hành, anh hùng ở đâu chứ?

Câu nói này khiến Thoát Hoan không phục, cao giọng nói:

- Câu nói này của đại sư là rất không đúng. Thái tổ của nhà Đại Nguyên hùng tài đại lược, thôn tính biết bao nhiêu nước mà không tính là anh hùng hay sao?

Lão Hoà Thượng cười nói:

- Thiết Mộc Chân ư? Chẳng qua chỉ là loại chui đít chưa sạch, chó đại gặp người là cắn bừa thì coi là loại anh hùng gì?

Thoát Hoan đối với vị tăng tổ phụ này coi như thần thánh, nghe vậy thì vô cùng phẫn nộ, nhất thời quên mất sự lợi hại của hoà thượng, quát lên:

- Con lừa ngu xuẩn nhà ngươi dám nhục mạ tiên tổ...

Phát hiện lời liền lập tức im bặt. Lão hoà thượng liếc nhìn hắn, đắc ý cười không nói gì. Cáp Lí Tư thấy tình hình bất lợi vội vàng tiến lên một bước, chấp tay thi lễ với lão hoà thượng, nói:

- Dám hỏi đại sư có phải là Cửu Như thiền sư không?

Lão hoà thượng nhìn chiếc nhẫn đá quý rất to trên ngón tay giữa của hắn, cười nói:

- Đá Xà nhẫn ma? Ngươi là con trai của Hạ Xú Xà? Hắc, chẳng lẽ là da thịt hấn ngựa ngáy, còn muốn đến Trung Nguyên để ăn đòn ư?

Cáp Lí Tư da mặt co giật, trầm giọng nói:

- Gia phụ đối với lời đại sư năm đó vẫn luôn ghi nhớ không quên, từng nhiều lần dặn dò văn bối, nếu như gặp được đại sư thì nhấn rằng nhiều là năm năm, ít là ba năm, nhất định sẽ tới Trung Nguyên gặp đại sư.

Hắn ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp:

- Ông còn nói, đại sư lòng dạ rộng rãi, không như bọn văn bối kiến thức nông cạn.

Hắn biết rõ lão hoà thượng này thần thông quảng đại nên mới nói thêm câu nói đó để kiềm chế lão, tránh lão kiểm người của mình gây phiền phức.

Cửu Như cười ha ha, cây gậy gỗ mun đột nhiên vung lên, điểm hướng vào ngực Cáp Lí Tư. Cáp Lí Tư không ngờ ông ta không tự giữ thân phận, thần nhiên ra tay, vừa định né tránh thì ai ngờ dưới chân rung chuyển, cây gậy gỗ mun đột nhiên trầm xuống, tới bàn chân hắn thì vừa quét vừa hất. Cáp Lí Tư đứng không vững, thuận đà ngã lăn ra, cây gậy gỗ mun lại vung lên đập vào gáy hắn. Cáp Lí Tư cảm thấy lực nặng như núi, toàn thân không còn nghe

theo sự điều khiển của mình nữa, chỉ nghe “Bóp” một tiếng đã bị chiếc gậy gỗ ấn xuống đất, vỡ đầu chảy máu. Đám người Thoát Hoan thấy vậy đều mặt vàng như đất.

Cửu Như vẫn cười hi hi nói:

- Không phải cha ngươi nói sai mà là ngươi nhớ nhầm rồi. Người ta thường nói: “bóp những quả cà chua đã nát”, hoà thượng thích bắt nạt nhất chính là đám văn bối vô dụng như ngươi.

Cổ tay khẽ xoay, chiếc gậy hất vào cằm Cáp Lí Tư, Cáp Lí Tư không tự chủ được bay thẳng về phía Thoát Hoan. Hoà chân nhân và A Than hai người cùng tiến lên muốn đỡ lấy hắn, ai ngờ tay vừa chạm vào đều cảm thấy nặng như núi, đừng nói đến hai người bọn họ trên người đang có thương tích, cho dù không bị thương chút nào thì cũng không đứng vững được. Trong nháy mắt, cả hai người đều ngã ngửa ra phía sau, chỉ nghe một tiếng kêu thất thanh, ba người cân nặng hơn bốn trăm cân nặng nề đè lên người Thoát Hoan. Thoát Hoan lập tức kêu lên như lợn bị chọc tiết. Ba người kia mặt cắt không còn giọt máu, cố gắng vùng dậy rồi đỡ chủ nhân đứng dậy. Chỉ thấy Thoát Hoan đau đến răng cắn vào môi, , kiểm tra cẩn thận liền phát hiện ra gãy mất hai chiếc xương sườn. Ba người không dám chậm trễ, nhắc Thoát Hoan lên phòng đi tìm đại phu.

Chủ quán rượu thấy Cửu Như lợi hại như vậy, trong lòng càng lo sợ, lấy ra một bình rượu, sợ sệt nói:

- Cho ngươi! Uống hết rồi đi đi.

Cửu Như cười, như cá voi hút nước, một hơi uống uống rượu trong bình, rồi liếm mép nói:

- Rượu ngon, còn nữa không?

Chủ quán rượu vốn là một kẻ keo kiệt bủn xỉn nổi tiếng, nhìn thấy ông ta uống hết một bình rượu to như thế đã đau lòng ghê gớm, nghe vậy không kìm nổi giận chân gào lên:

- Làm gì có chuyện như vậy, làm gì có chuyện như vậy...

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng đã nói rồi, một phần rượu là một phần sức lực, hiện giờ bắt quá mới chỉ được nửa phần khí lực, sao nhắc nổi cái chuông kia?

Chủ quán rượu tức giận đến hai mắt trợn trắng, chỉ vào Cửu Như, lắp bắp nói không thành lời. Lương Tiêu không muốn nhìn thêm, đột nhiên lớn giọng nói:

- Lão hoà thượng, ông bản lĩnh cao cường, phải tìm đại cao thủ võ học để thi thố, ức hiếp một chủ quán rượu như vậy thì còn ra gì nữa?

Chủ tử quán nghe rất lọt tai, luôn mồm kêu đứng. Lão hoà thượng đưa mắt liếc nhìn Lương Tiêu rồi đưa bình rượu lên miệng dốc hai cái, nhưng không rơi ra lấy được nửa giọt, bất giác thở dài rồi đột nhiên dùng chiếc gậy gỗ hất một cái vào cái vòng đồng trên đỉnh chiếc chuông. Bong một tiếng, chiếc chuông đã bay lên hơn ba trượng rồi lại từ trên cao rơi xuống, kinh phong quét vào khiến người ta đau cả mặt, những người đứng quanh đều kêu lên sợ hãi, ôm đầu chạy toán loạn. Cửu Như dài bước tiến lên, đỡ lấy cái chuông ổn định trên vai, cười ha ha với Lương Tiêu:

- Tiểu tử, từ đây đến tử lâu nào là gần nhất?

Lương Tiêu bật cười nói:

- Được lắm, lại đi lừa rượu uống ư!

Cửu Như cười nói:

- Sai bét rồi, hoà thượng tuyệt không lừa rượu mà là xin bố thí! Không dùng cách này thì ai chịu cho hoà thượng酌 đầu rượu uống?

Lương Tiêu nghe thấy buồn cười, thầm nghĩ: “Vị hoà thượng này cũng thật thẳng thắn”. Chủ quán rượu trốn sau lưng Lương Tiêu, miệng hùm gan sứa nói: Truyện "Côn Luân "

- Làm gì có kiểu xin bố thí nào như thế này? Rõ ràng là trộm, là cướp...

Còn chưa nói hết, cô gái áo xanh đã túm lấy lưng áo ông ta đẩy sang một bên, cười nói:

- Lão hoà thượng, tôi mời ông uống rượu, được không? Truyện "Côn Luân "

Cửu Như dò xét năng ta một lúc rồi lắc đầu cười nói:

- Cô bé con, ngươi phải chăng cũng giống tên hoàng tử triều Nguyên kia, có mưu đồ gì? Có chuyện phải nói trước, rượu thì vẫn uống nhưng hoà thượng ta không đòi nào nghe theo lời ngươi.

Cô gái áo xanh mỉm cười: Truyện "Côn Luân "

- Ông vừa già vừa xấu, quý mới có mưu đồ với ông! Chỉ là thấy ông thêm đến đáng thương!

Cửu Như nhướn đôi lông mày trắng, cười lớn nói:

- Tuyệt vời! Tuyệt vời! Có câu nói này của người, hoà thượng không uống không được rồi!

Cô gái áo xanh đổi giận thành vui, nói:

- Hoà thượng nhà ông, được chút lợi lộc còn ra về ta đây, làm như ta ép ông uống không bằng.

Cửu Như cười nói :

- Được, được, coi như hoà thượng ta bắt nạt người!

Cô gái áo xanh nghiêm mặt nói:

- Người mà ta muốn mời thì không uống cũng phải uống, còn người ta không muốn mời ư, có đánh ta, giết ta thì ta cũng không mời hần!

Nói xong thì liếc Lương Tiêu một cái, khoe miệng có vẻ cười nhạt

Cửu Như gật đầu nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Cô bé con nói đúng lắm, hoà thượng vừa này là ra về.

Cô gái áo xanh mỉm cười nói:

- Hoà thượng ông hào khí ngút trời, bản cô nương rất thích, bất kể thế nào cũng phải mời ông uống mấy vò.

Nói xong từ trong ngực áo ra một túi tiền, mở túi ra bên trong châu ngọc lấp lánh chói mắt. Cửu Như khen ngợi:

- Cô bé con nhiều tiền thật!

Cô gái áo xanh cười nói:

- Hoà thượng, ta phải nói trước, số tiền này là ta đi ăn trộm được, ông có dám uống không?

Cửu Như ngậy người ra, nhú mày nói:

- Cô bé con ngày càng thú vị đấy. Không sao, không sao, hoà thượng lừa già dối trẻ không gì là không làm. Cho dù đó là vàng trộm được, bạc cướp được nhưng hề có rượu thì cứ uống sợ gì.

Cô nương mặc áo xanh nghe vậy cười khanh khách, chỉ có điều cô ta đội chiếc nón lá nên mọi người tự hạn kém phúc, không được nhìn gương mặt tươi cười của người đẹp. Lại thấy cô ta đưa cho chủ quán một thỏi vàng, yêu kiều nói:

- Lấy mười vò rượu “Lão thái bà” đến đây.

Chủ quán ngậy người ra nói:

- Rượu lão thái bà?

Tên tiểu nhị đứng bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Chính... chính là... rượu Ngũ... ngũ mỹ nhân.

Chủ quán hồi lâu mới nghĩ ra, vội vàng đi lấy. Cô gái áo xanh cười nói:

- Hoà thượng, chúng ta vào uống thôi.

Lương Tiêu sớm đã giận xanh mặt, lạnh giọng nói:

- Nha đầu trộm cắp, người ức hiếp người quá vậy? Lấy trộm tiền của ta đi mời khách, người không sợ mất thể diện sao?

Cô gái áo xanh cười nói:

- Đồ keo kiệt, ta mời khách, người chi tiền, coi như là đã nể mặt người rồi.

Cửu Như thấy kì lạ nói:

- Hóa ra người bị trộm cũng ở đây. Cô bé con, người bị bắt tận tay, chắc là chân tay không đủ nhanh nhẹn rồi!

Cô gái áo xanh nói:

- Vậy thì đã làm sao? Ta trộm tiền mời khách uống rượu cũng còn hơn là để người đi phung phí cho đám kĩ nữ?

Cửu Như gật đầu nói:

- Nói rất đúng, nói rất hay, nói đến éch cũng phải khóc hu hu.

Lương Tiêu định phản bác lại nhưng lại nhẫn nhịn được. Hắn tuy dễ nổi nóng nhưng lại là người coi thường tiền bạc, trọng nghĩa khí. Nói hắn keo kiệt quả thật là sai lầm. Lương Tiêu sớm đã nhìn thấy phong thái, võ công của lão hoà thượng này, võ công bá phước, ngoài miệng tuy không nói ra nhưng đã có lòng kết giao, thăm nghĩ: “Cho dù cô không mời ông ta, ta nếu có tiền cũng sẽ mời ông ấy uống mấy chén.” Nghĩ đến đây bèn nói: Truyện "Côn Luân "

- Cũng được, nha đầu trộm cắp, các người uống rượu xong, chúng ta sẽ lại tiếp tục tranh cãi.

Cô gái áo xanh vốn nghĩ Lương Tiêu bị nhục mạ như thế nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, đánh nhau một trận to với mình. Không ngờ tiểu tử này lại tuyệt không hề tức giận, thật là nằm ngoài dự tính, nhất thời cô ta nhìn Lương Tiêu, mặt đầy vẻ nghi ngờ: “Chẳng lẽ tiểu tử này sợ võ công của lão hoà thượng nên mới không dám ra tay, hừ, sợ kẻ mạnh, bắt nạt kẻ yếu, đúng là đồ vô dụng.

Trong lòng liền vô cùng coi thường hắn. Bỗng nghe Cửu Như nói:

- Tiểu cô nương, chỗ rượu này rót cuộc có uống không?

Cô gái áo xanh liếc nhìn Lương Tiêu, cười nhạt nói:

- Đương nhiên phải uống rồi, không uống thì thật là uổng phí.

Nói xong liền cùng Cửu Như sóng vai tiến vào “Quán say không về”. Lương Tiêu đang định bước vào, Minh Quy nói:

- Thôi bỏ đi, “Đại Kim Cương Thần Lực” của lão hoà thượng đó khắp thiên hạ khó tìm được đối thủ, một trăm người như người cũng không đấu được với ông ta.

Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Ta không động thủ với bọn họ, nhìn thôi cũng không được sao?

Liền gạt tay lão ra, bước vào tửu lầu. Minh Quy chỉ đành vào theo, đã thấy Cửu Như đem chiếc chuông đồng đặt giữa đường rồi cùng cô gái áo xanh mỗi người ôm một vò rượu “Ngũ mỹ nhân” ngồi xuống đối diện nhau. Còn đám người do nam tử áo lam dẫn đầu đã không còn thấy đâu nữa, chắc đã lợi dụng lúc hỗn loạn bỏ đi rồi, bỏ lại hai chiếc bàn bát tiền trống. Lương Tiêu liền cùng Minh Quy tiến tới ngồi xuống một bàn trong đó.

Cô gái áo xanh đập vờ bần bặt nắp vò rượu, cười nói:

- Hoà thượng, ta là chủ, xin uống trước.

Rồi đưa vò rượu lên cái miệng nhỏ nhắn, ừng ực một hơi uống cạn, quệt rượu bên mép cười nói:

- Ta uống hết rồi...

Còn chưa dứt lời đã chợt ngậy ra, chỉ thấy Cửu Như trước mặt đã bỏ xuống hai vò rượu không. Cô gái áo xanh cười nói:

- Hào hoà thượng! Ông thật biết uống!

Hứng thú uống rượu liền nổi lên, bỏ chiếc mũ lá xuống bên cạnh, hai má trắng như tuyết như ngọc ửng lên màu hồng như hoa đào, càng thêm phần kiều diễm. Cửu Như lại mở thêm một vò rượu, cười nói:

- Cô bé con đẹp lắm, nhưng bản lĩnh uống rượu à? Còn lâu mới bì kịp hòa thượng!

Cô gái áo xanh không phục nói:

- Từ chân núi Thiên Sơn trở xuống, xưa nay làm gì có ai uống hơn được ta?

Nói rồi cũng cầm lên một vò rượu.

Cửu Như cười nói:

- Chậm đã, có rượu mà không có thịt thì giống như tướng soái không có binh lính, không thể thành đại sự.

Cô gái áo xanh nói:

- Hoà thượng muốn ăn thịt thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải lòng vòng?

Liền hướng về phía chủ quán nói:

- Chủ quán, nướng nguyên một con dê mang ra đây!

Cửu Như cười nói:

- Nướng cả con dê! Sáng khoái, sáng khoái.

Liền đem vỏ rượu trong tay uống cạn rồi nói:

- Cô bé con, ăn rồi uống rồi mà vẫn chưa hỏi tên của người!

Cô gái áo xanh mỉm cười nói:

- Ta họ Liễu.

Cửu Như nhướng mày, ồ lên một tiếng.

Ông chủ quán thấy cơ hội làm ăn tới, vội gọi người nhanh tay làm việc. Không lâu sau, một con dê nướng thơm phức đã được đặt lên bàn, cô gái áo xanh liền đưa tay xé một miếng đưa vào miệng, khen ngợi:

- Con dê nướng này không giống với ở quê ta, cắn thấy giòn, nhai thấy mềm, ít gây hơn một chút, lại thơm ngon hơn một chút.

Chủ quán cũng cười theo nói:

- Đương nhiên rồi, lúc nướng dê dùng nhiệt độ không giống nhau, các loại mỡ gà, vịt, lợn, bò bôi lên cũng liên tục thay đổi, trong bụng của dê lại còn ướp cả dương mai, quế, mơ, đào khô mười hai loại mứt hoa quả.

Cô gái áo xanh nói:

- Thì ra câu kì như vậy.

Cửu Như xé một cái chân dê, nhai nhồm nhoàm nói:

- Vẫn là đầu lưỡi con gái nhạy bén... hô hô, hoà thượng ta đây ăn không phát hiện những thứ đó.

Hai người cười nói vui vẻ, khoảng khắc đã uống hết số rượu đó. Cửu Như tay trái cầm vỏ rượu, tay phải nắm thịt dê, tay trái đưa lên tay phải hạ xuống rồi lại đến tay phải đưa lên tay trái hạ xuống, thật không thua gì mười người, ăn uống đều chiếm tới chín phần. Cô gái áo xanh trong lòng không phục, cố gắng uống hết hai vỏ rượu nặng, nhất thời hai má hồng rực, mắt hạnh mơ màng, miệng cười duyên dáng, xinh đẹp tuyệt vời.

Lúc này đột nhiên nghe ngoài cửa truyền vào tiếng quát tháo, hơn mười vị hoà thượng xông vào, người nào cũng cầm gậy gộc. Đi đầu là một vị lão tăng đáng vẻ lâm liệt, nhìn cảnh tượng trong quán tức giận đến cả người phát run, đưa gậy chỉ vào Cửu Như nói:

- Nghiệt chương, người đến nghỉ chân lại còn ăn trộm chiếc chuông đồng trong chùa. Điều này chưa nói vội, người lại còn ngồi đây uống rượu ăn thịt với nữ nhi, thanh quy giới luật của Phật môn đã bị đồ yêu nghiệt nhà ngươi huỷ hoại hết rồi.

Ông chủ quán rượu nhận ra đây chính là đại sư Hoằng Ngộ, trụ trì chùa Hàn Sơn, vội vàng tiến tới nhưng chưa kịp giải thích gì đã bị lão hoà thượng một chương tát ngã, mắng nhiếc:

- Người cũng thật là hoang đường, lại đi bán rượu thịt cho người xuất gia, khiến cho Phật tử ở nơi Tây Thiên cũng phải xấu hổ?

Nói xong liền vung mạnh cây gậy đánh về phía Cửu Như.

Cửu Như tránh cây gậy đánh tới, đứng thẳng dậy, chững tăng vung còn múa gậy bao vây lấy ông ta. Cửu Như cười nói:

- Hoằng Ngộ, người mở miệng là nói Phật Tử, vậy Phật ở đâu? Tổ ở chỗ nào?

Hoằng Ngộ ngậy người ra, cao giọng nói:

- Phật ở lục dương trên đỉnh đầu người, Tổ ở chỗ giữa hai mắt của người! Phật phát ra sấm sét, bồ tung lòng dạ ngu dốt như đá sỏi của người, Tổ phát ra kim quang, đâm nát con mắt mê muội của người!

Cửu Như cười nhạt nói:

- Ta thấy ngươi mới là đồ đầu óc ngu dốt, mắt mũi u mê!

Hoàng Ngộ tức giận nói:

- Ăn nói xằng bậy!

Cửu Như cười ha ha nói:

- Ngươi nhìn mà không thấy sao?

Hoàng Ngộ nói:

- Cái gì?

Cửu Như chỉ chỉ vào mũi, cười nói:

- Ngươi nghĩ không ra à?

Hoàng Ngộ lại ngậy người ra nói:

- Cái gì?

Cửu Như ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

- Tương lai không có tổ, quá khứ không phải Phật, đồng đảo chúng sinh đều chấp nhận trong lưới mê. Phật là cái gì? Tổ là cái gì? Tổ chính là ta, ta chính là Phật.

Ba mươi hai chữ đó, mỗi chữ đều giống như một tiếng chuông đồng vang rền chấn động tới tận lòng người. Hoàng Ngộ giống như bị đánh một gậy nhớ đời, đứng ngây ra đó rồi rít giọng kêu lên:

- Cuồng tăng khá lắm, ăn nói hàm hồ, ngươi ăn trộm chuông đồng, lừa lấy rượu uống, ngươi có tư cách gì mà tự xưng là Phật Tổ chứ?

Cửu Như cười lớn, giơ cây gậy gỗ mun ra nhắc chiếc chuông đồng lên, rào bước đi ra khỏi cửa. Hai vị hoà thượng vùng gậy đánh tới, hai cây gậy gỗ đánh lên người Cửu Như tức thì gãy thành bốn đoạn.

Cửu Như gõ một cái vào chuông lớn, ngửa mặt cười dài, tiếng cười tiếng chuông kết hợp với nhau như giao long bay lượn xông thẳng lên trời. Chỉ nghe tiếng ông ta sang sảng đọc:

- Âm bài Thái Hò vạn khoảnh tửu, cửu thiên do văn đề hồ hương

Túy ngoa hồng trần thân tự tại, tiểu khán chinh hồng thành nhất hành

Thâu liễu càn khôn hung trung lưu, phiến đắc chân như tự lý tàng

Ma ha Bàn nhược ba la mật, na quản thế nhân thuyết đoan trường

(Giải thích:

Chân như: bản thể của vũ trụ

Ma ha bàn nhược ba la mật: tiếng phạn, chỉ “có tài năng sẽ tới được đích”) Truyện "Côn Luân "

(Tạm dịch:

Uống hết vạn vò rượu Thái Hò, chín ngày vẫn còn hương Niết bàn.

Say giữa trần đời thân tự tại, cười ngắm chim hồng bay thành hàng.

Trộm lấy càn khôn trong trí tuệ, lừa được nơi tàng trữ Chân như.

Có tài năng sẽ tới được đích, lo gì người đời nói chê bai)

Quần tăng đuổi theo, nhưng Cửu Như bước nhanh như gió, chớp lát đã không thấy bóng dáng nữa. Hoàng Ngộ hồi lâu suy nghĩ về những lời Cửu Như vừa nói, trong đầu chợt lóe lên, bất giác ồ lên một tiếng, thầm nghĩ: “Hoà thượng đó giả ngây giả ngô nhưng mỗi câu nói đều vô cùng thâm thúy và sâu sắc, đó chẳng phải là điểm quan trọng để phá vỡ u mê trong lòng ta hay sao?” Nghĩ đi nghĩ lại tự thấy rằng nếu không hỏi được Cửu Như cho rõ ràng thì đời này làm hoà thượng cũng uống phỉ, liền lập tức kêu lớn:

- Đuổi theo, mau đuổi theo!

Rồi vội vàng đuổi theo, đám hoà thượng chỉ cho rằng ông ta muốn đòi lại chuông đồng nên cũng đồng loạt vác gậy hùng hục đuổi theo.

Lương Tiêu thấy lão hoà thượng đã đi mất tăm liền đứng dậy đến trước mặt cô gái áo xanh, cười nhạt nói:

- Trợ thủ của cô đi rồi, xem lần này ai tới cứu cô?

Cô gái áo xanh lấy tay chống má, nghe hắn nói cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên. Lương Tiêu cho rằng cô ta coi thường mình, vung tay nói:

- Nói với người đó! Người sao không nhìn người?

Cô gái áo xanh gục đầu vào vai, lão đảo suất ngã lẩn ra, ngẩng đầu lên, đôi mắt say rượu lơ đãng, vẻ mặt kiêu diễm như hoa đào đang nở, uốn người đứng dậy lẽ nhè nói:

- Tiểu... tiểu sắc quý... ừm... người... người... muốn chết à?

Lương Tiêu cau mày, đưa tay ra kéo cô ta. Hắn tính rất kỹ, trào đó có sáu bảy hậu chước, đảm bảo cô gái áo xanh hết đường chạy thoát. Nhưng không ngờ rằng trào đó lại nghiêm nhiên túm thẳng được cánh tay cô gái áo xanh, bao nhiêu biến hóa vô cùng đằng sau một chút cũng không dùng tới. Trong lúc Lương Tiêu giật mình thì đã cảm thấy cô gái áo xanh thuận thế ngã vào lòng mình, Lương Tiêu sợ cô ta giả trá liền vội vàng tránh ra, không ngờ cô gái áo xanh thân hình mềm nhũn, eo lả nép vào ngực hắn không hề nhúc nhích

Lương Tiêu quần bách, lắc lắc cô gái nói:

- Đây, nha đầu, cô làm sao thế? Mau tỉnh dậy đi, chúng ta đấu ba trăm hiệp! Đây! Có nghe gì không hả... trời... cô ngu thật à...

Mặc cho hắn có quát mắng thế nào thì cô gái áo xanh vẫn cứ ngủ gục trong lòng hắn, má ngọc ửng hồng, đôi mắt nhắm chặt, lông mi cong dài đen nhánh, hai hàng lông mày hiện lên chút gì đó muộn phiền.

Minh Quy đứng dậy mỉm cười nói:

- Tiểu nha đầu này đúng là không biết nặng nhẹ, loại rượu hàng trăm năm này có thể tùy tiện uống được sao? Mỹ nhân tất nhiên ai cũng yêu thích, nhưng cũng rất có thể làm tổn hại thân thể. Rượu “Ngũ mỹ nhân” uống vào thì dễ nhưng dư vị rất mạnh. Lão hoà thượng thân công tuyệt thế tự có cách hoá giải, hắc, tiểu nha đầu này có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đấu rượu với ông ta?

Mặt lão đầy vẻ vui mừng trên tai nạn của người khác. Lương Tiêu dờ khóc dờ cười, cúi đầu nhìn cô gái áo xanh, chỉ thấy cô ta lúc say trông thật đáng yêu, khiến cho người ta phải động lòng, bất giác thầm nghĩ: “Con bé này thật cũng rất dễ nhìn, hừ, bất quá dễ nhìn hay không cũng chẳng liên quan gì tới ta cả.” Hắn còn đang lưỡng lự không biết nên quyết định như thế nào, bỗng nghe thấy Minh Quy cười khẩy nói:

- Lương Tiêu à, vốn là anh hùng yêu mỹ nhân, con bé này nhan sắc tuyệt trần, đúng là rất hợp với người!

Lương Tiêu ngẩn ra, mặt đỏ bừng mắng bâng quơ một câu rồi bước ra khỏi cửa, đưa tay dắt ngựa. Có lẽ do nhìn thấy Lương Tiêu ôm chủ nhân mình trong lòng cho nên con ngựa Yên Chi vô cùng ngoan ngoãn, đi theo sau hắn. Lương Tiêu mặc dù rất ghét cô gái mặc áo xanh này nhưng lại vô cùng thích con ngựa này, không kìm được liền đưa tay ra vuốt ve con ngựa. Lần thứ nhất con Yên Chi còn nghiêng người tránh né, nhưng lần thứ hai phát hiện Lương Tiêu không hề có ác ý thì nó không tránh nữa, mặc cho hắn vuốt ve bộ lông mềm mại như gấm

Lương Tiêu thích thú vô cùng, vốn muốn cười lên trên lưng ngựa thử coi, nhưng thấy nó ngẩng đầu đuổi chân bộ dạng phi phàm, bất giác thầm nghĩ: “Nó kiêu ngạo như thế, cười lên lưng chẳng phải là làm nhục nó sao!” Liền hết sức nhẫn nhịn không cười nữa.

Minh Quy nhìn thấy bộ dạng khổ sở của hắn, chỉ cho rằng hắn đã thích sắc đẹp của cô gái áo xanh, không kìm được thầm mừng rỡ: “Hay lắm, tiểu tử này này đã có tình ý với con nha đầu kia, hắc hắc, lão tử trước dùng ra chút thủ đoạn khiến cho các người tình cảm mặn nồng không thể xa rời, sau đó lão tử sẽ bắt con nha đầu làm con tin. Hừ, tiểu tử nhà người khi đang yêu đương cuồng nhiệt, bị ta ép buộc như vậy thì còn điều gì mà không nói ra chứ!”

Lương Tiêu và Minh Quy sử dụng khinh công đến một nơi ít người qua lại thì mới dừng chân. Minh Quy chỉ về phía xa, nói:

- Đằng kia có một khách sạn, chính hợp để nghỉ ngơi.

Lương Tiêu ậm ừ một tiếng, Minh Quy lại cười nói:

- Con bé này uống những ba vò rượu trăm năm, say rất nặng, người hãy đưa nó vào khách sạn trước, ta đi mua chút thuốc cho cô ta uống cho tỉnh rượu.

Lương Tiêu nhìn lão vô cùng nghi hoặc: “Lão hồ ly đột nhiên tỏ ra ân cần, có vẻ rất không ổn.” Minh Quy hiểu ý của hắn, cười nói:

- Không cần phải lo lắng, ta chẳng qua muốn sớm giúp người giải quyết việc này, chúng ta còn sớm khởi hành cùng nhau mưu đại sự!

Lương Tiêu đối với hai chữ “đại sự” của lão chẳng có chút hứng thú gì, nhưng cô gái áo xanh ở trong lòng mình cứ liên tục cựa quậy thật khiến người ta chẳng thích thú gì. Hắn vốn còn chưa phương trưởng, ôm một cô gái xinh đẹp say khướt thế này bất giác máu chảy càng nhanh, mồ hôi toát ra cả người,

nghe nói vậy cũng không nghĩ nhiều, liền đi về phía khách sạn.

Minh Quy nhìn theo bóng Lương Tiêu khẽ cười nhạt, quay người bước đi, tới một hiệu thuốc trên phố gọi lấy mấy vị thuốc. Lang trung vô cùng nghi hoặc, không bốc thuốc mà nhỏ giọng hỏi:

- Khách quan, tha cho lão mạo phạm, mấy vị thuốc này mà kết hợp với nhau sẽ tạo thành một loại xuân dược cực mạnh!

Minh Quy cười nhạt nói:

- Bảo người bốc thuốc thì người cứ bốc, lăm lăm làm gì?

Lang trung luôn mồm vâng dạ, trong lòng thầm nghĩ: “Lão này người già nhưng lòng vẫn chưa già, cũng không sợ kiệt sức sao.” Minh Quy lấy thuốc rồi bảo lang trung nghiền ra thành bột nhỏ, dùng giấy gói lại, đi trên đường không ngừng suy nghĩ dùng cách nào đánh thuốc, dùng cách nào để hai người đó gần gũi nhau, lại làm cách nào bắt cóc nha đầu kia làm con tin ép cho Lương Tiêu phải nói ra bí quyết võ công. Lão càng nghĩ càng thấy đắc ý, không kìm được ha ha cười lớn, không ngờ tiếng cười chưa dứt đã nghe có người hừ lạnh nói:

- Minh huynh có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?

Minh Quy cả người run lên, quay đầu lại cười nói:

- Tần lão đệ đúng là đã không ngại gian khổ, lại có thể một mạch truy đuổi đến tận Tô Châu này!

Quả thật thấy Tần Bá Phù đứng cách đó năm trượng, cười nhạt nói:

- Lương Tiêu đâu?

Minh Quy cười ha hả, ánh mắt hiện lên vẻ chế nhạo, nói:

- Người thì không có, nhưng xương trắng thì có một bộ! Người có lấy không?

Tần Bá Phù tức muốn nổ mồm, gầm lớn một tiếng, loáng một cái đã thấy song chưởng đánh tới, Minh Quy một chưởng đón đỡ. Chưởng lực hai người tiếp xúc, thân mình Minh Quy chấn động mãnh liệt, bay lên mấy trượng. Tần Bá Phù không ngờ lão yếu như vậy, hơi ngần ra rồi lập tức tỉnh ngộ: “Tên tặc tử gian trá, lại mượn chưởng lực của lão phu để bỏ chạy?” Minh Quy mượn thế nhảy lên nóc lầu, bỗng cảm thấy bên mình nổi kinh phong, trong lòng kinh hãi liền xoay người tiếp một chưởng, chỉ cảm thấy kinh lực của đối phương vô cùng trầm ổn như một ngọn núi, liền liếc mắt nhìn qua thì thấy Hoa Thanh Uyên sắc mặt xanh xám, quát lên:

- Người... người thật đã giết Tiêu nhi, hôm nay nếu không giết người thì đạo trời khó tha.

Vù vù vù đánh liên sáu chưởng, đều là trong lúc giận dữ mà đánh ra nên uy lực vô cùng mạnh mẽ. Minh Quy liên tục lùi lại, khó khăn lắm mới có thể đứng vững rồi phản công chút ít. Hai người võ công hơn kém không nhiều, trên nóc nhà lúc tiến lúc lùi, đánh đến khó phân thắng bại.

Tần Bá Phù cũng nhảy lên trên mái nhà, hấn tôn trọng thân phận của Hoa Thanh Uyên nên chỉ đứng cạnh giữ trận. Đấu được gần hai mươi chiêu, Minh Quy ha ha cười lớn, đánh ra một chưởng. Hoa Thanh Uyên đang định hoá giải thì tay trái Minh Quy vung lên, đem bột xuân dược ném thẳng tới trước mặt ông. Hoa Thanh Uyên biết lão ta là kẻ gian trá, sợ rằng đây là thứ phản độc nên nín thở lùi lại. Tần Bá Phù nhìn thấy Minh Quy đánh lên hại người nên cũng không để ý đến quy tắc nữa, quát lớn một tiếng rồi múa chưởng tấn công. Minh Quy lấy chân móc, mấy viên ngói xanh bắn tới hấn, nhưng “Cự Linh huyền công” quả vô cùng lợi hại, ngói bay đến nửa chừng bị chưởng phong của Tần Bá Phù bức tới nghiêng nhiên bay ngược trở lại. Minh Quy hoảng hốt tránh qua, ngẫu nhiên đứng lúc Hoa Thanh Uyên xông tới biến thành nghênh đón đám ngói đó. Hoa Thanh Uyên đành phải đối mặt với đám ngói, Hoa Thanh Uyên chỉ đánh vung chưởng đánh bật ra. Minh Quy thấy cơ hội liền liền đi bên người ông, tiện thể còn tung ra một chưởng đánh về phía Hoa Thanh Uyên. Hoa Thanh Uyên phía trước đối đầu với gạch ngói, phía sau có chưởng lực của Minh Quy, nhất thời bị làm cho chân tay rối loạn.
Thuyết "Côn Luân "

Minh Quy vừa thoát thân liền toàn lực sử dụng kinh công, chui vào tận cùng của con ngõ nhỏ. Tần Bá Phù, Hoa Thanh Uyên cố gắng đuổi theo, ba người kẻ chạy người đuổi trong thành Tô Châu. Minh Quy lợi dụng địa thế, liên tục dùng mẹo khiến Hoa, Tần hai người đuổi hết nửa giờ mà vẫn không bắt được. Tần Bá Phù nổi giận, đem gạch đá bên đường đập nát vụn. Hoa Thanh Uyên tuy biết Lương Tiêu lành ít dữ nhiều nhưng trước sau vẫn còn một tia hy vọng, vì vậy mới quên mình ngàn dặm đuổi theo. Không ngờ trời cao vô tình, Lương Tiêu cuối cùng đã bị hại, nhất thời ông cảm thấy trong lòng chua xót nguội lạnh, đâm vào tường đất ven đường, rơi lệ lâm nhâm độc:

- Vận trù cùng cơ, nan đoạn kỉ kì

Khuất chi thông thần, bất tri vong niên

Thượng thương thất thông, đồ nhĩ kì tài

Cô hồn phiêu diêu, an sở quy y

Thế sự điên đảo, phu phục hà cực...

(Tạm dịch:

Tính toán mọi việc, khó tính việc mình;
Bói toán thần diệu, không biết ngày tàn;
Trời cao câm điếc, đổ kỵ người tài;
Cô hồn phiêu bạt, yên về chốn cũ;
Việc đời điên đảo, báo thù khó sao...)

Ông còn chưa đọc hết nước mắt đã như mưa, nói không thành tiếng, mặc cho trên phố đông người cùng không thêm để ý tới.

Tần Bá Phù trong lòng cũng thấm khóc, nhưng bản tính hần cứng cỏi, khoé mắt hơi cay đã kịp kìm chế lại, vỗ vỗ vai Hoa Thanh Uyên, thờ dài nói:

- Thanh Uyên, khóc thì có tác dụng gì? Kế sách hiện giờ chính là tìm tên gian tặc đó, báo thù rửa hận cho Lương Tiêu mới đúng!

Hoa Thanh Uyên nghe vậy nghiêng răng gật đầu nói:

- Tần huynh nói đúng lắm, chúng ta lại truy tìm tên gian tặc đó!

Hai người trong lòng bùng bùng lửa hận, một mạch truy lùng.

Minh Quy thoát được hai người, trong lòng biết rằng cao thủ của Thiên Cơ cung tất sẽ lần lượt tới đây, bất giác thán than xúi quẩy. Chạy một vòng lớn về tới khách sạn, chuẩn bị kéo Lương Tiêu chạy trốn, ai ngờ còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng kêu gào, từ xa nhìn tới chỉ thấy chỗ khách sạn đó khói lửa ngút trời, người chạy ra chạy vào đều tới ven hồ lấy nước cứu lửa. Minh Quy nhìn tới trợn mắt há miệng, chỉ sợ Hoa, Tần hai người cũng bị hỏa hoạn kéo tới, liền vội co đầu quay đi, thầm nghĩ: “Trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, cũng chẳng thể để ý đến thăng nhót ấy nữa.” Lão là người quyết đoán, nói là làm, liền một mạch trốn ra khỏi thành Cô Tô đi thẳng lên phía bắc.

Lại nói tới Lương Tiêu ôm cô gái áo xanh, gọi một gian phòng rồi đặt cô gái áo xanh xuống giường, lại kêu tiểu nhị mang nước nóng tới. Sau khi rửa mặt, hần nhất thời cảm thấy buồn chán vô vị liền ngồi cạnh cửa sổ, nghĩ tới tình hình lúc ôm cô gái áo xanh, chỉ thấy tim đập nhanh dần, hai tai nóng bừng, không ngừng liếc mắt nhìn trộm cô gái đang nằm trên giường. Truyện "Côn Luân "

Sau một lúc lâu, Minh Quy rút cuộc vẫn không thấy quay lại. Bỗng thấy bên chiếc cầu vòm nhỏ bằng đá đằng xa có một con ngựa hoàng phiêu đang phi tới, trên lưng là một ông lão râu dài, khoảng năm mươi tuổi, eo đeo bảo kiếm, lưng mang theo một chiếc cung khảm bạc. Ông ta nhìn về phía bên này liền lộ vẻ kinh ngạc, đột nhiên rút lấy một mũi tên, dùng lửa đốt lên, rồi tay cầm cung bạc, kéo thì như trẻ năm co, buông thì như mặt trăng đầy, chỉ nghe một tiếng rít to, mũi tên lửa xuyên phá không khí, trong không gian hình thành một ngọn lửa màu lục. Lương Tiêu cảm thấy vô cùng thích thú, thầm nghĩ:

Xin được ông ta một mũi tên để xem chơi, chắc là không tồi!”

Ông lão sau khi bắn đi một mũi tên lại tiếp tục rút ra một mũi tên bình thường khác, giương cung lắp tên, lần này là nhắm vào con ngựa Yên Chi đang đứng ở trước cửa khách sạn. Lương Tiêu vô cùng kinh hãi, chỉ nghe vù một tiếng mũi tên của ông lão râu dài đã rời khỏi dây cung. Lương Tiêu trong lúc cuống quýt liền ném chén trà đi vừa trúng ngay vào mũi tên dài. Mũi tên rơi xuống đất, ông già ngẩng đầu nhìn tới thì thấy Lương Tiêu tung mình nhảy xuống, thuận tay nhặt mũi tên lên nói:

- Trả lại cho ông.

Mũi tên bay về phía ông già râu dài, ông ta đưa cung gạt đi, chỉ trong chớp mắt đó Lương Tiêu đã thu mình lao tới trước đầu ngựa của ông ta, một chiêu “Hy Hoà ngư nhật” trong “Đại thần cảnh” tung mình đá tới. Ông già đó cũng không chậm trễ, rời khỏi bàn đạp luôn xuống dưới bụng ngựa đá lại Lương Tiêu. Lương Tiêu tránh khỏi cước đó, thân mình nghiêng đi, xoay vào cổ đối phương. Ông già đột nhiên lại trở lại yên ngựa, giậm chân đá xuống. Nhất thời hai người xoay quanh con ngựa hoàng phiêu, lên lên xuống xuống đấu khoảng sáu bảy chiêu, Lương Tiêu không chiếm được một chút thượng phong nào, trong lòng kinh ngạc: “Kẻ này từ đâu tới? Ghê gớm thật!”

Đang định biến chiêu, đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên dồn dập. Lương Tiêu liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy ở phía đông mấy người cưỡi ngựa rầm rập phi tới, người đi đầu vang giọng hét lên:

- Sở lão đại... nữ tặc đó ở đây không?

Ông già trả lời:

- Ngựa ở đây, còn người... ái ôi...

Hóa ra chỉ chút phân tâm thì trán đã bị chỉ phong của Lương Tiêu trượt qua, vội kêu lên:

- Tiểu tử nhúng tay vào...

Lương Tiêu nhân cơ hội nhảy ra, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy bốn phương tám hướng có hơn mười người hướng về phía này phi tới như gió. Sở lão đại thoát khỏi tình thế khó khăn liền lắc người lên ngựa, lắp một mũi tên vừa định bắn không ngờ thì không ngờ “băng” một tiếng dây cung đứt làm đôi.

Ông ta kinh ngạc rồi chợt hiểu ra rằng Lương Tiêu trước lúc dõng đi đã lấy móng tay cửa hồng dây cung của lão.

Lương Tiêu thấy đám người khí thế hùng hăng, đang cảm thấy kì lạ, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo rồi một người đàn bà mặc áo vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lao vào khách sạn. Lương Tiêu tung người nhảy tới, chụp về phía người đàn bà áo vàng, quát:

- Đi đâu?

Người đàn bà áo vàng xoay người đánh ra một chưởng chặn thế trào của Lương Tiêu. Lương Tiêu nhìn kĩ thì đó là một người phụ nữ trung niên đáng vẻ xinh đẹp. Người phụ nữ xinh đẹp đó quát lên:

- Ngươi là ai?

Lương Tiêu lại cảm thấy giọng nói của bà ta rất quen, đột nhiên nhớ ra người này chính là người đàn bà được gọi là “Nhị Nương” ở bên sông Vận Hà. Lúc đó con trai bà ta bị thương không cách nào cứu chữa, bị chặt một chân, người đàn bà xinh đẹp này có lẽ là oán giận chưa dứt nên lúc này vẻ mặt rất mệt mỏi. Lương Tiêu đảo mắt, cười hi hi nói:

- Nhị Nương, cái chân bị chặt của lệnh lang ổn rồi chứ?

Việc Lôi Tinh bị chặt chân rất ít người biết, người đàn bà áo vàng đó tròn mắt há miệng, kinh ngạc nói:

- Ngươi... ngươi làm thế nào mà biết được?

Vừa nói thân hình vừa khựng lại. Lương Tiêu thừa cơ xông vào phòng trước, chụp lấy cô gái áo xanh trên giường nhấc lên, vừa định vượt cửa sổ bỏ chạy thì bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo, người đàn bà áo vàng đã như điện lao tới, trong tay có thêm một thanh trường kiếm, rít giọng giận dữ nói:

- Bỏ con khốn đó xuống!

Trường kiếm bay lượn, kiếm pháp tinh tế kì diệu, Lương Tiêu thật khổ sở vì không rảnh tay ứng chiến với kẻ địch, chỉ có thể hết tránh đông né tây. Tránh được không đến ba chiêu, bỗng nghe bức tường phía đông vang lên một tiếng nổ lớn. Bức tường đổ sập xuống, một người đàn ông to lớn như tháp sắt cười ngửa xông vào, tay cầm một cây chùy sắt nặng khoảng mấy chục cân, hai sợi dây xích to tướng quấn lấy bắp thịt trên cánh tay, rít giọng nói:

- Nhị Nương, nữ tặc ở đâu?

Giọng nói ồm ồm, chính là “Lôi Đại Lang” đã tự tay chặt gãy chân con trai mình bên dòng sông Vận Hà.

Người phụ nữ đang lo lắng vì Lương Tiêu quá nhanh nhẹn, bỗng thấy chồng tới thì mừng rỡ nói:

- Ở trên tay tiểu tử này!

Người đàn ông “A” lên một tiếng, chùy sắt quét một cái trên không, tường vách vỡ vụn, gạch ngói bay tứ tung. Lương Tiêu không dám ngánh tiếp, liền dùng thế cá vượt long môn, đưa chân đạp lên chiếc xích sắt định mượn lực lao ra khỏi cửa. Người phụ nữ áo vàng đã sớm nhìn ra ý đồ của hắn, trường kiếm xé gió chặn tới. Cái tung người này của Lương Tiêu đã dùng hết sức lực, hai tay lại không rảnh rồi, trong lúc cấp bách liền phi một tiếng phun một bãi nước bọt thẳng vào mặt người phụ nữ mặc áo vàng. Người phụ nữ áo vàng trước nay ưa sạch sẽ, mặc dù vô cùng tức giận nhưng cũng không thể không tạm thời tránh né sang một bên. Lương Tiêu tận dụng cơ hội này xông ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi cửa liền có hai người đàn ông tiến tới chặn đường. Lương Tiêu tung mình nhảy lên, giơ chân đá trong không khí, giống như đang lao nhanh trong cơn điên cuồng nhưng đó lại là chiêu “Tiếp Dư cuồng ca”, hai người kia không chống đỡ được, vội vàng lùi bước. Lương Tiêu có được khoảng trống liền vurun người tung cước đạp vào một ngọn giả sơn trong sân nhảy lên mái nhà, co chân đứng thẳng, thân hình đón gió đung đưa. Mọi người định xông lên đuổi theo nhưng đều bị hắn lấy chân đá cho gạch ngói bắn tung tóe, khiến những người liều mạng lao lên thì nhau bị đánh rơi xuống.

Tiếng rầm rầm vang lên, tường thùng phòng đổ, người đàn ông to lớn kéo ngựa ra khỏi phòng, mắg nhiech:

- Đồ nữ tặc.

Chùy sắt vung ra, tiếng rầm rầm vang lên không ngớt, căn phòng bị thần lực của ông ta đánh sập một mảng. Lương Tiêu tung người tránh né. Người đàn ông vừa định lại vung chùy, ai ngờ dây chùy bị xà nhà giữ lại, ông ta kéo không ra liền tức giận ngoác miệng ra chửi bới. Lương Tiêu ha hả cười lớn. Lôi Đại Lang chửi mấy câu, đột nhiên gọi:

- Dùng “Hoà Lôi” bắt nó phải xuống.

Tiếng nói còn chưa dứt, đã thấy ba vật giống như ống pháo được ném tới vèo vèo. Lương Tiêu trong lòng biết tất có điều cớ quái liền vội vàng tránh né. Những ống pháo đó vừa chạm đất liền phát ra tiếng nổ như sấm, đẩy gạch ngói bắn tung tóe khiến căn phòng to lớn như thế bị bao trùm trong ngọn lửa bùng bùng. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu vô cùng kinh hãi, vì vì lại có ba quả “Hoà Lôi” được ném tới, hắn vội vàng tung người nhảy ra, chỉ nghe sau lưng tiếng nổ liên tục vang lên, mảnh vụn bắn toé ra đập vào lưng đau đớn vô cùng. Nhìn xuống thì thấy sáu bảy người tay cầm đao kiếm đang nhảy tới. Lương Tiêu mất đi lợi thế về địa hình, lại đang ôm cô gái áo xanh tay nên tay chân không rảnh, lập tức kêu khổ không ngớt.

Đột nhiên nghe tiếng hí vang, một cái bóng trắng lao tới như bay, Lương Tiêu vô cùng vui mừng, cao giọng hét lên:

- Yên Chi.

Con ngựa Yên Chi phi tới như bay, bốn vó sải rộng, tung ra hai cú đá hậu. Nó thông minh nhanh nhẹn, sức mạnh vô cùng, đá ra rất mãnh liệt, không khác gì cao thủ võ công, những người kia lại tập trung chú ý hết lên người Lương Tiêu nên lập tức có mấy người không thận trọng bị ngựa đá trúng, biến thành hồ lô lăn long lóc trên mặt đất. Con ngựa Yên Chi mở ra một lối thoát, tới bên cạnh căn phòng đỡ lấy Lương Tiêu từ trên không nhảy xuống rồi quay vô chạy vào một con ngõ nhỏ. Nào ngờ chạy chưa đầy trăm thước liền thì đã bị một bức tường cao khoảng tám thước chặn đường. Lương Tiêu kinh hãi, định ghì cương chuyển hướng nhưng con thấy Yên Chi vẫn cứ tung vó như bay, tuyệt không dừng lại, đột nhiên trong lòng máy động, nhắm mắt kêu lên:

- Yên Chi ngoan, ta tin tưởng ngươi mà.

Con ngựa Yên Chi hí dài một tiếng như đáp lời, phi tới trước bức tường cao liền đột nhiên tung người vượt qua khỏi bức tường, sau khi hạ xuống mặt đất cũng không hề không ngừng lại chút nào, lại tiếp tục buông vó chạy tiếp. Lương Tiêu mở mắt ra vui mừng nói:

- Ngựa ngoan, ngựa ngoan.

Tán thưởng không ngừng, lại quay đầu nhìn, chỉ thấy khói đen dày đặc bốc thẳng lên bầu trời, chính là phòng ốc bị “Hoà Lôi” bén lửa, lửa mọn thế gió bùng lên không thể nào dập tắt nổi.

Lương Tiêu âm thầm kinh hãi, thấy đằng xa phía trước đã là công thành, công thành đã treo cầu, không dưới mười người ngựa từ trước mặt xông đến. Lương Tiêu vừa định chuyển hướng thì bên trái lại có thêm năm người cưỡi ngựa, đằng sau, bên phải đều có người cưỡi ngựa bao vây đồ tới. Còn chưa kịp nghĩ lại, con ngựa Yên Chi lại không tránh không né, cứ chạy thẳng tới. Lương Tiêu kinh hãi, kêu lên:

- Ngựa ngoan, đừng ngu ngốc thế, phải đi về phía ít người.

Tiếng nói chưa dứt, con Yên Chi đã đi tới đầu cầu, khoảng cách giữa hai bên còn lại không đến mười trượng. Lương Tiêu khẽ nghiêng răng, đem cô gái áo xanh đặt ngang trên mình ngựa, rút kiếm cầm ở tay, đang định nghênh địch, ai ngờ con Yên Chi trong lúc phi nhanh đột nhiên đứng thẳng người lên, “hí” một tiếng như vàng đá va chạm, vang vọng tới trời xanh. Phải biết được nó vốn là con đứng đầu trong đám ngựa hoang ở phía bắc núi Thiên Sơn, sau đó được sư phụ của cô gái áo xanh dùng hết cách mới thu phục được. Con ngựa này bản tính hung dữ, có thể đánh nhau với cả hổ báo, những con ngựa bình thường khác đều sợ nó vô cùng, trong tiếng hí vừa rồi của nó đã thể hiện ra thần uy trấn áp ngàn vạn con ngựa khác. Mười con tuấn mã đối diện nghe thấy tiếng hí đột nhiên tứ tán, lắc đầu ngoáy đuôi, bỏ chạy thục mạng. Đám kỵ sĩ ghì cương giữ ngựa, ghì đến nỗi mồm ngựa chảy máu vẫn không cách nào áp chế được. Một con ngựa thậm chí còn không biết gì nữa, đem theo chủ nhân ồm một tiếng lao thẳng xuống con sông bảo vệ xung quanh thành.

Lương Tiêu nhìn thấy nó oai phong như vậy, vừa kinh hãi ngạc nhiên vừa vui mừng yêu quý. Con Yên Chi đẩy lùi đám ngựa kia liền chạy vọt qua cầu. Đám người cưỡi ngựa trong lòng hiểu rõ nếu để cho con ngựa này chạy thoát thì có gọi người khắp thiên hạ cũng đừng mong đuổi kịp, liền vừa chạy như bay vừa theo Sở lão đại thì nhau giương cung bắn tên. Nhất thời sau lưng Lương Tiêu tiếng tên bay rào rào như tiếng mưa xối.

Con Yên Chi cũng biết tình thế nguy hiểm, liền hết tránh phải né trái tung vó phi như bay. Nhưng người bắn cung đa phần là cao thủ nên vẫn bị một mũi tên bắn trúng chân sau. Mũi tên bắn trúng lại là mũi tên ba cạnh, khi bị trúng tên máu tươi sẽ theo miệng vết thương chảy mãi không thôi. Con Yên Chi đau đớn, hí dài một tiếng. Lương Tiêu trong lòng vô cùng lo lắng, bỗng nghe có người cao giọng kêu lên:

- Không được bắn, đã nói rồi, con ngựa này thuộc về ta.

Tiếng kêu càng ngày càng lớn, khi nói đến chữ “ta” thì đã như sấm nổ bên tai. Người đó vừa kêu dừng thì con ngựa tên cũng lập tức kết thúc

Lương Tiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông áo xanh rào bước như bay, cách sau ngựa không tới sáu thước. Lương Tiêu ngả người xuất kiếm. Người đàn ông cười ha ha, chân không dừng bước, ngón tay phải đưa ra, đỉnh một tiếng đã điểm trúng vào sống kiếm. Lương Tiêu hô khẩu tê đại, trường kiếm suýt rơi khỏi tay. Người kia một chiêu không đánh bay được bảo kiếm của Lương Tiêu liền kinh ngạc kêu í một tiếng, tay trái cũng không ngừng lại, chụp tới đuôi con ngựa Yên Chi.

Bỗng nghe con Yên Chi hí dài rồi lao vọt về phía trước, vượt lên trước hơn bốn trượng. Người kia chụp vào không khí liền co căng đuổi theo, nhưng chỉ thấy con Yên Chi khập khiễng từng bước mà vẫn nhanh nhẹn vô cùng, thoáng một cái đã cách xa hơn hai chục trượng. Người đàn ông áo xanh đuổi không kịp, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Kinh ngạc vì con ngựa quý này đã bị thương mà vẫn có thể chạy nhanh như vậy, mừng vì con bảo mã này dũng mãnh vô cùng, càng muốn nhanh chóng có được nó. Truyện "Côn Luân "

Con ngựa Yên Chi chạy bước thấp bước cao được mấy chục dặm, mắt thấy đã bỏ rơi truy binh, Lương Tiêu không đành lòng để nó lại tiếp tục chạy, liền ghé vào bên đường rút mũi tên ra, xé vạt áo buộc vết thương lại. Định thần xem kỹ thấy trên mũi tên có khắc một chữ “Sở”, bất giác đưa mắt nhìn cô gái đang nằm trên lưng ngựa ngủ say như chết, thầm nghĩ: “Nữ tặc mà Lôi Đại Lang và Nhị Nương kia nói tới chẳng lẽ lại là cô ta sao?” Nghĩ đến thảm cảnh Lôi Tinh bị cha ruột chặt chân, bất giác suy nghĩ: “Tặc nha đầu này độc ác, bị kẻ thù đuổi bắt thật là đáng đời.” Liền thở dài, đặt cô gái nằm trên lưng ngựa rồi lấy dây cương buộc chặt lại, nói:

- Ngựa ngoan, ta không lo nữa đâu, ngươi hãy mang theo chủ nhân của mình từ từ chạy thoát thân đi.

Nói xong quay người định đi thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng vó ngựa nhè nhẹ, thấy con Yên Chi vẫn đi đằng sau bèn nói:

- Ngựa ngoan, ta nói ta không lo cho các người nữa là không lo cho nữa, nếu có trách thì hãy trách chủ nhân của người lòng dạ không tốt, thù đoạn tàn bạo, kéo đến bao nhiêu kẻ thù như vậy.

Nói xong lại quay đầu bước đi nhưng con Yên Chi vẫn cứ đi theo. Lương Tiêu đi nhanh nó cũng đi nhanh, Lương Tiêu đi chậm nó cũng đi chậm. Lương Tiêu mặt dài như cái phản, định quát đuổi nó đi, nhưng con Yên Chi vẫn cứ bướng bỉnh tiến lại gần, thờ phỉ phỉ về phía hắn. Lương Tiêu lại mềm lòng, đưa tay vuốt ve bờm nó, lại liếc nhìn cô gái mặc áo xanh, bất giác tim đập nhanh dần, cười khổ nói:

- Ngựa ngoan, ta ở lại vậy, nhưng chỉ là nể mặt người thôi, không liên quan tới việc của chủ nhân người.

Liên xoay người đỡ cô gái đó lên, da thịt hai người lại một lần nữa cận kề nhau, cảm giác không giống như những lần trước, tim Lương Tiêu đập càng nhanh. Loại tình hình này từ trước tới nay chưa từng xảy ra, cho dù hắn là người thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không thể hiểu được sao lại có thể như vậy.

Đi qua một khe núi nhỏ, phía trước mặt nước sương khói mịt mù, đây đã là Thái Hồ. Lương Tiêu đang định đi khỏi, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên rồi có người vui mừng nói:

- Ở đây rồi!

Lương Tiêu trốn tránh không kịp, quay lại nhìn thì thấy đó là một chàng trai nhỏ bé mặt mũi tuấn tú, đang giục ngựa đến gần, nhảy xuống ngựa cười nhạt rồi quát:

- Tiểu tử, người là gì của con tiện nhân này! Hừ, con tiện nhân bị thương rồi, đừng là tự gây nghiệp chướng, không thể sống...

Giọng y trong trẻo, mồm miệng lanh lợi, nói liên tục như pháo nổ, thấy Lương Tiêu không đáp lời thì bất giác nói:

- Người bị câm à? Bỏ nữ tặc xuống rồi cút đi thật xa.

Lương Tiêu lạnh nhạt không nói một lời, chàng trai nhỏ bé hai má ửng đỏ, cổ tay run run khó khăn đâm về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu một tay đỡ Liễu Oanh Oanh đang ở sau lưng, thấy kiếm đâm tới bỗng dùng một chưởng đánh trúng sống kiếm của chàng trai nhỏ bé. Chàng trai nhỏ bé mũi kiếm bị lệch đi, trước ngực bụng đều sơ hở, không khỏi sợ hãi thu kiếm lại, bảo vệ lấy toàn thân, đến lúc định thần nhìn lại thì thấy Lương Tiêu vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Y trong lòng càng tức giận, lại đâm tới một kiếm nữa, kiếm thế càng tàn độc hơn. Lương Tiêu nhìn thấy y đâm kiếm tới liền đánh ra một chưởng, lại đẩy bật trường kiếm đi. Chỉ trong khoảng khắc, chàng trai nhỏ bé như chớp chém ra năm kiếm đều bị Lương Tiêu vận chưởng một chiêu là đánh bật ra.

Khi chàng trai nhỏ bé dùng đến chiêu thứ sáu thì đã tức giận đến điên cuồng, không để ý đến chiêu thức gì nữa, đột nhiên người và kiếm hợp nhất, mạnh mẽ lao tới. Chiêu “Chưởng Vận Thiên Hạ” này của Lương Tiêu xuất phát từ “Tung Hoành Bài Hợp cảnh”, gọi là “trị thiên hạ như múa bàn tay”, chỗ kì diệu của chưởng pháp này là nhắc vật nặng như vật nhẹ, nhìn như tùy ý đánh ra mà thực chất lại vô cùng ảo diệu. Nếu như đối phó với cao thủ lợi hại thì cần phải kết hợp với thân pháp, tăng cường biến hoá, nhưng chàng trai nhỏ bé này võ công còn thua kém rất nhiều, vì vậy đứng yên cũng có thể phá được. Lúc này thấy chàng trai nhỏ bé vội vã liều mạng, Lương Tiêu mỉm cười sử dụng chiêu “Dịch Thu đầu tử”, hai ngón tay trái giống như nhặt quần cò, ấn xuống thân thanh kiếm. Dịch Thu chính là thần của cò vậy, một chỉ này hàm chứa đạo lý đản

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiên phạt tranh phong

Lương Tiêu đi đến trước miếu, chỉ thấy miếu thờ một pho tượng thổ địa, ở chính giữa miếu có một đồng lửa đang cháy to. Ba gã nông dân cời trần, cười nói râm ran, một con chó thui lớn đang được quay trên cành củi khô, lửa hồng liếm lên từng thớ thịt, mỡ chảy tong tong, xèo xèo thành tiếng. Mùi thơm ngào ngạt bay vào tận mũi khiến hắn nuốt nước bọt ừng ực, lập tức sai bước tiến vào miếu, lên giọng nói:

- Chà, chà! Ba đứa chúng bay thật to gan, lại dám trộm chó của tiểu gia để ăn à, còn không mau theo ta lên quan phủ?

Hắn lúc còn nhỏ đã phiêu bạt giang hồ, cũng đầy kinh nghiệm trộm gà bắt chó, vì vậy nhìn bộ dạng ba gã kia liền biết ngay con chó này lai lịch bất chính nên có ý lên giọng dọa chúng chạy để còn chiếm lấy thịt chó.

Ba gã thanh niên kinh hãi đều đứng cả dậy, nhưng thấy Lương Tiêu chẳng qua chỉ cô độc một mình thì mới yên tâm. Gã đứng đầu chau mày trừng mắt, cười nói: Truyen "Côn Luân "

- Nhóc con dọa người à, đây rõ ràng là chó hoang mà ông mày bắt được.

Ánh mắt hắn lướt tới sau lưng Lương Tiêu, hai mắt lại sáng lên nói:

- Hóa ra còn đem theo cả đàn bà.

Rồi đưa mắt nhìn hai người kia, cười nói:

- Thì ra thằng tiểu tử này là một tên trộm hoa đấy!

Một gã khác cười nham hiểm nói:

- Đã gặp đây rồi, mọi người cũng nên có phần chơi nhì!

Còn đang khua môi múa mép thì bỗng nhiên gáy bị túm lấy, đầu nặng chân nhẹ rồi cùng hai tên kia văng ra khỏi miếu, ngã toác đầu chảy máu, đều hôn mê bất tỉnh.

Lương Tiêu dùng biện pháp mạnh đánh ngất ba người, vừa định hạ Liễu Oanh Oanh xuống thì bỗng nghe xa xa nổi lên tiếng vó ngựa, bụi cát bốc lên, không dưới mười người. Lương Tiêu chau mày, bước ra khỏi miếu, chỉ thấy đằng xa hơn chục bóng đen đang phi như gió giạt điện chớp về phía này. Lương Tiêu vỗ con Yên Chi, con ngựa Yên Chi hiểu ý liền lặng lẽ đi vào rừng cây sau miếu. Lương Tiêu cũng Liễu Oanh Oanh lách mình nấp vào sau pho tượng thổ địa.

Chẳng mấy chốc, tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa miếu, tiếng bước chân đi dần vào trong miếu, trong đó một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Thằng tiểu tặc đó thật là xảo quyệt, không biết đã mang con tiện nhân kia chạy đi đâu rồi? Ồ, trong miếu hình như có người?

Nghe ra đó chính là Lôi Đại Lang. Lại có giọng sang sảng nói:

- Có điều không ngờ rằng con tiện nhân ấy lại có một kẻ cứng đầu như vậy giúp đỡ, thật là ngoài sự dự đoán.

Chính là Sở lão đại kia. Lôi Đại Lang cười nhạt nói:

- Giúp đỡ cái gì, ta thấy hắn là sáng mắt vì gái, hừ bây giờ hai đứa nó không biết chừng lại đang vui vẻ với nhau ở xó nào rồi.

Một người khác cười nói:

- Nghe giọng điệu của Lôi huynh hình như đã bị con nữ tặc ấy làm động lòng rồi thì phải?

Lương Tiêu nghe rất quen tai, nghĩ một chút liền chấn động trong lòng:

- À, là Hà Tung Dương.

Hồi nhỏ hắn đã từng gặp Hà Tung Dương nên vừa nghe đã biết ngay.

Lôi Chấn giận dữ hừ một tiếng, còn chưa đáp lời thì một người khác đã cười nói:

- Ai mà chẳng động lòng? Con nữ tặc ấy tuy tay chân không sạch sẽ nhưng đáng vẻ cũng không tồi đâu.

Hà Tung Dương cười:

- Chúng ta đều có thể động lòng, nhưng Lôi huynh nếu cũng động lòng, chỉ sợ Sở nhị nương làm sư tử Hà Đông gầm lên dọa cho huynh bốn vó chổng ngược, lật cũng không lật lại được ấy chứ.

Mọi người cười ầm cả lên, có người nói:

- Thế chẳng phải là con rùa đen sao? Nói người khác còn giống chứ nói Lôi huynh là rùa đen thì nhất định không giống rồi.

Lôi Chấn không thể nhịn nổi nữa, ngoác mồm ra chửi:

- Hà Tung Dương, cái con bà nguoi đấy, lời này mà Nhị Nương nghe được thì bà ấy còn không lột da nguoi ra ấy chứ!

Có người cười nói:

- Lột da Hà thần bộ thì có gì hay, chỉ bằng bảo Sở nhị nương lột da con nữ tặc kia đi để mọi người cùng ngắm cho nó đã.

Cả bọn đều là đàn ông, vì vậy lúc nói năng cười đùa lẫn nhau càng lúc càng bi ối.

Đang cười nói, bỗng nghe Lôi Chấn í lên một tiếng, cao giọng nói:

- Ba người này sao thế nhì?

Lương Tiêu trong lòng chấn động, đột nhiên nghĩ tới một chỗ sơ hở, bất giác trán toát mồ hôi, sống lưng cũng ướt đẫm. Chợt trong miếu trở nên yên tĩnh

rồi nghe một tên trộm cho rên lên một tiếng, chắc là được mọi người cứu tỉnh lại. Chỉ nghe Lôi Chấn hỏi:

- Ai đánh các nguoi nên nông nỗi này?

Gã đó rên rĩ nói:

- Chúng tôi đang... đang nướng thịt chó... bỗng nhiên có một tên vô lại tới, không một tên trộm hoa, hấn cồng một nữ nhân...

Tiếng nói chưa dứt, mọi người đã ồn ào cá lên. Lôi Chấn tức giận nói:

- Chắc là thằng nhỏ đó rồi! – Rồi lại hỏi - Nó đi đâu rồi?

Chắc là hấn đã nóng ruột mà ra tay. Gã kia đau đớn kêu lên:

- Không biết, ối, mắt tôi hoa lên đã bị hấn đánh văng ra rồi... Truyện "Côn Luân "

Chỉ nghe Sở lão đại quát lên:

- Lên ngựa! Chúng nó nhất định chưa chạy xa đâu.

Lương Tiêu vừa thờ phào một hơi thì bỗng nghe Hà Tung Dương cười hì hì nói:

- Chậm đã! Thịt chó hình như nướng chín rồi đấy.

Lương Tiêu trong lòng run lên, sống lưng lại toát mồ hôi.

Lôi Chấn không hiểu, nói:

- Hà Tung Dương, việc quan trọng trước mắt mà nguoi còn lo thịt chó cái gì?

Hà Tung Dương cười khẩy nói:

- Con chó này bị nướng cháy đều là vì ba người này ngất đi nên không ai trông coi lửa. Nhưng nhìn chỗ nướng cháy khô kia thì hiển nhiên là chưa được bao lâu, trong khoảng thời gian ngắn đó tiểu tử kia muốn im hơi lặng tiếng bỏ chạy chỉ sợ cũng không dễ đâu.

Lôi Chấn chợt tỉnh ngộ, ha ha cười nói:

- Hà Tung Dương, ai cũng nói nguoi đầu óc quỷ quyết, quả nhiên không sai. Gừng càng già càng cay, tiểu tặc gặp phải lão tặc, vẫn là lão tặc lợi hại hơn!

Hà Tung Dương nghe thấy trong lời của hấn có ý châm chọc, biết hấn hận bản thân mình vừa rồi đã chế nhạo hấn, lập tức trong lòng hơi bức bối. Nhưng hấn bản tính âm trầm, không tiện trở mặt với Lôi Chấn nên cười ha ha mấy tiếng rồi nói:

- Nếu mà đôi là ta, đã chạy không xa thì dứt khoát...

Bỗng tung người nhảy về phía tượng thổ địa. Rầm một tiếng, tượng thổ địa đổ xuống gập tới Hà Tung Dương. Hà Tung Dương rít lên một tiếng, lách người tránh qua.

Lương Tiêu cũng Liễu Oanh Oanh nhảy ra, chỉ thấy mọi người sớm đã đứng thành một vòng, đang tiến dần vào. Lôi Chấn nhìn thấy Liễu Oanh Oanh, mắt đỏ ngầu ngầu quát lớn:

- Chạy đâu?

Chùy sắt của hấn để trên lưng ngựa chưa kịp lấy xuống, bèn song quyền hợp lại, kinh phong phát ra, chính là “Bôn Lôi quyền pháp” của Lôi Công Bảo. Lương Tiêu thấy quyền phong của hấn mãnh liệt liền chân không chấm đất, lẳng không đá ra, hất thịt chó nhảy mờ văng về phía hấn. Thịt chó rất nóng, Lôi Chấn không dám chạm vào nên né người tránh qua, vung tay áo hất khối thịt chó lớn đó bay ra ngoài miếu. Lương Tiêu thấy chỗ sơ hở, vừa định nhảy ra ngoài miếu thì chợt thấy trước mắt bóng người vụt lên, một người tuốt kim kiếm, đầu mũi kiếm chia thành chín đóa kiếm hoa hư hư thật thật đâm về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu biết đó chính là ông lão râu dài giường cung bắn ngựa liền lách người tránh qua, chỉ hơi chậm trễ thì đã bị mọi người vây chặt lại. Lôi Chấn tán thưởng nói: Truyện "Côn Luân "

- Sở Cung, chặn hay lắm

Lương Tiêu thân bị trùng vây thì ngược lại trở nên bình tĩnh, rút kiếm cầm tay, hét dài một tiếng, lấy kiếm thay đao sử ra một chiêu “Son Băng Hải Khiếu” trong “Tu La Diệt Thế đao”, tiếng hét hoà lẫn tiếng đao, uy thế kinh người. Sở Cung thấy thế sắc mặt nghiêm trọng nhưng không hề lùi bước, biến thành chiêu “Thất Tâm Hải Đường”, kim kiếm kết thành bảy vòng tròn. Chỉ nghe loảng xoảng, sắt văng va chạm, Lương Tiêu một mạch phá vỡ sáu vòng kiếm thì thế đã cạn kiệt, cuối cùng bị vòng kiếm thứ bảy ngăn lại. Đường “Tu La Diệt Thế đao” này của hấn nếu do Tiêu Lãnh dùng ra tất uy chấn quần hùng, nhưng trong tay Lương Tiêu thì uy lực đã giảm đi quá nửa.

Lôi Chấn rất hận Liễu Oanh Oanh nên chẳng kể thân phận, phi thân xuất quyền, kinh phong tràn ngập, còn ẩn hiện tiếng sấm rền. Lương Tiêu vội vã vung

kiếm chém nghiêng, tay Lôi Chấn liền trầm xuống quét lên sống kiếm. Thanh kiếm “Áo Nguyên” kêu lên leng keng rồi bay vọt ra khỏi cửa miếu. Lôi Chấn hét lên:

- Ném thêm ba quyền của ông đây!

Song quyền như gió như sấm liên tục đánh ra. Sở Cung cũng múa kiếm soạt soạt đâm vào các đại huyết trước ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu hai mắt có địch, trong lúc nguy kịch dùng ra chiêu “Huyền lương thích cô”, lộn nhào một cái trên không, miễn cưỡng tránh được đòn hiểm của hai người, bỗng nghe vù một tiếng, một sợi dây sắt to như miệng bát quét tới, trên dây còn có bảy quả chuông gang, chính là “Thất Tinh Đoạt Mệnh sách”. Năm đó, sợi dây sắt này bị Tần Bá Phù phá hủy, sau đó Hà Tung Dương đúc lại sợi nữa, nhưng hắn sợ Tần Bá Phù báo thù nên trốn tránh một mạch năm năm, may mà Tần Bá Phù không để tâm chuyện này. Đến tận nửa năm trước, Hà Tung Dương mới dám ra mặt, chẳng được bao lâu thì tiếp vụ án của Liễu Oanh Oanh. Hắn bỏ chốn quan phủ lâu năm, một lòng muốn lập công nên đã dốc hết sức truy đuổi.

Hà Tung Dương là người xảo trá, trước sau luôn đứng một bên nhìn, chỉ đến lúc Lương Tiêu thể nguy lực kiệt thì mới ra tay. Lương Tiêu thấy sợi dây quét tới bèn ra chiêu “Cửu Tiêu Thừa Long” trong “Lăng Hư Tam Biến”, nhào lộn trên không, mạo hiểm lướt qua phía trên sợi dây sắt. Hà Tung Dương trầm giọng quát lên, tóm lấy đoạn giữa của sợi Thất Tinh tác, sợi dây sắt dài một trượng tám liền vút gió ngóc lên, một chia làm hai như song long rồi biến cuốn tới Lương Tiêu. Lương Tiêu thấy vậy vội sử ra “Niệp tự quyết” trong “Như Ý Áo Ma thủ”, đưa tay đẩy thẳng vào bóng dây sắt, chỉ nghe choang một tiếng, hai đầu dây sắt đã bị hắn làm rời lại thành một cục. Tay phải Lương Tiêu vung nghiêng ra, dây sắt chịu lực xoay ngược rồi quét ngang ngược lại. Chiêu “Thủy Hoàng huy tiên” này vốn là từ “Đế Vương cảnh” trong Thiên Cơ thạch trận, khi đã xuất chiêu thì có cái khí thế của “Tần vương diệt sáu nước, uy nghiêm không ai sánh bằng”. Hà Tung Dương không khỏi trong lòng trầm xuống, năm xưa ở Kỳ Ao hắn ném khổ từ Cửu Như đã thành bệnh trong lòng, rất sợ bị dây trời lại, liên hoang mang vứt bỏ dây sắt, chơi trò lừa lười lẫn lộn, lẫn xuống đất bỏ chạy.

Lương Tiêu còn chưa kịp rơi xuống đất đã thấy Lôi Chấn, Sở Cung đang xông lên. Trong lúc nguy cấp liền điểm mũi chân xuống đất, tay nắm lấy sợi Thất Tinh tác trên cao, mượn thế xoay chuyển để sử ra chiêu “Thiên Toàn Địa Chuyển”. Sợi thất tinh vốn đã hết lực, bị hắn quay như thế lập tức sống động trở lại, quét khắp bốn phía.

Hà Tung Dương thấy sợi thất tinh vào tay Lương Tiêu lại được sử ra thần diệu như vậy, bất giác vừa kinh sợ vừa khâm phục. Mọi người không cách nào tới gần, tức giận kêu la ầm ĩ. Lương Tiêu nhờ vào lợi thế của binh khí, liền từ từ lùi tới cửa miếu. Sở Cung nhíu mày, kêu lên:

- Lôi Chấn.

Lôi Chấn giật mình, chỉ thấy Sở Cung nhảy ngược lại, nâng pho tượng đất hơn hai trăm cân lên, chợt hiểu ý cũng nhảy theo tóm lấy một đầu, hét lên một tiếng:

- Đi.

Hai người đồng thời dùng lực, tượng thổ địa liền thiên thạch từ trên trời rơi xuống, lao về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu vung dây một vòng, định quán giữ bức tượng lại, nhưng hai đại cao thủ liên thủ cùng ném, lực mạnh biết bao, sợi Thất Tinh không những không giữ được bức tượng mà ngược lại còn bị bức tượng kéo đi, quét về phía hắn.

Lương Tiêu không còn cách nào né tránh, rầm một tiếng bức tượng đã trúng tường đất, xuyên thủng một lỗ to. Bị chặn như vậy, sợi Thất Tinh đã bị tán loạn, Lôi Chấn rào bước tiến lên, chụp lấy một đầu sợi dây sắt. Lương Tiêu không địch nổi thần lực của hắn, chỉ đành buông sợi dây ra rồi nhảy sang bên phải. Chợt thấy bên phải ánh kiếm loang loáng, trường kiếm của Sở Cung đâm đã tới. Lương Tiêu hai bên gặp địch đành phải lùi lại, nào ngờ phía sau nổi lên tiếng gió, liếc mắt nhìn lại thì thấy Hà Tung Dương hai tay như vuốt chim, một trước một sau chụp về phía Liễu Oanh Oanh. Đầu đến lúc này, Lương Tiêu ngoài cách lo lắng trong lòng cũng chẳng còn cách nào khác.

Cũng vào lúc này, bỗng nghe Hà Tung Dương lớn tiếng kêu “ôi”, ngay sau đó sau lưng kêu bịch một tiếng như có người ngã xuống đất. Lương Tiêu cảm thấy trào phong sau lưng biến mất, nhất thời cũng không kịp nghĩ nhiều, liếc thấy cái lỗ mà bức tượng thổ địa làm thủng trên tường chẳng có ai cản trở bèn thừa cơ chui ra ngoài chạy vào rừng cây sau miếu. Đám người Sở Cung vội đuổi theo phía sau.

Lương Tiêu tận dụng bóng đêm, chạy được vài trăm bước trong rừng, bỗng toàn thân chấn động, dừng lại cao giọng quát:

- Xuống cho ta.

Trong rừng im ắng, chẳng thấy ai trả lời. Lương Tiêu tức giận nói:

- Cô còn không xuống thì đừng trách ta đánh người.

Yên lặng một chút, chợt nghe sau lưng có tiếng Liễu Oanh Oanh lười nhác thờ phào một tiếng như là ngáp ngủ, cười khẽ nói:

- Ngựa ngoan chạy nhanh lên, lũ ngốc kia vẫn đuổi theo đấy.

Lương Tiêu phì một tiếng, nói:

- Quả nhiên là cô đã tỉnh rồi. Hà Tung Dương là do cô đã thương đúng phải không? Mau lăn xuống đi.

Liễu Oanh Oanh hai tay ôm lấy cổ của hắn, cười khanh khách nói:

- Tiểu quý tử tối kia, chẳng phải anh rất thích được công tôi sao? Con nhà đầu họ Sở đó dùng hết cả cứng lẫn mềm mà anh đều không chịu bỏ tôi

xuống, khiến tôi cũng vui vẻ trong lòng.

Lương Tiêu đỡ người ra rồi nhảy căng lên:

Được lắm, cô sớm đã tỉnh rồi?

Liễu Oanh Oanh cười khúc khích nói:

- Chạy mau, đằng sau có người kia!

Lương Tiêu giật mình, co căng bỏ chạy, trong chốc lát lại trở về đến ngoài miếu thổ địa. Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Cuối cùng vẫn là ngựa ngoan, chạy còn nhanh hơn cả con Yên Chi.

Lương Tiêu tức giận nói:

- Cô vốn giả say để lừa ta phải không?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tôi đâu có xấu đến thế?

Lương Tiêu tức giận hừ một tiếng, lại nghe Liễu Oanh Oanh thở dài nói:

- Tiểu sắc quỷ, lần này thì tôi không lừa anh, tôi thực sự say thật. Chỉ khi đến khách sạn mới tỉnh lại một chút, vận công ép rượu ra mắt gần nửa tiếng, trong lúc ấy...

Nói đến đây, cô cười một cách thần bí, đưa tay sờ vành tai rồi ghé môi anh đào vào gần tai Lương Tiêu. Lương Tiêu trong lòng chợt sinh ra cảm giác kỳ lạ, chỉ nghe cô nói:

- Những việc anh làm, những lời anh nói lúc trên đường tôi đều nghe thấy hết rồi, hừ, thì ra đồ háo sắc nhà anh cũng không đến nỗi tồi lắm.

Lương Tiêu mặt đỏ bừng bừng, vội nói:

- Ta... ta chỉ muốn đợi cô tỉnh lại để đấu một trận công bằng. Nhân lúc người khác gặp nguy hiểm thì không đáng là hảo hán.

Liễu Oanh Oanh từ trên lưng hán xuống nhảy xuống, chấp hai tay ra sau, cười nói:

- Thế bây giờ anh muốn gì? Dìm tôi xuống nước à? Được thôi, lại đây.

Nói xong nhắm chặt hai mắt, bộ dạng như mặc cho người ta tùy ý giết mổ. Lương Tiêu thấy vậy ngược lại sinh chán chừ, đành nói:

- Thế cũng được, cứ cho là cô say thật, nhưng đã tỉnh lại sao vẫn còn lừa ta!

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Nếu như mà tỉnh sớm quá thì sao mà nghe được lời nói từ đáy lòng của anh!

Lương Tiêu hung dữ trợn mắt nhìn cô, bỗng thấy xung quanh bóng người trùng trùng, Sở Cung, Lôi Chấn mang theo gần mười cao thủ mặt lạnh như thép, từ bốn phía vây chặt vào. Hà Tung Dương cũng ở trong số đó, chỉ có điều mặt trắng bệch như tờ giấy, hiển nhiên đã bị nội thương.

Lương Tiêu nhú mày, khẽ giọng nói:

- Tặc nha đầu, ta không thèm quan tâm đến cô nữa, chúng ta tự lo giữ mạng đi.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Làm người tốt thì làm đến cùng, tiền Phật thì tiền đến Tây Phương. Tiểu sắc quỷ, anh làm người tốt thì làm đến cùng đi, tôi còn muốn anh cống tôi, anh có công không hả?

Lương Tiêu tức giận nói:

- Cống cái đồ quý sứ cô ấy! Cô tưởng tôi là thằng ngốc à?.

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, anh chính là đồ đại ngốc!.

Tiếng cô vừa dứt thì liền nghe có người ha ha cười nói:

- Không sai, không sai! Đừng nói người ngốc, hoà thượng chạy đông chạy tây cũng ngốc một lần như người.

Mọi người nghe thấy tiếng giật mình, thì nhau quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cửu Như ngồi xếp bằng dưới gốc cây, bên cạnh đặt quả chuông đồng lúc trước, tay trái cầm xiên thịt chó nướng đỏ, tay phải cầm kiếm Áo Nguyên của Lương Tiêu, cười hì hì xỏ thịt ăn. Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên nói:

- Lão hoà thượng, lẽ nào từ đầu đến giờ ông luôn theo sát bọn tôi sao? Truyện "Côn Luân "

Cửu Như cười nói:

- Không phải là từ đầu đến giờ, hai người đi ngựa chạy nhanh, hoà thượng còn phải vác theo chuông làm sao mà nhanh cho được, hà hà, nếu không phải tiểu tử này cùng con bé họ Sở kia mãi cười nói đùa tình thì lão hoà thượng có đuổi thế nào cũng không kịp!

Lương Tiêu tím mặt, hoảng hốt nói:

- Ai cười nói đùa tình chứ!

Liễu Oanh Oanh nhìn hẩn cười tủm tỉm. Lương Tiêu đã biết cô ta lúc đó đã tỉnh, lại càng quẫn bách.

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng ta đã làm cho người ta say thì tất nhiên cũng phải chịu chút trách nhiệm, có điều...

Lão nhìn Lương Tiêu, gật đầu nói:

- Thằng bé này không chịu lợi dụng lúc người ta nguy khốn! Hay lắm, hay lắm!

Lão nhìn Lương, Liễu hai người bốn mắt nhìn nhau vẻ mặt phức tạp, liền bỏ một miếng thịt chó vào miệng, cười nói:

- Các người không cần phải chú ý đến hoà thượng, cứ tiếp tục ôm ôm ấp ấp, chàng chàng thiếp thiếp đi. Mấy kẻ này cứ giao cho hoà thượng là được!

Rồi liếc bọn Sở Cung, cười nói:

- Các người muốn đi về hay là bỏ về?

Sở Cung biết thân phận của Cửu Như, mặt trắng nhợt nhưng vẫn không muốn dễ dàng rút lui, cứng giọng nói:

- Võ lâm có chia thành thứ bậc, đại sư địa vị tôn kính sao có thể ra tay với hạng văn bối chúng tôi được. Gia thúc lát nữa sẽ đến, đại sư lo gì không có đối thủ?

Cửu Như cười đáp:

- Nếu nói như thế hẳn các người muốn bỏ mà về rồi! Nói hay lắm, hay lắm, hoà thượng sẽ một lòng giúp cho.

Sở Cung biến sắc, thất thanh nói:

- Đại sư chẳng lẽ không giữ quy củ võ lâm?

Cửu Như cười nói:

- Quy củ võ lâm nửa điểm hoà thượng cũng không hiểu, chẳng hay bao nhiêu tiền một cân? Người thử mua hai cân cho hoà thượng này ném thử xem mùi vị thế nào?

Nói đoạn vút thịt chó trong tay cho Lương Tiêu rồi nói:

- Thịt chó này chưa đủ lửa, chín chưa kỹ, ăn chẳng có mùi vị gì cả, hai đứa các người nếu không tình tự với nhau thì nướng lại chỗ này, hoà thượng xong việc sẽ lại đến thưởng thức.

Nói xong tay phải chọt đưa lên, quả chuông khổng lồ bên cạnh bay vút lên trời hướng về một cao thủ đối phương úp xuống. Cái chụp này nhanh vô cùng, người kia chỉ thấy hai mắt tối sầm rồi lọt thỏm trong chuông. Cửu Như rào bước tiến tới, giáng một quyền lên chuông, quả chuông vang rền nhưng hầu hết âm thanh lại bị giữ trong chuông, ngưng đọng chứ không hướng ra ngoài, dội qua dội lại, người trong chuông chỉ thấy ù tai hoa mắt, sùi cả bọt mép rồi ngất xỉu đi.

Một chụp một gõ đó như tiếng chuông lấy mạng, quần hào đồng thời hét lên, dạt ra bốn phía. Cửu Như cười nói:

- Lúc sớm không trốn, giờ thì đã muộn rồi.

Liên nhắc quả chuông không lờ lên, lại chụp lấy một người rồi dùng cách cũ đánh cho bất tỉnh. Cứ như vậy, chạy đông đuổi tây, trong chốc lát đã thấy bảy, tám người nằm sõng soài trên đất, chỉ còn lại ba người đang đứng. Cửu Như cười khà khà, nhắc chuông đồng lên rồi chụp về phía Hà Tung Dương. Hà Tung Dương trúng một chuông của Liễu Oanh Oanh, thương thế không nhẹ nên không có sức mà tránh né. Cửu Như thấy hấn cử động khó khăn thì nhú mày, cười nói:

- Người bị thương rồi à? Hoà thượng không thèm đánh chó rớt xuống nước!

Nói rồi đẩy quả chuông bay sượt qua Hà Tung Dương, lại hướng về phía Sở Cung chụp tới. Quả chuông chuyển hướng trên không, bị trì hoãn không ít, Sở Cung lại đã phòng bị liên trọn mắt hét lớn, đưa kiếm đánh thẳng vào chuông. Chỉ nghe choang một tiếng, chuông kiếm va chạm, kim kiếm bị gãy làm hai đoạn. Sở Cung hô khẩu chảy máu, nửa người tê liệt nhưng vẫn tỉnh là thoát được một mạng.

Cửu Như chụp không trúng liền cười khà khà rồi không để ý tới Sở Cung nữa, lại phi đến phía sau Lôi Chấn. Lôi Chấn thấy thế địch quá mạnh, đang muốn bỏ chạy, không ngờ chuông như từ trên trời rơi xuống, ầm một tiếng đã bị chụp lại. Cửu Như vung quyền đánh chuông rồi nhắc chuông lên, không ngờ Lôi Chấn bỗng nhiên lăn ra, song quyền đưa lên đánh vào bụng dưới của Cửu Như. Cửu Như thấy hấn vẫn chưa bất tỉnh thì ỉ lên một tiếng, buột miệng khen ngợi nói:

- Tiểu tử nội lực không tồi.

Trong lúc nói cũng không hề động đậy. Lôi Chấn đánh trúng bụng dưới Cửu Như nhưng lại cảm giác chỗ tay đánh vào mềm mại như dòng nước, trong lúc kinh ngạc liền cố đẩy vào bốn đạo kinh lực nhưng chỉ như kiến lay cột, Cửu Như chẳng chuyển động chút nào. Lôi Chấn vô cùng sợ hãi, đang định thu thế thì chợt nghe Cửu Như cười dài rồi cơ bụng đột nhiên đẩy bật ra. Lần này bao nhiêu lực đạo Lôi Chấn đánh vào ông ta trả lại bằng hết. Điều khác biệt là bụng Cửu Như như là hồ lớn chứa nước, đem bốn đạo nội kinh của Lôi Chấn toàn bộ tích trữ lại rồi sau đó đột nhiên phát ra như nước vỡ đê, đẩy về phía ngược lại. Lôi Chấn kêu thảm một tiếng, bay văng ra hơn một trượng. Sở Cung tiến lên, vừa giữ vừa đẩy vào sau lưng hấn nhưng vẫn không hóa giải được thần thông của Cửu Như. Hai người cùng lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống, sắc mặt đều trắng bệch như tờ giấy.

Lúc này những người khác lần lượt tỉnh lại, ai cũng ôm đầu rên xiết. Cửu Như xua tay, cười khà khà nói:

- Thôi được rồi, tất cả cắt đi cho ta.

Sở Cung đỡ Lôi Chấn đứng dậy, trừng trừng nhìn Cửu Như hậm hực nói:

- Đại sư nếu có gan thì hãy chờ ở đây một lúc.

Cửu Như hơi nhướng đôi lông mày trắng, cười nói:

- Hoà thượng cái khác chẳng to, chỉ có lá gan là không nhỏ.

Sở Cung mặt mũi xanh xám, cùng cả bọn diu dặt nhau tập tễnh rút khỏi rừng bỏ đi.

Cửu Như thấy cả bọn đã đi xa liền quay vào miếu, thấy Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh mới chắt xong củi khô, còn chưa châm lửa. Liễu Oanh Oanh ngẩng đầu nhìn lão, cười:

- Làm khổ hoà thượng rồi!

Cửu Như lắc đầu nói:

- Tiểu cô nương nguoi từ lượng không tồi nhưng làm việc lại không thoải mái.

Nói đoạn xé hai mảnh vải hồng dùng để tế thần đốt cháy, rồi cầm hai thanh củi khô để lên, lại lấy ra một cái hồ lô lớn, uống một hớp rồi phun vào lửa, ngọn lửa bùng lên rồi lập tức cháy đượm. Thì ra trong hồ lô đựng một loại rượu cực mạnh. Lương Tiêu không nhịn được, nói:

- Đại hoà thượng, ông khinh nhờn thần linh, uống rượu ăn thịt như vậy, vẫn không sợ Phật Tổ trách tội phạt xuống địa ngục à?

Cửu Như uống một ngụm rượu, cười nói:

- Người thì biết gì? Thế giới này không có Tổ mà cũng chẳng có Phật. Cái gọi là tam thế chư Phật đều đã bị hoà thượng một hơi nuốt chửng rồi! Đã không có Phật Tổ thì còn tin gì nữa hả?

Lương Tiêu nhú mày không hiểu. Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tôi biết rồi, ông đã nuốt Phật Tổ giam vào trong bụng nên ông ăn uống no say họ cũng không nhìn thấy phải không?

Cửu Như lắc đầu:

- Sai rồi sai rồi, cái mà nguoi nói chính là cảnh giới của hoà thượng ta ba mươi năm trước.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Thế là thế nào?

Cửu Như cười:

- Điều đó còn không đơn giản sao? Có cái gọi là ăn uống bài tiết, Phật Tổ đã ăn được lẽ nào không bài tiết ra được? Tam thể chư Phật sớm đã hoá thành phân rồi!

Lão nhìn thấy bộ dạng há mồm tròn mắt của hai người thì mỉm cười nói:

- Trong bụng hoà thượng ta vốn đã chẳng còn gì, chỉ có hư không rộng lớn mà thôi!

Liễu Oanh Oanh nghe thế thì nhú mày, bĩu môi nói:

- Hoà thượng nói buồn nôn chết đi được!

Lương Tiêu thì thiên tính nhanh nhạy, cảm thấy lời Cửu Như nói tuy thô tục nhưng ẩn chứa đạo lý rất sâu sắc. Trong lúc suy nghĩ, hắn nhớ đến cha đã giảng cho mình câu chuyện truyền kì về Thiền Môn Lục Tổ là Tuệ Tăng đắc đạo, trong đầu chợt loé lên ánh sáng, buột miệng đọc:

- Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, nguyên bản vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai (Tạm dịch: Cây Bồ đề vốn không thật sự có thân cây, gương sáng vốn không thật sự có giá đỡ, khởi nguồn vốn chẳng có vật gì, vậy thì nơi nào mới thật sự là cõi trần). Truyện "Côn Luân "

Bài kệ nổi tiếng nghìn xưa này chính là do Lục Tổ Huệ Năng làm khi đắc đạo, từ đó truyền vào tư tưởng của Ngũ Tổ Hoằng Nhẫn khai sáng ra phái Đốn Ngộ (người dịch: đốn ngộ = chợt hiểu ra chân lý).

Cửu Như nghe vậy, không nhịn được lộ vẻ vui mừng, vỗ đùi nói:

- Nói hay lắm, khởi nguồn vốn chẳng có vật gì, vậy thì nơi nào mới thật sự là cõi trần! Ha ha, nói hay lắm, nói tuyệt lắm!

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Hoà thượng ông bị điên à?

Cửu Như cười:

- Nếu như trên thế giới này đều là người điên, đột nhiên xuất hiện một người không điên, người nói xem sẽ ra sao?

Lương Tiêu cười nói:

- Thế thì thật là thảm, bọn điên kia đều sẽ cho rằng người đó là kẻ điên.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm.

Liễu Oanh Oanh cảm một cảnh củi khô lên đập đèn đẹt xuống đất, tức giận nói:

- Hai người các ngươi vào hùa với nhau từ lúc nào mà lại quay sang mắng tôi thế!

Cô nhìn cái hồ lô trong tay Cửu Như nói:

- Lão hoà thượng, ông chỉ biết uống một mình mà không mời tôi à?

Cửu Như cười:

- Hoà thượng quên mất.

Nói đoạn ném hồ lô qua, Liễu Oanh Oanh uống một ngụm, chỉ cảm thấy trong cổ họng như bị dao cắt, bất giác nhú mày nói:

- Quà là rượu mạnh.

Cửu Như cười:

- Đó là bảo bối của hoà thượng, không để cho người ngoài uống đâu.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Tặc nha đầu, cô còn dám uống à?

Liễu Oanh Oanh liếm cặp môi đỏ hồng, cười hi hi nói:

- Tôi cứ thích uống đấy, uống say rồi còn muốn anh cồng nữa!

Lương Tiêu giằng lấy hồ lô, nói:

- Không được uống nữa!

Liễu Oanh Oanh trầm mặt nói:

- Anh là cái gì của tôi chứ, tôi uống rượu anh cũng quản hả?

Liền giờ tay định giật lại, Lương Tiêu lùi về một bên rồi ngửi ngửi, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, không thể chịu được cũng uống một ngụm, lập tức nhăn mặt thở ra một hơi dài, nói:

- Như là nuốt lửa ấy!

Liễu Oanh Oanh thừa cơ cướp lại hồ lô, uống một ngụm to rồi hé miệng cười, xinh đẹp không gì sánh được. Cô cũng chẳng thèm để ý đến bộ dạng của thực nữ gì gì, cứ tay bốc thịt chó, miệng uống rượu nặng, ăn uống no say như Cừ Như. Lương Tiêu đứng một bên nhìn chỉ cảm thấy bó tay chẳng biết làm thế nào.

Cừ Như lắc đầu cười nói:

- Nói về tự nhiên, coi mở thi tiểu từ nhà nguoi còn xa mới bằng con bé này.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Ai không tự nhiên chứ!

Rồi ngồi bệt xuống, cắt một miếng thịt chó nhai ngấu nghiến. Cừ Như lắc đầu nói:

- Nguoi là giả vờ tự nhiên chứ không phải là tự nhiên thật.

Lương Tiêu ngăn người, lại nghe Cừ Như nói:

- Nguoi có thể tự kiểm sở trường ba nhà, gặp những điều kỳ diệu, tính giác ngộ cao, võ công uyên bác, trừ Thích Thiên Phong của Đông Hải thì e là đời nay chẳng ai bằng được. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu trong lòng thầm ngạc nhiên "Lão hòa thượng lại nhìn ra nguồn gốc của ta ư?" liền thuận miệng hỏi:

- Thích Thiên Phong là ai?

Cừ Như khẽ cười, nói:

- Đáng tiếc, nguoi cũng giống như hần làm người bị nhiều trói buộc nên đời này kiếp này cũng không thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

Lương Tiêu nghe đến buồn bực, cười nhạt nói:

- Có quỷ mới tin ông.

Cừ Như nhướng lông mày trắng, bỗng ha ha cười lớn rồi ném hồ lô lớn trong tay cho Liễu Oanh Oanh, giờ chiếc gậy gỗ mun lên điểm tới ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu giật mình, hai tay chống đất lộn một cái về phía sau.

- Hay lắm!

Cừ Như tiếng như chuông đồng, vươn người đứng dậy, giờ tay ra là chiếc gậy gỗ mun đã đến trên đầu Lương Tiêu. Ông ta xuất chiêu không hoa mỹ, nhưng gậy đánh ra liền như trời sập, uy thế không gì chống nổi. Chỉ nghe bộp một tiếng, đầu Lương Tiêu đã trúng một gậy. Cừ Như ra tay tuy nhẹ nhưng vẫn đánh cho hần đầu óc choáng váng. Lương Tiêu cả kinh, định giờ tay lên thì lại bị một gậy vào tay, định giờ chân lên thì cũng ăn một gậy vào bắp chân. Cây gậy đó cứ như bóng theo hình, bất kể Lương Tiêu né tránh thế nào cũng đều vô ích. Trong tiếng quát tháo, chỉ thấy hai người một gậy nhanh như điện chớp, bay nhảy trong miếu đồ khiến người ta nhìn không chớp mắt. Liễu Oanh Oanh nhìn mà bội phục, thầm nghĩ: "Tiểu sắc quỷ võ công luyện đến mức này dĩ nhiên không tôi, nhưng lão hoà thượng thì thật như thần tiên rồi." Liền tay chống cằm ngơ ngẩn nhìn tới mức xuất thần. Truyện "Côn Luân "

Hai người lấy nhanh đánh nhanh, đánh tới một trăm chiêu, Lương Tiêu cũng vừa vịn trúng đủ một trăm gậy, không hơn không kém. Cho dù Cừ Như nương tay đánh không đau nhưng trong mắt Liễu Oanh Oanh thì hần cũng đã mất mặt, nửa điểm thể diện cũng không còn. Đến khi lại bị một gậy nữa thì chột đứng lại, tức giận thở hồng hộc nói:

- Không đánh nữa!

Cửu Như thu gậy lại, cười nói:

- Đã phục chưa? Võ công ngươi học được cả một bộ mà chẳng dùng được vào đâu.

Nói đoạn lại ngồi bên đồng lửa, uống một ngụm rượu rồi vẩy tay nói:

- Lại đây, lại đây, ngươi ngồi xuống đi!

Lương Tiêu vẫn đứng yên bất động.

Liễu Oanh Oanh trong lòng biết rõ Cửu Như muốn chỉ bảo cho Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu bị đánh một trận không còn mặt mũi nào, liền nửa giận nửa cười kéo hần nói:

- Tiểu sắc quý, qua đây ngồi.

Lương Tiêu vùng vẩy một chút rồi hậm hực ngồi xuống. Cửu Như cười khàn khạch nói:

- Vẫn là mỹ nhân kế có tác dụng.

Rồi ném hồ lô cho Lương Tiêu, cười nói:

- Còn dám uống nữa không?

Lương Tiêu nói:

- Có con ông mới không dám!

Liền bung lên uống một ngụm, rượu mạnh vào bụng vô cùng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu tỏ ra yếu kém, bèn ra sức nhẫn nhịn uống thêm hai ngụm nữa.

Cửu Như cười:

- Tính giác ngộ của ngươi thật ra cũng không tồi, chỉ tiếc là tham nhiều nên chẳng được, một mực học lại người khác, luyện đi luyện lại cuối cùng thì vẫn là công phu của người khác chứ chẳng phải bản lĩnh của ngươi!

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Tại sao là công phu của người khác?

Cửu Như cười:

- Câu này hỏi đúng vào điểm chủ chốt. Học công phu của người khác thì nói chung cũng chỉ hạn chế trong đạo lý của người khác, chỉ biết bắt chước chứ không biết nâng cao, vì vậy cứ có đường lối là đi theo, luyện đi luyện lại cũng chỉ là cảnh giới “Vô Kỹ”. Nếu gặp kẻ lợi hại thì trong vài chiêu là nhìn ra được thực lực của ngươi.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy thú vị, liền chen vào nói:

- Hoà thượng, thế công phu của bản thân là gì?

Cửu Như cười đáp:

- Công phu của bản thân chính là đạo lý của chính mình, chỉ có mình hiểu rõ mà người khác không ai biết được, vì thế vận dụng ảo diệu thế nào đều do lòng mình, không bị bó buộc, biến hoá không hạn chế, đó là cảnh giới “Đạo”. Võ kỹ có hạn nhưng võ đạo thì vô bờ.

Lão nhìn Lương Tiêu cười hề hề nói:

- Võ công của ngươi cũng không kém, nhưng có một cái vòng không to không nhỏ trói buộc ngươi, nếu ngươi hiểu được nó là cái gì thì có thể cười sét lên trời, tùy ý biến hoá, còn nếu không hiểu ra thì có luyện cả đời cũng khó mà từ võ kỹ đạt đến võ đạo, chung quy cũng chỉ chạy trong cái vòng đó mà thôi.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Thế cái vòng đó là cái gì?

Cửu Như đáp:

- Hoà thượng không nói được. Nếu như nói ra thì đó là công phu của hoà thượng chứ chẳng phải là công phu của ngươi rồi. Cảnh giới của võ đạo như

trắng sáng trên trời, thủy ngân dưới đất chẳng đâu không có, thuận theo tự nhiên. Những lời hoà thượng nói hôm nay chẳng qua chỉ là trồng xuống một hạt bồ đề, còn nở ra vạn đóa hoa bát nhã, hà hà, lại chẳng phải là việc của hoà thượng nữa!

Cửu Như chính là người lỗi lạc trong thiên lâm, mọi lời nói hành động đều ẩn chứa thiền cơ, nghiên cứu đạo thiền không chú trọng đường lối xưa cũ. Cho dù là đạo lý của Phật Tổ ở Tây Thiên thì cũng những thứ đã lỗi thời chẳng đủ dùng, chỉ có vượt trên cả Phật Tổ mới thực sự là có bản lĩnh. Vì vậy trong võ công cũng ra sức mong màu xanh sinh ra từ màu lam, tự sáng tạo ra cảnh giới mới. Đây thực sự là đại trí tuệ rung chuyển trời đất, Lương Tiêu trong lúc ngắn ngủi sao có thể hiểu rõ được, nhất thời cứ chống cằm suy nghĩ. Liễu Oanh Oanh uống hết ngụm rượu, cười khanh khách nói:

- Hoà thượng à, ông nói cảnh giới thế này, cảnh giới thế nọ, vậy tôi hỏi ông, ông là cái cảnh giới gì?

Cửu Như cười mỉm, nói:

- Cảnh giới của lão hoà thượng à?

Lão cầm hồ lô rượu, uống một ngụm lớn rồi bỗng nhiên gõ gậy xuống đất, sang sang nói:

- Gậy đánh khắp mười phương thế giới, há miệng thổi vỡ cổng trời, đưa tay khuấy động cả biển Đông, chà! một cước đá đổ núi Tu Di!

Liễu Oanh Oanh lúc này cũng đã có mấy phần say, nghe thấy những lời đó thì che miệng cười nói:

- Nhìn lão quý đầu to nhà ông, tôi thấy là ông nói khoác thì có.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Hay cho câu nói khoác.

Lão còn chưa dứt lời thì ngoài cửa cũng có người nói:

- Hay cho câu nói khoác.

Cửu Như ha ha cười nói:

- Con sâu nói leo, nguoi đã đến rồi!

Người kia nói:

- Lão già nghiện rượu, ta đã đến đây!

Cửu Như phì một tiếng, gõ xuống đất hát:

- Hồ ly hoang học sư tử gầm, Hoàng Hà chín khúc sông ngừng chảy, trên trời dưới đất tuyết ngập tràn, Nhị Lang chết cồng gọi Thiên Cầu.

Người kia cười đắc ý, cũng hát:

- Trời đất mệnh mạng như tất cả, quay đầu nhìn lại biến thành không, bốn chân giẫm nát ngôi lưu ly, hồ ly nhảy vào trong hang sư tử.

Tiếng hát chưa dứt, một ông lão áo đen mũ cao phát tay áo, mặt trắng như ngọc, râu đen như mực, mắt phượng mày dài, hình dáng khác người. Liễu Oanh Oanh nhìn cũng động lòng, thầm nghĩ: “Người này hồi trẻ chắc hẳn là một nhân vật rất anh tuấn”. Rồi liếc Lương Tiêu, bất giác mỉm cười: “So với tiểu sắc quý này thì đẹp trai hơn nhiều. Nhưng không hiểu sao mình vẫn cảm thấy tiểu sắc quý dễ coi hơn, toàn làm cho người ta vui vẻ.” Lương Tiêu thấy cô chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt cổ quái thì chợt thấy toàn thân rung động, trong lòng suy đoán loạn xạ: “Cô ta nhìn ta như thế, là trên mặt ta có vết bầm hay là có việc gì đó không ổn?”

Lại nghe Cửu Như nhỏ nước bọt, nói:

- Sao lại không phải là “Sư tử nhảy vào hang hồ ly” chứ? Lão sắc quý, nguoi quen làm hồ ly rồi, sửa cũng không được ư?

Ba chữ “Lão sắc quý” nói ra đột ngột khiến Lương, Liễu hai người đều cảm thấy kinh ngạc. Ông lão mũ cao kia chỉ cười khề nói:

- Gầm thét bốn phía, chém giết mười phương là cảnh giới của hoà thượng nguoi, Sở mỗ đây thân mình còn lo chẳng xong, sao làm nổi sư tử chứ.

Cửu Như phì ra nói:

- Nói như đánh rắm.

Ông lão mũ cao nói:

- Thối thật, thối thật!

Cửu Như hừ một tiếng, nói:

- Chưa giao đấu đã tự làm mất khí thế, chả trách lão sắc quỷ nguoi chỉ làm được thiên hạ đệ nhị kiếm, không sao làm nổi thiên hạ đệ nhất.

Lương Tiêu nghe thấy hơi ngạc nhiên, ngẩng ngửa ông lão mũ cao thâm nghĩ: “Lão sắc quỷ này là thiên hạ đệ nhị kiếm, nhưng không biết thiên hạ đệ nhất kiếm là ai?” Lại thấy ông lão mũ cao khẽ cười nói:

- Lời này của lão hoà thượng nguoi thật là vô vị. Làm người tối kị quá tham, việc gì mà cứ phải làm đệ nhất chứ? Đã là đứng ở đỉnh cao, tiến thì vách cao nghìn thước, lùi thì đất xa trời cao, đại thành nhược khuyết (thành công lớn vẫn có chỗ khuyết thiếu), cũng chẳng có gì hay.

Cửu Như cười:

- Ha ha, đại thành nhược khuyết cái con mẹ nó, hoà thượng thích nhất là lên trời xuống đất, mình ta độc tôn.

Ông lão mũ cao thâm nhiên nói:

- Nhặt nhanh chút trí khôn của phật Thích Ca thì có gì là bản lĩnh chứ?

Cửu Như cười khẩy nói:

- Thích Ca Mâu Ni mà dám nói như thế thì cứ để hoà thượng một gậy đánh chết vứt cho chó ăn.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nghe mà phải quay lại nhìn nhau, đều nghĩ: “Lão hoà thượng này đến Thích Ca Mâu Ni còn không coi ra gì, chẳng phải quá cuồng vọng sao.”

Thì ra theo kinh Phật truyền lại, Thích Ca Mâu Ni sơ sinh là Xá Lợi vương gia, đưa ánh mắt đại trí nhìn khắp mười phương thế giới, mặt đất dâng lên hoa sen vàng dưới chân. Sau đó Ngài đi bảy bước về bốn phía đông tây nam bắc, tay chỉ trời tay chỉ đất dùng sư tử hống: “Trên dưới cho tới bốn phương không kẻ nào hơn được ta.” tạo thành phong cách một phái. Đệ tử Thiên Tông đời sau đều lấy vượt qua Phật Tổ làm nhiệm vụ, độc lập đi con đường riêng không khuất phục bởi bất cứ thần tượng nào. Đức Sơn thiền sư từng viết kinh “Thóa Phật” (phỉ nhổ Phật), Đôn Hà thiền sư cũng có hành động “Thiên Phật” (đốt Phật), đều là vì muốn phá bỏ chướng ngại trong lòng, cầu được viên mãn, vượt lên trên chư Phật. “Đại thành nhược khuyết” lại là lời Lão Trang bàn về việc trốn đời cầu toàn. Cửu Như nghe thấy đương nhiên không vui.

Hai ông lão này nói năng đều mang hàm ý sâu sắc. Lương, Liễu hai người tuổi trẻ hiểu biết ít, đương nhiên nghe mà mơ mơ hồ hồ. Bỗng thấy Cửu Như quay người lại chỉ vào ông lão mũ cao, cười hi hi nói:

- Lão này họ Sở, tên là Tiên Lưu. Chữ Tiên trong thần tiên, chữ Lưu trong hạ lưu, ý là đáng vẻ như thần tiên nhưng tính vốn hạ lưu. Đừng nhìn lão dễ coi, thật ra chính là một lão sắc quỷ có danh tiếng, chuyên dụ dỗ con gái nhà lành, chia rẽ vợ chồng nhà người khác. Trên đến phi tử của Phiên vương, dưới tới viên ngọc trong nhà, nếu lọt vào mắt lão thì chưa từng có ai chạy thoát. Con bé con, nguoi vốn xinh đẹp, nghìn vạn lần phải cẩn thận, đừng để lão ta lừa đấy nhé...

Sở Tiên Lưu mặt hơi trầm xuống, nhướn mày nói:

- Lão lừa trọc đầu nhà nguoi lúc nào mọc ra cái lưỡi dài thế, toàn là nói năng vớ vẩn?

Cửu Như lườm lão một cái, cười đắc ý nói:

- Hoà thượng biết rồi, lão sắc quỷ nguoi ngoài mặt thì giả vờ tức giận, trong lòng lại chẳng nở ra từng khúc, đắc ý không ai bằng ấy chứ.

Liễu Oanh Oanh khổ sở nhin cười, đẩy đẩy Lương Tiêu khẽ nói:

- Lão ta là lão sắc quỷ, anh là tiểu sắc quỷ, một già một trẻ, chẳng lẽ anh và lão ta cùng giuộc?”

Lương Tiêu tức giận, trợn mắt nhìn cô, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Tức giận cái gì? Tôi trêu anh cho vui thôi! Anh tuy là tiểu sắc quỷ nhưng không vô lễ với tôi, cho nên tiểu sắc quỷ nhà anh tuy là sắc quỷ nhưng vẫn còn chưa lớn.”

Lương Tiêu nhìn thấy vẻ cười như hoa, giọng như châu ngọc của cô thì trong phút chốc, mọi sự tức giận trong đầu đều tan biến hết, bất giác thán mắng bản thân không biết tranh giành, chưa hết sức đã rút lui. Lại thấy Sở Tiên Lưu như là có tâm sự, ngơ ngẩn nhìn nóc nhà, hồi lâu mới thờ dãi nói:

- Tuổi trẻ phóng đảng, chẳng thể quay đầu.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Nguoi chỉ một câu tuổi trẻ phóng đảng là xong việc, còn đám con gái bị nguoi làm khổ thì nói sao hả? Truyện "Côn Luân "

Sở Tiên Lưu mặt lộ chút khổ sở, thờ dãi nói:

- Những chuyện phong lưu tội lỗi đó đừng nhắc tới nữa.

Cửu Như í lên một tiếng, cười nói:

- Lạ quá, lão già nguoi sao lại thay đổi tính nết thế này, năm xưa oai phong lẫm liệt, bừa bãi biết bao. Hiện giờ lại nói những lời nhụt chí vậy? Hay là...

Sở Tiên Lưu chợt ngắt lời lão, nói:

- Lão hoà thượng, ông không cần lời đông kéo tây làm phân tán ta. Ta đến đây vì việc gì, hẳn ông cũng rõ.

Cửu Như cười: Truyện "Côn Luân "

- Hoà thượng hiểu gì chứ? Hoà thượng mơ hồ quá đi chứ.

Sở Tiên Lưu không nhịn được, mắng:

- Hoà thượng nhà nguoi thật là đồ lười nhác vô lại đệ nhất trong thiên hạ.

Cửu Như liên tục xua tay nói:

- Sai rồi, sai rồi, nói đến lười nhác vô lại thì hoà thượng chỉ đứng thứ hai thôi.

Sở Tiên Lưu trong lòng thảm ngạc nhiên, nghĩ tới hoà thượng này cô độc cao ngạo, điên cuồng khinh đời, trước nay chưa từng cúi đầu với ai, hôm nay sao lại tự nhận đứng thứ hai? Bất giác cười nói:

- Hoà thượng ông tự nhận là thứ hai thì ai dám xưng thứ nhất chứ?

Cửu Như uống từ từ một ngụm rượu, thản nhiên nói:

- Kẻ đệ nhất lười nhác vô lại trong thiên hạ ấy à, chính là thằng đồ đệ không biết tự vươn lên của hoà thượng.

Sở Tiên Lưu cười:

- Người cô độc như ông cũng có đồ đệ sao?

Cửu Như nói:

- Có gì đáng cười chứ? Hoà thượng có cha có mẹ, sao lại không thể có đồ đệ?

Sở Tiên Lưu sững người, nói:

- Nói cũng phải, đúng là Sở mỗ thiên cận rồi. Nhưng mà nói đồ đệ lười nhác vô lại hơn cả lão hoà thượng ông thì ta vạn lần không tin.

Cửu Như tay vuốt chòm râu trắng, lộ vẻ khổ sở buồn bực, nói:

- Đây gọi là mỗi vật lại có một vật hàng phục được, đậu phụ thêm nước kho. Hoà thượng mạng nhỏ phúc bạc, vốn muốn thu một đệ tử phòng tuổi già, nào ngờ thằng đó tham ăn lười làm, không kính trọng sư phụ, ngược lại còn ép ta ăn xin dọc đường để cho nó tiêu phá. Thử nghĩ hoà thượng hoành hành nửa đời, có bao giờ yếu thế đâu? Cuối cùng lại bị một thằng tiểu tặc cười lên đầu ỉa đái vung vãi, giết thì không được, bỏ cũng không được, chả khác nào củ khoai nóng bỏng trên tay. Hừ, lão sắc quỷ nguoi nói xem, đó chẳng phải là kẻ đệ nhất lười nhác vô lại trong thiên hạ thì là cái gì?

Sở Tiên Lưu nửa tin nửa ngờ, nghĩ bụng: “Lão hoà thượng này nói nửa giả nửa thật, giọng đồng kích tây. Nguoi nói như thế ta nửa câu cũng không tin.” Lập tức cười cười nói:

- Hoà thượng nguoi hà tất phải nói những lời vớ vẩn chả liên quan gì như thế. Cho dù kéo dài thời gian thế nào, cái gì nên tới rồi cũng sẽ tới.

Rồi chuyển ánh mắt nhìn qua Liễu Oanh Oanh, chậm rãi nói:

- Nguoi chính là Liễu Oanh Oanh?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Đúng vậy! Ông tìm tôi có việc gì sao?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Thuần Dương Thiết Hạp là do nguoi ăn trộm?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Tôi chẳng biết Xuân Dương Thiết Hạp (hộp sắt dê ngu), Bồn Ngưu Kim Hạp (hộp vàng trâu ngốc) gì cả.

Sở Tiên Lư trầm mặt, cao giọng nói:

- Vậy ta lại hỏi ngươi, có phải ngươi đã giết chết thợ trồng hoa của lão phu, đốt hết ruộng hoa của lão phu không?

Liễu Oanh Oanh lộ vẻ mặt kỳ quái, lắc đầu nói:

- Tuyệt không có việc đó.

Sở Tiên Lư sắc mặt càng trầm xuống, từ từ nói:

- Cô bé con, ngươi đã lưu huyết thư lên tường ở Thiên Hương sơn trang của ta, bây giờ sao lại không dám thừa nhận ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Lão già ông toàn nói năng cổ quái, tôi còn không hiểu ông nói gì cả?

Sở Tiên Lư hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thế thì ngươi ăn trộm nhà giàu ở Giang Nam, lén vào đại nội cũng là giả sao?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Cái đó lại không sai.

Sở Tiên Lư gật đầu nói:

- Được lắm, nói thế thì nói ngươi dâm dăng độc ác cũng không sai chứ?

Liễu Oanh Oanh vốn nghiêm mặt trả lời, nghe những lời này bất giác lông mày dựng đứng, lớn tiếng nói:

- Lão họ Sở kia, ông không được ngấm máu phun người.

Cửu Như gật đầu lia lịa nói:

- Không sai, không sai, bốn chữ dâm dăng độc ác người khác nói đều được, duy lão sắc quỷ nhà ngươi nói thì chả ai phục cả.

Sở Tiên Lư mặt như phủ một làn sương lạnh, xua tay nói:

- Lão hoà thượng ông chó có xen vào! Con ranh kia, ta hỏi ngươi, Lôi Tinh có phải là do ngươi đã thương không?

Liễu Oanh Oanh nhú mày nói:

- Điều này thì không sai.

Sở Tiên Lư lạnh nhạt nói:

- Vậy thì đúng rồi, tuổi còn nhỏ mà đã dâm tà ác độc như thế, kẻ xuất thân từ Tuyết Sơn quả nhiên đều là một loại.

Liễu Oanh Oanh thấy sư môn bị sỉ nhục thì tức đến run cả người, cao giọng nói:

- Ngươi chỉ hỏi ta mà sao không hỏi xem gã họ Lôi kia đã làm những gì?

Sở Tiên Lư cười nhạt nói:

- Nha đầu ngươi đáng vẽ hồ ly, tính tình rắn rết. Bây giờ ngươi nói gì ta cũng không tin. Hừ, nể tình lão hoà thượng ta cho ngươi hai lối thoát. Thứ nhất là đưa tang vật ra, tự phê võ công. Thứ hai thì để lão phu quyết định cho ngươi luôn.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Vẫn còn một đường lối nữa là đánh ngã ông rồi lại đi tiếp

Sở Tiên Lư nhìn cô rồi cười nói: Truyện "Côn Luân "

- Hay lắm, ngươi cứ thử xem sao!

Rồi dang rộng hai tay để lộ phần trống trước ngực. Liễu Oanh Oanh vừa định đứng dậy thì Lương Tiêu chợt nắm lấy cổ tay trắng như tuyết của cô, khẽ nói:

- Lão già này e là đã trách nhầm cô rồi.

Sở Tiên Lưu liếc mắt nhìn gã, cười nhạt nói:

- Được lắm, tiểu tử nguoi thử nói xem, ta nhìn nhầm cô ta chỗ nào?

Lương Tiêu cao giọng nói:

- Nói đến giết người phóng hoả, lừa bịp giả dối thì tôi không rõ. Nhưng nói cô ấy quyến rũ Lôi Tinh thì tôi lại không tin.

Liễu Oanh Oanh nghe vậy thì sững người, chăm chú nhìn hắn.

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Có gì làm chứng?

Lương Tiêu nhìn Liễu Oanh Oanh, nói:

- Tôi đã gặp gã họ Lôi đó, hắn hèn nhát trơ tráo, làm hồ thẹn tổ tông, tặc nha đầu này cho dù quyến rũ chó mèo cũng không thêm quyến rũ hắn. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh vô cùng tức giận, hung dữ đánh một chưởng vào lưng Lương Tiêu, mắng:

- Có anh mới đi quyến rũ chó mèo ấy!

Lương Tiêu đau quá rút tay lại, nhúu mày nói:

- Tôi chỉ ví dụ thôi, sao cô lại đánh người?

Liễu Oanh Oanh tức giận nói:

- Sao không so với cái khác, còn cô nói càn?

Nhưng trong lòng lại nghĩ: “Tiểu sặc quỷ này năng vớ vẩn nhưng kiến thức cũng cao đấy, hừ, Lôi Tinh là cái thá gì chứ, xách dép cho bản cô nương đây cũng không xứng.”

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nhìn hai người một chút rồi thản nhiên nói:

- Hai đứa bay vào hùa làm bậy, rắn chuột một ổ, đương nhiên là nói tốt cho nhau rồi. Tiểu nha đầu, đừng có lằng nhằng nữa, hai con đường đó rốt cục người chọn đường nào?

Liễu Oanh Oanh có Lương Tiêu ủng hộ, trong lòng đã bình tĩnh hơn nhiều, liền cười nói:

- Chẳng phải là đã nói rồi sao, tôi chọn con đường thứ ba.

Sở Tiên Lưu mày dãi nhướng lên, sắc mặt chuyển sang âm trầm. Cừu Như cười khà khà, nói:

- Sở Tiên Lưu, nguoi nghĩ hoà thượng là vật trang trí à?

Sở Tiên Lưu nói:

- Lão hoà thượng, ông thật sự muốn giúp kẻ xấu làm bậy ư?

Cừu Như xua tay:

- Chậm đã, ai là kẻ xấu, ai làm bậy, điều đó còn rất khó nói đấy!

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Nha đầu này tránh nặng tìm nhẹ, không chịu thừa nhận việc giết người phóng hoả, đó là sợ ta đòi hộp sắt Thuận Dương. Còn về khoản dâm đẳng độc ác thì chẳng phải là ta nói phét. Hoà thượng ông còn có điều chưa biết: ả ta chuyên quyến rũ đàn ông rồi sau đó làm cho tàn phế. Trên đường ả đi về phía bắc số người bị hại cũng không ít, nhẹ thì bị cắt chân cắt tay, còn nặng thì bị móc mắt cắt lưỡi, hừ, thủ đoạn thật là độc ác.

Cừu Như nói:

- Nói như vậy, những cô gái bị người làm hại cũng chẳng phải là ít đâu.

Sở Tiên Lưu nói:

- Điều đó không giống nhau.

Cửu Như nói:

- Sao lại không giống, cô ta dùng đao cứng chặt chân tay người ta, còn người lại lấy đao mềm để đâm trái tim người khác, phương pháp tuy có khác nhau nhưng chỉ là một mà thôi.

Sở Tiên Lưu biến sắc, nhướng mày nói:

- Cửu Như hoà thượng, ông nhất định làm khó tôi sao?

Cửu Như cười nói:

- Hoà thượng dù ngu dốt nhưng hai mắt còn chưa mù. Con bé này tuy có chút phóng túng nhưng tuyệt không phải là loại dâm tà ác độc như lão sắc quỷ người đâu.

Sở Tiên Lưu phì một tiếng, nói:

- Mắt ông sáng thì chẳng lẽ mắt tôi mù chắc? Ba người thợ trồng hoa của lão phu chết bởi “Băng Hà huyền công”, đó lẽ nào không phải võ công của Đại Tuyết Sơn?

Cửu Như lắc đầu nói:

- Băng Hà huyền công là công phu quái gì chứ? Chắc gì chỉ cô ta mới biết luyện!

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Ngoài điều đó ra, lão phu còn có chứng cứ khác!

Cửu Như cười hi hi nói:

- Hay lắm, nói ra nghe xem nào!

Sở Tiên Lưu trầm nghĩ: “Từ lúc gặp con lừa trọc này ta bao lần tức giận rồi, cứ tiếp tục thế này khó tránh khỏi bị lão ta xỏ mũi dắt đi mất.” Liền hừ lạnh một tiếng rồi chuyển qua Liễu Oanh Oanh, chậm rãi nói:

- Nghe nói sau khi người giết người đốt nhà, lừa bịp trộm cắp xong đều lưu lại tên tuổi để vang danh. Ta đã xem rồi, huyết tự trên tường của Thiên Hương sơn trang và vết mực trên cột của hành lang đại nội hoàng cung hoàn toàn giống nhau. Tiểu nha đầu, người đã thừa nhận ăn trộm châu báu trong đại nội, vậy năm chữ “Tuyết Sơn Liễu Oanh Oanh” có phải do người viết không?

Lương Tiêu không nhìn được liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy Liễu Oanh Oanh mày ngài hơi rủ, trầm tư không nói. Sở Tiên Lưu nói với vẻ không bằng lòng:

- Tiểu nha đầu, không nghe thấy à? Ta hỏi người đấy!

Liễu Oanh Oanh rung mình một cái, lẩm nhẩm nói:

- Lạ thật, chữ trong hoàng cung là tôi lưu lại, nhưng chữ ở Thiên Hương sơn trang thì là ai lưu lại chứ?

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Việc đã đến nước này rồi người vẫn còn cố biện bạch ư?

Liễu Oanh Oanh không tức giận, nói:

- Tôi làm thì đã làm rồi, mà không làm thì đã không làm, cần gì phải biện bạch?

Sở Tiên Lưu nói:

- Tôi chứng rành rành, ai chịu tin người chứ?

Liễu Oanh Oanh liếc sang bên vừa đứng vào Lương Tiêu. Lương Tiêu không biết vì sao, chỉ thấy máu sôi sùng sục, buột miệng nói:

- Tôi tin cô ấy!

Sở Tiên Lư nghe thế thì sững người, Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng hăm hở của Lương Tiêu thì mỉm cười, nụ cười sáng lên trong ánh lửa hồng rực khiến Lương Tiêu nhất thời nhìn đến ngơ ngẩn.

Sở Tiên Lư thấy đôi trai gái nhỏ tuổi này liếc mắt đưa tình, rõ ràng không để mình trong mắt, cho

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thần dương thiết hạp

Sở Tiên Lư nổi tiếng về kiếm pháp nhưng lại không mạnh về khí lực, lúc này phải bỏ thế mạnh dùng thế yếu nên thời gian chưa lâu đã cảm thấy khó khăn. Đầu thêm vài chiêu lão đột nhiên đẩy lùi quả chuông đồng ra rồi lớn tiếng nói:

- Khoan đã!

Cửu Như đặt vững quả chuông đồng trên vai, cười nói:

- Thế nào? Chịu thua rồi hả?

Sở Tiên Lư cau mày đáp:

- Lão hoà thượng, ông một lòng muốn can thiệp chẳng qua là vì cái Thần Dương Thiếp Hạp đó đúng không?

Cửu Như chỉ cười hì hì. Sở Tiên Lư thấy ông ta cười rất khoái trá thì trong lòng càng không nghi ngờ gì nữa, lắc đầu nói:

- Đáng tiếc lần này ông tính sai rồi, cái Thuần Dương Thiết Hạp chính là đồ giả đấy.

Cửu Như gật đầu nói:

- Cái loại mưu kế vụng về ấy hoà thượng cũng từng dùng rồi.

Sở Tiên Lư thở dài nói:

- Đây tuyệt chẳng phải là mưu kế gì, cái hộp sắt đó đúng là đồ giả.

Ông ta thấy ánh mắt Cửu Như đầy vẻ chế nhạo thì lại thở dài nói:

- Hoà thượng, ông có biết lai lịch cái Thuần Dương Thiết Hạp này không?

Cửu Như cười nói:

- Nghe nói là của Lã Đồng Tân để lại, bên trong còn giấu linh đơn bùa lửa, kẻ nào chiếm được thì có thể luyện thành tiên đạo, có điều từ sau khi Lữ Đồng Tân qua đời chưa từng có ai mở được chiếc hộp đó cả.

Sở Tiên Lư xua tay nói:

- Những gì mà ông nghe được chỉ là lời đồn thổi trên giang hồ mà thôi. Cái hộp đó do ai để lại thì hiện giờ chẳng thể nào biết được, chỉ là đạo danh của Lữ tổ quá lớn nên mượn tên của ông ấy mà thôi. Có điều hơn một trăm năm trước cái hộp đó đã được mở ra một lần rồi.

Cửu Như nhướn đôi lông mày rậm, cười nói:

- Hay quá, hay quá, nói nghe xem nào.

Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu cũng rất tò mò, đều đổ dồn ánh mắt về phía Sở Tiên Lư.

Sở Tiên Lư vuốt râu trầm ngâm nói:

- Lão hoà thượng, ông đã nghe nói đến Từ Dương chân nhân chưa?

Cửu Như nói:

- Người nói tới Trương Bá Đao Trương Tử Dương phải không? Sau thời Tĩnh Khang, Đạo môn chia thành hai tông phái Nam và Bắc. Vương Trùng Dương là người sáng lập ra Bắc Tông còn Trương Tử Dương là người sáng lập ra Nam Tông. Chủ trương của Bắc Tông là đi vào nhân gian để giúp người, còn Nam tông lại lấy việc thanh tu làm mục đích chủ yếu. Có điều nói ra thì Vương Trùng Dương sáng lập ra Bắc Tông là có bảy đệ tử phái Toàn Chân dưới quyền giúp sức, còn Trương Bá Đao lại chỉ dựa vào sức lực của bản thân mình để sáng lập ra Nam Tông, đó mới thật sự gọi là lợi hại.

Sở Tiên Lưu không cười nữa, nói:

- Lão hòa thượng, mấy chữ “lợi hại” từ miệng ông nói ra thật không dễ dàng. Có điều Tử Dương chân nhân đúng là nhân vật kiệt xuất hàng đầu xưa nay, học vấn của tam giáo cửu lưu, bách gia chư tử không gì là không tinh thông, võ học trên người lại càng xuất thần nhập hoá, nổi tiếng một thời

Cửu Như cau mày nói:

- Lão sắc quỷ lằng nhằng quá, đang nói tới Thuận Dương Thiết Hạp, tại sao lại quảng sang chuyện của Trương Tử Dương?

Sở Tiên Lưu vuốt râu cười nhạt, Lương Tiêu ngắt lời nói:

- Người mở chiếc hộp Thuận Dương Thiết Hạp đó chính là vị Tử Dương Chân nhân kia sao?

Sở Tiên Lưu nói:

- Tiểu tử nhà ngươi xem ra cũng không ngốc.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Được lắm, lão sắc quỷ ngươi hẳn không ngốc, chính là chửi hoà thượng ta ngốc phải không?

Sở Tiên Lưu chiếm được lợi thế liền cười dài nói:

- Điều này lão phu không hề nói ra nhé.

Cửu Như hừ một tiếng rồi nói:

- Nói như vậy, chiếc hộp Thuận Dương Thiết Hạp đó cũng có chút ý nghĩa rồi. Trương Tử Dương đã mở chiếc hộp ra thì tại sao lại còn đóng vào?

Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Nói ra thì Trương chân nhân thần thông quảng đại, tài trí cũng cao, chỉ đáng tiếc là trong đời ông lại thu nhậm ba tên đồ đệ, có thể nói rằng đó là một việc đáng hối hận nhất trong cuộc đời ông. Trong sách cổ “Ngộ chân thiên” mà ông ta truyền lại cho đời sau có viết về “Ba truyện phi nhân” chính là chỉ chuyện này.

Cửu Như chép miệng nói:

- Lão sắc quỷ, ngươi càng nói càng lan man, Trương Bá Đao thu nhậm đồ đệ thì có liên quan gì tới ngươi chứ?

Sở Tiên Lưu lắc đầu nói:

- Quan hệ vô cùng lớn, trong ba đồ đệ đó thì đại đồ đệ mang họ Sở.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Hay thật, chẳng lẽ tên đại đồ đệ bất tài ấy chính là tổ tiên của nhà họ Sở các ngươi?

Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Thật đáng hổ thẹn, chính là tiên tổ. Còn đồ đệ thứ hai lại họ Lôi.

Ánh mắt Cửu Như chớp lên, cười nói:

- Đại khái chính là tổ tiên của Lôi Công Bảo đúng không?

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đồ đệ thứ ba họ Phụng, ông ta không có con cái nhưng nội công ông ta tu luyện lại rất có tiếng, gọi là “Băng Hà huyền công”.

Liễu Oanh Oanh kêu í lên một tiếng, kinh ngạc nói:

- Ông... ông nói cái gì?

Sở Tiên Lư cười nhạt nói:

- Ngươi không cần phải giả vờ giả vịt, người họ Phưong đó chính là tổ sư của Đại Tuyệt Sơn các ngươi. Những chuyện xưa cũ này chắc hẳn ngươi cũng vô cùng tường tận.

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Sư phụ chưa từng kể cho ta.

Cô nói như vậy, Sở Tiên Lư càng cho rằng cô chỉ cố gắng thoái thác, không nói lấy nửa câu chân thật, trong lòng càng tức giận, cao giọng nói: Truyền "Côn Luân "

- Tên họ Phưong xấu xa ấy cũng là là tổ sư của môn phái ngươi. Ngươi vì một cái hộp sắt nhỏ nhoi mà đến cả tổ sư cũng không nhận hay sao?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Sư phụ từng nói rằng, sư tổ của chúng ta là nam giới, nhưng chuyện đã qua rất lâu rồi nên tên họ là gì thì không ai hay biết.

Sở Tiên Lư thấy vẻ mặt cô ta không có vẻ nói dối, trong lòng vô cùng khó hiểu: “Con bé này nếu không phải quả thật không biết thì chính là kẻ gian hiểm độc ác hiểm có trên nhân gian. Có điều thật ra thì chuyện xưa này cũng là do tiên tổ ta khi cuối đời lương tâm trời dậy mới viết vào trong kiếm phổ gia truyền để tự sám hối nhắc nhở con cháu. Chắc rằng tên họ Phưong kia trong lòng hổ thẹn, không muốn để đám đệ tử biết được việc làm xấu xa của mình khi còn sống.” Ông ta do dự một lát rồi nói:

- Được lắm, ta sẽ nói tiếp. Lại nói Trương chân nhân phân biệt truyền thụ võ công cho ba người, ba đồ đệ dần dần mỗi người đều có một sở trường riêng. Đại đồ đệ giỏi về dùng kiếm, nhị đồ đệ giỏi về quyền pháp, tam đồ đệ thì lại chưởng pháp cao minh. Nhưng võ công của ba người càng mạnh thì bản tính cũng theo đó mà dần dần bộc lộ ra.

Trương chân nhân phát hiện ra rằng ba người bản tính không đứng đắn thì vô cùng tức giận, vốn muốn phế bỏ võ công của họ. Nhưng tình thầy trò sâu đậm, Trương chân nhân bản tính lại rất mềm yếu lương thiện, mấy lần định làm nhưng lại không ra tay nổi. Một ngày nọ ba người lại vô cớ giết người, Trương chân nhân trong lòng nguội lạnh nên nhân lúc đêm khuya đã lặng lẽ bỏ đi.

Sở Tiên Lư nói đến đây lại thở dài rồi nói:

- Chỉ vì Trương chân nhân sớm có cảnh giác, tuyệt không truyền thụ Huyền môn chính pháp cho ba người nên ba tên đồ đệ đó tu luyện thêm mười năm võ công đều không có tiến bộ gì đáng kể. Vì vậy đại đồ đệ đứng đầu tập hợp ba người lại thương nghị. Cả ba người bọn họ đều biết rằng Trương chân nhân nhờ đã giải được bí mật trong Thuần Dương Thiết Hạp mới hiểu rõ đạo lý, khai lập môn phái, còn những thứ võ công mà ông truyền thụ cho họ chẳng qua là những võ công tầm thường mà thôi. Thế là cả ba người đều nhất trí rằng chỉ có cách học được võ công trong hộp sắt mới có thể tung hoành thiên hạ. Lập tức cả ba người trăm mưu ngàn kế đi tìm Trương Chân nhân. Ôi, cũng là trời cao trên người, ba người bọn họ không ngừng nghĩ tìm kiếm trong suốt ba năm, cuối cùng đã tìm được Trương Chân nhân tại dãy núi Tê Hà. Trương chân nhân thấy ba người tất nhiên vô cùng kinh ngạc, vốn định tránh đi, nhưng ba người khóc lóc như mưa, luôn mồm nói sẽ từ bỏ con đường xấu xa trước kia, khổ sở xin Trương chân nhân gây dựng lại môn phái. Trương chân nhân tuy không bằng lòng lắm nhưng thấy ba người đã có lòng hướng thiện nên cũng không nỡ cự tuyệt. Nào ngờ ba người ăn có nói không, sớm đã có lòng cướp đoạt, nhân lúc Trương chân nhân buông lỏng cảnh giác liền đột ngột cùng làm phản, ra tay vô cùng tàn độc. Trương chân nhân không hề cảnh giác nên đã bị trọng thương, nhưng ông ta có thần công tuyệt thế nên sau khi bị trọng thương vẫn đánh ngã cả ba đồ đệ, đột phá vòng vây bỏ đi. Đại đồ đệ và nhị đồ đệ kia ráo riết đuổi theo, cuối cùng đuổi kịp Trương chân nhân trong một sơn cốc. Trương chân nhân lúc đó đã trọng thương khó mà qua khỏi, không kịp giấu hộp sắt đi nhưng cũng không muốn chiếc hộp đó bị rơi vào tay kẻ ác gây nguy hiểm cho người đời, liền đóng chặt chiếc hộp lại rồi đột ngột ra đi.

Liễu Oanh Oanh nghe đến đây không nhịn được nói:

- Ba tên kẻ đó làm đồ đệ mà quên ơn phụ nghĩa, dù cho chó lợn cũng không như vậy.

Sở Tiên Lư giật mình rồi gật đầu nói:

- Không sai, việc tiên tổ làm quả thật không đúng.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Đầu chỉ là không đúng mà là vô cùng khôn kiếp. Tên họ Phưong kia chẳng có quan hệ gì với bản cô nương cả, ta cũng không nhận cái loại tổ sư như lão.

Những lời nói này quả thật là kinh thế hãi tục. Phải biết rằng võ lâm rất trọng đạo thầy trò, lời Liễu Oanh Oanh vừa nói ra chẳng khác gì phản thầy diệt tổ. Sở Tiên Lư thần sắc thay đổi, Lương Tiêu sợ ông ta sẽ nổi giận liền thăm tự phòng bị, ai ngờ về mặt Sở Tiên Lư lại từ từ dụ ra, thở dài một hơi rồi nói:

- Ngươi nói đúng là không sai. Tiên tổ đúng là vô cùng khôn kiếp, làm con cháu phải xấu hổ.

Cửu Như gật đầu nói:

- Lão sắc quỷ người này giờ lâu như vậy mà cuối cùng cũng nói được một câu nói của con người.

Sở Tiên Lưu tròn mắt nhìn ông ta, lại nghe Lương Tiêu nói:

- Trương chân nhân sau khi chết thì Thuần Dương Thiết Hạp tất nhiên sẽ rơi vào tay của hai người đồ đệ kia đúng không?

Hắn quan tâm tới tầm tích của Thuần Dương Thiết Hạp nên phải dò hỏi. Sở Tiên Lưu cười khò nói:

- Cái đó lại thế này, tuy có được hộp sắt nhưng hai người bọn họ lại chẳng có cách nào mở ra. Hai người bèn nghĩ chiếc hộp này đã khó mở ra như vậy thì bên trong nhất định có một bí mật to lớn rung chuyển trời đất, bởi vì lòng tham bùng lên, lời ra tiếng vào liền bắt đầu đánh nhau. Nhưng võ công của hai người ngang nhau, lại vốn học cùng thầy nên hiểu rất rõ bản lĩnh của đối phương. Nhất thời không ai thắng được ai, đánh đến lúc khó mà can ngăn được thì đại đồ đệ chợt nhảy ra, nói: “Lời sư đệ, đệ và ta đều đã quên mất, nếu như bây giờ chúng ta đấu đến kẻ chết kẻ bị thương mà lại vừa đúng lúc Phương sư đệ tìm đến thì chẳng phải là ngẫu nhiên sò tranh nhau, ngư ông được lợi hay sao, dễ dàng bị hấn lấy mất trắng thành quả hay sao?” Người họ Lôi kia nghe thấy có lý, hai người lập tức bỏ đánh nhau mà cùng nghiên cứu hộp sắt. Truyện "Côn Luân "

Lúc ông ta kể chuyện, trước sau đều dùng đại đồ đệ và nhị đồ đệ để gọi, đối với tổ tiên cũng không hề có ý kính trọng né tránh. Ba người còn lại đều thầm nghĩ: “Sở Tiên Lưu này cũng có thể coi là người hiểu rõ đúng sai.”

Lại nghe Sở Tiên Lưu kể tiếp:

- Hai người đồ đệ sợ rằng chuyện chiếc hộp sắt bị tiết lộ ra ngoài nên âm thầm trốn vào trong núi sâu, tập trung nghiên cứu cách mở, nhưng cuối cùng vẫn không tài nào mở được hộp. Hai người đều có ý đề phòng đối phương ôm hộp bỏ trốn, nghi ngờ ngày càng lớn dần, cuối cùng có một ngày lại đánh nhau to đến mức cả hai đều bị thương. Đại đồ đệ mắt thấy đó không phải là giải pháp, liền nói với nhị đồ đệ: “Chiếc hộp sắt này đã không cách nào mở ra được thì chúng ta liều mạng đánh nhau cũng vô ích, chỉ bằng chúng ta bốc thăm, người thắng sẽ được cầm chiếc hộp này nghiên cứu trong ba năm. Nếu trong vòng ba năm đó ai mở được hộp sắt đó thì chiếc hộp thuộc về người đó. Còn nếu không tìm ra được thì ba năm sau lại đổi cho người kia tìm hiểu.” Đồ đệ thứ hai nghĩ rồi nói: “Nếu cả đời chúng ta cũng không tìm ra điều bí mật trong hộp thì phải làm thế nào?” Đại đồ đệ nói: “Nếu chúng ta đều không có phúc phận thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành giao việc mở hộp cho con cháu làm tiếp thôi.” Đồ đệ thứ hai cũng không có cách nào tốt hơn, đành phải đồng ý. Hai người lập tức thề với trời đất. Sau khi thề xong, hai người liền rút thăm, đại đồ đệ kém may mắn đã bị nhị đồ đệ tranh được Thuần Dương Thiết Hạp trước. Đại đồ đệ vì đã nói trước nên đành để nhị đồ đệ bảo quản chiếc hộp, ba năm sau sẽ lấy lại

Lương Tiêu cau mày nói: Truyện "Côn Luân "

- Thường có câu: “Kẻ tham thường đi với nhau, khéo sao kẻ nào cũng vậy.” Nếu như nhị đồ đệ dùng thủ đoạn chiếm đoạt chiếc hộp thì phải làm thế nào?

Sở Tiên Lưu nói:

- Câu này hỏi không được thông minh cho lắm, nếu như mở được hộp sắt thì nhị đồ đệ luyện thành võ công trong đó, đánh bại đại đồ đệ, tất nhiên chẳng cần phải giở thủ đoạn. Nếu hộp sắt không mở được thì cũng chỉ là một thứ bỏ đi, giữ cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu như thất nghĩa bội tín, đại đồ đệ có thể vì tức giận mà thông báo cho toàn thiên hạ biết. Những cao thủ thêm muốn có được hộp sắt này quá nhiều, ngay cả đề cho tam đồ đệ biết được cũng đã không tốt rồi, chỉ e từ đó về sau sẽ sống không được yên. Và lại hai người làm việc tuy độc ác nhưng suy cho cùng vẫn là tôn sư của một phái, không thể nói mà không giữ lời được.

Ông ta thấy Lương Tiêu nửa tin nửa ngờ cũng không cố để tâm nữa, tiếp tục nói:

- Lại nói hai người sau khi chia tay đều giấu kín tên họ, sáng lập ra Thiên Hương sơn trang và Lôi Công bảo, cứ ba năm một lần trao đổi hộp sắt. Trong mấy chục năm, Thuần Dương Thiết Hạp hết lần này đến lần khác đổi chủ, nhưng cái hộp sắt này chất liệu đặc biệt, đao kiếm sắc bén cũng không thể làm tổn thương. Hai người muốn dùng lừa lớn hay búa nặng nhưng lại sợ sẽ làm tổn hại đến vật trong hộp, vì vậy mà cho đến mấy chục năm gần đây vẫn không thể mở ra được.

Cửu Như cười nói:

- Có lẽ chiếc hộp đó vốn chỉ là một cục sắt ngu ngốc dùng để lừa người?

Sở Tiên Lưu lắc đầu thờ dài nói:

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng lòng người cũng giống như chiếc hộp sắt kia, ngóc ngách cứng đầu, không cách nào giải thoát được. Lấy hoà thương ông mà nói, nhìn thì lòng dạ lỗi lạc, nhưng cũng hiểu kỳ trong lòng muốn giành được nó hay sao?

Cửu Như chỉ cười khà khà, vuốt râu không nói.

Sở Tiên Lưu lại nói:

- Vào thời của đại đồ đệ và nhị đồ đệ, hai người lại cũng giữ lời, hộp sắt của ba năm là trao đổi một lần, không hề giở trò. Nhưng sau khi hai người qua đời, võ công đời sau kẻ lên người xuống, dần chia thành cao thấp mạnh yếu. Những người có võ công cao không muốn giao hộp sắt ra, người có võ công yếu hơn cũng không chịu thua kém, buông lời uy hiếp. Hai bên tranh chấp không kết thúc được, chỉ đành lập lại một hiệp ước khác, cứ ba năm một lần đấu võ để đoạt hộp, bên nào võ công cao cường có thể giữ chiếc hộp lâu dài cho tới khi bị đánh bại mới thôi.

Cửu Như cười nói:

- Thật kỳ lạ, đã là như vậy thì tại sao còn lòi ra cái hộp giả đó chứ?

Sở Tiên Lư cười khổ nói:

- Ta thời trẻ thích chơi bời lêu lổng, ham mê đàn ca tửu sắc, đối với việc trong nhà hoàn toàn không có hứng thú, sau khi biết lai lịch hộp sắt đó càng không muốn tham gia tranh giành. Nhưng gia huynh thời trẻ đấu võ thua Lôi Hành Không, uất ức mà mất, trước khi chết đã sai người gọi ta về sơn trang dặn ta phải giành hộp sắt về. Ta không đành lòng nhìn huynh ấy ra đi mà trong lòng vẫn còn điều vương bận, chỉ đành nhận lời...

Nói đến đây, Cửu Như đột nhiên cười nói:

- Chậm đã chậm đã, để hoà thượng đoán xem. Nhớ năm xưa lão sắc quý nhà người danh tiếng lẫy lừng, một thanh thiết mộc kiếm uy thế chấn động thiên hạ. Lôi Hành Không tự biết là không thắng được người, nhưng lại không nỡ giao hộp sắt ra, khi chẳng còn cách nào hắn đã làm ra một chiếc hộp giả để bưng bít người, đúng vậy không?

Sở Tiên Lư gật đầu nói:

- Hoà thượng lần này lại thông minh ra nhiều đấy. Lôi Hành Không đó tham

lam ngu xuẩn, lại tự cho mình thông minh hơn người, tưởng rằng như thế có thể che dấu mọi việc. Kỳ thực làm sao có thể giấu được người khác chứ? Ta phát hiện ra chiếc hộp là giả liền định tìm hắn hỏi tội, không ngờ lúc đó xung quanh ta đã xảy ra một biến cố rất lớn khiến cho ta trong lòng nguội lạnh, xuất hiện ý nghĩ rời bỏ nhân thế. Ôi, kiếp phù sinh như một giấc mơ, chuyện sống chết còn chẳng thể nào có thể nắm bắt được thì hà tất phải để ý đến chiếc hộp sắt ấy là thật hay là giả? Thế là ta thu lại ý đồ muốn gây chiến, đã sai thì cho sai luôn, giữ chiếc hộp sắt giả đó ở lại bên mình.

Cứ như thế con cháu trong nhà đều cho rằng Thuận Dương Thiết Hạp đang ở chỗ ta, còn Lôi gia thì lại mừng rỡ lão phu đã trúng kế. Ba mươi năm trôi qua như thế, lòng tranh giành của hai nhà đều giảm mạnh, còn việc cháu gái ta là Sở Vũ cùng với Lôi Chấn kết thành vợ chồng phu thê thì lại là một chuyện vui bất ngờ.

Cửu Như chậm rãi thản nhiên nói:

- Lão sắc quý, người đem những việc bí mật đó nói ra với hoà thượng là có ý đồ gì?

Sở Tiên Lư cười khổ nói:

- Sở mỗ đem chuyện này nói ra thứ nhất là muốn lão hoà thượng ông hiểu rõ, cái hộp đó chưa từng có cách mở ra. Thứ hai là nó có nguồn gốc sai trái, lão hoà thượng ông vốn là người trí tuệ siêu thoát, việc gì phải dẫm mình vào vũng nước đục.

Cửu Như cười nói: Truyện "Côn Luân "

- Lão sắc quý người để để giáo huấn ta, có điều người đoán không sai, lão hoà thượng lần này tới đây chính là vì cái Thuận Dương Thiết Hạp đó.

Lương Tiêu tim đập thình thịch, quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Oanh Oanh mím chặt môi, khuôn mặt tươi cười đã trắng bệch, rồi nghe Cửu Như lại cười nói:

- Ngày hôm đó, ta đi xin bổ thí bên bờ sông Vận Hà, đột nhiên nhìn thấy cháu gái người là Sở Vũ, khi nó chưa lấy chồng ta đã từng gặp một lần nên nhận ra được. Lúc đó ta thấy nó đang khóc lóc trên bến sông, mồm miệng không ngừng nhắc tới Thuận Dương Thiết Hạp, lại nói cái gì nữ tặc họ Liễu. Hoà thượng tuy không định nghe trộm nhưng lời nói cứ chui vào tai, cũng chẳng biết làm sao được. Nghĩ lại năm xưa, hoà thượng từng dùng hộp sắt giả để lừa Huyền Thiên Tôn. Lão già ấy có tội phải chịu cũng đúng thôi, nhưng đồ đệ của hắn Tần Bá Phù lại là một hán tử đường hoàng. Sáu năm trước hoà thượng không cẩn thận đã làm hắn bị thương, trong lòng cảm thấy day dứt không yên nên muốn giành cái hộp sắt đó để đưa cho hắn coi như để bồi thường, vì vậy liền đuổi theo cháu gái người một mạch đến Cô Tô. Không ngờ vừa tới chân núi Hàn Sơn, con sâu rọu trong bụng hoà thượng lại làm loạn, khổ sở không chịu nổi, đành phải dành thời gian giờ phút thủ đoạn, khả khả, khéo thế nào lại gặp con bé họ Liễu này.

Liễu Oanh Oanh cắn môi, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Lão hoà thượng ông sớm đã có âm mưu rồi, cũng... cũng muốn tới đối phó với tôi sao?

Nói xong mặt đã đỏ lên. Lương Tiêu cũng nắm chặt hai tay, trầm nghĩ: "Lão hoà thượng nếu muốn gây bất lợi cho cô ấy thì ta cho dù đánh không lại lão cũng phải sống chết một trận với lão." Cửu Như nhìn thấy bộ dạng này của hai người vội vàng xua tay nói:

- Cô bé con đừng khóc, đừng khóc. Hoà thượng ban đầu đúng là có ý đó, nhưng không ngờ cô bé con nhà người đã tinh quái, lại hào khí hơn người, rất hợp với tính cách của hoà thượng. Hoà thượng suy đi tính lại, đuổi theo một trăm tám mươi dặm nhưng vẫn không thể nào ra tay nổi.

Lương Tiêu nghe vậy thì thở phào một hơi. Liễu Oanh Oanh thì vẫn mắng:

- Hoà thượng ông ăn có nói đùa, tôi không để ý tới ông nữa.

Cửu Như cười xòa nói:

- Cô bé con đừng nói như vậy, người không để ý tới hoà thượng, hoà thượng không có người bỏ thí, sớm muộn gì cũng bị đắm sâu rượu trong bụng cần chết.

Liễu Oanh Oanh lau nước mắt, trừng mắt nhìn ông ta, hậm hực nói:

- Cần chết cũng đáng đời.

Sở Tiên Lưu nhìn thấy hai người trở lại hoà hợp, trong lòng vô cùng không vui, nhú mày nói:

- Lão hoà thượng, lời hay đã nói hết rồi, ông vẫn muốn tranh giành cái vũng nước đục đó ư?

Cửu Như cười nói:

- Không sai.

Sở Tiên Lưu tức giận nói:

- Ta nói rồi, cái hộp bị con bé này cướp là giả, cái hộp thật hiện đang ở Lôi Công bảo.

Cửu Như lắc đầu nói:

- Hòa thượng vốn vì hộp sắt mà tới, nhưng hiện giờ đã đổi ý rồi.

Sở Tiên Lưu nhú mày nói:

- Đổi ý gì?

Cửu Như mỉm cười nói:

- Những thứ mà Sở Tiên Lưu người không thêm để ý tới, hoà thượng nếu lại liều mạng thì chẳng phải mất mặt hay sao?

Ánh mắt Sở Tiên Lưu thoáng vẻ kinh ngạc, nhìn Cửu Như một lúc rồi lắc đầu nói:

- Lão hoà thượng, tôi không giống như ông. Sở mỗ trong lòng nguội lạnh, đừng nói cái hộp sắt đó, cho dù là vạn sự vạn vật trên đời này ta cũng chẳng hề có hứng thú. Nếu như không phải vườn hoa của ta bị đốt, người làm vườn bị giết thì lần này ta cũng không xuất hiện để phải chịu đựng sự phiền toái của ông đâu!

Cửu Như cười hề hề nói:

- Biến cố gì thế? Để hoà thượng đoán xem, khả khả, nhìn bộ dạng xui quẩy của người chắc không phải là nhân tình đã chết chứ?

Sở Tiên Lưu hai mắt tròn tròn, da mặt lúc xám lúc đỏ, tràn đầy giận dữ. Cửu Như kệ lão tròn mắt nhìn, vẫn cười hề hề. Sở Tiên Lưu bỗng phát tay áo, đánh giọng nói:

- Lão hoà thượng, Sở mỗ kính ông ba phần đã là nhân nhện rồi. Được, miếu thổ địa này quá nhỏ, Sở mỗ chờ ông ngoài miếu.

Cửu Như thần nhiên nói:

- Một lời không hợp liền muốn phát điên. Nói cái gì trong lòng nguội lạnh, toàn là đánh rắm. Người muốn hoà thượng ra ư, hi hi, hoà thượng cứ không ra đây.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Vậy thì chúng ta thử cười lừa xem hát, chờ xem.

Cửu Như nói:

- Ấy, lão sắc quý, người bảo hòa thượng chửi con lừa ư?

Sở Tiên Lưu không muốn giằng co lằng nhằng với ông ta nữa, giận dữ hừ một tiếng rồi phát tay áo đi ra khỏi miếu.

Liễu Oanh Oanh nhì thấy ông ta đi ra liền nói:

- Lão hoà thượng, ai làm người ấy chịu, ông không đáng vì tôi mà tạo thêm thù địch.

Truyện "Côn Luân "

Cửu Như nhíu nhíu mày, lắc đầu nói:

- Hoà thượng lại không sợ thù địch gì, chỉ có điều người thật sự chưa làm việc gì trái với luân thường đạo lý chứ?

Liễu Oanh Oanh suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Không có!

Cửu Như cười dài, cao giọng nói:

- Hay lắm! Hoà thượng trong lòng không có gì vướng bận, lúc đánh đu mới có khí thế.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy ở ngoài miếu tiếng dây cung vang lên, hai quả hoả lôi bay vào bên trong miếu. Cửu Như dài người đứng dậy, cây gậy gỗ trong tay vung lên, hoả lôi bị bóng phong của ông ta đánh trúng đột nhiên chuyển hướng đập lên tường phía trước, lập tức nổ thành hai lỗ thủng trên tường. Cửu Như cười nói:

- Lão sắc quỷ, người không hề khá khẩm hơn, không dám dùng đao kiếm thật mà lại lấy pháo ra chơi đùa với hoà thượng ư?

Bỗng nghe Sở Tiên Lưu lạnh nhạt nói:

- Việc của Lôi Công Bảo chẳng liên quan gì tới Sở mỗ cả, hơn nữa cái loại kỹ năng vật vãnh này chẳng lẽ làm khó được ông sao? Nếu sợ rồi thì ra đây là được.

Cửu Như cười nói:

- Sợ cái gì. Hoà thượng nói không ra là sẽ không ra.

Trong lúc nói chuyện lại có hơn mười mũi hoả lôi được bắn vào trong miếu.

Cửu Như liên tục vung gậy gỗ mun vu vu, đều gạt hết ra. Bốn phía tiếng nổ ầm ầm, gạch vữa tán loạn, miếu thổ địa lung lay muốn sập. Liễu Oanh Oanh trong lòng lo lắng, vừa định lao ra thì không ngờ Cửu Như nắm lưng cô giữ lại, cười nói:

- Người lớn đánh nhau, trẻ con chỉ cần đứng xem thôi.

Rồi đưa tay nhét cô vào trong chuông. Tiếp đó thấy Lương Tiêu cầm Áo Nguyên kiếm lên thì lại cười nói:

- Người cũng vào đi.

Rồi đưa tay túm lấy, Lương Tiêu chưa kịp giãy giụa thì trước mắt đã tối om, cũng bị nhét vào trong chuông đồng, chen chúc với Liễu Oanh Oanh thành một cục. Mấy mũi hoả lôi nổ trên mặt chuông, tiếng nổ rầm rĩ

Liễu Oanh Oanh phải chen chúc với Lương Tiêu thì vừa xấu hổ vừa lo lắng, giờ tay nắm cho hấn một quyền muốn đẩy hấn ra khỏi chuông nên trên quyền có dùng chân lực nội gia. Lương Tiêu cảm thấy vô cùng đau đớn, huých khuỷu tay phản kích lại, nhưng trong chuông thì bé, chân tay hai người túm vào một chỗ đánh không ra được. Đột nhiên thân thể chấn động, trời đất chao đảo, thì ra chiếc chuông đồng bị Cửu Như đẩy lún long lóc. Hai người đều không đề phòng, thân mình Liễu Oanh Oanh ngã ngửa ra, còn Lương Tiêu lại ngã về phía trước, hai người đột nhiên ôm chầm lấy nhau. Liễu Oanh Oanh tức giận nói:

- Tiểu sắc...

Chỉ quỷ còn chưa nói ra, Lương Tiêu hơi không cẩn thận nên miệng đã khóa chặt môi son của nàng.

Hai người đều kinh hãi, Liễu Oanh Oanh giãy giữa mấy cái rồi kêu ư một tiếng, thân mình đột nhiên mềm nhũn ra giống như một khối băng lạnh giá vừa tiến vào lòng Lương Tiêu trong chớp mắt đã tan thành một dòng suối mùa xuân. Lương Tiêu lúc công nàng ta chạy trốn, da thịt tiếp xúc sớm đã động tình, nhưng đối mặt ôm ấp thế này thì đây là lần đầu tiên, chỉ cảm thấy thân thể Liễu Oanh Oanh như hương âm ngọc mềm, áp áp láng mịn, mềm mại như không xương, từng đợt hương thơm thiếu nữ người ta ngây ngất. Lương Tiêu người như muốn nổ tung, trong lòng ngứa ngáy khó kìm chế nổi, hận không thể móc nó ra. Nhất thời hai người nam nữ trẻ tuổi đều tâm hồn bay bổng, chỉ biết rằng cho dù trời có sập xuống cũng chẳng chịu xa rời.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc chuông lại rung lên. Thân hình Lương Tiêu ngã ngửa ra, Liễu Oanh Oanh lại đè lên người hấn, hai người trong lúc hoảng loạn, lại ôm chặt lấy nhau. Lương Tiêu mới tỉnh chồm nò, lần đầu tiên tình yêu trỗi dậy, Liễu Oanh Oanh cũng thâm băng lòng. Lúc này trong chuông chật hẹp lại ngập tràn tình ý dạt dào.

Cửu Như vạn lần không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, chỉ có tập trung chống địch, tay trái lấn chuông, tay phải vung gậy gỗ mun chỉ nam đánh bắc. Chỉ nghe tiếng vu vu không ngừng, hầu hết hoả lôi đều bị hất ra bay ra khỏi miếu, tiếng nổ đùng đùng không ngớt bên tai. Bỗng nghe mấy tiếng kêu thảm, thì ra đệ tử của Lôi Công bảo khi bắn hoả lôi lại bị hoả lôi nổ chấn thương. Chỉ nghe một âm trầm buồn thảm nói:

- Lôi Công bảo đã hết sức rồi, mong được xem bản lĩnh của Tiên Lưu công.

Cửu Như nghe thấy rõ ràng, cười nói:

- Lôi Hành Không nguoi cũng đến rồi à?

Ha ha, tục ngữ có câu rất đúng: người không cần thể diện thì mọi chuyện đều có thể làm được.

Lôi Hành Không nghe xong không hiểu gì, chỉ cười nhạt một tiếng. Cửu Như lại gạt một mũi hoả lôi ra, cánh mũi hít hít, đột nhiên biến sắc mặt kêu lên:

- Không được, hồng rồi, lão sắc quý, nguoi làm thế này thật là quả vô liêm sỉ...

Miệng thì kêu la, mũi lại không ngừng ngửi hít, hít vào thì sâu mà thở ra thì chậm. Sắc mặt nửa như say rượu nửa giống khó xử, ông ta đi loanh quanh mấy bước rồi đột nhiên hạ quyết tâm, dừng chân kêu lên:

- Bỏ đi, bỏ đi, hoà thượng nhịn không được rồi, coi như lão sắc quý nguoi lợi hại.

Liền đẩy chuông ầm ầm lao ra ngoài miếu.

Lôi Chấn sớm đã chờ sẵn, thấy vậy lập tức múa lôi tinh chùy đánh tới Cửu Như. Cửu Như cười lớn, vung gậy đập thẳng vào thân chùy, chùy sắt bỗng chốc bắn ngược trở lại. Lôi Chấn hồ khẩu rách toang, chùy sắt bay vụt ra, đập gãy cành lá của hai cây đại thụ. Lôi Chấn bị thần lực đó kéo theo, như sao băng bay vọt về phía sau.

Đột nhiên một bóng người nghiêng mình nhảy ra, đỡ lấy Lôi Chấn trên không, tốc độ vẫn không hề giảm sút lướt đi trên mặt đất rồi xoay tay đẩy Lôi Chấn xuống một bên, chỉ thoáng một cái đã tới phía trước Cửu Như, quyền trái đánh ra, quyền còn chưa tới nơi thì quyền phong đã đánh cho chuông đồng kêu lên oong oong. Hai người ở trong chuông chỉ cảm thấy đầu óc khó chịu, lửa lòng biến mất, cả hai đều nghĩ:

- Ta đang làm gì thế này?

Bỗng nghe bên ngoài chuông có người hừ lên đau đớn rồi Cửu Như khàn khàn nói:

- Lôi Hành Không, mười năm không gặp, nguoi lại chẳng tiến bộ được bao nhiêu.

Đột nhiên vỗ chiếc chuông một cái, cười vang nói:

- Hai đứa nhóc này, còn không ra đi?

Cả hai người đều vô cùng xấu hổ lúng túng, nhưng nếu như không ra thì sẽ khiến người ta nghi ngờ. Lương Tiêu không biết làm thế nào đành chui ra trước, Liễu Oanh Oanh sửa lại quần áo một chút rồi mới chui ra. Chỉ thấy bốn phía lưa thưa có hơn mười người đang vây quanh.

Cửu Như thấy hai người mặt đỏ tía tai, quần áo không ngay ngắn thì trong lòng vô cùng kinh ngạc hoài nghi, lại thấy Liễu Oanh Oanh trầm nghiêng tóc rối, vẻ tình ý trên mặt còn chưa tan hết, bất giác tình ngộ cười nói:

- Kì lạ thật, hoà thượng không thận trọng một chút đã dễ dàng trở thành bà mối rồi. Khả khả, hai người tương lai thành vợ chồng, chén rượu cảm ơn mai mối này hoà thượng không thể không uống rồi.

Liễu Oanh Oanh vô cùng xấu hổ ngượng ngùng, giậm chân tức giận nói:

- Đồ lừa lọc đáng ghét kia, tất cả đều tại ông, còn nói lung tung nữa tôi... tôi sẽ túm cái đầu trọc của ông mà đánh đấy.

Cửu Như lắc đầu nói:

- Có câu rằng: “người quân tử không bắt nạt trong phòng tối”, “người con gái thùy mị duyên dáng phải nghiêm khắc tự bảo vệ mình”. Như thế tiểu tử họ Lương nguoi chẳng phải người quân tử mà nha đầu nhà nguoi cũng không được coi là thực nữ. Khả khả, tự mình không đủ chín chắn, lại còn trách hoà thượng cái gì?

Ông ta mồm miệng chẳng úy kỵ gì, nói rõ trước mặt mọi người khiến Liễu Oanh Oanh mặt hoa trắng bệch, chỉ có điều chột dạ nên mắng không được mà giải thích cũng không xong, nhất thời mím môi nói không ra lời. Lương Tiêu đưa mắt nhìn thấy cô mặt như hoa sen, hai má đỏ bừng, nghĩ tới tình hình lúc trong chuông lại cảm thấy toàn thân nóng bừng, tim đập dồn dập.

Mọi người nghe nói nhìn hình đã đoán được chút ít manh mối. Sở Vũ nghĩ tới thảm cảnh của đứa con trai, nhất thời mắt như phun lửa, nghiêng răng nói:

- Tiểu tiện nhân thật không biết xấu hổ, ra sức dụ dỗ đàn ông.

Liễu Oanh Oanh biến sắc mặt, quát:

- Bà chửi ai?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Chính là chửi nguoi, nguoi trước dụ dỗ con trai ta, bây giờ lại dụ dỗ tên tiểu tử này.

Lương Tiêu định xông lên thì bị Liễu Oanh Oanh giơ tay đẩy ra, cười nhạt nói:

- Được lắm, Lôi Tinh đã là con bà, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng nhé. Hừ, đưa con bảo bối của bà cậy mình có chút võ công, trước mặt mọi người đã giờ trò thô bạo với con gái người đánh cá bên bờ Thái Hồ, bị ta nhìn thấy. Ta vốn dĩ định lấy cái đầu chó của hần, ai ngờ hần còn có mấy phần thông minh, trúng một Toa La chỉ của ta liền nhảy xuống nước thoát thân. Hừ, vậy ta hỏi bà, bà sinh con trai ra chỉ chuyên dạy nó đi làm nhục gái nhà lành hay sao?

Sở Vũ tức giận đến mức mặt đỏ như máu, rít giọng nói:

- Người... người ngấm máu phun người. Người đã đánh người bị thương lại còn muốn huỷ hoại thanh danh của người ta nữa sao?

Liễu Oanh Oanh tay chống nạnh, giọng nói càng lúc càng cao, trong trẻo sắc bén như chuông bạc ngân vang:

- Chuyện này ư, những người nhà thuyền tận mắt nhìn thấy trên Thái Hồ nếu không được một trăm thì cũng đến tám mươi. Nếu như lưỡi của bà vẫn chưa đứt, tai của chưa điếc thì chỉ bằng đi nghe ngóng, xem xem con trai quý báu của bà có danh tiếng gì?

Sở Vũ lập tức nghẹn lời, cùng Lôi Chấn nhìn nhau, trong lòng thấp thỏm. Hai người bọn họ biết rõ tính xấu của con trai. Sở Vũ từ nhỏ đã nuông chiều con trai, Lôi Tinh được mẹ cưng chiều nên lớn lên thói phong lưu đã trở thành bản tính, từng nhiều lần làm nhục nha hoàn thị nữ, nhưng đều bị Sở Vũ làm cho chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ thành không có. Lần này hần ta có làm ra chuyện như thế cũng chẳng có gì lấy làm lạ. Giả như những lời Liễu Oanh Oanh nói là thật thì đi nghe ngóng chỉ làm nhục nhả cho danh tiếng của gia đình.

Hà Tung Dương thấy vợ chồng Lôi Chấn không đáp lời được liền ha ha cười lớn, từ trong đám đông đi ra, chấp tay nói: Truyện "Côn Luân "

- Liễu cô nương, Hà mỗ gần đây vô cùng nghèo đói, muốn xin cô nương ít bạc để tiêu.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Được lắm, người muốn bao nhiêu ngân lượng?

Hà Tung Dương cười nói:

- Không nhiều, bảy tám trăm vạn lượng là đủ!

Mọi người nghe vậy không ai là không kinh ngạc. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh xòe hai tay ra, cười nói:

- Người thấy ta có nhiều bạc đến thế không?

Hà Tung Dương vẫn cười ôn hòa, nói:

- Cô nương khoét vách vượt tường, đến đại nội hoàng cung cũng không bỏ qua. Đừng nói đến vàng ngọc phải lấy xe mà chở lấy đấu mà cân, chỉ bằng hơn mười thứ tranh quý đỉnh báu cũng là những bảo vật vô giá rồi.

Đã giàu có như thế, cô nương cần gì phải hẹp hòi như vậy?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Trước kia quả thật có không ít bảo bối, nhưng dọc đường Giang Tây bị ngập lụt, vùng Huy Châu bị nạn châu chấu, ta trên đường cứ thế dùng tiền ra, đến nơi này ư?

Cô nói đến đây liền ngừng lại một chút, mỉm cười nói:

- Nửa phân bạc cũng không còn.

Hà Tung Dương sững sờ, gượng cười nói:

- Ha ha, cô nương đùa kẻ hèn này sao? Hắc, nếu vẫn không giao tiền ra đây thì Giang Dương đại đạo có thể là tội danh phải băm ra vạn mảnh đấy.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Sai rồi, ta không tính được là cướp lớn, cùng lắm chỉ là tên trộm nhỏ thôi.

Hà Tung Dương nghe cô nói nửa phân bạc cũng không còn, tuy không tin nhưng cũng không khỏi trở nên nóng nảy, nhướn mày cao giọng nói:

- Cô nương quá khiêm tốn rồi. Hừ, cướp tiền của quan phủ, ăn trộm bảo vật của đại nội, cô nương nếu không phải là cướp lớn thì trong thiên hạ còn ai dám xưng là cướp lớn đây?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng, lão họ Trang gì đó không phải đã nói sao? Kẻ ăn trộm móc câu thì bị giết, nhưng ăn trộm cả một đất nước thì làm chur hầu, ừm, tên là Trang gì ấy nhỉ?

Mây liễu nhú lại, trầm tư suy nghĩ, bỗng nghe Sở Tiên Lưu tiếp lời nói:

- Trang Chu đó!

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, chính là Trang Chu, lão sắc quý, nhìn không ra ông cũng có chút học vấn.

Ba chữ “lão sắc quý” vốn là cách gọi giễu cợt giữa Cửu Như với Sở Tiên Lưu, lúc này lại bị Liễu Oanh Oanh vô cớ gọi ra, khiến Sở Tiên Lưu tức giận đến mức hai mắt trắng dã, thầm nghĩ: “Lão phu học đủ năm xe, tài hoa tuy không phải bậc nhất nhưng cũng chẳng kém ai, hừ, tiểu nha đầu nhà ngươi thì biết được cái gì chứ?”

Liễu Oanh Oanh chum miệng cười, lớn tiếng nói:

- Sư phụ thường nói: dương kim hoàng đế ngu dốt độc ác, ăn trộm được giang sơn xã tắc, chính là tên cướp lớn nhất trong. Còn đám tham quan ô lại làm quan mà không ngay thẳng, cái mà chúng ăn trộm là công danh lợi lộc, ăn cướp là xương máu của bách tính. Còn có đám gian thương cự phú, giàu nhưng không nhân đức, đầu cơ tích trữ, cái mà chúng cướp được chính là tài sản và tính mệnh của người nghèo. Cái đó gọi là trong cướp cũng có cướp, Tuyệt Sơn phái chúng ta tuy đời đời ăn trộm nhưng xưa nay cũng chỉ làm tên trộm nhỏ chứ không phải kẻ cướp lớn.

Cô nói mấy câu này vô cùng hứng chí bay bổng, không kém gì đàn ông. Hà Tung Dương cho dù mồm miệng sắc sảo cũng chỉ há mồm tròn mắt, không nói được lời nào. Cửu Như cười nói:

- Bàn luận hay lắm, chỉ có điều nói thiếu mất một loại trộm nên mất cả đẹp đi.

Liễu Oanh Oanh cảm thấy kì lạ nói:

- Loại trộm nào?

Cửu Như cười nói:

- Đó chính là lão sắc quý trộm hương cướp ngọc.

Sở Tiên Lưu hừ lạnh nói:

- Tại sao lại không phải là tặc hoà thượng tham ăn trộm uống? Truyện "Côn Luân "

Hai người nhìn nhau cùng cười nhạt.

Sở Tiên Lưu quay đầu lại nói: Truyện "Côn Luân "

- Cô bé, lời hay ai ai cũng nói được, nhưng còn có rất nhiều chuyện, ngươi không chối được đâu.

Âm thanh chưa dứt đã nghe một giọng nói rất âm trầm vang lên:

- Lời của Tiên Lưu công rất có lí, như việc chiếc hộp đó có chối cũng không được. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh đưa mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy một người đứng trong bóng tối, thân hình to lớn, râu dài phất phơ, nhìn thoáng qua giống như hình dáng của Lôi Chấn, chắc là chủ nhân của Lôi Công bảo Lôi Hành Không thì trong lòng không khỏi tức giận cười nhạt nói:

- Lôi bảo chủ thật biết chối cãi, vừa được kiểm chác lại còn khoe khoang, mất cá thay ngọc, cột gỗ thay đá.

Lôi Không Hành nghe mà tim đập thình thịch: “Hồng rồi, chẳng lẽ chiếc hộp giả đó rơi vào tay con nữ tặc này thì bị nó phát hiện sơ hở?” Đột nhiên ánh mắt lộ vẻ hung ác nhìn về phía Liễu Oanh Oanh.

Liễu Oanh Oanh đang rất hứng thú, vừa định nói ra chuyện hộp thật hộp giả thì lại nghe Cửu Như nói:

- Cô bé con, đánh trống không cần đánh đồn dập, cao thủ giao đấu điểm tới là dừng.

Liễu Oanh Oanh thấy Cửu Như nói rất trịnh trọng thì lập tức ngừng lời. Sở Vũ lại không hiểu điều này, vẫn kêu lên:

- Con tiện nhân, chiếc hộp mà ngươi đánh cắp vẫn phải giao ra đây mới được.

Liễu Oanh Oanh liếc nhìn bà ta, nói:

- Ta chưa từng nhìn thấy chiếc hộp đó, lấy gì mà giao?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Chẳng có bằng chứng gì, ngươi có dám để ta lục soát không?

Liễu Oanh Oanh hơi cau mày, cười nhạt nói:

- Được lắm, nếu như lục soát mà không tìm thấy thì sao?

Sở Vũ cười nhạt nói:

- Nếu như tìm không ra thì coi như ngươi may mắn.

Liễu Oanh Oanh quắc mắt lạnh nhạt nói:

- Vậy thì không được, tìm không ra ngươi phải tự chặt hai tay.

Sở Vũ kinh ngạc, giật dử quát:

- Dưới vòm trời làm gì có loại đạo lí ấy? Ai mà biết được ngươi có giấu vào một chỗ nào khác hay không?

Liễu Oanh Oanh chỉ cười nhạt.

Lương Tiêu nhiều lần định nói nhưng lại thôi, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa nói:

- Ta lấy tính mệnh ra đảm bảo trên người cô ta không hề có chiếc hộp sắt.

Sở Vũ nói:

- Ngươi thì biết gì? Chẳng lẽ ngươi đã lục soát người nó?

Người nói thì vô ý, nhưng người nghe lại có lòng. Liễu Oanh Oanh chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi mắt đẹp tròn tròn trừng trừng nhìn Lương Tiêu.

Lúc này trong rừng tối tăm, Lương Tiêu tuyệt không biết về mặt của Liễu Oanh Oanh có điều bất thường liền buột miệng nói:

- Trên người cô ấy có vật gì ta đều biết hết. Tóm lại chẳng có hộp sắt gì cả, nếu có nửa lời nói sai thì trời tru đất diệt.

Mọi người im bật rồi đột nhiên hi hi ha ha, hắc hắc hà hà cười ầm cả lên.. Liễu Oanh Oanh trong lòng tức giận khổ sở, chỉ hận một nỗi không thể bẻ gãy cổ tên tiểu sắc quỷ này, cho hắn đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra.

Thì ra vừa rồi trong chuồng hai người thần trí mê loạn, gần như không chỗ nào là không chạm tới. Trên người Liễu Oanh nếu có hộp sắt thì Lương Tiêu há lại không biết. Những người ở đây đều rất từng trải, nghĩ tới bộ dạng của hai người khi chui ra khỏi chiếc chuồng đồng thì sớm đã đoán ra vài phần. Sở Tiên Lưu hỏi còn trẻ phong lưu đa tình, hiểu rõ việc tình cảm nam nữ, nghe nói vậy cũng mỉm cười thầm nghĩ: “Tiểu tử họ Lương này đúng là không biết giữ mồm giữ miệng, không thêm đề ý gì tới thể diện con gái nhà người ta. Nhưng hai người bọn nó đã thân mật như vậy, tiểu tử này nếu như không phải loại đại gian đại ác thì đúng là trên người con bé kia không có hộp sắt. Nhưng người cướp hộp không phải là nó thì là ai chứ?” Ông ta trầm ngâm chưa quyết thì bỗng nghe Cừu Như cười nói:

- Lão sắc quỷ, người đừng có nhìn đông ngó tây, đã dùng rượu Bách Hoa Tiên lừa ta ra đây thì cũng phải có đầu có cuối chứ, để hoà thượng nhấp môi một chút nào?

Giọng nói của ông ta như tiếng chiếc chuông vang vọng khắp bốn phía, áp chế tiếng cười xung quanh xuống.

Sở Tiên Lưu mỉm cười nói:

- Lão hoà thượng hoang dã ông, nếu không chiều ông thì Sở mỗ keo kiệt mất rồi.

Liền nhắc ông ta áo lên để lộ ra một vò rượu, vết bùn trắng trên nắp vò sớm đã được mở ra, mùi rượu thơm nồng khiến cho người ta muốn say. Cừu Như nuốt nước bọt ừng ực, cười gượng nói:

- Rượu ngon, rượu ngon, năm đó qua uống một lần mà miệng vẫn còn mùi thơm đến giờ chưa hết.

Liền chìa tay ra định cầm lấy thì Sở Lưu Tiên lại đưa tay ra chặn lại, cười nói:

- Lão hoà thượng, ông không sợ trong rượu có độc, uống vào là sẽ chết à?

Cửu Như cười nói:

- Sợ cái rắm, nếu có rượu uống có thịt ăn thì có chết cũng đáng.

Rồi đoạt lấy vỏ rượu, há miệng ra súc uống. Liễu Oanh Oanh hai người định ngăn lại cũng không kịp.

Sở Tiên Lưu trầm ngâm một lúc rồi thờ dài nói:

- Hoà thượng hay lắm, ta không được như ông!

Cửu Như ngừng uống, cười nói:

- Hoà thượng tuy hay nhưng không bằng rượu hay được.

Hai người nhìn nhau cười, mọi hiềm khích trong chớp mắt đã tan biến. Sở Tiên Lưu cười xong thì nói: Truyện "Côn Luân "

- Lão hòa thượng, còn muốn đấu nữa không?

Cửu Như nói:

- Đấu hay không đấu đều nằm trong suy nghĩ của người, hoà thượng chỉ hầu theo thôi.

Sở Tiên Lưu lắc đầu thờ nói:

- Tinh thể bức bách, muốn bỏ cũng không được.

Mọi người nghe lời đối đáp đều thấy cảm thấy kỳ lạ.

Cửu Như biết Sở Tiên Lưu đã đoán ra Liễu Oanh Oanh không có hộp sắt, nhưng ông ta là một đại cao thủ, nếu cứ thế phui tay cho qua thì khó làm mọi người chịu phục. Liền đảo mắt ha ha cười nói:

- Nói hay lắm. Vậy là đấu văn hay đấu võ?

Sở Tiên Lưu nói:

- Quyết đấu còn phân ra văn võ hay sao?

Cửu Như nói:

- Đấu võ hử, chính là bất chước bọn lưu manh đánh loạn, tất cả mọi người cùng xông lên một lượt. Các người đông người thể mạnh, hoà thượng cũng đánh được sừng tay.

Sở Tiên Lưu lắc đầu nói:

- Lấy nhiều ức hiếp ít thì người quân tử không làm. Còn đấu văn thì thế nào?

Cửu Như cười nhạt nói:

- Lão sắc quỷ người ra về quân tử cái gì chứ? Hừ, đấu văn ư, đó chính là bên người thay nhau ra đấu với hòa thượng về khinh công, quyền chưởng, binh đao, ám khí, nội lực, ngoại lực, chỉ cần là võ công thì các người ra đề, nếu có người thắng được hoà thượng, hoà thượng lập tức vỗ đít bỏ đi, quyết không nói nửa lời.

Ông ta nghiêng mắt nhìn Lôi Chấn, cười đắc ý nói:

- Lôi đại lang, người dùng chùy sắt trăm cân, người ta gọi là thiên chùy, đến đây đến đây, chúng ta trước hết hãy đấu khí lực.

Lôi Chấn bị ông ta một gậy đánh bay chùy sắt, làm sao còn dám đồng ý, nhưng nếu không ứng chiến thì lại sợ làm nhục đến danh tiếng của gia đình, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, sắc mặt hết đỏ bừng lại trắng bệch ra. Cửu Như cười dài nói:

- Con không dám thì còn có cha. Lôi Hành Không, người hiệu là Nhạc Dương lâu, quyền pháp đệ nhất ở phía tây, có dám đấu với hoà thượng không?

Lôi Hành Không hừ lạnh một tiếng, vẫn ẩn trong bóng tối không hề động đậy.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Lão hòa thượng, không cần phải tránh mạnh tìm yếu. Sở Vũ, đưa kiếm cho ta.

Sở Vũ đang buồn phiền vì chồng, bỗng thấy thức phụ đứng ra thì vui mừng không nén được, vội vàng lấy trường kiếm hai tay dâng lên. Sở Tiên Lưu đỡ lấy kiếm rồi đứng thẳng người lên. Cửu Như biết rõ Sở Tiên Lưu kiếm pháp rất cao, một khi giao đầu thì muốn định rõ thắng bại cũng phải sau năm trăm hiệp, nhưng lại nghĩ người này đã có muốn dừng tay, nhất định không dùng hết sức, có lẽ đầu không quá trăm hiệp cũng sẽ nhận thua cho êm chuyện. Sở Tiên lưu chính là kẻ dẫn đầu trong quần hùng, một khi đầu hàng thì những kẻ còn lại không đáng nói tới. Tính toán đã xong liền chống gậy gỗ mun đứng dậy cười nói:

- Lão sắc quý, vậy chúng ta đấu binh khí.

Sở Tiên Lưu lắc đầu nói:

- Lão hòa thượng ông bỗng pháp tính té kỳ diệu, Sở mạo xin nhận thua.

Cửu Như không ngờ ông ta tỏ ra yếu kém như vậy, trong lòng đang cảm thấy hiểm có thì lại nghe Sở Tiên Lưu nói:

- Có điều hoà thượng ông đã nói tùy ta ra đề, vì vậy Sở mạo tạm đưa ra một đề mục, thử ông một phen.

Cửu Như tuy cảm thấy có điều không ổn nhưng lời thì đã nói rồi nên chỉ đành cười khà khà nói:

- Tùy người.

Sở Tiên Lưu từ từ bước lại gần một cây đại thụ to bằng một người ôm, thanh kiếm trong tay chớp lên, thân cây đã bị chặt đứt làm ba khúc. Sở Tiên Lưu đưa kiếm chọn lấy một khúc đặt trên mặt đất, cô tay rung lên, ánh kiếm chớp động, khúc gỗ tròn đó lại ngay ngắn bị chẻ thành ba phần, Cửu Như bừng tỉnh nói:

- Lão sắc quý, định thi chẻ củi với hòa thượng sao?

Sở Tiên Lưu cười không đáp, trường kiếm lại vung ra một đóa kiếm hoa, đem chia khúc gỗ tròn có đường kính khoảng ba thước đó nhát nhát chia thành chín phần bằng nhau. Nụ cười của Cửu Như tắt dần, lông mày bạc khẽ nhướng lên, chỉ thấy Sở Tiên Lưu tay áo rộng quét đất, trường kiếm tạo ra hàng đóa kiếm hoa màu bạc, càng múa càng nhanh, càng lúc càng dày đặc, kiếm quang chói mắt không thể nhìn rõ. Phút chốc kiếm biến quang chợt biến mất, Sở Tiên Lưu cầm kiếm lùi lại, chỉ thấy khúc gỗ tròn đó đã bị chặt thành vô số cây đũa gỗ nhỏ bé dài khoảng gần một thước tập trung thành một đồng chứ không rời ra. Những người xung quanh không ai là không nín thở, cứ như thể hề thở ra một hơi cũng có thể khiến cho đồng que gỗ nhỏ xíu ấy bay tứ tung hết.

Cửu Như cười nhạt nói:

- Thi ra không phải là chẻ củi mà là chẻ tâm. Lão sắc quý, kiếm pháp này của người gọi là gì?

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Tên là Xuân sắc tam phân (ba phần sắc xuân).

Cửu Như gật đầu nói:

- Sắc xuân ba phần, hai phần thành đất bụi, một phần theo dòng nước trôi đi (người dịch: đây là bài từ Dương Hoa của Chương Chát Phu). Tên rất nho nhã, kiếm pháp cũng rất rực rỡ. Xuân sắc ba phần, một kiếm chia làm ba, rất hay, rất hay, nói như vậy thì hoà thượng cũng phải làm được y như thế ư?

Võ công của ông ta đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, việc lớn việc khó không gì là không thể làm, đã nhìn thấy kiếm pháp mà Sở Tiên Lưu dùng ra thì bất chước như vậy cũng không phải là không thể.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- Không phải, không phải, ta chỉ muốn hỏi lão hoà thượng ông trong đồng que gỗ này có tổng cộng có bao nhiêu que?

Cửu Như lập tức há miệng tròn mắt, vừa rồi ông ta chỉ toàn lực quan sát biến hoá của kiếm chiêu, hoàn toàn không để ý đến số lượng của những thanh gỗ này, bị hỏi như vậy tức thì cứng miệng, Sở Tiên Lưu lạnh lùng nói:

- Hoà thượng ông nếu nhìn không ra thì cũng có thể nhặt từng thanh một mà đếm, nếu như đếm rõ ràng được thì cũng tính là ta thua.

Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh ngạc: “Như vậy chẳng phải chắc chắn sẽ thua hay sao?” Cửu Như thì lại vuốt râu cười nhạt, trong lòng thầm chửi: “Hoà thượng nếu phải đếm bằng tay thì dù có thắng cũng còn mất mũi gì nữa? Hừ, lão quý già đời xảo quyết, đã muốn thua mà cũng đòi thua một cách oanh liệt nữa.” Còn đang phân vân khó quyết định thì bỗng nghe thấy Lương Tiểu cười nói:

- Cửu Như đại sư, ông nói câu xuân sắc ba phần, một kiếm chia làm ba đó là có hàm ý gì?

Cửu Như tâm trí không tập trung, thuận miệng nói:

- Gọi là tam phân chính là một kiếm lảo lung ra bất luận có bao nhiêu đối thủ cũng đều chặt hết thành ba đoạn. Chỉ có điều gỗ là vật chết nhưng người thì sống nhăn, làm gì có kẻ nào đứng yên mặc cho lão chém chứ? Hơn nữa giết người thì một kiếm là đủ, cần gì nhất định phải chặt thành ba khúc. Vì vậy

kiểm pháp này cũng chẳng ra gì, nhưng nếu dùng để chặt đũa làm tăm thì cũng không tồi.

Ông ta đã trúng kế, trong lòng rất bức bối nên cũng chỉ có thể gỡ gạc bằng cách nhạo báng kiểm pháp mấy câu, nhưng bởi kiến thức sâu rộng, câu nào cũng chính xác nên Sở Tiên Lưu không thể phản bác lại, đành phải sầm mặt cười nhạt. Lương Tiêu cười nói:

- Nói như thế thì cho dù có bao nhiêu que tăm, ông ta đã chém ra một chiều là nhất định phải chặt hết thành ba đoạn?

Cửu Như gật đầu nói:

- Không sai.

Lương Tiêu nói:

- Không tính nhất kiểm thứ nhất chặt cây lấy gỗ, sau đó một chiều thành ba phần, hai chiều thành chín phần, ba chiều thành hai bảy phần, dám hỏi đại sư Sở Tiên Lưu tổng cộng dùng bao nhiêu chiều?

Cửu Như nhướn lông mày, nói:

- Cái này hoà thượng lại nhìn rất rõ, tất cả là sáu chiều...

Nói xong bấm đầu ngón tay tính toán, có điều ông ta tuy võ công cao cường, thần thông vô địch nhưng con người lại bình dị khoáng đạt nên việc tính toán không phải là sở trường. Sở Tiên Lưu quen biết với ông ta đã lâu, biết rõ điểm yếu này của lão hoà thượng nên đặt ra cái bẫy này để khiến ông ta trúng kế.

Cửu Như nhăn trán bấm ngón tay, tính toán hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn tính không ra, đành xoa cái đầu trọc lóc quay ra cười nói với Lương Tiêu:

- Tiểu tử, cái này quá dễ rồi, hoà thượng lười tính lắm, ngươi nói xem cuối cùng có bao nhiêu thanh?

Lương Tiêu trong lòng cười bò ra: “Loại phép tính này thật quá đơn giản, ở Thiên Cơ cung đứa trẻ con lên ba cũng có thể tính ra được.” Tuy nhiên ngoài mặt vẫn như không, nói

- Đã là xuân sắc ba phần, nếu như ba chiều chặt thành hai bảy phần, lại chém một lần nữa, bốn chiều chính là được tám một phần, cứ tính như thế thì năm chiều là hai trăm bốn ba phần, sáu chiều phải là bảy trăm hai chín phần.

Cửu Như vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, là bảy trăm hai chín thanh. Lão sắc quý, con số này nếu như không đúng thì chính là kiểm pháp của người kém cỏi, chiều “Xuân sắc tam phân” đó phải đổi thành “Đầu óc mê muội” mới đúng.

Sở Tiên Lưu cười nhạt nói:

- Lão hoà thượng ông đặc ý cái rắm, là người ta tính ra thì có liên quan gì đến ông chứ!

Cửu Như cười nói:

- Tóm lại là người có nhận thua hay không?

Sở Tiên Lưu nói:

- Thua thì thua, lão phu không vô lại như ông.

Cửu Như giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng khen ngợi:

- Được lắm, không hổ thẹn là lão sắc quý, n

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thương Thiêu Đông Nam

Chúng nhân thấy Thích Hải Vũ cước bộ dù như cuồng phong nhưng một cơn dưới chân vẫn bất động, không tự chủ được cùng ồ lên. Sở Tiên Lưu nhìn

sang Cửu Như, ngấp ngừng định nói lại thôi, Cửu Như tay vẫn về chòm râu, cười nhạt: Truyện "Côn Luân "

- Người đoán không sai.

Sở Tiên Lưu nhíu mày nói:

- Thật là kì quái, lẽ nào lão Cùng Toan lại có hai truyền nhân?

Cửu Như nhướn mày, ngạc nhiên hỏi:

- Còn một người nữa hay sao?

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Nếu luận về võ công thì người đó còn khá hơn cái gã trước mặt chúng ta nhiều.

Nói đến đây, hai người trên mộc côn đã bắt đầu giao đấu, mỗi bước của Thích Hải Vũ dài hơn một trượng, tiến thoái nhanh như chớp. So ra, Lương Tiêu chậm hơn rất nhiều. Tuy cước bộ không nhanh nhưng cảm giác như biết rút ngắn khoảng cách, rõ ràng mới thấy hắn tại phía đông, tà tà ba bước, đã vượt mười trượng sang đến phía tây.

Trong chốc lát, hai người một nhanh một chậm đã chạy được mười vòng, lúc thì như bướm lượn, lúc thì như én bay.

Mất thấy Thích Hải Vũ cơ hồ đắc thủ, chợt lại để Lương Tiêu chạy mất. Đánh một lúc lâu mà không đắc thủ, Thích Hải Vũ vô cùng nao núng, chúng nhân cũng đều hoang mang.

Liễu Oanh Oanh mở to đôi mắt đẹp, chăm chăm theo dõi trận chiến, trong lòng nghi hoặc: “Khinh công của tiểu sắc quỷ sao lại trở nên lợi hại như thế chứ?” Chợt nghe bên cạnh Sở Tiên Lưu thở dài nói:

- Tiểu tử họ Lương này nội lực cũng bình thường thôi, nhưng khả năng tính toán của hắn nhạy bén hiếm có trên đời. Bốn mươi lăm bước này đối với hắn thông thuộc chẳng khác nào những đường chỉ tay. Thích hiền đệ này khinh công tuyệt đỉnh, nhưng lại mù quáng đuổi theo đối thủ, tiến lùi toàn phụ thuộc vào người khác, lại còn phải để tâm đến mộc côn, khinh công mười thành mà chỉ dùng được ba thành.

Cửu Như cười lạnh:

- Hòa thượng lại không nghĩ như vậy. Con rùa đen nhỏ này công lực còn tệ, kiến thức không đủ nên mới thế, giả sử con rùa đen già nhà hắn ra tay thì dù có cả trăm Lương Tiêu đi chăng nữa, chỉ cần quơ một cái là bắt gọn.

Sở Tiên Lưu gật đầu nói:

- Nói vậy không sai.

Liễu Oanh Oanh dòng tai nghe hai người đối đáp, càng nghe càng thấy hồ đồ, bỗng chốc lại thấy Lương Tiêu suýt gặp nguy hiểm, nàng ngấm ngầm lo lắng.

Thích Hải Vũ này giờ chạy mãi mà không bắt được đối phương, lại nghe từ phía người ta bàn luận xì xào, trong lòng vô cùng hoang mang: “Khinh công Thích gia ta thiên hạ vô song, nếu không bắt được tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này thì chẳng phải tự nhiên làm hoen ố thanh danh gia đình sao?” Nghĩ tới đây, hắn đẩy kinh xuống chân, đập mạnh lên tiểu côn làm nó lún sâu thêm xuống đất gần một thốn, thân hình đột nhiên bay lên như đại điều phóng thẳng về hướng Lương Tiêu. Lương Tiêu xoay chân, dùng “Tam Tam bộ” nhảy về bên trái. Thích Hải Vũ vẫn ở lưng chừng không, lật mình chém chưởng phải ra, thét:

- Thăng nhải con, xuống này!

Chưởng phong ào ạt đổ xuống Lương Tiêu. Chúng nhân tròn mắt thất kinh, thì ra Thích Hải Vũ đuổi mãi không được, nay định vận chưởng lực đánh gãy mộc côn mà Lương Tiêu đang đứng, sau đó chính hắn dù có tiếp đất thì cũng tính là thắng.

Tiếng thét vọng vang chưa dứt, Lương Tiêu đã vụt xoay gót, giơ đơn chưởng sử chiêu “Thiên Toàn Địa Chuyển”. Song chưởng giao nhau, Thích Hải Vũ chợt thấy chưởng lực bị hất lệch, lòng thâm than không ổn. Chưởng phong vừa đến, nghe chát chát một hồi, hóa ra đã đánh trúng tiểu côn. Thích Hải Vũ hét lên giận dữ, lấy đà nhảy lên đối tư thế, toan lộn người đáp xuống cọc gỗ khác ở phía sau. Lương Tiêu xác định thật kỹ rồi, liền sử chiêu “Tam Tài Quy Nguyên”, song chưởng cùng xuất, chưởng phong nhắm đánh tiểu côn dưới chân Thích Hải Vũ. Thích Hải Vũ kinh hoàng thất sắc, trong lúc hoảng loạn khuỵu tay áo tút tung đề kim đã rơi, lại tìm mộc côn để đặt chân lên, không ngờ Lương Tiêu trái một chiêu “Tam Tài Quy Nguyên”, phải một chiêu “Tam Tài Quy Nguyên”, đánh tới vù vù, chẳng mấy chốc mộc côn trong vòng một trượng chung quanh hắn đều bị đánh gãy. Truyện "Côn Luân "

Thích Hải Vũ thấy thua tới nơi, đột nhiên kêu lớn một tiếng, khuỵu song chưởng, chưởng phong tỏa ra bốn bề, lần lượt đánh ngã các tiểu mộc côn. Chiêu này chính là “chó cùng dứt giậu”, hắn mà không còn mộc côn nào để đặt chân thì Lương Tiêu cũng đứng hòng đứng được, chưa kể thân hình hắn lại ở trên không trung, Lương Tiêu thì đứng trên mộc côn, mộc côn mà ngã, dĩ nhiên Lương Tiêu chạm đất trước. Nhờ cả hai đồng thời chạm đất thì vẫn tính được là hòa. Thích Hải Vũ không những khinh công cao tuyệt mà chưởng lực cũng hùng hồn, chớp mắt mộc côn trên bãi đấu đều bị đánh ngã cả. Lương Tiêu nhanh chóng lùi lại, cuối cùng cũng bước lên một mộc côn sắp gãy, bỗng nhiên mất thăng bằng, lộn về phía sau.

Tim Oanh Oanh thảng thốt như muốn rụng, nàng lập tức khép đôi mắt đẹp, không dám nhìn lại, song nhãn tuy khép nhưng hai tai vẫn nghe, đột nhiên nghe thấy đám người thở dài, sau đó im lặng. Liễu Oanh Oanh trong lòng thấy kì quái, mở mắt ra xem, chỉ thấy Thích Hải Vũ đứng trên mặt đất, Lương Tiêu thì trông cây chuối, hai tay chống đất, mười phần kì quái.

Chợt nghe Thích Hải Vũ cười nhạt:

-Tiểu tử, ngươi đang dùng tư thế gì vậy? Hừ, trận này cả hai đều rơi xuống đất, không phân thắng bại, phải đấu lại lần nữa thôi.

Lương Tiêu vẫn không đứng lên, cười ha ha:

-Chỉ sợ Thích Huỳnh đã sai rồi.

Thích Hải Vũ nhún mày:

-Thích mỗ sai chỗ nào?

Lương Tiêu cười hỏi:

-Chúng ta lúc đầu đã định, như thế nào là tính thua?

Thích Hải Vũ không do dự nói:

-Ngươi bị ta bắt được thì tính là thua. Ngoài ra kẻ nào hai chân chạm đất...

Nói tới đây hắn đột nhiên lạc giọng, hai mắt trừng trừng nhìn Lương Tiêu, không nói thêm được gì.

Lương Tiêu cười nói:

-Không sai không sai, hai chân chạm đất tính thua, hai tay chạm đất vẫn là chưa thua.

Nói xong lộn người đứng dậy, cười hi hi nhìn Thích Hải Vũ. Chúng nhân nghe được như vậy, liền thét mắng Lương Tiêu là kẻ giáo hoạt.

Thích Hải Vũ trừng mắt nhìn Lương Tiêu, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, đột nhiên hà lớn một tiếng, vung tay áo, xoay người xuyên rừng trôi đi như làn khói. Lương Tiêu thở phào một tiếng, trong lòng nghĩ: "Người này thắng là thắng, thua là thua, cũng không đến nỗi đáng ghét."

Sở Tiên Lưu cười nhạt, chợt vung tay áo, lớn tiếng nói:

-Lão hòa thượng, ta cũng đi đây. Giờ ngọ ngày mai, ta sẽ đặt rượu ở 'Túy Dã Bất Quy Lâu' đợi ngươi. Chúng ta không say không về nhé.

Cửu Như không kiềm được nuốt nước bọt ừng ực, cười đáp:

-Hội chẳng phải hội tốt, tiệc chẳng phải tiệc hay, không lấy rượu thịt mua chuộc hòa tặc được đâu!

Sở Tiêu Lưu điềm nhiên nói:

-Đừng nhiều lời, quá ngọ là ta không chờ nữa!

Nói xong quay mình định đi, Sở Cung thấy thế, gấp rút nói:

-Tam thúc, người định đi thật sao?

Sở Tiên Lưu nghe thấy không đáp, cười một tràng vang dội, thẳng hướng nam lượn vút đi xa như kinh long.

Cửu Như chợt nhìn Lương, Liễu hai người, cười nói:

-Đi thôi.

Nói rồi đánh cựa chung, ong ong đi về hướng bắc. Thế là, lưỡng đại cao thủ một nam một bắc, tiếng cười ha ha vang khắp không gian, tựa như có hai đại bằng cùng cất cánh, khó phân cao thấp.

Lương, Liễu hai người theo bước Cửu Như đi trên quan đạo, Liễu Oanh Oanh lấy một ống sáo đồng ra thổi mấy tiếng, âm thanh chất chứa vang đi xa.. Chẳng bao lâu bỗng có tiếng vó ngựa, Yên Chi tung vó chạy ra khỏi bụi rậm. Liễu Oanh Oanh cực kì hoan hỉ, tay vòng ôm lấy cổ Yên Chi, cười ha ha, nhưng lại thấy chân sau của nó bị thương, trong lòng chua xót, ghen giọng nói:

-Yên Chi, có trách thì trách ta không tốt, hại ngươi phải khổ.

Lương Tiêu nghiêm mặt đáp:

-Đúng vậy, người không uống rượu, mà nhi thông minh đâu phải thụ thương.

Liễu Oanh Oanh trong lòng giận dữ: “Được lắm, ta không chọc ngoáy người, người lại gây sự trước.” Nghĩ rồi trừng mắt nhìn Lương Tiêu nói:

-Ngựa là của ta, can hệ chi tới người?

Lương Tiêu định phản bác, chợt nghe Cừ Như cười nói:

-Thôi đi, thừa hoi mà gây sự với nhau à? Tiểu tử, nữ oa oa, tiền người ngàn dặm cũng phải chia li, chúng ta từ biệt thôi. ”

Liễu Oanh Oanh giật mình, quên mất cơn bực với Lương Tiêu, nói lớn:

-Hòa thượng, người phải đi thật sao?

Cừ Như cười đáp:

-Đúng vậy, đại chúng này ta trộm từ Hàn Sơn Tự, nếu không trả lại, Hoảng Ngô hòa thượng cứ nắm ta mà đòi thì sao?

Liễu Oanh Oanh thất vọng nói:

-Chuông lớn trộm thì đã bị trộm rồi, còn gì đáng kể nữa? Hòa thượng, người mà đi, bọn người kia lại kéo đến. Nếu chúng ta đồng hành, cùng ăn thịt uống rượu, tiện đường người dạy ta ít công phu, tương lai nếu gặp lão sắc qui cũng không đến nỗi sợ.

Cừ Như cười nói:

-Người nghĩ hay thật, hắc hắc, muốn học công phu đâu có dễ như vậy! Người chỉ cần cạo tóc đầu làm một tiểu ni cô, hòa thượng sẽ dạy người, nếu không thì đừng bàn đến.

Liễu Oanh Oanh không nỡ chia tay lão, vốn định viện cớ để có lão đồng hành, nghe nói vậy, trong lòng do dự.

Cừ Như cười nói:

-Hòa thượng biết trước người không dám mà, người nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, lại có lang quân như ý, nếu thành ni cô, chẳng phải là vô vị lắm ư? Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh đỏ bừng đôi má, mắng:

-Hòa thượng thói, ăn nói cẩn thận kẻo ta vả cho một cái bây giờ.

Cừ Như cười ha ha nói:

-Nữ nhân mưa nắng thất thường, vừa mới mời ta uống rượu ăn thịt, giận lên chẳng còn nhận ai là ai. Tiểu tử, hòa thượng đi đây, người ở lại phải cẩn thận hơn, ngàn vạn lần đừng chọc giận nó, coi chừng cái đầu của người.

Lương Tiêu nghe thấy bỗng hoang mang, trong lòng nghĩ:

-Ta với Oanh Oanh rất tốt với nhau, làm sao cô ấy lấy đầu ta được?

Liễu Oanh Oanh giận dỗi giậm chân, mắng lớn:

-Lão trọc ngốc này, cút mau đi.

Cừ Như hô hô cười rộ, tay vỗ vào đồng chung, chiếc chuông lớn chuyển động, làm cho bụi cuốn mù mịt, giống như thần long, chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Liễu Oanh Oanh tuy lòng chưa hết bực, nhưng thấy Cừ Như đi thật, lại nghĩ hòa thượng này như thần long chỉ thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, mới gặp đã li biệt, chi e không còn ngày gặp lại, bất giác mắt đỏ lên, hai dòng lệ rơi xuống.

Lương Tiêu biết tâm sự của nàng, thở dài một tiếng, vỗ vỗ bờ vai, định an ủi đôi câu, Liễu Oanh chợt hát tay, đẩy hán ra, giận dữ nói:

-Tránh ra!

Nàng xuất thủ rất nặng, đẩy Lương Tiêu lùi ba bước rồi tung mình lên lưng Yên Chi mã, không thèm quay lại, thúc ngựa chạy luôn, Yên Chi mã cuốc lực kinh nhân, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất nơi cuối đường.

Liễu Oanh Oanh cưỡi ngựa chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã phi tới hơn hai dặm. Cô quay đầu lại nhìn, không thấy Lương Tiêu đuổi theo, trong lòng vô cùng đau khổ, lại sợ thương thế của Yên Chi xấu đi, đành phải dừng lại, ngồi lên một tảng đá to thần thờ, bỗng nghĩ: “Ta vút tiểu sắc qui lại đằng sau, nếu lão họ Sở đó vẫn không cam tâm, tiếp tục đến tìm hán thì chẳng phải là rất nguy hiểm ư?” Nghĩ rồi định quay ngựa trở lại, nhưng không muốn mất thể

diện, cô nghiêng răng tức tối nói:

-Một kẻ khinh bạc phụ nữ như thế, chết cũng đáng mà!

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Liễu Oanh Oanh vẫn nhìn ra đường, nước mắt tuôn rơi.

Mắt đang nhòa đi vì lệ, cô chợt trông thấy Lương Tiêu bước thấp bước cao đi tới. Lương Tiêu cũng nhận ra Oanh Oanh nên bước càng lúc càng nhanh, cuối cùng chạy như bay, vui mừng nói:

-Oanh Oanh, ta cứ tưởng không còn gặp được nàng nữa!

Liễu Oanh Oanh gấp lại hần, trong lòng bồi hồi bao cảm xúc, lại nghe hần gọi "Oanh Oanh", tuy mặt vẫn lạnh lùng nhưng trái tim đã mềm hần đi, lấy lại bình tĩnh hỏi:

-Sao giờ này mới tới!

Lương Tiêu cười đáp:

-Yên Nhi bốn chân, ta hai chân, tự nhiên là chạy không kịp rồi.

Liễu Oanh Oanh nổi giận:

-Ngươi đâu có chạy.

Lương Tiêu nhú mày, khó khăn nói:

-Ta cứ tưởng cô giận ta, không ngờ ngó ngang tới ta thật rồi!

Liễu Oanh Oanh nghe hần nói thế, tức thì tủi thân, nằm phục lên tảng đá, khóc to. Lương Tiêu ngày thường thông minh lanh lợi, nhưng hôm nay không biết tại sao, đầu óc lại trì trệ, không còn như trước. Thấy Liễu Oanh Oanh khóc lớn, hần chỉ biết bối rối nói:

-Đừng khóc đừng khóc, ta có gì không tốt, nàng cứ đánh ta, ta không đánh trả đâu.

Liễu Oanh Oanh vẫn khóc, vừa khóc vừa nói:

-Sư phụ không cần ta, lũ khốn kiếp đó vu oan cho ta, nói ta trộm hộp của chúng. Tiểu sắc qui nhà ngươi không những không giúp ta mà lại a dua theo bọn chúng la mắng ta, ta chết ngươi mới cam tâm à... ta chết cũng tốt, không còn phải phiền não nữa.

Lương Tiêu nghe cô khóc lóc thê thảm, bất giác buồn bã, buột miệng:

-Nàng nếu phải chết, ta cùng chết với nàng.

Thân hình mềm mại của Liễu Oanh Oanh khẽ rung động, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, cô hứ nhẹ, sáng giọng nói:

-Nếu chết thì tự ngươi chết, ai thêm chết với ngươi!

Lương Tiêu cười nói:

-Nàng mà không khóc, ta chết một lần cũng đáng.

Liễu Oanh Oanh nói:

-Xí, người ta lại chết được mấy lần kia à?

Lương Tiêu đáp:

-Được chứ, ta lúc còn nhỏ nghịch ngợm, cha ta thường đánh ta, đánh đau lắm. Ta liền trợn mắt giả chết, cha thấy thế thì không đánh nữa. Tính ra cũng chết được mấy chục lần rồi.

Liễu Oanh Oanh nhìn không được, cười to, nhưng cười một tiếng, lại trầm tư: "Không được, tiểu tử này được đăng chân lần đăng đầu, hôm nay nếu không thị uy, sau này chỉ sợ không hàng phục được hần." Lập tức đánh mặt lại, lạnh lùng không nói. Truyện "Còn Luân " Truyện "Còn Luân "

Lương Tiêu nói xong, lại nhớ đến người cha đã mất, cảm thấy sầu não, không còn lòng dạ nào cười nói nữa. Liễu Oanh Oanh thấy hần im lặng thì lại không thể chịu được, bèn hừ một tiếng:

-Kể những chuyện ấy làm gì? Đẳng nào người ta cũng đổ oan cho ta.

Lương Tiêu nhú mày, nói to:

-Ta không tin nàng ăn trộm thiết hạp, lão hòa thượng cũng không tin, đúng không? Quan tâm đến kẻ khác làm gì? Cùng lắm là đấu văn đấu võ đấu chữ gì, ta đây sẽ tận tình phụng bồi hết.

Liễu Oanh Oanh gất:

-Ngươi tài giỏi quá nhỉ?

Đoạn cúi đầu cười thầm, xong lại ngẩng đầu lên nói:

-Tiểu sắc qui, ta có ba điều giao ước với ngươi.

Lương Tiêu thấy đôi mắt nàng ta đỏ hoe, trên gò má trắng trẻo như tuyết vẫn còn ánh lệ, không tự chủ được sinh lòng thương cảm, than rằng:

-Đừng nói ba điều, ba mươi điều ta cũng đáp ứng nàng.

Liễu Oanh Oanh cười lạnh:

-Ta không nói chơi, ngươi phải dựa theo ba điều mà làm. Ngược lại thì ta đi đường ta, ngươi đi đường ngươi, khỏi phải phiền lòng nhau nữa.

Lương Tiêu thấy nàng ta nói năng trịnh trọng, lại nghĩ nếu không gặp lại nàng thì chẳng biết sẽ đau khổ đến mức nào, liền nói:

-Được, nàng nói đi, ta sẽ theo lời nàng.

Liễu Oanh Oanh nói:

-Điều thứ nhất, từ nay về sau, trừ phi được ta cho phép, ngươi không được chạm vào ta. Tay trái chạm chém tay trái, tay phải chạm chém tay phải.

Lương Tiêu trầm tư: “Nếu không cẩn thận chạm phải thì thật là oan uổng mà. ” Nhưng trước mắt không tiện từ chối, chỉ có thể nói:

-Được!

Liễu Oanh Oanh nhìn chăm chăm lên mặt hắn, thấy hắn đáp ứng thì thở phào nhẹ nhõm, lại nói:

-Thứ hai là, từ nay về sau, không được bước vào lầu xanh nữa bước. Chân trái bước chém chân trái, chân phải bước thì chém chân phải.

Lương Tiêu thấy lạ hỏi:

-Sao lại thế?

Liễu Oanh Oanh sắc mặt đỏ lên, gất:

-Hừ, ngươi còn phải hỏi nữa sao?

Lương Tiêu nói:

-Ta đi vào nhưng không bắt người ta hát, có được không?

Liễu Oanh Oanh giận dữ quát:

-Dĩ nhiên là không.

Lương Tiêu thuận theo nói:

-Được, vậy ta không đến đó nữa.

Liễu Oanh Oanh nghe hắn đáp ứng, trong lòng vui thầm, nhin không được cười nói:

-Thứ ba, ngươi từ nay về sau, không được côi y phục nữ nhân, nếu ngươi làm vậy, ta trước giết ả, sau giết ngươi, cuối cùng tự tận.

Cô ngước mắt lên, thấy Lương Tiêu nhìn mình trân trối, không nói năng gì. Liễu Oanh Oanh giận dữ hỏi:

-Già ngọc sao? Ngươi không đồng ý là ta lên ngựa đi thẳng.

Vừa nói xong, mắt đã đỏ lên.

Lương Tiêu nghe nàng đặt ra ba điều, mỗi điều một khắt khe hơn, trong lòng mười phần buồn bực, nhưng lại không nỡ làm nàng ta đau lòng, chỉ biết nói:

-Ta đồng ý.

Liễu Oanh Oanh thấy hần đáp ứng thì đôi giận làm vui, kéo tay Lương Tiêu. Lương Tiêu ngạc nhiên, lập tức rút tay. Liễu Oanh Oanh không nhịn được phì cười:

-Đại ngốc tử, đây là ta kéo ngươi, không tính là bội ước.

Lương Tiêu thấy lạ nói:

-Nói như thế là sao chứ? Có nghĩa là nàng được phép vào lầu xanh? Được phép côi y phục nam nhân?

Liễu Oanh Oanh lập tức biến sắc, giận dữ nói:

-Ta côi y phục nam nhân làm gì kia chứ?

Lương Tiêu một lòng một dạ muốn nàng ta vui vẻ, chỉ biết phân trần:

-Được được, ta chiều ý nàng. Nàng làm gì, ta cũng không bắt ne bắt nét.

Liễu Oanh Oanh nghiêm mặt nói:

-Lương Tiêu, chỉ cần ngươi thực hiện đúng ba điều kia, ta nhất quyết không làm gì làm lỗi với ngươi.

Lương Tiêu nghe ra ngữ khí của nàng ta tựa hồ coi hần đặc biệt hơn người khác. Trong lòng ngọt ngào, gãi không nghĩ ngợi nhiều, cười nói:

-Ta cũng vậy.

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng giận dữ đều tan biến.

Lương Tiêu ngồi xuống hỏi:

-Oanh Oanh, sau này đi đâu?

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm nói:

-Sở lão đầu đã đổ oan ta lấy trộm Xuân Dương Thiết Hạp gì gì đó. Hừ, bọn cô nương sẽ lấy trộm thật cho lão xem.

Lương Tiêu vỗ tay cười nói:

-Đúng thế, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Liễu Oanh Oanh được hần phụ họa thì cực kì vui vẻ, mặt mày tươi tắn hẳn lên, nhưng lại nhíu mày ngay:

-Ta bỏ quên cái nón ở lầu lầu rồi.

Lương Tiêu nói:

-Đội làm gì cho phiền cơ chứ? Khiến người ta không nhìn thấy mặt nàng, buồn bực lắm!

Liễu Oanh Oanh không nén được cười nói:

-Tiểu sắc quý, ngươi thích nhìn ta sao?

Lương Tiêu bỗng nhiên đỏ mặt, gật gật đầu. Liễu Oanh Oanh trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cười nói:

-Hay lắm, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, ta sẽ không đội cái của nợ ấy nữa, để ngươi được ngắm nhìn thỏa thuê.

Lương Tiêu vui vẻ đáp:

-Đúng vậy, nàng xinh đẹp ưa nhìn thế này, nên để mọi người được ngắm.

Vừa nói vừa cầm cương ngựa, nói:

-Ta dắt ngựa nhé.

Liễu Oanh Oanh nghe hần tán tụng sắc đẹp, trong lòng thích thú, mỉm cười đi bên cạnh hần.

Hai người chuyên chọn đường nhỏ vắng người mà đi. Đi quanh co suốt một ngày, khi màn đêm buông xuống, bỗng nghe có tiếng nước chảy, hai người

leo lên một gò núi, thấy phía xa sông cuộn cuộn dưới trăng. Lương Tiêu cười nói:

-Đến Trường Giang rồi!

Liễu Oanh Oanh nói:

-Lôi Công Bảo nằm ở Giang Bắc, tối nay chúng ta nghỉ đêm ngoài trời, sáng mai sẽ tìm thuyền sang sông.

Lương Tiêu lập tức đồng ý. Liễu Oanh Oanh nghiêng tai lắng nghe, cười nói:

-Lương Tiêu, bên kia có tiếng nước suối.

Lương Tiêu lắng nghe, quả nhiên có tiếng nước chảy róc rách, bất giác cười nói:

-Tai nàng thính như tai thỏ.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nhìn hắn:

-Ta mà là thỏ thì nguoi là cỏ xanh. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu cười nói:

-Sai rồi, ta là chó ghê chuyên cắn thỏ.

Liễu Oanh Oanh tựa cười mà không phải cười, đưa đôi mắt đẹp liếc quanh, nói:

-Được lắm, nguoi dám cắn thì ta cho thù!

Lương Tiêu thấy nàng mặt hoa da phấn, da dẻ mỏng mịn, đôi môi ướt át, chẳng khác nào búp hồng thủy láng, cảm giác tiêu hồn lúc ở trong chuồng đồng lại trở lại, cổ họng khô khốc, hắn chỉ muốn ôm lấy nàng ta mà mon trớn, cả người nóng lên, bỗng nghĩ tới “hiệp ước”, lại mất can đảm, quay đầu đi nói:

-May quá, đúng lúc ta đang khát!

Liễu Oanh Oanh thấy hắn thần sắc cổ quái, tim không tự chủ được đã đập bình bịch loạn xạ, tự nhiên thấy hắn quay đầu đi, cô đâm bực: “Tên ngốc hèn nhát, nguoi mà ôm ta hôn ta thật, ta nữ hỏi tội ư? Lại nói, nguoi hứa không động thủ, nhưng có thể động khẩu chứ, động khẩu thì đâu tính là vi phạm quy ước...”

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong người nóng lên, tim đập thình thịch, trán lấm tấm mồ hôi, cô không kìm được tự mắng mỏ bản thân: “Nha đầu ngu ngốc, nguoi phát điên rồi à?” Nhất thời xấu hổ thẹn thùng, cô hít một hơi dài, sau đó đi đến bên Lương Tiêu

Hai người đi vòng qua đồi dốc, đến gần một vách núi thì thấy có dòng suối nhỏ từ trên vách chảy xuống một đầm sâu, bên đầm um tùm cây cối chỗ kín chỗ hở, nước đầm chảy ra một dòng suối, tuôn ra sông. Liễu Oanh Oanh lấy lương khô ra chia cho Lương Tiêu, cùng chấm nước suối ăn. Cô bảo:

-Mấy hôm nay chạy đi chạy lại vã cả mồ hôi, người ngom bẩn quá, ta phải tắm rửa thay quần áo, nguoi ra bờ sông đi, không được nhìn lên đâu đấy.

Rồi đứng dậy lục bao thỏ tìm quần áo.

Lương Tiêu nhìn theo tấm lưng thon thả, cái gáy trắng ngần, động tác duyên dáng, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng trong lòng lại hiện lên cảnh tuyệt vời trong chuồng đồng, tức thì miệng lưỡi khô khốc, Liễu Oanh Oanh không thấy động tĩnh gì, liền găt gồng:

-Đi mau đi!

Lương Tiêu đành đành lòng đi ra ngồi ở bờ sông, nghĩ ngợi linh tinh một lúc lâu mà không sao bình tâm lại được, chỉ muốn quay lại nhìn trộm, nhưng giao kèo còn sờ sờ ra đấy, đành khổ sở dần lòng, vừa vui sướng vừa khổ tâm, người ngoài cuộc chẳng thể nào hiểu được.

Chẳng bao lâu, có tiếng bước chân vang lên, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn, thấy Oanh Oanh yếu điệu đi lại, áo mới xanh thắm, mái tóc mượt mà buông xuống bờ vai, làn da mịn màng. Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu nhìn như muốn ngấu nghiến mình thì hơi ngượng, găt hỏi:

-Nguoi đang nghĩ bậy bạ gì nữa đấy?

Lương Tiêu buột miệng:

-Đang nghĩ đến nàng

Oanh Oanh đỏ bừng đôi má, kêu lên:

-Linh tinh!

Nói rồi cô ngồi xuống cạnh Lương Tiêu. Người con gái mới tắm, thơm phức, Lương Tiêu máu chảy rần rật, gần như không khống chế được bản thân nữa.

Liễu Oanh Oanh ngồi một lúc, chợt hỏi:

- Tiểu sắc quý, người không nhìn trộm chứ!

Lương Tiêu đáp:

- Không!

Liễu Oanh Oanh chửi thầm: “Ngu độn, hèn thế không biết!” ghĩ đoạn đôi má nóng ran, cô xì một tiếng, không rõ đối với Lương Tiêu hay đối với bản thân mình. Lại ngồi thêm một lúc nữa, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Bây giờ không có ai, ta hát người nghe một bài nhá?

Lương tiêu vui mừng:

- Được

Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng vui vẻ của hấn, mỉm cười rất xinh phô môi đỏ và hàm răng đều tăm tắp, nhìn ra mặt sông, cất tiếng hát:

Cỏ mọc xanh xanh mãi mãi

Đi suốt một ngàn năm chẳng hết

Biển sóng dâng cao tới trời

Cháu con uống không hết

Mây trắng trên trời toàn là dê(/cừu)

Truyện "Côn Luân "

Núi đồi dưới đất toàn là trâu(/bò)

Một mũi tên bắn đi, mặt trời rơi xuống

Đặt trên đầu giường đỡ dầu đèn.

Bài hát này vốn thô tục, nhưng vang lên qua cái miệng xinh xắn của Liễu Oanh Oanh thì uyển chuyển đi vào lòng người. Lương Tiêu chưa bao giờ nghe giọng ai hay như thế, cứ ngơ ngẩn một lúc lâu mới hỏi:

- Ai viết bài này mà khoa trương thế?

Liễu Oanh Oanh khuôn mặt trắng mịn rạng nụ cười:

- Bài này là bài nói khoác, dân du mục nghèo dưới chân Thiên Sơn hay hát, chỉ vì nghèo quá, vì vậy chỉ mong bãi cỏ xanh tươi, trái rộng ngọt ngào, biển to hơn cả trời, vĩnh viễn không cạn nước, như thế có thể chăn nuôi mãi mãi. Nhưng phần lớn dân du mục đều làm công cho người khác, chứ bản thân họ chẳng có gia súc gì hết, vì vậy trông thấy mây trắng là liền tưởng tới dê, trông thấy núi là nghĩ tới bò. Đến đêm, trong lều không có đèn, vừa tối vừa lạnh, họ bèn nghĩ giá có thể bắn rụng mặt trời, đặt vào trong lều lấy hơi ấm và ánh sáng.

Liễu Oanh Oanh giải thích tới đây thì tắt cười, khẽ thở dài.

Lương Tiêu nghĩ tới cảnh ngộ tăm tối ảm đạm của dân du mục, cũng không cười được nữa, lại thấy Oanh Oanh có vẻ không vui, bèn bảo:

- Cô hát hay lắm, hát thêm bài nữa đi!

Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

- Ta không như mấy cô nương ở kỹ viện đâu, vì sao người bắt mình ta hát thôi, người cũng phải hát cho ta nghe!

Lương Tiêu lúng túng:

- Nhưng ta không biết hát.

- Thế thì người biết làm gì?

Lương Tiêu ngẫm nghĩ rồi nói

- Ta biết đếm sao.

Liễu Oanh Oanh xì một tiếng:

- Đây cũng được tính là bản lĩnh à, sao đầy nhóc trên trời, có ngốc mới không đếm được!

Lương Tiêu cười:

- Ta đếm khác với người khác!

Hắn chỉ tay lên trời, nói:

- Cô nhìn nhé, bốn ngôi sao kia nối lại với nhau thì giống cái gì?

Liễu Oanh Oanh nhìn theo hướng tay chỉ của Lương Tiêu, nói:

- Giống cái cối đá.

Lương Tiêu lại trò:

- Còn ba ngôi bên trên?

- Giống cái chày, Oanh Oanh đáp.

- Bốn ngôi sao bên cạnh khiến cô liên tưởng đến cái gì?

Oanh Oanh vỗ tay cười:

- Ái chà, giống người, tóm lại thì đúng là một người cầm chày giã gạo phải không?

Lương Tiêu nói:

- Không phải gạo đâu, giã thuốc đấy. Những ngôi sao này có một tên chung là Thần tiên giã thuốc.

Nói xong gã lần lượt chỉ các chòm sao, giải thích:

- Tám ngôi sao kia nối lại gọi là Hồ Thi, như tên nằm trên dây cung. Chòm kia nữa tên là Thiên Thuyền, rồi Thiên Quy, Hiên Viên, Ngọc Tinh, Thiên Đạo, Hà Cỗ. Chòm kia thì là gì? Chính là Ngưu Lang chần trâu. Ngôi sao sáng nhất chính là Chức Nữ, hai ngôi sao nhỏ bên cạnh mờ hơn, là hai đứa con của nàng ...

Lương Tiêu chỉ trò, Liễu Oanh Oanh nhìn không chớp mắt, cười nói:

- Trước kia ta nhìn sao chỉ thấy là sao, chưa bao giờ nhận ra nhiều nhân vật, trâu bò thế này, nhờ người nói ta mới biết đấy.

Lương Tiêu cười:

- Cỏ nhân nghĩ ra, không phải ta đâu.

Liễu Oanh Oanh nghĩ bụng: “Tiểu sắc quỷ này không khoe khoang, không võ công người khác làm của mình, thật hiếm có.” Cô đưa mắt nhìn ra, cảnh vật yên tĩnh bao la, có trăng có sao, có sông có sóng. Liễu Oanh Oanh cảm thấy vui lạ, không tự chủ nắm tay Lương Tiêu. Lương Tiêu thì đang mãi nhìn trời sao, không nhận ra.

Hai người cầm tay nhau đứng bên nhau, ngắm trời đêm, nói rất nhiều chuyện, mãi cho đến khi trăng ngả về tây, họ mới một rữ đi đến bờ đầm, lấy đá tảng lại ngăn thú dữ, sau đó đắp tấm chăn của Liễu Oanh Oanh mang theo, nằm đối chân vào nhau.

Ngủ đến nửa đêm, Lương Tiêu choàng tỉnh, nhìn sang thấy Liễu Oanh Oanh nhắm nghiền mắt, hai tay khua loạn trong không khí, miệng gọi: “Sự phụ, sự phụ...” rồi lại ôm ngực, khuôn mặt lộ nét đau đớn, nước nỡ gọi: “Sự thúc... đừng đánh nữa... đừng đánh nữa...” Giọng nói khác hẳn bình thường, nghe hơi kỳ dị, non nớt chói tai, giống giọng của một bé gái.

Lương Tiêu hiểu cô ta gặp ác mộng, bèn bắt chấp giao ước, lắc cô ta gọi:

- Oanh Oanh...

Liễu Oanh Oanh bị đánh thức, chỉ cảm thấy khắp mình lạnh toát, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, chợt nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ, không cảm được nỗi đau, lao vào lòng Lương Tiêu, khóc:

- Sư phụ chết rồi... bỏ mặc Oanh Oanh rồi... bỏ mặc Oanh Oanh rồi!

Lương Tiêu ôm cô ta dỗ dành:

- Đừng khóc, đây là mơ thôi, không phải là thật mà!

Liễu Oanh Oanh lắc đầu quầy quậy, nghẹn ngào:

- Không phải mơ, sư phụ mất rồi, bị chôn rồi, không gặp được nữa.

Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ bụng Oanh Oanh bình thường rất lạc quan, không ngờ trong lòng cô ta lại có chuyện thâm thương như vậy, gã bèn nhớ lại chuyện chính tay mình chôn cha, ngực đau nhói, nước mắt giàn giụa, nhưng không tiện khóc oà, đành gắng nén đau đớn, khuyên giải Oanh Oanh:

- Có thể còn gặp được trong giấc mơ mà?

Liễu Oanh Oanh đẩy mạnh hất ra:

- Mơ là mơ, có đáng gì? Bánh vẽ có ăn được không? Hoa trong gương có ngắt được không?

Nói rồi lại khóc. Lương Tiêu nghĩ bụng: “Làm gì mà ta không hiểu? Chẳng phải ta vẫn thường mơ thấy cha mẹ đó sao! ” Nhìn khuôn mặt cô gái đầm đìa nước mắt, nỗi thương xót trào lên trong lòng, gã cười bảo:

- Bánh vẽ tại sao không ăn được? Nàng vẽ ra giấy đi, ta nuốt cả hình vẽ lẫn giấy vào bụng cho mà xem.

Liễu Oanh Oanh mắng:

- Thế ta vẽ ra đất, ngươi có ăn đất không?

Lương Tiêu đáp:

- Cứ vẽ đi, ta ăn hết!

Liễu Oanh Oanh thấy mặt Lương Tiêu rất nghiêm túc, biết hắn đang tìm cách làm mình khuây khoả, cô cười mắng khê: Truyện "Côn Luân "

- ba hoa khoác lác!

Nhân đó không khóc nữa, buồn thảm hồi lâu, lại than:

- tiểu sắc quý, lúc nằm mơ ta lâm nhâm những gì vậy?

Lương Tiêu bèn kể ra. Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Ta lần này vào trung nguyên để tìm sư thúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Định nương tựa bà ta ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu.

- Không đâu, Ta muốn đòi lại công bằng từ bà ấy, hỏi xem vì sao bà ta muốn giết hại sư phụ ta.

Lương Tiêu ngạc nhiên, Liễu Oanh Oanh than:

- Ta thực không hiểu, vì sao hôm ấy sư thúc đột nhiên biến thành một người khác, không giống với bà ngày thường...

Lương Tiêu buột miệng hỏi:

- Khác như thế nào?

Liễu Oanh Oanh dôi mắt ra xa, chậm rãi kể:

- Năm ta vừa chín tuổi, sư thúc đột nhiên trở về núi, mặt mũi xanh xao hao gầy, vẻ mặt mệt mỏi. Bình thường bà rất thương ta, mỗi lần trở lại Thiên Sơn đều đem cho ta rất nhiều đồ chơi và đồ ăn ngon, bế ta đi chơi đùa khắp mọi chỗ. Nhưng lần ấy, ta chạy ào ra chào mà bà không cười, không ôm ta, cũng không nói năng gì...

Kể tới đây, Oanh Oanh im lặng một lúc. Lương Tiêu nói:

- Có lẽ bà ấy gặp phải chuyện gì quá đau thương!

Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Phải rồi, ta cũng đoán vậy. Nhưng sư phụ không chịu nói rõ nguyên do, kể cả đến khi chết, chỉ nói là một chuyện xấu xa vô cùng, khiến sư môn mang nhục, không nói thì hơn.

Nàng thở dài, lại tiếp:

- Lúc ấy, ta thấy sư thúc lãnh đạm với mình thì rất buồn, ăn xong bữa tối thì buồn buồn đi ngủ, nhưng không sao chợp mắt được. Một lúc sau nghe có tiếng cãi cọ từ ngoài sảnh vọng vào. Ta nổi tính hiếu kỳ, bèn rón rén đi ra, nấp bên cửa nghe lén. Ở bên ngoài, giọng sư phụ vang lên: “Một thầy người hai mạng sống, thật vô nhân đạo!” Sư thúc nói: “Ba mạng sống đi nữa thì đã sao? Đều đáng chết cả!” Sư phụ xem chừng giận lắm, thở gấp: “Được, nếu đã vậy thì từ nay về sau, muối không còn là đệ tử của Đại Tuyết Sơn nữa. Muối làm gì cũng không dính dáng tới ta.” Sư thúc cười nhạt: “Không cần phải đuổi tôi, chỉ cần truyền cho tôi hai cuốn bí kíp Thoa la chi pháp và Tích dương thủ thì tôi sẽ đi ngay.” Sư phụ cũng cười nhạt: “Truyền cho cô để cô lại đi ám hại người khác à? Ta còn sống ngày nào thì ngày đó cô đừng hòng vọng tưởng nữa. Và lại, hôm nay ta sẽ phế công phu của cô, để từ giờ trở đi cô không động võ được nữa.” Sư thúc nói: “Sư tỷ mà tàn độc thế à!” Ngay lập tức trong sảnh vọng ra tiếng gió rít.”

Lương Tiêu kêu lên:

- Thế là các bà ấy đánh nhau hả?

- Đúng rồi, Liễu Oanh Oanh đáp. Ta nhìn vào qua khe cửa, chỉ thấy loáng thoáng bóng hai người, cả hai đều xuất thủ bằng Phiêu tuyết thần chưởng. Lúc ấy ta chả hiểu gì, còn tưởng họ chiết giải chưởng pháp như ngày thường. Đầu được một hồi, sư phụ dùng Thoa la chi đâm mấy nhát, sư thúc không đỡ được, chột bặt cười, lướt về phía ta, giờ chưởng lên đập vỡ cánh cửa, tóm lấy ta.

Lương Tiêu thốt.

- Nham hiểm nhỏ.

Liễu Oanh Oanh mắng:

- Hồn nào, bà ấy có nham hiểm đến đâu người cũng không có quyền chửi mắng.

Lương Tiêu không hiểu vì sao cô ta tức giận, nhưng không muốn gây với cô ta, đành im lặng. Liễu Oanh Oanh mắng xong thì chống tay vào má, nhìn đêm tối một lúc lâu sau mới thở dài:

- Sư thúc tóm được ta, cười bảo: “Sư tỷ thân mến ơi, tiếp tục dùng Thoa la chi đi, sao lại thôi thế?” Sư phụ sợ ta bị thương, đành bảo: “Cô đặt con bé xuống, có gì từ tốn nói chuyện.” Sư thúc cười: “Sư tỷ quả thực thắng thần, hãy giao bí kíp ra đây trước đã.” Sư phụ nhìn ta, vẻ mặt phân vân, nhưng rốt cục vẫn lấy trong tay áo ra hai cuốn sách. Sư thúc nhận lấy rồi cười bảo: “Xin lỗi sư tỷ nhé!” rồi vung chưởng đánh thẳng vào ngực sư phụ, vừa đánh vừa nói: “Nếu không trúng sư tỷ thì Oanh Oanh phải chịu.” Sư phụ vốn muốn tránh, nghe vậy đành hứng thẳng vào mình, lùi bật lại sau mấy bộ, người lão đảo lắc lư. Sư thúc lại cười nói: “Quả nhiên thầy trò nặng tình, nhưng ngốc dại quá đỗi, làm người mà không tàn nhẫn thì suốt đời bị ức hiếp,” Nói rồi lại đẩy hai chưởng nữa lên người sư phụ. Sư phụ sợ liên lụy ta, cứ thế linh liên ba chưởng, không hề đánh trả... Truyện "Còn Luân "

Liễu Oanh Oanh nói đến đây thì rơi nước mắt.

Lương Tiêu hỏi:

- Sau đó thì sao?

Liễu Oanh Oanh gạt nước mắt, nghẹn ngào tiếp:

- Lúc ấy ta còn nhỏ, chẳng hiểu biết gì, thấy sư thúc cười còn tưởng bà ấy đùa, mãi cho đến khi nhìn thấy máu ròng ròng ứa ra mép sư phụ mới bàng hoàng van vi: “Sư thúc, đừng đánh nữa, đừng đánh sư phụ con nữa.” Sư thúc nghe gọi, người hơi run lên, cúi đầu nhìn ta một hồi, bỗng nhiên thở dài, thả ta xuống rồi đi ra cửa. Từ đó trở đi, bà không quay về Thiên Sơn nữa. Sư phụ trúng ba chưởng, bị thương quá nặng đến năm ngoài thì nội thương tái phát, trở bệnh nằm liệt giường...

Nước mắt Oanh Oanh tuôn như mưa, Lương Tiêu thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nghĩ ngợi: “Kẻ xấu đó vẫn còn có chút lương tâm, nghe Oanh Oanh gọi vẫn còn ngừng tay.”

Lúc này trời bắt đầu sáng, Liễu Oanh Oanh khóc mệt, tựa vào vai gã mơ màng thiếp đi. Đúng lúc ấy, Lương Tiêu chợt cảm thấy mặt đất rung chuyển, liền đó có tiếng vỗ ngựa, bèn ngược mắt nhìn, trông thấy mười mấy kỵ mã phi tới như bay. Liễu Oanh Oanh cũng thức dậy, hừ lạnh:

- Chắc Sở lão nhi lại đến đây thôi?

Hai người kéo nhau nằm sấp xuống dưới tảng đá.

Chỉ thoáng chốc, một toán kỵ mã lao tới bờ sông, người dẫn đầu chính là hán tử áo lam đã gặp ở Tuý Dạ Bất Quy lâu, y cười con tuấn mã khỏe khoắn, trên vai khoác cánh cung dài năm thước, thần uy凛凛. Toán người phi tới bờ sông thì dừng lại, có người gọi to bằng tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe

được là:

- Đại tướng quân, không có thuyền qua sông!

Hán tử áo lam nhìn dòng nước, rồi cũng dùng tiếng Mông Cổ trả lời:

- Lên dốc, quay lưng về phía sông lập trận.

Mọi người ứng tiếng, rồi phóng lên một ngọn đồi thoải, xuống ngựa chia làm hai đội, một đội quỳ gối giương cung, chĩa về phía con đường vừa đi qua, đội còn lại đứng đằng sau, cũng kéo cung lên. Hán tử áo lam xuống ngựa, cầm cung đứng sững, gió sông thổi tung tà áo, nhưng thân hình y thì không mấy may nhúc nhích.

Lương Tiêu đoán rằng có người đang truy đuổi họ. Vừa mới nghĩ thế thì đã nghe ở con đường trước mặt rộ lên tiếng vó ngựa, rồi mấy chục kỵ mã ồ ạt phóng tới, phục sức kiểu Tống, trông thấy toán người trước bị dòng sông chặn lại, họ reo lên mừng rỡ, phóng ào tới chân đồi như một con sóc. Hán tử áo lam định vị xong thì hô:

- Bắn!

Dây cung bật lên, một loạt tên xô thẳng tới đám người, một tràng ngựa hí người la, mấy con chiến mã trúng tên khuyu vó trước, hất đổ chủ nhân xuống. Lúc ấy, trên đồi đội thứ nhất đã dùng tay, rút tên lắp lên cung, đội thứ hai liền tiến lên một bước, tên đã giương sẵn, lần này nhắm thẳng vào người. Lại nghe một loạt tiếng gào thảm thiết, mấy kỵ sĩ ngã dưới đất không tránh kịp, đều trúng thương mà chết.

Truyện "Côn Luân "

Hai đội tiến lui rất hài hòa, trước tiên bắn ngựa, sau bắn người, ít có phát nào sai trật. Chỉ nháy mắt họ đã bắn xong ba lượt tiễn, bên đám người Tống đã có hơn hai mươi mạng tử thương, có người cao giọng thét:

- Thát tử bắn tên gắt quá, tạm thời rút lui đã.

Quân Tống rút ra xa, ổn định đội hình, bàn bạc một hồi, rồi sắp một toán cầm mộc bài đi trước, những người khác cầm thương đao theo sau. Toán kỵ sĩ trên đồi bị hàng mộc bài ngăn trở, đành ngừng bắn, cùng tuốt đao ra khỏi thất lưng. Hán tử áo lam cười nhạt, đột nhiên giương cánh cung dài năm thước lên, găm to một tiếng, buông tên. Mũi tên to gấp đôi tên bắn bình thường, thân tên bọc sắt, nặng vô cùng, bắn trúng vào bắp chân một người, người đó hự lên đau đớn, mộc bài trên tay hơi lệch đi, mũi tên thứ hai của hán tử áo lam liền xuyên kẻ hở ấy bắn trúng luôn trán hắn. Quân hai bên thấy uy thế như vậy, không kìm được cùng ồ lên.

Hán tử nọ lại buông cung, nhắm tới yết hầu một người khác. Người này giờ khiên lên đỡ, nhưng không chống nổi luồng lực đạo mạnh mẽ, cũng gào đao trượt lại sau, trước mắt vụt loé sáng, mũi tên thứ hai đã tới nơi, người này tỉnh mắt nhanh tay, liền rút cương đao ra cầm tay trái, chỉ nghe keng một tiếng, ngọn đao đã bị gãy ở chính giữa, đầu mũi tên cũng rên lên một tiếng rồi gãy, nhưng thân tên chưa hết đà, vẫn đâm ngập vào cổ họng hắn.

Hán tử áo lam có cung cứng, tên nặng, liền tiếp bắn chết hai người. Quân Tống khiếp đảm, chùng chình không tiến nữa. Đúng lúc ấy có tiếng hú dài, một người lướt ra khỏi hàng ngũ, tay trái cầm khiên, tay phải cầm thương, lao thẳng tới đồi. Hán tử áo lam phát tiễn liên châu, ba mũi bay ra soạt soạt, người nọ chần chờ, lần lượt đánh bật cả tên đi, tốc độ lao tới không thể suy giảm, phóng một mạch đến chân đồi. Bên trên đám xạ thủ nhao nhao cầm đao lao xuống.

Người đó thấy vậy, thét:

- Cút đi!

Mũi thương loé sáng, đâm ngã một xạ thủ, rồi chuyển hướng ngay đâm chết một xạ thủ khác. Hán tử áo lam choáng váng, mười ba thuộc hạ của y đều là những cao thủ ngàn người tuyển một, từng trải hàng trăm trận chiến, không ngờ gặp phải người này đều không chống đỡ được. Quân Tống thấy thủ lĩnh hiển lộ thần uy, đều trở lại phần chân, khua trống ầm ầm tiến về phía ngọn đồi. Hán tử áo lam thăm ra quyết định, không chú ý đến người cầm thương đó nữa, giương cung lên, tên lại bay như như sấm rưng chớp giật, trút hết về phía quân Tống đằng sau lưng hắn.

Người cầm thương nghe đồng đội gào la liên miên phía sau thì kinh ngạc và giận dữ, càng gấp rút muốn tiến lên đồi giao phong với hán tử áo lam. Nhưng bọn cao thủ xung quanh đều hung hãn liều mạng, cứ người trước ngã xuống người sau lại tiến lên. Người cầm thương lo lắng nóng nảy, thương pháp càng thêm dữ dội, cứ thét một tiếng là đâm chết một người, khi thét đến tiếng thứ mười ba thì cả đám xạ thủ đều đã gục ngã. Người đó bèn lao lên đồi, ngoảnh lại nhìn thì ruột gan cũng như muốn vỡ, dưới chân đồi thì thể ngồn ngàng, không còn một người nào sống sót. Truyện "Côn Luân "

Trận sát phạt này diễn ra quá nhanh, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh từ đằng xa nhìn lại cùng táng đờm kinh hồn, hoàn toàn không tưởng tượng được trên đồi lại có thứ thương pháp tiến thuật ghê gớm đến thế, bất giác đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi cùng rịn ra ướt đầm lòng bàn tay.

Trên đồi, hai người đứng đối mặt hồi lâu, người cầm thương đột nhiên phát ra một tiếng hú dài bi thương, tiếng hú chấn động đại dương, u u bất tuyệt, người đó hú xong, nói: Truyện "Côn Luân "

- Tên mọi rợ kia, người bắn khá lắm!

Lúc này phương đông đã chuyển sang màu trắng, nắng sớm chiếu rõ hình dáng người đó, chỉ thấy hắn mặt tím râu dài, lông mày dài, mắt như hai vầng trăng cong lạnh lẽo, uy thế lẫm liệt.

Hán tử áo lam cũng vút cung tiễn đi, rút đơn đao ra cầm tay, lạnh lùng nói:

- Túc hạ thương pháp cũng khá lắm! Dám hỏi hiện tại trong quân Tổng giữ chức gì?

Người kia cười lạnh một tiếng, mắng rằng:

- Lão tử không có cái nhàn tâm làm quan, cũng không chịu được cái nhàn khí của việc làm quan

Hán tử áo lam lộ vẻ ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Nhân tài như túc hạ mà lại lưu lạc giang hồ, đáng tiếc, đáng tiếc!

Người kia cười lạnh:

- Tiếc cái rắm, bọn cầu quan đó thì có gì đáng làm? Lão tử phiêu bạt giang hồ mới tiêu dao tự tại

Hán tử áo lam không khó chịu, mỉm cười nói:

- Túc hạ thương pháp tuyệt thế vô song, nếu có thể đầu nhập Đại Nguyên ta thì có thể tung hoành thiên hạ. Truyện "Côn Luân "

Người nọ không ngờ đối phương lúc này lại dám trỏ tài du thuyết mình, không nhịn được tất cười, nói to:

- Xú Thất tử, ta không giết ngươi, ngươi lại nói ta. Bớt những lời rác rưởi đi, hôm nay không phải ngươi chết thì ta sẽ chết.

Đột ngột vút thuẫn bài đi, dựng thương sang bên trái, rút một cái hồ lô ra khỏi hông, tu rượu ừng ực.

Tuy giữa cổ uống rượu, sơ hở toàn thân, nhưng khí thế vẫn tràn đầy, khiến người ta không biết nên tấn công vào đâu. Hán tử áo lam nhìn cây thương vàng, thấy cao đến vai người, ngù thương cũng màu vàng kim, cán thương dát vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm. Hán tử áo lam chợt dạ, bỗng nhớ tới một người.

Người kia uống rượu xong, nhớ lại đồng đội đều đã tận mạng, bỗng thấy lòng bi phần, bèn ném mạnh hồ lô đi, chậm rãi nói:

- Bách niên tân phong tửu, vạn cổ sát nhân thương!

(N/d: Rượu một trăm năm rượu vừa bịt kín, thương vạn năm giết người)

Giọng y buồn bã sầu bi. Hán tử áo lam cười ha ha:

- Bách niên chi tửu, sao có thể là “tân phong”? Người sống như xuân về cỏ mọc, sát nhân như lá thu rơi, chuyển động theo mùa, lấy đâu ra “vạn cổ”?

Người nọ giờ ngón cái, cười nói:

- Tên mọi rợ rất có kiến thức. Đáng tiếc Long mỗ có ít rượu quá, không thì ta phải kính ngươi một đấu.

Hán tử áo lam buột miệng:

- Long mỗ? Phải chăng là Thương thiếu đồng nam?

Người kia cười nhạt:

- Không sai, lão tử chính là Long Nhập Hải.

Lương Tiêu cảm thấy cái tên quen tai, nhưng không nhớ ra là đã nghe lúc nào. Chỉ nghe Long Nhập Hải nói:

- Bất quá ngươi tuy biết một mà không biết hai. Phải biết phụ nhân có thể sinh ra nhi tử, trượng phu có thể nuôi được khuê nữ, trời rất rộng lớn nhưng lại có mặt trăng mặt trời rõ ràng, đất rất thực lại có những vực sâu bí ẩn. Vạn vật vốn tự mình mâu thuẫn, thì tại sao lại không thể có bách niên tân phong chi tửu, vạn cổ sát nhân chi thương kia chứ?,

Hán tử áo lam nét nghi hoặc thoáng qua gương mặt, khí thế đã có phần sơ hở. Long Nhập Hải đang đợi chính lúc này, liền hét to một tiếng, mũi thương phóng ra oai phong như thái dương đang không, hung dũng như nộ long ngẩng đầu, khí thế dũng mãnh, khóa thẳng yết hầu của hán tử áo lam.

Chỉ trong tích tắc, người áo lam đã cử đơn đao lên, sống đao bật vào mũi thương, rền vang, hai người cùng bị đẩy lui ba bước, công lực tương đương, không phân cao hạ. Lương Nhập Hải đã trút bỏ bộ điệu điên cuồng, nhìn ngọn kim thỉnong trong tay, lại nhìn hán tử áo lam, gật đầu nói:

- Đao pháp diệu lắm! Nhìn thì yếu, mà đánh thì mạnh.

Thì ra một thoáng ngỡ ngàng của hán tử áo lam chỉ là động tác cố ý, thực ra hoàn toàn không hề sơ hở, nếu không phải Long Nhập Hải đề phòng mà lưu

lại chiêu số dự bị thì chắc chắn bị y gạt kim thương ra, đâm thẳng đơn đao vào mình. Long Nhập Hải không ngờ trông y bề ngoài thô kệch mà toan tính lại thâm trầm đến thế, bèn tập trung tinh thần, không dám khinh địch nữa. Hán tử áo lam thầm than tiếc, nhưng ngoài miệng vẫn cười:

- Chắc các hạ cũng thông hiểu binh pháp?

Long Nhập Hải cười nhạt:

- Cũng tạm tạm.

Rồi vụt một cái nhanh như gió cuốn, đạp liền ba bước, mỗi bước đều hùng dũng uy hiếp đối phương.

Hán tử áo lam lạnh lùng nhìn mũi thương óng ánh, đặt ngang ngọn đao lên trước ngực, hai chân như đã hoà tan vào mặt đất, vững như núi, sâu như biển. Long Nhập Hải hủ lên một tràng, ngọn thương giật một cái, rồi lao túa ra như chim vỗ tổ. Hán tử áo lam đợi cho mũi thương tới hân ngực mình mới khua đao lên chém ngang, keng một tiếng, đao chạm thương toé lửa. Cứ thế, hai người cùng thi triển tuyệt kỹ, cuốn vào nhau như con ốc trên đỉnh đồi.

Lương Tiêu từ đằng xa nhìn lại, thấy hai người xuất thủ cực nhanh, lúc đầu hoàn toàn không nhìn rõ, nhưng xem một lúc lâu, cũng lờ mờ nhận ra một vài đường hướng, thương pháp của Long Nhập Hải trông thì màu mè rối rắm, nhưng thực ra thần khí ngưng tụ, dư thế tiếp nối liên miên khôn cùng. Đơn đao của hán tử áo lam vô cùng đơn giản, hầu như không biến hoá, đao quang gần như bị nuốt chửng giữa bóng thương mịt mờ, nhưng mỗi đao đều gọn gàng chuẩn xác, không dư thừa, đều phóng ra vào những lúc thích hợp nhất, đích đáng nhất.

Hai bên đấu đến bảy tám mươi hiệp, bóng người xẹt qua xẹt lại trên đồi, thỉnh thoảng Long Nhập Hải hô vang, đâm thẳng thương tới ngực hán tử áo lam.

Nào ngờ hán tử nọ cũng cười lớn, không đỡ chiêu, cũng không né tránh, ngược lại ném đơn đao đi, vung tay trái nắm chặt lấy ngọn thương vàng, tay phải xuất chưởng nhanh như chớp. Nên biết Long Nhập Hải đã dồn hết tinh thần và sức lực vào mũi thương, hoàn toàn không ngờ đến khoảnh khắc quyết định, đối thủ lại ném đao chuyển sang chưởng, mà sức mạnh của chưởng pháp lại pháp lại còn vượt xa đao pháp. Trong lúc khẩn cấp đã trúng hai chưởng liên hoàn vào ngực, y giật lùi liền sáu bộ, ngã phệt xuống đất, mặc dù vậy, đối phương vẫn không tránh được ngọn thương của y, bị mũi nhọn đâm vào ngực trái, tấm áo xanh lam mau chóng thấm đỏ máu tươi.

Long Nhập Hải ộc ra mấy vốc máu xong thì chống hai tay xuống đất, định bò dậy, nhưng không sao làm được. Hán tử áo lam cũng lao đảo, lắc lư mấy lượt, không cất nổi tay lên nhổ thương ra, máu từ miệng vết đâm trào ra như suối, y cũng không buồn nhìn đến, chỉ chăm chăm nhìn ngọn thương, gật đầu:

- Hào thương, tên gì vậy?

Long Nhập Hải ho sù sụ một hồi mới ngược mắt lên, ánh nhìn rần ròi:

- Có tên đó, tên là Long Nhập Hải.

Hán tử áo lam ngẩn người, rồi cười ha hả:

- Hay, người sao thương vậy, quả nhiên hào hùng!

Long Nhập Hải hít hơi thật sâu, bỗng nghiêng răng:

- Chưởng pháp của ngươi vượt xa đao pháp, vì sao ban đầu bỏ chưởng dùng đao?

Hán tử áo lam thờ dài, lắc đầu nói:

- Ngươi đã biết câu nhìn thì yếu, đánh thì mạnh mà không biết câu có khả năng mà giả vờ không có, dùng được mà giả vờ không dùng à?

Hai câu này trích trong Binh pháp Tôn Tử, đều ngụ ý nguy trá trong việc dụng binh. Long Nhập Hải chờ người ra, nghĩ bụng: “Tuy không biết người này lai lịch thế nào, nhưng y có tài cầm quân thế này, hôm nay không giết y thì để lại hậu hoạn vô cùng!” Nghĩ vậy bèn gắng sức vùng dậy, nhưng không nhắc nổi người, bất giác ngửa mặt cười ha hả nhưng nghe rất thê lương. Cười dứt, y lẩm bẩm:

- Tế Vũ đã mất, Lạc Hồng đã xa, Long nhập đại hải, Tam kỳ tiêu ma.

Tiếng nói mỗi lúc một nhỏ, thân hình y mềm rũ xuống, tắt thở.

Long Nhập Hải vốn là người đứng đầu trong Nam thiên tam kỳ, trước kia Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ đều đã mất mạng vì tay Tiêu Thiên Tuyệt. Hôm nay đến lượt Long Nhập Hải chết, chẳng còn gì là Nam Thiên Tam Kỳ nữa.

Hán tử áo lam tuy thắng, nhưng cũng không ngờ nhất thương sau cuối của Long Nhập Hải lại dữ dội đến thế. Lúc đầu y còn gượng chịu đựng, nhưng một lúc nữa cảm thấy vết thương đau đớn quá đỗi, đau như lửa nung, y lao đảo mấy cái, cuối cùng không gượng nổi nữa ngồi phệt xuống, thờ hồng học. Truỵện "Côn Luân "

Lương Tiêu quan sát từ đầu đến cuối, lúc này mới đứng dậy, chợt nghe đằng xa có tiếng vó ngựa vọng về. Chẳng bao lâu, phía cuối đường hiện ra bóng bốn kỵ mã. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nhìn rõ diện mạo những người trên ngựa, đều cảm thấy kinh ngạc, nào phải ai xa, chính là Thoát Hoan và ba tên tùy tùng. Mặt tên vương tử vẫn còn nhợt nhạt, ba kẻ kia cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu, hiển nhiên đều bị thương chưa lành.

Bốn người nhìn thấy thi thể la liệt mặt đất, đều lộ vẻ kinh nghi. Thoát Hoan ngó nghiêng một thôi, trông thấy hán tử áo lam thì cười to:

- Đại tướng quân, hảo bản sự!

Hán tử áo lam lạnh lùng nhìn hán, mặt mày nhợt nhạt, không mày may hé răng. Thoát Hoan thấy y bị thương nặng thì mừng thầm, cười ha hả:

- Chẳng ngờ đại tướng quân và bản vương không ai hẹn ai mà cùng xuống phương nam thám thính binh tình. Xem ra lần này tướng quân đã sắp xếp đầu vào đó, nắm chắc cái ấn nguyên soái rồi?

Hán tử áo lam nghe tim lạnh toát, biết chắc Thoát Hoan đã bán rẻ mình, khiến mình bị cao thủ Nam triều truy sát, bây giờ gặp phải cảnh ngộ thế nào, sao ra còn nguy hiểm hơn ban nãy vài phần, đáng tiếc bị thương nặng quá, đừng nói là gượng đánh, mà nhắc tay giò chân cũng không thể rồi. Ý nhìn đau, lạnh nhạt bảo:

- Thánh thượng đã để Thiên tuế và tôi độc lập hoạch định sách lược, từ đó lựa ra người nắm cờ đại soái. Có câu trăm nghe không bằng một thấy, tôi đâu thể phán đoán bừa, đành phải thân hành đến xem tận nơi, như thế sách lược mới sát sao thực tế.

Thoát Hoan nghe giọng y bình thản, sắc mặt ung dung không giống người bị thương, trong lòng cũng hơi nghi ngại. Hán quan sát đối phương một lúc rồi cười nói:

- Tiếc quá, sau hôm nay e rằng tiểu vương sẽ ngồi chắc lên cái ghế nguyên soái rồi. Đại tướng quân có lòng yêu mà nhường nhịn, tiểu vương xin ghi khắc trong tim, ngày sau nam chinh chiến thắng, nhất định sẽ mở dê mở bò tế vọng tướng quân dưới hoàng tuyền.

Nói rồi hán đưa mắt cho ba tên tùy tùng. Cả ba lập tức rút binh khí, tung mình xuống ngựa. Nên biết người áo lam rất giỏi võ công, nếu là ngày thường thì ba tên này liên thủ cũng chưa chắc thắng được y, nhưng hiện tại y bị thương nặng, bất kỳ ai trong ba kẻ này cũng có thể lấy mạng y dễ dàng, có điều Thoát Hoan không chắc thực hư ra sao, nên phải cả ba người

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Phong ba hiểm ác

Hán tử áo lam nhìn bốn người đã đi xa, chấp tay trước ngực nói:

- Đa tạ hai vị đã giúp đỡ.

Liễu Oanh Oanh hừ lạnh một tiếng nói

- Tiểu sắc quỷ, chúng ta đi thôi!

Lương Tiêu nói:

- Hán ta thương thế trầm trọng, nếu không cứu chữa kịp thời, e rằng sẽ không sống được, thấy chết không cứu, thật không phải. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh gắt nói:

- Người muốn làm phật sống hử? Hừ, người này lúc đã đầu dùng toàn mưu mô quỷ kế, tuyệt đối không phải người tốt.

Lương Tiêu mỉm cười nói:

- Nói đến mưu mô quỷ kế, chẳng phải cô với tôi cũng thường dùng đó sao?

Liễu Oanh Oanh nói:

- Nhưng hán đã giết rất nhiều người.

Lương Tiêu nói:

- Long Nhập Hải cũng không phải đã giết rất nhiều người sao? Hán không giết người ta, người ta cũng giết hán, cũng là thân bất do kỷ.

Lương Tiêu đã từng được hán tử áo lam bệnh vực ở Tuy Dã Bất Quy lâu, nên rất cảm kích cái đức của y, rất có thiện cảm với y, hơn nữa thiếu niên có

chỉ tiến thủ thường sùng bái kẻ mạnh,. Lương Tiêu không phải là ngoại lệ, mắt thấy lam bào hán tử anh hùng xuất chúng, trong lòng khâm phục, không muốn để người này chết uống nên hết sức bênh vực. Liễu Oanh Oanh cãi cộ một hồi tức quá dậm chân nói: Truyện "Còn Luân "

- Nhưng hán ta là người Mông Cổ, bọn Mông Cổ người nào cũng xấu, chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Lương Tiêu biến sắc, phát tay nói:

- Được lắm, nói như vậy, mẹ ta là người Mông Cổ, ta cũng là người Mông Cổ, chẳng phải người tốt. Rồi bước thẳng theo hướng lam bào hán tử. Liễu Oanh Oanh dịu lại, vội nói:

- Tiểu sắc quý người điên à, ta không biết mẹ ngươi, ngươi không nói, làm sao ta biết mẹ ngươi là người Mông Cổ. ”

Đoạn lấy trong tay áo ra một cái lọ sứ, hừ nhẹ một tiếng nói

- Thuốc Kim Sang đây, ngươi đem đắp cho hán. Lương Tiêu thực ra không hề giận cô ta, tiện tay nhận lấy, thoa cho lam bào hán tử, thuốc kim sang này là thánh dược Đại Tuyết Sơn, thập phần linh nghiệm, chỉ trong khoảnh khắc vết thương đã ngưng chảy máu. Lam bào hán tử gật đầu mỉm cười nói:

- Đa tạ nhị vị.

Liễu Oanh Oanh ở từ lâu đã có xích mích với anh ta, vẫn không vừa lòng, cười nhạt:

- Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, cuối cùng, lại để một người con gái như ta cứu.

Lam bào hán tử không hề tức giận mỉm cười nói:

- Cô nương dạy rất phải, nhị vị có ơn cứu mạng, Nhan Nhân Bạch suốt đời không quên.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi rõ ràng là người Mông Cổ, sao tên gọi lại như người Hán thế ?

Nhan Nhân Bạch cười nhẹ nói:

- Phương bắc Hồ Hán như một, hà tất phân biệt tên gọi?

Liễu Oanh Oanh trong lòng nghi ngờ, nhưng thăm nghĩ nếu tiếp tục truy vấn, tên Mông Cổ này tất chỉ chối quanh, đành tạm thời nhẫn nại, đồng thời đề cao cảnh giác.

Lương Tiêu băng bó vết thương cho Nhan Nhân Bạch xong thì nói:

- Nếu ngươi muốn sang sông, chúng ta có thể đồng hành.

Nghe vậy, Liễu Oanh Oanh nói:

- Tiểu sắc quý, ta nghĩ, tốt hơn hết là không qua sông.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì đi đâu?

Liễu Oanh Oanh le lưỡi bật cười nói:

- Lôi, Sở hai nhà đều biết ta đi ngựa, hẳn đoán bốn cô nương tất sẽ đi qua sông. Hừm ta lại không qua sông, mà kiếm một chiếc thuyền cá xuôi dòng xuống hướng tây, rồi đánh thẳng vào sào huyệt Lôi Công Bảo.

Nhan Nhân Bạch mục quang lóe sáng, vỗ tay nói:

- Xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị, thật là một ý hay.

Liễu Oanh Oanh hừ một tiếng, không thèm nhìn nói:

- Tiểu sắc quý, ta hỏi ngươi, chúng ta đến Lôi Công Bảo, có phải đem theo gã này không?

Lương Tiêu nói:

- Giết người phải thấy máu, cứu người phải cứu đến cùng, cứu người không thể cứu nửa vời, bỏ đi không quản?

Liễu Oanh Oanh bĩu môi nói:

- Tùy đấy!

Lương Tiêu thấy cô ta không phản đối, trong lòng hoan hỉ, kéo con ngựa chiến, giúp Nhan Nhân Bạch lên ngựa. Nhan Nhân Bạch nhìn xác Long Nhập Hải, thần sắc ảm đạm, than:

- Tiểu huynh đệ, thập tam thiết vệ này theo ta nam chinh bắc chiến lập vô số công lao, hôm nay vì ta mà chết, lòng đau không kể xiết. Tại hạ thân thể bất tiện, không thể đào huyệt chôn họ, mong cậu giúp ta.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Mười ba tráng sĩ này vì hộ chủ mà chết, nghĩa khí thâm trọng, ta đây không thể không giúp. "Lập tức rút ra Áo Nguyên kiếm, đào một cái hố lớn, chôn cất mười ba thi hài. Nhan Nhân Bạch nhìn Long Nhập Hải nói:

- Người này hào khí can vãn, thương pháp cao siêu, quả là bình sanh địch thủ của ta. Tiểu huynh đệ, người giúp ta an táng người này được không? Lương Tiêu đối với hào khí, võ công của Long Nhập Hải cũng thập phần bội phục, gật đầu nói:

- Được, ông ta thực là một hảo hán.

Đoạn đào một cái huyệt chôn cất cho Long Nhập Hải, rồi lấy một phiến đá khắc danh tự làm bia.

Lúc này có người, Liễu Oanh Oanh không tiện mắng Lương Tiêu gây trò hoạt náo, toàn lo những việc không liên quan, nhưng trong lòng không vui, chỉ lạnh lùng nhìn Lương Tiêu tất tả đào bới, không giúp đỡ gì.

Sau khi mọi việc sắp xếp xong, ba người tiếp tục đi dọc bờ sông, không lâu sau gặp một bến thuyền, cột buồm như rừng, buồm trắng giống như những chiếc cánh. Chưa đi đến gần, trước mặt xuất hiện một lão lái thuyền người gầy nhỏ, trên cánh tay gân xanh chằng chịt, bước lên trước cười nói:

- Ba vị muốn đi thuyền phải không? Lão có thuyền lớn năm trượng, đi vừa nhanh vừa êm, đảm bảo các vị cảm thấy thoải mái".

Vừa nói vừa chỉ một con thuyền to trên sông. Đầu thuyền có một chàng trai trẻ đang ngồi, mắt hướng về phía bờ chờ đợi.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Lão bá, chúng ta đến Giang Lăng, hết bao nhiêu tiền?

Lão nhà thuyền thấy có mối hàng lớn, không giấu vẻ vui mừng ra mặt, giơ hai ngón tay lên nói:

- Đến Giang Lăng, mười hai lượng bạc.

Liễu Oanh Oanh mỉm cười nói:

Ta đưa cho ông trước 5 lượng, đến Ngạc Châu, sẽ trả nốt phần còn lại,

Vừa nói vừa rút bạc đưa cho lão nhà thuyền. Lão thuyền vui mừng hướng về người thanh niên kia hô:

- Phù nhi, sinh ý xong rồi!

Vừa nói vừa dẫn đường, đi được hai bước hốt nhiên nghe phía sau Liễu Oanh Oanh kinh hô "A, lùi lại mau. " Lão thuyền phu cảm thấy một luồng kinh phong từ phía sau ập đến, không kịp suy nghĩ, hoảng hốt tránh nhanh sang bên trái, khi quay lại nhìn thấy một con ngựa vọt qua sát người, nhất thời toàn thân lạnh run.

Liễu Oanh Oanh bước tới hai bước, ghim cương ngựa lại, xin lỗi:

- Đã làm lão bá hoảng sợ, con ngựa điên này đột nhiên trở tính hoang

Lão nhà thuyền cười nói

- Không có gì không có gì, cô nương lần sau buộc ngựa cho chắc là được.

Nói đoạn chuyển thân đi tiếp. Lương Tiêu cũng Liễu Oanh Oanh nhìn nhau, cước bộ chậm lại, đi tụt về phía sau. Lương Tiêu trầm giọng nói:

- Lão đầu này biết võ công".

Liễu Oanh Oanh gật đầu:

- Phải, ta lúc nãy dùng Yên Chi thủ lão, khiến lão bất ngờ mà lộ ra công phu, quả nhiên không sai.

Lương Tiêu ồ lên một tiếng, nhú mày nói:

- Lúc nãy đến, lão phải thấy Nhan Nhân Bạch toàn thân đầy máu, vậy mà không hỏi một câu, đã tùy tiện để chúng ta lên thuyền, thật đúng là điều cực kì

bất hợp tình lý.

Liễu Oanh Oanh cười nhẹ nói

- Lão ta có kế hiểm, ta cũng có mưu sâu (nguyên tác: lão có kế Trương Lương, ta có thang vượt tường). Chúng ta tương kế tựu kế, lên thuyền, hí lộng một phen.

Lương Tiêu cũng đã có ý vậy, đồng ý ngay: ”Tốt lắm”. Hai người đều gan to mặt lớn, vừa đề xuất là đều đồng ý. Nhan Nhân Bạch nghe hai người bàn bạc được một lúc, không nhìn được nhẫn nhỏ, vết thương lại tái phát.

Ba người dắt ngựa lên thuyền, người thanh niên lúc trước bước lên tiếp đón, chỉ thấy anh ta mặc bố y sam, da ngăm đen, lông mày và mắt như người chết, liếc nhìn Liễu Oanh Oanh một cái, rồi cúi đầu, tháo sợi dây buộc thuyền.

Mọi người vào trong khoang thuyền ngồi xuống, hai người đầu thuyền hô lớn một tiếng, thuyền phu nhỏ neo dong đi, đến giữa sông, nhắm hướng tây. Một đoạn hành trình yên ả, Liễu Oanh Oanh cả đêm trước không nghỉ chân, hết sức mệt mỏi, ngã xuống dựa vào vai Lương Tiêu ngủ. Nhan Nhân Bạch thấy chung không nói tiếng nào, chỉ chú tâm vận công điều tức. Lương Tiêu không có người nào để nói chuyện, nhàn rỗi không biết làm gì, quơ lấy một thanh gỗ nhỏ, viết lên mặt đất một đề toán, rồi tự giải, cảm thấy cực kì hứng thú.

Đi được một đoạn nữa, gần đến giữa trưa, lão nhân lái thuyền bưng một bát canh cá còn nóng hổi đến, đặt lên bàn, cười nói:

- Người trên sông nước, chẳng có gì để đãi khách, món này là canh cá tươi hấp xin mời thưởng thức.

Liễu Oanh Oanh nghe tiếng tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm từ bát canh, cười nói:

- Lão có rượu không?

Lương Tiêu nhú mày nói:

- Cô lại uống nữa à? Chẳng lẽ hôm qua uống còn chưa đủ?

Liễu Oanh Oanh đánh một quyền vào lưng Lương Tiêu giận dữ:

- Không cần người xen vào việc của bọn cô nương. "

Lão nhà thuyền cười nói:

- Rượu trên thuyền cũng có một ít, để lão đi lấy. Liễu Oanh Oanh cần nhẫn:

- Bởi câu nói của người, làm ta mất hết cả từ hứng.

Lão nhà thuyền thấy vậy cười lớn nói:

- Các vị cứ tự nhiên. Tuy vậy vẫn đứng một bên chưa chịu đi.

Liễu Oanh Oanh thấy vậy cười nói:

- Lão bá nếu có việc gì xin cứ tự tiện.

Lão nhà thuyền hơi ngạc nhiên, mỉm cười nói:

- Phải phải, lão đã hết việc, các vị ăn xong, lão sẽ quay lại thu dọn.

Nói xong quay đầu rời khỏi khoang thuyền.

Liễu Oanh Oanh thấy lão đã đi, lập tức lấy ra một chiếc khăn tay, xé thành ba mảnh, nhẹ nhàng đưa cho hai người còn lại. Ba người đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngấm hiểu ý, quay tròn lại gần bàn, lần lượt nâng chén vờ như uống. Liễu Oanh Oanh bỗng run tay, làm canh trong muôi bắn lên tay áo Lương Tiêu, vội kêu “Ồi chà” rồi thò tay ra phẩy phẩy, Lương Tiêu cũng cúi đầu sát lại. Hai người tận dụng cơ hội, nhổ canh cá vào khăn. Nhan Nhân Bạch giả bộ vết thương ở ngực chưa lành, vừa uống vừa ho, cũng nhổ sạch canh vào cái khăn trong tay. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh cười bảo:

- Bát canh cá này mùi vị rất thơm ngon, có thêm nữa thì hay quá

Nói đoạn bưng chén canh lên định uống, bỗng thân hình khẽ rung, lớn tiếng nói:

- Tiểu sắc quý, ta ta thấy chóng mặt quá...

Lương Tiêu cũng quay lão đảo, lộ vẻ mơ hồ, nói: -- Ta cũng... Tại sao một người lại hoá thành hai thể này?

Hai người nói qua lại, Nhan Nhân Bạch đã quy xuống dưới bàn. Hai người cũng quy luôn xuống

Chỉ nghe ngoài khoang thuyền một tràng cười lớn, tiếng bước chân nhộn nhịp, có vẻ khá nhiều người tiến vào. Lão nhà thuyền cười nói:

- Tội qua, ta nhận được phi cấp truyền thư của Cận đại hiệp, muốn Giang Hoài hào kiệt chặn đường bọn Mông Cổ, không ngờ lại rơi vào tay chúng ta. Ngay khi nhìn thấy tên này toàn thân đầy vết máu, ta đã đoán chắc đến chín phần. Ha ha, Cái này gọi là Lưới trời lồng lộng, người lại đi qua sông sao thoát khỏi lưới của lão phu. Ông trời có mắt, để cho Bạch Tam Nguyên ta lập được đại công, có thể dương danh trên giang hồ.

Nghe vậy người thanh niên gượng cười nói:

- Cha, có thể nào sai được không?

Thanh âm không giống như người từng trải, thấy rõ người nông nổi. Bạch Tam nguyên cười nói:

- Con trai, để cha dạy con, bọn Mông Cổ này có Hoán Tắc Tổ Hiệp Cung, khác với loại cung ở miền nam, có thể bắn xa hơn 800 bước. Chỉ cần nghe tiếng dây cung là biết liền.

Họ chính là đang nhắc đến cánh cung của Nhan Nhân Bạch.

Lại nghe người con nói tiếp:

- Quả nhiên không sai, gia gia thật là kiến thức rộng rãi.

Bạch Tam Nguyên cười nói:

- Cha ngươi đây mang danh hiệu Bạch Khiếu Cừu Đầu Ngoan. Tất nhiên lợi hại. Đây, hai người hãy giết tên Mông Cổ hung ác này trước đã.

Hai người thuyền công xúm vào khiêng Nhan Nhân Bạch lên, chuẩn bị trói lại.

Bạch Phu nói:

- Cha, còn người trẻ tuổi và cô nương này xử trí làm sao?

Bạch Tam Nguyên nói

- Bọn chúng cùng một hội, trói hết lại đem nộp cho Cận đại hiệp lĩnh công.

Lại thấy Bạch Phu yết hầu nuốt ực nước miếng, cười hi hi nói "Cha, cô bé này trông xinh quá, hay là để cho con lấy làm vợ được không?"

Bạch Tam Nguyên phì một tiếng cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng tinh mắt đấy, tiểu nương này da trắng hồng đẹp tựa tiên thiên, không tưởng được bọn Mông Cổ lại có hàng tốt như vậy. Nhưng Hồ Hán không thể sống chung, người con gái Mông Cổ này ngươi có thể vui chơi, còn lấy làm vợ bất tất nhắc đến.

Bạch Phu nói:

- Đa tạ cha.

Lại nghe Bạch Tam Nguyên ho khẽ, trầm giọng nói:

- Người con gái này biết võ công, để vạn vô nhất thất trước tiên hãy phế võ công đi đã. Xong việc cũng phải làm cho sạch sẽ, không được để tổn hại hiệp danh nhà họ Bạch ta.

Bạch Phu he he cười nói:

- Bé con tinh lại chưa, cha đã để chúng ta thoải mái vui vẻ.

Rồi bước đến trước Liễu Oanh Oanh, dang tay ra định ôm vào lòng. Liễu Oanh Oanh nghe phụ tử họ đối đáp, dĩ nhiên cảm hận cực điểm, đợi Bạch Phu cúi xuống thì vận "Băng Hà huyền công" đến mười thành, hét lớn một tiếng, ngọc chưởng phát ra, đánh trúng giữa ngực Bạch Phu. Bạch Phu kêu thảm một tiếng chết ngay, thân mình bay ra xa hơn trượng.

Biến cố đột ngột, Bạch Tam Nguyên thấy vậy không nói được tiếng nào, Liễu oanh Oanh hạ thủ bất dung tình, lập tức đứng thẳng dậy, một chưởng phát nhằm hướng lão ta. Lương Tiêu cũng xuất chiêu nhắm hai gã thuyền phu đi cùng. Nhan Nhân Bạch vẫn quan sát toàn cục, tuy bị trói, cũng không thể cựa quậy. Lúc này nghe thấy tiếng động thủ, mở mắt quan sát. Lương Tiêu đã bạt kiếm, cắt đứt những vòng dây da trên mình y. Phía bên kia, Bạch Tam Nguyên bị Liễu Oanh Oanh liên tục xuất quyền cước, đánh tã móc hữu, nhưng chưa kết thúc được, chỉ đẩy lùi lão dần ra ngoài khoang thuyền. Nhan Nhân Bạch thấy thế, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói lớn:

- Đừng để hấn ta nhảy xuống nước trôn.

Liễu Oanh Oanh sực hiểu, lập tức hạ sát thủ, chỉ nghe thấy "tùm" một tiếng, Bạch Tam Nguyên nhảy xuống giữa dòng sông. Liễu Oanh Oanh kêu lên: "Nguy rồi!". Chỉ thấy Bạch Tam Nguyên theo giong nước đầu nhấp nhô cầm theo một thanh trủy thủ rẽ nước tiến đến, bộ dạng hung dữ hét lớn:

- Tiểu nha đầu, lão tử phải cho ngươi thành con rùa, chìm nghìn.

Nói xong lặn hấn xuống nước. Nhan Nhân Bạch nói lớn:

- Không hay rồi, lão định đục thuyền.

Liễu Oanh Oanh lập tức cảm thấy thân thuyền chao đảo, hiển nhiên Bạch Tam Nguyên đã động thủ, Liễu Oanh Oanh không thạo thủy tính, chân run cầm cập. Bỗng nhiên thấy Lương Tiêu đi lên đầu thuyền, cời áo, lập tức nhảy xuống sông, hoa nước tứ tung.

Bạch Tam Nguyên đang dùng thủ đoạn đục thuyền, bất chợt thấy dòng nước chấn động, chuyển mắt nhìn, thấy Lương Tiêu đang tiến tới, đành hồi thần ngheh địch. Chỉ thấy bọt nước tung toé lúc trầm lúc nổi, hai người đấu nhau không phân thắng bại.

Dưới nước khác hẳn trên cạn, Võ công phức tạp không có chỗ vận dụng. Lương Tiêu tuy thủy tính không kém, chỉ là hồi nhỏ chỉ bơi lội ở dòng sông nhỏ, Bạch Tam Nguyên vốn sống ở đại giang đã quen, hà huống còn có thanh trủy thủ, nên chiếm được tiện nghi, nhất thời, Lương Tiêu bị trúng một cước khá nặng. Lại đấu thêm vài hiệp nữa, thấy Bạch Tam Nguyên đâm một quyền vào hông. Lương Tiêu uống phải một ngum nước, phải trồi lên mặt nước, bơi về hướng thuyền. Bạch Tam Nguyên, thấy Lương Tiêu định trôn, hét lên một tiếng, trủy thủ nhắm hướng Lương Tiêu phóng ra.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu ngộ hiểm, kinh hãi kêu lên. Chính lúc này, bỗng nghe một tiếng rít. Một mũi tên như thiểm điện bay ra, bắn thẳng vào mặt Bạch Tam Nguyên. Bạch Tam Nguyên cấp tốc sử thể sư tử lặn đầu, mũi tên bay sượt qua mặt cằm và vai, máu loang mặt nước. Bạch Tam Nguyên nét mặt thống khổ, ngược nhìn thấy Nhan Nhân Bạch đứng tại mạn thuyền, đang lấp tên. Bạch Tam Nguyên hồn phi phách tán, lập tức lặn xuống dưới nước. Tiếng tiễn lại phá không dội tới, lặn xuống nước theo lão ta. Tuy vậy Nhan Nhân Bạch thương thể trầm trọng, uy thế so với bình thường không bằng, lại thêm lực cản của nước, nên tên tuy trúng đích nhưng không trí mệnh. Nhưng vẫn đạt được kết quả, Bạch Tam Nguyên thấy mình có thể nghĩ rằng "Rừng xanh còn đó lo gì không có cùi dốt" bèn bỏ chiếc đại thuyền ở đấy, gắng sức bơi xa khỏi tầm bắn, gắng bơi vào bờ bên kia.

Nhan Nhân Bạch phóng tên hai lần, vết thương lại toác ra, máu tuôn xối xả, đánh rơi cung tên, ngã xuống đất. Liễu Oanh Oanh xuống mạn thuyền kéo Lương Tiêu lên, thấy bên hông có vết đâm, ước chừng chệch hai thốn nữa là có thể ảnh hưởng đến gan. Sau cơn kịch biến, Liễu Oanh Oanh đối với Nhan Nhân Bạch trong lòng cảm kích, thấy anh ta vết thương tái phát, nhanh chóng mang thuốc Kim Sang cứu chữa. Nhan Nhân Bạch sắc mặt trắng bệch, thều thào nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.

Y cứu Lương Tiêu một mạng, trong lòng Liễu Oanh Oanh đã có nhiều hảo cảm, mỉm cười, quay sang Lương Tiêu giúp băng bó vết thương. Phút chốc mọi thứ đã xong, ba người vào lại khoang thuyền, Liễu Oanh Oanh vẫn còn tức giận, đá thêm một cái vào xác Bạch Phu vắng luôn xuống sông. Nhìn thấy hai tên thuyền phu còn lại, mày liễu nhú lên, hai người sắc mặt xám xịt, một người kinh hoảng nói:

- Các vị tha mạng, chúng tôi chỉ là bị Bạch Tam Nguyên bức bách, bắt đắ dĩ mạo phạm.

Người còn lại cất tiếng khóc lớn.

Lương Tiêu thấy hai người bộ dạng tội nghiệp như vậy, lòng cũng mềm lại, nói:

- Hiện nay con thuyền này cũng thiếu người điều khiển, tốt nhất là để bọn chúng đái công chuộc tội, đưa chúng ta tiếp tục hành trình.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nói:

- Bọn chúng nói năng huyền thuyên dối trá, cho bọn chúng xuống âm tào địa phủ không sai.

Nhan Nhân Bạch nhú mày, nói:

- Không sai, trăm thảo trừ căn, không để hậu hoạn. Không đợi hai người trả lời, y hất một thanh đơn đao từ dưới đất, chém soạt soạt hai đao, hai người thuyền phu hồn du địa phủ. Y xuất đao cực nhanh, Lương Tiêu muốn cản không kịp, thất thanh kêu lên:

- Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?

Nhan Nhân Bạch nhìn thấy vẻ mặt Lương Tiêu như vậy, hết sức ngạc nhiên, cười nói:

- Hai người này không dùng được, lại biết hành tung của chúng ta, tốt nhất là một đao giải quyết, là ổn thỏa nhất.

Lương Tiêu tức giận nói:

- Bạch Tam Nguyên cũng tẩu thoát rồi, lão cũng biết hành tung của chúng ta, Hai người này không biết võ công, có hại gì đối với chúng ta.

Nhan Nhân Bạch lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu kinh nghiệm giang hồ chưa nhiều, không biết rằng, thế gian này, kẻ không biết chút võ công nào, so với nhiều kẻ biết võ công, lúc hành sự độc ác, còn lợi hại gấp mười lần.

Lương Tiêu nghe lời này, quả thật đạo lý lần đầu tiên nghe được. Từ nhỏ đã được mẹ dạy biết võ công thì nhất định lợi hại hơn, vì vậy câu nói này như đi ngược lại những gì cậu tin tưởng, chỉ lạnh lùng nói: Truyện "Côn Luân "

- Người thật giáo biện, sát hại kẻ vô năng chống trả là sai trái

Nhan Nhân Bạch thấy Lương tiêu như vậy, thần sắc thay đổi mấy lần đột nhiên mỉm cười nói:

- Phải phải, đúng là Nhan mô tư lượng hẹp hòi, tiểu huynh đệ, ta xin lỗi người.

Nói rồi chấp tay vái Lương Tiêu. Lương Tiêu nhìn vẻ mặt thân thiện của y, không hiểu tại sao, vẫn thấy cái gì khó chịu, quay lại khoang thuyền, ngồi xuống một chỗ, trong lòng hết sức phiền muộn

Được một lúc, Liễu Oanh Oanh nhẹ nhàng bước lại gần, ngồi cạnh Lương Tiêu, giọng oanh tho thê:

-” Tiểu sắc quý, đừng giận. Người nghĩ coi, nếu chúng ta không đoán trước âm mưu của bọn chúng từ sớm, e rằng giờ đã trúng kế, gặp nguy rồi. Lúc này nhớ cha con họ Bạch nói chuyện thật là dễ tiện. Cũng phải nói Nhan Nhân Bạch không tốt, nhưng y đã cứu mạng người. Hai tên thuyền phu kia theo Bạch Tam Nguyên không biết đã làm bao điều tồi tệ, chết cũng không phải là oan uổng.

Lương Tiêu trầm mặc một lúc, gật đầu nói:

- Việc này coi như xong, ta cứu hán một mạng, hán cứu lại ta một mạng, song phẳng cả, từ nay về sau, không ai nợ ai.

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười nói:

- Nói đúng lắm, đại bệnh tình hán thuyền giảm, chúng ta đưa hán lên bờ, sau đó lại tính kế đi trốn thiết hạp.

Nói đến đây, giọng nhỏ lại:

- Tiểu sắc quý à, bây giờ thuyền đang giữa dòng, phải làm thế nào?

Lương Tiêu tròn mắt lên nhìn, giọng buồn bực: - Ai bảo gã họ Nhan kia, đúng là không có não, khi không giết hai thuyền phu.

Nghĩ đến đây, liền đứng dậy nói:

- Oanh Oanh cô kéo b uồm lên, ta đi làm bánh lái.

Liễu Oanh Oanh hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Người biết làm bánh lái?

Lương Tiêu cười nói:

- Không biết thi học, cô chưa đi học bao giờ sao?

Liễu Oanh Oanh bán tín bán nghi, trèo lên trên nóc khoang thuyền, căng buồm. Lương Tiêu cũng đi nhỏ neo, theo đà vận hành. Tuy hán không biết chính xác bánh lái làm thế nào, nhưng cũng có thiên bẩm về máy móc, vừa nhìn vừa thử, dần dần bánh lái cũng bắt đầu quay, không ngờ lại có thể mô phỏng lại thiên lý thuyền, đưa con thuyền đi ngược dòng nước phiên phiên du du, ngược dòng lên phía tây.

Liễu Oanh Oanh đứng ở trên cao nhìn xuống, không nhịn được cười, cúi người xuống nói: - Tiểu quý quá là thông minh, cái bánh lái của người thật tinh xảo, cử người lên làm thuyền phu, chờ khách kiếm tiền.

Lương Tiêu không chịu kém cạnh, cũng cười bảo:

- Được thôi, ta là thuyền phu, cô là thuyền nương, ngày ngày buông lưới bắt cá.

Liễu Oanh Oanh đang ngồi trên nóc khoang thuyền, lắc lư đôi chân, mắng:

- Người đừng có nằm mơ giữa ban ngày, chỉ có quý mới đi làm thuyền nương cho người.

Hai người lời qua tiếng lại, thích thú cười râm ran, chẳng mấy chốc đã tối mịt, Lương Tiêu lại ra chỉnh lại bánh lái. Ba người lấy thực phẩm trên thuyền ra, ăn ngẫu nhiên. Lương Tiêu không đợi trời tối, bỏ lên đầu thuyền, Liễu Oanh Oanh không muốn ở một mình trong khoang thuyền với Nhan Nhân Bạch, cũng đành đi lên, thấy Lương Tiêu đang lúi húi với một mảnh cột buồm, lại cắt đoạn cung hai thước buộc lại, sử dụng dây thừng căng ra, treo lên cao. Liễu Oanh Oanh thấy vậy, không nhịn được hỏi:

- Tiểu sắc quý, người đang làm gì vậy?

Lương Tiêu không trả lời, trầm nghĩ chọc cô ta một phen, chỉ đứng đây mỉm cười nói:

- Muốn ta nói khơi khơi thì không được, nếu cô đề ta hôn một cái, ta sẽ nói cho cô hay.

Hắn ta vốn chỉ định nói giỡn, nào ngờ Liễu Oanh Oanh gật đầu nói về rất nghiêm túc:

- Được, là người nói đấy nhé.

Lương Tiêu ngạc nhiên, nhú mày nói:

- Cô tự nguyện đáp ứng, không được nuốt lời đấy nhé.

Liễu Oanh Oanh chu miệng, nụ cười thoáng trên khuôn mặt, khẽ gật đầu. Lương Tiêu như ở trên mây, đứng ngẩn ra một lúc lâu. Hai người chưa bao giờ thân mật đến như vậy. Đột nhiên, hắn bỗng thấy thân mình run lên, vờn cổ ra, hôn lên mặt Liễu Oanh Oanh, chỉ thấy làn da cô trơn mịn, ẩm ẩm, như kiều hoa uẩn lộ, bạch ngọc sanh hương, Lương Tiêu tâm thần mê mẩn, quên hết mọi thứ.

Liễu Oanh Oanh đột nhiên mở mắt, tức giận nói:

- Người lúc này đã đồng ý, sau khi hôn xong thì phải nói. Nói mau, nói mau, đó là cái gì vậy?

Lương Tiêu sắc mặt đỏ ửng, ấp úng nói:

- Đây là một loại cơ quan gọi là: "quỷ khốc thần hào nhị liên hoàn." Từ lúc Bạch Tam Nguyên đi khỏi, chắc chắn đã tiết lộ hành tích, chỉ sợ là không thể qua mắt địch nhân.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Người quả là biết lo xa, nhưng tại sao lại đặt ra cái tên quái dị như vậy?

Lương Tiêu căng sợi dây chảo lên, vung tay mô tả, rồi nói:

- Nếu vấp vào sợi dây này thì sẽ bị trói cả hai chân, khối sắt này sẽ hạ xuống, đẩy người đó rơi xuống nước.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Cái đồng gỗ vụn dây vụn mà có tác dụng thế ư? Ta không tin.

Mắt đảo sang bên, cô nói lớn:

- Quỷ khốc thần hào.

Đột nhiên, đẩy mạnh Lương Tiêu, Lương Tiêu mất thăng bằng bị lui mấy bước đạp lên sợi dây. Chỉ nghe thấy phụt một tiếng, sợi dây căng ra quăn chặt lấy, cùng lúc cổ bị xiết chặt, thanh mộc thiết cũng bật lên hết cỡ như côn lớn đập xuống, cánh cửa quét kinh phong thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi, thân mình lùi ra phía sau một ngưỡng, nhảy xuống sông, thanh côn lớn sượt ngay trên đầu, sợi dây quăn quanh cổ bị kéo theo đột nhiên đứt phụt, ồm một tiếng, Lương Tiêu rơi thẳng xuống sông.

Liễu Oanh Oanh không ngờ cơ quan này đáng sợ như vậy, đứng như ngây ngốc nhìn, đến lúc Lương Tiêu hô thảm thiết, mới tung sợi dây thừng xuống kéo lên. Lương Tiêu treo lên sà thuyền ướt lết thếch tức giận nói: "

- Cô muốn ta toi mạng hả?" Liễu Oanh Oanh trong lòng hối hận, nhưng miệng vẫn không chịu nhận:

- Ai bảo người lợi dụng cơ hội trêu chọc ta. Với lại ai biết cơ quan này lại đáng sợ như vậy. Ta nghĩ người chỉ nói khoác. Lương Tiêu nhất thời không biết nói thế nào, nghĩ đến lúc này hắn chiếm tiện nghi, cũng là không đúng, một lúc sau mới nói:

- Nói đến cơ quan này, cũng không phải cực kì lợi hại.

Liễu Oanh Oanh thấy hắn đổi chủ đề, hừ lạnh một tiếng, bỏ đi vào trong khoang. Lương Tiêu lại đi vào trong, thấy Nhan Nhân Bạch không có ở đó, lấy mười mũi tên của y ra, quắn vào thanh mộc côn, vít chặt từng mũi tên lên sợi dây, sau đó đẩy buồm lên trên. Liễu Oanh Oanh không dám loạn động nữa, chỉ đứng một bên nhìn.

Lương Tiêu thu dọn mọi thứ xong, bèn nói:

- Oanh Oanh, cái Quỷ khốc thần hào tam liên hoàn này thật phần ác độc, cô phải hết sức cẩn thận, đừng chạm nhầm phải cơ quan.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt nói:

- Ai động đến mấy trò quý của nguoi làm gì? Tự lo cho mình trước đi.

Lương Tiêu nghĩ đến Nhan Nhân Bạch không biết sự tình, lập tức đi vòng quanh thuyền tìm kiếm, đến gần đầu thuyền, nghe thấy có tiếng người đang ngâm vịnh:

Ngâm nga Nguyệt xuất thi xưa,

Liên câu yếu điệu cảnh giờ khéo in

Phương đông thoát trắng lên chớp núi,

Trong Đẩu, Ngưu noi dõi dần dãi;

Sông trong, nước rặng bao la,

Ngang giăng móc trắng, là đà trời xanh.

Bồng một chiếc thích tình hứng cảnh,

Nước mênh mang muôn khoảnh xông pha

Phối như cỡi gió bay qua

Nương không lóng biết đâu là đến đâu. Truyện "Côn Luân "

Phơ phơ giống đời hầu có một,

Bỏ phàm trần cỡi lốt lên tiên; "

Lương Tiêu tuy không biết gì về văn học nhưng nghe câu từ cũng cảm thấy trong lòng sôi sục, nhớ lại mục đích ban đầu, vội đi tiếp hai bước, chỉ thấy Nhan Nhân Bạch chấp tay sau lưng đứng trên mũi thuyền, cười lớn hỏi:

- Tiểu huynh đệ đang tìm ta có phải không? Thô nhân đọc văn, xấu hổ xấu hổ.

Lương Tiêu hiểu kỳ hỏi:

- Bài văn này có phải do ngươi làm không?

Nhan Nhân Bạch cười khổ đáp:

= Tiểu huynh đệ cũng thích nghe phú ư, Nhan mỗ chỉ là kẻ thô hào, làm sao có thể làm được bài phú hay như vậy. Bài đó của Đông Pha tiên sinh sáng tác tên: "Tiền Xích Bích phú". Tô tử là bậc đại tài, người người kính ngưỡng, ta tuy chỉ là một người Mông Cổ, cũng bội phục ông ta.

Nói đến đây, thần sắc thoáng nét ảm đạm, thờ dãi nói:

- Thật tiếc cho một vị thiên cổ kì tài, sinh tại cái Đại Tống triều, đề tài năng mai một. "

Lương Tiêu nghe đại danh của "Đông Pha", nhưng không biết là ai, liền hỏi tiếp. Nhan Nhân Bạch kể vắn tắt rồi lại nói:

- Đó là một người kì tài, nhưng không được trọng dụng, sau đã bị chết ở miền Nam, thật là đáng buồn.

Lương Tiêu lòng đồng cảm, gật đầu nói:

- Tống triều hoàng đế đúng là kẻ đui.

Nhan Nhân Bạch mỉm cười nói: Trời sanh tự có báo ứng, Đông Pha tiên sinh chết rồi, người Nữ Chân liền phá được vào Đông Kinh, hai đời hoàng đế Tống triều bị bắt giữ.

Lương Tiêu nhún mày nói:

- Đúng là đáng đời, ai bảo bọn chúng không dùng một nhân tài như Đông Pha tiên sinh.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Mặc dù Đông Pha tiên sinh văn chương nức tiếng, nói đến hành quân đánh trận vị tất đã cao minh. Nhưng quả thật Đại Tống nhân tài như lá mùa xuân, chỉ là hoàng đế ngu muội, nếu không đại thể mãi không thể mất. Sau trận thua Tĩnh Khang, xuất hiện Nhạc Phi, Hàn tướng quân là một tuyệt thế kì tài, tài ba cầm quân độc bộ thiên hạ, tự cổ hiếm thấy. Người Nữ Chân lúc đó lúc đang thời hưng thịnh, danh tướng như mây, vậy cũng ỷ kị một địch thủ như ông ta. Ôi đáng tiếc, một Thần Võ đại tướng, cái thế hổ thần, lại bị tên vua chó Tống Cao Tông giết một cách oan khuất"

Đoạn nói tay đập mạnh xuống, cực kì bi phẫn.. Truyện "Côn Luân "

Sự tích Nhạc Phi, Lương Tiêu còn nhỏ cũng được nghe qua, lúc đó tưởng hiểu mà cũng không hiểu, sau lớn lên, chỉ lơ mờ biết, không rõ lắm về vị danh tướng này, lần này không nhận được hỏi thêm:

- Tổng Cao Tông biết vậy sao không đề Nhạc Phi là hoàng đế, có phải tốt hơn không?

Nhan Nhân Bạch ồ một tiếng, nhìn cậu ta một lúc, hốt nhiên cười khẽ nói:

- Đích thực là trẻ con, nói đến Tổng Cao Tông, người Nữ Chân tự nhiên đã nghĩ đến từ sớm rồi, nhưng vận mệnh Đại Tống chưa tuyệt, sau khi Nhạc Phi chết đi, lại xuất hiện thêm người tài, đầu tiên là Ngu Duẩn Văn, Mạch Cung, sau có Hoài An, Lữ Đức,... đều cực kì lợi hại, mặc dù hoàng đế một tên hôn quân vô đạo, nhưng dựa vào những danh tướng hổ uy, đánh lui cường địch, Đại Tống vẫn tồn tại đến ngày nay. Nhưng hiện nay, gian thần đương đạo, triều đình hủ bại, như ta thấy, chỉ trong mười năm, Đại Tống tất vong. Truyện "Côn Luân "

Lương Tiêu cũng nắm tay nói:

Đúng là mấy tên vua ngu si, tự tìm đường chết, gây hoạ cho bá tánh. " Nhan Nhân Bạch nghe nói thú vị, vỗ tay cười lớn, hỏi " Tiểu huynh đệ, người tìm ta có việc gì?" Lương Tiêu nói về việc thiết kế cơ quan kháng địch, Nhan Nhân Bạch gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ thật biết nhìn xa trông rộng, biết tính toán trước mọi đường.

Hai người nói được mấy câu, vai kề vai đi vào khoang thuyền, chỉ thấy trong phòng ngủ bóng hồng, Liễu Oanh Oanh lưng dựa vào tường, đang say giấc ngủ. Lương Tiêu thấy tư thế ngủ ưu mỹ như vậy, trông ngực đập thành thịch khởi nhu tình mật ý. Chợt nghe Nhan Nhân Bạch nói:

- Tiểu huynh đệ, cô nương này tuyệt sắc hiếm thấy, người phải trân quý đấy.

Lương Tiêu mặt ửng hồng, người ngửa ngáy. Nhan Nhân Bạch thấy vậy, mỉm cười nói

- Ta qua phòng bên cạnh.

Đoạn vỗ vai Lương Tiêu rồi quay đi

Trong phòng yên tĩnh, cùng giai nhân đang say ngủ, Lương Tiêu ngồi đối diện, chống cằm ngắm Liễu Oanh Oanh, trong lòng khoan khoái. Ngắm một lúc rất lâu thì cây nến tắt, không thấy gì nữa, nhưng vẫn nghe âm thanh người đẹp hô hấp, hương thơm mỹ nhân như tràn ngập cả khoang. Lương Tiêu tâm tình xao động, không thể ngủ được, phải gằn canh tư, mệt quá mới thiếp đi. Truyện "Côn Luân " Truyện "Côn Luân "

Đang say sưa ngủ, bất giác có người lay khẽ, mở mắt ra nhìn, thấy đèn lồng chiếu sáng rõ khoang thuyền, , Liễu Oanh Oanh ngồi bên cạnh. Lương Tiêu vội nhích sang, dụi mắt hỏi:

- Trời sáng rồi sao?

Thấy Liễu Oanh Oanh gật đầu ra hiệu, nháy mắt một cái, tai như lắng nghe cái gì. Lương Tiêu thấy vậy, cũng lắng tai nghe, chỉ thấy từ xa truyền lại tiếng tiêu vi vút, lúc trầm lúc bổng, trong lòng kì quái nói:

- Ai đang thổi tiêu vậy?

Liễu Oanh Oanh thần sắc ngưng trọng, khẽ nói:

- Tiếng tiêu này chứng tỏ người này ở rất xa, tiêu ảm sử dụng nội lực truyền đi, khác với bình thường.

Lương Tiêu nghe cẩn thận, quả nhiên đúng như vậy, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Tiếng tiêu lúc to lúc nhỏ, bỗng nghe Nhan Nhân bạch sang sang cười nói:

- Trăng sáng gió mát, đêm khuya yên tĩnh, túc hạ tiêu thanh lại có ản ý sát phạt,thật đã làm hồng phong cảnh u nhĩ này rồi?

Tiêu thanh rít lên rồi ngừng lại, có tiếng người cười lạnh nói:

- Người thực sự không sợ chết, nhưng cũng làm ta hứng thú!

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đưa mắt nhìn nhau, cùng đi ra ngoài, thấy trăng đã ngả về phía tây núi, phía đông đã le lói ánh sáng, một bóng người từ thượng du từ từ tiến đến, cách thuyền lớn khoảng hai dặm, nhưng âm thanh người đó nói như sát bên tai, bình hoà ung dung, không phí chút sức lực nào.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Sống chết có số, , sợ sệt cũng vô dụng, túc hạ nội lực tinh thâm, danh hiệu tất không tầm thường?

Người đó điềm đàm nói:

- Muốn biết danh hiệu của ta ư? Thứ ngươi không xứng.

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Thật là nực cười, nếu người Tống kiêu ngạo như vậy, vì sao lại để Huy, Khâm nhĩ để phải như ếch ngồi đáy giếng thế kia?

Hiện nay ở Tống triều, Huy, Khâm nhĩ để bị Kim quốc bắt giữ, bị người Nữ Chân giam dưới giếng cạn ở Ngũ Dương thành, tính mệnh chỉ là ngồi đếm từng ngày. Điều này là sự nhục nhã của Đại Tống, khi nào còn là người đại Tống, nỗi nhục này không thể không nhắc tới. Người đó thấy vậy im lặng, hú một tiếng nói:

- Được lắm, ngươi đã nói bốn chữ “ếch ngồi đáy giếng”, một chữ một chương, xú Thát tử kia, ngươi nợ ta bốn chương, không được quên đấy.

Trong lời nói của người đó toát lên sự mục hạ vô nhân. Lương Tiêu nghe vậy, trong lòng hết sức tức giận.

Trong lúc nói, thuyền nhỏ đã thuận dòng xuôi xuống, đến gần đại thuyền, phía đông ánh sáng sơ lộ, trên thuyền, nhân ảnh bắt đầu lờ mờ thấy, đầu thuyền đang ngồi là một văn sĩ trẻ tuổi, dung diện tuấn tú, đầu đội mũ nhỏ màu xanh, thân vận nho sam, phía sau hầu là một tuấn mã đồng tử. hông đeo một thanh ban lan cổ kiếm, da dẻ trắng hồng, mắt sáng như sao, nếu không phải hai người đang tràn đầy sát khí, tình cảnh vậy, thực là cực nhã như tranh họa.

Lương Tiêu nhìn văn sĩ, thấy quen quen, tâm niệm chợt động: "Có thể nào là hần ta?"

Thấy Nhan Nhân Bạch cười nói trong khoang:

- Tiểu huynh đệ, xin hãy vào khoang thuyền ta có đôi lời.

Liễu Oanh Oanh theo Lương Tiêu đi vào, hai người vào trong thấy Nhan Nhân Bạch ngồi cạnh bàn, tay bưng một chén sứ, chính là nhất phẩm trà, thấy hai người, đặt chén xuống cười nói:

- Hai người có ân cứu mạng, Nhan mỗ ghi khắc trong lòng. Thường nói: "thiên hạ không bữa tiệc nào không tàn. Hôm nay mọi người chia tay. Nhan mỗ tâm thân tàn khuyết, chết không có gì đáng tiếc, hai vị tiền đồ tươi sáng, nhân lúc đối thủ chưa đến, nhanh nhanh đào tẩu.

Mặc dù nói đến chuyện sống chết hệ trọng, nhưng Nhan Nhân Bạch vẫn giữ vẻ ung dung tự tại như không có gì xảy ra, mặt mũi thực không có nửa vẻ u sầu.

Lương Tiêu nghe y muốn liều mạng cản đường để hai người có cơ hội thoát thân, hào khí nổi lên, vụt nói luôn:

- Nói cái gì? chưa đánh đã chạy?

Liễu Oanh Oanh cũng nói:

- Đúng a, có gì ghê gớm như vậy? Nếu ngươi sợ, tự mình cúp đuôi đào tẩu đi.

Nhan Nhân Bạch nhíu mày, nghĩ bụng: "Đúng là ghé con không sợ hổ, hai đứa nhỏ không biết nặng nhẹ". Định nói tiếp, bỗng nghe một tiếng cười dài, trước cửa một bóng người vụt bắn tới, đó là văn sĩ trẻ tuổi, ống tay phát phới, lăm lăm đứng chặn trước cửa, nhìn mọi người, lãnh tiểu nói:

- Hà, cứ tưởng có binh có tướng gì, hóa ra hai đứa xú hài tử.

Nhan Nhân Bạch không ngờ người đó lại đến nhanh như vậy, thất kinh, nhưng y có uy nghi của đại tướng, trong lòng kinh cấp, nhưng sắc mặt không gọn lấy một chút sóng dậy ba đào.

Liễu Oanh Oanh bị người mới đến khinh mạn, trong lòng cực kì tức giận, không cần biết văn sĩ lợi hại thế nào, liền mắng lại:

- Ngươi tưởng mình là anh hùng hảo hán, thực chỉ giống như một mụ đàn bà râu dài.

Người văn sĩ trẻ tuổi, nhíu mày nói:

- Ngươi nói ai?

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Nói nhà ngươi da mỏng thịt trắng, ông à ông ọ, chẳng có một điểm nam tử khí khái.

Lương Tiêu nhin không được bật ra một tràng cười.

Văn sĩ trẻ tuổi sắc diện tuấn mỹ, đích thực có vẻ một công tử mặt trắng. Bị Liễu Oanh Oanh đem ra làm trò cười, mày xếch lên, nhìn cô nói:

- Trông cô nương xinh đẹp, hoá ra là ăn trộm.

Liễu oanh Oanh cười nói:

- Ta đúng là ăn trộm, mọi người vẫn gọi ta là nữ tặc, lại bị người gọi trộm, cũng không có gì là lạ.

Văn sĩ trẻ tuổi cảm thấy kì lạ, bị mắng như vậy ai biết một cô nương xinh đẹp lại không chút xấu hổ nào, ngược lại còn cảm thấy vinh dự, trong lòng hồ đồ, nhìn Liễu Oanh oanh không chớp mắt, lại thấy Liễu Oanh Oanh mắt đẹp nhìn lại, trong lòng hoảng loạn, cổ họng khô rát, không nói nên lời, để che dấu sự lúng túng, vội thu hồi mục quang, nhìn Nhan Nhân Bạch, cười lạnh hỏi:

- Người là đầu đảng ở đây phải không?"

Nhan Nhân Bạch ngẫm nghĩ:

- Người này võ công tuy cao, nhưng lời nói hành động, lại như một đứa trẻ.

Mục quang chuyển động, từ tốn nói:

- Mọi thứ đều là ta chủ sự, không quan hệ đến hai người này.

Văn sĩ trẻ tuổi tức giận nói:

- Sắp chết đến nơi, vẫn còn bày đặt nghĩa khí?

Nhan Nhân Bạch nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Hay, chúng ta không nói nghĩa khí vội, hãy khách khí với nhau một chút. Nhan mỗ lấy trà thay rượu, kính người một chén.

Đoạn tả thủ khép lại thành đao, ném chén trà ra cùng một lúc, như tên bay nhắm hướng văn sĩ. Chén thứ nhất bay ra, Nhan Nhân Bạch xòe ngón tay, đánh tiếp chén thứ hai, chỉ nghe tiếng động cách cách một hồi, những chiếc chén liên tục bay về phía văn sĩ, liên lạc như một sợi dây.

Lương, Liễu hai người thấy anh ta bị thương nặng vẫn có chừng lực như vậy, nhất thời ngạc nhiên. Văn sĩ vẫn đứng bất động, mắt có ánh cười nhạt, song thủ đánh vòng ra. Sợi dây chén bị chừng phong dẫn dắt, lập tức đổi hướng, văn sĩ song chừng hợp một, như ôm thái cực, sau một loạt tiếng nổ, hơn mười chén sứ đều vỡ vụn.

Bất luận thủ pháp hay nội kinh, những chiêu thức ấy đều thập phần tinh diệu. Nhan Nhân Bạch mỉm cười, nhìn chén sứ một hồi, nhúm mày nói:

- Lưỡng nghi hồn thiên công?"

Văn sĩ cười lạnh:

- Coi như người có kiến thức.

Nhan Nhân Bạch nhúm mày nói:

- Túc hạ cũng là môn nhân của lão Cùng Toan?

Văn sĩ không đáp lời, phiêu phiêu bước, đã hơn một trượng. Lương Tiêu biết Nhan Nhân Bạch bị trọng thương, tuyệt không phải là địch thủ cả người này, lập tức như một mũi tên phóng đến, tay trái đánh chéo, tay phải đâm thẳng, xuất một chiêu "đâm san căn hải" trong thạch trận võ học, lúc xuất quyền thì kinh lực dồn tại tiểu phúc, lúc phản kích, thì kinh ra quyền chừng. Văn sĩ trẻ tuổi thấy chiêu thức của hắn như vậy, sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên, huy ông tay áo đỡ quyền trái của Lương Tiêu, tả chừng hướng xuống đất. bùm một tiếng, hai người đối chừng, Lương Tiêu kêu lên thất thanh, ngã lộn nhào ra sau, xuyên vách khoang vắng thẳng xuống sông.

Liễu Oanh Oanh không ngờ Lương Tiêu thua thảm như vậy, đại kinh thất sắc, chạy ào ra cửa, cúi mình xuống, cất tiếng gọi: "Lương tiêu, Lương Tiêu," chỉ thấy sóng cuộn ba đào, không thấy bóng Lương Tiêu, Liễu oanh Oanh thấy trong lòng đau xót, khản tiếng, nước mắt tuôn rơi, nghiêng răng quay đầu lại nhìn thấy văn sĩ trẻ tuổi và Nhan Nhân Bạch lại giao thủ, hai người đều dừng chừng, chiêu thức tinh kì vô cùng.

Nhan Nhân Bạch trọng thương chưa lành hẳn, tuy chừng pháp tinh diệu, cũng không thể thi triển được hết, qua lại được sáu chiêu thượng hạ, bỗng nghe văn sĩ kia hét lớn một tiếng: "xem chiêu" Nhan Nhân Bạch phải thối ba bước, tay phải thông xuống, ngực tuôn máu, y phục nhuộm đỏ. Văn sĩ không truy kích, chỉ đứng lại nhìn, thần sắc mặc nhiên không thấy hi nộ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Người thân thụ trọng thương. Ta thực ra không muốn xuất thủ. Chỉ là hai nước giao chiến, không phải là giang hồ ân oán.

Nhan Nhân Bạch sắc diện trắng bệch như tờ giấy, gật đầu nói:

- Nói như vậy, mọi người đều vì chủ mình, chết không oán hận.

Văn sĩ trẻ tuổi nhìn anh ta một cái, cười lạnh nói:

- Ngươi là kẻ hèn mọn mà cũng có chút khí độ. Bốn chưởng nợ trừ một chưởng, ngươi còn nợ ta ba chưởng, hãy xem chưởng thứ hai, đánh gãy tay trái.

Thân hình như thiểm điện, Nhan Nhân Bạch hoành chưởng chống lại, hai chưởng đối nhau, bùm một tiếng, Nhan Nhân Bạch lại lui ba bước, miệng đầy máu, tay trái rũ xuống, thân hình run lên mấy cái, nuốt cục máu xuống, cười dài nói:

- Hảo chưởng pháp.

Văn sĩ hơi lộ vẻ ngạc nhiên, chăm chăm nhìn Nhan Nhân Bạch một hồi, đột nhiên gật đầu nói:

- Hảo hán tử, ta không muốn hạ nhục ngươi. Còn hai chưởng giờ chỉ đánh một chưởng.

Nhan Nhân Bạch bình đạm cười một tiếng nói

- Không cần.

Văn sĩ đó thấy y nói năng cử chỉ, không biết tại sao không thể tuyệt đối chiếm hết thượng phong, trong lòng buồn bực, không chịu được hết một tiếng, hét lớn:

- Thú vị, chưởng này đánh gãy cổ ngươi

Khí ngưng song chưởng, chân chính xuất thủ, đột nhiên nghe một tiếng quá, một cổ hàn khí từ sau ập đến.

Văn sĩ thu thức chuyển thân, giải khai chưởng lực của Liễu Oanh oanh, nhú mày nói:

- Cô nương hà tất phải lao vào vùng nước đục.

Liễu Oanh Oanh nghiêng rằng không nói triển khai "Phiêu Tuyết thần chưởng" xoát xoát xoát ba chưởng, Văn sĩ chỉ thủ không công, hoá giải hơn mười chiêu, cảm thấy không đỡ nổi, bèn gần giọng nói:

- Nếu cô nương cứ khăng khăng bức tới, ta không thể khách khí nữa.

Liễu Oanh Oanh thấy gã chỉ thủ, nên tự thu hồi công thế, trong lòng nổi lên tuyệt vọng, ho một tiếng, nghiêng rằng nói

- Ngươi đã hại Lương Tiêu, ta không thể không giết ngươi.

Chưởng vụt nhanh hơn, như điên cuồng.

Văn sĩ thấy nàng xinh đẹp kiều diễm, vì vậy tâm trạng như như điên như cuồng, suy nghĩ rồi bời, chiêu thức chần chừ, bị Liễu Oanh Oanh chiếm được tiên cơ, một chưởng sượt qua, hàn khí bức nhân. Văn sĩ rùng mình, hốt nhiên kinh giác:

- Ta cũng thật hồ đồ, phải giết tên Mông Cổ trước.

Sắc mặt liền trầm xuống, hấn hét lớn :

- Cô nương, đắc tội!

Quyền trái hư động, hóa giải chưởng thế của Liễu Oanh Oanh, tay phải xuất chỉ như điên, điểm vào thần phong huyết. Chính lúc ấy, đột nhiên nghe có người nói:

- Văn Văn Trình!

Văn sĩ tâm thần chấn động, xuất chỉ chậm lại, Liễu Oanh Oanh thừa cơ thối lui về phía sau, thấy Lương Tiêu ướm nhẹ đứng trước cửa tay cầm trường kiếm, nàng vui mừng quá đổi, vọt nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi chưa chết thật à?

Lương Tiêu cười nói:

- Nếu ta thật chết rồi, cô sẽ nhớ ta chứ?

Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh mặt ửng hồng, làm bầm:

- Có quý mới nhớ đến tiểu sắc quỷ ngươi.

Đôi môi xinh cong lên mấp, nhưng trong mắt lộ vẻ vui mừng vô hạn.

Văn sĩ thấy hai người tình tứ cười nói, trong lòng hết sức khó chịu, không nhịn được ý tách hai người, lạnh lùng nói:

- Tiểu súc sanh, ngươi vừa rồi nói cái gì?

Lương Tiêu cười nói

- Ta gọi Văn Vạn Trình.

Văn sĩ đột nhiên tỉnh ngộ

- A tiểu súc sanh đã chiếm tiện nghi!

Văn sĩ này chính là con của Văn Vạn Trình, Văn Thù. Gã với Long Nhập Hải, Cận Phi chia ba đường truy cản Nhan Nhân Bạch, đuổi đến bờ sông gặp Bạch Tam Nguyên thụ thương, biết được ba người ngược dòng lên tây, liền lập tức thừa cơ truy cản.

Lương Tiêu nhìn thấy Văn Thù, không biết danh tự hắn ta, chỉ biết hắn chắc là con trai của Văn Vạn Trình, liền gọi luôn tên gia phụ hắn, quả nhiên đạt được kết quả bất ngờ. Nhưng khi hỏi và trả lời, hắn tìm thấy điểm sơ hở rất nhanh, chiếm được Văn Thù một phen tiện nghi. Văn Thù sắc mặt tím ngắt, song quyền đánh ra ồ ạt, hét lớn nói:

- Tiểu súc sanh, ngươi dám làm nhục tiên phụ?

Liễu Oanh Oanh nghe hai người đối thoại liền mình bạch, khúc khích cười. Văn Thù bị cô gái cười nhạo, trong lòng phẫn nộ. Lương Tiêu lâm nguy bất loạn, hi hi cười nói:

- Ngươi hỏi gì, ta đáp nấy. Con trai ta, không được hỗn như vậy.

Văn Thù phẫn nộ không thể kiềm chế, hét lớn một tiếng, tung thân nhảy lên. Liễu Oanh Oanh thất kinh, hét lên:

- Lương Tiêu mau chạy.

Văn Thù nghe thấy vậy, nghiêng rằng:

- Chạy được sao?

Lương Tiêu theo lời chuyển thân vòng vòng, Văn Thù lập tức truy theo, hai người một đuổi một chạy, đến gần đuôi thuyền. Văn Thù sợ rằng Lương Tiêu lặn xuống sông trốn, hét lớn tung thân lên không, hướng Lương Tiêu quét ra một trảo. Lương Tiêu chỉ thấy trên đầu trảo phong ác liệt, đầu cúi xuống, nhảy lên khỏi mặt đất, không chú ý nên vướng chân vào dây bẫy. Một tích tắc, đám dây thừng căng nhanh quấn chặt lấy chân hắn. Lương Tiêu vốn muốn dụ Văn Thù trúng vào cơ quan, không ngờ là trong lúc luống cuống lại trúng bẫy của mình, buột mồm kêu khổ, không biết làm thế nào

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thâu Thiên Hoán Nhật

Sở Cung cười to đáp:

- Ngươi đẩy sạch trách nhiệm cho người khác hả. Hắc, nếu ta nói thiết hạp đó ở trong giả sơn, ngươi có gan dám đề ta vào tìm không?

Lương Liễu hai người nghe thấy như vậy, trái tim chột như chùng xuống. Chỉ nghe Lôi Hành Không hô hô cười rộ đáp:

- Sở Lão Đại, đây không phải là Thiên Hương Sơn Trang, ngươi muốn tìm là tìm được sao?

Sở Cung lạnh lùng nói:

- Ta không tin.

Chỉ nghe có tiếng keng vang lên, tựa hồ đao kiếm xuất vỏ, lại nghe có tiếng kình phong rít, Sở Cung phát ra tiếng hừ bức bối, Lôi Hành Không cười to nói:

- Sở Lão Đại, ngươi đến Lôi Công Bảo gây sự, chỉ sợ không được như ý đâu (vì trình kém quá ☐).

Kinh phong vũ vũ, quyền cước càng nhanh.

Sở Vũ la to:

-Đại ca, em đến giúp anh đây.”

Câu nói vừa dứt, chợt nghe keng một tiếng, tựa như có tiếng đao kiếm rơi xuống đất, Sở Vũ hoảng hốt nói:

- Đại Lang, anh làm gì thế...”

Chỉ nghe Lôi Chấn nghẹn ngào nói: Truyện "Côn Luân "

- Nhị nương, ta đối với nàng là tình nghĩa, đối với cha là hiếu đạo, ai, từ xưa hiếu nghĩa khó có thể lưỡng toàn, đã không phải rồi.

Sở Vũ trầm mặc một hồi, thê lương nói:

- Nói tới nói lui, tôi với anh giống nhau, cũng tốt, xem kiếm

Quyền phong kiếm kêu, chốc lát vang động một khoảng.

Liễu Oanh Oanh nghe bên ngoài bọn họ bình bình bâng bâng, đã đầu óc liệt, bèn lợi dụng sự âm ỉ đó, bình tĩnh trở lại, khều vào ổ khóa thứ sáu, dùng lực nâng kết sắt một cái, chẳng hiểu sao kết sắt vẫn bất động. Liễu Oanh Oanh thất bại ngay lúc gần thành công, vừa kinh ngạc vừa giận dữ, đưa tay sờ vào, nhưng cảm thấy trên đỉnh kết sắt có cái gì lồi lên, hình thành một hình dáng kì quái, là một hình bát quái đủ góc cạnh, trong lòng biết ngay là cơ quan, liền xoay trái xoay phải, không ngờ hình bát giác đó lại có khả năng chuyển động. Liễu Oanh Oanh trong lòng vui sướng, chuyển tới chuyển lui, nhưng kết sắt vẫn chẳng có động tĩnh.

Lương Tiêu trong bóng tối khó nhìn được vật, chỉ cảm thấy tấm thân thơm mềm của Liễu Oanh Oanh ướt đầm mồ hôi, yêu kiều thờ mạnh, tựa hồ thập phần lo lắng, trong lòng biết nàng gặp vấn đề khó khăn, liền đưa tay mò lên kết sắt, vừa hay chạm phải một hình bát giác, không kìm được “ồ” một tiếng nói:

-Đây là một ổ khóa Bát Quái. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh thấy kì lạ hỏi:

- Tiểu sắc quỷ ngươi làm sao biết được?

Lương Tiêu đáp:

-Ta có xem qua sách về cơ quan, đây là một loại khóa ngầm, trên khóa có khắc một hình tiên thiên bát quái, nhưng phương vị của bát quái đã bị Lôi lão quỷ xoay loạn cả rồi, chỉ có chính đúng phương vị bát quái cùng tám hướng Đông Tây Nam Bắc thì mới mở được khóa ngầm.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy liền cảm thấy vui mừng, vội vã nói:

- Thế ngươi có hiểu được bát quái phương vị không?

Lương Tiêu đáp:

- Ta dù hiểu, nhưng trong này tối om, trời trăng mây sao gì cũng không có, làm sao phân biệt được Đông Tây Nam Bắc? Lại nói, tính ra nếu lấy được thiết hạp, chúng ta cũng làm sao ra ngoài?

Liễu Oanh Oanh bĩu môi nói:

- Không có gan sao? Đụng núi mở đường, gặp sông làm cầu, thế nào cũng có biện pháp.

Từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, khều vào khóa ngầm. Lương Tiêu giữ tay nàng lại, nói:

-Ổ khóa này thập phần tinh xảo, nếu khều vào làm hư, sau này không có cách nào mở ra được. Ừm, để ta nghĩ chút, Lôi lão quỷ nếu đã để khóa sắt tại nơi đây, chắc hẳn phải có phương pháp tìm phương hướng trong phòng tối này.

Hắn trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy trên đầu có một lỗ nhỏ ánh sáng xuyên vào, bỗng nhiên lóe ra một ý, cười nói:

-Hóa ra như thế, Lôi lão quỷ quả thật gian hoạt.

Liễu Oanh Oanh kì lạ hỏi:

- Gian hoạt thế nào?

Lương Tiêu đáp:

-Ta lúc đầu tưởng lỗ nhỏ này để có chút ánh sáng, hóa ra còn một công dụng khác.

Liễu Oanh Oanh yêu kiều giận nói:

- Có gì thì nói đi, đừng như người ta thế.

Lương Tiêu nói:

-Nàng biết là mặt trời mọc hướng Đông lặn hướng Tây, lúc ở tại hướng Đông, ánh sáng phải chiếu qua lỗ nhỏ, chiếu xéo qua hướng Tây. Nếu mặt trời ở hướng tây, ánh sáng chiếu qua lỗ nhỏ, tất nhiên phải chiếu tới hướng đông.

Đây vốn là đạo lý cực kì tầm thường, Liễu Oanh Oanh nghe lập tức hiểu liền, theo lỗ nhỏ mà nhìn, quả nhiên có một tia sáng mỏng manh từ bên ngoài chiếu xéo vào trong phòng, lưu lại phía trước hộp sắt một điểm sáng. Lại nghe Lương Tiêu nói tiếp:

-Chúng ta lúc này vào, là khoảng giờ mao (khoảng 5-7 h sáng), lúc đó thái dương vẫn còn ở hướng đông, cho nên hướng mà tia sáng này chỉ, chính là Tây phương, trong tiên thiên bát quái, tây phương đích thị quẻ Đoài.

Trong “Dịch Kinh”, tiên thiên bát quái (tám quẻ) có phương vị lần lượt, quẻ Li tại hướng Nam, quẻ Khảm tại hướng Bắc, quẻ Đoài tại hướng Tây, quẻ Chấn tại hướng Đông, quẻ Cấn tại hướng Tây Bắc, quẻ Khôn tại hướng Tây Nam, quẻ Tốn tại hướng Đông Nam, quẻ Cấn tại hướng Đông Bắc. (BadLuckGuy: ngoài lề cho zui, tự nhiên nhớ câu đối của Trạng Quỳnh, Lợn cần ăn cám tợn, chó khôn chó cần càn ☐)

Lương Tiêu xác định hướng nào là hướng Tây, liền sờ trên bề mặt Bát Quái biểu tượng quẻ “Đoài”, xoay qua hướng Tây, quẻ “Li” tất nhiên chuyển ngược sang hướng Đông. Đông Tây đã định, sáu phương vị còn lại lần lượt yên vị. Liễu Oanh Oanh nhìn thấy thế trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu sắc quỷ biết nhiều hiểu rộng, không phải chỉ toàn ba hoa.” Đợi đến khi Lương Tiêu đưa quẻ Cấn sang hướng Tây Nam, tiên thiên Bát Quái tất cả đều đúng vị trí, bỗng nghe được trong kết sắt có tiếng cách cách. Lương Tiêu dùng lực nâng lên, vỏ sắt nặng nề theo tay mà mở ra, thì ra kết sắt này bên ngoài dày vài xích, bên trong lại chật hẹp, rộng không quá một xích, dù có dùng búa sắt cũng khó mà phá vỡ. Liễu Oanh Oanh đưa tay vào bên trong, sờ thấy một hộp sắt hình khối khoảng nửa xích, chạm vào thấy lạnh lẽo, tịnh không có điểm gì đặc biệt. Liền lập tức cầm lấy bỏ vào túi gấm.

Lúc này, bỗng nhiên nghe Sở Cung hừ một tiếng bực bội, dường như bị thua. Liễu Oanh Oanh thấp giọng nói:

- Chúng ta lên lên trốn ra.

Lương Tiêu gật đầu một cái, đề khí khinh thân, đang định lao ra, chợt nghe một tràng cười dài, vang vọng giữa không trung trong Lôi Công Bảo, một thanh âm trong vang từ xa truyền đến:

- Lôi bảo chủ ở đâu? Thần Ứng môn văn bối Vân Thủ cầu kiến! Truyện "Côn Luân "

Lương Liễu hai người nghe thấy như thế, cùng lúc đại kinh, tựa hồ quên cả động đậy

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nhạc cực sinh bi

Sở Cung một mình đấu với Lôi Hành Không đang cảm thấy đuối sức, nghe vậy như được đại xá, bèn gọi to:

- Lôi Hành Không ở đây này!

Lôi Hành Không tức giận nói:

- Sở Cung, ngươi muốn vi phạm lời dạy của tổ tiên, đem việc cái hộp sắt cho người ngoài biết ư?

Sở Cung cười nhạt:

- Ai vi phạm lời dạy trước thì trong lòng mọi người đều biết cả.

Lôi Hành Không không nói năng gì, tiếng sấm tiếng gió trên quyền càng thêm vang rền.

Chợt nghe Vân Thủ cười dài, trong chốc lát đã đến gần, sang sang nói:

- Bốn vị hăng ngừng động thủ, Lôi Bảo chủ ở đâu?

Có mặt người ngoài, Lôi Hành chỉ đành tạm ngừng đấu, lạnh lùng nói:

- Thần Ung môn và Lôi Công bảo chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tức hạ tự tiện xông vào Bảo là đạo lý gì chứ?

Vân Thù cười nói:

- Văn bối đuổi theo ba kẻ đối đầu mới đến đây. Theo như bạn bè giang hồ trông thấy thì vừa rồi có hai kẻ chạy tới hướng quý bảo, văn bối sợ chúng nấp trong bảo nên nóng nảy mà xông vào, nếu có chỗ nào không thoả đáng thì xin được lượng thứ.

Lôi Hành Không nghe hắn nói năng khách khí thì nộ khí hơi dịu đi, nhưng lúc này hắn đang có việc gấp lòng loạn nên chỉ mong sớm tổng cổ được thắng cha này đi, bèn nói:

- Được rồi, ta nể mặt Cận môn chủ. Lôi Chấn, con đưa Văn công tử đi lục soát, xem xem có phải có người đột nhập vào không.

Lôi Chấn vâng dạ, nhưng chớp mắt bỗng nghe Lôi Hành Không hét lên tức giận gầm lên:

- Hào tặc tử!

Liễu Oanh Oanh không nhịn được ghé mắt qua khe cửa nhòm ra ngoài, chỉ thấy Lôi Chấn và Vân Thù đứng ở đằng xa, Sở Cung thì đang múa trường kiếm đang đấu kịch liệt với song quyền của Lôi Hành Không. Sở Vũ thì như một con chim oanh vàng xuyên mây lao thẳng tới hòn giả sơn. Thì ra, hai huynh muội họ nhân lúc Lôi Hành Không nói chuyện không đề ý đã cùng nhau ra tay. Lôi Hành Không không kịp đề phòng liền bị Sở Cung đâm xoạt xoạt mấy kiếm chặn lại một bên. Sở Vũ bèn nhân cơ hội chạy tới trước hòn giả sơn, đang định chui vào thì bỗng cảm thấy eo lưng tê dại, huyết Ngũ Khu đã bị điểm trúng. Liễu Oanh Oanh cười khanh khách ôm Sở Vũ vào lòng rồi chạy ào ra đầu thất, Lương Tiêu lướt theo sau.

Hai người đột nhiên xuất hiện khiến mọi người không ai là không sửng sốt. Liễu Oanh Oanh cười hi hi nói:

- Lôi bảo chủ, Sở tiên sinh, mọi người cứ thương lượng đi. Các người thả chúng ta ra khỏi bảo, ta trả con dâu cho các người.

Lôi Hành Không hai mắt như muốn phun lửa, cười nhạt nói:

- Người nằm mơ ư!

Lôi Chấn mặt tái nhợt, hoang mang nói:

- Cha ơi, cứu người là quan trọng.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Lôi Bảo chủ đừng tức giận, vừa rồi ta tìm được một vật hay lắm ở trong hòn giả sơn, ông có muốn xem không?

Lôi Hành Không trong lòng thấp thỏm, mặt cắt không còn hột máu.

Sở Cung đảo mắt, cười ha hả:

- Cô nương phát hiện ra vậy gì hay đấy? Sở nỗ muốn xem lắm.

Liễu Oanh Oanh cười khê, không đáp mà lại hỏi:

- Sở lão đại, em gái ông một lòng muốn giúp ông, không tiếc đắ tội với nhà chồng, thế mà ông không quan tâm tới sự sống chết của bà ta à?

Sở Cung ngẩn ngơ, ngẫm nghĩ hộp sất nhất định phải đòi lại về, nhưng nếu để mặc sự sống chết của em gái thì sẽ phạm phải điều luân thường đạo lý không dung tha. Cân nhắc nặng nhẹ hai đường rồi thì Sở Cung cho dù có bức tức nhưng cũng chỉ còn cách nghiêng răng cười nhạt, không nói năng gì.

Liễu Oanh Oanh lại cười nói với Lôi Chấn:

- Thiếu bảo chủ, còn ông?

Lôi Chấn dứt khoát đáp:

- Người nhất định không được đả thương Nhị nương. Người nói gì ta đều sẽ làm theo.

Liễu Oanh Oanh nói có mấy câu mà không chế được ba đại cao thủ thì đắc ý vô cùng, liếc mắt nhìn qua Vân Thù thì thấy hắn lưng đeo trường kiếm đứng đằng xa khoé miệng vương một nụ cười nhạt, bất giác thầm nghĩ: "Người này cười thật đáng ghét, nhưng không biết phải đối phó thế nào đây. Hừ, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, không bận tâm đến hắn vội." Rồi đảo đôi mắt đẹp, cười hi hi nói:

- Lôi thiếu bảo chủ quả nhiên rất biết điều, đợi ta ra khỏi bảo, sẽ trả Nhị nương cho ông, để bà ta lại sinh cho ông hai thằng con mập ú nữa. Truyện "Côn

Luân "

Sở Vũ và Lôi Chấn không biết con trai đã chết, trong lời nói của Liễu Oanh Oanh còn có ẩn ý nên nghe vậy đều đỏ mặt lên.

Liễu Oanh Oanh đưa mắt ra hiệu cho Lương Tiêu, hai người cùng sánh vai đi ra khỏi bảo. Vân Thủ lạnh lùng đứng bên đường, đợi hai người đi đến gần thì bỗng tròn tròn đôi mắt đẹp, hung dữ bảo:

- Tiểu tặc xem chừng đây.

Rồi vù một chưởng đánh thẳng tới đầu vai Lương Tiêu. Chưởng này toàn lực phát ra, lăng lệ tuyệt luân, Lương Tiêu không dám ngạnh tiếp nên bước chéo đi ra xa ngoài một trượng. Vân Thủ thấy bộ pháp của hắn thì kêu í lên, ngạc nhiên nói:

- Kỳ quái.

Rồi tiến lên một bước, tả chưởng đẩy lên trước, hữu chưởng kéo theo sau. Lương Tiêu nhìn chưởng thế của y thì cũng lộ vẻ kinh hãi, cau mày nói:

- Kỳ quái.

Đột nhiên Vân Thủ thân pháp nhanh hẳn lên, khoảng cách như ngắn lại một bước đã đuổi tới, liền có một chưởng vỗ tới mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu tránh được chưởng đó rồi bỗng cùng Vân Thủ nhìn nhau, đồng thanh kinh ngạc kêu:

- Người cũng học được à?

Liễu Oanh Oanh thấy hai người thần thái ngôn ngữ đều cổ quái thì trong lòng rất kinh ngạc, lại thấy Vân Thủ lạnh mặt nói:

- Tam Tài Quy Nguyên chưởng là do một mình gia sư sáng chế ra, trong thiên hạ không còn truyền cho ai khác. Tiểu tử thôi, người học lên ở đâu vậy?

Lương Tiêu lạnh lùng nói:

- Ai học lên? Quá nửa là do ta tự nghĩ ra. Truyện "Côn Luân "

Lời hắn nói vốn là sự thật nhưng Vân Thủ thì lại cảm thấy vô cùng hoang đường, tức giận hừ một tiếng rồi cười nhạt:

- Tiểu súc sinh toàn nói những chuyện lời nhảm nhí. Tự sáng chế ra võ công, thứ người mà xứng à?

Rồi soạt soạt mấy chưởng, bỏ về phía Lương Tiêu.

Hắn chưởng pháp tinh kỳ, Lương Tiêu không chống đỡ nổi nên liên tục thi triển bộ pháp lùi về sau. Vân Thủ ráp tâm dò xét chân tướng hắn nên không ra đòn sát thủ, chỉ đeo bám không rời. Trong khoảnh khắc, hai người một tiến như gió lốc, một lùi như chớp nhảy, nhảy múa bay lượn nối đuôi nhau xoay loạn. Mọi người thấy hai người bọn họ bộ pháp như cùng một đường lối thì đều cảm thấy kinh ngạc.

Lại đuổi một vòng, Vân Thủ đã nhìn ra hư thực của Lương Tiêu liền đột ngột cười nhạt rồi hét lên:

- Tiểu súc sinh, cho dù người có học lên thì cũng chẳng học được hết!

Hai chân xoay như đèn cù, thân hình vụt bật lên rồi một chưởng đánh xuống. Lương Tiêu tuy bị hạn chế về nội lực không thể thi triển hết chưởng pháp nhưng lại hiểu rất rõ về đạo lý quyền thuật, nhìn thế xông tới của y thì biết là đã dùng ra “Thất thất đại diện bộ”, lập tức co mình lại lướt ra sau, nhưng Vân Thủ xuất thủ quá nhanh, chưởng phong như đao soạt một tiếng đã cắt mất một mảnh tay áo của hắn.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu bỗng gặp hiểm chiêu thì kinh hãi tim đập thành thịch, vụt rút ra một thanh chủy thủ kê vào cổ Sở Vũ, quát :

- Lôi Đại Lang, người có muốn bà ta sống không?

Lôi Chấn kinh ngạc:

- Tự nhiên là muốn... ây da, người cần thận cái tay đấy, đừng có loạn động.

Liễu Oanh Oanh đáp:

- Vậy được, người ra giúp Lương Tiêu!

Lôi Chấn trong lòng tuy ngàn vạn lần không muốn, nhưng tính mạng vợ là quan trọng nên đành phải tiến lên, vung song quyền tấn công Vân Thủ.

Vân Thủ thấy quyền pháp của hắn cương mãnh thì đành bỏ Lương Tiêu, sử “Lưỡng Nghi Hồn Thiên công”, song quyền đánh tròn, cuốn song quyền của Lôi Chấn vào trong. Song quyền của Lôi Chấn song quyền đụng vào nhau đau đến kêu lên oai oái. Vân Thủ ít tuổi nhưng khí thế, không đợi Lôi Chấn biến chiêu đã thét:

- Đi!

Hữu chương đẩy vù ra, ấn trúng vào vai Lôi Chấn. Chương này tuy nặng, nhưng vẫn lưu lại đường thoát, Lôi Chấn nếu biết lùi lại, tất có thể hoá giải được, nhưng hấn kháng kháng thà gãy chứ không chịu khuất phục, đứng im bất động. Ai ngờ nội kinh của Vân Thủ rất đặc biệt, đánh lâu vẫn không đứt, mọi người chỉ thấy Lôi Chấn cắn răng trợn mắt, hai chân đóng đinh tại chỗ, trên người lại như bị một sức nặng ngàn quân, từ từ cong xuống.

Chợt có bóng người chớp lên, Lôi Hành Không lao ra đỡ Lôi Chấn rồi nhìn Vân Thủ cười lạnh:

- Bản lĩnh khá lắm!

Miệng thì nói cứng nhưng trong lòng lại rất buồn bực: “Đằng sau danh tiếng của Thần Ứng môn thật ra chẳng có gì chống đỡ cả. Võ công của Vân Vạn Trình cũng không thắng được lão phu, tiểu tử này nói về tuổi tác thì vì sao có thể lợi hại thế này được?” Còn đang cảm thấy do dự thì chợt nghe Sở Cung cười nhạt nói:

- Võ công của Lôi Công bảo chẳng qua cũng chỉ thế thôi, hừ, cái gì mà Bôn Lôi quyền pháp (người dịch: quyền pháp sấm sét), cứ như ta thấy, đổi tên thành Tao Dương quyền pháp (người dịch: quyền pháp gãi ngứa) thì đúng hơn.

Lôi Hành Không vô cùng tức giận, hai mắt trợn ra, hừ lạnh:

- Bôn Lôi quyền pháp tự nhiên không bằng Phân Hương kiếm thuật rồi, chỉ có điều người học kiếm phần lớn đều gan nhỏ như chuột, lâm trận là chạy, không dám động thủ với người!

Những lời này lão nói chính là nhằm vào Sở Tiên Lưu lúc gặp Cửu Như không đánh mà bỏ chạy.

Sở Tiên Lưu chính là kỳ tài trăm năm khó gặp của Thiên Hương sơn trang, một thanh thiết mộc kiếm đã từng áp phục vô số cường địch đại khái, về sau gặp một vị đại kiếm khách, hai người luận kiếm một ngày, Sở Tiên Lưu thua mất nửa chiêu, từ đó hiệu là Thiên hạ đệ nhị kiếm, phong kiếm quy ẩn, thanh danh trên giang hồ dần dần lụi tàn, nhưng người trong tộc vẫn kính trọng ông ta như thần minh, không cho phép người khác sỉ nhục. Truyện "Côn Luân "

Sở Cung bị Lôi Hành Không kích bác như vậy liền biến sắc mặt, cười nhạt nói:

- Lôi lão đầu, danh tiếng của Thiên Hương sơn trang là chiến đấu có được chứ không phải thổi phồng mà ra đâu.

Đoạn xoay tay rút kiếm, cao giọng nói:

- Vân công tử, Sở mỗ bất tài, xin thỉnh giáo đôi chút.

Vân Thủ thấy mấy người không rõ địch hay bạn này tranh nhau làm khó mình thì trong lòng rất bực tức, nhưng lại không muốn thất lễ, đành vòng tay cười đáp:

- Thiên Hương thần kiếm danh bất hư truyền, Vân mỗ xưa nay trong lòng vẫn rất lấy làm khâm phục. Ngày nọ Sở tiên bối chỉ dựa vào kiếm ý đã khiến kẻ hèn này thua triệt để, đến giờ vẫn không dám quên..

Hắn đoán Sở Cung được môn trăn sĩ diện thì sẽ tự rút lui. Nào ngờ Sở Cung nghe câu ấy lại hừ lạnh, nói:

- Hôm đó hàng phục ngươi là gia thúc, không phải là ta đây.

Rồi trường kiếm lác lác, đâm vào Vân Thủ, kiếm pháp của ông ta sở trường về tốc độ, nhát kiếm này đột ngột bắn ra, khiến người ta không kịp nghĩ.

Vân Thủ trong lòng tức giận vô cùng, thấy kiếm của Sở Cung đến thì đột ngột lấy trường kiếm cả vô xuống, tuyệt nhiên không tuốt kiếm mà tiện tay đè lên thân kiếm của Sở Cung. Sở Cung hồ khẩu nóng bừng, trường kiếm cơ hồ rơi xuống đất, liền kinh hãi rút kiếm lùi nhanh về, ai ngờ thanh kiếm nguyên vỏ của Vân Thủ bền như bóng theo hình, cứ đuổi sát theo lên. Nhất thời chỉ thấy hai thanh kiếm dính vào nhau, xoay chuyển hai vòng. Lôi Hành Không thấy vậy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cười ha hả

- Thì ra Phân Hương kiếm thuật (người dịch: kiếm thuật toả lan mùi thơm) cũng chỉ vậy thôi, cứ như ý ta thì nên đổi là Giáo Thi kiếm thuật (người dịch: kiếm thuật quấy phẫn) thì tuyệt đúng không còn gì bằng.

Sở Cung tím mặt, chợt lùi mấy bước rồi hét lớn một tiếng, vận đủ khí lực, rung kiếm tiến lên đâm, nhưng không ngờ lúc này Vân Thủ đột nhiên thu kiếm. Kiếm Sở Cung chợt nhẹ bỗng rồi kinh lực toàn thân đánh trượt liền truyền cả vào thân kiếm, chỉ nghe leng keng một hồi, thanh kiếm dài bốn thước gãy làm ba đoạn

Vân Thủ ôm quyền cười nói:

- Đa tạ Sở trang chủ nhân nương!

Sở Cung nắm thanh kiếm gãy, khuôn mặt không còn hột máu. Sở Vũ cũng không khỏi kinh hãi: “Mới mấy tháng không gặp, kiếm pháp của thiếu niên này lại tấn tới nữa à?” Hốt nhiên thấy cổ đau nhói, một thanh chủy thủ chọc vào thịt, tiếng Liễu Oanh Oanh vang lên:

- Lôi lão đầu, Lôi Chấn, Sở lão đại, các người cùng ngăn chặn tên này cho ta.

Ba người kia nhìn nhau, Vân Thù lập tức hú một tràng, lao tới Lương Tiêu. Lương Tiêu né tránh, đánh trả một chiêu. Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã thi triển bộ pháp, nhanh như chớp chiết liên mấy chiêu. Vân Thù càng đánh càng sôi sục, tiếng hú vang đi mãi không dứt, động tác càng lúc càng nhanh, Lương Tiêu dần dần không nhìn kịp nữa, suýt nữa thì trúng hiểm chiêu. Liễu Oanh Oanh thấy thế, gất ầm lên:

- Ba lão ngu xuẩn kia, còn không xông lên đi?

Ba người giận điên, nhưng tình thế bất buộc, đành phải lao lên vây Vân Thù. Vân Thù thấy thế, thỉnh linh tung một chiêu vào bên trái Lương Tiêu. Lương Tiêu né tránh sang phải, không ngờ Vân Thù đã tính trước, vụt sử Đại diễn bộ, lướt ngang đi đến hơn một trượng trên cao, ào đến mé phải Lương Tiêu, sử Tam tài quy nguyên, song chiêu ung dung vỗ tới. Lương Tiêu không ngờ gã lại có thể thi triển được bộ pháp trên cao, nhất thời không kịp tránh, chỉ cảm thấy chiêu phong tấp vào mặt, cực chẳng đã phải sử một chiêu Tam tài quy nguyên chiêu, vung song chiêu lên đón.

“Bốp” một tiếng, song chiêu của hai người xô vào nhau, Lương Tiêu chỉ cảm thấy một luồng khí nóng cuộn cuộn ùn ùn đổ sang mình, khiến cho khí huyết toàn thân sôi sục. Lúc này bọn Lôi Hành Không vừa lúc đã chạy tới, Vân Thù giữa song chiêu vụt sinh ra một thứ lực đánh rất mạnh, thân hình xoay tít, kéo Lương Tiêu quay lưng vào mọi người, cười hỏi:

- Ai dám lên nào?

Liễu Oanh Oanh thấy gã vẫn nói năng rất ung dung, Lương Tiêu thì mặt đỏ mắt hoe, biết rõ Lương Tiêu rơi vào thế hạ phong, vội quát:

- Mau lui xuống!

Bọn Lôi Hành Không tức thì tránh sang một bên. Vân Thù trông thấy Liễu Oanh Oanh, cười bảo:

- Tốt nhất là cô nương nên thả Sở Nhị xuống ra, nếu không ta ăn một cái là thăng súc sinh này mất mạng đấy!

Miệng hắn vẫn nói cười, nhưng song chiêu thì ngấm ngấm dồn khí, nội kinh như thủy triều, tràn đi tấn công mọi kinh mạch toàn thân Lương Tiêu. Lương Tiêu muốn chống lại, nhưng luồng khí ám áp dữ dội vô cùng, luồn lách đi khắp mọi chỗ, chân khí của bản thân chạm phải nó, hết như băng tan tuyết rã, muốn há miệng gọi cũng không được nữa.

Liễu Oanh Oanh thấy mặt Lương Tiêu từ đỏ chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen, toàn thân đầm mồ hôi, mồ hôi chảy ra lại hóa thành khí trắng bay lên, mặt cô ta trắng bệch, bèn cắn môi dưới nói:

- Được, ngươi thả hắn ra trước.

Vân Thù cười:

- Vì sao cô nương không thả ra trước?

Liễu Oanh Oanh tức giận:

- Ngươi thả hay không? Nếu không thả, ai nấy cùng liều cho vàng đá cùng nát cả.

Nói rồi cô ta trở chúi thủ lại miết vào cổ Sở Vũ. Lôi Chấn sợ tái mét mặt, khuỷu tay loạn xạ:

- Đứng, đứng.

Rồi hắn trừng mắt, hét bảo:

- Tên họ Vân kia, bảo ngươi thả người thì ngươi thả ra, làm gì mà làm nhảm nhiều thế?

Vân Thù không thèm lý đến Lôi Chấn nữa, cười nhạt bảo Oanh Oanh:

- Đã vậy, một khắc cô nương không thả người, thì mọi người hao phí một khắc, một ngày cô không thả, thì mọi người hao phí một ngày, xem ai nhẫn nại hơn ai?

Liễu Oanh Oanh thấy gã không chịu mắc lừa thì tức lồng lộn, nhưng không còn cách gì khả dĩ nữa.

Lương Tiêu lúc này như bị chưng hấp, chỉ cảm thấy mỗi giọt mồ hôi chảy ra thì chân khí trong người lại theo đó bị tiêu tan một phần, mồ hôi hóa thành hơi nước sôi, khí trắng ngùn ngụt quanh mình.

Liễu Oanh Oanh nghiêng răng, giờ chúi thủ chà đi chà lại trên mặt Sở Vũ, cắn hận bảo:

- Ngươi mà không thả người, ta sẽ rạch mười tám nhát trên mặt bà ta, để bà ta biến thành một con quỷ dạ xoa.

Sở Vũ cảm thấy hàn khí ròn rợn, trong lòng kinh hãi vô cùng, nghe câu ấy càng khiếp vía hơn nữa, bà ta bình sinh giữ dung mạo như tính mạng, nếu gương mặt bị hủy hoại thì có thể nói là sống không bằng chết, nước mắt như mưa. Lôi Chấn nhìn vợ rơi lệ thì nóng lòng sốt ruột, nhưng không dám nói nặng nói nhẹ Liễu Oanh Oanh, chỉ còn nước ngoặc mồm rửa xả Vân Thù để trút giận.

Vân Thù nghe hấn chửi bới thô tục quá, tức giận vô cùng, bèn thét lên rằng:

- Được rồi, cô nương cứ rạch một nhất đi, ta sẽ bẻ một rẻ xương của thằng súc sinh này, để xem hấn có bao nhiêu xương để bẻ đây?

Liễu Oanh Oanh thấy gã không chịu mắc lừa, đúng thực là lo lắng cuống cuồng, nhất thời không có cách gì, mắt bắt đầu đỏ hoe. Lúc này, chợt nghe phía xa có tiếng hô hoán ầm ĩ, đảo mắt nhìn ra, chỉ thấy góc đông nam lửa cháy ngút trời, khói mù lên cuộn cuộn. Cha con Lôi Hành Không tức thì biến sắc. Liễu Oanh Oanh biết chắc chắn là Chu Đại Thành và hai tên đồng bọn thấy mình vào đã lâu mà không trở ra, trong lòng sốt ruột, không nhẫn nại được nữa bèn phóng hỏa, định nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn. Chỉ vì lửa không chỉ cháy một nơi, lửa được hướng gió nên cháy càng mạnh. Cha con họ Lôi lộ vẻ lo lắng, nhưng việc hiện thời cũng vô cùng khẩn cấp, không thể bỏ đi được, thế là cứ bốn chôn giậm chân tại chỗ.

Vân Thù cũng biết nếu để lâu lửa lan rộng ra là không sao dập tắt được nữa, cười hỏi:

- Hai bên cùng thả người một lúc, được không?

Liễu Oanh Oanh cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu ưng thuận. Vân Thù thả lỏng song chưởng, Lương Tiêu đã tề đại cả người, lão đảo suýt ngã. Vân Thù nắm lấy cổ tay trái của gã, để giữ cho gã khỏi ngã, mỉm cười nói:

- Xin mời cô nương.

Liễu Oanh Oanh đành phải tiến lên, tay trái giữ Lương Tiêu, tay phải nắm Sở Vũ, Vân Thù thì chia một tay ra, nắm lấy cổ tay phải của Sở Vũ, rồi hô:

- Thả!

Hai người đồng thời buông tay, lấy con tin về.

Chỉ trong nháy mắt, Vân Thù đẩy Sở Vũ sang phải, cười ngất, khum tay trái thành chảo phóng vù ra. Liễu Oanh Oanh hoảng hốt co lại sau, Vân Thù vừa định đuổi theo thì đằng lưng có tiếng gió nổi lên, liền vội vã lật chưởng lại đỡ. Chưởng chạm quyền, kinh phong bạt ra tứ phía, Vân Thù định thần nhìn, người đó là Lôi Hành Không, gã kinh ngạc hỏi:

- Lôi bảo chủ, thế này là có gì...

Lôi Hành Không không đáp một lời, mặt mày sa sầm, lại đánh ra hai quyền. Vân Thù tức giận, đành xuất thủ chiết giải. Sở Cung nhân lúc hai người còn giằng co, chưa phân định rạch ròi, liền vung thanh kiếm gãy nhảy bổ vào Oanh Oanh.

Lôi Hành Không đời nào để Sở Cung thực hiện được âm mưu, bèn vung đôi quyền lên đâm vù vù, buộc Sở Cung rút lui. Chợt lại thấy Vân Thù vừa được rãnh tay liền phóng về phía Liễu Oanh Oanh, thì lại vội vàng nhảy bổ theo chặn. Vân Thù không làm sao được, đành trở chưởng chống đỡ.

Truyện "Côn Luân "

Sở Cung thầm nhủ hai tên này võ công đều cao hơn mình, cho dù đoạt được hộp sắt thì cũng khó mà thoát thân êm đẹp được, liền tung mình lên, tưởng chừng là bỏ nhào tới Liễu Oanh Oanh, nhưng đến nửa đường thì chém ra hai nhất kiếm sột sột, đâm Lôi Hành Không và Vân Thù. Hai người đều bị bắt ngờ, vừa đón đỡ vừa giậm dừ chửi rủa.

Liễu Oanh Oanh nhân cơ ba người đấu nhau liền dìu Lương Tiêu chạy trốn. Chợt nghe có tiếng quát lạnh lạnh, Sở Vũ và Lôi Chấn lao theo sau, nhất tề xuất kích. Liễu Oanh Oanh phải cầm cự với cả hai người nên luống cuống vô cùng, đấu được mấy hiệp thì Sở Vũ nhìn thấy một sơ hở. Bà ta cầm thù Oanh Oanh thấu xương, chỉ mong giết được nàng mới hả dạ, nên lập tức đâm trường kiếm ra thật nhanh, vừa đúng lúc này Vân Thù đang thi triển bộ pháp thoát ra khỏi vòng vây, thấy vậy thì hoảng hồn, tuốt kiếm ra khua trường kiếm của Sở Vũ đi. Lôi Chấn thấy gã dám trở kiếm ngăn vợ mình thì nổi giận, quay sang múa quyền đánh tới, thành thử hai vợ chồng lại hợp chiến Vân Thù. Liễu Oanh Oanh thừa cơ tung mình nhảy ra, chui vào trong ngõ.

Hai người chạy được một quãng, Lương Tiêu thở đều dần, cảm thấy toàn thân tề đại, bèn nói:

- Oanh Oanh! Để ta nghỉ một lát!

Oanh Oanh buông gã ra, Lương Tiêu vận khí vào đan điền, hít một hơi thật sâu, tập trung nội lực, nào ngờ vận khí mãi mà đan điền vẫn rỗng không. Lương Tiêu tưởng tại mình mệt quá mà ra, lại hít hơi vài lần nữa, vận không thấy đan điền có động tĩnh gì. Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu cứ dờ dẩn ngồi ngây ra, tức giận mắng:

- Mau lên, kéo không kịp chạy đâu!

Lương Tiêu do dự một thoáng rồi nói:

- Ta không điều khiển được nội lực nữa rồi!

Liễu Oanh Oanh cúi kinh nói:

- Tiểu sắc quý, lúc này là lúc nào mà ngươi còn có hứng lừa gạt người ta?

Lương Tiêu cũng phát cáu:

- Ta không lừa ai cả, ta... ta không còn nội lực nữa rồi!

Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của gã, không có vẻ gì là dối trá, cũng ngẩn người ra, chợt nghe sau lưng có tiếng áo bay phản phất, bèn ngoái cổ lại nhìn, thì thấy Vân Thù đang nhấc chân chạy ào tới như lộc cuốn, nàng vội giục Lương Tiêu:

- Thôi, lát nữa hãy nói!

Đoạn công gã lên lưng, quăng Độn Thiên trào lên móc vào một góc mái hiên, rồi tung mình nhảy lên.

Vân Thù giậm chân nhảy theo, cũng chạy phăm phăm trên các nóc nhà, đeo theo không rời. Lúc này Lôi Hành Không, Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn cũng đã ào ào chạy tới. Liễu Oanh Oanh đầu sao cũng là đàn bà con gái, chạy chưa đến một trăm bước là đã thở nặng nhọc, mồ hôi đầm đìa, Lương Tiêu thấy đối thủ đã sẵn tới, lo lắng, bèn giục:

- Oanh Oanh, cô chạy đi đi, cứu ta sau cũng được!

Oanh Oanh mắng:

- Bậy bạ...

Nàng thở gấp, chân chậm hẳn đi, mấy người kia đuổi tới mỗi lúc một gần.

Lương Tiêu nghe những lời ấy thì ứa nước mắt, thỉnh thoảng ra một ý, vội vã bảo:

- Oanh Oanh, nhảy xuống dưới đi!

Liễu Oanh Oanh đã cuống quýt lắm rồi, nghe vậy nhảy ào khỏi mái nhà. Lương Tiêu hạ giọng:

- Rẽ trái, ra hết lối thì rẽ phải.

Liễu Oanh Oanh không hỏi han gì, cứ thế mà chạy. Lôi Công bảo bố trí nhà cửa theo nguyên lý tương sinh của Bát quái, vốn dĩ dùng để hãm chân ngoại địch. Lương Tiêu tuy mất hết nội lực, nhưng kiến thức thì vẫn còn, lập tức tập trung tinh thần quan sát, liên tục lên tiếng chỉ hướng, Liễu Oanh Oanh chạy theo lời gã, lúc rẽ lúc vòng, mấy người trên mái nhà chỉ một thoáng đã bị bỏ lại đằng sau.

Liễu Oanh Oanh chạy được một lúc, Lương Tiêu bỗng bảo:

- Rẽ trái!

Liễu Oanh Oanh ngoặt sang bên trái, vừa vòng qua góc tường thì đứng sững lại, ngăn người ra vì kinh ngạc. Chỉ thấy trước mắt lửa cháy ngút trời, hơi nóng phả vào mặt nàng. Lương Tiêu tuy giỏi trận pháp, nhưng đâu ngờ đến trận hỏa hoạn này. Họ đưa mắt nhìn trong vòng hai mươi trượng xung quanh đều là tường bao, con đường phía trước đã bị lửa bít lối, không còn cách gì thoát được. Chợt có hai tiếng hú dài, Lương Tiêu ngoái lại nhìn, thì thấy Vân Thù và Lôi Hành Không từ mái nhà bay xuống, song song chạy tới. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh vừa chạy dồn dập một hồi, bây giờ thờ dốc, hai má đỏ bừng. Nàng ngược mắt nhìn quanh, trông thấy giữa nhà cửa và tường bao có một cột cờ rất lớn, cao tới mấy trượng, chót vót trên cao là một lá cờ hình vuông. Liễu Oanh Oanh sực nghĩ ra một cách, bèn thét Lương Tiêu:

- Ôm chặt vào!

Lương Tiêu làm theo lời, cảm thấy thân thể Oanh Oanh mềm ẩm như bông, mặc dù đang lúc nguy hiểm cũng không nén nổi đôi chút mơ màng, lại thấy Liễu Oanh Oanh vung tay, quăng Độn Thiên trào lên mái ngói. Nàng mượn lực bay lên, lại quăng tay, Độn Thiên trào đã mắc lên lá cờ. Liễu Oanh Oanh mừng rỡ, tóm lấy dây xích nhảy ào xuống.

Khinh công của Vân Thù cao hơn Lôi Hành Không nên chạy tới nơi trước, vung tay tóm lấy lưng Lương Tiêu, nhưng chỉ xé được nửa tấm áo của Lương Tiêu. Thấy Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu như gió cuốn xông ra khỏi biển lửa, rơi xuống bờ tường đối diện.

Liễu Oanh Oanh đáp xuống bờ tường, ngoái đầu nhìn lại, trông thấy Vân Thù và Lôi Hành không đang đứng cách mình một biển lửa, giữa mặt đứng trên mái ngói, trợn mắt xuôi tay, vẻ mặt ảo não. Liễu Oanh Oanh đắc ý phá lên cười, lửa hất lên đôi má của nàng, trông đỏ hồng điểm lệ lạ thường. Truyện "Côn Luân "

Chợt thấy Lôi Hành Không và Vân Thù trao đổi với nhau mấy câu rồi chuyển mình chạy đi. Liễu Oanh Oanh đoán hai người nhất định sẽ vòng qua đường khác đuổi tới, liền huyt vang một tiếng, từ trong rừng Yên Chi lập tức lao ra. Liễu Oanh Oanh công Lương Tiêu lên nhảy khỏi bờ tường, cố ý muốn trêu tức hai người, liền lấy Thuần Dương thiết hạp ra khỏi túi, cười gọi:

- Lôi bảo chủ, đa tạ đã kính biểu bảo hạp, chia tay ở đây thôi, không phải tiễn nữa.

Lôi Hành Không tức giận tím tái cả mặt mày, Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn cũng chạy tới, bốn người cãi cọ mãi không dứt. Vân Thù thì ngơ ngẩn nhìn hai người cười ngửa chạy đi, trái tim trống trơn, chẳng rõ là cảm giác gì. Đang lúc thất vọng, chợt thấy phía quan đạo có bụi đất bốc lên mù mịt, chừng mấy chục nhân mã phi tới, Vân Thù nhận ra là người của Thần Ứng Môn thì rất mừng rỡ, bèn gọi to lên rằng:

- Đại sư huynh, các huynh đến đúng lúc quá, chặn hai người kia lại!

Lúc ấy, một kỵ mã tách ra, vượt lên cả toán, đó là một lão già gầy gò nhỏ thó, trợn mắt nghiêng răng, hàm hàm nét mặt, Liễu Oanh Oanh nhận ra là Cửu Đầu Ngoan Bạch Tam Nguyên. Lương Tiêu thì nhận ra người đi đầu đáng diệu hiên ngang, chính là Cận Phi, môn chủ Thần Ứng môn

Cận Phi thấy Bạch Tam Nguyên một mình phi ngựa chạy lên, bèn cũng thúc ngựa đuổi theo, níu lấy Bạch Tam Nguyên bảo: Truyện "Côn Luân "

- Bạch huynh đừng vội.

Vân Thù lúc này đang nhảy xuống tường thành, bèn gọi to:

- Địch có thần câu, hãy lập trận để sẵn sàng đối phó.

Cận Phi gạt đầu, các kỵ mã sau lưng tản ra thành nửa vòng tròn, cùng khép vòng vây vào. Vân Thù gọi to:

- Đại sư huynh hãy giữ Chấn vị! Phương lão giữ Khâm vị, Lưu sư huynh giữ Tồn vị, Lang sư đệ giữ Đồng nhân vị...

Mọi người theo chỉ dẫn chiếm lấy các phương vị, tiến dần về phía Yên Chi mã. Liễu Oanh Oanh định thúc ngựa xông bừa ra, chợt nghe Lương Tiêu bảo:

- Oanh Oanh, đừng vội.

Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

- Ngươi cứ ngồi đây mà nói thôi à, bây giờ nên làm sao đây?

Lương Tiêu nói:

- Cô đưa dây cương đây.

Liễu Oanh Oanh được Lương Tiêu chỉ đường đã rất tín nhiệm vì cắt đuôi được truy binh vừa rồi, liền đưa dây cương cho hắn. Lương Tiêu giật dây cương, nói to:

- Bát Môn Thiên Quan Trận chỉ là tiểu xảo, có đáng kể gì?

Vân Thù nghe hắn gọi đúng tên trận pháp khảm gia của mình thì rất kinh ngạc, đúng lúc ấy, chỉ thấy Lương Tiêu dây cương giật về đằng sau, Yên Chi vụt lui lại sau năm trượng. Lương Tiêu hô lên, dây cương giật chéo, Yên Chi phi thật nhanh sang trái. Được ba trượng thì Lương Tiêu lại kéo cương thúc ngựa chạy sang phải bốn trượng. Tiến thoái chừng bốn năm lần như thế, Yên Chi vụt hí lên, xông vào Bát môn thiên quan trận, tiến mà như lùi, đi mà như chạy.

Trận pháp này biến hóa rất nhanh, nhìn đến hoa mắt, xoay vòng vòng từng lớp, không nhận ra hướng đông hay tây. Vân Thù càng nhìn càng kinh ngạc, chợt hiểu ra, thất thanh kêu:

- Trời ơi! Quy nguyên bộ!

Thì ra Lương Tiêu gặp nguy hiểm, tự nhiên lại nghĩ ra một điều chưa ai nghĩ tới bao giờ, đó là cưỡi con ngựa quý thông linh nhất đời, đi theo bộ pháp cao thâm khó lường Cửu cửu quy nguyên bộ. Thế là Yên Chi mã cất vó chạy như gió, phi tới phi lui, chỉ mấy lần khứ hồi là đã cắt xé tan tành trận pháp Bát môn thiên quan trận. Đột ngột, Yên Chi mã hí lên vang dội, mở đường máu chạy ào ra như một cơn gió, dù là Vân Thù gào đến vỡ cả cổ họng nhưng cũng không ngăn cản được.

Cận Phi thấy vậy thì hét:

- Giữ vững trận thế, lấy cung tiễn đối phó!

Mọi người rào rào rút cung tên ám khí ra, Lương Tiêu cười nhạt:

- Cứ thoái mái đi! – rồi giật dây cương. Yên Chi thoăn thoắt xông pha, lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lui, tuy không đi thẳng đường chính, nhưng những mũi tên và ám khí không trúng một phát nào. Chỉ một lát sau, cả đám đã bị bỏ lại đằng sau càng lúc càng xa, chỉ biết hò la mắng chửi, ngoài ra không còn cách nào.

Liễu Oanh Oanh lần này đột phá vòng vây, cảm thấy lơ mơ như trong cơn mộng. Mãi cho đến khi Yên Chi chạy được mười mấy dặm, nàng mới lấy lại được sự tỉnh táo, trở tay đâm Lương Tiêu một cái, vui vẻ nói:

- Tiểu sắc quỷ, ngươi thật là giỏi!

Cú đâm rất nhẹ, vậy mà Lương Tiêu trúng quyền thì ngã bật về đằng sau, roi thỉnh xuống đất. Liễu Oanh Oanh hoang mang, nhảy xuống vực gã dậy, thấy đầu Lương Tiêu sứt một miếng to, máu chảy đầm đề, mặt đỏ bừng, người mềm lã, không sao đứng dậy được. Liễu Oanh Oanh hối hận, nói nhỏ:

- Ta xin lỗi!

Lương Tiêu cười khỏ:

- Không phải tại cô đâu, lúc này ta phải cố sức quá nên mới thế.

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Rốt cục là người khó chịu ở chỗ nào?

Lương Tiêu ủ ê:

- Không phải là khó chịu chỗ nào, mà là toàn thân cứ nóng ran, không vận kinh được.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Không đau không ngứa thì chắc là không có gì đáng ngại lắm, ngủ một giấc là ổn thôi.

Lương Tiêu tự nhủ, e rằng chẳng đơn giản như thế đâu, nhưng không muốn để Oanh Oanh lo lắng, bèn gật đầu. Liễu Oanh Oanh băng bó vết thương cho Lương Tiêu xong, thì đỡ gãi lên ngựa. Lại nhìn con đường vừa đi qua, vụt có một ý tưởng, giục ngựa đi giật lùi lại một đoạn, để lại một chuỗi dấu chân ngựa to tướng, nhác trông thì tưởng đối hướng đi xuôi lại. Truyện "Côn Luân "

Liễu Oanh Oanh cười:

- Người xem, bọn ngu ngốc ấy mà đuổi đến đây, thấy dấu chân ngựa nhất định sẽ lú lẫn, đuổi theo hướng ngược lại.

Lương Tiêu không nói năng gì, cúi xuống nhìn, rồi nhắm mắt muốn ngủ. Liễu Oanh Oanh sợ ngủ lâu không tỉnh, nên cúi gãi thật mạnh. Lương Tiêu bị đau, mở mắt nói:

- Oanh Oanh, ta buồn ngủ lắm!

Liễu Oanh Oanh không cảm được nước mắt, chỉ sợ Lương Tiêu trông thấy lại lo, nằng bèn nói át đi:

- Đang cười ngựa tại sao lại ngủ? Muốn ngủ thì đi đến chỗ nghỉ hãy ngủ.

Lương Tiêu gật đầu, cố gắng dướn mắt lên. Liễu Oanh Oanh cười ngựa đi được một lúc, vừa đi đứng chiều vừa đi giật lùi, cố ý bày đánh lạc hướng. Đi như thế một lúc lâu, đưa mắt nhìn ra xa, thấy đằng trước trên sườn núi có một ngôi nhà, bèn thúc ngựa lại gần. Liễu Oanh Oanh dìu Lương Tiêu vào trong, thấy khắp nơi phủ một lớp bụi dày.

Liễu Oanh Oanh đưa Lương Tiêu đến giường. Mặt Lương Tiêu vẫn đỏ ửng, kêu lên

- Khát quá! Nước, có nước không?

Liễu Oanh Oanh tháo túi rượu xuống, Lương Tiêu tu một hơi cạn sạch, vẫn than không đủ. Liễu Oanh Oanh ra cửa ngó nghiêng tứ phía, chỉ thấy sau nhà có một cái giếng, thì mừng rỡ chạy lại, nhưng thấy đáy giếng toàn là bùn. Liễu Oanh Oanh nhớ lại trên đường đến đây có một dòng suối nhỏ, bèn đứng dậy đi vào nhà, thấy Lương Tiêu đã ngủ thiếp đi. Liễu Oanh Oanh đưa tay vào mũi hần, thấy vẫn thờ đều, lại vuốt ve mặt gãi, thấy nóng bừng, tức thì rơm nước mắt, nghĩ ngợi: “Đề hần ngủ, suối cũng gần đây thôi, ta đi lấy nước rồi về.”

Nàng nhẹ nhàng đi ra cửa, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy trời trải ra xanh biếc, trong lòng cũng thấy dễ chịu hơn, nằng tự nhủ: “Ngoài chết ra không có việc gì là lớn nữa. Nếu quả thực hần trở thành phế nhân, đời này ta sẽ chăm sóc cho hần.” Nàng nghĩ tới đây, cảm thấy trên đời không có việc gì khó giải quyết nữa, bèn quay mình nhảy lên lưng ngựa, lao vút đi xa như một làn khói.

Nguyên lai Lương Tiêu bị Vân Thủ đẩy nội công vào người, toát mồ hôi, dần dần cảm thấy cổ họng nóng như có lửa cháy, tuy hôn mê nhưng vẫn nhớ ra là cần nước, mơ hồ một hồi, cố gắng lắm mới mở được mắt, thì thấy trong phòng vắng ngắt, bất giác kinh ngạc, gọi Oanh Oanh mấy tiếng mà không ai đáp lời. Lương Tiêu hoảng hốt, cố ngồi dậy, cảm thấy miệng khô đắng, đoán thầm “Nhất định là cô ấy đi tìm nước rồi.” Trong lúc chờ đợi hần nhắm mắt lại vận công, chẳng bao lâu, cảm thấy đôi chút nội lực đã dần dần chảy về đan điền, lập tức thở nạt một hồi, nhưng luồng chân khí yếu ớt đó hồi lâu sau cũng không động dậy gì nữa cả.

Lương Tiêu đang cảm thấy đau lòng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động thì mừng rỡ, lễ bước đẩy cửa ra đón, loáng thoáng nhìn thấy Liễu Oanh Oanh đứng xoay lưng về phía mình, tai áp vào giấy dán cửa, tựa hồ đang lắng nghe điều gì, Lương Tiêu liền tiến đến vỗ vai cô ta, hét lên:

- Nghe trộm cái gì?

Liễu Oanh Oanh cả kinh quay đầu lại. Lương Tiêu trông rõ mặt cô ta thì cũng kinh ngạc, người con gái này không phải là Liễu Oanh Oanh, mà là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ, mình mặc bộ áo màu xanh lá giống của Oanh Oanh, nhưng khuôn mặt hoàn toàn khác, mặt tròn xoe, cũng thanh tú, nhìn Lương Tiêu trừng trừng, về mặt kinh hãi.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cô là ai?

Rồi sức hiểu ra nguy hiểm, vội vàng sử chiêu Giả Nghị Phán Bì trong Thánh Văn Cảnh, điểm vào huyệt kỳ môn của thiếu nữ, nhưng sức yếu, xuất thủ quá chậm, ấn nhầm vào bộ ngực của cô ta. Thiếu nữ mặt tròn kêu lên “ô chà” rồi giật lui mấy bước liền, mặt bừng đỏ, quát chưởng phải vào ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu sử chiêu Diện Ích Tam Mao, định giải khai chưởng thế của thiếu nữ, chiêu này vốn dĩ rất cao minh, nhưng gã quên mất rằng mình đã mất hết nội lực, nên không những không giải khai được bàn tay trắng trẻo của thiếu nữ, ngược lại còn bị thân hình thon thả của cô ta lao vào, tống một chưởng lên ngực. Thiếu nữ vừa ra tay đã đánh trúng thì kinh ngạc hơn cả vui mừng, ngẩn ra một chút thì chân tay rối loạn cả lên, ấn vào huyệt Đan trung của Lương Tiêu, Lương Tiêu thậm chí không kịp kêu một tiếng, người rũ oặt xuống.

Thiếu nữ mặt tròn lại ngẩn ra, lăm bằm:

- Kì quái!

Rồi vội vàng cõng Lương Tiêu lên đi vào rừng, trong rừng có một con ngựa màu đen. Lương Tiêu vừa tức vừa hoảng hốt, liền ngắt lịm đi.

Một lát sau, hần mới lơ mơ tỉnh lại, cảm thấy nôn nao, bèn mở mắt nhìn, thấy mình đang bị vắt ngang trên lưng ngựa, không nhìn được nôn thốc nôn tháo. Thiếu nữ mặt tròn nghe tiếng nôn ọe thì cúi xuống nhìn, kinh hãi kêu lên:

- Ôi chà, xin lỗi!

Rồi dừng ngựa lại, đỡ Lương Tiêu ngồi lên cho ngay ngắn, định ôm lấy hần cho hần khỏi ngã nhưng ngưng quá, đành thôi, an ủi rằng:

- Không sao đâu, một lúc nữa sẽ đến Thố Nhĩ cương thôi.

Lương Tiêu tức uất người, mắng rằng:

- Thố cái mẹ nguoi ấy!

Thiếu nữ mặt tròn ngẩn người kinh ngạc:

- Nguoi quen mẹ ta hả? Ta chưa gặp bà ấy bao giờ cả.

Lương Tiêu ngó ra, nghĩ bụng: «Nha đầu này giả ngốc với ta, hay là không có mẹ thật?» Gã lại mắng:

- Nguoi không có mẹ, lẽ nào là do cha sinh ra ư?

Thiếu nữ lại ngẩn người nói:

- Ta cũng không có cha. Các vị thư thư nói, ta nứt ra từ một khe đá, vì vậy đầu óc là một tảng đá, vừa ngu vừa điên.

Lương Tiêu bơ vơ từ nhỏ, nghe nói thiếu nữ này không cha không mẹ thì rất đồng cảm, bèn bảo:

- Tiểu nha đầu, nguoi thả ta ra, chúng ta hóa giải chuyện lúc trước.

Thiếu nữ mặt tròn lắc đầu:

- Không được đâu, A Lăng tỷ sai ta đi truy tìm nguoi và Liễu cô nương, nói có cơ hội là bắt các nguoi. Ôi, ta cũng không muốn bắt nguoi đâu, nhưng việc do chủ nhân giao nên không thể trốn tránh.

Lương Tiêu tức giận:

- Nha đầu kia, nguoi có giỏi thì thả ta ra, chúng ta đấu một trận đường hoàng.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được, ta xưa nay không dám đánh nhau với ai bao giờ cả. Chủ nhân lại thường dạy: vật gì mình lấy được thì nhất thiết phải giữ cho chặt, nếu không sơ suất một chút thì sẽ biến mất.

Lương Tiêu không lừa được cô gái, tức giận mắng:

- Đánh rắm!

Thiếu nữ đỏ mặt hỏi:

- Nguoi... nguoi muốn đánh rắm à? Nguoi cứ tùy tiện đánh, ta... ta bị mũi lại là được.

Lương Tiêu tức quá:

- Ta nói chủ nhân nguoi thôi như đánh rắm ấy!

Thiếu nữ tái mặt:

- Nguoi mắng chửi ta thì không sao, đừng mắng chủ ta, không ổn đâu.

Lương Tiêu hỏi:

- Có cái gì ghê gớm hả? Ta cứ mắng đấy!

Thiếu nữ sầm mặt lại, nhú mày chống má một lúc lâu, chợt thò tay điểm lên huyệt Thiên đột của Lương Tiêu. Lương Tiêu đang chửi bới thì bị im. Thiếu nữ nói:

- Ta đã nghĩ rồi, nguoi không nói năng gì thì hơn, tránh để chủ nhân nghe thấy thì sẽ gây hại cho nguoi.

Thiếu nữ thúc ngựa chạy một quãng thì tới một gò núi, trên sườn núi có hai hòn đá khổng lồ, dài mỏng, trông như đôi tai thỏ. Thiếu nữ mặt tròn nhìn lên, thấy trên gò không có một ai thì cầu nhàu:

- A Lăng thư thư bảo ta đợi ở đây, tại sao chính tỳ ấy lại không đến?

Cô ta xuống ngựa, ôm Lương Tiêu đi lên gò, ngồi dưới chân khối đá tai thỏ bên trái, lấy ra một bầu nước choi Lương Tiêu:

- Nguoi muốn uống không? Muốn thì chớp mắt đi.

Lương Tiêu từ sớm đã khát khô cả cổ, bèn chớp chớp mắt. Thiếu nữ nâng cầm gĩa lên cho uống nửa bì, rồi tự mình cũng uống, ai ngờ mới uống một hớp chợt nhớ ra Lương Tiêu vừa uống xong, thì gương mặt nhăn nhó, gương mặt tròn xoe đỏ bừng.

Thiếu nữ uống nước xong, chẳng có việc gì làm, lại không thể trò chuyện với Lương Tiêu, đành cúi đầu nghịch tà áo. Lương Tiêu cũng nhân lúc đó chớp mắt xung khai huyệt đạo, nhưng nội tức ở đan điền rất mơ hồ. Lương Tiêu thử liên mấy lần, đều tốn công vô ích, rất là buồn bực.

Một lát sau, chợt nghe dưới gò có tiếng cười khanh khách. Lương Tiêu mở mắt, trông thấy một cô gái đẹp đi lên, cô ta mặc áo xanh lá, thon thả yếu điệu, tuy không đẹp bằng Liễu Oanh Oanh, nhưng có phần hấp dẫn hơn. Lương Tiêu không nhận được, phải ngấm nằng, chợt nghe thiếu nữ mặt tròn reo lên:

- A Lăng tỳ đến rồi!

A Lăng lên tới gò, nhìn Lương Tiêu ngạc nhiên rồi cười chào:

- A Tuyết đến sớm thế!

Thiếu nữ mặt tròn gật đầu:

- Em nghe lời tỳ, gắng sức đi bắt Liễu Oanh Oanh. Đuổi mãi, đuổi mãi... tuy rằng không bắt được ả, nhưng lại bắt được tên đồng bọn này.

A Lăng nhìn sang Lương Tiêu, tỏ vẻ:

- Em lập được công lớn rồi, chủ nhân mà biết thì nhất định sẽ trọng thưởng.

A Tuyết xấu hổ nói:

- Thương hay không không quan trọng. Chỉ cần chủ nhân không bực, không mắng là A Tuyết em phải tạ ơn Trời Phật rồi!

A Lăng ngồi xuống một tảng đá, cười nói:

- Em lập được công lao, chủ nhân thương em còn không hết, có lẽ nào bực bội? Ôi, em lần đầu xuất trận đã lập được thành tích xuất sắc thế này, công lao của ta và A Băng đều bị lu mờ rồi!

A Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Thế ạ? Em đã lập được công lớn lắm ư?

A Lăng mắt kè lên ghen tị, nhưng vẫn nói bình tĩnh:

- Đúng đấy! Ta nghe chủ nhân nói, tiểu tử này là tình nhân của Liễu Oanh Oanh. Con nha đầu ấy yêu hấn lắm. Bắt được hấn thì chủ nhân ra điều kiện gì, ả ta cũng phải chấp thuận, tuyệt đối không dám phản kháng. Nhưng Liễu Oanh Oanh gian ngoan xảo quyết lắm, đến chủ nhân còn phải e ngại ả vài phần, thật không ngờ một kẻ ngốc như e lại may mắn thế!

A Tuyết cúi đầu:

- Đều nhờ tỷ cả! Nếu tỷ không bắt em đuổi theo thì em cũng không tài nào tóm được hắn ta đâu.

A Lăng gượng cười:

- Em hiểu thế là tốt, nhưng đừng kể với chủ nhân điều ấy nhé.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Tại sao ạ? Chủ nhân biết thì sẽ trọng thưởng cho cả tỷ nữa.

A Lăng mặt xám đi:

- Ngốc nha đầu, bảo người đừng kể thì đừng kể, hỏi nhiều ta cất lời bây giờ!

A Tuyết không ngờ cô ta đột nhiên nổi giận như vậy, sợ run người, cúi đầu nín lặng.

A Lăng mắng xong thì mặt mày đỏ bừng, ngực hỗn hển, nhưng cô ta lại cười ngay:

- Xin lỗi A Tuyết, chị đang buồn bực nên mới nổi nóng như vậy, em đừng để bụng nhé!

A Tuyết gật đầu:

- Em tính ngu ngốc, chị có mắng cũng phải!

A Lăng cười khanh khách:

- Đúng là A Tuyết rất ngoan mà. Em có hiểu vì sao chị giận không?

A Tuyết lắc đầu.

A Lăng cười khô:

- Là vì em lập được đại công, ta thì chẳng làm được gì hết. Ta buồn lắm.

A Tuyết không hiểu ngầm ý của A Lăng, vội nói:

- tỷ đừng buồn, nếu sau này còn cơ hội lập công, em nhất định sẽ nhường cho tỷ, để tỷ lập được công to.

A Lăng thấy cô ta không hiểu ý thì tức lắm, nhưng lại cười ngay:

- Chị em chúng ta đã lâu rồi không luyện chương pháp. Nhân hôm nay rảnh tập luyện một chút vậy.

Nói xong cô ta đứng dậy. A Tuyết không dám làm trái cũng đứng lên:

- Xin thưa chị giáo!

A Lăng tùm tùm gật đầu, đứng theo thế, A Tuyết cũng đứng theo tư thế tương tự, đứng đối diện với cô ta. Lương Tiêu nhìn tư thế mà kinh ngạc quá đỗi, đó chính là chiêu thức Phiêu tuyết thần chương. Khi luyện công, Oanh Oanh đã từng biểu diễn lộ chương pháp này cho hắn xem, do vậy hắn nhận ra ngay.

A Lăng bật cười khanh khách:

- Tỷ bắt đầu trước nhé!

Nói rồi bay lên, vỗ song chương ra. Lương Tiêu nhận ra là Thiên Tuyết Cái Đình của Phiêu tuyết thần chương, trong lòng càng thêm kinh ngạc, bèn tập trung tinh thần chăm chú theo dõi. A Tuyết thì sử chiêu Băng Đông Tam Xích, chương hai bên chạm nhau, gió lạnh nổi lên. Lương Tiêu nghĩ bụng: “Đánh cũng được lắm, nhưng vẫn kém Oanh Oanh.”

A Lăng cười hi hi:

- Chương pháp của Tuyết muội khá lên nhiều rồi đó! Thảo nào lập được đại công, khiến người ta ngưỡng mộ.

Cô ta vừa nói vừa sử chiêu Tuyết hoa lục xuất, vỗ liền sáu chương theo đúng vị trí sáu cánh của hoa tuyết. A Tuyết vội vàng dùng chiêu Thu sương tứ tán, gắng gượng chiết giải.

Phiêu tuyết thần chương vốn là lộ chương pháp do sư tổ khai sáng phái Đại Tuyết Sơn nhìn cảnh gió tuyết mà sáng tạo ra, vì vậy nó nhẹ nhàng bay bổng

như gió tuyết, A Lăng, A Tuyết còn trẻ, lại xinh đẹp, nên trận tỷ thí diễn ra rất đẹp mắt. Lúc đầu A Tuyết còn luống cuống chân tay, nhưng càng đánh càng tập trung, không còn nghĩ đến một điều gì khác, chiêu thức rất ổn định. A Lăng tuy ra chiêu rất nhanh, nhưng nội lực thì hơi đuối, đấu càng lâu thì càng đuối sức. Lại thêm vài chiêu nữa, A Tuyết thành linh ra chiêu Thụy tuyết triệu phong quạt trúng chưởng vào vai A Lăng. A Lăng cảm thấy vai tê dại, lập tức lướt lại sau mấy bước, quát:

- Ngốc nha đầu kia, ngươi dám đánh ta ư?

A Tuyết thấy A Lăng nhìn mình với vẻ tàn độc rồi chồm tới, mặt lạnh lùng thì rất khiếp đảm, chiêu thức bỗng chậm đi, tức thì bị A Lăng trúng một chiêu Lục nguyệt phi tuyết vào vai. A Tuyết lùi ra sau ba bước, vai đau trào nước mắt. A Lăng thấy ra chiêu trúng đòn mà chưa đánh ngã được A Tuyết thì hơi ngạc nhiên, bèn chạy vòng ra sau, đánh một chưởng nữa vào lưng cô ta. A Tuyết ngã dúi về phía trước, kêu lên Truyen "Côn Luân "

- Tỷ tỷ, A Tuyết đau lắm rồi!

A Lăng ra chiêu này nữa vẫn chưa đánh ngã được A Tuyết thì càng kinh ngạc. Thì ra A Lăng rất thông minh nhưng tính tình lười nhác, gặp phải bài luyện khó thì thường trốn tránh. A Tuyết tuy chậm chạp nhưng chăm chỉ nên nội lực rất vững. A Lăng ngày thường vẫn tưởng mình giỏi hơn A Tuyết, hôm nay lại thất thế thì vừa tức vừa xấu hổ. Cô ta vốn định xuất chưởng đánh chết A Tuyết, cướp lấy công lao, nào ngờ nội công của nha đầu này mạnh đến thế, không đánh ngã được, cô ta suy nghĩ thật nhanh rồi cười khanh khách:

- A Tuyết, còn muốn tỉ thí nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tâm như tử hoi

A Tuyết chạm vào vết thương, trong mắt rung rung lệ, run run lắc đầu. Lương Tiêu đã rõ ràng, thâm nguyên rủa nói:

- Nha đầu vô dụng, rõ ràng đánh thắng được ả, sao lại cúi đầu chịu thua. Đổi lại là ta thì đã đánh lại mấy chưởng cho ả nát như ra rồi.

Lại thấy A Lăng ra vẻ tươi cười nói:

- Tốt thôi, tốt thôi. Nhưng tỉ tỉ ta trong lòng không vui, nếu không tìm người nào đánh tiếp vài chưởng, không thể tan hết bực bội. Ài, muội không muốn so chưởng pháp, vậy cho tỉ chút lợi ích để trong lòng ta vui vẻ.

A Tuyết gạt nước mắt nói :

- "Tỉ tỉ muốn lợi ích gì, miễn là việc muội có thể làm, muội sẽ hoàn toàn đáp ứng tỉ.

A Lăng vui sướng hân hoan, chỉ vào Lương Tiêu cười nói:

- Những thứ khác ta không thiếu, ngươi đem hân chia cho ta một nửa là được rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của A Tuyết chuyển thành trắng nhợt, vội xua tay nói:

- Không được không được. Hân là một người sống, nếu phân thành hai nửa, chẳng phải sẽ chết sao.

A Lăng cười nhạo nói:

- Nha đầu ngốc, ta muốn lấy người chết để làm gì chứ? Ài, nói rõ ràng một chút, Ta muốn ngươi đem công lao bắt được hân, chia cho ta một nửa, bây giờ phải nói với chủ nhân rằng: là chúng ta hai người cùng bắt hân.

Chỉ vì A Tuyết không giỏi mồm mép, nàng ta không thể giấu giếm được, cuối cùng sẽ lại nói ra. A Tuyết hiểu rõ ràng vấn đề này, ngạc nhiên nói:

- Cái này.. cái này không phải là lừa dối chủ nhân?

A Lăng khuôn mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vấn đề này trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, ngươi không nói với chủ nhân, bà ta làm sao biết được?

A Tuyết thấy cô ta trong mắt lấp lánh hàn quang áp bức, trong lòng hoảng loạn, buộc phải nói:

- Muội nghe theo tí ti là xong.

A Lăng vô cùng mừng rỡ, đi đến nắm lấy tay nàng ta, thân mật nói:

- A Tuyết, người đúng thật là hảo muội tử của ta!

Chuyển mắt sang ngó Lương Tiêu, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói,

- Ta đã quên mất, người đã nghe hết, phải cắt lưỡi của người, để người từ nay trở về sau không thể nói được nữa.

Cổ tay nhấc lên, rút ra một thanh chủy thủ, vội hướng về phía Lương Tiêu. A Tuyết vô cùng sùng sốt, kéo cô ta lại nói:

- Tí ti, đừng...

A Lăng nhìn lướt qua nàng ta, cười hi hi nói:

- Sao nào, có thể nào người thấy hấn ta thiên sinh anh tuấn?

A Tuyết mặt đỏ bừng, trong lúc lo lắng thì ý tưởng chợt thoáng qua trong đầu, buột miệng:

- Hấn.. hấn là kẻ câm, không thể nói gì!

A Lăng một phen ngạc nhiên, sau đó nghĩ lại mình đến đây cũng được một khoảng thời gian khá dài, cũng không nghe thấy Lương Tiêu nói một câu nào, sợ là đương nhiên là bị câm.

A Tuyết thấy A Lăng sắc mặt có vẻ nghi hoặc không chắc chắn, bất giác trái tim nhảy nhót điên cuồng, gần như muốn phá vỡ lồng ngực. Tự bản thân sốt ruột, đột nhiên nghe A Lăng cười nhẹ một tiếng, nói ra:

- Tại sao Liễu Oanh Oanh đó lại có mắt như mù, không ngờ lại đi yêu thích một kẻ câm.

Trên mặt lộ ra vẻ khinh bỉ, cất trủy thủ vào. A Tuyết thở phào một hơi, nhìn sang Lương Tiêu, nhưng khi nàng ta bốn mắt nhìn nhau, trên mặt lại nóng bừng, giống như được che bởi một tấm vải đỏ thắm.

A Lăng đạt được sở nguyện, tâm tình rất vui, cười díp mắt ngồi xuống, đôi mắt đẹp rực rỡ những đốm sáng, nhìn khắp trên người của Lương Tiêu đánh giá một lượt, đột nhiên cau mày nhăn nhó, lạnh lùng khịt mũi nói:

- A Băng con ** lẳng lơ đó đi nơi đâu trộm cắp đàn ông, tại sao đến giờ vẫn chưa trở lại?

A Tuyết hoảng sợ, vội nói:

- Lăng tí tí, sao tí lại lăng mạ Băng tí tí?

A Lăng trừng mắt nhìn nàng, gất lên nói:

- Người thì biết cái gì? Từ nha đầu ngốc nghếch!

A Tuyết bị cô ta vừa quát vừa mắng, nhất thời không biết nói năng gì, chỉ cúi đầu mân mê góc áo. A Lăng đợi thêm một lúc, bực bội tăng lên, đứng dậy đi đi lại lại từng bước một, lớn tiếng thóa mạ A Băng, ngôn ngữ ác độc, cứ như là với cô ta có oán cừu sâu đậm. Qua một lúc không lâu sau đó, đột nhiên từ xa trên bầu trời có một chấm đen nhỏ, đang bay tới gần đây, hóa ra là một con chim bồ câu đưa thư. A Lăng thần sắc biến chuyển, cao giọng huýt sáo, con chim bồ câu đưa thư đó vỗ đôi cánh ướt đầm hạ xuống lòng bàn tay của cô ta, A Lăng cời ống tre buộc ở trên chân của chim bồ câu, lấy ra một mẫu giấy nhỏ, đảo mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói:

- Là thư của con ** lẳng lơ đấy.

Quay mặt đối diện A Tuyết nói:

- A Băng nói tình hình có chút thay đổi, chúng ta sẽ đến Ngũ Long Lĩnh. Hừm, chỉ biết sai người ta luôn miệng, bản thân con ** lẳng lơ đấy có gì ghê gớm chứ? Truyện "Côn Luân "

Lại lầu bầu một lúc, hướng đến chỗ buộc ngựa ở phía trước.

A Tuyết kéo Lương Tiêu lên, giúp hấn lên ngựa. Ba người cưỡi ngựa chạy một đoạn, đột nhiên lại gặp một toán người đi ngược lại, đi đầu là một hoa phục công tử, cưỡi một con lừa nhỏ, ánh mắt hiện lên vẻ khinh bạc, nhìn thấy A Lăng, A Tuyết, ánh mắt sáng lên một chút.

A Lăng đôi mắt xinh đẹp xoay chuyển, khúc khích cười duyên dáng, đột nhiên cao giọng hát lên:

“Xuân nhật du, hanh hoa xuy mẫn.

Mạch thượng thủy gia thiếu niên túc phong lưu?

Thiếp nghĩ tương thân giá đữ nhất sanh hưu.

Túng bị vô tình khí, bất năng tư”*

Dịch nghĩa(Akira Shiina):

Ngày xuân ngao du, hoa mơ nở đầy

Chàng thiếu niên Phong Lưu nhà ai đang bước trên đường?

Thiếp ước sao thân này một đời trao chàng

Cả thẹn thùng cũng vô tình quên mất.

Tạm Dịch thơ:

Ngày xuân dạo chơi, hoa mơ nở đầy

Chàng thiếu niên Phong Lưu nhà ai đi qua?

Thiếp ước ao thân này suốt kiếp bên chàng

Cả thẹn thùng cũng vô tình quên mất.

Giọng hát của cô ta ngọt ngào, vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với vị công tử đó. Cô ta hồ mị trời sinh, chỉ chớp mắt nhìn như là có tình ý, khiến cho hoa phục công tử đó xương cốt mềm nhũn, lại nghe phải bài hát có giai điệu đậm mị đó, người cứ nhẹ bổng đi.

Hai đội nhân mã đối diện gặp nhau, A Lăng khoe miệng nở một nụ cười mềm mại. Không quen thói vênh vang như trước đây, vừa nghe tiếng chân, vị công tử con nhà giàu cười lừa vượt lên trước, mỉm cười hi hi trước A Lăng ôm quyền nói:

- Nghe cô nương hát một khúc, giống như tiên nhạc, xin thỉnh giáo phương danh của cô nương

A Lăng cười nói:

- Ngươi chỉ hỏi ta thôi ư?

Công tử đó nhìn A Tuyết, thần sắc thay đổi, ha ha cười nói:

Truyện "Côn Luân "

-Đương nhiên là thỉnh giáo nhị vị cô nương.

A Tuyết bị hán nhân cầu quý quyết nhìn qua, lập tức khuôn mặt đỏ hồng lên, quay đầu tránh.

A Lăng cười nói:

-Muội tử của ta xấu hổ, công tử chàng qua đây, ta sẽ bí mật bảo cho chàng tên của ta.

Hoa phục công tử đó tràn ngập thiện ý, vội vã xuống lừa, A Lăng cũng xuống ngựa, miệng anh đảo tiến lại gần sát bên tai hán, hoa phục công tử ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, tâm thần rung động, quên mất bản thân mình, đưa tay ra nắm lấy tay của A Lăng kéo lại. A Lăng cũng không né tránh, vẻ mặt tươi cười không đổi, giống như là thèm muốn, đột nhiên tay phải nặng nề nâng lên, hai ngón tay âm thầm xia vào mắt của hoa phục công tử, hoa phục công tử đó đột nhiên gặp phải đòn tấn công rất mạnh, mở miệng hô lên, lập tức bị A Lăng bịt miệng lại, hán muốn khóc cũng không được, ngạt thở rên lên một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh

Lương Tiêu đột nhiên chứng kiến thảm sự này, ngạc nhiên tới trợn mắt há miệng. A Tuyết cũng sắc mặt trắng bệch, môi son run run. A Lăng tựa như lại vừa làm một việc rất bình thường, khúc khích cười duyên dáng, lấy tay lau ngón tay dính máu, nắm hai tai của công tử đó gọi tỉnh lại. Công tử đó nằm dưới đất, trên mặt đầy máu, thảm thiết rên rỉ không ngừng. A Lăng há hê cười nói:

-Ngươi hỏi ta tên gọi là gì? Bỏn cô nương nói cho ngươi biết, ta họ Liễu, tên gọi Liễu Oanh Oanh, Liễu trong dương liễu, Oanh trong hoàng oanh.

Lương Tiêu trong đầu chấn động, đột nhiên đã hiểu.

Công tử đó kêu thảm nói:

-Tiện nhân, ta...ta sẽ báo quan... sẽ xé xác ngươi ra hàng vạn mảnh..

A Lăng cười nói:

- Tốt thôi, cầu gì hồng đấy. – quay sang A Tuyết vẫy tay nói. - Đi thôi!

A Tuyết nhìn lại người một mắt trên đất, sắc mặt có vẻ không chịu được, buồn buồn thở ra một tiếng, quay đầu thúc ngựa, đi theo phía sau A Lăng.

Hai người lại lên đường đi tiếp, đến trước một ngọn núi khá cao, thế núi phân làm năm phần, uốn cong như long xà, Lương Tiêu thầm nói: “Đây có lẽ là Ngũ Long Lĩnh chăng?” Nhớ đến Liễu Oanh Oanh, trong lòng đau đớn: “Nàng ta không gặp lại ta, không biết là có buồn không?” Tự nhớ tự thương, bất giác nước mắt che mờ đầy mắt, đột nhiên nghe bên cạnh bãi cỏ một tiếng gọi vang ra, âm thanh phát ra từ một cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hai hàng mi như bao phủ một làn sương, mười phần lãnh lẽo cô độc. A Tuyết chưa kịp nói, A Lăng đã nhảy xuống ngựa, thân mặt cười nói: Truyện "Côn Luân "

- A Băng ti ti, đã lâu không gặp, tưởng là ta đã chết sao.

Rồi cầm tay trái nữ tử lay lay. Lương Tiêu đã nghe cô ta chửi mắng A Băng, ai ngờ lại gặp mặt ở đây lại tỏ ra thân mật, không thể thâm ngạc nhiên.” Nữ nhân này thật là biết giả vờ, trở mặt còn nhanh hơn lật sách”.

A Băng rũ tay của cô ta đi, lạnh lùng nói:

- Xuống ngựa đi, theo ta vào trong kia.” Nhìn thấy Lương Tiêu, cau mày nói:

- Hắn ta là ai?” A Lăng cười nói: “Hắn là tình nhân của Liễu Oanh Oanh, đã bị A Tuyết bắt được.”

Vòng chân mày cong của A Băng khẽ nhướng lên, nhạt nhẽo không nói tiếng nào, đi vào trong rừng.

Ba người bỏ ngựa, theo A Băng đi vào, đến dưới một gốc cây. A Băng ngồi xuống, nhìn vào Lương Tiêu, tựa như tâm thần đang ở nơi xa nào đấy. A Lăng cười nói:

- Băng ti ti, cuối cùng thì có chuyện lớn gì mà phải ra ngoài?

A Băng thở dài một tiếng, nói:

- Ta tìm thấy Liễu Oanh Oanh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Lương Tiêu đặc biệt quan tâm, chỉ là không thể nói thành tiếng, chỉ có thể chăm chú lắng nghe.

A Lăng chen lên mềm mại cười, nói rằng:

- Cung hi A Băng ti ti, đã lập được đại công.

A Băng nói:

- Lập công vẫn sớm, ta tuy tìm được Liễu Oanh Oanh, nhưng không dám động chạm đến cô ta, do đó mới tìm trợ thủ.

A Lăng ồ lên một tiếng, nói:

Tiện nhân họ Liễu đó thật là có khả năng à.

A Băng lắc đầu nói:

- Cô ta thì chả đáng gì, Vân Thù đó kè kè đi theo cô ta, thực sự là cao thủ. Sợ là chủ nhân đích thân đến, cũng không đối phó được hắn

Lương Tiêu càng nghe càng ngạc nhiên, nhất thời trong mắt phát ra sát khí, há miệng trừng mắt. Mặc dù khiếp sợ một chút, đột nhiên A Băng tự mình đợi và suy nghĩ, trong mắt có vẻ rất giễu cợt. Tuy nghe A Lăng nén cười nói:”Từ khi xuất hiện, hóa ra con bé họ Liễu đó là một mục đàn bà ăn chơi, sáng đưa Tống Ngọc tới tìm Trùng Khanh (nguyên nghĩa: triều tam mộ tứ/ sáng ba chiều bốn, dịch thoáng) vô sỉ vô cùng.

Lương Tiêu nghe cô ta mở miệng sỉ nhục người yêu trong lòng mình, tức giận vô cùng, lại không thể nào nói lại, chỉ còn cách hung dữ nhìn trừng trừng. A Tuyết nhìn liếc qua hắn một cái, khẽ thở dài một tiếng, trong mắt có vẻ rất đồng tình với hắn.

A Băng cười lạnh lùng nói:

- Thật là vô cùng kì quái? Vân Thù gia thế hiển hách, nhân tài tuấn nhã, võ công thực sự là thâm sâu khó lường, so sánh thực lực với tên tiểu tử này thì hơn gấp mười lần? Thật là không hiểu nổi, hắn ta có điểm gì khiến cho Liễu Oanh Oanh động lòng, nếu đổi lại là ta, ta sợ là trong lòng đã dao động rồi.

Lương Tiêu nghe cô ta nói, lạnh lẽo nhìn A Băng, trong lòng nghe như mất mát.

A Lăng thấy A Băng nói xong, không nhịn được nói:

- Hào tử tử, đừng có miễn cưỡng thế, giờ chúng ta đã hiểu.

A Băng buồn chán nói:

- Chủ nhân ra lệnh cho chúng ta tách ra truy bắt Liễu Oanh Oanh đúng không? Đuổi được nửa đường, ta đã mất dấu vết. À, chúng ta sẽ xử lý tiểu tử này như thế nào đây?

A Lăng quay lại, quan sát A Tuyết, A Tuyết nói áp a áp ứng, nói khá nhiều chuyện, chỉ là ngoài bản thân mình thì kể thêm cả A Lăng vào đấy. A Băng nghe xong, gật đầu nói:

- Nguyên vốn là như thế, Liễu Oanh Oanh có lẽ nhất thời sợ hãi, bị chúng ta bắt mất tình lang của cô ta, do đó sẽ đi khắp nơi tìm kiếm. Ta đang trên đường đi, nhìn thấy cô ta cười con thần câu đó, điên cuồng như là chạy ngược về, gặp phải ta, nhưng cũng chỉ liếc qua. ”

Lương Tiêu nghe được trong lòng nóng bỏng, hận không thể lập tức tìm gặp Liễu Oanh Oanh

Lại nghe A Băng dừng lại một lúc, nói thêm: Truyện "Côn Luân "

- Ta cũng thấy cô ta có vẻ cổ quái, liền thúc ngựa truy cản, nhưng không đuổi kịp để bắt cô ta, đuổi theo một lúc thì mất dấu vết. Đuổi qua một đoạn, bỗng nhiên trông thấy phía trước trên đường có rất nhiều người dừng lại. Đến gần xem xét, liền thấy Lôi Công Bảo, Thần Ứng Môn một đám người bao vây một mình Liễu Oanh Oanh”

Lương Tiêu chỉ cảm thấy trái tim chìm xuống, cuồng hống phát khò. Chỉ nghe A Lăng nói với vẻ kinh ngạc:

- Cô ta cười khoái mã, sao không chạy đi à?

A Băng cười lạnh nói:

- Ta lúc ấy cũng có cảm giác không hiểu, nghĩ rằng cô ta tưởng chính bọn họ bắt mất tiểu tử này nên sốt ruột hồ đồ chạy đến, ngăn cản những kẻ đuổi theo tiểu tử này, nên không sợ hãi gì hết, đối diện thẳng với họ.

A Lăng cười nói:

- Quá tuyệt, chúng ta không có ý định trước, không ngờ một phen giá họa vui vẻ lớn cho Giang Đông. Hào tử tử, sau đó mọi chuyện thế nào? Nhanh nhanh nói hết, đừng làm cho mọi người sốt ruột.

A Băng nói:

- Đã thấy Lôi Hành Không đó nghiêm mặt chạy lên phía trước, xòe tay ra, cười nói:’Đưa đây?’ Liễu Oanh Oanh nhìn nói:’ Ngươi tìm Lương Tiêu lại cho ta, ta sẽ đưa ngươi Thuần ..’ cô ta nói chưa xong, Lôi Hành Không đã nhảy ra phía trước, vùng quyền hướng cô ta đánh tới.”

A Lăng ồ lên một tiếng, ngắt lời nói:

- Tần công thật sao?”

A Băng nói:

Lôi Hành Không danh xưng Nhạc Dương Hầu vốn quyền pháp không có đối thủ, đột nhiên tập kích, Liễu Oanh Oanh làm sao đỡ được? Tức thì trúng phải một quyền rất nặng, mặc dù không ngã xuống, nhưng trên miệng đã ứa máu.

Lương Tiêu nghe mà máu bốc lên đầu, hận không thể chạy đi được.

A Tuyết khuôn mặt lộ ra vẻ quan tâm, hỏi:

- Băng tử tử, nói như thế, Liễu Oanh Oanh đã bị bắt lại?

A Băng lắc đầu nói:

- Cô ta nắm chặt tay quyền, lùi lại vài bước, trên mặt hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, trở tay lấy ra một lưỡi trùy thủ, đâm thẳng vào ngực

A Tuyết thất kinh nói:

- Ồ, thế không phải chết sao?

A Băng cười lạnh nói:

- Nha đầu ngốc, nếu như chết, ta gọi ngươi đến đây để làm gì chứ?

A Tuyết xoa ngực, thở phào ra một hơi nói:

- Như vậy nói lại, có phải được....được tên Vân Thù ấy cứu không?

A Băng gật đầu nói:

- Có thể nói tên họ Vân đó thật sự là ghê gớm, vào lúc cấp bách đây không ngờ xuất hiện, đột nhiên ném ra trường kiếm, bắn rơi chủy thủ của Liễu Oanh Oanh. Sau đó lại một chưởng, đánh Lôi Hành Không run sợ lùi lại, sau đó đứng chặn phía trước Liễu Oanh Oanh. Tất cả mọi người đều cảm thấy kì quái, Cận Phi mắng hấn ta nói 'Vân Thù! Ngươi điên rồi à?' Vân Thù thần sắc cổ quái, chậm chậm nói ra: 'Cô ta dù độc ác mười phần, cũng chỉ là một cô gái, các vị đường đường là đàn ông mày râu, không cảm thấy xấu hổ sao!'" Truyện "Côn Luân "

A Lăng lạnh lùng cười nói:

- Nói như thế thật là ngông cuồng quá mức, vấn đề cốt lõi vẫn là hạ thấp nữ nhân, lẽ nào con gái lại không xứng cho con trai gây rắc rối sao?

A Băng nói:

-Ngươi có hiểu không thế? Phàm là một hảo hán tử, tự nhiên phải thương hoa tiếc ngọc, sẵn sàng vì nữ tử yêu thương của mình mà vào sinh ra tử.

A Lăng cười nhỉnh bợ nói:

-Tỉ tỉ nói cũng đúng, sau đó mọi việc tiếp theo thế nào?

A Băng nói:

-Cận Phi đó thấy sư đệ như thế, khí chất bại hoại, tức giận mắng chửi. Sắc mặt Vân Thù đã khó chịu lại càng thêm khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn không chịu lùi bước. Liễu Oanh Oanh cũng nói, 'Tên họ Vân này, ngươi không cần phải già vờ! Ta mới không dám nhận ân tình của ngươi!' đưa tay ra, muốn đẩy Vân Thù ra xa, ai ngờ Vân Thù hai chân như là bám rễ trên mặt đất, đây cũng không di chuyển. Đúng lúc này, Bạch Tam Nguyên đột nhiên xuất chiêu, bởi Liễu Oanh Oanh hạ sát con trai của hấn, nên mới nhờ Cận Phi thay hấn báo cừ. Cận Phi không có cách nào có thể ra tay. Vân Thù không tiện cùng sư huynh động thủ, nói một tiếng: 'Đắc tội'. Đột nhiên tóm lấy Liễu Oanh Oanh, ném lên ngựa, đầu tiên đánh ra một chưởng ép lùi Lôi Hành Không, lại thêm hai kiếm đả thương Sở Cung, lại một cước đá Bạch Tam Nguyên lăn mấy vòng trên đất, sau cùng nhảy lên ngựa, bảo vệ Liễu Oanh Oanh nhanh chóng chạy đến Ngũ Long Lĩnh "

A Lăng tức giận nói:

- Vân Thù làm thế là bại hoại phản bội sư môn rồi, hừm, vì loại đàn bà hư hỏng này, sai lầm này liệu có đáng không?

Ý tứ trong lời nói có pha một chút đố kỵ. A Băng lạnh lùng cười nói:

-Ngươi ăn phải dấm hay sao? Dù Liễu Oanh Oanh hư hỏng bất chính, ngươi cũng có đàng hoàng hơn gì đâu? Vân Thù chung tình Liễu Oanh Oanh, rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa. Lại nói tiếp, bọn họ cười chung con thần câu đố, nhanh kinh dị, nếu không phải ta giỏi thuật truy tung, chỉ sợ là cũng bị mất dấu vết từ lâu." A Lăng bị cô ta mắng mỏ vài câu, ngầm tức giận, trên mặt không có bất cứ biểu lộ gì, tai nghe A Băng có ý khoe khoang khoác lác, vội vàng thuận thủy thôi chu, cười duyên đáng nói:

-Thuật truy tung của Băng tỉ tỉ trừ chủ nhân ra, thiên hạ không có đối thủ nào sánh kịp.

A Băng cười lạnh nhạt, không phủ nhận lời bình luận đó. A Tuyết hỏi:

-Băng tỉ tỉ, bọn họ vẫn ở trên ngọn núi này sao? "

A Băng gật đầu nói:

-Vẫn ở đây, nhưng ta không dám cầu thả đi lên, chỉ có một cách là ở dưới này truyền tin, đợi chủ nhân đến đây, lại tính kế khác"

A Lăng nói:

-Băng tỉ tỉ, muội vẫn không hiểu gì, chúng ta tại sao phải truy bắt Liễu Oanh Oanh đó?

A Băng nhíu mày, nói:"

-Ngươi có thể vẫn nhớ là trước kia, lần cuối cùng chúng ta theo chủ nhân xuống Giang Nam Thiên Hương Sơn Trang trộm bảo vật, lại phóng hỏa, lại giết người, công sức bỏ ra là rất lớn. Sau đó chủ nhân đem việc trộm bảo vật đó giả họa cho Liễu Oanh Oanh đó, sau đó bảo chúng ta theo cách đồ sát nhân phóng hỏa, đả thương nam tử, và học theo bút tích của Liễu Oanh Oanh, lưu lại chữ viết khắp nơi, hủy hoại thanh của cô ta.

Lương Tiêu nghe đến đây, vô cùng rầu rĩ:"Cũng không biết cái người được gọi là 'Chủ nhân' đó là người nào? Thực sự là đê tiện!" lại nghe A Lăng cười nói:

-Ồ đúng, ta cũng thấy kì quái. Chủ nhân đối xử với cô ta giống như là có thâm cừu đại hận rất lớn. Hơn nữa nếu thật sự có cừu hận, dựa vào khả năng của chủ nhân, giết cô ta không quá khó khăn, không cần thiết phải tốn quá nhiều công sức đau đầu sắp đặt! À, Băng tỉ tỉ, tỉ nói tiếp đi, lúc đó trộm bảo

và sự kiện hôm nay có quan hệ như thế nào?

A Băng than thở nói:

-Thì đây, ta cũng chỉ dám đoán bừa thôi. Chủ nhân lấy được bảo bối đó, chỉ hoan hỉ một đêm, đến sáng ngày thứ hai mặt mày xám như tro, vẻ thù hận, không vui tươi gì. Ta không dám hỏi bà ta, chỉ nghe bà ta tự nói một mình, nói là bị lừa. Do đó ta đoán là bảo bối đó có thể là đồ giả.

A Lăng giật mình nói:

-Là giả?

A Băng nói:

-Đúng, chủ nhân nhân quang cao minh, bảo bối thật giả, có gì mà có thể nhìn không ra chứ? Bà ta lần này đem chúng ta tới Lôi Công Bảo, sợ là cùng với bảo bối đó có ít nhiều quan hệ.

A Lăng nhú mày nói:

-Có khả năng là đồ thật ở Lôi Công Bảo? À, tí ti có biết đó là bảo bối gì không?”

A Băng nhìn lướt qua cô ta, lạnh lùng cười nói:

-Chủ nhân hành sự cao thâm mịch trắc, bà ta không nói, ta cũng không biết. Dù gì cả chúng ta cũng đều là thị nữ, chủ nhân nói cái gì, chúng ta sẽ làm cái đó.

A Lăng cười to nói:

- Băng tí ti nói đúng, chúng ta một là không dám sợ khổ, hai là không dám sợ chết, chủ nhân bảo đông, chúng ta sẽ không thể tới tây.”

A Băng gật đầu, bắt đầu đi nói:

-Ta đi xem xét một lượt, có thấy hai người kia trốn đến hay không?

A Lăng cười nói:

-Muội cũng đi nhé!

A Băng lắc đầu nói:

-Không được, người nhiều hồng việc”

A Lăng nói:

-Vân Thủ đó cũng lợi hại, bị phát hiện ra, người nhiều có cũng dễ hỗ trợ nhau hơn”

A Băng đối với Vân Thủ mười phần khiếp sợ, ngập ngừng nói:

Cũng tốt. A Tuyết, ngươi mang tiểu tử này theo, lúc cần có thể làm con tin.”

A Tuyết gật đầu, kéo theo Lương Tiêu. Ba người ngưng thần đi vào trong rừng ẩn náu, qua một lúc không lâu, nghe thấy trong rừng truyền lại tiếng người. Lương Tiêu nghe thấy thanh âm của Vân Thủ nói ra, bắt đầu rất nhỏ, dần dần trở lên to và rõ ràng hơn:

-.... Liễu cô nương, ta dù có nói lời vô lý, nhưng đó cũng là lòng tốt, thật sự là trời xanh chứng giám, quyết không có giả dối...”

Trong rừng yên tĩnh lại một lúc, lại nghe một tiếng thở dài, Lương Tiêu nghe thấy thanh âm của Liễu Oanh Oanh nói, lập tức tim đập nhanh lên, chỉ nghe nàng ta nói:

- Vân công tử, quả là làm khó người, mặc dù ngươi đối với ta rất tốt, nhưng ta với Lương Tiêu quen biết trước đó?

Lương Tiêu nghe nàng trong ngôn từ có rất nhiều ý ôn nhu, bất giác trong tim căng thẳng, vô cùng bối rối.

Chỉ nghe Vân Thủ than thở

-Liễu cô nương, ta cũng biết thế này là vô cùng không đúng. Nhưng không biết tại sao, ta từ ngày đó gặp nàng, thậm chí nếu một chút cũng không thể nào quên được, đi cũng nghĩ đến nàng, ăn cũng nghĩ đến nàng, trong ... a, nói câu lẫn lộn, trong giấc mơ cũng mơ thấy nàng. Liễu cô nương, nàng nghe ta nói, có thể coi ta là một kẻ ngu ngốc, nhưng ta nói từ nhỏ đến lớn, đã không có tình cảm với một nữ tử nào, không cần kể đến những lời cảm thấy xấu hổ. Trước đó thấy nàng thụ thương, ta thậm chí tất cả đã quên, ồ... ta phản bội sư huynh, huynh ấy... huynh ấy chắc chắn vô cùng giận dữ.

Nói ra đến đây, thanh âm run run nghẹn ngào nức nở.

Liễu Oanh Oanh trầm mặc một lúc, nói:

- Vân công tử, từ nay về sau công tử có dự định gì?"

Vân Thủ cười thầm một tiếng, than thở nói:

- Ngoại trừ đi lang thang khắp nơi thì còn cách gì nữa

Liễu Oanh Oanh nói:

- Vân công tử, người không phải cỏ cây, người ta có thể vô tình, nhưng tiểu sắc... à, Lương Tiêu đó không rõ sống chết thế nào, đang yên đang lành ta không thể bỏ quên hẳn không lí đến?"

Lương Tiêu nghe tới đây, trong đầu ong lên một tiếng, cơ hồ mất hết tri giác. Lại nghe Vân Thủ nói:

- Không quan trọng, ta cùng với nàng đi tìm hẳn ta chứ?"

Liễu Oanh Oanh nói:

- Được công tử quan tâm... chàng vì ta mà phản bội sư môn, ta cũng sẽ không phụ chàng

Nói chuyện một lúc, trong rừng phút chốc bỗng yên lặng, chỉ nghe Vân Thủ run rẩy nói:

- Còn được cô nương xem trọng, bất quá là si tâm vọng tưởng của Vân mỗ, tuyệt không dám tin là thật, chỉ mong cô nương hiểu rõ tấm lòng của ta, Vân Thủ cho dù bị chém thành trăm mảnh cũng cam tâm. Ô, tiếc là Lương Tiêu đó kết giao với người Mông Cổ, cái đó gọi là Hồ Hán không thể cùng tồn tại. Cô nương đã mang họ của người Hán, tất là người Hán, không thể để hẳn hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc. Nể mặt cô nương, lần tới gặp lại, ta nhất định không gây khó dễ cho hẳn.

Hắn càng nói càng nhanh, hiển nhiên trong lòng vui sướng. Lại nghe Liễu Oanh Oanh nói: Truyện "Côn Luân "

- Xin cảm ơn tấm tình công tử. À, nội lực của hẳn tại sao lại thành như là không có?"

Vân Thủ than khẽ một tiếng, nói:

- Nội lực của hẳn là do ta phế bỏ. Chỉ mong hẳn không có võ công, bỏ ác theo thiện, làm một người bình thường."

Trong chớp mắt, Lương Tiêu thấy trái tim dường như một viên đá rơi xuống vực sâu muôn trượng, trước mắt tối sầm, hôn mê ngất xỉu.

Lúc đầu, Vân Thủ trong lòng hận Lương Tiêu trên Trường Giang nỗ lực bảo vệ Bá Nhan, cản trở đại sự của bản thân hẳn; Hai là Lương Tiêu thông hiểu "Tam Tài Quy Nguyên Chương", phạm vào đại kị sư môn của hẳn. Hẳn một thân nội công đã đến mức huyền diệu, mạnh mẽ hơn Lương Tiêu bội phần, lợi dụng trong lúc đối chưởng, thi triển "Lưỡng Nghi Hồn Thiên Công", song chương tả tiến hữu xuất, hữu tiến tả xuất, cũng như một cái cối xay to lớn, giữa lúc không hay không biết, mang công lực toàn thân Lương Tiêu loại trừ từng chút một. Liễu Oanh Oanh lúc ấy chỉ thấy Lương Tiêu sắc mặt cực nhợt, còn tưởng hai người thi đấu nội công, đâu ngờ được Vân Thủ từ đầu đến cuối thừa dịp phế bỏ nội lực của Lương Tiêu. May mà bốn mặt xung quanh lửa cháy, Vân Thủ mới dám mạnh tay, chỉ là phần lớn là do, Lương Tiêu từ nhỏ nội lực khổ luyện hơn một nửa bị mất đi, đã trăm phần còn lại không được một phần.

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm nói

- Như thế cũng tốt, vẫn là người suy nghĩ chu đáo..."

Giọng nói lạc đi, bỗng nghe Vân Thủ cười nói:

- Nàng đang bị thương, đừng có động.

Chỉ nghe Liễu Oanh Oanh a lên một tiếng, cười chua xót nói: "

- Người đừng động vào gặp ta!"

Vân Thủ giọng hoảng hốt nói:

- Đúng là, ta đã thất lễ."

Liễu Oanh Oanh hơi thở hỗn hển:

- Công... công tử đừng tức giận, đợi ta với Lương Tiêu nói rõ ràng mọi chuyện, sao, vừa rồi... vừa rồi cứ xem là ta không phải với công tử."

Vân Thù than thở nói:” Cô nương có tình có nghĩa, khiến người ta rất ngưỡng mộ, nếu như ta đối với cô nương vô lễ, thì ta...

Liễu Oanh Oanh ngắt lời:

-Đừng có thề thốt, ta tin người là được...”

A Tuyết nín thở lắng nghe, bỗng thấy thân hình Lương Tiêu càng lúc càng lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hán hai mắt khép lại, sắc mặt như xác chết trắng bệch, lại xem hơi thở, lại thấy có vẻ gần như không thấy đâu, không thể bỗng nhiên kinh ngạc, ghen ngào khê kêu lên. A Băng, A Lăng nghe được tiếng kêu, lại thấy được sắc mặt giống như người chết, trong nhất thời, lại nghe Vân Thù giọng lạnh lùng nói:

-Ai?

Hai người đều hi vọng chạy trốn, chỉ nghe Vân Thù cười lạnh nói:

- Chạy một bước, để lại một chân, chạy hai bước, lưu lại cái đầu!”

Hai người bị hán dọa dẫm, chân tay run rẩy, lại không dám di chuyển, đồng thời quay đầu, độc ác trừng mắt nhìn A Tuyết rồi mới bước đi. A Tuyết cũng cảm thấy sợ hãi, đi theo họ, trong lòng chỉ lo về sinh tử của Lương Tiêu, nước mắt rơi lã chã, chỉ thấy hán thân thể vẫn còn bất động, nằm co ro lại một đồng trong bãi cỏ, trong lòng bất giác thấy buồn rầu.

Vân Thù nhìn thấy lại là ba cô gái xinh đẹp hiện thân, nhất thời vô cùng kinh ngạc, lại nghĩ vừa rồi những lời bí mật đó bị bọn họ nghe được, xấu hổ lúng túng không biết phải làm sao, lăm bậm nói:

- Các người là ai?

A Lăng chớp mắt, hi hi cười nói:

- Chúng ta là những người ở núi này, đến núi này chơi đùa, vô tâm nghe được hai vị nói chuyện, chỉ sợ làm phiền đến cao hứng của công tử, không dám lộ mặt.

Vân Thù mặt đỏ bừng, tuy có nghi ngờ, nhưng thấy so kè với nữ tử là không tốt, đành phải bỏ qua, xua tay nói:

- Đi đi, chạy đi càng xa càng tốt.”

Lời nói vừa dứt, lại nghe Liễu Oanh Oanh đột nhiên nói:

-Ba người này có vẻ lén lút vụng trộm, nói dối liên tục. Vân Thù, công tử mang bọn họ tất cả giết hết đi.

Vân Thù ngơ ngác, cau mày nói:

-Liễu cô nương, họ có gì không tốt chứ.

Liễu Oanh Oanh hai mắt đỏ lên, run rẩy nói:

-Tốt a, người hôm nay đã không nghe ta, sau này... sau này còn không biết sẽ khinh mạn ta thế nào nữa...

Vân Thù thấy nàng thần sắc đau khổ, chỉ cảm thấy trong ngực nóng lên, buột miệng la lên:

-Nàng đừng khóc, ta sẽ bắt họ lại, giao cho nàng xử lý là xong chứ gì.”

Rồi hán phẩy tay áo, lại chạy về phía ba cô gái.

A Băng, A Lăng hận Liễu Oanh Oanh tới tận xương tủy, chỉ là mọi việc đến quá nhanh, không thể trốn tránh, đành phải từng người lấy ra vũ khí, A Băng sử dụng một thanh nhuyễn kiếm, A Lăng cầm một cây thủy tinh như ý. A Tuyết có chút chần chừ, từ trong bọc áo lấy ra một đoạn kim liên dài, cánh sen đều mở bung ra, vô cùng sắc nhọn

A Băng võ công cao nhất, thâm nghĩ tiên hạ thủ vi cường, không cần Vân Thù gấp đến, kiếm quang bỗng nhiên, hướng về hán đâm tới. Liễu Oanh Oanh kêu lên một tiếng, nói:

- Đuôi hồ ly lộ ra nhanh quá, vậy mà nhận là sơn nhân ở đây sao?

Vân Thù nhú mày không nói, duỗi tay ra điểm tới thanh nhuyễn kiếm đang đâm tới ngực, chính giữa lưng nhuyễn kiếm, coong một tiếng, thanh kiếm bỗng chốc cong lại, chuyển hướng đâm ngược lại A Băng. A Băng nhanh mắt, thân hình ngửa ra, nhuyễn kiếm vượt qua trước mặt, cô ta ngạc nhiên đến nỗi toàn thân phát run.

Vân Thù chỉ một ngón tay đã tạo được khí thế bức nhân, A Lăng trong lòng hoảng loạn, nhìn trái trông phải, tìm cách chạy trốn. A Tuyết thấy A Băng thế nguy, không suy nghĩ nhiều, huy động kim liên, vừa vịn đánh từ trên xuống. Vân Thù cười nhạt một tiếng, vung tay tóm lấy giữa đài liên, A Tuyết chỉ thấy hồ khẩu đau đớn, kim liên như muốn bay vọt ra ngoài. Vân Thù một chưởng đánh không làm kim liên bay đi, ồ lên một tiếng, mục quang chuyển

động, thò trào hướng A Tuyết đánh tới.

Một trào đó nhanh như thiểm điện, A Tuyết né tránh không kịp, trong lúc kinh hoàng, bỗng nghe vù một tiếng, sợi dây dài mảnh bằng gấm sắc sỡ từ phía trên đại thụ bắn tới, thẳng như cây thương, quán qua eo lưng của cô, nhẹ nhàng mang cô theo, A Tuyết thân hình không vững, bị kéo về phía sau. Vân Thù một trào đánh vào chỗ trống, trong lòng thâm sợ hãi, mắt nhìn đại thụ, cao giọng nói:”Truyện "Côn Luân "

- Là cao nhân phương nào? Sao không ra mặt!”

Trên cây đó truyền lại một tiếng cười nhẹ, trong vắt vui vẻ. Giữa khi cười, sợi gấm đó thả A Tuyết ra, tựa như măng xà thè lưỡi, nhắm vào mặt Vân Thù tấn công. Vân Thù thấy sợi dây đó khí thế mạnh mẽ, không dám lơ là, nghiêng đầu, co tay thành trào, không ai biết sợi gấm đó bỗng bất ngờ chềch ra, quán lấy eo lưng A Băng, lại mang A Băng như gió cuốn đến Vân Thù quay nhanh. A Băng thừa cơ xuất kiếm, một kiếm nhanh lại thêm một kiếm nhanh, tinh quang bắn ra, lấp lánh như sao. Vân Thù đứng im bất động, song mục không rời đại thụ, mười ngón tay tiến lùi tùy ý, chỉ nghe được âm thanh chi kiếm va vào nhau liên miên bất tuyệt bên tai, A Băng kiếm chiêu như cuồng phong bạo vũ toàn bộ bị hấn từng chiêu hóa giải. Người trên cây không nhìn được ở lên một tiếng reo:”Bản lĩnh khá lắm!” âm thanh vừa tới, Liễu Oanh Oanh sắc mặt đột nhiên thay đổi, mặt cắt không còn một giọt máu.

Vân Thù cười nhạt nói:

- Túc hạ giấu đầu hở đuôi, bản lĩnh chắc cũng chẳng ra gì đâu nhỉ?”

Người kia cười khanh khách nói:

- Được lắm, cứ thử xem.

Tiếng nói còn chưa dứt, sợi gấm đã kéo một vòng, thả A Băng ra rồi lại cuốn A Lăng lên, huy động như ý muốn điểm thẳng tới ngực Vân Thù. Vân Thù như rụng lông mày rồi múa tay lên, cây thủy tinh như ý bóp một tiếng đã vỡ vụn. A Lăng khí huyết như sôi lên, văng ra xa hơn một trượng. Sợi dây gấm phóng vù ra, nhẹ nhàng đỡ lấy cô ta rồi lại quét một vòng nhắc A Tuyết lên múa may kim lân đâm tới. Nhất thời chỉ thấy ba thiếu nữ như những con rối bằng gỗ theo sợi gấm đó mà hành động. Vân Thù nói là đấu với ba người mà thật ra chẳng khác gì một chọi bốn, nữ tử ở trên cây kia chỉ huy quyết định lại càng lợi hại hơn. Đánh được mấy hiệp, Vân Thù trong lòng nóng nảy, bỗng hú dài rồi tung người đánh ra sáu chưởng sáu cước. Truyện "Côn Luân "

Hắn ta bấy giờ lại biến thủ thành công, uy thế kinh người. A Tuyết nhìn thấy trong lòng hoảng sợ, xuất chiêu hơi chậm. Ba cô tiến tiến lùi lùi, căn bản là một loại trận thế xảo diệu, một người làm loạn trận cước, trận pháp đột nhiên sinh ra sơ hở. Vân Thù nhìn ra sơ hở, một chưởng đánh vào, nhắm vào giữa lưng A Tuyết, tuy nghĩ nàng là nữ lưu, xuất thủ chậm lại, nhưng nội lực của hắn thực sự quá mạnh, A Tuyết không tự chủ được, bay ra ngoài một trượng, miệng thổ ra máu tươi, không bò dậy được nữa.

Vân Thù một chiêu thành công, chỉ chưởng cùng bay tới, A Lăng, A Băng không phân trước sau, bị hấn điểm ngã. Vân Thù thấy sợi dây kim tuyến đó sắp sửa quay lại, như con gió mạnh lên, cầm đầu dây nắm lại, dữ dội hết lên một tiếng:

- Xuống mau cho ta!”

Âm thanh giống như xé lụa, sợi gấm đứt thành hai đoạn. Người trên cây ẩn mình không được, bỗng bèn hạ xuống, lại là một thanh y nữ tử, đầu tóc rối bời tỏa ra, mặt như sáp ong, hai mắt tuy nhiên trời sinh cực đẹp, thoát nhìn đáng yêu lộng lẫy, nhìn quanh mọi người một lượt, dừng lại trên người Liễu Oanh Oanh, rúc rích cười nhạt, tiếng cười thấm vào xương tủy, khuấy đảo tâm trạng người nghe.

Liễu Oanh Oanh khuôn mặt càng nhợt nhạt, bỗng nhiên nghiêng răng, âm thanh chua chát nói:”Là nguoi!” Thanh y nữ tử quan sát cô ta một lúc, cười khoái trá nói:

- Đã lâu không gặp, Oanh Oanh ngoan đã lớn thành xinh đẹp thế này ư! ừm, nguoi thấy sư thúc, sao không chào hỏi?”

Vân Thù căn bản thấy tình thế thay đổi, nghe được chuyện này, không khỏi ngớ ra. Lại nghe Liễu Oanh Oanh lạnh lùng nói:

- Bắt đầu kể từ đêm hôm đó, nguoi đã không còn là sư thúc của ta, mà là kẻ thù không đội trời chung của ta.”

Thanh y nữ tử khoái trá cười nói:

- Thế sư phụ của nguoi, vẫn chưa chết sao?”

Liễu Oanh Oanh vành mắt đỏ lên, run rẩy nói:

- Như nguoi mong muốn, bà... bà đã rời xa trần thế.”

Thanh y nữ tử trầm ngâm một chút, khoái trá cười nói:

- Chết là tốt, tốt chết, tự bà ta ngu ngốc tự cho mình là người tốt, nếu như không chết, đúng là ông trời không có mắt.

Liễu Oanh Oanh cứ tưởng bà ta hỏi han đến sư phụ đã chết, sẽ có phần đau buồn xấu hổ, ai ngờ bà ta không những không nghĩ đến tình xưa, trái lại còn hạnh phúc vui mừng trước tai họa của người khác, nàng thấy trong ngực nhói lên, máu dâng lên cổ họng, mặt đỏ lên, căm tức lên tiếng:

- Vân Thù, nguoi... nguoi thay ta đem bà ta giết đi!”

Vân Thù ngơ ngác, Liễu Oanh Oanh trong mắt tràn ngập nước mắt, buồn rầu nói:

- Người giúp hay là không giúp ta?"

Vân Thù đổi sắc mặt, nhìn rõ Hàn Ngưng Từ, một tay nắm lấy cán kiếm.

Thanh y nữ tử nhìn hấn ta, đột nhiên khoái trá cười to nói:

- Tiểu tử ngốc, người xứng đáng để cô ta thật sự yêu thương người sao? Chà, xứng đáng là sư đệ tốt của Hàn Ngưng Từ ta, từ nhỏ đã biết chuyện lừa gạt nam nhân.

Vân Thù nghe được khó hiểu, hơi cảm thấy do dự, lại nghe Liễu Oanh Oanh cao giọng cười nói:

- Vân Thù, nhanh động thủ." Vân Thù ngẫm xấu hổ."Ta nghĩ gì vậy, Liễu cô nương và ta sao có thể để người ta chọc ngoáy?" bỗng rút trường kiếm, Hàn Ngưng Từ cười khoái trá, sợi gấm trong tay rung lên xuất ra, Vân Thù chính là muốn nâng kiếm chống lại, ai ngờ sợi gấm bỗng chốc lách qua bụi cây, lộ ra một người, người này hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt, hoàn toàn không biết sống chết.

Liễu Oanh Oanh nhìn thấy người đó, hoa dung thất sắc, ghen ngào sợ hãi hô lên:

- Vân Thù, khoan đã."

Vân Thù đã nhìn thấy người đó đúng là Lương Tiêu, nhất thời do dự không tiến lên. Hàn Ngưng Từ mang Lương Tiêu xách trên tay, hihi cười nói:

- Oanh Oanh ngoan, người lời kéo lừa bịp, lừa gạt được Vân Thù trẻ con này đã là vượt quá khả năng, nhưng làm thế nào mà lừa gạt được ta?

Liễu Oanh Oanh vốn muốn phản đối vài câu, lại thấy Lương Tiêu sắc mặt nhợt nhạt, chưa đến ngực đã bị ngăn lại, nói không ra tiếng. Hàn Ngưng Từ thấy nàng ta như thế, lại nhìn về phía Vân Thù cười nói:

-Ngốc tiểu tử, trông thấy gì chưa?"

Vân Thù sắc mặt nhợt nhạt, nhìn về phía Liễu Oanh Oanh, chỉ thấy nàng ta ngây ngốc nhìn Lương Tiêu, không có chút nào quan tâm đến mình, chớp mắt, leng keng một tiếng, hấn đánh rơi trường kiếm, không còn một chút ý chí chiến đấu nào.

Hàn Ngưng Từ mục quang chớp lên, nói:

-Sư đệ ngoan, người có lo cho sống chết của tiểu tử này không?

Liễu Oanh Oanh nghiêng răng, lớn tiếng:

-Người thả hấn ra, ta để người tùy tiện đi.

Hàn Ngưng Từ cười nói:

-Cái gì mà người ta, nên gọi ta thế nào?

Liễu Oanh Oanh sững sờ, cúi đầu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu:

-Sư... sư thúc."

Hàn Ngưng Từ đắc ý cười nói:

-Được đấy, đã nhận sư thúc, thì cần mang một ít quà đến tỏ lòng hiếu kính !

Nói xong thì giờ tay ra. Liễu Oanh Oanh cau mày nói:

- Cái gì?"

Hàn Ngưng Từ cười nói:

-Muốn giả vờ ngốc sao? Lấy Thuận Dương Thiết Hạp giao cho ta đây

Liễu Oanh Oanh hơi run, hoảng sợ nói:

-Thì ra là người giả họa cho ta? Ta.. ta sớm phải nghĩ đến mới phải."

Hàn Ngưng Từ cười khoái trá nói:

-Đa tạ người đã giúp ta một việc là lôi kéo về phía mình những kẻ truy đuổi ngu ngốc đó. Người cũng bắt đầu có một chút bản lĩnh, ta bốn lần lên vào Lôi Công Bảo, đều là không được gì mà trở về , người lần đầu tiên là lấy được ngay.”

Liễu Oanh Oanh nghiêng răng kèn kẹt, lấy ra thiết hạp nói:

- Người thả người trước.

Khuôn mặt Hàn Ngưng Từ trầm xuống, cười lạnh nói:

-Liễu Oanh Oanh, người định dùng thủ đoạn bịp bợm với ta, giờ vẫn sớm hơn một trăm năm đấy, nếu không mang lại, ta làm cho tiểu tử này máu tươi văng ra ba xích bây giờ”

Liễu Oanh Oanh vốn biết sự thức này tâm ngoan thủ lạt, nói được làm được. Thuần Dương Thiết Hạp đối với nàng có cũng như không, nhưng Lương Tiêu lại căn bản không thể để tổn thương một sợi tóc, hơi do dự, cuối cùng mang thiết hạp ném qua.

Hàn Ngưng Từ tiếp lấy thiết hạp, mỉm cười cắt vào trong tay áo, Liễu Oanh Oanh nhìn thần sắc của bà ta, lại cảm thấy không ổn, sốt ruột nói:

-Hàn Ngưng Từ, người nói đồng ý giữ lời, thiết hạp trong tay rồi, đáng ra phải thả người đi thôi.”

Hàn Ngưng Từ cười nhạt, nói:

-Ta hỏi người, sự thức ta tên hiệu là gì?”

Liễu Oanh Oanh run run, nói:

-Tuyệt hồ.”

Hàn Ngưng Từ cười nói:

-Chính xác đó là, sự thức ta đúng là giao hoạt như Hồ li tinh, lại còn hại chết sư phụ của người, tự nhiên phải lưu lại đường thoát, để cho người không dám tìm ta báo thù.”

Liễu Oanh Oanh run run, tức giận nói:

-Hồ li thôi, người...”

Trong lòng nôn nóng, không kìm được nước mắt rơi lã chã. Hàn Ngưng Từ khoát trá cười nói:

-Khóc tốt đấy, sư phụ rất thích nhìn người ta khóc, chảy hết nước mắt, cho đến khi khóc mù mắt đi, mới gọi là thỏa nguyện.

Nói xong đá một cái giải khai huyết đạo cho A Băng, A Lăng, hai người vùng vẩy đứng dậy, Hàn Ngưng Từ mắt có vẻ chán ghét A Tuyệt, lộ ra vẻ mặt ác độc, xì một tiếng nói:

-Mang nha đầu ngốc này đi theo.”

Hai người đỡ A Tuyệt lên, theo bên cạnh bà ta, Hàn Ngưng Từ đảo mắt cười nói:

- Oanh Oanh ngoan, khóc từ từ nhé, chúng ta sẽ gặp lại sau ít ngày.” Truyện "Côn Luân "

Rồi cười yêu kiều một tiếng, xuyên rừng bỏ đi. Liễu Oanh Oanh vội vã, bất chấp thương thế chạy theo hai bước, bỗng thấy ngực đau nhói một cái, miệng thổ ra máu tươi. Vân Thủ nóng lòng quan tâm, vội vàng nâng đỡ, Liễu Oanh Oanh lại hất tay của hắn ra, giận dữ nói:

-Cút đi, từ nay về sau, ta.. ta không muốn gặp người nữa.”

Vân Thủ chấn động, ấp úng nói:

- Nàng... nàng nói gì thế?”

Liễu Oanh Oanh mắt đỏ như máu, cắn hận nói:

- Người phế bỏ nội lực của Lương Tiêu, ta hận người muốn chết. Đúng vậy, ta lừa gạt người, chủ yếu là định nhờ người thay ta tìm hãn, sau cùng một đao giết chết người, thay hãn báo thù.”

Nàng không làm gì được Hàn Ngưng Từ nên đem lửa giận đầy bụng phát tiết lên người Vân Thủ, đem bao nhiêu suy nghĩ trong lòng nói hết cả ra.. Vân Thủ chỉ nghe thấy toàn thân giá buốt lạnh lẽo, tam hồn lục phách tiêu tán cả. Được một lúc lâu, mới lơ mơ nghe được tiếng ngựa hí, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Liễu Oanh Oanh nằm phục trên lưng ngựa, chạy như bay xuống núi. Vân Thủ muốn truy cản, hai chân lại nặng như chì, nặng nề vô cùng, lại ngồi bịch xuống phía trước cây đại thụ, dần dần hôn mê ngất đi.

Ngắt đi đến gần tới, Vân Thù mới tỉnh lại một chút, mù mịt đứng lên, trông ra những đám khói lạnh hoành dã nơi xa, sinh ra cảm giác không biết tiền thoái thế nào, loại tâm tình đấy, chỉ có năm đó cha hắn bị chết, tự mình đi đi lại lại trên Yên Sơn, đợi chờ sư phụ đến. Hắn đứng một thời gian, thất hồn lạc phách hướng về trước đi tới, đi quá nửa đêm. Hừng đông rực sáng, bỗng nghe phía sau truyền lại tiếng ngựa. Vân Thù vốn không muốn quay đầu nhìn lại, lại không muốn biết sắp có ai đến, chỉ đơn giản mong là có thể chạy trốn, mãi đến khi không còn một chút khí lực rồi dừng lại mà chết.

Bỗng nhiên giữa lúc ấy, tiếng vó ngựa dừng phía sau thân hình hắn, chỉ nghe một tiếng vù lớn, Cận Phi giống như một đại ung lướt qua đỉnh đầu hắn, chặn lại phía trước. Vân Thù tâm thần hoảng hốt, theo tiếng dừng bước. Cận Phi tức giận nói:

- Hào súc sanh.

Rồi vùng chường đánh tới, nhưng chường mới đến được một nửa, nhờ vào tia nắng ban mai từ phía đông, bỗng thấy Vân Thù ánh mắt đờ đẫn, trên mặt đầy vẻ thê lương đau khổ, đột nhiên nhớ lại sư phụ chỉ có một người con, cánh tay yếu hèn đi, cuối cùng không đánh mà hạ tay xuống. Phía sau Bạch Tam Nguyên lại nóng tính vô cùng, bỗng nhiên nhảy lên trước, một quyền đánh vào lưng Vân Thù. Vân Thù ngầy ngắc, thấy một quyền của hắn như gió đánh đến, vậy mà không né tránh. Cận Phi không thể nhẫn nại không nhúng tay vào, nắm vào cổ tay Bạch Tam Nguyên chặn lại.

Bạch Tam Nguyên tức giận nói:

- Cận đại hiệp! Nghiệt chúng đại nghịch bất đạo này, ngươi giúp hắn làm gì chứ?"

Cận Phi nóng mặt, ngượng ngập nói:

-Bạch lão ca, sư đệ ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện đời..."

Bạch Tam Nguyên cười nói:

- Đánh rầm."

Rồi cố gắng giỡn, chỉ cảm thấy tay Cận Phi giống như vòng sắt, sốt ruột tức giận, miệng đầy đờm dãi nhỏ vào mặt Cận Phi. Với bản lĩnh của Cận Phi, tránh né vốn là không khó, nhưng hắn trong lòng hồ thẹn, không tránh không né, nhận hết đám đờm dãi bắn thiêu rọi vãi trên trán, từ trên hai má chảy xuống, vậy mà không dùng tay chùi đi. Bạch Tam Nguyên thấy thế ngó ra, hung dữ lắc đầu, chuyển thân bỏ đi.

Lôi Hành Không lạnh nhạt bàng quan, giờ bỗng nói:

- Vân Thù, nữ tặc đó đâu?

Vân Thù thân hình chân động, chậm chậm giương mắt lên, lầm bầm nói:

-Nàng đi rồi, sẽ không gặp lại ta nữa."

Lôi Hành Không thấy hắn thần sắc suy sụp, thì cau mày, ngầm suy nghĩ hắn ở đây thì Liễu Oanh Oanh đương nhiên bỏ đi chưa lâu, lập tức không muốn dừng lại ở đây, lạnh lùng nói:

-Cận Phi, tạm thời không tính đến chuyện lần này, ngày sau có cơ hội, Lôi mỗ thế nào cũng dâng môn bái phỏng một phen!

Cận Phi im lặng không nói, Phương Lan vừa nghe cũng khó chịu, cười hắc hắc nói:

-Lôi Công Bảo có chỗ chống lưng nào, lão đầu nhi đây đều biết cả. Dám chọc vào Thần Ưng Môn sao? Sợ rằng có chút kém thế đấy!

Lôi Hành Không cười lạnh nói:

-Đại gia cười lả xem hát, đi là đúng rồi."

Kéo theo Lôi Chấn phụ, tức giận bỏ đi. Sở Cung chịu tổn thất dưới kiếm của Vân Thù, chân trước vẫn còn băng bó kín, lần này nghe rằng, lạnh lùng nói:

-Cận môn chủ thật là huynh đệ tình thâm! Chúng ta về sau có cơ hội gặp lại, hắc hắc, hẹn gặp lại sau!"

Rất sợ bị Lôi Hành Không vượt lên một bước bắt được Liễu Oanh Oanh, liền thúc ngựa ra rồi, như trận gió đuổi theo phía trước.

Những người khác nhìn qua Vân Thù, hoặc kinh hãi, hoặc khinh bỉ, chỉ ngại đối mặt với Cận Phi Phương Lan, không tiện ở đây gây chuyện, chỉ là nhao nhao lắc đầu, rồi bỏ đi bốn hướng. Được một lúc, giữa nơi rộng rãi trống trải chỉ còn lưu lại Phương Lan, Cận Phi và tiểu thư đồng Phong Miên. Phong Miên thấy bầu không khí thay đổi, không dám lại gần đứng, cong môi lên nhìn, trong lòng đã có chủ ý:

-Nếu hai người có dũng khí động đến một sợi lông của công tử, ta sẽ cho họ biết tay."

Cận Phi im lặng một lúc, thờ dãi nói:

-Ta tưởng liên kết Lôi, Sở hai nhà, cùng chống ngoại địch. Ai biết không thành bằng hữu, ngược lại thành đối đầu." Phương Lan hừ một tiếng, mục quang

như thước, trông qua Vân Thù, nghiêm mặt nói:

-Tiểu tử, ta hỏi ngươi một câu: ngươi luyện thành một thân võ công, rốt cuộc là để làm gì?

Vân Thù vốn tưởng bị hai người trách mắng, nghe chất vấn, ngỡ ngác trả lời:

-Là tìm Tiêu Thiên Tuyệt báo thù.”

Phương Lan cười lạnh nói:

-Nói káo.”

Vân Thù lại thêm sững sờ, chỉ nghe Phương Lan nói:

-Ta xem ngươi luyện tập là để vui chơi với gái mà thôi?

Vân Thù mặt đỏ tới tận mang tai.

Phương Lan lạnh lùng hừ một tiếng, lại nói:

-Xưa nay cá nhân là việc nhỏ, quốc gia là việc lớn. Cổ nhân nói hung nô chưa diệt, nói gì đến gia vi! Như nay giang sơn Đại Tống lâm nguy có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đại trượng phu chính là nên rong ruổi nơi sa trường, vì quốc gia giết địch. Ngươi như thế? Hà, chỉ vì một cô gái trộm gà bắt chó thất hồn thất phách. Khô sao Vân Vạn Trình gia môn bất hạnh, sao lại rơi vào cảnh hồ phụ khuyển tử thế này?

Vân Thù thân hình run rẩy, lúc ấy bỗng nhiên, giọng nói của người cha đã chết lại hiện ra trước mắt: Đêm dưới ánh đèn đọc sách, sáng sớm luyện công trừ gian diệt ác, chống lại nhục ngoại xâm. Nhất thời, vô số chuyện cũ như ảo ảnh lưu lại trong đầu chớp qua, được một lúc toàn thân hần mồ hôi lạnh chảy ra, Vân Thù hết nhìn Phương Lan, lại nhìn Cận Phi, môi nhẹ run lấy bầy, bỗng hai đầu gối mềm nhũn, ngã ra tại trận.

Cận Phi thờ dãi một tiếng, đưa tay đỡ hần đứng lên, nói ra:

-Việc này coi như kết thúc, chỉ mong ngươi còn nhớ lời Phương lão, tương lai giết vài tên thất tử mới được!”

Phương Lan cười nói:

-Giết thất tử, nhớ chia cho lão phu một chút!”

Cận Phi cười nói:

-Thiếu Phương lão thế nào được?

Hai người nhìn nhau cười lớn.

Phong Miên nhìn Phương Lan trừng mắt tức giận, chỉ sợ trước mắt có việc nghiêm trọng, không ngờ nhìn qua một lúc, mọi người lại vui vẻ khuôn mặt, không sử dụng đến những khẩu khí đao to búa lớn nữa. Vân Thù than thở

- Sur huynh, ta vừa rồi đắc tội với các hào kiệt...”

Cận Phi xua tay nói:

-Người khác làm thế nào, là chuyện của người khác, chỉ cần ngươi có lòng báo quốc, nghĩ đến huynh đệ chúng ta, thế được không?”

Nói xong lông mày lười mác giương lên, hào khí kinh nhân.

Phương Lan cười nói:

-Nói câu này, mới là đồ đệ của Vân Vạn Trình đấy!

Ông ta coi bầu hồ lô buộc ở thắt lưng ra, chính là muốn uống rượu thỏa thích, đột nhiên tâm chuyển động, vỗ vỗ hồ lô, cao giọng hát.”

"Nghiêm phong xuy sương hải thảo điều, cân cân tinh kiên hồ mã kiều; Hán gia chiến sĩ tam thập vạn, tương quân kiếm lĩnh hoặc phiêu điều

(dịch nghĩa: Gió cắt da cắt thịt, cò ngựa lẫn sương rơi, tuần mã ôi kiều dũng, Hán gia lính đông sao, tướng dẫn quân tiến tới, phong độ thật phiêu điều)

Những câu thơ này nhiều ít lọt vào tai, Cận Phi nhiệt huyết lại càng sôi lên, chính là bài là trước kia thơ Vân Vạn Trình lúc sống thường ngâm, hần từ nhỏ từng nghe đã thuộc hết. Phương Lan uống một hớp rượu lớn, ném hồ lô qua cho hần. Cận Phi uống một hớp, cảm kích hát tiếp:

Lưu tinh bạch vũ yêu gian sát, kiếm hoa thu liên quang xuất hạp; Thiên binh chiếu tuyết hạ ngọc quan, lỗ tiến như sa xạ kim giáp. Vân long phong hồ tận giao hồi, thái bạch nhập nguyệt địch khả tòi."

(dịch nghĩa: Ánh sao lông trắng, kiếm tỏa hào quang, thiên binh đập tuyết, giáp vàng long lanh, hai đoàn quân giao chiến, ngày thái bạch thành công)

Hát xong mang bầu rượu ấn vào tay Vân Thù. Vân Thù chỉ thấy tim đập như sấm, hai tay nắm bầu rượu hơi run, cao giọng hát lên:

Địch khả tòng, mao đầu diệt; Lí hồ chi trảng thiệp hồ huyết, huyền hồ thanh thiên thượng, mai hồ tử tắc bàng, hồ vô nhân, hán đạo xương, hồ vô nhân, hán đạo xương!”

(dịch nghĩa: ngày thái bạch thành công, vó giẫm máu quân hồ, dưới bầu trời xanh trong, hồ vô nhân, hán đạo xương, hồ vô nhân, hán đạo xương)

Hắn tâm bệnh được giải trừ, mấy câu hát nảy ra, như sóng lớn cuộn dâng, mây trôi ngàn lớp, khí thế hào hùng, khẳng khái bất phàm, hát xong giọng hồ lô lên, tràn đầy từ khí.

Phương Lan vỗ tay than thở nói:

- Bọn giặc Hồ không có nhân tính, người Hán đâu thể phồn vinh? Ngày đấy lão đầu tử không thể đỡ được nữa rồi!

Hắn nắm tay hai người, xếp chồng lên nhau, trầm giọng nói:

- Lão điều nhi dù là người trong giang hồ, chi là không quên giết hết loài mọi rợ, bắc đệp yên Trung Nguyên. Di nguyện của hân hiện đặt trên người hai người. Cái đó gọi là huynh đệ đồng lòng, đặc biệt là đồng lòng, sự việc hôm nay, lão đầu tử không muốn thấy lần thứ hai!

Cận Phi nắm tay Vân Thù, nhìn thẳng vào mặt hắn, trịnh trọng mà nói:

- Phương lão yên tâm, tại hạ với Vân Thù, cả đời này đã và sẽ là huynh đệ!

Vân Thù thân thiết nắm chặt tay sư huynh, trong lòng có trăm nghìn cảm xúc

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Di Tinh Hoán Đầu

Trong lúc ngất, Lương Tiêu cảm thấy bốn phương tám hướng lắc lư, khi mở mắt thì thấy mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa. Liễu Oanh Oanh lời nói vẫn vang bên tai, lúc to lúc nhỏ, nhộn sắc đâm vào trái tim hắn. Chỉ nghe có tiếng hỏi:

- Người tỉnh rồi à?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn thì thấy A Tuyết ngồi lưng tựa vào một chiếc gối gấm, ho khẽ mấy tiếng rồi nói:

- Người đói chưa? – rồi lấy ra hai món điểm tâm – Đây là quả lê, còn có bánh sữa, rất mềm rất ngọt.

Lương Tiêu vẫn nằm im không nhúc nhích. A Tuyết lại nói:

- Người không ăn bánh thì uống nước cũng được.

Rồi kê túi nước vào miệng Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu ngậm răng thật chặt làm nước chảy hết ra nền.

Chợt có tiếng cười nhạt, A Lăng thò đầu vào, liếc Lương Tiêu, mắng:

- Vô lại! – Rồi lại hỏi – A Tuyết ngủ đủ chưa?

A Tuyết cười:

- Dạ rồi, tỷ tỷ đừng lo.

A Lăng quát:

- Tạm cái gì? Ta đánh xe đến mệt cả người, còn người thì ngủ khoái trá. Thế là thế nào?

A Tuyết sợ hãi đáp:

- Tỷ tỷ đừng giận, lần này phiền tỷ quá. Lần sau tỷ bị thương, muội cũng đánh xe chở tỷ đi.

A Lăng càng tức, mắng mò:

- Nói bậy nói bạ, ai bị thương ?Ta không phải là loại vô dụng như ngươi.

A Tuyết sợ hãi, vội vàng đổi câu chuyện:

- Tỷ tỷ nhìn, tên này không chịu ăn không chịu uống gì hết!

A Lăng cười lạnh:

- Cứ để hắn chết đói. Đồ vô lại này để sống làm gì. Nếu ta mà là hắn, ta phải giết chết tên họ Vân đó chứ tuyệt thực để làm cái gì?

A Tuyết ngẩn người, chợt thấy Lương Tiêu mở mắt ngồi dậy, kéo thức ăn lại chậm chạp ăn. A Tuyết thấy gã thay đổi chủ ý thì thở ra nhẹ nhõm.

A Lăng cười lạnh nhìn Lương Tiêu mắng:

- Ngươi ăn thì làm được gì. Có tác dụng gì chứ? Chủ nhân đã nói rồi, ngươi bị người ta phỉ bợ vô công, bây giờ còn yếu ớt hơn cả người thường. Muốn trả thù ư? Đợi kiếp sau đi.

A Lăng thích hành hạ cho người khác đau khổ, thấy mặt Lương Tiêu lộ vẻ đau đớn, cô ta rất khoái chí, lại cười nói:

- Không biết Liễu Oanh Oanh và Vân Thù đang vui vẻ ở bên nhau như thế nào?

Cô ta lợi dụng việc Lương Tiêu hôn mê, không rõ sự thật như thế nào để cố ý bịa đặt ra những lời này khiến hắn đau lòng, thấy Lương Tiêu chảy nước mắt, cô ta càng vui vẻ, lại định làm nhục hắn thêm thì đã nghe thấy một giọng vang lên:

- A Lăng, đi đâu mất rồi?

A Lăng biến sắc, đáp:

- Ấy dà, muội ra đây!

Rồi thò đầu ra, vung cây roi ngựa đánh xe. Lương Tiêu ngồi ngẩn ra một lúc, ăn sạch món điểm tâm mới nhắm mắt nằm xuống.

Xe đi gập ghềnh, đi được nửa ngày thì dừng lại, A Lăng vén rèm, cười nhạt:

- Chủ nhân khai ân cho nghỉ một lát! – Cô ta liếc Lương Tiêu, hỏi. – Vô lại, ngươi có xuống không?

Lương Tiêu vén rèm xuống xe, trông thấy Hàn Ngưng Từ tóc buông xõa ngồi bên suối. A Băng thì đang múc một gáo nước dâng tận tay bà ta. Lương Tiêu đã đoán ra thân phận Hàn Ngưng Từ, bèn đi ra chỗ khác ngồi.

Hàn Ngưng Từ nhìn Lương Tiêu, mỉm cười hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Lương Tiêu đang buồn, chẳng màng để ý đến. Hàn Ngưng Từ mặt sầm xuống, A Băng mắng:

- Tên khốn kia, chủ nhân hỏi ngươi đó!

A Lăng liếc sang, cười nói:

- A Băng tỷ tỷ đừng phí công, gã bị câm đấy.

A Băng kinh ngạc:

- Thật ư ?

A Lăng cười:

- Thật đấy?

Hàn Ngưng Từ cười nhạt:

- Ai nói hắn bị câm?

A Lăng ngăn người nhìn về mặt bà ta, bắt giặc tìm đập mạnh, nhìn trộm A Tuyết. Hàn Ngung Tử lạnh giọng nói:

- Người nhìn nha đầu ngốc ấy làm gì, nó không dám tố cáo người đâu...

A Lăng quỳ xuống đất, run sợ kêu:

- Tỳ tử biết lỗi rồi, mong... mong chủ nhân tha tội!

Hàn Ngung Tử lắc đầu:

- Người khéo léo dối trên lừa dưới rất hợp khẩu vị ta, thường người còn không hết, lấy đâu ra phạt?

A Lăng biết rõ tính bà ta nghĩ một đằng nói một nẻo, bắt giặc nước mắt đầm đìa. Hàn Ngung Tử giờ tay ra đỡ cô ta dậy, thở dài:

- Thôi, ta không trách người thật mà, có trách thì trách con ngốc kia.

A Lăng vẫn run bần bật, run run hỏi:

- Chủ... chủ nhân biết hết rồi ạ?

Hàn Ngung Tử cười nhạt:

- Người nói xem?

Đôi mắt đẹp của bà ta lướt qua ba nữ tỳ, ba người đều toát mồ hôi, chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài không có gì giấu giếm được bà ta.

Lúc ấy, trên đường có ba người nông dân đi đến, một già hai trẻ, gánh những chiếc sọt đầy cam quýt, có vẻ mang ra chợ bán. Hàn Ngung Tử bèn bảo:

- A Băng, A Lăng, các người ra mua mấy quả quýt về đây ném xem.

Hai người nghe vậy vui mừng, thăm hiểu chủ nhân để mình đi mua đồ ăn là đã coi như xí xóa tội lỗi, lập tức hoan hỉ tiến ra chỗ ba người nông dân, A Lăng giờ bàn tay nòn nà lên vuốt mái tóc đẹp, cười hỏi:

- Các vị, quýt bán thế nào?

Ông già nông dân cười đáp:

- Bẩm tiểu thư. Ở đây có ba loại quýt, tương ứng có ba giá tiền. Loại ngọt mà các tiểu thư vừa ném là tám tiền, loại xanh này là bốn tiền, còn loại bẹt này là một tiền ba quả.

A Lăng mặc cả một hồi, giảm được loại ngọt dịu xuống bảy tiền, loại xanh xuống ba tiền, rồi chọn.

A Tuyết nhìn ra, thấy vậy hỏi:

- Chủ nhân, con... con đi giúp các tỷ tỷ mang quýt về nhé?

Hàn Ngung Tử cười nhạt:

- Lo việc của người đây. Người đã biết sai chưa?

A Tuyết ngăn người, bối rối gãi đầu. Hàn Ngung Tử cười lạnh:

- Lần này xuất quan, trước sau người đã phạm ba tội. Tội thứ nhất là để cho con tiện nhân A Lăng kia bày trò, cùng nó hợp sức để lừa ta.

A Tuyết sợ quá, chảy nước mắt, run run thưa:

- Con... con...

Hàn Ngung Tử hừ một tiếng, lại tiếp:

- Tội thứ hai là lúc ở Ngũ Long Lĩnh buột miệng kêu lên để lộ hình tích, nếu không có ta ở đó thì người còn sống không?

A Tuyết càng biến sắc. Hàn Ngung Tử lạnh lùng nói:

- Còn sai lầm thứ ba, đó là trợn phấp Khôi lỗi khiến cơ thuật, ngày thường luyện bao nhiêu lần rồi mà còn loạn hết cả thế. Hừ, bây giờ người rõ chưa?

A Tuyết ngo ngẩn gật đầu.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Ba tội cộng lại, vốn không thể tha chết được. Nhưng người bắt được tiểu tử này cũng coi như lập được đại công, có thể tha bớt phần nào tội lỗi. Ta vốn thương phạt rất phân minh, vậy cho người một cơ hội nữa.

Bà ta lấy trong tay áo ra mấy xu tiền:

- Đây là một trăm tiền. Con đi mua một trăm cam ngọt, cam xanh và cam bết, cứ theo giá mà A Lăng mặc cả, không được thừa không được thiếu, dùng cho hết một trăm tiền này. Nếu thừa dù chỉ một đồng hay thiếu dù một quả quýt thì con sẽ bị chặt một ngón tay. Cứ thế suy ra, chặt đến hết mười ngón tay thì thôi.

A Tuyết sợ sệt, không dám nhận tiền. Hàn Ngưng Tử cau mày:

- Thế nào ?

A Tuyết chảy nước mắt, đành đứng dậy, không sao nghĩ được làm thế nào có thể mua được một trăm quả quýt bằng một trăm đồng tiền. Chợt thấy A Băng, A Lăng đều ôm một bọc quýt quay về, chưa đến gần, A Lăng đã lên tiếng trước:

- Chủ nhân, quýt này ngon lắm. . .

Chưa dứt lời, chợt cảm thấy không khí nặng nề kỳ lạ, bất giác tim đập mạnh. Hàn Ngưng Tử bóc một quả quýt, lạnh lùng nói:

- Nha đầu ngốc kia, còn đứng sờ sờ ra đây làm gì, đi đi chứ ?

A Tuyết đành buồn bã đi về phía ba người nông dân, đi được nửa đường thì vấp chân, đá trúng cổ chân Lương Tiêu. Cô ta bị thương chưa khỏi, tức thì ngã sấp xuống, đập mũi vào một hòn đá chày cả máu. A Tuyết vừa buồn vừa đau, lại không dám kêu la, chỉ gạt nước mắt khóc. Hàn Ngưng Tử thấy cô ta mãi không đứng lên thì quát:

- Nếu không mua được một quả quýt nào thì đừng về gặp ta nữa!

A Tuyết nhìn lên, trông thấy ba người nông dân đã nhấc quang gánh lên thì lập tức chạy đi, vội vàng vùng dậy nào ngờ trong bụng rất đau, không bò dậy được, ngoảnh lại nhìn thì thấy A Băng, A Lăng đều lạnh lùng nhìn ra hoàn toàn không có ý giúp đỡ, A Tuyết cảm thấy trái tim đông cứng cả lại, chỉ hận không được chết luôn.

Bỗng có một bàn tay từ bên cạnh thò sang, gỡ tay áo lau nước mắt cho cô ta. A Tuyết thấy ấm lòng, ngẩng người nhìn người đó. A Lăng thấy vậy ghen tức, cười lạnh:

- Cái gã vô lại này cũng khéo lợi dụng lắm. Thằng yếu ớt và con ngu ngốc thật vừa một đôi.

A Tuyết ngượng đỏ mặt. Lương Tiêu vẫn gỡ tay áo lau nước mắt cho A Tuyết, lại lén vạch ngón tay phải thật nhanh xuống đất: “Sáu ngọt, mười xanh, tám mươi tư bết. ” Đợi A Tuyết đọc xong thì lập tức lau đi. A Tuyết còn ngờ ngác, Lương Tiêu đã dịu cô đứng dậy, trở tay ra xa. A Tuyết ngược mắt nhìn, thấy ba người nông dân đã quảy gánh đi được một quãng, liền vội vàng kêu lên:

- Lão bá bá... tôi muốn mua quýt.

Ba người nông dân ngạc nhiên ngoảnh đầu lại. A Tuyết lúc này đã lo cuồng, không cần cân nhắc xem lời Lương Tiêu là thật hay giả, liền kêu lên:

- Cho tôi mua sáu cam ngọt, mười cam xanh và tám mươi tư cam bết.

Hàn Ngưng Tử vừa nghe đã biến sắc mặt, đứng bật dậy. Ông già tính tiền, cười nói:

- Tiểu thư mua khéo quá, vừa đúng một trăm quả quýt không thiếu không thừa, lại cũng đúng một trăm tiền.

A Tuyết vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội vàng tiến đến đưa tiền cho ông già, một trong hai người nông dân kia chọn một trăm quả quýt cho cô.

A Tuyết cảm ơn rồi rít rồi ôm quýt mừng rỡ đi về chỗ chủ nhân. Hàn Ngưng Tử không nhìn vào giỏ, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, lòng mày nhú lại. A Tuyết lo lắng hỏi:

- Chủ nhân, lẽ nào mua sai sao?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói:

- Sai thì không sai, nhưng người tính ra bằng cách nào vậy?

A Tuyết lén liếc Lương Tiêu, đôi má đỏ bừng, Hàn Ngưng Tử đã quýt đi, quát lên:

- Nha đầu ngốc này, ai dạy người tính?

Mắt bà ta lạnh buốt, sắc tựa lưỡi kiếm. A Tuyết không hiểu vì sao, trong lòng không sợ hãi như trước nữa, cô ta thậm chí quyết định, dù chết cũng quyết không khai ra Lương Tiêu. Hàn Ngưng Từ thấy cô ta bướng bỉnh thì vô cùng tức giận, từ từ giờ chuông lên, một lớp sương trắng từ từ ngưng tụ trên tay bà ta.

A Băng, A Lăng nhìn bà ta giờ chuông, đều lộ vẻ sợ hãi. A Tuyết tuy sợ hãi nhưng trước sau vẫn không hé một lời. Chuông giờ lên rồi chém xuống. Chợt nghe tiếng Lương Tiêu hét lên:

- chậm đã!

Hàn Ngưng Từ nhìn sang:

- Sao? Ngươi muốn nói gì?

A Tuyết biến sắc, lắc đầu với Lương Tiêu. Lương Tiêu làm như không trông thấy, đứng dậy nói:

- Ta dạy cô ấy mua quạt đấy, muốn đánh muốn giết thì tìm ta đây!

Mắt Hàn Ngưng Từ lóe lên sắc lạnh:

- Muốn làm anh hùng hả? Được, nói xem, ngươi tính ra bằng cách nào? Không nói được thì đừng trách ta tàn ác.

Lương Tiêu gấp một gói xuống, lấy đá vạch xuống đất, nói:

- Nhân ba ba trăm đồng, bên trong trừ tổng số một trăm, còn lại hai trăm viên. Ba nhân giá cam ngọt, được hai mươi mốt, bên trong trừ một, còn hai mươi phần...

Gã giải từ từ, A Tuyết hoa cả mắt. Lương Tuyết giải xong, ném viên đá đi, nói:

- Vì đề có ba ẩn, nên phép toán là Tam phân thân thuật. Ngoài ra còn có vài cách giải khác, phức tạp rất khó diễn giải, nên nói đến đây thôi.

Cổ tay chợt đau nhói, thì ra đã bị Hàn Ngưng Từ nắm lấy, thanh giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là người của Thiên Cơ cung phải không?

Lương Tiêu đau nhói, quát lên:

- Con bà mới là người của Thiên Cơ cung ấy?

Hàn Ngưng Từ vặn hỏi:

- Còn không thú nhận? Ngoài các số gia của Thiên Cơ cung thì ai có thể giải được đề toán này chứ?

Lương Tiêu cau mày, lãnh đạm nói:

- Đề này cũng được coi là khó à? Hơi khoa trương quá.

Mặt Hàn Ngưng Từ thoát xanh thoát đỏ, mắt dán chặt vào Lương Tiêu, không nhận ra gã có vẻ giấu giếm gì, nét căm giận trong mắt nhạt dần đi, chợt buông Lương Tiêu ra, cười nhạt:

- Thiên Cơ cung luôn tự phụ thanh cao, chắc chẳng đào tạo nổi loại lưu manh vô lại như ngươi!

Ba người nông dân thấy không còn mối làm ăn gì nữa, lại nhấc sọt lên định đi. Không ngờ Hàn Ngưng Từ đột nhiên cúi mình, nhặt ba viên đá lên vung tay ném ra, sau mấy tiếng bụp bụp bụp trầm đục, não người hòa máu chảy tủa ra, quýt lẫn lông tóc. Hàn Ngưng Từ nói:

- Để ba tên này chạy thoát thì chẳng phải sẽ làm lộ hành tung của ta sao!

Lương Tiêu thầm tức giận: «Nữ tử này vui buồn mừng giận, sinh sát đều thất thường, đúng là một người điên!»

Hàn Ngưng Từ đi mấy bước, chợt ngoái đầu lại, cười nói:

- A Lăng, ngươi chăm sóc tiểu tử này cho cẩn thận, nếu sơ suất mấy may thì ta sẽ lột da ngươi đó!

Lương Tiêu thầm ngạc nhiên: “Sao mặt vàng này đổi tính nhanh thế? Tự dưng từ té chắc không có gì tốt. Ta phải tăng cường đề phòng mới được.”

A Lăng đổi ngay bộ mặt tươi cười, đỡ Lương Tiêu lên xe. A Tuyết liếc mắt nhìn Lương Tiêu, lâu lắm không nói năng gì. Lương Tiêu không nhịn được hỏi:

- Nhìn gì mà nhìn?

A Tuyết đỏ mặt, khẽ nói:

- Cảm ơn người nhé!

Lương Tiêu hững hờ đáp:

- Có gì đáng cảm ơn đâu?

Trong lòng gã đang suy sụp vô cùng, chỉ muốn vùi đầu xuống mà ngủ. A Tuyết thấy gã lạnh lùng như thế, không nói được những lời cảm kích khác nữa, đành buồn bã ngủ, nhưng tìm hồi hộp, lên nhìn Lương Tiêu, thấy gã đã nhắm mắt, lẻ tuồn ra, lăn xuống theo gò má, để lại những vết ướt loang lổ trên nền xe. A Tuyết cảm thấy trái tim nhói đau, tự nhiên cảm hận Liễu Oanh Oanh vô kể.

xxx

Xe ngựa bắt đầu khởi hành, lúc đi lên, lúc đi xuống, lắc lư suốt cả ngày mới dừng lại. A Lăng thò đầu vào cười:

- Đến nhà rồi, xuống xe đi!

Lương Tiêu khom mình chui ra khỏi xe, đằng trước có một khu đình viện rất tươi xinh, núi non ôm ấp. A Tuyết nói nhỏ vào tai Lương Tiêu:

- Đây gọi là Tàn Hồng Tiểu Trúc.

Một đạo sĩ trẻ tuổi đi ra khỏi cổng viện, mặt mũi hiền lành, trán có nốt ruồi đen. Y chấp tay chào Hàn Ngưng Từ:

- Vũ Linh tham kiến chủ nhân!

Hàn Ngưng Từ lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Vũ Linh cười đáp:

- Thủ lĩnh Lũng Tây Cửu Trại theo lệ thường đến nộp tiền và lương thực, lúc này đều đang ở trong sảnh.

Nói rồi liếc mắt nhìn A Băng, rồi lại quay mặt đi, chào hỏi hai cô nữ tỳ còn lại.

Hàn Ngưng Từ nói:

- Vũ Linh, bây giờ ta còn có việc. Người và A Băng đi lo liệu tiếp đãi, nếu thiếu tiền hay gạo, từ năm trăm quan trở lên chặt tay, từ một ngàn quan trở lên chặt đầu, không được làm trái quy củ.

Vũ Linh cười đáp:

- Tiểu nhân sẽ chú ý.

Hàn Ngưng Từ ngoảnh đầu lại nhìn A Tuyết, dặn:

- A Băng, người đưa con ngựa này đi nghỉ, không được gây phiền toái gì cho nó nữa.

A Lăng còn hận A Tuyết lừa mình, vốn định về rồi sẽ từ từ hành hạ nhục mạ cô ta, nay nghe Hàn Ngưng Từ nói vậy, đành cười vâng lời. Hàn Ngưng Từ quay sang Lương Tiêu cười nhạt:

- Người theo ta!

Lương Tiêu ngập ngừng không đi, nhưng bị A Băng đẩy một chưởng ngã dúi xuống đất, lúc ấy mới nhớ lại mình đã mất hết nội lực, đành bò dậy theo sau Hàn Ngưng Từ.

Hai người đi vào trang viện, rẽ theo lối đi chéo ra hậu sơn, vòng qua mấy hành lang, phía trước đột ngột hiện ra một rừng trúc.

Rừng trúc rất thâm u, đường lối quanh co, tán lá rất dày, bốn bề mát rượi, đi như thế hơn hai mươi bộ thì trông thấy giữa những cây trúc có một pho tượng đá ngồi mặc áo giáp, há mồm nhìn trần, trông pho tượng rất quen mắt, Lương Tiêu mau chóng nghĩ ra, pho tượng này đã từng trông thấy trong Lưỡng Nghi ảo trần trận, đó là Ngôi Khôi duyệt sang thuộc Tướng tướng cảnh. Lương Tiêu còn đang nghi hoặc, lại đi tiếp mười mấy bước nữa thì gặp một pho tượng nữa vuốt râu chấp tay sau lưng, chính là Thiếu Lăng khổ ngâm thuộc Thánh văn cảnh, lại đi tiếp mười hai bước nữa thì đến pho Kiếm cập lý cập, pho tượng này cầm bảo kiếm, đi chân trần, nửa chạy nửa bước, chính là câu chuyện về Sở Trang Vương, bá chủ thời Xuân thu. Cứ thế, mười mấy bước lại gặp một pho tượng, Lương Tiêu càng nhìn càng kinh ngạc, đang lúc quan sát thật kỹ thì phát hiện ra những pho tượng này tuy làm giống hệt tượng ở Thiên Cơ cung nhưng khi nhìn kỹ thì khác biệt rất xa, tựa hồ người tạc tượng đã chỉ vội vàng bắt chước đểo lại theo hình dáng, còn vị trí rất hỗn độn, không hợp với trận thế Lưỡng Nghi ảo trần trận.

Đi được chừng hai dặm thì tới cuối rừng, ở đó trên vách đá có một cái hang, cửa hang hình tròn đóng chặt. Trên rầm cửa có khắc bốn chữ Thiên Viên Địa Phương, bên cửa có một cái khóa bất quá.

Hàn Ngưng Từ xoay khóa, cửa đá cọt kẹt mở ra. Đằng sau cánh cửa là một căn phòng vuông vắn, bốn vách tường treo đầy những sơ đồ, có một chiếc giường đá kê sát tường, bên cạnh bàn đá đặt một chiếc bàn đá, trên bàn đặt một khay cát. Lương Tiêu nhắc thấy rất kinh ngạc, vì trên khay cát này vẽ đầy những chu vi hình tam giác vuông, thương phương thực pháp, đều là các ký hiệu toán học.

Hàn Ngưng Từ dắt Lương Tiêu vào rồi khép cửa đá lại sau lưng. Một ánh sáng nhẹ nhàng tràn ngập căn phòng. Lương Tiêu ngược mắt nhìn, chỉ thấy trên nóc hang có một hình vòm, sáng loáng như gương, bề mặt khảm đầy ngọc, sắp xếp theo vị trí sao trời, trên vách đá gần đỉnh vòm có đục một lỗ nhỏ, ánh sáng trời lọt vào, chiếu lên những hạt ngọc, hào quang của ngọc hắt lên tường, chiếu cả căn phòng sáng lên.

Hàn Ngưng Từ ngồi lên giường, hỏi:

- Chúng ta đã cùng đi một đoạn đường, kẻ cũng là có duyên, hai chúng ta làm quen với nhau nhé, ta họ Hàn, tên Ngưng Từ. Ngươi tên là gì?

Lương Tiêu trả lời. Hàn Ngưng Từ gật đầu:

- Lúc trước ngươi tỏ ý coi thường đề bài ta ra, chắc ngươi tinh thông toán học lắm?

Lương Tiêu nói:

- Đại khái cũng giải được một ít.

Hàn Ngưng Từ ngắm gã kỹ hơn, cười nhạt hỏi:

- Được, để ta xem xem bản sự của ngươi tới đâu? – Rồi trò tay về đề toán trên khay cát. – Ngươi tính ra được không?

Lương Tiêu liếc mắt nhìn qua, thấy trên khay cát viết rằng: “Giả sử có một tòa thành tròn, không biết tỉ lệ giữa chu vi và bán kính là bao nhiêu, bốn cổng đều mở toang, ngang dọc đều có những đường chữ thập, đường chữ thập tây bắc là quê càn, hai người Giáp và Ất đứng ở đây, Ất đi về hướng đông một trăm tám mươi bộ thì gặp một ngọn tháp thì dừng, Giáp đi về hướng nam ba trăm sáu mươi bộ ngoảnh lại nhìn ngọn tháp đó thì đang ở chính nửa đường kính của tòa thành. Hỏi đường kính tòa thành là bao nhiêu?” Bên dưới có hình tam giác vuông. Hàn Ngưng Từ cười gòn, giọng đặc ý:

- Ngươi giải được bài toán này thì ta sẽ để ngươi sống, còn không giải được thì không phải nói nữa.

Lương Tiêu nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Cạnh huyền đi qua đường tròn thôi mà, có gì ghê gớm đâu? – Rồi vung tay giải. – Lấy cạnh góc vuông nhân với cạnh huyền làm thực. Lấy tổng cạnh huyền và cạnh góc vuông làm pháp, thực trừ pháp, thương là hai trăm bốn mươi. Đường kính của thành là hai trăm bốn mươi bộ.

Bài toán này Hàn Ngưng Từ suy nghĩ khổ sở đã lâu mà không tìm ra hướng giải, nào ngờ Lương Tiêu trong chớp mắt đã làm ra, cách tính hết sức tinh vi khó mà tưởng tượng được. Hàn Ngưng Từ chăm chăm nhìn lời giải về mặt âm trầm khó hiểu, trầm ngâm hồi lâu rồi mới nhíu mày nói: "Sao có thể giải dễ dàng như vậy được?" Lương Tiêu nói: Đây chính là thuật tìm chu vi hình tròn (chú thích: tương đương với hình học của Trung Quốc cổ đại), nói khó thì không khó nhưng nói dễ cũng chẳng dễ. Nếu không biết phương pháp thì khó mà làm được nhưng nếu đã biết phương pháp rồi thì lại thấy rất dễ dàng. Trừ bài toán tìm đường tròn có tâm nằm trên cạnh huyền và tiếp xúc với hai cạnh còn lại của tam giác vuông còn có tám loại bài toán khác phân biệt là: đường tròn ngoại tiếp cạnh dài và cạnh ngắn tam giác vuông, đường tròn có tâm nằm trên cạnh ngắn nhất tam giác vuông và nội tiếp với hai cạnh còn lại, đường tròn có tâm nằm trên cạnh góc vuông dài của tam giác vuông và nội tiếp với hai cạnh còn lại, đường tròn có tâm là đỉnh góc vuông tiếp xúc với cạnh huyền, đường tròn ngoại tiếp của tam giác vuông về phía cạnh huyền, cạnh góc vuông ngắn, cạnh góc vuông dài, đường tròn có tâm nằm trên cạnh huyền, cạnh góc vuông ngắn, cạnh góc vuông dài của tam giác vuông và ngoại tiếp với đường kéo dài của hai cạnh còn lại, gộp vào gọi là "Đồng Uyên cửu dung"(chín bài toán đường tròn tiếp xúc)"

Hắn vừa giải vừa viết ra chín dạng. Hàn Ngưng Từ nhìn hắn, trong lòng bất giác nhói đau, thầm nghĩ: “Phong thái giải toán của thiếu niên này giống người đó đến năm sáu phần.”

Lương Tiêu viết xong các dạng toán, ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy Hàn Ngưng Từ nhìn mình về mặt ngây dại, bất giác lấy làm lạ:

- Có gì chưa rõ không?

Hàn Ngưng Từ giật mình hồi lâu rồi hỏi:

- Ngươi... không phải là người của Thiên Cơ cung thật chứ?

Lương Tiêu không đáp, chỉ hừ một tiếng.

Hàn Ngưng Từ ngồi ngẩn ra hồi lâu, thở dài rồi mới theo phương pháp của Lương Tiêu diễn giải trên khay cát, nhưng chỉ tính được hai hàng là nước mắt rơi tưng tưng xuống khay cát.

Lương Tiêu thấy cử chỉ kỳ quái, đang kinh ngạc thì chợt thấy Hàn Ngưng Từ dưới làn nước mắt, chợt để lộ ra làn da trắng ửng hồng, trong lòng rất lấy

làm kinh ngạc. Hàn Ngưng Tử thấy thần sắc gã có vẻ lạ, sức hiểu nguyên do, lấy khăn tay lau mặt, để lộ ra khuôn mặt thật, chỉ thấy làn da hồng hào như anh đào, đôi mắt long lanh như nước hồ thu.

Lương Tiêu không ngờ dưới lớp da vàng vọt lại là một giai nhân tuyệt sắc. Hàn Ngưng Tử ngẩn ra một lúc, không nói năng gì, lại đưa ra một đề là Chiêu sai đề, lập nhiều ân để tìm ra số tiền lương của binh lính. Lương Tiêu vốn đã tuyệt vọng suy sụp, nhưng không hiểu vì sao vừa chạm vào toán học là tỉnh táo mau chóng, trí óc hoạt động rất nhanh nhẹn, Hàn Ngưng Tử mới đọc được nửa đề, gã đã đưa ra kết quả. Hàn Ngưng Tử càng kinh ngạc, lại đưa ra thêm một đề là Hòa hợp phân sai đề, vẫn nói đầu đề, Lương Tiêu đã báo kết quả, Hàn Ngưng Tử vừa giận vừa ngạc nhiên, bèn truy hỏi xem sư môn của Lương Tiêu. Lương Tiêu im lặng, chỉ khi nào thấy đề toán Hàn Ngưng Tử đưa ra thì mới lên tiếng giải đáp mà thôi.

Hai người ra đề giải toán đến tận chiều tối, Lương Tiêu cứ gặp đề là giải, đến mức Hàn Ngưng Tử không còn đề nào khó nữa, cuối cùng không chịu được hất đồ khay cát, đẩy cửa đi ra, ra ngoài rồi khóa cứng cửa lại.

Lương Tiêu không còn chỗ nào để đi, đành nằm trên giường đá, mấy hạt minh châu trên nóc hang vốn không tự phát sáng, mà chỉ phản chiếu ánh sáng tự nhiên. Khi màn đêm buông xuống, minh châu không sáng được nữa, gian thạch thất tức thì tối mịt. Lương Tiêu cảm thấy nền đá dưới lưng lạnh giá, vừa cô đơn vừa thương thân, ngẩn ngơ một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Lương Tiêu thức dậy rất sớm, có lẽ tại ngủ trên giường đá quá lâu, cổ họng đau rất như bị cảm lạnh. Từ khi luyện nội công, chưa bao giờ có chuyện này xảy ra, cứ thế này mà xét thì tự mình không chỉ đã biến thành một người bình thường, mà có lẽ còn đứng như A Lăng nói, so với người bình thường còn kém hơn.

Đang lúc thất vọng vô cùng ấy thì chợt nghe ngoài hang có tiếng gõ cửa, liền đó là tiếng gõ bên dưới cửa đá, rồi mở ra một cánh cửa sổ nhỏ, nhét vào một nắm đầy thức ăn, giọng A Băng vọng vào:

- Đồ khốn, mau ăn hết đi, đừng bỏ dờ dáy!

Từ trưa hôm trước Lương Tiêu chưa có gì bỏ vào bụng, nghĩ thấy mùi thức ăn thơm ngon tức thì bụng sôi lên, gã bèn nhảy xuống khỏi giường, bẻ mâm lên bàn, thấy có đủ thịt cá, còn có một tô canh gà nóng hổi. Lương Tiêu ăn uống ngon lành, cuối cùng no nê, đẩy lại đĩa bát ra cửa, định hỏi chuyện A Băng cô ta đã vội vàng bỏ đi, bỗng bẻ yên tĩnh.

Lương Tiêu no nê, nhìn bốn bức tường thấy đầy sơ đồ hình vẽ bèn lật xem cho đỡ buồn, hóa ra đều là sách toán, hầu hết đều đã từng xem rồi. Lương Tiêu lật giờ một hồi chợt cảm thấy không tin vào mắt mình, ở đây lại có một quyển Surong Đàm Kiểm Pháp. Chỉ vì lâu rồi không ai mở xem nên bụi đã phủ dày. Lương Tiêu giờ ra xem thì thấy một bức vẽ, trong đó có một nam một nữ múa kiếm đùa với nhau, trông rất duyên dáng tình tứ, khiến người ta chỉ nhìn mà cũng thấy xúc động. Lương Tiêu thấy dung mạo người nữ giống Hàn Ngưng Tử, bất giác nghĩ bụng: “Đây chẳng phải là tuyệt học độc môn của Hàn Ngưng Tử sao? Ta xem xem, có thể nghĩ ra được cách phá giải, đánh cho mụ ta trở tay không kịp. ” Gã lại lật mấy trang, chợt cau rúm mày: “Những chiêu kiếm này múa đẹp quá, theo thể thì lại không có tác dụng gì, vì sao gọi là Surong đàm kiếm pháp, khiến người ta chẳng hiểu gì cả. ” Lại lật mấy chục trang nữa, chợt trông thấy người đàn ông trong sách đâm chéo trường kiếm ra, đâm vào sườn trái của người đàn bà, người đàn bà xoay thế kiếm một vòng, khiến trường kiếm của người đàn ông đâm chệch ra ngoài. Bên cạnh ghi bốn chữ “bạc bèo phụ tình”.

Chiều này rất tĩnh diệu, Lương Tiêu chấn động tinh thần, lại lật tiếp xuống dưới, thì thấy người đàn bà trường kiếm rất dữ tợn, đâm vào tim người đàn ông, máu tươi bắn tóe ra, đầu trang dùng mực đỏ viết lên một chữ “giết” rất lớn, bên trái cũng ghi bốn chữ “Tim gan ruột nát”. Lương Tiêu giờ tiếp, lại thấy người đàn bà trong tranh bay chân phải lên, tránh khỏi trường kiếm của người đàn ông, rồi lại đâm một nhát vào tim ông ta, bên cạnh có ghi chữ nhỏ “Dứt tim đứt ruột”. Lương Tiêu tiếp tục giờ xuống, chỉ thấy người đàn bà đó thoát trái thoát phải, nhảy lên bay xuống, mỗi kiếm trước sau vẫn xoai vào tim người đàn ông, chiêu thức lần lượt là: “Toàn tâm thực cốt”, “Tâm trường thốn tuyệt”, “Tâm hồi ý lại”, “Tâm tang như tử”, tổng cộng bảy nhát kiếm, giết người đàn ông bảy lần.

Chiều thức mà nhát nào nhát nấy đều đâm vào tim thể này, Lương Tiêu mới nhìn thấy lần đầu. Rảnh rồi không có việc gì làm, gã bèn nhặt một thanh gỗ lên, nhảy nhót đâm thử theo động tác của người đàn bà, trong đầu tưởng tượng đâm được những nhát kiếm ấy vào ngực Tiêu Thiên Tuyệt và Vân Thủ, kết liễu tính mệnh hai người ấy.

Luyện được một lúc lâu, Lương Tiêu càng hứng chí, hủ dãi tung mình lên. Nào ngờ quá đà, va vào tường, que tính gãy luôn, hổ khẩu nứt toác, máu chảy đầm đìa, chỉ cảm thấy đau nhói lên tận óc, mới nhớ ra là nội lực đã mất, kiếm pháp đâu có giỏi gấp mười cũng vô ích, tức thì chán nản không luyện nữa.

Một lát sau, A Băng mang cơm nước đến. Lương Tiêu ăn xong thì lên giường nằm, nhìn đăm đăm lên những hạt dạ minh châu trên đỉnh nóc. Nhìn được một lúc lâu thì nhận ra phương vị của hai sao Ngưu Lang Chức Nữ đề sai, nhưng những sao khác thì hoàn toàn chính xác, tính ra chính là sơ đồ sao đêm mừng bảy tháng bảy năm Kỷ Mùi.

Lương Tiêu tự nhiên tinh thần phấn chấn, hẳn tự nghĩ: “Cách làm lịch xưa nay đều không vượt qua được lịch Đại Minh của Tổ Xung Chi, tuy ta không luyện được tuyệt thể võ công nhưng nếu có thể vượt qua thánh hiền mà sáng tạo được một phép làm lịch mới siêu việt hơn Đại Minh lịch thì cũng là một việc đáng kể trong đời. ” Gã không có việc gì làm, bèn lấy ngày mừng bảy tháng bảy làm mốc phát triển lịch để tiêu khiển, từ sơ đồ sao mừng bảy tháng bảy diễn ra đến sơ đồ sao mừng tám tháng bảy, lại từ tháng bảy phát triển đến tháng tám, từ tháng tám phát triển đến tháng chín, mãi cho đến hết năm, tính xong năm Kỷ Mùi thì lại tính đến năm Canh Thân, lập lại một vòng như thế, mãi cho đến khi tối mịt mới nghỉ tay.

Liên tiếp ba ngày, Hàn Ngưng Tử không xuất hiện. Lương Tiêu tập trung vào thiên văn, cũng quên cả buồn phiền. Đến tối ngày thứ năm, hẳn đã phát triển lịch đến năm Tân Mùi, rất mệt trong người, liền ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, vẫn còn đang ngủ, chợt cảm thấy thất lưng đau nhói, gã mở choàng mắt, trông thấy Hàn Ngưng Tử đang đứng bên giường nhìn mình. Mặt bà ta nhợt nhạt, đôi mắt đỏ ngầu, như thể đã mất ngủ mấy đêm rồi. Thấy gã mở mắt, bà ta nói:

- Dậy!

Rồi ngồi xuống, lấy trong tay áo ra một vật đen đen, lạnh lùng bảo:

- Mở thử đi!

Lương Tiêu nhìn cái hộp dài chừng nửa thước, sức nghĩ ra, bèn hỏi:

- Đây là Thuần Dương thiết hạp bà ăn trộm được đây phải không?

Hàn Ngưng Tử nhướng mày:

- TRộm là thế nào? Thuần Dương thiết hạp vốn thuộc sở hữu của phái Đại Tuyết Sơn ta, bây giờ chỉ là quay về cố chủ thôi.

Lương Tiêu nhớ lại lời Sở Tiên Lư, cãi:

- Cái hộp này rõ ràng là của Sở gia và Lô gia, bà dựa vào cái gì mà bảo là của Đại Tuyết Sơn?

Hàn Ngưng Tử thần nhiên nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, cũng để ngươi tâm phục khẩu phục. Tổ tiên của hai nhà Sở, Lô đó vốn là đồng môn với Hóa Dương chân nhân, sư tổ Đại Tuyết Sơn, năm đó cùng hợp sức đoạt hạp, nhưng hai lão Lô, Sở đã đánh sư tổ ta bị thương, rồi không thèm đoái hoài đến sư tổ, cướp lấy cái hạp. Ta đã mất rất nhiều năm truy lùng con cháu hai nhà đó, mới biết tổ tiên họ ngày xưa mai danh ẩn tích, lần lượt lập ra Thiên Hương sơn trang và Lô Công bảo. Theo ngươi, ta lấy lại hạp sắt có phải là chủ cũ lấy lại vật của mình không?

Lương Tiêu nói:

- Bà đánh cắp hạp sắt cũng được, nhưng tại sao lại giả họa cho... Liễu Oanh Oanh/

Hàn Ngưng Tử nhìn hấn rồi cười khanh khách:

- Ngươi đau lòng lắm hả? Ai bảo con nha đầu đó đến đâu cũng ngông cuồng, ăn trộm xong còn để lại danh tính, đã thế ta cứ mượn luôn cái tên của nó.

Bà ta thấy Lương Tiêu có vẻ buồn, cười thâm, không lộ vẻ giận nữa:

- Nếu ngươi mở được hạp này, ta sẽ để ngươi đi gặp Liễu Oanh Oanh, đồng ý không?

Lương Tiêu hiểu ra, chắc Hàn Ngưng Tử không mở được hạp nên muốn bảo hấn thử, tuy gã không muốn, nhưng tính hiếu kỳ nổi lên, bèn nhấc cái hạp lên, cảm thấy nặng tay, bề mặt hạp không bằng phẳng, xem kỹ, chỉ thấy mặt hạp đầy những rãnh nhỏ, ngang dọc có hai mươi sáu đường, chia mặt hạp ra thành bảy trăm hai mươi chín ô vuông nhỏ, mỗi ô đều khắc chìm một chữ nhỏ ngay ngắn. Cái hạp không hiểu được đúc từ kim loại gì mà sau bao nhiêu năm vẫn rất ít bị chà xát.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Bí quyết mở hạp nằm ở những chữ này, ta đã nghĩ rất lâu, nghĩ ra hai cách để mở hạp.

Lương Tiêu buột hỏi:

- Cách gì?

Hàn Ngưng Tử nói:

- Thứ nhất, mấy chữ này là một bức Toàn Cơ đồ, những câu thơ trong này sẽ báo cho ta biết cách mở hạp.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Toàn Cơ đồ là gì?

Hàn Ngưng Tử liếc gã với vẻ khinh bỉ, cười nhạt:

- Toàn Cơ đồ là tập thơ hồi văn của nàng Tô Huệ thời Bắc triều. Chồng Tô Huệ tên Đậu Thao, là đại tướng trong triều, vì mang tội với hoàng đế nên bị đày ra sa mạc. Tô Huệ thương chồng, bèn dùng chỉ ngũ sắc thêu một bức gấm gửi cho Đậu Thao, nội dung của bức này là ngang dọc đều hai mươi chín chữ, tổng cộng là tám trăm bốn mươi một chữ. Cứ đọc liên tục theo hàng ngang, dọc, chéo, thay thế, đọc ngược, đọc xuôi, đọc lùi là đều thành thơ.

Bà ta gọi A Băng lấy nước đổ vào nghiền, mài mực thật đậm, sau đó vung bút lông viết như gió trên mặt bàn đá, ngang dọc đan nhau tạo thành một hình vuông.

Hàn Ngưng Tử bảo A Băng lui ra, trò từng dòng chữ nói:

- Người nhìn này: Thương tình hoài đức thánh ngu đường, chân chí độc chung thệ khung thương, khâm sở cảm tưởng vọng dâm hoang, tâm ưu tăng mộ hoài thâm thương, nếu đọc ngược lại thì thành thương thâm hoài mộ tăng ưu tâm, hoang dâm vọng tưởng cảm sở khâm, thương khung thệ chung độc chí chân, đường ngu thánh đức hoài tình thương, nói chung là rất xuôi tai. Các câu khác cũng tương tự, có thể nói là đảo điên bất tận.

Lương Tiêu nhìn xem, quả nhiên ngang dọc xuôi ngược đều thành câu cú, bất giác buột miệng khen:

- Nàng Tô Huệ tài thật.

Hàn Ngưng Từ cười nhạt:

- Chứ còn gì nữa? Từ xưa tới nay, đời nào mà chẳng có nữ nhân văn võ toàn tài. Lữ Trĩ, Võ Tắc Thiên, Dị An, Hồng Ngọc... có ai không phải là kỳ nữ nổi danh khắp thiên hạ? Nếu không phải bị bọn đàn ông các người dùng quỷ kế áp chế, thì chắc chắn còn nhiều nữa.

Lương Tiêu không thông thuộc văn học lịch sử, không thể nói lại gì được, bèn đưa mắt nhìn kỹ những con chữ trên bề mặt hộp, chỉ cảm thấy kết cấu rất không chặt chẽ, bèn nói:

- Chữ trên cái hộp này khác hẳn Toàn Cơ đồ.

Hàn Ngưng Từ giằng lấy cái hộp sắt, vận mạnh, chỉ nghe “rắc” một tiếng, ba dây ô vuông xoay một vòng, cho đến khi bốn góc trùng khít với nhau thì lại phát ra một tiếng động nhỏ. Sau một lần xoay này, những con chữ trên bề mặt hộp đã thay đổi khác hẳn.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái hộp này xoay được à?

Hàn Ngưng Từ giải thích:

- Thuần Dương thiết hạp chỉ cần ba dây một nhóm, là có thể xoay ngang vận dọc được.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Đáng tiếc, chữ nghĩa trên hộp chẳng ăn nhập gì với nhau cả.

Hàn Ngưng Từ cau mày:

- Có lẽ xoay đến một lúc nhất định thì sẽ tạo thành Toàn Cơ đồ, sau đó đọc lần lượt các câu thì có lẽ sẽ giải được bí mật của hộp sắt. Có điều, ta đã xoay ba ngày hai đêm rồi mà không tìm ra manh mối gì cả. Nhưng ta đoán, hộp sắt này còn cách khác để mở ra được.

Lương Tiêu tò mò:

- Cách gì?

- Toán thuật.

Thấy Lương Tiêu vẫn chưa hiểu, Hàn Ngưng Từ nói rõ hơn:

- Ta nghe nói, vạn vật trong trời đất đều có mối tương quan với toán học, cái hộp sắt này hẳn không phải là ngoại lệ. Thêm nữa, trên bề mặt nó ngang dọc tổng cộng hai mươi bảy hàng và cột. Ta đoán cơ quan trong cái hộp này nhất định có liên quan đến toán học. Người giỏi toán, hãy suy nghĩ kỹ xem, biết đâu mở được đấy.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Tôi không nghĩ ra.

Hàn Ngưng Từ xạm mặt:

- Nghĩ thì chưa nghĩ, làm sao đã ra?

Lương Tiêu nói:

- Toán học là toán học, không có quan hệ gì với lẽ trời đất? Tôi không nghĩ ra là không nghĩ ra, bà giết cũng thế thôi.

Hàn Ngưng Từ tóm lấy cánh tay Lương Tiêu vận quật ra sau lưng, ấn sát gã xuống giường đá, ấn tay lên huyệt đại chùy của Lương Tiêu. Lương Tiêu cảm thấy một luồng hàn khí xuyên vào người của mình rồi tóa đi tứ chi bách hải, Hàn Ngưng Từ cười bên tai gã:

- Người có nghe lời không?

Lương Tiêu phì một cái, Hàn Ngưng Từ hừ mũi, tức thì, Lương Tiêu chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân như bị hàng trăm hàng ngàn mũi kim lạnh giá nhất

tê đâm vào, tức thì mồ hôi đầm đìa, hai tay bám chặt vào cạnh giường, cổ sống cổ chết bám vào đó khiến các đầu ngón tay ứa máu cả, không thở nổi nữa, lại ngất lịm đi.

Hàn Ngưng Từ đẩy hàn khí sang, đợi Lương Tiêu tỉnh lại hỏi:

- Súc sinh, ngoan ngoãn vâng lời chưa?

Lương Tiêu đáp:

- Không.

Hàn Ngưng Từ cười nhạt, lại đẩy nội lực. Lương Tiêu gồng mình, không hự một tiếng, chừng thời gian cạn nửa tuần trà, hai mắt tối sầm lại ngã ngất đi. Hàn Ngưng Từ thấy gã cứng cỏi như vậy cũng phải ngậm khâm phục: “Bằng long hấp tủy đại pháp của ta đến cao thủ nội gia gặp phải nó cũng phải khóc hết nước mắt. Tiêu từ này đã mất nội công mà không kêu một tiếng nào, kẻ cũng lạ.” Bà ta thúc Lương Tiêu tỉnh lại, cười nhạt:

- Rốt cục có vâng lời không?

Lương Tiêu chưa bao giờ bị tra tấn đến thế, toàn thân nhức nhối đón đau, nhưng vẫn kiên cường, nghe vậy đáp luôn:

- Không!

Giọng tuy yếu ớt, nhưng kiên quyết khác thường. Hàn Ngưng Từ định tiếp tục thi triển Bằng long hấp tủy đại pháp, lại sợ Lương Tiêu kiệt sức, không giữ được mạng sống. Bà ta tức giận, liền giờ chuông chặt gãy một góc bàn đá, rồi quay phắt mình hầm hầm đi ra cửa.

Lương Tiêu nghe tiếng cửa đá khóa sập lại, nhưng gân cốt toàn thân đau nhói, hai mắt cũng mờ hết cả đi, không nhìn rõ gì nữa. Một lát sau, cảnh vật trước mắt lại rõ ràng trở lại, hần thở hỗn hển, găng ngồi dậy, kinh ngạc quá đỗi, Thuận Dương thiết hạp vẫn nằm trên bàn, chắc là Hàn Ngưng Từ trong cơn tức giận đã quên thu về.

Lương Tiêu tính hiếu kỳ trời dấy, vớ lấy hộp sắt, xoay ngang một nhóm ba hàng làm một theo chiều ngược lại, xoay được hết một vòng thì nghe thấy bên trong hộp có tiếng động nhỏ, lại xoay theo chiều dọc thì hộp sắt cũng chuyển động. Lương Tiêu vặn cái hộp rất lâu, hết xoay trên lại xoay dưới, xoay dọc lại xoay ngang, xoay thuận chiều lại nghịch chiều, trước sau vẫn không tìm ra mấu chốt, đành quan sát kỹ vặn từ trên hộp, khổ nỗi gã vốn không hiểu biết lắm về văn học, càng xem càng khó hiểu, chợt tâm niệm động một cái: “Hàn Ngưng Từ là người rất cẩn thận, khó khăn lắm mới đoạt được Thuận Dương thiết hạp, làm sao lại sơ suất bỏ quên? Mà kể cả sơ suất, tại sao bây giờ vẫn không quay trở lại lấy?”

Hắn nghi ngờ bèn đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên nóc thấp thoáng một mảng tối, không sáng bừng như mọi ngày, tức thì tỉnh ngộ: “Bà ta đang nhìn trộm ư?” Bất giác lại toát mồ hôi lạnh, thầm khen may vì vừa rồi chưa mở được hộp, nếu không thì đã trúng phải gian kế của Hàn Ngưng Từ rồi, bèn tự nhủ: “Vậy ta cứ tương kế tựu kế, giởn mặt mụ một phen.” Tức thì làm ra vẻ suy nghĩ, cầm hộp sắt xoay trái ngấm phải, thoát bật cười, thoát tư lự, ra dáng suy nghĩ lăm lăm.

Kỳ thực Hàn Ngưng Từ cố ý bỏ hộp sắt lại, sau khi ra khỏi cửa thì leo lên chỗ cao, nhìn trộm vào phòng qua lỗ nhỏ trên vách đá. Bà ta tự nhủ Lương Tiêu bắt được cơ hội ngàn năm một thuở này nhất định sẽ không kìm được sự hiếu kỳ, nghĩ cách mở hộp, đợi khi gã tìm ra cách rồi, bà ta sẽ lập tức đoạt về. Thấy Lương Tiêu cầm hộp đắm chiêu suy nghĩ, trong lòng bà ta rất lấy làm đắc ý, thấy Lương Tiêu cứ lúc vui lúc buồn, bà ta cũng đâm hời hợt theo.

Đến giờ Ngọ, Hàn Ngưng Từ thấy Lương Tiêu không mở được hộp, bèn rời đi một lúc, vội vàng đi dùng bữa trưa rồi quay lại nhìn trộm tiếp. Không ngờ trong một khoảnh khắc bà ta đi về đó, Lương Tiêu đều biết cả, ngoài mặt giả vờ, nhưng trong lòng chỉ sướng chút nữa là cười phá lên. Hàn Ngưng Từ cực kỳ kiên nhẫn, trông chừng đến lúc mặt trời xuống núi, đợi mãi cho đến khi trong Thiên Viên Địa Phương không còn ánh sáng mới chịu tạm ngừng, nhưng bà ta vẫn chưa nản lòng, thâm ngủ ngày mai lại tiếp tục tới theo dõi.

Ánh sáng vừa tắt, thạch thất lại chìm vào tối tăm, giờ tay lên cũng không nhìn thấy ngón. Lương Tiêu đoán chừng Hàn Ngưng Từ đã đi, bèn để hộp sắt lên bàn, nằm xuống giường, trong lúc mơ màng màng, chợt thấy trong thạch thất có một tia sáng yếu ớt, chớp chớp nhấp nháy.

Lương Tiêu tưởng mình hoa mắt, bèn dụi mắt rồi nhìn lại xem, vẫn thấy ánh sáng đó lấp lờ như cũ. Lại nhìn kỹ lần nữa, phát hiện ra ánh sáng mờ nhạt đó phát ra từ Thuận Dương thiết hạp. Lương Tiêu cầm lấy cái hộp, quả nhiên thấy ánh sáng lọt ra từ trong hộp, nếu không phải vì nơi đây quá tối thì cực kỳ khó phát hiện.

Lương Tiêu xem xét hồi lâu, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt đó hoàn toàn không phải bắt nguồn từ cùng một chỗ, mà lúc chỗ này lúc chỗ kia, chỉ sáng lên một thoáng lại tắt ngấm. Lương Tiêu vẫn một lúc lâu, chợt thấy một nét ngang ngắn trong một chữ khải giống như vệt sáng mặt trời, lại một nét ngang dài ở một chữ khải trước, dài mảnh và ánh sáng rất mạnh, Lương Tiêu nghĩ ra: “Nếu ta xoay hộp sắt mấy vòng cho hai nét ngang đó lại gần thì có khi thành chữ ‘nhị’.” Lương Tiêu tuổi còn trẻ, nảy tính tình nghịch, bèn xoay hộp sắt dọc ngang. Một lúc sau, hệt như ma xui quỷ khiến, hai vệt sáng đó tạo thành chữ ‘nhị’ thật. Lương Tiêu tình cờ thành công thì vô cùng kinh ngạc, giờ hộp sắt lên xem xét thêm một hồi, lại thấy một nét bên trái của một chữ khải sang sáng, rồi một nét thẳng trong một chữ khác cũng, bèn nghĩ bụng: “Nếu ghép luôn hai nét này vào chữ ‘nhị’ thì thành chữ ‘nguyên’ phải không?”

Hắn lần mò một lúc nữa, quả thực xoay ra chữ “nguyên”. Chữ “nguyên” thành hình rồi thì năm mặt còn lại của cái hộp cũng sáng lên. Lương Tiêu phát hiện ra ánh sáng của một trong các mặt đó hợp lại thì sẽ thành chữ “phủ”, chỉ có điều thiếu mất một nét bên trái, thiếu một nét bên trên, nhưng khi nhìn kỹ lại thì tìm thấy nó ở hai mặt khác của hộp, bèn xoay vặn một hồi đã ghép được chữ “phủ”. Chữ “phủ” thành hình rồi thì chữ “tông” ở mặt ngay cạnh cũng thấp thoáng hiện ra, chỉ thiếu chữ “tiêu” bên dưới, Lương Tiêu xoay vặn một hồi cũng ghép xong chữ “tông”.

Lại thấy những ánh sáng còn lại hợp thành chữ “tử”, lúc này Lương Tiêu đã quen tay, ghép ngay thành chữ “tử”. Chữ “tử” vừa ghép xong, trong hộp chợt có âm thanh phát ra, rồi ánh sáng bên trong bùng lên, hắt qua khe nứt ra ngoài.

Câu đố suốt trăm năm đã được phá giải. Lương Tiêu cảm thấy dễ dàng quá, không dám tin là sự thực. Hắn vận một cái, hộp sắt rời ra thành hai mươi bảy khối sắt lập phương, một quả cầu tròn nhẵn và phát sáng lặn ra lồng lốc. Lương Tiêu nhặt quả cầu, đường kính của nó chừng hai phân, chất liệu như thủy tinh, nửa trắng nửa đen. Hai màu trắng đen này như vật sống, màu trắng yếu đi thì màu đen lại mạnh lên, màu đen nhạt đi thì màu trắng lại rực lên.

Lương Tiêu mở được hộp sắt xong thì lại quan sát kỹ càng quả cầu đen trắng, nhưng không hiểu được chỗ sâu xa thần kỳ của nó, bèn tận dụng ánh sáng trắng của quả cầu, xem xét kỹ những khối sắt rời, chỉ thấy các khối sắt đều vuông vức, bốn mặt đều có chữ. Lương Tiêu gắng sức xoay, nhưng cảm thấy các khối sắt không phải là liền một khối, lại mau chóng lỏng ra thành vô số mảnh sắt nhỏ, mỗi khối đều có một chữ, có những móc cong móc vào nhau.

Lương Tiêu bày các mảnh sắt ra, phát giác rằng vẫn tự trên các bản sắt có thể tạo thành câu, nghĩ đến Toàn Cơ đồ đã nhìn thấy lúc ban ngày, bèn nhờ ánh sáng của quả cầu, cứ theo mạch văn mà ghép từng miếng một với nhau. Lần này ghép quả thực so với nó chiết giải hộp sắt càng tốn nhiều tâm sức hơn, nhưng Lương Tiêu không ngại gì phiền toái, chăm chú vào nó thời gian cũng trôi qua rất mau, đến lúc canh năm trời sáng, Lương Tiêu mới ghép được hai mươi sáu miếng sắt nhỏ thành một tấm sắt lớn, trải trên đầu giường, chỉ thấy trên đó viết: “Thường có câu, trời tạo ra người, bề ngoài là hộp, thần thái bên trong là ngọc, mất thần thì thân chết, mất hình thì thần tan, là dùng cái ý hình và thần đều phải có của đạo gia, mới là tự nhiên. Ta làm cái hộp này, người lại giải được nó, người hiểu lòng ta như thế, ta mừng vui khôn xiết, nay ta xin biểu người quả Âm Dương cầu này và mười hai thiên Từ phủ tông nguyên, gọi là bày tỏ tác lòng này.”

Lương Tiêu xem tiếp xuống dưới, bên dưới lại viết: “Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tính khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, tồn hại có thừa mà bổ sung không đủ, đó là lẽ trời vậy.” Câu này quá đột ngột, Lương Tiêu không hiểu, lại xem tiếp xuống dưới, thì chính là bốn chữ “Từ Phủ Tông Nguyên”, sau đó đều là những câu thơ khẩu quyết. Lương Tiêu tự nhủ trời sáng ra thì Hàn Ngưng Từ sẽ đến đây ngay, mình đã vất vả suốt một đêm mà lại thành ra sửa soạn lễ vật cho mục đích này thì thật không đáng. Hàn Ngưng Từ viết xong nội dung Toàn Cơ đồ vẫn chưa vứt bút mực đi, Lương Tiêu bèn chăm mực bôi lên mặt miếng sắt, xét vật áo trong rạp lại những văn tự đó, sau đó lau các miếng sắt cho sạch, ghép lại thành hộp như cũ, lại sợ Hàn Ngưng Từ phát hiện ra trọng lượng có thay đổi, liền gõ lấy một mẫu bản đá nhét vào trong hộp, đến khi công việc xong xuôi thì trời cũng sáng. Lương Tiêu mệt lử người, đem tấm vải và Âm Dương cầu nhét cả vào ngực áo, nằm lại giường, nhưng không muốn ngủ tí nào, mắt mở trừng trừng nhìn chăm chăm lên nóc hang. Không bao lâu sau, trên đó dần dần sáng lên, rồi thỉnh thoảng lại bởi một khối sẫm. Lương Tiêu biết Hàn Ngưng Từ đã đến, liền làm ra vẻ ngủ say sưa, đến tận giờ ngọ mới dậy, cầm lấy một cuốn toán kinh lật xem, nhưng trước sau không ngó ngang tới cái hộp sắt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày trôi đi trong nháy mắt, vào lúc trời tối, cửa đá bỗng mở toang, Hàn Ngưng Từ bước vào, lạnh lùng quan sát Lương Tiêu. Lương Tiêu cố gắng trấn tĩnh, cứ lật giờ cuốn toán kinh. Hàn Ngưng Từ biết mưu kế của mình đã bị gã nhận ra, liền tát hất mấy cái cho đỡ tức rồi mới vớ lấy cái hộp nhét vào tay áo, đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Tuy hai má đau sưng nhưng trong bụng Lương Tiêu vô cùng mừng rỡ, nhưng sợ mục đàn bà ấy bất thành linh quay lại, nên đợi đến khuya khoắt mới dám lấy Âm Dương cầu ra, nghĩ ngợi: “Cái cầu Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tính khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, chắc là nói đến quả Âm Dương cầu này đây. Tính khí tức là nội lực. Đã nói, vào thì không đủ, chẳng phải là đem nội lực đổ vào quả cầu ư?” Tức thì gã nắm lấy quả cầu, thu hết nội lực còn lại dồn vào quả cầu. Một lát sau, tốc độ biến đổi của hai màu trắng đen tăng nhanh hẳn lên, Lương Tiêu chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã thấy lòng bàn tay tê dại, một luồng khí nóng ầm ầm ào ạt từ Âm Dương cầu tràn vào Lao cung huyệt, lần lên theo Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, hòa vào khí hải Đan trung.

Lương Tiêu cảm thấy khó mà tin nổi, lại đẩy chân khí vào Âm Dương cầu, vận chuyển một hồi, lại có một luồng chân khí ồ ạt đưa ngược trở về thân thể gã. Lương Tiêu kinh ngạc và mừng rỡ khôn xiết, tức thì hiểu ra hàm ý của câu “vào tuy không đủ, ra lại có thừa, lấy cái có thừa mà bổ sung cho cái không đủ”, bất giác hoa chân múa tay, cười ha ha. Mừng rỡ một lúc lâu mới nắm quả cầu vào tay trái, lần này đưa chân khí vào Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, luồng chân khí trở nên mạnh lại đưa về Đan điền, tỏa ra toàn thân, sau đó tụ lại, chảy vào quả cầu, cứ như thế không ngừng, Lương Tiêu cảm thấy nội lực mỗi lúc một đầy lên, không còn hiện tượng yếu ớt như trước nữa. Trước tiên gã luyện Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, Tam tiêu đủ rồi thì lại cầm cầu sang tay phải, luyện Thủ thiếu âm tâm kinh, sau đó luyện Thủ thái âm phế kinh, Thủ dương minh đại trường kinh, Thủ quyết âm tâm bao kinh. Kế đó lại đến huyệt Dũng tuyền ở hai chân, luyện Túc dương minh vị kinh, Túc thái âm tì kinh, Túc thái dương bàng quang kinh, Túc thiếu dương đâm kinh, Túc quyết âm can kinh, mãi cho đến khi chân khí dâng lên, mới ngâm Âm Dương cầu vào cuống lưỡi, lưỡi là chiếc cầu nối trong cơ thể nối sang bát mạch kỳ kinh, chân khí đi qua lưỡi vào trong Âm Dương cầu, chuyển vận một hồi rồi trở ra

Lương Tiêu luyện tập đến quên hết mọi thứ trên đời, hoàn toàn quên thời gian trôi đi, lúc ngừng tay thì trời đã nhập nhoạng tối, lại một buổi chiều tà nữa đã qua. Com nước đặt trước cửa đã nguội cả, chắc A Băng gọi không được đành cứ để đấy.

Mười mấy ngày sau đó, Hàn Ngưng Từ không hề đến, Lương Tiêu càng mừng, vì thế thì chẳng ai làm rối loạn quá trình luyện tập của hắn. Chỉ có điều, khi nội lực Lương Tiêu tăng tiến lên thì chân khí mà Âm Dương cầu sinh ra lại yếu đi nhiều, lúc đầu một vào phải ra được mười, năm ngày sau vào một chỉ ra được chín, mỗi ngày một sút kém đi hơn, đến ngày thứ hai mươi, chỉ còn một sinh bốn. Lương Tiêu tuy kinh ngạc, nhưng cũng không hiểu nguyên do tại sao.

Hôm ấy, Lương Tiêu xong một lần luyện tập thì bắt đầu nghĩ cách thoát thân. Hắn nghĩ bụng mấy hôm nay nội lực tuy đã hồi phục nhiều, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Hàn Ngưng Từ,. Nghĩ đi nghĩ lại, gã nghĩ tới bảy chiều kiếm đâm tìm trong Đàm Sương kiếm phổ, lập tức lấy một thanh gỗ bất chước đâm thử, luyện đến lúc nhanh nhất, que tính phát ra tiếng rít. Lương Tiêu càng múa càng hứng khởi, đâm vào tường hang, que tính kêu phụp một tiếng, đâm lún vào đá chừng nửa phân. Lương Tiêu vui mừng vô cùng, đêm ngày luyện tập không ngưng nghỉ.

Hôm ấy, gã đang luyện kiếm thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng lộp cộp, hình như có ai đến, mà không chỉ một người. Lương Tiêu ngâm Âm Dương cầu vào miệng, định bụng hễ cửa thạch thất mở ra là sẽ bất thành linh đâm ngã A Băng, rồi đánh lui Hàn Ngưng Từ, chạy tuốt vào rừng trúc.

Chỉ nghe tiếng lộp cộp càng lúc càng mau, chợt dừng lại trước cửa. Tim Lương Tiêu đập dữ dội, hai tay run run, chợt nghe kệt một tiếng, cửa đá mở ra. Lương Tiêu bật lên như tên buông dây cung, định lao ra ngoài, nhưng đã có ba người ập vào, xô về phía gã. Điều này khác hẳn dự liệu của Lương Tiêu.

Chưa rõ họ là địch hay bạn, Lương Tiêu không dám ra tay trước, đành lắc mình né tránh. Chỉ nghe Hàn Ngưng Từ cười vang bên ngoài:

- Tiểu tử, ngươi ương bướng không nghe lời, nên ta mang đến cho ngươi một ít bầu bạn, ha ha, hãy từ từ mà tiêu hóa đi.

Nói rồi cười lớn bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bát Vân Kiến Nhật

Lương Tiêu vượt mất cơ hội thoát khỏi động, trong lòng vô cùng bức bối. Ngoảnh đầu nhìn thì lại càng sửng sốt, ba người vừa đến hóa ra là Lôi Chấn, Sở Cung và Sở Vũ, chân tay đều bị trói chặt, khốn khổ vô cùng, trên trán Lôi Chấn vẫn còn một vết thương đang rỉ máu. Cả ba nhận ra Lương Tiêu thì sắc diện có phần kinh ngạc, ngay lập tức tản ra, mỗi người một phương, chấn thành vòng tròn vây lấy Lương Tiêu.

Sở Vũ mày mi dựng ngược, quát thét lên:

- Tiểu tặc, ta tìm ngươi khổ muốn chết!

Lương Tiêu đáp lại, lời nói có phần dừng dừng:

- Bà là gái đã có chồng, lại còn tìm ta làm gì?

Sở Vũ chẳng ngờ Lương Tiêu sắp chết đến nơi rồi còn dám giờ giọng khinh bạc, tức muốn nổ mắt, còn Lôi Chấn xiềng xích trên tay kêu loảng xoảng, chỉ muốn nhảy qua. Sở Vũ đưa mắt ngăn lại, cất giọng lạnh tanh:

- Tiểu tặc, Tinh nhi có phải do ngươi giết không?

Hóa ra sau khi Lôi Công Bảo bị đốt, Sở Vũ tìm mãi không thấy Lôi Tinh, cuối cùng phát hiện xác con tại hậu sơn, đầu khô vô bì. Nghĩ qua nghĩ lại, ngờ ra Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh ra tay hạ thủ, lúc này tra khảo ầu cũng chỉ vì trong tâm đã vốn hoài nghi như thế.

Lương Tiêu vừa định đáp: “Con bà tuy không phải chính ta ra tay, nhưng lại do ta đã thương trước tiên, nên xét cho cùng cũng do ta mà chết”, nhưng bình sinh chẳng muốn thoái thác, bèn nói:

- Phần nửa là do ta.

Vợ chồng Lôi Chấn vừa nghe, cảm không nổi tâm thần phát phần, thấy đều nghĩ: “Đúng rồi, hần và con tiện nhân kia liên thủ sát hại Tinh nhi, cho nên nói rằng giết một nửa, hay, suy cho cùng hần cũng một nửa là sát nhân, nửa còn lại là con tiện nhân Liễu Oanh Oanh.” Sở Vũ sắc mặt tái xanh, lời chưa kịp nói, Lôi Chấn đã kim không được, vụt một quyền đánh úp về phía sau Lương Tiêu. Nào ngờ xích sắt trói tay, quyền còn chưa xuất, đã kêu leng keng một chập. Lương Tiêu nghe thấy, di bộ chuyển thân, vận chưởng giải sạch thể quyền Lôi Chấn. Sở Vũ thấy Lương Tiêu một chưởng như gió, hậu trí vô cùng, uy phong lâm liệt, chỉ lo tướng công gặp nguy, hét lên 1 tiếng, lăng không tung cước, tức thì quên luôn xiềng xích, một đòn tung ra ngã ngay tại trận.

Sở Vũ tuy ngã, nhưng Sở Cung hai chưởng cấp tới, Lương Tiêu há có thể dùng được toán trù (chú: que dùng để tính toán ngày xưa, dài khoảng 20cm, chính là mấy que tính hiện nay trẻ con cấp 1 vẫn học) bèn dùng chiêu “Phụ Tâm Bạc Hạnh” đâm vào tâm chưởng nơi tay hữu. Sở Cung vốn là người dùng kiếm, trông thấy Lương Tiêu xuất kiếm giác độ điều toàn, hoang mang rút lại, gào lên một tiếng. Sở Vũ đứng dậy, quơ lấy toán trù, ném qua Sở Cung, miệng hô to:

- “Đại ca, tên tiểu tử này múa búa trước cửa Lỗ Ban, cho nó ném thử tiêu tụy một phen”. Sở Cung hiểu ý, dùng que thay kiếm, sử chiêu “Kim Phong Lộng Cúc”, xoẹt xoẹt xoẹt liền ba nhát, nhưng ngặt vì tay chân bị kim trói nên mười phần kiếm pháp, chỉ xuất được một hai.

Lương Tiêu trông thấy kiếm pháp có phần quen thuộc, tạm lánh khỏi thể kiếm của Sở Cung, dùng chiêu “Tê Tâm Liệt Phế”, toán trù vừa sắc vừa tàn độc, nhắm thẳng giữa tâm Sở Cung chém tới. Sở Cung tay chân bị cản, muốn tránh cũng không được. Huyết Đan Trung đương nhiên lãnh trọn toàn bộ, lùi lại nửa bước, mặt mũi đỏ ửng.

Sở Vũ trông thấy huynh trưởng gặp nguy, vội vàng cầm lấy toán trù, dùng chiêu “Thất Thái Hồng Nghê”, toán trù liên chấn, ngầm ẩn 7 đạo sát cơ.

Lương Tiêu không tiện ra tay với bà, dùng chiêu “Tâm Hôi Ý Lại”, lùi ba bước, dụ Sở Vũ tiến kích rồi lập tức phát khởi, chỉ nghe “Pang Pang Pang” 2 thủ giao kích. Sở Vũ chiêu trước chiêu sau đều bị Lương Tiêu hóa giải, bất giác sanh lòng sợ hãi, mau chóng dùng chiêu “Trường Hận Xuân Quy” thủ thế. Toán trù tán tác lao đi, tựa như hoa xuân lóp lóp trên thành bay mát.

Lương Tiêu thấy bà dù bị xiềng xích, nhưng công thủ vẫn luôn hợp pháp độ, chẳng hề kém cỏi, nên bất giác bội phục vô cùng: “Thiên Hương kiếm pháp quả có chỗ vi diệu”. Hai bên giao đấu được vài chiêu, Sở Vũ bị xích làm trở ngại, song thủ thi triển bất khai, tả hữu đều lộ sơ hở, bị Lương Tiêu phát giác, dùng chiêu “Tâm Trạng Thôn Tuyệt”, toán trù từ bên phải đâm trúng vai Sở Vũ. Sở Vũ cầm toán trù không nổi, ngã phịch một cái xuống đất.

Lôi Chấn chỉ lo Lương Tiêu hạ độc thủ, tình thế nguy ngập, bèn hét to một tiếng, tay nắm lấy bàn đá, hướng về phía Lương Tiêu. Trong thạch thất vốn chật hẹp, Lôi Chấn tóm được binh khí nặng nề thì đương nhiên chiếm được phần tiện nghi, dùng toàn thân công lực, nắm bàn đá nặng hơn trăm cân quay vù vù.

Lương Tiêu không cách nào hoàn thủ, lúc này bị bức đến đường cùng. Trong tâm Lôi Chấn thoáng sanh mừng rỡ: “Lão tử cho mi nát thành một đồng bánh thịt, để con ta được yên lòng dưới suối vàng.” Vừa nghĩ vừa tụ khởi hồn thân khí lực, gia lực ném đi.

Sau lưng Lương Tiêu chỉ toàn tường đá, trong lúc gian nguy đột nhiên sáng suốt, cả thân mềm dẻo, dãn bẹp xuống đất tháo lui, bên trên, tai còn nghe đánh “Uỳnh” một tiếng. Thạch bàn đập vào tường, đất đá tung tóe, cả tòa thạch thất một phen chấn động, tường như trời long đất lở.

Lương Tiêu hét “aaa” một tiếng, lạng chân quét tới. Hai chân Lôi Chấn bị xích, không thể tránh được, bèn trầm mả bộ, dồn khí xuống chân để tiếp đòn. Nào ngờ Lương Tiêu chỉ ra hư chiêu, nhân lúc Lôi Chấn trầm khung trạm mả nhận đòn, lập tức thu chân, nhanh như chớp nghiêng người húc vào bụng hấn, khuỷu tay đá trúng huyết Khí Hải. Lôi Chấn toàn thân cứng đờ, khuỷu tay xuống bàn, Trúng sau chân, đau đớn rú lên một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Lương Tiêu có phần dễ dàng đánh gục tam danh cao thủ, hơi thở phì phò còn chưa kịp nói thì bả vai đột nhiên bị một vật đá trúng. Lương Tiêu trong lòng kinh hãi, chắc hẳn là ám khí, ai ngờ vật đó tựa như còn sống nhưng không cự quảy mà lăn lăn rơi xuống đất. Định hình nhìn lại, thì ra là một hột minh châu không lớn lắm. Chỉ là do hấn nhất thời sững sốt, không ngờ hột minh châu từ trên đỉnh vòm rơi xuống, đập vào đất “đình đình”, mỗi lần rơi cách nhau vài thốn. Hóa ra, vừa rồi Lôi Chấn ném trúng thạch bích chấn động cả viên minh châu trên đỉnh vòm.

Lúc này đây, trong thạch thất bốn người hoặc đứng hoặc ngồi, há hốc nhìn hột minh châu nảy tung tung, chẳng nói một lời.

Minh châu dừng lại.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy bảy bức tinh đồ đỏ hàu như không còn tồn tại nữa, chỉ nơi hai ngôi “Ngưu Lang – Chức Nữ” đã thành vết hõm trên đỉnh vòm, phát xuất ánh sáng mờ mờ.

Sở Vũ nhác thấy Lương Tiêu có phần phiền muộn ngửa mặt lên trời, tựa như có tâm tư, chỉ nghĩ được rằng hấn đang suy tính bày biện ba người thế nào. Trong lòng không khỏi bồn chồn, lớn tiếng quát:

- “Tiểu tặc, muốn giết cứ giết, cần gì phải nghĩ cách tàn độc để hành hạ người.”

Lương Tiêu liếc nhìn cả ba một lượt, suy nghĩ: “Hàn Ngung Tử đương nhiên giận ta không muốn mở Thiết Hạp, vì vậy khi biết nội lực của ta đã mất, liền đề ba người đại đối địch đem tới hành hạ ta. May mà có trợ giúp của Âm Dương cầu, tình hình trước mắt nên cách ly từng người.” Trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- “Các người vì sao bị nhốt nơi này?”

Ba người đã thua một trận, tinh thần tiêu tụy, nhìn hấn trừng trừng, Lôi Chấn giận dữ nói:

- “Sao không nói lý do nhà ngươi bị giam vào đây trước đi?”. Lương Tiêu cười nhạt một tiếng, Sở Vũ chỉ sợ hấn lập tức ra tay độc thủ, vội vàng liếc nhìn phu quân một cái, nhân lúc Lôi Chấn còn chưa mở miệng, nói:

- “Thôi, mọi người giờ đây cùng đồng cảnh ngộ, nói cho người biết cũng chẳng hại gì. Trong lúc bọn ta truy lùng con tiện... à... Liễu Oanh Oanh...”

Sở Vũ vốn định hô tiện nhân, nhưng chỉ sợ kích phát nộ khí của Lương Tiêu nên nói được nửa thì đổi thành:

- “Đột nhiên nghe đồn “Thuần Dương Thiết Hạp” đã rơi vào tay Hàn Ngung Tử...”. Đến đây, Sở Vũ bỗng không kim được hỏi: “Tin ấy có thực không?”

Lương Tiêu đạm nhiên đáp:

- “Sau đó tình hình thế nào?”

Nghe xong Sở Vũ không hỏi gì nữa, trong lòng ảo não, nhưng không dám lộ ra, chỉ nói:

- “Hàn Ngung Tử xuất thân Đại Tuyết Sơn, cũng cùng một phường rắn chuột như Liễu Oanh Oanh, là nữ tặc danh tiếng đã lấy lòng.”

Nói xong bèn liếc Lương Tiêu một nhát, thấy hấn thần tình không biến đổi, bất giác trong tâm cảm thấy quái lạ:

- “Liễu Oanh Oanh bị ta hàm ý nhục mạ, sao tên tiểu tử này không hề tức tối?” Suy nghĩ một lúc, lại nói: “Bọn ta sau khi điều tra ra điều đó, tìm đến chỗ Tàn Hồng tiểu trúc, lúc đi ngang qua cơ quan trong nhà, tất cả đều không cẩn thận, nên bị giam lại.” Nói đến đây, Sở Vũ lộ rõ mặt mày thiểu não.

Lương Tiêu điểm điểm vài cái, gậy toán trù tung ra, giải khai huyết đạo ba người. Cả ba thấy đều kinh ngạc, bỗng nghe Lương Tiêu nói:

- “Các người muốn thoát cảnh khốn quẫn này không?”

Ba người trong lòng lo sợ. Lôi Chấn nhảy dựng lên nói:

- “Lại còn nói như thế, xem lão tử ta sẽ phá cửa đây, rồi sẽ tính sổ với ngươi.” Chẳng đợi dứt câu, bèn túm lấy bàn đá, dụng lực quăng về phía thạch môn, chỉ nghe một tiếng vang rền, đá bay tung tóe, cửa động chỉ vang lên một tiếng. Lôi Chấn miệng thở ra huyết, ngã người đứng trên mặt đất.

Lương Tiêu không cười, đáp:

- “Cái cổng này dày đến ba thước, bên ngoài còn có bọc tấm sắt dày nửa thước. Có con lừa đầu đá, nghĩ rằng mình đủ cứng chăng?”

Lôi Chấn tức căng cả mặt, quát lớn :

- “Tên tiểu tặc! Chỉ biết mồm to.”

Lương Tiêu đáp:

- “Ngược lại, ta chẳng hề khoa môi múa mép. Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, thực có thể thoát ra.”

Sở Vũ không kìm được bèn hỏi :

- “Mong được nghe nói rõ.”

Lương Tiêu cười nhạt:

- “Thử nghĩ xem, giả như Hàn Ngưng tử ở tại thạch thất, bên ngoài mà bị vây khốn, sẽ làm thế nào?”

Sở Vũ thốt lên:

- “Ai dám vây ả?”

Lương Tiêu trầm mặc hồi lâu rồi thờ dài nói:

- “Thế sự khó đoán, con người còn có thể thay lòng, phu thê cũng có lúc quay đầu, Hàn Ngưng Tử chắc gì đã có lúc không nguy khốn?” Lời này nói ra thật nhiều cảm xúc, Sở Vũ – Lôi Chấn nghĩ ngay bản thân cũng vì “Thuần Dương thiết hạp” mà bất đồng, hai má xem chừng nóng nóng.

Sở Vũ trầm ngâm phán:

- “Nói như thế, trong này ắt có cơ quan để thoát nguy?”

Lương Tiêu đáp:

- “Không sai, nhưng phiền Lôi Đại lang cúi thấp thấp cho Sở lão đại bước lên.”

Lôi Chấn nhảy dựng:

- “Phiiiiii, gì mà Lôi Đại lang cho Sở lão đại dẫm lên? Sao không phải Sở lão đại thấp xuống cho ta bước lên?”

Sở Cung lạnh lùng xen vào:

- “Ai bảo ngươi thô lỗ như thế!”

Lôi Chấn mặt đỏ phừng phừng, còn muốn làm ầm ĩ, nhưng được Sở Vũ ở bên nói nhỏ vài từ. Trầm ngâm một hồi, nghiêng răng ken két:

- “Thôi thôi thôi, tiểu tử thôi, ngươi muốn làm gì thì làm, rời khỏi cái ổ này, sau sẽ tính tiếp.” Rồi cúi người xuống, nhường Sở Cung giẫm lên vai, sau chót Lương Tiêu giẫm lên vai Sở Cung, ba người chồng lên nhau, vừa vịn chạm tới đỉnh vòm.

Lương Tiêu quan sát toàn cục, tức thì hai ngón tay lao như tên, đột ngột lách vào chỗ hai huyệt minh châu vừa rơi. Vừa chạm vào, đã nghe cách cách vài tiếng, tấm bình phong bên tường phải dịch sang, lộ ra một con đường ngầm. Bốn người thấy đều kinh ngạc, Lương Tiêu lại lấy làm lạ, vốn nghĩ sẽ mở được thạch thất, ai dè trong động lại có một cửa bí mật.

Lương Tiêu vui mừng chạy đến trước cổng. Bên trong đen thui, hàn khí lạnh lạnh lâm râm lan tỏa, khiến rợn cả người, bèn trầm ngâm:

- “Mọi người ở lại đây, đợi ta vào trong xem xét.”

Sở Cung hai mắt đảo ngược, cười lạnh:

- “Chậm đã, giả như ra được, ngươi sẽ làm gì?”

Lương Tiêu đáp:

- “Đương nhiên sẽ kêu mọi người cùng thoát ra.”

Sở Cung lắc đầu nói:

- “Không được, muốn thoát tất cả cùng thoát, chúng ta người đông lực mạnh, ngộ nhờ có gì nguy hiểm, đều dễ ứng phó.”

Hai người còn lại đều cho là phải. Lương Tiêu trong bụng biết ba người cơ bản chỉ sợ hấn âm thầm trốn thoát, rồi phong bế cửa lại, bèn nói:

- “Các người không tin được ta sao?”

Sở Cung đáp: “Lúc này ngay đến cả người thân kẻ thích ta cũng chẳng tin. Tất cả sinh cùng sinh, tử cùng tử, người muốn một mình trốn thoát ư, hừm hừm, kẻ này không được đâu.”

Lôi Chấn cũng rướn cổ cao giọng nói: “Đúng rồi, sinh cùng sinh, tử cùng tử”.

Ba người mồm năm miệng mười nói mãi không dừng, nhưng chẳng ai chịu tiến lên một bước, chỉ đợi Lương Tiêu đi đầu, rồi sau mới bám theo, giả như trước mặt có hiểm nguy, cũng chỉ mình Lương Tiêu lãnh hết. Lương Tiêu cũng đoán được tâm địa ba người, vô cùng khinh bỉ, cười lạnh một tiếng, cất bước đi vào. Ba người xích sát leng keng, vội bước theo sau.

Trong ám đạo bức bí lạnh lẽo, Lương Tiêu lần mò hai bên, chạm phải một phiến thạch bích, lồi lõm không đều, ngưng đầy nước lạnh, lúc này đoán rằng nơi đây là một hang động thiên nhiên trong núi. Như vậy, đường thông ra ngoài sẽ theo hướng nào đây? Trầm ngâm một hồi, đột nhiên nghe tiếng vù vù, Lương Tiêu cả kinh, quay đầu nhìn lại, không trung đầy hắc ảnh lướt động, lại nghe phía sau tiếng Sở Vũ vọng lại. Lôi Chấn hiểu biết cũng nhiều, trầm giọng nói:

- “Nhị nương đừng sợ, đa phần là doi thôi.”

Lương Tiêu hít lấy một hơi, định lại tâm thần, đoán rằng đã có doi qua lại, thì trong động ắt không thể hoàn toàn tối tăm. Ngang dọc một hồi, đi thêm tầm mười bước, đột nhiên thấy phía trước le lói một tia sáng nhẹ, bất giác trong tâm vô cùng mừng rỡ, chỉ đợi lên phía trước xem cho rõ ràng, hốt nhiên nghe Sở Vũ ở bên phải hét toáng lên một tiếng. Lương Tiêu không biết phát sinh sự gì? Đang định quay đầu hỏi han, bỗng thấy bên trái kinh phong ủa tới, Lương Tiêu nghiêng người qua phải chỉ cách vài tấc, thì bờ vai đã thọ một quyền, đau đớn vô cùng. Lúc này mới biết Sở Vũ kêu la ầm ĩ, chỉ là kẻ giương đông kích tây, phòng lúc không để ý thì hai bên đánh lại.

Rồi nghe Lôi Chấn quát lớn:

- “Tiểu súc sanh, lãnh tiếp một đòn của nhà ta!”

Lần này một quyền vừa xuất, Lương Tiêu còn chưa kịp tránh, bên phải lại thêm một chưởng nhanh chóng ập tới, trong lòng đoán chắc là Sở Cung, lùi lại phía sau, không ngờ Sở Vũ lặng lẽ vòng ra sau, khởi toán trù chém tới, trong đêm đen đâm trúng sườn trái của Lương Tiêu. Lương Tiêu không kịp được rống lên một tiếng, không đợi Sở Vũ ra tiếp đòn sát thủ, triển khai “Ngũ Ngũ Mai Hoa bộ”, chạy về phía sau.

Sở Vũ toàn tâm vì nhi tử báo thù, dốc lực truy cản, được hơn một trượng, bờ vai bỗng nhiên lao trúng một vật. Lúc này bốn bề đều tối, không nhìn được rõ, Sở Vũ chỉ nghĩ đâm vào khối đá, định đi vòng qua, bất giác bên thân nổi gió, tựa như thanh âm của đao quang chém tới. Sở Vũ cận kề nguy hiểm, hô to:

- “Đại lang, tên tiểu tặc ở tại đây.” Rồi bà ta tránh khỏi đường kiếm, sử chiêu “Thiên Hoa Loạn Trụ”, đâm trả lại, ai ngờ đâm trúng một vật cứng đanh, toán trù trụ gãy “cách” thành từng đoạn, hồ khẩu cực đau. Trong tâm Sở Vũ cảm thấy có điều kì dị, bèn chuyển thân hồng thảo chạy. Ai dè vừa quay đầu nhìn, đã lập tức kêu lên một tiếng khô, không biết thế nào, hóa ra sau lưng phiến đá ở cửa đã đóng tự bao giờ. Ngay lúc đó, chỉ nghe Sở Cung đau đớn rú lên một tiếng “Hự”, hiển nhiên đã gặp nguy, kẻ đó lại nghe Lôi Chấn liên tiếp rên kêu thống thiết, xích sát lạo xạo vang lên, tựa như đang đánh nhau vô cùng nguy cấp.

Sở Vũ không biết đồng bọn phát sinh việc gì, vô cùng kinh sợ, không nói được một lời, bỗng thấy bên trái kinh phong ập tới, tránh không kịp, đầu trái trúng kiếm đau đớn vô bì. Bà ta bực tức hét lên một tiếng, không ngờ bốn bề tiếng gió bỗng nổi lên ào ạt, trong lòng thất kinh: “Võ công tiểu súc sanh cao như thế, lẽ nào lúc đầu lại giả vờ vụng về?” Đang sợ hãi nghĩ suy, nghe gió ào tới từ phía phải, chỉ hiềm tay bị xích, chân lại thụ thương, nhảy lên không nổi.

Ngay lập tức, tay lại lãnh thêm một kiếm. Cùng một lúc, tiếng kêu la thảm thiết của Lôi Chấn vang tới tai, Sở Vũ kinh hãi cực độ, la hét:

- “Tiểu súc sanh giả thần giả quỷ, không đáng là hảo hán...i.iiii daooo....”

Sườn bên lại nhận một kiếm. Địch thủ xuất kiếm cực nhanh, một kiếm vừa xong, kiếm thứ hai lại tới, nhắm thẳng sau lưng Sở Vũ. Tình thế nguy ngập, xem ra khó lòng thoát khỏi. Đột nhiên cánh tay bị kéo một phát, khiến thân loạn choạng, vừa hay tránh được đòn tiềm kích.

Sở Vũ cho rằng đồng bạn tới cứu, vui mừng cực điểm hét to:

- “Đại lang à?” Lời vừa truyền đi, bỗng nghe từ xa vọng lại tiếng hét của Lôi Chấn – Sở Cung, hoảng nhiên kinh ngộ, tức giận quát: “Tiểu súc sanh, là người?”, rồi vận kinh để tránh. Còn chưa tránh khỏi, đã nghe Lương Tiêu kêu lên một tiếng. Sở Vũ tâm lạnh như băng, thầm nghĩ đã rơi vào tay đại cao thủ, không biết hấn muốn hãm hại gì mình, trong khoảnh khắc lo sợ cực độ, hét to: “Tiểu súc sanh..... thả.....thả ta ra.....” Lương Tiêu không nói một lời,

cũng không dừng lại, kéo bà ta bằng qua bốn bề kiếm phong, đến chỗ an toàn, rồi dừng lại thả ra. Sở Vũ kinh hồn chưa định, trong bóng tối đứng ngầy ra hồi lâu. Nhân lực dần dần thích ứng, trông thấy phía xa hắc ảnh trùng trùng, tựa như có nhiều người di động trong bóng tối, nhưng không biết là sao, trừ Sở Cung – Lôi Chấn, tất cả đều không hề phát ra tiếng, như quỷ như ma, băng qua băng lại. Sở Vũ không chịu được, hai răng va vào nhau, run lấy ba lấy bảy: “Đó...đó là ma quỷ.... thứ ma quỷ gì vậy?”

Lương Tiêu điềm nhiên nói:

- “Không phải quỷ, mà là thiết nhân (người sắt).”

Sở Vũ tức giận quát: “Do ngươi bày ra?” nói rồi mới biết lỡ lời. Bỗng có chất lỏng âm ẩm nhỏ trên vai, Sở Vũ không khỏi ngạc nhiên:

- “Ngươi cũng thụ thương ư?”

Lương Tiêu chậm chậm đáp:

- “Vết thương nhỏ ngoài da mà thôi. Trận thiết nhân nằm trong ám đạo, chẳng biết đã bị ai mở khai cơ quan.”

Sở Vũ ngẫm thấy hồ thẹn, kẻo đó lại tức giận, thống hận kêu:

- “Hàn Ngưng Từ, con mụ này thật là thâm độc. Nếu như sòng sót khỏi nơi này....”

Còn chưa nói xong, đã nghe Lôi Chấn thét lên một tiếng thảm thiết, rõ ràng bị trúng kiếm, lúc này không biết là sống hay chết, không cảm được tâm như dao cắt, thảm thiết kêu:

- “Đại lang, Đại lang.... huynh... huynh vẫn ổn chứ....”

Lôi Chấn lại thét lên một tiếng, không hề đáp lại. Nhưng Sở Vũ nghe được tiếng kêu, cũng phần nào an tâm.

Lương Tiêu thấy Sở Vũ thống thiết, trong lòng không kìm được vài phần đau xót: “Bà ta đã mất đứa con, nếu lại mất cả phu quân, thật long đong khổ sở, không thể không thương!” Từ nhỏ hắn đã tang cha mất mẹ, nên chịu không nổi người khác sanh li tử biệt, khoảnh khắc, nhiệt huyết xung đình, nhận thấy hai bên tấn công đều từ một đầu não phía sau. Chú mục một hồi, phát giác đám thiết nhân đó chuyển động chẳng hề lạnh lẽ, chỉ là số lượng rất nhiều, xuất kiếm dày đặc nên người bị vây khốn tránh cũng không kịp. Thấy một lỗ hồng, Lương Tiêu nhanh chóng lao vào trận địa, bên tai nghe bốn bề phong thanh vang lên, năm sáu mũi kiếm xúm xít ập tới. Dựa theo tiếng gió, Lương Tiêu lách mình lánh được vài chiêu. Trước mặt loáng thấy một tia sáng, tuy rất mỏng manh, nhưng hấn vốn tinh mắt, cùng lúc một tay thiết nhân giờ kiếm bổ tới. Nhắc trông chiêu kiếm của thiết nhân rất quen, tâm địa hốt nhiên đại chuyển, đột ngột tỉnh ngộ. Chính là một chiêu trong xuyên tâm thất thức “Tối Tâm Đoạn Trạng” nổi danh của người nam.

Lương Tiêu không kịp nghĩ nhiều, bèn y theo chiêu thức của nữ tử, uốn người tránh kiếm lao tới, quơ lấy một thanh đâm trúng ngực của thiết nhân. Trong một sát na, hắn chỉ thấy toàn trù hướng vào trong đều bị hãm. Thiết nhân phát ra tiếng sắt thép va chạm rồi lập tức dừng lại. Lương Tiêu hoảng nhiên đại ngộ, quay đầu nhìn lại, quả là đám thiết nhân đều sử chiêu kiếm “Xuyên Tâm Thất Thức” của nam tử. Ước chừng mỗi thiết nhân đều chỉ như vậy mà tuần tự đâm tới, Lương Tiêu minh bạch, hét dài một tiếng, toàn lực thi triển chiêu “Xuyên Tâm Thất Thức” của nữ tử, dùng chiêu phá chiêu, trái một nhát, phải một nhát, chiêu tiếp chiêu đâm trúng tâm khẩu thiết nhân.

Hóa ra, tâm khẩu của thiết nhân chính là nơi then chốt, một khi đâm vào, tự nhiên cứng lại. Chỉ trong chốc lát, Lương Tiêu sát phá được một đường nhỏ, thẳng đến trước mặt Lôi Chấn. Chỉ thấy hắn và Sở Cung tựa lưng vào nhau mà đánh, nửa đứng nửa ngồi, trong tay xiềng xích vung loạn xạ, trông như điên cuồng. Lương Tiêu nhanh chóng di chuyển một vòng quanh hai người, “tắc tắc tắc” một trận đâm loạn xạ, thiết nhân xung quanh rút cục cũng được chế phục.

Hai người bị thương liên tiếp, còn bị bốn bề uy hiếp một trận, thân tâm không khỏi rã rời, đều co quắp ngã nhào tại trận, thở hắt ra. Lương Tiêu thấy cả hai như chó cụp đuôi, chẳng nề hỏi tội, thở dài một tiếng, kéo bọn họ trở về chỗ vừa này. Sở Vũ đỡ lấy Lôi Chấn, chỉ thấy lang quân bên ngoài tuy gắng gỏi, nhưng toàn thân đầy máu, không chịu nổi nhe răng. Lôi Chấn tức giận:

- “Nhị nương, khóc cái gì? Không được đề tên tiểu tặc cười khinh.” Rồi hướng về Lương Tiêu nói: “Xú tiểu tử, muốn giết thì giết, không cần phải giả vờ làm người tốt, lão tử quyết không nhận lấy ân tình của ngươi.”

Lương Tiêu thấy hắn bị trọng thương đến vậy, vẫn còn cương cường, cũng có vài phần bội phục, đạm nhiên nói: “Muốn giết ngươi thì dễ như trở bàn tay, chẳng phí lực này cứu ngươi như thế.” Lôi Chấn không nói được lời nào, Sở Cung bản tính thâm trầm, từ đầu đến cuối tuyệt chẳng nói một lời.

Lương Tiêu bình tĩnh đi xuống, muốn dò xem ánh sáng phát ra từ phương nào. Nhìn quanh bốn bề, chỉ thấy bên phải dường như có một cái lỗ rất nhỏ, từ ngoài chiếu vào thành một tia sáng, trong động tối cũng có thể thấy rõ.

Lương Tiêu đoán rằng nơi này chính là lối rời khỏi động, nên hạ xong đám thiết nhân, lần lần đến đó, sờ thấy một phiến thạch bích, ở trên là cái lỗ nhỏ. Liếc qua khe hẹp, bên thấy một gian thạch thất ở phía ngoài, bốn mặt đốt bốn ngọn đèn lửa sáng bập bùng, soi tỏ cả căn phòng.

Trên mặt đất có năm cái hòm gỗ, mỗi góc đều được bọc bằng đồng màu vàng. Lương Tiêu lần quanh bốn bề thạch bích, nhưng không phát hiện cơ quan nào. Trong lúc thất vọng, bỗng thấy vọng lại tiếng người, giật mình kinh động, nhìn qua lỗ nhỏ, chỉ thấy công thạch thất đột nhiên mở toang. A Băng cười cười tiến lại, phía sau có cả đạo sĩ Vũ Linh. A Băng sớm đã thấy mấy hòm trong thạch thất, kẻo cổ Vũ Linh thù thì:

- “Từ oan gia, thật là vui thay, đây chính là nơi cất giữ bảo vật của Hàn Ngưng Từ.”

Thần sắc ả đẹp đẽ vô cùng, khác hẳn ngày thường, lời nói lại càng yếu điệu nhuần nhuyễn, nhưng khi nhắc đến Hàn Ngưng Tử, hoàn toàn không có một chút kính trọng nào.

Tên Vũ Linh đó song nhãn loạn đảo một hồi nhìn thạch thất, rồi mới ôm chầm lấy A Băng, hi hi cười nói:

- “Hảo A Băng, ta yêu nàng chết đi được!”

A Băng vốn đã thấy ánh mắt đó của Vũ Linh, gất lên:

- “Thứ nguoi thích là ta, hay là cái đám bảo bối kia!”

Vũ Linh cười nói:

- “Lại còn phải hỏi, trên đời dù có thiên trần vạn bảo, nhưng chẳng mấy may sánh được với nàng.” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của A Băng, thắm thì bên tai rất ngọt ngào: “Hảo A Băng, nàng là bảo bối sống của ta!”

A Băng sắc mặt ứng hồng, vừa tức vừa mừng lừ mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- “Chỉ mong chàng tâm khẩu như nhất.”

Vũ Linh vội vàng:

- “Ta đứng trước trời đất mà phát thệ rằng...”

A Băng lấy tay che miệng hắn, cười:

- “Được rồi, được rồi, đừng nói những lời đáng sợ như vậy nữa, thiếp tin chàng còn chưa đủ sao...”

Ả thường ngày chỉ toàn lãnh đạm, lúc này đây thật đúng là tuyệt thế giai nhân, cất tiếng cười vang hòa chung với Vũ Linh một chặp, bất ngờ hai mày chau lại:

- “Từ oan gia, thiếp.... thiếp trong tâm vẫn còn chút lo lắng.”

Vũ Linh cười đáp:

- “Yên tâm, Hàn Ngưng Tử đến cả bản thân còn khó bảo toàn, huống hồ là đủ công phu để tới đây?”

A Băng nói:

- “Dù nói như thế, nhưng thiếp cũng do một tay bà ta nuôi dưỡng, xét cho cùng cũng không khỏi suy nghĩ.”

Vũ Linh lạnh lùng cười:

- “Hàn Ngưng Tử tâm địa xảo ác, nàng không phải không biết, giả như khi bất thuận ý, nàng cũng khó bảo toàn tính mệnh.”

A Băng gật đầu rằng:

- “Nhưng giờ chỉ mong sẽ thoát được bà ta!”

Vũ Linh gật đầu tán thưởng, nói rồi chặt đứt khóa sắt trên hòm, mở được một cái, tức thì bảo quang phát ra tứ phía đến hoa cả mắt. Vũ Linh nhặt lên một hộp minh châu, hai mắt tự dưng rực lửa, sang sảng nói:

- “Thật không ngờ, mụ bà Hàn Ngưng Tử này chứa toàn đồ quý thật.”

Nói rồi vứt ngay hạt minh châu, mở toang bốn hòm còn lại, tay chân lục lọi một hồi. A Băng không hiểu nguyên do bèn hỏi:

- “Chàng tìm cái gì thế?”

Vũ Linh đứng dậy cau mày:

- “Sao lại không thấy Thuận Dương Thiết Hạp!”

A Băng đáp:

- “Là hộp Thuận Dương Thiết Hạp đó ư, Hàn Ngưng Tử lúc nào cũng mang theo, đêm ngày nghiền ngẫm, tuyệt nhiên chẳng rời.”

Nghe xong, Vũ Linh biểu lộ sắc diện thất vọng. A Băng không kìm được hỏi:

- “Cái hộp đó rốt cục lai lịch ra sao?”

Vũ Linh đáp:

- “Cái hộp đó do Thuần Dương Chân nhân Lữ Động Tân truyền lại, đắc đạo ở khoảng thời Đường, hàng long trăm giao, thấu thiên hoán nhật, để lại biết bao kì tích kinh thiên động địa. Đến thời Tống Triết Tông, người lại còn lưu lại bài từ ‘Bộ Thiềm Cung’ ở Nhạc Dương lâu. Ai cũng biết từ đời Trung Đường đến Tống Đại Triết Tông, sơ sơ cũng vài trăm năm chẳng ít, nếu chẳng phải tiên lực nơi thân, làm sao có thể sống lâu như thế.”

A Băng chăm chú nghe xong cảm thán rằng:

- “Giả như chúng ta có thể sống lâu tới vài trăm tuổi, cùng nhau ân ái, chẳng phải càng tuyệt vời sao?”

Vũ Linh cười nhẹ:

- “Chẳng có Thiết Hạp, có đám kim châu bảo bối này cũng được rồi. Chúng mình đem đi, có thể thuê mướn điền sản nô tì, áo gấm thêu hoa, đến lúc đó cũng chẳng khác thần tiên là mấy.”

A Băng nhẹ nhẹ đá hấn một quyền, cười :

- “Thiếp chẳng cần đám tài vật làm gì, chỉ cần chàng đối tốt với thiếp mà thôi.”

Vũ Linh đáp:

- “Lại nói vậy rồi, nhưng...”

Thấy A Băng sắc mặt thâm trầm, lại cười hi hi mà nói:

- “Nhưng con nha đầu kia xử trí sao đây?”

A Băng hết tức giận, mắng đùa:

- “Thiếp còn tưởng chàng định nói gì khác?”

Rồi mỉm cười quay ra, dẫn một người vào. Chính là A Tuyết. Chỉ thấy nàng ngậy ra đứng đó, nhìn hai người nói:

- “Băng tí ti, ti... ti không sợ chủ nhân trách tội sao?”

A Băng lạnh lùng:

- “Còn ngại? Ngươi làm gì trong rừng trúc? Còn không phải muốn trộm bảo vật sao? Hay, nhìn không ra thường ngày ngươi ngoài mặt u u mê mê, hóa ra bên trong giảo hoạt vô cùng.”

A Tuyết mặt đỏ lựng:

- “Muội... muội... không phải muốn trộm bảo vật.”

A Băng quát:

- “Thế đến đây làm gì?”

A Tuyết ngậy ra không nói một lời. A Băng cười lạnh:

- “Ta biết rồi ha, là ngại vì cái tên vô lại đó đúng không?”

A Tuyết kinh ngạc:

- “Băng tí ti, ti... ti làm sao mà biết?”

A Băng thấy nàng thần sắc kinh hoàng, khẽ cười, đáp:

- “Lại còn phải hỏi? Hay, ngại ngày ngày nấu canh gà nhờ ta đưa cho hấn, lại dò hỏi ta cách đi qua trận trúc, gan to tày trời, còn không phải để cứu tên vô lại đó sao? A a, không ngờ nha đầu ngại cũng biết rung động tâm xuân!”

A Tuyết bị ả liên tiếp giễu cợt, vừa thẹn thùng, vừa bức bối, một lúc lệ sa như mưa, mếu máo đứng dậy.

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Ả vừa nói tên vô lại chẳng phải là ta sao?” nhớ lại ngày hôm đó lúc ăn cơm, luôn luôn có một bát canh gà, chưa hề thiếu một buổi nào, giờ mới biết là do A Tuyết nấu. Trong lòng không kìm được một luồng nhiệt huyết, vô cùng cảm động. Bỗng nghe Vũ Linh bên cạnh không nhần nại

được kêu:

- “A Băng, không cần phải tìm hiểu mất thời gian.”

A Băng trong mắt lóe lên một tia hung quang, nhìn chòng chọc vào A Tuyết, nói lạnh lùng:

- “Hôm nay không làm thì ngày mai không yên, trước mắt phải giết con nha đầu ngu xuẩn này đã.”

A Tuyết há mồm kinh hãi, ngây ngốc đứng nhìn A Băng, không thốt được một lời.

A Băng tiếp tục:

- “Xuẩn nha đầu, ngươi coi, ta cũng chẳng muốn đâu, chỉ trách ngươi không dung lại phá ngang ta. Hãy, kiếp sau nhớ đầu thai vào kiếp tốt, sanh được làm người thông minh nhé.”

Lương Tiêu cả kinh, nhưng khổ không biết cách nào để phá thạch bích, mắt thấy A Băng sát cơ manh động, nguy cấp vạn phần. Đúng lúc đó, hốt nghe một người ha hả cười vang, yêu kiều nói:

- “Ai dào ôi, Băng tử tử, tử thật là khôn, trộm được bảo bối của chủ nhân chưa kể đến, lại còn muốn sát hại đồng môn sao?”

A Băng sắc mặt đại biến, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy A Lăng yêu kiều, cười tủm tỉm tựa ngay trước cửa.

A Băng ni mảy như bọc hàn sương, lớn giọng quát:

- “Con hồ li tinh kia đến đây làm gì?”

A Lăng cười đáp:

- “Tỉ đến làm gì, muội cũng làm như thế.”

A Băng lạnh cười:

- “Không tự lượng sức.”

Rồi thét vang một tiếng rút phăng nhuyễn kiếm, chỉ hòng chém tới, đột nhiên sau lưng lạnh toát, quay đầu nhìn lại, bỗng thấy một đạo kiếm quang loang loáng nhắm thẳng vào hậu tâm. A Băng chưa kịp suy nghĩ, nhuyễn kiếm từ sau đã tới, xuyên lên trước ngực. Định thần nhìn lại, thấy Vũ Linh sắc mặt lạnh tanh, hai môi mím chặt đứng tại góc tường, tóc mai bị xén chút bên phải, phiêu phiêu như tơ bông bèo bọt rơi xuống dưới chân. A Băng tâm đầu mê loạn, si ngốc nhìn chàng, khoe miệng lộ xuất thần khí quái lạ, tựa như mê hoặc, tựa như thương tâm. Vũ Linh đứng đó không nói một lời, lạnh lùng nhìn A Băng xoay xoay rồi ngã nhào xuống đất.

Vũ Linh có chút thất thần, bèn thở ra một tiếng, đưa tay vuốt mắt A Băng. Bỗng thấy A Lăng cười lạnh nói:

- “Giỏi lắm, đau lòng lắm đây”

Vũ Linh đứng dậy, hi hi cười nói:

- “Nói cái gì vậy? Nếu như ta đau lòng, làm sao có thể xuất thủ? Nhưng cô ta đối với ta thành thực tấm lòng, giết đi, khó tránh khỏi chút động tâm nhất thời.”

Mồm hán nói rằng “khó tránh” nhưng trên mặt lại cười nỉm nỉm, thiệt chẳng có nửa phần tâm ý “khó tránh” nào. Lương Tiêu trông thấy nộ khí bộc phát trong ngực: “Thật là đồ mũi trâu vô si cùng cực, làm mất hân thể diện nam tử đại trượng phu trong thiên hạ. Nay giả như có thể thoát khỏi đây, không thể không cho hắn một trận được!”

A Lăng cười lạnh một tràng:

- “Ngươi đã có lòng nghĩ đến ả, hay lại tiễn ả lên đường đi, hà, cho A Băng được yên nghỉ đi.”

Vũ Linh cười hi hi:

- “Lăng nhi ngoan, nàng sao phải ghen tị? Chú ý cũng là nàng, giờ đây trách cứ cũng là nàng. Ai da, nhưng mà A Băng này bên ngoài trông như một khối băng, bên trong lại như một ngọn lửa, ta không cần bày nhiều cơ mưu cô ấy cũng ngã vào lòng ta. Trái lại với nàng, thoát nhìn như ngọn lửa, nhưng bên trong chẳng khác nào một tảng băng.”

A Lăng tái mặt, giận dữ quát:

- “Ngươi lợi dụng việc này mà nhục mạ ta sao?”

Vũ Linh lập tức tay phải ôm ả vào lòng, tay trái tự tát liên ba chưởng:

- “Ta nói sai rồi, đáng bị ăn tát. Lãng nhĩ ngoan của ta trong ngoài đều như ngọn lửa, ta thì chẳng khác nào người tuyết, một khi thấy nắng, thấy đều tan chảy hết.”

A Lãng sắc mặt bớt giận, đuổi ra, di trán Vũ Linh cho đỏ lên, tức giận nói:

- “Suốt ngày lừa đảo con gái nhà lành là ta đây!”

Lời ả giận dỗi, đầu mi cuối mắt đều xuân ý đậm nồng. Vũ Linh nhìn thấy huyết mạch căng phồng, tay máy động, hận không thể cùng ả ôm ấp. A Lãng thở ra gấp gấp, lánh qua một bên. Hai mắt Vũ Linh tựa như muốn phát hỏa, bỗng nghe ả nhắc:

- “Ô hay, đây là nơi nào?”

Vũ Linh nghe thấy như bị dội nước lạnh, bức bối hạ tay xuống.

A Lãng chỉnh lại y sam, sửa lại đầu tóc, đá một phát vào xác A Băng, cười nói:

- “Cũng phần nhiều nhờ con tiện nhân này, không thì ai mà biết được tàng bảo nằm ở nơi đây? Hay, Hàn Ngưng Tử thường ngày rất sùng ái ả, nhưng không biết khi thấy ả chết như thế này, sắc mặt ra sao.”

A Lãng từ lâu vốn hay tranh sủng với A Băng, lúc này giết được cừu địch, trong lòng không khỏi khoái chí. Liếc mắt 1 cái, khanh khách cười vang:

- “A Tuyết, ngươi muốn cứu cái tên vô lại không?”

A Tuyết liền tiếp trông thấy biến cố, từ lâu đã đứng ngây ra không nói được, nghe những lời này, cũng chưa biết hồi đáp ra sao.

A Lãng lại cười:

- “Thương muội thế nào muội cũng đều rõ, tỉ nên thế nào mới là tốt đây?”

Thoáng nghĩ một hồi rồi cảm thán nói:

- “Chúng ta tốt xấu cũng đều là tỉ muội, ta càng không thể như A Băng vô tình. Thế này nhé, tỉ móc con ngươi của muội, cắt đầu lưỡi của muội, rồi sau chặt tai của muội, chém thêm cả hai tay nữa, để từ nay về sau, muội muốn tiết lộ sự việc hôm nay cũng không thể được.”

Vũ Linh vỗ tay cười nói:

- “Thường nghe: Muốn chết chẳng bằng cho sống. Đó thật là từ tâm của A Lãng.”

A Lãng minh bạch tâm ý bèn nói:

- “Ngươi lại căng cái mồm đường mật lên rồi, toàn phỉnh phờ cho ta vui lòng chứ gì!”

Rồi thuận tay vợ lấy đoản kiếm trên thân A Băng chém tới, xà eo uốn lượn, lướt tới ngay trước mặt A Tuyết chuẩn bị động thủ. Bỗng thấy A Tuyết chẳng hề kinh sợ, hai mắt cứ trừng trừng nhìn ra phía cửa. A Lãng trông dung mạo cô cổ quái, không kim được quay đầu nhìn. Vừa trông, cơ hồ đã như chỉ muốn hét toáng lên. Vũ Linh nhắc thấy ả kinh sợ như vậy cũng vội vã ngoảnh đầu.

Chợt thấy Hàn Ngưng Tử như quỷ như mị, đứng lẳng lẳng ngay trước cửa phòng.

Vũ Linh mặt cắt không còn giọt máu.

A Lãng toàn thân rùng động run run, khoảnh khắc hô:

- “Chủ nhân...”

Hai chân mềm nhũn, tức thì khuỵu ngay xuống đất. Hàn Ngưng Tử khóe mép lộ xuất tia cười lạnh lẽo. Còn chưa kịp nói, đã thấy A Lãng đột ngột đứng dậy, vung kiếm chém tới. Hóa ra, ả tự biết không thoát khỏi tội chết, dù quy phục hay đổi đầu cũng đều đã định nên liều chết đánh tới.

Hàn Ngưng Tử mất đầy sát khí, nghiêng người lánh qua, đoản kiếm A Lãng đâm ngay vào hư vô. Tay trái Hàn Ngưng Tử lay động, chặt tới hữu thủ của A Lãng. Tay phải thành trào, khách khách 2 tiếng, nhắm ngay tay trái, chân phải A Lãng chém tới. Vũ Linh tâm kinh đảm chiến, lao vào giữa hai người đang tranh đấu, muốn nhằm hướng cửa mà thoát.

Hàn Ngưng Tử cất giọng cười vang, đoạt lấy đoản kiếm của A Lãng phi ra ngoài cửa. Khoảnh khắc, chỉ thấy Vũ Linh phát ra một trường thanh thâm hô. Chốc lát thanh ảnh hoảng động, Hàn Ngưng Tử lại gần dựng Vũ Linh dậy, cười ngấm ngấm tiến về phía cửa. Chỉ thấy Vũ Linh toàn thân đầy máu, từ eo lưng trở xuống đều không thấy đầu. Hàn Ngưng Tử cười vang một tiếng, rồi ném nửa thân hấn xuống đất. Vũ Linh xem chừng còn chưa chết hẳn, mồm kêu khô khô, hai tay khua khoảng loạn xạ, từng bước từng bước lê lét tới chỗ A Lãng. Hai tay chạm vào máu tươi nơi thân dưới, cổ gồng thót lên: “Khô, khô, khô...” -liền tám chữ khô, bò đến dưới chân A Lãng rồi mới tịch nhiên bất động.

Thảm cảnh đến thế, A Lăng bình sinh chưa hề gặp phải. Chẳng đợi lúc Vũ Linh lết tới, ả đã sớm kinh hồn táng đờm, ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Hàn Ngưng Tử thấy vậy bèn xoa xoa mặt ả, hàn khí nhập não, A Lăng dần dần tỉnh lại. Vừa liếc Hàn Ngưng Tử thì hai hàm va vào nhau, không nói được một lời.

Hàn Ngưng Tử cười nhẹ, dung mạo y nhiên mỹ lệ nói:

- “A Lăng à, lần này Lôi – Sở 2 nhà cũng do ngươi dẫn tới sao?”

A Lăng hai mắt lưng tròng, run run rẩy rẩy:

- “A Lăng sai rồi, xin chủ nhân tha mạng...”

Hàn Ngưng Tử cười:

- “Ta hỏi ngươi nói đi.”

A Lăng bị ai không chịu được, chỉ có thể nói:

- “Đều do Vũ Linh - tên Tử quỷ đó làm, không can gì đến con.”

Hàn Ngưng Tử lại cười:

- “Ngươi cho rằng hán chết rồi thì không còn ai đối chất ư? Hay, nếu không phải ngươi nói, sao ta lại biết được tin tức của Thuần Dương thiết hạp?”

A Lăng sắc mặt trắng bệch. Hàn Ngưng Tử lắc đầu vài cái, rồi đột nhiên khởi kiếm chém tới, đâm thẳng vào tâm khẩu của A Lăng. Xong, chẳng thèm nhìn thêm nữa, bật kiếm chuyển thân. Nhắc thấy A Tuyết vẫn ngây ngây đứng đó, cười:

- “Nha đầu ngốc nhà ngươi đến đây làm gì?” - Vừa nói vừa lăm lăm kiếm bước tới, trên mặt ả ước nụ cười, nhân thân tuyệt nhiên lạnh lẽo như băng.

Lương Tiêu trông thấy hết thấy ánh mắt đó, nhưng ngại vì bức thạch bích dày thiên thiên cách biệt, nên chỉ có thể đứng đó nhìn mà vô phương cách.

Đột nhiên, từ xa vọng lại một tràng cười, cùng với tiếng hô của quần hùng trùng trùng kéo lại. Hàn Ngưng Tử sắc mặt thoáng chuyển, lập tức xoay mình hòng bề thất môn. Chợt thấy 1 thoáng ánh nhân, trong thất đã lác đác vài người cười khanh khách nói: “Hay cho nữ oa nhi, muốn ta thi thử cước lực, hóa ra lại dẫn lão phu vào vòng Mê Hồn trận.” Lương Tiêu trong lòng vừa kinh vừa mừng, thầm kêu: “Sở Tiên Lưu.”

Hành trang của Sở Tiên Lưu so với ngày đó, chỉ khác ở chỗ, có nhiều đoạn chuỗi kiếm màu xanh đen ngự ở trên vai. Sớm thấy toàn cảnh bên trong thạch thất, Sở Tiên Lưu bắt giác nhũn mảy:

- “Nữ Oa Nhi, đều do ngươi làm ư?”

Hàn Ngưng Tử cười lạc một phen, nhẹ giọng:

- “Sở tiên bối đâu cần ngâm máu phun người, ngài đã trông thấy ta giết người chẳng?”

Sở Tiên Lưu thán đạo:

- “Ngươi một tên nữ oa nhi ngoan độc xảo trá, giữ lại thân võ công này, há chẳng phải là gieo họa hại sao?”

Nói rồi trở tay cầm lấy chuỗi kiếm.

Hàn Ngưng Tử thấy Sở Tiên Lưu khí thế ngưng trọng, đoán rằng một khi xuất kiếm, ắt sẽ kiếm phá thạch kinh thiên, đảo mắt một hồi rồi cười bảo:

- “Tiền bối ngài cũng cùng một tông sư, sao lại nói mà không suy nghĩ như thế?”

Sở Tiên Lưu nhướn mày một cái: “Ta không nghĩ cái gì?”

Hàn Ngưng Tử đáp: “Chúng ta thi đấu cước lực, vẫn còn chưa xong mà!”

Sở Tiên Lưu:

- “Hay cho câu “thi thử cước lực”. Ngươi dụ ta dẫn nhập trúc lâm. Một vùng trúc lâm này rõ ràng là kì môn trận pháp, lão phu cơ hồ cũng bị giam thế tiến lên. Hay! Vậy mà dám gọi là so tài cước lực ư?”

Hóa ra Sở Tiên Lưu mua rượu ở Tô châu, cuồng ẩm hơn một tháng có thừa, say đến nỗi choạng vạng cả trời đất. Đang lúc tê mê, chợt nhận được thư của Sở Cung. Vừa mở ra xem, đã biết Thuần Dương thiết hạp bị Liễu Oanh Oanh trộm mất, lập tức tỉnh hẳn cả rượu, không hề chậm trễ, một mạch tức tốc truy cản. Lúc đuổi đến Tàn Hồng Tiểu Trúc, mấy người Sở cung bị trúng cơ quan mai phục, Sở Tiên Lưu chỉ có thể xuất thủ võ công, hòng ngăn chặn Hàn Ngưng Tử. Hàn Ngưng Tử bản thân tự biết không phải địch thủ, bèn nói răn để thách đấu cước lực, dẫn Sở Tiên Lưu nhập vào “Nam Đầu Tứ Tượng trận”, hòng nhờ trúc trận vây trụ tuyệt danh cao thủ. Nào ngờ Sở Tiên Lưu cũng rạch rồi đường lối, chỉ vây được một lúc, rồi lại thuận theo tung

tích Hàn Ngưng Từ mà truy kích.

Hàn Ngưng Từ nhìn châu đảo một cái, cười nhạt nói:

- “Tiền bối hiểu lầm rồi, trúc lâm đó chỉ tựa như đường rút khúc khủy quanh co, bây giờ mới là phần chính.”

Sở Tiên Lư không khỏi kinh ngạc nói:

- “Trong thạch thất này trở gót còn không kịp, so pháp thế nào được?”

Hàn Ngưng Từ cười:

- “Tiền bối không dám sao?”

Sở Tiên Lư chau mày ngẫm nghĩ: “Nơi này địa thế chật hẹp vô cùng, nếu như so tài, chắc chắn phải dùng tới tiểu xảo thân pháp, trông tài khinh công của ả, đương nhiên không phải đối thủ của lão phu...” Lòng còn chưa định, bỗng thấy Hàn Ngưng Từ lặng lẽ dời đi, sau lưng tựa vào thạch bích, bắt gác hét lên 1 tiếng:

- “Nữ oa nhi, ngươi làm gì thế?” - Lời còn chưa dứt, Hàn Ngưng Từ sắc lộ quỷ tiếu. Xoạt một tiếng, trên thạch bích lộ xuất một đường bí mật. Hàn Ngưng Từ cười vang, rút luôn vào trong cửa. Nào ngờ còn chưa đứng vững, bên thân kinh phong nổi lên. Hàn Ngưng Từ vạn cũng chẳng ngờ trong cửa còn có đối đầu, khoảnh khắc bên hông bị đâm một nhát, toàn trừ của Lương Tiêu từ bên phải lao tới. Đau không chịu nổi, Hàn Ngưng Từ bực tức rên lên, nhưng ngặt vì phía sau có trụ bình không thể dừng lâu, nên hai chân thoăn thoắt, thân lao như tên ngã lộn vào trong thiết nhân trận.

Lương Tiêu thi triển Xuyên tâm, cứ tưởng hễ ra tay là thế nào cũng trúng, ai dè Hàn Ngưng Từ tránh được, trong lòng buồn bực: “Nếu ta tay cầm thiết kiếm, bà ta còn sống được ư?” Trong lòng bất cam, tức tốc đuổi theo. Hàn Ngưng Từ vốn kị Sở Tiên Lư, không dám chậm trễ, vội vàng phát động thiết nhân trận, tức thì kiểm phong bốn bề, dâng đầy khắp con đường. Lương Tiêu toàn trừ chỉ đông đả tây, một lúc, cả đám thiết nhân từ từ dừng lại. Hàn Ngưng Từ lại càng kinh ngạc: “Kì quái, tên tiểu tử này học trận pháp ở đâu?” Nên biết tinh huyết của trận thiết nhân, từ xưa đến nay ở giữa “Thiên viên địa phương thất” và hang tàng bảo, bản thân không hề lộ ra. Chỉ có học được bảy chiêu “Xuyên Tâm kiếm pháp”, chế trụ thiết nhân mới có thể cường hành khai mở một đường đạo lộ. Hàn Ngưng Từ vốn có ý dụ Sở Tiên Lư dẫn nhập vào trận, chẳng cần manh động cũng ngăn được Sở Tiên Lư. Ai dè Lương Tiêu hai nhát ba nhát, phá được hơn nửa, khiến âm mưu ngăn hãm của ả bỗng tan thành mây khói.

Sở Tiên Lư trông thấy toàn cảnh bèn dừng bước. Vừa thấy Lương Tiêu, trong lòng này bao nhiêu là nghi vấn, còn chưa kịp mở mồm, đã nghe Sở Vũ phía xa gọi to: “Là tam thúc à?” Sở Tiên Lư ước chừng khẩu khí của bà vài phần hư nhược, tựa hồ thân thụ trọng thương đến tận xương thịt, nghĩ tình một giọt máu đào hơn ao nước lã, chỉ than một cái, lướt qua Lương Tiêu rồi lại tức tốc truy cản.

HỒI 5

Lương Tiêu trong bụng nghĩ Sở Tiên Lư đã tới, nơi này ắt sẽ vô sự, bèn bước khỏi ám môn. Chỉ thấy A Tuyết ngồi ở góc tường, lệ hoen cả mắt, đang ngây ngây nhìn về phía cửa. Nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, thoạt nhìn sững sờ, kể đó lại ngạc nhiên vô cùng, mừng rỡ thốt lên:

- “Ngươi... ngươi đó ư...?”

Cổ họng nghẹn xuống, nhưng trong lòng bộn bề cảm xúc, nước mắt sa xuống như mưa. Lương Tiêu thấy cô vừa bi vừa hi như vậy, trong tâm cũng chẳng nói được một lời, bèn lau nước mắt A Tuyết rồi nói:

- “Một lời khó tận cõi lòng, rồi khỏi nơi đây đã rồi sẽ nói sau.”

A Tuyết hoan hỉ vô cùng, chỉ biết gật đầu. Lương Tiêu giải khai huyết đạo cho cô, rồi thấy góc tường có dựng một thanh bảo kiếm. Chính là “Áo Nguyên”. Đạo đầu lúc hẳn bị A Tuyết bắt thì thanh kiếm này rơi vào tay của Hàn Ngưng Từ. Lương Tiêu bèn đeo kiếm bên hông, rồi thấy phía bên châu quang lấp lánh, không kìm được nói: “Hàn Ngưng Từ cũng chẳng phải tử tế gì, vàng bạc châu báu chắc là vật chứng trộm cắp không sai.” Thế rồi chẳng hề khách khí, vơ lấy một nắm để phòng thân.

Hắn dìu A Tuyết ra khỏi cửa, phía trước rừng trúc thâm thâm. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy vách núi lừng lững, đá thạch nhâm nhở chồng chồng lớp lớp cao tới vợi vợi. Cửa tàng bảo rêu phong xám xám là do một khối nhâm thạch tạo thành, thoạt trông càng chẳng khác gì vách núi. Chẳng trách A Lăng phải xúi Vũ Linh dẫn dụ A Băng, chỉ vì nếu chẳng phải do đã biết được sự tình, thì khó ai ngờ trong cái động này lại chứa cả càn khôn.

Bỗng nghe A Tuyết gọi:

- “Công tử...”

Lương Tiêu ngắt lời cô:

- Ta họ Lương, tên chỉ có một chữ Tiêu. Cô kêu tên ta sẽ tốt hơn, không cần phải gọi là công tử.

A Tuyết hai má tựa như trái đào hồng, cúi đầu thưa:

- “Lương... Lương Tiêu, Băng Tỉ tỉ, Lăng tỉ tỉ cùng tôi lớn lên, tôi... tôi trong lòng rất muốn hai tỉ ấy được mai táng cẩn thận.”

Lương Tiêu nhíu mày nói:

- “Nhưng bọn họ vừa rấp tâm hại cô mà.”

A Tuyết chẳng biết đáp lại ra sao, chỉ biết cúi đầu nước mắt rơi lã chã.

Lương Tiêu bèn thở dài nói:

- “Được được, làm theo cô vậy.” Rồi trở lại thất, ôm lấy thi thể A Băng và A Lăng. Trong tay hai khối lạnh băng, nhớ lại hai người sanh thời xinh đẹp muôn phần, không khỏi nghĩ tới câu “hồng nhan bạch cốt”, trong lòng hốt nhiên cảm khái.

Ra khỏi cửa, thấy A Tuyết hai tay đang đào đất, bèn tiến lên một bước, phẩy tay cô nói:

- “Đừng là nha đầu ngốc!” Rồi dùng kiếm chặt lấy hai thanh trúc vừa nhọn vừa lớn, tay trái tay phải đo đạc, chốc lát đã đào được hai hố lớn chôn A Băng và A Lăng cẩn thận. Trong lòng thầm nghĩ hai người lúc sinh thời thường khi nhục A Tuyết, cuối cùng khi chết lại may mắn nhờ A Tuyết mới được an táng tử tế, giả như ở dưới suối vàng có biết được, không hiểu sẽ cảm thấy ra sao. Quay sang thì thấy A Tuyết đang ngây dại nhìn hai nấm mộ, lệ rơi như mưa, rồi đột nhiên cô phủ phục lạy một cái. Xong bèn đứng dậy, vừa vận nghe tiếng người phía xa vọng lại:

- “Nữ oa nhi lấy đức báo oán, rất tốt, rất tốt!”

Lương Tiêu ngoảnh nhìn, chỉ thấy Sở Tiên Lưu đứng yên lặng phía sau, tự biết ông nhĩ lực thần thông, cuộc nói chuyện giữa hai người đều đã nghe được. Sở Tiên Lưu mỉm cười với hắn rồi nói:

- “Cái gã ranh này cũng hay thay đổi góm nhĩ, đầu tiên là Liễu Oanh Oanh, đến nay lại có hồng nhan tri kỉ này rồi? Không ngờ người tuổi tác chưa nhiều, mà đã sớm nắng chiều mưa rồi.”

A Tuyết nghe xong sắc mặt thẹn thùng. Lương Tiêu chau mày nói:

- “Sở Lão nhĩ, ông đừng nói năng hàm hồ như thế?”

Sở Tiên Lưu cười nói:

- “Tuổi trẻ đa tình, cũng không hại gì. À quên, cháu trai cháu gái ta trong kia nói chính người đã thương chúng nó, đúng không?”

Lương Tiêu tắt ngấm nụ cười:

- “Nếu như là thật, ông có báo thù cho họ không?”

Sở Tiên Lưu không hề đảo mắt, nhìn thẳng vào hắn một lúc rồi lắc đầu:

- “Bất tất phải như thế, bọn họ thụ thương do kiếm, nhưng trong tay người chỉ có toán trù, chẳng có thanh kiếm nào cả.”

Nói xong ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng nghĩ: “Kiếm thuật tức tâm thuật. Aiii, hai đứa cháu ta tâm địa hẹp hòi, chỉ sợ “Thiên Hương kiếm pháp” của ta sẽ như lời lão hòa thượng kia, đến lúc tuyệt rồi.” Lương Tiêu thấy ông yên lặng, cũng không tiện nói.

Sở Tiên Lưu trầm ngâm một lúc, hốt nhiên nói: “Thằng nhóc, kiếm pháp mà người dùng để trấn áp thiết nhân vừa rồi lệ khí nặng lắm. Từ nay về sau đừng nên dùng tiếp.” Lương Tiêu thầm nghĩ: “Ta dùng loại võ công gì, đâu cần ông đến chỉ giáo?” bèn nói:

- “Kiếm pháp chính là pháp để giết người, không có lệ khí làm sao mà sát nhân?”

Sở Tiên Lưu điềm đạm nói:

- “Thế kiếm pháp đó có bao nhiêu thức?”

Lương Tiêu nói:

- “7 thức!”

Sở Tiên Lưu phát tay áo cười:

- “Hay, ta cho người đâm bảy kiếm. Đã thương được ta thì tùy người xử lý, nếu không thì từ nay về sau, người không được sử dụng bảy chiêu kiếm đó.”

Lương Tiêu biết rõ Sở Tiên Lưu rất lợi hại, nhưng không nín nhịn được trước sự khinh thường như thế, bèn bật xuất Huyền Nguyên kiếm, lớn giọng nói:

- “Cứ thế mà quyết, ông cũng rút kiếm đi!”

Sở Tiên Lưu chậm chậm cười vang:

- “Hảo tiểu tử, nếu khiến được ta phải rút kiếm, coi như ta thua.”

Lương Tiêu thoáng tia nộ khí, hét vang:

- “Nhận lấy kiếm này, đừng có trách ta!”

Trường kiếm đột ngột vung lên, sử chiêu “Tối Tâm Đoạn Tràng”, vùn vụt đâm thẳng vào tâm khẩu Sở Tiên Lưu. Sở Tiên Lưu đứng yên bất động, chỉ đợi kiếm phong vừa chạm tới thân rồi eo lưng mới uốn lượn vắt qua. Lương Tiêu thấy mũi kiếm như đâm trúng dầu nhớt, chẳng thấy phản kháng, trượt ngang qua người Sở Tiên Lưu, bèn muốn biến chiêu.

Sở Tiên Lưu bỗng nhiên căng má phun ra một đạo chân khí, chỉ nghe “xùy” một tiếng, thanh Huyền Nguyên đã bị thổi ra xa nửa thước. Lương Tiêu hô khẩu ê âm, trường kiếm cơ hồ như tuột khỏi tay.

Sở Tiên Lưu cười nói:

- “Đã có thể sử dụng bảy chiêu đó, vậy cần gì loạn biến chiêu!”

Lương Tiêu định thần một lúc, rồi vung kiếm đâm tiếp. Nhưng Sở Tiên Lưu thân mình nghiêng trái một phát, phải một phát, kiếm pháp Lương Tiêu dù nhanh, cũng chỉ sai cách vài li mà đâm chẳng trúng. Chỉ trong khoảnh khắc, dùng đến chiêu thứ sáu “Tâm Hôi Ý Lại”, Lương Tiêu thu kiếm tựa như lùi lại, nhưng còn chưa dừng đã lại hướng lên, toàn phong 1 chiêu xuất tam kiếm.

Sở Tiên Lưu cười nhẹ, lập tức chuyển thân, xoay lưng về phía Lương Tiêu. Quá đột ngột, Lương Tiêu thu chiêu không kịp, chỉ nghe xuy xuy xuy ba tiếng, tam kiếm đều đâm vào thanh thiết mộc kiếm. Kinh lực phản hồi khiến tay Lương Tiêu không khỏi ê ẩm. Sở Tiên Lưu lẳng lẳng cười:

- “Thằng nhóc, vẫn còn một chiêu nữa.”

Lương Tiêu giờ thể như cười trên lưng cọp, kiên cường sử xuất chiêu tối hậu “Tâm Tang Như Từ”. Kiếm đi được nửa đường, thân Sở Tiên Lưu đã đột chuyển. Tay Lương Tiêu bỗng thấy nhẹ nhàng, bảo kiếm đã bị ông giáp thủ đoạt mất. Thấy vậy, Lương Tiêu lật tay thành chảo, hòng nắm mạch môn của Sở Tiên Lưu. Nào ngờ, tay còn đang thấp xuống, thanh Huyền Nguyên đã bị ném trả lại. Vừa đoạt vừa trả chỉ trong nháy mắt, Lương Tiêu trở tay không kịp. Tức thì bắt lấy bảo kiếm rồi đứng ngây tại trận.

Sở Tiên Lưu lắc lắc đầu, cảm thán nói:

- “Tiểu tử, kiếm đạo là pháp dưỡng tâm, chứ chẳng phải để giết người. Cho nên ‘kiếm xuất ra thì bảy phần là do chính mình thu lại, khi nào có thể tha được người thì tha.’ Nói rồi mỉm cười, phát tay áo chuyển nhập vào thạch thất. Lương Tiêu thầm nghĩ: “Lão đầu này quả thật kì quái, nếu chẳng phải để sát nhân, thì luyện kiếm ích gì?”

Suy nghĩ không thông, bèn hướng A Tuyết nói: “Đi thôi.” A Tuyết gật đầu, đi theo sau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Câu Tâm Đầu Giác

Hai người đi không không gặp lại ai, Lương Tiêu thầm nói: “Hàn Ngưng Từ thất bại, theo lý dịch nhân đã hoàn toàn trốn thoát? Oh, đúng là cây đổ khi chạy tán loạn”. Đi qua Tàn hồng tiểu trúc, Lương Tiêu nói: “A Tuyết, cô có dự định gì không?” A Tuyết nói: “Vị tiên sinh lưng đeo kiếm gỗ đó đi vào trong trang, cùng chủ nhân so tài. Chủ nhân đánh không lại, liền nói so cước lực, vị tiên sinh đó cũng đáp ứng. Nhưng bọn họ chưa kịp chạy thì đám tỷ tỷ đã thi nhau bỏ chạy. Ta sợ... sợ người vẫn bị nhốt, lại đi tới rừng trúc...” Lương Tiêu nghe cô ta nói thao thao, không nhẫn nại nói: “Cũng tốt, cô nếu không có chủ đích gì, tạm thời cứ đi cùng ta!” A Tuyết trong lòng vui sướng, hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu?” Lương Tiêu lắc đầu nói: “Ta cũng không biết”. A Tuyết thu mày ngẫm nghĩ, tựa như hạ quyết tâm: “Bất cứ là công tử tới đâu, ta cũng có thể đi với công tử chứ?” Lương Tiêu nói: “Tùy cô!” A Tuyết nghe vậy bĩu môi cười, lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ.

Hai người đi về phía tây một lúc, Lương Tiêu chợt nhớ tới quyển “Từ Phủ Nguyên Tông” ở trong ngực áo, mấy ngày nay bận rộn luyện công nên chưa xem kỹ được. Lập tức sao chép mặt chữ thì thấy sớm đã bị mồ hôi thấm ướt, vết mực trên mặt vải đã hơi rối loạn, trong lòng hiểu rằng nếu không chỉnh sửa thì nó sẽ bị hủy mất. Liền tìm một tiệm bán giấy mực trong thị trấn gần đó. Chưởng quỹ trong tiệm là một lão tú tài thì trượt, văn chương bình thường, nghe xong mục đích của Lương Tiêu liền bày ra một cuộn giấy da dê, thấm đẫm mực đen rồi đem mặt có chữ in vào.

Sao chép xong xuôi, Lương Tiêu kiểm tra lại một hồi, thấy không còn sai sót, trong lòng mừng rỡ, thưởng cho chưởng quỹ một đỉnh vàng. Chưởng quỹ vui mừng ra mặt, nâng tay một chút, nhận lấy ngân lượng. Lương Tiêu lại lấy của ông ta một mảnh giấy dầu lớn, một hộp mực bằng đồng đỏ rồi cẩn thận dùng giấy dầu gói kính vẫn đặt vào trong hộp.

Rời khỏi tiệm giấy mực, mặt trời cũng đã lặn xuống phía tây. Thấy phía trước có một gian khách sạn, Lương Tiêu dạ dày sôi ùng ục, kéo theo A Tuyết vào trong tìm chỗ ngồi. Ngồi chưa lâu, phía ngoài cửa có một người khua chân bước vào, đúng là oan gia ngõ hẹp, nhìn kỹ đúng là Hàn Ngưng Từ. Hàn

Ngưng Tử nhìn thấy hai người, có vẻ ngạc nhiên, sau đó nhìn A Tuyết mỉm cười, trong mắt lộ rõ thâm ý.

A Tuyết tỏ vẻ lạnh nhạt, nói nhỏ: “Chủ nhân vẫn khỏe”. Hàn Ngưng Tử liếc qua nhìn nàng ta, điềm nhiên ngồi xuống, cười nhẹ nói: “Ta vẫn khỏe, người vẫn còn sống đây ư, lại đây, rót trà cho ta.” A Tuyết hai chân mềm nhũn, gần như không thể đứng dậy, bất giác Lương Tiêu ẩn vai nàng xuống, chỉ nghe Lương Tiêu cười nói: “Hàn Ngưng Tử, lão tử khát quá, người lại đây pha trà cho ta?” Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn hắn, cười lạnh: “Người đôi tính lưu manh rồi à, vừa mới rời bỏ Liễu Oanh Oanh, lại đã lảng tránh với A Tuyết nhà ta?” A Tuyết sắc mặt đỏ hồng, không dám ngừng mặt lên.

Lương Tiêu nhún mày nói: “Hàn Ngưng Tử, miệng người phun ra toàn thứ bẩn thỉu” Hàn Ngưng Tử cười hihi nói: “Bẩn thỉu như thế nào nhỉ? Người muốn cô ta, ta sẽ cho người. Nhưng phải nói một cách công bằng, người phải cảm ơn ta đã” Lương Tiêu thấy mục ta ngôn ngữ tuyệt không phản đối, trong lòng hơi ngạc nhiên, cứ tưởng là mục ta sẽ sinh cường tranh đấu, hắn cũng biết là bản thân còn khó tự vệ, đấu với mục ta thì sẽ gây nguy hiểm đến A Tuyết, liền thay đổi thái độ cười nói: “Tiếc là bản thân ta không có vật gì, hết sạch mọi thứ, không biết là phải cảm ơn người như thế nào.” Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn, cười nói: “Người đúng là tiểu tử giao hoạt, toàn dùng những lời mơ hồ để lường gạt người khác? ừm, người đã mở Thuận Dương Thiết Hạp, có phải không?” Lương Tiêu giật mình, cố gắng trấn tĩnh nói: “Người nói cái gì thế?” Hàn Ngưng Tử nói: “Ta đoán không sai chứ? Người nội công bị mất, ít nhất phải mất mười năm mới khôi phục lại được, nhưng chỉ trong một tháng, đã khôi phục hoàn toàn nội công, ừm, luyện võ không thể so sánh như ăn uống, người có sử dụng phương pháp nhanh chóng nào chăng?” Mục ta cúi xuống, nhìn Lương Tiêu, cười nói: “Có phải tối hôm đó, người đã mở thiết hạp phải không?”

Lương Tiêu trong lòng suy nghĩ cân nhắc mấy lần, ha ha cười nói: “Cách mở thiết hạp, ta thực sự có biết một chút, ta sẽ nói cho người biết, nếu như người chịu thể độc: Từ giờ trở đi, cùng với A Tuyết đoạn tuyệt quan hệ chủ tớ, và sẽ không gây khó khăn cho hai chúng ta.” Hàn Ngưng Tử cười nhẹ nói: “Xử tiểu tử, người hiện nay cũng coi như là đã nằm trong lòng bàn tay ta, vòng tròn thế nào cũng không phải do người được nữa. Nếu như người không nói, ta tự có cách khiến cho người phải nói.” Nhân quang như điện, nhìn vào người A Tuyết.

Lương Tiêu cao giọng nói: “Hàn Ngưng Tử, nếu có khả năng, lại đây bắt ta.” Hàn Ngưng Tử mỉm cười chuyển thân. Vào lúc đó, đột nhiên nghe một tiếng cười ha ha, ngoài cửa lại có một người thông thả tiến vào, áo vàng mi trắng, khí độ ung dung. Lương Tiêu nhìn thấy người này, nhất thời thâm kêu khô. Người này nhìn thấy Lương Tiêu, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, kể đó tỏ vẻ vô cùng vui mừng, nghe thấy Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói: “Minh Quy, người muốn gì?” nói rồi một chương đánh ra. Minh Quy vùng chương tiếp đón, cười nói: “Hàn cô nương, vừa mới gặp đã động thủ, có gì chúng ta từ từ nói chuyện đã.” Hàn Ngưng Tử cười lạnh nói: “Người muốn nói gì? Người bắt quá vì chủ người báo thù chứ gì?” Minh Quy lắc đầu nói: “Người nói Hoa Vô Xuy ư? Lầm lẫn lắm lắm, lầm lẫn vô cùng to lớn. Cô ta là cô ta, ta là ta, ngàn vạn lần không liên quan gì với nhau”

Hàn Ngưng Tử sắc mặt lúc đen lúc sáng, lạnh lùng nói: “Người là lão hồ ly định lừa gạt ta thế nào đây? Không nên kéo dài thời gian, chờ đợi cứu viện, ừm, cho dù cả Thiên Cơ Cung Bát hạc cùng ở đây, ta không sợ đâu” Minh Quy cười nói: “Cô nương võ công cao cường, tự nhiên không sợ, chỉ là lão phu với Thiên Cơ Cung ân đoạn nghĩa tuyệt, hai bên không còn quan hệ gì. Nếu như ngại không tin, có thể hỏi tiểu tử kia” nói xong dừng tay chỉ Lương Tiêu. Hàn Ngưng Tử thần sắc đại biến, tức giận nhìn Lương Tiêu nói: “Người đúng là con chó săn của Thiên Cơ Cung? ừm, ta thật ngốc không nhận ra người cùng một phe với chúng.” Minh Quy cười nói: “Hàn cô nương không nên hiểu nhầm, hắn không phải người của Thiên Cơ Cung. Chỉ là, khi lão phu phản bội bỏ chạy khỏi Thiên Cơ Cung, hắn đã chứng kiến từ đầu đến cuối.”

Hàn Ngưng Tử nhìn Lương Tiêu thần sắc lãnh đạm, tuyệt không có ý phản bác, nhưng trong lòng bán tín bán nghi, nói: “Người đường đường là người cầm đầu bát hạc, sao lại phản bội chạy khỏi Thiên Cơ Cung?” Minh Quy cười nói: “Nếu ta là người cầm đầu bát hạc, thì cần gì phải đích thân đến bắt người? ‘Bệnh Hạc’ Tần Bá Phù chủ trì việc bên ngoài, sợ rằng sẽ là người đầu tiên đến gây xúi quẩy cho người đó.”

Hàn Ngưng Tử trong lòng nghĩ: “Minh lão đầu nói không phải là không có lý, chó chạy khỏi Thiên Cơ Cung cũng không ít, nếu tìm ta, không cần chính lão phải tự tay xuất thủ.” Mục ta nghi ngờ nói: “Tốt, ta tạm nghe xem người nói gì” Minh Quy cười quỷ dị, nói rằng: “Cô nương có nhớ Lăng Sương Quân không?” Hàn Ngưng Tử sắc mặt đại biến, lạnh lùng nói: “Người nhắc đến con tiện nhân đó là có ý gì?” Minh Quy cười nói: “Hàn cô nương sớm tối và cả khi ngủ, không phải là muốn hạ sát cô ta sao?” Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói: “Nói càn, cô ta trùng phải ‘Phiêu Tuyết Thần Chương’ của ta, vẫn còn sống được hay sao?”

Minh Quy lắc đầu cười nói: “Người lầm rồi. Người tính không bằng trời tính, đương nhiên là Lăng Sương Quân bị trọng thương gần chết, may gặp ‘Ác hoa đà’ Ngô Thường Thanh.” Hàn Ngưng Tử sắc mặt biến đổi. Minh Quy quan sát xem xét, cười nhẹ, liền nói: “Ngô lão nhi mất đến ba ngày nhọc công, mới cứu được Lăng Sương Quân thoát khỏi tay của Diêm Vương gia, nhưng...” hắn nói đến đó, cố tình trừ trừ. Hàn Ngưng Tử đưa mắt nhìn ra phía ngoài, lạnh lùng nói: “Nhưng làm sao?” cô ta bĩu môi khinh miệt, thân hình từ từ quay đầu lại.

Minh Quy cười quỷ quyết nói: “Lăng Sương Quân không những không bị chết, mà còn sinh được một hài tử, tên gọi là Hoa Hiểu Sương.” Hàn Ngưng Tử mặc dù đã đoán đúng, nhưng khi nghe Minh Quy đích thân nói, vẫn thấy trong lòng rung động, ngồi phịch xuống trên cái ghế gỗ, hai mắt nhìn thẳng, sắc mặt lợt lạt không có huyết sắc. Lương Tiêu nghe xong hiển nhiên hiểu ra: “Nguyên lai ám hại Hiểu Sương đại ác nhân chính là cô ta.” bất giác trong lòng tức giận, lại nghe Hàn Ngưng Tử âm thanh phát ra giữa hai răng, từng từ từng từ nói: “Hoa Hiểu Sương?” Âm thanh trong cổ khô sở tắc lại, giống như mang theo thống hận vô cùng.

Minh Quy cười ha ha nói: “Tên gọi là Hoa Hiểu Sương! Chữ Hoa, theo họ của Hoa Thanh Uyên là chữ Hoa, chữ Sương, từ tên Lăng Sương Quân lấy ra chữ Sương.” Hắn mặc dù nói có vài lời, nhưng tựa như có ngàn vạn mũi kim đâm vào tim, khiến cho Hàn Ngưng Tử không thể chịu được đau khổ, nghiêng răng nói: “Tốt thôi, lại sinh hạ con gái cơ đây.” Nói xong bỗng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Minh Quy, thông thả nói: “Người tìm ta, chỉ nói thế thôi sao?” Minh Quy mỉm cười nói: “Minh mỡ vốn không theo hội nào Hàn cô nương đã nói thế, nếu như Hàn cô nương mà có lòng muốn báo thù, có thể cùng Minh mỡ liên thủ, phá tan Thiên Cơ Cung, gặp người giết người, hoàn toàn đạt được mong ước của cô?”

Hàn Ngưng Tử lặng yên suy tính, đột nhiên phát ra âm thanh cười rất to. Minh Quy không hài lòng nói: “Lão phu thành tâm tương trợ, chuyện đó có gì đáng để cười!” Hàn Ngưng Tử phẩy áo, đứng lui về sau, cười nhạt nói: “Người nghĩ Hàn Ngưng Tử ta là hạng người nào? Sao có thể dễ người sai khiến? Con tiện nhân kia đúng là nghiệt chủng, cuối cùng thế nào cũng rơi vào tay ta!” âm thanh của cô ta vô cùng độc ác. Minh Quy nghe thấy thế rất hợp ý mình cười nói: “Hàn cô nương đúng là biết đùa, bằng vào sức của một mình cô, có thể đương đầu được với Thiên Cơ Cung?” Hàn Ngưng Tử nói: “Cái đây tức hạ không cần phải nghĩ họ ta.” Vừa nói xong phát tay áo bỏ đi, không ngờ lại đi ra khỏi cửa đến nửa cửa xe, kêu lên một tiếng thổ huyết,

cửa xe dính đầy máu. Hàn Ngưng Từ song thủ miễn cưỡng chống đỡ, loạng choạng suýt ngã, chân bước tấp tễnh, trong khoảng khắc đã không thấy đầu nữa.

Minh Quy nhìn cô ta đi xa, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, quay người ngồi xuống đối diện với Lương Tiêu, cầm bình rót trà uống một ngụm rồi thở dài nói: "Hàn Ngưng Từ đó tuy đầy mưu lược nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi được một chữ tình. Hừ, xem ra không trông chờ vào cô ta được rồi!" Lương Tiêu ngạc nhiên nói: "Cái đó liên quan gì đến chữ tình?" Minh Quy cười nói: "Việc này nói ra thì dài." Lão đặt chén trà xuống, thở dài nói: "Nhớ năm xưa, Hàn Ngưng Từ cũng là một nhân vật nổi danh. Võ công đã giỏi, người lại thông minh, đáng về càng khiến người ta điên đảo..." Lão nói đến đó, cười hắc hắc "chỉ bất quá, bà ta gặp xui xẻo xứng đáng, không đâm vào ai khác mà lại khơi khơi gặp phải tiểu súc sinh Hoa Thanh Uyên đó, bên trong xảy ra việc gì ta cũng không biết rõ, tóm lại là trong lúc qua lại hai người đó tình chàng ý thiếp, nghiêm nhiên đã tự ước hẹn kết hôn.

Lương Tiêu ngạc nhiên nói: "Cô ta và Hoa đại thúc là nhân tình chăng?" Minh Quy cười nói: "Ta không chắc, Hoa Thanh Uyên tiểu súc sinh được Hàn Ngưng Từ, như thu được chí bảo, quay về Thiên Cơ Cung bái kiến lão nương, không biết thế nào khi gặp mặt Hoa Vô Xuy, rất không vừa lòng." A Tuyết không nhẫn nại nói: "Chủ nhân của ta thông minh tuyệt đỉnh, nhan sắc mỹ lệ, bà ta có gì mà không vừa lòng cho được?" Minh Quy nghe cô ta gọi Hàn Ngưng Từ là chủ nhân, không khỏi quay lại nhìn cô ta, khẽ nhủ thầm. Lương Tiêu nói: "A Tuyết, từ giờ về sau người là người tự do, không cần phải gọi mụ ta là chủ nhân." A Tuyết do dự một chút, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Minh Quy cười hô hô một tiếng, cười lạnh nói: "Tiểu nha đầu không hiểu gì ư? Tệ nhất chính là vì quá thông minh mỹ lệ không ai bằng. Cứ tưởng tượng, tên Hoa Thanh Uyên từ nhỏ đã là đứa trẻ đáng yêu biết nghe lời, đối với mẫu thân luôn luôn vâng lời. Nay đột nhiên xuất hiện một người lai lịch không minh bạch làm con dâu, không những dung mạo như tiên, mà còn thông minh vô cùng. Đã vậy rồi, còn khiến cho Hoa Vô Xuy ghen ghét lo sợ, Hàn Ngưng Từ thủ đoạn lợi hại, thấy Hoa Thanh Uyên tiểu súc sinh luôn bị cô ta dắt mũi, sẽ làm hỏng việc lớn, không nghe lời mẹ nữa. Lập tức Hoa Vô Xuy vô cùng tức giận, chẳng phải vô cùng ghen tị hay sao?"

Lương Tiêu ngạc nhiên nói: "Hoa Vô Xuy không ngờ có thể đồ kị nhỏ nhen với cả nàng dâu của mình thế sao?" Minh Quy cười khẩy nói: "Điều đó có gì là kì lạ, thế gian đàn bà phần lớn đều như nhau, đều lo rằng con trai mình quá yêu thương vợ, mà xem nhẹ tình mẫu tử. Đó là tính ghen ghét đồ kị của mẹ chồng đối với nàng dâu, từ xưa đến nay đều như vậy. Huống hồ, Hoa Vô Xuy một lòng một dạ yêu thương muốn con trai kế thừa tổ nghiệp, nếu để Hàn Ngưng Từ qua được ải này thành nàng dâu, Thiên Cơ Cung cơ nghiệp có lẽ phải đổi sang họ Hàn? Hoa Vô Xuy khổ tâm lao động, làm sao có thể để cho người ngoài hưởng thụ thành quả, với tính khí ấy, bà ta nhịn được nổi giận đó làm sao được?"

Lương Tiêu nói: "Hàn Ngưng Từ cũng chẳng phải tay vừa, bà ta tính toán thế mà Hàn Ngưng Từ nghe ư?" Minh Quy vuốt râu cười nói: "Người đứng là không có kinh nghiệm. Ước hẹn giữa nam và nữ được bao lâu, hoàn toàn là do hai người, giống như là tội lỗi nên tránh. Huống gì Hàn Ngưng Từ trẻ tuổi kiến thức hạn hẹp, làm sao có thể là đối thủ của Hoa Vô Xuy? Mà trở thành nàng dâu của họ Hoa trong lòng mặc dù có vài điểm không vừa ý, một mặt không dễ lộ ra, chỉ yêu cầu cha mẹ hai bên nói chuyện, để ý đến mai mối, yêu cầu Hàn Ngưng Từ tìm kiếm trường bối sư tỷ, mai mối đẳng hoàng, sau đó mới tổ chức hôn lễ thàn thán. Hàn Ngưng Từ bị đồ ngon ngọt làm cho mơ hồ mất phương hướng, vô cùng vui mừng rồi cung đi tìm sư ti. Không ngờ rằng bà ta đã rời khỏi đó từ trước, Hoa Vô Xuy ở đằng cuối cùng cũng giờ thủ đoạn, kiên quyết ép cho Lăng Sương Quân rơi vào vòng tay của Hoa Thanh Uyên.."

Lương Tiêu ngắt lời nói: "Không đúng, nếu như thích một người, làm sao có thể thích một người khác được? Nếu đổi lại là ta, thà chết cũng không đồng ý." Minh Quy cười khẩy nói: "Hoa Thanh Uyên cơ bản không giống người chút nào, Hoa Vô Xuy chỉ cần trừng mắt một cái, hẳn có khả năng tự do quyết định điều gì sao? Lần đó vụng về lung tung với mọi người. Hoa Thanh Uyên ngu ngốc mở cờ rong trống, theo lệnh thành hôn, không biết Hàn Ngưng Từ đã nhận tin tức từ đâu, trở về đúng lúc Lăng Sương Quân về nhà bố mẹ ruột, bèn nấp bên cạnh đường tìm cách hãm hại cô ta. Lúc đó Lăng Sương Quân đã có bầu khá to, đáng sợ là dùng một viên đá giết chết cả đôi chim (ý nói giết cả Lăng Sương Quân và bào thai Hoa Hiểu Sương), ha ha, không đúng, nên nói là một người chết mà cả hai người cùng một mệnh.. " Minh Quy cười ha ha một trận, rồi nói: "Lương Tiêu, người nghĩ thử xem, Hàn Ngưng Từ làm sao mà biết được dấu vết của Lăng Sương Quân?" Lương Tiêu nhíu mày nói: "Tai hoạ này có thể là do người mà ra?" Minh Quy đậm thâm cười nói: "Đúng rồi, ha ha, nếu như tên Hoa Thanh Uyên mà sinh được con trai, sẽ không thể không ảnh hưởng đến đại sự của lão phu được."

Đang lúc tự đắc ý, đột nhiên thấy Lương Tiêu đứng dậy bỏ đi, Minh Quy đang cười to đột nhiên ngừng lại, ngạc nhiên nói: "Người định đi đâu?" Lương Tiêu thần nhiên nói: "Cút đi." Minh Quy nói: "Có gì phải vội vã, để lão phu uống nốt chén trà nóng, ha ha, xa cách đã lâu, chúng ta nói vài chuyện phiếm không tốt hơn ư." Lương Tiêu xì một tiếng, nói: "Người đứng là mặt dày, ta không muốn thấy mặt người, không muốn ngồi cùng bàn với kẻ tiểu nhân như người, theo chân một kẻ đang xấu hổ như người thật bức mình." Minh Quy sùng sốt, lại nghe Lương Tiêu nói: "Người với Hoa Vô Xuy đấu đá nhau, ta cũng không quan tâm. Nhưng người hết lần này đến lần khác âm mưu hại Hiểu Sương, còn những người khác người muốn xấu xa lớn cỡ nào ta cũng không quan tâm."

Minh Quy sắc mặt trầm xuống, ngạc nhiên nói: "Bệnh của nha đầu đó còn sống không được bao năm, trước khi chết cũng giúp cho lão phu vài điểm làm bàn đạp, đây có thể gọi là có thể sử dụng. Tiểu tử, người nên đi theo lão phu, cùng tạo nên sự nghiệp kinh thiên động địa làm những đại sự." Luoog Tiêu phì một tiếng, nói: "Cút mẹ cái đại sự của người đi, ta hiện nay vô công còn tệ, không thể giết chết người, nhưng sẽ có một ngày ta nhất định sẽ lấy mạng của người." Nói rồi rũ áo, bỏ đi về phía cửa lớn. Đột nhiên trước mắt mọi người hoa lên một cái, Minh Quy đã xuất hiện trước mặt, tay vẫn cầm chén trà, trên mặt thần nhiên cười nói: "Người đứng là điếc sao? Không nghe thấy gì sao? Lão tử bảo người ngoan ngoãn ngồi xuống đợi ta uống nốt tách trà." Lương Tiêu nhìn hẩn trong mắt ẩn ước hung quang, tự biết không nên lỗ mãng, cao giọng nói: "A Tuyết, người chạy xa đi, đừng có quay đầu lại". A Tuyết sắc mặt lộ vẻ cương quyết, không lo lắng nói: "Không phải đã nói rồi sao? Công tử đi nơi đâu, ta sẽ cũng theo công tử đến nơi đó!" Lương Tiêu nhìn nàng ta như ngậy ngọc, trong lòng cảm thấy rất lo lắng.

Minh Quy tặc lưỡi cười nói: "Nơi đâu người đến, cô ta cũng sẽ đến nơi đó. Lương tiểu tử, người thật là có điểm phúc, lão phu cũng cảm thấy đồ kị với người." lời vừa dứt xong, đột nhiên nhanh chóng xuất thủ, trào hướng về phía A Tuyết. Lương Tiêu sửu chiêu "Bá Vương Giang Đỉnh", song quyền đánh thẳng vào hẩn. Chiêu này xuất phát từ Thạch trận, Minh Quy thấy hẩn sử dụng chiêu thức tình kỳ, ngầm sử dụng số thuật, bất giác trong đầu lấy làm ngửa ngáy, cổ tay chợt chuyển, ngũ chi sắc bén như kiếm, nhắm vào cổ tay của Lương Tiêu đánh xuống. Lương Tiêu thấy trào lực của hẩn lợi hại, vội vã hạ tay xuống, nắm lấy A Tuyết, thi triển "Lục lục thiên cương bộ" hướng về phía sau xuất ra. Minh Quy nhìn thấy chiêu thức của hẩn đâm ra nghi ngờ: "Vài tháng không gặp, không ngờ võ công của tiểu tử này không tiến mà lại lùi?" Hẩn sợ Lương Tiêu sử dụng "Tam Tài Quy Nguyên Chương", không dám truy đuổi, chỉ dùng "Linh Tê Phân Thủy Công" từ xa xuất chiêu, cứ tưởng là sẽ bức được Lương Tiêu thối lui hai bước. Minh Quy thấy hẩn xuất chiêu

này thực sự nội lực đã giảm đi nhiều, vui mừng khôn xiết, tay trái cầm lấy tách trà, tay phải xùy xùy xùy đánh ra ba chuông, ép Lương Tiêu tránh đồng chạy tây, không để cho hắn đứng lại.

Minh Quy chưởng chưởng tiếp nổi như chớp, Lương Tiêu dắt A Tuyết chạy một lát đã dần cảm thấy đuối sức, đành đẩy A Tuyết ra xa rồi triển khai Tam Tài Quy Nguyên chưởng cùng Minh Quy tranh đấu. Minh Quy nhìn hân chưởng qua chưởng lại cao thâm khó dò, bất giác thay đổi ý tưởng: "Tiểu tử này vô cùng xảo quyết, nếu như cưỡng ép nó nói ra điều bí ẩn của 'Tam Tài Quy Nguyên chưởng' thì chỉ sợ cũng không hết không thật. Hôm nay may mà nội lực của nó giảm mạnh, ra tay chậm chạp, lão phu không nên lo tranh đấu với nó mà cứ từ từ nhìn xem Tam Tài Quy Nguyên chưởng này có điều huyền ảo gì." Lão đã quyết định, liền ra tay chậm lại, đấu với Lương Tiêu từng chiêu từng thức một. Lương Tiêu một lòng muốn tự bảo vệ, đành phải toàn lực thi triển chưởng pháp. Minh Quy theo dõi cử động của hắn dần dần tìm ra đường lối, trong lòng không khỏi đắc ý: "Nếu không phải lão phu trí tuệ như trời cao thì làm sao nghĩ ra được kế hay như thế này." Rồi thì phải một chưởng, trái một chưởng, đánh cho Lương Tiêu quay mòng mòng, trong lúc cấp bách ngay cả võ học trong thạch trận cũng phải dừng ra. Minh Quy thấy hắn dừng ra không phải là "Tam Tài Quy Nguyên chưởng" nhưng chỗ kỳ diệu trong đó cũng không thua gì Tam Tài Quy Nguyên chưởng, thậm chí lại đường đường chính chính chứ không dựa vào thủ xảo như Tam Tài Quy Nguyên chưởng. Người sử dụng nếu không có nội công vô cùng cao thâm thì rất khó phát huy được uy lực tiềm ẩn. Càng hay là những võ công này như từ cùng một mạch với võ công của lão nên càng dễ tu luyện.

Minh Quy gật gù, tựa như đã hiểu rõ ràng cách phá giải, tiện thể lại muốn thử lại một lần, ép Lương Tiêu chiết chiêu để tìm cách hóa giải. Lương Tiêu chỉ nhìn thấy Minh Quy mặt mày tươi rói, tuy nhiên không hiểu bụng dạ lão nghĩ gì. Nội lực của hắn không cao, tuy nhiên lại có võ công hạng nhất, tuy không thể phát huy được uy lực của nó, muốn sử dụng kiếm pháp, nhưng trước đó đã đấu với sở Tiên Lưu trước, hứa không dùng "Xuyên Tâm Thất Thức", nhất thời do dự không quyết định, xuất thủ chưởng pháp bỗng loạn lên. Minh Quy thấy hắn mõi mết, trầm tư nghĩ ngợi: "Cái đó gọi là cần nhiều hơn nhai, nếu như lần này kéo dài quá, bị hắn nhìn ra kế sách của lão phu, quả là không tốt đẹp. Việc tốt không nên tham quá, nên để dành thời gian cho hắn về sau." Đột nhiên nhanh chóng thò trào tấn công trước ngực Lương Tiêu, trước tiên túm lấy hắn, để rồi từ từ khéo léo tìm hiểu võ công.

A Tuyết ở bên cạnh trong khi quan sát, thấy Minh Quy tùy ý xuất thủ rất nhanh, Lương Tiêu toàn khó khăn di chuyển, trước tiên trong lòng rất lo lắng, đột nhiên nhảy vào xuất chưởng, đánh thẳng vào lưng Minh Quy. Minh Quy luôn cảnh giác, không dám coi thường, liền bỏ qua Lương Tiêu, một tay quay lại tiếp chưởng. Một chưởng đó sử dụng "Linh Tê Phân Thủy Công", A Tuyết kêu lên một tiếng thảm thiết, bị hất tung lên hơn một trượng, máu tươi trong miệng trào ra.

Lương Tiêu nhờ đó thoát khỏi tầm khống chế của chưởng phong Minh Quy, che chở đỡ lấy thân hình của A Tuyết. Minh Quy cười âm trầm nói: "Tiểu tử người tự bản thân mình còn không lo được, lại còn nghĩ đến chuyện bảo vệ cho ai?" Sau đó từng bước tiến về phía trước, đột nhiên mục quang thay đổi, nhìn về phía sau thân hình của Lương Tiêu, nhíu mày nói: "Tiểu tử, người thử xem phía sau người là ai?" Lương Tiêu tưởng là hân hư trương thanh thế, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn thủ thế môn hộ. Đột nhiên, tai nghe A Tuyết kêu thảm một tiếng, Lương Tiêu thốt nhiên kinh hoàng, quay người nhìn lại, không tránh khỏi đầu đuôi đều thọ địch. Lại liếc qua một cái, thấy Hàn Ngưng Từ không rõ từ lúc nào đã quay trở lại, tay trái cầm A Tuyết, ngón trỏ tay phải và một ngón khác, hướng vào bụng dưới của hắn điểm xuống.

Minh Quy vốn lưu ý đến Lương Tiêu chỉ vì hắn là hoạt bí tịch (bí kíp sống), từ đó có thể học được nhiều võ công không thể học tập, lại có thể chịu để cho người khác tấn công hắn, lập tức cười dài, nói: "Xem chiêu." Đột nhiên tay trái cầm chén trà ném thẳng về phía đây. Hàn Ngưng Từ thấy hân chiêu thức mạnh mẽ ác độc, cười nhạt một tiếng, chuyển thân đón lấy chén trà, giữa chén trà bây giờ đã bị bắn lên nửa xích, chỉ thấy một tiếng rít vang lên, chiêu đó đúng là: "Băng Hà Huyền Công" làm đông cứng từng mảnh trụ băng, Hàn Ngưng Từ cười tươi một tiếng, trụ băng lạnh giá từng miếng nhon, nhằm hướng Lương Tiêu tấn công.

Minh Quy âm thầm hò reo, miệng cười ha hả, tiếng cười chưa dứt thì thân mình đã vọt tới gần trước mặt hai người, một chưởng đánh tới Hàn Ngưng Từ. Hàn Ngưng Từ hừ lạnh một tiếng, nhắc A Tuyết lên, đỡ mạnh chưởng lực của Minh Quy. Minh Quy không ngờ cô ta hung dữ như vậy, trong lòng thầm chửi mắng, nhưng lão không phải vì có lòng tốt mà tới nên chưởng phải không những không thu lại mà còn tiếp tục đánh ra. Trong nháy mắt kinh phong áp đến bên mình, biết rõ là Lương Tiêu tập kích liền chuyển hướng chưởng lực, bộp một tiếng đã đẩy Lương Tiêu lùi lại ba bước. Đang định đuổi theo thì chợt khí lạnh tạt vào mặt, chính là Hàn Ngưng Từ tay nắm chặt băng chùy đâm tới. Minh Quy lách người tránh qua, cười nói: "Hàn cô nương đã đi rồi còn quay lại, có phải đã nghĩ kỹ rồi, quyết định đi cùng với lão phu không?" Hàn Ngưng Từ lạnh nhạt nói: "Tuyệt không có hứng thú." Minh Quy hừ lạnh một tiếng, về mặt chợt xanh lại. Hàn Ngưng Từ còn đang dè phòng, bỗng nghe Lương Tiêu nhỏ giọng nói: "Quay trái một vòng, phải một vòng, ngang một vòng, đứng hai vòng..." Minh Quy trong lòng ngạc nhiên, nhưng Hàn Ngưng Từ lại biến sắc mặt, run giọng nói: "Tiểu súc sinh, người nói cái gì?" Lương Tiêu cười nói: "Sao người không đoán xem!" Thì ra Hàn Ngưng Từ đau lòng thất vọng, điên cuồng chạy một lúc, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, nghĩ tới Thuần Dương Thiết Hạp liền vội quay lại, lúc này nghe lời Lương Tiêu nói nhất thời kinh hãi mừng rỡ, không kìm được tra hỏi: "Đúng rồi, là cách mở hộp phải không?" Lương Tiêu mỉm cười, nói: "Coi như bà thông minh. Nhưng ta mới chỉ nói ra một phần mười, chín phần còn lại phức tạp hơn nhiều đấy." Hàn Ngưng Từ không nhịn được hỏi: "Làm sao người nghĩ ra được?" Nhưng thấy Lương Tiêu chỉ cười nhạt, lập tức tỉnh ngộ ra: "Ta hồ đồ rồi, hắn sao có thể dễ dàng nói cho ta biết."

Mụ ta trầm ngâm tính toán, đột nhiên nghe Lương Tiêu nói: "Nếu người muốn nghe toàn bộ, trước tiên hãy thả A Tuyết, ta sau đó sẽ đem chín phần còn lại nói cho người nghe." Hàn Ngưng Từ mục quang chợt động, đột nhiên tự mình cười lớn, thờ dài nói: "Tiểu tử người cũng có vài điểm si tình. Thật tốt, tất cả phụ thuộc vào thành ý của người" nói xong đột nhiên vung tay lên, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, án tại trước ngực của A Tuyết, A Tuyết không kìm được rên lên một tiếng. Lương Tiêu vô cùng kinh sợ, quát nói: "Hàn Ngưng Từ, người làm trò gì đó?" Hàn Ngưng Từ cười hi hi nói: "Bắt lấy! " tóm lấy A Tuyết, không đếm xỉa gì nhằm hướng Lương Tiêu ném tới. Lương Tiêu hoảng sợ tiếp lấy. Hàn Ngưng Từ cười nhạt nói: "Nha đầu này đã bị ta cắm vào 'kim Ván Tâm', cứ một thời gian ngăn lại phát tác một lần, khi phát tác thì tim như bị dao cắt, đau đớn không muốn sống nữa. Sau hai giờ mà không được giải trừ thì chắc chắn phải chết. Thằng ranh con, người ngoan ngoãn nói cho ta cách mở hộp, ta sẽ ra tay cứu nó. Nếu dám có nửa câu không đúng với ta, hừm, người sẽ có kết quả tốt đẹp" Lương Tiêu vô cùng tức giận, lại nhìn A Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng đang nhợt nhạt, đôi làn mi khép kín, đã vì quá đau đớn mà ngất đi trước đó.

Lương Tiêu thầm thở dài một tiếng, đột nhiên nghiêng răng, nói về phương pháp khai mở hộp. Hàn Ngưng Từ lập tức dừng tay, nhíu mày nói: "Minh lão quý, ta không quản việc của người, người có nghe không." Minh Quy thu tay cười nói: "Người nói không quản việc của ta? Nhưng tiểu tử này với lão phu có một chút hiểu lầm, chúng ta lập tức hữu hảo tha cho hắn đi." Hàn Ngưng Từ nói: "Đội ta hỏi hắn xong, muốn giết muốn chém, người cứ việc ra tay"

Minh Quy vỗ tay nói: "Hay lắm, Minh mỗ cũng muốn tra hỏi hân, có điều phải tra hỏi mười ngày nửa tháng, cô nương nếu nhàn rỗi chỉ bằng đi cùng Minh mỗ, mọi người thuận đường nói chuyện trao đổi việc của Thiên Cơ cung." Hàn Ngưng Từ mắt lóe lên lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: "Minh lão quý, đó là người muốn làm khó ta sao?" Minh Quy cười nói: "Đầu dăm, đầu dăm." Rồi đột nhiên chụp một "Phi Hồng trào" về phía Lương Tiêu. Hàn Ngưng Từ rít giọng quát lên một tiếng, băng trùy trong tay đâm về phía Minh Quy. Minh Quy vừa định chặn lại, nhưng không ngờ Hàn Ngưng Từ truyền nội lực vào trong trùy, bộp một tiếng băng trùy vỡ thành vô số mũi băng nhọn bắn thẳng tới mặt lão. Minh Quy vội vã múa chưởng chặn đỡ, nhưng đám băng nhọn đó vừa nhiều vừa nhỏ, vẫn có mấy mũi bắn trúng góc trán, đau đớn khó chịu nổi. Minh Quy vừa đau vừa giận, đột nhiên gầm rít rồi song trào phóng ra nhanh như gió thoảng. Chỉ nghe xoẹt một tiếng đã xé rách một mảnh áo của Hàn Ngưng Từ.

Hai người luân phiên giao thủ, công lực tương đương, không chiếm được tiện nghi, bất chợt trong lòng thấy hoảng sợ, xuất thủ mãnh liệt, chỉ nhìn thấy hai đạo nhân ảnh vẫn như quỷ mị, chường đến trào đờ thành một vòng tròn. Lương Tiêu bị bỏ một mình ở bên cạnh, lẳng lặng đứng nhìn, không biết nên làm như thế nào. Bỗng lúc đó A Tuyết đang ở trong lòng hân cử động, đau đớn tỉnh lại, mơ hồ nhìn xung quanh, bắt đầu nhẹ nhàng thức dậy, khẽ đẩy Lương Tiêu một cái, miễn cưỡng nói: "Người... người đừng để ý đến ta nữa, mau đi đi." Lương Tiêu kinh hãi, nói: "Nhưng..." A Tuyết hai mắt rung rung nước mắt chảy ra, khóc nói: "Người... người còn không đi, Ta... ta sẽ cắn lưỡi tự sát" nói xong há miệng đặt lưỡi nằm giữa hai hàm răng. Lương Tiêu không ngờ nàng ta cương quyết như vậy, thoáng ngẩn ngơ, tự nhiên mang nàng theo, sai bước chạy loạn ra ngoài. A Tuyết thấy hân vẫn mang mình đi, trong lòng vừa cấp bách vừa bị thương, lần thứ nhì lại ngắt đi.

Mình Hàn hai người giao thủ một trận, Minh Quy võ công kì diệu cao hơn một chút, nên chiếm được thượng phong, trong lòng vui mừng, đột nhiên thấy Lương Tiêu bỏ trốn, vội vã bỏ Hàn Ngưng Từ, đuổi theo truy cản. Hàn Ngưng Từ cũng không chấp nhận thua kém đối phương. Hai người nhất loạt xông tới, có thể bởi vì đề phòng lẫn nhau, nên người nào cũng không dám cố gắng chạy hết sức, ngại rằng sẽ lộ ra yếu điểm, sẽ bị đối phương nhắm cơ hội tấn công bản thân, vô hình chung cước lực giảm sút rõ rệt, cuối cùng rút lại phía sau Lương Tiêu.

Ba người truy đuổi chạy trốn, vượt qua một ngọn đồi, chợt nghe một âm thanh vang lên như sấm, lại chạy thêm về phía trước khoảng một trượng, chợt thấy phía trước có một khe núi sâu hun hút, đáy khe loạn thạch chồng chất, nước khe điên cuồng chảy xiết, cuốn trôi cả gỗ đá. Lương Tiêu trong lòng với cùng sợ hãi và lo lắng, quay đầu nhìn lại, Hàn Minh hai người chỉ còn cách chừng hơn chục bước chân, quay lại dĩ nhiên không được. Không có thời gian suy nghĩ thêm, nhanh chóng rút kiếm, chặt một cây bên khe núi, ôm cao thân cây nhảy xuống, nhảy đến lưng chừng trời, bỗng nhiên xoay mình một cái nằm sấp trên ngọn cây, đợi Minh, Hàn hai người đuổi đến bên sườn núi, đứng lúc trông thấy Lương Tiêu cả người mang theo cây rơi xuống khe suối, chỉ vì ngọn cây thông ở phía dưới, lúc vào nước sức nâng của đại thụ với sức va đập phía dưới cân xứng nhau, Lương Tiêu không những không thụ thương, trái lại còn dùng cây thông như một chiếc thuyền nhẹ, bay thẳng xuống dưới nước. Minh Quy nổi cáu hóa giận, cúi xuống cầm lấy một hòn đá, quát lên: "Tiểu súc sinh, ai bảo ngươi chạy chứ!" Viên đá bắn vọt ra, Lương Tiêu trông thấy thế, vội hụp đầu xuống nước, cái hòn đá đó kích đứt hai nhánh cây, rớt vào trong khe, liền bắn tóe lên một chuỗi hoa nước.

Minh Quy lại vội lấy một tảng đá, tuy nhiên lại nghe Hàn Ngưng Từ nói: "Hân chết người có lợi ích gì?" Minh Quy quả nhiên ngẩn người, gật đầu nói: "Người nói đúng, phải bắt sống hân." Hai người có vài điểm mục đích giống nhau, lập tức không tiếp tục tranh chấp, nhưng dưới khe suối rất nhiều loạn thạch, không tiện nhảy xuống, phải song song thi triển khinh công, theo dọc bờ sông truy đuổi. Lương Tiêu vẫn ngại Minh Quy lại ném phi thạch, thủy chung vẫn nấp ở bên dưới thân cây, không dám lộ đầu ra ngoài.

Giữa lúc đó, dòng suối chảy dần dần chậm lại, cùng hợp lại trong một dòng suối rộng lớn hơn, cây tùng đó giữa đám loạn thạch va đập vào nhau, không ngờ bị dòng hải lưu bên dưới cuốn vào bên bờ sông. Minh Hàn hai người nhìn thấy trong lòng vui mừng, tranh thủ chạy đến gần. Minh Quy nước da trên mặt thay đổi, giậm chân nói: "Bản thủ quá, người lại rơi vào tay ta rồi." Hàn Ngưng Từ để mắt đến xem xét, cũng thấy cây tùng đó không phải là bị va đập, đột nhiên một con thủy triều xô tới, nhẹ đẩy cây tùng tiếp tục tiến xa bờ suối, hai đợt thay đổi nối liền, cây tùng vỡ ra thành từng mảnh nhỏ tuy nhiên bên dưới không có một nửa bóng người nào cả.

Mình Hàn hai người cả đời tinh khôn, không ngờ trúng phải kế Man Thiên Quả Hải, không thể không trở nên xấu hổ đến mức tức giận, nhanh chóng chạy lên phía thượng du tìm kiếm, chỉ nhìn thấy dòng suối nước chảy cuộn lại, thế như ngựa phi nước đại, hoàn toàn không hề có bóng dáng của Lương Tiêu.

Cơ bản là, Lương Tiêu để tránh Minh Quy ném đá, trong lòng nghĩ ra một kế, nhân biết dưới dòng nước có một khối loạn thạch, lẫn trong dòng nước, do cây tùng xanh đang chìm dần dần, theo hạ lưu trôi xuống. Chỉ đợi Minh Hàn hai người truy đuổi, chỉ treo qua đường núi chạy trốn. Hân chạy đến một ngọn núi xa, hoàn toàn thoát khỏi hai người, đến lúc đó mới ngồi xuống nghỉ ngơi, ổn định hơi thở, quay đầu nhìn lại, thấy A Tuyết hai mắt nhắm lại, mặt trắng như tờ giấy, vội đưa tay lên mũi, thấy hơi thở yếu ớt. Lương Tiêu trong lòng khẩn trương, ngồi phía sau lưng nàng, truyền nội lực.

A Tuyết lần này bị thương rất nặng, đầu tiên trúng một chưởng của Minh Quy, sau đó lại bị Hàn Ngưng Từ sử dụng "Vấn Tâm Thích", cái sau đặc biệt rất âm độc. Lương Tiêu truyền công lực trong khoảng thời gian tàn một nén hương, chỉ thấy A Tuyết không chỉ không tốt lên, mà còn bị khí tức phản lại cho nên lại càng yếu hơn, Lương Tiêu nhìn thấy trên má của nàng nhợt nhạt, không thể dừng chưa xót trong tim, nước mắt lăn chả tuôn ra.

Nước mắt bắn ướt hai bên trán A Tuyết, thần trí nàng đã tỉnh táo hơn một chút, khát khao được an ủi, nhưng ngũ tạng lại đau dữ dội, lời cũng không sao nói ra được, chỉ có thể miễn cưỡng mở to mắt, run run nhìn Lương Tiêu, Lương Tiêu càng cảm thấy tim mình nhói đau, mắt nhìn khí tức của nàng càng lúc càng suy yếu, chính đang lúc tuyệt vọng này, bỗng nhiên chợt nghĩ: "Sao ta lại quên băng nó chứ?" Vội lấy "Âm Dương cầu" từ trong ngực áo ra, cạy mở khớp hàm của A Tuyết, đút vào cuồng lưỡi của nàng.

"Âm Dương cầu" vốn là một loại dị bảo trong trời đất, có sự kỳ diệu của hóa sinh tình khí, hơi thở của A Tuyết tuy đã suy yếu, nhưng chung quy không đoạn tuyệt, một hơi thở yếu như tơ chuyển về từ mạch Đốc, ngay khi đi qua viên cầu, liền tăng vọt lên gấp mười, rồi lại chuyển về đan điền, qua mạch Đốc truyền vào viên cầu, lại tăng thêm gấp mười lần nữa, cứ lặp đi lặp lại như vậy không ngừng. Bất quá sau một lúc rất lâu sau đó, tình khí trong kinh mạch A Tuyết dần dần trở nên dồi dào, mũi miệng cũng đã có sự hồi hấp, Lương Tiêu duỗi tay nắm lấy mạch môn của nàng, chỉ cảm thấy mạch Trâm Sáp không còn yếu ớt trơn nhẹ như lúc này, trong lòng biết đã có hiệu lực, không kềm được vui mừng khôn xiết, vội đem nội lực bản thân chuyển vào nội thể A Tuyết, qua "Âm Dương cầu" dẫn đi một vòng khắp kinh mạch của nàng.

A Tuyết thần trí dần dần phục hồi, cảm giác trong kinh mạch chân khí như con sóng lớn cuộn cuộn chảy, trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái, làn mi xinh đẹp khẽ cau lại. Lương Tiêu khẽ cười, âm áp nói: "Đừng sợ! Nếu có gì không bình thường, trong bụng hơi thở để dẫn rất tốt"

A Tuyết theo lời thực hiện, ước chừng cạn một tuần trà công phu, khuôn mặt trắng nhợt đã có nét hồng lên, giống như những quả đào chín mọng, không nói hẳn ra sự hài lòng. Lương Tiêu xem trong mắt, kín đáo tránh sự chú ý. Trải qua một thời gian, đột nhiên A Tuyết mở to đôi mắt xinh đẹp, hai má hồng nhuận khuôn mặt hiện lên một nụ cười. Lương Tiêu cười to một tiếng nói: "Thấy dễ chịu hơn chưa?" A Tuyết nhìn Lương Tiêu chăm chăm, đồng thời hai má cảm thấy nóng lên, muốn nói gì đó, nhưng thực sự không thể mở miệng ra được, vừa thoát khỏi phiền toái, đột nhiên có một sợi chỉ sắc bén từ bụng đi lên, giống như sợi thép mềm hiện lên trong não, đột nhiên đau đớn khó chịu, kêu lên một tiếng.

Lương Tiêu hết sức ngạc nhiên, lo là có thể do "Vấn Tâm Thích" gây ra, tiện nói: "A Tuyết, nang còn đau ở đâu không?" A Tuyết muốn nhấc tay lên, nhưng nó chỉ yếu ớt di chuyển, giữa ngực và bụng sau đó là khuôn mặt không thể cử động, chỉ nói được: "Ta... ta thấy đau quá" Lương Tiêu nghĩ đến lời Hàn Ngưng Từ nói, biết rằng cứ thêm một khắc, là thêm nguy hiểm. Lập tức đưa tay cởi quần áo của A Tuyết. A Tuyết dĩ nhiên hiểu ý của Lương Tiêu, không có khả năng ngăn cản sự khiêu khích hời hợt, sắc mặt hồng lên, không đợi đến lúc hân cời tiểu y, hai mắt mơ hồ nhắm lại, trong ánh mắt như có lệ rơi.

Lương Tiêu hơi cảm thấy kinh hãi, run giọng nói: "A Tuyết, thế nào rồi?" A Tuyết xấu hổ không thể chịu được, tuy nhiên cũng không biết trả lời như thế nào cả, nước mắt thành dòng lăn chả tuôn ra đau khổ. Lương Tiêu đột nhiên đứng vùng dậy, bấm đốt ngón tay tính toán, thấy A Tuyết từ lúc trúng Vấn Tâm thích đến nay đã hai canh giờ, nếu còn chần chừ thì sẽ không giữ được tính mệnh của nàng, chỉ là Liễu Oanh Oanh bình thường trước đó vẫn nói, bản thân nếu lại xé quần áo đàn bà khác, nang ta trước tiên giết mình, sau đó tự sát. Có thể thấy rằng việc này can hệ đến danh dự của đàn bà con gái, không thể cầu thả làm bừa được.

Vừa mới nhớ tới Liễu Oanh Oanh Lương Tiêu trong lòng đau khổ vô cùng, những ngày tới, hẳn mặc dù mượn toán đề tập võ, kiệt lực quên hết mọi chuyện trên đời, nhưng không có cách nào quên đi. Trong cuộc đời hắn, từ khi mẫu thân xa cách, sau khi phụ thân chết đi, chưa bao giờ thấy đau khổ như lần này, kể cả lần chia tay Hoa Hiểu Sương, mặc dù đau khổ khó chịu, nhưng không đến nỗi dạ tan ruột nát thế này.

Giữa lúc hắn đang tự thương tự xót, bỗng lại nghe A Tuyết rên rỉ, quay đầu lại xem thì chỉ thấy A Tuyết hai mắt nhắm lại, thần sắc thống khổ, bất giác chợt nghĩ: "Mặc dù nam nữ hữu biệt, nhưng nếu giữa những người thân với nhau mà cời áo trị thương, thì cũng không việc gì." Hắn chợt hơi do dự, kéo tay A Tuyết lại, chỉ cảm thấy ngón tay nàng run rẩy, lòng bàn tay đầy mồ hôi, bèn cười nói: "Khi mẹ ta còn sống, thường nói phải sinh muội từ cho ta, nhưng về sau lời nói đó không thực hiện nữa. A Tuyết, nang và ta kết thành huynh muội được không?" Thân thể mềm mại của A Tuyết chợt dao động, ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt mơ màng có chút hoảng hốt. Lương Tiêu thầm nghĩ thời gian đang cấp bách, lập tức nắm lấy tay nàng phủ phục trên đất, cất giọng thốt: "Hoàng Thiên ở trên, ta Lương Tiêu cùng với A Tuyết tại đây kết nghĩa làm huynh muội, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu trái lời thề này..." Nói đến đây, liếc nhìn A Tuyết một cái, thấy nàng ngây dại không nói gì, thần sắc đau thương, không kềm được hỏi: "A Tuyết nang không bằng lòng sao?"

A Tuyết sắc mặt ửng hồng, mở miệng nói: "Ta... ." Nàng vốn ngốc nghếch gặp phải tình huống đột ngột thế này, hoàn toàn không biết ứng biến thế nào, tận đáy lòng tuy có cả ngàn vạn lần không thoải mái, nói tới cửa miệng, lại biến thành: "Ta... ta rất vui mừng." cứng rắn nói xong, nước mắt lại ngân dài lăn chả rơi xuống.

Trái tim của Lương Tiêu đã dành cho Liễu Oanh Oanh, chưa từng nghĩ đến việc lại này sinh tình cảm với nữ tử khác nên nhìn A Tuyết rơi lệ chỉ nghĩ là nàng đau đớn không chịu nổi, liền không nói nhiều nữa mà hấp tấp vãi mấy cái rồi đưa tay mở ngực áo của A Tuyết, lộ ra bộ ngực thiếu nữ trắng như tuyết mùa đông, tròn nhẵn như mỡ cừu non. A Tuyết từ khi sinh ra chưa từng bị nam tử nhìn thấy thân thể, nhất thời vừa thẹn vừa lúng túng, hai má đỏ bừng lên rồi ngất xỉu đi.

Lương Tiêu tính khí chưa vững vàng, lần đầu nhìn thấy da thịt thiếu nữ, trong mắt chỉ thấy có bạch quang lóa mắt, máu nóng dồn lên não, hô hấp trở nên khàn đặc, rất khó khăn áp chế những ý nghĩ tội lỗi trong đầu, giữ vững được một lúc, lại nhìn thấy phản giao giữa ngực và bụng A Tuyết có một điểm hồng nho nhỏ, run rẩy nhô ra, nhìn giống như một nốt ruồi nhỏ màu đỏ, phản trước ngực da trắng như ngọc, có dáng như quả mận đỏ phản chiếu trên tuyết, trông hết sức nổi bật. Lương Tiêu trong lòng mê muội, hai tay không chịu được bắt đầu run lên.

A Tuyết tuy ngất đi nhưng Âm Dương cầu nơi đầu lưỡi vẫn không ngừng sinh ra tinh khí, một khi tinh khí trong kinh mạch đầy đủ liền tỉnh lại, mắt thấy Lương Tiêu đang trợn mắt nhìn mình lập tức thẹn thùng không đề nén được, buột miệng kêu lên: "Ca ca..." Lương Tiêu kinh hãi, lập tức mặt đỏ tía tai, âm thầm tự trách: "Lương Tiêu ơi là Lương Tiêu, nếu ngươi còn vô lễ nữa thì chẳng phải là loài thú vật sao?" Sau khi ổn định tinh thần liền nắm cổ tay A Tuyết, kiểm tra hoạt động kinh mạch của cô, chợt cảm thấy khoảng giữa ngực và bụng cô như có vật lạ cản trở thì trầm ngâm nói: "A Tuyết, "kim Vấn Tâm" đó thật khó giải quyết, ta sẽ lấy nội lực hút từ bên ngoài, muội đem chân khí chuyển vào quả cầu trong miệng, đẩy chỗ tắc nghẽn trong ngực từ bên trong ra." Nói xong hít một hơi rồi đặt tay vào chỗ giữa ngực và bụng A Tuyết, dùng ý quyết chữ hấp(hút) vận chuyển nội lực vuốt qua vuốt lại. A Tuyết chợt sinh cảm giác kỳ lạ, mặt đỏ bừng tim đập mạnh, đầu có bình tĩnh lại được

Lương Tiêu chỉ thấy chân khí chạy loạn, không thể không nhui mày cau có, gọi: "A Tuyết". A Tuyết lại tỉnh lại, cố gắng hết sức giữ lấy tâm mạch, theo lời hướng dẫn của Lương Tiêu, ép "Vấn Tâm Thứ" ra ngoài. Hai người cùng cố gắng ép ra, hành công được một lúc, Lương Tiêu thấy rõ A Tuyết nội lực không đủ, bèn chia chân khí trong mình ra thêm một nhánh theo đốc mạch của nàng đổ vào Âm Dương Cầu, giúp nàng vận công chặt vật ép ra. Trong nhất thời, điểm nhô dưới gan bàn tay nhẹ nhàng lồi ra, tựa như có hơn một nửa phần sợi chỉ mảnh nhô ra. Lương Tiêu không dám sao lãng, đưa một tay ra nắm lấy đầu sợi chỉ, cẩn thận kéo sợi chỉ ra ngoài. A Tuyết vô cùng đau đớn tới mức không chịu được, chân khí ào ào đi xuống, lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Lương Tiêu lấy hết sợi chỉ rang ngoài, nhìn thấy thì ra là một sợi tóc đàn bà, tuy không biết Hàn Ngưng Từ sử dụng pháp môn như thế nào đi vào trong thân thể con người. Lương Tiêu ngẫm nghĩ một lúc, cho rằng đây chính là sợi tóc của bà ta thấm nước, lại dùng "Băng Hà Huyền Công" đóng băng lại, sau đó có thể dùng giống như là một loại châm, đâm vào thân thể con người.

Cuối cùng hoàn thành mọi việc, Lương Tiêu thở phào một hơi, mặc quần áo vào cho A Tuyết. Sau khi vận công ép ra, hẳn ta tổn thất nhiều tâm lực.

Ngay lập tức ngồi bịch xuống cạnh một thân cây, nhắm mắt điều tức. Qua một khoảng thời gian, đột nhiên nghe thấy có tiếng động, mở mắt nhìn lại, chỉ thấy A Tuyết đã tỉnh lại, vội giúp nàng ngồi dậy. Lương Tiêu cầm lấy tay của nàng để đỡ nàng đứng vững. A Tuyết chạm vào người hắn, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra xong, tim đập loạn nên, trong đầu ong ong âm thanh, chậm chậm khẽ cúi đầu, không dám nhìn hắn

Lương Tiêu nghĩ lại vừa rồi quên mất một chuyện, cảm nhận được sự ngượng ngịu, cười khổ nói: ”A Tuyết, tình thế ép buộc người ta, muội... muội đừng giận.”A Tuyết giữ yên lặng, giữa làn mi có nhiều vẻ cô đơn. Lương Tiêu thực sự chú ý đến danh tiết của nàng, tiện thể nói: ”A Tuyết, từ nay về sau, muội và ta đã là huynh muội, ta phải dùng lễ huynh muội để đối đãi với muội” đưa mắt nhìn một cái, chỉ thấy A Tuyết hàng mi dài nhẹ nhàng run lên, hai dòng lệ theo má nhẹ nhàng rơi xuống.

Lương Tiêu vội hỏi: "A Tuyết, muội không vui sao? Ôi, đều là tại ta không tốt, ta..... " A Tuyết thấy nét lo lắng phiền muộn trên mặt hắn, không đành lòng, đưa tay lau nước mắt, giọng cười đáp: "Huynh quá khiêm tốn rồi, A Tuyết có một hảo ca ca, vui..... vui muốn khóc đi được.... " Lương Tiêu nghe xong, trong lòng hơi nhẹ nhõm, nói: "Vây là tốt rồi. " Trong lòng lại nghĩ: "Muội từ này khóc không giống khóc, cười không giống cười. Ài, tâm tư nữ hài nhi thật khó đoán. " Chẳng hiểu vì sao, lại nghĩ đến Liễu Oanh Oanh, nhất thời trong lòng thất vọng, ý chí sa sút.

Đội A Tuyết thương thế hồi phục lại một chút, Lương Tiêu ở trong cốc dựng tạm một cái lều có hai phòng. Hai người chia ra để ở, ngoài mỗi việc là tự tập võ công chữa thương, Lương Tiêu nhiều thời gian rảnh rỗi, hái quả săn bắn để ăn uống. Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng cái đã qua ba ngày, A Tuyết có Âm Dương Cầu hỗ trợ, thương thế phục hồi rất nhanh, thấy Lương Tiêu tập luyện võ nghệ rất chuyên cần, không tiện quấy rầy hắn, nàng từ nhỏ theo hầu Hàn Ngưng Từ, rất quen với việc nhà, tiện lấy đá đóng cọc làm bếp, đẽo chạm gỗ làm đồ gia dụng, giặt quần áo bằng nước sôi, sửa soạn bữa ăn. Phòng ốc tuy nhỏ, nhưng qua bàn tay khéo léo của nàng dọn dẹp sạch sẽ, về sau cũng thành ngăn nắp.

Hôm đó, Lương Tiêu gặp một con sơn dương, đuổi theo đến bên ngoài cốc, đột nhiên nghe từ xa truyền lại tiếng người, Lương Tiêu nảy ra một ý, chuyển mình chạy vào núp trong bụi cây rập rập. Chẳng lâu sau, nghe được có người nói: "Mấy ngày nay trong vòng trăm dặm đều tìm hết rồi, sao lại không kiếm được tung tích của tên tiểu tặc đó".

Tiếng nói đó già nua, Lương Tiêu nghe ra là tiếng của Minh Quy, chợt tim đập bình bình, không dám thở mạnh. Chỉ nghe tiếng một nữ tử giọng lạnh lùng: "Minh lão quý người vẫn không biết xấu hổ, trước đây ta nói hắn chạy không xa, người vẫn cứ không tin. Bây giờ lại quay trở lại, rốt cuộc là đạo lý gì đây?" Nghe tiếng chính là Hàn Ngưng Từ, Lương Tiêu trong lòng thâm buồn bực: "Hai kẻ này cuối cùng không ngờ đã kết thành một nhóm, xúi quẩy xúi quẩy. "

Chỉ nghe Minh Quy cười nói: "Người không phải nói tiểu nha đầu đó trùng ‘Vấn tâm thích’ chết chắc không nghi ngờ sao ? Theo ta đoán, Lương Tiêu không còn vướng bận tự nhiên chạy xa được bao nhiêu thì chạy. Nhưng bây giờ nghĩ lại, tên tiểu tử đó quỷ kế đa đoan, có thể làm ngược lại vẫn nấp trong núi ” Hàn Ngưng Từ cười lạnh: "Người bao giờ cũng nghĩ lung tung. Hừ, như thế cũng tốt, ta và người chia ra đi tìm, người đi hướng Đông Nam ta hướng Tây Bắc, nếu phát hiện tung tích thì phóng trái khoáy này làm hiệu. ” Minh Quy ủa một tiếng, nói: "Nếu người bắt được người lại không phóng trái khoáy, lão phu đi đâu tìm người ? ” Hàn Ngưng Từ cười nhạt: "Cũng thế cũng thế, lão hồ ly người cũng không phải loại thành thật gì. ” Minh Quy cười khà khà: "Ta là lão hồ ly, người là tuyết hồ, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân. ” Hàn Ngưng Từ hừ lạnh: "Được, đội bắt xong tên tiểu tặc, chúng ta lại tranh cãi! "

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vạn Vật Quy Tàng

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, hướng về phía đông nam đi tới, một lát sau biến mất.

Lương Tiêu đội bốn bề lặng ngắt, vừa mới chui ra khỏi bụi cỏ, tìm thấy còn đập dử đội.

Hắn trở về cốc, thấy A Tuyết đang nhặt củi, vừa mới châm lửa, Lương Tiêu vội vàng giắt tắt.

A Tuyết kinh ngạc nói:

- Ca ca, huynh làm gì thế ?

Lương Tiêu kể lại sự tình vừa xảy ra. A Tuyết sợ tái mặt.

Lương Tiêu nói:

-Châm lửa thế này, khói đặc tràn lên, há không tự lộ dấu vết?

A Tuyết buồn rầu nói:

- Thế phải làm thế nào bây giờ?

Lương Tiêu liếc nhìn nàng, nói:

-Còn tính toán thế nào nữa? Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, phía đông nam nguy hiểm trùng trùng, đi đến phía tây bắc vẫn còn có một sinh lộ.

A Tuyết hoàn toàn không có chủ định, đành phải nghe theo Lương Tiêu.

Hai người sơ lược thu dọn, bí mật lên đường rời khỏi sơn cốc.

Đi được ước chừng 10 dặm, xa trông phía tây một ngọn núi sừng sững, cao chót vót, phía sau núi non chập trùng, mây mù bao phủ, dường như lên đến tận trời, chỉ thấy trắng âm u một mảng, điểm lốt phớt màu xanh.

Lương Tiêu nhấn mày nói:

-Núi hùng vĩ quá!

A Tuyết cười :

-Ngọn núi này chia làm 5 đỉnh, hình giống như hoa sen, xưa gọi là Hoa Sơn !

Lương Tiêu hỏi:

-Muội đã đi qua rồi sao?

A Tuyết lắc đầu nói:

-Muội nghe các tỷ tỷ nói.

Lương Tiêu gật đầu, nhìn A Tuyết bước đi nhanh nhẹn, không hề chậm lại phía sau, trong lòng vui mừng, khen:

-A Tuyết, nội công của muội thật tốt, nếu không làm sao mà đi nhanh thế, ta nghĩ muội thậm chí còn hơn cả A Băng, A Lăng đấy.

A Tuyết đỏ mặt :

-Huynh nói gì thế? Muội...muội xưa nay ngu ngốc, cái người ta học một buổi, muội phải học mười ngày, vì vậy hay bị chủ nhân chửi mắng.

Lương Tiêu cười nói:

-Thế thì lạ quá, muội luyện nội công thế nào?

A Tuyết xấu hổ mặt đỏ tía tai, khẽ đáp:

-Bởi vì muội ngốc nghếch mà, lại sợ đường chủ chửi mắng. Cho nên người khác luyện một lần, muội phải luyện đến 5 lần, người khác luyện 5 lần, muội phải luyện 10 lần, luyện cho đến khi nào thành thì thôi. Nhưng so với A Lăng, A Băng nhị vị tỷ tỷ thì muội kém rất nhiều. Sở dĩ thế mới bị tên Vân công tử đó đánh trúng một chưởng, ôi chao, muội rõ thật là vô dụng.

Nhưng không hề nghe thấy Lương Tiêu lên tiếng đáp lại, chỉ thấy sắc mặt Lương Tiêu u ám trĩu nặng.

A Tuyết nhìn bộ dạng ấy, buồn bã nghĩ:

-Huynh lại nhớ Liễu Oanh Oanh cô nương rồi.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy tim đau đốn, mắt rướm lệ, cúi xuống mân mê vạt áo, không nói thêm gì nữa.

Trên đường đi hai người đều im lặng, đến giữa trưa thì đến được một thị trấn ở dưới chân núi.

Thị trấn này được xây dựa vào chân núi, ngôi đen gạch đỏ, rất có vẻ lạ lùng.

Giờ đang họp chợ, xe ngựa đi lại rộn ràng, cảnh rất náo nhiệt

Hai người vừa mới vào trong trấn, bỗng nghe có người hét to, Lương Tiêu nhìn ra xa, chỉ thấy bốn thiếu niên quần áo rách rưới, đang gắng sức kéo một con lừa lông trắng.

Con lừa lông trắng như tuyết, cao khoảng bảy bộ, dài khoảng sáu bộ, bốn chân nhỏ thon dài hết sức chống lại; bốn thiếu niên cố gắng hết sức cũng không làm sao lôi kéo được.

Lương Tiêu thầm kinh ngạc, bốn thiếu niên này đều cố gắng kéo thì tối thiểu cũng phải đạt được sức nặng hai ba trăm cân, nào ngờ không kéo nổi một con lừa, rõ là phi lý.

Lúc này, một thiếu niên nóng nảy hét lên :

-Đồ súc sinh!

Rồi giáng một quyền đánh vào tai con lừa trắng.

Con lừa trắng nổi tính hung, bị đấm một quyền liền lắc đầu, hất thiếu niên đó văng ra xa một trượng, cào cào móng lại hất nốt hai người kia.

Một thiếu niên mặt trắng còn lại chưa kịp định thần, con lừa ba chân bốn cẳng chạy, kéo lê thiếu niên trên mặt đất, con lừa này bước chân tuy ngắn nhưng vẫn chạy nhanh như gió, chạy năm sáu bước, thiếu niên đã bị kéo tung lên, con lừa kêu lên, chân sau đá hất cậu ta văng ra thật xa.

Con lừa được tự do, chạy thật nhanh ra khỏi thị trấn, không ngờ có một bóng người nhảy lên, từ bên cạnh lướt lên lưng lừa, tà áo tung bay, chính là Lương Tiêu, thấy con lừa trắng đã thương người liền động lòng muốn giúp đỡ.

Con lừa trắng nổi xung, liền đá hậu mấy cái liền.

Nhưng Lương Tiêu sử ra công phu, thuận theo con lừa mà lên xuống trên lưng nó.

Con lừa trắng không chịu, ngoắt cổ lại định cắn.

Lương Tiêu lần đầu tiên trong đời gặp một con vật bướng bỉnh như vậy, cười nói:

-Hảo súc sinh !

Rồi vung một chưởng đánh vào đỉnh đầu con lừa, chưởng này ẩn chứa nội kình, con lừa gặp phải nhát chưởng này đầu óc choáng váng, mắt phượng hường, ngoắt đầu định chạy, lại lình một chưởng nữa, chưởng này khiến cả hồ báo gấu sư tử còn phải sợ khiếp vía, con lừa tai rũ xuống, hai mắt tỏ vẻ cầu xin.

Lương Tiêu cười khế, leo xuống lưng con lừa, hướng về bốn thiếu niên vẫy tay nói:

-Trở lại đi !

Bốn thiếu niên xanh mặt, sợ hãi không dám đến, Lương Tiêu lông mày nhíu lại, chính là muốn nói chuyện, bỗng thấy bốn thiếu niên thần sắc khác lạ, lùi dần ra xa.

Lương Tiêu còn chưa minh bạch lý do, chợt đằng sau có tiếng gió nổi lên, Lương Tiêu nhanh chóng lách qua, chỉ thấy phía sau một tiểu đạo cô đứng đó, như một bức tranh tươi đẹp, trong mắt hiện lên vẻ oán hận. Lương Tiêu kinh ngạc nói:

-Hảo đạo sĩ, sao lại động thủ ? ”

Nữ đạo sĩ không trả lời, lại vung chưởng đánh tới, Lương Tiêu trông thấy bàn tay đẹp đẽ, nội lực thuần phác, cảm thấy kinh ngạc, lập tức hai tay khuê lên, như đánh đàn.

Chiêu này lấy từ tích Tư Mã Tương Như. Ngày xưa Tư Mã Tương Như mến mộ Trác Văn Quân, nên dùng dao cằm tấu khúc Phụng Cầu Hoàng làm đẹp lòng giai nhân.

Nữ đạo sĩ nhìn thấy bản lĩnh bất phàm của Lương Tiêu, ngầm ẩn chưa huyền cơ, không dám coi thường, chân bước tới một bước, hai chưởng xuất ra, kình phong ào ạt.

Hai người chiết hai chiêu, nữ đạo cô nội lực thâm hậu, chưởng pháp tinh kỳ, Lương Tiêu âm thầm kinh ngạc, bị rơi vào thế hạ phong, trong lòng kinh sợ, sử ra chiêu Môn sát luận đạo, mở phòng đáng diệu bất rận luận việc thiên hạ của Vương Mãnh đời trước, tay phải trở bốn phương, tay trái lần vào trong ngực lấy Âm Dương cầu ra.

Tiểu đạo cô bỗng nhiên thấy Lương Tiêu đổi thế phòng thì lao lại gần, khuê chưởng đánh tới, Không ngờ Lương Tiêu biến chiêu “Thái Bạch Túy Từ”, ngửa người ra tránh chưởng, tay trái làm động tác nâng chén uống để lên nhét Âm Dương cầu vào miệng, sau đó đánh xéo tả chưởng, hữu chưởng đánh thẳng, biến chiêu, Đại tương vận cân.

Tiểu đạo cô tưởng Lương Tiêu nội lực không đủ, liền khoa chưởng đánh thẳng, nào ngờ Lương Tiêu được Âm Dương Cầu hỗ trợ, nội lực đột nhiên gia tăng, chỉ nghe đánh “cách” một tiếng, tiểu đạo cô phải lùi ra hơn trượng, sắc mặt đỏ hồng, ngực đau khó nói, bất giác buồn bực, rút luôn sau lưng ra một thanh đoản kiếm.

Lương Tiêu song chưởng giương lên, định lao lại, chợt thấy một người vệt đám đông đi ra, lắc mình tới giật lấy thanh đoản kiếm của đạo cô, Lương Tiêu nhìn chăm chú, đó cũng lại là một đạo cô, mặc áo xám rộng, hai bên tóc muối tiêu, tuy không quá mỹ lệ, nhưng làn da trắng bóc, mắt lộ nét cười, khiến người ta sinh cảm giác thân thiết.

Tiểu đạo cô thấy bà, hai tay khuê lên, miệng thì ú ú ớ ớ, đạo cô áo xám chau mày nín lặng. Lương Tiêu đại ngộ : « Tiểu đạo cô không trả lời ta, thì ra bị câm »

Đạo cô áo xám nhìn tiểu đạo cô hoa tay mô tả xong thì chấp tay chào Lương Tiêu :

- Vì sao thí chủ lại lôi lừa của ta đi ?

Thái độ đạo cô rất điềm tĩnh, giọng nói hiền hòa, Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi :

- Bà nói được à ?

Đạo cô áo xám cười :

- Đồ đệ không nói được, nhưng sư phụ chưa chắc đã là người câm !

Lương Tiêu cảm thấy lờ lờ, ngượng nghịu đáp :

- Đạo trưởng nói phải lắm.

Tiểu đạo cô nghe vậy vừa tức vừa buồn cười, lườm Lương Tiêu một cái.

Lương Tiêu đưa mắt về phía con lừa :

- Đạo trưởng nói con lừa này là của bà, có gì làm bằng chứng?

Đạo cô đáp :

- Bắn đạo vào trán hóa duyên, đừng lừa ở ngoài, nào ngờ xong việc ra khỏi cửa thì không thấy đâu nữa ! – Đoạn vỗ tay, dịu dàng gọi. – Khoái Tuyết, lại đây !

Con lừa nghe gọi, lắc lư đi lại trước mặt đạo cô, đáng vẻ ngoan ngoãn.

Lương Tiêu ngờ vực, lại liếc mắt tìm, không thấy A Tuyết đâu, nghĩ bụng : « Con bé ngọc ấy đi đâu rồi ? » Hắn ngoảnh quanh, chợt thấy A Tuyết đang kéo một thiếu niên ra khỏi đám đông. Lương Tiêu nhận ra chính là một trong những người đuổi lừa vừa rồi, bèn hỏi :

- Muội làm gì thế ?

A Tuyết đáp :

- Muội thấy mấy tên này trốn chạy, tiểu đạo trưởng lại giao đấu với huynh, biết rằng chắc chắn có chuyện khác thường bèn đuổi theo. Đáng tiếc chỉ bắt được một tên. Ca ca, thì ra họ đều là những quân tiểu tặc trộm lừa ! Huynh bị người ta hiểu lầm rồi !

Lương Tiêu nhăn mặt, kéo thiếu niên lại, cười nhạt :

- Ngươi ăn trộm lừa phải không ?

Thiếu niên này lúc đầu bị lừa đá, bị thương khá nặng, rơi ra đằng sau mới bị A Tuyết tóm được, bây giờ Lương Tiêu hỏi, lại gân cổ lên đáp :

- Ta ăn trộm đấy.

Lương Tiêu cau mày, thò tay nhắc bổng thiếu niên đó lên:

- Muốn làm hảo hán ư ? Đồng bọn của ngươi đâu hết rồi ?

Thiếu niên bị ghen thờ nhưng vẫn nói :

- Ăn trộm... thì cũng ăn trộm rồi, tùy... tùy ngươi muốn đánh cũng được, còn muốn ta khai ra bạn bè thì đừng hòng ta...

Lương Tiêu sa sầm nét mặt, vịn thêm kinh vào tay, mặt thiếu niên đỏ bầm như máu, không thốt nên lời, chỉ lắc đầu. Đạo cô không đành lòng nhìn tiếp, định nói đỡ hộ, chợt Lương Tiêu cười phá lên :

- Không nói thì thôi, cắt đi!

A Tuyết không ngờ Lương Tiêu dễ dàng buông tha như vậy, vội nói:

-Chậm đã, ngươi không khai đồng bọn, thì ít nhất cũng kể cho đạo trưởng nghe từ đầu đến cuối vụ trộm lừa! Ngươi không được làm liên lụy bọn ta.”

Thiếu niên mặt trắng chuyển sang đỏ, đành nói:

-Bọn ta trước đây nghe những người khách Sơn Tây nghị luận, nói có con lừa đầu trắng gọi là ‘truy phong bạch’, trăm năm khó gặp được dị chủng như nó, ngày có thể mang hai trăm cân, đi bảy trăm dặm, cho nên đã động tâm, có ý lấy trộm rồi đổi lấy ngân lượng. Lại nghe nói con lừa ấy khí lực tuy lớn, nhưng rất háu ăn, nhân lúc đạo trưởng không ở đây, bọn ta dùng bột chiên dụn nó ra ngoài sau đó chế phục. Ai ngờ đầu khi dắt nó đi, con súc sanh ấy đột

nhien phát khởi tính người, thấy không vừa ý là bỏ đi. Để mắt nó thật thì thật tổn thất ...” hần đưa mắt nhìn Lương Tiêu, ngập ngừng nói: “nếu có thêm một người giúp, việc chế phục nó đã dễ hơn rồi.”

Đạo cô áo xám khẽ cười, hướng Lương Tiêu gật đầu nói:

-Tiểu ca thật là có hảo tâm, Ách nhi, ngươi đã trách lầm người ta rồi, vẫn chưa nhận sai à?

Tiểu đạo cô điệu bộ hấp tấp, đạo cô áo xám lắc đầu nói:

-Thiếu niên ấy nói có căn có cứ, bảo ta làm sao không tin được? Ngươi tóm lại không suy không nghĩ đi theo động thủ, hôm nay còn dụng cả kiếm nữa, nếu ta không về kịp thời, thế nào cũng xảy ra chuyện.

Lương Tiêu nghe được thì không vui: “nữ đạo sĩ này khẩu khí thật lớn, dù là ngươi không đến, Ách đạo cô ấy làm gì được ta?”

Ách nhi nghe lời mắng, rất không vừa lòng, nhưng sợ mệnh khó mà làm trái, chỉ trừng mắt liếc Lương Tiêu, hấp tấp khẩu đầu một cái, lại phát mạnh tay áo, tức giận bỏ đi.

Cùng lúc, có ba người vội vã lách đám đông đi ra, chính là ba thiếu niên ăn trộm lừa ban nãy, đứng đầu là một thiếu niên mặt tròn hay tay chống nạnh, nói lớn: “Tam Cầu nhi, ngươi ôn chứ?”

Thiếu niên mặt trắng sợ hãi đáp: “Ai da, bọn ngươi tại sao lại quay về đây?”

Thiếu niên mặt tròn nói: “Bọn ta đi được một đoạn, thấy ngươi không theo sau, biết ngươi nhất định bị tóm, nên về đây xem sao.” Hần ưỡn ngực, hướng đạo cô nói lớn: “con lừa là do bốn người bọn ta cùng nhau trộm, Tam Cầu nhi đã bị thương, đạo trưởng muốn đánh, hãy đánh ba người bọn ta đây, không nên đánh hần.”

Lương Tiêu trầm tư: “Không ngờ những tên tiểu lưu manh này thật có nghĩa khí.” Hần muốn nói vài lời khoan dung cho chúng, lại thấy Đạo cô áo xám hướng A Tuyết cười nói:

- Chân tướng đã rõ, tiểu thí chủ có thể giao người cho bản đạo được không?

A Tuyết cười nói: “Đạo trưởng khách khí quá rồi.” rồi giao thiếu niên cho đạo cô, Đạo cô áo xám cười nhạt, từ tay áo xuất ra mười đồng tiền, thả vào tay thiếu niên mặt trắng, thiếu niên ấy bỗng chốc trở nên ngớ ngẩn.

Đạo cô thở dài:

-Nhìn ngươi áo quần lam lũ, chắc gia đình rất nghèo. Trộm gà bắt chó, chẳng phải là chính đạo. Bản đạo hóa duyên không nhiều, chỉ được chừng ấy. Chao ôi, mong ngươi từ nay sẽ không tái sinh tà niệm, làm một người tốt thành thật mà sống.

Thiếu niên ấy nắm chặt đồng tiền, đỏ mặt tía tai, ba kẻ kia đều cảm thấy hổ thẹn, lại thấy Đạo cô áo xám hướng tiểu đạo cô nói: “đi thôi!” Rồi dắt theo con lừa, cùng tiểu đạo cô xuyên qua đám đông, đi vào thị trấn.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn bốn người, rồi cùng A Tuyết bước nhanh vào trấn, mua xong hai bộ đồ mới, tìm được một khách sạn, thuê hai gian thượng phòng tắm rửa thay đồ. Không lâu sau, Lương Tiêu đã tắm rửa thay y phục xong, đang ra khỏi phòng, chợt nghe dưới lầu có người nói:

-Tiểu tử ấy đã đi qua địa phương này, không thể nhầm lẫn. Tin rằng hần vẫn chưa chạy xa, không cần gấp gáp, uống một tách trà giải khát đã.

Lương Tiêu vừa nghe tiếng Minh Quy, sợ hãi vô cùng, cuống cuống ngồi xuống, tựa vào cây cột để che đi khuôn mặt, lại nghe Hàn Ngưng Từ hờ hững nói:

-Hỏi thử tiểu nhị xem, không chừng tiểu tử đó đang ở đây.

Lương Tiêu kinh hãi, lại nghe tiếng cửa mở, quay người ngó xem, thì thấy A Tuyết y sam rồi bởi, đang thò đầu ra. Lương Tiêu vẫy tay ra hiệu cho nàng, lánh vào bên trong, hai người bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt đều đờ đẫn. Chợt nghe trên cầu thang có tiếng bộ bộ bộ đi lên, Lương Tiêu trái tim nhảy thót, nắm chặt lấy A Tuyết, phóng xuyên ra cửa sổ, lại không dám đi đường lớn, mà chạy như bay trên mái nhà, chân đi như gió.

Phóng ra ngoài thị trấn, thì nghe sau lưng vọng lại tiếng kêu của Minh Quy. Lương Tiêu thầm biết hành tung đã lộ, liền phóng chân như bay, phía sau tiếng hú du du bất tuyệt. Đang lo lắng, chợt thấy phía trước vài người đang dắt một cỗ xe trâu, chở đầy rom, lùi thui mà đi. Trong lúc Lương Tiêu đang chạy vội, bỗng thấy những người này chính là ba thiếu niên trộm lừa, thiếu niên mặt trắng Tam Cầu nhi người đang thụ thương, thì nằm thẳng cẳng trên đồng rom. Bốn người thấy Lương Tiêu diện mạo vừa lo sợ vừa kinh ngạc, thì sắc mặt ảm đạm đi, trán hấn lại, thiếu niên lông mi hình chữ bát(/ \) gọi lớn:

- Ngươi làm sao vậy?

Lương Tiêu chân vẫn không dừng, nói gấp:

-Nếu có một lão già và một mục đàn bà đuổi qua đây, ngàn vạn lần đừng nói trông thấy ta.”

Thiếu niên lông mày chữ bát cau mày nói:

- Nếu trốn không được, thì lánh mặt dưới đồng rom này đi.

Lương Tiêu thấy đồng rom đó rất cao, có thể ẩn mình, tâm tư dao động, lại ngó bốn thiếu niên, thần sắc điềm tĩnh, bèn nghĩ: “Kế này rất hay, xung quanh đây chẳng trốn đâu được, chỉ bằng liều một phen.” Gật đầu rồi dắt A Tuyết đến trước xe. Chúng thiếu niên vội vã lấy rom xuống, phủ lên mình hai người. Huỳnh muội hai người chen lẫn xô đẩy cuộn vào nhau, vai và ngực áp sát, Lương Tiêu cảm thấy A Tuyết toàn thân run rẩy, chỉ sợ nàng làm rung đồng rom, tiết lộ hành tung, liền cấp bách thò tay ôm chặt lấy người nàng, chỉ thấy A Tuyết toàn thân dần dần nóng lên, sự run rẩy cũng chậm chậm bớt đi.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu trầm xuống, thăm biết Tam Cầu nhi lại nằm phía trên đồng rom, một lúc sau, xe trâu lắc lư lên xuống, nhằm đường cũ mà đi. Chỉ nghe tiếng hú đã ở ngay phía trước, đột nhiên ngưng lại, Minh Quy cười hề hề nói:

- Bốn tên tiểu tử, có trông thấy một đôi thiếu niên nam nữ không?

Lương Tiêu tìm muốn nhảy lên cổ họng. Lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát cười nói:

- A trông thấy rồi, nam có phải mặc y phục màu nâu, nữ thì mặt tròn tròn mắt to to không.

Lương Tiêu thầm kêu khổ, trong lòng nghĩ bản thân mình với bốn thiếu niên ấy không quen không biết, thế mà lại đi tin lời bọn chúng, chột thấy A Tuyết song thủ nhanh chóng thu về, ôm chặt lấy thân mình, che trước ngực, chẳng biết mồ hôi hay nước mắt đã thấm ướt ngực áo từ lúc nào.

Bỗng nghe Minh Quy cười nói:

- Không sai không sai, đúng là hai người ấy, bọn họ đã đi đâu? Ngươi nói đi, đỉnh ngân lượng này sẽ là của ngươi.

Lương Tiêu trong lòng sợ hãi, lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát mỉm cười nói:

- Được, bọn chúng vừa mới ở ngã ba này, rồi đi về hướng bắc.

Minh Quy trầm mặc một lúc, cười nói:

- Được rồi, tạm tin ngươi vậy, nếu không tìm được người, ta sẽ về đây lột da các ngươi.”

Lại nghe Hàn Ngưng Từ lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Minh Lão quỷ, khua môi múa mép với đám thôn phu này làm gì, đuổi theo tiểu tặc mới là việc chính.

Minh Quy cười: “Nói đúng lắm.

Thiếu niên mặt tròn đột nhiên kêu lớn: “Ê, ngươi không được đi. Có mua có bán, tiền hàng đều phải sạch, bọn ta đã đưa tin, ngươi không giao ngân lượng à!”

Minh Quy cười lạnh, nói với giọng đầy ý nghĩa:

- Đỉnh bạc này giá trị không nhỏ, vừa đúng giá bốn cái não ngươi.

Thiếu niên mặt tròn dường như hoảng sợ, thốt lên khe khẽ. Minh Quy ha ha cười lớn, nghênh ngang bỏ đi.

Lương Tiêu nghe tiếng cười của Minh Quy đã rời xa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, không lâu sau, bỗng thấy đỉnh đầu nhẹ đi, đồng rom được nhấc lên. A Tuyết thấy ánh sáng, thì vội vàng buông hai tay ra, lui ra sau một đoạn, hai mắt đỏ hoe. Lương Tiêu nhảy xuống xe, chấp tay nói:

- Bốn vị có ơn cứu giúp, Lương Tiêu ghi nhớ không quên.

Thiếu niên mặt tròn cười nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà có chi mà công với ơn, với lại ngươi vừa tha cho Tam Cầu nhi, mọi người đều cảm kích tấm lòng của ngươi, vô luận thế nào vẫn sẽ giúp ngươi.

Lương Tiêu gật đầu mỉm cười, trong tâm không thể nào ngờ tại nơi hẻo lánh xa xôi này, lại có những nhân vật trọng nghĩa khinh tài đến thế.

Lại nghe thiếu niên lông mày chữ bát nói:

- Vị đại ca này, hai người vừa rồi cước lực nhanh đến kì quái, chẳng may phát hiện được, quay trở về đây thì thật là bất diệu. Bây giờ ngươi muốn đi đâu?

Lương Tiêu nói:

- Bọn chúng đi về hướng Bắc, chúng tôi tự nhiên sẽ đi về hướng Nam, căn cứ theo lời lão già ấy, cái đó gọi là ‘ngược hướng mà đi’.

Lời nói vừa dứt, thì nghe có người cười lớn:

-Hay cho cái ‘ngược hướng mà đi’. Lương Tiêu ơi Lương Tiêu, ngươi đã quá xem thường người khác rồi.

Lương Tiêu sắc mặt đại biến, chuyển mắt nhìn sang, chỉ thấy Minh Quy từ bên đường đứng dậy, trên mặt đầy vẻ điều cốt, quay đầu lại nhìn, thì thấy Hàn Ngung Tử đang mỉm cười đứng ở phía sau. Nguyên lai hai người tính tình gian trá, Minh Quy thì càng cáo già, thấy bốn thiếu niên này mục quang nhấp nháy, thần sắc dị thường, lại trông đồng rom sắp xếp loạn xạ, lập tức sinh nghi, giả ý cùng Hàn Ngung Tử ly khai, sau đó đi vòng ra sau, chặn đường bọn họ, quả nhiên đã thật sự tóm được Lương Tiêu.

Bốn thiếu niên vận phần kinh sợ, từ trên xe trâu lôi ra mấy cây bông, nắm chặt trong tay. Lương Tiêu khề thờ dài, giọng nói rõ ràng:

-Minh Quy, Hàn Ngung Tử, người nào làm thì người ấy chịu, muốn bắt muốn giết, thì cứ nhắm vào Lương Tiêu ta, không được trút giận vào những người này.

Hàn Ngung Tử cười nói:

-Tiểu súc sanh, việc đến nước này, ngươi vẫn chưa biết rõ hay sao? Bắt ai giết ai, do ngươi quyết định à?

Minh Quy vuốt râu cười nói:

-Không sai không sai, ta chẳng phải đã nói trước rồi sau? Lão phu sẽ tự tay lột mớ da hôi hám của chúng, bốn cái não tròn to này cũng chẳng có khả năng mà chống trả.

Lão mỉm cười độc ác, cùng Hàn Ngung Tử một trước một sau, từ từ tiến tới.

Lương Tiêu liếc nhìn A Tuyết, thấy nàng đang nhìn bản thân mình, mục quang vô cùng âm đậm, bốn thiếu niên thì nắm chặt cây gậy, toàn thân run rẩy. Lương Tiêu thầm nghĩ: “Lương Tiêu ta chết không oán trách. Nhưng liên lụy đến A Tuyết và bốn thiếu niên, khiến ta chết cũng khó mà an tâm.” Trong lòng cảm thấy hổ thẹn, thỉnh thoảng bật kiếm, khẽ bắt kiếm quyết. Hàn Ngung Tử trông thấy, cười nhạt nói:

-Chớ cùng cắn càn, thì làm được gì chứ?

Rồi hướng Minh Quy nháy mắt, ra ý bảo lão cứ giết những kẻ khác, còn bản thân mụ sẽ bắt lấy Lương Tiêu. Minh Quy hiểu ý, cười hề hề, khí quán vào mười ngón tay, chuẩn bị xuất thủ. Chợt nghe phía trên đường cái có tiếng bước chân truyền lại. Quay đầu ngó xem, chỉ thấy hai nữ đạo sĩ dắt theo một con lừa đầu trắng, nhẹ nhàng đi chuyển tới nơi.

Minh Quy liếc sang Hàn Ngung Tử, thấy bà ta hai tay hạ xuống khẽ lay động, chợt hiểu ý, thầm nói: “Họ Hàn này còn trẻ mà tâm địa thật tàn nhẫn, hai vị đạo trưởng này xem ra khó thoát.”

Chỉ thấy hai người một lừa tiến về đây càng lúc càng nhanh, chẳng bao lâu đã ở ngay phía trước, đột nhiên dừng lại, đạo cô áo xám nhìn qua chúng nhân, sắc mặt kì dị. Minh Quy cười nói:

-Hai vị đạo trưởng, ở đây đang có chuyện, các vị cứ tránh đi thì tốt hơn.

Đạo cô áo xám hai mày duỗi ra, cười nói:

-Đã là như vậy, bản đạo đành lui bước vậy...”

A Tuyết trông thấy đạo cô áo xám, không hiểu vì sao, cảm thấy vô cùng thân thiết, bất chợt trong lòng rất mừng, chợt gọi:

-Đạo trưởng, người đừng đi, họ... họ muốn giết bọn con...

Đạo cô áo xám đôi mày đẹp nhướng lên, ngạc nhiên nói:

-Cô nương nói thật à?”

A Tuyết hai mắt ửng đỏ, gật đầu lia lịa.

Đạo cô áo xám cau mày nói:

-Sát nhân chẳng phải chuyện tốt.

Rồi chuyển thân hướng Minh, Hàn hai người cúi chào rồi nói:

-Bọn chúng nếu có đắc tội, bản đạo xin thay chúng nhận lỗi. Mong hai vị đại nhân đại lượng, bỏ qua chuyện này.

Hàn Ngung Tử khinh khỉnh cười, thờ dài:

-Thật là đáng tiếc, bốn tọa đây khí lượng nhỏ nhen, đến một hạt cát chắc gì đã buông tha.

Đạo cô áo xám thần sắc biến đổi, lông mày co lại trầm ngâm, bất ngờ một đạo hoàng ảnh lóe lên bên cạnh, Minh Quy song trao đã vung tới, đạo cô áo xám không né tránh, tay áo phẩy qua, quét ngang hơn một xích.

Đầu ngón tay Minh Quy bị tay áo đạo cô phát ngang, thì trở nên tê dại, không ngăn được trong lòng phát rét, đành liếc sang Hàn Ngưng Từ, ra ý cầu viện, một trái một phải cùng hướng đạo cô mà tiến tới.

Lương Tiêu thấy thế liền kêu lên:

- Lấy nhiều đánh ít ư?

Rồi bật kiếm phóng tới, muốn giúp một tay. Lại thấy đạo cô áo xám từ trên lưng xuất ra một cây trường tiêu hai xích bằng trúc, tùy ý thủ thế, khẽ cười khô, than:

- Bàn đạo bản lĩnh thấp kém, thỉnh mong nhị vị chi giáo.

Minh Quy trừng mắt nhìn cây trúc tiêu trong tay bà, ánh mắt lộ xuất những tia kì dị, đột nhiên toàn thân chấn động, nhìn chăm chăm đạo cô, rít lên:

- Ngươi... là ngươi?

Đạo cô áo xám liếc nhìn lão, thần sắc âm đạm, thờ dãi:

- Minh tiên sinh đúng là nhãn quang như thần, chỉ mới liếc sơ, đã nhận ra bản đạo rồi?

Minh Quy thần khí cổ quái, lúc thì sâu nảo, lúc thì sợ hãi, lăm bằm:

- Ngươi... ngươi là Lâm...

Vừa dứt lời, lông mày bỗng nhúu chặt, nhìn trái ngó phải.

Đạo cô áo xám lắc đầu nói:

- Túc hạ không cần nhọc tâm, người chẳng có ở đây.

Minh Quy nghe được liền nghĩ:

- Lão từ chẳng phải đưa trẻ lên ba, làm sao mắc lừa ngươi được, hừ, ngươi nói không có, ta lại cho là có. Lão phu vũ công chưa tăng tiến, tạm thời không nên cùng hần đối địch.

Lão nghĩ đến đây, liền ra quyết định, ngó vào khu rừng, cao giọng nói,

- Túc hạ chẳng muốn lộ mặt, Minh mỗ nào dám ở lâu, núi cao sông dài, có ngày gặp lại.

Hàn Ngưng Từ nghe lão nói năng cổ quái, lấy làm lạ bèn hỏi:

- Minh lão quý, lão nói chuyện với ai đấy?

Minh Quy chẳng đáp lời nào, vội vã chuyển thân chạy mất. Hàn Ngưng Từ thấy lão vất gươm lên cổ mà chạy, chẳng hiểu ra sao, chỉ đến khi thân ảnh lão tiêu biến, mới chuyển mắt nhìn sang, nhìn kỹ đạo cô áo xám, chợt cười hi hi nói:

- Thật là hổ thẹn, Minh lão quý tính tình quái gở. Còn tiểu nữ thì chẳng biết tốt xấu, muốn lĩnh giáo đạo trường cao chiêu.

Chợt sử chiêu “Băng Hoa Lục”, thân người như gió lốc, cuốn lấy đạo cô, do mục chẳng biết gì về đối phương, nên ra tay trước để thăm dò, chẳng mấy chốc đã cuốn thành vòng tròn, chợt phóng ra một chưởng.

Đạo cô ngón tay giữ trúc tiêu, đứng yên bất động, thấy chưởng phóng tới, liền nhẹ nhàng xuất trúc tiêu, đoạn tiêu không nghiêng không lệch, nhằm thẳng “lao cung huyết” trên chưởng tâm của Hàn Ngưng Từ.

Mục khẽ lạnh người, vội vàng thu chưởng, bộ pháp chợt tăng, tung thêm một chưởng, lại thấy đạo cô nhẹ nhàng chuyển thân, trúc tiêu vẫn chỉ nhắm vào “lao cung huyết”. Hàn Ngưng Từ hoảng sợ, bất ngờ kêu một tiếng, càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc đã hướng đạo cô xuất liền sáu chưởng. Đạo cô không run không sợ, chuyển thân huy xuất trúc tiêu, đoạn tiêu thủy chung vẫn không rời “lao cung huyết” trên chưởng tâm của Hàn Ngưng Từ. Hàn Ngưng Từ đột nhiên tung người xoay mình hạ xuống, nhẹ nhàng chạm đất, đưa mắt nhìn đạo cô, sắc mặt tái nhợt.

Đạo cô khẽ cúi mình nói:

- Tôn giá chắc là cao thủ của Đại Tuyệt Sơn?

Hàn Ngưng Từ chợt run lên, cười khanh khách nói:

-Đạo trưởng kiến thức cao minh, tiểu nữ bội phục bội phục.

Nói xong cúi người đáp lễ. Lương Tiêu biết mục tiêu lý tưởng đạo, tâm địa thâm trầm, chợt thấy Hàn Ngưng Từ chấp tay thi lễ, bỗng lam quang thiểm động, hân hoan hốt kêu :

-Đạo trưởng cẩn thận.

Tiếng la vừa vang lên, chỉ thấy một đạo lam quang từ Hàn Ngưng Từ phóng ra, nhắm thẳng yết hầu đạo cô. Đạo cô được Lương Tiêu điểm tỉnh, dĩ nhiên có phòng bị, trúc tiêu khẽ xoay, trên lỗ tiêu giờ đây lại có thêm một sắc lam đó là một cây cương châm, ngạc nhiên nói:

-Các hạ thật độc ác!

Hàn Ngưng Từ một khi đã làm thì chẳng dừng tay, quát lên một tiếng, sử chiêu “Thiên Tuyết Cái Đỉnh”, huy chưởng phóng ra, từ trên không chém xuống, đạo cô nhẹ lui vài bước, trúc tiêu vút lên, vẫn hướng vào chưởng tâm của Hàn Ngưng Từ, Hàn Ngưng Từ vội vàng rút tay, lật chưởng như điện, bừa xuống vai đạo cô. Trong chớp lát, chỉ thấy hai người lúc lên lúc xuống, đánh đến trên dưới mười chiêu, thỉnh thoảng Hàn Ngưng Từ rên lên một tiếng, ngã lui hơn trượng, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên “lao cung huyết” giờ đây đã có thêm một cây cương châm, ngay lập tức, cả cánh tay gần như tê liệt, sắc mặt giống như người chết, hấp tấp lấy ra một bình ngọc, dốc ra hoàn đan, ngậm vào miệng, oán giận nói:

-Đạo trưởng ban cho cái gì ngày hôm nay, Hàn mỗ ngày sau sẽ đền đáp gấp bội.

Mục chuyển thân định chạy. Lại nghe Lương Tiêu gọi:

-Chậm đã.

Hàn Ngưng Từ nghe được chấn kinh, nhưng vẫn không chịu tỏ ra yếu thế quay lại, cười nhạt:

-Thế nào? Hàn mỗ dù đang thụ thương, vẫn chẳng sợ người.

Lương Tiêu vốn có ý thừa cơ lấn tới, nhưng nghe mục nói vậy, cảm thấy không ổn, thản nhiên nói:

-Bất người lâm nguy, Lương mỗ chẳng thể làm được. Chỉ muốn nói với người một điều, những gì xảy ra trong suốt những ngày qua, ngày sau trùng phùng, Lương mỗ sẽ hết lòng đền đáp.

Hàn Ngưng Từ trong lòng chùng xuống, cười nhạt:

-Hay lắm, chỉ mong người có khả năng đó.

Chợt từ chưởng tâm cảm giác tê buốt dần dâng lên, trong tim tựa như đang rét buốt, thâm biết độc châm phát tán, dư độc công tâm, hậu quả khó lường, đành gấp gáp chuyển thân, phóng vào trong rừng.

Lương Tiêu nhìn thân ảnh mục tiêu biến, nhất thời ý niệm nổi lên, hôm nay phóng tha người này, về sau hậu họa vô lường, bất giác cảm thấy rất hối hận, nhưng chẳng thể nói gì, chỉ đưa mắt lặng lẽ nhìn nơi mục vừa mới rời khỏi. Bỗng nghe đằng xa có tiếng động, chuyển mắt nhìn sang, thì thấy bốn thiếu niên chẳng nói lời nào, đã dắt xe trâu bỏ đi, thâm biết bọn họ trước đây trộm lừa, nay gặp lại đương sự, nên chẳng từ mà biệt. Rồi hướng đạo cô áo xám chấp tay nói:

-Đa tạ đạo trưởng tương trợ.

Đạo cô áo xám cúi đầu buồn bã nói:

-Vô lượng thọ phật, bản đạo tu hành đã lâu, trước nay chưa từng sinh lòng nổi giận, hôm nay xuất thủ, e rằng đã sai.

Lương Tiêu cười nói:

-Đạo trưởng bất tất phải bận tâm, nữ tử ấy đại gian đại ác, thấy không vui là liền giết người, chỉ là một cây độc châm nho nhỏ, đã quá tiện nghi cho mục rồi.

Đạo cô cau mày nói:

-Đại ác cũng có nhiều loại hoặc cố ý hoặc vô ý, nhưng giết người chẳng phải là điều tốt.

Những từ này ẩn chứa hàm ý, Lương Tiêu chẳng thể lĩnh ngộ, chỉ đành cau mày không nói. Lại nghe đạo cô áo xám nói:

-Nữ tử ấy vũ công cực cao, người lại nhan hiếm độc ác, người và cô ta lại có ân oán. Xem ra cô ta bị độc thương cũng tốt, chẳng thể tìm người ngay được, chẳng hay có thể đến tiểu quán đạo chơi vài ngày, lánh mặt một thời gian vẫn tốt hơn.

Lương Tiêu biết bà có lòng giúp đỡ, lại nghĩ đạo cô vũ công thâm sâu khó lường, nếu được đi cùng với bà ta, lại càng hay, liền cười nói:

-Đạo trưởng trọng nghĩa, Lương Tiêu cung kính không bằng tuân mệnh.

Lời chưa nói xong, đã thấy tiểu đạo cô song thủ chống nạnh, nhẵn mày trợn mắt, hướng tới hấn lấy tay ra đấu. Đạo cô áo xám buồn bã:

-Ách nhi người đa tâm rồi? Lễ tiết nam nữ, không quan trọng bằng mạng người.

Chuyển hướng Lương Tiêu nói:

-Nó nói năng hàm hồ. Thí chủ đừng để tâm làm gì.

Lương Tiêu cười nói:

-Cô ấy chửi ta à? Tùy cô ta muốn chửi gì thì chửi, ta có hiểu gì đâu.”

Đạo cô áo xám cười nói:

-Mắng chửi thì chẳng có, nữ hài tử từ khi sinh ra đã thế, người không thấy khó chịu chứ?

Lương Tiêu bất giác nhìn cô ta, Ách nhi bị sư phụ cười nói, mặt mũi ửng hồng, không ngừng dậm chân, quay người bỏ đi.

Lương Tiêu lại nói:

-Thỉnh vấn đạo trưởng cao danh.”

Đạo cô áo xám nói:

-Bản đạo Liễu Tinh.

Lương Tiêu nói:

-Liễu Tinh đạo trưởng một mình bức lui hai đại ác nhân, thật là lợi hại.

Liễu Tinh cười khò:

-Hai người đều vô cùng lợi hại, một thôi đã khó đối phó, chẳng may liên thủ, bản đạo tất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Nói tới đây, ta cũng phải nhờ vào uy danh của người khác, mới khiến hoàng y lão nhân sợ hãi mà bỏ đi.

Lời dứt, lông mày khẽ nhướng, rồi thờ dài. Lương Tiêu thấy lạ:

-Ai mà có uy danh lớn đến vậy?

Liễu Tinh miệng khép lại, muốn nói nhưng mà lại thôi, chỉ lắc đầu rồi thôi. Lương Tiêu thấy bà không muốn nói, cũng chẳng hỏi nhiều làm gì.

Bốn người vừa đi vừa nói, trên đường núi. Liễu Tinh sống ở trên núi, phong quang thắng cảnh đương nhiên điều biết. Trong thời gian lên núi, liền chỉ dẫn các nẻo đường, giới thiệu cho hai người mọi cảnh sắc, sở học của bà thập phần uyên bác, thi từ văn phú chẳng gì không thông, tuyệt không bao giờ nói lời bất tín, thường từ từng ngọn cỏ ngọn cây, từng tấm bia hòn đá mà tìm ra những điều chân lý, tuy nói người ở tại Hoa Sơn, nhưng dường như tung hoành tám hướng, lịch kinh thiên cổ, buồn giang sơn gấm vóc, cảm hưng vong thiên hạ. Lại nói A Tuyết mục quang thủy chung vẫn không rời Lương Tiêu, chợt nghe trong lòng dâng lên những dư vị mới.

Đi hơn ngàn thước, chúng nhân ngồi xuống nghỉ ngơi. Ách nhi một mình đằng xa, không ngồi chung với mọi người. Lương Tiêu hướng Liễu Tinh hỏi:

-Liễu Tinh đạo trưởng, tiểu tử muốn tìm một người chẳng hay đạo trưởng đã nghe qua chưa.

Liễu Tinh cười nói:

-Thí chủ cứ nói.

Lương Tiêu nói:

-Khi cha con còn sống, đã từng nói với con, hỏi ông ấy còn trẻ sống ở Hoa Sơn, đã có một vị trưởng bối, là đạo sĩ, đạo hiệu Huyền Âm. Đạo trưởng quen không?

Liễu Tinh kêu lên một tiếng, nhìn Lương Tiêu từ trên xuống dưới, thần tình cổ quái, một lúc lâu mới gật đầu nói:

-Vừa hay có biết!

Lương Tiêu vui mừng nói:

-Ôi chao, ông ta ở đâu?

Liều Tình trầm mặc một hồi, rồi thở dài, đứng dậy nói:

- Đi cùng ta!

Lương Tiêu trông thấy bà ta như vậy, thì cảm thấy quái lạ, liền cất bước theo sau. Đi được khoảng một dặm lộ trình, phía trước xuất hiện một vách núi, như cây bút chiều thẳng lên trời, to lớn và hùng vĩ, Liều Tình nắm lấy một sợi dây leo, tung người treo lên, thân thủ cực nhanh, tay áo phát pho, trông giống như một con diều hâu tung cánh, lẳng không bay lên, cất mình vài cái, đã ở trên vách núi, Ách nhi buộc lửa trắng xong rồi vội vã bay lên theo.

Lương Tiêu rất lấy làm lạ, rồi cùng A Tuyết leo lên. Thì ra trên đỉnh là một khoảng đất trống rộng rãi. Liều Tình đến trước một nấm mộ trên đó, nói:

- Đây này!

Lương Tiêu dừng bước, nhìn nấm mộ, đằng trước dựng một tấm bia đá, trên viết bốn chữ “Huyền Âm di trùng”.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Thật ư?

Liều Tình gật đầu:

- Ngôi mộ này là do bản đạo đích thân đắp, đã từ lâu.

Lương Tiêu kinh ngạc:

- Vì... vì sao ông ấy mất?

Liều Tình kể:

- Mười lăm năm trước, lúc ấy ta còn chưa bước vào huyền môn, để tránh địch nhân nên đến chân núi Hoa Sơn. Vừa lúc gặp một tốp lính Mông Cổ cười ngửa đuổi giết hai đạo sĩ một già một trẻ. Ta đánh lui bọn Thát, cứu được hai người, tiểu đạo sĩ trúng liên mấy mũi tên, lại còn bị ngựa giẫm nát, lúc ấy đã chết. Đạo nhân già bị thương nặng, cũng không còn ở lại nhân thế bao lâu nữa. Ông sợ truy binh đuổi đến, nên bảo ta đưa ông lên chỗ này, rồi cho ta biết: pháp hiệu của ông là Huyền Âm, vì quân Mông Cổ tiến xuống nam trong lòng phần uất, nghe nói có một viên tướng Mông Cổ từ trên núi xuống đi qua, ông bèn dắt đồ đệ xuống hành thích. Nhưng cuối cùng lại bị người Mông Cổ truy sát... – Nói tới đây, bà thở dài.

Lương Tiêu nhìn nấm mộ chơ vơ, rất buồn rầu: “Cha mất rồi, Huyền Âm đạo trưởng cũng qua đời, chẳng phải là trời già chẳng thương ai, không phù hộ cho người tốt hay sao?” Càng nghĩ càng buồn bã.

Liều Tình thấy gã sầu muộn, bèn nói:

- Hồi đó ta đến đây cũng buồn bã lắm. Huyền Âm đạo trưởng tuy đã cận kề cái chết nhưng vẫn an ủi ta. Ta bước vào huyền môn cũng là do linh hội lời răn của người. Người cũng gần như sự phụ ta, đáng tiếc cuối cùng không cứu được người. Ôi, sinh tử chẳng thể biết được, ai có phận nấy rồi, thì chủ cũng đừng đau thương quá.

Lương Tiêu vái ba vái trước nấm mộ. Tế bái xong xuôi, bốn người đi vào trong quán. Quán Huyền Âm lợp gianh, có hai gian không to không bé. Gian đằng trước treo bức vẽ Lão Quân cười trâu, tranh đã nhạt màu, có vẽ lâu đời. Bên trái bên phải có hai gian, đằng sau là thư phòng. A Tuyết và Ách nhi cùng ở một gian, Lương Tiêu nghỉ ở thư phòng.

Ăn xong cơm chay, Lương Tiêu thấy buồn tẻ quá bèn lật sách ra xem, nhận ra rất nhiều bút tích của phụ thân, vừa mừng vừa lạ. Thì ra, khi Văn Tình còn bé rất thường đến quán đọc sách, lại thích viết vẽ trong sách. Lương Tiêu cứ thế xem mãi, đến nửa đêm, lòng bồi hồi không sao ngủ được. Hắn bèn ngồi dậy đi dạo, đi một lát, chợt nghe phía xa có tiếng sáo vẳng đến, giai điệu buồn bã, khiến người ta xúc động tâm tư.

Lương Tiêu cảm xúc trong lòng, liền khoác áo đi ra cửa. Nào ngờ mới bước ra khỏi ngưỡng cửa thì tiếng sáo vụt tắt, chỉ còn gió thổi hiu hiu bên tai. Lương Tiêu đi xuyên rừng tùng, bốn bề vắng ngắt không một bóng người. Hắn đứng trước mộ Huyền Âm, nhớ tới lời vĩnh biệt của mẹ, cái chết thê lương của cha, lòng bỗng bi ai khó tả, lại nhớ tới Liễu Oanh Oanh, càng thấy buồn thảm. Hắn nhớ đến Xuyên tâm thất thức, liền tuốt kiếm còn chưa kịp đâm ra, chợt nhớ tới lời giao ước với Sở Tiên Lưu lại ỉu xiu buông tay. Hắn ngửa mặt nhìn trời, trời đêm man mác, ngàn sao giăng giăng.

Lương Tiêu ngắm màn sao ấy, bỗng nghĩ ra: “Vô công trên thế gian là do con người sáng tạo, Sở Tiên Lưu không cho ta dùng bảy đường kiếm ấy thì ta tự mình sáng chế ra một lộ kiếm pháp mới vậy!” Lương Tiêu bị ý nghĩ ấy kích thích, bỗng phá lên cười ha hả, tức thì, gã múa kiếm như gió, kiếm quang loe loe, bao nhiêu hờn oán trong lòng hòa nhập vào kiếm, ánh kiếm biến ảo khôn lường, từng chiêu từng thức đều hòa hợp thiên văn chỉ lý.

Lương Tiêu thỏa sức thi triển lộ kiếm pháp ấy đến nửa canh giờ thì thấm mệt, bèn dừng lại, nghỉ ngơi một lát. Lúc ấy, chợt có người vỗ tay nói:

- Hào kiếm pháp!

Lương Tiêu nhìn ra thì thấy Liều Tình tay cầm cây trúc tiêu đứng trước mặt mình. Lương Tiêu tra kiếm vào vỏ, cười nói:

- Thì ra là tiếng sáo của đạo trưởng! Bà thôi sao mà nghe buồn quá!

Liễu Tinh cười nói:

- Bản đạo thoải cho vui, không ngờ lại quấy nhiễu giấc mộng của ngươi.

Lương Tiêu cười nói:

- Không sao, chẳng nào ta cũng không ngủ được. À, ta họ Lương, tên là Tiêu, đạo trưởng có thể gọi là Lương Tiêu hay tiểu tử cũng được, đừng gọi thí chủ, nghe khách khí quá.

Liễu Tinh mỉm cười:

- Được! Ta mạn phép gọi ngươi là Lương Tiêu vậy! – Ngừng một lát, bà tiếp. – Lộ kiếm pháp vừa rồi của ngươi dường như hàm chứa thiên văn.

Lương Tiêu kinh ngạc:

- Đạo trưởng nhãn lực thật tốt.

Liễu Tinh cười nói:

- Không dám. Chẳng biết ai là người truyền cho ngươi kiếm pháp đó?

Lương Tiêu đáp:

- Không ai dạy cả, ta cao hứng nhất thời, tự nhiên nghĩ ra rồi múa vậy thôi.

Liễu Tinh kinh ngạc:

- Ngươi tự sáng tạo ra lộ kiếm pháp đó à? Ngươi còn ít tuổi mà đã hiểu được cả thiên tượng, sáng tạo ra kiếm pháp mới, thật không đơn giản. Lộ kiếm pháp này múa lên như nước chảy mây trôi, có thể gọi là Thiên Hành kiếm pháp được không?

Lương Tiêu cười:

- Đạo trưởng đề cao ta quá. Lộ kiếm pháp này chẳng qua mới sơ sài một hai đường, làm sao xứng với hai chữ “Thiên Hành”?

Liễu Tinh tủm tỉm:

- Đừng khiêm nhường quá. Kiếm pháp tuyệt đỉnh trên đời đều bắt đầu từ một hai đường sơ sài như thế thôi.

Lương Tiêu ngượng ngùng, nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tuyệt đỉnh ư? Kiếm pháp của Sở Tiên Lưu có thể coi là tuyệt đỉnh được không?

Liễu Tinh mỉm cười:

- Ngươi quen ông ấy ư? Chà, nếu nói về kiếm pháp thì Sở Tiên Lưu cũng có thể coi là một nhân vật tuyệt đỉnh đấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Đạo trưởng đấu kiếm với ông ấy thì ai giỏi hơn?

Liễu Tinh phì cười:

- Bản đạo chỉ là đom đóm, đâu thể đua sáng với mặt trăng?

Lương Tiêu phản đối:

- Việc gì đạo trưởng phải khiêm tốn như vậy! Sở Tiên Lưu có ngoại hiệu là thiên hạ đệ nhị kiếm, vẫn còn nhân vật lợi hại hơn ông ta.

Liễu Tinh không đáp, ánh mắt nhìn ra xa, Lương Tiêu nhìn theo ánh mắt bà, chỉ thấy mây trắng phiêu diêu, trăng cong lưỡi liềm, chiếu sáng cả vùng rừng núi.

Một lúc lâu sau, Liễu Tinh mới thà nói:

- Bây giờ nói về kiếm, chỉ có hai người đáng mặt tông sư. Một là Âu Dương Tử, tông sư về rèn kiếm, người này tính tình quái gở lắm, cứ rèn được một kiếm lại phải hủy một thanh kiếm khác.

Lương Tiêu tò mò:

- Kiếm rèn thì đã rèn rồi, hủy làm gì?

Liễu Tinh cười:

- Âu Dương Tử có nói: chỉ đức thứ vũ khí nào lợi hại bậc nhất thiên hạ. Nói về kiếm, trong thiên hạ có ba thanh xứng đáng xếp hàng đầu trong vòng mấy chục năm nay và đều là tác phẩm của ông ta. Vì vậy nếu ông ta không thể vượt qua được những thanh kiếm mình rèn lúc trước, quyết không bao giờ rèn nữa, nhưng chỉ cần rèn xong một thanh là sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất. Quyết không rèn ra một thanh Thiên hạ đệ nhị kiếm!

Lương Tiêu cười nói:

- Nghe hay quá. Nếu gặp được, nhất định tôi sẽ nhờ ông ấy rèn hộ cho một thanh kiếm.

Liễu Tinh lắc đầu:

- Đáng tiếc Âu Dương Tử đã tuyệt tích giang hồ nhiều năm rồi.

Lương Tiêu nói:

- Thế ư, đáng tiếc thật!

Liễu Tinh cười nói:

- Đừng nản lòng, vạn sự trên đời đều có duyên pháp, nếu đã có duyên thì nhất định sẽ gặp. Còn người kia, thì là đại tông sư về dụng kiếm. Người này văn võ song toàn, uyên bác như người nhà trời, chỉ tiếc cuộc đời lận đận, khi tập văn thì toàn phạm húy, thi nhiều lần mà không đỗ, đành làm một chức sắc nhỏ. Tuy ông ấy thất vọng chán chường như rất nhiệt tâm với thời cuộc, dâng sớ lên triều đình, vạch ra những điều thối nát. Kết quả đã làm giới quyền quý nổi giận, dùng hình phạt khắc liệt khảo đá, lưu đầy ba ngàn dặm, gia tư bị tịch thu sạch. Cha mẹ gặp phải điều ô nhục ấy nên theo nhau lâm bệnh qua đời.

Liễu Tinh kể xong, buồn bã thở dài, nín lặng một lúc lâu.

Lương Tiêu nghĩ đến thân thế, rất đồng cảm, gật đầu nói:

- Người này tuy cũng rồi đời, nhưng kẻ cũng có gan. Có trách thì trách triều đình khôn kiếp chẳng ra làm sao.

Liễu Tinh kể tiếp:

- Trước năm mười bảy tuổi, ông ta rất tôn sùng lời dạy của thánh hiền, của Nho gia, cứ mở miệng ra là bàn chuyện Khổng Mạnh, hành sự luôn đứng đắn. Nhưng không ngờ sự nhiệt tình ấy lại gặp phải rủi ro. Ông nổi giận, lại quá khích, đột ngột từ phương nam chuyển lên đất bắc này, đứng giữa trời đất cắt tóc mà thề rằng: đời này kiếp này, cho dù trời sụp đất nghiêng, cũng không thêm lo lắng đến chuyện xã tắc giang sơn nữa. Từ đó mai danh ẩn tích. Người này đúng là bậc kỳ tài, là cao thủ lấy lưng trong vòng sáu bảy mươi năm nay.

Lương Tiêu nghe đến đây, buột miệng khen:

. Liễu Tinh đạo trưởng, người đó đã là đại tông sư về dụng kiếm thì chắc kiếm pháp của ông nhất định có chỗ độc đáo.

Liễu Tinh mỉm cười:

- Kể về độc đáo, thì nói một lời khó trọn vẹn lắm. Nhưng người đã ngộ ra được kiếm pháp từ thiên văn thì chắc cũng tinh thông số học, chắc biết nhà Hạ có Liên Sơn, nhà Thương có Quy Tàng, nhà Chu có Chu Dịch. Ba cuốn sách này đều là kỳ thư nghiên cứu những sự vi diệu của vũ trụ. Liên Sơn còn sơ sài, không đáng kể. Chu Dịch tuy được các thánh nhân chỉnh sửa nhiều lần, lưu truyền rộng nhất, nhưng cao siêu đến đâu mà chẳng có sai sót, vô tình đã đánh mất bản sắc tự nhiên... - Nói đến đây, như sức nhớ ra, bà nhún mày hỏi. – Chà, ta cao hứng nên nói xa xôi quá rồi. Lương Tiêu, người biết lai lịch ba cuốn này chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Tôi có nghe qua. Thời thượng cổ, Đại Vũ trị thủy được trời giúp đỡ, có con rồng công bức hình nhô lên khỏi Hoàng Hà, có con rùa ngâm cuốn sách trôi lên Lạc Thủy.

Liễu Tinh chăm chú nghe, lại hỏi:

- Sau đó thế nào?

Lương Tiêu nghe ra bà có ý muốn kiểm tra mình, bèn nghiêm chỉnh nói:

- Sau đó, người đời gọi bức hình là Hà Đồ, gọi cuốn sách là Lạc Thư. Đại Vũ dựa vào Hà Đồ và Lạc Thư để vạch rõ giang sơn, nắn sửa các dòng chảy, kiểm chế lũ lụt khắp chín châu, làm cho thiên hạ thái bình. Cuối đời rảnh rỗi, người bèn đem hiểu biết về công việc trị thủy thêm vào Hà Đồ, viết ra một cuốn sách gọi là Liên Sơn. Liên Sơn có nghĩa là nước non liên tiếp, để không quên việc trị thủy.

Liễu Tinh cười hỏi:

- Nói hay lắm, sao lại ngừng thế?

Lương Tiêu cười đáp:

- Thật hồ thẹn, đạo trưởng bắt tại hạ múa rìu qua mắt thợ, tại hạ cũng đành làm mặt dày mà phô diễn vài ba câu. Lại nói trải qua mấy năm nữa, Đại Vũ tuy rất giỏi nhưng cuối cùng hai chân cũng bị ríu vào nhau. . .

Liễu Tinh ngạc nhiên cất ngang:

- Thế nào là hai chân ríu vào nhau?

Lương Tiêu cười đáp:

- Đó là cách nói của dân quê nhà tôi, có nghĩa là nhầm lẫn xuôi tay.

Liễu Tinh nói về nghiêm túc:

- Đại Vũ tạo phúc cho dân, khắc phục được tình trạng lũ lụt, là một đại anh hùng tài ba, chúng ta nên tôn trọng người.

Lương Tiêu không tiện đùa nghịch nữa, đành cười nói:

- Lại nói đại anh hùng Đại Vũ qua đời rồi, con trai ông là tiểu anh hùng Hạ Khởi lên làm hoàng đế nhà Hạ, đem dâng cuốn Liên Sơn cho thần thư làm căn cứ bói toán để suy luận họa phúc. Sau Hạ Khởi rất nhiều năm bỗng xuất hiện một đại anh hùng khác là Thương Thang, diệt nhà Hạ, lập ra nhà Thương. Liên Sơn rơi vào tay tể tướng Y Doãn nhà Thương. Y Doãn cũng là người thông minh, ông ta dồn tâm sức viết thêm và hiệu đính Liên Sơn, cuối cùng tạo thành cuốn Quy Tàng. Ý nghĩa của quy tàng là “vạn vật trong trời đất đều ẩn sâu bên trong chính nó”, Y Doãn hết sức tự hào về cuốn sách này. Vua Thương đời sau cũng dùng nó để đoán định phúc họa.

Nói tới đây, bất giác cảm khái trước thế sự khôn lường, Lương Tiêu buồn buồn nói:

- Đáng tiếc, họa hay phúc đều bởi trời, con người không quyết định được. Bất luận Quy Tàng hay đến đâu, qua mấy năm thì triều Thương cũng kết thúc. Lúc ấy thiên hạ li loạn, Thang Trụ Vương lũng súc khắp nơi tróc nã những người chống đối. Y sợ chur hầu nước Chu là Cơ Xương mưu phản, bèn đem giam ông ta ở Dữu Lý, ai ngờ Cơ Xương là người thông minh tuyệt đỉnh, trong thời gian nằm nhà lao, nhân rồi quá đăm buồn tẻ, ông nghiên cứu cuốn Quy Tàng, cuối cùng chợt nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời, viết thành bộ sách Chu Dịch cực kỳ nổi tiếng. - Nói tới đây, Lương Tiêu cau mày. – Liễu Tinh đạo trưởng, tôi có mấy chỗ không được rõ ràng lắm. Trong ba bộ sách này, nếu xét riêng sự thâm sâu và hoàn chỉnh thì Chu Dịch được thừa nhận là số một, nhưng nghe ý tứ của đạo trưởng thì hình như Chu Dịch không bằng Quy Tàng.

Liễu Tinh cười rằng:

- Nếu muốn bàn về đẳng phong tạo cực, tất chẳng thể bỏ qua "Chu Dịch". Các học giả xưa nay học Kinh Dịch nhiều đếm không xiết, sách vở chú giải chất cao từng đống. Chỉ có điều chú giải ít mà xuyên tạc thì nhiều, dựa theo thiên kiến mà tán loạn! Họ đâu có biết, dịch lý vốn là lẽ trời đất, mang tính tự nhiên. Ôi, qua nhiều năm tháng, một bản "Chu Dịch" tuyệt hảo đã bị bọn hủ nho quấy tâm bậy tâm bạ, thành ra năm cha ba mẹ!

Lương Tiêu nghe bà nghị luận đúng tủ, khoái chí vỗ tay:

- Lời đạo trưởng bàn đó thật chính xác!.

Liễu Tinh lắc đầu, nói:

- Những ý ấy không phải của ta, đều xuất phát từ miệng của vị đại tông sư đó, Người bảo: 'Quy Tàng' " xuất phát từ những ý niệm sơ khai giản dị, từ những hào quẻ quái tượng, tam muội, rồi người gạn lọc tinh túy của chúng, kết hợp với võ công diệu nghệ của chính mình, trong nhiều năm sau đó, đã sáng tạo ra một môn kiếm pháp, đặt tên 'Quy Tàng kiếm'.

Lương Tiêu buột miệng nói:

- 'Quy Tàng kiếm'? Tất cả mọi thứ trong trời đất, đều chẳng phải đã bắt nguồn từ Quy Tàng hay sao?.

Liễu Tinh nghe gã chỉ một câu mà nêu đúng ngay vào tinh túy đạo lý của thuật dụng kiếm, bèn vui vẻ cười, khen:

- Đúng vậy! Kiếm pháp Quy Tàng kiếm có tám kiếm đạo, chia ra làm cần, khôn, tồn, khảm, ly, cần, đoài, chấn., theo ý của 'Quy Tàng', vạn vật tương sinh, chi phối tác động mọi thứ trong trời đất. Lương Tiêu người hãy để ý xem đây.

Nói xong, bà lấy ra một ngọn trúc tiêu, trước mặt Lương Tiêu sử mấy chiêu khởi đầu của 'Đường kiếm cần'. Cần tượng về trời, kiếm thế vờ vọi, như bầu trời cao từ muôn thưở, vạn cổ vô tiêu, không linh vô cực.

Lương Tiêu theo dõi hai chiêu kiếm đó, chợt sang tỏ trong lòng:

- Thì ra Liễu Tình đạo trưởng tốn bao nhiêu nước bọt giải thích lý luận, mục đích là dạy ta kiếm thuật, nhưng sao bà ấy đã không chịu nói rõ ý định đó ra, mà lại nói vòng vo nhiều lời làm chi vậy? Nhưng các chiêu thức của Quy Tàng kiếm thật tuyệt diệu không lời nào tả cho xiết, vừa dễ mắt vào, đã bị thu hút đến mức không cách nào rút ra cho được.

Đường kiếm cần bao gồm các chuyển vận tinh tú, thiên tượng, có chỗ gần giống với "Thiên Hành kiếm pháp", nhưng biến hoá phức tạp hơn, nhiều chi tiết hơn, trước sau có tất cả chín Đại Kiếm thức, mỗi Đại Kiếm thức lại gồm chín Trung Kiếm thức, mỗi Trung Kiếm thức tự nó mỗi thức có chín Tiểu Kiếm thức, tất cả liên lạc, biến hoá không cùng.

Liễu Tình vừa giải thích vừa thi triển, đến một canh giờ mới diễn giải xong đường kiếm Cần, bèn hỏi:

- Ngươi nhìn rõ chứ?

Lương Tiêu gật đầu:

- Đại khái là nhìn rõ.

Liễu Tình nghe giọng gã khoa trương như vậy, bỗng ngăn người, bởi vì Đường kiếm Cần biến hóa rất rắc rối, xếp hạng nhất trong tám đường kiếm, bà nhất thời không tin được, định bụng để xem Lương Tiêu còn chỗ nào chưa rõ thì sẽ tận tình chỉ bảo thêm, bèn nói:

- Được, vậy ngươi diễn lại ta xem.

Lương Tiêu lặng lẽ ngắm nghĩ rồi vụt tuốt trường kiếm, thi triển từng chiêu của Đường kiếm Cần, một mạch từ đầu tới cuối. Liễu Tình càng quan sát càng kinh ngạc, tuy động tác của Lương Tiêu còn chậm nhưng tiến thoái rất ung dung, trầm ổn, kiếm chiêu liên lạc nhịp nhàng, không hề vấp vấp chỗ nào. Lương Tiêu diễn hết một lượt, dừng lại nói:

- Tiểu tử diễn có đúng không?

Liễu Tình ngạc nhiên nói:

- Nếu vị đại tông sư ấy mà gặp ngươi thì chắc sẽ mừng vui lắm.

Lương Tiêu cười hì hì:

- Đạo trưởng quá khen rồi, có rất nhiều chỗ biến hóa tôi còn chưa nhớ rõ!

Liễu Tình phì cười:

- Nếu ngươi thuộc lâu lâu cả thì thành thần tiên mất rồi. Ta tự phụ là mình cũng không phải dạng chậm hiểu, thế mà học Đường kiếm Cần này cũng phải mất tròn sáu ngày đấy.

Thực ra, Đường kiếm Cần tuy rườm rà rối rắm, nhưng gắn liền với phạm vi của toán thuật cổ đại. Lương Tiêu thông hiểu toán học, nên suy luận ra rất dễ dàng. Gã nhìn về mừng rỡ của Liễu Tình, vòng tay thưa:

- Đạo trưởng mới gặp tiểu tử mà đã truyền thụ kiếm pháp này, tiểu tử không có công mà hưởng lộc, thật áy náy quá!

Liễu Tình cười đáp:

- Năm xưa, khi truyền thụ kiếm pháp này cho ta, vị đại tông sư ấy đã nói, Quy Tàng kiếm sâu xa khôn lường. Nếu bản đạo có đủ phẩm chất tài năng thì nên truyền thụ lại cho người khác, tránh cho kiếm pháp thất truyền. Vừa rồi ta thấy ngươi sáng tạo ra kiếm pháp, thật thông minh hiếm thấy nên muốn thử thách đôi chút, bây giờ nghĩ lại, thật bản đạo không nhìn lầm.

Lương Tiêu được tôn trọng như vậy, nhiệt huyết bùng bùng, đồng dục nói:

- Thế thì đạo trưởng là sư phụ của Lương Tiêu này rồi, xin nhận của Lương Tiêu một lạy.

Gã đang định quỳ xuống thì Liễu Tình đã chìa tay ngăn lại, Lương Tiêu cảm thấy một luồng nhu kinh tràn tới, chứa đựng cái uy không đánh mà khuất phục được người, bất giác phải đứng nguyên, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Liễu Tình ngăn được gã vái lạy, hai tay vẫn không thu về, nói nửa cười nửa trách mắng:

- Thật chẳng ra sao, ta là một nữ đạo sĩ, làm sao có thể thu nạp nam đồ đệ! Chẳng may lọt tới tai bọn rồi chuyện ư đàm tiếu thì thật không hay!

Lương Tiêu chẳng tằn phiến gì chuyện nữ sư phụ nam đồ đệ, nhưng thấy Liễu Tình xem trọng chuyện đó như vậy, cũng đành thôi. Liễu Tình nhìn gã, cười bảo:

- Kiếm pháp là của vị đại tông sư đó, bản đạo chẳng qua là người truyền đạt hộ. Nếu ngươi có lòng, sau này hội ngộ thì báỉ người làm thầy là được rồi.

Lương Tiêu nghe vậy mới biết, bà không chịu thu gã làm học trò là cố ý chừa đường cho gã dùng Quy Tàng kiếm làm vật dẫn đưa đường đến bãi sư trực tiếp ở vị đại kiếm khách kia. Gã cảm động vô cùng, vãi lạy sát đất:

- Đạo trưởng tuy không thu đồ đệ nhưng ơn truyền nghệ, Lương Tiêu cả đời không quên.

Liễu Tinh mỉm cười, bắt đầu giảng đến tâm pháp. Tâm pháp của Đường kiếm Càn không hoàn toàn là số thuật, mà phần nhiều là võ học. Đến khi trời tang tảng sáng, Lương Tiêu đã lĩnh hội được ba bốn tầng tâm pháp, muốn học tiếp nữa, nhưng Liễu Tinh thấy gã cả đêm chưa chợp mắt, sợ hôm sau gã mệt, bèn giục về phòng nghỉ ngơi.

Lương Tiêu xúc động vô cùng, trở về giường, nhưng trần trọc khó ngủ, khó khăn lắm mới chợp mắt được hai canh giờ là đã dậy rồi, cầm kiếm ra cửa. Lúc này trời đã sáng bạch, chợt nghe có tiếng kiếm rít vun vút, gã ngược mắt nhìn ra, thấy Ách nhi đang luyện kiếm trong rừng tùng, tiến thoái lên xuống nhanh như chớp, đoàn kiếm trên tay phát muôn hào quang, kiếm khí cắt lìa những lá thông nhỏ khiến chúng bay ào ào. A Tuyết thì đứng bên xem, thấy Lương Tiêu ra, liền gọi:

- Ca ca mau lại xem, kiếm pháp của Ách nhi tuyệt lắm!

Lương Tiêu cau mày;

- A Tuyết, muội chẳng biết xấu tốt gì cả, xem trộm người ta luyện kiếm là điều đại kỵ. Chẳng may cô ta đâm muội một nhát thì làm thế nào?

A Tuyết tủi thân, cúi đầu nói:

- Nhưng Ách nhi cho muội xem mà.

Lương Tiêu liếc mắt ra, thấy kiếm pháp của Ách nhi biến ảo khôn lường, ngẫu nhiên lại sử một chiêu Đường kiếm Càn thì ngửa ngáy cả người, lao vù lên gọi:

- Xem chiêu đây! – rồi khua một nhát kiếm ra, chính là một chiêu trong Đường kiếm Càn.

Ách nhi không ngờ Lương Tiêu đột nhiên lại vận dụng lộ kiếm pháp đó, trở mắt buông kiếm xuống, lại quên chống đỡ, trường kiếm của Lương Tiêu chạm đến ngực, cô mới sực tỉnh, cả kinh thất sắc. A Tuyết la lên:

- Ca ca...

Cô chưa dứt lời, Lương Tiêu đã thu kiếm về:

- Bị đâm mà không hoàn thủ à?

Ách nhi xụ mặt, vùng kiếm đâm ra, Lương Tiêu định tâm luyện chiêu, bèn dùng Đường kiếm Càn đối phó. Hiềm nỗi gã mới học, luyện tập chưa tinh, còn hơi bỡ ngỡ, được vài chiêu đã bị sóng kiếm của Ách nhi đập lên cổ tay, đau điếng người, gã rít lên:

- Đồ mũi trâu ranh...

Gã chưa dứt lời, đã bị vạ một cái vào miệng, đau đến méo cả miệng đi.

Hai người trao đổi đến hơn hai mươi chiêu, Lương Tiêu nhất quyết luyện kiếm nên trước sau chỉ dùng Đường kiếm Càn công thủ, kể quả chỉ nghe những tiếng lép bép vang lên liên tiếp, Ách nhi chặt ngang chém dọc, cầm bảo kiếm như một mũi gai, một tay chống nạnh, điệu bộ đánh đá, càng đấu càng vui thích. A Tuyết tuy biết cô bé không đòi nào làm Lương Tiêu bị thương, nhưng xem mà cũng giật mình thon thót, cứ kêu “thôi đi, thôi đi” liên tục. Liễu Tinh nghe tiếng kêu cũng ra xem, cau mặt.

Lương Tiêu lĩnh liền mấy nhát, toàn thân từ đầu xuống chân nóng rát, mất hết kiên nhẫn bèn mắng:

- Đồ mũi trâu ranh, ngươi thử đánh nữa xem! – Rồi quăng kiếm đi, nhảy xổ tới định vật lộn. Liễu Tinh bèn quát lên:

- Gươm đã!

Lương Tiêu trông thấy bà thì bối rối nghĩ bụng: “Chết toi, mãi mắng nó là mũi trâu, không ngờ vô tình mắng lây sang cả Liễu Tinh đạo trưởng.” Gã nóng bừng cả mặt. Liễu Tinh thở dài:

- Ách nhi, ta dạy y mấy chiêu kiếm pháp, con cùng luyện với y thì tới điểm là dừng, không được thừa cơ đánh người.

Ách nhi lắc đầu quầy quậy. Liễu Tinh cau mày bảo:

- Con bé này, lại cãi cự gì nữa đây!

Ách nhi liếc Lương Tiêu, đột ngột vạch mũi kiếm xuống đất: “Thằng quái này đáng ghét lắm, con không luyện kiếm với hắn đâu.” Lương Tiêu tái mặt, tức giận mắng:

- Được, người không thích thì thôi, ta cũng thêm vào! – Rồi rũ tay áo bỏ đi. A Tuyết tắt tả chạy theo, nhưng Lương Tiêu đang tức giận bùng bùng, giẫm chân chạy như gió, chỉ thoáng chốc đã không thấy tăm dạng đâu nữa. A Tuyết gọi với, mắt đỏ hoe lên.

Liều Tình buồn bực trong lòng, định trách mắng Ách nhi thêm mấy câu nữa, nhưng chực nói ra cuối cùng lại nén lại, nghĩ ngợi một hồi đành thở dài, tự nhủ: “Nó với Lương Tiêu sao cứ mâu thuẫn suốt, phải nghĩ cách để hai đứa hòa hảo mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bạch Mai Hàm Dương

Lương Tiêu để khí chạy xa, ngồi lên một mỏm đá, thầm nghĩ: "Cô gái cầm này đích thực là ghen ghét với ta, sợ ta học xong kiếm pháp, đánh cho cô ta hoa rơi nước chảy. Phi, không giúp ta luyện kiếm, ai cần chứ? Đại trưởng phu vốn phải tự lập, Lương Tiêu ta đường đường là nam nhi, nhất định dựa vào khả năng của mình luyện thành kiếm pháp?"

Nghĩ đến đó, lòng chợt nảy ra ý, nhìn về phía trước, âm u quanh co, dốc núi thẳng đứng, tâm niệm chợt động: "Trên đỉnh núi tất nhiên ít người qua lại, trước hết ta lên đó luyện kiếm pháp, sau đó tìm cô gái cầm kia tỷ kiếm, đánh cho cô ta hoa rơi nước chảy."

Lập tức triển khai khinh công lên đường, chưa đến vài thời thần đã lên đỉnh núi phía Đông, thấy một tòa đình bát giác, tại đó đặt một khối nham thạch, góc đình nhô hẳn ra ngoài vách núi, hình dáng như chim ưng bay lượn, bên cạnh đình là một tấm bia đá, ghi ba chữ “Dịch Kỳ Đình” và chữ viết: "Nơi Tổng Thái Tổ thua Hoa Sơn."

Lương Tiêu lúc nhỏ đã từng nghe cha kể chuyện. Lúc Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn chưa lên ngôi đã từng gặp đạo sĩ Trần Đoàn. Trần Đoàn chưa bói trong lòng đã biết về sau tiểu tử mặt hồng này phú quý không kể xiết, tiện mời đánh cờ, lấy Hoa Sơn làm cược, nếu Triệu Khuông Dẫn thua, sau này lên làm hoàng đế miễn thuế cho Hoa Sơn, Triệu Khuông Dẫn thua liền mấy ván, kết quả thua mất Hoa Sơn.

Lương Tiêu nghĩ đến ngày trước Triệu Khuông Dẫn thua cờ, ngậm nộ nụ cười. Bước vào trong đình, thấy có một cái bàn đá vuông vức, trên khắc bàn cờ ngang dọc, hai góc đều có chén đựng quân cờ, trên bàn cờ quân cờ đen trắng xếp đặt, tựa như một cuộc cờ tàn, bất đồ nghĩ bụng: "Nơi này dường như có người đến, sao không nhặt hết những quân cờ này?"

Hắn không biết đánh cờ, chỉ thấy quân đen quân trắng tả hữu vây quanh, tựa hồ đang đấu đá kịch liệt, nhưng kịch liệt ở đâu thì lại không thể nói ra.

Ngay lúc đó, Lương Tiêu đột nhiên cảm giác phía sau có người nhìn lên, không tự chủ nổi quay đầu ra sau la lớn:

"Ai?"

Chỉ thấy phía sau im ắng, không thấy bóng người. Lại nghĩ: "Là ta ngờ vực nên tưởng ma ám? Hay, trên núi thời tiết quang đăng, địa thế lại bằng phẳng, chẳng ai nhòm ngó, đích thị là nơi tốt để luyện kiếm."

Bất giác tay rút bảo kiếm đâm ra trước, bắt đầu luyện "Kiến kiếm đạo". Luyện xong một hồi, xoay mình lại, chợt thấy sau cổ nhột nhột nóng nóng, giống như có hơi thở phía sau, Lương Tiêu sợ dựng tóc gáy, quờ tay ra phía sau, ngờ đâu lại chẳng có gì.

Lương Tiêu trong lòng kinh hãi, trầm tư tính toán một lúc, bất chợt chùng người xuống, lưng quay về hướng Đông, lúc đó chưa tới chính ngọ, ánh nắng chiếu từ Đông sang Tây, hắt bóng hẳn trên đất, Lương Tiêu cúi đầu xem xét kỹ càng, chỉ thấy trên mặt đất ngoài bóng của mình, còn có thêm một cái bóng nữa, áo dài khăn đóng, thân hình cao lớn. Lương Tiêu trong lòng chấn động, quát lớn: "Ai?"

Người đó thấy y khám phá mánh khoe, ha ha cười lớn: "Ta là Võng Lường".

Võng Lường xuất phát từ “Trang tử. Tề vật”, ám chỉ ngoài bóng có bóng, cũng tức là bóng của cái bóng. Lương Tiêu không biết ý nghĩa của hai chữ này, lớn tiếng chửi nặng:

"Vương nưong cái gì chứ? Ta là cha ngươi đây!" Chữ Lí với chữ Nhĩ (ngươi) đồng âm, y tức tối bị kẻ khác đùa giỡn, nhân cơ hội mở miệng chiếm tiện nghi.

Người kia bực tức mắng lại: "Tiểu tử hỗn láo này bắt học vô thuật, dám vô cớ mắng người!". Tay vừa nhấc lên, đã đánh trúng hông Lương Tiêu. Mông hắn nóng lên như bị lửa đốt, lập tức nổi trận lôi đình, bắm sát phương vị cái bóng, tay phất trả lại một kiếm, nhưng không tính rằng người kia cười cợt mấy tiếng, thân chuyển theo kiếm nhưng không rời khỏi phía sau Lương Tiêu.

Lương Tiêu tả hữu tấn công, kiếm đâm trao chụp, nhìn giống như chó tự cắn đuôi, vẫn không đắc thủ. Vừa sợ vừa giận, lật kiếm đâm lại phía sau, phi thân lên không chém xuống, nhưng cho dù y dùng cách gì, phía sau lưng cũng không thấy dấu vết, thường khi dừng lại, lại nghe thấy tiếng cười cợt của người kia.

Như vậy một lúc, cơn giận của Lương Tiêu dần bớt, chợt thấy kinh hãi: "Kẻ này thân pháp tà dị như vậy, sức người làm sao sánh được? Hay là hắn vốn

không phải người mà là sơn tinh qui quái?"

Nghĩ tới đó, từ trên xuống dưới toàn thân phát lạnh, cơ hồ chẳng muốn gì nữa ngoài việc tháo chạy cho xa, nhưng chợt thay đổi ý nghĩ, ngay cả mặt đối thủ cũng chưa thấy, há không phải là quá vô dụng. Mắt đảo một vòng, chợt nhảy lên cao cả trượng, đáp xuống tảng đá phía sau đỉnh, quay lưng về phía vực, thầm nghĩ: "Phía sau là vực sâu ngàn trượng, xem người đặt chân ở đâu?"

Ý nghĩ vừa dứt, chợt nghe người kia cười khùng khục: "Chiêu này vô dụng rồi!". Lương Tiêu vô cùng kinh hãi: "Ái chà, tên này đích thị là quỷ mị, ban ngày ta gặp ma quỷ hay sao? Chao ôi, phải chăng ta chưa lùi hết, phía sau lưng vẫn còn chỗ đặt chân?"

Trong lòng hắn biết nếu quay lại quan sát, người kia sẽ lại vòng ra sau lưng, ngay lập tức không hề quay lại, tay trái giả vờ đâm ra một kiếm, thu hút tia nhìn của đối phương, sau đó bước lùi một bước thật dài, như thể nếu đối phương là người, tất nhiên sẽ quay về phía trước Lương Tiêu, lộ ra mặt thật, nhọc bắng tránh ra, tất bị gạt xuống dưới vực.

Không ngờ chân phải vừa bước ra, đã rơi luôn vào khoảng không, Lương Tiêu hốt hoảng, thầm kêu không xong, chân trái muốn trụ vững lại nhưng trên tảng đá đầy rêu xanh, trơn trượt dị thường, không thể trụ lại được, rơi thẳng xuống vực, trong lòng thầm than: "Ái chà, lão tử chỉ thấy gót chân con quỷ ấy, đã mất luôn tính mạng..."

Ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển, cổ tay chợt bị một người nắm lại, cứu y thoát chết trong gang tấc, vẫn đứng đưa trên không, Lương Tiêu chưa hết kinh hồn, đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy người kia là một nho sinh đang cười, Nho sinh niên kỷ khoảng chừng ba mươi, râu tóc rối bù, tướng mạo thanh tú, đôi mắt lấp lánh như thần, tay trái nắm cổ tay Lương Tiêu, tay phải tiếp tục leo lên vách đá, ngũ chi bấu vào rêu xanh, giống như đúc dính vào sắt.

Lương Tiêu nhìn thấy y có ba phần giống người, trong lòng thấy yên tâm một chút, lại nhớ đến việc bị trêu chọc lúc nãy, cảm thấy tức giận, muốn buông lời nhục mạ, bất ngờ bên dưới một trận gió thổi lên, núi cao gió lớn, Lương Tiêu cảm thấy lắc lư qua lại, trong một khoảnh khắc, tim như nghẹn trong cuống họng, run rẩy bấy nói không nên lời, chợt nghe nho sinh ha hả cười lớn, tay thuận gió vung ra, quát lớn: "Đi đi".

Lương Tiêu nghe tiếng gió vu vu bên tai, như đặng vân giá vũ bay lên vách núi, chưa rơi tới đất, bên trên đỉnh đầu tiếng gió vụt qua, nho sinh đi sau tới trước, nhẹ nhàng chuyển thân đáp xuống, Lương Tiêu phần thì tức giận, phần thì kinh hãi: "Người này lợi hại như vậy, là thần thánh phương nào?"

Nho sinh đưa mắt nhìn Lương Tiêu, cười nói: "Tiểu tử ngốc, đánh cược cũng không nên đánh cược như thế, nếu như rơi xuống, chỉ sợ mất cả Võng Lưỡng... hắc hắc, mất cả cái bóng liền theo".

Lương Tiêu nổi giận: "Người làm gì có mặt mũi nào nói ta, người giả thần lộng quỷ, ta chưa trêu chọc gì người, người lại giả ma dọa người?" Nho sinh cười nói: "Ta chơi cò ở đây, ai bảo người lên đây quấy rầy ta?"

Lương Tiêu gắt lại: "Người chơi cò một mình à? Nói lại thì lúc ta leo lên núi cũng không nhìn thấy người."

Nho sinh hai mắt tròn lên, cười lạnh: "Ta thích chơi cò một mình thì sao? Người lên núi thì tiếng bước chân của người quấy rầy sự yên tĩnh của người khác, hại ta quên mất nước cò tới đi như thế nào! Ta không muốn chọc người, chỉ muốn lấy lại công đạo."

Lương Tiêu không biết chơi cò, nghe nho sinh nói hết sức nghiêm túc, nhất thời ngây ra, suy nghĩ: "Quấy rầy người ta đánh cò xét đến cùng cũng là không đúng." Bèn nói: "Được, vậy ta không làm phiền người chơi cò, ta đi lên đỉnh núi."

Nho sinh nói: "Vậy không được. Hoa Sơn chỉ có một con đường, lát nữa người đi xuống núi, nếu ta lại đang nghĩ đến chỗ khẩn yếu, há lại không bị người làm phiền nữa sao?". Lương Tiêu hơi giận, nhưng tự nghĩ là do bản thân mình làm sai trước, nhẫn nhịn nói: "Vậy ta đi xuống núi."

Nho sinh cười lạnh: "Được lắm, người làm ta quên mất nước cò, người nghĩ người yên lành trở về được à?"

Lương Tiêu thoáng lo sợ, thầm nghĩ: "Lên núi không được, xuống cũng không xong, tên nho sinh thối này muốn ta làm như thế nào mới vừa lòng?"

Nho sinh như nhìn thấu tâm tư Lương Tiêu, cười nói: "Đã là như thế, người cứ ở lại đây với ta, chừng nào ta nhớ ra được nước cò kia, người sẽ được rời khỏi, nếu người gây ra tiếng động, quấy rầy suy nghĩ của ta, ta lại phải suy nghĩ từ đầu".

Lương Tiêu tức giận nói: "Đó là kiểu nói gì vậy? Người mười ngày không nhớ ra nước cò đó, ta làm sao chờ người mười ngày; Người cả đời không nghĩ ra, ta chẳng lẽ chờ người cả đời hay sao?".

Nho sinh cười nói: "Ý ta chính là như vậy, người tuyệt không bằng lòng đáp ứng?"

Lương Tiêu phát tiết: "Cái đó đương nhiên."

Nho sinh nói: "Đã vậy ta chỉ còn cách dùng sức mạnh ép buộc". Lập tức lấy thế động thủ, Lương Tiêu lui lại hai bước, tay nắm kiếm quyết, ngưng thần chờ đợi, có vẻ như bị người khác bức cũng không động, đứng yên ba ngày ba đêm.

Nho sinh liếc Lương Tiêu một lát, mắt không chớp, bất ngờ một tay chống lưng, ha ha cười lớn, cười đến nỗi râu tóc rung lên không ngừng. Lương Tiêu cảm thấy kì lạ, hỏi: "Người cười gì vậy?"

Nho sinh chẳng thèm chú ý đến hắn, cười như điên dại, lăn lộn nghiêng ngả, một tay chống nạnh, một tay chỉ mặt Lương Tiêu nói: "Ha ha, ngu ngốc, ha ha, ngu ngốc, ha ha..."

Lương Tiêu dùng dùng nổi giận: "Ta ngu chỗ nào?"

Nho sinh cười nói: "Ta nói năng làm nhảm một hồi mà ngươi cũng tin, thiên hạ làm gì có chuyện hoang đường như vậy, ha ha, đồ đại ngốc, ha ha, thật là khoái, ha ha, khoái quá..."

Lương Tiêu không biết nên khóc hay nên cười, gãi đầu suy nghĩ: "Ta đúng là ngốc thật, chuyện này xuyên suốt từ đầu vốn đã rất vô lý, ta lại cho là thật? Hay, tên thư sinh thối tha này, từ đầu tới cuối hí lộng ta à?"

Nho sinh tựa như cười đến quên cả trời đất, cười mãi không thôi, bỗng nhiên, tay nhặt một quân cờ trên bàn đá, vừa cười lớn vừa vung tay ném ra, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong không dứt, quân cờ đã chạm vách đá, ngấp sâu vào đến một tấc. Lương Tiêu nhìn thấy, hai mắt tròn tròn, kinh hãi không sao kể xiết.

Nho sinh sau khi ném xong quân cờ, bỗng nhiên lại nổi giận, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, gằn giọng: "Ngươi tưởng ta muốn chơi cờ một mình à, ngươi tưởng ta muốn chơi cờ một mình à..."

Hai mắt tinh quang phát xạ, khí thế giống như thương dài kích lớn, tưởng chừng muốn xuyên người đối phương, Lương Tiêu không tự chủ được lui lại nửa bước, nắm chặt bảo kiếm, trong lòng cảm thấy lo lắng, hơi thở trở nên nặng nề gấp gáp. Bỗng nhiên ánh mắt của nho sinh trở nên âm trầm, nhu hòa trở lại, ừ ừ than dài, tay vẫy Lương Tiêu trở lại: "Thằng nhóc con, ngươi lại đây."

Lương Tiêu tâm thần ổn định lại một chút, lên giọng: "Ngươi gọi ta là thằng nhóc vậy ngươi lớn lắm à".

Nho sinh cười lớn: "Ngươi tưởng ta trẻ lắm à, hắc, so bì tuổi tác, ta là ông nội của ông nội ngươi sợ vẫn còn được đấy."

Lương Tiêu nói: "Ngươi đừng hòng lừa ta được?"

Nho sinh tính tình lười biếng, nghe vậy cũng không thêm giải thích gì nhiều, hỏi: "Không tin cũng được, giờ ta hỏi ngươi, ngươi luyện được kiếm pháp này là học của ai?"

Lương Tiêu nói: "Chính là đạo trưởng Liễu Tinh dạy ta".

Nho sinh thất kinh, nói: "Liễu Tinh, hắc hắc, Liễu Tinh!"

Lương Tiêu thấy y thần sắc quái lạ, lấy làm kì quái, hỏi: "Ngươi biết bà ta à?"

Nho sinh lắc đầu nói: "Không, ta biết bộ kiếm pháp ấy thôi."

Lương Tiêu kinh ngạc, lại nghe nho sinh nói: "Thằng nhóc, bây giờ ngươi sử lại bộ kiếm pháp từ đầu tới cuối cho ta xem"

Lương Tiêu cười lạnh: "Ngươi tưởng dễ vậy à, Quy Tàng kiếm này là thiên hạ đệ nhất kiếm pháp, làm sao ngươi đủ tư cách xem, hay, thì ra ngươi giả ma giả quỷ, vọng tưởng xem trộm kiếm pháp của ta? may mà ta phát hiện sớm, suýt nữa để cho ngươi được đắc ý rồi."

Nho sinh nhăn mặt nhíu mày, mắt lớn: "Tiểu tử thối ăn nói bậy bạ."

Thân hình chợt tan biến như ảo ảnh, bay vọt lên không hơn hai trượng, mũi chân chấm trên một phiến đá lồi ra trên vách, tay đã ngắt một cành bạch mai, sau đó tay áo rung động, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nhìn thấy khinh công như thế, Lương Tiêu tròn mắt há miệng không sao nói nên lời.

Nho sinh cười nói: "Ngươi bảo Quy Tàng kiếm là thiên hạ đệ nhất à? Hay, ta lấy cành mai này giao thủ với ngươi, ngươi mà đánh rụng được một cánh hoa nào trên bông hoa này thì tính là ngươi thắng."

Lúc ấy tiết trời tuy đang là cuối thu, nhưng núi cao gió lạnh, hoa mai đã ra nụ nhỏ, nụ hoa còn đọng sương đêm, vừa sáng vừa đẹp vô cùng rực rỡ.

Lương Tiêu thấy y coi thường mình như vậy, trong lòng đại nộ, gằn giọng quát lớn: "Được, là ngươi nói đấy nhé."

Kiểm quang lạnh lẽo ào ạt phát ra, nhắm thẳng vào cành bạch mai trên tay nho sinh đang cầm. Kiếm mai giao thủ, nụ hoa vừa bị kiếm phong kích trúng rung động thì nho sinh chợt lắc tay, cành mai nhắm thẳng cổ tay của Lương Tiêu đánh tới. Nụ hoa tuy mềm yếu nhưng được nội kinh hùng hậu của nho sinh xâm nhập, hoàn toàn có thể đã thương mạch môn của y. Lương Tiêu vừa xoay tay định đỡ, cành mai đã rút ra, lại từ bên trái phát đến, vung lại trên má Lương Tiêu một giọt sương. Nếu đó không phải là đóa hoa mà là kiếm thật, đầu của Lương Tiêu ắt đã không còn trên cổ, trong lòng y vô cùng kinh hãi, hốt hoảng múa kiếm hộ thân.

Qua lại tiến thoái hơn năm mươi chiêu như thế, Lương Tiêu đã sử dụng hết toàn lực, vẫn không làm tổn thương dù chỉ nửa cánh hoa, ngược lại còn bị nho sinh thừa cơ trêu chọc. Đầu thêm vài chiêu, cành mai bỗng nhiên chuyển đến phía sau lưng Lương Tiêu, chọc thẳng lên cổ, Lương Tiêu vừa nhột vừa ngứa, phá lên cười. Trong lúc đang cười, trong tâm lóe lên một ý nghĩ: "Ai da, với chiêu kiếm này, nếu ta sử chiêu 'Thu Cao Vân Đạm' hư chiêu từ bên tả, xuất chiêu 'Thượng Cung Bích Lạc' từ phía bắc, vậy thì vạn vạn lần không thể đánh tới sau lưng ta được; Sau đó sử chiêu 'Bát Diện Chuyển Đầu' phòng thân, chiêu 'Vạn Cổ Nhất Vũ' phản kích, không thắng mới lạ, Lương Tiêu ngươi thật ngốc quá, chưa nghĩ tới nơi?"

Hắn truy kích thêm vài chiêu ra phía trước, đột nhiên thông suốt, hiểu rõ kĩ càng rất nhiều điểm kì diệu của 'Càn kiếm đạo', trong lòng vô cùng cao hứng, buồn phiền tiêu hết, tâm thần hoàn toàn thoát khỏi sự cuốn hút của trăm ngàn cành bạch mai ảo ảnh, chỉ nghĩ như thế nào là hư chiêu dụ địch, như thế nào là chiêu thật công kích, như thế nào là kì chính giúp nhau, hư thực tương ứng? Hay như thế nào là trong công có thủ, phòng bị đánh úp, Tâm thủ

tương ứng, dần dần phát sinh kì biến.

Đầu thêm mấy chiêu nữa, nho sinh bỗng nhiên đứng hẳn lại, tay không động rồi thối lui hai trượng. Lương Tiêu một kiếm trầm xuống, tiếp tục truy kích, chỉ nghe y cười hí hí mĩa mai: “Cái gì Quy Tàng kiếm chứ, không bằng rắm chó, không bằng rắm chó. Hắc hắc, ta đói bụng rồi, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi ! Người vẫn chưa phục thì ngày mai đánh tiếp.” Y ha ha cười lớn, ném cành hoa mai, kéo lê đôi hài, vù vù chạy qua sườn núi, tự nhiên đi thẳng một lèo.

Lương Tiêu đầu chỉ đang thịnh, đối thủ lại từ chối không đánh tiếp là không đánh, một lèo chạy thẳng, vừa giận vừa thẹn, nắm chặt bảo kiếm thăm nghĩ: “Liễu Tinh đạo trưởng dạy cho ta kiếm pháp lợi hại, chỉ tại ta chưa tập luyện tới nơi, hầy, nếu như bị người ta coi thường Quy Tàng Kiếm, ta phải mượn lộ kiếm pháp này đánh bại y, cũng không thể nào.” Sau đó y ngồi trong đình, trong lòng hồi tưởng lại diễn biến lúc nãy, lại so sánh một lát, bỗng nhiên thấy trong bụng sôi lên, mới biết đó là âm thanh của bụng đói.

Đến được cửa quán, thấy Ách nhi đang đọc sách, thấy y trở về, nhếch mép một cái, không thèm để ý đến. Lương Tiêu tâm trạng buồn bực, giả như tảng lờ không thấy, lẳng lẳng vào quán. A Tuyết đã xuống núi mua rau, sửa soạn một mâm cơm, thấy Lương Tiêu quay về, mừng vui sướng, vội vàng gọi y vào ăn cơm. Liễu Tinh không quen xa hoa, mất thấy thức ăn rau thịt ê hề, nói rằng :

- Tuyết à, cô sửa soạn nhiều như vậy, làm sao ăn hết được ?

Lương Tiêu cười nói:

- Không nhiều đâu, không nhiều đâu, đạo trưởng cứ nhìn ta ăn là được”.

Khó chiến với nho sinh nửa ngày trời, sinh lực tiêu hao phần lớn, nhất thời ăn như gió cuốn mây tan, hết hơn phân nửa số thức ăn. A Tuyết thấy y ăn uống ngon lành, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, lập tức lấy thêm rau để y ăn thêm. Ách nhi không nói ra lời được, trong lòng chỉ thầm nghĩ Lương Tiêu ăn nhiều quá.

Ăn xong bữa thì trời cũng đã về chiều, Lương Tiêu đi ra bờ vực bên cạnh, nhìn xa xa dưới chân núi đèn lửa thừa thốt, trong lòng nhớ đến tình cảnh giao thủ với nho sinh ban ngày, trong lòng hào khí trời dậy, lập tức rút kiếm khỏi vỏ, luyện lại từ đầu. Đánh được khoảng mười chiêu, bỗng nghe Liễu Tinh vui vẻ khen lớn :

- Lương Tiêu à, xem ra người đã thông suốt nhiều hơn rồi đó.

Lương Tiêu quay mặt lại cười nói :”

- Chào Liễu Tinh đạo trưởng.

Liễu Tinh lắc đầu than:

- Tiểu tử người thật không thể dùng lễ thường để xét đoán được, đã như thế, bản đạo cũng không thể chậm chạp được nữa, lại đây, lại đây ngồi này.

Rồi chọn một tảng đá lớn ngồi xuống, Lương Tiêu cũng lại ngồi ở đó. Liễu Tinh miệng giảng tay làm mẫu, ngay tại đỉnh núi gió cầm cầm, truyền thụ khẩu quyết tâm pháp. Lương Tiêu ngưng thần lắng nghe, lấy tình hình đấu kiếm lúc ban ngày ra đối chiếu, lĩnh ngộ thêm rất nhiều điều, nhất thời vui sướng lộ ra mặt. Hai người ngồi tại sườn vực, một dạy một học, đến lúc trăng lên, Liễu Tinh mới thôi giục Lương Tiêu quay về đi ngủ.

Lương Tiêu nghỉ ngơi một đêm, hôm sau dậy sớm ăn sáng, lại đến bên đình nơi có bàn cờ. Chỉ thấy nho sinh đã chờ trong đình từ sớm, vừa thấy Lương Tiêu đến, chẳng nói chẳng rằng, cười hí hí bê ngay một cành hoa mai, xuất chiêu nhắm thẳng vào y. Lương Tiêu được Liễu Tinh truyền thụ kiếm lí, tâm pháp tuy có tiến bộ, chỉ là nho sinh kia quá lợi hại, qua lại hàng trăm chiêu, Lương Tiêu vẫn không đánh rụng hoa mai nổi, nho sinh lại đòi về ăn cơm, không thèm đánh nữa.

Lương Tiêu vô cùng buồn bực, trong đầu lại nghĩ cách sử chiêu, thấy có thể đánh rụng hoa mai, nhưng nho sinh lại muốn chạy, làm cho y không có cách nào. Suy đi nghĩ lại, ngày hôm nay cũng đã lĩnh ngộ không ít tinh nghĩa, nhất thời cảm thấy vui vẻ, bèn vung kiếm lên, từng chiêu từng thức, từ từ xuất ra.

Đến đêm Liễu Tinh trở lại thăm Lương Tiêu, thấy y tiến bộ thần tốc, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại sinh lòng ngờ vực, hỏi y ban ngày đi đâu làm gì ? Lương Tiêu cảm thấy vô cùng xấu hổ, lòng thầm nghĩ :” Ta đánh không thắng nho sinh kia, đã làm nhục uy danh của Quy Tàng Kiếm, làm sao có thể ăn nói với Liễu Tinh đạo trưởng”. Nghĩ vậy chỉ nói ban ngày tìm chỗ vắng luyện kiếm, Liễu Tinh trong lòng dẹp hết nghi ngờ, chỉ nghĩ tuổi nhỏ có chí hiếu thắng, không chất vấn nữa, tiếp tục truyền tâm pháp cho Lương Tiêu

Qua ngày hôm sau, Lương Tiêu lại tìm nho sinh so kiếm, có điều y mạnh thêm một phần, nho sinh cũng mạnh thêm một phần, vẫn không để cho Lương Tiêu đánh rụng hoa mai, đầu đến giữa trưa, Lương Tiêu lại âm ức đi về. Nhưng y tính tình kiên nhẫn, không lấy làm phiền, tận tâm luyện tập Quy Tàng Kiếm, tới đến cũng nắm mộng thấy nho sinh kia, cười lên ha hả, hoa tay múa chân, chỉ là dùng sức quá mạnh bị rơi khỏi giường, mở mắt nhìn ra, chỉ thấy vầng trăng tròn sáng vằng vặc trên bầu trời.

Liễu Tinh thấy Lương Tiêu ngộ tính kinh người, vô cùng hoan hỉ, bèn đem “Cần kiếm đạo” tâm pháp giảng lại, nhân đó giảng luôn Khôn, Cấn, Đoái, Khảm, Li, Tốn, Chấn 7 loại kiếm đạo khác.

Trong Bát Quái, quẻ “Khôn” chỉ Đất, vì vậy “Khôn kiếm đạo” “trầm trọng hồn hậu, đích thực là kiếm thuật phòng thủ lợi hại, quẻ “Cấn” chỉ Núi, vậy nên “Cấn kiếm đạo” mạnh mẽ hòa hợp. Lại có lộ kiếm pháp hung tàn hiểm ác, chính là “Đoái kiếm đạo”, “Đoái” chỉ ao hồ, núi và hồ vốn tương thích, một chính một kì, thường có thể vây hãm địch nhân. Còn “Khảm” là nước trong thiên hạ, “Khảm kiếm đạo” cũng mang thủy tính thâm sâu, như sông như biển, như thác như hồ, đúng là :” Thiên hạ chẳng có gì mềm yếu như nước, nhưng không gì mạnh là không thắng được”, lộ kiếm pháp này “Lấy yếu thắng

mạnh, lấy nhu thắng cương” vô cùng kì diệu, được xem là lộ kiếm thuật lợi hại nhất của Quy Tàng Kiếm “Li kiếm đạo” tắt nóng như lửa, bá khí bao trùm, không thể ngăn chặn, mỗi khi xuất ra thế như lửa đốt bình nguyên, thế không thể chống. Liễu Tinh tỉnh tỉnh hòa hoãn, nói đến lộ kiếm pháp này cũng không tỏ vẻ gì nhưng Lương Tiêu lại mười phần hoan hỉ, cố hết sức dụng tâm học tập.

Dạy xong “Li kiếm đạo”, lại đến “Tồn kiếm đạo”. “Tồn” chỉ gió, gió là khí của vũ trụ, khởi đi từ đầu đến cuối, xuyên qua từng bách. “Tồn kiếm đạo” biến hóa đa đoan, là thức ghê gớm nhất của “Quy Tàng kiếm”, nhu thì đùa hoa giỡn liễu, xung huyết vô cùng vi diệu ; nhưng khi đã điên cuồng phát xuất, có thể tan đá nát cây, uy lực tàn phá ghê gớm.

Cuối cùng là lộ “Chấn kiếm đạo”, “Chấn” là sấm sét, lôi đình vạn quân vốn chỉ trong nháy mắt. Chính vì vậy lộ kiếm pháp này chỉ có một chiêu, không xuất thì thôi, nếu xuất thì không gì cứng không phá được. Nói về tấn công nhanh chóng hiểm ác, chính là Quy Tàng kiếm đệ nhất.

Hôm đó, Liễu Tinh truyền đủ “Chấn kiếm đạo” dẫn dò Lương Tiêu đem “Bát kiếm đạo” sử lại một lần từ đầu đến cuối. Lương Tiêu theo lời sử kiếm, bỗng thấy Liễu Tinh ngẩng người ra nhìn, trong lòng cảm thấy kì quái vô cùng, vội hỏi :

- Liễu Tinh đạo trưởng, ta sử kiếm có chỗ nào sai à ?”.

Liễu Tinh định thần trở lại, lắc đầu than rằng :

- Người sử kiếm một điểm cũng không sai, ài, kiếm..., đích thực kì quái, làm sao người lại tiến bộ thần tốc như vậy, ta giảng giải rõ ràng, người nhất nhất lĩnh hội, ta chỉ chưa đến nơi đến chốn, người cũng tự mình thông suốt hết cả.” Nhất thời nhũ mày cúi đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Lương Tiêu xấu hổ nhũ thẹn.” Nếu không có tên nho sinh kia, làm cho ta ngày ngày dụng khí đầu kiếm, ta chưa chắc đã lĩnh ngộ được đến như thế này ? Chỉ là bây giờ hoa mai sắp tàn, ta vẫn chưa đánh rụng được một cánh hoa nào, Ai, bản lãnh như thế, xứng đáng được gọi là kiếm tiên ...”.

Trong khi đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Liễu Tinh nói :” Có điều, Lương Tiêu à, người nghĩ bát kiếm đạo chính là Quy Tàng Kiếm, hoàn toàn là sai lầm.” Lương Tiêu thất kinh hỏi lại :

- Quy Tàng kiếm không phải là cái này à ?”

Liễu Tinh lắc đầu cười :

- Bát kiếm đạo tuy lợi hại, bất quá chỉ là cơ bản của Quy Tàng kiếm. Người trời phú thông minh, lẽ nào lại không hiểu ?”

Lương Tiêu kinh ngạc, không sao nói nên lời. Liễu Tinh tay vỗ lên cây tre, cười nói :

- Lương Tiêu, một đoạn tre này, tất nhiên rất dễ chặt đứt, nhưng nếu tám đoạn ghép làm một, người có thể chặt đứt được chăng ?”

Lương Tiêu nói :

- Nếu con dóc hết sức thì có thể chặt được”.

Liễu Tinh mỉm cười, nói tiếp :

- Nếu là sáu mươi tư đoạn chập làm một thì sao ?

Lương Tiêu ngạc nhiên nói :

- Vậy thì chẳng có cách nào”.

Liễu Tinh cười nói :

- Vậy đó, bát kiếm đạo tựa như các cây tre đứng riêng lẻ, phải lấy Quy Tàng trong tiên thiên dịch lí làm dây ghép chặt lại. So ra, bát đại kiếm đạo cũng giống như Cung Thương Giác Chủy Vũ ngũ âm, nghe một âm đơn lẻ sẽ thấy không có ý vị, nhưng khi có nhạc sư điều hòa, có thể kéo dài ba ngày, làm cho người ta quên hết.”

Lương Tiêu trầm ngâm một lát, vỗ tay nói :

- Con hiểu rồi, quẻ Càn với quẻ Khôn tương hợp, Càn thượng Khôn hạ tạo ra quẻ Thái thiên địa, Khôn thượng Càn hạ tạo ra quẻ Phũ thiên địa, tiếp diễn như thế, Thái Kiếm Đạo biến hóa ra Phũ Kiếm Đạo, nhưng nếu hai quẻ Thái Phũ tương giao, lại tạo ra quẻ mới, cứ thế lặp lại, biến hóa tạo ra có thể là vô cùng vô tận.

Liễu Tinh im lặng hồi lâu rồi than rằng :

- Lương Tiêu à ! Nói chuyện với người quả là hết sức thú vị. Nhiều điều như vậy, người chỉ nghe khởi đầu, đã có thể tự mình hiểu rõ

Lương Tiêu cười nói :

- Đều là do đạo trưởng dạy bảo mới có được “

Liễu Tinh nheo mắt, nói: “ Ngươi là trẻ con, sao lại biến thành kẻ võ mông ngựa vậy ?

Lời vừa thốt ra, cảm thấy không ổn, hiểu rằng thời gian qua ngày ngày nói chuyện với Lương Tiêu, lời nói đã cảm nhiễm, bót câu thúc đi vài phần, trong lòng thấy hoang mang, vội vã nghiêm túc kiểm điểm.

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Nhưng kiếm pháp không so với thuật số được, các biến hóa về sau, con nghĩ không thể đảo ngược được. Như “Cần kiếm đạo” với “Khôn kiếm đạo” đích thực tương phản, Khâm Li nhị kiếm cũng đều hết sức cực đoan, muốn hai lộ kiếm pháp quán thông với nhau, phải làm cách nào?”

Liễu Tinh cười nói :

- Cũng là để khảo sát con người. Ngươi cũng giống như đại tướng quân thống suất thiên binh vạn mã, bắt kiếm đạo cũng như là quân binh của ngươi, Quy Tàng là binh pháp của ngươi, có quân lính lại có binh pháp. Nhưng trên chiến trường thật sự, không dựa vào binh pháp, đánh rợ Hồ xem ra cũng không thành. Chỉ dựa vào binh thư, không bàn bạc tướng sĩ, cũng chắc chắn thất bại. Nói như vậy, phải biết dùng binh pháp để chỉ huy binh sĩ, phát huy bản lãnh đích thực, không phải là việc đơn giản. Tự cổ chí kim, danh tướng vốn rất khác với những kẻ tầm thường.”

Lương Tiêu nghe lời giảng giải, trong lòng hiểu thấu, hướng về Liễu Tinh vái chào, rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Tiếng gió ào ào trong đêm, tiếng sấm ầm ầm đùng đùng không dứt, Lương Tiêu trong lòng bị phong lôi làm cho hốt hoảng, cảm thấy không yên ổn. Bình minh đến, vội vàng mở cửa, liền có một luồng gió lạnh mang tuyết thổi qua. Phóng tầm mắt ra xa, đồi núi rừng cây, làng mạc bị phủ hoàn toàn tuyết trắng, chỉ thấy màu trắng mênh mang, bất giác suy nghĩ :” Gió tuyết lớn như vậy, không biết nho sinh kia có đến hay không? “

Lương Tiêu sửa soạn quần áo, đạp gió lội tuyết, cuối cùng cũng đến ngôi đình đánh cờ, chỉ thấy trong đình tịnh không có bóng người, bắt đầu tự nghĩ :” Hôm nay tuyết lớn, không biết y có thể tới hay không?” Ý nghĩ vừa thoáng qua, chợt nghe tiếng chân, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy nho sinh chớp nhoáng đã từ sườn núi đi ra, hoa tuyết bám đầy trên râu tóc, quần áo vẫn đơn bạc, nhiều chỗ lộ cả da thịt ra ngoài.

Nho sinh trong tay cầm một hồ lô rượu màu đỏ, từ xa nhìn thấy Lương Tiêu mở miệng vừa cười lớn vừa quát :

- Thăng nhóc con, vẫn chưa chịu phục à ? Hôm nay có chiêu gì mới không ?”

Cúi đầu nhìn quanh, chỉ thấy qua một đêm gió tuyết, hoa mai đã tàn rất nhiều, thờ dài than :

- Qua ngày hôm nay, cây bạch mai này chắc sẽ tàn. Nghĩ thôi, hôm nay để ta đùa chơi với ngươi một hồi nữa.”

Lương Tiêu hỏi lại :

- Cái gì ?”

Nho sinh cười lạnh :

- Hoa mai tàn hết rồi, chơi cái gì nữa bây giờ ?”

Lương Tiêu trong lòng chợt phát sinh hào khí, cười lạnh nói :

- Hôm nay ta nhất định phải thắng ngươi.”

Nho sinh vỗ tay cười lớn :

- Tiểu tử chí khí không tệ, hắc hắc, tiếc thay làm không dễ như nói.”

Y giắt hồ lô trên thắt lưng, ngắt một cành hoa mai, trên còn ba đoá bạch mai, nho sinh đưa cành mai ra trước gió, làm rụng mất hai đoá, còn lại một đoá. Lương Tiêu tận mắt nhìn thấy, trong lòng mắng thầm không thôi. Phải biết khi hai người giao đấu, nho sinh lúc nào cũng phải lo che chở đoá hoa mai, hoa mai trên cành càng nhiều bao nhiêu, y phải hao phí tâm lực nhiều bấy nhiêu, hoa mai tuy nhiều nhưng chỉ cần bị Lương Tiêu đánh rụng một đoá là kẻ như thua. Đàng này hoa mai chỉ có một đoá, nho sinh tâm thần tập trung, chiếm rất nhiều tiện nghi. Lương Tiêu giao đấu nhiều trận với y, tự nhiên hiểu rất rõ đạo lý này. Mắt thấy hoa trên cây mai ngày càng ít dần đi, ý trời đã vậy, không còn cách nào khác, chỉ đành cố gắng đánh rụng hoa mai trên tay nho sinh, để y không chối cãi gì được.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tinh Hà Dĩ Kham

Hai người lần lượt giao thủ, không giống lần trước, Lương Tiêu một lòng cầu thắng, nho sinh vẫn giữ vững không lộ sơ hở, mặc cho gió tuyết nổi lên, hai người ngưng thủ tung hoành di chuyển, có phần kịch liệt hơn ngày trước.

Đầu tiên Lương Tiêu vùng kiếm xử “Kiền kiếm đạo”, nhất kiếm đâm ra, bất ngờ phân tán; nho sinh liền dùng ngón trở chuyển động cành mai, lúc đông lúc tây, chỉ còn bóng kiếm trong gió lộng, thân ảnh nhàn nhàn, tựa như đùa giỡn; đánh đến hai mươi chiêu, Lương Tiêu kiếm thế biến đổi thành “Ly kiếm đạo”, cuồng trầm loạn đâm, nho sinh thân ảnh phân tán bốn hướng, cành mai liền vừa vịn gắn trên kiếm Lương Tiêu, tùy ý kéo đông kéo tây, Lương Tiêu thân người bị kéo theo, đồng thời sợ hãi vô cùng.

Sử được vài chiêu, Lương Tiêu kiếm chiêu vẫn dữ dội, đạo đạo kiếm ảnh phóng ra hơi lay động, bảo kiếm dường như nắm không được chắc, như muốn rời tay phóng ra. Nho sinh cười nói:

- Tiểu tử, đánh không nổi, muốn ném kiếm nhận thua à?

Lương Tiêu nói:

- Phì, nói năng lớn tiếng thế, không sợ gió hót mất lưỡi à?

Trong khi nói, kiếm chiêu nhẹ nhàng đột nhiên trở nên gấp gáp, dần dần Ly kiếm đạo khí thế ngày càng mãnh liệt không phân cao thấp, bất ngờ kiếm ảnh theo gió vương dài ra, một đoạn dài hai thân của cành mai bị cắt bay về sau, văng vào giữa gió tuyết xoay vòng, rồi rơi xuống vực sâu trăm trượng. Một kiếm ấy khiến cành mai bị đứt thành hai đoạn, sau đó rơi xuống gần hoa mai. Chính thị Lương Tiêu khẳng khái muốn xử ‘Đồng nhân kiếm’. Kinh Dịch có câu: “thiên và hòa, hòa với nhân, người quân tử lấy nòi giống để bình phẩm vạn vật.”

Thiên, hòa nguồn gốc đều là khí, hợp lại với nhau, cho nên thế kiếm ba phần là cuồng liệt, bảy phần là phiêu hốt, cần thượng mà ly hạ, như hóa tòng thiên phục, đáng tiếc kiếm ấy mắc chút sai lầm, khiến hân kêu thảm xui xẻo.

Nho sinh quát một tiếng “hay”, rồi ra thoát khỏi thế tấn công, cành mai phá gió đâm tới. Lương Tiêu thầm nghĩ cành mai tuy yếu, nhưng nho sinh nội lực vô song, trút vào cành mai, xuyên da thấu cốt chẳng phải nói chơi. Nhưng nếu nhượng bộ, khác gì tự vỗ vào đít mình, đồng thời kiếm thế chuẩn bị đáp trả, “Ly hạ Càn thượng”, biến thành “Hòa tại thiên thượng” chính là “Đại hữu kiếm”, dịch tương viết: “Hòa tại thiên thượng, vốn có nhiều, người quân tử phải thường thiện phạt ác, làm theo thiên mệnh”, ấy là một chiêu thưởng thiện phạt ác, đương nhiên đòn thế như sét đánh, nho sinh lấy công đổi công, không rơi vào thế hạ phong.

Nho sinh cười dài một tiếng, thân pháp nhanh vọt, bốn phương tám hướng đều thấy nhân ảnh, chẳng thể biết được đã di chuyển mấy lần, xuất bao nhiêu kiếm, chỉ thấy mai ảnh trùng trùng, giống như từng đợt sóng lớn từ khắp nơi nhằm hướng Lương Tiêu mà đổ ập tới. Lương Tiêu bình sinh chưa bao giờ nhìn qua thân thủ như vậy, chỉ cảm thấy nhức đầu chóng mặt, chẳng biết làm sao để chống đỡ, đang hoang mang, kiếm thế Lương Tiêu chợt biến đổi “càn” thành “khôn”, “Khôn kiếm đạo” phép hậu thổ chi tượng, kiếm thuật phòng thủ hiểm thấy trên thiên hạ, trường kiếm trái phải xoay vòng, vang lên tiếng u u, toàn thân được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng “ly kiếm đạo” kiếm ý còn chưa kịp thu lại, do đó kiếm thế lại biến thành “khôn thượng ly hạ” chính là “minh di kiếm”. Minh di chi ý, tức là hòa tại địa hạ, như dung nham ẩn dấu dưới lòng đất, đột nhiên phun trào.

Nho sinh thầm nghĩ nên thuận theo thay đổi vị trí khôn ly, hòa thượng thổ hạ, biến thành “Tấn kiếm đạo”, lửa cháy lan trên đồng, không cách nào cản nổi. Đang hạ thủ cổ tay bỗng chấn động, cành mai phiêu phiêu, bởi mũi kiếm Lương Tiêu quét qua, thế như tầm phóng tạc. Tạc tầm tuy mềm mại, cuộn cuộn không dứt, cứ như vậy dệt thành một cái kén tầm mềm dai. Chưa xuất đến mười chiêu công phu, Lương Tiêu đã “tay trói chân buộc”, không thể xuất lại “Ly kiếm đạo”, chỉ có thể dựa vào “Khôn kiếm đạo” khó khăn chống đỡ. Nho sinh chiếm thế thượng phong, cười hi hi nói:

- Tiểu tử, hôm nay lại không thành! Hãy nhận thua đi.

Lương Tiêu quát:

- Vị tất.

Chiêu thức đột nhiên biến đổi, trường kiếm như lôi điện, từ trên trời lao xuống, đến cuối cùng lộ ra chính là “chấn kiếm đạo”.

Nho sinh nhẹ nhàng né tránh một kiếm đoạt mệnh ấy, chỉ thấy Lương Tiêu thế kiếm đã tận, đột nhiên thu lại, cành mai chớp lên, điểm vào “kỳ môn huyết”. Nhưng Lương Tiêu đã hồi kiếm nhanh chóng, trường kiếm quay một vòng, lại che chắn những chỗ yếu hại, một kiếm ấy chính là “khôn kiếm đạo”. Nho sinh trông thấy biến đổi lanh lẹ thì cười nhạt, quyết tâm phá giải, chợt thấy cánh tay Lương Tiêu bỗng giờ lên, lại biến thế như sấm sét, “chấn kiếm đạo” nhanh nhẹn mạnh mẽ phi thường, với khả năng của nho sinh, thiết nghĩ việc giữ lấy mai hoa quan trọng hơn, trong chốc lát đã tránh được mũi kiếm.

Lương Tiêu lúc thủ lúc công, liên thủ năm lần, xuất liền năm kiếm, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, chớp mắt đã bức nho sinh lui liền năm bước. Nguyên Lương Tiêu kiếm chiêu bốn phần thì công, sáu phần thì thủ, “khôn thượng” mà “chấn hạ”, chính là Quy Tàng kiếm “Phục kiếm đạo”, trong Kinh Dịch nói về quẻ phục có đoạn: “Cái đạo tuần hoàn, bảy ngày sẽ thành phục”. Phục kiếm đạo hết công rồi thủ lập đi lập lại, cả thấy bảy lần.

Lương Tiêu kiếm thế biến đủ bảy lần, bất ngờ trùng mắt quát lớn, nhân kiếm hợp nhất, nhanh chóng đánh lên. Chiêu ấy là liễu minh đánh ra, không chừa đường lui. Nho sinh hồi thủ không được, nhiều cành bạch mai liên nở hoa bị Lương Tiêu kiếm phượng quét ngang hóa thành hạt bụi. Nho sinh ngạc nhiên kêu lên, không đợi Lương Tiêu thu thế, nửa cành mai còn lại đặt trên kiếm Lương Tiêu, mượn lực đá lực, một kéo một thu, Lương Tiêu chỉ cảm thấy hồ khẩu chấn động mạnh, trường kiếm đã như thiểm điện, lao thẳng vào vách núi.

Thanh kiếm ấy không chỉ mang theo sức lực của Lương Tiêu, mà còn có thần công của nho sinh, nhị lực tương hợp, chỉ nghe tiếng kim loại ngân lên như chim hót, Huyền Nguyên kiếm phá đá rồi ghim sâu vào vách núi, chẳng còn thấy cán kiếm đâu nữa. Lương Tiêu chưa kịp chuyển niệm, nho sinh bắt ngờ

thu hồi cành mai, nhảy lui ba xích, ha ha cười lớn nói:

- Tiểu oa nhi, đã chuẩn bị nhận thua chưa nào?

Lương Tiêu vốn dĩ đối với nho sinh đã bội phục không dám so sánh, lại thấy nho sinh tuy thắng vẫn lổ lạc, trong lòng tăng thêm kính ý, chấp tay nói:

- Tiên sinh nói chẳng sai, nếu tiên sinh dụng kiếm, tiểu tử đã chết nghìn lần rồi nào có thể đứng đây.

Hắn trước giờ rất ít khi phục ai đó, bằng như muốn hắn nói phục, nghìn lần vạn lần đều khó, nhưng một khi hắn đã nói thì từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Nho sinh tay cầm tửu hồ lô, uống một ngụm rồi cười nói:

- Tiểu tử, ngươi bất tất phải diễn trò như vậy, ta thấy dưới ánh mắt bi thương của ngươi hàm chứa nét cao ngạo, chỉ trách ngươi còn ít tuổi? He he, phải nói những lời bó buộc như vậy.

Lương Tiêu nói:

- Tiên bối vũ công lợi hại đến thế, hiển nhiên thanh danh hiển hách, xin hỏi tôn tánh đại danh?

Nho sinh cười nhạt, cầm bình rượu lên tu ừng ực một hơi, rồi đem hồ lô treo ở eo, bắt ngờ cất tiếng ca:

- Hư danh như chiếc sừng nhỏ, lợi ít như cái đầu ruồi, tính toán thiệt hơn, trong lòng luôn mong phần lợi. Mọi việc đã định, vì sao mọi việc lại được định rồi. Còn chưa tìm được thân ta chưa già, nay phải buông tay, lòng ta đây bối rồi. Trăm năm trôi qua, chìm trong men rượu, ba vạn sáu ngàn ngày...

Hát đến đoạn này, đột nhiên cười lớn, thân hình khẽ run, người đã ở sau sườn núi, không thấy đâu nữa.

Lương Tiêu biết người ấy như thần long biến hóa khôn lường, nếu đã ra đi, bản thân dù khinh công có nhanh hơn mười lần, cũng đừng mong thấy được thân ảnh của người ấy. Thờ dãi một hơi rồi đi đến trước vách đá, muốn rút bảo kiếm ra. Nhưng kiếm ấy đã gắn sâu vào vách đá hợp thành một thể, dẫn cho hắn có dốc hết khí lực, cũng khó mà rút ra được. Thiết nghĩ trường kiếm vừa mới phá đá, là do mạng theo công lực của hai người, tuy nhiên nói rút thì dễ phá đá mới khó, nhưng chẳng phải Lương Tiêu năng lực không đủ, mặc dù đã cố gắng rút bốn lần, bảo kiếm vẫn bất động. Lương Tiêu sợ dụng lực không hợp sẽ làm tổn thương lưỡi kiếm, đành phải tạm thời dừng tay, lại nghĩ phải kiếm vật gì để đục phá, rồi tính tiếp.

Một lúc sau đã trở về Huyền Âm quán, gió tuyết vẫn thổi. Liễu Tinh đang giúp đỡ Ách nhi, A Tuyết quét tuyết đóng trên mái nhà, tránh cho tuyết đóng nhiều quá, dè dặt gian nhà tranh. A Tuyết đứng ở trên thang trong thấy Lương Tiêu, từ xa thuận miệng kêu lớn:

- Ca ca, ca ca.

Liễu Tinh ngó một cái rồi nói:

- Hôm nay trời đầy tuyết, ngươi bỏ đi đâu đấy?

Lương Tiêu nói:

- Con chỉ đi luyện kiếm thôi!

Liễu Tinh mặt nhăn mày nhí, nói:

- Siêng năng luyện công đích thực rất tốt, nhưng nếu muốn luyện thì cũng phải kiếm nơi luyện tốt, dưới núi tuyết đường xá trơn trượt, ngày mai không nên ra ngoài làm gì.

Lương Tiêu nghe người nói những lời quan tâm như vậy, trong lòng cảm động, cười nói:

- Liễu Tinh đạo trưởng, để tôi giúp người quét tuyết.

Liễu Tinh ánh mắt như cười, đưa cây chổi cho hắn, thuận tay phẩy mấy bông hoa tuyết bám trên vai hắn, chợt thấy trên người Lương Tiêu mất đi thanh bảo kiếm. Liễu Tinh biết hắn từ trước tới giờ kiếm bất ly thân, thấy nguyên nhân không tầm thường liền hỏi:

- Lương Tiêu à, kiếm của ngươi đâu rồi?

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Hay là ta đem chuyện nho sinh nói với Tinh đạo trưởng, cũng chẳng còn cách nào khác, tiện thể hỏi thăm tin tức về nho sinh luôn." Thuận nói:

- Liễu Tinh đạo trưởng, con thật tâm muốn hỏi người, người có biết trong thiên hạ có người nào như vậy không?

Tiện thể miêu tả dung mạo hình dáng nho sinh một lượt, lại kể về chuyện đấu kiếm đem sự tình nói ra hết, sau đó nói,

- Lương Tiêu tịnh không có ý dối lừa, nhưng con vô pháp đánh rơi bông hoa mai trong tay người ấy, đã làm tổn hại uy danh của Quy Tàng kiếm, vô cùng

xấu hổ, đến nay tính lại chỉ thắng người ấy được nửa chiêu, chao ôi, người ấy vũ công đích thực cao siêu.

Hắn nói xong một lượt, mắt nhìn Liễu Tình, thấy người thần sắc ngẩn ngơ, trong lòng bồn chồn, bèn hỏi:

- Liễu Tình đạo trưởng, người trách con à?

Liễu Tình hơi kích động, mỉm cười, nói:

- Ta trách người đâu? Chỉ là đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Lương Tiêu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Liễu Tình cười nói:

- Ách nhi niên kỉ đã không còn nhỏ nữa, suốt đời ngây dại ở trên Hoa Sơn, chẳng phải là cách hay. A, ta nghĩ nên để nó đi khắp giang hồ, mở rộng tầm mắt.

Ách nhi trên thang gỗ nghe được, không ngăn được mặt đầy hỉ sắc.

Lương Tiêu nín cười nói:

- Nguyên lai đạo trưởng thích yên tĩnh suy nghĩ, chứ với vũ công của đạo trưởng, chắc chắn sẽ dương danh lập vạn, uy chấn giang hồ. Chỉ bất quá, có không ít kẻ vô cớ quả thực cần được giáo huấn!

Hắn dùng lời lẽ ẩn dụ, Ách nhi nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghe lọt được, dùng dùng trừng mắt nhìn hắn, nhưng nghĩ tới việc phải xa A Tuyết, thì lại cảm thấy buồn bã. A Tuyết nhìn thấy tâm ý của nàng thì mỉm cười, giữ chặt lấy tay nàng.

Liễu Tình cười khỏ:

- Người xuất gia tranh nhau danh lợi làm gì, Lương Tiêu người lại lắm lời đùa bỡn.

Nói xong bảo Ách nhi:

- Người hãy thu thập hành lý, bọn ta sẽ đi bằng ngựa cho tiện lợi.

Ba người đều giặt mình, Lương Tiêu trở mặt nói:

- Gấp gấp làm gì? Ít nhất cũng phải đợi gió tuyết qua đi, hẵng đi cũng không muộn.

Liễu Tình cười nói:

- Bản đạo thường nghĩ được là làm luôn. Ách nhi, người ngăn người ra đó làm gì?

Ách nhi chỉ khẽ gật đầu, vào trong quán thu dọn đồ đạc, A Tuyết theo sau giúp nàng.

Lương Tiêu thấy Liễu Tình cử chỉ cổ quái, trong lòng lo lắng: “Người như hiện nay chẳng phải rất tốt ư, tại sao đột nhiên lại muốn đi ngay.” Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ khủng khiếp, toàn thân lạnh ngắt, mở miệng nói:

- Đạo trưởng, nho sinh ấy chắc hẳn là kẻ địch của người, có phải không?

Liễu Tình ngạc nhiên:

- Tại sao người lại cho rằng như vậy?

Lương Tiêu dậm chân nói:

- Đứng rồi, con nhớ ra rồi, nho sinh ấy khi nghe tên của người, lúc khóc lúc cười, thần sắc kì dị, lại còn nhục mạ Quy Tàng kiếm là rắm chó khó ngửi, tất nhiên phải oán hận người rồi. Chao ôi, chỉ trách một lòng sinh cường, không nói ra sớm hơn, đạo trưởng cần phải nhanh chóng đi ngay, mới có thể tránh được hắn?

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Lăng Không Nhất Vũ

Liễu Tình muốn nói lại thôi, cau mày nhắm mắt, thở dài. Lương Tiêu thấy thế, không khỏi nghi ngờ, bèn hỏi:

- Thật quá kì lạ, kẻ kia nếu có thù địch với đạo trưởng, cứ sao không quay lại báo thù? Với bản lãnh của hắn, thử hỏi ai có thể ngăn cản được, hà, rốt lại là hắn có ý gì đây?

Nhất thời cảm thấy khó hiểu, Liễu Tình nghe vậy, trong mắt ánh lên vẻ mong lung, lẩm nhẩm nói:

- Phải, cứ sao không quay lại?

Hai người đều có tâm tư, im lặng không nói, nhất thời trên núi chỉ nghe tiếng tuyết rơi ào ào. Đột nhiên, dưới núi vọng lên một tràng tiếng nói hết sức quái dị:

- Kì lạ, tìm khắp núi này cũng chẳng thấy đâu cả, lão Cùng Toan căn bản không có ở núi Hoa Sơn.

Hai người nghe thấy tiếng nói, vô cùng kinh ngạc.

Lại nghe tiếng một người khác trả lời:

- Người nói như rầm chó, lão tử nghe thấy vô cùng rõ ràng. Hừ, lão đạo sĩ ít nhiều cũng đã thấy mặt lão Cùng Toan, người thử dùng bộ óc heo của người nghĩ xem, trên đời này có người thứ hai nào bộ dạng giống như hắn hay không?

Người thứ nhất mắng lại:

- Người nói chuyện mới giống rầm chó, lão tử chịu gió rét cả đêm, ngậm đầy một mồm tuyết, cũng chẳng thấy bóng lão Cùng Toan đâu cả.

Người kia tức tối rống lên:

- Mẹ nó, người không tin lão tử, ta liều mạng với người.

Bình bình mấy tiếng, tựa hồ đã có tiếng động thủ.

Bỗng nhiên một giọng nói thô hào vang lên:

- Hai người nói chuyện như rầm chó, cầm mồm lại hết cho ta, con bà nó, nếu không tìm thấy, Tiêu đại gia sẽ nhấn đầu các người xuống cho xem.

Một âm thanh cười sằng sặc lên tiếng:

- Đúng đấy, Tiêu đại gia sắp tới rồi, nếu không tìm thấy Cùng Toan, chúng ta sẽ chịu tội danh báo cáo quân tình không đúng, sẽ chịu hình phạt kéo ruột, treo cổ mà chết ! Con mẹ nó, nghe tin tức của Hồ Lão Thiên đúng là không ổn thỏa chút nào mà.

Âm thanh quái dị kia tức giận trả lời:

- Hồ Lão Vạn người nói thôi lắm. Mới đầu lão tử mới nói, người đã vội thả bò câu, bây giờ lại đổ tội cho lão tử, rõ ràng là trút bỏ trách nhiệm, lão tử liều mạng với người, ời chào ...

Cảm thấy mắng người cũng hơi quá đáng, ho khẽ một tiếng. Hồ Lão Vạn cười lên ha hả:

- Hồ Lão Thập nói hay lắm, nói đúng lắm, hây, tổ tiên của Hồ Lão Thiên không phải là tổ tiên của ta hay sao, có chiếm được tiện nghi gì đâu? Sao nào? Bỏ câu của lão tử thả ra, nhưng là Hồ Lão Nhất bảo lão tử thả, người không trút được tội lên đầu lão tử đâu.

Tiếng nói chưa dứt, đã nghe một tiếng nói nhỏ nhẹ cất lên:

- Theo ý ta, tin tức của Hồ Lão Thiên chưa chắc đã sai, chắc chắn lão Cùng Toan đang ở trên núi này, Hồ Lão Thập cũng không cần đánh Hồ Lão Thiên nữa, chúng ta lên núi xem sao.

Chỉ nghe Hồ Lão Thập cao giọng nói:

- Hồ Lão Thiên, có mặt Hồ Lão Nhất ở đây nên lão tử tha cho người một con đường sống ... ai da ... Hồ Lão Thiên người dám đánh lên ...

Âm thanh vừa phát ra, trên sườn núi thấp thoáng bóng người, tổng cộng năm người. Năm người này cao thấp như nhau, mắt nhỏ mũi to, miệng như sư tử, đều mặc quần áo đen trắng xen kẽ, giống như hề ở tuồng hát, trong đó có hai người, một người nắm chặt bàn tay bằng sắt của kẻ kia, một người nắm chặt cây thiết giản của đối phương, nhìn nhau chằm chằm tức giận, có vẻ là Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Thập.

Lương Tiêu và Liễu Tình nhìn nhau, cùng cảm thấy kinh hãi:

- Bốn tên này nói chuyện không đầu không đuôi nhưng thủ cước lại hết sức nhanh nhẹn.

Bỗng nhiên một người hạ giọng nói khẽ:

- Nguyên lai trên này có người. Hồ Lão Bách, ngươi hỏi hai tên đó xem sao.

Âm thanh có vẻ như của Hồ Lão Nhất. Lời nói vừa dứt, chỉ thấy một người lưng đeo loa bằng đồng, hời hả chạy nhanh lại, chỉ mặt Liễu Tinh, hừ khê một tiếng, tròn mắt đảo nhanh, nói:

- Lão tử không cần con mẹ nhà ngươi lên tiếng.

Chỉ tay sang mặt Lương Tiêu hỏi:

- Ngươi có thấy một kẻ nhà nho ăn mặc tả tơi, râu đen không?

Lương Tiêu trầm nghĩ: “Không biết có phải y nói đến gã nho sinh đó hay không?”

Ý nghĩ vừa dứt, cười nói:

- Thiên hạ thiếu gì người ăn mặc tả tơi râu đen?

Hồ Lão Bách gằn giọng:

- Lão tử quên chưa nói, trong mắt có nốt ruồi đen đấy.

Lương Tiêu cười nói:

- Trong mắt có nốt ruồi đen? Lão tử thấy chưa rõ lắm.

Hồ Lão Bách kinh ngạc, trừng mắt nhìn Lương Tiêu nói:

- Ngươi dám xưng lão tử trước mặt lão tử à?

Lương Tiêu nói:

- Trước mặt lão tử ngươi cũng tự xưng là lão tử, có sao lão tử lại không thể xưng là lão tử, ngươi nói lão tử không thể tự xưng là lão tử vậy lão tử càng phải tự xưng là lão tử, lão tử xưng là lão tử thì ngươi làm gì được lão tử nào?

Nói lung tung một hồi, Hồ Lão Bách cảm thấy ngây ngốc, một lúc sau mới tỉnh ra, gào lớn:

- Phản rồi, phản rồi, tiểu tử hỗn láo, lão tử dạy ngươi bài học.

Trong tiếng hét, một chưởng kích ra.

Lương Tiêu thủ thế, chỉ thấy thế tới cường mãnh, trong lòng thầm tính, chân bắt ngờ bước qua một bước, Hồ Lão Bách mất trụ, quay sang bên phải khăn cấp, ứng biến thần tốc, mượn thế đất đạp chân, mã bộ trầm ổn, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc. Lương Tiêu cũng có cảm giác kinh sợ. Chiêu “Trịnh Huyền Chuyển Hồn Thiên” vốn lấy từ thạch trận võ học của “Huyền Dịch Cảnh”, huyền ảo dị thường, vốn tưởng là xuất kỳ bất ý, đánh ngã kẻ ngốc, nào ngờ không tác dụng gì. Chưa biết phải như thế nào, chợt nghe Liễu Tinh than:

- Ngươi tìm thư sinh có việc gì?

Hồ Lão Bách đảo hai vòng mắt, nói lớn:

- Lão tử không nghe con mẹ nhà ngươi nói.

Liễu Tinh cau mày không nói, có vẻ lúng túng. Hồ Lão Bách nhìn Lương Tiêu với con mắt đánh giá, cười nói:

- Tiểu tử, nhìn không ra ngươi cũng có chút bản sự!

Lương Tiêu cười lớn:

- Lão tử mở cửa hàng bán chổi, ngươi mua chổi không, mà ta không chỉ có một hai cái đâu!

(Chú thích khi hiệu đính: đoạn này liên quan đến thành ngữ Trung Quốc, bên trên nguyên văn nói: có hai cái chổi = có chút bản lĩnh, từ đó xuống dưới theo mạch văn Lương Tiêu mới dùng chổi để nói bông, nhưng không thể dịch thoát được, vì Việt Nam không có cách nói tương ứng, mọi người thông cảm).

Hồ Lão Bách tin là thật, cười nhạt nói:

- Lão tử không mua chổi, ai da, không phải, lão tử thấy người có chổi chứ không phải lão tử mua chổi, ai da không phải nữa, lão tử chưa từng nghe trên đời này có cao thủ nào bán chổi hết?

Lập tức cúi đầu trầm ngâm, khổ não vô cùng, Lương Tiêu cố hết sức nín cười, Liễu Tình nhìn không được mỉm cười.

Bên kia Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Thập vẫn đang loạn đả, Hồ Lão Nhất với Hồ Lão Vạn đang đứng chờ, không nghe Hồ Lão Bách trả lời, Hồ Lão Nhất mất hết kiên nhẫn lên tiếng:

- Hồ Lão Bách, người hỏi được cái gì rồi?

Hồ Lão Bách trả lời:

- Bên đây có một tên tiểu tử, nó suýt đánh ngã lão tử ...

Lời nói chưa dứt, bốn đạo nhân ảnh đến nhanh như chớp, đứng chắn ngay trước mặt Hồ Lão Bách, đồng thanh hỏi:

- Cái gì? Chắc chắn là có dính dáng với lão Cùng Toan !

Hồ Lão Bách hai tay hươu loạn, nói:

- Không phải không phải, thằng thối tha này bán chổi, lão Cùng Toan đọc sách, đầu trâu mặt ngựa không dính dáng với nhau.

Hồ Lão Vạn đưa mắt liếc Lương Tiêu, vênh mặt lên, một trào xuất ra, cười nói:

- Người bán chổi gì thế?

Lời nói vừa phát ra, ngũ chi đã công thẳng đến trước mặt, kinh phong mạnh mẽ, mười phần lảng lẹ. Lương Tiêu cong mình, tay làm thành hình niêm hoa, hai ngón tay nhắm thẳng tay của lão phát tới. Hồ Lão Vạn thất kinh, vội vàng thu tay lại la lớn:

- Không phải không phải, Hồ Lão Bách, tên này không phải bán chổi? Hẳn biết Như Ý Huyền Ma Thủ, đích thực là hậu bối của Tiêu đại gia.

Lời nói vừa phát, mọi người không ai là không biến sắc, Liễu Tình ngạc nhiên nhìn Lương Tiêu. Lúc đó A Tuyết cùng với Ách nhi nghe tiếng la hét, cũng vượt quan môn, Ách nhi lưng mang một cái bao lớn, tay dắt theo con lừa trắng mang tên “Khoái tuyết”.

Hồ Lão Bách vừa nghe Hồ Lão Vạn hô hoán, tức thì sắc mặt trắng bệch, cười nói:

- Lão tử ... làm sao biết được? Nãy giờ y chưa hề sử qua chiêu đó, có ... có phải là y bán.. bán cái gì nhỉ?

Hồ Lão Vạn nhảy lùi ra sau ba xích, chỉ vào Hồ Lão Bách hét to:

- Không liên quan đến ta, không liên quan đến ta, là Hồ Lão Bách nói người bán chổi.

Hồ Lão Nhất cười nhạt nói:

- Hồ Lão Bách, người dám nói xằng bậy vậy ư? Người nói hậu bối của Tiêu đại gia bán chổi, cũng ý nói Tiêu đại gia đi bán chổi. Người nói Tiêu đại gia bán chổi, cũng tức là không giữ thể diện cho lão nhân gia? Người đã không biết giữ thể diện cho lão nhân gia, lát nữa làm sao ăn nói với lão nhân gia?

Hồ Lão Nhất nói một hồi, mọi người kể cả Liễu Tình không ai không thấy lạ lùng, Hồ Lão Bách cắn môi, bỗng nhiên đấm ngực giậm chân, hu hu khóc òa lên.

Lương Tiêu trong lòng hiểu rõ, trầm ngâm nói:

- Hồ Lão Bách, người trước tiên nín khóc đã, người trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ không cáo giác người đâu.

Hồ Lão Bách nghe câu nói đó, giống như giữa đêm đen thấy ánh dương quang, vội vàng lau nước mắt, nói:

- Hồ Lão Bách nói, nhất định nói hết, nói một chữ đúng một chữ, người già trẻ nhỏ cũng không lừa ...

Lương Tiêu ngắt lời:

- Bớt nói lời thừa đi, ta hỏi người, Tiêu đại gia lên Hoa sơn có chuyện gì không?

Hồ Lão Bách nói:

- Chỉ là lão Cùng Toan không tự lượng sức ấy ...

Hồ Lão Nhất bỗng nhiên tiếp lời:

- Tự chuốc lấy diệt vong.

Hồ Lão Thập nói tiếp:

- Thập ác bất xá.

Hồ Lão Thiên cao giọng nói:

- Tội đáng muôn chết.

Hồ Lão Vạn nhất thời không tìm được lời, nói luôn:

- Toàn những điều ta định nói, lại bị bọn các ngươi nói cướp mất.

Bốn người kia lập tức đại nộ, đồng thời lên tiếng chửi bới, Hồ Lão Vạn hoang mang lùi lại.

Lương Tiêu biết được tin tức của Tiêu Thiên Tuyệt, bất giác tính nóng trời dậy, nhướng cao mày quát:

- Không được tranh nhau nói.

Hồ Lão Bách hắng giọng một tiếng, liếc trộm Lương Tiêu, nói thầm:

- Năm năm trước, Tiêu đại gia đột nhiên phát Hắc Thủy lệnh, ra lệnh cho bọn ta đi tìm cái tên thập ác bất xá, tội đáng muôn chết Cùng Toan kia, vậy là bọn ta tất cả đều rời khỏi Trung Điều sơn, đi khắp thiên hạ tìm y, về sau nghe nói y ở tại Hoa Sơn, vội lên đây tìm kiếm.

Liễu Tinh nghe đến đó, vội hỏi:

- Trung Điều sơn, năm người các ngươi phải chăng tự xưng là “Trung Điều sơn trung bảo, nhất thập bách thiên vạn”, đích thực là “Trung điều ngũ bảo” đây chăng?

Năm người đồng thời đảo hai mắt, đồng thanh nói:

- Lão tử không nói chuyện với con mẹ nhà ngươi.

Liễu Tinh trông thần sắc bọn họ, biết chắc mình đoán không sai, bất giác thầm nghĩ:

- Ta từ lúc chưa nhập Huyền môn, đã nghe qua tiếng tăm năm quái nhân này, người tuy ngu ngốc nhưng võ công cao tuyệt. Bọn họ nói Tiêu đại gia, chắc đó phải là Tiêu Thiên Tuyệt, nhưng sao Lương Tiêu lại được chân truyền công phu của y được?

Chỉ nghe Lương Tiêu lại nói:

- Hồ Lão Bách, lão Cùng Toan đó là ai vậy, vì sao Tiêu Thiên Tuyệt lại đi tìm hắn?

Hồ Lão Bách hai tay buông thông, vẻ mặt ủ rũ trả lời:

- Tiêu đại gia không nói, chúng ta cũng không biết. Tóm lại tìm nếu không ra lão Cùng Toan, Tiêu đại gia chán chán sẽ nộ khí xung thiên, mà một khi đã nộ khí xung thiên rồi thì nhất định sẽ động đến đao kiếm, gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ

Hồ Lão Vạn cười lạnh nói:

- Hay lắm, ngươi trước tiên bảo Tiêu đại gia đi bán chó, bây giờ lại dám máng người đi gặp quỷ a!

Hồ Lão Bách sắc mặt trắng bệch, vội cự lại:

- Nay Nay Hồ Lão Vạn ngươi dám vu khống lão tử, lão tử quyết ăn thua đủ với ngươi

Nói rồi liền lao đến chộp lấy Hồ Lão Vạn, khiến cho Tam Bảo phải tiến tới giữ chặt hai người lại.

Lương Tiêu nhin không được liền hỏi:

- Trung Điều Ngũ Bảo, các ngươi chỉ chóc với nhau cả nửa ngày, rốt cuộc lão Cùng Toan nọ là ai vậy?

"Trung Điều Ngũ Bảo" trở mắt nhìn nhau, năm cái đầu đột nhiên chụm lại, nhỏ to thì thầm một lúc. Hồ Lão Nhất nói:

- Tiểu tử, ngươi đã từng lãnh hội võ công của Tiêu đại gia, sao lại không biết đến danh xưng của lão Cùng Toan chứ?

Hồ Lão Thập gật đầu nói:

- Đúng vậy, năm huynh đệ chúng ta muốn kiểm tra xem người có đúng là hậu bối của Tiêu đại gia thật hay không?

Nói rồi hắn đột ngột tiến lên, xuất ra một chiêu "Nhị lang đâm son", chưởng trái phách ngang, chưởng phải phách dọc.

Lương Tiêu đang định hóa giải, chợt thấy một cây trúc tiêu từ bên thân người vụt ra, điểm đến huyệt "Thần khuyết" nơi thắt lưng của Hồ Lão Thập. Hồ Lão Thập đang toàn thần tập trung thủ sức Lương Tiêu, không ngờ lại có người đánh lén, nhất thời giật mình kinh hãi, tức tốc lùi về phía sau.

Ai ngờ trúc tiêu nọ so với thể lui của hắn còn nhanh hơn, điểm vào ngay chính giữa huyệt "Thần Khuyết" của hắn.

Hồ Lão Thập bụng dưới đau nhói, mặt đỏ tới mang tai, nằm kênh ra mặt đất. Bên tai chỉ nghe tiếng Lương Tiêu vang lên:

- Liễu Tinh đạo trưởng

Lời còn chưa dứt, Hồ Lão Thiên, Hồ Lão Vạn đã la hét ôm tới, đánh về phía Liễu Tinh. Liễu Tinh một cước đẩy Hồ Lão Thập ra, trúc tiêu lập tức nhoáng lên, phân khai đâm đến hai người.

Hồ Lão Thiên vùng chưởng ngăn cản, không ngờ lòng bàn tay lại bị trúc tiêu điểm trúng ngay chính giữa, đau nhức vô cùng, nhất thời tay phải hơi co lại, lộ ra sơ hở.

Trúc tiêu của Liễu Tinh tiến đến, một tiêu phân làm hai ảnh, nhắm ngay hai huyệt "Kiên Tinh" và "Nghênh Hương" của Hồ Lão Thiên mà đánh vào, "oạch" một tiếng, đã khiến hắn nằm sòng soài trên mặt đất, miệng không ngừng hét lớn:

- Không tính, không tính, lão tử chỉ nhất thời khinh địch

Hắn vừa ngước mắt lên, chợt thấy Hồ Lão Vạn cũng đã ngã sấp ra mặt đất, nhất thời nộ khí tiêu tan, nhếch miệng cười nhạo:

- Ha ha, Hồ Lão Vạn, lão tử đây khinh địch, người cũng bắt chước khinh địch theo hay sao?

Hồ Lão Vạn bị điểm trúng huyệt "Kỳ Môn", ngực ê ẩm không chịu nổi, nghe vậy thì cả giận nói:

- Con mẹ nhà người đánh rắm, lão tử không hẳn là khinh địch, chỉ vì nam nhân tốt không đấu cùng nữ nhân, lão tử đây chỉ là nhường cho mẹ ta một chiêu thôi.

Hồ Lão Thiên cười nói:

- Con mẹ ta đánh rắm thì cũng là con mẹ người đánh rắm, người không chiếm được tiện nghi đâu, ha ha!

Hắn tự cho mình đã lấy được thể thượng phong, nhất thời hứng chí bốc cao, cười sảng sặc mãi không thôi.

A Tuyết nghe bọn chúng đối thoại, nhìn không nổi liền khanh khách cười lớn. Ách Nhi cũng mất tự chủ, thầm che miệng cười trộm.

Hồ Lão Vạn phát giác ra mình đã bị hố, nghe tiếng cười liền trừng mắt quát:

- Lão tử tuy không nói chuyện với con mẹ nhà người, nhưng hai con nhóc nhà người mà còn cười nữa, lão tử sẽ thỏa mẹ cho biết tay.

A Tuyết bĩu môi nói:

- Người xem thường đàn bà, sao lại bị đàn bà đánh ngã thế kia?

Hồ Lão Thập, Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Thiên, sáu con mắt đảo tròn, cùng lúc rống lên:

- Lão tử không phải bị đánh ngã, lão tử chỉ nhường cho mẹ ta một chiêu.

A Tuyết làm mặt hề, bảo:

- Thua mà không chịu nhận thua, da mặt ba người các người thật là dày quá đi!

Hồ Lão Thập nhăn châu chuyển động, đột nhiên nói:

- Xú nha đầu, người dám đến gần đây đá vào bụng ta một cái không? Người mà dám đá lão tử, lão tử sẽ nhận thua ngay.

A Tuyết nói:

- Sao lại không dám chứ?

Vừa định khởi cước, chợt nghe Lương Tiêu nói:

- A Tuyết đừng mắc lừa hấn, hấn muốn mượn cước lực của muội để giải huyết đạo đấy! Hừ, kẻ này nhìn qua có vẻ ngớ ngẩn, không ngờ lại có lòng dạ riêng.

A Tuyết chợt hiểu ra, nói:

- Ai da, nhờ có ca ca thông minh, nếu không muội đã bị hấn gạt rồi.

Hồ Lão Vạn cảm tức Lương Tiêu, mắng:

- Ngươi là hậu bối của Tiêu đại gia, có sao lại đi giúp người ngoài?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Tiêu Thiên Tuyết mà coi ta là hậu bối của hấn thì cũng không có gì sai biệt lắm.

Hồ thị huynh đệ thốt nhiên giận dữ, cả thầy đều mắng to:

- Đồ bịp bợm!

Lương Tiêu cũng chẳng thêm để ý, lòng lại trầm nghĩ: "Liễu Tinh đạo trưởng lúc này đã ra tay thế nào nhỉ. Ài, Quy Tàng Kiếm do người xuất ra, quả thật so với ta cao minh hơn gấp bội....."

Lúc này Trung Điều Tam Bảo đương quát tháo ầm ĩ. Liễu Tinh cùng Hồ Lão Nhất, Hồ Lão Bách đã đấu nhau hơn hai mươi hiệp. Hai kẻ nọ đánh lâu không thắng, mỗi người đều tự móc ra binh khí của mình.

Hồ Lão Bách mang một cái loa đồng, thỉnh thoảng lại dùng miệng loa khóa chặt trục tiêu của Liễu Tinh, trong lúc mở khép, kinh phong bên ngoài quán nhập vào, loa đồng phát ra tiếng kêu "Hoen Hoét", khiến lòng người sinh nhiều loạn.

Hồ Lão Nhất lại sử dụng một tấm sắt dát mỏng tạo thành một thanh thiết phong xa, y như món đồ chơi của trẻ con, gió lớn mà thổi qua, liền lập tức xoay chuyển không thôi, thiết phong xa bên người Liễu Tinh theo đó cứ tiến lùi phiêu hốt, phát ra tiếng rít "Ồ, ồ" quái dị, hết sức chói tai.

Hai người bọn chúng dốc hết sức lực ra mà đánh, Liễu Tinh trong lúc vội vàng cũng khó mà thủ thắng cho được. Đấu đến năm mươi chiêu, Hồ Lão Nhất đột nhiên dùng lực quá mạnh, một tiếng "cạch" nhỏ vang lên, đầu phong xa sút cán bay vèo đi mất.

Liễu Tinh trông thấy binh khí của hấn rời tay, nhân cơ hội lập tức huy tiêu tấn công. Hồ Lão Nhất vội bước né tránh, Hồ Lão Bách huy loa đồng xông lên ứng cứu. Liễu Tinh mượn lực đã lực, tổng xuất loa đồng ra ngoài, trục tiêu trong gió phát ra một tiếng rít lớn, áp chế cả âm thanh của loa đồng, lao đến sát ngực Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Nhất giờ cán phong xa ra ngăn cản.

Chính trong lúc đó, Liễu Tinh chợt nghe Lương Tiêu la lớn:

- Cẩn thận!

Tiếng nói vừa cất lên, tiếng gió sau lưng đã ập tới, đúng là thiết phong xa nọ theo gió quay trở lại, lưỡi phong xa sáng lóa nhắm ngay vào sau ót Liễu Tinh.

Nguyên lai, thiết phong xa này của Hồ Lão Nhất có một cơ quan dễ tách ra, có thể bay đi và quay trở lại phục nguyên vô cùng kỳ diệu. Hấn phóng xuất phong xa, lại giả bộ tránh né, mục đích muốn dẫn dụ Liễu Tinh tới nơi thiết phong xa sẽ bay ngược về. Hồ Lão Bách lại nhân cơ hội nhào đến tấn công, cốt để phân tán tâm trí của Liễu Tinh, đợi đến khi thiết phong xa quay lại, để có thể cắt đứt cổ của bà.

Liễu Tinh cũng đâu phải hạng tầm thường, ứng biến cực kỳ mau lẹ, tiếng gió sau gáy vừa nổi lên, đã lập tức cúi mình hạ thấp đầu xuống, dù vậy vẫn chậm hơn nửa phần, cho dù đã né cổ sang nơi khác, nhưng sau ót chắc chắn đã thụ thương.

Mọi người còn chưa kịp kinh hô, đã thấy phong xa nọ giống như bị ai đó từ bên dưới đẩy dịch đi một chút, bắn chéo lên trên, bay xẹt khỏi đỉnh đầu Liễu Tinh.

Hồ Lão Nhất tuyệt chiêu thất bại, bất giác trợn trừng hai mắt, gào lên một tiếng, đem phong xa ráp trở lại cán cầm, còn chưa kịp phóng đi lần nữa, bỗng phát giác dưới nách tê rần, nửa thân người nhất thời cứng đờ.

Lúc này Liễu Tinh đã trở ngược trục tiêu điểm đến, Hồ Lão Nhất không thể động đậy, tức thì trúng tiêu ngã chổng vó. Chỉ còn lại một mình Hồ Lão Bách, lúc này đang cả kinh kêu lên oai oái, tay chân loạn xạ khua khoắn loa đồng để bảo vệ toàn thân.

Ai ngờ Liễu Tinh cũng chẳng thêm tiến kích nữa, chỉ đứng ngẩn ngơ ra đó, trục tiêu nhẹ nhàng đưa trên tay, thân thể chậm chậm xoay chuyển, ngược nhìn về phía rừng tùng, khẽ thở dài:

- Ngươi tới để làm gì chứ?

Mọi người thấy thế, đều cảm giác kỳ quái. Hồ Lão Bách thấy Liễu Tinh run run si ngốc, phát giác có cơ hội để tấn công, lập tức loa đồng khê vung lên, quét về phía lưng bà.

Lương Tiêu trông thấy rõ ràng, tức tốc lao người về trước, tay bốc lên một khối băng tuyết, ném vào bắp chân của Hồ Lão Bách.

Đúng lúc này, chỉ nghe từ không trung vang lên một tiếng cười giễu, một đạo lục ảnh hốt nhiên hiện ra, so với khối tuyết của Lương Tiêu ném ra còn nhanh hơn gấp bội.

Hồ Lão Bách đang xoay chuyển cánh tay, sau lưng chợt nhói lên một cái, loa đồng cảm không vững vững đi một đoạn thật xa.

Lúc này, khối tuyết của Lương Tiêu cũng vừa vụn lao đến, bên trong ẩn chứa nội kinh, lực đạo không nhẹ chút nào, Hồ Lão Bách trúng phải vật này, tức thì mắt hoa lảo đảo, miệng không ngừng rủa xả:

- Kẻ nào dám núp trong bóng tối, co đầu rút cổ ám toán lão tử? Có ngon thì đường đường chính chính Ui da

Bỗng dung, hấn trụ lại không vững, bốn chân chống vó lên trời, la thảm một tiếng té sấp xuống đất.

Đám đông phía sau nhao nhao thóa mọa, nhưng Liễu Tinh thủy chung vẫn không quay đầu lại, chỉ run rẩy ngược nhìn về phía khu rừng tùng, trên khóe mi lộ ra một tia thống khổ, thờ dài u oán nói:

- Đã đến rồi, tất có sắp đặt, ngươi xuống đây đi!

Lương Tiêu cũng nhận ra sự tình cổ quái liền bước lên trước quan sát, chỉ thấy nơi hậu tâm Hồ Lão Bách mơ hồ hiện ra một sợi tơ gì đầy màu xanh biếc, đến khi nhìn kỹ lại, không kim hãm được phải hít vào một hơi lương khí, nguyên lai chính là nửa đoạn tòng châm.

Phải biết tòng lâm ở cách đây khoảng bảy trượng, tòng châm này vừa nhẹ lại vừa mảnh, chẳng những xuyên qua gió tuyết, vượt xa mấy trượng, hơn nữa lại có thể đả thương một cao thủ bậc thầy như Hồ Lão Bách, thần thông như thế, quả thật chỉ có thể là người trên trời.

Tùng lâm lặng im trong chốc lát, đột nhiên truyền ra một tiếng thờ dài khe khẽ, lớp băng tuyết trên nhánh cây lá tã rớt xuống, theo đó phiêu hốt hạ xuống một bóng người đang chậm chậm bay đến.

Lương Tiêu nhìn kẻ đang tới, nhất thời thất thanh kêu lên:

- Ôi dà, là ngươi sao?

"Trung Điều Ngũ Bảo" trên mặt đất cũng đồng loạt la lớn:

- Chính là lão Cùng Toan!

Tiếng la vang lên trộn lẫn niềm vui lẫn sự kinh ngạc.

Kẻ mới đến ấy nho sam cũ rách, râu dài đen nhánh, đúng là vị nho sinh vẫn ngày ngày cùng Lương Tiêu đấu kiếm.

Lương Tiêu lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, đột nhiên rút kiếm nhảy tới, chắn phía trước người Liễu Tinh, giương giọng nói:

- Đạo trưởng, A Tuyết, Ách Nhi, các ngươi mau chạy đi, để ta cản hấn lại!

Ách Nhi không rõ có sự, chỉ ngăn người ra một chỗ. A Tuyết lại ngây ngốc hỏi:

- Ca ca à, trông hấn không giống người xấu chứ?

Lương Tiêu mắt thấy sự tình nguy cấp, hai người lại một kẻ ngốc một kẻ khờ, trong lòng vô cùng khản trương, quay đầu nhìn lại, chợt thấy Liễu Tinh vẫn không dời bước, chỉ nhìn chăm chăm vào nho sanh nọ đáng vẻ xuất thần, liền không khỏi la vội:

- Liễu Tinh đạo trưởng, còn không mau chạy đi?

Nhưng Liễu Tinh vẫn không nhúc nhích, lại hướng về nho sanh nọ than vãn:

- Trung Điều Ngũ Bảo nói vậy chắc ngươi cũng nghe hết rồi chứ?

Nho sanh cười khò đáp:

- Nghe hết cả!

Liễu Tinh hỏi:

- Vậy ngươi muốn gặp lại Tiêu Thiên Tuyết hay sao?

Nho sanh lặng yên nhìn bà, lẩm bầm nói:

- Năm đó ta đáp ứng với muội, Tiêu lão quái không chọc đến ta, ta cũng không đi tìm hấn. Hôm nay cũng do hấn đến tìm ta, hơn mười năm ân oán, cũng

đã đến lúc kết thúc rồi!

Lương Tiêu nghe thấy hai người một hỏi một đáp, không giống như cừu địch, lại tựa như hảo bằng hữu bao năm gặp lại, bất giác trong lòng cảm thấy mờ mịt.

Lại nghe Liễu Tinh nói tiếp:

- Ngươi Ngươi làm sao biết được ta đang ở đây?

Như sanh trong mắt lướt qua một tia thống khổ, chậm rãi nói:

- Ngày đó bên đình Dịch Kỳ, ta thấy thiếu niên này sử ra Quy Tàng Kiếm liền có thể đoán biết ngay. Ôi, không ngờ ta khổ sở truy tìm suốt hai mươi bốn năm qua, cuối cùng cũng tìm ra tông tích của muội, nhưng niềm vui trôi qua rồi sẽ như thế nào chứ? cho dù cho dù có gặp được muội, muội thủy chung vẫn muốn rời bỏ ta mà đi

Liễu Tinh nghe được những lời này, khóe mắt từ từ đỏ lên, phút chốc đã ngập tràn lệ thủy, nghẹn giọng nói:

- Cho nên, ngươi đã không đến gặp ta?

Như sanh cánh tay thoáng động, tựa như muốn lau đi dòng nước mắt trên mặt bà, nhưng cuối cùng lại xuôi tay nói:

- Phải, nếu muội không biết thì sẽ không rời bỏ nơi này, ta thiết tưởng như vậy có thể được xa xa ngắm nhìn muội. Ài, ta thấy muội truyền cho thiếu niên này “Quy Tàng Kiếm”, liền đem trăm phương ngàn kế chỉ dẫn cho hắn, để hắn học được vừa nhanh lại vừa giỏi, lại không để hắn phát hiện ra sơ hở, chỉ hy vọng có thể khiến cho muội vui mừng. Ôi, mỗi lần được trông thấy gương mặt tươi cười của muội, ta cảm thấy hoan hỉ không thể nói nên lời.

Lương Tiêu đến lúc này mới chợt hiểu ra: "Hóa ra hắn, hay kẻ dụng kiếm ngày trước chính là một bậc đại tông sư, nguyên lai hắn cố ý chỉ điểm cho ta, trách nào ta lại học nhanh đến như vậy."

Liễu Tinh lắc đầu nói:

- Ngươi làm như vậy, đâu giống bản tính của Công Dương Vũ năm xưa chứ?

Lương Tiêu lại cảm thấy cái tên “Công Dương Vũ” này nghe có chút quen tai, ngẫm nghĩ một lúc, chợt nhớ ra năm đó trên Bách Trượng Bình, cha và mẹ đã từng nhắc đến cái tên này, nhất thời trong lòng càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Chỉ thấy Công Dương Vũ thật lâu mới lên tiếng, mắt ngược nhìn lên những tầng mây dày đặc đang che kín cả bầu trời, âu sầu nói:

- Lâm Tuệ Tâm đã trở thành Liễu Tinh, Công Dương Vũ sao có thể còn là Công Dương Vũ của ngày xưa được chứ? Ha ha, Liễu Tinh ơi Liễu Tinh, ân oán tình cừ, tất cả đều kết thúc cả rồi!

Y bỗng dung ngửa mặt lên trời cất tiếng cười thê thảm, âm thanh chấn động cả khu rừng khiến cho lớp lớp băng tuyết trên cành cao rào rào đổ xuống.

Liễu Tinh lắc đầu nói:

- Ta biết có khuyên ngươi cũng vô ích. Nhưng vẫn cần nhắc nhở ngươi rằng, hãy bỏ đi thật xa, không nên cùng Tiêu Thiên Tuyệt giao thủ nữa.

Công Dương Vũ cười lạnh nói:

- Ai còn lạ gì hắn chứ? Năm đó ta cùng với Tiêu lão quái lưỡng bại câu thương, người nào cũng không động đậy nổi, lúc ấy chỉ có muội đang ở giữa, nhắc tay một cái là có thể giết chết hắn, nhưng muội cứ ngần ngại mãi rồi lại mềm lòng, cứu ta thì chớ lại còn cứu thêm hắn, lại còn khuyên hai người bọn ta không nên tái đầu nữa. Tiêu lão quái bình sinh tối trọng ân oán, ngoài miệng thì tỏ vẻ không đáp ứng, nhưng kỳ thực cũng vì điều này mà trong suốt hai mươi năm qua đã không đi tìm ta nữa. Hừ, hắn không tìm đến ta, ta cũng nghe lời muội mà không đến tìm hắn. Nhưng hôm nay hắn lại mò tới cửa, nếu ta mà đào tẩu, chẳng phải hóa ra kẻ hèn nhát hay sao?

Liễu Tinh nhú mày nói:

- Ngươi có thể có được bao nhiêu phần thắng chứ?

Công Dương Vũ lắc đầu bảo:

- Ta với hắn bình sinh đã giao thủ không dưới trăm lần. Ta mà không sáng tạo ra Tam Tài Quy Nguyên Chương thì thủy chung khó phân được cao thấp. Sau khi luyện thành, ta thắng hắn bại. Hắc, ai chứ Tiêu lão quái ấy bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Về sau, hắn võ công đại thành, lại tìm tới Thiên Cơ Cung gây sự, đã thương Hoa Vô Tướng. Ta mặc dù sử dụng “Thái Ất Phân Quang Kiếm” để tống khứ hắn đi, tuy nhiên lấy hai địch một, thế nào cũng bị coi là thua. Sau đó, ta chế ra Quy Tàng Kiếm, lại cùng hắn tiếp tục tái đầu, trước sau hơn mười lần, cũng không ai thắng được ai. Đến nay đã trải qua hai mươi năm, hừ, ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc lão quái vật và lão Cùng Toan, ai nhìn hơn ai!

Trên mặt đất, Hồ Lão Nhất đột nhiên la lên:

- Tự nhiên là Tiêu đại gia lợi hại hơn rồi, lão Cùng Toan người dám cả gan nghênh chiến, nhất định sẽ bị đánh cho hoa rơi nước chảy!

Hồ Lão Thập tiếp lời nói:

- Bỏ chạy té đài!

Hồ Lão Bách nói:

- Chết không toàn thây!

Hồ Lão Thiên nói:

- Phoi thây ngoài hoang dã!

Hồ Lão Vạn bị đẩy xuống sau cùng, nhất thời không nghĩ được từ nào hay, chỉ đành bảo:

- Những lời các người vừa nói đều là những thứ hay ho mà ta đã nghĩ ra, vừa hay lại bị các người nói cướp mất.

Tử Bảo còn lại giận sôi gan, thi nhau phi nhô lên người hắn, đáng tiếc bọn họ đang nằm trên mặt đất, nước miếng không thể văng đi xa được.

Công Dương Vũ mắt nhìn Liễu Tinh, lạnh lẽo hỏi:

- Tuệ Tâm, muội vừa rồi bắt năm kẻ này, là muốn chế trụ bọn họ, không để bọn họ chuyển chiến thư của Tiêu lão quái đến cho ta có phải không?

Dứt lời lại xoay người cười lạnh nói:

- Hắc Thủy Lệnh đang ở trên người ai?

Hồ Lão Vạn nói:

- Trên thân Hồ Lão Nhất ấy!

Công Dương Vũ bước lên hai bước, từ ngực áo của Hồ Lão Nhất lôi ra một tấm thiết bài tối sẫm, mặt trước có khắc "Vô pháp vô thiên", mặt sau lại ghi bốn chữ "Đạo hành nghịch thì".

Công Dương Vũ chứng thực không có gì nhầm lẫn, hướng Hồ Lão Nhất bảo:

- Nói cho Tiêu Lão quái biết, ta sẽ ở đây chờ hắn. Nếu tiện, bảo hắn đừng ngại vác theo một cỗ quan tài đến đây.

Lương Tiêu nghe được cả kinh: "Công Dương Vũ gặp gỡ Tiêu Thiên Tuyết, thật sự là một trường hảo đấu, nhưng nếu hắn một kiếm giết chết Tiêu Thiên Tuyết, ta chẳng phải cả đời không thể báo được đại cừu hay sao?"

Nghĩ đến đây, cõi lòng không khỏi mờ mịt.

Chợt nghe Công Dương Vũ lạnh lùng quát:

- Nghe rõ chưa?

Hồ Lão Nhất thành thật đáp:

- Nghe rõ rồi!

Công Dương Vũ quát một tiếng: "Hảo!", tiện tay quăng một cái, Hồ Lão Nhất nặng nề rơi xuống, chỉ cảm thấy gân cốt cả người như rã ra, "ối, ối" đau đớn kêu lên hai tiếng, chợt phát giác huyết đạo toàn thân đã được hóa giải, vội vàng nhảy lên, lần lượt chạy đến giúp cho bốn huynh đệ còn lại giải khai huyết đạo.

Năm gã ôm đầu chạy trốn như chuột, đang chuẩn bị xuống núi. Đột nhiên, Công Dương Vũ hai mắt nhìn lên trời, hừ lạnh một tiếng:

- Các người coi chỗ này là vườn rau hay sao, muốn đến là đến, muốn đi là đi à?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe tiếng, hai chân mềm nhũn, nhất nhất dừng lại.

Hồ Lão Thập cao giọng nói:

- Không đi được là thế nào? Chẳng lẽ lão Cùng Toan nhà người còn muốn mời lão tử dùng cơm á?

Công Dương Vũ hừ một tiếng bảo:

- Các ngươi đúng là có mắt không trông, dám đối với Tuệ Tâm vô lễ. Hừ, hạn cho các ngươi mỗi người hưởng về nằng đập đầu mười cái, bằng không, hãy để hai con mắt của các ngươi lại đây!

Hồ Lão Nhất giận dữ thốt:

- Lão tử có chết cũng không quỳ lạy con mẹ ấy đâu!

Nghe thế, bốn người còn lại đều xưng phải.

Công Dương vũ trong mắt hàn quang chột lóc, trầm giọng nói:

- Được thôi, các ngươi tự mình móc mắt, hay muốn Cùng Toan ta làm giúp?

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn qua nhìn lại. Hồ Lão Nhất đột nhiên nói:

- Đã như vậy, hay là dùng đến chiêu nọ!

Hồ Lão Thập gật đầu tán đồng:

- Phải đấy!

Công Dương Vũ không nhẫn nại nổi, quát lớn:

- Cái gì mà chiêu này chiêu nọ, hai con mắt là đủ rồi! (*)

Hồ Lão Bách cười hi hi bảo:

- Lão Cùng Toan, người ta nói ngươi rất có học vấn, lão tử lại chưa bao giờ khâm phục, hôm nay sẽ làm cho ngươi ê mặt ê mày!

Công Dương Vũ liếc hần thềm đánh giá, cười lạnh nói:

- Bằng vào năm tên ngu ngốc các ngươi sao?

Lương Tiêu cũng nhin không được bật cười.

Hồ Lão Thiên trừng mắt với hần, cả giận nói:

- Tiểu súc sanh ngươi cười như đánh rắm. Lão Cùng Toan, ngươi cược hay không cược? Nếu ngươi thua hãy để lão tử đi, lão tử thua sẽ mặc tình ngươi xử trí!

Công Dương Vũ vừa bực mình lại vừa buồn cười, thầm nghĩ: "Để ta xem năm người các ngươi giờ cái trò mờ ám gì."

Nghĩ rồi liền gật đầu nói:

- Được, một lời đã định!

Hồ Lão Vạn thân nhiên nói:

- Lão tử trước tiên ra một câu đối, ngươi đến đối, đối mà không hình hơn sẽ bị tính thua!

Công Dương Vũ mày rậm nhăn tít, nhưng vẫn gật đầu ưng thuận.

Chỉ thấy Hồ Lão Vạn ra vẻ trịnh trọng, lớn tiếng nói:

- Về đầu tiên chính là “Nhất Thập Bách Thiên Vạn, Trung Điều Sơn Ngũ Bảo”.

Công Dương Vũ nhú mày nói:

- Cái thứ rắm chó như vậy mà cũng được tính là về đầu á?

Hồ Lão Nhất reo lên:

- Đối không ra thì bảo đối không ra, lại kiếm cớ thoái thác à!

Công Dương Vũ tuy vẻ ngoài cười lạnh, nhưng trong bụng kỳ thực lại vô cùng tức giận: "Cái về đầu tiên này chẳng những chó má không thông, đã vậy lại còn cực kỳ khó đối. Đối một cặp câu khó nhất chính là số từ trong câu đối ấy, một câu này bên trong lại có sáu từ, “Nhất Thập Bách Thiên Vạn” năm số này số sau lớn hơn số trước. Nếu lấy số từ đối số từ, thì vừa có vẻ dập khuôn, lại không hiển lộ được năng lực của bản thân, tuy có thể lấy năm sự vật khác ra ứng đối, nhưng vẫn cần cái sau lớn hơn cái trước, cùng với về đầu đối ứng. Bất quá việc này cũng không làm khó được ta, giống như trong

cách cân đo thì có lạng, cân, hoa, hào vân vân! Trung Điều Sơn này ư? Đại loại có thể đổi bằng Bắc Minh Hải, cũng không khó đổi, tuy nhiên Ngũ Bảo lại chiếu ứng với năm số phía trước, ta lại không thể lấy năm đổi năm mà phải lấy số khác để đổi lại, ví như “Tam quang nhật nguyệt tinh” đổi lại sẽ là “Tứ thi phong nhĩ tưng”. Tương tự như vậy, thì cũng không phải không có cách ứng chiếu với năm sự vật ở về trước. Huhm, ta khinh, thứ này sao có thể cho là về đầu được chứ, đúng là rắm chó không thông, rắm chó không thông mà!”

Y tự phụ tài học uyên thâm, biết rõ về đầu tiên này thật sự kỳ quặc khó hiểu, có điều nghĩ đến việc năm tên ngu ngốc này tự tay ra đề, nếu mình mà làm ngơ không đổi, đến khi lan truyền ra ngoài chẳng phải đã tự đánh mất thể diện hay sao? Còn nếu thật sự muốn đổi, thì đến trời cũng chẳng thể đổi chính cho được.

Tâm trạng y quán quanh một vài tia ý niệm, bỗng dưng cánh tay phát lên, trăm mặt bảo:

- Thôi, năm người các ngươi mau rút đi chỗ khác cho ta!

Trung Điều Ngũ Bảo vui mừng khôn xiết. Hồ Lão Nhất phình ngực hóp bụng, ha ha cười lớn:

- Tiêu đại gia nói không sai, lão Cùng Toan quả nhiên không đổi được!

Hồ Lão Vạn cũng cười nói:

- Đúng vậy, thì ra học vấn của lão Cùng Toan còn thua cả lão tử, bọn ngươi sau này không được gọi ta là Hồ Lão Vạn nữa, phải gọi lão tử là Hồ Cùng Nho, ha ha ha!

Năm tên gập người lại cười như điên.

Công Dương Vũ thốt nhiên giận dữ, tức giận hừ một tiếng, trong mắt thần quang bạo phát. Trung Điều Ngũ Bảo bị hấn trừng mắt, nhất thời tim óc trống rỗng, lập tức ngậm miệng quay đầu bỏ chạy. Nhưng chỉ vừa xuống tới sơn nhai, can đảm của năm người lại trở dậy, tiếp tục thay phiên nhau chửi bới om sòm.

Công Dương Vũ sắc mặt sa sầm, đột nhiên hai tay chống eo, phát ra một tiếng hú thật dài, thanh âm truyền đi hơn mười dặm, tiếng vọng thật lâu không dứt, tựa như cả đại Hoa Sơn đều cùng lúc hưởng ứng theo.

Công Dương Vũ hét xong một tiếng bèn giương giọng nói lớn:

- Ta đếm đến năm (1), các ngươi còn không lăn đi nơi khác, thì hãy lưu năm cái đầu chó lại đi

Bên dưới sơn nhai chợt nhiên lặng phất như tờ.

Lương Tiêu chạy vội tới bờ huyền nhai nhìn xuống, chỉ thấy năm kẻ nọ đang chạy bán sống bán chết tựa như đang trách hận vì sao cha mẹ chỉ sinh ra cho mình có hai cái giò, liền không nhịn được nổi vui mừng.

Liễu Tinh ngơ ngác nhìn Công Dương Vũ ra tay, mãi cho đến khi Trung Điều Ngũ Bảo đã bỏ đi hết, bấy giờ mới thở dài nói:

- Ách Nhi, chúng ta đi thôi!

Công Dương Vũ cả người chấn động, quay lại nhìn Liễu Tinh. Chỉ thấy Ách Nhi tay dắt lửa trắng, đang bước theo sau Liễu Tinh. Công Dương Vũ dõi theo hai người đi cách xa mấy trượng, hốt nhiên cười thầm nói:

- Được lắm, Tuệ Tâm, muội ngay cả đến nhặt xác ta mà cũng không muốn hay sao?

Thân thể Liễu Tinh khẽ run lên, nhẹ than:

- Ngươi không chịu nghe lời ta khuyên bảo, còn nói chỉ những lời như thế? Người sống trên thế gian này, mấy ai có thể thoát khỏi cái chết? Trang Chu mất vợ, còn đập lấy bộ phủ mà xướng ca, phận ta chỉ là một Huyền môn đạo sĩ, còn đi lo lắng cho ai đó làm gì chứ?

Công Dương Vũ sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng nói:

- Gã Trang Chu ấy vô tình vô nghĩa, chỉ là một tên khốn kiếp! Được lắm, muội mà đi, ta sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, có thể toàn tâm toàn ý đánh bại Tiêu lão quái cũng tốt.

Liễu Tinh lạnh nhạt bảo:

- Cũng được, như thế ta có thể làm một “tên khốn kiếp” cũng hay.

Công Dương Vũ cả người ngây dại, bỗng dưng ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, tiếng hét đau khổ tột cùng, âm thanh vừa dứt, liền ngã quỵ xuống nền tuyết trắng, gãy nẫy khóc òa lên như một tiểu hài tử.

Mọi người trông thấy một nhất đại cao thủ như hấn lại đi làm thế, lúc đầu vô cùng ngạc nhiên, kể đó lại buồn cười, nhưng sau khi nghe được mấy tiếng, ai nấy đều sinh ra ý xót thương.

Liễu Tinh chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, bất giác thờ dài:

- Người biết rõ tâm ý ta không thể thay đổi, khóc lóc phỏng có tác dụng gì chứ?

Công Dương Vũ bỗng đứng ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói:

- Được lắm, Vậy muội muốn thế nào mới chịu thay đổi tâm ý? Nhật nguyệt tinh tú trên bầu trời, tuy ta không cách nào hái được. Nhưng chỉ cần Công Dương Vũ ta có khả năng đáp ứng, thì dù là nước sôi lửa bỏng thế nào, ta cũng nhất định làm được. Tuệ Tâm, chỉ cần một câu nói của muội, ta liền lập tức có thể từ bỏ tất cả, cùng muội đi đến nơi chân trời góc biển! So với muội, cái gì là võ công, thắng bại, thanh danh giang hồ, toàn bộ chỉ là thứ rắm chó mà thôi.

Lương Tiêu nghe được nhiệt huyết sôi sục, thầm nghĩ: "Lời này cũng chỉ có hán mới có thể thốt ra được! Ài, Liễu Tinh đạo trưởng sao lại không chịu chứ?", lại ngo đến Ách Nhi và A Tuyết lúc này đều đang lặng thinh nhìn Công Dương Vũ, bất giác nhủ thầm: "Có lẽ là họ cũng có chung ý như ta."

Liễu Tinh si ngốc lặng nhìn phương xa, trong mắt đột nhiên chan chứa ánh lệ, khẽ than thở nói:

- A Vũ, người đã có vợ có con, vốn có thể thụ hưởng khoái hoạt. Còn ta bất quá chỉ là một nữ tử tầm thường, luận về dung mạo, luận về võ công, luận về học vấn, Hoa Vô Xuy đều hơn ta gấp trăm lần! Huống chi, nàng ta còn sanh cho người một đôi nhi tử! Cho dù trong lòng người không có Hoa Vô Xuy, chẳng lẽ lại nhẫn tâm không nhìn nhận hài tử của mình hay sao?

Bà cười buồn bã, lại xoa người đỡ Công Dương Vũ dậy, giúp hắn lau đi dòng lệ thủy trôi trên má, ôn nhu nói:

- A Vũ yêu dấu, hãy về lại Thiên Cơ Cung đi! Lâm Tuệ Tâm đã chết rồi, chỉ còn lại một Liễu Tinh này mà thôi, ân oán tình cừ, tất cả đều đã chấm dứt. Nếu người đã biết rõ, cần gì phải trở lại làm khổ ta chứ?

Lương Tiêu nghe được không khỏi ngây người, thầm nghĩ: "Công Dương Vũ này đúng là phụ thân của Hoa đại thúc, ông nội của Hiểu Suong, và là chồng của Hoa Vô Xuy. Ài, ta cũng ngốc thật, vừa rồi có nhắc đến việc Tiêu Thiên Tuyết đại náo Thiên Cơ Cung, ta đáng ra phải đoán được ngay chứ. Mà cũng khó trách, Công Dương Vũ vừa là kẻ đã thành gia, vừa là cha của nhi tử, Liễu Tinh đạo trưởng vốn là người tốt, không muốn phá hoại tình cảm phu thê, phụ tử của họ. Xem ra, Công Dương tiên sinh rốt cuộc cũng là đang làm một chuyện vô ích mà thôi."

Nghĩ đến tình thế không thể hóa giải này, lòng hắn thậm cảm thấy nuối tiếc cho hai người.

Công Dương Vũ ngây ngốc nhìn Liễu Tinh một lúc, đột nhiên ha hả cười nói:

- Muội lại gọi ta là A Vũ sao? Ha ha, Muội lại gọi ta là A Vũ sao? Ha ha.

Hắn vừa nói vừa cười, cười xong một trận, thần sắc bỗng nhiên lại buồn bã, lộ ra nét hồi tưởng, chậm chậm nói:

- Muội nói phải, Hoa Vô Xuy người cũng như tên, dung mạo vô xuy (2), tài trí trác tuyệt, không có một chút khuyết điểm nào. Nhưng muội có biết không? Nàng lấy lòng người đùa bỡn chỉ để hạ dạ, thiết tưởng có thể vĩnh viễn trói buộc được ta, khiến ta nửa bước cũng không rời. Nhưng ta vốn là một kẻ mà trời đất cũng không giữ lại được, nếu như thế gian này không có Lâm Tuệ Tâm, ta nguyện được say sưa nơi hoang dã, ngược nhìn áng mây cao, cũng không muốn chịu đựng chút nào sự trói buộc. Muội nói ta ngày ngày khoái hoạt ư? Ài, kể từ khi Thanh Uyên ra đời tới nay, ta chưa bao giờ được thụ sự khoái hoạt

Hắn nói đến đây lại thông dong hít vào một hơi khẩu khí, hai mắt hướng về phương đông xa xôi, dáng vẻ như ngây như dại.

Im lặng cả nửa ngày, Công Dương Vũ lại nói tiếp:

- Năm ấy, Hoa Vô Tương cùng Tiêu lão quái giao thủ, thụ phải trọng thương mà qua đời. Hoa Vô Xuy nóng nảy ta đủ điều, nói ta không nên giả nhân giả nghĩa, chọc ghẹo đến Tiêu Thiên Tuyết. Sau con giận dữ, ta rời bỏ Thiên Cơ Cung mà đi. Về sau, ta vì nhớ đến Thanh Uyên và Mộ Dung, muốn quay trở lại thăm hài tử, nhưng Hoa Vô Xuy lại bắt ta nhận lỗi mới cho gặp. Hừ, Công Dương Vũ ta là loại người gì chứ, lỗi không phải ở ta, ta đương nhiên không thừa nhận. Cho dù vậy, ta vẫn còn lưu lại chút quan tâm tới nàng ấy. Không ngờ được, Hoa Vô Xuy lại lập kế muốn giết muội, trên bờ sông Hoài Thủy, nàng đâm muội một kiếm, ta trông thấy rõ ràng, nếu lúc đó võ công của ta không đại thành, muội còn có thể giữ mạng được đến hôm nay hay sao

Công Dương Vũ nói đến đây, nở một nụ cười sâu thẳm:

- Từ đó về sau, ta cùng với nàng ấy ân oán nghĩa tuyệt. Công Dương Vũ của ngày hôm nay, chỉ là một kẻ lang bạt, vô quốc vô gia, vô thân vô cố, vô pháp vô thiên. Phì, "Cùng Nhỏ" cái rắm chó gì chứ, phải sửa thành "Lục Vô Cư Sĩ" mới đúng!

Lương Tiêu thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, thậm cân nhắc: "Hoa Vô Xuy cho dù không phải người tốt, nhưng bà ta một mình nuôi lớn nhi tử của mình nên người, quả thật cũng có chút đáng thương."

Liễu Tinh im lặng trong chốc lát rồi khẽ thở dài:

- Vô luận nhà người có nói như thế nào, đều là nữ tử với nhau, ta biết rõ Hoa cung chủ đối với người chưa bao giờ vong tình. Năm ấy nàng vùng kiếm giết ta, chung quy cũng chỉ xuất phát từ lòng ghen tuông thù hận. Hai mươi năm qua, ta mãi mãi ghi nhớ giây phút mà người đã thương nàng, nàng đã

nhìn người bằng ánh mắt ấy. Ài! Ta cả đời cũng chưa từng thấy qua ánh mắt nào thương tâm đến vậy! Nếu Nếu ta không thể quên được ánh mắt ấy, thì cũng vĩnh viễn không cách nào đáp ứng được người.

Câu cuối cùng được bà thốt ra một cách dứt khoát dị thường, hoàn toàn không chừa ra chút đường sống nào.

Công Dương Vũ thần thờ nhìn bà trong chốc lát, sâu thẳm nói:

- Tuệ Tâm, muối tâm địa càng tốt, ta lại càng không thể để cho muối ra đi được. Hào, hôm nay nếu muối không chịu đáp ứng, ta sẽ đứng mãi ở đây, muối đi cũng được, không đi cũng được, ta cũng sẽ không thêm nhức nhích nữa. Nếu Tiêu Thiên Tuyết có tới, hãy để hắn một chường đánh chết ta cho xong.

Liễu Tinh khó xử nói:

- Người ta đã nói hết lời rồi, tùy người nghĩ sao cũng được!

Công Dương Vũ mặc nhiên không đáp, hai mắt nhắm lại đứng trên bãi tuyết trắng, mặc cho cuồng phong gầm thét, mang theo ngàn vạn hoa tuyết bay chấp chới trên người.

Liễu Tinh thấy hắn vô lại như thế, nhin không được bực mình quát:

- Nếu người muốn đứng, thì ta cũng sẽ đứng. Người đã tìm kiếm ta suốt hai mươi bốn năm qua, vậy ta cũng sẽ cùng đứng với người suốt mấy ngày mấy đêm vậy.

Công Dương Vũ đầu mày run lên. Chỉ thấy Liễu Tinh song thủ hợp lại, hai mắt theo đó cũng nhắm nghiền.

Ách Nhi và A Tuyết trông thấy tình cảnh này cũng chẳng biết làm thế nào hơn.

Lương Tiêu nhíu mày bảo:

- Chúng ta hãy tìm chút cây rừng và củ khô đến đây, cắt cho bọn họ một căn chòi tạm, sau đó lại đốt thêm một lò lửa nữa.

Hắn vừa định cất bước đi, nơi đầu gối bất giác tê rần, cơ hồ muốn ngã sấp xuống, ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy trên huyết "Khiêu Hoàn" dính chặt một lá tùng châm xanh bóng, lại nghe Công Dương Vũ lạnh nhạt nói:

- Xú tiểu tử nhà người bớt lo chuyện rồi chút đi! Hừ, Tuệ Tâm đã bị ta chế trụ, các người mau điu nàng trở vào trong nhà!

Lương Tiêu trong lòng thầm biết võ công của chính mình còn cách hắn rất xa, có phản kháng cũng chỉ vô ích, nghĩ vậy đành rút tùng châm ra khỏi người, bước tới phía trước Liễu Tinh, quả nhiên thấy vài đại huyết trên ngực bà lộ ra mấy nhánh tùng châm, bất giác giật mình: "Với khả năng của Liễu Tinh đạo trưởng mà cũng khó thoát khỏi bị tùng châm xuyên vào huyết đạo hay sao?"

Chợt thấy Liễu Tinh mở mắt ra, trầm giọng nói: "Lương Tiêu, người đừng đụng đến ta."

Lương Tiêu than vãn:

- Xin đạo trưởng thứ lỗi, chờ khi mọi việc đã qua, Lương Tiêu nguyện mang roi đến thỉnh tội với người.

Nói rồi không để ý đến những lời mắng mỏ của Liễu Tinh nữa, để cho Ách Nhi cùng A Tuyết ôm bà trở vào trong đạo quan. Bản thân hắn lại bước tới trước hai bước, chân chờ cả nửa ngày mới nói:

- Công Dương tiên sinh, ta đã từng ghé qua Thiên Cơ Cung.

Công Dương Vũ khép hờ hai mắt lại, sắc mặt không lộ chút biểu tình.

Lương Tiêu lại nói:

- Ta đã thấy qua Hoa Vô Xuy, bà ta có thuật trụ nhan, dường như chẳng bao giờ có thể già đi được, lại hay đàn tấu lên những khúc nhạc khiến cho người khác phải nao lòng. Ta cũng nhận ra Hoa Thanh Uyên đại thúc.

Nói đến đây, chợt thấy Công Dương Vũ đầu mày dựng lên. Lương Tiêu biết tâm thần hắn đã động, liền nói tiếp:

- Ông ấy là một người rất tốt, tuy hành xử hơi có phần ủy mị chậm chạp. Về phần Hoa Mộ Dung, nàng ta mồm năm miệng mười, Ài, chỉ sợ cả đời này cũng không thể xuất giá.

Hắn vừa nói vừa cười, lại tiếp lời:

- Thê tử của Hoa đại thúc cũng rất tốt, bọn họ có một nhi nữ, tên gọi Hiểu Sương, vốn là một hảo hán nữ

Hắn nói đến đây bỗng nhiên ngập ngừng, cuối cùng đành nén lại, không nhắc đến bệnh tình của Hoa Hiểu Sương.

Công Dương Vũ vẫn lơ lơ như gỗ, Lương Tiêu âm thầm thờ dài, đang muốn quay đi, chợt nghe Công Dương Vũ cảm thán nói:

- Đa tạ đã cho ta biết!

Lương Tiêu bảo:

- Không cần phải cảm ơn, ông từng chỉ điểm kiếm pháp cho ta, ta trả lại chút ít công lao, cũng là lẽ thường tình.

Công Dương Vũ hừ một tiếng, hỏi:

- Người có phải họ Lương tên Tiêu?

Lương Tiêu đáp:

- Phải!

Công Dương Vũ trầm ngâm nói:

- Người đã lãnh hội qua võ công của Tiêu Thiên Tuyệt à?Ồ, phải rồi, người theo họ của cha, lại lấy tên theo họ của mẹ, phụ thân người chính là Lương Văn Tĩnh, còn mẹ người đích thị là Tiêu Ngọc Linh rồi!

Lương Tiêu toàn thân chấn động, quay người lại, kinh ngạc thốt lên:

- Sao ông lại biết?

Công Dương Vũ nhíu mày hỏi:

- Thằng ngốc Lương Văn Tĩnh ấy không nhắc nhở gì đến danh xưng của ta sao?

Trong lời hấn lại ẩn ướm về cô đơn, thờ dài một tiếng, lại hỏi:

- Thằng ngốc ấy bây giờ vẫn khỏe chứ?

Lương Tiêu không kiềm chế được, hai hốc mắt từ từ đỏ lên, run giọng nói:

- Người... người không còn nữa... qua đời cách đây đã lâu lắm rồi!

Công Dương Vũ hai mắt tròn trũng, hỏi như quát:

- Người nói y đã qua đời rồi ư?

Hai chân hắn chợt động, dường như muốn bước lên về phía trước, nhưng chợt nhớ đến lời đã hứa, rốt cuộc cũng ráng nhẫn nhịn được.

Lương Tiêu thấy bộ dáng của hắn như thế, trong lòng biết rõ người này cùng phụ thân ắt có quan hệ, liền lập tức không chỗ nào giấu giếm, đem sự việc Lương Văn Tĩnh qua đời ra sao nhất nhất kể lại.

Công Dương Vũ nghe Lương Tiêu nói xong, ngây dại ra trong lát, hốt nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời cao, cười thảm mà rằng:

- Thiên thượng bất tri nhân gian sự, vũ tuyết phân phân nhập bî thu.(1)

Lương Tiêu không hiểu được ẩn ý bên trong, Công Dương Vũ vừa ngâm xong, hưng trí cũng dần nguôi đi, nhắm mắt lại khẽ than vãn:

- Người đi đi!

Lương Tiêu trông thấy biểu tình của hắn như thế, cũng chẳng biết nói gì hơn, đành trở lại trong đạo quan. Vừa bước vào cửa, A Tuyệt đã tóm lấy hắn mà bảo:

- Ca ca, Liễu Tĩnh đạo trưởng tức giận lắm rồi!

Ách Nhi cũng lo lắng nhìn hắn. Lương Tiêu bước vào sương phòng, mắt thấy Liễu Tĩnh đang trừng mắt nhìn mình, liền thuận miệng nói:

- Công Dương tiên sinh cho dù võ công có lợi hại tới đâu, dưới thời tiết như thế này, cũng sẽ bị đông cứng mà thôi, đợi cho hắn yếu đi một chút, ta sẽ động thủ chế trụ ngay.

Liễu Tĩnh lắc đầu nói:

- Cùng Nho Công Dương Vũ đâu phải hạng dễ đối phó như vậy? Người hãy mau giải khai huyết đạo cho ta, Umm, ta sẽ không cùng hắn đấu đá làm chi

cho thêm tức, ta bất quá chỉ là một người đạo sĩ, vốn không nên động đến cái ý niệm trần tục này!

Lương Tiêu thầm nghĩ tâm tình bà đã bình ổn trở lại, sẽ không thể bất tuân lời hứa, liền y lời giải khai huyết đạo cho bà.

Liễu Tinh đứng dậy nói:

- Lương Tiêu, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp.

Lương Tiêu đáp:

- Đạo trưởng không cần khách khí, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Liễu Tinh than vãn:

- Đều do ta bị hấn quấy nhiễu tâm cảnh, không thể sớm tỉnh lại. Hấn làm như thế, chính bởi đã nhìn thấu bản thân ta không thể vong tình với hấn. Để đối phó với kẻ này, chỉ có thể lấy vô tình đối hữu tình. Nếu ta tỏ ra vô tình vô nghĩa, bỏ đi nơi khác, hấn một mình một bóng, đương nhiên sẽ cảm thấy mất đi hứng thú, bao nhiêu lời thề nguyện đồ chú, luận võ đấu khí cũng sẽ theo đó tiêu tan, chỉ có thể vội vã đuổi theo ta mà thôi. Ai, hôm nay hấn tự mình trời mình, đúng là một cơ hội thật tốt, ta cùng với Ách Nhi sẽ nhân lúc gió tuyết bên ngoài yểm trợ, từ cửa sau của đạo quan mà rời đi. Ngươi đợi cho ta đi xa, hãy để cho A Tuyết đến nói với hấn. Ày, ngàn vạn lần nhớ kỹ, phải để cho A Tuyết nói, ngươi không thể cắt ngang được!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

Liễu Tinh cười khổ nói:

- Hấn tâm tình nóng nảy, một khi tính ngao có bộc phát, nhất định sẽ trút giận lên đầu kẻ khác, khó mà kiềm lại được. A Tuyết chỉ là một nữ tử yếu đuối, hấn cho dù lửa giận có bốc cao vạn trượng đi chăng nữa, cũng sẽ cảm thấy lưỡng lự khi ra tay. Nhưng nếu đối lại là ngươi, hai bó lửa cùng lúc châm vào nhau, chỉ có thể càng cháy thêm dữ dội, nếu dẫn đến động thủ, kẻ thiệt thòi chính là ngươi chứ không ai khác.

Lương Tiêu nghe thấy âm thầm bội phục: "Ta trước giờ vẫn nghĩ Liễu Tinh đạo trưởng là người cổ hủ, không hiểu biết tình thế, chẳng ngờ người lại có thể phân tích ra đạo lý lợi hại đến như vậy. Người trước kia tên gọi Lâm Tuệ Tâm, quả nhiên tâm tư linh nhuệ. Nhưng nói gì thì nói, Công Dương tiên sinh như thế chẳng phải cũng có chút đáng thương hay sao?"

Cuối giờ Thân đầu giờ Dậu, gió tuyết dần dần trở nên mãnh liệt. Bắc phong gào thét cuốn những điểm hoa tuyết nhỏ li ti tụ lại thành từng cụm tuyết lớn, bay hỗn loạn tán lác, không ngừng liên miên rớt xuống.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, băng tuyết trên vách núi đã chất dày thành một lớp hơn hai thước, Công Dương Vũ cả người từ trên xuống dưới đều phủ ngập sương tuyết, nhưng hấn vẫn tuyệt nhiên bất động, phảng phất y như một gã người tuyết, chỉ đôi khi lại thở ra một hơi khói trắng, mới hiện lộ ra chút sinh ý.

Liễu Tinh xa xa lặng nhìn hấn cả nửa ngày, rốt cuộc cũng dứt tình tuyệt ý, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa sau của đạo quan đã rộng mở từ lúc nào, liền hướng về Lương Tiêu nói:

- Lúc này mưa tuyết vô cùng dày đặc, đủ để che lấp tiếng động, nếu còn không đi, sợ rằng mãi mãi cũng chẳng thể đi được. Lương Tiêu, mọi việc còn lại trông cậy vào ngươi!

Lương Tiêu chấp tay thưa:

- Đạo trưởng yên tâm, xin người đi đường bảo trọng!

Liễu Tinh gật gật đầu, vừa đi được hai bước, nhin không được liền quay đầu nhìn lại, sát na ấy, bất giác lệ quang chợt đọng đầy hai mắt, lại sợ bị người khác trông thấy, vội vã quay đầu đi, nhanh bước rời khỏi đạo quan.

Con lừa lông trắng sớm đã được bọc guốc cẩn thận bằng một loại sợi bông, đi trên nền tuyết tuyệt không phát ra một tiếng động nào. Chỉ thấy hai người một lừa, mạo hiểm khôn cùng trong con gió tuyết, lướt qua đỉnh núi ngập màu đen thẫm, rồi dần dần mất hút trong bóng đêm dày đặc.

Lương Tiêu đưa mắt dõi theo hai người đi xa, trong lòng lấy làm thất vọng vô cùng, chợt nghe A Tuyết nhỏ giọng nói:

- Nếu đối lại là muội, nhất định sẽ không đi đâu cả!

Lương Tiêu thở dài:

- Trong chuyện tình nghĩa, làm sao có thể lưỡng toàn cho cả hai được chứ. Bất quá, Liễu Tinh đạo trưởng tuy là có lòng tốt, nhưng hồ như lại có chút trẻ con quá.

A Tuyết cúi đầu nói:

- Từ khi muội biết chuyện đến nay, cũng chưa ai đối xử với muội tốt như vậy! nếu có kẻ đối đãi muội tốt như thế, thì cho dù có trái luân thường đạo lý thế nào, muội cũng nguyện được ở cùng một chỗ với y.

Lương Tiêu cười nói:

- Muội tính tình vừa tốt, người lại xinh đẹp, lo gì không có hảo nam nhân yêu thích chứ! Đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì, lại khiến lòng sinh thêm bối rối.

A Tuyết liếc hần một cái, thầm nghĩ: "Cho dù có là hảo nam nhi ra sao, ta cũng không thèm để ý tới đâu!"

Đổi ý lại hỏi:

- Ca ca, nếu huynh là Công Dương tiên sinh, huynh sẽ như thế nào?

Lương Tiêu trầm ngâm giây lát, đoạn lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết nữa!

A Tuyết thở dài. Hai người ngồi đối diện với nhau không nói gì. Mất thấy sắc trời dần chuyển sang trắng bạch, A Tuyết chợt lên tiếng:

- Ca ca, Liễu Tình đạo trưởng chắc đã đi xa rồi, muội đi nói cho Công Dương tiên sinh nghe có được không?

Lương Tiêu nhìn ra màn mưa tuyết bên ngoài phòng, trả lời:

- Bọn họ ước chừng đã hạ sơn! Nhưng đề phòng vạn nhất, chúng ta hãy đợi thêm chút nữa.....

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài đạo quan vang lên tiếng nói khào khào của một người:

- Lão Cùng Toan, lão Cùng Toan!

(1):Trời cao chẳng hiểu chuyện nhân gian, mưa tuyết rơi rơi ngập thu sầu. (Câu này hình như Phụng Ca tự chế cho CDV ^^ - Kiếp Nô)

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Long Hồ Chi Hội

Lương Tiêu nghe ra tiếng của Hồ Lão Vạn, bất giác giật mình, ngược nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy "Trung Điều Ngũ Bảo" tại bia từng lâm đang ra sức thăm dò, hướng về đạo quan nhìn quanh ngó quẩn.

Lúc này Công Dương Vũ toàn thân băng tuyết bao trùm, năm người bọn họ vẫn chưa nhìn ra chút dấu tích gì.

Trải qua cả nửa ngày, Hồ Lão Thiên bỗng la lên:

- Chẳng có ai cả! Lão Cùng Toan thật sự không có ở đây!

Hồ Lão Bách cũng âm ỉ theo:

- Tức chết đi được, tức chết đi được, tiểu tử thối ấy dám gạt lão tử, lão tử mà không chặt hẳn ra thành tám khúc, thì không bỏ cuộc.

Hồ Lão Thập nói:

- Đúng vậy, còn có cái lão bà nương khoát áo đạo sĩ ấy cũng đáng ghét lắm a. Lần này mọi người cùng nhau xông lên, trước tiên đánh ngã bà ta, sau đó mới lo đối phó với tên tiểu tử thối ấy, cuối cùng lại dùng một mẻ lửa thiêu trụi cái điều phòng này

Hồ Lão Nhất cắt ngang hỏi:

- Hai con bé còn lại xử trí thế nào?

Hồ Lão Vạn chẳng thèm do dự, thuận miệng đáp ngay:

- Dùng dây trói chúng lại như bánh bột nếp, quăng chúng xuống núi cho té chết.

A Tuyết nghe thấy trong lòng vô cùng khiếp sợ, nhìn không được liền chuyển thân, nép sát vào người Lương Tiêu.

Lại nghe Hồ Lão Nhất nói:

- Lão tử không thích trói buộc nữ nhân. Hồ Lão Vạn, chú ý là của ngươi đề ra, mọi người đều đã thống nhất, công việc ấy sẽ do ngươi làm.

Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử cũng không thích, Hồ Lão Thiên khoái nhất là chơi trò trói nữ nhân đấy.

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Lão tử đã nói thế bao giờ chứ, ngươi dám vu khống lão tử à!

Hai người huy vũ binh khí, “Bình bình, bang bang” lại khơi dậy một trận ẩu đả.

Lương Tiêu thấy năm người nhảy lên nhảy xuống, hồn nhiên chẳng sợ ai nghe thấy, trong lòng bất giác lo lắng: “Năm tên ngốc này võ công thật lợi hại, nếu chúng thật sự xông tới, ta lấy một địch năm, còn lại bao nhiêu phần thắng chứ?”

Còn đang nhíu mày phân vân, chợt nghe Hồ Lão Bách lại nói:

- Mọi người đến mà xem, ở đây có một tuyết nhân.

Lương Tiêu trống ngực đập thình thịch. Lại nghe Hồ Lão Thập nói trước:

- Tuyết nhân này làm khéo thật, trông giống hệt gã Cùng Toan.

Hồ Lão Thập vỗ tay cười bảo:

- Phải đấy, giống cực kỳ! Lão tử hận nhất là gã Cùng Toan, xem lão tử giẫm đạp cho hắn hoa rơi nước chảy đây.

Lương Tiêu thất kinh, vừa định xông ra khỏi đạo quan, chợt nghe Hồ Lão Nhất giận dữ nói:

- Ai cho ngươi giẫm chứ, lão tử chính là ca ca, phải để cho lão tử ra tay trước.

Hồ Lão Thập nói:

- Ngươi một cước cũng không được giẫm, lão tử quyết không nhượng bộ đâu.

Hồ Lão Bách cười nói:

- Các ngươi không nên tranh cãi làm gì, hay là để lão tử giẫm trước cho.

Hồ Lão Nhất quát:

- Chỉ biết đánh rầm!

Hồ Lão Bách hét thảm một tiếng, lập tức la lớn:

- Ngươi dám nhạo báng lão tử thói tha à?

Hai người hô hô hét hét, sắp sửa động thủ. Hồ Lão Thập vội nói:

- Đừng đánh mà, đừng đánh mà, mọi người đều là thân huynh đệ với nhau, đã hồ còn cần đến người thân Ai da Hồ Lão Nhất nhà ngươi đứng là chỗ diên mà.

Cứ thế tiếp tục, cả ba người bọn họ xáp lá cà vào nhau mà đánh đấm, tay cào răng cạp, khiến cho bùn tuyết bắn tung tóe khắp nơi. Lương Tiêu trông thấy bất giác vừa tức cười vừa bực bội năm kẻ ấy chẳng thêm để mình vào mất.

Ba người loạn xà quân một trận, bỗng dưng tách nhau ra, ngồi trên mặt đất thờ hồng hộc. Hồ Lão Thập nói:

- Lão tử có một biện pháp. Tuyết nhân chỉ có một, chúng ta lại đến ba người, cho nên chúng ta đắp thêm ba tên nữa, mỗi người một tên, như thế chúng ta không cần phải tranh đoạt với nhau nữa.

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Nói hươu nói vượn, đắp thêm hai tuyết nhân là đủ rồi, sao lại nói đến ba?”

Chỉ nghe Hồ Lão Nhất cười bảo:

- Hồ Lão Thập nguoi tính sai rồi.

Lương Tiêu trầm nghĩ:

- Hồ Lão Nhất thân là huynh trưởng, chung quy cũng hiểu được chút ít!

Chỉ nghe Hồ Lão Nhất cười bảo:

- Nên đắp thêm một tên thôi.

Lương Tiêu nghe mà muốn ngất xỉu. Hồ Lão Bách cả giận nói:

- Hồ Lão Nhất nguoi suốt ngày chỉ biết có một, lê mua một trái, heo giết một đầu, com ăn một chén, chẳng ra con mẹ gì cả. Lão tử nghĩ rằng phải đắp thành bốn tên chứ.

Ba người cãi lộn om sòm một chỗ. Hồ Lão Thiên, Hồ Lão Vạn nghe tiếng tò mò, tạm thời đình chiến, cùng nhau đi đến hỏi rõ nguyên do.

Hồ Lão Thiên nhất thời vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Đắp làm năm, bởi vì chúng ta chính là “Trung Điều Ngũ Bảo”, cho nên phải đắp làm năm tên.

Hồ Lão Vạn nói:

- Hoàn toàn sai rồi, theo ta thấy, chỉ đắp hai tên là tốt nhất.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Mới vừa rồi đắp hai tên là đúng rồi, bây giờ mà đắp thêm hai tên nữa thì thiệt kỳ quặc, năm kẻ này thật sự ngu ngốc đến thế sao?"

Lương Tiêu đoán một điểm cũng không sai, bọn "Trung Điều Ngũ Bảo" này toán thuật vô cùng ngu dốt. Không chỉ có mỗi mình bọn chúng ngốc nghếch, lão gia phụ của chúng cũng ngốc nghếch chẳng kém, lúc trước lão nhân rút tĩa từ kinh nghiệm đau thương của bản thân, quyết định dùng "Nhất, thập, bách, thiên, vạn" làm tên cho năm thằng con trai, vốn để bọn chúng nở mày nở mặt, ai ngờ vẫn không làm cho nhi tử mình khôn ra nửa phần, ngược lại còn trở thành năm kẻ ngốc nghếch.

Lúc này đây, Chỉ thấy Ngũ Bảo ngồi trên thảm tuyết trắng, bấm đốt ngón tay, mày rậm nhăn tít, cô sống cô chết tính toán một vấn đề vốn được xem là bài toán đơn giản nhất thế gian. A Tuyết thật sự không thể nín nổi, thở khì ra một cái, bật lên tiếng cười.

"Trung Điều Ngũ Bảo" nghe tiếng đồng loạt quay đầu, nhìn về phía đạo quan, lớn tiếng hét:

- Kẻ nào vừa cười? Con bà nó, kẻ nào vừa mới cười?

Lương Tiêu thấy tình thế không ổn, hướng A Tuyết căn dặn:

- Muội đứng trong đây xem chừng nhúc nhích, ta ra ngoài kia trước.

A Tuyết vội la lên:

- Muội cùng đi với huynh.

Lương Tiêu nói:

- Bọn họ bắt quá đầu không lại ta đâu, muội ở đây quan sát, nếu ta rơi xuống thế hạ phong, muội hãy đến giúp ta.

A Tuyết bán tín bán nghi, ngập ngừng gật đầu.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy không ai trả lời, đang muốn xông về phía đạo quan, chợt thấy Lương Tiêu đi đến, nhất thời tản ra thành nửa vòng tròn, lớn tiếng reo lên:

- Hay lắm hay lắm, tiểu tử thôi nhà nguoi đến đây tìm chết ư?

Vừa nói vừa hướng về đạo quan lia mắt nhìn quanh, bọn họ đối với Liễu Tinh vô cùng cố kỵ, sớm đã thương lượng thỏa đáng, một khi thấy bà thì nhất loạt xông lên, không để cho bà có một chút cơ hội phản kháng.

Lương Tiêu cười nói:

- Ai đi tìm chết chứ, ta vốn hảo tâm muốn đến giúp đỡ các nguoi tính toán thôi.

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Người mà có lòng tốt như vậy sao? Hừ, lão tử trước tiên phải tóm người mới được!

Lương Tiêu lắc đầu bảo:

- Trước tiên khoan vội tính toán với lão tử, bọn người không phải muốn tính sổ tuyết nhân sao?

Hồ Lão Vạn nói:

- Phải phải, nhưng người làm được tích sự gì chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Lão tử biết phải đáp bao nhiêu tuyết nhân đấy.

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn nhau, cùng kêu lên hỏi:

- Đáp mấy tên? Đáp mấy tên?

Lương Tiêu đáp:

- Các người có năm người, vốn dĩ phải đáp năm tên.

Hồ Lão Thiên ha ha cười nói:

- Vậy là lão tử tính đúng rồi!

Trừ hán, bốn kẻ còn lại không ai là không tức tối Lương Tiêu.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Ai nói Hồ Lão Thiên người tính đúng?

Hồ Lão Thiên giận dữ:

- Người rõ ràng bảo là năm.

Lương Tiêu đáp:

- Lão tử có nói vậy, nhưng nếu mỗi người đáp một tên thì

Hồ Lão Nhất trong lòng hoan hỉ, vội hỏi:

- Đáp một tên ư, vậy là lão tử đoán đúng rồi?

Lương Tiêu cá giận nói:

- Lão tử nói chính là năm người các người mỗi người đáp một tuyết nhân, nghĩa là sẽ có năm tên.

Hồ Lão Thiên bảo:

- Nếu vậy, lão tử đúng rồi.

Lương Tiêu nổi cơn phiền toái, cũng chẳng thèm quản đến hán nữa, chỉ tay về xa xa nói:

- Nhưng đằng kia đã có sẵn một tên rồi, cho nên lấy năm giảm đi một, các người bảo còn thừa lại mấy tên?

Trung Điều Ngũ Bảo mày dầy nhú chặt, lăm nhăm ngón tay, nhưng càng nhăm lại càng rối thêm. Mặc dù phép tính trừ này đối với người bình thường thì thật vô cùng đơn giản, nhưng đối với năm kẻ này mà nói lại trở thành một vấn đề nan giải không thể nghi ngờ.

Lương Tiêu xem bộ dáng của năm người, thậm chí chính mình đã đoán định không sai, cười bảo:

- Các người cứ từ từ mà tính, ai mà tính ra trước, sẽ là người thông minh nhất.

Năm người vừa nghe xong liền lập tức khẩn trương, vội vã tính toán, chỉ sợ bị người khác đoạt trước.

Lương Tiêu đoán rằng Liễu Tinh đã đi xa rồi, liền trở lại đạo quan, bảo A Tuyết:

- Muội hãy đi nói cho Công Dương tiên sinh biết.

A Tuyết thấy năm người đang ở trước cửa quan, lo lắng hỏi:

- Bọn họ sẽ không động thủ chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Đương nhiên là không rồi, bọn chúng đứa nào cũng rất ngoan!

A Tuyết rụt rè lướt qua chỗ năm người. Thấy năm kẻ nọ quả nhiên vẫn không nhúc nhích, chỉ lo vò đầu bứt tai, thần sắc buồn rầu ảo não. A Tuyết trong lòng nảy sinh cảm giác thú vị, cùng Lương Tiêu mỉm cười, đi về phía Công Dương Vũ, chỉ vừa đi được vài bước, đột nhiên nghe được từ phía xa xăm, phiêu phiêu hót hót truyền lại một tràng âm thanh lô quán (1), biến hóa vô cùng, cực kỳ thể oán, tuy là ngược gió truyền đi, giống như một con thuyền nhỏ chênh vênh giữa biển khơi, dập vùi trong giông bão, nhưng thủy chung vẫn không bị che lấp.

Lô quán thanh vừa lọt vào tai, Trung Điều Ngũ Bảo đồng loạt nhảy cẫng lên, reo hò:

- Tiêu đại gia đến rồi, Tiêu đại gia đến rồi!

Lương Tiêu hai hàng lông mày nhíu lại, thâm nghĩ:

- Sao lại tới nhanh như thế chứ?

Công Dương Vũ cũng trầm tư như: "Tiêu lão quái vừa nhận được tin tức đã lập tức đuổi tới nơi. Hắc, đúng là binh quý thần tốc, hành động vừa nhanh vừa quyết đoán! (2)"

Lão tuy ý niệm trong đầu xoay chuyển, nhưng thân thể vẫn tuyệt nhiên bất động, chỉ nghe Trung Điều Ngũ Bảo rống cổ hò hét, ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, tiếng huyết theo thể gió truyền đi xa, hai tiếng vừa dứt, một âm thanh hồi đáp đã vọng trở lại, liên miên bất tận, uy thế thật kinh người. A Tuyết bị âm thanh não động này chi phối, nhất thời kinh ngạc đến quên cả nói năng.

Lương Tiêu thần tình kịch chấn: "Hào, nếu đã tới thì mỗi huyết hải thâm cừu hôm nay cũng nên kết thúc cho xong!"

Nghe rồi nhiệt huyết sôi sục, sải chân bước nhanh ra ngoài, hấn trong lòng biết Tiêu Thiên Tuyết đã nghe được tiếng huyết gió của Ngũ Bảo, đảo mắt nhìn lại, chỉ sợ đánh nhau lúc này lại ngộ thương đến A Tuyết, liền thuận miệng nói:

- A Tuyết, muội đi trước đi.

Hồ Lão Thiên đương ở phía sau Lương Tiêu, thấy chàng bước nhanh như vậy liền hét lên:

- Chạy đi đâu chứ! Tiểu tử nguoi sợ hãi Tiêu đại gia, muốn trốn sao?

Nói rồi một trào Chop về phía Lương Tiêu, Lương Tiêu vẫn không xoay người, ánh mắt khẽ nhìn về một bên, tựa như đang ước vọng tương lai, tay áo hợp thành chưởng, phiêu phát đánh ra, chính là một chiêu "Chu lang hồi cổ". Nghe nói tam quốc danh tướng Chu Du tinh thông âm luật, nhạc sư mà lỡ đàn sai một chút, liền lập tức nhận ra mà quay đầu lại, từ đó xưng tác nên "Khúc hữu ngộ, chu lang cổ". Một chiêu này xuất từ thạch trận võ công trong "Tương tương cánh", nhìn như nhàn nhã dạo chơi, kỳ thực uy lực vô cùng lớn.

Chỉ nghe "Xuy" một tiếng, Hồ Lão Thiên phát trào vào ống tay áo Lương Tiêu, tiểu huyết khúc trĩ nơi cánh tay lại bị Lương Tiêu một chưởng kích trúng, nửa phần tay trên lập tức cảm thấy tê rần.

(1): ống sáo làm bằng sậy

(2): thành ngữ: “kiếm cập lý cập nữ”

Hồ Lão Thiên la lên oai oái, trào nắm trên thân thiết giản, một chiêu "Cự linh khai sơn" hướng Lương Tiêu đánh xuống.

Lương Tiêu vội vàng chuyển thân, song chưởng hợp nhanh, đem thiết giản lại gần, kinh lực vận chuyển một vòng.

Hồ Lão Thiên khinh thị Lương Tiêu nội lực không đủ, vừa định kéo thẳng thiết giản mà công tới, trong đầu đột nhiên hiện lên một tia ý niệm, bất giác cả kinh kêu lên:

- Giới cho thẳng nhãi!

Nói rồi lập tức ném giản nhảy lùi lại, hét lớn:

- “Như ý Áo Ma Thử”, con mẹ nó chứ, là “Như Ý Áo Ma Thử”!

Lương Tiêu cấp giản nơi tay, trầm mặc suy nghĩ, lại nghe Hồ Lão Nhất mắng:

- Không thể nào, Như Ý Áo Ma Thủ mà lại như thế sao? Theo lão tử thấy, chắc chắn là do hắc học trộm công phu của Tiêu đại gia rồi. Hừ, bắt được hắc, Tiêu đại gia nhất định có thưởng.

Hồ Lão Thiên nghe được, cảm thấy cũng có lý.

Thiết giản của hắc vốn là một đôi, vì vậy lại rút ra thêm một sợi nữa, lại sợ mấy tên huynh đệ khác tranh giành công lao, liền lập tức hung mãnh vọt lên, huy giản quát:

- Tiểu tử dám học lén võ công, còn không mau buông tay chịu trói?

Lương Tiêu khê mỉm cười, đột nhiên giản tạo đao thế, bỏ ra cực nhanh, chỉ nghe "Xoảng" một tiếng, song giản va vào nhau, lửa tóe tứ bề.

Hồ Lão Thiên ối ối kêu to, nhảy ra ba thước, thét lên:

- Là "Tu La Diệt Thế Đao".

Đôi mắt hí của hắc không ngừng trừng trừng nhìn Lương Tiêu, nổi giận nói:

- Tiểu tử nhà ngươi học lén cũng nhiều quá nhỉ?

Lương Tiêu cười nói:

- Còn ngươi nhận biết cũng không ít đấy, ném thử chiêu này xem!

Thiết giản lại thần tốc trở ngược ra, Hồ Lão Thiên kêu lên:

- Là "Chuyển luân kiếm".

Nói xong lập tức huy giản ngăn đỡ. Lương Tiêu chuyển thân xuất hồ một chưởng, chưởng phong quét ngang mặt Hồ Lão Thiên, hắc vừa nhảy vừa hét:

- "Kinh tước chưởng, kinh tước chưởng"!

Trong lúc nhất thời, Lương Tiêu chiêu chiêu thức thức, đều lộ ra võ công của Hắc Thủy phái.

Tiêu Thiên Tuyệt lúc trẻ võ công bác tập, về sau lại quy nạp thuần nhất, tạo nên một môn công phu còn lợi hại hơn. Nhưng lợi hại thì lợi hại, có điều lại vô cùng khó luyện. Tiêu Ngọc Linh vốn là nữ tử, thân thể bẩm sinh yếu nhược, học thứ võ công cao tuyệt của ông ta, thành ra tiến cực kỳ khó khăn. Tiêu Thiên Tuyệt chỉ đành dạy cho nàng chút võ công hạng hai, cốt để phòng thân hộ thể. Về sau, Tiêu Ngọc Linh vì cung chiêu nhi tử, cũng bất kể phồn tạp, đều dốc hết tâm trí truyền lại cho Lương Tiêu.

"Trung Điều Ngũ Bảo" do làm tay sai giúp việc cho Tiêu Thiên Tuyệt đã lâu, mỗi khi lập được công trạng, Tiêu Thiên Tuyệt nhất thời hứng chí, thi thoảng truyền cho bọn họ vài chiêu thức võ công gì đó.

Lúc này Hồ Lão Thiên đã nhận ra không ít chiêu số, nhưng càng nhìn về sau, có một số loại võ công lão cũng chẳng biết gọi tên thế nào nữa, có điều dựa theo lộ số ấy, quả thật chính là Hắc Thủy tuyệt học không thể nghi ngờ.

Trải qua chưa tới hai mươi chiêu, Hồ Lão Thiên đã tay chân rối bời, kêu lên hốt hoảng:

- Hồ Lão Nhất, rốt cục thằng nhãi này có phải học trộm chiêu thức không vậy?

Hồ Lão Nhất lúc này quan sát mơ hồ không rõ, cũng chẳng biết trả lời thế nào.

Hồ Lão Thiên thấy hắc có ý thoái thác, giận đến bốc khói, chợt thấy Lương Tiêu hoa chân múa tay, tung người nhảy lên.

Hồ Lão Thiên nhận ra chiêu này, thất thanh kêu lớn:

- "Thiên Ma Vũ"!

Hắc định dùng thiết giản chém ra một phát đề hóa giải, ai ngờ thiết giản của Lương Tiêu đâm thẳng vào trung cung, chích thẳng vào ngực hắc.

Hồ Lão Thiên lập tức chấn động. Nền biết lúc này lão đang sử thiết giản chém tới, không kịp thu hồi lại, liền lập tức hít vào một hơi lương khí, đem kinh lực dồn lên ngực để đỡ lấy thiết giản.

Nào ngờ một chích này của Lương Tiêu lại xuất phát từ "Quy tàng kiếm" trong "Tồn kiếm đạo", tồn chính là gió, phiêu hốt cực kỳ mau lẹ, nhìn thì như đương đâm vào ngực hắc, nhưng ngoạn một cái lại đâm trúng vào huyệt "Khí Hải" của Hồ Lão Thiên.

Hồ Lão Thiên nhất thời khí tán công tiêu, trúng đòn lão đảo.

Nguyên lai Lương Tiêu liên tục thi triển võ công Hắc Thủy phái, Hồ Lão Thiên thấy đi thấy lại nhiều lần, thầm nghĩ: "Hắn hạ chiêu này, thì chiêu sau nhất định cũng như vậy, chiêu sau sau nữa chắc vẫn y như thế." Ai ngờ Lương Tiêu đột nhiên chuyển thành một chiêu "Quy tàng kiếm", Hồ Lão Thiên ứng phó không kịp, thất bại là chuyện đương nhiên.

"Trung Điều Ngũ Bảo" mặc dù nội bộ ngày thường vẫn hay ganh tị đấu đá lẫn nhau, nhưng đến khi lâm phải ngoại địch, cả bọn đều nhất trí cùng nhau chống lại. Hồ Lão Thiên vừa mới ngã xuống đất, liền nghe được một tràng quát khiếu liên miên cất lên, Hồ Lão Thập, Hồ Lão Vạn rút binh khí nhào đến tấn công Lương Tiêu; Hồ Lão Nhất, Hồ Lão Bách thì lao đến đoạt người.

Hồ Lão Thập mang một cánh tay bằng sắt. Hồ Lão Vạn sử dụng một cây thiết phạm dài ba thước. Thiết giản của Lương Tiêu vẽ thành một vòng, khôn thượng khám hạ, địa hạ hữu thủy, biến thành "Sư kiếm đạo". Sư có nghĩa là phép dùng binh: "PHép ứng phó trong binh pháp là phải tránh chỗ khó, đi theo lối xuôi thuận".

Cánh tay sắt của Hồ Lão Thập vừa có khả năng điểm huyết, vừa có thể chống đỡ thiết chùy, cùng lúc có thể linh xảo, cương mãnh tùy ý. "Sư kiếm đạo" lại hòa hợp với binh pháp, cương và nhu bổ sung cho nhau, tương sinh cùng nhau, có khả năng khắc chế cánh tay sắt của y.

Không quá mấy chiêu, Hồ Lão Thập đã tay rời chân rắm, thi triển chẳng ra cái gì nữa, may mà có Hồ Lão Vạn thỉnh thoảng trợ giúp, mới miễn cưỡng tránh được thất bại.

Lại đấu thêm mấy chiêu, Lương Tiêu đi theo lối xuôi thuận, một giản quét về phía Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Vạn hươu nghiêng thiết phạm, chặn lấy thiết giản của hắn lại, nào ngờ một chiêu hươu nghiêng ấy lại sa vào khoảng không, lòng y thầm kêu bất hảo.

Lương Tiêu dẫn dụ được thiết phạm sơ hở, đột ngột xuất kì chiêu, một giản đánh trúng vào vai Hồ Lão Thập, Hồ Lão Thập binh khí rời tay, hét to một tiếng, ngã ngựa ra sau.

Hồ Lão Vạn mắt thấy khoảng trống phía sau Lương Tiêu, thiết phạm liền hướng lưng hắn đâm tới.

Lương Tiêu đánh lui được Hồ Lão Thập, thừa thế nhảy lên trước, xoay người đứng thẳng, chiêu thức khôn khảm thay đổi, chuyển thành "Bĩ kiếm đạo", "Bĩ" như nước chảy trên mặt đất, kiếm chiêu bỗng hiển hiện rõ ràng cảnh tượng sông biển, thiết giản đặt trên thiết phạm, vừa chuyển vừa phân khai, tức tốc đã đẩy thiết phạm dạt ra, sau đó lại "Soạt, soạt soạt" ba giản, đâm đến trước ngực hắn.

Thiết phạm của Hồ Lão Vạn bị hất ra bên ngoài, thu hồi không kịp, tay chân còn đang luống cuống, định chụp lấy thiết giản. Nhưng Lương Tiêu biến hóa quỷ dị lạ thường, Hồ Lão Vạn một trào chụp hụt, "Xoạt" một tiếng, bắp đùi đã trúng một giản, nhào xuống đất rên thảm, lại sợ Lương Tiêu thừa lúc nguy cấp ra tay sát thủ, ngay lập tức đã lom còm bò dậy, lăn long lóc sang một bên, hét to:

- Tới mau, tới mau, tên hỗn tiểu tử này thật khó xoi quá đi.

Hồ thị huynh đệ trông thấy tình hình này, vừa sợ vừa giận, bọn họ rốt cục cũng chẳng thêm tuân thủ cái gì là quy củ võ lâm nữa, nhất thời hô hô hét hét, đồng loạt xông lên.

Lương Tiêu vừa đấu hai người xong, đã hết hơi hết sức, bỗng dưng năm kẻ này lại lao đến, làm gì còn lực để hoàn thủ nữa, chỉ biết dựa vào "Khôn kiếm đạo" toàn lực tử thủ.

A Tuyết thấy tình thế không ổn, trong lúc khẩn cấp bỗng nghĩ ra cách hay: "Đứng rồi, ta đi gọi Công Dương tiên sinh đến giúp ca ca."

Nàng mới vừa chuyển thân, trước mắt chợt lóe lên một vầng ô quang, một con hổ to màu đen đột ngột hiện ra, bốn trào bám đất, hai mắt như chuông đồng, phát ra ánh mắt xanh lè.

A Tuyết trải qua cơn khiếp đảm này, cơ hồ sắp bật ra tiếng kêu, vừa đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên lưng hổ còn có một hắc y nhân đang ngồi, sắc diện tái nhợt, ba chòm râu đen đang phát phơ theo gió.

A Tuyết trống ngực đập thành thạch, run giọng hỏi:

- Ngươi ngươi là ai?

Người nọ hừ một tiếng, cũng thẳng thừng đề ý đến nàng.

A Tuyết lòng chỉ lo cho Lương Tiêu, cũng không tiện hỏi nhiều, lại gọi to:

- Công Dương tiên sinh

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hắc y nhân cả người không nhúc nhích nhưng đã rời khỏi lưng hổ, một tay chế trụ lấy đầu vai nàng.

A Tuyết cảm giác xương bả vai như gãy nát, đầu đón kêu lên một tiếng. Chỉ nghe tiếng nói người nọ vang rền như sấm động, lạnh lùng hỏi:

- Công Dương Vũ đang ở đâu?

A Tuyết trước giờ không quen nói dối, liền cổ nhin đau kêu lên:

- Hắn ở ngay phía trước đấy, bộ ngươi nhìn không thấy hay sao?

Hắc y nhân quay đầu lại, chỉ trông thấy một tên người tuyết, nhất thời ngẩn người ra một lúc, đôi mi hình chữ bát trợn ngược lên, ngạc nhiên nói:

- Lão Cùng Toan, ngươi làm cái trò bí hiểm gì thế?

Công Dương Vũ trơ trơ không thèm đáp.

Hắc y nhân tay áo phất lệ, hắc hồ nộ hai chân sau choãi ra, ngược mặt lên trời gầm to giận dữ, tiếng rống xa xa truyền khắp, nhất thời cả sơn cốc chấn động vang rền, muôn thú đều rạp mình thần phục.

Trung Điều Ngũ Bảo nghe được tiếng rống ấy, đều đồng loạt lui về phía sau, cất cao giọng reo mừng:

- Tiêu đại gia! Tiêu đại gia!

Bọn chúng bỏ mặc Lương Tiêu, nhảy cẫng lên, hướng về Tiêu Thiên Tuyết mà phủ phục bái chào. Tiêu Thiên Tuyết cũng không thèm liếc mắt đến năm kẻ ấy một cái, chỉ cười lạnh nói:

- Năm người đánh một, thật là thống khoái quá nhỉ?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe xong trong lòng phát lạnh, Hồ Lão Nhất run giọng nói:

- Chẳng lẽ... thật sự... thật sự.. hắn... hắn... hắn... chính là.... hậu.. hậu.. hậu.. hậu bối.. của Tiêu đại gia sao?

Tiêu Thiên Tuyết lãnh đạm nói:

- Thối thật! Hừ, năm người các ngươi chẳng gì cũng là những kẻ đã thành danh, lại đi liên thủ đối phó với một tên vô danh tiểu tốt, còn ra cái thể thống gì nữa chứ?

Trung Điều Ngũ Bảo nghe nói Lương Tiêu không phải là hậu bối của hắn, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi. Hồ Lão Nhất vội hỏi:

- Tên gian tặc này biết võ công của Tiêu đại gia, nhất định là học lên...

Lời nói chưa dứt, Tiêu Thiên Tuyết đã nắm lấy gáy của hắn, ném hắn đi như chóp.

Hồ Lão Nhất bay vèo như sao sẹt, đầu cổ phủ đầy tuyết, ghim ngập vào tận hai xích bên dưới nền tuyết, đầu lại va phải tảng đá, không ngừng oa oa kêu thảm.

Tứ bảo còn lại không hiểu hắn đã làm sai chuyện gì, toàn thân bọn chúng đều run rẩy, quì lạy mọp đầu như té sao, chỉ nghe Tiêu Thiên Tuyết lớn giọng quát:

- Cả lũ các ngươi cút hết cho ta!

Trung Điều Ngũ Bảo nghe vậy mới dám động dậy, lại bắt chước như năm đứa trẻ nít, cúi xuống lẩn long lóc đi như đang cuốn chiếu. A Tuyết thấy vậy nhin không nổi phát ra tiếng cười.

Tiêu Thiên Tuyết tức giận hừ một tiếng, lòng bàn tay vận kinh, A Tuyết đau đến nhăn mày há miệng, muốn cười nữa cũng không được.

Lại nghe Tiêu Thiên Tuyết quát:

- Ai cho các ngươi cút đi kiểu đó?

Trung Điều Ngũ Bảo ngơ ngác, nằm rạp trên mặt đất, cùng cất tiếng hỏi:

- Vậy phải cút đi như thế nào ạ?

Tiêu Thiên Tuyết chẳng chút hảo khí đáp:

- Đến đây thế nào thì trở về thế ấy!

Trung Điều Ngũ Bảo lúc này mới chợt hiểu ra, lập tức chạy biến đi, trong khoảnh khắc đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lương Tiêu trông thấy sắc mặt A Tuyết thống khổ, nhin không được bèn nói:

- Tiêu Thiên Tuyết, nhà ngươi ăn hiếp tiểu nữ hài như vậy, da mặt đã bị chó gặm mất rồi sao?

Trong mắt Tiêu Thiên Tuyết ánh lên một tia tinh quang, điềm nhiên bảo:

- Được lắm, trả lại cho người này.

Vừa nói vừa giờ A Tuyết lên khỏi đỉnh đầu, nhắm mắt đất ném xuống.

A Tuyết nghe tiếng gió bên tai, cảnh vật trước mắt chớp động lướt qua, nhất thời không tự chủ được, chua xót thốt lên:

- A Tuyết chết mất!

Lương Tiêu trong lòng thâm biết Tiêu Thiên Tuyết chỉ muốn thăm dò bản sự của hắn, liền vội vã giữ chặt lấy thiết giản, hai tay đưa ra, bỗng phát giác hướng rơi của A Tuyết nhằm vào giữa ngực hắn, lực đến nặng như thế núi, khiến hắn phải liên tục thoái lui ba bước.

Hắn hét to một tiếng, mả bộ trầm xuống, trụ vững lại trên đất bằng. Vừa định thu thế, hắn đột nhiên cảm thấy trước ngực tức nghẹn, vội ngồi bệch xuống đất, trong lòng nhất thời vừa kinh vừa sợ.

Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt nói:

- Tiểu tử cũng có chút năng lực đấy, hừ, người cũng mau cút đi cho lão phu.

Lương Tiêu nghiêng răng, trong mắt ánh lên một tia quyết tâm, buông A Tuyết ra, trầm giọng nói:

- A Tuyết, muội vào trong nội đường đi, cho dù ngoài này có xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không được trở lại, nếu không từ nay về sau, ta sẽ không thêm quan tâm đến muội nữa.

A Tuyết trước nay chưa từng thấy sắc mặt và lời nói của hắn như thế, nhất thời trong lòng cảm thấy rối bời, khe khẽ gật đầu rồi đi vào bên trong, len lên tựa cửa nhìn ra.

Lương Tiêu vùng thiết giản lên, cao giọng hỏi:

- Tiêu Thiên Tuyết, mẹ ta ở đâu?

Tiêu Thiên Tuyết lần này đến đây mục đích chỉ để khiêu chiến với Công Dương Vũ, nghe vậy thì nhướng mày lên, sột ruột quát:

- Lão phu kêu người cút đi!

Lương Tiêu biết rõ trận đấu hôm nay nhất định hung hiểm tuyệt luân, tức khắc cho tay vào ngực áo lấy ra Âm Dương cầu, ngậm vào trong miệng.

Hắn nghĩ đến cái chết của phụ thân, bỗng phát giác nhiệt huyết cả người đang sôi sục, thiết giản trong tay sử ra 'khôn thương chán hạ', hóa thành "Phục kiếm đạo", lộ kiếm chiêu này tuy thủ nhiều công ít, nhưng phòng ngự lại vô cùng nghiêm mật, phản công sắc bén. Ngày đó hắn từng dùng chiêu này để đánh rơi đóa hoa mai của Công Dương Vũ.

Đây cũng là chiêu kiếm mạnh nhất hắn sử dụng được lúc này.

Tiêu Thiên Tuyết trông thấy chiêu này, hai hàng lông mày trợn lên, thoáng chút ngạc nhiên. Còn chưa kịp thở, thiết giản nọ đã lao đến như điện xẹt, Tiêu Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, hữu thủ lộ xuất ra khỏi tay áo, nhoáng một cái, đầu trên của thiết giản đã bị năm ngón tay khô gầy kẹp lấy. "Vút" một tiếng, cánh tay thô ráp của y đã bẻ cong thiết giản lồi xuống.

Lương Tiêu hổ khẩu đầy máu, bị bức phải buông tay, bèn phát động "Tam Tài Quy Nguyên Chương", di chuyển thật nhanh quanh người Tiêu Thiên Tuyết, song thủ hốt nhiên nhập lại, đánh vào lưng y.

Tiêu Thiên Tuyết cũng không thèm quay đầu lại, thiết giản hươu nhanh về phía sau, một tiếng động lớn vang lên, Lương Tiêu song chương đánh trúng vào thân giản. Một chiêu "Tam Tài Quy Nguyên" này hội tụ nội lực cả người hắn, thiết giản chịu lực không nổi, uốn cong bật ngược trở lại.

Người ta có câu: "Sắt mà bị bẻ đi bẻ lại thì sẽ mất độ đàn hồi", thiết giản này chính vì bẻ ngược trở lại, lập tức gãy đoạn.

Lương Tiêu lại bị cổ lực cản tuyệt đại này chấn cho thối lui mấy trượng, nặng nề té xuống, một ngụm máu tươi cũng theo đó tuôn trào ra.

A Tuyết cả kinh thất sắc, nhưng nhớ lời Lương Tiêu đã phân phó, không dám rời khỏi đạo quan, chỉ từ xa kêu lên:

- Ca ca, ca ca!

Tiêu Thiên Tuyết cũng không thèm truy kích, chỉ thông dong cười lạnh nói:

- Tiểu nghiệt chủng, đã phục chưa?

Lương Tiêu sắc mặt trắng bệch, ực một tiếng, kiên quyết nuốt trọn ngụm máu trở vào, bỗng phát giác ra trong huyết quản của mình lúc này như có một viên ngọc gì đó đang xoay tròn, chui tọt vào trong bụng.

Hắn lúc này chợt nhận ra, bản thân đã khinh suất, trong lúc nuốt máu vô tình nuốt luôn cả âm dương cầu, nhưng lúc này tánh mạng còn không để tâm tới, một viên ngọc nhỏ bé thì tính toán làm gì, ngay lập tức lại bật dậy.

A Tuyết thấy hắn không sao, trong lòng vui mừng khôn xiết, chợt thấy hắn lại tung người lên lần nữa, hướng về Tiêu Thiên Tuyết lao đến. Trái tim đang thót lại của nàng lại bỗng chốc lại đập mạnh lên, thầm nghĩ: "Hắc y lão đầu này công phu còn đáng sợ hơn cả quỷ thần, ca ca nếu đã đánh không lại, sao còn muốn đánh nữa chứ?"

Tiêu Thiên Tuyết thấy Lương Tiêu tung quyền cước tới, sát khí trên mặt lại hiện lên, cười gằn nói:

- Muốn chết có khó gì? Được, để lão phu tiễn ngươi một đoạn, hãy đến gặp cha ngươi đi!

Tay trái y vung lên, vẻ như muốn chụp lấy trái phải của Lương Tiêu, đi được nửa đường bỗng dừng lại chuyển hướng sang trái, Lương Tiêu tránh đỡ không kịp, cổ tay phải đã bị một tay của hắn chế trụ, vừa định lách khỏi, nhưng bàn tay của Tiêu Thiên Tuyết lại cứng như sắt thép, ngược lại còn siết chặt hơn.

Lương Tiêu vừa sợ vừa giận, thầm nghĩ: "Đây là công phu quý quái gì vậy, rõ ràng là hướng sang phải, lúc hạ xuống thì lại chéch về bên trái?"

Sát na ấy, chỉ thấy chưởng phải của Tiêu Thiên Tuyết giáng xuống như điện, bên tai còn truyền đến tiếng la thảng thốt của A Tuyết.

Ai ngờ chưởng phong của Tiêu Thiên Tuyết vừa đi được nửa đường, đột nhiên lại đổi hướng, dạt sang phải mà phách ra, chỉ nghe ầm một tiếng, hắn lui sang bên một bước, người đến cũng lùi ra sau một nhịp.

Tiêu Thiên Tuyết cười nói:

- Lão Củng Toan, ngươi rút cuộc cũng nhịn không nổi rồi sao?

Công Dương Vũ trên người còn dính đầy băng tuyết, chẳng chịu nói năng gì, lại một chưởng nữa đánh ra. Tiêu Thiên Tuyết cũng không thèm ngạnh tiếp, vừa chuyển thân đã đem Lương Tiêu nhắc bổng lên không, hướng Công Dương Vũ hươ tới.

Công Dương Vũ cổ tay xoay chuyển, biến chưởng thành trảo, nhanh như chớp chụp lấy cổ tay phải của Lương Tiêu, giữa ống tay áo chợt lóe lên sắc xanh, bắn thẳng ra ngoài, chính là một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng, lẳng không lộng ảnh đâm thẳng đến đại yếu huyệt trước ngực Tiêu Thiên Tuyết.

Một kiếm này đã vận dụng hết sự ảo diệu của Quy Tàng. Tiêu Thiên Tuyết thâm hiểu lợi hại, lập tức tay phải vung lên, năm ngón tay co duỗi bất định, trong phút chốc cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu loại thủ pháp, chỉ nghe "keng keng" không ngừng, một đường kiếm chiêu thần diệu này của Công Dương Vũ đều bị hắn dùng tay không hóa giải hết.

Công Dương Vũ trong lòng phát lạnh: "Chiêu 'Thiên Vật Nhận' của lão quái vật này lại tinh tiến đến thế sao? Hừ, ngươi tinh tiến, chẳng lẽ Củng Toan ta lại không thể tinh tiến chắc?"

Y đang muốn giơ kiếm đâm lại lần nữa, chợt phát giác ra một trận khí âm hàn, từ cổ tay Lương Tiêu trực tiếp bức đến, ngay lập tức đã xâm nhập vào trong chưởng tâm của y.

Công Dương Vũ chợt cả kinh: "Không xong rồi, Tiêu lão quái chẳng thèm quan tâm gì đến tính mạng của hài tử này, lại dùng thân thể của hắn để cùng ta quyết đấu nội lực!"

Ý nghĩ còn chưa dứt, thủ chưởng của Tiêu Thiên Tuyết bỗng uyển chuyển như hành vân lưu thủy, phiêu nhiên bỏ tới.

Công Dương Vũ xoay người một cái, tay phải huy kiếm nghênh địch, tay trái vận "Hạo Nhiên Chính Khí" hùng dũng xuất ra, thấu nhập vào cơ thể Lương Tiêu, cùng "Thái Âm Chân Khí" của Tiêu Thiên Tuyết đối kháng.

Y trong lòng biết rõ nếu không như vậy, sự sống trong cơ thể Lương Tiêu tất bị "Thái Âm Chân Khí" bòn rút đến chết. Năm đó gặp tai biến trên đường, Lương Văn Tĩnh chính là trúng phải luồng chân khí chí âm chí độc này, tuyết khí mà vong mạng.

Công Dương Vũ trước giờ chỉ dạy võ công cho ba người, trong đó hài lòng nhất chính là Lương Văn Tĩnh. Nhưng Văn Tĩnh lại chưa từng báo sư, Công Dương Vũ con người vốn tự phụ, đối phương mà không chịu báo ân, y cũng không thèm nhắc nhở làm chi, và lại lúc ấy y một lòng đi tìm Liễu Tĩnh, cũng không có ý ở lại lâu.

Về sau khi hay được Văn Tĩnh đánh lui đại quân Mông Cổ, lại phát tay áo quý ẩn, Công Dương Vũ vui mừng khôn xiết, chỉ muốn đi tìm lại hắn để truyền kỹ y bát. Nhưng giang sơn rộng lớn, chung quy vẫn không tìm ra, đành phải bắt đắc dĩ từ bỏ.

Nào ngờ hôm nay lại truyền đến một tin dữ, biết được Lương Văn Tĩnh đã qua đời, trong lòng Công Dương Vũ vô cùng đau xót, lại thêm Liễu Tĩnh rút cuộc cũng không chịu hồi tâm chuyển ý, y bất giác tâm nguội ý lạnh, động đến cái ý niệm coi thường sự sống.

Lúc Tiêu Thiên Tuyết đến, y cũng vẫn tuyệt nhiên bất động, thầm nghĩ cho dù có bị chém giết cũng mặc kệ. Mãi cho đến khi Lương Tiêu cùng Tiêu Thiên Tuyết giao thủ, Lương Tiêu dù bị té ngã vẫn không chịu khuất phục, cuối cùng cũng khiến cho Tiêu Thiên Tuyết phải động đến sát khí.

Công Dương Vũ vì không muốn Lương Văn Tĩnh đến đây phải tuyệt hậu, rút cuộc cũng đành vì phạm lời thề mà ra tay. Ai ngờ, Tiêu Thiên Tuyết vừa động thủ lại dùng đến cách thức đấu nhau sống chết như vậy, khiến y lâm vào tình thế cười trên lưng cọp khó mà xuống được.

Nội lực hai người vốn dồn trọng tâm vào giữa, Tiêu Thiên Tuyết do mượn vật truyền công, lực đạo truyền đi càng xa, kinh lực phát ra càng yếu. Công Dương Vũ kê bên phát lực, Hạo Nhiên Chính Khí liền như kinh đào hải lãng, dồn ép Thái Âm Chân Khí ra khỏi "Thủ thiếu âm tâm kinh" của Lương Tiêu bên cạnh. Nhưng khi vừa đi được một quãng, Hạo Nhiên Chính Khí cũng trở nên khí tàn lực kiệt, khó mà tiến xa thêm được nữa.

Tiêu Thiên Tuyết bật người vận kinh phản công. Công Dương Vũ khẽ lùi một bước, lại án ngữ tại "Thủ Thái Âm Phế Kinh", đợi đến khi thế công của Tiêu Thiên Tuyết hơi yếu đi, lại đột xuất kỳ binh, phân ra một đạo chân khí, vòng qua đối mạch của Lương Tiêu, theo "Túc quyết âm can kinh" đi xéo lên trên, lại dựa vào "Thủ thiếu dương tam tiêu kinh" hướng về Tiêu Thiên Tuyết mà đánh tới.

Tiêu Thiên Tuyết bỗng phát giác lòng bàn tay nóng ran, vội vận kinh để ổn định, lại đẩy nội lực theo "Thủ Thái Âm Phế Kinh" để phản kích. Công Dương Vũ chỉ cảm thấy nội lực đối phương đột ngột tăng cao, không cách nào tấn công, chỉ có thể toàn lực hồi thủ.

Tiêu Thiên Tuyết lại nhân lấy cơ hội ấy phân khai nội lực, theo "Túc thiếu âm thận kinh" của Lương Tiêu mà xuất ra, qua "Thủ Thái Dương tiểu tràng kinh" lên tập kích. Có điều Công Dương Vũ lại đoán biết trước, kinh khí lập tức quay về bảo vệ, sau đó lại tổng xuất ra một đạo kinh lực, đem "Thái Âm chân khí" bức ra khỏi "Thủ thiếu âm tâm kinh".

Trong lúc nhất thời, hai người biến kinh mạch lớn nhỏ trong người Lương Tiêu trở thành chiến trường, hai cổ nội lực tựa như hai đạo quân đang giằng co với nhau, tiến lùi công thủ không thôi.

Hai người một tay đấu nội công sống chết, một tay còn lại chẳng có việc gì làm, lập tức thi triển tuyệt học binh sinh của mình. "Quy tàng kiếm" đối cùng "Thiên vật nhận", chỉ kiếm giao kích với nhau, liên miên bất tuyệt.

Hai người nhảy ra hai bên, hai tay vẫn tóm chặt lấy Lương Tiêu, khiến hắn xoay vòng vòng như một chiếc cối xay gió, bất quá lúc này họ lại dùng xảo lực mà không dùng cương kinh.

Công Dương Vũ ngại rằng nếu dùng sức quá độ, có thể gây nguy hại đến Lương Tiêu. Tiêu Thiên Tuyết lại tưởng rằng đã làm tổn thương đến gân cốt Lương Tiêu, liền hạ xuống một chút, nhưng vẫn không buông tay ra, muốn để cho thân thể hắn không bị hủy, như thế mới chứng tỏ được công phu của bản thân.

Nếu không như thế, với một kẻ vốn không có khả năng chống đỡ như Lương Tiêu, nếu để mặc cho mỗi người tự vận kinh lôi kéo, chỉ sợ đã sớm bị xé thành hai mảnh rồi.

Có điều Lương Tiêu lúc này lại trở thành nơi để hai đại tuyệt đỉnh cao thủ tỷ đấu nội lực, loại tư vị như vậy thật không thể miêu tả thành lời. Hai cổ kỳ môn chân khí giống như một đôi cuồng long, bên trong thể nội không ngừng tiến tiến xuất xuất.

Thân thể Lương Tiêu lúc nóng lúc lạnh, lúc nặng lúc nhẹ, kinh mạch trải qua một cơn tê nhức và đau đớn vô cùng, dần dà khiến hắn nếm thử đủ loại tư vị khác nhau. Đáng sợ nhất là lúc, trong bách mạch vừa như có hàng trăm thứ rắn, kiến đang bò trườn khắp nơi, lại như có vô số thanh cương đao đang gài xéo cơ thịt.

Lương Tiêu hận không thể chết đi cho rồi, có điều kinh mạch nơi cổ tay lại bị chế trụ, khiến hắn vô lực khả thi. Khoảnh khắc ấy, hắn đã hai lần hôn mê, lại trải qua hai lần khổ sở hồi tỉnh.

A Tuyết tựa cửa, nhìn đến kinh tâm động phách, võ công của hai người trên trường đấu quả thật đã vượt quá khả năng tưởng tượng của nàng.

Lúc này, nội lực Công Dương Vũ vận chuyển đã lâu, băng tuyết khắp người chuyển hóa thành hơi nước, toàn thân khói trắng tỏa ngập, tựa như đang được bao phủ giữa sương mây, lại thêm ông tay áo không ngừng lay động, chẳng khác gì thần tiên ở trên trời.

Lương Tiêu lúc này bộ dáng thập phần kỳ quái, thân thể một nửa đỏ rực như ráng chiều, một nửa xanh thẫm như huyền băng. Xanh đỏ hai sắc giao tương hòa nhập vào nhau, quý dị vạn trạng.

A Tuyết nhìn đến trợn mắt há mồm, ngoài vẻ lo lắng ra lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Hai cổ nội lực của Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết trên khắp cơ thể Lương Tiêu giao tương đuổi bắt, không chỗ nào là không ghé qua.

Đầu đến "Túc dương minh vị kinh", Công Dương Vũ hốt nhiên nhận ra nội lực của Tiêu Thiên Tuyết đột ngột tăng cao, trong lòng thầm kêu bất ổn, mau chóng vận nội lực ngăn cản.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thiên Tuyết cũng cảm giác được nội lực của Công Dương Vũ chợt nhiên tăng nhanh, vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm: "Lão Cù Toan trước giờ thường quen 'hậu phát chế nhân', chẳng lẽ hắn còn giấu giếm lại thực lực hay sao?"

Hai người vốn đang dò thám nông sâu của đối phương, sớm đã hình thành nên kế sách trong đầu, đề ra phương pháp ứng đối. Ai ngờ lúc này nội lực của đối phương lại bất chợt tăng vọt, hai người trong lòng hoảng hốt, kế sách lập tức đại loạn, mỗi người không ngừng tự gia tăng công lực bản thân, người truyền công đến, ta vận công đi, nhất thời không ai nhường ai, nội lực giao tương theo đó mà từng chút một tăng lên.

Chỉ lo chuyên chú vào nội lực, chiêu thức của hai người dần dần trì hoãn, lúc đầu còn có công thủ qua lại, về sau càng đấu càng chậm, rất lâu sau nữa, mới thấy trao đổi một chiêu nửa thức. Về sau, hai người hoàn toàn chuyển động thành tĩnh, chỉ có một tia bạch khí từ nơi đỉnh đầu thoát ra, ngưng tụ lại thành một làn hơi ngỗng ngoè.

Trong lòng mỗi người lại vô cùng hốt hoảng, thầm nghĩ nội lực đối phương vượt xa bản thân mình, chỉ cần công tới một chút, mình sẽ tấ bại không thể nghỉ ngơi, nhưng chẳng biết vì sao rốt cuộc cũng không thấy động tĩnh gì, đành rằng mà chịu đựng tình cảnh khó khăn trước mắt.

Bọn họ chẳng ngờ rằng, Lương Tiêu trong lúc vô tình đã nuốt vào Âm Dương cầu. Nội lực của hai đại cao thủ theo nhau đến "Túc dương minh vị kinh" đều nhất loạt rót vào bên trong quả cầu ấy.

Âm Dương cầu nhập vào không đủ, nhưng xuất ra lại có thừa. Hai người cho rằng nội lực của đối phương đột ngột trở nên cường hãn, tình thế cấp bách đành tự mình bức ra toàn bộ nội lực.

Trong lúc nhất thời, hai cô tuyệt thế nội lực bên trong Âm Dương cầu day dưa qua lại, từ bên trong cuộn cuộn truyền ra, phân tán khắp tứ chi bách hải, kinh mạch toàn thân Lương Tiêu.

Bất quá, nếu không nhờ hai đại cao thủ này nội lực tương đương nhau, cùng hình thành nên trạng thái cân bằng bên trong Âm Dương cầu, chỉ sợ toàn bộ kinh mạch của Lương Tiêu sớm đã đứt đoạn, hồn phách bay về tây phương cực lạc mất rồi.

Giằng co trong chốc lát, Công Dương Vũ chợt phát giác nội lực quanh triền đầu có chút chấn động, tựa như có vật gì đẩy rạn vỡ, nội lực của Tiêu Thiên Tuyết theo đó cũng yếu dần đi.

Công Dương Vũ chậm chậm hít vào một hơi, khó khăn nói:

- Tiêu lão quái, hải tử này tốt xấu gì cũng là đồ tôn của ngươi, trải qua sự hành hạ như thế này, sợ rằng đã trở thành phế nhân. Cũng được, cứ coi như Cùng Toan ta thua! Ngươi và ta cùng lúc buông tay, lưu lại cho hắn một mạng sống!

Tiêu Thiên Tuyết cũng thấy nội lực Công Dương Vũ trở nên yếu nhược, trong lòng càng thêm nghi ngờ: "Nội lực của lão Cùng Toan mới vừa rồi rõ ràng còn cao hơn ta một bậc, vì sao lúc này lại muốn buông tay không đấu nữa? Hừ, đúng là có chút cổ quái."

Y ghé mắt nhìn xuống, chỉ thấy cơ mặt Lương Tiêu không ngừng vận vẹo, toàn thân co giật, da thịt nhiều chỗ nứt toát. Y mặc dù lòng dạ sắt đá nhưng lúc này cũng có chút hơi mềm ra: "Dừng thôi dừng thôi, hắn chung quy cũng là nhi tử của Ngọc Linh!"

Tuy vậy ngoài miệng lại cười lạnh nói:

- Xú Cùng Toan ngươi rõ là khẩu thị tâm phi (1). Lão phu muốn thắng, nhưng phải thắng một cách quang minh chính đại, cái gì mà coi như ngươi thua chứ, nói thôi như đánh rắm, thật khó nghe quá đi.

Y nói một câu lại giảm đi hai thành công lực, Công Dương Vũ cũng theo đó tán công, đợi đến khi Tiêu Thiên Tuyết nói dứt, hai người cùng lúc buông tay. Lương Tiêu đồ oạch một tiếng ngã nhào ra mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn bất động.

A Tuyết không thể kìm nén được nữa, chạy ra khỏi đạo quan, ôm chặt lấy Lương Tiêu lớn tiếng than khóc. Nhưng khi rờ đến miệng mũi, phát giác ra hắn vẫn còn một chút hô hấp, nàng mới tạm thời an tâm, gạt lệ lay gọi, có điều Lương Tiêu vẫn nhắm chặt hai mắt, không phát ra một tiếng động nào.

Công Dương Vũ thấy bên ngoài đạo quan nhốn nháo đến trời long đất lở thế kia, Lương Tiêu lại thành ra bộ dáng như vậy, lại chỉ có mình A Tuyết bước ra, bên trong Huyền Âm quan hoàn toàn chẳng có động tĩnh gì, lảng máng cảm thấy có điều chi đó không ổn.

Chợt nghe Tiêu Thiên Tuyết giương giọng nói

- Lão Cùng Toan, ta vì nể mặt Lâm Tuệ Tâm, bao năm qua đã nhường ngươi đến ba phần. Hừ, ngươi lại được nước làm tới, ngang nhiên dung túng cho đồ đệ của mình, đã thương đại đệ tử Tiêu Lãnh ta còn chưa tính đến, lại còn dám câu dẫn cả nữ đệ tử của ta. Lão phu tìm ngươi suốt năm năm trời, hôm nay hoặc Tiêu Thiên Tuyết ta sẽ nắm lại Hoa Sơn này, hoặc cái tên Công Dương Vũ sẽ biến mất vĩnh viễn.

Nói đến đây, chỉ thấy Công Dương Vũ đang chăm chăm nhìn về hướng cửa đạo quan, hoàn toàn chẳng thèm để tâm tới lời y nói, liền không khỏi nộ hỏa bốc cao, tay áo vung lên, chưởng phong như đao, phiêu nhiên quét tới.

Công Dương Vũ lách mình né tránh, đánh trả lại y một kiếm, đột nhiên hướng A Tuyết hỏi to:

- Tiểu đạo cô kia đâu rồi? vì sao không thấy cô ta đến?

A Tuyết sững sốt, trả lời:

- Ông hỏi Ách Nhi đấy ư? Nàng ta cùng Liễu Tinh đạo trưởng đã xuống núi đi mất rồi!

Công Dương Vũ cả người chấn động, thất thanh kêu lên:

- Trời ơi, nha đầu thối, sao ngươi không nói sớm?

Hắn bối rối đến cực điểm, kiếm pháp hiển nhiên lộ ra sơ hở, bị Tiêu Thiên Tuyết một chưởng quét trúng đầu vai, cơ hồ ngã sấp xuống, hắn vội vã múa ra hai đường kiếm hoa, bức lui Tiêu Thiên Tuyết, sau đó lại thu lấy bảo kiếm, nhắc chân bỏ chạy như phát rồ.

Tiêu Thiên Tuyết mới chiếm được thượng phong, lại thấy hắn không đánh mà chạy, không khỏi trợn trừng hai mắt, phần nộ quát:

- Đánh không lại muốn bỏ chạy hay sao?

Y nói xong lập tức đuổi sát theo sau.

Hai người thân pháp còn nhanh hơn cả cuồng phong, vừa khởi thân đã lại biến mất, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa, con hắc hổ nọ trông thấy chủ nhân bỏ đi, cũng hồng lên một tiếng, mau chóng bám theo.

A Tuyết ghi chặt lấy Lương Tiêu vào lòng, phát giác ra cả người hần lúc nóng lúc lạnh. Lạnh thì tựa hàn băng, nóng lại như than lửa. Trong lòng nàng vừa kinh vừa sợ, tức tốc đưa hần trở lại trong am, đặt nằm lên giường. Tay chân nàng lỏng ngóng, chẳng biết làm sao cho phải.

Lương Tiêu trong lúc hôn mê, khi thì mơ thấy tay đang giữ than hồng, cả người như sắp bước vào hỏa lò, khi thì mơ thấy lồng ngực phủ đầy băng tuyết, thân thể như bị nhúng sâu xuống một hồ nước lạnh giá, có lúc thì như hòa long phi không, lúc lại như băng thiềm xuất hải, hàng loạt những huyền tượng đang không ngừng ào ạt đổ ập tới.

Trong phút chốc, hần đột nhiên “A” lên một tiếng, mở mắt ra.

A Tuyết quay đầu nhìn lại, hoan hỉ reo:

- Ca ca, huynh tỉnh rồi sao?

Lương Tiêu hô hấp dồn dập, trong miệng phát ra những tiếng ư ư a a, đôi tròng mắt chuyển đảo không ngừng.

A Tuyết vô cùng lo lắng, lay lay người hần, hỏi:

- Ca ca, huynh vừa nói gì thế?

Lương Tiêu trong thể nội lúc này hai luồng lực âm và dương tranh đấu với nhau, lực thứ (2) bị phong tỏa, mở mắt không thể trông, há miệng chẳng thể nói, có tai cũng không cách nào nghe. Chỉ cảm thấy trong cơ thể chân khí ào ạt tuôn khắp nơi như trời long đất lở, nhưng lại hoàn toàn chẳng có một biện pháp nào khả dĩ chống lại.

A Tuyết trông thấy bộ dạng của hần lúc này vô cùng cổ quái, vừa giật mình, lại cảm thấy sợ hãi, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của hần, ứa nước mắt nói:

- Ca ca, huynh thật ra muốn nói gì!

Lương Tiêu chỉ cảm thấy khi nóng khi lạnh, xúc giác mất hết, chẳng biết có người đang vuốt ve mình, thính giác cũng chẳng còn, không thể nghe được lời trò chuyện, chỉ còn lại một loại âm thanh tựa như tiếng sấm nổ đang không ngừng dội vào màng nhĩ.

Giữa lúc hỗn loạn ấy, hần đột nhiên giơ tay lên, đẩy vào vai A Tuyết. Cú đẩy này lực đại vô bì, A Tuyết bị ném văng đi hơn một trượng, nặng nề va vào tường bích, nhất thời đau đến rã rời chẳng thể dậy nổi.

Nàng trợn mắt nhìn Lương Tiêu đột nhiên nhảy bật dậy, chẳng biết đông tây là đâu, một đầu húc lên vách tường. Tường bích của đạo quan được tạo nên từ bùn đất, không được chắc chắn lắm, chịu một cú va chạm này của hần, làm lộ ra một lỗ thủng có dạng hình người. Lương Tiêu gương mặt đầy máu, lão đảo xông ra giữa trời tuyết lạnh giá.

A Tuyết giãy giụa cả nửa ngày, vừa mới ngồi dậy đã thổ ra một ngụm máu tươi. Từ lỗ thủng bên trong nhìn ra, chỉ thấy Lương Tiêu tứ chi co quắp, đang lê lét trên mặt tuyết trắng.

A Tuyết chịu không nổi, ba chân bốn cẳng chạy đến bên hần, nhưng cũng không dám đến quá gần, chỉ đành xa xa hét lên:

- Ca ca, huynh làm sao vậy, huynh làm sao vậy?

Nàng vừa gọi vừa khóc.

Lương Tiêu hồ hồ như không nghe thấy gì, đầu chúi thẳng vào mặt tuyết, mặc cho khắp trời hoa tuyết phiêu lạc, chỉ trong chốc lát đã dễ dàng vùi sâu hần xuống nền tuyết.

A Tuyết định đưa tay kéo hần lại, nhưng chỉ vừa chạm đến da thịt Lương Tiêu, liền phát giác đầu ngón tay tê rần, hệt như chạm phải điện. Nàng nhất thời đành rút tay trở về, trong lòng kinh ngạc, cảm thấy như có trăm điều khúc mắc không lời giải đáp.

Không ngờ rằng, với những bậc cao thủ như Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết, cho dù chỉ có một người dùng nội lực đối phó với Lương Tiêu, cũng đủ khiến cho kinh mạch của hần bạo liệt mà chết, đừng nói chi đến nội lực của hai người cùng lúc thi triển, xung kích qua lại. Theo lý mà nói, Lương Tiêu có chết cả trăm lần cũng còn chưa đủ. Nhưng do nội lực của hai người lại quá thiên về cực đoan, một âm một dương, hổ tương sanh khắc, đã triệt tiêu đi hơn phân nửa uy lực, kỉ lý ấy hệt như nhị hổ tương tranh, Biện Trang đắc lợi (3).

Hơn nữa nội lực của hai người lại trải qua sự chuyển hóa của âm dương cầu, trở nên mạnh thêm gấp bội, tựa như có đến hai Công Dương Vũ và hai Tiêu Thiên Tuyết cùng lúc ra tay, khiến cho Lương Tiêu như được thoát thai hoán cốt. Nhưng cũng bởi chân khí đến quá nhanh và mãnh liệt, khí huyết và kinh mạch Lương Tiêu nhất thời khó mà tiếp thụ được. Tựa như một gã ăn mỳ vốn bản tiện từ nhỏ, đột nhiên lại được hưởng một gia tài kếp xù, tự nhiên sẽ

chẳng biết xoay sở ra sao. Thêm vào đó hần thần mê trí loạn, vô tình đưa dẫn, cứ mặc nó chạy loạn, đến khi tỉnh táo lại thì hai cổ khí âm dương nọ đã lao hết ra khỏi tử chi bách hải, không tài nào thu lại được nữa. Cái gọi là âm dương tương sanh lại cũng tương khắc, tranh đấu nổi dậy, cực kỳ lợi hại.

Vì lẽ đó, khí cơ trong cơ thể Lương Tiêu thịnh vượng đến hải nhân, nhưng cũng hỗn loạn đến đáng sợ, chỉ có một phương pháp duy nhất chính là thổ nạp đạo dẫn, luyện tinh hóa khí, khả dĩ có thể điều hòa được âm dương. Nhưng Lương Tiêu tu luyện nội công vốn không theo phương pháp, thổ nạp dẫn đạo đến mấy lần, ngược lại còn giống như chế thêm dầu vào lửa, âm dương nhị khí càng lúc càng thịnh, tranh đấu càng kịch liệt hơn.

Trong lúc nhất thời, Lương Tiêu lục thức hoàn toàn khép chặt, thần trí rối loạn, khoảng cách tẩu hỏa nhập ma chỉ còn cách một bước chân.

May mà vận khí của hần vẫn còn tốt, trong lúc hỗn loạn lại nhảy lên đập vỡ tường đất, làm bị thương đến mũi, hô hấp vì vậy mà tắc nghẽn, chân khí trong cơ thể mất đi sự trợ giúp từ bên ngoài, dần dà trở lại bình thường, thần trí của Lương Tiêu cũng vì thế mà sáng tỏ trở lại.

Hần vốn là người thông minh, trong tình thế cấp bách đã hiểu được điểm mấu chốt, lập tức mang đầu vùi vào trong tuyết, mạnh mẽ bế trụ hô hấp. Tuy rằng miệng mũi bị ngăn trở vô cùng khó chịu, nhưng hô hấp thổ nạp chính là nền móng của nội công, âm dương nhị khí mất đi sự hỗ trợ bên ngoài, chỉ có thể tả xung hữu đột, tìm kiếm nơi để phát tiết, mong muốn cùng khí trời đất một lần nữa thông suốt lại, vô hình trung đã bị đẩy vào quỹ đạo chính.

Lương Tiêu thần trí càng thêm tỉnh táo, thầm cân nhắc: "Nguyên lai không hô hấp càng nhiều lại càng tốt."

Nhưng phạm việc gì có lợi thì cũng có hại. Miệng mũi bị bế tắc trong một thời gian dài, Lương Tiêu mặc dù muốn cũng không tài nào ráng nổi nữa. Đến lúc này, hoặc sẽ chết vì ngộp, hoặc sẽ lại ngoi đầu lên, trở về từ đạo ban nãy.

Nhưng Lương Tiêu mới rồi đã chịu đủ mọi khổ đau, so với cảm giác ngột thở trước mắt còn cảm thấy khó chịu hơn gấp trăm lần, không khỏi quyết ý, hai tay thâm nhập vào trong tuyết, nhắm thẳng đến mặt đất đá, mặc cho móng tay gãy nát, máu nhuộm khắp băng tuyết, cũng không chịu ngoi đầu trở lại, tránh phải chịu khổ ải do hai cổ khí âm dương gây ra lần nữa.

Cứ như thế, lại trải qua bảy tám chục lần công phu điều tức, Lương Tiêu hơi thở yếu ớt, sắp sửa tuyệt khí đến nơi, nhưng liền ngay lập tức, hần bỗng phát giác thân thể chấn động, một luồng tri giác khác thường nảy sinh mạnh mẽ trong lòng.

Sát na ấy, toàn thân ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều đồng loạt khai mở, cảm giác ngộp thở hốt nhiên tan biến, đan điền nhất khởi nhất phục, trước mắt mọi chuyện đều sáng tỏ, như mở cửa kho thấy mè đen (3)) ngũ tạng lục phủ nhất nhất thu vào tầm mắt. Lương Tiêu kinh ngạc vạn phần, chẳng hiểu vì sao.

A Tuyết đang lúc vô kể khả thi, ngồi dưới đất nức nở, chợt thấy Lương Tiêu cả người hoa tuyết đột nhiên tứ tán cả ra, tựa như bị một lực đạo vô hình giải khai, bất giác chấn động, thét lên một tiếng.

Có thể nói lúc này, lục thức Lương Tiêu đã trở nên sáng sủa, khí như nước sông xuôi chảy, sáng khoái vô cùng, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hô lớn:

- Không sao rồi!

Nhưng hần vừa kêu lên một tiếng, bỗng phát giác ra kinh mạch trở ngược, khí huyết lại quay về loạn xung, lòng thâm than bất hảo, hai tay giang ra, lại vùi đầu vào trong tuyết.

A Tuyết vừa nghe hần nói: "Không sao rồi" thì vô cùng hoan hỉ. Chẳng ngờ Lương Tiêu chỉ mới kêu lên có một tiếng, đã lại chui vào trong tuyết, nằng bặt giác lấy làm kỳ quái, kêu lên:

- Ca ca, trong tuyết có vật gì thế?

Lương Tiêu khóc cười không được, cố ngẫm nghĩ nguyên do. Nhưng hần nào biết rằng, mới vừa rồi hần gắng kiềm chế hô hấp, khí cơ thịnh vượng trong cơ thể không cách nào phát tiết được, đành quay ngược trở lại mà xung quyết. Giữa lần ranh sinh tử ấy, rốt cuộc toàn bộ lỗ chân lông trên người hần đã được giải khai, hình thành nên cảnh giới "Quy Tức" mà những kẻ luyện khí hằng mơ tưởng, tức là không dùng lỗ mũi để hô hấp nữa mà dùng lỗ chân lông để thổ nạp.

Đây chính là cảnh giới cực kỳ cao minh, người bình thường nếu chỉ dựa vào tự thân tu luyện, có khi cả đời cũng không thể nào đạt tới. Mà để đạt tới cảnh giới cao nhân này, cũng đều có phương pháp tập luyện, theo đó mà dần dần tinh tiến, không khó để hóa giải âm dương chi tranh trong cơ thể.

Nhưng Lương Tiêu đạt đến cảnh giới này, toàn do "chó ngáp phải ruồi"(4), cho nên ngay khi hần vừa dùng đến miệng mũi, từng dòng chân khí trong cơ thể lại trở nên cuồng phát, bắt đầu phát tác loạn xạ thêm lần nữa.

Lương Tiêu nghĩ mãi vẫn không ra, nhất thời chẳng có cách nào khác, đành phải vùi đầu vào trong tuyết, chẳng dám lộ lên.

A Tuyết ngo ngắc, run rẩy đứng đấy quan sát cả nửa ngày, chợt nhiên trầm nghĩ: "Con người nếu bế khí lâu như vậy, còn có thể sống được sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ca ca đã chết..."

Nghĩ đến đây, lòng nàng vô cùng hốt hoảng, khe khẽ đẩy Lương Tiêu hai cái. Lương Tiêu chỉ lo nghĩ đến sự việc kỳ lạ vừa rồi, không rảnh để ý tới. A Tuyết lại cho rằng mình đoán định không sai, nhất thời ôm lấy Lương Tiêu, thương tâm òa khóc trở lại.

(1) khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.

(2) lục thức: gồm mắt, tai, mũi, lưỡi, cơ thể, thần trí

(3) mở cửa kho thấy mè đen: nghĩa là vỡ vạc, ngộ ra một điều gì đó

(4): câu này nguyên văn là “ngộ đã ngộ sấm”.

(5): có 1 câu thành ngữ là “Nhị hổ tương tranh, Bệch Trạng đắc lợi”, nguyên: có một người tên Bệch Trạng vào rừng săn hổ, gặp 2 con hổ định vào bắt cả 2 con, có người mách: để 2 con cọp tự đánh nhau, đến khi đuối sức thì bắt cọp cũng dễ hơn

Lương Tiêu trong lòng vô cùng ngạc nhiên: "Nha đầu ngọc này sao lại ôm ta khóc thế kia?" Có điều hắn lại không dám ngắt đầu lên để hỏi nàng.

A Tuyết khóc rống cả nửa ngày, hồi lâu lại cân nhắc thầm nghĩ: "Ca ca nhất định đã chết rồi! Ta cùng huynh ấy quen biết đã lâu, thế nào cũng không thể để cho huynh ấy phơi thây ngoài tuyết địa thế này được."

Nàng gạt lệ, vừa định ôm lấy Lương Tiêu, hốt nhiên phát hiện ra cơ thể của hắn vẫn mềm mại, chạm tay vào vẫn còn nghe hơi ấm, bất giác cảm thấy vô cùng kỳ quái: "Trên người ca ca sao vẫn mềm mại và tỏa hơi ấm thế kia, theo lý thuyết, người đã chết vốn phải cứng đờ và băng lãnh mới đúng, hay là huynh ấy mới chết không lâu, thân thể còn chưa kịp lạnh"

Nàng nghĩ đến điểm này, bỗng sinh ra hối hận, nước nở than:

- Đều tại muội ngọc nghịch, A Tuyết thật đáng chết mà, nếu muội sớm nhớ ra, liệu mạng kéo huynh trở lên, huynh đáng ra đã không chết rồi

Nàng nhất thời càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng thấy hối hận, gào khóc than van, hận không được cùng chết chung với Lương Tiêu.

Lương Tiêu nghe được vừa bức mình vừa buồn cười: "Nha đầu hư thân mất nết, dám rửa ta chết à."

Lại nghe A Tuyết khóc lóc cả nửa ngày, đột nhiên đứng dậy, đang muốn di chuyển thân thể của hắn.

Lương Tiêu thầm nghĩ: "Nha đầu xuân ngọc này thật sự muốn đem chôn ta hay sao chứ? Rõ là ngớ ngẩn mà."

Chợt phát giác A Tuyết lại buông tay ra, nghẹn ngào nói:

- Ta mai táng ca ca rồi, vĩnh viễn sẽ không được trông thấy huynh ấy nữa, nhất định phải tìm trên người huynh ấy một vật gì đó để mang theo bên cạnh, sau này lúc nào cũng có thể nhớ tới huynh ấy.

Dứt lời, nàng lại cảm thấy thương tâm, thút thít bật khóc.

Lương Tiêu khuôn ngực nóng ran, trầm tư nghĩ ngợi: "Nàng đối với ta thật sự quá tốt, nếu hôm nay ta có thể thoát hiểm, tương lai nhất định sẽ đối xử tốt với với nàng, vĩnh viễn không rời bỏ."

A Tuyết nước nở trong chốc lát, tay luồn vào ngực Lương Tiêu, lôi ra từ bên trong một vật, xoay qua vặn lại, hốt nhiên trông thấy một chiếc hộp mực đồng, vừa nhắc lên xem, chỉ thấy bên trong chứa đầy một gói giấy dầu, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Đây là cái gì?"

Nàng bắt đầu quan sát, chỉ thấy một miếng ngọc phía trên có khắc văn tự. A Tuyết bình sinh đã vụng về, toán học lại không có khả năng, xem sách thì lúc nào cũng phải vừa nhìn vừa nhẩm, lập tức đem từng chữ thuận miệng đọc ra:

- “Tứ phủ nguyên tông” tiểu tựa: niệm vũ trụ chi sơ, thiên địa bốn vô, vô trung sanh hữu, thủy hữu hỗn độn, hỗn độn trung khai, âm dương nãi thành. Thị dĩ thiên hữu nhật nguyệt, địa thành hư thật, nhân phân nam nữ, thủ vi thư hùng. âm dương luân chuyển, vĩnh vô chỉ tức, nhân chi tứ quý hữu hàn thử, nhật nguyệt hữu khuy thực. Hưởng nhật thánh nhân vi “Chu dịch”, chí dương trung sanh âm, lão Trang vi “Đạo đức”, chí âm trung kiến dương. Âm dương hòa hợp, nãi vi chi khí, khí giả hỗn độn chi bản thể, đạo đức chi căn nguyên. Dư tu luyện bán sanh, lược hữu sở đắc, nãi tác tứ phủ thập nhị thiên, lưu tặng hữu duyên

(BYH tạm dịch: Tiểu tựa Tứ phủ nguyên tông: thừa đầu vũ trụ này không có trời đất chi hết, trong cái không có ấy sinh ra cái có, trong cái hỗn độn ấy chia ra cái rạch rồi, từ cái rạch rồi lại chia ra âm dương. Trong trời sinh nhật nguyệt, trong đất sinh thực hư, người sinh nam nữ, thủ sinh đực cái. Âm dương luân chuyển, vĩnh viễn không bao giờ dừng, có bốn mùa có nóng lạnh, nhật nguyệt có khi khuyết khi tròn. Xưa nay thánh nhân viết Chu Dịch, trong chí dương sinh ra âm, Lão Trang làm Đạo Đức, trong chí âm thấy dương. Âm dương hòa hợp sinh khí, khí là hỗn độn chi bản thể, đạo đức chi căn nguyên. Tu luyện bán sinh được đôi chút sở đắc, làm thành Tứ Phủ Thập Nhị Thiên, gửi tặng kẻ hữu duyên...)

A Tuyết đọc đến đây, nghẹn ngào than:

- Ai da, thật là cổ cổ quái quái mà, cũng chẳng biết nó nói gì nữa? Nhưng vật này vừa vặn, rất thích hợp để làm đồ kỷ niệm

Lời còn chưa dứt, chợt thấy băng tuyết bay tứ tán, Lương Tiêu đột ngột nhảy lên. A Tuyết bị dọa đến thất thanh, thét lên một tiếng chói tai, lại nghe Lương Tiêu lớn tiếng bảo:

- Đọc tiếp đi, đọc tiếp đi!

Hắn vừa kêu được hai tiếng, khí cơ chợt hỗn loạn, lại tiếp tục vùi đầu vào trong tuyết.

A Tuyết kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, cả nửa ngày mới bật thốt:

- Ca ca ca, huynh huynh còn sống sao?

Lương Tiêu không thể lên tiếng, chỉ có thể vẫy tay thay lời.

A Tuyết ngáy người ngán ngơ trong chốc lát, rồi lại cuồng hí nói:

- Ca ca, huynh dám gạt muội!

Nàng biết được Lương Tiêu vẫn còn trên thế gian này, nhịn không được không ngừng khua khoắng hai tay, khúc khích cười mãi. Cười trong chốc lát, nàng lại nghi hoặc nói:

- Ca ca, huynh vùi đầu vào trong tuyết, không cảm thấy ngộp thở hay sao? Vừa rồi hại muội sợ muốn chết

Lương Tiêu hai tay ra hiệu, ý bảo nàng không nên nói nhảm, mau mau cúi xuống đọc tiếp. Hắn nghe xong đoạn thoại vừa rồi, mơ hồ đoán được “Tứ phủ nguyên tông” này chính là một bộ bí kíp ghi lại phương pháp luyện khí, biết đâu có thể hóa giải luôn chân khí không chịu nghe lời trong cơ thể của mình.

A Tuyết chỉ đành tiếp tục đọc:

- Nhập định thiên: đạo giả thiên địa lưỡng bất tri, thân tại hồ trung vô nhân thức, lão thụ bàn căn nhập nê thổ, sơ chi hoành tà bất lưu ảnh, mục quan gia quan tâm, tâm hữu huyền châu sanh quang minh, huyền châu lập lậu tẩu nê hoàn, chuyển vận cô lộc độ tinh hồn

(BYH tạm dịch: Nhập định thiên: người luyện đạo không biết đến cả trời và đất, thân ở trong lu chẳng cảm nhận được gì, gốc cây cổ thụ tiến sâu vào đất bùn, cành cây chìa nghiêng ra không đổ bóng xuống, mắt nhìn vào trong tâm, trong tâm có huyền châu tỏa ánh sáng ra, huyền châu lăn lăn đến Nê Hoàn, chuyển vận Cô Lộc độ tinh hồn).

Âm thanh vừa vui vẻ, Lương Tiêu bỗng nhảy dựng lên, y theo lời ngồi bất chéo hai chân lại tọa pháp, hai tay giao nhau bên dưới cổ, đôi mắt khép hờ, ý niệm chứa trong huyết Thiên Trung, khí dồn lên huyết Nê Hoàn trên đỉnh đầu, lại chuyển về Cô Lộc quan ở sau lưng.

A Tuyết thấy hắn không còn chôn mình vào tuyết nữa, trong lòng biết nhất định có liên quan đến hành động của mình, lập tức không dám sao lãng, tiếp tục nhắm đọc, đọc xong quyển đầu “Nhập định”, lại đọc đến quyển thứ hai “Tẩy tâm”.

Tâm pháp “Tứ phủ nguyên tông” này toàn dùng câu thơ mà diễn tả. “Nhập định”, “Tẩy tâm” hai sách giảng giải như thế nào để đã tọa, như thế nào để trừ khử những kinh thương tạp niệm trong lòng, làm thế nào trong lúc chư mạch vận chuyển khí cơ, điều hòa âm dương. Ngón từ mặc dù tối nghĩa nhưng Lương Tiêu ngộ tính cực cao, có thể cảm nhận bằng nhiều cách. Tỷ như "Đạo giả thiên địa lưỡng bất tri, thân tại hồ trung vô nhân thức." Chính là chỉ phương pháp "Tâm trung quan ảnh", ‘hồ’ tức chỉ ‘tâm’, "Thân tại hồ trung", nghĩa là trong lòng nghĩ về hình ảnh của chính mình; "Lưỡng bất tri", "Vô nhân thức" ám chỉ ngoài thân chẳng có vật gì, thiên địa đều không nhớ đến; "Lão thụ bàn căn nhập nê thổ, sơ chi hoành tà bất lưu ảnh." Chính là dạy phương thức đã tọa, hai chân giống như đại thụ lâu năm xoay rễ bám đất, khoanh chân bất chéo mà tọa pháp, hai tay tạo thành hình dáng nhánh cây đang giao nhau, nhưng nhất thiết phải áp sát vào hăm dưới, không để lưu lại bóng trên mặt đất; phần phía sau cũng đại loại như vậy.

Lương Tiêu vừa nghe vừa hiểu, vừa hiểu vừa luyện, luyện xong “Tẩy tâm thiên”, toàn thân chân khí nhỏ như hạt trần châu, bên trong chư kinh bách huyết lưu chuyển bất định, nhất nhất đổ dồn vào đan điền, bất giác khiến hắn tâm khí bình hòa, hô hấp thông suốt trở lại, nhất thời không bị tắc nghẽn nữa. Vốn người luyện hai chương khác biệt này, chậm thì bảy tám tháng, lâu thì hơn mười năm, lại chưa chắc có thể luyện thành. Nhưng Lương Tiêu trong lúc vô tình đã đạt đến cảnh giới “Quy tức”, nên tăng sản có (1), nhập môn tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ trong hai canh giờ ngắn ngủi, hắn đã hoàn toàn luyện xong công pháp.

A Tuyết thấy Lương Tiêu chau mày nhíu mắt, thần sắc nhợt nhạt, trong lòng vô cùng không vui, liền bảo:

- Ca ca, quyển kế tiếp chính là “Sơ cửu thiên”, huynh nghe cho kỹ này, mặt trước có nói: cửu cửu đào hoa sanh đồng khuyết, bát bát thanh long tổng nhất cân, thất thất bạch hồ song song dưỡng, mộc mẫu kim công tính bốn ôn, thập nhị cung trung thêm phách hiện, thời thời địa phách hàng thiên hồn, bát thủ thiên căn tịnh địa tùy, bạch tuyết hoàng nha tự trường thành

Lương Tiêu mở mắt ra, ngạc nhiên nói:

- A Tuyết, muội có đọc nhầm không đấy?

A Tuyết nhìn lại một lượt cẩn thận rồi trả lời:

- Muội chiếu theo mặt trước mà đọc, một chữ cũng không sai!

Lương Tiêu nhận lấy tờ giấy, cẩn thận xem xét, quả nhiên đọc đúng từng chữ, nhất thời đầu mày nhíu chặt, cả nửa ngày không nói năng gì.

A Tuyết lòng thấy hiếu kỳ, chợt hỏi:

- Ca ca, lời này có ý gì thế?

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Thơ cú ở đây, ta một câu cũng không nghĩ ra được.

A Tuyết trừng đôi mắt to của mình, ngạc nhiên nói:

- Ca ca, đến huynh còn nghĩ không ra, vậy còn ai có thể hiểu thông được chứ?

Lương Tiêu bật cười nói:

- Nha đầu ngốc, muội đề cao ta quá rồi. Vị tiên bối này đã viết như vậy, ắt hẳn mong muốn có người nào đó thông suốt. Hai quyển trước có khá nhiều thí dụ, cho nên không khó có thể hiểu rõ. Nhưng từ chương này trở đi, lại xuất hiện rất nhiều câu từ cổ quái, ta đoán chừng đây là một loại thuật ngữ nào đó, chẳng hạn như hình tròn hình vuông hình tam giác, và các định luật thương phượng thực pháp trong số thuật), cho nên nếu không hiểu loại thuật ngữ này, thật không có cách nào hiểu được chân ý của vị tiên bối ấy cả.

A Tuyết hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng nhăn mày, vô cùng lo lắng cho Lương Tiêu.

Lương Tiêu cúi xuống quan sát lại lần nữa, chỉ thấy phía sau “Sơ cửu thiên”, còn có “Huyền dụng, thần vi, đỉnh thụ, hoạt đắc, sáng lạn, thai tức, tích cốc, tiên du, quy chân” chín quyển, mỗi quyển càng về sau lại càng khó hơn trước, câu từ cũng càng lúc càng thiên kỳ bách quái, hẳn không khỏi nghĩ ngợi nói:

- Vị soạn văn tiên bối này thật sự muốn làm khó người ta mà, lúc nào cũng như đang đặt ra một mê đề cổ quái để thử thách kẻ khác, ta trước tiên có được Thuần Dương Thiết Hạp, sau lại có thêm Âm Dương Cầu, hôm nay lại gặp phải Từ Phủ Nguyên Tông.

Hắn nhìn một lượt từ đầu đến cuối, vẫn chưa phát hiện ra tên của tác giả, thêm vào đó, đã không có hai chữ “Thuần Dương” lại cũng không có tên hiệu của Lữ Động Tân. Xem ra câu chuyện về Lữ Động Tân đúc hộp, quả nhiên là do người trần ngộ truyện mà ra rồi.

Lương Tiêu nghĩ mãi vẫn không hiểu đành than vãn:

- A Tuyết, ta xem không hiểu nổi. Nhưng “Từ phủ nguyên tông” này thật sự vô cùng quý giá. Chỉ cần hai quyển Nhập định và Tẩy Tâm cũng có thể hóa giải chân khí đang loạn tẩu trong cơ thể ta. - Theo như lời đồn, nếu luyện về sau, có thể điều khiển được quỷ thần, phi thăng thành tiên, không biết có thật thế chăng?

A Tuyết trầm nghĩ: “Nếu ca ca phi thăng thành tiên rồi, A Tuyết một mình ở lại nhân gian này, chẳng phải tịch mịch lắm sao, may là huynh ấy không hiểu được phần phía sau.”

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng thích chí, không nhịn được nhìn Lương Tiêu mỉm cười.

Lương Tiêu thấy nàng cười có vẻ bí hiểm như vậy bèn hỏi:

- Nha đầu ngốc nhà ngươi, sao lại cứ cười khúc khích như vậy? Ày A Tuyết, muội bị thương à?

A Tuyết hồi phục tinh thần lại, chỉ cảm thấy ngực và vai đau nhói, mới chợt nhớ ra vừa rồi đã trúng phải một chưởng của Lương Tiêu, thụ thương không nhẹ, về sau lại liên tiếp gặp phải dị biến, cũng phần nào quên bèn đi cơn đau.

Nàng sợ Lương Tiêu lại tự trách mình, đành thuận miệng nói:

- Đau có.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Muội mà nói dối, mắt hét nhìn đông lại ngoắt tây, ta liếc một cái đã nhận ra.

A Tuyết bối rối vô cùng, chỉ biết cúi đầu lau lau vạt áo.

Lương Tiêu nhìn nàng sớm đã minh bạch mọi chuyện. Hắn cẩn thận thu hồi “Từ phủ nguyên tông”, bất chợt nhớ đến bản thân đã đem Âm Dương Cầu nuốt vào trong bụng, sợ rằng sau này sẽ gặp vấn đề, nhưng hắn ngưng thần tìm kiếm bên trong mãi vẫn chẳng thể cảm nhận được nửa điểm vết tích của Âm Dương Cầu.

Hắn trầm ngâm thật lâu, hoảng hốt nhớ lại lúc Công Dương Vũ cùng Tiêu Thiên Tuyết đánh nhau, trong cơ thể tựa như có sự vật gì đó bị rạn nứt, lúc này nhớ đến, ước chừng chính bởi nội công của hai đại cao thủ ấy quá mạnh mẽ, Âm Dương Cầu chịu không nổi sức nặng, hoặc đã bị nghiền thành phấn vụn, hoặc đã hóa thành bụi tro mất rồi.

Lương Tiêu hiểu ra nguyên do, bắt gác thở dài thườn thượt, ôm lấy A Tuyết trở lại đạo quan liệu thương cho nàng.

A Tuyết trải qua một ngày một đêm hứng chịu quá nhiều biến cố như vậy, tất nhiên mệt mỏi vô cùng, liệu thương chưa xong đã mau chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Lương Tiêu mang nàng đặt trên gối, cẩn thận kéo chăn đắp lên rồi ngồi xuống bên cạnh. Nghĩ đến việc tìm đường sống trong cái chết vừa qua, hẳn âm thầm cảm thấy may mắn; nhưng khi nghĩ đến mối thù của phụ mẫu vẫn chưa báo được, bắt gác một nỗi hồ thẹn mờ mịt lại dâng trào.

Lương Tiêu vui buồn lẫn lộn, cõi lòng như dây sóng chẳng thể bình ổn lại. Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dáng ngủ của A Tuyết thật nũng nịu đáng yêu, khiến người khác không thể cầm lòng được, bèn bắt gác vươn tay, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen nhánh của nàng, trong lòng chẳng biết vì sao lại hiện ra hình bóng của Hoa Hiểu Sương. Hắn lúc đầu tranh đoạt Thuần Dương Thiết Hạp, toàn vì chứng bệnh thâm căn của nàng, mà nay Âm Dương Cầu đã bị hủy, chỉ sợ đối với khả năng phục hồi của Hiểu Sương vô cùng bất lợi. Lương Tiêu nghĩ ngợi chốc lát, cảm thấy cõi lòng nặng trĩu: “Chẳng lẽ ông trời trêu người, quả thật muốn cho Hiểu Sương vĩnh viễn phải chịu đựng nỗi dày vò của hàn độc hay sao?”

Hắn si ngốc ngẫm suy một hồi, lúc định thần nhìn lại, chỉ thấy khoe miệng A Tuyết khẽ mỉm cười, hàng mi dày tựa như một mặt gương nho nhỏ, thoáng chút rung động, dường như trong giấc mộng đẹp đang gặp điều gì đầy vui vẻ lắm. Lương Tiêu bắt gác mỉm cười, nhớ đến đêm đó ở trên thuyền, dáng vẻ say ngủ của Liễu Oanh Oanh cũng phẳng phai hết như vậy, tình trạng cũng chẳng khác là mấy, có điều giờ đây người cũng đã đi mất rồi.

Khoảnh khắc ấy, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực tựa như bị ngàn vạn nhánh cương châm xuyên thấu, nước mắt không tranh nhau mà lặng lẽ rơi xuống. Hắn bắt gác ngẫm than:

- Chẳng biết Oanh Oanh đi theo Vân Thủ rồi có còn vui vẻ nữa không? Trong con mơ nàng liệu có thể mang theo nét cười như thế?

Lúc này bên ngoài phòng, gió tuyết càng lúc càng dữ dội, cuồng phong mang theo hoa tuyết thốc mạnh vào song cửa. Âm thanh trầm muộn của tiếng sấm từ phương Bắc đang cuộn cuộn kéo đến. Lương Tiêu bưng tỉnh, thở dài một hơi, áp dụng phương pháp tẩy tâm nhập định, ngồi khoanh chân tĩnh tọa. Dần dần, tiếng gió cũng tiếng sấm bên tai đã trôi đi mất, chỉ còn lại âm thanh nhẹ nhẹ của tiếng tuyết rơi ngoài xa.

(1): nguyên văn câu này là “Cao ốc kiến linh”.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tứ Thiếu Bái Sư

A Tuyết tỉnh lại lòng ngập niềm vui. Cô mơ một giấc mơ, trong mơ thấy mình đang ngồi trên một con thuyền cùng Lương Tiêu vừa hát vừa câu cá. Cô ôn lại một lượt cảnh ấy, chợt nghe ngoài am có tiếng động lạ, bèn tự hỏi: “Tuyết vẫn rơi ư?” Cô gỡ chăn đi ra, thấy mặt trời đỏ rực treo trên cao, tuyết êm sáng rõ. Lương Tiêu đang đi đi lại lại, tiến lui thật nhanh trên tuyết địa, khi hai tay cất lên hạ xuống đều kéo theo tiếng rít quái dị, tư thế và động tác mỗi lúc một nhanh, lúc đầu A Tuyết còn nhìn rõ, nhưng một lát sau, thấy hắn như biến thành hai cái bóng, rồi lác một cái lại biến thành bốn cái bóng, đến cuối cùng, có bảy tám Lương Tiêu đang chạy vù vù trong tuyết. A Tuyết hoa cả mắt, la lên thất thanh:

- Ca ca đừng đi nữa, A Tuyết chóng mặt quá!

Lương Tiêu hét lên một tiếng, song chưởng cùng đẩy ra, ầm một tiếng rất to, một cây tùng cổ thụ gãy gãy, đổ ào xuống đất, khiến bụi tuyết bay mù mịt.

A Tuyết gạt những bụi mù mịt trước mặt, lại thấy Lương Tiêu đứng im trong tuyết, hai mắt nhìn trời. Cô chạy ào tới, chỉ thấy cây to nọ gãy ngang hẳn kiểu như chặt bằng rìu. Cô vui mừng kêu lên:

- Huynh trở nên lợi hại thế này rồi cơ à?

Lương Tiêu gạt đầu mỉm cười:

- Trở nên lợi hại rồi, vừa nãy ta mới đi xong Cửu cửu quy nguyên bộ, vậy là coi như tự thành Tam tài quy nguyên chương rồi.

A Tuyết cười:

- Cung hi ca ca!

Lương Tiêu nhìn cô quan tâm hỏi:

- Vết thương của muội thế nào? Ngoài này gió to, cẩn thận kéo cảm lạnh đó.

A Tuyết thấy ánh mắt hần ám áp quá, bắt giác hai má đỏ bừng, cô cúi đầu xuống:

- Ca ca đói không? Muội đi nấu cơm đây. – Miệng nói, chân bước như bay trở vào.

Lương Tiêu nhìn theo sau, phì cười. Hần ngồi xuống, xếp bằng, nhặt một cành gãy vạch Cửu cung đồ lên mặt đất, nghĩ ngợi: “Dịch số có nói, chín là số cực hạn, nhưng vì sao ta vẫn cảm thấy trong lòng có gì cắn cá, phải chăng ta đa lo đa nghĩ quá chăng?” Ngẫm nghĩ một hồi, hần lại tự như: “À, chín là số cực hạn chỉ là cách nói của người xưa thôi, chứ lý đầu ngoài chín chín lại không còn số khác?” Vừa động chạm đến toán học, trí óc Lương Tiêu lập tức bén nhảy hần lên, suy luận không ngừng, lập tức thử khai triển, nào ngờ nhùng nhằng đến nửa canh giờ lại ra được số một trăm, thập thập, con số một trăm này, ngang dọc chéo thẳng, mười số cộng lại đều là năm trăm linh năm, Lương Tiêu suy luận đến đây, vừa kinh ngạc vừa hoang mang.

Lúc này A Tuyết gọi đi ăn cơm. Lương Tiêu đành tạm thời ngưng lại. Ăn xong cơm, lại chạy ra ngoài sân tiếp tục làm. A Tuyết ngồi bên theo dõi hồi lâu, hoàn toàn không hiểu gì, bèn đi đun cho Lương Tiêu tắm rửa thay quần áo.

Lương Tiêu bóp đầu bóp trán hồi lâu, lại suy ra được một hình rất kỳ quặc là Tứ tứ đồ, bất luận là dọc hay ngang, cong hay thẳng, tổng bốn số bất kỳ đều bằng ba mươi tư, khác rất xa với nguyên tắc Cửu cung đồ. Lương Tiêu gọi nó là Vô sở bất năng đồ (cái đồ hình không có gì không làm được), sau đó lại dần dần khai triển ra Vô sở bất năng đồ của ngũ ngũ số, lục lục số. Đến lúc này, Lương Tiêu vụt nhảy ra khỏi sự giới hạn của Cửu cung đồ, đạt tới một tầng suy nghĩ cao hơn, quả thực không có gì không làm được.

Lương Tiêu giải được đề bài khó, không khỏi cảm thán:

- Ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, toán học cũng thế vậy! Toán học vốn là vô tận vô cùng, có lẽ đúng như người ta thường nói đạo học không bờ bến đấy chăng?

Hần nhớ lại những lời Cửu Như nói hôm nào ở ngoại thành Tô Châu, bụng bảo dạ: “Lão hòa thượng ấy từng nói, có một cái vòng to ràng buộc ta, nếu ta biết rõ nó là gì thì có thể cười sấm lên trời, nếu không rõ nó thì dù có luyện tập cả đời cũng không cách nào kỹ thuật tiến gần đến đạo được, chỉ loay hoay trong cái vòng đó mà thôi. Cái vòng này phải chăng chính là Cửu cung đồ?” A Tuyết thấy hần thoát nhieu này, thoát giãn mặt, thoát lại lạng lẽ không nói, thoát lại lăm băm những gì không rõ, cuối cùng không nhịn được tò mò:

- Ca ca nghĩ gì vậy?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ta đang nghĩ một thứ rất cao siêu, nghĩ mãi không thông.

A Tuyết cười:

- Ca ca không thông thì A Tuyết càng không hiểu!

Lương Tiêu nhìn cô gái, mỉm cười hỏi:

- Ta dạy võ công cho muội nhé?

A Tuyết vui vẻ cười:

- Vâng!

Lương Tiêu nói:

- Công phu lợi hại nhất của ta không tách rời toán học, vì vậy muốn học võ công của ta thì phải học toán trước tiên.

- Huynh dạy đi, muội học. – A Tuyết phấn khởi đáp.

Lương Tiêu dùng cành tùng vạch ra mấy đề toán, bắt đầu dạy từ các khái niệm cơ bản nhất như “cộng”, “trừ”, giảng xong thì ra mười đề toán để A Tuyết làm. A Tuyết tính liền bốn lần, đều không đúng. Lương Tiêu kiên nhẫn giảng thêm hai lần, cô gái vẫn không giải được. Lương Tiêu bắt đầu bực dọc, bèn hỏi:

- Muội có nghe ta nói không đấy?

A Tuyết nhìn sắc mặt hần, hoảng hồn gật đầu thật mạnh:

- Muội nghe chứ, bắt quá... không hiểu gì hết.

Lương Tiêu ngơ vực nhìn cô gái từ đầu đến chân, lại giảng thêm lần nữa, sợ cô vẫn còn chưa hiểu, giảng xong liền hỏi:

- Lần này hiểu chứ?

A Tuyết hoang mang lắc đầu. Lương Tiêu cau mặt bảo:

- Sao gốc ghéech thế nhỉ?

A Tuyết nghe vậy cúi đầu, mắt đỏ hoe:

- Muội vốn ngu ngốc mà!

Lương Tiêu cảm thấy mình hơi nói năng tệ bại, bèn dỗ A Tuyết rồi giảng lại thật chậm. Giảng rất nhiều lần, A Tuyết cũng lờ mờ hiểu được đôi chút, mười đề cũng làm đúng được đến hai, ba, còn lại bảy, tám vẫn sai. Lương Tiêu phải lặp lại bài giảng đến gần chục lượt, A Tuyết tính xong, đưa bài giải lên, Lương Tiêu liếc qua thấy sai, không sao nhìn nổi nữa, đứng bật dậy, sắp sửa nổi cơn giận dữ, nhưng thấy bộ dạng hoảng sợ của A Tuyết, lại khó mắng mỏ, đành bỏ bài giải xuống, quay đầu đi ra cửa.

A Tuyết đi theo ra, nhưng không thấy bóng dáng Lương Tiêu đâu cả. Cô thống khổ đi vào thư phòng, gục mặt xuống bàn khóc hu hu. Xong rồi lại cầm bài lên tiếp tục tính toán. Đến tối mịt, Lương Tiêu mới quay về, mặt mày đã giãn ra, nhưng A Tuyết vẫn nhận ra hân thất vọng lắm. Cô đành đi nấu cơm, xong xuôi đưa bài giải cho hắn xem. Lương Tiêu liếc mắt, thấy chín bài đúng được hai, tính toán cũng có chút tiến bộ, nhưng vẫn còn xa mới đạt được mong muốn của mình, thờ dài bảo:

- ATuyết, giá bản lĩnh nấu cơm của muội bù trừ bớt một nửa cho môn toán thì tốt biết mấy!

A Tuyết sợ sệt ra mặt, Lương Tiêu bèn bảo:

- Muội ngần ra làm gì thế, ăn cơm đi!

A Tuyết vui mừng hỏi:

- Muội... tính đúng cả rồi phải không?

Lương Tiêu không nỡ để cô thất vọng, đành cười bảo:

- Đúng đúng!

A Tuyết hớn hờ ngồi xuống, cầm bát đũa lên, vui vẻ ăn cơm. Lương Tiêu nhìn bộ dạng hào hứng ấy, nghĩ bụng: “Toán học thiên biến vạn hóa, đầu óc A Tuyết không hợp để đi con đường này, Ta gắng gượng dạy cô ấy thì chỉ tổ chuốc rắc rối vào người.” Nghĩ được như thế, hắn không ép A Tuyết học toán nữa, xoay sang truyền thụ võ công Hắc Thủy. A Tuyết thấy không phải học toán nữa thì rất lấy làm lạ, nhưng tính tình vốn đơn giản, Lương Tiêu đã quyết định như vậy, cô cũng không trái ý. Được cái võ công của A Tuyết khá có căn bản, không đến nỗi khiến Lương Tiêu phải bực mình.

Mấy hôm sau, rau củ gạo thịt trong quán đã hết. Hai người cùng xuống núi đi chợ. Bước trên sơn đạo, Lương Tiêu nhớ lại một chuyện, bèn bảo:

- Huyền Nguyên kiếm vẫn cắm trên vách đá Dịch Kỳ Đình, lát nữa xuống núi ta phải mua đực về khoét đá lấy nó ra.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Không nhỏ ra được à?

Lương Tiêu cười khỏ:

- Ta thử mấy lần rồi mà đều không được nên mới muốn tìm một dụng cụ để đào nó ra. Máy hôm nay nhiều việc quá, quên ngay cả chuyện ấy.

A Tuyết cười:

- Huynh còn đánh gãy cây to, lẽ nào không nhỏ được cây kiếm ra.

Lương Tiêu nghe cô nói, cũng sức nghĩ: “Mấy hôm nay võ công ta tiến tiến mau chóng, hay là đi thử một lần nữa xem.” Nghĩ đoạn cùng A Tuyết trở lên Dịch Kỳ đình. Lúc sắp vượt qua sườn núi, chợt nghe thấy một giọng ồm ồm vang lên:

- Lão tử không tin ma quỷ. Lần này nhất định sẽ nhất cử đắc thủ, cho các nguoi mắt mặt.

Một giọng khác nói:

- Hừ, lão tử vẫn chưa nhỏ xong, nguoi cút ra!

Lương Tiêu kinh ngạc nhủ bụng: “Chắc Hồ Lão Vạn và Hồ Lão Thiên? Ngũ Bảo này vẫn chưa rời Hoa Sơn à?” Hồ Lão Nhất nói:

- Hồ Lão Thiên! Nguoi đã nhỏ hai canh giờ rồi đấy, chưa đủ à? Để Hồ Lão Vạn thử đi! Mẹ nó chứ, năm sáu ngày rồi vẫn không nhỏ được thanh kiếm này, chẳng biết lúc trước quân khốn kiếp nào đã cắm nó vào đấy?

Lương Tiêu cau mày khê bảo A Tuyết:

- Muội đợi ở đây, ta đi xem sao!

A Tuyết hỏi:

- Bọn họ đông thế, nếu huynh đánh không lại thì làm sao?

Lương Tiêu cười đáp:

- Đánh không lại thì chạy! – Nói rồi hắn đi quanh qua sơn đạo, thấy Hồ Lão Thiên đang đứng một chân trụ, một chân giơ, hai tay nắm chắc lấy chuỗi kiếm cổ sức rút ra. Bốn Bảo kia đang đứng bên cạnh Dịch Kỳ đình. Trông thấy Lương Tiêu vào tới, mấy huynh đệ nhảy dựng lên, lau bàu chửi rủa.

Lương Tiêu cười:

- Trung Điều Ngũ Bảo, Tiêu Thiên Tuyết bảo các ngươi về núi Trung Điều, sao vẫn ở đây? Không sợ lão ấy rút gân à?

Nghe hắn nói, Ngũ Bảo sợ hãi nhìn xung quanh, không thấy Tiêu Thiên Tuyết đâu mới yên tâm. Hồ Lão Nhất bảo:

- Bọn lão tử đang tức, ngươi đến đúng lúc lắm, để lão tử đập ngươi một trận cho đỡ tức. – Nói đoạn hắn xông tới, Lương Tiêu quay mình né đi, Hồ Lão Nhất không tóm được, rất ngạc nhiên, quay lại bảo. – Không được chạy!

Lương Tiêu cười đáp:

- Không cho chạy thì thôi! Vì sao các ngươi lại tức?

Hồ Lão Bách bèn nói:

- Bọn lão tử ít ra ngoài chơi nên muốn nhân dịp này chơi khắp Hoa Sơn mới về. Một hôm thì Hồ Lão Vạn phát hiện ra ở đây có thanh kiếm. Hắn nhỏ không được, lão tử cũng nhỏ không được, mọi người bèn đánh cuộc, ai nhỏ được kẻ ấy làm lão đại, sau này tất cả những người còn lại phải nghe hắn. Thế là cùng nhau nhỏ đã sáu hôm nay.

Lương Tiêu hỏi:

- Thế Hồ Lão Nhất không phải lão đại à?

Trừ Hồ Lão Nhất, Tứ Bảo đồng thanh đáp:

- Không phải đâu, hắn chả là cái đỉnh gì.

Hồ Lão Nhất tức giận hỏi:

- Vì sao lão tử không phải là lão đại?

Hồ Lão Vạn nói:

- Ngươi dựa vào cái gì mà đòi làm lão đại?

Hồ Lão Nhất trả lời:

- Mẹ nói rõ ràng, mẹ bảo lão tử ra đời đầu tiên.

Hồ Lão Thập cãi:

- Hồ thuyết bát đạo, mẹ bảo đứa đầu tiên ra đời là lão tử.

Hồ Lão Bách cũng lanh tranh:

- Các ngươi nói vậy, mẹ nói sinh lão tử đầu tiên!

Hồ Lão Vạn buồn chán nói:

- Mẹ thì chả bao giờ nhớ ai vào ai, mẹ cứ gọi lão tử là Hồ Lão Thiên suốt.

Năm người cãi cọt điếc tai, cuối cùng lại xông vào đánh nhau.

Lương Tiêu buồn cười, đi lại gần thạch bích, nắm lấy chuỗi kiếm lắc thử. “Xoẹt” một tiếng, Huyền Nguyên kiếm hơi nhích ra. Lương Tiêu mừng rỡ, lại mạnh tay rút, Huyền Nguyên kiếm bứt ra khỏi vách đá, thân kiếm sáng bừng long lanh.

Trung Điều Ngũ Bảo dừng tay nhìn lại, thấy Lương Tiêu đã cầm được kiếm, họ há hốc miệng, hai mắt lồi ra. Lương Tiêu đâm kiếm trở vào, Huyền Nguyên lại chui vào đá chừng hơn một thước. Rồi hắn lại từ từ rút kiếm ra, cười hỏi:

- Trung Điều Ngũ Bảo, lời các người nói có tính không?

Hồ Lão Nhất lắc đầu:

- Lão tử đang nằm mộng. Hãy tỉnh lại nào. Tiểu tử hãy rút đi!

Bốn tên kia thấy vậy cũng kêu lên:

- Hãy tỉnh lại nào, tiểu tử hãy rút đi!

Hồ Lão Vạn thả tay xuống trước nhất:

- Không phải, không phải! Tiểu tử vẫn ở đây!

Năm người nhìn nhau, Hồ Lão Bách khóc:

- Hồ Lão Nhất, không phải nằm mộng đâu, thật rồi!

Bốn người kia cũng dùm dỏ mặt, mừng rỡ sắp òa khóc đến nơi.

Lương Tiêu vốn ghét họ cùng một phe với Tiêu Thiên Tuyết, nên quyết trêu chọc, bèn cười to:

- Không muốn nhận thua thì thôi, ta đây không trách. Một lũ thất hứa. Ha, lão tử đành coi lời Trung Điều Ngũ Bảo như rắm chó vậy! – Rồi hắn cười lớn quay đi.

Trung Điều Ngũ Bảo trợn mắt nghiêng răng, mặt đỏ bừng lên, họ nhìn nhau một cái rồi bỗng quỳ xuống, đau khổ gọi:

- Lão đại

Lương Tiêu thấy vậy ngạc nhiên: “Mấy tên này giữ lời hứa thế cơ à? Thật không may!” Hắn đang nghĩ ngợi tìm cách, chợt Hồ Lão Nhất nói:

- Lời Trung Điều Ngũ Bảo không bao giờ là rắm chó. Sau này người là lão đại của chúng ta, người muốn bọn lão tử làm gì cũng được, nhưng nếu muốn bọn lão tử nhảy vực treo cổ thì tuyệt đối không thể được.

Tứ Bảo kia gật đầu:

- May quá, vẫn là Hồ Lão Nhất nghĩ chu đáo!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Năm tên này là thủ hạ của Tiêu Thiên Tuyết, ta không dính dáng gì với chúng được?”

Hắn im lìm bỏ đi, Trung Điều Ngũ Bảo lập tức đi theo, Hồ Lão Bách than:

- Lão đại, lão tử đói rồi! Kiểm chút gì ăn đi!

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Ta vô can! Người tự đi mà kiếm!

Hồ Lão Nhất nói:

- Người là lão đại của bọn lão tử, người phải có trách nhiệm lo đồ ăn thức uống cho bọn lão tử.

Lương Tiêu phì một cái:

- Đừng nằm mơ nữa đi! Muốn ta hầu bọn người ư, còn lâu!

Bỗng thấy A Tuyết đã đứng ngay phía trước, hắn bèn co giò chạy. Trung Điều Ngũ Bảo hét to:

- Lão đại!

Cả bọn quyết nhập bọn với Lương Tiêu nên chạy theo sát.

A Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Ca ca, chuyện gì vậy?

Lương Tiêu không buồn đáp, cấp hông cô gái chạy xuống núi. Trung Điều Ngũ Bảo vừa đuổi vừa gọi, bám sát theo sau. Sáu bóng người lao nhanh đi,

bắt kịp Lương Tiêu ở chân núi. Hắn đành đặt A Tuyết xuống, trợn mắt hỏi họ:

- Bám theo ta làm gì?

Hồ Lão Thập nói:

- Lão đại...

Lương Tiêu quát:

- Không được gọi ta là lão đại nữa!

Trung Điều Ngũ Bảo cũng không hiểu:

- Vì sao vậy lão đại?

Lương Tiêu mắng:

- Cút về Trung Điều sơn đi, không được làm phiền lão tử nữa, ta không đòi nào làm lão đại của các ngươi đâu!

Rồi kéo A Tuyết đi vào thị trấn dưới chân núi. Hồ thị huynh đệ liền bám sát.

A Tuyết nghe Lương Tiêu kể lại, cười lăn lộn, Lương Tiêu tức giận:

- Cười cái gì, muội muốn làm ta tức chết hả?

A Tuyết cố nén cho hắn khỏi giận, nhưng trong bụng vẫn cười thầm. Đúng lúc ấy sau lưng họ lại rộ lên những tiếng ồn ào, A Tuyết ngoái nhìn, bất giác nhíu mày.

Nguyên là Trung Điều Ngũ Bảo đi cách Lương Tiêu mấy bước, chợt trông thấy người ta bán bánh nướng, năm người đang đói, liền xông đến, mỗi người cướp hai chiếc rồi bỏ đi. Hai vợ chồng nhà hàng kinh ngạc, người thì kéo Hồ Lão Bách, người thì kéo Hồ Lão Thập.

Năm tên côn đồ đã quen, nhưng luôn không chấp nhặt các nữ nhân. Hồ Lão Thập thấy người trung phụ lao đến mình, liền né tránh. Chồng bà ta thì xúi quẩy, bị Hồ Lão Bách xô một cái, bay vù đi như đặng vân giá vũ, húc vào lò bánh làm nó đổ nghiêng, mồm bật máu.

Hồ Lão Bách không để ý, cứ lo nhai bánh, bỗng thấy lưng đau tê, thì ra bị ai đó nắm lấy huyết Chí dương nhắc bổng lên. Hắn kinh ngạc, ngoái đầu nhìn kêu lên:

- Lão đại! Huynh cũng muốn ăn bánh nướng phải không?

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Vì ăn cái bánh nướng mà định đánh chết người ta hả?

Hồ Lão Bách ngạc nhiên hỏi lại:

- Đánh chết người thì sao?

Lương Tiêu nhìn người trung phụ đang ôm chồng khóc lóc, nam tử nọ thì ộc máu mồm, hiển nhiên đã bị thương vào nội phủ, xem chừng không sống được nữa. Lương Tiêu không chịu nổi, bèn ném Hồ Lão Bách đi thật xa, rồi đi lại gần, đỡ người nam tử dậy, vỗ ản vào ngực y, nam tử kia tức thì nín ho. Lương Tiêu vận nội công, xoa nắn một hồi cho y, nội lực của hắn dồi dào, người nam tử thấy bớt đau, thấy vợ nức nở không nguôi bèn bảo:

- Nàng đừng khóc, chỉ tại chúng ta vận đen, tự dưng chọc đúng sát tinh!

Người đàn bà nghe vậy mừng rỡ, tức thì nín khóc, dập đầu lạy Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng giơ tay nâng dậy.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy Lương Tiêu trị thương cho người nọ, đều cảm thấy đây là cơ hội để hòa thuận lại, bèn cùng lấy đan dược ra, người thì bảo:

- Lão đại, lão tử có Bát bảo kim đan...

Người thì bảo:

- Lão tử có Tiên chi ngọc linh hoàn...

- Phi yến thanh phế đan...

Họ chia đủ các lọ hộp thuốc màu vào mặt Lương Tiêu, thậm chí kẻ vừa đánh người ta bị thương là Hồ Lão Bách còn đưa ra hắc ba bình. Lương Tiêu chọn lấy mấy loại dưỡng phế cho nam tử uống, lại dùng nội lực làm tan thuốc, một lát sau, nam tử đã có thể đứng dậy được.

Lương Tiêu thấy y không có gì đáng lo nữa, bèn bảo:

- A Tuyết, trả tiền mấy cái bánh cho họ đi!

A Tuyết thường mua hàng nên Lương Tiêu đưa hết vàng bạc ngọc ngà cho cô giữ. Nào ngờ cô kêu lên:

- Hết rồi, muội nhét hết vào khăn gói cho Ách Nhi rồi! Ca ca trả họ đi!

Lương Tiêu cau mày:

- Cho họ hết à?

A Tuyết cười khê:

- Vâng, muội nghĩ Ách nhi sắp phải đi rất xa, chắc cần chi tiêu nhiều nên đã lén nhét hết vàng bạc vào hành lý của cô ấy, nhưng Ách nhi lại không biết!

Lương Tiêu cau mặt ngẫm nghĩ rồi vẫy Trung Điều Ngũ Bảo:

- Theo ta lại đây!

Ngũ Bảo theo Lương Tiêu đi ra khỏi chợ, Lương Tiêu nghiêm mặt nói:

- Các ngươi muốn ta làm lão đại thật phải không?

Năm người cùng đáp:

- Trung Điều Ngũ Bảo nói lời giữ lời!

- Được, vậy các ngươi phải tuân theo hai điều này của ta. Thứ nhất, từ nay về sau chỉ được phép đối phó với cao thủ võ học, không được động thủ với dân thường.

Trung Điều Ngũ Bảo đáp ngay:

- Đồng ý!

Lương Tiêu gật đầu:

- Thứ hai, ta chưa cho phép thì các ngươi không được nói.

Trung Điều Ngũ Bảo tức thì làm ồn lên. Hồ Lão Nhất lâu bà:

- Nhịn ăn còn được chứ nhịn nói thì không.

Hồ Lão Thập nói:

- Cắt lưỡi cũng không thể im!

Hồ Lão Bách cũng nói:

- Lão tử chỉ im lặng khi chết hoặc ngủ mà thôi!

Hồ Lão Thiên bảo:

- Hồ Lão Bách nói sai rồi, khi ngủ còn cần nói mê nữa chi!

Cứ thế, năm cái miệng kêu la inh ỏi. Lương Tiêu quát tháo cũng không ngưng lại được. Hấn chán nản bảo:

- Thôi được, tùy các ngươi vậy! Nhưng nếu nói sai, chọc giận ta thì đừng trách ta không khách sáo!

Trung Điều Ngũ Bảo mừng rỡ. Lương Tiêu lại nói:

- Bây giờ ta là lão đại, các ngươi có vàng bạc tiền nong gì cũng biếu tặng ta!

Trung Điều Ngũ Bảo nhìn nhau, Hồ Lão Vạn nói:

- Xưa nay lão tử chẳng mang theo vàng bạc tiền nong bao giờ, muốn ăn thì cướp, muốn ngủ thì ngủ, chẳng tính đếm tiền bạc bao giờ.

Lương Tiêu ngộ ra: “Ta ngờ ngẩn thật, năm tên này không biết tính toán, bắt chúng đếm tiền tính sổ chẳng phải còn khó hơn lên trời nữa sao.” Nhân lúc buồn bã, bỗng nghĩ: “Thế này thì phải đi tìm một phủ hào, ăn cắp một ít...” Lương Tiêu vừa nghĩ vừa định trở vào trong chợ, chợt phía trước có bốn thiếu niên cầm gậy gộc xộc đến. Trông thấy nhau, hai bên cùng ngẩn ra, Lương Tiêu cười chào:

- Các ngươi lại định làm việc xấu gì nữa đây?

Bốn thiếu niên ấy chính là những người dất trộm con lừa hồi nọ, nghe hỏi đưa mắt nhìn nhau, rồi thiếu niên mặt tròn đáp:

- Chúng ta không động đến ngươi, ngươi cũng đừng dính vào việc chúng ta.

- Được thôi! – Lương Tiêu gật đầu.

Thiếu niên mặt tròn chìa cây gậy vào Trung Điều Ngũ Bảo, mắng rằng:

- Các ngươi đánh cha ta rồi định bỏ chạy phải không?

Lương Tiêu đoán ra: “Hóa ra cha mẹ hắn là đôi phu thê bán bánh?”

Trung Điều Ngũ Bảo trở mặt, đồng thanh hỏi:

- Cha ngươi là ai?

Thiếu niên mặt tròn không biết bọn họ vốn hay quên, nên tức giận nói:

- Được lắm, đánh người rồi muốn chối tội hả?

Hắn vung gậy trở Hồ Lão Bách, nhướn mày nói:

- Ta nghe kể, kẻ động thủ chính là cái tên này.

Hắn múa gậy xông vào nện thẳng xuống đầu Hồ Lão Bách. Hồ Lão Bách nổi giận thò tay túm luôn đầu gậy. Thiếu niên mặt tròn như chạm phải thành đồng vách sắt, kéo đến đỏ trượng cả mặt. Hồ Lão Bách dương dương tự đắc. Hồ Lão Thiên bèn bảo:

- Lão đại có nói không được động thủ với dân thường cơ mà.

Hồ Lão Bách gạt mình, vội buông tay ra. Thiếu niên mặt tròn thừa cơ đập cây gậy vào đỉnh đầu hắn. Hồ Lão Bách xấu tốt gì cũng là nhân vật qua lại lâu năm trên giang hồ, tự nhiên ăn gậy của một tên nhóc con mới ra ràng thì tức giận lắm, nhưng đã hứa hẹn lúc này, không thể động thủ được, đành trợn mắt mắng:

- Xú tiểu tử, có giỏi đánh lão tử lần nữa xem!

Thiếu niên mặt tròn nhất chiêu đắc thủ thì tự tin hẳn lên, quát hỏi:

- Đánh nữa thì ngươi làm sao đây?

Rồi đánh cốp cốp hai gậy nữa vào đỉnh đầu bả vai Hồ Lão Bách. Hồ Lão Bách nhảy dựng lên:

- Đánh rầm, đánh lão tử cái nữa xem?

Thiếu niên mặt tròn tức giận mắng:

- Được lắm, lão tử quật vỡ mồm ngươi ra!

Rồi quát lia lịa mấy gậy vào mặt Hồ Lão Bách, may hắn có nội công nên chẳng ảnh hưởng gì. Chỉ trong chớp mắt, Hồ Lão Bách đã trúng đến hai ba chục gậy. Mồm hắn nguyên rủa chửi bới, nhưng trước sau vẫn giữ đúng lời hứa với Lương Tiêu, không hề động thủ động cước.

Từ Bảo hanh tai lạc họa nhìn huynh đệ mình bị ăn đòn, lại còn vỗ tay cười lớn nữa. Hồ Lão Bách tức giận, chửi lẫn cả các huynh đệ. Lương Tiêu thấy Hồ Lão Bách bị đòn mà không hề phản kích thì gật đầu nghĩ thầm: “Kẻ này tuy chẳng loại tử tế, nhưng cũng có cá tính, có tự trọng.” Hắn bèn bước tới quơ tay một cái, các thiếu niên vừa cảm thấy tay nóng ran lên thì bốn cây gậy đã bị Lương Tiêu nắm gọn cả. Thiếu niên mặt tròn kinh ngạc hỏi:

- Ngươi... ngươi định làm gì đây?

Lương Tiêu bảo:

- Đánh thế đủ rồi! Nếu hắn đánh trả, đừng nói bốn, mà đến bốn mươi người như các ngươi cũng bị đập cho tan xác đấy!

Mấy thiếu niên lộ rõ vẻ không tin, Lương Tiêu bèn ném mấy cây gậy cho Hồ Lão Bách:

- Chúng tớ bán sù đi!

Hồ Lão Bách đang tức sắn, liền cùng giờ song chường lên chặt vù vù, bốn cây gậy còn chưa rơi xuống đất đã bị hấn chặt thành hơn hai mươi đoạn, Hồ Lão Bách bắt lấy một đoạn trong đó, bóp nhẹ trên tay, nó lập tức hóa thành một đồng vụn. Xong xuôi cũng bốt giận, hấn cười ha ha:

- Coi như bốn đũa tiêu tử các ngươi có phúc khí đấy!

Bốn thiếu niên nọ cùng há hốc mồm, run bần bật. Lương Tiêu xua tay bảo:

- Thôi các ngươi đi mau đi!

Bốn huynh đệ định chạy, Lương Tiêu gọi vói:

- Chậm đã!

Bốn người dừng chân, lo sợ. Lương Tiêu nói:

- Cho ta hỏi thăm một chút, phú hào nào giàu nhất vùng này?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, thiếu niên mặt trắng trả lời:

- Tây Hoa uyển Sừ gia.

Lương Tiêu gật đầu:

- Nhờ các ngươi dẫn ta đến đấy.

Bốn người nhận lời, đi trước dẫn đường. Lương Tiêu vừa đi vừa hỏi han tên tuổi họ, mới biết thiếu niên mặt tròn tên là Dương Tiểu Tước, thiếu niên có cặp lông mày chữ bát tên là Lý Đình Nhi, một người da dẻ nâu nâu, hai mắt lươn tên là Vương Danh Khả, khi hỏi đến thiếu niên mặt trắng, hấn đáp:

- Ta tên là Triệu Tam Cầu, ngươi cứ gọi ta là Tam Cầu Nhi là được rồi.

Lương Tiêu mỉm cười:

- Ta tên Lương Tiêu, đây là A Tuyết, muội tử của ta. Lần trước may được các ngươi hết lòng tương cứu.

Lý Đình Nhi nói:

- Tiếc rằng đối thủ quá xảo quyệt, suýt chút nữa là chúng ta thua cả rồi.

Lương Tiêu cười nói:

- Bất luận thắng bại, Lương Tiêu vẫn mang nặng ơn cứu mạng của các vị.

Đang nói chuyện, chỉ thấy xa xa hiện lên cái bóng sẫm của một tòa nhà lớn, Tam Cầu Nhi reo lên:

- Tây Hoa uyển Sừ gia kia! Lương đại ca, huynh đến chỗ họ làm gì thế?

Lương Tiêu đã rập tâm ăn cướp, lần này đến để dò xét địa thế nên chỉ mỉm cười. Hấn định thần nhìn kỹ, thấy ngôi nhà đó trải dài mười dặm, bên trên có lô cốt bắn tên, bên trong có mái cong lầu các, trông rất rộng rãi khoáng đãng. Trước nhà có một khe nước, một cái lều, và hơn hai chục bể rên. Hơn một trăm người đang nện chạn chát, rên ra cung, tên, đao, mác, khôi đồng, giáp sắt. Còn có rất nhiều người bê các hoa màu từ trong vườn đi ra, đặt lên xe lớn. Lương Tiêu cau mày hỏi:

- Sừ gia danh khí to nhỉ, họ đang làm gì vậy?

Lý Đình Nhi đáp:

- Sừ gia là thế gia về võ học, mỗi lần thấy họ thế này tức là sắp có đánh nhau rồi.

Lương Tiêu chỉ muốn ăn cắp vàng bạc, không hỏi han tình hình chủ nhân làm gì. Hồ Lão Nhất kêu lên:

- Đói quá!

Lương Tiêu nhú mày định mắng, chợt Dương Tiểu Tước bảo:

- Nếu Lương đại ca đói, chúng ta sẽ đi kiếm chút thức ăn về. - Nói rồi trừng mắt nhìn Trung Điều Ngũ Bảo, hừ một tiếng. – Ta nể mặt Lương đại ca chứ không phải vì năm người các ngươi đâu nhé.

Nói đoạn lại hừ cái nữa rồi dắt ba người huynh đệ đi, để lại Trung Điều Ngũ Bảo trở mắt thờ ảm ảm tức giận.

Lương Tiêu thấy bên trang viện có một dòng suối nhỏ, tức thì tìm một tảng đá ngồi xuống nhìn địa thế Tây Hoa uyển. Một lát sau, thấy Tam Cầu Nhi và ba anh em bê cơm rượu với cả bánh bao nhân thịt nóng hôi hổi về. Trung Điều Ngũ Bảo reo mừng, không khách sáo vội nhào vào bốc ăn.

Lương Tiêu cảm ơn xong, cả bọn ngồi xúm bên suối, đang vừa ăn vừa vui vẻ tán chuyện thì một toán nhân mã từ phía sau phi ào tới, người dẫn đầu có khuôn mặt chữ điền, vận một bộ giáp da sáng choang, cánh tay y có đeo một con chim cắt. Những người khác đều đeo cung tên, trên ngựa treo nào cáo nào thỏ nào gà rừng, một luồng khói lao tới, xông thẳng tới trước mặt mọi người. Tam Cầu Nhi và mấy anh em vội vã né tránh, Lương Tiêu thì nhường mây định động thủ, không ngờ đoàn người đó lại giật cương ngựa, đâm xuống nước lội qua sông, vó ngựa đập nước tung tóe, Lương Tiêu và mọi người không kịp tránh, quần áo bị hắt ướt sũng cả.

Nhóm kỵ sĩ vượt qua con sông nhỏ rồi ngoảnh đầu lại nhìn bọn Lương Tiêu, phá lên cười sảng sặc. Lương Tiêu tái mặt, đợi các kỵ sĩ ngoảnh đi xa, chột cùi mình nhặt một viên đá, ném vù một cái, trúng ngay vó trước con chiến mã của kỵ sĩ đi đầu. Con ngựa hí lên đau đớn khụy chân xuống, hất gã kỵ sĩ ngã tới mức chảy cả máu đầu.

Những người đồng hành cùng kinh ngạc, nhảy xuống ngựa đỡ thủ lĩnh. Người đó mặt mày đầm đìa máu, găm gờ quất tháo thủ hạ, các kỵ sĩ xem xét chiến mã, thấy vó trước của con ngựa mềm oặt xuống, đã què rồi. Thủ lĩnh sinh nghi, ngoái đầu nhìn lại, thấy Lương Tiêu và Trung Điều Ngũ Bảo đang chấp tay sau lưng, dáng điệu tự nhiên như không có gì xảy ra, y đành cầu nhàu đô cho rui ro, để thủ hạ đỡ về.

Toán người đi vào Tây Hoa uyển, bốn thiếu niên mới vây cả lại, Lý Đình Nhi cười tươi:

- Lương đại ca, tên Sừ Phú Thông này ngày thường vênh váo lắm, hôm nay bị một võ đầu tức thế này, thực là thông khoái!

Ba người kia cũng luôn mồm khen ngợi. Lương Tiêu ngồi xuống, hỏi:

- Tên Sừ Phú Thông đó là chủ nhân Tây Hoa uyển à?

Lý Đình Nhi nói:

- Chủ nhân gì đâu, chỉ là một quán gia nhỏ nhoi thôi.

Lương Tiêu hỏi:

- Quán gia mà oai thế hả?

Lý Đình Nhi đáp:

- Oai lắm, Tây hoa uyển thực ra chỉ là trang ấp của nhà họ Sừ. Nhà này là đương kim thế hầu, đại lão gia là Sừ Thiên Trạch, nam chinh bắc chiến, lập được nhiều công lao nên được thưởng mảnh đất này. Ông ta lại ban nó cho con trai là Sừ Cách, quản hạt hơn một vạn hộ dân ở đây. Ta và Vương Khả cũng nằm trong diện điều động binh lực của nhà y, ngày thường thì canh tác cho nhà y, đến lúc đánh trận thì phải theo y xuất chinh. Triệu Tam Cầu thì thuộc hộ canh nông nhà y, chỉ cần trồng trọt cây cà rốt thôi. Dương Tước Nhi tuy nhà bán bánh nướng, nhưng năm nào cũng phải nộp tiền và lương cho nhà họ Sừ. Vì vậy Sừ Cách mới xây ngôi nhà này, thường ngày trồng trọt và thu thuế, đến thời chiến thì huấn luyện binh mã, rèn giũa binh khí. Còn sợ dân chúng chống đối nên nuôi thêm rất nhiều nô lệ trong nhà, ai không nghe lời thì giết người đó, hung tàn lắm!

Vương Khả cũng nói:

- Đáng giận thật! Việc gì chúng ta phải đi đánh trận cho họ, cày ruộng cho họ, rồi còn bị mắng chửi đánh đập.

Triệu Tam Cầu nói:

- Vì họ có đao guom tên nô! Nếu có bản lĩnh, chúng ta cũng nên bắt chước Sừ Thiên Trạch, cầm guom đao ra sa trường chém giết lập công, giành lấy chức Thiên hộ Vạn hộ đó, xem còn ai dám ức hiếp chúng ta nào?

Vương Khả cười nhạt:

- Cha ngươi là một nông phu, ngoài cày ruộng ra chỉ đan sọt tre, đánh trận là việc của các hộ binh, chẳng tới lượt gia đình ngươi đâu.

Triệu Tam Cầu tự ái, tức giận nói:

- Được lắm, có giỏi ngươi đánh với ta xem ai lợi hại hơn ai?

Vương Khả nói:

- Đánh thì đánh, ai ngăn ai chứ?

Hai người bèn xông vào nhau vật lộn bên suối.

- Đừng đánh nữa! – A Tuyết kêu lên, định lao vào can hai người ra, nhưng Trung Điều Ngũ Bảo chặn lại:

- Đánh nhau là việc của nam nhân, đám bà nương các người dẹp ra!

Năm người vừa can A Tuyết vừa cổ vũ:

- Đám hay lắm!

- Đá vào mắt cá chân hắn đi...

- Ôi chà, đâm chéo sang trái một chút, sang trái một chút...

Có năm người hò la trợ uy, hai người đánh càng lúc càng hăng, Dương Tiểu Tước và Lý Đình Nhi nói thế nào cũng không tách họ ra được. Lúc ấy, từ đằng xa có hai thôn dân bình thường đi đến, một bà lão và một phụ nữ trung niên, hai người đang bụng chầu gối đến bên suối giặt giũ. Bà lão mắt tỉnh, trông thấy âm ỉ bên suối, bèn kêu lên:

- Ái chà, Triệu Tứ Gia, xem kìa!

Người phụ nữ ngoái đầu nhìn, tức thì vừa giận dữ vừa kinh ngạc.

Lý Đình Nhi nghe tiếng, liếc mắt nhìn sang, vội kêu lên kinh hãi:

- Tam Cầu Nhi, chết rồi, mẹ ngươi đến đấy. Vương Khả, bà ngoại cũng đến kìa!

Hai người tức thì dừng đâm đá, nhưng quần áo đã rách toạt, mặt mũi tay chân đầy vết xước rướm máu, thấy bà lão và người phụ nữ vác theo chày để đập quần áo đang đi về phía này, Vương Khả bèn co cẳng chạy, Triệu Tam Cầu ngập ngừng một thoáng rồi cũng lao đi, người đàn bà bèn gọi:

- Tam Cầu Nhi? Mày dám chạy ư?

Triệu Tam Cầu vâng lời đứng lại. Người đàn bà chạy tới túm chặt lấy con, quát mấy chày lên chân gã, mắng:

- Súc sinh, lần trước đi ăn trộm lừa đã bị đá cho thừa sống thiếu chết, lần này lại đánh lộn với người ta, mày... mày muốn làm tao tức chết mới vừa lòng phải không... Đồ súc sinh!

Triệu Tam Cầu bị mẹ túm chặt lấy, đành cố gắng né tránh tại chỗ, không để bị đánh vào chỗ hiểm, nhưng không dám giãy giụa chút nào. Trung Điều Ngũ Bảo thấy thế, bèn chửi mắng:

- Đồ vô dụng, sao lại để đàn bà con gái dạy dỗ thế kia? Có bọn lão tử chống lưng đây, ngươi chớ sợ!

Lương Tiêu cau mày mắng:

- Câm miệng hết cho ta nhò!

Năm người cùng hừ một tiếng, đành tạm thời ngậm miệng.

Người đàn bà cứ đánh đến khi kiệt sức, động tác chậm lại. Bà lão đuổi theo tới nơi, thấy Vương Khả chạy mất tăm mất tích, đành hậm hực quay lại, thấy vậy lời thị ra nói:

- Triệu Tứ Gia, thôi, thôi mà!

Triệu Tứ Gia ngồi phệt xuống bên suối, khóc lóc, Triệu Tam Cầu mặt mày bầm tím, đứng đờ ra hồi lâu, bỗng quỳ thụp xuống, van vãn:

- Mẹ, xin mẹ đừng khóc, sau này Tam Cầu Nhi không dám thế nữa.

Triệu Tứ Gia ghen ngào nói:

- Lần nào con cũng nói ngon nói ngọt, nhưng nói rồi chứng nào vãn tật nấy.

Bà nhìn rượi thịt trên tảng đá bỗng thét lên:

- Giỏi lắm, con ăn cắp những thứ này đây phải không, ta phải đánh chết cái đồ nghiệt chủng này mới được!

Bà vung chiếc chày đập áo đánh Triệu Tam Cầu, chột cây chày bị ghi lại, không thể nào quật xuống được. Bà ngoảnh mặt nhìn, trông thấy một thiếu niên lưng đeo bảo kiếm, tay đang nắm chặt cái chày của mình.

Triệu Tứ Gia ngẩn người:

- Ngươi...

Lương Tiêu nói:

- Thâm thâm, xin nể mặt tôi, tha cho Tam Cầu Nhi đi!

Triệu Tứ Gia nhìn sững Lương Tiêu, vẻ mặt choáng váng, bất giác thông chày xuống. Lương Tiêu liếc Triệu Tam Cầu, thở dài:

- Ngươi nói lời phải giữ lời, quả thật không trộm cắp nữa chứ?

Triệu Tam Cầu nhìn sang Lý Đình Nhi và Dương Tiểu Tước, im lặng. Lương Tiêu vọt quay sang bảo Trung Điều Ngũ Bảo:

- Bắt Vương Khả đến đây!

Trung Điều Ngũ Bảo thi triển khinh công, thoáng chốc đã khuất dạng. Bà Vương và Triệu Tứ Gia chưa thấy ai chạy nhanh thế bao giờ, cứ trở mắt đứng đực ra. Chỉ chớp mắt Trung Điều Ngũ Bảo đáp gió quay về, xách theo một người, chính là Vương Khả. Đến cách mọi người chỉ vài trượng, Trung Điều Ngũ Bảo cùng gọi:

- Lão đại! Xem bản lĩnh ngươi thế nào nào!

Họ bắt thần tuột tay, Vương Khả tức thì bay vọt đến chỗ Lương Tiêu như mũi tên, Vương Khả hét hồn la hét đến lạc cả giọng. Vương Bà Từ thấy cháu gặp cảnh nguy nan, cũng kinh sợ kêu lên. Lương Tiêu rửa thầm toi tã, vung tay lên chụp lấy đầu vai Vương Khả, nhún tay khử hết kinh lực, tay trái ấn vào hông gã, nhẹ nhàng khéo léo đặt gã xuống đất. Vương Bà Từ lúc đó mới bình tâm, nhặt chày lên quát:

- Đồ khốn, mày chạy gòi lăm!

Bà ta định đến đánh Vương Khả, Lương Tiêu bèn giơ tay ngăn, cười nói:

- Thôi mà, thôi mà!

Vương bà thấy gã khí khái bất phàm, cũng hơi kiêng dè, trừng mắt nhìn Vương Khả, mắng:

- Nể mặt công tử đây, tha cho mày một lần.

Vương Khả đỏ bừng mặt, lúng búng trong miệng một hồi rồi im bật.

Lương Tiêu ngoảnh sang Triệu Tam Cầu:

- Ta biết ngươi đã nhiều lần thất hứa với mẹ vì bốn người các ngươi là bạn bè, nếu họ muốn trộm cắp, ngươi cũng không thể tỏ ra mình kém nghĩa khí, đúng không nào?

Triệu Tam Cầu gật gật đầu. Lương Tiêu bỗng sầm mặt, nói rành mạch:

- Cả bốn quỳ xuống!

Ba người bị khiếp sợ ánh mắt gã, đều khụy chân xuống. Lương Tiêu nghiêm mặt bảo:

- Bốn người hãy quỳ đây và thề độc, từ nay trở đi, không bao giờ được trộm cắp cướp giết nữa...

Hồ Lão Bách nghe vậy cười nói:

- Lão đại, ngươi bảo chúng nó không được trộm cắp cướp giết, nhưng chính ngươi thì sắp đi trộm cướp kia kìa!

Lương Tiêu cau mày:

- Ngươi nói gì?

Hồ Lão Nhất cười:

- Ta biết mà, lão đại đến Tây Hoa uyển thăm dò đường đi lối lại, đêm nay nhất định sẽ động thủ...

Tam Cầu Nhi và ba đứa kia nghe vậy, cùng ngược mắt nhìn Lương Tiêu. Lương Tiêu nóng mặt, giơ chân móc một hòn đá to nặng cỡ bốn năm chục cân, quát vù ra một chưởng, chỉ nghe vụt một tiếng, hòn đá xanh bị chấn vỡ thành tám mảnh ngay trên không, lần lượt rơi bộp xuống tuyết.

Mọi người sững sờ. Lương Tiêu hít một hơi, cao giọng nói:

- Từ nay về sau, nếu Lương Tiêu ăn cắp ăn trộm cái gì của ai thì sẽ tan thây như hòn đá này.

Gã đảo mắt trừng trừng nhìn Trung Điều Ngũ Bảo:

- Năm người các ngươi cũng vậy, nếu tắt mắt hay cướp bóc thì cũng như hòn đá này.

Trung Điều Ngũ Bảo la lối:

- Lý lẽ gì vậy?

- Ngươi đái bậy lại bắt bọn lão tử uống là sao?

- Đúng thế, ngươi đánh rắm cũng bắt lão tử phải ngồi chặc?

- Không trộm cắp thì lão tử ăn không khí à?

Lương Tiêu hỏi to:

- Vậy rốt cục các ngươi có nhận lão tử làm lão đại không? Nếu không nhận thì ai đi đường này.

Trung Điều Ngũ Bảo nín bật.

Bốn thiếu niên cúi đầu bàn bạc một hồi, Dương Tiểu Tước nói:

- Lương đại ca, chúng ta có một ý này, nếu đại ca nhận lời, từ nay trở đi chúng ta không trộm cắp nữa. Nếu huynh không nhận lời thì cứ thẳng tay đập chết chúng ta đi!

Lương Tiêu bảo:

- Nói đi!

Dương Tiểu Tước chực nói lại thôi, ngoảnh nhìn Lý Đình Nhi, trong bốn người thì Lý Đình Nhi lạnh lợi nhất, bèn nói ngay:

- Vừa rồi lúc mua rượu thịt, chúng ta đã tính toán rồi. Lương đại ca võ nghệ cao cường, chúng ta chưa gặp ai như thế bao giờ nên muốn bái đại ca làm sư phụ, học võ nghệ. Nếu đại ca đồng ý, từ nay chúng ta sẽ chuyên cần học võ, không trộm cướp, quấy phá hàng xóm nữa.

Lương Tiêu nhăn nhó nghĩ: “Ta không thân thích bạn bè gì với họ, lại cùng lứa tuổi, đâu thể làm sư phụ họ được?” Nhưng thấy Triệu Tứ Gia vẫn còn chưa khô máu lệ, mắt đầy hi vọng, gã lại mềm lòng, vụt ngoái đầu lại gọi:

- Trung Điều Ngũ Bảo!

Cả năm hỏi:

- Sao cơ?

Lương Tiêu nói:

- Ta là đại ca của các ngươi phải không?

Năm người không buồn nghĩ, đáp ngay:

- Trung Điều Ngũ Bảo, nói lời giữ lời.

Lương Tiêu hỏi:

- Vậy ta nói gì các ngươi đều nghe chứ?

Năm người cùng đáp:

- Trừ việc cấm nói năng và nhảy vực tự sát.

Lương Tiêu cười:

- Được, vậy ta ra lệnh năm người các ngươi làm sư phụ của bốn tiểu tử này.

Trung Điều Ngũ Bảo tưởng chừng nghe thấy một điều vô lý nhất đời, cứ há hốc miệng nhìn Lương Tiêu trân trân. Một lúc lâu sau, Hồ Lão Bách là người sức tinh đầu tiên, hần nói:

- Không được, năm tên khốn này nện lão tử, nếu không có lão đại, ta đã bị chúng nó lột da rút xương, lóc thịt làm bánh bao rồi. Làm sư phụ chúng nó ư? Hừ, ngươi giết lão tử đi còn hơn!

Lương Tiêu gật đầu:

- Hồ Lão Bách thì thôi. Nhưng bốn người kia, mỗi thầy vừa đúng một trò, ai mà còn từ chối nữa thì đừng nhận ta làm lão đại nữa.

Bốn Bảo tròn tròn mắt, không nói lại được lời nào. Lương Tiêu nhìn sang bốn thiếu niên:

- Bái sư mau! Còn đợi ta ấn cổ xuống nữa à?

Bốn người nhìn nhau, đành dập đầu lạy bốn Bảo, cùng hô:

- Sư phụ xin nhận của đồ đệ một vái.

Trung Điều Tứ Bảo nhìn nhau, ai cũng trào nước mắt. Hồ Lão Bách trông thấy, mừng rỡ cười ha hả. A Tuyết thở dài nghĩ bụng: “Chà, ca ca chỉ giỏi trên chọc người, thế này thì ca tám người đều ăn khổ rồi!”

Trung Điều Tứ Bảo lúc này đều kêu khóc, cả bốn người nằm úp mặt xuống đất chẳng dám nhúc nhích, đột nhiên nghe Lương Tiêu lên tiếng:

- Các ngươi đứng dậy cả đi.

Bốn người đồng loạt đứng lên, dáng điệu rụt rè, vẻ mặt hoảng sợ.

Lương Tiêu hướng về phía Trung Điều Tứ Bảo nói:

- Các ngươi bốn người lại đi khóc lóc trước mặt nữ nhân, chẳng lẽ không biết xấu hổ?

Lời vừa thốt ra, Trung Điều Tứ Bảo nhất thời ngưng khóc, nổi giận thét lớn:

- Lão tử đã khóc bao giờ? Chẳng qua bụi bay vào mắt của lão tử thôi.

Lương Tiêu cười bảo:

- Bớt nói lời thừa đi, các ngươi mỗi người chọn một người vừa ý nhất làm đệ tử của mình, ta sẽ là người đánh giá, để xem đồ đệ của ai được dạy bảo chu đáo nhất, thế là biết được ai thông minh nhất.

Trung Điều Tứ Bảo vừa nghe, nhất thời hăng hái trời dậy, nổi buồn dường như đã bay biến về Oa quốc hết, phấn khởi nói:

- Tốt quá tốt quá, một lời đã định, xem xem đồ đệ của ai lợi hại nhất, ai mới là người thông minh nhất!

Năm kẻ ngốc này ngày thường luôn thích cạnh tranh với nhau. Vừa nghe được đề nghị này, Tứ Bảo nhất thời chuyển giận thành vui. Chủ ý đã định, bọn họ quyết tâm phải dạy bảo đồ đệ của mình cho tốt, nhất định phải đoạt ngôi vị đệ nhất. Lúc này, chợt nhiên Hồ Lão Bách bỗng hóa sang buồn bực, cảm thấy cách này tuy thú vị hơn cách trực tiếp đánh nhau, có điều lão lại chẳng thu nhận tên đồ đệ nào, không khỏi cau gợn kéo Lương Tiêu nói:

- Lão tử đây vốn chẳng có đệ tử, lấy gì so sánh với bọn họ đây?

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Chính ngươi không muốn có đồ đệ còn gì?

Hồ Lão Bách nhất thời cứng họng, chẳng cách nào đối đáp. Mắt nhìn bốn kẻ còn lại tự mình tuyển lựa đồ đệ: Hồ Lão Nhất dạy Dương Tiểu Tước, Hồ Lão Thập dạy Triệu Tam Cầu, Hồ Lão Thiên dạy Lý Đình Nhi, Hồ Lão Vạn dạy Vương Khả. Hồ Lão Bách càng xem càng thêm muốn, đột nhiên nằm còng ra đất, nhào tới lăn lúi, giật giật râu mép mà oa oa khóc lớn. Tứ Bảo nhìn hân ha ha cười to, thầm nghĩ cái này gọi là "báo ứng". Vương Bà Tử cùng Triệu Tứ Gia trong lòng thầm e sợ, chẳng biết năm quái nhân này sẽ dạy dỗ con cháu mình thế nào.

Trung Điều Tứ Bảo đương thời hăng tiết, liền kéo lấy đệ tử của mình ra một góc, miệng hô hét ồm ồm, tự truyền thụ công phu của bản thân. Chỉ bởi can hệ đến chuyện thắng thua, cho nên bốn người vô cùng nhẫn nại, quyền xuất thập biến bát biến, chẳng hề cảm thấy mỏi mệt.

Hồ Lão Bách thân ảnh cô độc, lão bình sinh vốn thích tịch mịch nhưng nhện không nổi đành bước đến gần, nơi thì chỉ vẽ, nơi thì giậm chân đánh đập, bảo chiêu này sử sai rồi, phải làm thế này mới đúng, chân liền đá ra một cước ngắn, thủ chương phách cao, miệng không ngừng xoi mói đủ điều. Nhân lực của lão cực cao, mặc dù cố ý soi mói bới móc bốn huynh đệ của mình, nhưng rốt cục cũng giúp họ tìm ra lỗi sai trong huấn luyện, vô hình trung giúp bỏ khuyết cho bài luyện tập.

Vương Bà Tử thấy cháu mình không bị ăn hiếp, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ thầm nếu bọn họ từ nay về sau có thể chuyên tâm tập võ, không còn long bong nhàn rỗi nữa, chung quy cũng là một chuyện tốt, trong lòng đối với Lương Tiêu thập phần cảm kích, muốn thành tâm cảm tạ hẳn, nhưng thấy Lương Tiêu nhân thân tự cao, ngạo khí lộ xuất ra ngoài, trong lòng bỗng cảm thấy bối rối, miệng đầy những ngôn từ xúc cảm nhưng chẳng hiểu sao không thể thốt được thành lời, chỉ e dè nói:

- Triệu Tứ Gia, chúng ta đi thôi!

Nói rồi xoay người lại, chỉ thấy Triệu Tứ Gia đang nhìn Lương Tiêu, dáng vẻ si ngốc, hết như bị ma nhập.

Vương Bà Tử không khỏi cau mày nói:

- Triệu Tứ Gia, ngươi làm sao thế?

Triệu Tứ Gia nghe thấy cả kinh, vội hoàn hồn lại, thấp giọng nói:

- Hình như... gương mặt của tiểu tử này... có vẻ gì đó rất quen.

Vương Bà Tử ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói năng nhút gì thế?

Triệu Tứ Gia nhỏ giọng nói:

- Vương thẩm thẩm, người xem, trán vị công tử này cùng những đường nét trên gương mặt so với so với người trước đây dường như có nét giống nhau?

Vương Bà Tử nhú mày nói:

- Ngươi rốt cục là đang nhắc đến ai thế?

Triệu Tứ Gia thở dài, lắc đầu đáp:

- Thôi vậy, không nói đến nữa!

Vương Bà Tử cẩn thận liếc nhìn Lương Tiêu, đột nhiên bật thốt:

- Ai da, chẳng lẽ ngươi muốn nói tới tên một sách Lương

Triệu Tứ Gia mạnh tay che lấy miệng bà hốt hoảng nói:

- Đừng nhắc nữa!

Vương Bà Tử gạt tay ra, mỉm cười nói:

- Ngươi sợ cái gì chứ, cứ chỉ cứ y như một tiểu cô nương vậy?

Bà nói đến đây, nét mặt khẽ mỉm cười, lại thở dài bảo:

- Cũng chẳng biết làm thế nào ngươi lại nhớ đến hần? Năm đó Bà Tử ta vừa nhìn đã biết ngươi và hần không thể ở cùng nhau rồi. Người ta thích đọc sách, thích viết chữ. Học vấn thì uyên bác, vượt trội hơn cả Hà Lão Tài dạy bọn thư sinh trong làng; viết chữ so với Sử Vạn Hộ tiên sinh lại có phần hoàn hảo hơn. Ngươi lúc ấy chỉ là một khuê nữ nơi thôn dã, đến nửa chữ cũng không biết. Còn luận về tướng mạo ư? Hần lớn lên dáng vẻ hoàn mỹ như thái tử điện hạ, ngươi và hần mà ở chung với nhau, giống như chim trĩ phối phượng hoàng, thực là chẳng có cách nào kết hợp được; hơn nữa vấn đề còn ở phụ thân hần, cái lão ấy mắt luôn nhìn trên đầu người khác, luôn coi thường mọi người, hần mà cần loại thê tử như ngươi mới là lạ đấy, nói tóm lại

Triệu Tứ Gia ngắt lời bà:

- Vương thẩm thẩm, ta biết, ta vừa quê mùa lại vừa ngốc nghếch, chẳng thể sánh cùng hần. Nhưng ta thầm mong ước chỉ cần được xa xa ngắm nhìn hần cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Triệu Tứ cũng biết rõ tâm ý của ta. Không sai, phụ thân hần đích thị xem thường người khác, nhưng nhưng hần chưa bao giờ xem thường ta

Vừa nói hốc mắt từ từ đỏ ửng lên, âm thanh bật ra giữa đôi môi run rẩy:

- Hần tuy có chút ngốc nghếch, nhưng hần đối xử với mọi người luôn rất tốt

Lời còn chưa dứt, mắt lệ đã nhạt nhòa.

Vương Bà tử lặng im không nói, lại nhìn Lương Tiêu cả nửa ngày rồi chợt than thở:

- Quả có nét giống, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy, ngươi xem sống mũi của hần kia, thẳng đứng như mái nhà vậy, còn đồng tử lại ẩn tàng một tia lam sắc khiến người ta phải sợ hãi, trông hần có phần giống bọn man tử ngoại tộc hơn.

Bà vỗ về bờ vai của Triệu Tứ Gia thở dài:

- Bình sinh trong thiên hạ người giống người không phải hiếm, huống chi hần ta chỉ có vài phần tương tự. Và lại vừa nhìn đã biết hần chẳng phải người

trong thôn của chúng ta, người cần gì phải tỏ ra căng thẳng chứ, đi thôi!

Nói rồi liền kéo Triệu Tứ Gia rời khỏi, nhanh chóng trở về. Triệu Tứ Gia vừa đi được hai bước, đột nhiên lách khỏi Vương Bà Tử, bước nhanh đến trước mặt Lương Tiêu, bật hỏi:

- Công tử họ gì?

Lương Tiêu hơi bất ngờ, chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, thuận miệng đáp luôn:

- Ta họ Lương.

Triệu Tứ Gia tức thời cả kinh, la lên thất thanh:

- Người cũng mang họ Lương?

Lương Tiêu thấy thần sắc của bà khác lạ, ngạc nhiên hỏi:

- Đại thẩm có gì chỉ giáo?

Triệu Tứ Gia nhất thời nhìn hẩn ngẩn ngơ, chẳng thốt được lời nào.

Vương Bà Tử trông thấy không khí có vẻ ngượng ngập, liền tiến tới trước hai bước, cười tiếp lời:

- Xin công tử đừng trách, chỉ vì thấy công tử giống với một cô nhân trước đây của chúng ta tên là Lương Văn Tĩnh nên mới tùy tiện hỏi thế thôi.

Lương Tiêu lập tức chấn động, nhìn thật kỹ hai người rồi cất tiếng hỏi:

- Các người quen biết cha ta sao?

Triệu Tứ Gia nghe vậy thần tình rung động, tay không tự chủ được định đưa ra nắm lấy Lương Tiêu, nhưng khi vừa chạm vào lưng bàn tay chàng, lại có cảm giác như chạm phải lửa, lập tức rút về, run giọng nói:

- Người, người thật sự là con của huynh ấy sao?

Lương Tiêu như đoán được vài phần nguyên do, đứng dậy nói:

- Đúng vậy, Lương Văn Tĩnh đích thị là cha của ta, nhị vị chẳng hay trước kia là hương thân của gia phụ?

Vương Bà Tử hoan hỷ nói:

- Ai da, sao lại khéo đến thế! Tên một sách Văn Tĩnh này không ngờ đã có con rồi cơ đấy! Mọi việc đúng là không tưởng được, có thật hẳn là phụ thân của người không? Hẳn lúc này có khỏe không?

Bà lời ngay ý thẳng, mồm miệng nhanh nhẩu nói thẳng một hơi, còn Triệu Tứ Gia lại ngược nhìn Lương Tiêu, thần sắc lộ vẻ kỳ quái, vừa có vẻ vui sướng, lại như phảng phất nét đau thương.

Lương Tiêu thâm cảm thán nói:

- Gia phụ không may đã tạ thế nhiều năm trước!

Vương Bà Tử nụ cười như đông cứng lại trên khuôn mặt. Triệu Tứ Gia toàn thân chấn động, cảm giác như cả người vô lực, không tự chủ được lao đảo lùi về sau. Lương Tiêu bước đến trước một bước, đỡ bà đứng vững lại. Triệu Tứ Gia cố hít một hơi dài, đột nhiên giữ chặt lấy cánh tay Lương Tiêu, run giọng nói:

- Người..... Người nói huynh ấy chết rồi ư?

Lời còn chưa dứt, lệ đã hai hàng.

Lương Tiêu gạt đầu đáp:

- Đúng vậy, người qua đời đã gần bảy năm rồi, thăm thăm trước đây là bằng hữu của gia phụ chẳng?

Vương Bà Tử cảm thán nói:

- Bọn họ vốn là cùng nhau lớn lên, từ thuở hỉ mũi chưa sạch, thường cùng nhau chơi trò chặt cây dựng chòi trên cát.

Lương Tiêu không ngờ tại đây lại tương phùng cố nhân, tim bỗng đập mạnh, liền kéo hai người đến ngồi gần bên suối, kể lại những nỗi niềm cay đắng mà gia phụ mình đã trải qua.

Mọi người lắng nghe, Vương bà từ chưa xót nói:

- Văn Tĩnh niên kỷ vẫn còn trẻ quá, chẳng ngờ..... Ai da, ông trời quả không có mắt mà!

Triệu Tứ Gia cúi đầu trầm ngâm thật lâu, hốt nhiên kéo lấy Lương Tiêu nói:

- Công tử hãy theo ta!

Lương Tiêu chẳng hiểu chuyện gì, đành miễn cưỡng bước theo, A Tuyết cũng theo sát ngay sau đó.

Ba người bước đi gần nửa ngày trời, chợt nhìn thấy xa xa bên sườn đồi ẩn hiện một khu rừng trúc, trong rừng thấp thoáng những ngôi nhà xanh xanh, sắp xếp rất có thứ tự.

Triệu Tứ Gia kéo mở then cài, nâng phiến cửa lên, bên trong thoáng bay ra một mùi hương trúc ngan ngát. Lương Tiêu thoáng ngập ngừng, rồi cũng theo chân bà tiến vào trong. Chỉ thấy bên trong rộng khoảng bốn trượng, được chia thành hai gian, giường tủ hết sức gọn gàng, một chiếc cuốc sắt tựa nghiêng nơi góc nhà, lưỡi còn quên lại những bẹch đất sét lâu ngày khô cứng. Kề bên song cửa, một đĩa đồng lấp lánh ánh sáng, trong còn đọng lại một ít dầu, bên ngoài những khóm trúc mọc um tùm, sắc xanh dày đặc len qua khe cửa, ánh lên đầu tóc mọi người một màu xanh ngọc bích.

Lương Tiêu hỏi ngay:

- Thăm thẳm, đây là đâu vậy?

Tay Triệu Tứ Gia nhẹ ve vuốt cạnh bàn, những giọt lệ châu đã bắt đầu lăn tăn trong khóe mắt, gương mặt ảm đạm về thể lương, bà dịu dàng nói:

- Đây là nơi mà ông nội và cha người trước kia đã từng sống.

Lương Tiêu bắt giác sống người.

Triệu Tứ Gia ngược nhìn rừng trúc ngoài xa xa, cảm thán nói:

- Mùa thu năm ấy, khi những cánh đồng lúa đương trải ngập trong sắc vàng mênh mông. Đại Hãn Mông Cổ đến thi hành việc tuyển quân, cha người cũng bị bắt làm dân phu. Sau kỳ sung quân được hai ngày, ta sáng sớm đến tìm huynh ấy thì mới biết huynh ấy và phụ thân đã biến mất chẳng để lại dấu vết, một chữ cũng không lưu lại, chắc là ra đi hết sức vội vã! Về sau ta vẫn thường đến đây quét dọn, cứ nghĩ một ngày nào đó huynh ấy sẽ trở về, lúc đó có lẽ rất cần một nơi để ngủ, một nơi để thay y phục, lại còn nơi để đọc sách nữa chứ. Ai da, cha của người... thích nhất là đọc sách, ông nội của người không cho, thế là huynh ấy lén lút trốn trong bụi cây sau nhà ta để đọc, nhiều lúc quên cả ăn uống, ta vẫn thường trộm thức ăn của gia đình ra cho.

Bà như chìm đắm trong những kỷ niệm xa xưa, mắt hiển hiện rõ ràng những hồi ức như chỉ vừa mới diễn ra hôm qua vậy, khóe môi bắt giác hé lộ nét cười, chuyển thân đến gần một chiếc tủ, bên trong vẫn còn khá nhiều y sam đã rách nát không còn chỉnh tề, trải qua một lúc lâu mới thấy bà cúi đầu nói:

- Sau ngày ấy một năm, ta cuối cùng cũng đi lấy chồng! Đến khi có hài tử, ta chẳng còn cách nào thường xuyên sang trông nom được, cuối cùng để những bộ y sam này bị côn trùng cắn nát. Ai da, còn cách nào nữa chứ, sau khi làm mẹ rồi, ta phải lo quá nhiều việc, từ trông trẻ đến chăm sóc con cái, thời giờ đến đây của ta cũng ngày một ít đi, nhưng..... nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng ta luôn tin tưởng Tĩnh ca nhất định sẽ quay trở lại.....

Nói đến đây, bà chợt nghe thấy một tiếng nấc nho nhỏ, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Lương Tiêu cả người tựa lên thành giường, gương mặt ngập tràn những giọt nước mắt, đột nhiên hân quý xuống bên chân bà, tay ghì lấy vạt áo.

Triệu Tứ Gia nghe lòng đau nhói, khẽ vỗ về:

- Hào hài tử, hào hài tử, đừng khóc, đừng khóc nữa.....

Chỉ thốt được vài lời, giọng nói lại vỡ òa ra nước mắt.

A Tuyết cũng cảm nhận được nỗi bi ai đang trào dâng trong lòng, liền quỳ xuống cạnh Lương Tiêu, kéo áo chàng sụt sùi:

- Ca ca..... Đừng khóc nữa mà..... hu hu đừng khóc nữa mà.....

Triệu Tứ Gia từng trải sự đời, trông thấy hai người khóc lóc thương tâm như vậy, liền cố gắng đè nén cõi lòng lại, hướng về phía A Tuyết hỏi:

- Người là con gái của Văn Tĩnh ư?

A Tuyết lắc đầu đáp:

- Ta chỉ là muội từ kết nghĩa của ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Xích Mao Chi Hồ

Lương Tiêu gạt lệ đứng dậy, nhìn ra xung quanh, từng câu chuyện xưa như hiện về rõ mồn một trong tâm khảm, lại nghe Triệu Tứ Gia nói:

- Nếu người không chê, hãy dọn đến đây ở cũng tốt lắm, ta hữu hai bên này đều là nhà người cả.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Như vậy cũng tốt, ta để cho năm tên hoạt bảo đó ở lại đạo quan! Ta chuyển xuống núi sống, đỡ phải nghe bọn chúng huyền não bên cạnh.

Triệu Tứ Gia gật đầu nói:

- Chúng ta cùng đi gặp Triệu Tứ thúc của người nào.

Lương Tiêu lúc này đối với bà thấp phần tin tưởng, lập tức đồng ý, liền theo chân đi tới một ngôi nhà có mái trúc tường đất bao quanh, chỉ thấy một trung niên hán tử đang ngồi đan trúc phía trước. Triệu Tứ Gia gọi hắn, kể qua lai lịch của Lương Tiêu, Triệu Tứ mừng rỡ vô cùng, nhưng khi biết Văn Tĩnh đã qua đời, lòng lại đau đớn khôn nguôi. Triệu Tứ Gia để ông bồi tiếp Lương Tiêu nói chuyện, còn bà trở vào trong chuẩn bị thức ăn.

Triệu Tứ ăn nói vụng về, vừa xoa tay vừa há miệng cười gượng, chẳng biết phải mở lời an ủi thế nào. Lương Tiêu thấy ông im lặng đành gọi chuyện:

- Triệu Tứ thúc đan giỏ trúc ở đây sao?

Triệu Tứ nghe chàng hỏi, vội nói:

- Phải phải đó, nhắc đến chuyện này chuyện này, cũng là nhờ ông nội người truyền nghề lại cho chúng ta.

Lương Tiêu cười nói:

- Nguyên lai là như vậy! Thế thì có lẽ phụ thân ta cũng biết làm rồi, hiềm nỗi ta lại chưa từng học qua.

Triệu Tứ thở dài nói:

- Tráng trúc lâm này có được cũng là do ông nội người mang giống từ phương Nam đến, ban đầu chỉ có một vài cây, sau lại trải qua hai mùa mưa, mỗi năm mỗi lớn thêm một chút, mới dần dà trở thành khu rừng nhỏ như hôm nay! Ai, ông nội người sanh thời thích nhất là gậy trúc, thường dạy ta và Văn Tĩnh ca rằng, người và trúc cũng như nhau, thân càng dài lòng dạ càng ngay thẳng, làm người cũng khó khăn như thân trúc mọc từng đốt một, phải không ngừng tự nhắc nhở bản thân. Ai, Văn Tĩnh ca từng nói cái gì là “Ngô Ngô ...gi nhi... Ngô Thân”, Ai da, trí nhớ kém quá

Lương Tiêu suy nghĩ trong chốc lát, ngập ngừng nói:

- Có phải là “Ngô nhật tam tính ngô thân ma?” (1)

Triệu Tứ vỗ đùi cười nói:

- Đúng rồi, đúng là con trai của Văn Tĩnh, học văn thật cao thâm. Phụ thân vốn uyên bác, nhi tử cũng chẳng kém cạnh. Nhìn xem ta vốn là người ngu ngốc, Tam Cầu nhi cũng là kẻ ngu ngốc. Ai, đúng là rỗng sinh ra rỗng, phượng sinh ra phượng, còn thân chuột suốt ngày chỉ biết đào hang

Nói rồi lại mỉm cười chua chát.

Lương Tiêu nghe vậy lòng tràn đầy cảm giác khó chịu, nhíu mày bảo:

- Làm gì đến nỗi thế, nếu Tam Cầu chịu học, ta có thể dạy cho hắn đọc sách biết chữ.

Triệu Tứ lấy làm kinh hãi, khoát tay nói:

- Thôi thôi, người đừng nói nữa, tên hỗn đản ấy sẽ chẳng bao giờ chịu học hành đâu. Suốt ngày đi với cái bọn vô công rồi nghề ấy, đan trúc thì chê không học, đi làm đồng cũng không chịu, hết lần này tới lần khác cứ đòi làm quan, làm đại tướng quân gì đấy Người nói hắn không phải bị điên rồi ư?

Lương Tiêu nói:

- Cổ nhân có dạy: “Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ?” (2). Hắn có chí hướng như thế là điều đáng mừng lắm chứ!

Triệu Tứ thoáng ngạc nhiên rồi lắc đầu đáp:

- Ta chỉ mong hấn sống một cuộc đời bình yên là tốt lắm rồi.

Ông vừa nói vừa cầm lấy một cây gậy trúc, phân thành mấy đoạn.

Hai người nhất thời im lặng, Lương Tiêu nhìn ông đan trúc cả nửa ngày, đột nhiên hỏi:

- Triệu Tứ thúc, vùng phụ cận này ngoại trừ người ra, còn có ai khác đan trúc nữa không?

Triệu Tứ lắc đầu đáp:

- Chẳng còn ai nữa, trúc phương Bắc vốn khan hiếm, tất cả mọi người đều sử dụng đồ gỗ, giỏ trúc của ta vì thế cũng bán chẳng được giá, mua bán còn phải tặng thêm cho người ta! Hai ba ngày mới có được một mối hàng coi được.

Lương Tiêu cười nói:

- Ta đan thử được không?

Triệu Tứ cười nói:

- Tốt nhất để ta dạy người cách làm trước.

Lương Tiêu lại mỉm cười:

- Ta đã xem qua hai lần, đại khái cũng hiểu được phương pháp rồi.

Triệu Tứ ngạc nhiên nói:

- Thật không?

Lương Tiêu cầm lấy chuỗi dao chẻ trúc, lựa chỗ sắc bén nhất, phát tay một cái, một tràng âm thanh vang lên, gậy trúc đều bị hấn thuận thế chẻ thành những sợi trúc tỉ nhỏ như sợi tóc.

Triệu Tứ nhìn hoa cả mắt, vội kêu lên:

- Ôi da, không được rồi, mỏng quá, mỏng quá, dễ gãy lắm.

Lương Tiêu lắc đầu đáp:

- Ta vốn không thích dày mà!

Triệu Tứ nghe thấy, lộ vẻ ngần ngại.

Lương Tiêu suy nghĩ một chút, hai tay thu lấy trúc tỉ, trong phút chốc, hơn mười sợi trúc tỉ cực kỳ mảnh khảnh như uốn lượn trên các đầu ngón tay của hấn. Đan kết một hồi, hấn như hiểu được yêu quyết của chúng, mười đầu ngón tay xoay chuyển càng lúc càng nhanh, vừa hạ xuống phía trước Triệu Tứ, các ngón tay của hấn lúc này trông như những cánh chim, mặc nhiên vũ lộng giữa trời cao. Chưa tới nửa canh giờ, Lương Tiêu đã bện xong giỏ trúc, hình dáng hết sức tinh tế, kết nối vô cùng sắc sảo, trông giống hệt như một vỏ trứng gà. Lương Tiêu gút lại nút thắt cuối cùng, mỉm cười bảo:

- Xong rồi đấy!

Chợt nghe A Tuyết lên tiếng:

- Không được đâu!

A Tuyết khoanh tay lại, dáng vẻ nũng nịu, cười nói:

- Ca ca, huynh coi chiếc giỏ này sao có thể chứa đồ chứ?

Lương Tiêu cười nói:

- Sao lại không được, tuy nhìn qua có vẻ mỏng manh, nhưng nó lại vô cùng chắc chắn đấy.

Triệu Tứ trông thấy công phu trên thi hết sức kinh ngạc, vội kéo lấy tay Lương Tiêu nhìn tới nhìn lui, rồi lại ngắm nghía tay của mình, miệng chợt lẩm bẩm:

- Có gì khác lạ đâu, sao ta lại không nhìn ra trò ảo thuật này nhỉ?

A Tuyết cười nói:

- Đó là chính là công phu Như Ý Áo Ma Thủ của ca ca đây

Triệu Tứ tuy vẫn chưa hiểu rõ, nhưng ông vốn bụng dạ thật thà, cũng chẳng tiện hỏi nhiều, liền tiếp lấy giỏ trúc, tỏ vẻ khâm phục nói:

- Loại đồ vật này thật đẹp mắt, tuy dân trần không chắc dùng được nhưng có lẽ các tiểu thư nhà giàu sẽ rất thích, dùng nó để trang trí hoa quả chẳng hạn.

Lương Tiêu nói:

- Ta chính là đang nghĩ như vậy, nếu sử dụng trắng trúc lâm này để tạo ra những trúc khí (vật dụng bằng trúc) tinh xảo, đem bán cho những hộ giàu có trong vùng, chẳng phải lúc đó sẽ không lo thiếu tiền sinh sống nữa hay sao. Triệu Tứ thức, chúng ta cùng nhau hợp tác nhé?

Họ Triệu ngẩng nhìn những giỏ trúc xung quanh chợt lắc đầu than:

- Việc này, ta không có khả năng làm đâu.

Lương Tiêu cười nói:

- Vậy để ta làm, thúc giúp ta việc buôn bán thôi.

Triệu Tứ nghe vậy rất sững sờ, đầu óc lúng búng.

Lúc này trời đã chập choạng tối, Triệu Tứ gia mời mọi người trở vào dùng cơm, bà vừa giết thịt một con gà mái già, nấu thành một nồi canh nóng hổi. Lương Tiêu cùng mọi người bước vào trong, đem việc chế tạo trúc khí nói ra, lại dặn bọn bốn người Triệu Tam Cầu ngoài việc luyện công, thì mang đi bán, thu lấy ngân lượng, năm người cùng chia nhau số tiền đó mà sắm sửa vật dụng trong nhà.

Bốn người trông thấy giỏ trúc Lương Tiêu vừa đan, cảm thấy thú vị, ai cũng vỗ tay khen hay. Sau bữa ăn, mọi người lại cùng nhau thương nghị khoảng một canh giờ, lúc này người nào cũng thập phần hoan hỉ, xong xuôi thì chia tay ai về nhà nấy.

Mùa đông lạnh lẽo dần trôi qua, tuyết cũng đã tan hết, cảnh sắc lúc này thật hữu tình, Lương Tiêu sử dụng Như Ý Áo Ma Thủ đã dần dung nhập được trúc nghệ vào bên trong, tư chất y vốn dĩ thông minh, làm ra được hàng trăm món hàng tinh xảo, kĩ nghệ dần đạt đến xuất thần nhập hóa, sử dụng trúc tỉ ngày càng sắc mảnh, tạo nên những quạt trúc, giỏ trúc, chậu trúc, bình phong và rất nhiều trúc khí khác, tất cả đều vô cùng thanh tú trang nhã, tinh tuyệt đương thời, chẳng những khiến cho đám phú hộ phải tranh nhau mua lấy, mà ngay cả những tay lái buôn cũng lần mò đến cửa.

Cũng bởi hộ tịch nơi đây được quản hạt nghiêm ngặt, Lương Tiêu không tiện lang thang bên ngoài, hẳn mỗi ngày đan mười món đồ khác nhau, giao cho bọn Lý Đình Nhi, Triệu Tam Cầu bốn người đi chào hàng. Bốn tên tiểu tử này bình sinh ngang ngược, cơ trí lại vô cùng giáo hoạt, khiến cho sinh ý càng lúc càng thịnh vượng, tài năng như có đất dụng võ. Phụ mẫu trông thấy bọn chúng dần trở về với chính đạo, lòng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Cứ thế ngày tới đêm đi, Lương Tiêu dựa vào đôi xảo thủ của mình, duy trì bữa cơm cho mọi người, chẳng thăm nghĩ từ đây có thể tự lực cánh sinh, so với trước kia chỉ biết dùng vũ lực và thủ đoạn để kiếm sống, lòng không khỏi trào dâng cảm giác khoái hoạt.

Trung Điều Ngũ Bảo vẫn ngày ngày ngô ngô như cũ, ngoại trừ việc truyền thụ võ công, ăn cơm, đánh nhau, còn lại mọi việc đều không thèm lí tới.

A Tuyết vốn coi sóc việc bên ngoài, cũng ra sức tập luyện Như Ý Áo Ma Thủ. Nàng nóng lòng luyện thành với mong muốn giúp đỡ Lương Tiêu chế tạo trúc khí, kiếm tiền đỡ đần cho gia đình. Nhưng nàng thiên tư vốn kém cỏi, đan kết vô cùng khó coi, lòng dạ ngày thêm u uất, vẫn thường nhiều lần khóc thầm.

Chớp mắt đã đến tiết xuân sang năm. Sau hai trận mưa, ruộng lúa đã bắt đầu nảy mầm, những búp măng cũng đột ngột nhú lên từ mặt đất. Sớm hôm đó, Lương Tiêu vừa bước ra ngoài cửa, nhìn về bãi đất trống dưới chân núi, đã thấy Trung Điều Ngũ Bảo la hét ồm ồm, truyền thụ võ công cho bốn đồ đệ.

Qua mấy tháng công phu, quyền cước của bốn người đều đã vượt qua ngưỡng cửa nhập môn, tiến thoái đều có cân nhắc, hoàn toàn tuân theo bài bản. Mỗi ngày đều tổ chức luận đấu với nhau, lấy Hồ Lão Bách làm trọng tài, giúp phân xử thắng bại của từng người. Mỗi khi có đệ tử mình chiến thắng, Trung Điều Ngũ Bảo liền vạn phần đắc ý, nhưng một khi thua trận, liền đối với đồ đệ mình lảng nhục không tiếc lời, sau đó lại khắc khổ huấn luyện, lên kế hoạch thắng lại ở lần sau. Bốn người vì thế tinh tiến vô cùng thần tốc.

Ngày thường cứ những khi rảnh rỗi, Lương Tiêu nhớ lại những lời đã hứa với Triệu Tứ, liền đuổi bọn Trung Điều Ngũ Bảo lên núi, rồi gọi bốn người kia lại đọc sách. Ai ngờ bốn kẻ này chẳng có được cái phong phạm như Lương Tiêu, vừa cầm đến sách đã phát bệnh muốn nghỉ, nhưng vì sợ lương Tiêu, không thể không giả thông tình thần, cũng giả bộ học một phen cho qua.

A Tuyết đang ở gần bếp lò nấu thịt cừu, nước canh đương sôi trào, hương thơm bay ngập mũi, chợt thấy Lương Tiêu đi ra cửa, liền đi tới bên cạnh hắn cười nói:

- Ca ca, bọn hỗn đản ấy đúng là cục đất mà, dạy gì cũng không chịu nghe!

Lương Tiêu than vãn:

- Không miễn cưỡng được, cũng giống như muối thôi, có thích đọc sách đâu.

A Tuyết mặt đỏ lên, hi hi cười lớn.

Lương Tiêu ngồi xuống nói:

- A Tuyết, ta có trò này vui lắm, muốn cho muối xem.

A Tuyết mỉm cười tán thưởng tỏ vẻ chờ đợi. Lương Tiêu cho tay vào vạt áo, lôi ra một vật có cấu tạo phức tạp, nhìn kỹ hóa ra là một con trúc điều (chim bằng trúc) có dây cột bên hông. Chàng cười nói:

- Muối đoán xem vật này chơi như thế nào?

A Tuyết quan sát một chút rồi nhún mày nói:

- Muối đoán không ra.

Cùng lúc này, Trung Điều Ngũ Bảo bỗng ngửi được mùi thịt thơm phức bay đến, liền ngừng dạy đồ đệ, cả bọn ào ào chạy lên sườn núi, lăng xăng mở nồi đất ra để được thưởng thức thịt dê.

A Tuyết trong lòng quýnh lên, đuổi theo hét lớn:

- Ca ca ta còn chưa ăn mà!

Lương Tiêu cười nói:

- A Tuyết, để cho bọn họ ăn đi. Họ dạy bảo đồ đệ cũng chẳng nhẹ nhàng gì đâu!

Hồ Lão Nhất hắc hắc cười nói:

- Lão Đại, ngày hôm qua lão tử thắng đấy.

Lương Tiêu tùm tùm

- Dương Tiểu Tước thắng được một trận rồi sao?

Hồ Lão Thiên cả giận nói:

- Có một trận mà cũng khoe, ngày trước Lý Đình Nhi thắng liên tục sáu trận, có thể nói là “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” đấy.

Hồ Lão Thập mắng:

- Đều do Hồ Lão Bách rấp tâm hãm hại, trông thấy Triệu Tam Cầu sử nửa chiêu “Quái mãng phiên thân”, sắp sửa chuyển bại thành thắng, hấn lại vô có bảo dừng lại, làm hại một chiêu quái mãng tuyệt đẹp lại biến thành tử xà, thiệt làm tức chết lão tử mà, tức chết lão tử mà.

Hồ Lão Bách cả giận nói:

- Hồ Lão Thập, ngươi dám đổ thừa lão tử, lão tử ngày sau sẽ chuyên phán cho Triệu Tam Cầu thua đấy!

Hồ Lão Thập ủ rũ cúi đầu xuống, chẳng dám hé môi nói gì nữa.

(1): mỗi ngày 3 lần tự kiểm điểm xem có làm điều gì bất trung với người hay không – Tăng Tử, đệ tử Khổng Tử hay nói

(2): đại ý - công hầu khanh tướng, người giàu có quý tộc đều phải tự nhiên có được đâu, nếu có chí phấn đấu ắt sẽ thành!

Hồ Lão Vạn vẻ mặt ghen tức, hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi hãy chờ xem, ngày mai Vương Khả nhất định chiến thắng.

Hồ Lão Nhất liếc hấn một cái, khả khả cười nói:

- Hồ Lão Vạn nhà ngươi nằm mơ giữa ban ngày à? Vương Khả đã sáu trận không thắng, cũng có thể coi là “tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” được đấy.

Hồ Lão Vạn nghe thấy giận sôi máu, đột nhiên xuất ra một quyền, đánh vào khuỷu tay Hồ Lão Nhất, Hồ Lão đang uống canh, nước sôi bắn tung tóe cả ra mặt, con giận bốc lên, nhất thời phản kích lại mãnh liệt. Hai người ôm lấy nhau, lăn tròn ra đất, Vương Khả và Dương Tiểu Nhân thấy sư phụ mình đánh nhau, vội vàng lao đến khuyên giải, nhưng chưa đến gần, hai người chợt quay lại, Vương Khả nói nhanh:

- Lương đại ca, huynh mau ngăn cản sư phụ ta.

Lương Tiêu lắc đầu, đứng dậy cười nói:

- Hồ Lão Vạn, Hồ Lão Nhất, các ngươi nhìn xem này.

Nói rồi đuổi thẳng tay làm lộ ra một con trúc điều. Hai người đang bận đánh nhau cũng cố liếc mắt nhìn một cái, chợt nhỏ nước bọt đánh phỉ bảo:

- Chỉ là một con chim gỗ thì có gì mà xem.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trúc điều nọ đập cánh kêu lên một tiếng, vút bay khỏi lòng bàn tay Lương Tiêu, múa lượn véo von trên không trung. Hồ Lão Nhất cùng Hồ Lão Vạn trợn mắt há mồm, nhìn theo trúc điều, nước bọt ứa đầy miệng, nhất thời quên khuấy việc đánh nhau. Mọi người không rõ nguồn con, hết thấy ai nấy đều kinh ngạc.

Hồ Lão hai người ngẩn ngơ, cả kinh kêu lên:

- Lão Đại, nội công của ngươi đã luyện đến cảnh giới hư không nhiếp vật rồi sao? Lợi hại, lợi hại thật.

Lương Tiêu lắc đầu cười nói:

- Thứ này không phải nội công, mà là cơ giới chi công. Sách xưa từng nói rằng, Lỗ Ban chế tạo mộc điều, bay suốt ba ngày cũng không rơi xuống đất. Bất quá, trúc điều này chỉ có thể bay trong thời gian tàn một nén hương mà thôi, cũng không biết là do cỗ nhân phóng đại quá mức, hay do bản lĩnh của ta quá nhỏ bé.

A Tuyết hé miệng cười nói:

- Tự nhiên là do cỗ nhân nói quá rồi!

Lương Tiêu khẽ liếc nàng bảo:

- Muội chỉ toàn nói lời nịnh bợ.

Tuy ngoài miệng thì cần nể, nhưng trong lòng hẳn lại thầm khoái chí.

Quả nhiên, trúc điều nọ vừa bay tàn một nén hương liền dần dần hạ xuống. Lương Tiêu nhắc tay tiếp lấy, hướng về phía A Tuyết giải thích nguyên lý hoạt động:

- Đồi cánh này, mạnh yếu đều dựa vào thiết bị bánh răng bên trong, trước khi xuất phát cần lên dây cót thật kỹ dưới mặt đất. Bởi đến khi lên trời rồi sẽ vô phương tiếp lực cho nó, vì vậy trúc điều bay lượn chẳng thể kéo dài được lâu. Nếu có thể tạo ra một con trúc điều cự đại, lại mang theo một siêu cường nhân ngồi bên trên, liên tục lên dây cót cho nó, thì trúc điều này vĩnh viễn không rơi xuống đất! Bất quá, thiết bị bằng gỗ trúc chung quy chẳng thể chịu nổi việc liên tục bị xoay vặn, trên đời này cũng chẳng có siêu cường nhân nào không biết mệt mỏi hết.

Hắn đang tự cảm khái, chợt thấy xa xa bước đến vài thiếu niên. Còn chưa đến gần, một gã thiếu niên to lớn, da ngăm đen đã reo lên trước tiên:

- Dương Tiểu Tước, Lý Đình Nhân, Tam Cầu Nhân, Vương Khả, các ngươi quả nhiên ở tại đây, hại chúng ta tìm các ngươi đến khổ.

Bốn gã nghe được tiếng kêu, liền quay đầu lại, Lý Đình Nhân chợt kêu lên:

- Thiết Ngưu, là các ngươi sao?

Lương Tiêu dợm hỏi:

- Bọn họ là ai vậy?

Dương Tiểu Tước đáp:

- Bọn họ là người cùng thôn với chúng ta, trước kia bọn ta vẫn thường cùng nhau trộm cơm ăn...

Lương Tiêu nhún mày bảo:

- Lại là lũ bạn khuếch khoác lưu manh của các ngươi phải không?

Bốn người thấy thần sắc hắn kiên định, đều thầm cảm thấy xấu hổ, Triệu Tam Cầu nói ngay:

- Lương đại ca, ta đi đuổi bọn họ, quyết không theo chúng làm chuyện xấu nữa.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Được lắm! Ngươi đi đi!

Triệu Tam Cầu liền bước xuống sườn núi. Đám thiếu niên nọ lập tức vây quanh lấy hắn, miệng văng ra những lời tục tĩu, thần sắc tỏ vẻ kích động. Triệu Tam Cầu lúc đầu sắc mặt có vẻ do dự, sau đó cuống quýt lắc đầu. Đám thiếu niên vô cùng phấn nộ, Thiết Ngưu vung tay ra, nhằm ngực Triệu Tam Cầu đập tới. Triệu Tam Cầu gần đây võ nghệ tinh tiến, chẳng còn như ngày trước nữa, thấy thế lập tức chế trụ lấy tay hắn, trên dẫn dưới lùi, lật tay một cái dễ dàng khiến cho Thiết Ngưu lộn nhào xuống đất. Đám còn lại trông thấy nhất loạt chấn động, định xông lên quần ẩu, bọn Lý Đình Nhân ba người thấy vậy, đều nhất nhất lao xuống núi, đôi phương thấy khó mà động thủ, chỉ đành chờ Thiết Ngưu dậy, chửi loạn vài câu, rồi phẫn hận bỏ đi.

Đội bốn người trở lại, Lương Tiêu bèn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Tam Cầu không dám giấu diếm, liền trả lời:

- Bọn chúng muốn chúng ta trợ quyền, đi đánh Xích Mao Hồ.

A Tuyết kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi đi săn sao?

Cả bốn người đồng loạt tùm tùm, Lý Đình Nhân cười nói:

- A Tuyết tỷ tỷ, danh tự đó không phải chỉ cộp, mà là một con người. Hắn là dân Mông Cổ, tên gọi Thổ Thổ Cáp, có một mái tóc dài đỏ chót, so với cộp còn hung mãnh hơn.

Lương Tiêu truy vấn:

- Nhưng vì sao lại phải đánh hắn?

Lý Đình Nhân than vãn:

- Việc này phải kể ra từ lai lịch của hắn. Tên Thổ Thổ Cáp này vốn không phải người địa phương, cha của hắn là lính gốc tộc Khâm Sát, gặp lúc chiến tranh vận khí không tốt, nửa đời làm binh sĩ, cũng chẳng có cách nào thăng tiến được. Về sau tuổi đã cao, liền trốn khỏi quân tịch, kết hôn với một bà tóc vàng, rồi xa Trung Thổ để làm ăn. Lão ta sinh thời vốn thành thật, lại gặp phải bọn gian thương người Hán, qua lại một hai lần bị bòn rút cả sản nghiệp, gia tài cả đời tích trữ không cánh mà bay, lão ta nộ khí đến phát bệnh, rũ tay về Tây Thiên, để lại bà vợ tóc vàng cùng Thổ Thổ Cáp bơ vơ trên đời. Lúc lão ấy chết, Thổ Thổ Cáp chỉ mới có sáu tuổi, tuy vậy tiểu tử nọ từ nhỏ đã mang một sức mạnh kinh người, năm mười tuổi đi chăn ngựa trên núi, gặp được một đôi sói đôi, chẳng ngờ hắn một tay bóp chết cả đôi, lại còn vác lên vai trở về; đến năm mười hai tuổi, đôi tay hắn có thể dễ dàng ghim giữ một con nhé con.

Lương Tiêu động dung nói:

- Người này đúng là trời sinh đã có thần lực.

Lý Đình Nhân nói:

- Đúng vậy, nhưng lão tử của hắn vì người Hán mà chết, nên Thổ Thổ Cáp hận nhất là Hán nhân, từ nhỏ đã không qua lại với chúng ta. Sau khi cha hắn chết, có lưu lại bảy con ngựa Khâm Sát, thập phần thần tuấn, mẹ con hắn nhờ đám ngựa này mà sống qua ngày. Về sau ngựa lớn sinh ra ngựa nhỏ, trong thôn lũ trẻ người Hán ngày về cùng thềm muốn, lén trộm về để cưỡi, kết quả bị hắn tam quyền lưỡng cước, đánh cho chết khiếp. Cũng bởi hắn là người Mông Cổ, trời sinh đã tự coi mình cao hơn Hán nhân một bậc, đa phần mọi người đều không dám nói gì. Cứ như vậy, oán khí càng lúc càng chất chồng. Người lớn thì không phiên đến hắn, nhưng đám tiểu tử lại chẳng muốn bỏ qua. Hắn khí lực cường đại, từ nhỏ lại tinh thông võ nghệ, chẳng ai đánh thắng được, nhưng một người đánh không lại, thì hai người đánh, hai người không tương xứng, thì bốn người đánh. Riết rồi làng trên xóm dưới đều nhất loạt xúm lại đánh hắn, hắn cũng ngoan cố cùng bọn họ giao thủ một trận, kết cục mỗi người đều bị hắn đánh cho thê thảm. Nhưng mọi người lại quyết không chịu thua, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, năm Thổ Thổ Cáp mười ba tuổi, chúng ta rốt cuộc cũng chiến thắng, lần ấy suýt đánh chết hắn. Bất quá chỉ mười ngày sau, hắn lại hồi phục công lực như lúc đầu, lại tìm tới sinh sự. Lúc này thực lực lại trở nên không tương xứng, hai mươi gã thiếu niên người Hán đã bị hắn một hơi đánh ngã hết.

Lại nhìn Vương Khả nói tiếp:

- Vương Khả lúc ấy từng bị hắn đánh cho gãy chân, phải nằm liệt giường hơn hai tháng.

Wương Khả bị hắn nhắc tới nỗi nhức ngày trước, cả giận nói:

- Con mẹ nó, người chuyện khác không nhớ, lại đi nhớ kỹ chuyện này?

Triệu Tam Cầu cười lạnh nói:

- Ngươi cần gì phải phát nộ? Đừng nói chỉ có ngươi, ngay cả Sử Phú Thông cũng bị đánh gãy chân. Lần trước, Sử Phú Thông thấy hắn bản lĩnh to lớn,

bền rù hấn về Tây Hoa uyển quản lý đám gia đình, hấn không chịu đi, lại còn thóa mạ Sử Phú Thông là Hán cầu, Sử Phú Thông nhịn không được, hai người liền động tay chân. Khi đó, Thổ Thổ Cáp mới mười sáu tuổi, nhưng đã có thể xách Sử Phú Thông lên khỏi đầu mình, ném bay ra ngoài. Hấn là người Mông Cổ, Sử Phú Thông trúng đòn, dù muốn đánh trả cũng chẳng có cách nào động chạm tới hấn.

Lương Tiêu trầm ngâm hỏi:

- Hấn một mình đấu với các người, chẳng thêm nhờ ai trợ giúp sao?

Mặt mũi bốn người chột đỏ lên, Lí Đình Nhân cúi đầu nói:

- Hấn bảo lên tiếng nhờ người là xấu hổ. Quanh đây cũng có không ít những man tử Mông Cổ đều có giao tình với Thổ Thổ Cáp, Nhưng Thổ Thổ Cáp lại chưa bao giờ tìm đến họ. Chúng ta đi mười người hấn một mình bồi tiếp, đến hai mươi người hấn cũng đơn thân chống cự, đến ba bốn chục người cũng chỉ có mỗi mình hấn thôi. Hấn lại chẳng hề dùng đến đao thương tương trợ, chỉ bằng tay không đối quyền kháng cự. Lần này Thiết Ngưu bọn họ cố tình khiêu khích, cố ý trộm ngựa của Thổ Thổ Cáp, khiến cho Thổ Thổ Cáp rất tức giận, mọi người đã ước hẹn, cùng hội họp tại dốc Lý Tử để giao thủ.

Lương Tiêu nghiêm mặt bảo:

- Đây khó có thể coi là hành vi của hảo hán tử, nhìn về mặt các người, hình như rất muốn cùng hấn đả đấu?

Bốn người lạng lẽ nhìn nhau, đột nhiên cùng đồng thanh nói lớn:

- Quả đúng như vậy!

Lời vừa ra khỏi miệng, cả bốn người lại quan sát về mặt Lương Tiêu, lòng không khỏi hồi hộp.

Lương Tiêu cười nói:

- Cho các người đi cũng không vấn đề gì. Nhưng ta có lời dặn dò trước, chỉ được từng người một đấu với hấn, không cho phép tất cả cùng lên, lấy nhiều thắng ít chẳng phải cách làm của hảo hán.

Bốn người nghe vậy đều mừng rỡ. Trung Điều Ngũ Bảo nghe thấy cũng vô cùng khoái chí, vui vẻ nói:

- Hay lắm, hay lắm, ha ha, lão tử lại sắp được xem náo nhiệt rồi.

Bọn họ liền chia nhau giáo huấn đồ đệ:

- Chỉ được phép thắng, không được quyền bại, các người mà thua trận sẽ bị lão tử đét vào mông đít đấy rõ chưa.

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Bất luận thắng hay thua, năm người các người đều không được có ý kiến gì, cũng không được ra tay tương trợ. Nếu không sẽ phải ở lại đây, bất luận thế nào ta cũng chẳng cho đi!

Trung Điều Ngũ Bảo luôn miệng đáp ứng, chân liền bước theo bốn đồ đệ, miệng hô hét om sòm, một đường thẳng tiến.

Lương Tiêu nhìn A Tuyết bảo:

- Chỉ sợ năm tên hỗn đản này lại không chịu tuân thủ quy củ. Muội ở lại nhà, ta cũng đi xem.

Nói rồi theo chân chín người rời khỏi thôn, đi được hai dặm về hướng Nam, chỉ thấy phía trước cỏ mọc um tùm hai bên triền dốc, trên mặt đất nằm ngổn ngang khoảng ba mươi người, tiếng rên rĩ không ngừng vọng đến tai, trên dốc núi vẫn còn bốn gã thiếu niên lực lưỡng, hai người thoái lui, hai người ra sức đoạn hậu, đang ra sức chống cự với một tráng niên vô cùng cao lớn, khôi ngô.

Người nọ cao khoảng bảy xích, mảnh áo da dê khoát ngoài bị xé toạc thành từng mảnh, từng sợi tóc đỏ lất phất trên vai, mảy rậm ria dày, đôi mắt hổ lấp lánh thần quang, trên mặt vương vài vết máu, có lẽ do rì ra từ những vết xây xước. Chỉ thấy hấn tiện tay ngăn chặn, không cho bốn người đào thoát, đột nhiên mắt hổ tròn lên, hét vang một tiếng như sấm sét, song chưởng khởi lực, mỗi tay vác một người xách lên khỏi mặt đất, hai chân lại vận lực, nắm đuôi hai kẻ ấy ném bay ra hơn mười trượng, ngã bẹp xuống đất không gượng dậy nổi, sau đó song chưởng lạng không hợp lại, hai người nọ va vào nhau, nhất thời như nghẹn thở.

Người trẻ tuổi nọ tiện tay ném họ ra đất, dùng tiếng Mông Cổ vang rền một cách rõ ràng thét lớn:

- Đã nhận thua chưa?

Giọng vang chói lọi, thần uy lẫm lẫm

Lương Tiêu nhìn thấy âm thầm gật đầu:

- Người này là Thổ Thổ Cáp sao, cũng có chút khí khái đấy!

Bọn Lý Đình Nhân bốn người chẳng ngờ trong lúc đến đây, các bằng hữu đều bị hắn đánh gục cả, kinh ngạc xen lẫn giận dữ, liền tiến lên can lại. Bọn họ cùng người Mông Cổ sống chung đã lâu, cũng biết được đôi chút tiếng Mông Cổ, Dương Tiểu Tước cướp lời trước tiên, đồng dục nói lớn:

- Thổ Thổ Cáp, chúng ta còn chưa đánh mà, làm sao có thể thua được.

Thổ Thổ Cáp trông thấy bọn họ, nhíu mày nói:

- Các ngươi tới trễ quá, được thôi, cùng lên cả đi!

Thiết Ngưu đang nằm trên mặt đất, rên rĩ nói:

- Dương Tiểu Tước, các ngươi nghỉ lại đi, lần này chúng ta đánh không lại đâu, gã man từ này càng lúc càng dữ tợn... ôi da...

Dương Tiểu Tước lắc đầu đáp:

- Lần này bọn ta không cùng tiến lên, chỉ đơn đả độc đấu mà thôi.

Trên mặt đất đám thanh niên người Hán đều lộ vẻ sùng sốt, đồng thanh la lên:

- Dương Tiểu Tước ngươi chán sống rồi ư?

Thổ Thổ Cáp cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn hắn một chút rồi nói:

- Lời này là thật chứ?

Dương Tiểu Tước đáp:

- Không sai, ta đấu với ngươi trước!

Thổ Thổ Cáp gật đầu bảo:

- Giỏi lắm, nhiều năm rồi ngươi là kẻ đầu tiên dám nói với ta như vậy, bất kể thắng thua thế nào cũng đều là hảo hán cả.

Dương Tiểu Tước cùng hắn tư đấu đã nhiều năm, mặc dù chẳng thể xem là bằng hữu, nhưng trong lòng lại thầm bội phục con người của hắn, hôm nay lại được hắn khen một câu, khiến gã vừa mừng vừa kinh ngạc, lập tức khai triển thân thủ, đầu hạ sát chân, chưởng tạo hổ hình, hết lớn:

- Tới đây nào!

Thổ Thổ Cáp lắc đầu nói:

- Ta nhường ngươi đánh trước đây.

Dương Tiểu Tước không dám chối từ, quyền trái liền nhoáng lên, nhắm thẳng vào mặt Thổ Thổ Cáp. Thổ Thổ Cáp thấy gã xuất quyền nhanh chóng, bất giác giật mình, định lật tay chế ngự cổ tay gã; Dương Tiểu Tước chưởng phải đột nhiên xuất ra từ tay áo, phốc một tiếng, đánh vào ngực Thổ Thổ Cáp. Chưởng thượng mang theo nội kinh bên trong, Thổ Thổ Cáp thể chất tuy mạnh mẽ, cũng cảm giác được một cơn đau âm ỉ.

Hồ Lão nhìn thấy đồ đệ mình đắc thủ, đắc ý cười nói:

- Hay lắm, chiêu đầu tiên là “Ám Độ Trần Thương”, chiêu kế tiếp chính là “Tội Đoạn Sơn Căn”.

Thổ Thổ Cáp tính khí quật cường, sau khi trúng chưởng, chẳng những không lùi về sau để giảm thế, ngược lại còn vận lực hướng tới trước, thuận thế đánh ra một quyền, mang theo một luồng kinh phong quét về phía mặt của Dương Tiểu Tước. Mấy ngày nay Dương Tiểu Tước sử chiêu vô số, ứng biến cực nhanh, mắt thấy Thổ Thổ Cáp quyền kinh thay đổi, thân mình đột nhiên thu lại, sử một chiêu “Tội Đoạn Sơn Căn”, dài như giao long bái vũ, mơn thế của Thổ Thổ Cáp nghiêng về trước, chặn đứng lại một chiêu của hắn. Thổ Thổ Cáp đứng thẳng không được, vất vả lắm mới có thể trụ vững, nhưng người này thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, lúc nguy cấp chân liền đá ra một cước mãnh liệt, tung người lên không, khí thế cuồng bạo như muốn hủy thiên diệt địa. Chợt nghe có tiếng gió phía sau, Dương Tiểu Tước đã bất thần vòng ra sau lưng hắn, song chưởng tận xuất đánh vào hậu bối, chiêu này gọi là “Song long thương châu”, uy lực cường đại, Dương Tiểu Tước ý muốn đã bại Thổ Thổ Cáp trên không, để cho hắn mang bộ dạng thật khó coi.

Thổ Thổ Cáp đang ở không trung chẳng có chỗ nào mơn lực, bị trúng chưởng bay ra. Dương Tiểu Tước trong lòng vui vẻ, chưa kịp thu chưởng, cổ tay chợt bị nắm chặt, thì ra đã bị Thổ Thổ Cáp trở tay chế trụ, thầm kêu không hay, chỉ cảm thấy một cỗ lực cực mạnh ập tới, thân không tự chủ được, bị Thổ Thổ Cáp quay một vòng giơ lên không, ném bay ra ngoài gần bốn trượng khiến cho bụi đất bay tán loạn. Lần này biến cố xảy đến quá đột ngột, nhanh như chớp giật, Hồ Lão Nhất tuy nhìn thấu được, nhưng chỉ biết há hốc mồm, hoàn toàn không kịp nhắc nhở.

Thổ Thổ Cáp cũng bị đánh bay đi ít trượng, còn chưa ngã xuống, hai tay liền vỗ đất một cái, chuyển người đứng lên, vẫn bình ổn như cũ. Dương Tiểu Tước tuy cũng gượng đứng dậy, nhưng khoe miệng lại rỉ ra một dòng máu, hiển nhiên nội phủ đã trọng thương. Gã lau đi vết máu, nghẹn giọng nói:

- Ngươi và ta cùng lúc ngã xuống, xem như là hòa nhau, chúng ta cùng đánh lại.

Thỏ Thỏ Cáp lắc đầu đáp:

- Ngươi bị thương rồi, chẳng thể đánh nữa. Ài, quyền cước của ngươi rất nhanh, vượt gấp mười cái bọn đang nằm trên đất kia.

Dương Tiểu Tước còn muốn nói nữa, Lý Đình Nhân đã vội cắt lời hắn nói:

- Ngươi trước tiên hãy lùi về sau, để ta ra tay nào.

Triệu Tam Cầu cũng chen vào:

- Đến lượt ta chứ!

Hồ Lão Nhất giận dữ nói:

- Con bà nó chứ, hai tên tiểu tạp chủng các ngươi cút ngay cho ta. Hắn chỉ bắt thần té ngã thôi chứ có gì to tát đâu, thậm chí dù có roi đầu hắn cũng coi như một vết thương bé tẹo.

Hồ Lão Thập kêu lên:

- Ngươi nói cái gì, đã đánh không thắng còn muốn đánh tiếp ư. Giành hồ xí mồi mà không thêm đại tiện à?

Hồ Lão Thiên nói:

- Đúng vậy, hãy để cho Lý Đình Nhân lên đi, chỉ có Lý Đình Nhân mới có thể đánh thắng được hắn!

Hồ Lão Vạn nói:

- Vương Khả của ta mới là số một! Hôm qua lão tử vừa dạy hắn vài tuyệt chiêu, vừa lúc có thể đối phó với tên quỷ tóc đỏ ấy.

Vì lời đã trót hứa, năm người bọn lão chỉ có thể xa xa tranh cãi. Chợt nghe Lương Tiêu phía sau cười lạnh nói:

- Hồ Lão Nhất, các ngươi bốn người rõ ràng đã thất bại lại còn mạnh miệng. Các ngươi có thể đánh bại một người có khả năng hạ gục mười người sao, Thỏ Thỏ Cáp vốn mạnh kinh nhân, ngươi đánh hắn mười quyền, hắn cũng an nhiên không có việc gì, nhưng nếu hắn đổi ý trả lại ngươi một quyền, ngươi chỉ có nước bỏ chạy chứ chẳng thể chống đỡ được đâu.

Trung Điều Ngũ Bảo cùng kêu lên:

- Để lão tử đây đánh với hắn, đảm bảo một quyền có thể khiến hắn khuất phục, quyết không dùng tới quyền thứ hai.

Lương Tiêu mặt trầm xuống nói:

- Các ngươi vừa rồi đáp ứng với ta thế nào?

Trung Điều Ngũ Bảo nhất thời đành nuốt cục tức trở vào bụng.

Lương Tiêu trầm tư nói:

- Năm tên hỗn đản các ngươi thật sự chẳng biết nặng nhẹ, nếu hắn thật sự ra tay, chỉ sợ mạng những tên Hán tử này đã chẳng còn.

Ngẫm nghĩ một lúc, hắn định bụng trở lên núi, bốn người thấy vậy liền chấp tay nói:

- Lương đại ca.

Lương Tiêu gật gù đầu, hướng về phía Dương Tiểu Tước bảo:

- Ngươi lại đây để ta xem qua thương thế!

Dương Tiểu Tước ứng tiếng bước lại. Lương Tiêu liền xoa bóp qua lại giữa ngực và bụng của gã, cơn đau nơi chân thùy của Dương Tiểu Tước nhất thời giảm không ít.

Thỏ Thỏ Cáp trông thấy một người xa lạ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kỳ quái, dùng tiếng Mông Cổ hướng về phía Lương Tiêu hỏi:

- Ngươi cũng đến đây đánh với ta à?

Lương Tiêu lắc đầu, cũng sử dụng tiếng Mông Cổ trả lời lại:

- Ta không muốn đánh với ngươi bởi ngươi vốn không đánh lại ta.

Thỏ Thỏ Cáp đôi mày trợn lên, cất cao giọng nói:

- Tiếng Mông Cổ của ngươi tốt như vậy, ngươi cũng là người Mông Cổ rồi? Hay lắm, chúng ta hai người đấu một trận, cũng là một đấu một.

Lương Tiêu tần ngần một lúc, đột nhiên bật cười nói:

- Ngươi muốn khiêu chiến với ta ư? Vậy, sở trường cao nhất của ngươi là gì?

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

Lương Tiêu nói:

- Nếu là so đấu quyền cước, ta thắng ngươi cũng giống như chim lớn bắt cừu non. Nhưng nếu thắng như vậy, chẳng phải là bắt nạt ngươi hay sao? Ngoài trừ quyền cước, ngươi khả dĩ còn tự tin vào điều gì?

Thỏ Thỏ Cáp cả giận nói:

- Ngươi lớn lối lắm. Ta giỏi nhất chính là so quyền đối cước, ngươi có gan thì đến đây cùng ta giao thủ.

Nói rồi tiến lên trước một bước, mắt hồ hàm chứa thần uy.

Lương Tiêu mỉm cười, đứng choãi chân ra, đáp lời:

- Ta cho ngươi đánh ba quyền, nếu có thể khiến ta nhúc nhích, ta nhất định cùng ngươi tỷ thí quyền cước.

Thỏ Thỏ Cáp trời sanh thần lực, ngày thường có thể đánh què hổ báo, lật nhào trâu đực. Không ngờ hôm nay lại bị Lương Tiêu xem thường như vậy, trong lòng thâm kinh sợ, tuy thấy Lương Tiêu chẳng hề nhỏ bé hơn mình, nhưng luận về thể chất, cho dù về ngoài có hùng tráng hơn đi chăng nữa, cũng vì tất có được thần lực như bản thân hắn.

Về hơi trầm ngâm, hần lắc đầu nói:

- Ngươi tốt nhất đừng mạnh miệng nữa, ta chắc chắn sẽ đánh trúng ngươi. Ngươi dù sao cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, ba quyền của ta mà xuất ra, thì mười người cũng phải gục ngã, thôi chúng ta giao thủ như bình thường đi.

Lương Tiêu nghe hần nói lời này, cảm thấy thích thú trước khí lượng phóng khoáng của hần, gật đầu cười nói:

- Có bị đánh chết cũng không trách ngươi, chỉ cần khiến ta phải lùi ra sau nửa phần, cũng xem như ta thua.

Thỏ Thỏ Cáp hết sức giận dữ, nhưng thấy Lý Đình Nhân cùng mọi người thần sắc bình tĩnh chờ đợi, cũng chẳng ai chịu đưa ra lời khuyên bảo gì, bản thân hần cũng không phải là kẻ lỗ mãng, lòng thâm nghĩ chuyện này ắt có nguyên do, liền tự nhủ: "Ta nhẹ đánh hần một quyền xem thế nào", nhân tiện nói:

- Được, nếu sợ thì hãy lên tiếng, ta sẽ thu quyền lại.

Lương Tiêu cười nói:

- Tôi đây nào, tôi đây nào.

Thỏ Thỏ Cáp sắc mặt trầm xuống, một quyền nhắm thẳng vào đầu vai của Lương Tiêu đánh tới, quyền này tuy nói đã nương tay, nhưng vẫn chứa tới ba bốn mươi cân lực đạo. Chẳng ngờ quyền kinh vừa chạm thân, lại như đụng phải sắt thép. Thỏ Thỏ Cáp nhíu mày, thu quyền lại nói lớn:

- Hần tử này, xương khớp cứng thật.

Lương Tiêu cười đùa:

- Ngươi không phải tên là "Xích Mao Hồ" đấy chứ, mãnh lực của cạp đi đâu hết rồi? Giờ tay giò chân cứ ẻo lả như thỏ con vậy.

Tiếng Mông Cổ vang lên, những lời của hần đích thị để giễu người, Thỏ Thỏ Cáp mày rậm nhăn tít, không đáp lại tiếng nào, vận khởi chín thành lực đạo, đánh về phía ngực trái Lương Tiêu.

Lý Đình Nhân cùng mọi người tuy phục bản lãnh của Lương Tiêu, thấy thế cũng cả kinh:

- Lương đại ca mặc dù võ công tuyệt luân, nhưng trúng phải quyền này, lẽ nào không té ngã?

Lương Tiêu thấy quyền hần đến cũng chẳng thêm động đậy chi cả, đợi cho quyền kinh chạm vào người, thân thể lúc này nhẹ ngã ra sau, hai chân đột

nhiền lún sâu xuống đất đến hơn ba tấc, ngập đến cẳng chân.

Trung Điều Ngũ Bảo thấy cảnh tượng này, trông mắt lập tức sáng ngời lên, cùng nhau kinh hô:

- Chính là chiêu “Lập Địa Sanh Căn” của Tiêu đại gia!

Chiêu "Lập Địa Sanh Căn" này chính là bí công bất truyền của Hắc Thủy Nhất Phái. Năm đó tại 'Quần Anh Minh', Tiêu Thiên Tuyệt chống lại họa kích của Cơ Lạc Hồng, một trong "Nam Thiên Tam Kì", sử dụng đích thị là môn công phu này. Yếu quyết là lúc ngã về phía sau, nội lực chột sinh biến hóa, dẫn kinh lực của đối phương xuống gót chân. Về phần đạp đất sâu hay cạn, đều tùy theo đối phương kinh lực lớn hay nhỏ mà quyết định. Đây vốn là môn võ công thượng thừa, tu luyện đến cảnh giới tối cao nội lực sẽ sinh khả năng phòng ngự, bảo vệ bản thân trong những lúc bất cần, ngăn cản thương tật cho cơ thể. Tiêu Ngọc Linh năm đó chỉ có thể truyền thụ khẩu quyết, chứ không biết thị phạm. Lương Tiêu bởi vì những ngày gần đây công lực tinh tiến, lúc này đã luyện thành môn công phu trên.

Thỏ Thỏ Cáp thấy một quyền không lay chuyển được Lương Tiêu, trong lòng hoảng sợ, nhưng hấn ra tay vừa nhanh vừa bất ngờ, một quyền vừa thu lại, hai quyền đã xuất ra, còn chưa đánh tới, đã nghe Trung Điều Ngũ Bảo đồng thanh la lên thất thanh:

- Cung huyền kinh?

Tiếng la vừa nổi lên, Lương Tiêu đột nhiên chuyển mình từ nghiêng sau sang cúi trước, dáng vẻ như đang kéo căng dây cung lại bất thần buông tay xạ tiễn. Phải biết dây cung khi bị kéo căng quá mức, nếu nhất thời không chú ý, đến khi dây cung khi bật trở lại, có thể gây sát thương chính bản thân người xạ tiễn. Lương Tiêu một chiêu "Lập Địa Sanh Căn", người như đại thụ bám rễ trên đất, nếu dùng tay đẩy, còn có thể làm cho động đậy đôi chút, nhưng nếu vận lực sử cước, thì lực phản lại có thể đã thương cả người lẫn súc vật, nguyên lý so với dây cung cũng tương tự.

Nhưng Lương Tiêu vốn không phải cây chết mà là một người sống, thân thể vừa bật lại trong sát na liền đem trả lại cho Thỏ Thỏ Cáp một luồng quyền kinh vô thanh, trong đó mang theo cả lực đạo của Lương Tiêu, hai lực tương hợp, còn hơn sức mạnh của hai Thỏ Thỏ Cáp cộng lại. Trung Điều Ngũ Bảo tiếng la vừa dứt, đã thấy Thỏ Thỏ Cáp thân mình bắn vọt ra hơn hai trượng, rơi mạnh xuống đất.

Nhưng gân cốt của hấn vốn rắn chắc, lăn lộn vài cái đã có thể đứng dậy, hấn chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, khí huyết nơi ngực nhộn nhạo không thôi, nhất thời trừng mắt nhìn Lương Tiêu, thập phần kinh hãi. Tuy nhiên hấn cũng biết Lương Tiêu đã hạ thủ lưu tình. Năm đó Cơ Lạc Hồng trúng chiêu “Cung Huyền Kinh” này của Tiêu Thiên Tuyệt, xương cốt đều gãy đoạn, ngũ tạng vỡ nát tại chỗ.

Lý Đình Nhân bốn người thấy thế, cùng vỗ tay khen hay, bọn thiếu niên người Hán cũng gắng gượng đứng dậy, lớn tiếng reo hò.

Lương Tiêu trúng phải hai quyền này, ngực có chút tê dại, ngẫm cả kinh nói:

- Tiểu tử này sức mạnh thật kinh nhân.

Lại thở ra một hơi, hấn ha ha cười bảo:

- Thỏ Thỏ Cáp, ngươi đã nhận thua chưa?

Thỏ Thỏ Cáp trong lòng biết hôm nay đã gặp phải cao nhân, nhưng hấn từ nhỏ đã mất cha, sớm một mình gồng gánh cả gia nghiệp, tính cách tôi luyện vô cùng cứng cỏi quật cường, bình sinh chưa bao giờ chịu thua ai, lập tức mày rậm giương lên, cao giọng nói:

- Hào hán tử, ngươi có dám cùng ta đấu suất giao (đấu vật) hay không?

Lương Tiêu cười đáp:

- Nói cả nửa ngày, thì ra đó là thứ ngươi am hiểu nhất sao? Được, chúng ta đấu suất giao.

Thỏ Thỏ Cáp hít một hơi, lột bỏ áo khoác ngoài, nửa thân trên cời trần, hai chân khẽ oằn xuống, hai tay giang ra, tư thế đứng theo bộ pháp của người Mông Cổ: suất giao thuật.

Lương Tiêu cũng cời bào tử, ném cho Triệu Tam Cầu. Lý Đình Nhân ghé sát tai chàng, thấp giọng nói:

- Lương đại ca cẩn thận, người này suất giao thuật rất cao, chưa bao giờ bị thất bại.

Lương Tiêu gật gù đầu. Phải biết cao thủ khi giao phong, đều cố gắng đã thương địch thủ từ xa, quyết không để cận thân mới ra tay. Từ việc này có thể suy ra, suất giao vốn là pháp môn hạ sách. Lương Tiêu cùng Thỏ Thỏ Cáp tương đấu, đã tự đặt mình vào một cách thức trái khoáy, hoàn toàn không tuân theo quy luật tự nhiên. Nhưng lời đã trót nói ra lại không thể không thực hiện. Hấn dù chưa luyện qua thuật suất giao, nhưng đã từng nghe mẩu thân nói qua, điều cốt lõi nằm ở sự khéo léo nơi cánh tay, từ đó không khó suy ra yếu quyết. Lập tức hai chân khẽ động, cố tình tạo ra sơ hở, Thỏ Thỏ Cáp thấy được sơ hở trên, quả nhiên mình hồ ập đến, vỗ lấy eo Lương Tiêu.

Lương Tiêu lùi lại nửa bước, tóm được cánh tay Thỏ Thỏ Cáp, chân phải đỡ lấy chân trái của hấn. Trong phút chốc, hai người vói bốn tay, bốn chân như xoắn vào nhau. Suất giao vốn được người Mông Cổ ngộ ra cách thức tương đấu từ trâu dê húc nhau, hổ báo tương tranh, sau lại dung nạp thêm phương pháp giết trâu mổ dê, cải biến thêm uy lực. Hai người tứ chi lẫn lộn, xoay tròn cực nhanh, muốn tìm lấy thời điểm đúng lúc, tấn công vào sơ hở của địch, người một chiêu "Bê sừng trâu", ta một chiêu “Cười lạc đà”, ào ào xuất cước quét vào hạ bàn đối phương. Những kẻ đứng xem túm năm tùm ba, chứng kiến cảnh hào hứng trên đều vỗ tay hò hét để trợ uy.

Lương Tiêu sức mạnh tuy yếu hơn Thổ Thổ Cáp một chút, nhưng võ nghệ lại cao hơn hẳn thập bội, thậm chí cần mượn lực che giấu đi chi pháp của bản thân, không cần dùng đến võ công, trong vòng ba chiêu cũng có thể dễ dàng lật hẳn ngã sấp. Nhưng hẳn vốn có hảo cảm với tính khí của Thổ Thổ Cáp, không muốn người này ngã xuống quá sớm khiến cho hẳn phải xấu hổ.

Cứ như thế, người tới ta đi trải qua được hai hiệp, Lương Tiêu đang muốn tìm ra sơ hở, mang Thổ Thổ Cáp vật nhào.

Nhưng Trung Điều Ngũ bảo thì chẳng thể kiên nhẫn nổi nữa. Hồ Lão Nhất reo toáng lên:

- Lão Đại, tóm lấy eo hắn kia, khóa vai phải hắn lại, gạt chân trái hắn!

Hồ Lão Thập nói:

- Đón vào gối trái của hắn ấy.

Hồ Lão Bách reo to:

- Phải phải, kẹp nách hắn lại, húc hắn bằng hông dứt đi.

Hồ Lão Thiên nói:

- Hướng qua phải, vận cổ hắn thì tốt hơn.

Hồ Lão Vạn tiếp lời:

- Kéo lấy “bảo bối” của hắn là ấn chặc.

Vương Khả cả kinh nói:

- Sư phụ, chiêu này không sử dụng đâu!

Hồ Lão Vạn đảo mắt một vòng, nói:

- Lão tử giương đông kích tây hắn mà thôi, chỉ là hù dọa, thừa dịp hắn lách tránh, sẽ đập lên mu bàn chân hắn

Vương Khả nói:

- Đập lên chân cũng không phải phép đâu.

Hồ Lão Vạn cho hẳn một cái tát rõ kêu, cả giận nói:

- Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy tỷ thí làm cái quái gì.

Vương Khả nước mắt tuôn trào, ủy khuất chẳng nói thành lời.

Năm người này tuy lăm lăm, nhưng nhãn lực cực cao, lời nói ra đều nhằm đúng vào sơ hở của Thổ Thổ Cáp.

Lương Tiêu trong lòng phát bực nói:

- Ta không mượn các ngươi lăm mồm.

Nhưng năm kẻ đứng xem này lại vô cùng nhạy cảm, mười con mắt cứ chăm chú theo dõi, hề Thổ Thổ Cáp mà lộ ra một chút sơ hở gì, năm cái mồm đều tranh nhau nói ra trước. Lương Tiêu đứng giữa tình cảnh ấy, bị bọn họ đồng thanh khuấy đảo, tư tưởng chẳng thể theo kịp miệng lưỡi liếng thoắng của bọn họ. Hơn nữa Thổ Thổ Cáp kỹ thuật suất giao cực kỳ tinh thực, nếu không thuận theo phương pháp của Ngũ Bảo mà ra tay, nhất thời khó lòng mà thủ thắng được.

Trong khi đó Thổ Thổ Cáp hề nghe ra lời năm người kia nói, liền hoảng kinh cất lực bỏ cứu. Kể từ đó, Thổ Thổ Cáp như đổi vai trò, cùng Trung Điều Ngũ Bảo sáu người hợp lực đối phó một mình Lương Tiêu, kéo dài đến bốn nén hương sau, thắng bại vẫn chưa thể quyết định.

Hồ Lão Bách thấy Lương Tiêu đã lâu mà không thể đắc thủ, không khỏi sốt ruột đứng lên hét:

- Lão đại, ngươi muốn có ý thua hắn, để cho lão tử đây không còn mặt mũi nữa chứ gì?

Lương Tiêu giận dữ thét:

- Nói hươu nói vượn!

Hắn vừa phân thần nói chuyện, Thổ Thổ Cáp liền thừa dịp tiến lên, xoay người sử ra một đòn lưng, ném Lương Tiêu lên cao. Mọi người nhất tề kinh hô.

Trung Điều Ngũ Bảo đồng thanh kêu lên:

- Tóm lấy cổ! Bám lấy ngực hắn.

Đây là một chiêu thức cực kỳ lợi hại, chính là dùng để chuyển bại thành thắng. Nếu sử xuất, thì trước khi Lương Tiêu ngã xuống đất, có thể mượn lực đà lực, lẳng không kéo mạnh, dễ dàng đem Thổ Thổ Cáp ném ra ngoài. Lương Tiêu vốn cũng nghĩ đến, nhưng cứ bị năm người nhắc nhở, liền không thêm dùng tới.

Thổ Thổ Cáp nghe thấy, đầu vai lập tức rút lại bảo vệ cổ, không đợi Lương Tiêu rơi xuống đất, hắn bắt thân ra tay không chế trước, song thủ vận lấy tay Lương Tiêu, chân trái quét xuống hạ bàn, đầu chân liền nơi cổ, ba chiêu cùng phát động một lúc, thế công thần tốc. Trong lúc nguy khốn, chợt thấy Lương Tiêu hai chân điểm nhẹ, thân thể lại vút lên không, quyền thế nhập lại, y như một chiếc cối xay gió, tùy theo bộ pháp của Thổ Thổ Cáp mà lưu chuyển xoay vòng. Thổ Thổ Cáp không ngờ hắn biến hóa quỷ dị như vậy, một cước quét lên không, đầu không kịp thu chuyển, tuy cổ không việc gì, nhưng đầu lại bị gối trên của Lương Tiêu đánh trúng, đau đến phải ồ cha kêu lớn.

Lương Tiêu vì một chiêu nhỏ này phải buộc dùng tới khinh công, thầm kêu "xấu hổ". Hắn mượn lực Thổ Thổ Cáp, thân thể giang rộng, phiêu hốt rơi xuống bên cạnh y, lập tức ra tay chế trụ khả năng phản kích của y.

Bên kia Trung Điều Tứ Bảo đã sớm gào thét:

- Cản chân trái lại, đánh vào mông của hắn ấy!

Lương Tiêu tất nhiên chẳng thêm lý tới, song thủ giữ lấy cánh tay của Thổ Thổ Cáp, phiêu nhiên từng bước một tiến đi.

Từng bước chân này vô cùng huyền ảo, dị thường, chính là "Cửu Cửu Quy Nguyên Bộ", vốn dĩ mượn lực mà phát, Thổ Thổ Cáp bị hắn kéo lấy, cơ hồ muốn té, bất đắc dĩ phải từng bước một tiến theo, chưa kịp đứng vững, đã bị Lương Tiêu xoay người rẽ sang hướng khác.

Thổ Thổ Cáp đứng thẳng không xong, cổ giảm mạnh chân một cái, quét ngang hạ bàn Lương Tiêu, chẳng ngờ túc quét vào khoảng không, nhân ảnh Lương Tiêu đã mất hút. Thổ Thổ Cáp xoay hông chuyển tay, muốn vùng khỏi song thủ Lương Tiêu, chẳng ngờ hắn xoay chuyển đi đâu, cũng đều bị Lương Tiêu nương theo đến đấy; vừa định giật lùi về sau, Lương Tiêu đã sớm ở đó kéo hắn trở lui, muốn vọt tới trước, Lương Tiêu đã ngay trước mặt lui đi. Đi qua trái thì Lương Tiêu ở bên trái, định sang phải thì Lương Tiêu đã ở bên phải. Hắn luôn đoán định được tiên cơ, chặn đầu trước để dẫn dắt Thổ Thổ Cáp đi. Thổ Thổ Cáp đi theo hắn được mười bước, cước bộ đã không tài nào duy trì nổi nữa.

Phải biết suất giao thuật quan trọng nhất phần công phu hạ bàn, Thổ Thổ Cáp lúc này chân bước chệch choạc, nhất thời lộ ra hàng trăm sơ hở, khiến cho Trung Điều Ngũ Bảo gào thét như điên. Nhưng Lương Tiêu hoàn toàn không để ý tới, chỉ kéo theo Thổ Thổ Cáp y theo "Quy Nguyên Bộ" mà bước.

Lương Tiêu càng bước càng nhanh, Thổ Thổ Cáp không tự chủ được cũng càng lúc càng chạy nhanh theo, một lát sau, chỉ thấy Lương Tiêu thân hình biến thành ba, ba biến thành sáu, người vừa đến đã chợt bay đi, khiến mọi người nhìn hoa cả mắt, Thổ Thổ Cáp giống như bị xô mũi trâu dắt đi, theo Lương Tiêu chuyển đông chuyển tây, chẳng thể ngừng lại.

Lòng vòng một lúc, Lương Tiêu đột nhiên buông tay ra, mỉm cười đứng sang một bên.

Thổ Thổ Cáp tuy được tự do, nhưng thân người lại như gió thổi cối xoay, không cách nào ngưng lại được, hắn trong lòng tuy tinh táo, muốn dùng thân người lại, nhưng lúc này kinh lực cứ dẫn hắn quay tròn, cũng do hắn trước đây cố hết sức giãy dụa, bị Lương Tiêu dùng Quy Nguyên Bộ mang toàn lực trả lại người hắn, cho dù khí lực của hắn có trở lại thập bội đi chăng nữa, cũng khó mà chống lại.

Mọi người đang ù ù cạc cạc, chợt thấy Thổ Thổ Cáp hai chân đột nhiên vấp vào nhau, ngã ngổ ra mặt đất, nhưng vẫn như một chiếc la bàn hồng, kim cứ quay vòng vòng loạn xạ. Mọi người ngẩn ngơ một lúc trước khi vỡ ra một trận cười nghiêng ngả.

Thổ Thổ Cáp sử dụng chân một cách khó khăn, cố làm tiêu giảm thế xoay tròn, nhưng lại cảm nhận được một trận đầu vầng mắt hoa, ngực vô cùng khó thở, lúc trước trong lòng hắn vẫn còn tồn tại cảm giác kinh nộ, lúc này cơn giận đã sớm bay biến đi đâu mất, chỉ còn lại cảm giác hoảng sợ dâng trào.

Hồ Lão Nhất rút đầu nói:

- Chẳng cần xoay hắn, cũng chẳng làm hắn vấp, mượn khí lực của hắn buộc hắn phải tự mình ngã sấp. Lão đại ngươi dùng chiêu này quả thật cao minh, nhưng đó không phải suất giao thuật rồi.

Hồ Lão Thập cũng nói:

- Phải đấy, đây là võ công mà! Lão đại ngươi nói cho cùng cũng dùng đến võ công. Lão từ đây ghét nhất là thứ võ công róm đời này.

Lương Tiêu nhú mày bảo:

- Nói vậy, suất giao thuật trong nguyên lý vẫn có phương pháp mượn lực đà lực. Ta không đánh vẫn có thể khuất phục được người, so với dùng sức mạnh vẫn cao minh hơn!

Lúc này Thổ Thổ Cáp đột nhiên vừa nhảy dựng lên vừa kêu lớn:

- Về quyền cước người đích thị có bản lĩnh, ta không thể so với người được, nhưng ta vẫn không nhận thua đâu.

Bọn vô lại xung quanh nhất tề nổi giận, tru tréo kêu lên:

- Thổ Thổ Cáp, người đến quần cũng mất, trắng đít ra đỏ mà còn chưa chịu thua ư?

Người nào đó lại kêu lên:

- Vị đại ca này pháp thuật cao cường, Thổ Thổ Cáp người người trần mắt thịt, lại dám cùng người so đấu sao?

- Đúng, cái này gọi là “thiếu thân ngu đại”, tự mình hại mình, người lăn tròn cứ như trứng vịt thôi nhà nãi nãi của người vậy.

Bọn chúng đồng thanh la hét, sỉ nhục hấn chẳng tiếc lời. Thổ Thổ Cáp da mặt lúc xanh lúc hồng, giận đến chẳng thốt thành lời.

Lương Tiêu thoáng thấy con người Thổ Thổ Cáp có những nét tính khí khá giống mình, nhất thời vui vẻ, phát tay cười nói:

- Tất cả im hết đi!

Mọi người nhất thời nín lặng.

Lương Tiêu cười nói:

- Còn muốn so đấu gì nữa tùy người lựa chọn. Cho dù có là nấu nướng thức ăn hay thêu thùa may vá đi nữa, ta cũng phụng bồi tới cùng.

Trong lòng hấn nghĩ: "Dù có tỷ thí thêu thùa may vá, cùng lắm cũng bằng ta hàng ngày đan trúc luyện thành thủ pháp, tưởng khắp thiên hạ chắc cũng không thua kém một ai đâu."

Mọi người nghe được lời hấn nói, nhất thời ha ha cười to.

Nếu đổi là người khác nhất định sẽ thấy bị sỉ nhục lắm, nhưng Thổ Thổ Cáp lại cười nói:

- Lúc này bất quá ta đánh không lại người. Người chờ ta một lúc, ta sẽ lập tức trở lại.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Được!

Thổ Thổ Cáp vội nhắc chân bỏ đi, nhằm hướng Bắc chạy mất dạng. Mọi người đều đoán già đoán non xem hấn sẽ làm gì, vô tình lại gây nên một trận cãi lộn ầm to.

Một lúc sau, lại nghe từ phương bắc vọng đến tiếng vó ngựa, hai kỵ nhân mã đang xé gió lao đến, mọi người đều căng mắt nhìn vào, chỉ thấy Thổ Thổ Cáp cưỡi một con ngựa lớn màu nâu, lưng đeo cung tiễn tiến đến phía trước, theo sau là một người cực kỳ cao lớn, da mặt trắng bạch đích thị là một thiếu niên Mông Cổ, lưng cũng mang theo cung tiễn, cưỡi một con bạch mã như tuyết.

Bọn hỗn đản lập tức gầm lên:

- Thổ Thổ Cáp, người đi tìm người tới giúp ư?

- Đánh không lại đã vội kêu Nang Cổ Ngạt đến hỗ trợ, Thổ Thổ Cáp nhà người không yếu đuối đến thế chứ?

Lương Tiêu vừa nhìn qua đã đoán được vài phần nguyên do, đôi mày khẽ lay động.

Thổ Thổ Cáp nhảy xuống ngựa tiến đến, cũng chẳng thèm để ý đến những lời quát tháo của mọi người, chỉ hướng về Lương Tiêu nói:

- Ngựa của ta bị bọn họ lấy mất rồi, hai con này đều là mọn của Nang Cổ Ngạt. Hấn nghe mọi chuyện cũng muốn đến đây xem.

Lương Tiêu nói:

- Tốt thôi, người định cùng ta so thuật xạ kỵ à?

Thổ Thổ Cáp gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Mọi người đều ngẩn ngơ.

Thổ Thổ Cáp cao giọng nói:

- Nang Cỗ Ngạt, người đưa cung tên cho hấn.

Thiếu niên Mông Cổ nọ đem cung tên gỗ xuống, đưa đến cho Lương Tiêu.

Thỏ Thỏ Cáp đưa ngón tay chỉ về những hàng dương liễu ngoài xa xa rồi bảo:

- Chúng ta cùng bắn những nhánh dương liễu đó! Mỗi người bắn ba mũi tên, xem ai bắn xa nhất, trúng được nhiều nhánh liễu nhất, người đó sẽ chiến thắng.

Lúc này tiết trời đương độ chớm xuân, những nhánh liễu vô cùng mảnh dẻ, lá liễu còn chưa mọc dài, nếu muốn bắn trúng thật vô cùng khó khăn.

Lương Tiêu nhú mày bảo:

- Được thôi! Người bắn trước đi.

Hấn chưa bao giờ luyện qua thuật kỵ xạ, nhưng tự thị nhãn lực mình cao minh, tưởng cũng không khó ứng phó. Nhưng tốt hơn hết nên để cho Thỏ Thỏ Cáp bắn trước, chính là kế "biết mình biết người", cũng là cách "Hiện học hiện mại, tân tiên nhiệt lạt"(1).

Thỏ Thỏ Cáp cũng không thềm chối từ, xoay người nhảy lên ngựa, thúc chiến mã vọt đi, khoảng cách đến những hàng dương liễu càng lúc càng xa, có lẽ đã đến hơn ba trăm bước.

Chúng nhân không người nào không hoảng sợ, nhao nhao nói:

- Hấn có thể bắn xa như thế sao?

Lương Tiêu theo dõi không rời mắt, mày lớn dần dần nhú lại. Chỉ thấy Thỏ Thỏ Cáp đang không ngừng tiến thêm, bất chợt xoay người lại, tay kéo căng trường cung, dẫn theo bạch vũ, vút một tiếng, tên bay như thiểm điện, ngay lập tức cắt tiết nhánh liễu ở xa thành hai đoạn, thế vẫn chưa dừng lại, vũ tiễn lại tiếp tục xuyên ngập vào thân cây rung lên không ngớt.

Nang Cỗ Ngạt bật thốt khen hay, tiếng kêu vừa vang lên, Thỏ Thỏ Cáp không hề đình trệ, mũi tên thứ hai lại được bắn ra. Lần này hấn cố tình tỏ rõ bản lĩnh, nhằm hướng mũi tên vừa bay đi, mũi thứ ba được kéo căng lập tức xạ xuất, song tiễn bám sát nhau cùng lao vun vút, thế như truy tinh cản nguyệt, xịch một tiếng đã bỏ dọc mũi tên thứ nhất, đem phân thành hai đoạn, thế vẫn tiếp tục, cùng nhanh chóng vọt theo mũi tên thứ ba, trong phút chốc đã đem ba cành liễu nhất loạt cắt đứt. Đến lúc này, tiếng cổ vũ của Nang Cỗ Ngạt mới ngớt đi.

Bọn hồn dân nạt cắt không còn hột máu, kẻ nào cũng thầm nghĩ:

- Nếu hấn sử dụng thuật kỵ xạ này sớm hơn, chỉ sợ chúng ta đã phải xuống Diêm Vương gia báo danh rồi.

Thỏ Thỏ Cáp thúc ngựa quay lại, xoay người nhảy xuống đất, trao dây cương lại cho Lương Tiêu rồi nói:

- Đến lượt người!

Bọn hồn dân kẻ nào kẻ nấy đều hăm hở nhìn Lương Tiêu, mong hấn lại thi thố pháp thuật, đại hiển kĩ năng, đánh bại Thỏ Thỏ Cáp một lần nữa.

Ai ngờ Lương Tiêu trầm mặc trong chốc lát rồi lắc đầu nói:

- Coi như ta thua, việc này ta làm không được.

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhất loạt kinh hãi. Hồ Lão Nhất kêu lên:

- Không phải chứ, lão đại, người không thể nhận thua như thế được.

Hồ Lão Thập nói:

- Phải đó, người là lão đại, người mà nhận thua, bọn ta “phóng lao phải theo lao” cũng đều thua cả.

Nghe hấn, ba kẻ còn lại cũng đều đồng tình. Lương Tiêu mặt mũi tái đi, đưa tay ném trả cung tiễn lại cho Nang Cỗ Ngạt, không nói tiếng nào liền xoay người bỏ đi.

Trung Điều Ngũ Bảo đâm đầu cản lại, cùng nhau kêu ca:

- Lão Đại, người mà bỏ đi như vậy, chẳng phải khiến cho uy danh của bọn lão tử bị chà đạp dưới đất cả hay sao!

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Được lắm, có bản lĩnh thì các người cứ ra tay đi!

Trung Điều Ngũ Bảo tự nghĩ mình không có khả năng, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Thỏ Thỏ Cáp đem cung tên giao lại cho Nang Cỏ Ngat, đột nhiên tiến lên hai bước, hai tay chấp trước ngực, hướng Lương Tiêu khom người nói:

- Xin được hỏi đại danh?

Lương Tiêu biết đây là thái độ cung kính vô cùng của người Mông Cổ, lòng đầy kinh ngạc trả lời:

- Ta tên gọi Lương Tiêu.

Thỏ Thỏ Cáp lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi là người Hán sao? Hán nhân ít có kẻ nào nói tiếng Mông Cổ tốt như vậy.

Hắn ngừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Ta là người tộc Khâm Sát, tên gọi Thỏ Thỏ Cáp.

Lương Tiêu cười nói:

- Ta biết rồi.

Thỏ Thỏ Cáp ha hả cười lớn, bỗng nghiêm mặt nói:

- Ngươi võ nghệ cao cường, người lại đầy khí phách, ta đây rất ngưỡng mộ, có thể mời ngươi đi uống rượu được chăng?

Lương Tiêu cười nói:

- Xạ thuật của ngươi cũng rất lợi hại, trong số những người Mông Cổ phải chăng ngươi là người bắn tên giỏi nhất?

Nang Cỏ Ngat tiếp lời nói:

- Không phải đâu, đương kim đệ nhất thần tiễn thủ của chúng ta chính là Bá Nhan!

Câu này vô tình là dùng tiếng Hán nói ra. Lương Tiêu thầm nghĩ:

- Nguyên lai là hắn, thần tiễn tướng quân quả thật danh bất hư truyền.

Lại chuyển ánh nhìn sang Nang Cỏ Ngat, cười nói:

- Ngươi nói Hán ngữ cũng không tồi!

Thỏ Thỏ Cáp cười lớn nói:

- Trong số những người Mông Cổ tại đây, có thể nói Nang Cỏ Ngat là người có học vấn nhất, hắn còn có thể sáng tác được Hán khúc đấy.

Lương Tiêu gật gật đầu, nhìn Lí Đình Nhi bốn người bảo:

- Nghe rồi chứ? Người Mông Cổ ai ai cũng nguyện đọc sách, còn các ngươi lại chẳng chịu học hành gì cả!

Bốn người nghe nói, mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu không nói gì.

Nang Cỏ Ngat mặt lộ chút ngạo ý, cao giọng nói:

- Thành Cát Tư Hãn trong “Trát Tát” có nói qua: “Độc thư đích tâm thường nhân chung cứu hội thắng quá thiên sanh đích thông minh nhân”(2), chính là nhất định phải hiểu rõ được tri thức của người Hán, mới có thể thống trị được bọn họ.

Thỏ Thỏ Cáp nghe được thâm ý trong lời răn của Thành Cát Tư Hãn, nhất thời tỏ thái độ cung kính nói:

- Dạy rất hay!

Lương Tiêu đột nhiên nói:

- Thành Cát Tư Hãn chính bản thân lại không biết chữ, không đọc sách, nguyên do là vì sao?

Nang Cỏ Ngat nhất thời dờ ra, chẳng biết trả lời sao cho phải.

Lương Tiêu ha ha cười nói:

- Chiến tranh giết chóc, có học hay không cũng không quan trọng. Nhưng quản lý tài sản, tính toán sổ sách thì không học không được đâu.

Nang Cỏ Ngạt như ngộ ra điều gì, cuống quýt gật đầu.

Lương Tiêu xoay người về phía Lý Đình Nhi bảo:

- Người cùng Triệu Tam Cầu, Vương Khả đi mua rượu thịt, còn Dương Tiểu Tước người có thương tích hãy theo ta trở về.

Thỏ Thỏ Cáp vội la lên:

- Là ta mời người uống mà, người không nên đi mua rượu chứ.

Lương Tiêu nói:

- Lần này là ta mời, lần sau sẽ đến lượt người!

Rồi không đợi hấn thanh minh gì nữa, nhanh chóng chế trụ lấy cánh tay hấn.

Thỏ Thỏ Cáp bị Lương Tiêu khống chế yếu huyệt, nhất thời không động đậy gì được, thầm nghĩ: “Tay hấn y như có pháp thuật vậy, thật là kỳ quái.”

Lại nghe Lương Tiêu nói:

- Nang Cỏ Ngạt, người cùng đi.

Nang Cỏ Ngạt mỉm cười đáp ứng.

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Ngựa của ta bị bọn họ trộm mất, ta nhất định phải lấy lại.

Lương Tiêu nói:

- Giao cho Triệu Tam Cầu vậy.

Triệu Tam Cầu lĩnh mệnh ra đi, bước đến chỗ bọn hỗn đản thương lượng đôi chút. Bọn chúng vốn đại bại thảm hại, không dám gây khó dễ gì, đành phải dẫn hấn đi lấy ngựa.

Đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến trước trúc ốc. A Tuyết đang một mình lo lắng, nhìn về xa xa, chợt hoan hỉ kêu lên:

- Về đến rồi!

Lương Tiêu hướng Thỏ Thỏ Cáp bảo:

- Đây là muối từ của ta.

Thỏ Thỏ Cáp cười nói:

- Muối từ của người thật xinh đẹp!

Hấn nói bằng tiếng Mông Cổ, A Tuyết nghe không hiểu, liền quay lại nhìn Lương Tiêu, Lương Tiêu cười nói:

- Đây là Thỏ Thỏ Cáp, hấn khen muối xinh đẹp.

A Tuyết hai gò má ửng hồng, cúi đầu mỉm cười, xoay người bước vào nhà.

Lương Tiêu chợt hỏi:

- Thỏ Thỏ Cáp, sao người không dùng tiếng Hán?

Thỏ Thỏ Cáp trả lời:

- Ta nghe được, nhưng nói không tốt lắm!

Lương Tiêu lại nói:

- Muối từ ta không hiểu tiếng Mông Cổ, người đến chỗ ta hãy nói tiếng Hán, đến khi ta về chỗ người sẽ nói tiếng Mông Cổ.

Thỏ Thỏ Cáp ha ha cười to, dùng Hán ngữ nói:

- Được!

A Tuyết bày thịt dê ra, cùng Lương Tiêu ngồi xuống. Lương Tiêu đem việc tỷ đấu kể lại một lượt. A Tuyết vô cùng thích thú nói:

- Thổ Thổ Cáp người thật là lợi hại, đến ca ca cũng trở thành bại tướng dưới tay người!

Thổ Thổ Cáp khoát tay bảo:

- Không không, nói về công phu quyền cước, ta thua đến rớt quần, cả mông đất cũng đều phơi ra cả!

Hắn trong lúc cấp thiết chẳng tìm đâu ra lời thỏa đáng để nói, đành đem những câu chửi mắng của bọn hỗn đản khi nãy ra ứng phó. A Tuyết nghe xong mặt đỏ, mặt đỏ tới tận mang tai.

Họ nói chuyện chừng nửa ngày trời thì bọn Lý Đình Nhân bốn người cũng mua được rượu thịt trở về, lại còn dắt theo đám ngựa bị mất của Thổ Thổ Cáp.

Uống được một trận, Lương Tiêu chợt hỏi:

- Thổ Thổ Cáp, người là Khâm Sát nhân, vậy Khâm Sát cách nơi này có xa không?

Thổ Thổ Cáp đáp:

- Xa vô cùng, ta rời Khâm Sát năm bốn tuổi, đến Trung Nguyên năm sáu tuổi, phải đi bộ suốt hai năm trời. Khâm Sát thế nào ta cũng chẳng còn nhớ rõ nữa, chỉ lờ mờ nhớ được ở nơi đó có một con sông rất lớn, tên là Diệc Đắc Lặc (3), hai bên bờ sông có rất nhiều Sắc Mục nhân, tóc vàng tóc đỏ đều có cả.

Lương Tiêu nghe một cách say sưa, bất chợt cảm thán:

- Thiên hạ này quả thật rộng lớn.

Hắn nhìn A Tuyết rồi bảo:

- Chờ ta báo được thù của phụ thân rồi, chúng ta cùng đi Khâm Sát mở mang kiến thức.

A Tuyết vô cùng thích thú nói:

- Ca ca hứa phải giữ lời?

Lương Tiêu mỉm cười nói:

- Tự nhiên phải giữ lời, đến lúc đó nếu muội có đi lấy chồng, cũng sẽ cho trạng phu của muội cùng theo.

A Tuyết thu lại nụ cười, cúi đầu nói:

- A Tuyết sau này sẽ không lấy chồng đâu!

Lương Tiêu nhún mày bảo:

- Không lấy chồng ư, muội muốn trở thành một lão cô nương hay sao?

A Tuyết lặng im không lên tiếng.

(1): vừa học xong thực hành ngay, sẽ đạt kết quả tốt nhất

(2): Người bình thường đọc sách cuối cùng cũng vượt hơn kẻ trời sinh vốn sẵn thông minh

(3): tức sông Volga của nước Nga

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Xa Mã Lân Lân

Thỏ Thỏ Cáp ánh mắt thủy chung không dời nhìn A Tuyết, đột nhiên nói:

- Lương Tiêu, ta rất thích muội tử của ngươi, ta chưa lấy vợ, đề nàng lấy ta được không?

Hắn là người Mông Cổ, hành sự thẳng thắn, đối với hôn nhân nghĩ thế nào nói thế đó, hoàn toàn không hiểu. Mọi người nghe thấy sùng sốt, Trung Điều Ngưu bảo ha ha cười thật lớn, Hồ Lão Nhất kêu lên một tiếng:

- Ngốc nha đầu phải lập gia đình thôi, ha ha, tốt quá tốt quá!

A Tuyết sắc mặt ửng hồng, mắng rằng:

- Các ngươi phóng. phóng. .

Nhưng cô là con gái, không thể nói tiếp ra từ “thứ” (phóng thì= đánh rắm).

Hồ Lão Thập hiểu được ý cô muốn nói, cười bảo:

- Ngươi phóng đi, phóng đi, ngươi làm thế nào mà không phóng ra được thế..

Vừa làm trò cười xong, miệng đã trúng một cước của Lương Tiêu, năm người ha ha cười lớn, vợ lấy rượu thịt ăn uống nhồm nhoàm.

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Ta vốn không muốn lấy vợ, mẹ ta thường giận dữ với ta, nhưng ta không thích con gái Mông Cổ. Muội tử ngươi đối với mọi người rất tốt, không giống như những cô con gái người Hán thường hay nghi ngờ vô lý, ta vừa nhìn đã thấy yêu thích, nếu như nàng đáp ứng, ta sẽ dùng chín con ngựa Khâm Sát làm sính lễ.

Lương Tiêu nói:

- Sính lễ có thể không cần, nhưng phải xem ý tứ của muội tử ta đã.

Nhìn A Tuyết một hồi nói, gã nói:

- A Tuyết, muội thấy thế nào.

A Tuyết trên mặt đột nhiên mất hết huyết sắc, cắn môi nói:

- Ca ca bảo A Tuyết lấy chồng, A Tuyết sẽ lấy chồng.

Thỏ Thỏ Cáp nghe thấy, chỉ nghĩ đại sự đã định, vui vẻ nói:

- Tốt rồi, ta về bẩm cáo với mẹ ta, rồi sẽ đến đón nàng.

Lương Tiêu nhìn A Tuyết một chặp, lắc đầu than thở nói:

- A Tuyết, muội muốn lấy chồng thì lấy chồng, ta không muốn bức bách muội, ta cứ tưởng muội cảm thấy vui vẻ và thích thú.

A Tuyết đôi mắt xinh đẹp khẽ hồng, đột nhiên rơi lệ, lắc đầu thật mạnh nói:

- A Tuyết đã nói rồi, muội không lấy chồng, thà làm một lão cô nương..

Cô đột nhiên chạy vào trong phòng, cao giọng khóc to.

Thỏ Thỏ Cáp nhìn thấy ngây người, không biết làm thế nào cho phải. Lương Tiêu khẽ trầm ngâm, buồn bã nói:

- Thỏ Thỏ Cáp, muội tử của ta không chịu, việc này bỏ đi!

Thỏ Thỏ Cáp ngẩn ra, thờ dãi nói:

- Đáng tiếc!

Nang Cổ Ngạt ngạc nhiên nói:

- Hán nhân các người không phải là Tam Tông Tứ Đức sao? Phụ tử tông huynh, Lương Tiêu ngươi đáp ứng không phải là xong rồi sao?

Lương Tiêu cười lạnh nói:

- Tam Tòng Tứ Đức sao, hừ, toàn là rắm chó mà thôi.

Nang Cổ Ngạt càng ngạc nhiên, nói:

- Tính tình của ngươi không giống người Hán, dường như giống người Mông Cổ hơn.

Lương Tiêu mỉm cười nói:

- Mẹ ta là người Mông Cổ, ta có một nửa là người Mông Cổ.

Rồi nhấc rượu cười nói:

- Tuy là không thành thân gia, nhưng có thể trở thành bằng hữu.

Thổ Thổ Cáp cũng nâng cốc rượu lên cười nói:

- Đúng, trở thành bằng hữu.

Nang Cổ Ngạt cười nói:

- Nếu mọi người đồng ý như thế, cùng trao đổi tín vật, kết thành huynh đệ.

Lương Tiêu cười nhạt nói:

- Những quy ước ấy không cần thiết, trong lòng xem nhau là huynh đệ thì là huynh đệ!

Hai người nghe xong nhiệt huyết dâng lên, đồng thời nói:

- Đúng, trong lòng xem nhau là huynh đệ thì là huynh đệ!

Nhất thời, bảy người cùng lúc cười to, nâng bát rượu trắng uống một hơi hết sạch. Sau đó lại uống rượu cao giọng hát, ồn ào hết nửa ngày mới chịu tản đi.

Từ đó, Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt thường mang theo ít rượu thịt, cùng đến chỗ Lương Tiêu tụ tập uống rượu. Nhìn thấy Triệu Tam Cầu bốn người luyện võ, hai người đều cảm thấy hâm mộ. Lương Tiêu thấy Hồ Lão Bách cũng không có việc gì làm, liền bảo hắn truyền thụ cho hai người quyền cước vũ khí, tự mình tùy ý chỉ điểm một ít nội gia công phu. Thổ Cáp với Nang Cổ Ngạt đối lại, cũng đem thuật phi ngựa bắn tên truyền lại cho mọi người.

Lương Tiêu ngày đó phi ngựa bắn tên thua xa Thổ Thổ Cáp, trên miệng nhận thua nhưng trong lòng có chút không phục. Hắn ngộ tính rất cao, nhãn lực tỉ mỉ đều đạt đến hàng nhất lưu, tiến bộ thần tốc, so với ngày cùng Thổ Thổ Cáp thi đấu cưỡi ngựa bắn tên thì đã hơn xa không biết bao nhiêu mà kể. Trong mười trận, Lương Tiêu đầu tiên thắng ba, thua bảy, nhưng sau một tháng, liền thủ hoà Thổ Thổ Cáp không phân cao thấp. Thổ Thổ Cáp vốn dĩ là kỳ tài luyện võ trời sinh, được cao thủ chỉ điểm quyền cước vũ khí, như hổ thêm cánh, Lý Đình Nhân bốn người liên thủ, vậy mà không địch nổi hắn.

Thăm thoát đã hai tháng trôi qua, đã đến độ cuối xuân. Hôm đó, Lương Tiêu sửa lại chiếc quạt nan, đột nhiên Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt cùng Lý Đình Nhi bốn người vừa cười vừa nói, cưỡi ngựa đi đến. Sáu người trước kia giống như kẻ thù, giờ thành hoà hảo, ngược lại gắn bó như keo sơn, đã thành bằng hữu cực tốt.

Sáu người xuống ngựa lên sườn núi, Lương Tiêu thấy sáu người sắc mặt đều vui mừng, liền dừng việc, đứng dậy cười nói:

- Có việc gì mà vui mừng thế?

Thổ Thổ Cáp toét miệng cười nói:

- Hoàng thượng cuối cùng đã hạ thánh chỉ! Thiêm quân 20 vạn, đồng loạt Nam Chinh!

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Nam chinh à?

Nang Cổ Ngạt cười nói:

- Ủ, Nam chinh đấy! Trong quá khứ hai lần chinh phạt Đại Tống, đều có bất lợi, lần này thánh thượng tất nhiên là đã hạ quyết tâm, nếu không diệt Đại Tống, tuyệt không chịu cam lòng.

Lương Tiêu khẽ nhíu mày, trầm nghĩ: "Đúng là vớ vẩn, đánh giết há chẳng phải sẽ làm chết rất nhiều người sao?" Hắn thường lãnh đạm với đại sự quốc gia. Đối với tranh chấp Hồ - Hán, tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chép miệng một tiếng, lại hỏi:

- Các ngươi đều đầu quân sao?

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Trước mắt đã được trưng dụng, ta và Nang Cổ Ngạt đều đã đăng ký gia nhập và được tuyển rồi, trong vòng 100 dặm không có nhiều người Mông Cổ, bất quá có mỗi 100 nhà. Phụ thân của Nang Cổ Ngạt chính là bách hộ ở đây, chúng ta theo ông ấy xuất chinh. Lương Tiêu, ta muốn nhờ ngươi chăm sóc mẹ của ta.

Lương Tiêu nhanh miệng đồng ý, nhìn Lý Đình Nhân và Vương Khả, nói:

- Các ngươi định thế nào?

Lý Đình Nhân nói:

- Đáng ra lần này phụ thân ta đích thân xuất chinh, nhưng do trong người không khỏe, vì vậy nên ta phải thay mặt ông ấy; cha của Vương Khả vài năm trước chết trận, ngoại trừ hần ra cũng chỉ còn một đệ đệ, cho nên hần cũng đăng ký. Dương Tiểu Tước với Triệu Tam Cầu tuy không phải quân hộ, nhưng lần này trưng binh rất nhiều, nam tử ngoài 16 tuổi, phạm võ nghệ tinh thực, đều có thể tòng quân. Bọn hần vốn có võ nghệ, đương nhiên đã lần lượt rủ nhau đăng ký.

A Tuyết cười nói:

- Nếu tất cả mọi người đã được như nguyện tòng quân, hôm nay nên vui vẻ mà uống rượu!

Thỏ Thỏ Cáp cười nói:

- Nói rất đúng! Mọi người vui vẻ đâm ra hồ đồ, lẽ ra nên sớm đánh bắt sói lang hay dã trư gì đó để A Tuyết chuẩn bị tiệc rượu, Thỏ Thỏ Cáp rất thích ăn cơm của A Tuyết nấu.

Đang nói ánh mắt lấp lánh, nhìn sang A Tuyết. A Tuyết sắc mặt ửng hồng, cúi đầu không đáp. Thỏ Thỏ Cáp đối với nàng vẫn không cảm lòng, lần này ra trận, mẫu thân bắt hần lại phải lấy vợ thành hôn xong mới đi, hần cũng không đồng ý, nhưng thấy A Tuyết bộ dạng như thế, bất giác trong lòng buồn bã than thở, miệng nói vui vẻ mà trong lòng chất chứa nỗi buồn, không thể xua đi.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lương Tiêu nói:

- Thường nghe nói: Sành sử không tránh được võ, tướng quân ra trận khó tránh khỏi thương vong. Các ngươi đều phải cẩn thận đấy.

Mọi người hô vang hưởng ứng, rồi mới bắt đầu bàn đến tương lai, bao nhiêu ước mơ đều chờ mong trước lập công nơi sa trường, sau thu được công danh. Lương Tiêu đối với việc này tuy rất hứng thú, nhưng không nói gì, chỉ ngồi một mình lắng nghe.

Được một lúc, Trung Điều Ngũ Bảo từ đạo quan trên núi đi xuống, nghe đến việc tòng quân, ngay lập tức nháo nhào cả lũ. Chính vào lúc hết sức âm ỉ, bỗng nghe trên không truyền tới một tiếng chim kêu chói tai. Hồ Lão Nhất nghe được sùng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con kền kền lượn quanh giữa không trung. Hần sắc mặt không khỏi biến đổi, kêu to: “Đừng làm ồn nào!”

Bốn người kia vừa thấy, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Hồ Lão Nhất chạy vội tới trên chỗ đất trống, chồm môi lại, tạo thành tiếng huýt sáo, chỉ thấy kền kền xuất hiện trên bầu trời, đáp xuống vai Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Nhất gỡ ống trúc buộc trên chân của nó xuống, mở mẩu giấy ra kêu lên:

- Lão đại, Lão đại, lão tử không biết chữ, ngươi giúp ta đọc xem

Lương Tiêu tiếp lấy mẩu giấy, Trung Điều Ngũ Bảo ồn ào đến gần, thần sắc có vẻ khẩn trương. Lương Tiêu trong lòng cảm thấy kỳ quái: "Năm tên này sao có vẻ khẩn trương thế?"

Hần nhìn kỹ mẩu giấy này, đọc: "Sông Tương mất dấu!"

Bốn từ này viết có vẻ vụng về, nhưng bút lực cực mạnh, giống như muốn xé nát tờ giấy ra.

Lương Tiêu chỉ thấy không thể nào hiểu nổi, Trung Điều Ngũ Bảo thấy thế nhảy dựng lên, đồng thanh nhìn Lương Tiêu nói: “Lão đại, cáo từ.”

Lương Tiêu ngạc nhiên nói:

- Sao vội cáo từ, mẩu giấy này là ai viết đây?

Hồ Lão Nhất nói một tiếng:

- Đó là Tiêu Đại Gia đích thân viết, nói tại sông Tương truy tìm đã mất dấu lão Cùng Toan, bảo chúng ta đến giúp ông ấy tìm kiếm.

Lương Tiêu lập tức hình dung tình hình lúc ấy:

- Tiêu lão quái tự phụ bình sinh, vì truy tìm mất dấu kẻ khác, tất nhiên trong lòng có chút xấu hổ, không viết ‘Tại Sông Tương truy tìm Lão Cùng Toan

mất dấu, các người đến giúp ta truy tìm' hoặc là 'Đến đây giúp ta', viết độc có bốn chữ này. Không ngờ bọn ngốc lại hiểu được.

Trung Điều Ngũ Bảo nói xong, hướng về đám đồ đệ hét lên:

- Lão tử đi rồi, các người tự chăm lo cho tốt.

Mọi người không hiểu ra sao, đang muốn hỏi rõ, năm người sớm đã sột ruột vội vàng chạy thẳng đi, đột nhiên một bóng người chạy ra, Lương Tiêu hoành thân chặn năm người lại, cao giọng nói:

- Không được đi!

Hồ Lão Nhất nói:

- Vì sao thế?

Lương Tiêu cả giận nói:

- Ta là lão đại, không cho các người đi giúp Tiêu Thiên Tuyệt.

Hồ Lão Lắc đầu nói:

- Người là lão đại, Tiêu đại gia lại là tổ tông. Lão đại dù thế nào cũng kém hơn với tổ tông.

Lương Tiêu vô cùng giận dữ, vốn muốn dùng sức mạnh lưu lại năm người, nhưng tính ra ngày tháng sớm chiều bên nhau, nên không thể nào hạ thủ. đành phải nói:

- Tốt lắm, các người phải nói, tại sao lại đi giúp Tiêu Thiên Tuyệt như vậy? Nếu không có khả năng khiến ta tâm phục, tuyệt không cho các người đi.

Năm người liếc nhìn nhau một lượt, Hồ Lão Vạn đành chịu nói:

- Người là lão đại, lão tử mới nói cho người biết, nhưng không thể nói cho người khác biết.

Đoạn trường mắt nhìn bốn người một lượt nói:

- Cút hết ra xa!

Bốn người kia nhất nhất lùi ra xa lão, canh không cho mọi người tiến đến gần. Lương Tiêu trông thấy, cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Hồ Lão Vạn ho khan một tiếng, mới khẽ nói:

- Chúng ta năm người huynh đệ, hồi trẻ đã từng ở Hà Nam lưu lạc. Tiết nguyên tiêu năm ấy, chúng ta đến Khai Phong xem Hoa Đăng. Trên đường ta phát hiện một bóng người trên nóc nhà phi thân, khinh công rất cao. Chúng ta nhất thời hứng khởi, len lén đi theo sau, nhìn hẩn đi qua? Không ngờ tới rồi ầm ập, tên này mở ra một cái bao lớn đang vác trên lưng, lôi từ bên trong ra một con mụ người Hồ, tên gia hỏa đó giải khai huyết đạo cho mụ, lại mặc kệ mụ khóc chết đi sống lại, xé luôn quần ra.

Lương Tiêu cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Người đó chính là Tiêu Thiên Tuyệt sao? Quả nhiên không phải là kẻ tốt đẹp gì.

Hồ Lão Vạn hai tay xua lên, lại nói:

- Nhảm rồi, nhảm rồi. Tiêu đại gia quang minh lỗi lạc, dám làm dám chịu, cho dù là xé quần của đàn bà, cũng dám xé ở đám đông chứ không thềm lẩn tránh.

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Thế còn không phải là cùng một loại sao!

Hồ Lão Vạn hai mắt đảo một cái, nói:

- Sao có thể cùng một loại chứ, người mà đem Tiêu đại gia so sánh với tên xú tặc kia, lão tử sẽ lập tức trở mặt với người.

Lương Tiêu đành nói:

- Thôi được, kể tiếp đi!

Hồ Lão Vạn mới nói:

- Kết quả lão tử nghĩ, gia gia nói mấy mụ nữ nhân đều là họa hại, không nên động vào. Năm đó cha vì nhất thời không thận trọng, trúng vòng ràng buộc của mẹ nên mới có năm anh em lão tử, sau này cha hết sức hối hận.

Lương Tiêu bây giờ mới hiểu bộ dạng không nói chuyện với nữ nhân của họ hoàn toàn không phải vì ghét bỏ, mà vì trong lòng sợ hãi, định cười to, lại cảm thấy phải làm ra vẻ mặt nghiêm trang, đành cố nhịn.

Hồ Lão Vạn nói:

- Do đó lão tử đại phát thiện tâm, nảy ra quan thiết cho tên kia, bảo hắn chớ đụng vào bọn nữ nhân, không thì sẽ giống người cha kính yêu của bọn lão tử, hối hận vô cùng. Không ngờ tên điên ấy nổi cơn nộ hỏa, bảo liên quan chớ gì đến bọn lão tử.

Lương Tiêu tuy không minh bạch lắm, nhưng cũng hiểu người đó đang làm chuyện thị phi, tự nhiên bị năm kẻ lạ mặt nhảy ra ngăn cản, tự nhiên phải tức giận. Lại nghe Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử hào tâm mà không được hảo báo, lúc đó vô cùng tức giận, chửi mắng hắn một trận, rồi song phương bắt đầu đánh nhau. Không ngờ tên đó võ công thập phần quái dị, thân hình cứ nghiêng bên đông ngã bên tây, lắc la lắc lư giống hệt một con rắn săn chuột màu mè sặc sỡ.

Lương Tiêu tâm niệm chợt động:

- Cứ thế này mà nói thì giống tên chó săn Cáp Lý Tư của Thoát Hoan.

Hồ Lão Vạn tiếp tục nói:

- Lão tử vừa không cẩn thận, bị hắn bị hắn đẩy ngã. Bốn huynh đệ cùng lao cả lên, nhưng tên đó võ công quá quái dị, chỉ một giây phút, cả bốn đứa kia đều bị đánh ngã.

Lương Tiêu nghĩ ngợi:

- Không đúng, nếu là Cáp Lý Tư, thì làm sao chống đỡ được sự liên thủ hợp kích của Tứ Bảo.

Lại nghe Hồ Lão Vạn kể:

- Tên đó sa sầm mặt mày, muốn giết tất cả bọn ta. Đúng lúc ấy, chợt nghe trên mái nhà có người cười lạnh. Lão tử nhìn đầu nhìn lên thì thấy trên mái nhà có một cái bóng đen thui nhẹ nhàng lượn lướt, lão tử tưởng là gặp quỷ, sợ quá tí nữa hết toáng lên, nào ngờ cái bóng mở miệng nói:

“Lão phu ghét nhất những loại người sau : thứ nhất là kẻ mạo phạm lão phu, thứ hai là loại vong ân phụ nghĩa, thứ ba là hạng gian dâm phụ nữ. Hôm nay gặp đây coi như ngươi vận khí không tệ, xem võ công ngươi không kém, ta giữ cho toàn thân, ngươi tự xử đi...”

Lương Tiêu hừ một tiếng, nói:

- Có phải Tiêu Thiên Tuyệt không?

Hồ Lão Vạn ngạc nhiên nói:

- Đại ca rất thông minh, lão tử vốn định giữ bí mật mà ngươi đã đoán ra được rồi!

Lương Tiêu nói:

- Cái giọng rầm chó đó, ngoài Tiêu Thiên Tuyệt thì còn ai đánh ra được?

Hồ Lão Vạn gật đầu:

- Đúng rồi, khi đó lão tử cũng cảm thấy lão già ấy đánh rầm hay quá, ây da!

Hắn tự bạt tai thật kêu.

— Nhầm nhầm, Tiêu đại gia, lão tử nhầm!

Lương Tiêu vừa tức vừa buồn cười:

- Tiêu Thiên Tuyệt ở sông Tương cơ mà, ngươi sợ cái gì?

Hồ Lão Vạn nghiêm mặt nói:

- Không quản ông ấy ở đâu, lão tử cũng không thể nói xấu.

Lương Tiêu trầm thờ dài, hỏi:

- Sau đó?

Hồ Lão Vạn đáp:

- Sau đó cũng cứ theo tình tiết mà diễn ra thôi. Tên kia không biết tốt xấu, động thủ với Tiêu đại gia, thua đến nước chảy hoa trôi, ôm đít tháo chạy! Nhưng võ công hần rất quái, tuy Tiêu đại gia đã đánh hần bị thương, nhưng không giết hần, thế là để hần trốn mất.

Lương Tiêu nhú mày nghĩ:

- Người này chạy thoát được khỏi sát thủ của Tiêu Thiên Tuyệt thì kẻ cũng rất khá.

Hần hỏi:

- Ngươi biết danh hiệu người đó không?

Hồ Lão Vạn gãi đầu:

- Tiêu đại gia hình như nói là... Hoạt Lạc Đà.

Lương Tiêu nhăn nhó:

- Còn Từ Lạc Đà nữa à? Ngươi đến danh hiệu của đại cừu nhân mà không nhớ được à?

Hồ Lão Vạn cười:

- Đẳng nào cũng là lạc đà cả, từ càng tốt!

Ngừng một lát, hần tiếp tục.

— Lúc ấy lão từ không bỏ dậy nổi, Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập bị thương nặng, sắp chết đến nơi. Mắt thấy Trung Điều Ngũ Bảo sắp biến thành Trung Điều Ngũ Quý, chợt nghe Tiêu đại gia thở dài, không đuổi theo con lạc đà thối tha kia, mà ở lại cứu người, là một việc hết sức mất mặt, đôi là chúng ta, nhất định phải đánh cho tàn tệ, nào cần hay biết người khác sống chết. Trôi qua mấy hôm, chúng ta lành vết thương, nhất tâm xin bái Tiêu đại gia làm sư phụ.

Nói đến đây, Hồ Lão Vạn bỗng méo mồm khóc òa. Chúng nhân đều kinh ngạc. Hồ Lão Nhất mắng:

- Sao lại khóc sùi sụt nhếch nhác lên thế? Ngoài ruộng chẳng cần tí nước ấy của ngươi đâu!

Ba Bảo kia nhao nhao khen phải, chỉ là sợ mọi người nghe trộm truyện xấu nhà mình, không dám đi bộ, cứ anh một câu tôi một câu từ đằng xa chửi mắng lại, Hồ Lão Vạn không lý gì tới họ, chỉ khóc thật to.

Lương Tiêu Tiêu nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Không phải lão ta nói năm anh em ngươi ngu quá, không thu nhận bọn ngươi chứ?

Hồ Lão Vạn lập tức ngừng khóc, ngược cặp mắt long lanh nhìn Lương Tiêu:

- Ày, sao ngươi biết?

Lương Tiêu nói:

- Chuyện thế này thì có gì mà không đoán ra.

Hồ Lão Vạn buồn bã nói:

- Đúng vậy, Tiêu đại gia ghét chúng ta ngốc nghếch, không cần chúng ta, lại nói ông có đồ đệ rồi, chẳng muốn thu nhận nữa. Chúng ta không dừng ở đó, cứ quần lấy ông ấy không rời, kết quả, Tiêu đại gia đã bị lòng thành tâm của chúng ta đánh động. Tiêu đại gia nói không thu đồ đệ, nhưng có thể chỉ điểm công phu cho bọn lão tử.

Hần nhìn Lương Tiêu.

- Tiêu đại gia cứu tính mệnh bọn lão tử, lại dạy bọn lão tử công phu. Ngươi nói đi, ông ấy gọi chúng ta đi, chúng ta có thể không đi ư?

Lương Tiêu trầm ngâm hồi lâu rồi xua tay thờ dài:

- Thôi vậy, các ngươi đi đi, đừng bao giờ quay lại nữa.

Năm người cùng hoan hô, Hồ Lão Bách nói:

- Đại ca, người đừng thương tâm. Lão tử tìm được Cùngth Nho rồi sẽ trở lại gặp người.

Lương Tiêu khước mắt chột nóng, nhưng ngoài miệng lại mắng:

- Thương tâm cái rắm chó! Các người cuốn xéo đi thì là đại cát, ta mừng còn không kịp ấy. Cút đi mau, trông thấy các người là ta tức giận rồi.

Năm người hi hi ha ha, theo con gió chạy đi. Dương Tiểu Tước bốn người chạy theo gọi, mắt thấy không đuổi kịp, nhớ tới ân nghĩa truyền nghề của năm người, không kìm được sa nước mắt.

Lương Tiêu mắng:

- Có gì mà khóc? Các người là đồ đệ của họ, họ sớm muộn gì cũng quay về.

Lúc này, chợt thấy Triệu Tứ hoảng sợ chạy lên núi, khuôn mặt hốt hoảng. Chưa tới sườn núi, đã hét:

- Không hay rồi, không hay rồi!

Triệu Tam Cầu chạy lên, hỏi:

- Cha, xảy ra chuyện gì đấy?

Triệu Tứ thở gấp, gạt con trai ra, kéo tay Lương Tiêu bảo:

- Hào hiền diệt, Tứ thúc biết con thông minh minh nhất, tài năng nhất, con... nhất định con sẽ có cách!

Lương Tiêu từ tốn bảo:

- Tứ thúc, nói chậm chậm thôi!

Triệu Tứ thở dốc, sợ sệt nói:

- Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi có người bên Tây Hoa uyển đến nói, triều đình chiêu binh, chiêu cả Tam Cầu Nhi đi. Chúng ta rõ ràng không thuộc quân hộ! Tại sao cũng bị triệu tập?

Lương Tiêu liếc Dương Tiểu Tước và Tam Cầu Nhi, hai người đều sợ sệt cúi đầu. Lại nghe Triệu Tứ nói:

- Hào hiền diệt, gắng nghĩ cách trút bỏ nghĩa vụ này đi.

Lương Tiêu cau mày nói:

- Con biết rồi, thúc về trước đi!

Triệu Tứ nghe vậy, tim bót đập rộn hơn, liếc Triệu Tam Cầu, thở dài, xiêu vẹo đi về nhà.

Khi đêm xuống, vợ chồng Triệu Tứ lại dẫn Tam Cầu Nhi và tiểu muội muội của hắn là Hồ Lô, toàn gia bốn người lại tìm Lương Tiêu. Triệu Tứ lo lắng lắm, nhìn chăm chăm Lương Tiêu, chỉ mong hắn nghĩ ra cách nào đó để thoát việc chiêu binh. Triệu Tam Cầu sợ Lương Tiêu thò chân vào, làm hỏng việc tốt của mình, hai mắt cứ liếc đông liếc tây, tâm thần bất định.

Lương Tiêu im lặng một lúc lâu, mới nói:

- Tứ thúc, con không quản được việc này đâu

Triệu Tứ lo lắng:

- Diệt tử thông minh như vậy, làm sao lại không có cách?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Việc này con không quản được, không phải con không có cách, mà là con không muốn quản.

Lương Tiêu hỏi Triệu Tam Cầu:

- Tam Cầu Nhi, người nghĩ kỹ chưa? Thật sự người muốn tòng quân à?

Triệu Tam Cầu nhìn cha mẹ, đỏ mặt gât đầu. Triệu Tứ đại nộ, túm lấy hắn xáng một cái bạt tai thật mạnh, hét:

- Tiểu súc sinh, mày hiểu cái gì! Lão tử Vương Khả là Vương Đại Sơn, năm xưa khỏe mạnh đến thế, một bữa có thể ăn được đến nửa con heo, một lần

ra đi là chẳng còn cả khúc xương mà mang về, lão tử chỉ mong mây tiếp nối tổ tông, đường lão thọ chung. Tiểu súc sinh, mày lại gật đầu nữa à? – quyền đâm cước đá, Triệu Tam Cầu cũng không né tránh, tùy cha đánh mắng, chỉ liều mạng gật đầu. Phụ tử hai người nhất thời giằng co không dứt.

Lương Tiêu thờ dài, giữ Triệu Tứ lại, nói:

- Con nghĩ Tam Cầu Nhi niên kỷ đã lớn, kiến thức cũng nhiều rồi, cuối cùng cũng không cam chịu ở mãi quê hương. Chim có cánh cứng cáp, cuối cùng phải bay lên trời, cá có lớn ra, thì ao nhỏ không chứa được nữa.

Triệu Tứ nghe hán nói như vậy, dờ ra hồi lâu, đột nhiên nức lên, nói:

- Ta... ta không muốn nó táng mạng, trên sa trường, trúng gươm giáo là uổng mạng rồi.

Lương Tiêu ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt nói:

- Mỗi người khác có chí riêng, đừng nên cưỡng cầu!

Triệu Tứ thấy Lương Tiêu không chịu giúp thì buồn bã thờ dài, vịn cửa đi ra. Lương Tiêu bảo:

- Tam Cầu Nhi, đưa cha ngưởi về đi!

Triệu Tam Cầu gật đầu, đi theo sau cha. Hồ Lô lạ lùng hỏi:

- Cha khóc cái gì vậy?

Triệu Tứ Gia thờ dài, chỉ lắc đầu. A Tuyết lấy mấy cái kẹo mạch nha nhét cho Hồ Lô, cười nói:

- Lại đây, ăn kẹo đi nào!

Hồ Lô vui vẻ nói:

- Cảm ơn tỷ tỷ.

A Tuyết ôm cô bé vào lòng:

- Chúng ta ra ngoài chơi.

Rồi nhìn Lương Tiêu, quay mình đi ra cửa.

Triệu Tứ Gia thùy chung không lên tiếng, chỉ cúi đầu ngồi bên bàn, một lúc lâu sau, Lương Tiêu mở mắt hỏi:

- Tứ thăm thăm, có lời định nói à?

Triệu Tứ Gia nặn cười:

- Không có, ta ngồi thôi!

Lương Tiêu đáp:

- À, vậy thăm ngồi đi. – Rồi hán lại nhắm mắt.

Triệu Tứ Gia ngồi một lúc lâu, mấy lần định nói lại thôi, cuối cùng thờ dài đứng lên đi ra cửa.

Một lúc lâu sau, A Tuyết nhẹ tay nhẹ chân đi vào, nhẹ nhàng bảo:

- Muội đưa Triệu Tứ thăm về nhà rồi!

Lương Tiêu mở mắt:

- Muội lại đây!

A Tuyết ngồi xuống cạnh Lương Tiêu, hán trầm ngâm một lát rồi chậm rãi bảo:

- Ba ngày nữa ta cũng sẽ tòng quân xuất chinh!

A Tuyết thân hình mềm mại run lên, miệng nhỏ hơi hé, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Lương Tiêu cười khổ:

- Theo lý mà nói, đại thù chưa báo thì nên nhất tâm luyện võ, nhưng...

Nói tới đây, ánh mắt hắn như ánh nến bập bùng lắc lư, mặt lộ vẻ do dự, hồi lâu mới nói:

- Nhưng cuối cùng ta không yên tâm về sáu người đó, nhất là Tam Cầu Nhi, hắn là con trai Triệu Tứ thâm. Tứ thâm vốn đối với cha ta một phần si tâm, nhưng cha không hồi báo... Vừa rồi bất luận Tứ thúc khẩn cầu ta thế nào, ta cũng không động tâm, nhưng Tứ thâm một lời cũng không nói, bộ dạng ấy làm ta nghĩ đến mẹ, trong lòng buồn lắm.

Hắn lại thở dài:

- Ta nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn nghĩ là nên đi với theo bọn họ. Sau khi ta đi, muội nhớ đối đãi tốt với Tứ thúc Tứ thâm, nói với họ bất kể thế nào ta cũng đưa Tam Cầu Nhi bình an trở về.

A Tuyết đỡ ra, không nói một lời, chỉ ngồi như thế. Ngồi một lúc lâu sau mới buồn bã đi vào phòng trong, lên giường ngủ. Lương Tiêu thì nghĩ đến chuyện xuất chinh, việc này quả thực đã trái hẳn với bản tính hắn, hơn nữa để A Tuyết ở lại đây một mình, quả thực khiến hắn không sao yên tâm. Trong lòng hắn đầy mâu thuẫn, trăn trở suốt đêm không sao ngủ được.

Sau đó ba ngày, Thổ Thổ Cáp, Nang Cỏ Ngạt và bọn Lý Đình Nhân bận việc xuất chinh nên cũng không đến. Lương Tiêu lấy trúc gọt một cây thương, theo thương pháp của Trung Điều Ngũ Bảo truyền thụ cho sáu người, cười con ngựa của Thổ Thổ Cáp cho mượn, diễn luyện mãi. Trong các ban binh khí, gần thì Lương Tiêu thích nhất kiếm, loại dài thì thích nhất là thương, võ học có câu: "Gậy một tháng đao một năm, thương một đời." Thương pháp phiêu dật kỳ ảo, rất khó luyện thành, nhưng luyện thành rồi thì rất khó chống đỡ. Thương pháp đối với người thường mà nói thì cố nhiên khó luyện, nhưng võ công luyện đến trình độ của Lương Tiêu thì học một biết trăm, kiếm hay thương đều gắn liền với hai chữ huyền ảo. Lương Tiêu tập hai ngày đã nắm được hết chỗ ảo diệu của thương thuật, sẵn sàng đi chiến trận giết địch được rồi. Mỗi lần đến lúc hắn luyện thương, A Tuyết đều đứng bên xem, nhưng tâm sự trùng trùng, về mặt lúc mừng lúc sợ, lúc sợ lúc mừng, không rõ là nghĩ ngợi gì.

Tối thứ ba, sáu người kia đến, mang theo rượu thịt, quyết không say không về. Mọi người cười nói, nâng bát rượu, ai cũng phấn hứng. Thổ Thổ Cáp uống được mấy bát, bỗng cao giọng bảo:

- Lương Tiêu, chuyến này đi chẳng biết bao giờ mới được gặp lại nhỉ? Mấy hôm nay ta cứ nghĩ, nếu có thể cưỡi ngựa với người cùng giết địch thì cuộc đời này coi như sống không uống.

Nang Cỏ Ngạt cũng nói:

- Phải đó, Lương huynh võ công cao gấp hàng chục lần chúng ta, ở mãi nơi đây thì thật đáng tiếc.

Lương Tiêu cười:

- Người học được mấy chữ Hán đã biết cách nói năng vòng vo rồi! Tối nay hai người đến đây dường như rủ nhau dụ dỗ ta tòng chinh chứ gì?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp nhăn mặt:

- Chẳng có gì giấu được người!

Lương Tiêu cười:

- Thành toàn cho các người vậy!

Thổ Thổ Cáp không cười được nữa, những người kia vô cùng kinh ngạc. Triệu Tam Cầu kêu lên:

- Lương đại ca đi với bọn đệ thật à?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Rồi lão tử thì bốn đứa các người có thể mất mạng lắm.

Bốn người bắt đầu đỏ hoe mắt lên, Lương Tiêu bảo:

- Không được khóc, không được mít ướt thế!

A Tuyết cũng cười:

- Đứng đây, các người mà khóc thì ca ca cũng chẳng tránh khỏi mít ướt đâu.

Lương Tiêu đỏ mặt trừng mắt nhìn A Tuyết. Thổ Thổ Cáp lúc này mới bình tĩnh lại được, kéo Lương Tiêu kêu lên:

- Người nói thật đấy chứ?

Lương Tiêu vờ giận:

- Nói thế là thế nào? Người tưởng ta gạt người à?

Lý Đình Nhân cười to:

- Có Thổ Thổ Cáp và Lương đại ca thì bảy người chúng ta có thể đối kháng thiên quân vạn mã.

Lương Tiêu nghiêm mặt nói:

- Khi tòng quân, bốn người các ngươi nên bỏ tiểu danh, Lý Đình Nhân thành Lý Đình, Dương Tiểu Tước thành Dương Giốc, Triệu Tam Cầu thành Triệu San, Vương Khả thì không cần đổi.

Gã vừa nói vừa dùng tay chấm rượu viết tên ba người lên bàn, ba người cùng thuận theo.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Bây giờ có thêm ba người nữa thì được một đội mười người rồi, ta xin cử Lương Tiêu làm Thập phu trưởng.

Mọi người đều nhất trí đồng lòng, Lương Tiêu cũng không tiện chối từ. Thổ Thổ Cáp lại nói:

- Nhà ta mới bán ba con ngựa, ba con để lại cho mẹ ta, còn ba con định đem sung công, nhưng Lương Tiêu làm Thập phu trưởng, không thể thiếu ngựa, ta tặng ngươi một con, ta và Nang Cỗ Ngạt sẽ sử dụng một con.

Nang Cỗ Ngạt lắc đầu:

- Không cần, gia đình ta nhiều ngựa lắm, ta sẽ mang đến đây mười bốn con để mọi người cũng được ngồi. Thổ Thổ Cáp, ngươi không được từ chối đâu nhé.

Thổ Thổ Cáp cảm kích vỗ vai hắn, cười bảo:

- Được, lần này ta không chối từ, Lương Tiêu đã tòng quân rồi, cần phải nhờ mẹ ngươi chiếu cố cho mẹ ta.

Nang Cỗ Ngạt đáp:

- Ngươi yên tâm.

Thổ Thổ Cáp tâm niệm chợt động, bèn hỏi:

- Còn A Tuyết thì sao?

Lương Tiêu đáp:

- Muội ấy sống chung với nhà Tứ thúc.

Thổ Thổ Cáp gật đầu:

- Vậy cũng tốt, chúng ta gắng đánh giặc xong sớm rồi quay về sớm để người thân khỏi trông mong.

Lương Tiêu gật đầu cười, mọi người nghe tin Lương Tiêu tòng quân đều mừng vui khôn xiết, vừa nói chuyện chiến sự vừa thỏa sức ăn uống, uống đến nửa đêm, sáng ra nghe thấy trên trời tiếng sấm ầm ầm một lúc rồi lộp độp con mưa cuối cùng của mùa xuân rây rắc đổ tới. Lúc ấy mọi người mới tàn cuộc rượu, hát hò bá vai bá cổ về nhà.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều đến chỗ Lương Tiêu tụ tập. Triệu Tử nghe tin Lương Tiêu cũng tòng quân để chiếu ứng bạn bè thì chuyển buồn thành vui, lại ủy thác rất nhiều chuyện.

Lương Tiêu và mọi người đi thẳng đến hiệu trường điểm binh Tây Hoa uyển. Chỉ thấy trong trường người đông nghìn nghịt, ồn ào ào ào, đứng đông đúc là các người thân đưa tiễn và quân sĩ. Lần này Vạn hộ Sứ Cách tại Hoa Âm chiêu mộ tám trăm lính, hợp với binh mã ở các nơi khác, tổng cộng chừng ba nghìn hai trăm người, nhất loạt tề tựu ở Tây Hoa uyển.

Mọi người từ biệt người thân. Lương Tiêu muốn nói điều gì đó, nhưng cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ không cất được thành tiếng, chỉ nói:

- A Tuyết, đừng tiễn nữa! Ta đánh trận xong sẽ về ngay.

A Tuyết gật đầu, quay mình bỏ đi. Lương Tiêu thấy nói là cô bỏ đi ngay, trong lòng thầm lo: “Ngốc nha đầu này lại định gây ra chuyện ngớ ngẩn gì nữa đây!”

Lúc này tiếng trống vang lên, bọn bảy người Lương Tiêu kia lên ngựa, gia quyến mọi người lùi ra khỏi thao trường. Ba hồi trống chấm dứt, quân sĩ đi vào hàng, chỉ thấy Sứ Phú Thông mình mặc áo giáp sắt, cưỡi chiến mã như một con gió phóng ra khỏi uyển, điểm quân số. Chế độ quân sĩ nhà Nguyên là mười người một đội, tự mình kết hợp. Một khi kết thành đội mười người, thì cử ra một Thập phu trưởng, nếu không phải quân lệnh của đại tướng, không được tự tiện thay đổi, mười người phải đồng cam cộng khổ, không được lìa nhau, kẻ nào tự ý vứt bỏ đồng đội thì sẽ bị cực hình. Đội Lương Tiêu đã có

bảy người, Vương Khả lại tìm thêm ba người đồng bào lâu năm của cha, mười người kết thành một đội.

Điểm binh xong, từ trong uyển phóng ra một tướng quân áo bào trắng, niên kỷ độ tứ tuần, mặt ngọc râu đen, mày dài mắt to, khoác tấm áo da cáo trắng, phi phàn phật trong gió. Lý Đình thúc ngựa tiến lên, ở bên tai Lương Tiêu thì thầm:

- Đây chính là Sử Cách.

Chỉ thấy Sử Cách mắt sáng ngời ngời quét một vòng khắp toàn quân, nói sang sảng:

- Phạm là danh tướng từ cô phần lớn đều xuất thân quân ngũ. Trên chiến trường, tôn ti mạnh yếu đều phân theo chiến công, nhìn một cái là rõ. Sử gia ta đãi người không bạc, chỉ cần có đại công là Sử nỗ nhất định sẽ làm cho người đó được phú quý, nhưng nếu vi phạm quân lệnh thì giết chết không tha, ta không đa ngôn nữa, mong chư vị suy nghĩ.

Nói rồi chia toàn quân ra làm bộ binh và kỵ binh, thao diễn một lượt, phát binh khí giáp sắt cho mọi người, lập trại đóng quân khắp Tây Hoa uyển, chuẩn bị hôm sau xuất phát, đến hợp với đại quân của phụ thân Sử Thiên Trạch.

Thổ Thổ Cáp trở về doanh trướng, ngồi xuống, vừa thở vừa nói:

- Tên Sử Cách này khiến người ta thật tức giận. Thổ Thổ Cáp ta tông quân là vì Hốt Tất Liệt hoàng đế mà đánh giặc, còn Sử gia nhà hán là cái giống gì, cũng xứng cho ta đổ máu vì hán ư?

Lương Tiêu cười:

- Ngươi tức với hán thì chi bằng đánh trận lập công. Với khả năng của ngươi, địa vị tương lai sẽ có thể trên hán.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Lương Tiêu ngươi cũng thế.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta chỉ muốn sớm sớm đánh xong trận, là trở về luyện võ, giải quyết oán thù, rồi dẫn mẹ ta và A Tuyết phiêu du thiên hạ, trả qua những ngày binh đao.

Thổ Thổ Cáp nín lặng rồi thở dài:

- Ta nghe ngươi nói thế cũng muốn sống cuộc đời đầy đủ! Đáng tiếc A Tuyết không thích Thổ Thổ Cáp ta. - Nhớ tới A Tuyết, thần sắc hán tối hán đi. Lương Tiêu vốn định an ủi, nhưng A Tuyết không muốn thì hán cũng bó tay, đành lặng thinh nằm xuống ngủ.

Đêm trời qua không có gì đáng nói, hôm sau quân đội khởi hành. Lương Tiêu theo quy định quân đội, trước lúc lên đường thì điểm binh, báo mọi người báo số. Tự mình báo trước “Một”, mọi người từ hai đến mười đều nhất nhất báo qua.

Đội Tam Cầu Nhi báo xong: “Mười,” Lương Tiêu định chuyển mình đi báo cho Bách phu trưởng, chợt một thanh âm nho nhỏ cất lên:

- Mười một!

Mọi người đều ngạc nhiên. Lương Tiêu nhìn kỹ, thấy có một tiểu binh đứng ẩn nấp sau lưng Tam Cầu Nhi, mặc một bộ y giáp không hợp cơ thể, mặt đẹp như ngọc, lông mày thanh tú. Mọi người tưởng là có người đứng nhầm đội, định để tình hán ta, Lương Tiêu đã nhận ra là ai, không nói một lời, vung tay nắm lấy “hán”, cũng không để ý tên lính ấy giãy giụa, đẩy hán vào một góc riêng, gần giọng hỏi:

- Muội làm trò quỷ gì vậy?

A Tuyết mắt đỏ hoe, nói:

- Muội muốn đi với ca ca.

Lương Tiêu nổi giận:

- Không phải như nấu canh làm cơm đâu? Cởi giáp ra, về nhà mau!

Nói xong chuyển mình định bước, A Tuyết ngồi xuống, òa khóc. Lương Tiêu nghĩ bụng: “Bất kể muội khóc thế nào, ta cũng không mềm lòng đâu!” A Tuyết nói:

- Ca ca nói chẳng giữ lời.

Lương Tiêu ngán người, không nhin được ngoái đầu lại hỏi:

- Ta không giữ lời thế nào?

A Tuyết khóc nói:

- Ca ca từng nói chỉ muốn cho A Tuyết được sống vui vẻ.

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Đây là lời ta nói hôm Thổ Thổ Cáp cầu hôn.” Gã bảo:

- Đã nói qua, thế thì sao?

A Tuyết khóc òa:

- Nhưng ca ca bỏ đi thì A Tuyết không vui, A Tuyết buồn muốn chết, A Tuyết muốn ở bên ca ca. Hu hu, A Tuyết... không muốn ở lại đây... A Tuyết muốn đi theo ca ca...

Lương Tiêu đứng sững vì lời nói của cô gái, không nhận được cũng ngồi xuống, nói:

- A Tuyết, đây là đi đánh trận, muối là con gái, làm sao tòng quân được?

A Tuyết gạt nước mắt, cặp mắt to nhìn Lương Tiêu:

- Muối không cần biết, ca ca đã nói chỉ muốn A Tuyết được sống vui vẻ. A Tuyết muốn theo ca ca tòng quân, ca ca không đáp ứng, làm muối không vui, chính là nói mà không giữ lời, ca ca nói không giữ lời thì không phải là nam tử hán đại trượng phu.

Lương Tiêu trở mặt há mồm, trong lòng một ý nghĩ cứ chuyển đi chuyển lại: “Nha đầu chết tiết ngu ngốc, vốn ngốc nghếch mà sao nghĩ ra được những lời ấy..” Gã nào ngờ, A Tuyết tuy ngốc nhưng suốt ba ngày nay, không lúc nào không nghiền ngẫm làm sao để không phải xa Lương Tiêu. Lương Tiêu cho rằng cô ngốc, nhưng không ngờ người ngốc cũng có cách của người ngốc, uống cho gã ngày thường thông minh nhanh nhẹn, lúc này chỉ biết ngoài tròn mắt ngây ra thì không nói được lời nào. A Tuyết đã hạ quyết tâm, nhìn Lương Tiêu chăm chăm.

Hai người cứ thế nhìn nhau hồi lâu, đằng xa có tiếng tù và vọng đến, đó là hiệu lệnh tập hợp. Lương Tiêu giậm chân, kéo A Tuyết dậy, nghiêng răng bảo:

- Nếu muối là đàn ông, lão tử sẽ đánh bết đất.

A Tuyết nhìn vẻ mặt gã, biết là mưu kế đã đạt, tức thì tươi mặt lên. Lương Tiêu trừng mắt nhìn cô, lùi về hàng. Mọi người thấy hai người đi rồi lại cùng trở về thì đều kinh ngạc.

Lý Đình Nhân nhận ra A Tuyết, la lên:

- Ấy da, đây chẳng phải...

Chưa nói dứt đã bị Lương Tiêu đá một cái. Lương Tiêu giậm dừ nói:

- Im mồm cho lão tử, ai dám nói nữa thì xử theo quân pháp.

Gã đã giận sẵn bèn trút hết xuống mọi người. Năm người kia đều đã nhận ra A Tuyết, nhưng thấy Lương Tiêu giận quá, biết rõ tất có ẩn tình, không dám chọc giận gã thêm. Ba binh sĩ còn lại kinh ngạc: “Rõ là đội mười người, tại sao lại có thêm một người nữa, lại còn lớn lên như con gái, có thể đánh trận được không?” Nhưng thấy Thập phu trưởng toàn thân sát khí, họ không dám hé răng.

Ba hồi tù và vừa vang lên, pháo trúc nổi lên, đuổi đánh tà ma. Hai ngàn binh mã, dẫn theo dân phu, cùng tiến về phía đông. Hai bên đường có nhiều người đưa tiễn, cha mẹ khóc con, vợ khóc chồng, con khóc cha, năm áo niu ngựa, khóc đến nghẹn lời, những người tòng quân không hề thay đổi sắc mặt.

Đại quân càng đi càng xa, tiếng khóc không thể nghe được nữa, nhưng vẫn vang trong tai mọi người. Lương Tiêu ngoái đầu nhìn lại, thấy núi đồi trùng trùng không một bóng người thân, bất giác buồn bã, nhớ lại một bài thơ học hồi nhỏ, thở dài ngâm:

Xa lân lân, mã tiêu tiêu,

Hành nhân cung tiễn các tại yêu.

Da nương thê tử tẩu tương tống

Trần ai bất kiến hàm dương kiêu

Khiên y đồn túc lan đạo khóc,

khóc thanh trực thượng can vân tiêu

(Dịch nghĩa:

Xe lân lân, ngựa phi phi,

Hành nhân cung tiễn giắt bên lưng

Đa nương thê tử đi theo tiễn,

Trần ai không thấy Hàm Dương kiều,

Nắm áo giậm chân chặn đường khóc

Tiếng khóc vang đến tận tầng mây)

(Kiếp Nô tạm dịch thơ:

Xe lăn ngựa phóng dặm dài.

Người đi cung tiễn đã gài thắt lưng,

Đa nương thê tử theo chừng,

Hàm Dương kiều chẳng thấy đường trần ai,

Giậm chân vịn áo khóc hoài,

Cao xanh vọng đến một nhòai khóc thanh!)

Nàng Cổ Ngạt nghe tiếng, cau mày:

- Bài thơ đó không cát tường. . .

Lương Tiêu cười khỏ, không đọc tiếp nữa, Triệu Tam Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Không cát tường chỗ nào?

Nàng Cổ Ngạt cố ý khoe khoang, cười nói:

- Đó là một danh thiên của Hán nhân thi thánh Đỗ Phủ, mấy câu cuối cùng là nói thế này:

Tín tri sanh nam ác ,

Phản thị sanh nữ hảo ;

Sanh nữ do đắc giá bị lân ,

Sanh nam mai một tùy bách thảo ,

Quân bất kiến , thanh hải đầu ,

Cổ lai bạch cốt vô nhân thu ,

Tân quý phiền oan cự quý khóc ,

Thiên âm vũ thấp thanh thu thu.

(Dịch nghĩa:

sinh con trai là không hay, ngược lại sinh con gái tốt hơn

Sinh con gái có thể gả cho người hàng xóm,

Sinh con trai một mai là chôn xương trong cỏ,

Người có thấy không, ở nơi biển xanh,

xương người rơi xuống không thể thu về được,

quý mới ma cũ khóc lóc

Mưa rề rề càng thêm ai oán)

(tạm dịch thơ:

Sanh nam vốn dĩ bất tường,

Còn sanh nữ tử lại thường gặp hên,

Cao giò gả đến cạnh bên,

Thân trai xương lấp cỏ đền núi sông,

Ai ơi thấy biển mệnh mông,

Xương người rơi trắng nào mong trở về!

Ma sầu quỷ khóc lê thê,

Tiếng mưa rơi rớt não nề lòng ai.)

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phục Ngưu San Hạ

Binh mã xuất phát từ Hoa Âm, hôm đó đã vượt qua Đông Quang, tới đến nghỉ tại Mẫn Hương. Ngày hôm sau thì vượt Hoàng Hà, hành quân hai ngày thì đã tiến vào biên giới Hà Nam, hội hợp với huynh đệ Sử Cách là Sử Nhược tại Lạc Dương. Binh mã tăng lên sáu nghìn, tiếp tục đi thẳng về hướng nam. Sau một ngày, tiến vào Thái Châu, lúc đó thì Sử Thiên Trạch cũng đã đến nơi, hai anh em tham kiến phụ thân. Đến buổi trưa thì Sử Cách quay về doanh trại, triệu tập quân lính.

Mọi người đều đến trước quân trường, nhưng chỉ thấy Sử Cách đứng đó, không một lời nói, vẻ mặt âm trầm. Mọi người cảm thấy rằng sự việc không tốt lắm, nên đều im lặng. Qua gần nửa ngày mới nghe Sử Cách nói:

- Bốn nguyên soái đã gặp gia phụ, và gia phụ cho rằng, đội quân mới này quá yếu đuối, không thích hợp cho những trận đánh ác liệt. Ra lệnh cho bốn soái thủ ở thành này và luyện tập nhiều hơn. Lương thực của hậu phương sắp đến, lúc đó phối hợp vận chuyển là được.

Mọi người vừa vui vừa giận, những kẻ vui thì giống như Lương Tiêu, thấy không cần phải chiến đấu, thật nhàn hạ rảnh rỗi, nhưng nhiều kẻ giận ví dụ như Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ Ngạt. Mọi người quay về doanh trường, Thổ Thổ Cáp chưa đi vào, đã bỏ mũ giáp sắt xuống đất, nói một cách giận dữ:

- Đạo binh của chúng ta dự định là tiến thẳng ra Trương Dương, làm một cuộc đại chiến với người Tống, tại sao bây giờ lại là vận chuyển lương thảo?

Quay lại nhìn thì thấy Lương Tiêu đương ngồi trên đất, lấy một cây đũa ra vẽ vờ trên đất cát, đột nhiên quát:

- Lương Tiêu, tại sao ngươi không nói gì đi?

Lương Tiêu cười và nói:

- Ta đâu phải là Sử Thiên Trạch, nói thì có tác dụng gì?

Nang Cổ Ngạt nhìn thấy những ký hiệu trên cát thì nói:

- Lương Tiêu, ngươi đang làm toán hả?

Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi cũng biết toán à...

Nang Cổ Ngạt lại nói:

- Biết một chút, nhưng ngươi làm giỏi hơn, ta nhìn vào cũng không hiểu lắm.

Lương Tiêu nói:

- Ngồi đây không có chuyện gì làm nên ta tính toán số lượng nhập xuất của lương thảo, tiện thì tính luôn nếu khai chiến thì binh quân một tên lính cần bao

nhiều lương thực, quân bộ thì cần bao nhiêu lương thực và quân mã thì cần bao nhiêu lương thực. Nếu khai chiến ba ngày thì lương thực chia thế nào, khai chiến bảy ngày thì sao?

Thỏ Thỏ Cáp nói một cách kinh ngạc:

- Điều ấy cũng tính ra được hả?

Lương Tiêu cười:

- Được chứ, người xem cái này nhé, một người thì cần 5 xô gạo, một người quân sỹ đem lương khô của 5 ngày, mỗi ngày một người ăn 2 xô, 2 người thì có thể ăn 18 ngày nhưng tính cả đi lẫn về thì chỉ có thể ăn 9 ngày, nếu 2 người dân và một người lính, lương thực ăn mang theo nhiều hơn, nhưng miệng ăn cũng nhiều hơn, tính luôn đi lẫn về thì chỉ có thể ăn 13 ngày, nếu 3 người dân và một tên lính, thì chỉ có thể ăn 16 ngày.

Thỏ Thỏ Cáp gãi đầu nói:

- Vẫn chưa đủ để cho ta ăn!

Lương Tiêu nói:

- Lần này, quân đội tập hợp được 200.000 người, cộng thêm quân tiền tuyến, sẽ là 300.000 người, thời gian chinh chiến cũng đâu chỉ là một hai tháng, một số người ăn nhiều, như Thỏ Thỏ Cáp, ngày ăn nhiều hơn một thùng gạo, một người mà ăn được 2 con heo, không, ăn 2 con bò mới đúng. Nếu người ăn như vậy cỡ 3 hay 5 tháng thì thậm chí hai mươi người dân cũng không thể nuôi người được đâu.

Mọi người đều cười lớn.

Lương Tiêu cũng cười và nói:

- Nếu như sử dụng trâu bò, có thể giảm bớt một chút, lạc đà có thể chở một bao, ngựa thì một bao rưỡi, lừa thì một bao, nhưng súc sinh cũng cần đồ ăn thức uống, súc sinh nhiều hơn, còn có thể bệnh và chết đi, lương thực ở đâu thì đánh nát mục ở đó. Hà huống sử dụng trâu ngựa, còn cần đường thông lối thoát, nếu gặp hiểm trở thì còn phải mở đường đắp cầu. Hơn nữa, người Mông ăn rất nhiều lương thực, lương tiêu hao trâu bò sẽ cực đại. Từ tất cả các điều đó, qua sự tính toán của ta, dùng xe ngựa vận lương, 30 vạn đại quân và 100 người thường phải gấp rút ngày đêm đi

Lí Đình than thở:

- Nghe Lương huynh nói vậy, chúng ta chỉ biết đến chiến tranh, nhưng lại không biết nuôi một binh sỹ như thế nào, không biết rằng khó khăn như vậy.

Thỏ Thỏ Cáp cũng nói:

- Hèn gì hoàng đế Hốt Tất Liệt không chịu chiêu quân, thì ra là vì cái lí do này.

Lương Tiêu nói:

- Nếu như bàn về tiền và lương thực, thì công sẽ lớn hơn thủ, đi chinh phục xa thì càng bất lợi nhưng kẻ phòng thủ cũng có chỗ bất lợi, thật ra đeo lương thực sau lưng khi ra trận là một biện pháp ngu dốt. Cách tốt nhất là 'Nhân Lương Vu Dịch', nghĩa là dùng lương thực của đối phương để nuôi bản thân, khi đánh chiếm một cái thành thì đương nhiên sẽ bóp nặn được lương thực cấp dưỡng, bên thủ thì sẽ yếu hơn và phe công thì sẽ mạnh hơn vì có nhiều lương thực.

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Đúng, một đạo lí đơn giản như vậy mà tại sao ta không nghĩ ra?

Lí Đình nói một cách trầm ngâm:

- Nếu như vậy, nếu là quân phòng thủ thì tốt nhất là nên giấu hết lương thực.

Lương Tiêu không trả lời gã, chỉ nhìn Thỏ Thỏ Cáp cười nói:

- Thỏ Thỏ Cáp, còn người bảo sao ?

Thỏ Thỏ Cáp nói:

- Ta nghĩ là cắt đứt đường dây lương thực của đối phương, ép chúng rút quân.

Lương Tiêu nói:

- So với từ thủ thì xuất kích hay hơn. Dùng những đội binh tinh nhuệ, đánh du kích, cắt đứt lương thực của địch, vậy mới là cách tốt nhất .

Thỏ Thỏ Cáp cười lớn và nói:

- Ý người nói là vận chuyển lương thảo rất quan trọng, không thể xem thường đúng không?

Lương Tiêu mỉm cười và nói:

- Sự việc thật ra cũng không phải như vậy, ta không biết người Tổng có gan không, nhưng cho kì binh đi sau, đánh du kích để quấy nhiễu đối phương, phá hỏng lương thực của chúng, vậy mới là diệu kế, binh pháp nói thủ thành thì phòng thủ tốt hơn, nhưng tấn công thì đòi hỏi cần một đội quân tinh nhuệ, ví dụ là ta, thì lấy yếu điểm của ta xem như là điểm mạnh của địch, lấy cái mạnh của ta đánh vào cái yếu của địch. Điểm yếu hiện nay là lương thực. Hồi nãy ta đã tính qua một lần, nếu mỗi ngày họ hủy một đội vận chuyển lương thực của chúng ta thì trong vòng 2 năm binh lính của Nguyên triều sẽ chết hết, không cần đánh mà vẫn thắng.

Thổ Thổ Cáp nghe đến đây, chịu không nổi bèn nói:

- Lương Tiêu, thật ra người bên phe nào đó? Tại sao cứ nghĩ cho người Tổng không vậy?

Lương Tiêu nói:

- Sao mà gấp rút thế? Chẳng qua là ta chán nản không có gì làm nên tính toán chơi thôi mà.

Thổ Thổ Cáp nắm tay của Lương Tiêu nói một cách kích động:

- Lương Tiêu, nếu người làm tướng quân thì đối thủ chắc chắn sẽ hồi hận.

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Chiều này không có tác dụng gì với Thành Cát Tư Hãn đâu.

Thổ Thổ Cáp nói:

- Không sai, thời Thành Cát Tư hãn, số lượng trâu bò song song với số lượng binh lính nhiều vô kể.

Lương Tiêu nói:

- Hồi trước nghe mẹ ta nói, đàn ông Mông Cổ vừa là binh sĩ vừa là nông dân, chiến đấu và nông nghiệp hai cái nghề này không có liên quan gì, nhưng họ lại dùng phương pháp này thống nhất phương bắc, càn quét tứ phương. Nhưng vì phương nam là nơi nhiều nước, không thể thả súc sinh được nếu muốn đem theo lương thực thì phải dùng tàu thuyền

Trong lều yên lặng một hồi, Thổ Thổ Cáp than thở:

- Lương Tiêu, người thật thông minh, nếu là ta thì không cách nào nghĩ ra cái đạo lý này.

Lương Tiêu lắc đầu, nói:

- Ta nghe một lão già họ Minh nói, đại tướng quân không phải là một người mà đánh bại được, càng không phải dùng bạo lực, mà phải dùng đầu óc để suy nghĩ, nếu các người muốn thành đại tướng quân thì phải biết nhiều binh pháp, binh pháp của Thành Cát Tư hãn rất lợi hại, nhưng binh pháp của người Hán cũng không đơn giản, ta nghe ông già đó nói một chút, hiện giờ rảnh rồi, để ta nói các người biết.

Mọi người nghe vậy đều vui mừng, ai cũng ngồi ngay ngắn nghe Lương Tiêu nói. A Tuyết không cảm thấy có hứng thú nghe, bắt lửa bếp, xát muối lên 2 miếng thịt bò, lấy cay nĩa sắt đâm xuyên qua và nướng, để khi mọi người nghe xong rồi chia cho họ ăn.

Mọi người ở lại Thái Châu, ngày thì luyện võ tập bắn cung, tối thì nghe Lương Tiêu giảng võ, trên đường đào thoát hôm đó, Minh Quy đã từng nói binh pháp với Lương Tiêu, giờ hần kể lại cho sáu người nghe, nhưng hần rất lạnh lẽ, từ trước đến nay cũng không dựa vào sách vở, nên nói cả cái mà mình vận dụng được, trong đó người tiếp thu nhiều nhất là Thổ Thổ Cáp và Lí Đình, Thổ Thổ Cáp yêu thích dã chiến, Lí Đình lại thích tính toán và bày binh bố trận.

Sử Cách không được ở chiến trường, tâm tình không tốt lắm. Ban ngày thì ăn chơi với các vũ nữ và thê thiếp, Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ cũng khinh thường ông ta, qua hai mươi mấy ngày, lương thảo của đại quân đã chuyển đến, có khoảng 30 ngàn thạch. Sử Cách chia người và ngựa chia làm 30 nhóm, mỗi nhóm một người, lần lượt chuyển đi, mình thì đi sau, nhóm của Lương Tiêu thì bị sắp đặt đi trước, có ý đánh tiên phong, làm cho Thổ Thổ Cáp vui mừng, không ngờ ban đêm có một tin tức, nói rằng Bách phu trưởng của nhóm họ là Sử Phú Thông. Mọi người nghe được đều cảm thấy buồn bã, luôn miệng chửi cha mắng mẹ.

Quả nhiên đến ngày thứ hai, Sử Phú Thông đến nhậm chức, vừa mới lên chức thì bắt đầu tỏ thái độ không vừa ý với người của Lương Tiêu, gọi qua kêu lại, hờ một chút là chửi. Nhưng Lương Tiêu khác với mọi khi, hần vẫn cười nói dù bị chửi rủa, dịu Sử Phú Thông lên xuống ngựa, điều gì cũng làm vừa lòng lão ta hết. Nhưng tình trạng tốt như vậy không kéo dài bao lâu, khi vừa mới qua giờ ăn trưa, khuôn mặt Sử Phú Thông đột nhiên biến sắc, theo sau Lương Tiêu như một con chó bám đuôi vậy, trông rất ngoan ngoãn, như Lương Tiêu trở thành Bách phu trưởng, ông ta là Thập phu trưởng vậy.

Mọi người đều thấy ông ta tiền cứ hậu cung, tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên, không biết Lương Tiêu đã dùng cách gì mà làm cho ông ta nghe lời, nhưng Sử Phú Thông cứ bám theo Lương Tiêu, ngay cả lúc ngủ cũng vậy, nên mọi người đều không có cơ hội hỏi thăm về sự việc, đến ngày thứ 2, mọi người

rất khó khăn để mà tìm được một dịp tốt để hỏi Lương Tiêu, Lương Tiêu cười và trả lời :

- Thật ra rất đơn giản, ông ta kêu ta đi ông ấy lên ngựa thì ta làm theo, nhưng ta nhanh tay làm thủ đoạn ở bao tử của ông ta, làm cho ông ta buồn chán không thèm ăn uống, sau đó ta nói ông ta nghe rằng ta biết y thuật và xem ra mạng của ông không thọ bao lâu và nói ông ta nghe về bệnh tình của ông ấy. Ông ta mới nghe xong thì sợ mất hồn mất vía, ta lại nói : chỉ cần ông nghe lời ta, thì ta sẽ tìm cách cứu ông, nếu không thì tự mà bảo trọng nhé.

Ai nghe thấy cũng cười không ngưng miệng, Thổ Thổ Cáp nói:

- Cách này tuy nhiên tốt, nhưng sợ lâu rồi thì Sử Phú Thông sẽ phát hiện là mình đã bị lừa gạt.

Lương Tiêu nói :

- Ta tự có cách giải quyết, hôm qua ta cho đại 2 viên thuốc cho lão ta uống và giả bộ bắt mạch cho lão, thừa lúc bắt mạch ta đã hóa giải cấm chế bao tử, và tại ruột của lão ta làm một chút thủ đoạn nữa, nên hôm nay lão ta không chán ăn nữa, mà lại bị tiêu chảy, mỗi ngày ta đều thay đổi một chút, hôm nay là độc mạch, mốt là nhâm mạch và ngày mốt nữa lại là kì kinh bát mạch, hi hi, không cần gấp, từ từ từng sợi mạch mà bắt.....Ồi, giờ lão đã đi vệ sinh, sau khi lão đi ra thì không được cười rồi làm lộ kế hoạch của ta .

Lời vừa mới dứt thì thấy Sử Phú Thông mặt xanh xao, tay nắm thắt lưng đi ra từ sườn núi, mọi người đều quay lưng lại nín cười một cách khó khăn.

Sử Phú Thông nắm lấy Lương Tiêu một cách đau khổ, kể về bệnh tình, mới nói 2 câu mà mặt mũi đỏ lừ, lại ôm bụng chạy xuống sườn núi, mọi người thấy vậy đều cười. Lương Tiêu cũng quay lại và tìm một chỗ vắng ngồi cười cho thỏa.

Vừa đi vừa nghĩ, đã qua 7 ngày, Sử Phú Thông không có bệnh nặng, nhưng bệnh nhỏ nhặt thì thường xuyên, chút thì đau lưng, lúc thì mỏi lưng, chỗ này lành thì bệnh chỗ kia giờ bệnh. Lúc đầu còn nghĩ là Lương Tiêu giờ trò, liên tiếp trên đường đã tìm vài người đại phu, ai cũng thấy huyết mạch có vấn đề, nhưng lại không biết bệnh xuất phát từ đâu, châm cứu rồi uống thuốc, nhưng vẫn không khỏi, vậy mà lần nào Lương Tiêu khám bệnh cho ông ta thì đều khỏe hơn, nhưng không bao lâu, cái bệnh này tan biến thì bệnh kia lại đến. Sử Phú Thông lưu luyến phú quý và rất sợ chết, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, thường tự nghĩ không lẽ mình đã mắc phải bệnh chứng nan y, sinh mệnh nằm trong tay Lương Tiêu, nên ông ta nghe lời Lương Tiêu hết mực, không dám nghĩ đến chuyện trái ý.

Ngày hôm đó, đại quân áp lương tiến vào vùng Phục Ngưu sơn, cách Tương Phiên (*) không xa, đột nhiên nhìn thấy bên phải xuất hiện 200 người, Lương Tiêu cười nói:

- Sử đại nhân, phía trước hình như có người! Cần đi thăm dò một chút không?

Sử Phú Thông nằm trên một đồng lương khô, nghe câu nói này trong lòng nghĩ: “Sử và tử (chết) là đồng âm, nó kêu ta là Tử đại nhân, chắc là có điềm báo không hay rồi.” Nghĩ đến đây thì mặt ông ta lộ vẻ buồn rồi nói lớn:

- Người anh em tốt, người cứ làm như vậy đi! Ta e rằng không thể chịu đựng được đến Tương Dương rồi, người ta thường nói “nhân chi tương tử, kì ngôn dã thiện, điều chi tương tử, kì minh dã ả” (người ta sắp chết, nói lời tốt lành, con chim sắp chết, lời hót thiện lương). Người chuyển lời cho Vạn Hộ Gia nhé, nói là Phú Thông đi trước đây, nhưng đến phút cuối cùng cũng cung cúc tận tụy cho Sử gia. Sau khi ta chết, hy vọng ông ấy sẽ chăm sóc 4 người vợ của ta. Người anh em tốt à, ngoài bốn người đó thì còn sáu người bên ngoài nữa, lần này ta ra đi, nhà cửa chắc chắn sẽ bị sáu con dâm phụ kia thừa cơ trục lợi, người nói với Vạn Hộ Gia là phải quay lại... quay lại để trông nom hai đứa con thơ trọi của ta.

Ông ta bật khóc. Mọi người và sĩ binh thấy ông ta chết mà giọng nói rất khỏe, nên cũng hơi ngạc nhiên.

Lúc này, phía đằng trước có một người cưỡi ngựa chạy đến và nói:

- A Lí Hải Nha đại nhân kêu tôi đến hỏi thăm, các người có phải đang vận chuyển lương thực không?

Sử Phú Thông ngạc nhiên và buông Lương Tiêu ra:

- Ồ, A Lí Hải Nha đại nhân? Người anh em tốt, đi ta xuống, đi ta xuống mau.

Tên lính nhìn thấy bộ dạng kì lạ của ông ta, nên hỏi:

- Ông là người cầm đầu ở đây đúng không?

Sử Phú Thông gấp rút :

- Đúng, tôi là Bách phu trưởng.

Người kia nửa tin nửa ngờ và nói:

- Vậy được rồi, để tôi nói với Hải Nha đại nhân.

Xong rồi hần leo lên ngựa và đi, sau đó có một đám người ngựa đến gần, người đi đầu mặc một bộ áo màu tím và đội một chiếc nón da màu tím.

Người đó được sự chỉ điểm của thủ hạ, liếc sang Sử Phú Thông nói:

- Ngươi là Bách Phu trưởng hả?

Sử Phú Thông nói một cách mệt mỏi:

- Tiểu tướng Sử Phú Thông tham kiến Hữu thừa đại nhân, trên đường mắc bệnh, không thể nào hành lễ, hi vọng tướng quân bỏ qua.

A lí Hải nha nói:

- Nếu mắc bệnh thì phải giao trách nhiệm lại cho người khác, cố giữ chức vụ là thế nào? Mạng của ngươi là việc nhỏ, nhưng việc quân lương là việc lớn đấy.

Sử Phú Thông không dám nói năng gì.

A lí Hải nha tỏ vẻ khinh bỉ, nhìn vào đám lính đó, trông thấy Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp, cảm thấy tướng mạo 2 người mạnh mẽ, mặt mũi lạnh lẽo, trong lòng vui vẻ, liền dùng cây roi ngựa chỉ vào 2 người và nói:

- Hai người qua đây cho ta.

Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp nhìn nhau một hồi rồi đi lên phía trước. A lí Hải nha nói:

- Các ngươi đảm nhiệm chức vụ gì?

Thổ Thổ Cáp nói:

- Tôi là lính thường, còn vị này là thập phu trưởng của tôi.

A lí Hải nha gật đầu nói với Lương Tiêu:

- Ta ra lệnh cho ngươi tạm thời đảm nhiệm Bách phu trưởng.

Và nói với Thổ Thổ Cáp

- Còn ngươi làm Thập phu trưởng.

Hai người đành tuân mệnh. A lí Hải nha lại hỏi Sử Phú Thông:

- Tại sao Sử Cách lại chia binh ra vận lương?

Sử Phú Thông đứng đó với bộ mặt ngờ ngáo. Nguyên lai Sử Cách tin vào binh sách nói rằng: Ngu binh dịch ngự (lính ngu dễ chế ngự), nên không bao giờ đem cách dụng binh kể cho thủ hạ nghe, vì vậy Sử Phú Thông trước giờ không hề hay biết, trong lúc hoảng sợ, hẩn hướng ánh nhìn vào Lương Tiêu tỏ ý cầu cứu. Lương Tiêu cười cười, bình tĩnh nói:

- Vì mùa nắng nóng sắp đến. Sức sinh của đội lại nhiều, nếu có bệnh dịch thì sẽ lây lan sang sức sinh khác, nếu chia ra 20 đội, và một trong số 20 đội bị bệnh thì cũng không gây ảnh hưởng đến đội khác.

Sử Phú Thông nghe vậy liền nói ngay:

- Đúng rồi, đúng là Vạn Hộ Gia có nói thế.

A lí Hải nha gật đầu:

- Quả nhiên là con cháu của mình tướng, suy nghĩ chu đáo, nhưng mọi việc đều có mặt tốt và xấu.

Lương Tiêu cười nói:

- Không lẽ đại nhân sợ binh lính chia cắt rồi sẽ yếu hơn, dễ bị người ta tập kích à? Nhưng nghĩ kỹ chẳng gì cũng sắp đến Tương Dương, có chuyện gì lớn thì sẽ có người tiếp cứu, cho dù là người Tống cũng không dám gan dạ đến mức cướp lương trước mặt vận đại quân.

A lí Hải nha nghĩ: “Ta hồi nãy hỏi chuyện nhưng Bách Phu trưởng không thể trả lời, vậy mà Thập Phu trưởng lại có thể trả lời. Ta mới nói tốt và xấu, nhưng Thập Phu trưởng này đã nói thẳng về vấn đề xấu.” – Hẩn nhìn Lương Tiêu lại nghĩ tiếp: “Y chỉ là một tên lính bình thường, sao lại có kiến thức sâu xa như vậy.”

Nhưng hẩn không khen ngợi ra tiếng, và chỉ nói một cách thần nhiên:

- Ngươi nói quả nhiên không sai, nhưng chuyện gì cũng cần đề phòng, nếu thật sự là có người cướp lương thì phải làm sao?

Đôi mắt hẩn gắn chặt vào Lương Tiêu.

Lương Tiêu cười và nói:

- Tôi chỉ là một tên lính, thì biết làm sao? Nhưng có gì thì chia ra nhiều nhóm, 200 người một nhóm, đội ngũ không cách nhau xa lắm, trước sau hỗ trợ lẫn nhau, mỗi nhóm cử một người lính truyền tin, nếu gặp nguy hiểm thì thông báo cho các nhóm khác. Và lúc đó sẽ xếp thành một hàng để đối phó, nếu phía trước bị đánh thì phía sau hỗ trợ, phía sau bị đánh thì phía trước hỗ trợ, nếu đánh chính giữa thì coi như bọn đó xui xẻo rồi. Vì nếu chúng tập kích ở giữa thì mình trên dưới cùng đánh kẹp vào, cho bọn chúng tan tác.

A Lí Hải Nha nhìn Lương Tiêu một hồi và nói:

- Khi đến Tương Dương, người hãy đến doanh trại gặp ta.

Sử Phú Thông vô cùng sững sốt, nhìn Lương Tiêu với ánh mắt đổ kỵ.

Lương Tiêu chỉ mỉm cười không nói gì, trong lòng nghĩ: “Ta có việc quá gì đâu mà phải đến gặp người.” A Lí Hải Nha lại nói:

- Tương Dương là nơi giáp ranh giữa hai nước, gần nước mình nhưng cũng gần nước Tống. Các người đi cùng với nhóm của ta, có gì giúp đỡ nhau luôn.

Hắn thấy Lương Tiêu không trả lời thì nói với giọng điệu nghiêm túc:

- Bách Phu trưởng, nghe thấy không?

Lương Tiêu nói:

- Xin nghe lệnh đại nhân – trong lòng nghĩ: “Thế thì cũng được, trách nhiệm của mình sẽ nhẹ nhàng hơn.”

A lí Hải nha rất vừa ý, liền dẫn cả đám đi qua con đường núi trắc trở để đến Tương Dương. Sử Phú Thông hồi nãy vừa bị yếu thế trước Lương Tiêu, bây giờ đột nhiên trở nên tinh táo, tìm cơ hội để đi đến bên cạnh A Lí Hải Nha, nói một cách nhẹ nhàng:

- Tiểu nhân đã nghe Vạn Hộ Gia nói, Hải nha đại nhân và A Thuật đại nhân là bàn tay trái và phải của Bá Nhan nguyên soái, vốn dĩ quân Tống cũng có vài nhân vật lợi hại như Lí Đình Chi, Lữ Đức, năm xưa đã từng giao chiến với Hoàng đế Hiến Tông, hiện nay cũng có thể xem là danh tướng, nhưng cũng không thể bản lĩnh bằng ngài và A Thuật đại nhân.

A lí Hải nha vốn tính thẳng thắn, nhưng khi nghe những lời tâng bốc như vậy, cũng cảm thấy có chút khoan khoái, mỉm cười nói:

- Ta sao bằng A Thuật đại nhân? A Thuật đại nhân dùng binh lợi hại, người Tống gặp ông ta như gặp hổ báo. Tương Dương có được ngày hôm nay cũng do ông ta lập nên, công lao của ta cũng không là gì cả. Kể ra thì Lí Đình Chi và Lữ Đức cũng dựa vào thành trì kiên cố, cố gắng cầm cự. Anh minh như thánh thượng nhưng năm xưa cứ công đánh người Tống là cảm như thất bại, chỉ vì quân ta không quen thủy chiến, chứ không phải là 2 kẻ này lợi hại, hiện nay thánh thượng chỉnh sửa khuyết điểm, đẩy mạnh huấn luyện lính thủy. Nam chinh lần này, đương nhiên phải bổ khuyết tăng ưu, để xem 2 người này sẽ chống đỡ như thế nào?

Nói đến đây, trên mặt hắn lộ chút kiêu ngạo.

Sử Phú Thông than thở và nói:

- Tiểu nhân sống ở vùng quê nghèo nàn xa xôi, không biết gì hết. Ôi, thánh thượng thần minh anh duệ, thánh ý cao thâm, chúng tôi không thể đoán được ý ngài như đại nhân. Nếu có gì chưa hay chưa phải, xin đại nhân rộng lượng chỉ giáo.

A Lí Hải Nha hồi trước là một nông dân, xuất thân thấp hèn, tự mình khổ luyện thành tài mà giành được công danh. Vì vậy hắn rất ưa những người hiếu học hay hỏi như mình, bèn ngừng đầu lên nói:

- Biết mình có chỗ chưa tốt và sửa đổi thì sau này sẽ tốt hơn. Chỉ cần cố gắng tự học, tự rèn luyện thì chắc chắn sẽ có ngày thành công.

Hắn chợt hỏi thăm:

- Hmm, lúc trước không phải người nói là bệnh sao? Giờ khỏe rồi à?

Sử Phú Thông thờ dài và nói:

- Bệnh của tiểu nhân lúc tốt lúc xấu. Chính Lương Tiêu thì biết rõ nhất đấy, chỉ e rằng không thể chữa khỏi.

A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Ta biết một vài vị y sinh trong quân đội, y thuật cũng không tệ, khi đến trại thì ta sẽ cho họ xem bệnh cho người.

Sử Phú Thông cảm thấy rất cảm kích chút nữa là xuống ngựa quỳ lạy, A Lí Hải Nha ngăn anh ta lại an ủi vài câu, quay lại thấy Lương Tiêu đang đi chậm phía sau, bèn cười và nói:

- Người tên Lương Tiêu hả? Người còn ít tuổi mà đã là nhân tài như vậy thì thật là hiếm có.

Sử Phú Thông nghe vậy, trong lòng cảm thấy ghen tỵ nhưng ngoài miệng vẫn mỉm cười:

- Nhìn hán ta như vậy thôi chứ thật ra hán rất khó hòa đồng với người khác.

A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Nghe người nói vậy ta cũng thấy người này rất kiêu ngạo, những người tướng mạo bình thường không thể thuần phục được hán ta.

Sử Phú Thông làm ra vẻ đáng tiếc:

- Đúng đó, cũng tại thế mà Vạn Hộ Gia không muốn sử dụng hán ta.

A Lí Hải Nha chỉ cười nhưng không nói gì.

Lương Tiêu tuy cách xa họ, nhưng tai rất thính, hán đã nghe hơn phân nửa những gì Sử Phú Thông nói, chỉ mỉm cười một mình: “Cái tên này chỉ giỏi nói bậy bạ, ngày mai đến lượt âm thân kinh rồi, người liệu mà chuẩn bị hai xô nước, một bên uống và một bên xách theo đi”.

Lại nghe Sử Phú Thông nói:

- Nhưng không hiểu tại sao Hải Nha đại nhân lại đến đây, không ở Trương Dương giao chiến với quân Tống sao?

A Lí Hải Nha nói:

- Chúng ta từ kinh đô quay về, thánh thượng trước khi lên ngôi đã hai lần đánh Tống, nhưng đều thất bại trở về, nên vẫn chưa dứt khoát về chuyện Nam chinh. Các đại thần cũng tranh cãi kịch liệt, Bá Nhan nguyên soái và A Thuật đại nhân đang bận việc binh không thể rời khỏi chiến trường, ra lệnh cho ta về triều bẩm cáo, xác định cương quyết việc Nam chinh. Ôi, vất vả bấy lâu, ta đã làm trọn những gì hoàng đế giao phó.

Sử Phú Thông quen thói tăng bốc, thấy vậy bèn xoe nịnh bợ thêm mấy câu, A Lí Hải Nha càng thêm sảng khoái.

Vừa nói chuyện, mọi người vừa đi vòng quanh chân núi, theo con đường của Mông Cổ đại quân mới mở ra, đi được một đoạn thì thấy có tảng đá núi đã chắn đi phần lớn của con đường, người và ngựa thì có thể vòng đường, nhưng xe thì khó mà vượt qua. A Lí Hải Nha nhăn mặt nói:

- Không lẽ, trên đỉnh núi trời mưa nên đã làm sạt lở tảng đá này sao?

Hán hướng về Lương Tiêu nói:

- Người cử vài người để khiêng tảng đá này đi.

Lương Tiêu chau mày rồi kêu mọi người khiêng cục đá đi. Cục đá lún sâu vào đất, sơ sơ cũng thấy nó phải hơn vạn cân, Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp hợp sức lại cũng không nhúc nhích gì, các binh lính người Hán cũng đến giúp đỡ. Lương Tiêu gọi thêm mấy người, thế là mọi người đồng tâm hiệp lực, đẩy cục đá sang bên kia sườn núi.

Lúc đó, đột nhiên nghe tiếng roi cất lên, một người thôn nữ đi chung với một đứa nhỏ, một đi trước một theo sau, cầm roi và dẫn theo hai mươi mấy con bò, đi đến phía trước đội lính. Đứa nhỏ mặt mày trông sáng sủa, dùng roi quất đàn bò, đột nhiên hát lớn:

Văn cung đương văn cường,

Dụng tiễn đương dụng trường,

Xạ nhân tiên xạ mã,

Cầm tặc tiên cầm vương,

Sát nhân diệc vô hạn,

Liệt quốc tự hữu cương,

Hà năng chế xâm lăng,

Khởi tại đa sát thương,

(Mất nhưng dịch nghĩa:

Cầm cung lên bắn phải chọn thứ cung cứng

Dùng tên để bắn phải chọn thứ tên dài

Bắn giặc thì phải bắn ngựa trước

Bắt giặc thì phải bắt vua trước.

Giết người chẳng nên vô tội vạ,

Các quốc gia đều có biên cương lãnh thổ của riêng mình.

Tốt nhất cứ giữ lấy chỗ biên cương đó thôi,

Tại sao lại đi xâm chiếm đất đai của người ta?)

(Kiếp Nô dịch thơ:

Giương cung, cung cứng mới xài,

Dùng tên, tên phải thật dài mới hay.

Bắn giặc thì bắn ngựa ngay,

Còn khi tóm giặc chẳng ngoài tóm vua.

Sát nhân chẳng thể lạm đùa,

Biên cương lãnh thổ hơn thua làm gì?

Chẳng thà hãy giữ yên đi,

Gieo bao oan trái chỉ vì lấn xâm.)

Âm thanh trong và rõ, bước chân cũng ngày càng tiến gần đến đội ngũ quân nhân.

A Lí Hải Nha hiểu tiếng Hán nên nghĩ rằng: “Không ngờ một thằng nhỏ như vậy cũng biết thi ca.” A Lí Hải Nha cũng là đại hành gia về âm nhạc, thấy thằng nhỏ hát vậy, cũng cảm thấy lời lẽ rất vừa tai. Bấy giờ người con gái kia nói:

- Em trai hát hay lắm, chị cũng hát một bài nhé.

Da thịt cô ta trắng hồng, đôi mắt như người trong tranh, tuy là mặc tấm áo bình thường, đầu tóc cũng chỉ bình thường nhưng mang đậm tính chất của một tiểu thư, hé đôi môi hồng mà hát:

Khu mã thiên vũ tuyết,

Quân hành nhập cao sơn,

Nguy kính bão hàn thạch,

Chỉ lạc tầng băng gian.

Khứ dĩ Hán nguyệt viễn,

Hà thi trúc thành hồn,

Phù vân mộ nam chinh,

Khả vọng bất khả phản.

(Dịch thơ: bản của Anh Nguyên - Lương Sơn Bạc.com

Trời mưa tuyết, thúc ngựa mau,

Tiến quân, vội vã đi vào núi cao.

Đường mòn, vách đá lạnh bao,

Bước chân từng bước rơi vào tuyết băng.

Đã xa đất Hán đầy trăng,

Bao giờ thành đắp đã xong mới về.

Mây chiều theo hướng Nam đi,

Trông theo thì được, theo thì khó theo.)

Mọi người nhìn cô ta xinh đẹp, tiếng hát lại hay, mắt thấy tai nghe, làm ai cũng thần thò. Chỉ một chốc đàn bò đã đến trước mặt đội binh, mọi người đều cảm thấy hai người xuất hiện cũng hơi lạ lùng, nhưng mà họ không để ý, vì đó chỉ là một thằng nhóc và một người con gái.

Lương Tiêu đã đẩy cục đá lên trên đồi, lấy một miếng đá nhỏ chặn lại rồi nghỉ ngơi một chút. Hắn quay lại nhìn, cảm giác người con gái và thằng nhóc này dường như rất quen thuộc, cảm thấy bức bối bèn nói lớn:

- Hai người làm gì đó ?

Hai người nhìn thấy mặt hắn đều ngạc nhiên, nguyên lai người con gái này chính là Sở Uyển còn thằng nhóc là Phong Miên. Hai người này thấy Lương Tiêu liền tỏ ra lo sợ. Mọi người thấy Lương Tiêu tranh cãi với hai người thì đều cảm thấy kì lạ.

A Lí Hải Nha hét lớn:

- Lương Tiêu, ngươi nói cái gì vậy?

Lương Tiêu thấy Phong Miên thì đột nhiên nghĩ đến Vân Thù, liền cảm thấy tức giận. Hắn không đáp lại A Lí Hải Nha, chạy lên phía trước một bước nói:

- Thằng nhóc, ngươi giả trang đến đây làm gì?

Phong Miên liếc mắt nhìn quanh, cười và nói:

- Đương nhiên là chăn bò rồi, ở đây không phải là Phục Ngưu Sơn sao?

Lương Tiêu lại chửi:

- Ngươi chăn bò hà, chăn rắm thì đúng hơn!

Lời nói chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng hát ở bên kia sườn núi, bài hát như sau:

Đan vu khấu ngã lũy,

Bách lí phong trần hôn,

Hùng kiếm tứ ngũ động,

Bỉ quân vi ngã bồn.

(Fullhouse_love dịch thơ:

Đan vu giặc cướp thành ta,

Hàng trăm dặm bụi gió tà đưa chân,

Vung kiếm vũ động tứ thân,

Đuổi giặc cùng quần chạy gần chạy xa).

Lương Tiêu nghe giọng quen thuộc quá, bèn ngược đầu nhìn theo thì thấy một người với bộ áo trắng như bông tuyết, một tay giấu sau lưng, một tay cầm cuốn sách, bước chân trông chậm nhưng lại nhanh, bộ pháp như mây như nước, chẳng phải ai khác, chính là Vân Thù.

Lương Tiêu đầu ngờ hắn cũng đến đây, trong lòng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Phong Miên và Sở Uyển lấy ra dụng cụ bắt lửa, đốt cháy những viên pháo buộc đăng đuôi bò.

Đàn bò hoảng sợ nên cứ chạy thẳng về phía trước nhằm thoát hiểm. Đột nhiên đàn bò xông vào đám lính, họ cũng không ngờ đàn bò sẽ xông vào, trở tay không kịp nên làm cho đội quân rối loạn cả lên, trâu bò của đội vận chuyển cũng bị làm hoảng sợ, cung tên của Lương Tiêu và Thổ Thổ Cáp đang ở trên ngựa, lúc đó cũng cảm thấy hoảng loạn, muốn lấy cung tên để bắn trâu bò thì cũng không kịp nữa, chỉ trông mắt nhìn đàn bò làm loạn đội lính.

Khi hai người châm lửa, Vân Thù cười dài, cười vang cả trời, chỉ thấy trong rừng từ hai bên đồi, đầu người nhón nháo, đột nhiên hiện ra mấy trăm người. Vân Thù bỏ tay phải xuống, trong tay lập tức xuất hiện một thanh cổ kiếm có vân lâm tấm, lại hát:

Lỗ kì danh vương quy,

Hệ cảnh thụ viên môn.

Tiền thân bị hành liệt,

Nhất thắng hà túc luân!

(Fullhouse_love dịch thơ:

Chém đầu vua chúng quay về

Đem treo lên công liên kẻ viên môn.

Quân ta thắng lối hành quân

Một phen thắng trận nước non thanh bình).

Mọi người đều đồng thanh hát to:

Tiền thân bị hành liệt,

nhất thắng hà túc luân!

Trong khi ca hát, mọi người đều cầm lấy thương, đao, chùy, cung, vừa hát vừa đi xuống đồi.

Vân Thù đưa kiếm đi trước, hình bóng thanh kiếm phản chiếu loạn xạ. Chém rụng tay chân kẻ địch như lá cây rụng cành, máu tươi văng khắp mọi phía như mưa, bắn vào tà áo trắng của Vân Thù, đẹp như những bông hoa đào mới nở, vừa vung tay vài cái và đi vài bước thì đã đến trước ngựa của A Lí Hải Nha, bởi khi thấy trang phục của kẻ này thì đã biết đó là thủ lĩnh, bèn nhanh chóng nắm lấy người hấn ta và chém vào giữa đầu.

A Lí Hải Nha đã quen chiến trận, thấy tình hình không ổn, đã xoay người lườn vào bụng ngựa, vẫn chưa định thần thì thấy một khuôn mặt trẻ trung áp sát mặt mình, không ngờ lại là thằng nhóc chần bò. A Lí Hải Nha không kịp chống đỡ, thì đã bị thằng nhóc nắm lấy yếu huyệt, thấy Sừ Phú Thông bỏ chạy đằng xa, hấn hét lớn:

- Đến cứu ta nhanh lên!

Nhưng lúc đó Sừ Phú Thông đã khiếp sợ hết mức, chỉ muốn tìm cách tháo chạy, còn lo quái gì một “Hải Nha đại nhân” nữa.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chiết Cung Vi Thệ

Phong Miên kéo A Lí Hải Nha xuống khỏi lưng ngựa, cười vui vẻ:

- Công tử, bắt được rồi.

Vân Thù hai chân điểm xuống yên ngựa, nói:

- Người giữ lấy hấn!

Nói rồi cũng không dừng lại, tung mình bay lên, soạt soạt ba kiếm, lại đâm chết ba tên thân binh Sắc Mục

Đám phục binh đến quá đột ngột, mấy người bọn Lương Tiêu đều ở trên sườn dốc, xông pha đi đầu, giờ chỉ đành quay người lại chống đỡ. Một tráng hán cầm quỹ đầu đao lao tới chỗ Lương Tiêu, một hán tử cao gầy thì giờ thương đâm thẳng tới Thổ Thổ Cáp. Bọn Lý Đình ai nấy cũng đều gặp phải đối thủ.

Lương Tiêu hơi nghiêng người một chút, cánh tay của hán tử dùng đao kia bỗng nhẹ bằng đi, quỹ đầu đao đã bị đoạt mất. Lương Tiêu lật tay đưa đao chém vòng lại. Hán tử không ngờ một quân sĩ tầm thường lại có võ nghệ như thế, trong lúc kinh ngạc không kịp né mình, không ngờ Lương Tiêu đao đi nửa đường, đột ngột chuyển mũi đao, sống đao đập ngay vào Thái dương huyệt của gã.

Tráng hán gặp phải sự phản kích nặng nề đó, rên lên một tiếng và ngã vật xuống. Đúng lúc ấy, chợt nghe Thổ Thổ Cáp quát lớn một tiếng, Lương Tiêu ngoái đầu lại nhìn, thấy y kẹp trường thương dưới nách, thân lực tỏa ra, nhắc tên hán tử cao gầy lên. Đại lực vừa hát ra, hán tử cao gầy đó nắm không vững cán thương, bay tít ra sau. Nhưng hấn vỗ công thuần thực, lộn một vòng rồi xoay người hạ xuống đất, còn chưa kịp đứng vững, Thổ Thổ Cáp đã

nhào tới nơi, trường thương không kịp quay đầu, quét ngang sát đất. Y trời sinh thần lực, cú quét này nào phải chỉ mang theo lực đạo trăm cân, hán tử nọ bấp chân trúng đòn, kêu thảm một tiếng ngã quỵ xuống.

Thỏ Thỏ Cáp và Lương Tiêu chiến thắng dễ dàng, còn bọn Triệu Sơn năm người lại sa vào khổ chiến. Phải biết lần này tới đây đều là những hảo thủ của võ lâm phương Nam, còn năm người chẳng qua chỉ mới luyện tập võ nghệ mấy tháng, dù được cao thủ chỉ điểm, cũng khó mà đạt tới đại thành. Huống chi lại phải tay không quyền trống giao phong với những hảo thủ này, đương nhiên không thể địch nổi. Lương Tiêu thấy vậy, một nhảy một đáp đến trước mặt, thanh quý đầu đao trong tay đi như rồng bay, đánh cho đám hào kiệt lùi lại liên tục, nhưng Lương Tiêu và bọn họ hoàn toàn không có oán thù, vì thế hán thủy chung không xuất chiêu sát thủ, nhưng đối thủ lại dựa vào số lượng đông, lùi đi tiến lại, liều chết bám lấy.

Thỏ Thỏ Cáp thấy vậy chạy ào tới, thừa lúc mọi người bị Lương Tiêu thu hút, bèn tập kích phía sau, đâm ngã hai người, hét lên một tiếng lảng lẹ:

- Lương Tiêu, trên chiến trường không thể nương tay.

Lương Tiêu đầu mày cau lại, khí truyền khắp thân đao, những tiếng leng keng vang lên không dứt, sáu bảy võ nhân của nam triều hồ khẩu chảy máu, đao thương tuốt khỏi tay. Lương Tiêu soạt soạt chém ra hai đao, đẩy dạt mọi người, hét lên:

- Nhật bình khí!

Năm người bọn Lý Đình nghe vậy liền lao lên, nhật lấy vũ khí. Lúc này các hào kiệt nhận ra mấy tên binh sĩ này lợi hại quá, bèn vây cả lại.

Lương Tiêu thấy đối phương đều là hảo thủ, nếu không đã thương vài người thì rất khó thoát thân, lập tức cao giọng hét:

- Muốn sống thì rút đi!

Quần hào như thể không nghe thấy, một hán tử mặt sẹo múa đôi đoản kích lao lên phía trước. Chợt thấy đao quang như tuyết, vụt một cái đã tới vai hán tử. Lương Tiêu đã quyết hạ độc thủ, bèn sử một chiêu Tu La Diệt Thế Đao khắp quỹ đoạt thần, khí đoạt thiên quân (ý chỉ thanh thế rất lớn). Mắt thấy cánh tay hán tử kia đã sắp đứt rời, chợt một ngọn trường mâu chặn ngang, keng một tiếng vang lên, không ngờ đã chặn được chiêu Xiết Điện Truy Phong của Lương Tiêu. Lương Tiêu cánh tay chấn động, lòng biết kẻ đến rất cao mình, thể đao hơi nghiêng đi, một chiêu Cô Thần Miểu Miểu tung ra, đao quang thu vào rồi bắn ra, chạy theo thân ngọn mâu, quét tới mười ngón tay của người đó, người đó kinh ngạc “ý” một tiếng, nhảy ra sau hơn một trượng thốt lên:

- Hào gia hòa!

Đại hán mặt sẹo đó nhất lại được một cánh tay, hậm hực lui lại.

.

Lương Tiêu thấy người cầm giáo râu tóc bạc trắng, mặt đỏ hồng hào, chính là “Tham Thiên Toan Nghê” Phương Lan. Phương Lan nhìn Lương Tiêu, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc: “Trong hàng ngũ Thất Tử lại có một nhân vật thế này sao?” Lão rầm giọng quát lên một tiếng, vung thanh trường mâu lên, đâm mạnh tới. Lương Tiêu giơ đao lên đỡ, hán lúc này võ công đã trên Phương Lan, chỉ sau một thoáng đã tung ra bảy tám chiêu, đánh cho Phương Lan lùi lại liên tục, chỉ dựa vào mâu dài đao ngắn, cố gắng không để Lương Tiêu tới gần. Lương Tiêu đầu mũi không kiên nhẫn được, vụt hét lên, chiêu thế biến thành Phần Thiên Diệt Địa, đao quang chớp lóe đầy trời. Phương Lan vội vàng đỡ được ba đao, đột nhiên bị một cước ẩn trong đao của Lương Tiêu đá bung mũi trường mâu ra, đao lướt qua ngực lão. Phương Lan đang cảm thấy khó đỡ, chợt một người lao tới sau lưng Lương Tiêu, một đôi Thiết Ưng trảo phá không thành tiếng, chụp tới lưng hắn.

Lương Tiêu chẳng còn cách nào đành xoay đao lại, ngăn cản thiết trảo của người nọ.

Phương Lan hít vào một hơi, kêu lên:

- Cận Phi, thăng nhải này nanh vuốt cứng lắm đó!

Rồi múa trường mâu, cùng Cận Phi tả hữu giáp kích. Hai người đều là nhân vật thuộc hàng nhất lưu của võ lâm phương Nam, Lương Tiêu cho dù lợi hại hơn nữa, cũng vẫn bị bám chặt lấy chẳng thể thoát thân. Nhưng Cận Phi và Phương Lan liên thủ với nhau mới cản được một đòn đao của một tên lính Mông Cổ, trong lòng kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn được nữa.

Ổ đảng này, Vân Thủ dẫn một trăm người xuyên qua xuyên lại trong đám quân Nguyên, qua chỗ nào là chỗ ấy tán loạn, chỉ trong khoảnh khắc, đã đánh cho hơn ba trăm tên lính tử thương la liệt. Đang lúc chém giết, chợt nghe Sở Uyển yêu kiều quát lên:

- Không được chạy.

Vân Thủ nghe tiếng nhìn theo, chỉ thấy một tên Nguyên binh thấp lùn đang múa thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang, vừa đánh vừa chạy với bốn người bọn Sở Uyển. Hắn thân thủ không phải là kém, trường kiếm rất nhanh, nhưng chỉ chăm chăm tháo chạy, Sở Uyển không ngăn cản nổi hắn. Vân Thủ lại chuyển mắt thì càng thêm kinh ngạc, nhưng thấy trên sườn núi phía đông, một đạo hàn quang vung đi chém lại, đánh cho Phương, Cận giật lùi liên tục, còn có sáu tên lính khác chém giết theo đạo hàn quang đó.

Vân Thủ lần này đi đã có ý giết sạch đội vận lương, quyết không thả một người nào, vì thế hú dài một tiếng, tung mình nhảy lên, thấy tên lính Nguyên thấp lùn đang chạy nhanh lên dốc, lập tức chạy theo sau hắn. Tên lính này chính là A Tuyết, nàng chưa đi vân đá, vì vậy vẫn ở trong hàng quân, đột nhiên thấy hai bên đánh giết thì trong lòng kinh hoảng, thấy Lương Tiêu đang ở dốc đằng đông bèn chạy về phía đông, không ngờ lại bị mấy tên võ nhân nam

phương chặn đường ngay trước mặt. May mà Lương Tiêu sợ nàng gặp nguy hiểm nên đưa Huyền Nguyên kiếm cho nàng phòng thân, đôi phương trở tay không kịp, bị nàng chém gãy đao thương, mắt thấy sắp phá vòng vây tới nơi, chợt cảm thấy sau lưng nổi tiếng gió lên, nàng run sợ, lập tức quay lại xuất kiếm. Vân Thủ tay trái thành trảo, đoạt luôn thanh kiếm Huyền Nguyên, hữu kiếm trầm xuống, định đâm ra, chợt nghe A Tuyết hét lên:

- Là người!

Nguyên lai, A Tuyết hôm đó ở núi Ngũ Long đã từng gặp Vân Thủ, lúc này đối mặt liền nhận ra, kinh ngạc kêu lên, chỉ vì không hề che đậy nên buột miệng ra bằng giọng nữ nhân. Vân Thủ trường kiếm vốn đã đến yết hầu nàng, nhưng nghe thấy âm thanh này, hơi có chút ngạc nhiên. Kiếm thuật của y đã đoạt đến mức thu phát tùy tâm, lưỡi kiếm chừng lại, lật tay nắm lấy vai A Tuyết, ngạc nhiên hỏi:

- Người là nữ nhân?

Y không kịp nghĩ kỹ, lật tay đẩy A Tuyết ra sau, thét:

- Sờ cô nương, trông chừng cô ta!

Rồi chân không chạm đất, chạy thẳng lên sườn núi. A Tuyết bị y vung tay ném đi, mũi da rơi xuống đất để lộ ra mái tóc dài, dáng vẻ nữ nhi hiện ra rõ rệt, Sở Uyển thầm ngạc nhiên, bước lên một bước, giữ lấy nàng.

Lương Tiêu bị đám cao thủ vây công, sử hết hết chiêu số nhưng tức thì cũng chưa thể thoát thân. Giao phong được một lúc, Triệu Sơn, Vương Khả bị đối thủ lần lượt tấn công, vừa xông sang một bên, chợt nghe có tiếng con gái thét lên, chuyển đầu nhìn lại, vừa lúc thấy A Tuyết đang bị bắt. Hai người kinh hoàng, không kịp hướng Lương Tiêu cầu cứu, lập tức chuyển thân xông đến, muốn đoạt lại A Tuyết. Đúng lúc gặp Vân Thủ đang chạy nhanh tới liền tiến ra đánh hấn. Triệu Sơn không biết lợi hại, phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay) giơ lên chém thẳng vào mặt Vân Thủ, Vân Thủ tả thủ vẫn cầm Huyền Nguyên kiếm, liền gạt phắt đao của Triệu Sơn sang một bên, hữu thủ lấp lánh kiếm quang, đâm thẳng vào ngực Triệu Sơn. Triệu Sơn thét ầm lên, ngã ngửa ra. Vương Khả trọn to mắt đến mức gần rách khóe mắt, mũi đinh ba mạ vàng trong tay run lên quét tới Vân Thủ, Vân Thủ giơ kiếm tay trái gạt cây đinh ba, tay phải đưa kiếm đâm đến, vạch qua bụng Vương Khả một nhát. Vương Khả kêu thảm một tiếng, loạng choạng lùi lại sau.

Lương Tiêu nghe thấy tiếng kêu thảm, quay đầu nhìn lại, kinh hoàng đến nỗi hồn phi phách tán. Hấn lúc này đang thân hãm trùng vây, phân tâm một lúc là bị Cận Phi thiết trảo xoẹt qua vai, máu thấm ra cả y giáp. Lương Tiêu đau đớn kêu lên một tiếng, đao quang trong tay lóe lên, bốn vị hào kiệt đầu lia khỏi thân. Cận Phi tức giận gào lên:

- Hào tặc tử, có người thì không có ta!

Cùng với Phụng Lan ra sức lao lên, Lương Tiêu không còn lòng dạ nào để đánh lâu nữa, tránh khỏi hai người, ra sức chém giết những kẻ địch yếu, sau khoảnh khắc đã lại chém ngã thêm mấy người nữa, thế hợp vây như ngói vỡ đất tan, hoàn toàn không còn tồn tại.

Vân Thủ đang định bổ thêm một nhát kiếm, lấy tính mạng Vương Khả, chợt thấy phe mình từ thương thê thảm, hấn kinh sợ, bỏ Vương Khả, lao thẳng đến phía Lương Tiêu. Thổ Thổ Cáp nhảy ra chặn đường, giơ thương đâm ngay, Vân Thủ chân không dừng lại, vẫn lao đi như bay né khỏi mũi thương, thanh kiếm như sấm giật điện chớp, đâm thẳng tới ngực trái Thổ Thổ Cáp

Thổ Thổ Cáp đâm nhanh cây thương, không ngờ Vân Thủ lại vung ra mấy đóa kiếm hoa, mũi kiếm lướt lên, đâm vào yết hầu hấn. Thấy Thổ Thổ Cáp sắp đi theo Triệu Sơn, trong không trung vang lên một tiếng thét lớn, Lương Tiêu từ trên cao lao xuống, một đao bổ tới, mũi đao còn chưa tới nơi, đã bạt gió ra xung quanh mấy trượng. Chiêu Tu La Đoạn Nhạc này, có thể coi là thứ đao pháp hùng mãnh nhất trên thiên hạ. Vân Thủ tả kiếm đâm ngược lên chặn, hữu kiếm tự nhiên chậm lại, Thổ Thổ Cáp thân thủ cũng nhanh vô cùng, thừa cơ nhảy lui lại phía sau, nhưng lưỡi kiếm vẫn chạm tới, vạch ra một đường dài trên ngực, máu tươi đầm đìa.

Đao kiếm chạm nhau tóe lửa, Lương Tiêu vận hết sức bình sinh vào một đòn sát kích. Vân Thủ luống cuống chống đỡ, tức thì hổ khẩu nứt toác, Huyền Nguyên kiếm tuột tay bay mất. Nhưng hấn lâm nguy bất loạn, hữu kiếm đâm thẳng vào tiểu phúc Lương Tiêu. Lương Tiêu nhận ra chiêu số của Quy Tàng Kiếm thì rất lấy làm kinh ngạc. Nên biết chiêu Tu La Đoạn Nhạc chỉ công không thủ, không có hậu chước, lập tức đành mượn lực chặn của Vân Thủ để lướt tránh lại sau. Vân Thủ đang đắc thế không chịu nhường, trường kiếm tinh mang chớp chớp, theo sát thể lù của Lương Tiêu đến hai trượng. Lương Tiêu khó khăn lắm mới thờ đều lại được, giơ thẳng thanh quý đầu đao lên, keng một tiếng, cuối cùng đã chặn được kiếm của Vân Thủ.

Hai người giao phong hai lần đều như điện quang hỏa thạch, mãi cho đến lúc này, Vân Thủ mới nhìn rõ dung mạo Lương Tiêu, ngẩn người, thất thanh kêu lên:

- Là người?

Lương Tiêu không đáp lời, phản thủ lại hai đao nữa, Vân Thủ phong kín hai đường kiếm, không kìm được kêu lên:

- Liễu cô nương...

Lương Tiêu hấn đến cực điểm, ba chữ “Liễu cô nương” càng như đổ dầu vào lửa, hấn vừa chém chí chết vừa nhỏ vào mặt Vân Thủ. Vân Thủ nghiêng đầu lách tránh, nhưng vẫn không né khỏi hai chấm nước bọt, nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, hấn hét lên:

- Hào tặc tử, chết đi!

Kiểm mang chớp chớp, hấn xuất thủ càng nhanh càng độc hơn.

Hai người đầu thần tốc mười chiêu. Tu La Diệt Thế Dao vốn không phải là công phu đặc ý của Tiêu Thiên Tuyết, mà Quy Tàng Kiếm lại là tuyệt học bình sinh của Công Dương Vũ. Hai mươi chiêu chưa trọn mà Lương Tiêu đã lộ ra thế bại, lại thấy Phương, Cận đang dẫn mọi người bao vây Thổ Thổ Cáp năm người, bất giác ruột gan nóng như lửa đốt, dưới chân loạng choạng một cái. Vân Thù huy kiếm đâm vào không trung, hơi cảm thấy ngạc nhiên, chợt thấy Lương Tiêu triển khai Quy Nguyên Bộ hướng về Thổ Thổ Cáp chạy thật nhanh. Vân Thù không hiểu ra sao, thiếu niên này đã bị mình phế mất nội lực, vì sao không chỉ hồi phục võ công mà còn vượt xa lúc trước, nhưng lúc này tình thế cấp bách, không cho phép hắn nghĩ kỹ, lập tức cũng triển khai Quy Nguyên Bộ chạy theo Lương Tiêu. Hai người một trước một sau, chạy nhanh như chim mất ổ, như cá lặn dưới nước. Lương Tiêu dọc đường chạy còn xuất sát thủ, đao rút ra là máu bắn tung tóe, quyết không dám hụt. Vân Thù vừa giận vừa cuống, lòng biết rõ nếu để mặc hắn xoay hai vòng đi lại, chỉ sợ ở đây không còn người nào sống nữa, lập tức thúc động nội lực, hai chân giậm xuống, tung mình lên giữa không trung, Chấn kiếm đạo xuất thủ, nhất kiếm sấm sét, đâm vào búi tâm Lương Tiêu.

Lương Tiêu phản thủ một đao, phong bế sau lưng. Tuy nhiên Vân Thù có thanh Viêm Long kiếm vốn là bảo kiếm, đao kiếm quán lấy nhau, quỹ đầu đao gây làm đôi, Vân Thù kiếm phong không dừng lại, đâm thẳng tới lưng Lương Tiêu. Nào ngờ Lương Tiêu không xoay lại, nghiêng ngả bước đi. Hai người bộ pháp y hệt, vốn đều rõ cội rễ của nhau. Vân Thù tính toán xong xuôi, nhất kiếm này đã bịt chết mọi đường đi của Lương Tiêu, không ngờ Lương Tiêu bước chân quai lạ như thế, hoàn toàn không phải là Tam tài quy nguyên chương hay bất kỳ bước pháp nào, khiến cho những hậu chiêu Vân Thù khó công sắp đặt đều phải vứt đi cả.

Nguyên lai bước pháp này xuất phát từ “Vô sở bất năng đồ”, mà từ đó Lương Tiêu đã ngộ ra Thập phương bộ. Cửu Như hòa thượng từng nói “Bồng đã thập phương thế giới”. Lương Tiêu bèn dùng tên “Thập phương”, có ý “Đạp khắp thập phương thế giới.” Nếu nói Quy Nguyên Bộ lui về nhập thần, đã đạt được đại thành quả của Cửu Cung đồ, thì lộ Thập phương bộ này đã thoát khỏi Cửu cung đồ, chính là xuất thần nhập hóa.

Lương Tiêu thoát được Vân Thù, liền lách bên trái một cái, bên phải một cái, vọt một chương rơi vào sườn Phương Lan. Phương Lan gạt được trường thương của Thổ Thổ Cáp rồi, đang định đâm cho hắn một mũi chết ngóm, nào ngờ Lương Tiêu sau lưng đã tập kích đến, y đột nhiên bị một cú nặng trịch giáng trúng, ộc cả máu mồm, đổ nhào về Vân Thù. Vân Thù đánh bỏ Lương Tiêu, đỡ lấy hắn.

Lương Tiêu thấy Thổ Thổ Cáp toàn thân đầy máu, trường thương loạn khua, đã đánh giết đến đầu óc hỗn loạn, trong lòng biết thời cơ đã qua, bèn nắm lấy hắn, thét lớn:

- Đi.

Vương Khả chạy tới, một tay ôm da bụng, một tay cầm Huyền Nguyên, cắn răng nói:

- Lương Đại ca, đây này.

Vốn là lúc hắn nằm dưới đất, Huyền Nguyên kiếm rời khỏi tay Vân Thù, lại rơi gần bên cạnh hắn, bị hắn cầm lấy mà xung sát một trận.

Lương Tiêu đón trường kiếm, thấy Vương Khả mặt mày xanh xám, lắc lư muốn đổ, tim hắn bất giác như bị bóp nghẹn, nói to:

- Nang Cổ Ngạt, người đỡ lấy y!

Kiểm quang của hắn lại nháy lên, đâm ngã hai người, để mọi người nhảy ra đường cái. Lý Đình ôm Triệu Sơn, vừa chạy vừa khóc:

- Lương đại ca, Tam Cầu Nhi sắp chết rồi... sắp chết rồi...

Lương Tiêu trái tim chùng hẫng xuống, đón lấy Triệu Sơn bảo:

- Lý đình, người đi dắt ngựa

Nói rồi cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy ngực Triệu Sơn máu thấm đỏ một khoảng, hơi thở yếu như tơ, bèn lay gọi:

- Tam Cầu Nhi, Tam Cầu Nhi...

Tiếng gọi còn chưa dứt, gió thành linh rít lên sau lưng, Vân Thù lại huy kiếm xông tới. Lương Tiêu vội công Triệu Sơn lên lưng, xoay mình lại đỡ đòn tấn công của hắn. Lúc này hai người đều dùng bảo kiếm bình thường, kiếm pháp bình thường, Vân Thù trong lúc khẩn cấp không chiếm được chút thượng phong nào. Hướng hồ đột nhiên Lương Tiêu lại vận dụng Quy Tàng Kiếm khiến hắn không hiểu ra sao, cứ luôn mồm thét hỏi nguyên do. Nhưng Lương Tiêu không đáp, triển khai Thập phương bộ di chuyển khắp nơi, khiến Vân Thù vô cùng mệt mỏi.

Triệu Sơn nghe tiếng Lương Tiêu gọi, nỗ lực mở mắt, trông thấy ánh sáng trắng chói lóa, bên tai keng keng tiếng đao kiếm, tức thì cảm thấy hồn phách lơ lờ lìa khỏi thân thể, chợt nghe tiếng hai thanh kiếm giao nhau, vang rền một hồi dài, Triệu Sơn hơi hơi tỉnh lại, yếu ớt nói:

- Lương... đại ca.. ta sắp chết rồi...

Hắn bị trúng kiếm vào phổi, mỗi hơi vào lại tuôn ra, cơ hồ không thành tiếng. Lương Tiêu tim như dao cứa, vừa chống đỡ kiếm chiêu của Vân Thù vừa mắng:

- Người đừng nói nhảm nói cuội nữa...

Triệu Sơn thở phì phò lên, mỗi hơi thở, lại có máu tràn ra khỏi vết thương, thấm ướt lưng Lương Tiêu, chỉ nghe hắn nói:

- Đệ... vào quân ngũ, chỉ mong làm mẹ...cười... để mẹ được qua những ngày tươi đẹp...

Hắn Vừa nói vừa ho dữ dội, máu tươi trào ra khỏi mồm, rơi xuống cổ Lương Tiêu, nóng như gần bỏng đến nơi.

Lúc này Thổ Thổ Cáp nhân lúc Lương Tiêu chặn đường quần hào, dẫn năm người kia chạy đến chỗ ngựa, nhảy lên yên. Bốn hào kiệt đuổi theo chặn đường, Thổ Thổ Cáp gắng gượng giương cung, phát tiễn liên châu, bốn người kia thì khua binh khí chống trả, không ngờ Lương Tiêu từ đằng sau lao tới, gắng sức đâm ngã bọn họ. Vân Thủ bám sát theo sau, hò hét luôn mồm, vung kiếm đâm xoèn xoẹt. Võ công hai người tám lạng nửa cân, về thân pháp thì Lương Tiêu cao cường hơn, nhưng Vân Thủ lại giỏi kiếm thuật hơn. Có điều Lương Tiêu phải ôm Triệu Sơn, vướng bận kèn cang, gắng gượng trụ được đến lúc này đã khó khăn lắm rồi. Hắn vội vàng chém ra hai nhát, bất chợt lão đảo, ngã ngựa ra sau. Vân Thủ đắc thế không buông tha, múa kiếm đâm nhanh tới. Thổ Thổ Cáp thấy vậy, vụt giương cung lấp tên, những mũi tên lao đi như con rắn dài, ngoằn ngoèo lao tới. Vân Thủ bất đắc dĩ phải vòng kiếm về quật roi chuôi tên, Lương Tiêu thừa cơ hạ thấp người chạy xuống chân núi, thấy đằng xa Lý Đình đang dắt ngựa xông tới rất nhanh. Lương Tiêu chạy mấy bước thì đã tới nơi, vội tung mình lên ngựa. Sáu người nhất tề hô vang, cùng thúc ngựa phóng đi.

Vân Thủ cầm hận Lương Tiêu thấu xương, nhặt thanh trường mâu dưới đất, phóng mạnh theo. Lương Tiêu ngựa người vung kiếm chém, đánh bật thanh trường mâu rơi xuống. Chỉ một thoáng chậm chạp ấy, Vân Thủ đã rút ngắn khoảng cách, nhặt một thanh trường mâu khác, chưa kịp ném thì mọi người đã cùng ngoảnh lại bắn tên, Vân Thủ tuy không coi bọn Lý Đình vào đâu, nhưng có phần e sợ tài xạ tiễn của Thổ Thổ Cáp, vì vậy kìm bước lại, Lương Tiêu thừa cơ ra roi, phóng ngựa tuốt đi xa.

Sáu người chạy một đoạn đường, đến khi không còn thấy người đâu, Lương Tiêu mới dừng ngựa lại, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Triệu Sơn mặt mày đã không còn chút máu, thân thể lạnh giá, hai mắt trống rỗng như vẫn đang nhìn mình. Lương Tiêu buồn bã đưa tay vuốt mắt cho hắn. Lý Đình, Dương Giác và Vương Khả thấy thế mới tin rằng Triệu Sơn đã chết thật rồi, cùng khóc òa lên. Vương Khả bị thương nặng, lại thêm đau lòng quá độ, hai mắt tối sầm, ngã nhào xuống ngựa. Lương Tiêu nhào tới ẵm hắn lên, thấy trên bụng hắn có một vết rách sâu cỡ bốn tấc, máu chảy như suối. Lương Tiêu biết nếu không cứu chữa ngay thì nhất định sẽ mất mạng bèn ẵm mạch máu, lại bứt một ít cỏ khâu tạm vết thương lại.

Lương Tiêu băng bó vết thương cho Vương Khả xong thì đứng lên ngoái đầu lại, thấy ai cũng đầy rẫy thương tích. Thổ Thổ Cáp bị thương tương đối nặng, nhưng hắn vốn khỏe mạnh, vẫn còn gắng gượng trụ vững được. Lương Tiêu tuốt chiếc nhẫn bạch ngọc trên tay ra, giao cho Nang Cỏ Ngát bị thương nhẹ nhất, nói:

- Các ngươi chạy mau đến đại doanh, dùng chiếc nhẫn này cầu kiến Bá Nhan, nói với hắn ta tình hình ở đây, xin hắn ta cứu chữa cho các ngươi.

Mọi người nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp hỏi:

- Ngươi không cùng đi với chúng ta ư?

Lương Tiêu nhú mày, đáp:

- Hoặc là đám người đó chết sạch, hoặc là Lương Tiêu ta tắt thở, từ nay về sau, việc này mãi mãi không giải quyết rốt ráo được.

Lời lẽ rất ảm đạm, mọi người nghe đều hãi sợ.

Nang Cỏ Ngát nói:

- Những người này nhất định là kỳ binh do người Tống phái đến cắt đường lương thảo, chỉ sợ lần này họ chiến thắng thì sẽ chạy trốn về biên giới Tống. Một mình ngươi làm sao mà kháng cự được với cả một nước chứ, hay là mọi người cùng đến đại doanh rồi tính sau.

Mọi người cùng khen phải. Lương Tiêu nhảy lên ngựa, nhìn lại con đường ban nãy, sắc mặt xám ngoét, trầm lặng một lúc rồi thở hắt ra nói:

- Ta, Bách phu trưởng Lương Tiêu, ra lệnh cho các ngươi mau đến đại doanh, kẻ nào chống lệnh thì xử theo quân pháp!

Năm người ngẩn ra, không dám kháng cự, bèn quay ngựa phóng về phía Tương Dương.

Lương Tiêu khoác cung tên lên vai, cài kiếm vào thắt lưng, đưa mắt nhìn về phía mặt trời chiều đang lặn, chân trời đỏ rực. Hắn ngửa đầu hú dài, giật ngựa phóng trở lại con đường ban nãy.

Phóng về gần chỗ lương thảo bị cướp, chỉ thấy phía trước lửa đang cháy to, hàng vạn xe lương thảo đã chìm ngập trong biển lửa. Lương Tiêu nhảy xuống ngựa chạy vào biển lửa, lùng tìm thi thể A Tuyết, nhưng không thấy đâu. Đang lúc hốt hoảng, chợt thấy một cái xác nhảy lên, lao về phía mình, Lương Tiêu bất giác giật lùi, nhìn kỹ lại thì nhận ra Sứ Phú Thông, hắn sực hiểu tên này giả vờ chết để thoát nạn.

Sứ Phú Thông ôm chầm Lương Tiêu, khóc nói:

- Người anh em tốt, ta cứ tưởng không còn được gặp lại ngươi nữa.

Lương Tiêu vốn định đẩy hắn ra, nhưng nghe hắn khóc lóc dữ dội quá, mắt cũng cay cay, kim nước mắt lạnh lùng bảo:

- Ngươi cũng khôn quá nhỉ?

Sứ Phú Thông biết hắn châm biếm, ngượng nghịu lau nước mắt nhìn đám lửa cháy, giậm chân nói:

- Chết rồi, lần này biết ăn nói thế nào với Vạn hộ hầu đây.

Hắn quay sang bảo Lương Tiêu:

- Chúng ta chạy mau, bằng không đám người đó quay lại thì nguy hiểm lắm mất.

Lương Tiêu hỏi:

- Họ đi đâu rồi?

Sử Phú Thông chỉ con dốc đằng mặt đông:

- Họ mang tù binh vào núi rồi.

Lương Tiêu nghe nói còn có tù binh, bèn nhẹ nhõm nói:

- Đa tạ Sử huynh cho biết. Huynh cười con ngựa của ta về đại doanh đi.

Nói đoạn hắn chạy lên núi.

Sử Phú Thông kinh ngạc hỏi:

- Ngươi làm gì đấy?

Lương Tiêu không để ý đến, cứ chạy ào lên. Sử Phú Thông đoán được tâm tư của hắn, vô cùng ngạc nhiên, thét lên:

- Hảo huynh đệ, ngươi đừng làm việc ngu xuẩn, ta đang mắc tuyệt chứng, nếu ngươi có vấn đề gì thì ta cũng không sống nổi nữa.

Lương Tiêu đang buồn lo trong người, không hỏi đầu đuôi gì đến, tung mình chạy lên dốc núi. Sử Phú Thông đứng nhìn theo hồi lâu, nghiêng răng nói:

- Thôi thôi, đằng nào cũng chết, vậy thì chúng ta cùng chết cả.

Hắn nhặt một đoạn giáo gãy, chạy vội theo Lương Tiêu.

Lương Tiêu ngạc nhiên tự nhủ: “Tiểu tử này tự nhiên sao lại trở nên can đảm thế?” Hắn cũng chẳng thêm nói gì, chạy vù vù theo con đường núi lần tìm tung tích, nhưng dọc đường để lại rất nhiều vết chân vết máu, có vẻ đám anh hùng võ lâm rất đông, còn có cả người bị thương, không tránh khỏi lưu lại vết tích. Lương Tiêu cứ theo thế mà lần dò, ngược đường đi lên.

Hai người đi một lúc đã vào đến rừng, trên trời bóng chiều đậm dần, hắt xuống đỏ như màu máu, chiếu lên dáng cô lờ mờ hơi sương, hết sức thê lệ. Vì sắc trời ảm đạm, những dấu tích trên đất dần trở nên mờ hồ, son lộ như có như không. Lương Tiêu đánh một cây đuốc, đi trên son lộ nhỏ hẹp, nghĩ đến A Tuyết sinh tử chưa biết ra sao, trong lòng như có một tảng đá vạn cân đang đè nặng, khỏe mắt cay quá đôi, nếu không phải có người khác đang ở bên cạnh, hắn đã phục xuống vệ đường mà khóc rống một trận. Sử Phú Thông bước đi nhưng không nhìn rõ, đột ngột thu chân không kịp, húc cả vào người Lương Tiêu, y vội hỏi:

- Đằng trước không có đường ư...

Lời chưa nói dứt, đã bị Lương Tiêu một tay bịt chặt lấy mồm, tiếp đó lại thấy hắn giẫm lên cây đuốc. Hốt nhiên, nghe thấy đằng xa truyền đến một tràng tiếng bước chân, dừng lại cách đó mấy trượng, chỉ nghe một khẩu âm Nam phương nói rằng:

- Hoàng Lão Ngũ, ta rõ ràng mới thấy ánh lửa, lúc này tại sao lại không có nữa?

Hoàng Lão Ngũ nói:

- Ta cũng nhìn thấy rồi, con bà nó, phải chăng là quý châm đèn?

Người đứng trước phì một tiếng, nói:

- Xúi quẩy! Cái gì mà quý châm đèn, hoang sơn đã lĩnh thể này, đúng lúc mà có quý ra thì lão tử xem ngươi làm sao ứng phó?

Hoàng Lão Ngũ cười nói:

- Nếu đến đây là một nữ quý mỹ lệ, Hoàng Lão Ngũ ta cũng cười mà nhận đấy.

Y đang ha ha, bất chợt than thở:

- Ta nói cho Dương Hồ nghe, lần này các huynh đệ xuất chiến, lại chết quá thảm thương, quả thực ra ngoài ý liệu.

Dương Hồ kia cũng thờ dài:

- Nguyên lai Văn công tử thần cơ diệu toán, tiêu diệt đội lương này vốn phải không phí quá nhiều sức. Không ngờ đến cuối cùng lại gặp phải đối thủ, lại là một đối thủ quá nhiều nanh vuốt.

Hoàng Lão Ngũ thờ dài nói:

- Ta nghĩ Văn công tử quyền kiếm vô địch thiên hạ, lại không ngờ Thát tử có một đội quân lương mà bên trong lại chứa toàn những nhân vật lợi hại như thế. Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải Văn Thiên Tường đứng trước chắn một đao, Hoàng Lão Ngũ chín phần mười là gay go rồi. Ngươi nói xem, nếu mỗi đội lương đều có những nhân vật lợi hại như thế thì làm thế nào mới phải đây?

Dương Hồ cười lạnh:

- Cao thủ như vậy mà không đáng tiền à? Tên đó lại lịch rất không tầm thường. Sở cô nương và Văn công tử tựa hồ đều quen

hắn.

Hai người nghị luận rồi đi trở vào trong, Lương Tiêu và Sử Phú Thông nín thở đi theo. Sơn đạo khúc khuỷu, khí sương ẩm ướt. Đi được mấy chục bước, chợt nghe Hoàng Lão Ngũ lại nói:

- Bất quá, tuy tử thương không ít huynh đệ, nhưng cũng thật xứng đáng. Không ngờ lần này đánh bừa đánh bãi, lại bắt được một viên quan nhân của bọn Thát Tử. Ta chẳng biết tên A gì Nha đó là quan gì?

Dương Hồ nói:

- Thát Tử quy củ thế nào ai mà biết? Nhưng nghe Văn công tử nói, ngoài Bá Nhan, A Thuật, thì tính đến tên A Lí Hải Nha này là to nhất, vừa rồi còn từ trên người hắn moi ra được thánh chỉ của Thát Tử hoàng đế. Văn công tử nói, bắt được người này, so với đánh phá một trăm đội lương thảo còn tác dụng hơn, bây giờ chắc là đang khảo vấn, nếu có thể khiến hắn nói ra sách lược tấn công của bọn Thát Tử thì tuyệt quá.

Hoàng Lão Ngũ nói:

- Con mẹ nó, đánh chết tên đây đi mới là thống khoái. Còn có con bé ăn mặc nam trang kia, nhất định là cùng một bọn với lũ Thát chó chết, theo lão tử thấy, cứ mổ bụng moi tim con ấy, tể những huynh đệ đã chết.

Lương Tiêu nghe đến đây, bất giác song quyền nắm chặt, thân hình phát run. Lại nghe Dương Hồ nói:

- Đáng tiếc Văn công tử lại mềm lòng, nói không nên đối phó với nữ lưu như thế. Nhưng chúng huynh đệ trong lòng đã bức, khó tránh cho con bé đó một trận khổ đầu. Khi ta ra đây, Thẩm Nhị Gia đã đem nó treo lên đại sảnh, hai người huynh đệ của hắn đều đã chết dưới cây kiếm của bọn Thát, Hồ Nguyệt Linh ba trại chủ đã mất hai, Thẩm Nhị Gia tự nhiên không tránh khỏi nộ hỏa công tâm, hờ hết là muốn đem con bé đó đánh tuốt xác ra trút giận. Hắn là địa chủ vùng này, Văn Công tử cuồng long không ép được rấn dưới đất, cố nhiên không cại lại hắn được. Hà, ta thấy hắn tìm một cây roi liễu còn to hơn cánh tay, thấm nước nên hết sức lợi hại, cũng không biết con bé đó da mỏng thịt mềm, chịu mấy trận đòn như thế, ha ha, chỉ sợ lần này đã bị lột da vụn thịt, cắt gân bẻ xương rồi. Ha ha...

Hoàng Lão Ngũ cũng cảm thấy khoái ý, cùng cất tiếng cười to.

Lương Tiêu toàn thân run lên, răng cắn đến mức đau nhói. Lại đi thêm mấy bước, thấy trước mặt có ánh lửa chập chờn, chợt nghe có người hỏi:

- Hoàng Lão Ngũ, Dương Hồ, có động tĩnh gì không?

Hoàng Lão Ngũ cười nói:

- Có cái rắm, lão tử nói là quỷ châm đèn, tên họ Dương lại không tin.

Người đó nói:

- Hôm nay vừa xảy ra chuyện, Thát Tử nhất định bốn phương đều lùng tìm, chúng ta phải cẩn thận là hơn.

Dương Hồ cười nói:

- Tìm cái gì, cũng không thể tìm vào đây, hơn nữa Hồ Nguyệt Linh bốn phía là vực sâu, chỉ có cầu sắt trên Văn Tinh Hạp (hạp là khe) là thông qua mà thôi. Hà, đây gọi là Hồ Nguyệt Linh, Văn Tinh Hạp, quỷ thần đến cũng sợ hãi. Một người ngồi chắn ở cửa, một vạn kẻ cũng không vào được. Ha ha.

Dương Hồ cũng ha ha cười lớn. Hai gã cười được một nửa, chợt dừng lại. Người đối diện chỉ cảm thấy kỳ quái, đang định mở mồm, chợt thấy hai gã ngã xuống hai phía, một bóng đen chợt lao tới, người đó đến một chữ “ngươi” cũng chưa ra khỏi miệng. Lương Tiêu đã bóp luôn cổ y, chỉ nghe một tiếng động nhỏ, người đó đã gãy luôn, mềm nhũn ngã xuống.

Lương Tiêu hạ thủ không dung tình, chỉ một hơi thở đã liên tục giết ba người. Sử Phú Thông thấy hắn đắc thủ mới dám đi ra, chợt cảm thấy dưới chân trống không, thân hình lập tức rơi xuống, chưa kịp kêu lên Lương Tiêu đã xuất thủ như điện, bằng một nắm tay đã lôi hắn trở lên. Sử Phú Thông run rẩy

nhìn xuống, chỉ thấy trước mắt đen ngòm không thấy đáy, chính là một thâm cốc, bất giác kinh hãi mà nói:

- Má ơi!

Lại nhìn kỹ, tổng cộng có tám sợi dây, trái phải mỗi bên một, làm thành lan can cầu, bên dưới có sáu sợi dây, trên cầu không có đến nửa mặt ván.

Lại nghe Lương Tiêu lạnh giọng nói:

- Còn muốn đi qua không?

Sử Phú Thông sợ khó, nhưng trong lòng lại tính toán:

- Kẻ này võ công cao cường, vị tất có thể thất thủ, ta có căn tuyệt chứng này chưa biết khi nào lại phát tác, đi theo hắn cũng có nhiều hơn một tia sinh cơ.

Tâm ý đã quyết, bèn than thở:

- Thôi, tính mệnh ta ở trên người người, nếu người chết thì ta bồi tiếp người vậy.

Lương Tiêu nghe hắn nói như vậy, đúng là có chút cảm giác khóc cười không xong. Thấy Sử Phú Thông định bước lên cầu, bèn bảo:

- Chậm chậm thôi.

Sử Phú Thông nói:

- Vì sao?

Lương Tiêu nói:

- Người nhìn cho tử tế đi.

Sử Phú Thông mượn ánh trăng sao nhìn xuống, chỉ thấy trên cầu sắt cứ mỗi vài thước là có một cái chuông sắt, tức thì bàn chân cứng lại giữa không trung, không dám hạ xuống. Lại nghe Lương Tiêu nói:

- Phía đối diện nhất định có người phòng thủ, chúng ta lên cầu, bên đó nhất định sẽ hỏi, nếu ứng đối không đúng, làm đứt cầu, chính là sẽ nát như tương.

Sử Phú Thông lau đi dòng mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Hào huynh đệ, trời phú cho người cặp mắt tinh anh thật.

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Người cùng với Hoàng Lão Ngũ hình dáng tương đương, đôi lấy quần áo của hắn đi.

Sử Phú Thông hiểu ra:

- Muốn thay hình đổi dạng chứ gì?

Lương Tiêu gật đầu:

- Người cũng không ngốc.

Nói rồi thay y sam của Dương Hồ. Sử Phú Thông do dự rồi cũng thay y sam. Lương Tiêu đem thi thể ba người chôn xong, cùng Sử Phú Thông lên cầu dây, quả nhiên một chân vừa đạp lên, chuông kêu to, chỉ là đầu đối diện hoàn toàn không một thanh âm.

Sử Phú Thông đi được một đoạn, chỉ thấy phía trước hoàn toàn không có động tĩnh, cảm thấy rất lạ lùng, đang định oán trách Lương Tiêu tính toán sai, chợt nghe phía trước có người hỏi to:

- Là ai?

Sử Phú Thông thay đổi ý nghĩ, trong lòng chừi thầm, lúc này hai người đang ở đoạn giữa cầu sắt, ứng phó không chu tất thì đối phương sẽ chặt dây sắt, hai người tiến thoái lưỡng nan, nhất định rơi xuống thâm cốc.

Lương Tiêu giả giọng Dương Hồ, nói:

- Hoàng Lão Ngũ bụng đau quá, lão từ diu hắn về xem.

Sử Phú Thông cũng rất giáo quyết, lập tức kêu lên hai tiếng hự hự. Những ngày này y sớm chiều đều không có bệnh mà rên rầm, vì vậy hai tiếng hự hự

này cũng không phải phát ngôn bừa bãi mà là rất đích đáng, khiến người ta không nghe ra một chút sơ hở nào.

Đối diện có ánh lửa sáng lên, chỉ thấy trên cầu có một hán tử gầy guộc, hai bên trái phải không dưới mười người, gương cung đặt tên chỉ vào hai người. Lương Tiêu giả vờ điu Sứ Phú Thông, cúi đầu xuống, để hán tử nhìn không rõ diện mục, Sứ Phú Thông thì gập lại một đồng, giống như đau quá không đứng dậy được.

Hán tử kia thấy hai người phục sức không nhằm vào đầu được, xua tay để hạ cung tiến xuống, cười mắng:

- Hoàng lão ngũ là con cháu loài rùa, ăn nhiều thịt quá chứ gì?

Khi hán tử nói, Lương Tiêu đỡ Sứ Phú Thông, chỉ mấy bước là đến gần đầu cầu, lại nghe hán tử cười:

- Hoàng Lão Ngũ, lão tử biết xoa bóp đấy, để ta nắn cho ngươi, đảm bảo con cháu loài rùa nhà ngươi rầm nỏ như sấm, bay xa ngàn dặm. .

Nói rồi tiến tới trước, nhờ ánh lửa, chợt nhìn rõ diện mạo Lương Tiêu, tức thì sắc mặt đại biến, định phát hiệu lệnh, Lương Tiêu trường kiếm đã rút ra, người đó bị kiếm chém ngã lăn ra đất, những người khác đều kinh sợ, chưa kịp phát ra lời, Lương Tiêu vụt đã bỏ lại Sứ Phú Thông, lao đến đầu cầu, đâm ngã hai người đứng trước, chuyển thân chém kiếm, ba cây đuốc tức thì vụt tắt, đầu cầu một màn tối đen. Sứ Phú Thông chỉ nghe những tiếng động nhỏ thấp vang lên bất tuyệt. Chỉ một lát công phu, chợt cảm thấy cánh tay bị bóp chặt, trong lòng hoảng sợ, lại nghe Lương Tiêu nói:

- Lại đây.

Sứ Phú Thông thở ra một hơi, tiến đến đầu cầu. Lương Tiêu châm một cây đuốc, Sứ Phú Thông cúi đầu nhìn xuống, bất giác hít vào một hơi lạnh, chỉ thấy trên đất có bảy tám thi thể nằm lẫn quay, đều bị tổn thương vào yết hầu, thảo nào không ai kêu ra thành tiếng.

Hai người chạy lên núi, trong đó lại có ba trạm canh, nhưng kém xa Vận Tinh Hạp về sự phòng vệ cẩn mật, nhân thủ cũng ít, đều bị Lương Tiêu nhanh như thiểm điện tập kích, từng người từng người bị chế trụ. Đi được nửa dặm đường, chợt thấy phía trước đèn rất sáng, một tòa nhà bằng gỗ hiện ra trước mắt. Chưa kịp đến gần, đã nghe thấy tiếng roi vụt tóe cùng tiếng nữ tử kêu thảm. Lương Tiêu nghe ra giọng A Tuyết, nhất thời tim như rí máu, chuyển thân lấy một bộ cung tên đưa cho Sứ Phú Thông, nói:

- Ngươi ở ngoài tiếp ứng, ta hô “phóng” thì ngươi nhớ phóng tiễn, nhưng nhớ là vừa chạy vừa bắn không được đứng im bắn.

Sứ Phú Thông chân đã mềm nhũn, nghe vậy cầu còn không được, cúi đầu chui vào cánh rừng gần đó. Lương Tiêu tay ôm bảo kiếm, hít sâu một hơi, đi vào căn nhà, lúc này trong nhà ánh lửa sáng bừng, đám đông hoặc đứng hoặc ngồi, vây thành một vòng, đến nỗi Lương Tiêu đi vào, cũng không ai chú ý. Giữa nhà trên đất đặt là một đồng than và roi da. A Li Hải Nha bị trói vào một cây cột nhà, toàn thân đầy những vết thương, khoe miệng chảy máu, nhưng đôi mắt vẫn quật cường. A Tuyết thì bị cột lấy hai tay, treo lên giữa nhà, toàn thân y sam rách nát, đầu rũ xuống, thì ra đã bất tỉnh nhân sự.

Hán tử cầm roi lùn tịt, xách một thùng nước lạnh, định làm cho cô tỉnh lại, Vân Thủ bỗng cau mày, nói to:

Thẩm Lợi, ngươi cũng đánh đủ rồi chứ. Cô ta bắt quá là một nữ tử, ngươi cho dù giết cô ta, cũng có tác dụng gì?

Thẩm Lợi hừ một tiếng:

- Nói gì thế? Hai huynh đệ của ta đều chết trong tay đồng bọn của nó. Hừ, đánh chết nó cũng là tiện nghi cho nó lắm rồi, cho dù có lột da cũng khó mà tiêu tan được nỗi hận trong lòng lão tử.

Mọi người cũng hận Lương Tiêu, đều nói:

- Đứng, mổ bụng moi tim, tể sư đệ ta.

- Xé thịt ra, mọi người nướng ăn đi!

Những kẻ này đều là những tay thô hào trên giang hồ, vốn là thổ phi bây giờ trở thành đại hiệp, có rất nhiều thủ đoạn giết người, chỉ cảm thấy đối đãi với ác nhân thì bất luận nam nữ cũng đều nên thế.

Vân Thủ không nén được đứng lên, tức giận nói:

- Đâu có lý ấy. .

Cận Phi giờ tay kéo hán xuống, trầm giọng nói:

- Nữ tử này nói giáo cho giặc, chết không đáng tiếc. Vân Thủ ngươi không phải nói nữa, nếu ngươi không muốn xem tiếp thì cứ về phòng mà nghỉ.

Vân Thủ vội nói:

- Giết người bắt quá là. .

Cận Phi trừng mắt:

- Cảm mến!

Vân Thù biết hấn cố ý lung lạc nhân tâm, nên đứng về phía Thẩm Lợi. Tức đến nổi thở ra hai lần, ngồi phịch xuống. Sở Uyển ở bên cạnh hấn, nhỏ giọng nói:

- Vân công tử, nếu giết chết cô ta, thiếp thật chẳng dám xem đâu, chàng đưa thiếp về nghỉ được không?

Vân Thù ngăn người, chợt thấy Sở Uyển đôi má hồng hồng, lộ ra mấy phần ngượng ngùng, trong lòng bỗng hoang mang, vội vàng quay đầu đi.

Nguyên lai Sở Uyển trong lòng vẫn nghĩ đến Vân Thù, sau khi cùng Lương Tiêu chia tay, cô ta không quay về sơn trang mà đến Thần Ứng Môn. May thay gặp Vân Thù đang lên phương bắc, cô ta si mê không dứt, một mực kháng kháng đòi theo, nào ngờ Vân Thù trong lòng đã có Liễu Oanh Oanh, biết rõ cô ta có tình ý mà cũng cố ý tăng lờ, Phương Lan thương thể chưa bình phục, đang ngồi trên ghế da hồ lúc này nghe thấy rõ ràng, cười nói:

- Thù nhi, người đưa Sở cô nương về phòng nghỉ đi, những việc này thường bản thủ lăm, không đẹp mắt đâu.

Vân Thù trong lòng hồi hận:

- Sớm biết thế này, thà là một kiếm đâm chết người nữ tử này, đỡ cho cô ta chịu nhiều thống khổ.

Nghĩ rồi thở dài một tiếng, lắc đầu:

- Người là do ta bắt, cầu xin các vị huynh đệ nể cô ấy là nữ lưu yếu mềm, cho cô ta chết nhẹ nhàng.

Thẩm Lợi thấy giọng hấn chùng xuống, cao giọng nói:

- Được, Thẩm lão nhị ta đó giờ vẫn kính phục Vân công tử về võ công nhân phẩm. Hôm nay nghe một lời của người, cho nó chết nhẹ nhàng, lấy đao ra đây.

Nói rồi, hấn từ trong tay một tên lâu la đón lấy một thanh đơn đao, múa lên một vòng, vừa định động thủ, chợt giữa không trung lóe lên một tia sáng, Thẩm Lợi trước mắt hoa lên, đã bị tia sáng ấy đâm vào vai, găm xuống đất, trong miệng bật rên thảm. Quần hào la ó thất kinh, định thần nhìn kỹ, thì ra tia sáng ấy chính là một thanh bảo kiếm sáng loáng. Lại nhìn về hướng nó vừa lao ra, chỉ thấy Lương Tiêu sắc mặt như sắt, song quyền nắm chặt, sải bước tiến vào.

Hấn đến hết sức đột ngột khiến cho chúng nhân đều cảm thấy kinh ngạc. Vân Thù bình tĩnh lại trước tiên, bật kiếm đứng dậy. Lương Tiêu không thèm nhìn đến y mà nhìn thẳng vào A Tuyết, hai mắt đỏ ngầu, thân sắc có vẻ điên cuồng.

Quần hào lần lượt trấn tĩnh lại, những tiếng la hét giận dữ vang lên khắp nơi. Lại thấy Lương Tiêu bước đi như bay, tiến lại gần đám người. Một hán tử cao lớn khỏe mạnh, mái tóc để xỏa nhảy ra thét lên:

- Tên giặc kia, người dám ngông cuồng đến thế ư?

Cánh tay trái của gã khua lên, quét về phía Lương Tiêu. Gã này họ Đồng tên Lượng, là người Giang Tây, thuở nhỏ vốn từ một dị nhân học thành một thần thiết tí công (công phu cánh tay sắt), có ngoại hiệu là “Thiết tam xích hoành tảo thiên quân” (ba thước sắt quét ngang ngàn quân), chính là nói cánh tay gã tuy dài có ba thước, nhưng mạnh mẽ như thép luyện, khi tiến vào trận hai cánh tay chỉ cần khua múa là có thể chặt gãy đao kiếm của kẻ thù, bẻ gãy gân cốt của đối phương, mạnh mẽ không thể đương cự được, hai cánh tay ấy đã từng đã thương rất nhiều hảo thủ. Lúc này gã có ý hiển lộ uy phong, cú quét này vừa nhanh vừa dữ dội, thanh thế lại kinh người.

Vân Thù thấy Đồng Lượng mạo hiểm xuất thủ, trong lòng thầm kêu không hay, chưa kịp hét dừng, sớm đã thấy Lương Tiêu tay phải giơ lên, cánh tay hai người quấn vào nhau, chỉ nghe rắc một tiếng, hết như cây củi bị bẻ gãy. Đồng Lượng cánh tay bị vụn cong lên trên, mặt mũi mồm tai tức thì nhún tít cả lại. Nhưng gã cũng rất có hào khí, cánh tay tuy bị bẻ gãy nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng, cánh tay phải lại giơ lên rồi đánh bật ra. Chợt cảm thấy từ cánh tay Lương Tiêu nội kinh chẳng khác nước triều ập đến, tức thì bách hải gã như muốn nứt vỡ, lập tức ộc ra một ngụm máu. Vân Thù vốn muốn tiến lên, nhưng thấy đồng bạn bị kiềm chế nên hơi trù trừ, chợt nghe Lương Tiêu thét lớn:

- Tàn sát dân phu được coi là cái loại hào kiệt gì?

Hấn vận nội kinh khiến cho hai đầu gối Đồng Lượng mềm nhũn, ngã bẹp xuống đất như đồng bùn nát.

Lương Tiêu hất Đồng Lượng đi, tiếp tục tiến tới, một chiêu của hấn đã phế luôn “Thiết tam xích hoành tảo thiên quân”, quần hào đều như bị nhiếp hồn, trong trường lập tức lặng ngắt như tờ. Chợt nghe leng keng hai tiếng lạ lùng, một thương một đao hướng hai bên trái phải Lương Tiêu đâm tới. Lương Tiêu không thèm lắc mình né tránh, đợi cho đao thương đánh tới, hai tay vụt bắt chéo vào nhau, quần hào chưa nhìn rõ hấn dùng thủ pháp gì, đã nghe thấy hai tiếng kêu thảm, người sử thương đâm trúng tiểu phúc người sử đao, người sử đao lại chém vào vai người sử thương, máu tươi văng tung tóe, trông thật khiếp hãi.

Lương Tiêu chia ra hai tay, tay trái rút trường thương, tay phải nhặt đao lên. Có điều người sử thương lại chính là đệ tử của Thương thiêu đông nam Long Nhập Hải, họ Dương tên Chiêu, y cũng có chút phong phạm của sư phụ mình, trên vai tuy bị thương, nhưng đến chết cũng không chịu rời cán thương. Chúng nhân thấy thế đều la lối, vung binh khí ủa vào đánh Lương Tiêu, Lương Tiêu nhướng mày thét lớn:

- Chặn đường tập kích được xem là thứ hảo hán gì?

Cánh tay phải của hắn vọt phát lực, đánh Dương Chiêu cả người lẫn thương bay vọt lên không, bắn về phía quần hào. Quần hào ném chuột sợ vỡ đồ, lập tức lui lại phía sau.

Lương Tiêu bức lui quần hào, chợt nghe Vân Thù hú lên một tiếng dài tung thân lướt đến, hai mắt Lương Tiêu vọt tròn, quát rằng:

- Ngược đãi nữ nhân, nguoi cũng tính là anh hùng ư?

Vân Thù đề người ta dùng roi đánh A Tuyết, trong lòng vốn đã có tật giat mình, nghe câu đó tâm thần y hơi rối loạn, vọt đánh mất đi khí thế lúc đầu. Lại thấy Lương Tiêu chần tay quăng Dương Chiêu sang, Vân Thù thấy thế đến hưng mãnh, vội vàng thu kiếm đón lấy, nhưng chỉ chậm một thoáng, Lương Tiêu đã kịp phóng cương đao ra, chém đứt sợi dây thừng đang buộc cổ tay A Tuyết, từ xà nhà rớt thẳng xuống.

Mọi người ủa lên. Lương Tiêu hét lớn một tiếng như sấm nổ giữa trời quang, chấn động đến mức quần hùng đều ong ong lỗ tai, chợt thấy Lương Tiêu giơ song chưởng lên, kinh khí phóng ra, hai người phía trước ộc máu mồm bay vút đi. Mọi người thò tay định đón lấy nhưng cảm thấy thế đến nặng như núi đổ, tức thì nghiêng ngã muốn té. Lương Tiêu khễ lắc mình đến bên dưới A Tuyết, tả thủ đón lấy nằng, hữu thủ thò ra trước, rút lại thanh kiếm cắm trên vai Thẩm Lợi.

Từ cửa sảnh đến chỗ A Tuyết bị trói ước chừng khoảng mười trượng, ngăn cách giữa hai nơi đó lại có không dưới hai mươi tên, Lương Tiêu lại lao đến như sấm sét, cứu được người khỏi tròng vây, quần hào không ai không xấu hổ. Chợt nghe Lương Tiêu hú dài một tiếng, lại đánh giết tiến vào đám đông. Lúc này tâm tính hắn đã trở nên nóng nảy dữ dội, xuất kiếm vô cùng tàn độc, nhất thời chỉ nghe những tiếng kêu thảm vang lên bốn phía. Vân Thù tuy định tiến lên, nhưng sảnh quá nhỏ, quần hào lại vô tình biến thành bình phong cho Lương Tiêu. Vân Thù không triển khai được tuyệt chiêu, bèn tức giận nói:

- Tàn ra, tất cả tàn ra nào!

Mọi người nghe vậy đều tàn ra, Lương Tiêu nhân cơ hội đó xông A Tuyết chạy ra ngoài cửa. Vân Thù đuổi theo đầu tiên, không ngờ Lương Tiêu lại triển khai Thập phương bộ, đột nhiên xoay người chạy vòng qua Vân Thù, xuyên vào trong sảnh, xô vào quần hào lúc đó đang đuổi theo phía sau Vân Thù. Lần này hắn thật như hổ vào đàn dê, đánh giết còn thế thảm ghê gớm hơn, rồi lại xông thẳng đến trước người A Lí Hải Nha, đinh đinh đang đang, chém đứt hết dây sắt quán quanh người y. Mọi người không ngờ hắn dương đông kích tây, dẫn Vân Thù ra xa, ý chính là để hướng đến A Lí Hải Nha, nhất thời đều cảm thấy kinh ngạc. Vân Thù trái lại không ngạc nhiên mà lại mừng thầm, nghĩ bụng: “Nguoi mang theo hai người, xem có đi được không cho biết?”

Lương Tiêu nhặt thanh đơn đao của Thẩm Lợi đưa cho A Lí Hải Nha, hỏi to:

- Còn có thể chiến đấu không?

A Lí Hải Nha tuy đang bị khốn đốn, nhưng uy phong không hề suy giảm, vẫn đường hoàng đáp:

- Sao lại không được?

Lương Tiêu nói:

- Được, nguoi hướng đông, ta hướng tây.

A Lí Hải Nha võ nghệ vốn không kém, chỉ là gặp phải cao thủ như Vân Thù thì mới không có cách nào chống đỡ, lập tức múa đơn đao, hướng ra phía tây chạy ra, Lương Tiêu thì theo hướng đông đào thoát.

Mọi người đều đã nghe thấy lời Lương Tiêu, không ai dám lại gần hắn, tất cả chỉ lo vây lấy A Lí Hải Nha, ba chiêu hai thức là đã bức A Lí Hải Nha vào tuyệt cảnh, nhưng vì y chưa nói ra hư thực của quần Nguyên, vì vậy mọi người chỉ muốn bắt sống chứ không hạ sát thủ, nên lại để A Lí Hải Nha khổ chiến thêm mấy chiêu. Nào ngờ Lương Tiêu đang xông về hướng đông, chợt lại chuyển thân, sải bước lao sang phía tây, từ đằng sau tập kích quần hào. Quần hào bị thương thêm hai người, trong lúc sợ hãi chỉ có thể quay ra mà đối phó với Lương Tiêu. A Lí Hải Nha thừa cơ chạy trốn, lúc này Vân Thù đã đuổi tới gần, Lương Tiêu lại chạy về hướng đông, quần hào lại chuyển thân dồn ép A Lí Hải Nha. Lương Tiêu lại thoát khỏi Vân Thù, cứ tiếp tục tập kích từ đằng sau.

Nhất thời, trong đại sảnh tình hình trở nên dị thường cổ quái, quần hào bắt giữ A Lí Hải Nha, Lương Tiêu thì tập kích quần hào, Vân Thù lại một mực đuổi giết Lương Tiêu, y sớm đã có ý định “bộ ngựa bắt ve, se sẽ rình rập”, có điều, Vân Thù lại không phá được Thập phương bộ của Lương Tiêu khiến cho quần hùng vô cùng khốn khổ, bị Lương Tiêu liên tục tấn công, giết chết và đánh bị thương vô cùng trầm trọng.

Cứ thế mấy lần, Vân Thù chợt bỏ qua Lương Tiêu, đuổi theo A lí Hải Nha, muốn bắt người này, phá gian kế của Lương Tiêu. Lương Tiêu thấy thế, trường kiếm xuất ra, lao đến sau lưng y. Cận Phi thừa lúc Lương Tiêu chạy ra thì vung trảo cào đến sau lưng. Nào ngờ Lương Tiêu tránh khỏi Vân Thù rồi lại chuyển thân xuất kiếm, kiếm quang lóe sáng, chụp vào toàn thân Cận Phi. Cận Phi không ngờ giữa lúc đang chạy nhanh mà hắn lại có thể sử ra đường kiếm dừng mãnh thế, nhưng Cận Phi cuối cùng cũng vẫn là tông chủ một phái, vội vàng lách người né tránh, đuôi liên trúng phải một kiếm, y hét lên, loạng choạng lùi về sau.

Lương Tiêu tiến lên một bước, định đâm chết Cận Phi. Vân Thù nghe Cận Phi kêu thảm, không để ý đến A Lí Hải Nha nữa, vội quay lại cứu sư huynh. Nào ngờ Lương Tiêu chỉ hư trương thanh thế, đợi cho y tới rồi bộ pháp liền chuyển động, lại xông về hướng quần hào, đánh giết cho tơi bời. A Lí Hải Nha vốn đã lâm hiểm cảnh, lúc này được thoát chết, thở hồng hộc rồi chạy như bay ra khỏi đại sảnh.

Vân Thù thấy Cận Phi trúng kiếm chảy máu, đằng kia tiếng kêu thảm lại vang lên, nhất thời không biết nên đi hướng nào. Cận Phi nén đau nói:

- Còn không đi mau, đừng lo cho ta!

Vân Thù không biết làm sao, đành giờ kiếm lên đuổi theo Lương Tiêu. Lương Tiêu chạy đông chạy tây, dần dần cảm thấy mệt mỏi, lực bắt tòng tâm, trong lòng biết cuộc báo thù hôm nay e là khó thực hiện, đành chạy theo A Lí Hải Nha ra cửa. Quần hào nào chịu buông tha, bám theo hấn sát nút.

Chỉ trong chớp mắt, song phương một đuổi một chạy, đã đến được bên son đạo. Lương Tiêu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vân Thù đã vệt đám đông, càng đuổi càng gần, lập tức thét lên:

- Bắn!

Đến thời khắc khẩn yếu, Sử Phú Thông không dám co vòi lại nữa, bèn từ trong rừng bắn liên mấy phát, son đạo tối hun hút, quần hào tức thì có người trúng tên, thất thanh kêu thảm. Sử Phú Thông nhất cử đắc thủ, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, y lời Lương Tiêu chạy trong rừng, vừa chạy vừa bắn, hấn đúng là mèo mửa vớ cá rán, lại bắn bị thương thêm mấy người nữa. Quần hào nhất thời không biết trong rừng có bao nhiêu nhân thủ, bèn nhao nhao nói:

- Trong rừng có mai phục!

Vân Thù cũng kinh nghi bất định, bước chân chậm lại. Không ngờ Sử Phú Thông thấy đối phương đông người, sợ đến vãi cả ra quần, từ trong rừng vừa chạy ra vừa hét:

- Không phải, không phải.

Hấn la hét như vậy, kế nghị binh của Lương Tiêu đã trở nên vô dụng, quần hào ngẩn ra rồi lại xông lên. Lương Tiêu thả A Tuyết, bảo Sử Phú Thông:

- Đưa cung tiễn cho ta, người công nàng chạy trước đi.

Sử Phú Thông nghe vậy, lập tức trao cung tiễn, công lấy A Tuyết, cùng A Lí Hải Nha chạy điên cuồng. Lương Tiêu vào rừng giương cung lên, lại mấy gã hào kiệt nữa bị trúng tên, ngã xuống la oai oái.

Lương Tiêu trái phải giương cung, tên lao ra như liên châu. Trong bóng tối sức uy hiếp cực lớn, quần hùng đã mấy lần xông lên, nhưng đều bị đẩy lùi. Chỉ trong khoảnh khắc, hai tui tên của Lương Tiêu đã cạn, ước chừng ba người kia đã đi xa, hấn bèn nhảy ra khỏi rừng vắt giò chạy.

Vân Thù tức nghẹn ngực, không trút hận thì không được, lập tức hú dài, giờ kiếm đuổi theo. Quần hùng theo sát phía sau. Vân Thù sợ Lương Tiêu lắm mưu nhiều kế, quần hùng có theo thì chỉ tỏ vờ tay vờn chân mình rồi lại thương vong nhiều thêm, bèn bảo:

- Đứng lại đây!

Quần hùng đành dừng bước, một người nói:

- Tặc tử có tên, chúng ta cũng dùng cung tên nhé?

Mọi người đều cảm thấy có lý, bèn bảo vài người đi lấy cung tên, những người khác đi theo xa xa đằng sau.

Lương, Vân hai người một chạy một đuổi, chớp mắt đã đến đầu cầu sắt ở Vãn Tinh Hạp, Sử Phú Thông ba người lúc này mới đi qua cầu xong. Lương Tiêu đạp lên sợi sắt, Vân Thù cũng đuổi sát theo, trường kiếm khua xuống, Viêm Long kiếm sắc bén vô tì, một sợi dây sắt lập tức đứt đoạn. Lương Tiêu dưới chân hất một cái, suýt nữa ngã xuống, hấn vội vàng xoay nghiêng người, đứng tư thế kim kê độc lập, chỉ cảm thấy kiếm phong vu vu, trường kiếm Vân Thù lẳng không hề tới, Lương Tiêu lập tức khua kiếm chống đỡ, keng keng keng ba kiếm vừa giao nhau, Vân Thù cũng đã đáp xuống dây sắt, Lương Tiêu quét Huyền Nguyên kiếm xuống dưới, cũng chặt đứt dây sắt mà Vân Thù vừa đặt chân lên.

Vân Thù không ngờ Lương Tiêu lại dùng cách của mình để đối kháng mình, y không còn chỗ nào đặt chân, trong lúc chơi với giữa không trung, tay trái liền bám lấy dây vịn, tay phải khua kiếm đâm đến Lương Tiêu. Lương Tiêu liền lùi nhanh nửa bước, trường kiếm khua lên, sợi dây sắt Vân Thù đang nắm cũng đứt tiết. Vân Thù không còn cách nào khác, lẳng không lật mình một cái, nhẹ nhàng chui xuống dưới cầu, hai chân mỗi chân móc vào một sợi sắt, một tay nắm một sợi sắt khác, đồng thời khua kiếm nhanh như gió, đâm xuống bên dưới cẳng chân Lương Tiêu. Lúc này dưới chân Lương Tiêu nắm sợi sắt đều đã bị Vân Thù móc hết, nếu Lương Tiêu chặt đứt thì chính mình cũng không còn chỗ đặt chân.

Lương Tiêu hừ lạnh một tiếng, lùi nhanh hơn trước, nắm lấy tay vịn còn lại, xoay mình trên không, trường kiếm khua xuống dưới, liên tiếp năm tiếng động vang lên, năm sợi dây sắt bên dưới cùng bị chặt đứt. Vân Thù không còn cách nào treo mình vào cầu nữa, nhưng y đã sớm liệu rằng Lương Tiêu sẽ dùng đến chiêu này, hai chân liền ngậm vận kinh lực, đợi đúng thời điểm Lương Tiêu chặt đứt dây thì lộn mình như cá nhảy, từ dưới cầu dây chui lên như thiểm điện, thò tay đặt lên sợi dây còn sót lại, đồng thời đâm ra bốn nhát kiếm cùng ba cước, bức cho Lương Tiêu không còn cách nào tập kích được. Lương Tiêu thấy hấn biến hóa vô cùng, tuy không muốn nhưng cũng phải thần phục y thật giỏi.

Lúc này, cầu dây chỉ còn một sợi sắt. Vân, Lương hai người không dám chặt đứt nữa, chỉ có thể dùng chân móc, hoặc là lấy tay níu, dựa vào chường quyền kiếm cước tấn công vào những chỗ yếu hại của địch, tiến thoái điên cuồng, giống như một đôi chim yến, áp sát mình vào thành dây khiến nó rung rinh, bất phân thắng bại.

A Lí Hải Nha và Sử Phú Thông đều đang ở đằng kia cầu quan sát. A Lí Hải Nha vốn trọng nghĩa khí không muốn đào tẩu, còn Sử Phú Thông thì sợ Lương Tiêu táng mạng, bệnh nặng không ai cứu chữa, cũng không dám dễ dàng rời đi. Hai người xem đến đây, đều trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy

Lương, Vân hai người sinh tử đều mong như chỉ mảnh, không cần thận một chút thôi là có thể bán mạng bất cứ lúc nào, tìm tức thì nảy đến tận huyệt. Quân hùng Nam phương cũng giờ được chạy đến gần, trông thấy thế không ai là không kinh ngạc, có người giờ cũng tiến muốn bắn ra, nhưng hai người công thủ như chớp, quấn vào với nhau, nào phân biệt được ai với ai.

Qua lại được ba mươi chiêu, hai người đột nhiên không hẹn mà cùng dùng đường kiếm Tồn. Tồn chính là gió, hai người nhất thời di chuyển kiếm rất nhanh và nhẹ, giống như hai phiến lá rụng phiêu phiêu, xoay quanh một sợi dây sắt, trong sơn cốc nhỏ hẹp gió vút lên vút xuống, chìm chìm nổi nổi. Nên biết đến lúc này, tay - mắt - chân mọi thứ đều không còn tác dụng, toàn bộ dựa vào công phu khinh thân thủ thắng, càng là võ công nhẹ nhàng càng là hiệu quả, Tồn chấp chôn vô định, quả là thích hợp nhất.

Lại trao đổi tiếp mấy chiêu, hai người thấy đôi phương sử ra công phu giống mình, trong lòng sinh ra một cảm giác quái lạ. Vân Thủ quát:

- Người từ đâu học được kiếm pháp và chiêu pháp này?

Lương Tiêu hừ một tiếng, không đáp.

Lúc ấy, A Tuyết cũng đã từ từ tỉnh dậy. Nên biết gã Thẩm Lợi kia vốn xuất thân từ lục lâm, lòng dạ ác hiểm, thủ đoạn độc địa, tuy bị Vân Thủ khuất phục nhưng tính tình vẫn nóng nảy như cũ, lúc xuất thủ thập phần ác độc, nếu không phải A Tuyết từ nhỏ tập luyện nội ngoại công phu, gân cốt cứng chắc, thì sớm đã không còn mạng, trong đó có mấy lần ngất đi, nếu lại để hắn đánh một lần nữa có lẽ không cần đao chém chắc cũng không sống nổi. Lúc này nàng mơ màng tỉnh lại, trong người giống như đang bị một ngọn lửa nung chín, cảm thấy rất đau, không nhìn được phải rên lên, cố gắng mở mắt ra, mơ hồ thấy hai bóng người đang chém giết trên một sợi dây sắt. Trông một lúc, nhận ra bóng hình Lương Tiêu, nàng hiểu ra rằng Lương Tiêu đã cứu mình thoát khỏi, lúc này đang chiến đấu với cường địch. Nàng kinh hãi vô cùng lại sinh thêm lo lắng, bèn dùng hết sức lực hét gọi:

- Ca ca, ca ca...

Gọi được hai tiếng, chỉ cảm thấy một cơn choáng váng, lại ngất lịm đi.

Lương Tiêu nghe thấy, tim giật nảy thót:

- Đáng chết, ta cùng với tên hâm này đấu sống đấu mái mà quên mất thương thế của A Tuyết!

Nghe rồi liền hướng Vân Thủ đâm ra ba kiếm, bức y phải lùi lại, rồi chợt huy kiếm xuống dưới, bứt một tiếng, dây sắt đứt làm hai mảnh, người hai bên không ai không kêu lên kinh sợ. Nhưng thấy hai người kia ra tay như điện, chỉ thấy Vân Thủ đánh trả lại một kiếm, lập tức họ rơi vút xuống hai vách núi như hai ngọn sao băng, mất thấy sắp va vào nhau thật.

Quần hùng thấy thế, giương cung lắp tên lần lượt bắn vào Lương Tiêu, Lương Tiêu đành giữ tay vào dây sắt, chuyển thân rút mũi tên, nhưng chỉ còn một tay, nên rất khó leo lên. A Lí Hải Nha tâm cơ linh mãnh, vội vàng thò tay kéo dây sắt lên, Sử Phú Thông cũng chạy đến phụ. Lương Tiêu được hai người họ giúp đỡ, cũng không để ý đến đôi phương thế nào, hai tay liền dùng đưa sợi dây mà tránh khỏi các mũi tên lao đến, tốc độ leo lên tăng nhanh, giống như thiểm điện. Vân Thủ vừa leo lên đến nơi, Lương Tiêu cũng lên đến đỉnh, vừa đứng lúc một mũi tên bay tới, Lương Tiêu bèn trở tay tiếp lấy, gỡ xuống khỏi lưng một chiếc cung, đặt ngọn tên lên, cũng không thèm nhìn kỹ, cứ thế bắn lại. Người đó không ngờ hắn hồi thủ nhanh đến thế, đúng là sét đánh không kịp bưng tai, mũi tên ghim vào mắt trái rồi xuyên ra sau đầu, đóng chặt y vào vách đá đằng sau. Quần hùng thấy vậy, cung lại tra tên, nhưng không dám bắn nữa.

Lương Tiêu trèo lên đỉnh núi, chống tay vào hông, cùng với chúng nhân bên kia nhìn nhau, mặt mày u ám, cao giọng nói:

- Các ngươi vì sao cướp bóc chúng ta, giết chết bạn ta, lại dùng roi đánh em gái ta?

Vân Thủ nghe thấy, trái tim bỗng trầm xuống: “Xem ra cái gã oan gia này không bao giờ hóa giải được hận thù.”

Rồi lập tức không muốn tỏ ra mềm yếu, bèn nói to:

- Ta là con dân Đại Tổng, các ngươi là man di, đã phạm vào xã tắc của ta.

Lương Tiêu gật đầu, nói:

- Người là do Đại Tổng phái đến ư?

Vân Thủ lớn tiếng đáp:

- Đúng vậy!

Lương Tiêu chỉ cảm thấy máu dồn nóng lên, cao giọng nói:

- Được, ta Lương Tiêu xin thề, nếu không giết sạch các ngươi, không tiêu diệt Tổng triều thì sẽ như chiếc cung này.

Nói đoạn cầm ngang chiếc cung bẻ gãy thành hai khúc, vút xuống vực, rồi chuyển thân ôm A Tuyết cùng Sử Phú Thông hai người đi ra khỏi núi.

Quần hào nghe vậy, bèn thi nhau rửa xả. Vân Thủ thấy Lương Tiêu bẻ cung phát thề, không biết vì sao trong lòng có một luồng hàn ý. Ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy Cận Phi ôm vết thương đùi đang đứng sau lưng, lại nhìn quần hùng, hầu như không ai không chết hoặc không bị thương, chẳng có mấy

người an lành, trong lòng đau đớn, bèn hướng Cận Phi nói:

- Sư huynh, bọn chúng đi rồi, bọn Thát Tử sẽ lập tức ập đến, miền Bắc này không ở lâu được, ta sớm về Nam rồi tính kế khác thôi.

Cận Phi thờ dài, đi tập tễnh lên núi. Vân Thù nhìn theo bóng lưng hắn, ngây người ra im lặng.

Sở Uyển thấy mọi người đều đã đi hết, bèn tiến lên một bước, nhẹ giọng nói:

- Vân công tử.

Vân Thù cười khổ thờ dài, tay áo rộng phất một cái, cùng Sở Uyển chuyển thân đi song song vào trong núi.

Lương Tiêu đi một lúc, dừng lại xem thương thế A Tuyết, may mà tất cả đều là ngoại thương. Lương Tiêu lay gọi một lúc, A Tuyết tỉnh lại nhưng cứ nhắm mắt kêu đau. Lương Tiêu chưa xót khó bày tỏ, bèn ôm cô vào lòng. A Tuyết cảm giác được, bèn run giọng nói:

- Ca ca, A Tuyết đau...

Lương Tiêu song mục đỏ hoe, tựa như máu sắp chảy ra vậy.

A Lí Hải Nha thờ dài:

- Lương Tiêu, cô ấy da thịt bị thương rất nặng, phải tìm đại phu chữa trị cho mau. Ài, những tên đó tuy không dùng hóa hình, nhưng đánh cô gái này còn tệ hơn ta.

Lương Tiêu căm thù nói:

- Kẻ bọn chúng oán là ta, nhưng lại xả giận lên nàng.

A Lí Hải Nha nghĩ ngợi rồi nói:

- Được, chúng ta sớm ra khỏi núi, gọi quân đến đánh tuốt xác chúng ra.

Lương Tiêu gật gật đầu, đứng dậy. A Lí Hải Nha bỗng nắm lấy tay hắn, trầm giọng nói:

- Lương Tiêu, nếu ngươi muốn theo ta, ta bảo đảm sau này ngươi phú quý không thể diễn tả thành lời.

Lương tiêu lắc đầu:

- Ta chỉ cầu mong báo thù cho bằng hữu và muội tử, phú quý cái gì ta đều không quan tâm.

A Lí Hải Nha sững người, ha ha cười lớn:

- Thế thì chẳng phải là giống nhau ư.

Sử Phú thông vội nói:

- Ta cũng muốn đi theo đại nhân...

A Lí Hải Nha lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Sớm đã gọi ngươi cứu ta, ngươi chỉ bỏ chạy, vốn dĩ là phải xử trí ngươi, nhưng thấy ngươi mạo hiểm đến đây, coi như công tội bù đắp cho nhau rồi.

Sở Phú Thông xịu mặt xuống. Lương Tiêu bảo:

- Ngươi cũng chẳng ra gì, nhưng ngươi đã giúp ta hôm nay, ta báo đáp thế này vậy. Ngươi chẳng có bệnh đâu, toàn tại ta gỡ thủ đoạn trên người ngươi thôi.

Sử Phú Thông ngạc nhiên:

- Ta không có bệnh ư?

Lương Tiêu không nói gì, cấp A Tuyết đi cùng A Lí Hải Nha. Sử Phú Thông đứng im một lát rồi cũng chạy theo, vừa hò la vừa vỗ tay.

Ba người sợ đối phương truy cản nên đi rất nhanh cả đêm trên đường núi, lúc rạng sáng thì ra đến núi Phục Ngưu, tới đại đạo dưới chân núi, liền nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa, một đội nhân mã đang phi đến gần. Lương Tiêu kinh sợ, siết chặt kiếm trong tay. A Lí Hải Nha thì nhìn rất rõ ràng, bèn nói:

- Là người của chúng ta!

Chỉ thấy một đội nhân mã đi đến gần, người đi đầu gọi to:

- A Lí Hải Nha đây à?

A Lí Hải Nha nghe tiếng, trái tim chấn động, bèn gọi đáp:

- A Thuật!

Người kia mừng rỡ lắm, nhảy luôn xuống ngựa, ôm chặt lấy hắn, vui vẻ nói:

- Thật là ngươi ư? Hải, ta phải gần một vạn nhân mã đi tìm kiếm ngươi suốt một ngày, xấu tốt gì cũng đã tìm ra ngươi rồi. Ha, chẳng phải tin tức nhầm lẫn sao, ngươi không bị quân Tống bắt đi à?

Trong lòng hắn kích động, nói một hơi dài. A Lí Hải Nha lắc lắc đầu:

- Xấu hổ quá! Ta đích thực là bị bọn chúng bắt đi, may nhờ có bách phu trưởng Lương Tiêu mạo hiểm cứu ta ra. Hầy, Ta A Lí Hải Nha nửa đời chinh chiến, hôm qua có thể coi là kinh hiểm nhất. Nhưng mà ta cũng đã đánh mất thánh chỉ rồi, thật là đáng chết!

A Thuật cười nói:

- Người quay về là tốt, thánh thượng anh minh chẳng để ý đến thứ nhỏ nhoi đó đâu.

Nói rồi ngoảnh đầu, không thèm nhìn đến Sử Phú Thông lấy nửa mắt, nhãn quang như thấp đuốc, rọi vào Lương Tiêu nói:

- Ngươi là Lương Tiêu?

A Lí Hải Nha lạ lùng hỏi:

- A Thuật, ngươi vì sao nhận ra ngay thế?

A Thuật cười cười:

- Ta tuy không phải là người có đôi mắt tinh, nhưng vẫn có thể nhận ra đâu là sói, đâu là báo.

Rồi ấn tay vào vai Lương Tiêu, cười:

- Ngươi có bộ hạ rất tốt. Ngoài người bị thương nặng không thể nhúc nhích được, còn lại đều có nghĩa khí, cả đêm theo đại quân đi tìm ngươi.

Lương Tiêu lòng khẽ ảm áp, nói:

- Tôi có một người bạn bị thương. Xin được cứu chữa!

A Thuật gật đầu, nói to:

- A Thích Hãn, ngươi đổi hai con ngựa cho A Lí Hải Nha và Lương Tiêu.

Một tướng quân ứng tiếng đổi ngựa. Lương Tiêu ngồi lên, A Thuật truyền lệnh cho A Thích Hãn thu nhặt tin tức của bọn Vân Thù, còn mình đi với A Lí Hải Nha về đại doanh.

Mọi người đi một lúc, A Lí Hải Nha cười nói:

- A Thuật, ta muốn xin Sử Cách một người!

A Thuật mỉm cười, nói:

- Lương Tiêu ư?

A Lí Hải Nha cười nói:

- Đúng!

A Thuật lắc đầu:

- Không được.

A Lí Hải Nha ngạc nhiên:

- Sao vậy, Sử Cách có thể không nề mặt ư?

A Thuật cười nói:

- Sử Cách dám nói gì đâu! Ta thấy Thổ Thổ Cáp rất không tệ, bèn bảo hắn theo ta, hắn nói, Lương Tiêu ở nơi nào, hắn ở đó.

A Lí Hải Nha kinh ngạc, nói:

- Nguyên lai ngươi muốn tranh người với ta?

A Thuật cười:

- Ngươi đừng nói vậy, ta bắt quá muốn Thổ Thổ Cáp, hắn đã không chịu ly khai Lương Tiêu, ta đành ôm một mẻ thôi!

A Lí Hải Nha mắng:

- Ngươi mới nói vậy, ngươi đã muốn ôm một mẻ, vì sao ta không thể ôm một mẻ đây?

A Thuật cười nói:

- Ta trước đây đã nói sẵn với Thổ Thổ Cáp mà.

A Lí Hải Nha nhìn Lương Tiêu, thờ dài:

- Đành thôi, ta không tranh lại ngươi. Có điều, cái gã ấy như một con ngựa hoang cực kỳ dũng mãnh, phải có một vị chủ nhân lợi hại mới thuần phục được. Ngươi lợi hại hơn ta, càng xứng làm chủ nhân của hắn, có điều cũng phải cẩn thận, đừng để hắn đá cho.

A Thuật chớp mắt, mỉm cười:

- Ta để hắn đến doanh trại Khâm Sát.

A Lí Hải Nha lắc đầu:

- Những kẻ ở trong Khâm Sát doanh trại mắt luôn cao quá đỉnh đầu, hắn là người Hán, chắc không ở nổi đâu.

A Thuật nói:

- Hắn không phải là người Hán bình thường. Bá Nhan hôm qua đã nói với ta, hắn có huyết thống Mông Cổ, so với ta thì còn cao quý hơn.

A Lí Hải Nha ngạc nhiên, vội hỏi:

- Cao quý hơn ngươi, tức là...

A Thuật gật gật đầu, nói tiếp:

- Ta nghe Bá Nhan nói, hắn có huyết thống của Thành Cát Tư Hãn, là con cháu của hoàng gia.

A Lí Hải Nha sắc mặt đại biến.

Họ đang nói chuyện thì đại doanh quân Nguyên đã hiện lên đằng xa. Lương Tiêu ghim ngựa lại, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy dòng sông Hán Thủy cuộn cuộn menh mang chảy suốt theo chiều Nam Bắc, trên sông có chiến hạm, có tàu thuyền, lên đến hàng nghìn hàng vạn, cờ xí tung bay phần phật. Hai bên bờ, những chiếc lều trắng xếp san sát nhau, hết như sông dài biển rộng. Hai tòa thành không lồ đứng chiếm lấy mặt đông tây, cách qua dòng Hán Thủy đối diện nhau, không trung mây đen dày đặc, ép sát xuống thành. Tiếng kèn buổi sáng từ trong thành phát ra, lúc này tiếng còi bên quân Nguyên cũng vang lên, hai âm thanh bên này trầm, bên kia bổng, bên kia bổng, bên này trầm, theo mặt đất hoà vào nhau bay đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lục Hoa Diệu Thuật

Trong lúc Lương Tiêu ngóng nhìn, A Thuật cùng A Lý Hải Nha đã thúc ngựa vượt lên. A Lý Hải Nha hươu roi ngựa chỉ:

- Kia chính là hai thành Tương Phiên đây!

Lương Tiêu nói:

- Chỉ là hai tòa thành tầm thường, vì sao công mãi vẫn không hạ được chứ?

A Thuật nói:

- Từ khi đại tướng người Tống là Nhạc Phi thu phục Nhạc Dương đến nay, trong vòng một trăm ba mươi năm qua, người Tống đã khổ tâm tru hoạch cho Trương Phiến. Đến thời của Oa Khoát Đài đại hãn, kể cả những danh tướng lớn cũng phải chấp tay cung kính những trọng binh thủ vệ của Giang Hán. Bọn chúng lại càng dốc thêm quốc lực, nhiều lần mở rộng Trương Dương, không nói đến chuyện thành trì vững chắc, thể gian hiểm thấy, lại thêm binh tốt lương đủ, vũ khí công thủ nhiều đến ba mươi tư khối. Theo như Bá Nhan nguyên soái và Sử Thiên Trạch suy đoán, nếu không thể công phá được tường thành thì gần như Trương Dương có khả năng chống đỡ đến hơn hai mươi năm, nhưng nếu chỉ dựa vào những phương pháp công thành bình thường thì căn bản không thể phá nổi.

Lương Tiêu bảo:

- Nói như vậy, hai bên chỉ có thể lưỡng bại câu thương hay sao?

A Lý Hải Nha thở dài:

- Điều đó cũng không khác biệt lắm. Cách duy nhất hiện tại chỉ có thể là cắt đứt viện trợ của hai thành từ bên ngoài, làm tiêu hao lương thảo và vũ khí tích trữ bên trong. Quân ta sớm đã củng cố được Lộc Môn Sơn, lại bố trí thêm rào cọc tại Quán Tử Sơn, năm rồi đồng loạt tiến kích, đánh bại bọn Tống nhân, xây đài thật vững nơi trung lưu Hán thủy, ngâm bảy khối cự thạch vào nước, dẫn thành thủy trận, tại Vạn Sơn, Bách Trượng Sơn, Hồ Đầu Sơn, Hiện Sơn hợp thành một đường, lại xây nơi bờ tây Hán thủy một tòa thành mới. Hiện nay hai thành Trương Phiến, cả đông tây nam bắc, trên thủy trên bộ đều đã bị tuyệt viện cả rồi.

Hắn nói tới đây, lại hướng về A Thuật hỏi:

- Ta trên đường có nghe nói Tổng quân đến tiếp viện cho Trương Phiến?

A Thuật gật gù đầu. A Lý Hải Nha cười nói:

- Hơn phân nửa đã bị người giết đến một mảnh giáp cũng không thừa!

A Thuật lạnh nhạt hỏi:

- Phạm Văn Hồ kia là con rể của Cổ Tự Đạo à?

A Lý Hải Nha đáp:

- Đúng vậy!

A Thuật cười lạnh nói:

- Hắn cùng cái tên Hạ Quý kia, chưa đánh đã bỏ chạy mất, thật so với chuột còn lành lợi hơn. Sao không phái Trương Thế Kiệt và Lý Đình Chi đi chứ? Hai ta uống công xuất binh cả buổi, lại chẳng có đất dụng võ.

A Lý Hải Nha cười nói:

- Nếu không có cái đám vô dụng này, bọn ta sao có thể dễ dàng vây khốn Trương Dương như thế?

A Thuật lặng im một lúc rồi đáp:

- Nói không sai, người Tống chính là càng ngày càng kém đi. Năm đó tại Hợp Châu, ta còn gặp gỡ được vài tên có đảm khí, hôm nay lại cùng mấy tên vô dụng này đánh nhau, thật khiến người ta nhục chí mà.

Lời thốt ra ản về quạnh hiu.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều tản ra khỏi đại doanh Nguyên quân. A Lý Hải Nha an trí cho Lương Tiêu ở tại trong trường của mình, gọi tới một đại phu tốt nhất, lại tìm ra được hai nữ tử tông quân hầu hạ A Tuyết đắp thuốc thay quần áo. A Tuyết da thịt vồ tề, máu hòa vào y sam bên lại một chỗ, không thể nào cởi ra, chỉ có thể dùng dao cắt nát rồi dùng từng khối từng khối nước nóng mà làm tan đi khối máu khô cứng ấy.

Nước vừa thấm lên miệng vết thương, A Tuyết nhất thời bật ra tiếng kêu thảm thiết. Lương Tiêu cố nhịn con nhói lòng, ôm lấy nàng nhỏ giọng an ủi. A Tuyết sợ hãi lo lắng, đành cắn răng giấu lệ, liều mình chịu đựng. Hai ả Sắc Mục nữ tử từ kia nhìn thăm trạng khắp người nàng, cũng rơi nước mắt theo, hai tay không ngừng run rẩy, càng làm tăng thêm đau đớn cho A Tuyết. Lương Tiêu đành phải tự mình động thủ xé áo tra thuốc, trong lòng càng hận bọn Vân Thủ đến không thể hận hơn được nữa.

Chẳng mấy chốc, bọn người Thổ Thổ Cáp đã đuổi kịp trở về, liếc thấy A Tuyết trong bộ dáng như thế, kinh nộ đan xen, cả thầy đều chửi bới om sòm.

Lương Tiêu không muốn mọi người quấy rầy đến A Tuyết bèn đuổi bọn họ ra ngoài trường, nghiêm mặt nói:

- Bảo các người trị thương tại đại doanh, sao lại không tuân theo mệnh lệnh của ta?

Mọi người ngơ ngác, Thổ Thổ Cáp gạt nước mắt nói:

- Bá Nhan nguyên soái đã đồng ý rồi.

Lương Tiêu nói:

- Lần này bỏ qua, lần sau nếu còn trái lệnh...

Hắn lấy một tay ra dấu, trầm giọng nói:

- Bất kể là ai, đều chém không tha.

Mọi người đồng thanh đáp ứng, Lương Tiêu mới gạt đầu nói:

- Các người trong người đều có thương tích, tất cả hãy đi nghỉ ngơi đi, trước khi vết thương lành, không được phép loạn động đấy.

Mọi người chỉ đành tản đi nơi khác. Thổ Thổ Cáp lưu luyến không rời khỏi, vừa đi được vài bước lại ngoảnh đầu, hướng sang bên này nhìn quanh.

Ngày kế, Lương Tiêu nhờ người mang tro cốt của Triệu San về Hoa Âm, còn bản thân cả ngày bên cạnh A Tuyết, chăm nom cho thương thế của nàng. Đại phu chữa bệnh vốn xuất thân là ngự y, lâu ngày ở trong quân đội, đối với những vết thương về da thịt vô cùng rành rẽ, dùng thuốc khá chính xác. Sau sáu bảy ngày chạy chữa, A Tuyết đã dần dần tỉnh táo, miệng vết thương đã bắt đầu kéo da non, có điều gân cốt cả người còn đau đớn, khó mà rời giường được.

Lương Tiêu liên hao phí tâm tư, nghĩ ra vài câu chuyện vui lúc xưa kể cho nàng nghe, khiến cho A Tuyết hợp ý cười tươi không ngớt, hầu như mọi nỗi đau đã quên đi, chỉ cảm thấy nếu như có thể vĩnh viễn được thế này, thì cho dù có bị roi quất thêm nhiều lần nữa cũng không sợ.

Chớp mắt đã qua hơn một tháng, một hôm lính canh truyền lệnh, nói Bá Nhan triệu kiến. Lương Tiêu theo lính canh phía trước đi đến đại trường của Nguyên soái. Vén lều đi vào, chỉ thấy Bá Nhan hai tay chấp ra sau, đang nhìn lên tấm địa đồ trên tường, nghe Lương Tiêu tiến đến, cũng không quay đầu lại.

Lương Tiêu ngẩng người cả nửa ngày, dần cảm thấy mất kiên nhẫn, vừa định rút lui, chợt nghe Bá Nhan cười ha hả, quay người bảo:

- Đã lâu không gặp, người lại trở thành một kẻ vội vàng như thế sao?

Hai người vốn xa cách đã lâu mới gặp lại, bốn mắt nhìn nhau, tâm tình phức tạp khó giải. Lương Tiêu nghĩ đến người này chính là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyết liền không khỏi oán hận, nhưng thiết tưởng hắn cũng chính là sư huynh của mẫu thân, lại không khỏi sinh ra chút cảm giác ảm áp.

Bá Nhan cũng nhìn ra tâm ý của hắn bèn chuyển sang chủ đề khác, chỉ lên bức địa đồ trên tường hỏi:

- Lương Tiêu, người có biết đây là gì không?

Lương Tiêu đáp:

- Là bản đồ địa lý núi sông của Đại Tống.

Bá Nhan mỉm cười, ngón tay chỉ lên đất Trương Phiến nói:

- Một khi Trương Phiến bị phá, đại quân của ta lập tức có thể xuôi theo Hán Thủy, mau chóng đổ vào đại giang, băng qua Giang Nam, lướt qua Ngạc Châu rồi sau đó với trăm vạn tàu lớn, xuôi dòng về hướng đông, quét sạch Đại Tống, tiếp lấy Lâm An.

Ngón tay hắn theo đường sông mà di chuyển, dừng lại phía trên Lâm An, thờ dài thườn thượt:

- May mà người đã cứu được A Lý Hải Nha trở về, cái này gọi là “Ngân quân dễ kiếm, một tướng khó cầu”, nếu thiếu đi hắn khác nào đã chặt đứt một cánh tay của ta, ngày sau công diệt Đại Tống có thể sẽ gian nan hơn gấp nhiều lần!

Đứt lời hắn bước dạo hai bước, chấp tay nhìn trời, sắc mặt khi sáng khi tối, tựa như gặp phải một vấn đề thập phần khó xử, rất lâu sau mới quay đầu lại, chăm chú nhìn Lương Tiêu bảo:

- A Thuật vì mến người kiêu dũng đã tiến cử người đến Khâm Sát doanh dưới tay hắn để làm bách phu trưởng, hôm nay ta đã đồng ý, người hãy gắng mà làm cho tốt. Nhớ kỹ, làm một tướng quân giỏi so với luyện võ công cao càng không dễ dàng đâu!

Vừa nói vừa gỡ nhẫn bạch ngọc xuống trao cho hắn, lại tiếp tục nói:

- Ngày sau nếu gặp chuyện khó xử, hãy đến tìm ta, chỉ cần không phạm vào quân kỷ quốc pháp, ta nhất định sẽ giúp người.

Lương Tiêu khuôn ngực nóng ran, hai tay tiếp lấy. Bá Nhan hỏi qua một chút về thương thế bạn bè hân, lại cảm thấy không có việc gì khác để phân phó, liền lệnh cho hân trở về, lập tức chuyển đến Khâm Sát doanh.

Lương Tiêu trở lại nơi ở, đem mệnh lệnh của Bá Nhan nói cho A Tuyết nghe, để nàng ở lại trong trướng của A Lý Hải Nha mà dưỡng thương. A Tuyết trong lòng tất nhiên không muốn, nhưng biết quân lệnh như núi, không thể cưỡng lại. Đêm ấy, Lương Tiêu chuyển vào Khâm Sát đại doanh, tiếp nhiệm chức Bách phu trưởng.

Khâm Sát doanh chính là kỵ binh tinh nhuệ nhất trong Nguyên quân, có từ thời cháu của Thành Cát Tư Hân là Bạt Đô kiến lập Khâm Sát Hân Quốc, trong đó có những Sắc Mục nhân như Khâm Sát, A Túc, Oát La Tư, Hung Gia Lợi; sau này cũng có pha tạp chút máu huyết của người Mông Cổ, tóc vàng mắt xanh, từ nhiều nơi hợp lại, tất cả đều nhân cường mã tráng, nhanh nhẹn và hung mãnh dị thường. Lương Tiêu trong đám người Hán cũng được kể như có vóc người cao lớn, nhưng khi đến doanh trung này rồi thì cũng trở nên tầm thường mà thôi.

Tổ phụ của A Thuật là Túc Bất Đài từng cùng Triết Biệt, Bạt Đô hai lần tây chinh, đương oai tuyệt vực. Đám binh sĩ trong Khâm Sát doanh này đều rất kính sợ A Thuật nhưng lại xem thường Hán nhân. Trước tiên là vì không thông ngôn ngữ, thứ hai là do dựa theo luật lệ Đại Nguyên, Sắc Mục nhân tuy thấp hơn người Mông Cổ nhưng lại cao hơn Hán nhân, địa vị của họ vì không bằng người Mông Cổ nên thiết tưởng có thể lấy lại thể diện trên mình người Hán, cho nên khi gặp một trọng thần danh tướng như Sử Thiên Trạch cũng không thêm xuống ngựa hành lễ. Thêm vào đó bọn họ tác chiến kiêu dũng, trong ba quân chiếm số đông, dựa vào công lao càng thêm hoành hành bá đạo, chẳng chịu để Hán quân vào mắt.

Lương Tiêu trong bộ dáng của người Hán, lại bị phái đến nơi Khâm Sát doanh này, hơn nữa lại đến với thân phận bách phu trưởng khiến cho bọn binh lính Khâm Sát vô cùng khó chịu, ngầm ngầm thương nghị với nhau tìm cách gây khó dễ cho hân.

Đến ngày kế, Lương Tiêu theo lệ xuất trướng điểm binh, tù và thổi ba hồi vẫn không thấy một người tới báo. Hân không rõ nguyên do, trong lòng kinh ngạc: “Bọn họ không nghe hiệu lệnh của ta hay sao? Nếu muốn thi hành quân pháp, thì cứ đem trăm tên gia hỏa này ra chém đầu, nhưng như thế chẳng phải bách phu trưởng ta sẽ trở thành kẻ lạm sát hay sao?”

Cùng lúc này, những đội ngũ tướng sĩ khác đã hoàn thành xong phần huấn luyện buổi sớm, đều kéo đến xem nhiệt náo, vây quanh Lương Tiêu mà chỉ chỉ trò trò, hi hi cười nhạo, dùng ba cái thứ tiếng xô xô xào xào kêu réo ầm ĩ. Lương Tiêu một mình một bóng đứng giữa nơi ấy, tiến lùi không xong, xấu hổ vô cùng, ngôn ngữ đối phương lại không cách nào nghe hiểu được, cũng chẳng biết vì sao lại thành ra thế này. Im lặng cả nửa ngày, hân chỉ đành siết quyền nén giận, không nói lời nào trở vào trong trướng.

Khâm Sát tướng lĩnh lập tức đem việc này bẩm báo lên A Thuật, kể xấu phóng đại về Lương Tiêu. A Thuật để cho Lương Tiêu vào một địa phương như thế, có ý muốn làm cho hân tiêu tan ngạo khí, nghe vậy chỉ cười trừ, nghĩ ngợi rồi nói: “Đề xem tiểu tử này xử trí ra sao?”

Ai ngờ tới hai ngày sau, Lương Tiêu vẫn không xuất trướng triệu binh, đám binh sĩ Khâm Sát kia vốn cũng không định đi tập luyện, chỉ thêm mừng rỡ lười nhác ngủ nướng, lũ binh sĩ trong đội ngũ của hân càng thêm đồ ỳ. Những tướng lĩnh Khâm Sát khác cũng vô cùng bất mãn, lại đến dưới trướng của A Thuật, nói Lương Tiêu vô dụng, không thể cầm binh.

A Thuật nghe nói Lương Tiêu mãi không lộ diện, cũng cảm thấy kinh ngạc, suy đi nghĩ lại đành để cho chúng tướng lĩnh lui xuống, bảo rằng nếu ngày mai mà Lương Tiêu vẫn không có động tĩnh gì thì chính mình sẽ có chủ trương. Chúng tướng nghe lệnh, vui mừng rồi đi.

Đến buổi tập sớm ngày thứ ba, Mông Cổ đại doanh tù và thổi vang, các bộ nhân mã đều xuất trướng, nhưng trong doanh của Lương Tiêu vẫn chẳng chút động tĩnh. Chúng quân sĩ sớm nhận được tin tức, quyết tâm đuổi Lương Tiêu đi, người người đều nằm sấp trên giường, rút đầu trùm chăn say ngủ, những tướng lĩnh của các đội ngũ khác đều phải thám tử đi rình trộm, chỉ chờ tới khi buổi luyện tập sáng sớm này trôi qua sẽ lập tức đi bẩm báo cho A Thuật, để hân đối tượng.

Hồi hiệu lệnh thứ hai sắp sửa thổi lên, bọn thám tử cực kỳ cao hứng, chỉ đợi ba tiếng lệnh dừng là lập tức đi bẩm báo. Trong lúc ấy bỗng nhiên nghe được tiếng vỗ ngựa vang lên, hai mươi con tuấn mã hùng hổ xộc vào trong doanh. Lương Tiêu thúc ngựa lên trước, tay cầm một chuỗi dây xích tam trào thiết câu, thiết liên lam đầu, đầu dính vào cổ trước của sáu con chiến mã, mỗi con chở theo một cái thùng gỗ được bịt kín, chẳng biết chứa đựng thứ gì. Năm người phía sau hân, tay đều kéo theo thiết câu.

Bọn thám tử còn chưa hiểu đã phát sinh sự tình gì đã thấy Lương Tiêu bắn ra thiết câu móc lên đỉnh lều. Năm người khác y cách làm theo, thiết liên trong tay đều lần lượt ném đi, đem hơn hai mươi đỉnh lều cả thảy móc vào trong.

Lúc này, Lương Tiêu vung roi ngựa lên, sáu người đồng thời quát ngựa. Lũ ngựa đau đớn, chạy như điên về bốn phía. Chẳng mấy chốc, hơn hai mươi đỉnh lều bóc lên khỏi mặt đất. Bọn binh lính Khâm Sát đương ngủ mê ngủ mệt tức thì lộ ra giữa ban ngày, ai nấy dụi dụi mắt, ngơ ngác ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Chợt thấy chiến mã đang lồng lộn, Lương Tiêu mò ra một cái thùng gỗ lớn, nhất thời xú khí ngập trời, trong thùng chính là phân và nước tiểu của người trộn gia súc.

Bọn quân sĩ còn chưa biết át giáp gì, phân đã nhắm đầu nhắm mặt bọn chúng rải tới, uest vật bắn tung tóe đến từ mọi hướng, bên trong còn có giò bọ lúc nhúc. Mặt khác năm người theo cách đã định, trong chớp mắt công phu khiến cho Khâm Sát binh sĩ không một ai may mắn thoát khỏi. Bọn quân còn chưa hết ngáy giấc, Lương Tiêu cũng chẳng thèm quay đầu lại, dẫn đám người mau chóng bỏ đi, để lại sau lưng một trăm người, đứng có ngồi có, cả người đầy phân, ngáy đơ tại đương trường. Những quân sĩ Khâm Sát khác hay được tin tức đều kéo đến xem, càng làm cho mấy tên quân sĩ này xấu hổ cơ hồ muốn chui xuống đất, mỗi hận hôm nay dành cho Lương Tiêu khắc sâu đến tận xương tủy.

Đến lúc này, Khâm Sát tướng sĩ không thể không kinh ngạc. Bọn họ ở nơi xa xứ, cả người lẫn địa hình đều hoàn toàn không quen biết, đối với nhau cực kỳ đoàn kết để phòng sự khi nhục của ngoại tộc. Một người mà chịu nhục chẳng khác nào lây nhục đến toàn quân. Dưới con giận dữ, bọn họ thương mầu đều rút hết cả ra, leo lên tuấn mã truy tìm Lương Tiêu. Ai ngờ kiếm khắp cả doanh, cũng chẳng thấy bóng dáng hân đâu, chỉ làm cho cả đại doanh

Nguyên quân càng thêm nhốn nháo hơn, thậm chí làm kinh động đến cả Bá Nhan. Bá Nhan lệnh cho A Thuật lập tức xử trí, không để nhiều loạn lòng quân.

Đám đông Khâm Sát tướng lĩnh đang con phần nộ, tìm đến trưởng của A Thuật, yêu cầu nghiêm trị Lương Tiêu. A Thuật chẳng ngờ Lương Tiêu lại áp dụng cái loại biện pháp này, trong lòng có chút tức giận, hối hận đã không nghe lời A Lý Hải Nha, cùng nhau làm tiêu tan đi nhục khí của Lương Tiêu. Nhưng hân đường thời là danh tướng, cũng không thể phôi bỏ trách nhiệm, bèn đem mọi tội lỗi dùng người tặc trách ấy của Lương Tiêu toàn bộ nhận lãnh về phía mình. Khâm Sát tướng lĩnh đối với A Thuật cực kỳ kính trọng, thấy hân bảo như vậy, cũng không dám nói gì nữa, chỉ một mực thỉnh cầu điều Lương Tiêu đi nơi khác.

Thật ra A Thuật lại có ý niệm khác trong đầu: “Lương Tiêu có vẻ không phải hạng ném đá rồi bỏ chạy. Thôi, để xem xem hân còn có hậu chiêu gì nữa.” Nghĩ đến đây, ngoài miệng thì đáp ứng nhưng lại cố ẩn nhẫn trong lòng không lộ ra. Chúng Khâm Sát tướng lĩnh được hân đáp ứng, con giận tuy đã nguôi ngoai nhưng vẫn còn âm ỉ.

Nói là nguôi ngoai, thật ra lại ngầm ngầm lên kế hoạch, nhất định phải giết chết Lương Tiêu để báo mối hận bị làm nhục. Sáng hôm sau, đội binh lính Khâm Sát hơn trăm tên của Lương Tiêu đều dậy thật sớm, cưỡi ngựa trừ tên, lập trận thế để phòng Lương Tiêu lại chơi khăm lần nữa.

Trong phút chốc, ba hồi tù và đã thổi vang, nhưng Lương Tiêu lại chẳng hề xuất hiện, mọi người tinh thần uể oải, cả thầy đều mắng to Lương Tiêu là đồ hèn nhát rấm chó. Chính đang lúc chửi sừng miệng, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, trong làn bụi mờ mờ xuất hiện sáu kỵ nhân mã, hốt nhiên phóng nhanh đến gần, chỉ thấy Lương Tiêu cùng Thổ Thổ Cáp ghim cương lại. Lương Tiêu cầm nghiêng một thanh hoa thương, Thổ Thổ Cáp tay vác đại đao, phía sau là bốn người Nang Cổ Ngạt, mỗi người đều nắm sẵn thương mâu, dáng dấp kiêu dũng.

Bọn quân sĩ không ngờ hân còn dám đến đây, hết thầy đều ngẩn ra, lúc sau mới bừng tỉnh, lại ý vào Khâm Sát tướng lĩnh làm chỗ dựa, bèn hè nhau rống mồm chửi bới. Lương Tiêu nghe không hiểu gì đành hướng về Thổ Thổ Cáp hỏi:

- Bọn họ nói gì vậy?

Thổ Thổ Cáp chính là người Khâm Sát, thông hiểu ngôn ngữ Khâm Sát, tự nhiên nghe được rõ ràng, liền đáp:

- Đều là những lời mắng người rất khó nghe.

Lương Tiêu gật đầu nói:

- Thay ta nói với bọn họ: hôm nay bọn họ thức dậy đúng giờ, nếu không muốn ăn phân uống nước tiểu thì ngày sau cũng phải dậy sớm như thế.

Thổ Thổ Cáp nhún mày nói:

- Lương Tiêu, làm vậy thật sao? Đối với những người này mà nói chính là một sự xúc phạm nặng nề!

Lương Tiêu khẽ cười nói:

- Người chỉ cần nói đại khái ý nghĩa như thế là được.

Thổ Thổ Cáp chẳng còn cách nào khác đành y lời thuật lại. Mọi người nghe hân nói bằng ngôn ngữ quê hương, tất cả đều không khỏi sùng sốt, đến khi nghe rõ lời nói, trước tiên thì ngẩn ngơ, kế đó là nổi giận bùng bùng. Một tên hán tử tóc vàng rời khỏi hàng thét lên:

- Lương Tiêu thói tha kia, chúng ta sẽ không nghe lời người chỉ huy đâu. Người dám vũ nhục chúng ta, ta phải cùng người quyết một trận sống mái mới được.

Lương Tiêu nghe Thổ Thổ Cáp nói lại, khịt khịt mũi trong không trung, ra vẻ ngử ngử rồi cười nói:

- Thối thật, thối thật!

Người nọ hỏi Thổ Thổ Cáp:

- Hân vừa nói gì thế?

Thổ Thổ Cáp trả lời:

- Hân nói người thói thật.

Mọi người nghe được câu này, chợt nhớ tới cái chuyện khốn khổ ngày hôm qua, tuy đã ngấm mình cả nửa ngày trong Hán Thủy nhưng xú khí trên người cũng chẳng thể tan đi, nhất thời lửa giận bốc cao, cả thầy đều cất cao trường mâu.

Hán tử tóc vàng hướng về Thổ Thổ Cáp quát:

- Người là người Khâm Sát sao? Ta sẽ không giết người, người mau tránh ra.

Ngón tay của hân chỉ vào Lương Tiêu hét:

- Hán cầu nhà ngươi, có tài cán gì mà đòi làm bách phu trưởng của chúng ta? Ngươi do A Thuật đại nhân phái đến, ta sẽ không giết ngươi, ta với ngươi so đấu, ai thua người đó tự tận.

Lương Tiêu cười nói:

- Dựa vào ngươi à? Còn chưa đủ để ta nhét kẻ rằng!

Hắn chỉ tay về phía mọi người nói:

- Không cần khách khí, các ngươi cùng lên cả đi!

Mọi người sau khi nghe Thổ Thổ Cáp phiên dịch xong, vừa kinh vừa giận. Hán tử tóc vàng quát lên:

- Hán cầu cuồng vọng, ngươi dám xem thường người khác, một mình ta đánh với ngươi, không cần đến cung tiễn cũng có thể thắng ngươi.

Lương Tiêu cười nói:

- Được thôi, ta cũng không dùng cung tiễn.

Nói xong thúc ngựa tiến đến, hán tử tóc vàng kia cũng hươu mâu xuất ra.

Lúc này binh sĩ nơi Khâm Sát doanh đều biết tin Lương Tiêu đến, cùng bỏ luôn buổi tập sáng, cưỡi ngựa giương mâu, vây lấy doanh địa của hán kín đến nỗi nước chảy cũng không lọt. Mấy tên Khâm Sát tướng lĩnh khác càng phân phó chúng quân sĩ, muốn cho Hán cầu lần này có đi mà không có về. Nhưng thấy hán tử tóc vàng khiêu chiến, mọi người đều chia ngón cái xuống dưới, ha ha kêu lên:

- Khế Nhĩ Ni Lão, giết hán đi! Giết hán đi!

Tên hán tử tóc vàng Khế Nhĩ Ni Lão này vốn là người Oát La Tư, vốn là kẻ kiêu dũng nhất trong trăm người nơi đây, đương lúc hy vọng sẽ trở thành bách phu trưởng của nơi này chẳng ngờ lại bị Lương Tiêu đoạt mất, thất vọng dồn nén đâm ra oán hận. Lúc này nghe chúng nhân hô thúc, đám khí chột tăng thêm, quát lên một tiếng, kệp ngựa tiến đến, trường mâu đâm thẳng đến trước mặt Lương Tiêu.

Lương Tiêu cũng không thèm thúc ngựa, huy thương gạt đỡ, Khế Nhĩ Ni Lão cánh tay tê rần, trường mâu nhất thời lệch ra, trong lòng gã thâm giết mình: “Hán cầu này tuy nhỏ người nhưng khí lực cũng lớn thật.”

Ý niệm trong đầu còn chưa kịp chuyển hoá thì trường thương của Lương Tiêu từ cao đã đâm tới. Khế Nhĩ Ni Lão vội vàng cúi thấp đầu, mũ giáp lại bị Lương Tiêu dùng mũi thương đâm vào. Khế Nhĩ Ni Lão vội vàng hươu mâu quét ngang, Lương Tiêu tiện tay chop lấy, Khế Nhĩ Ni Lão chợt phát giác trường mâu như bị đục vào trong sắt, tiến lùi không xong, nếu Lương Tiêu phía trước mà đâm tới một thương, bản thân ắt không thể ngăn đỡ nổi, trong lúc hoảng kinh liền gồng mình gạt lại. Ai ngờ Lương Tiêu thuận thế buông tay, Khế Nhĩ Ni Lão dùng sức quá mạnh, gần như muốn rơi khỏi ngựa, hai chân vội kệp lấy ngựa, vừa muốn ổn định lại, Lương Tiêu đã huy thương đến, mũi thương nhằm vào giáp sắt đánh lên đầu gối. Chiêu này đã dùng tới một ít chân lực, Khế Nhĩ Ni Lão chỉ cảm thấy hoa mắt, rơi khỏi lưng ngựa. Lương Tiêu không đợi gã té xuống mặt đất, một thương đã lại đâm đến, nhằm vào thất lưng gối, mũi thương kẻ sát vào người.

Khế Nhĩ Ni Lão thua dễ dàng như thế, binh sĩ Khâm Sát một phen náo động. Lý Đình cười đến gập cả người, kêu lên:

- Trông cách Lương đại ca so đấu, rõ ràng là đùa với khí mà.

Vương Khả cũng cười to bảo:

- Đúng vậy, lại còn là một con khí lông vàng.

Mọi người phá lên cười ha hả. Bọn họ trải qua mấy ngày dưỡng thương, phần lớn đều đã khôi phục, đến như Vương Khả, miệng vết thương cũng đã lành da non, khỏe mạnh đến chín phần.

Khế Nhĩ Ni Lão gãy giữa một cách khó khăn. Dưới ánh nhìn trừng trừng của chúng nhân, gã cảm thấy không đất để chui, đột nhiên rút ra một thanh yêu đao, định đưa lên cổ tự tận. Trường thương của Lương Tiêu vội rung lên, nhắc gã lên giữa không trung. Khế Nhĩ Ni Lão tay gãy chân đập, yêu đao đâm trật khỏi đầu, Lương Tiêu hoành thương quét qua, khiến yêu đao của gã bị đánh bay, thương gỗ dưới bụng gã thuận thế nhắc lên, dùng lực vừa vặn đáp gã xuống một chỗ tốt, rồi lập tức bốc gã trở lại lưng ngựa.

Khế Nhĩ Ni Lão chưa kịp nghĩ gì, thuận thế đã nằm rạp trên lưng ngựa, hai tay ôm chặt lấy cổ tuấn mã, không khỏi mặt mày choáng váng. Lương Tiêu cười nói:

- Ngươi chịu thua chưa?

Thổ Thổ Cáp thông dịch lại, Khế Nhĩ Ni Lạp cả giận nói:

- Ta thua rồi, ngươi vì sao lại không để ta tự sát chứ?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Người ngoài việc đối nghịch với quan trên chỉ biết tự sát thôi sao?

Hắn phun một ngụm nước bọt cười lạnh nói:

- Có thể thắng mà không thể thua, còn tính là nam nhân làm gì? Chỉ có thể là một tên nhát gan vô dụng mà thôi.

Khê Nhĩ Ni Lão bị hắn nắg, mặt đỏ như máu, không còn lời nào để đáp trả. Lương Tiêu xoay mũi thương chĩa vào đám Khâm Sát binh sĩ kia quát:

- Các người đều rất lợi hại phải không? Lên cả đi!

Chúng quân sĩ ai nấy nhìn nhau, nhất thời không ai dám lên. Lương Tiêu hét lớn:

- Các người không lại thì ta lại.

Hắn thúc ngựa tiến nhanh đến, trường thương thế như gió cuốn, sát nhập vào trong đám người. Một kẻ đương đầu thấy Lương Tiêu ập đến, vừa định nhắc mâu, mũi thương của Lương Tiêu đã hất tới, hai mắt y nhất thời hoa lên, chẳng biết nên đón đỡ làm sao. Lương Tiêu thừa thế một thương bất ngờ xuất ra, đánh rơi mũi sắt của y xuống, trong lúc trở tay, cán thương lại quét vào huyệt Thái Dương của y, đánh y văng khỏi lưng ngựa.

Chỉ trong phút chốc, Lương Tiêu thúc ngựa đột phá, trên chồm dưới thụp, tựa như một chiếc lông hồng trên lưng ngựa. Thanh hoa thương trái đờ phải xoay, như giao long cười mây lại như đằng xà lướt khói, phiêu hốt bất định, chuyên đâm vào mũi giáp quân sĩ, sau khi đánh rơi mũi sắt lại đánh choáng bọn chúng khỏi lưng ngựa. Khâm Sát binh sĩ kinh sợ chạy qua chạy lại, mạnh mẽ phản kích, trong thoáng chốc, hai bên thương đến mâu đi, càn đầu càn khó phân thắng bại.

Lương Tiêu có chủ ý muốn áp chế ba quân bằng tài nghệ của mình nên xuất ra hết cả vốn liếng toàn thân, đến đi chớp nhoáng, thương pháp như điện, chỉ qua hai tuần trà đã khiến cả trăm kẻ nhào tới gục ngã hết tám phần. Nhưng Khâm Sát quân sĩ vô cùng cứng cỏi kiên dũng, tuy gặp phải cường địch như thế nhưng cũng không lùi bước, lại còn la hét dậy trời, trước sau bao vây, trái phải tiến kích, một tác vuông cũng không hề bán loạn.

Lương Tiêu trong lòng thầm tán thưởng, đã động đến ý niệm háo thắng, hét dài một tiếng, xoáy hoa thương thành những vòng rộng dần, bay đến lướt đi khiến cho mọi người không cách nào tự lại gần được. Trong chốc lát đã đánh ngã được mười bảy mười tám người, còn dư lại hai người đều vạn phần kinh hãi, liều mạng ngăn cản.

Lương Tiêu huy thương quét ngã một người, tên còn lại đằng sau hươu mâu đâm tới, Lương Tiêu cũng không thèm quay đầu lại, thân mình nhẹ nghiêng, chộp mâu vào tay, hét lớn một tiếng, nhắc y lên khỏi ngựa, lại rung tay khiến cho y bay lên cao đến sáu trượng, như sao sa rơi xuống mặt đất, bên tai lại vang lên tiếng gió rì rì, thật làm tim mặt y muốn vỡ ra, oai oái kêu thảm.

Lương Tiêu thấy cho y rơi xuống, lập tức phóng ngựa chạy như điện, tóm lấy kẻ ấy trong khoảnh khắc y sắp chạm mặt đất, cánh tay giơ lên giữ lấy hậu tâm của y thật vững vàng, vác tại đỉnh đầu, thúc ngựa xoay tròn rồi nhẹ nhàng ném y lên mặt đất. Tiếng hò reo của bọn Thổ Thổ Cáp vang lừng, đám quân Khâm Sát ai nấy đều há mồm đờ lưỡi, mắt cả ngơ ngẩn.

Lương Tiêu trải qua phen kịch chiến này, sức ngựa đã cạn, gặp đám ngựa vô chủ trên trường chạy loạn xung quanh liền nhảy sang một con khác, thương chỉ về bốn phía Khâm Sát quân, cười lạnh nói:

- Các người còn muốn tới nữa không?

Khâm Sát nhân thấy hắn ngang nhiên thách thức như vậy lại dấy lên một trận ồn ào. Một gã thiên phu trưởng tóc nâu mắt xanh bước ra hét lớn:

- Hắn cầu nhà người, ý vào chút ít khả năng đã tự cho mình là anh hùng à?

Hắn dùng tiếng Mông Cổ nói ra, Lương Tiêu có thể hiểu được liền cười lạnh đáp:

- Ta quân giáo thủ hạ bất phục dưới tay mình, liên quan gì đến người? Nếu không có hồ ly thi triển quỷ kế, chó săn dám ở trước mặt người giương oai hay sao?

Người nọ giận dữ thét:

- Ta là thiên phu trưởng, người chỉ là bách phu trưởng mà dám nói với ta như vậy à?

Lương Tiêu đáp:

- Người Hán thường nói rằng, tướng ngoài chiến trường, có lúc không cần nghe cả lệnh vua. Đã là chiến tranh thì sinh tử đều đặt trên đầu dây cung. Nếu người nói đúng ta tự nhiên nghe theo người, nếu là sai thì cho dù có là lời của Hốt Tất Liệt hoàng đế, ta cũng chưa chắc nghe theo. Giả sử xảy ra chiến tranh, với một trăm kẻ ta quân thúc lại bất phục này, gặp phải địch nhân thì chỉ có chịu chết mà thôi.

Người nọ cười lạnh nói:

- Khâm Sát quân theo sông Diệc Đặc Lặc đánh tới bờ Hán giang, chưa bao giờ thất bại. Hừ, cho dù không có tướng quân thì cũng gần như như thiên hạ

vô địch. Hán cầu bách phu trưởng nhà ngươi, chúng ta sẽ không bao giờ tôn trọng đâu.

Khâm Sát binh lính giờ trường mâu lên, đồng thanh hô lớn:

- Đúng vậy, Hán cầu bách phu trưởng, chúng ta không tôn trọng!

Lương Tiêu không nhịn được cười, nói:

- Thiên hạ vô địch? Thiết là lợi hại a! Ngươi dám cùng ta đánh cược hay không?

Người nọ đáp:

- Sao lại không dám?

Nói rồi xách mâu lên ngựa, lập tức tiến lên trước.

Lương Tiêu nói:

- Đơn nã độc đấu không tính là lợi hại. Các ngươi nhiều người lắm phải không? Các ngươi một phe, chúng ta dựa vào sáu người, tất cả không dùng đến cung tên, chỉ dựa vào tài nghệ trên đao thương. Nếu ta đột phá không ra khỏi Khâm Sát doanh sẽ tùy ý các ngươi xử trí, còn nếu rời khỏi, sẽ tính thế nào đây?

Khâm Sát quân nghe vậy vừa sợ vừa giận, không có tiếng la hét nào thoát ra. Thiên phu trưởng kia lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Cược thì cược, nếu sáu người các ngươi có thể xông ra khỏi đại doanh, ngươi muốn làm bách phu trưởng thì sẽ tùy ý ngươi! Bất quá đao thương không có mắt, theo hiệp định thì sự chết sống của các ngươi không liên quan đến chúng ta.

Lương Tiêu cười nói:

- Được! Một lời đã định.

Hán mang trường thương giờ lên, năm người Thổ Thổ Cáp tụ lại bên cạnh. Trong lúc ấy, bốn mặt Khâm Sát quân bao vây trùng trùng lớp lớp, trông qua không dưới ba ngàn, mỗi bên do một thiên phu trưởng lãnh đạo, chúng quân siết ngựa đồng loạt kêu vang, phát ra tiếng “Hi hi” rít rống, thanh thế bức nhân.

Trong khoảnh khắc, ba gã thiên phu trưởng vung roi ngựa lên, chúng quân hô to, thúc ngựa vọt tới. Lương Tiêu liếc mắt quan sát, bỗng nhiên quát lớn:

- Tây nam lai phong, thủy thiên chi hình.

Sáu đạo nhân mã đột ngột chuyển động thật nhanh, tạo thành một trận thế kỳ lạ, vừa nhỏ vừa cụ thể, theo hướng Tây Nam lao ra. Lương Tiêu phía trước, Thổ Thổ Cáp, Nang Cổ Ngạt chia ra hai bên trái phải, ba người Lý Đình cũng xếp tương tự ở phía sau, múa đao vẽ thương, tựa như một cái dù thép, trong phút chốc đã xuyên thủng vòng vây.

Thiên phu trưởng kia vội vàng hét lệnh vây lấy Tây Nam, chợt nghe Lương Tiêu quát:

- Tây Phương chi thủy, thanh phong chi tượng.

Trận thế của sáu người chợt biến, Lương Tiêu cùng Thổ Thổ Cáp mỗi người một phía trước sau, Lý Đình bốn người thì dồn vào trung ương, hóa thành trước sau sắc nhọn còn ở giữa lại vô cùng dày đặc, nhắm hướng Tây đột phá, đột phá vừa được vài trượng Lương Tiêu lại quát:

- Tiểu súc bắc, đại tráng nam, long bàn chi trận.

Trong sát na, trận thế hóa hình rồng rắn, uốn lượn quanh co, giả vờ trùng hướng Bắc thật ra lại đột hướng Nam, nhìn hướng Đông lại chạy hướng Tây, co giãn chia ra hợp vào, trong phút chốc đã liên tiếp hóa ra vô số trận, lao ra được hai mươi trượng, Lương Tiêu lại bất ngờ bảo:

- Đông Bắc Chi Lôi.

Lời hán vừa thốt ra, năm người khác theo tiếng mà động, hóa thành “Hắc hồ chi thế” hốt nhiên chuyển thân, tựa như mãnh hổ xuống núi, theo thế “sét đánh không kịp bưng tai” nhắm hướng Đông Bắc mạnh mẽ xông phá, đi đến chỗ nào, Khâm Sát quân chỗ ấy đều lách tránh, chẳng ai có thể chống cự.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe Lương Tiêu hô hét không ngừng, trận thế của sáu người cũng tự nhiên biến hóa theo, hổ rồng đuổi bắt, tám hướng đến đi, liền lạc như thủy ngân chảy trên mặt đất, không chỗ nào mà không luồn lách vào được. Trong nháy mắt, rốt cuộc đã làm cho đội Khâm Sát kỵ binh một đời ngạo mạn bị xung phá đến thất điên bát đảo, đầu đuôi khó mà liền lạc lại được.

Ba gã thiên phu trưởng liên tiếp phát hiệu lệnh, nhưng cũng chẳng thể nào ngăn cản, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Bọn họ mặc dù rong ruổi nơi đại mạc, tinh thực đã chiến, nhưng nào ngờ được người Hán lại dụng binh kỳ diệu như vậy.

Trận thế mà Lương Tiêu đã sử dụng chính là binh pháp “Lục hoa trận” thời Đường mà Lý Tĩnh đã sáng tạo ra, lộ trận pháp này thoát thai từ Vũ Hưu bát

trận, nhưng tình vì ảo diệu hơn nhiều, lấy sáu người một đội, mỗi người cầm một vũ khí, biến hóa vô cùng, chính là hai phương pháp dùng để đối phó với thiết kỵ của tá ngoại. Năm đó Lý Tĩnh từng băng trận này lấy ít thắng nhiều, dưới Âm Sơn đại phá hơn hai mươi vạn thiết kỵ Đột Quyết, bắt sống Hiệt Lợi Khả Hãn, từ đó về sau, người Đột Quyết không thể gượng dậy nổi, cũng không còn đủ khả năng cùng Đại Đường tranh hùng.

Phải biết trận pháp xưa nay không thể rời khỏi thuật số. Lương Tiêu toán học tinh thâm, vượt xa tiền nhân. Sau lần Vân Thù đoạt lương, nỗi đau của hắn trở thành nỗi đau thường trực, hắn bắt đầu đánh giá cách dùng binh, muốn ngày sau không để một ai phải tổn thương nữa.

Thương thế của năm người Thổ Thổ Cáp vừa mới lành lại, hắn liền đem chuyện nói ra, tính cả mình vừa đủ sáu người, chính là phù hợp với số người của lục hoa, lệnh mọi người thao luyện lục hoa trận. Trong lúc diễn luyện, hắn khéo léo thêm thắt tìm tòi, đối với trận pháp đa phần cải tiến khiến cho uy lực của nó tăng thêm gấp bội.

Sau lần chịu nhục trên giáo trường ngày ấy, Lương Tiêu nhẫn nhịn không phát tiết, để cho Thổ Thổ Cáp lên vào Khâm Sát doanh bí mật tìm hiểu, đến khi biết được nguyên do chúng quân không chịu đến, trong lòng biết để khuất phục được đám gia hỏa này tất phải tránh khỏi một trường ác đấu. Hắn một mặt tìm một địa phương hẻo lánh, khẩn trương thao diễn thêm trận thế, một mặt chọc giận đám quân để cùng mình đánh cược, định bụng dùng lục hoa diệu thuật này khuất phục ba quân. Lúc này thi triển ra, quả nhiên đánh đâu thắng đó, dù đó chính là Khâm Sát tinh binh cũng không cách nào chống đỡ được.

Từ đầu một lát, Lương Tiêu thay đổi mười sáu loại trận hình, dần dần đã tiếp cận được đến cổng ngoài, chợt thấy hướng Tây Nam, Tây Bắc mỗi nơi lộ ra một trận thế sơ hở, lập tức hét lớn:

- Trường kinh chi trận.

Sáu người giục ngựa, thế như kinh phóng, hướng vị trí “Quy muội” mà đột phá. Chúng tướng lật đật xua quân cắt ngang, nhưng kỳ ý của Lương Tiêu lại ở một nơi khác, đột nhiên dẫn mọi người lên xéo về Tây Nam, trận trở thành “Côn bằng chi biến.”

Nhất thời ngưng long hóa thành đại bàng, đập cánh lên tận chín tầng trời, tiếng thét vừa vang, lập tức đem quân trận phía trước chia thành hai mảnh, từ vị trí “Vô vọng” lại xuyên ra một lỗ hổng lớn, vượt ra khỏi giới hạn của ngàn quân. Khâm Sát kỵ binh phía sau thu ngựa không kịp, trước đẩy sau kéo, trái phải xô vào nhau, la to gọi nhỏ loạn thành một bầy.

Sáu người phóng ra khỏi cổng ngoài, nghĩ đến lúc đầu thật hung hiểm nhưng kết cuộc lại toàn thắng, tinh thần mỗi người đều hưng phấn cao độ, ghim ngựa cười dài, Lương Tiêu giương giọng kêu lên:

- Thắng bại đã phân! Các ngươi trước đó đã nói những gì, có tính hay không?

Đám Khâm Sát quân khó khăn lắm mới ghim được lũ ngựa, tập hợp lại đội hình, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Một trận này, phía Lương Tiêu sáu người không một ai bị thương tổn, Khâm Sát nhân lại tổn thương vô số, có điều năm người bọn Thổ Thổ Cáp vì nghe theo mệnh lệnh của Lương Tiêu, vẫn chưa hết ý đã thương người, cho nên đa phần đám quân chỉ bị thương nhẹ ngoài da thịt, không có gì đáng ngại.

Số quân sĩ té ngựa mau chóng bò dậy, bật người trở lên ngựa, mấy ngàn ánh mắt đều dừng lại trên người của ba tên quan tướng, đợi nghe hiệu lệnh của bọn chúng. Nhất thời, trên giáo trường lặng phất như tờ, chỉ còn nghe tiếng gió hun hút thoi, thốc lá cờ lớn phấp phất tung bay.

Ba gã thiên phu trưởng đối mắt nhìn nhau, lúc này trả lời không được mà không trả lời cũng không được. Nếu trả lời thì hai mươi năm uy danh sẽ bị hủy trong một ngày, còn nếu không trả lời lại mang danh thất tín, cũng là điều tối kỵ trong việc quân. Chính đang không biết làm sao cho phải, chợt nghe có người sang sảng cười nói:

- Đã nói qua đương nhiên phải giữ lời, huống chi đừng nói là bách phu trưởng, cho dù đó là thiên phu trưởng cũng vị tất có thể đương cự được!

Ba người nghe được giọng nói, đồng loạt xuống ngựa, kêu lên:

- A Thuật đại nhân.

Lương Tiêu trông thấy A Thuật vẻ mặt cười cười, dặt theo thân binh ven theo rìa mà đến, bèn xuống ngựa hành lễ nói:

- A Thuật đại nhân, thật không còn biện pháp nào khác, nếu không dùng thủ đoạn sét đánh này, Lương Tiêu lúc này khó mà yên ổn được.

A Thuật xuống ngựa, hai tay đỡ hắn dậy, cười bảo:

- Lại nói tiếp, Khâm Sát quân này người mạnh ngựa khỏe, lúc chiến đấu vô cùng lợi hại, chỉ bằng bốn sự của một binh một tướng, thì cho dù là quân Khiếp Tiết Ngạt(1) dưới tay Thái Tổ cũng chưa chắc đã chiếm được thượng phong. Chỉ vì nhiều năm qua chưa gặp được địch thủ, cho nên càng lúc càng kiêu ngạo, chẳng thêm để ai vào mắt. Ta để ngươi đến đây cũng không ngờ được ngươi có thể sống yên! Thật sự cũng chính để khảo sát bốn sự của ngươi, nào hay ngươi với sáu người lại có thể đột phá cả ba ngàn Khâm Sát quân. Hà hà, ta nửa đời làm đại tướng không ngờ cũng nhìn lầm!

Lương Tiêu nói:

- Đại nhân nói quá lời, ta trước tiên rào đón thỏa thuận, khiến cho bọn họ không thể dùng tiến. Nếu là chiến trường thật sự, cung tiễn nảy ra, chỉ sợ công phu hợp lại, sáu người chúng ta đều hóa thành nhím cả rồi!

A Thuật vuốt cằm nói:

- Người thắng mà không kiêu, rất tốt. Bất quá sự thật quả là như thế, Khâm Sát kỵ binh mạnh nhất không phải là thương mầu mà chính là cung tiễn.

Hắn nhìn ba thiên phu trưởng bảo:

- Ba người các người, còn gì để nói không?

Ba người nhìn nhau, gã thiên phu trưởng tóc nâu kia nói:

- Nếu luận về công kích hãm trận, chúng ta thua không còn gì để nói, nhưng A Thuật đại nhân nói rồi, chúng ta mạnh nhất chính là thuật cung tiễn, ta muốn xem qua tiễn thuật của Lương Tiêu một chút.

A Thuật mắng:

- Các người đều là đầu đá cả à?

Lương Tiêu cười nói:

- Không sao, ai đó cho ta mượn cung tiễn dùng một chút nhé.

Chúng tướng vừa định tháo cung xuống, A Thuật đã nói:

- Dùng của ta đi.

Nói rồi lập tức gỡ xuống một thanh ngạnh cung viên vàng. Lương Tiêu tiếp lấy, mắt thấy trăm bước bên ngoài có hai Hồ nữ áo trắng trên bờ sông đang đùa giỡn nghịch nước, một người mặt phủ khăn lụa, một người mặt trắng để trần, trên đầu mang theo một chuỗi minh châu chói mắt.

Lương Tiêu cười nói:

- Xem ta bắn vỡ minh châu trên đỉnh đầu người bên trái đây.

Mọi người nghe vậy đều thất kinh. A Thuật nhú mày nói:

- Lỡ bắn trúng người thì làm thế nào?

Lương Tiêu đáp:

- Bắn rơi một sợi tóc hãy chém đầu Lương Tiêu ta.

A Thuật còn chưa kịp nói thêm, Lương Tiêu đã thúc ngực chạy đi, hốt nhiên gài tên giương cung, bạch vũ tiễn như chớp bắn ra. Hồ nữ kia đang cùng người bạn đùa giỡn, bỗng đỉnh đầu bất chợt nổi gió, chẳng biết nguyên do gì, “cách” một tiếng, một thanh vũ tiễn đã găm lên bờ rào cách đó không xa, ngay lập tức minh châu trên búi tóc nàng tứ tán rơi xuống, tí tách rơi vào con nước.

Thực tế tiễn phong của Lương Tiêu quá lợi hại, đáp đúng ngay khe hở nơi đỉnh chóp của hai viên minh châu, đem sợi dây vàng kết tràng châu cắt đứt thành hai đoạn, minh châu đứt chuỗi tự nhiên rơi ra, đám quân thấy thế trước tiên ngây ngốc, sau đó lại ầm ầm tung hô như sấm động.

Nữ tử kia đang kinh ngạc, nghe tiếng liền quay đầu lại. A Thuật thấy rõ bộ dáng của nàng, đầu mày nhăn tít. Lại nghe ba gã thiên phu trưởng đồng thanh kêu lên:

- A Thuật đại nhân, chúng ta đều phục rồi! Để cho hắn làm vạn phu trưởng cũng còn được.

A Thuật cười bảo:

- Phục rồi hả? Ày, làm vạn phu trưởng chưa đủ tầm đâu, thiên phu trưởng cũng còn chưa thể được. Hắn mới đến đây, chưa có chiến công gì, làm bách phu trưởng ở nơi này chính bởi hắn vừa cứu được Hữu Thừa đại nhân, cũng đã miễn cưỡng lắm rồi!

Chúng nhân nghe nói Lương Tiêu cứu được A Lý Hải Nha, nhất thời cả thầy đều tôn kính. Viên quan tóc nâu kia nói:

- Chẳng ngờ trong số người Hán, lại có được nhân vật như thế!

A Thuật lắc đầu bảo:

- Hắn không phải Hán nhân tầm thường, hắn có huyết thống của người Mông Cổ.

Chư tướng nghe được càng tăng thêm phần kính ý, nhìn vào Lương Tiêu, ánh mắt dĩ nhiên đã khác trước rất nhiều.

Đúng lúc này, chợt thấy Hồ nữ kia cầm vũ tiễn, dừng dừng nổi giận đi đến, vóc người nàng cao lớn đầy đặn, da thịt trắng hơn tuyết, mi dài mắt to, con ngươi xanh như nước biển, mái tóc xanh xám tết thành bím, thả xuống mềm mại bên tai, vương vào chiếc cổ mảnh khảnh tuyết bạch. Bọn người Khâm

Sát Doanh trông thấy, ai nấy đều đồng loạt nuốt nước bọt thầm nghĩ: "Cô bé xinh đẹp đang đi tới ấy trước kia sao chưa từng gặp qua?"

Hồ nữ kia đến gần, chỉ vào dấu hiệu trên tiền, dùng tiếng Mông Cổ nói:

- A Thuật đại nhân, là người dùng tiền bắn ta à?

A Thuật ha ha cười, đang muốn trút tội trạng lên đầu mình, Lương Tiêu bỗng lên tiếng:

- Không phải việc của ông ấy, là ta bắn đấy.

Đôi mi xanh biếc của Hồ nữ khẽ nhướng lên, cao giọng hỏi:

- Ngươi vì sao lại dùng tiền bắn ta?

Lương Tiêu đáp:

- Còn chưa bắn trúng cô, cô tức giận làm gì chứ?

Hồ nữ cười lạnh nói:

- Dạy mình cháu của pa pa cho ta bị người đem bắn cả xuống nước! Lại nói, người chỉ biết người nhất định sẽ không bắn lên trời chứ gì? Người nói tiếng Mông Cổ chứng tỏ người là người Mông Cổ? Ta nghe nói, người Mông Cổ đều là những cánh đại bàng cao ngạo, vì có gì đại bàng lại không đi đối phó với sói xanh hung ác, lại tới bắt loài bò câu nhỏ bé yếu đuối như ta chứ?

Nàng một phen nói ra hợp tình hợp lý, Lương Tiêu đầu nểng ngôn thiện biện(2) nhưng cũng chẳng có từ nào để đối đáp.

A Thuật mắt thấy không khí có phần ngưng ngập bèn cười khòa lấp:

- Lan Á à, nàng đừng nói nữa, ta bồi thường lại dạy mình cháu cho nàng là được chứ gì. Nàng ở trong trường của pa pa nàng phải không? Đợi một lát, ta sai người đem đến ngay.

Lan Á ném tiền lên mặt đất, cười lạnh đáp:

- Người tặng ta thứ không quý hiếm, ta chỉ thích hạt châu mà pa pa cho ta mà thôi

A Thuật cười nói:

- Đừng nóng, ta sẽ tự mình mang tới, hòa giả vẫn khỏe chứ?

Lan Á nghe hần ân cần thăm hỏi phụ thân, con giận người đi ít nhiều, đáp:

- Pa pa khỏe lắm! Không phiền người thăm hỏi.

Dứt lời cùng với người Hồ nữ kia xoay người bỏ đi.

Một gã Khâm Sát tướng lãnh nuốt ực nước bọt hỏi:

- A Thuật đại nhân, cô bé này từ đâu tới vậy? Trông thật xinh quá đi!

A Thuật nét mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Đám bại hoại các người không được nghiêng ngó bậy bạ. Nàng ta chính là con gái của Trát Mã Lỗ Đình - chiêm tinh gia của Hồi Hồi, là niềm hạnh phúc của Mao Lạp, là đệ tử yêu quý nhất của đức Hiền Minh Giả - Nạp Tộc Lạp Đình, là nữ hiền triết duy nhất của Y Nhi Hãn quốc. Tám tuổi thì nàng đã hướng về chủ thần mà lập thệ rằng suốt đời sẽ không lấy chồng, đem trinh tiết gìn giữ hiến dâng cho tinh tú trên bầu trời, lại được Y Nhi Hãn - Húc Liệt Ngột đại vương hết lời ca tụng. Mấy tên thô lỗ các người, chỉ biết đến chiến tranh giết chóc, hừ, mang đi xách hài cho người ta còn không xứng!

Mọi người nghe nói nàng suốt đời không lấy chồng đều than đáng tiếc. Lương Tiêu trong đầu lại ngẫm nghĩ: "Chiêm tinh gia của Hồi Hồi sao? Trong ghi chép thuật số của Thiên Cơ cung tựa hồ có đề cập qua, nói rằng trong số người Hồi Hồi lợi hại nhất chính là các đại số gia, còn mơ hồ nhắc tới, thuật toán và cách đếm của bọn họ so với số thuật của người Trung Thổ có sự khác biệt lớn, nhưng khác biệt thế nào vẫn chưa nói tường tận. À, cái gã Nạp Tộc Lạp Đình kia lại được xưng tụng là đức Hiền Minh Giả thật là thời phong quá đáng mà."

Hần vừa mới bị Lan Á mắng cho á khẩu không trả lời được, vốn đang bực mình, nghĩ đến đây lại càng thêm "lão từ không phục"!

A Thuật quay đầu khích lệ Lương Tiêu một cái, chợt nghe có chiến báo truyền đến, vội vàng giục ngựa chạy đi.

Đám Khâm Sát nhân này cùng Lương Tiêu không đánh không quen biết, lại biết hắn có huyết duyên Mông Cổ, bao nhiêu ý niệm khinh miệt đều mất hết, đối với hắn càng thêm coi trọng, lập tức kéo nhau vào trong trường uống rượu. Mọi người mới uống với nhau hai chén rượu đã cảm thấy so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn.

Cha của Thổ Thổ Cáp chính là người Mông Cổ thuộc tộc Khâm Sát, mẹ lại chính là người Oát La Tư, vì thế hẳn đương nhiên thông hiểu ngôn ngữ Khâm Sát, đến nơi này thật như cá gặp nước, cùng mọi người hòa thành một đoàn, hát vang những bài mục ca của Oát La Tư, nhảy múa những điệu vũ của quê hương. Bọn người Nang Cô Ngạt thấy thú vị cũng nhập hội, cùng nhau dậy lên một trường não nhiệt.

Lương Tiêu bưng bát rượu, lại gọi Khế Nhĩ Ni Lão đến bên cạnh, bảo người phiên dịch, khen y mưu pháp không tồi. Khế Nhĩ Ni Lão vốn là bại tướng dưới tay hắn, vốn đang quần bách, nhưng sau khi nghe Lương Tiêu tán dương lại cao hứng nói không nên lời. Hai người uống hai bát rượu nồng, mọi ty hiềm đều tiêu hết.

(1): Khiếp Tiết là 1 đội binh do Thành Cát Tư Hãn lập ra, thành viên trong đội xưng là Khiếp Tiết Ngạt, đóng 1 vai trò quan trọng trong vấn đề an ninh, xã hội, quốc phòng của người Nguyên.

(2) năng ngôn thiện biện: nhiều lời giỏi cãi.

Mọi người chính đang lúc trò chuyện hợp ý chợt nghe trống trận vang rền, tướng sĩ Khâm Sát quân thần sắc biến đổi, đánh rơi cả bát rượu, ba chân bốn cẳng vọt ra ngoài, một bên vừa chạy một bên vừa mặc y giáp, chộp mũ vác cung, nhảy lên chiến mã. Hối trống đầu còn chưa kết thúc, chúng quân mỗi người đã hàng ngũ chỉnh tề, rầm rầm hô hét hội tụ tại một chỗ, hành xử nhanh đến mức khó tin, hình dáng so với lúc uống rượu xằng bậy ngông nghênh thật như hai kẻ khác nhau.

Lương Tiêu cũng đã điều động binh chúng, để cho bọn năm người Thổ Thổ Cáp hợp cùng bốn Khâm Sát chiến sĩ khác kết thành một đội mười người, do Thổ Thổ Cáp đảm nhiệm chức thập phu trưởng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Khâm Sát quân đã hoàn tất việc tập kết, phóng nhanh ra khỏi doanh trại. Chính đang đến lúc điểm tướng xuất binh chợt nghe tiếng trống vui đi, tiếng kèn cất lên vang dội, một dài hai ngắn. Thiên phu trưởng tóc nâu Hợp Xi Man người A Túc kia vùng tay lên, chúng quân ghim ngựa dừng lại. Hợp Xi Man kêu lên:

- Nghe hiệu lệnh, lệnh cho thủy quân xuất chiến! Tổng quân trước tiên đã theo đường thủy tấn công rồi!

Khâm Sát quân cộng lại có ba cánh quân, mỗi cánh ngàn người lại sắp xếp cho một người dẫn đầu, tất cả đều thuộc quyền điều khiển của A Thuật. Hợp Xi Man trong số các thiên phu trưởng được xem là người lớn tuổi nhất, lại có chiến công lớn nhất, vì thế mệnh lệnh ngày thường đều do y hô phát.

Hợp Xi Man tính toán chớp nhoáng rồi gờ roi, hét lên:

- Chúng ta theo bờ Tây Nam mà đi, đề phòng Tổng nhân theo đường bộ xuất viện.

Chư quân lật đặt nhắm hướng Tây phóng đi, còn chưa qua được sườn núi phía trước, liền nghe được phía Tương Dương thành tiếng pháo nổ vang, lại thấy cổng thành rộng mở, hơn ngàn kỵ binh, bộ binh Tổng nhân ồ ạt xông ra, bộ phận binh sĩ người Hán của Nguyên quân xông lên trước tiên, trận thế còn chưa hoàn chỉnh hai bên đã động thủ, nhất thời tên loạn như mưa, máu tuôn ngập đất.

Phía trên Tương Dương thành không ngừng rung chuyển, nỏ pháo khổng lồ gầm thét, hướng về trận địa Nguyên quân trút xuống, đội tiên phong của Nguyên quân chết la liệt, hướng về sau dần rút lui. Bộ binh của Tổng nhân thừa thế xông lên, một đội mang theo khiên gỗ đoản đao, lần đến chém vào chân kỵ mã, một đội giương thần tí cung, hướng về phía bộ binh của Nguyên quân mà xạ tới.

Kỵ binh, bộ binh của Nguyên quân lập tức trở nên cảnh lộn xộn. Đầu thành lại vang lên tiếng pháo, người ngựa phe Tổng đột nhập vào bên trong trận thế của Nguyên quân, oằn cung múa thương, xung đột qua lại, chỉ mới hai hiệp mà Nguyên quân nhất thời đã rối loạn.

Hợp Xi Man bật người lên sườn núi, trông về xa xa, cười bảo:

- Người Tổng thật phí sức, Hán quân không xong rồi, chúng ta lên thôi!

Chúng quân đang muốn thúc ngựa chạy đi bỗng nghe Lương Tiêu kêu lên:

- Chậm đã!

Hợp Xi Man hỏi:

- Sao vậy?

Lương Tiêu đáp:

- Đợi cho phục binh của người Tổng đi ra đã.

Hợp Xi Man nhú mày hỏi:

- Vậy là ý gì?

Lương Tiêu đáp:

- Ta vừa rồi có tính qua, nơi mà hai quân giao chiến vẫn chưa nằm trong phạm vi bao trùm của cường cung đại nỏ. Tổng quân chỉ dẫn mà không phát, phải binh mã cùng ta kịch chiến rõ ràng là cố ý ra về giả vờ, hấp dẫn tinh kỵ của chúng ta đuổi theo vào trong, sau đó trả bại vào thành, còn kỵ bộ của chúng ta đều bị kẹt lại bên dưới pháo nỏ, đến lúc này Tổng nhân sẽ đồng loạt khai hỏa, cho dù kỵ binh có cường thịnh trở lại cũng khó tránh khỏi trận cước rối loạn, sau đó đội tinh nhuệ bên ấy sẽ đột ngột xuất ra giết ta không kịp đổi phó, nếu ta đoán không lầm, phía sau Tổng nhân còn có tinh binh ẩn nấp.

Hợp Xi Man chau mày, còn chưa nói gì chợt nghe một gã kỵ binh phi ngựa truyền tin đến báo:

- A Thuật đại nhân có lệnh, bảo ngài án binh bất động, đợi một chút cho phục binh của Tổng quân trong thành tấn công ra thì lập tức xông lên, cắt đứt đường về của bọn chúng, tiêu diệt chúng ngay dưới thành.

Hợp Xi Man nhìn Lương Tiêu trầm ngâm: “Quái thật, hán cùng A Thuật đại nhân có ý nghĩ giống nhau.”

Lệnh truyền binh còn chưa dứt, hai nhóm kỵ binh người Hán đã đuổi tới, theo hai hướng trái phải của Tổng quân mà xông vào. Đương qua cự lại một chút, Tổng quân nhất thời tan rã, hướng vào trong thành rút lui. Quân Nguyên chưa kịp xua quân tiến kích, Tổng quân đã sớm cho khởi động pháo nỏ.

“Uỳnh” một tiếng chấn động màng nhĩ, trong khoảnh khắc pháo thạch như mưa hướng kỵ binh Hán nhân rơi xuống, Nguyên quân bỗng chốc bị cắt làm hai, chỉ nghe trong thành pháo hiệu nổi lên, bốn ngàn Tổng kỵ như cuồng phong bão táp, hòa vào trận thế Nguyên quân, thỏa sức giết chóc.

Nguyên quân chống cự không nổi, lùi về phía sau, Tổng quân được thế, theo kế hoạch nổi trống trợ khí, đem bốn cánh Nguyên quân này bẻ gãy, nhất thời thế như chẻ tre, đuổi gấp không tha. Cùng lúc này, bên trong thành bước ra hai ngàn kẻ bắn cung nỏ, tạo thành hình cánh ung theo hai bên trái phải phối hợp với trận thế của kỵ binh, hướng về phía Nguyên quân bắn tới. Nguyên quân tiến lùi không được, trái phải khó thoát, nhất thời người ngựa giẫm đạp lên nhau, tử thương trầm trọng.

Lương Tiêu xem đến đây thì kêu lên:

- Đến lúc rồi!

Hợp Xi Man nói:

- A Thuật đại nhân còn chưa lên tiếng mà!

Lương Tiêu nói:

- Thời cơ không đợi người. Tổng nhân vốn nhút nhát, bất ngờ tấn công sẽ đắc thủ, bọn chúng khó tránh khỏi việc rút lui, ta xem trận thế, nhất quyết phải truy cùng giết tận.

Trải qua lần cá cược trước, Hợp Xi Man đối với hán hoàn toàn tin tưởng, lập tức hiệu lệnh ba quân.

Tướng sĩ Khâm Sát quân sớm đã không còn kiên nhẫn nữa, nghe tiếng lập tức hành động, theo sườn núi phía trên bất ngờ tấn công xuống dưới. Lúc này tên lính truyền lệnh của A Thuật cũng đâm đầu chạy tới, gọi Khâm Sát quân tiến kích, chợt thấy tất cả đã xuất kích rồi, kinh ngạc vô cùng. Hợp Xi Man không kịp nghe lệnh, suất quân chớp nhoáng, nhắm đến ngay trước Trương Dương thành. Lúc này Hán quân đã rối loạn, tử thương vô số, kỵ binh Tổng nhân chính muốn rút lui, hai ngàn cung nỏ thủ vừa bắn ra một đợt tiễn đã lại gấp gấp rút tên lấp nỏ, yểm hộ kỵ binh về thành, không ngờ Khâm Sát quân đột ngột đến nơi, trong cơn hốt hoảng, chẳng biết phải ngăn cản thế nào, đập trước đây sau tranh nhau chạy vào trong thành.

Hợp Xi Man mau chóng phát roi ngựa ra hiệu, ba cánh Khâm Sát quân trong lúc chạy điên cuồng chia ra làm ba đội, một đội tiêu diệt nỏ thủ, một đội cắt đứt đường về của kỵ binh, còn một đội do đích thân Hợp Xi Man suất lĩnh, xông vào giữa bọn kỵ binh Tổng quân. Chỉ thấy ngựa phi như rồng, tên rút như mưa, thiết kỵ Khâm Sát như gió thu cuốn lá rụng, quét qua dưới thành Trương Dương. Hán quân của Nguyên triều thừa cơ phản kích, bốn phía chém giết, chỉ qua hai nén hương, năm ngàn Tổng quân đã hoàn toàn tan tác, hầu như chết sạch.

Hợp Xi Man phút giây tham chiến, xa xa trông thấy bại quân rút lui, cổng thành Trương Dương còn chưa kịp khép kín, phát hiện ra cơ hội có thể tận dụng. Y trước giờ vênh vang, tự phụ chiến mã của mình là ngựa tốt, nhanh như cắt roi dài phát lên, chỉ muốn thừa thắng xua quân, chớp nhoáng thẳng tiến vào Trương Dương khuây đảo, lập nên đại công lao to lớn.

Lương Tiêu đang lúc dẫn trăm thủ hạ tiêu diệt tàn địch của Tổng quân, thấy vậy kinh hãi hô lên:

- KHÔNG ĐƯỢC ĐI!!!!

Nhưng tiếng hô đã chìm ngập vào giữa những tiếng la hét chém giết, Hợp Xi Man làm sao nghe được. Y vọt ngựa lên trước, cùng với hai thiên phu trưởng dẫn theo binh mã, phi ngựa tiến sát bên dưới Trương Dương thành. Đúng lúc ấy, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, một viên đại thạch che trời lấp đất từ cự nỏ đầu thành giáng xuống, nhất thời bao phủ toàn bộ bọn người Hợp Xi Man vào trong.

Lương Tiêu kinh hãi thất sắc, phi thân xuống ngựa, dựa vào thân pháp khinh công, mạo hiểm chui vào giữa pháo thạch, chỉ thấy Hợp Xi Man toàn thân một khối máu thịt lẫn lộn, cả người lẫn ngựa sớm đã thành một đồng bụi nhũ, chẳng thể phân biệt được nữa.

Lương Tiêu thấy chẳng còn ai sống sót đành phải rời khỏi, luồn qua lách lại bất định trong đám pháo thạch. Quân Tổng thủ thành sớm đã có chuẩn bị,

pháo thạch dày đặc, liên miên không dứt, cho dù kinh công của hán có lợi hại, bộ pháp tuyệt thế, nhưng miễn cưỡng chỉ có thể tránh được các tầng đá to cây lớn, còn tiểu thạch thì không thể né khỏi.

Khối lượng tiểu thạch trút xuống lưng hán phải ước chừng nặng đến bảy tám trăm cân. Lương Tiêu cả người lão đảo, cổ tiêu trừ phần lớn lực đạo, cổ họng một trận phát ngọt, lắc mình thoát khỏi một khối cự thạch trăm cân giáng xuống, loạng choạng chạy vào bên trong đại đội, nhảy lên lưng chiến mã, đợi đến khi thoát khỏi phạm vi công kích của pháo nổ, hán không thể chịu đựng nổi nữa, nằm rạp trên lưng ngựa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc họp lại, Khâm Sát quân tổn thất vô cùng thảm trọng, ba gã thiên phu trưởng đã ra đi bên dưới thành, đồng thời có đến ba trăm người mất mạng, lưu lại mười mấy gã bách phu trưởng, lớn nhỏ như nhau, ai nấy đều tự ra lệnh. Chư quân như rắn mất đầu, cả đoàn hò hét loạn xạ.

Thái thú Trương Dương Lữ Đức là danh tướng của Đại Tổng, tài thao lược uyên sâu, trông thấy cơ hội bày sẵn bên không thêm để ý đến đội binh tinh nhuệ vừa mất đi, tức tốc điều khiển ba ngàn thiết kỵ rời khỏi cổng thành, một ngàn kỵ binh tiến về phía Hán quân, nhiệm vụ không cho bọn chúng tiếp viện, hai ngàn kỵ binh trực tiếp giao chiến cùng Khâm Sát quân, chủ tâm đem đội binh tinh nhuệ nhất của Nguyên quân này một lần xóa sổ, triệt phá nhuệ khí của người Nguyên.

Khâm Sát quân từ khi lập ra đến nay chưa từng bị đánh bại, thắng thì đương nhiên càng đánh càng hăng, khí thế cực sắc bén, nhưng phạm những thứ sắc bén ít khi dài lâu, khí thế cũng dễ tiêu tán, cái đám sư bình (1) bất bại này một khi thua trận ngược lại sẽ càng thêm mất tinh thần không lấy lại được sĩ khí.

Huống chi bọn họ luôn trị quân dựa trên nghĩa đồng bào, cực kỳ trọng tình, bọn người Hợp Xi Man vừa chết, mỗi người đều mất hết lý trí, lập tức đã không còn tuân theo chiến pháp, ùn ùn mà kéo ra, dựa vào tài kỵ xạ tinh thực, mạnh ai nấy chiến, liều mạng cùng Tổng nhân. Điều này vô tình đã phạm vào cấm kỵ lớn trong binh gia, cũng chính là mong mỏi của người Tổng.

Phe Tổng dựa vào hoàn cảnh, trận hình dày đặc, thừa thế trùng đột, đem Khâm Sát quân chia cắt ra, khiến cho trước sau trái phải không thể hỗ trợ, mặt sau lại phân binh thừa sức công kích, bốn mặt tàn sát.

Ngày thường Khâm Sát nhân mất đề trên đầu kẻ khác, khinh người vô cùng, các lộ Hán quân đối với nhóm kỵ quân sắc mực này ghét cay ghét đắng, trông thấy lần này bọn họ tan tác đại bại, trong lòng mừng thầm, cả thầy đều ứng chiến một cách cảm chừng, không có bất kỳ ý niệm ứng cứu nào.

A Thuật đang lãnh nhiệm mặt phía Nam của Trương Phiến, chỉ huy thủy lục hai quân, lúc này thủy chiến gặp phải đối thủ lợi hại, khó có thể phân thân giúp đỡ. Chợt nghe truyền lệnh binh báo cáo, nhìn về xa xa, chỉ thấy trên bộ tình thế đang nắm chắc phần thắng đột nhiên xoay chuyển mau lẹ. Hán kinh hãi thất sắc, cũng không thêm quan tâm đến thủy chiến nữa, lúc này bước xuống soái đài, sai truyền lệnh binh hòa tốc triệu tập kỵ binh, định tự mình đích thân ứng cứu. Trong khoảnh khắc ấy, Khâm Sát quân mười phần đã bị tiêu diệt mất hai phần.

Liên lập tức, chợt thấy trận thế Tổng quân xao động. Một đội Khâm Sát nhân mã đang đột phá xuyên qua trùng vây của Tổng quân, ước chừng đông đến trăm kỵ, chỉ tự mà không tán, thế trận gọn gàng, tại bên trong trận thế của Tổng quân tiến lui quét sạch.

Người dẫn đầu chính là Lương Tiêu. Hán đã thụ nội thương bên trao quân vụ lại cho Thổ Thổ Cáp nắm giữ, chợt thấy Tổng quân đánh tới, binh mã bên mình đã mất sự khống chế, vội vàng thúc ngựa lao ra, lớn tiếng hô hét, giữa đám loạn quân gắng gượng quân thúc binh chống.

Trăm thủ hạ của hán mấy ngày nay liên tục chịu sự bẻ mặt, không như các đội ngũ khác vẫn kiêu ngạo hống hách, thêm vào bọn năm người Thổ Thổ Cáp cùng Khê Nhĩ Ni Lão toàn lực tương trợ, một trăm người này rốt cuộc cũng không rối loạn.

Lương Tiêu quan sát sơ hồ địch, căn chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Đợi đến khi lòng quân ổn định liền cùng năm người Thổ Thổ Cáp kết thành “Lục Hoa trận”, lấy trận pháp làm mẫu chốt, thúc đẩy cả đội trăm người, dẹp bỏ tự ái đánh vào chỗ trống, lập lại thế trùng phá trận địch, lại để cho Thổ Thổ Cáp, Nang Cô Ngạt, Khê Nhĩ Ni Lão dùng tiếng Khâm Sát hô gọi đồng bạn, nhập trận với mình.

Khâm Sát quân sĩ trong lúc phấn kích, trận thế rối loạn, bảy giờ tử thương trăm trọng thể thâm mới giật mình hiểu ra, thậm chí nếu không đồng tâm hiệp lực sẽ chắc bại chẳng thể nghi ngờ, lúc này đều gia nhập vào đội ngũ của Lương Tiêu.

Lương Tiêu trong lúc đuổi giết, hô to gọi nhỏ tùy ý chỉ điểm, cùng ở chung vị trí với mọi người, thụ thương khắp nơi trên cơ thể, không gì không gánh chịu. Cơ may sống sót nhờ đó đã thu hút được sự tự nguyện gia nhập của chúng quân sĩ.

Qua lại bốn năm lần, Lương Tiêu từ trong cảnh cực kỳ hỗn loạn, đem một đội quân đang lúc thảm bại tan rã một lần nữa tập hợp lại mạnh mẽ, hơn hai ngàn người gầm thét hú dài, tất cả đều trông theo sự chỉ đạo của hán. Khâm Sát quân vốn lợi hại như thế nào, mới rồi chia rẽ tự nhiên dễ dàng bị khi dễ, lúc này có thủ lĩnh, nghìn lòng như một, ai nấy đều có thể lấy một địch mười, bọn họ chưa bao giờ chịu qua sự thất bại như thế, lửa giận bên trong thiêu đốt, nghe theo hiệu lệnh của Lương Tiêu, tả xung hữu đột, liều mình truy giết.

Lương Tiêu xem trận thế địch, thấy binh mã Tổng quân di động như muốn lệch ra hai bên sườn núi, liền lệnh Khâm Sát quân tản ra hai cánh, ngăn trở Tổng quân bất ngờ tập kích, lại lệnh cho Thổ Thổ Cáp lãnh đội tinh nhuệ binh vốn có, thừa dịp thì phi mã đột trận, xuyên thẳng vào nơi yếu hại của đối phương, lấy kinh cung duệ tiễn (2) bắn chết mấy tên đại tướng của Tổng quân. Ba ngàn Tổng quân như rắn mất đầu, nhất thời tan rã, bị Khâm Sát quân đột phá qua lại, giết cho thấy chất khắp nơi.

Lữ Đức thấy thế kinh hãi, tự thân lãnh bốn ngàn kỵ bộ xuất viện, gắng gượng cứu được hai ngàn tàn quân, còn hơn một ngàn người khác không ai may mắn thoát được. Lữ Đức lệnh quân vừa đánh vừa lui hướng thẳng về dưới tường thành.

Lương Tiêu biết pháo thạch của đối phương sẽ lập tức giáng xuống bên gấp rút lệnh cho toàn quân triệt thoái về sau, đến khi điểm binh, gộp lại chỉ còn hơn bảy trăm người.

(1): sư binh gồm khoảng 2500 lính

(2)kình cung duệ tiễn: cung lớn tên nhọn

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hán Thủy Kinh Đào

A Thuật vốn đã định lên ngựa xuất phát, nhưng đột nhiên thấy Lương Tiêu suất lĩnh chúng quân phá vây, thu thập bại quân, trong lòng kinh hi vạn phần, y rất tin tưởng vào khả năng của Lương Tiêu, lập tức nhảy xuống ngựa, trở lại soái đài. Lúc này chiến thuyền của quân Tống trước sau gặp nhau, đang lao ngược lên thượng lưu. Nguyên quân đại tướng Trương Hoàng Phạm cố gắng chỉ huy các chiến hạm cản trở; Thủy quân thống soái Lưu Chính bày trận ở hai bên bờ, phát động máy bắn đá công kích vào hai cánh Tống quân. Nhất thời trên Hán thủy (1) pháo nổ âm ầm, những mũi tên lửa tựa như châu châu từ trên bờ bắn xuống tạo nên một cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Chiến hạm quân Tống ước chừng có khoảng ngàn chiếc, nhưng không phải tất cả đều là cự hạm kiên cố, có rất nhiều chiếc thuyền nhỏ nhẹ, thực ra là được cải tạo từ thuyền đánh cá mà thành; thuyền lớn thì lại ngập sâu trong nước, chứng tỏ đang chở đầy đồ nặng. Theo tình hình trước mắt, đội thuyền này không hề đồng đều, theo lí mà nói thì một đòn tất có thể đánh tan, nhưng thủy trận lại được sắp xếp rất đặc biệt, phía trước giống như cánh vịt trời, sau lại giống như đuôi cá chép, lúc thành hình vuông, lúc giống hình tròn, biến hóa vô cùng. Trương Hoàng Phạm mấy lần xua quân tấn công, nhưng người Tống lại thường đột nhập vào phía sau, tiếp đó hai mặt hợp nhất, đẩy hơn chục chiến hạm vào trong trận, những chiếc thuyền tiếp ứng đều bị cản lại ở vòng ngoài; tiếp đó Tống quân lại dùng thuyền nhẹ liên tục bắn tên lửa vào, sau khoảnh khắc đã phá tan những chiến hạm bị hãm trong trận. Nhất thời cánh thủy sư Tống quân này giống như một con cự kình, không ngừng há miệng thè lưỡi, nuốt hết thủy sư (2) Nguyên quân, ép đến gần mười sợi xích sắt ngăn giữa dòng sông.

Đúng vào lúc này, trong trận của Tống quân một bạch y nam tử đột nhiên giơ cờ lệnh lên, chỉ thấy một tráng hán khôi vĩ ở bên trái cùng một lão giả tóc trắng ở bên phải đang chỉ huy mấy chục nam tử trong tay cầm cự phủ (3) đi thuyền nhẹ từ trong trận ra, tất cả yểm hộ cho nhau, tiến vào giữa làn đạn đá của Nguyên quân, áp sát những sợi xích sắt. Cự phủ mãnh liệt bổ xuống, tiếng sắt thép va vào nhau loảng xoảng, hoa lửa bay loạn lên. Chỉ sau nhảy mất mười sợi xích sắt đã hoàn toàn bị chém đứt, trên Hán thủy không còn trở ngại gì nữa, thủy sư Tống quân nhất tề hoan hô, hết sức xông lên, thủy sư Trương Phần cũng thừa thế thuận dòng đi xuống, nội ứng ngoại hợp giáp kích quân Nguyên.

A Thuật thấy tình thế bất diệu thì liền vội vàng hạ lệnh cho Trương Hoàng Phạm đưa quân lên thượng lưu cản trở thủy sư Trương Phần. Lại lệnh cho đài pháo ở giữa sông dùng pháo lớn nổ mạnh bắn ra, muốn phá tan thủy trận của Tống quân trước.

Đài pháo và mười sợi xích sắt ngăn giữa sông này là do Nguyên quân dựng lên năm ngoài. Sau khi Bá Nhan chiếm giữ phía nam Phần Dương, để cản trở sự cứu viện của Tống quân đã lệnh cho quân lính đem hơn mười vạn cân (4) đá lớn từ trên núi xuống đổ xuống giữa sông, tạo nên cái đài cao một trượng này, bên trên đặt mười cỗ máy bắn tên, tám cửa đặt pháo lớn. Lại đặt bảy khối cự thạch trước đài, giăng ra mười sợi dây xích lớn, hình thành một thủy trận khổng lồ, cho dù Tống quân dựa vào chiến hạm lớn không sợ đạn đá thì cũng khó mà tiến tới gần đài được. Bá Nhan sắp đặt như vậy có thể nói là vạn vô nhất thất (5), sức mạnh của thủy sư Tống quân vốn ở trên Nguyên quân, nhưng từ năm ngoài trở đi, liên tục bị trận thế này cản trở, khó mà tiếp viện cho Trương Phần.

Nguyên quân thủ trên đài nhận được hiệu lệnh của A Thuật liền lập tức nổ pháo. Nhất thời tên to đá nặng cùng bay ra ào ào, chiến hạm của Tống quân ở phía trước bị phá vỡ rất nhiều, Nguyên quân thấy vậy thì hoan hô đến rung trời lở đất.

Lương Tiêu chính đồn xong đám bại binh, hạ lệnh phòng thủ nghiêm mật đề phòng quân Tống trong thành tấn công ra. Đột nhiên nghe thấy tiếng hô ầm ầm trên sông, không biết đã phát sinh chuyện gì, hần đoán Lữ Đức sau trận chiến này quyết không dám xuất kích một lần nữa nên phân phó cho bách phu trưởng chỉ huy quân đội, tự mình cùng với Dương Các thúc ngựa tiến về soái đài báo cáo tình hình với A Thuật.

Khi Lương Tiêu đi đến vừa kịp thấy pháo đài giữa sông phát uy, chiến thuyền Tống quân bị phá nát, Lương Tiêu lên đài chào hỏi A Thuật và báo cáo tình hình, A Thuật nghe xong liền cười khò một tiếng, vỗ vai hần gật đầu nói: “Ta biết rồi, may mà có ngươi...” Nhưng lúc này chiến sự kịch liệt, không để cho y có thể nói nhiều, đột nhiên thấy phía trước Tống quân lồm vào, thủy sư trận thế biến thành hình chữ nhất, giống như rắn nước bơi lội, miêng rần mở rộng, lúc đóng lúc khép, biến hóa vô cùng. Không chỉ đạn pháo hai bên bờ của Nguyên quân khó lòng bắn trúng mà ngay cả pháo đài phía trước cũng không làm gì được. Lương Tiêu tỉ mỉ quan sát rồi kinh ngạc nói: “Thủy Cầm Ngư Long trận.” A Thuật ngạc nhiên nói: “Ngươi biết trận thế này?”

Lương Tiêu gật đầu nói: “Nguyên lý của trận này dựa theo ngũ hành, trận thế theo hình thủy điều, thủy xà, thủy ngư (6) mà biến, phía trước biến hóa đặc biệt ảo diệu, giống như mồm cá, môi rắn, mỏ chim, từ từ thôn phệ binh mã đối phương vào trong, lại mai phục tinh binh ở giữa trận để tiêu diệt. Ngày đó ta thấy qua biến hóa của trận này trong cuốn ‘Ngũ Hành Thuyền Binh’, nhưng chưa từng thấy người khác dùng qua. Trong sách có viết: ‘Trận này biến hóa thông thả, không lợi khi đánh nhau trên mặt đất, thích hợp với thủy binh.’ Lời này bao hàm đại trí đại tuệ của những vị tiên hiền trung cổ, A Thuật không thông số thuật, chẳng thể hoàn toàn hiểu hết, nhưng nghe những lời Lương Tiêu nói và sự biến hóa của trận thế trước mắt này rất giống nhau, vui mừng nói: ‘Như vậy là có cách phá trận này?’”

Lương Tiêu quan sát trận thế Nguyên quân rồi lắc đầu nói: “Trận này phía trước biến hóa vô cùng, không thể chính diện tranh đấu cùng nó, chỉ có thể luồn ra sau lưng địch rồi mới có cách phá trận. Nhưng hiện nay thủy sư đã lùi đến thượng du, khó có thể thuận lưu đi xuống. May mà có thạch đài giữa sông, có thể cản trở bọn chúng.” Vừa dứt lời, đột nhiên thấy hai chục khoái thuyền (7) từ trong thủy trận của Tống quân lao ra, xếp hàng hình cánh quạt, mau chóng xông đến thạch đài, tựa hồ muốn dùng sức mạnh leo lên, Nguyên quân sao có thể để cho bọn họ thành công, đạn đá bắn ra ào ào, loáng cái đã đánh chìm hai chiếc thuyền.

Trong chốc lát, hai chục khoái thuyền đã bị hủy đi quá nửa, Lương Tiêu đột nhiên cảm thấy không đúng, hần nhú mày nói: “Giỏi lắm! Vờ sửa sạn đạo, ngầm vượt Trần Thương ư?” A Thuật không biết đến diễn cổ này, nghe vậy liền kinh ngạc nói: “Là ý gì vậy?” Lương Tiêu chỉ về phía sau những chiếc khoái thuyền nói: “Anh xem đằng kia kia!”

A Thuật định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một chiếc thuyền lớn, bên trên mang theo một cỗ máy bắn tên, từ từ tiến theo sau những chiếc khoái thuyền, thừa cơ khoái thuyền hấp dẫn sự chú ý của quân Nguyên mà tiến về phía thạch đài. Trên thuyền, một người thân mang bạch y, tay cầm sào trúc lao ra, chính là bạch y nam tử chỉ huy biến trận vừa rồi. Người này thân pháp nhanh như điện, nhảy lên cao chừng năm thước, hướng về máy bắn tên, chân vừa chạm xuống lập tức nằm bình sĩ Tống quân đồng thời buông sợi dây cung khổng lồ đã được kéo căng, bạch y nam tử kia giống như một mũi tên bắn thẳng đến thạch đài giữa sông. Đúng vào lúc này, Lương Tiêu đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của bạch y nam tử kia, hần tức giận gầm lên: “Là hắn!” Bạch y nam tử này chẳng phải ai xa lạ, chính là Vân Thủ.

Vân Thủ mượn lực của dây cung bay thẳng lên không. Nguyên quân không ngờ y lại dùng chiêu này, vô cùng kinh ngạc, lập tức hò hét không ngừng. Chiến thuyền của Nguyên quân thủ ở bên đài, chúng quân đang kéo căng cung chờ bắn, vốn là để phòng bị Tống quân dùng khoái thuyền lên đài, thấy tình huống lúc này, loạn tiễn lập tức bắn thẳng vào Vân Thủ như mưa.

Vân Thủ thân ở trên không khua khoắng sào trúc kết thành một tấm đại thuẫn bao quanh ba trọng quanh mình, gạt hết những mũi tên bắn tới xuống dòng sông. Nhưng lực đẩy của dây cung cuối cùng đã quá yếu, Vân Thủ tuy đã phải dùng đến sức của chính mình nhưng vẫn vô cùng khó khăn, bị loạn tiễn quấy rối, thể tiến bị trì hoãn, trong khi đó còn cách thạch đài giữa sông đến năm trọng, không thể tiến tiếp, y đành hạ xuống giữa sông. Cần phải biết lúc này dòng nước đã bị cự thạch cản trở nên lại càng trở nên mạnh mẽ, người rơi xuống nước là lập tức sẽ bị cuốn xuống hạ lưu. Tống quân mất thấy việc chỉ còn thiếu chút nữa là thành công thì đều kinh hô một tiếng, Nguyên quân được thể hoan hô rầm trời, chấn động cả dòng sông.

Đúng vào lúc rơi xuống nước, sào trúc trong tay Vân Thủ đột nhiên đưa ngang, tăng thêm độ dài cho cánh tay, không dài không ngắn vừa khéo chạm đến mép thạch đài. Tức thời nội kình của Vân Thủ phát ra, rắc một tiếng, sào trúc chịu lực mà cong lại; Vân Thủ dựa vào lực đàn hồi của cánh trúc lật người nhảy lên, lẳng không xoay người, thoảng cái đã tới được trên thạch đài, thân vừa tiếp đất lập tức dùng sào trúc xuyên qua hai binh sĩ Nguyên quân. Trên đài trừ những quân sĩ đang nổ pháo, hai đội thủ vệ mười người thấy vậy bèn vác đao cầm mâu lao đến tấn công y.

Vân Thủ hét lớn một tiếng, gươm sào trúc lên, thể như hồ nhập đàn dê, tuy chỉ là một cánh trúc nhưng đến tay y lại giống như trường thương đại kích, đánh đến một thân bạch y đã chuyển thành màu huyết hồng. Không đến thời gian một tuần trà, Nguyên quân trên thạch đài đã chết quá nửa. Tống quân lại nổ pháo trợ uy, dùng Thủy Xà trận mà tiến lên.

Trương Hoàng Phạm thấy vậy vội vã thôi thúc bắn đạn đá lên đài, tên đạn lao đến thạch đài như mưa. Nhưng không ngờ những đồng đạn đá trên đài vốn để nổ pháo lúc này lại thành nơi ẩn nấp cho Vân Thủ. Vân Thủ sau khi tránh vào đó lại tiếp tục xông ra xung sát. Qua vài lần như vậy, Tống quân thủy sư đã tiến tới trước thạch đài, Trương Dương thủy sư đã thúc quân tấn công, Nguyên quân sau lưng thụ địch, lập tức phải hăm nhập vào khổ chiến.

A Thuật không ngờ trong Tống quân lại có một nhân vật như vậy, trong lòng kinh dị vô cùng. Lúc này thạch đài đã bị vây hãm, trừ liều chết ngăn cản thì đã chẳng còn cách nào khác, y hạ lệnh nổi trống lên trợ giúp uy thế cho thủy quân. Lúc này, đột nhiên nghe thấy Dương Các kinh hô: “Lương đại ca!” A Thuật quay người lại, nhìn về hướng mục quang Dương Các đang hướng tới, thấy Lương Tiêu đang thúc ngựa dọc theo bờ sông, A Thuật ngạc nhiên nói: “Anh ta muốn làm gì vậy?” Dương Các nói: “Người mặc áo trắng đó là thù nhân của chúng tôi, hẳn bày kế giết hết đội vận lương, hại chết huynh đệ của chúng tôi!”

A Thuật nhú mày nói: “Thì ra là vậy.” Lời còn chưa dứt đã thấy sau khi Lương Tiêu giục ngựa chạy được trăm trọng thì đột nhiên xoay người lại, thúc ngựa lao thẳng đến bờ sông. Chúng nhân không hiểu hắn có ý gì, lại thấy hắn ghìm ngựa lại, chiến mã bị đau hí dài một tiếng, chân sau chống mạnh xuống đất, nhảy chồm lên không, vượt qua đầu Nguyên quân mà phi thẳng vào Hán giang.

Chú thích:

(1) Thủy ở đây nghĩa là sông, Hán thủy là sông Hán.

(2) Thủy quân

(3) Búa lớn hoặc rìu lớn

(4) Cân ngày xưa, bằng 0,5kg

(5) Không thể có sơ xảy

(6) Xà: rắn, điều: chim, ngư: cá.

(7) Khoái thuyền: Thuyền nhỏ nhẹ, chạy nhanh

Phải biết tự cổ danh mã không ngoài “Đại Uyển”, “Nguyệt Chi”. Nhưng hai nước này đều nằm trên dãy Khâm Sách, “Sử Kí Chính Nghĩa” có đoạn: “Ngoại quốc xưng thiên hạ hữu tam chúng, Trung Quốc vi nhân chúng, Đại Tần (La Mã cổ) vi bảo chúng, Nguyệt Chi vi mã chúng.” Ý của câu này là:

"Trung Quốc nhân khẩu đông nhất, Đại Tần nhiều trân bảo nhất, Nguyệt Chi là có nhiều ngựa tốt nhất." Vì vậy mấy tuyệt thế danh câu như Hân Huyết mã, Yên Chi mã đều có xuất xứ từ Khâm Sách. Con ngựa này của Lương Tiêu tuy không phải là vạn con chọn một nhưng cũng là nghìn con chọn một, thần tuấn phi phàm, hướng chỉ lại mượn thế bỏ nhào xuống, trong khoảnh khắc đã vượt qua mười trượng, rơi xuống chiến thuyền của Nguyên quân trên sông, chiếc thuyền đó bị mãnh lực này ấn xuống khiến chũm nữa thì lật nhào, quân sĩ trên thuyền đều lao đảo đứng không vững. Ngựa của Lương Tiêu không hề dừng lại, tiếp tục nhảy tới những chiến thuyền khác. Sau khoảnh khắc, hần mượn chiến thuyền của Tổng quân làm chỗ đặt chân rồi lại thúc ngựa nhảy đi giống như là đi trên bình địa, trong khoảnh khắc đã đến gần thạch đài giữa sông. Thủy sư Tổng quân thấy vậy vừa mừng vừa sợ, đồng thanh hô lên.

Vân Thủ đang cùng quân Nguyên kịch đấu, huy động sào trúc sâu Nguyên quân thành một sâu, đột nhiên thấy một âm thanh vang lên, vừa quay đầu nhìn lại, trước mặt chợt tối đen, một chiến mã từ trên không rơi xuống, Vân Thủ cấp tốc xoay người, một sào xuyên qua bụng ngựa, con ngựa đó kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống như sao băng.

Lương Tiêu chống tay lên lưng ngựa, nhảy vọt lên không, tay cầm trường thương hướng về hướng Vân Thủ lảng không lao tới, Vân Thủ giờ sào đâm lên, Lương Tiêu chuyển thân tránh qua, hoa thương (1) trong tay vạch đến, trong thoáng chốc đã xuất ra mấy nhát, đẩy sào trúc ra, đâm thẳng tới Vân Thủ.

Vân Thủ thấy người tới thương pháp tinh diệu, trong lòng hoảng sợ, nhìn kỹ lại thì không khỏi kinh ngạc mà tức giận hét lên: "Ác tặc! Là người?" Hoànhang sào trúc ngăn cản trường thương, y lập tức khôi phục thần sắc. Hai người kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ ngầu lên, nhất thời trở hết tài nghệ lao vào kịch đấu.

Trương Hoàng Phạm thấy Vân Thủ gặp phải đối thủ, cũng chẳng thêm quan tâm đến sự sống chết của Lương Tiêu, vội vã lệnh cho Nguyên quân bắn tên, đoạt lại thạch đài. Hai người trên đài chỉ đành xoay người tránh né. A Thuật vội vã truyền lệnh Trương Hoàng Phạm không được bắn tên. Trương Hoàng Phạm trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đành phụng mệnh, Lương Tiêu và Vân Thủ thấy tên đã ngưng lại lập tức lao vào nhau kịch đấu, chỉ thấy sào ảnh trầm ổn, hoa thương bay bổng, hai bên tiến thoái nhanh như thiểm điện, hai quân Tổng Nguyên xem đến hoa cả mắt, hồ hết âm âm trợ uy cho người phe mình.

Đầu được hai ba chục hiệp, sào trúc của Vân thủ vừa dài vừa lớn, thạch đài lại nhỏ hẹp, thi triển không tiện; hoa thương của Lương Tiêu linh động, chiêu số chiếm được thượng phong, nhưng hần nội thương vừa khỏi, kinh lực bị giảm đi nhiều, nhất thời hai người cứ giằng co không phân cao thấp.

Vân Thủ sau khi chiếm được thạch đài, Cận Phi thay y chỉ huy quân đội, nhưng "Thủy Cầm Ngư Long trận" chỉ có Vân Thủ hiểu rõ biến hóa. May mà đã diễn luyện thỏa đáng, Cận Phi cứ theo vậy mà làm, miễn cưỡng có thể ứng phó được, nhưng bị Nguyên quân mấy lần thuận lưu đánh thốc xuống, trận cước đã hơi rối loạn, Phương Lan vội vàng nhảy lên thuyền nhẹ xông đến thạch đài, từ xa kêu lớn: "Thủ nhi mau trở lại, sư huynh người ứng phó không nổi rồi."

Vân Thủ nghe vậy thì kinh hãi, đâm nhanh ra mấy sào bức lùi Lương Tiêu rồi đột nhiên nắm chặt lấy sào trúc nhảy vọt lên, chống mạnh cành trúc xuống đất, cành trúc cong lại, vù một tiếng, Vân Thủ mượn lực cành trúc bay ra xa mười trượng rơi xuống một chiếc thuyền. Lương Tiêu không có loại dụng cụ này, chẳng thể mượn lực, chỉ đành trừng mắt nhìn Vân Thủ lên thuyền tiến vào trong trận của Tổng quân, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng dùng pháo nổ (2) đối phó, nào ngờ Vân Thủ đã sớm dùng nội kinh kích nát tất cả tay cầm của pháo nổ rồi, nhất thời khó mà sửa chữa.

Vân Thủ trở về bên quân mình lập tức nổi trống biến trận. Đội thuyền phía trước của Tổng quân tách làm hai nhánh, biến thành "Song Đầu Ngao trận" vượt qua thạch đài giữa sông tiến lên phía trên. Lương Tiêu mấy lần muốn nhảy lên thuyền của Tổng quân, nhưng Phương Lan đã có phòng bị, lệnh cho thuộc hạ bắn tên ngăn cản. Lương Tiêu mấy lần xung sát nhưng đều khó mà đến gần, lại thấy nội phủ ngấm đau đớn, trong miệng mằn mằn, tự biết nội thương phát tác, chỉ đành trở lại sau đồng đạn đá, thở gấp từng hồi.

Tiếng trống của Tổng quân như sấm động vang lên, vượt qua thạch đài lưỡng quân hợp nhất biến thành "Tê Tượng trận" phía trước sắc nhọn, hai cánh chắc chắn. Biến hóa tinh vi ở chỗ giống như bạch tê vượt sông, không hề lưu lại dấu tích, đó có thể nói là biến hóa lạng lẹ nhất trong "Thủy Cầm Ngư Long trận". Nguyên quân bị trận này xông đến, lập tức rối loạn, Tổng quân tiến lên phía trên được hai dặm đường thủy thì gặp thủy quân Trương Phàn, hai cánh quân hợp nhất, thanh thế tăng lên bội phần.

Lữ Đức trên thành thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội quay lại phát hiệu lệnh thừa thế tấn công, muốn một đòn tiêu diệt sạch cánh quân Nguyên này, phá vỡ triệt để vòng vây ở phía nam. Sau khoảnh khắc, chỉ nghe hồi trống nổi lên, Tổng quân 'phân khách vi chủ' (3), từ phía trên thượng lưu tiến xuống, Nguyên quân không ngăn cản nổi lập tức chạy xuống hạ lưu.

A Thuật thấy tình thế nguy cấp, vội lệnh cho Lưu, Hoàng ở hai bên bờ nổ pháo oanh kích, nhưng hiệu quả rất nhỏ, chỉ đành lập tức cho người về báo với Bá Nhan. Bá Nhan được tin bèn cùng với A Li Hải Nha dẫn hai cánh bộ quân tấn công Trương Dương, lại truyền lệnh cho Sử Thiên Trạch dẫn thủy quân trên thượng du thuận lưu công kích quân Tổng, muốn kềm chân Trương Phàn thủy sư, bức họ trở lại.

Lữ Đức thấy vậy bèn lệnh cho quân Tổng thủ vững thành trì và hướng dọc theo tường thành nổ pháo, hai mặt cùng oanh kích thủy quân của Sử Thiên Trạch, cùng với binh sĩ ở trên cầu nổi nổi giữa hai thành dùng pháo nổ công địch. Trong trận chiến này, Tổng quân dùng đến thứ vũ khí Nguyên quân nghe đến là mất vía, đó là "Phi Hỏa Thương" và "Chấn Thiên Lô". "Phi Hỏa Thương" là dùng mồi dẫn lửa bên trong hỏa thương, có thể bắn xa hơn mười trượng, xuyên qua khói giáp làm bằng tinh thiết; "Chấn Thiên Lô" là dùng thùng sắt chứa đầy hỏa dược, chỉ cần đốt lửa, trong vòng nửa mẫu (4) người và súc vật sẽ đều bị nát vụn. Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang lên ầm ầm trên sông, mấy chục vạn thủy lục đại quân Tổng Nguyên đều không màng sống chết, chém giết đến trời long đất lở trên đất Phàn Dương.

Thủy quân của Sử Thiên Trạch bị Tổng quân ba mặt ngăn cản, chiến hạm bị Chấn Thiên Lô ném trúng là lập tức vỡ vụn, hần bắt đắc dĩ phải kéo quân tránh lên thượng du. Thủy quân Trương Phàn không còn nổi lo phía sau bèn thuận lưu tấn đánh xuống, bộ thuộc của Trương Hoàng Phạm binh bại như núi đổ, bốn phía đều trở nên tán loạn.

Mất thấy Nguyên quân bại cục đã định, chợt thấy đài pháo giữa sông phát ra tiếng động, một viên đạn đá lớn bay vào thủy trận của quân Tổng, bắn chìm

luôn một chiến hạm. Nguyên quân phản chấn tinh thần, quay đầu nhìn lại, thấy Lương Tiêu đã hồi phục khí lực, đang đổi sang một máy bắn đá khác phát ra một viên đạn đá lớn nữa, trúng luôn vào một chiếc thuyền của Tổng quân.

Thì ra Lương Tiêu nhân lúc hai bên đại chiến, xem xét xem mấy cỗ pháo nổ bị tổn hại ra sao. Vân Thù tuy phá hủy tay cầm nhưng những bộ phận khác lại không bị tổn hại. Lương Tiêu với cơ giới vô cùng tâm đắc, lấy dao kiếm chẻ lấy mấy chiếc đinh, sửa chữa một đám pháo nổ, lắp thêm tên đạn vào nổ pháo. Trương Hoàng Phạm thấy vậy vội hạ lệnh cho mấy chục Nguyên quân lên thuyền tiến về thạch đài, trợ giúp Lương Tiêu.

Vân Thù thấy vậy lại dùng cách cũ muốn lên thạch đài. Lương Tiêu giả vờ không biết đề ý đến gần sau đó phát động nổ pháo bắn nát chiếc thuyền, mấy người Vân Thù đều rơi xuống nước, Lương Tiêu lại hạ lệnh nổ pháo, Vân Thù vội vàng lặn vào trong nước, nhưng vẫn bị một viên đạn đá đập trúng lưng, lập tức miệng thò máu tươi. Phương Lan vội vàng dẫn mấy chiếc thuyền tới liều chết cứu y lên. Vân Thù thương thế không nhẹ, chỉ đành quay vào trong trận, Lương Tiêu thấy y thoát chết trong gang tấc thì luôn miệng kêu đáng tiếc.

Lúc này Trương Hoàng Phạm chinh đồn lại bại binh lao đến. Thủy quân Tổng Nguyên đại chiến trên sông, chiến đấu vô cùng kịch liệt. Lương Tiêu sửa chữa xong pháo nổ, chỉ huy nổ pháo, tức thời mười bảy cỗ pháo nổ đồng thời phát ra, đại hiển thần uy, chiến thuyền Tổng quân vỡ nát vô số. Nguyên quân phản chấn tinh thần, mỗi lần trên thạch đài nổ pháo là quân sĩ lại theo đó hò lên, tăng thêm thanh thế.

Lữ Đức thấy tình thế bất diệu liền vội lệnh cho thủy quân trở lại thượng du. Trương Hoàng Phạm truy kích đến dưới chân hai thành Trương Phàn mới từ từ thu binh.

Trường ác chiến này, đánh từ sáng cho tới khi mặt trời lặn về phía tây, song phương thủy công lục chiến, đều là có thắng có bại, mấy lần xoay chuyển, Nguyên quân tổn thất trầm trọng, từ khi vây khốn Trương Phàn đến giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Khâm Sát kị binh của Hợp Xi Man và thủy quân người Hán của Trương Hoàng Phạm được xưng là Nguyên quân thủy lục song hùng hôm nay lại bị thảm bại, ba Thiên phu trưởng của Khâm Sát Quân đồng thời chết dưới chân thành Trương Dương. Người Tổng vốn cũng tổn thất không nhẹ, nhưng Vân Thù đã phá tan được xích sắt ngăn sông, dùng nghìn chiếc thuyền phá tan vòng vây, chiếm được vô số lương thảo và dụng cụ công thủ đem vào Phàn Dương, có thể nói là được mất đủ bù cho nhau, nếu xem xét kỹ có thể nói là Nguyên quân đã bại.

Từ khi Bá Nhan giữ soái ấn của Nguyên quân tới giờ, Tổng quân ở Trương Phàn liên tục bị thua, sĩ khí xuống thấp thê thảm, đến hôm nay mới được xả ra nổi bực tức bấy lâu. Mắt thấy Trương Hoàng Phạm phải lùi lại, Trương Dương thành vô cùng vui vẻ. Lữ Đức gấp không kịp cỡi, ra ngoài thành nghênh tiếp, nhìn thấy Cận Phi liền cười lớn: “Tốt lắm, ngàn mong vạn mong, cuối cùng cũng chờ được các vị tới rồi! Ngươi là bộ hạ của ai mà lợi hại như vậy!” Cận Phi chấp tay làm lễ nói: “Chúng tôi không phải là quan quân, chỉ là nghĩa quân do Lí Đình Chi đại nhân triệu tập.” Lữ Đức vô cùng kinh ngạc, nhíu mày nói: “Thảo nào quân đội của các ngươi còn có thuyền đánh cá. Ài! Phạm Văn Hồ, Hạ Quý quân tinh nhuệ mười vạn, chiến hạm vài nghìn, mấy lần tiến đến cũng chẳng được tích sự gì. Lần trước đến, vừa đánh thấy bất lợi thì đã chạy trốn mất hút rồi, làm binh mã của ta trước sau thụ địch, bị A Thuật đánh cho manh giáp cũng không còn, ‘tang sư nhục quốc’ (5) cũng chỉ đến thế này thôi!” Ông ta thở dài một hơi rồi nói: “Hậu Phương tình thế ra sao?” Cận Phi còn chưa kịp hồi đáp thì Vân Thù đột nhiên nói: “Tình thế hậu phương, có thể miêu tả bằng bài từ này!” Lữ Đức ngạc nhiên nói: “Bài từ nào? Nói ra nghe xem!”

Vân Thù hừ lạnh một tiếng rồi cao giọng ngâm: “Trương Phàn tứ tái lộng can qua, bất kiến ngư ca, bất kiến tiêu ca, thí vấn như kim sự như hà? Kim dã tiêu ma, cốc dã tiêu ma. Thác Chi bất dụng vũ bà sa, xú dã năng đa, ác dã năng đa! Chu môn nhật nhật mãi chu nga, quân sự như hà? Dân sự như hà?”

Dịch nghĩa:

Trương Phàn tứ tái lộng can qua, chẳng thấy tiếng ngư dân hát, tiếng tiêu phu ca. Thử hỏi bây giờ chuyện ra sao? Vàng cũng thành không, cốc cũng thành không. Thác Chi không cần nhảy múa, xấu cũng có thể có nhiều, ác cũng có thể có nhiều! Nhà giàu ngày ngày mua son phấn, quân sự ra sao? Dân sự ra sao?” (Thác Chi vũ: một điệu múa cổ truyền có nguồn gốc từ Tây Vực, lưu truyền rất rộng rãi ở đời Đường)

Dịch thơ:

Bài này là của bạn Hậu:

Trương Phàn bốn phía động can qua

Chẳng thấy ngư tiêu cá tiếng ca

Người xưa chẳng biết còn hay mất?

Bạc vàng thức uống chẳng ngó qua!

Thác Chi người hỏi đành để ngơ

Xấu ác người đời cứ phò ra

Lũ giàu sang ngập chìm nhưng lựa

Chính sự, dân đen chẳng ngó màng

Còn đây là của I&M:

Trương Phàn ơi, bốn phía can qua

Chẳng thấy tiêu, ngư tiếng hát ca

Muốn hỏi thể gian sao thảm thiết

Vàng không, thóc gạo cũng lùi xa

Thác Chi diệu ấy còn đâu mùa

Gian, xấu nơi nơi lắm ác tà

Giàu có đắm chìm son phấn lụa

Quân, dân thế sự biết ra sao?

Bài từ này nói rõ rằng sự thờ ơ không quan tâm tới sự an nguy trên tiền tuyến của giới quyền quý hậu phương, vẫn sống mơ mơ màng màng, tham hoang vô si. Sau khi được Văn Thù ngâm lên, mọi người trên cầu nổi đều có thể nghe thấy, từ Lữ Đức trở xuống, tướng sĩ Tổng quân đều lộ ra thần tình tuyệt vọng. Cận Phi thấy tình thế không hay bèn tức giận nói: “Văn Thù, bài từ sai lệch này chẳng qua là những lời tào lao của văn nhân Cùng Toan, đâu có chính xác, sao có thể nói ra làm loạn lòng quân?” Văn Thù hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Lữ Đức lắc đầu cảm thán: “Thôi, những chuyện này vốn không hỏi cũng biết, các hạ đừng tức giận!” Nói đoạn nhìn về phía quần hào lên tiếng: “Các vị dùng sức của mấy nghìn người lập nên công lao của mấy chục vạn đại quân, đúng là đáng để kính ngạc, đáng để kính phục, các phụ lão ở Tương Phần cảm kích vô cùng. Các vị hào kiệt, xin nhận của Lữ Đức một lạy.” Nói xong bèn như muốn quỳ xuống. Cận Phi cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy: “Đại nhân đừng như vậy, ngài từ thủ Tương Phần, dựa vào hai thành trì nhỏ bé này chống lại hai chục vạn quân Nguyên mới đáng khiến người ta kính phục vô cùng.” Lữ Đức cũng chỉ là làm bộ vậy, đã liệu trước đối phương nhất định sẽ đến đỡ. Lúc này bèn đứng dậy luôn, cười lên ha hả, truyền lệnh mở đại yến mừng công. Lần này nghĩa quân mang theo rất nhiều giáp trụ và lương thảo, bách tính trong thành vô cùng mừng rỡ, trong thành đốt đèn hoa, vui mừng một trận.

Lúc này, trong Khâm Sát đại doanh lại vang lên tiếng khóc rầm trời. Nguyên quân dùng thi thể Tổng quân trao đổi lấy thi thể của mấy người bọn Hợp Xi Nhan. Hơn hai nghìn Khâm Sát quân ôm lấy những thi thể bừa bộn của đồng bào, khóc rống lên như những đứa trẻ. Lương Tiêu trong lòng cảm thấy thể lương không nở nhìn xuống, ra khỏi Khâm Sát doanh. Nghĩ đến A Tuyết, đang muốn tới doanh trại của A Lý Hải Nha thăm nom, đột nhiên thân binh của A Thuật chạy tới truyền hân vào soái trường.

Lương Tiêu lên ngựa đi đến trước đại soái trường trung quân, thấy có hơn mười lạt ma đang ngồi giữa khoảng đất trống trước trường, tay cầm ống tròn, miệng niệm kinh văn, mấy chục ngọn đèn đang đốt bằng một loại dầu kì lạ phát ra những hương vị đặc biệt. Lương Tiêu trước kia cũng thấy qua những nghi thức này, biết bọn họ đang siêu độ vong linh, lòng không ngừng suy nghĩ: “Người sau khi chết còn có vong linh không? Nếu như cha, Tam Cầu trên trời linh thiêng, liệu có nghe được lời ta nói, nhìn thấy việc ta làm không?” Nhưng nghĩ tới chuyện quỷ thần chỉ là vô căn cứ, buồn bã thở dài một hơi, tiến vào trong trường.

Soái trường rất lớn, có hai ngọn đèn mờ trâu đang thắp nhưng vẫn mờ mịt. Mọi người đều ngồi xếp bằng bên trong, liếc mắt nhìn qua, thấy đều là trọng thần đại tướng. Chúng nhân nhìn thấy Lương Tiêu bước vào thì đều liếc xéo. Lương Tiêu hành lễ xong, Bá Nhan gật đầu nói: “Người ngồi phía sau Lan Á hòa giả (1).” Lương Tiêu đưa mắt nhìn đi, thấy Lan Á ngồi ở sau cùng bên trái, ngồi bên cạnh nàng là một lão giả người hồ mắt xanh, râu đen, đầu quấn khăn trắng, trường bào trắng xóa. Lan Á thấy hân đến, thần sắc lạnh đậm. Lương Tiêu cũng không nói gì, xếp bằng ngồi xuống.

Chúng nhân lặng yên không nói, không khí trong trường vô cùng trầm trọng. Qua một hồi, Bá Nhan mới từ từ cất tiếng: “Hiện nay xích sắt đã đứt, viện quân cũng đã vào thành, lòng cánh của Phần Dương thành cũng cứng, các ngươi không có gì để nói sao?” A Thuật liền nói: “Đều là do tôi chỉ huy sai lầm, xin nguyên soái trách tội.” Bá Nhan hừ lạnh một tiếng: “Trương Hoàng Phạm thua còn có thể chấp nhận! Đối phương có trận pháp đặc biệt, người chưa nhìn qua, chẳng thể phá giải. Nhưng Khâm Sát quân thì sao? Những người râu rậm mắt xanh đỏ đã bị người chiêu chuộng thành ra sao rồi? Trong cổ họng chúng đều bị nước xương trâu, không cúi xuống được nữa rồi? Hợp Xi Man đó, đường đường thiên phu tướng, không ngờ lại bị mờ trâu che mắt, không chịu nghĩ ngợi gì đã xông vào Tương Dương. Nếu Tương Dương dễ đánh như vậy chúng ta cần gì phải phí nhiều công phu để vây khốn thế? Hân cho rằng hân là ai, là Thành Cát Tư Hân sao?”

A Thuật mở lời tuôn ra như mưa, chẳng dám nói gì. Sử Thiên Trạch đứng dậy mở lời: “Đại nguyên soái, để tôi nói mấy câu. Khâm Sát quân tuy ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng có những chỗ lợi của nó. Đối thủ mỗi lần gặp phải khí thế đó, tự nhiên ba quân bị mất khí thế, không đánh mà tan; A Thuật đại nhân dung túng bọn họ là không muốn làm bọn họ mất đi cái khí thế dũng mãnh đó mà thôi.” Bá Nhan suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Người nói cũng có đạo lý! A Thuật, người đứng dậy đi!” A Thuật lúc này mới ngồi về nguyên vị. Bá Nhan nói: “Binh pháp của người Hán nói: ‘Kiêu binh tất bại’, tuy không phải hoàn toàn chính xác nhưng cũng rất có đạo lý. Binh sĩ có thể kiêu ngạo, nhưng tướng lĩnh thì phải bình tĩnh. Binh sĩ xung phong sát địch tất phải có khí thế mạnh mẽ, nhưng tướng quân lại cần phải tỉ mỉ xem xét, trong loạn cục phải tìm ra cơ hội chiến thắng kẻ địch.” A Thuật gật đầu công nhận. Bá Nhan lại hỏi: “Hiện nay Khâm Sát quân còn lại bao nhiêu?”

A Thuật nói: “Theo như bách phu tướng Lương Tiêu kiểm kê, còn hai nghìn hai trăm ba mươi sáu người.” Bá Nhan nói: “Hiện nay đại quân tụ tập, binh mã bộ hạ của người càng ngày càng đông, cũng càng ngày càng không chuyên tâm rồi. Thường có lời rằng, một người khi giết trâu thì không thể đi xe lông cừu được! Thất bại ngày hôm nay chính là như vậy, nếu người tự mình dẫn quân thì sao có thể thua như vậy? Ừm, Người có nhân tuyển thích hợp chỉ huy đội quân râu rậm chưa?” A Thuật lặng yên không nói. Bá Nhan lại hướng về các tướng hỏi: “Ai có thể thống lĩnh bọn họ?” Nhất thời trong trường không có tiếng động nào, Sử Thiên Trạch khề ho một tiếng rồi nói: “Khâm Sát quân cậy công tự phụ, bài trừ người ngoài. Đừng nói tướng lĩnh Sắc Mục, cho dù là tướng lĩnh Mông Cổ bình thường thường cũng không thể làm cho bọn họ phục tùng. Trừ phi là những bậc anh kiệt Mông Cổ công lao cái thể như đại nguyên soái hay A Thuật đại nhân, mới có thể chỉ huy bọn họ.” A Thuật tiếp lời nói: “Chắc gì đã là thế, đám kỵ binh này tuy kiêu ngạo nhưng lại khâm phục cường giả, rất thích nói đến nghĩa khí. Nếu có người có thể dùng bản sự chế phục bọn họ, lại có ân cứu mệnh với bọn họ, chế ngự bọn họ

cũng dễ như trở bàn tay thôi.”

Chúng nhân nghe đến sững sờ, nhao nhao nhìn vào Lương Tiêu. A Thuật đứng dậy, cao giọng nói: “Tôi đề cử bách phu trưởng Lương Tiêu đảm nhận thống soái Khâm Sách quân.” Lương Tiêu nghe xong thì cả kinh, trong trường lại càng ồn ào, đại tướng quân A Lạt Hãn Cao cất tiếng: “Sao có thể như vậy? Y vừa tới được một tháng.” Lưu Chính cũng lên tiếng: “Kinh nghiệm của y quá ít, hôm nay tuy lập được đại công nhưng để làm thống soái một quân thì vẫn còn chưa đủ.” Sử Thiên Trạch cũng trầm giọng nói: “Không sai, y tuổi còn quá nhỏ, khó đảm đương trọng trách.” Nhất thời trừ A Thuật và A Lý Hải Nha ra, gần như mọi người đều nói là không được. Nguyên do rất đơn giản, các tướng thân kinh bách chiến, công lao vô số mới có được địa vị ngày hôm nay. Lương Tiêu chẳng qua chỉ vừa mới tới, luận về tư cách có lau giấy cho bọn họ cũng không đáng, làm sao có thể làm thống soái của đạo kị binh tinh nhuệ nhất trong Nguyên quân được? Như vậy mà nói há chẳng phải là cá chép vượt long môn, cùng với những trọng thần danh tướng ở đây ngồi ngang hàng hay sao. Tự nhiên ai cũng không thể cam tâm rồi.

A Thuật đợi các tướng lĩnh trong trường yên ổn trở lại mới cười lạnh nói: “Vậy thì tốt thôi! Các vị đều nói không được. Ta hỏi các vị, ai có thể dùng sáu người sáu ngựa xung phá trùng vây của ba nghìn Khâm Sách quân? Ai có thể chấn chỉnh lại Khâm Sách quân trên bờ vực thất bại đây? Ai có thể nhận biết thủy trận mà hôm nay Tổng quân sử dụng đây?” Y nói đến đây, liếc mắt nhìn Lan Á rồi khẽ cười nói: “Ai có thể đứng ngoài trăm bước bắn đứt một sợi kim tuyến trên hạt minh châu đây?” Lan Á lườm Lương Tiêu một cái, trên gò má trắng như tuyết lộ ra thần sắc giận giữ.

Trong trường không một tiếng động, mọi người đều nhìn nhau. A Thuật lại cao giọng nói: “Nếu có người tự nhận là mình có thể làm được hai điều trong đó ta sẽ thu lại những lời vừa rồi.” Trong trường nội vẫn không hề có một tiếng động. A Thuật ánh mắt sáng ngời, lại hướng về chúng nhân nói: “Người Hán có một câu rằng: Người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết. Chúng ta muốn đánh bại quân Tống thì không nên câu nệ tiểu tiết. Công lao đều là ngày trước lập nên, các vị thân kinh bách chiến, hôm nay không phải cũng thất bại sao? Khi ta đảm nhận chức vạn phu trưởng, tuổi tác có hơn kém y bao nhiêu, công lao của ta bây giờ ít hơn các vị sao?”

Chúng tướng nhất thời im lặng, hàng mi dày của Bá Nhan giãn ra, y nói: “A Thuật nói rất đúng! Ta tán thành ý kiến này!” Ngay sau đó liền cao giọng nói: “Lương Tiêu nghe lệnh!” Lương Tiêu lập tức đứng dậy. Bá Nhan nói: “Ta lệnh cho người đảm nhận chức Vạn phu trưởng của Khâm Sách quân, nêu thống lĩnh tốt, chiến công đủ lớn ta sẽ khởi tấu với thánh thượng, chính thức lệnh cho người làm thống soái của Khâm Sách quân.” Lương Tiêu tỉnh tỉnh bước bình ngoan cố, mọi người đồng loạt phản đối càng làm trời dậy ngạo khí của hãn, cho nên lập tức chấp tay vui vẻ nhận lời.

Phân phó Lương Tiêu xong, Bá Nhan lại ngồi xuống nói: “Hiện nay Tổng quân lại thêm lực lượng, quân ta không thể đánh lâu, chư vị có cách nào phá thành không?” A Lý Hải Nha nói: “Phải đợi chế tạo xong ‘Hồi Hồi pháo’ mới có thể tiếp tục công thành.” Bá Nhan ánh mắt thay đổi nhìn sang lão giả mắt xanh nói: “Trát Mã Lỗ Đình (2), chế tạo đại pháo cần mấy ngày nữa.” Trát Mã Lỗ Đình nói: “Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm, thầy của tôi, Hiền minh giả chi vương, hòa giả Nạp Tộc Lạp Đình (3) sau khi vẽ ra bản sơ đồ này thì chưa từng chế tạo qua, nhưng theo lời người nói cỗ máy đánh thành đáng sợ nhất này bắn được xa nhất, công phá mạnh nhất, cho dù tường thành kiên cố thế nào cũng có thể phá hủy.”

Chú thích:

(1): Bắt nguồn từ tiếng Ả Rập và Ba Tư, là cách xưng hô tôn kính với những nhà giáo học đời sau của giáo tổ Islam giáo.

(2): Một nhân vật có thật, người Tây Vực, đến Trung Quốc vào cuối đời Tống đầu đời Nguyên.

(3): Nasraddin, một nhà hiền triết, số học gia, chính trị gia Trung Á.

Bá Nhan vui vẻ hỏi: “Ngài có nắm chắc mười phần không?” Trát Mã Lỗ Đình lắc đầu đáp: “Loại vũ khí này chưa từng xuất hiện trên mặt đất, uy lực của nó chỉ là theo lời thầy ta miêu tả.” Bá Nhan nắm chặt tay, nhíu mày không nói.

Lương Tiêu khẽ cười lạnh, đột nhiên đứng dậy cao giọng nói: “Ta không tin trên thế gian có loại pháo bắn đá lợi hại như vậy, máy móc nào cũng có cách phá giải. Tạo ra những vũ khí từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy cũng chẳng bằng được những mưu kế tuyệt diệu.” Hai hàng lông mày của Bá Nhan giãn ra, y trầm giọng nói: “Người nói!” Lương Tiêu tiếp tục: “Hôm nay ta ở trên thạch đài quan sát hai thành Tương Phàn, phát giác khi chúng ta tấn công một thành thì cả hai thành cùng tác chiến.” Sử Thiên Trạch ngắt lời hãn: “Người muốn nói đến chiếc cầu nối giữa hai thành sao?”

Lương Tiêu nói: “Không sai, Tổng quân ở hai thành thông qua cầu nối mà cứu viện lẫn nhau. Có câu: Giết được một mãnh hổ nhưng đánh không lại hai trâu bệnh.” Bá Nhan gật đầu nói: “Người chỉ vừa mới tới đã có thể nhìn thấy mấu chốt để công thành đã là không dễ dàng rồi. Đạo lý này mọi người đều đã hiểu, cũng đã từng phái người tấn công vài lần, nhưng Tổng quân phòng thủ nghiêm mật, không thể thành công.” Lương Tiêu nói: “Thủy quân không thể đến gần chẳng lẽ không thể phái người lặn tới tập kích sao?” Sử Thiên Trạch nhíu mày nói: “Nói thì dễ, nhưng có bao nhiêu người có thể bơi xa như vậy mà không bị Tổng quân phát giác?” A Lý Hải Nha thờ ra một hơi rồi nói: “Nói như vậy ta lại nghĩ ra một cách. Đại nguyên soái, ngài còn nhớ năm đó khi thánh thượng chinh thảo Đại Lý, vượt qua sông Lan Thương như thế nào không?” Bá Nhan cười nói: “Người nói là dùng bao da vượt sông phải không? Ta hiểu rồi! Ta và Lưu Chính sẽ thử xem.” Lương Tiêu nghe thấy lại có chút không hiểu ra sao.

Bá Nhan lại dặn dò những việc chính đôn lại quân đội rồi mới lệnh cho mọi người lui đi. Lương Tiêu cười ngựa về doanh trại, vừa ra khỏi cửa thì nghe có người nói: “Lương Tiêu đứng lại!” Lương Tiêu quay đầu nhìn lại, thấy Lan Á tức giận gục ngựa lao tới. Lương Tiêu nhíu mày. Lan Á tới trước mặt hãn, thần sắc tức giận quá lớn: “Người bằng cái gì mà xem thường người khác vậy?” Lương Tiêu ngạc nhiên nói: “Ta làm gì mà xem thường người khác đây?” Lan Á tức giận nói: “Người coi thường ‘Hồi Hồi pháo’ mà thầy của ta, Nạp Tộc Lạp Đình thiết kế.”

Lương Tiêu nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ nói thẳng một chút thôi, nhưng nghĩ lại cũng không có gì quá lắm.” Lan Á tức giận tròn mắt, mặt đỏ hồng lên quát: “Tốt lắm, người coi thường sư phụ ta, ta muốn cùng người tỷ thí!” Lương Tiêu ha ha cười lớn nói: “Đấu cái gì, thì cười ngựa bắn cung hay sao?” Lan Á khẽ hừ một tiếng nói: “Cái đó người lợi hại, ta không bằng người! Nhưng ta hỏi người, người có biết hình học Óclit không? Biết chiêm tinh học không? Biết cơ quan học không? Biết thủy lợi học không? Biết dùng sa bàn để suy diễn ảo phurong không?”

Lương Tiêu nghe xong thì hơi nhíu mày, trừ thủy lợi học và cơ quan học ra những cái khác hãn đều đã nghe qua, ngập ngừng một chút hãn mới hỏi: “Cái

cô nói là gì thế?” Lan Á cười lạnh nói: “Người không biết phải không? Đó đều là học vấn mà sư phụ ta tinh thông. Với sự vô tri của người căn bản không biết đến sự vĩ đại của người. Nạp Túc Lạp Đình là một trí tuệ gia siêu tuyệt được truyền tụng khắp trên thế giới, còn người, bất quá chỉ là một nô tài của hoàng đế Nguyên triều thôi.

Nạp Túc Lạp Đình quả đúng là nhà hiền triết Y Tư Lan (Islam) vĩ đại nhất đương đại, Lan Á đối với ông tôn trọng vô cùng, quyết không chịu để người khác khinh thường. Nàng tức giận đến nói không tiếc lời, tuôn ra những lời đầy tính vũ nhục. Lương Tiêu chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông lên mặt, tay trái nắm chặt lại. Lan Á thấy hấn mặt đỏ như máu, mục quang lảng lẽ, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng chuyện liên quan đến sự tôn kính của sư phụ, nàng quyết không thể lùi bước, bèn nói lớn: “Người trừ việc đánh giết ra còn biết làm cái gì khác không? Được lắm, người lấy cung tên bắn ta đi, ta không sợ người!”

Lương Tiêu nhìn nàng, nghĩ tới chuyện ban ngày liền cảm thấy áy náy, khẽ thả lỏng tay ra: “Nghe nói cô là học giả Hồi Hồi Tinh?” Lan Á nói: “Vậy thì sao?” Lương Tiêu nói: “Nghe nói cô tinh thông số thuật, có thể thiết kế cơ quan xảo diệu, biết được sự vận hành của các vì sao, sự thay đổi dòng chảy của sông, tạo ra những phòng ốc không bị mục nát, phải không?” Lan Á cảm thấy kì quái, nhưng vẫn gật đầu nói: “Người cũng biết?” Lương Tiêu cười lạnh cao giọng nói: “Được, ta tiếp nhận lời khiêu chiến của cô, học trò của Nạp Túc Lạp Đình, ta cùng cô thi thiên văn, thi cơ giới, thi thủy lợi! Phàm là những gì thuộc về số học sẽ do cô lựa chọn.” Lan Á kinh ngạc, khẽ bĩu môi lộ ra thần sắc khinh miệt, cười lạnh nói: “Tự chuốc lấy nhục nhã.”

Lương Tiêu cười lạnh: “Tốt, cô đi theo ta!” Dứt lời liền giục ngựa bước đi. Lan Á tuy thấy không đúng lắm, nhưng nghĩ tự mình gây hấn trước sao lại có thể rút lui, lập tức thúc ngựa đuổi theo. Theo Lương Tiêu tiến đến một đại trướng, Lương Tiêu tiến vào bên trong, Lan Á chần chừ một chút rồi cũng tiến vào theo, vừa vén tấm bạt lên thì nghe thấy một nữ tử dùng tiếng Hán nói: “Ca ca! Huynh trở lại rồi!” Lan Á trời sinh thông minh, thông hiểu rất nhiều loại ngôn ngữ, nhìn theo hướng tiếng nói thì thấy một nữ tử từ trên mặt hồ đầy vết roi đang từ trên giường ngồi dậy, Lương Tiêu đỡ lấy thiếu nữ đó, nắm tay nàng ta nói: “A Tuyết, hai ngày nay không tới thăm muội, thật là vô cùng nhớ nhung!” Lời còn chưa dứt, thiếu nữ tên A Tuyết kia đã lao vào lòng hấn bật khóc nức nở. Lương Tiêu bối rối tay chân: “Sao rồi? Sao rồi?” A Tuyết nức nở nói: “Ban ngày nghe thấy tiếng chém giết muội lo lắng muốn chết.” Nàng khóc đến thương tâm, Lương Tiêu cũng không nhịn được, khóe mắt ươn ướt: “Nha đầu ngọc, đừng khóc nữa!” Nheo mắt lại nhìn, thấy Lan Á đang đứng ngo ngẩn một bên, trong lòng kinh ngạc: “Ta chỉ chú ý đến A Tuyết mà quên mất còn nàng ta ở bên cạnh.” A Tuyết cũng ngừng đầu lên lau nước mắt, ngạc nhiên nói: “Ca ca, nàng ta là ai vậy?”

Lương Tiêu nói: “Nàng ta tới cùng huynh thi thí toán số.” A Tuyết lộ xuất thần sắc ngạc nhiên, nhìn trân trân vào Lan Á nói: “Cô muốn cùng ca ca ta thi thí toán thuật sao? Ca ca ta là người thông minh đệ nhất thiên hạ, không có người giỏi hơn đâu!” Lan Á không phục cười lạnh nói: “Lương Tiêu, người trong nhà người đều biết khoát lác như thế này sao?” Lương Tiêu không nhịn nổi tức giận nói: “Cô có hiểu toán pháp của người Hán không?” Lan Á cười lạnh nói: “Cũng hơi biết một hai.” Lương Tiêu cười nói: “Giỏi lắm, đến một hai cũng biết.” Hấn rút bảo kiếm ra, khắc lên mặt đất ba đề toán. Đề thứ nhất “Thất diệu châu liên toán”, đề cập đến thiên văn; đề thứ hai “Đại Vũ trị thủy đồ”, đề cập đến thủy lợi; đề thứ ba “Lỗ Ban thụ hạ vấn”, nói đến chuyện Lỗ Ban đứng trước một cái cây lớn dài sáu trượng mà hỏi, chặt cây đại thụ này như thế nào mới có thể tạo thành được chiếc thang mây công thành lớn nhất, đề này đề cập đến kích thước của cơ quan. (Tác giả chú: Tương đương với vấn đề cực hạn của số học hiện nay.)

Ba đề này tính vì ảo diệu, vô cùng phức tạp. Lan Á xem qua mấy lần, thần sắc đại biến, ngồi xỏm xuống, chọn lấy một viên đá, vẽ ra xung quanh trên mặt đất, viết xuống mấy kí hiệu kì lạ “1,2,.....57”, vừa nghĩ vừa tính. Lương Tiêu biết nàng là học giả Hồi Hồi Tinh, trình độ số thuật chắc chắn bắt phàm, nên có ý làm khó, ba đề toán này khó khăn vô cùng. Lan Á tính đề thứ nhất được mấy bước thì đã bị lăm vào khó khăn.

Chú thích:

(1): Loại thương có tua ở phần mũi, hình bên dưới!

(2): Máy bắn đá

(3): Đồi khách thành chủ

(4): Một mẫu bằng 666,67 mét vuông

(5): Quân đội bị tổn thất, quốc gia bị si nhục

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tương Dương Công Phòng

Lương Tiêu thấy cách tính của Lan Á thập phần cổ quái, khác xa với các phương pháp của Trung Thổ, nhưng các bước tính toán lại rất ngắn gọn chứ không hề phức tạp như cách tính Trung Thổ, nên không khỏi gật đầu khen ngợi:

- Đây là phương pháp tính của người Hồi phải không? Quả nhiên có chút phương pháp riêng.

Lòng nghĩ dù trước đây mình đã giận dữ với nàng, nhưng giờ cũng nên gạt bỏ thành kiến, thành tâm thỉnh giáo sự tinh diệu của số thuật Hồi Hồi. Nghĩ vậy, hấn nhất thời bỏ qua con giận, thờ dài, cùng với A Tuyết kể lại tình hình gần đây. A Tuyết khi nghe hấn kể việc những ngày qua thì lòng biến đổi không ngừng. Khi hấn nói đến tính hung hãn của bọn quân Khâm Sát, bất giác nàng không còn cười nổi; khi nghe đến đoạn đại chiến Tống Nguyên thì

nàng trở nên khẩn trương, nắm chặt tay hắn; đến lúc hắn nói đến việc đã được thống lĩnh quân Khâm Sát, thì trong lòng nàng nhất thời cảm thấy mơ hồ như đang ở trong giấc mộng.

Lan Á vui đầu tính toán một vài thời thần, giải đề thứ nhất đến bước thứ hai mươi vẫn không ra, nhìn chăm chăm đề toán đến ngây ngốc. Lương Tiêu lúc này đã nguôi cơn giận, nhớ lại hồi niên thiếu hắn cũng đã nhưc đầu, khổ ải vì các đề toán, nay nhìn bộ dạng sầu khổ của nàng thì sinh đồng cảm, hạ giọng nói:

- Tính không ra phải không?

Lan Á nghiêng răng, nói nhỏ:

- Người... người đưa ra cái đề quỷ không thể giải ra này để hại người mà!

Lương Tiêu cười cười, một tay nắm tay A Tuyết, tay kia cầm kiếm, soạt soạt soạt một lèo giải ra. Hắn biết Lan Á cũng không tầm thường, cho nên chỉ giải một cách vắn tắt, đồng thời cũng chỉ cho nàng chỗ quan trọng. Trong khoảnh khắc, đề thứ nhất đã được giải xong, rồi hắn lại đưa ra cách giải đề thứ hai. Lan Á thấy cách giải tinh diệu, vừa mừng vừa sợ, mày động mất chớp, gật đầu liên tục. Đến khi Lương Tiêu giải đến đề thứ ba, Lan Á nói gấp:

- Thế nào cũng có cách giải khác! Thế nào cũng có cách giải khác!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Nàng cũng tính ra à?

Lan Á đỏ mặt nói:

- Bây giờ tính chưa ra, ta nghĩ từ từ, cuối cùng cũng ra thôi.

Lương Tiêu nghe nói vậy, lòng mừng cảm thấy như gặp tri kỉ, nghiêm mặt nói:

- Tốt, nếu tính không ra, ta sẽ nói với nàng.

Thấy vậy, A Tuyết cười nói:

- Ca ca không mắng chửi người ta à? A Tuyết cũng tính không ra, nhưng mà bị mắng chửi không ngừng.

Lương Tiêu liếc mắt nhìn nàng nói:

- Ta giải chỉ vài bước người ta đã hiểu. Còn muội, thiệt là đầu đá, cho dù ta có giải đến trăm lần cũng chưa chắc đã hiểu.

A Tuyết cong môi đáp:

- A Tuyết vốn ngu ngốc mà!

Lương Tiêu trừng mắt:

- Ngu ngốc thì có gì ghê gớm lắm à?

A Tuyết dựa vào vai hắn cười hì hì.

Lan Á thấy huynh muội họ tình thâm, trong lòng thấy ấm áp, thờ dài nói:

-Lương Tiêu, ta nên trở về rồi, không thì cha ta sẽ lo lắng.

Lương Tiêu đứng dậy nói:

- Ta đưa nàng về.

Đoạn quay hẳn qua nói với A Tuyết:

- Ngoan ngoãn ở lại dưỡng thương, ngày mai ta quay trở lại gặp muội.

A Tuyết gật đầu:

- Muội đợi ca ca.

Lương Tiêu và Lan Á rời khỏi đại doanh, tới trước trại của Trát Mã Lỗ Đình. Lan Á dừng ngựa, trừ trừ cả nửa ngày trời, đột nhiên nàng hỏi:

- Lương Tiêu, người là có phải là toán giả vĩ đại nhất Trung Thổ không?

Lương Tiêu lắc đầu nói:

- Không thể nói như thế! Tuy nhiên, thật sự đến giờ ta vẫn chưa gặp ai hơn được ta.

Lan Á hai mắt ngời sáng cười nói:

- Lương Tiêu, ngươi làm khó được ta nhưng chưa chắc đã làm khó được sư phụ ta đâu.

Lương Tiêu bình thần nói:

- Nạp Tộc Lạp Đình? Ông ta ở đâu?

Lan Á nói:

- Người ở Hồi Hồi, trong đài thiên văn của Mã Lạp Gia. Đó là đài thiên văn tráng lệ nhất thế giới, tàng trữ không biết bao nhiêu đồ thư, có những khí cụ thiên văn tốt nhất. Sư phụ ta mỗi ngày đều ở đó, lắng nghe âm thanh của sao trời.

Nói đến đây, mặt nàng lộ lên vẻ tôn kính vô vàn.

Lương Tiêu im lặng một lúc rồi hạ giọng nói:

- Lan Á, cô quay về Hãn quốc, nói với Nạp Tộc Lạp Đình rằng một khi xong việc ở Trung thổ, ta nhất định sẽ đến Mã Lạp Gia (Malaga - ND) thỉnh giáo người. Lúc đó mới biết ai là tinh học giả vĩ đại nhất, ai mới là minh giả chí vương.

Lan Á nghe hần nói thế, trong lòng chấn động, vội nói:

- Ngươi nói nghiêm túc chứ?

Lương Tiêu mỉm cười đáp:

- Tuyệt không hư ngôn.

Lan Á nhìn hần chằm chằm, rồi đột nhiên cười lộ hai núm đồng tiền, giống như giọt thủy ngân sóng sánh long lanh, lấp lánh:

- Thật muốn ngươi đi ngay bây giờ!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô lại cao hứng thế? Không sợ ta đánh bại sư phụ cô à?

Lan Á cười đáp:

- Sư phụ ta không màng thắng bại, chỉ mong gặp các bậc trí giả mà thôi.

Rồi nàng kín đáo thờ dài, trong mắt toát ra vẻ thần bí, nói tiếp:

- Thật muốn thấy ngươi gặp mặt sư phụ. Bậc trí tuệ siêu việt nhất thế giới Hồi giáo gặp gỡ người có học vấn sâu rộng nhất Trung Thổ, khi đó có thể tạo ra những cảnh tượng kinh hãi thế tục như thế nào đây?

Lương Tiêu quay đầu lại, nhìn ánh đèn rực rỡ từ thành Trương Dương, thần sắc buồn bã, thờ dài nói:

- Bây giờ thì không thích hợp!

Lan Á cũng nhìn theo hần, cười khổ, rồi quay người thúc ngựa đi vào doanh trại, nhưng được vài bước, vội quay đầu lại, ngửa ra nhìn Lương Tiêu. Lương Tiêu nói:

- Có việc gì nữa à?

Lan Á chợt run lên, hoảng hốt trả lời:

- Không có gì, không có gì.

Vội vàng chạy vào doanh trại, hai má nóng bừng, nàng tự nói với lòng:

- Lan Á, ngươi làm sao thế? Không phải trinh tiết và tính mạng ngươi đã phó thác cho tinh tú rồi sao? Ngươi sao lại có thể như thế được?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trong nàng, tâm trạng vẫn dao động không ngừng, không sao ổn định được.

Ngày hôm sau, Lương Tiêu nhận chức Đại Thống Soái Khâm Sát Quân, rồi trong suốt mười ngày sau đó hẩn chuyên tâm thao luyện binh sĩ. Những lúc rảnh, hẩn cũng không ngừng trao đổi tướng soái chi pháp và học tiếng Khâm Sát với Thổ Thổ Cấp để tiện bề thống lãnh ba quân.

Kể từ ngày hôm ấy, mỗi chiều Lan Á đều đến chỗ A Tuyết, cùng Lương Tiêu nghiên cứu số học. Lương Tiêu si mê toán học, không giữ kiến thức làm của riêng, nên mỗi khi Lan Á không hiểu hẩn đều giảng giải tận tình. Lan Á thấy hẩn sử dụng số học vô cùng tinh diệu, nên lại càng kính phục khả năng của hẩn, thâm than toán học Trung Thổ thật tinh tế, có thể hơn cả thuật toán của người Hồi. Nhưng rồi lại tự nhủ, sự phụ Nạp Tộc Lạp Đình trí tuệ bao la, lớn rộng như biển thì sao có thể thua người này được.

Một lần nói đến toán học, Lương Tiêu không nhịn được hỏi Lan Á về số học của người Hồi. Qua lời Lan Á, hẩn biết được rằng số học của người Hồi vốn xuất phát từ nơi xa nhất về phía Tây, gọi là Hy Lạp. Hàng ngàn năm trước nơi đó đã có vô số những nhà toán học lớn với hình học Euclide, đại số học Pythagoras, thiên văn học Thales, Archimedes vĩ đại, tinh anh tụ hội, phát triển vô cùng. Nhưng chiến tranh triền miên không dứt, Archimedes bị người La Mã chém đầu, Hy Lạp cũng bị ngọn lửa chiến tranh tiêu diệt, nên học vấn quý giá bị xem là tà thuyết dị đoan, bị đốt, bị mất, đến giờ lưu lại cũng chẳng còn bao nhiêu. Sau đó, người Hồi trở nên hùng mạnh, thảo phạt La Mã chiếm lấy Hy Lạp, khiến những kiến thức bị thất lạc đã rơi vào tay các vị học giả Hồi giáo. Người Hồi nghiên cứu học vấn Hy Lạp, đến giờ phát dương quang đại, xuất hiện các hiền triết vĩ đại, và người vĩ đại nhất hiện nay là Nạp Tộc Lạp Đình, là đại thành gia về học vấn của người Hồi.

Đến đây, Lan Á im lặng hồi lâu rồi nói tiếp:

- Nhưng sau đó, người Mông Cổ trở nên cường đại, vương triều A Bát Tư của chúng ta bị Húc Liệt Ngột Hẩn tiêu diệt. Sự phụ đề lưu truyền học vấn, trong cảnh chiến tranh cừu tử nhất sinh, đã chỉ dạy thuật luyện kim và thuật chiêm tinh cho giới quyền quý người Mông Cổ, mong được sự che chở. Tuy nhiên, Húc Liệt Ngột Đại Hẩn mặc dù tôn trọng lão sư, hẩn lập đài thiên văn, không phải đề lão sư nghiên cứu học vấn, mà để hẩn dùng thuật chiêm tinh mà xem tương lai của mình là họa hay phúc; dùng tướng rằng hẩn sẽ chế tạo ra các dụng cụ tinh xảo để xem sao trời, hẩn chủ yếu chỉ tạo ra lợi khí công thành, nhằm phục vụ cho việc chinh phạt các quốc gia không phục tùng mà thôi.

Nói đến đây, hai mắt chột đỏ, nằng thờ dài:

- Kì thật người khác thấy sự phụ ta địa vị tôn quý, nào biết đâu rằng ngài thật sự rất đau khổ trong lòng.

Bất chợt Lương Tiêu nhớ tới lúc khó khăn ở Thiên Cơ Cung, trong lòng cảm thấy xót xa, nhưng rồi lại chột vui. Phải biết sáu năm gian khổ đó, hẩn đã học đến tận cùng của toán thuật Trung Thổ, đến không còn gì để học nữa, giờ phút này biết được ngoài Trung Thổ vẫn còn môn toán học bác đại tinh thâm như thế, hỏi sao lại không vui. Hẩn lập tức nhờ Lan Á chỉ dẫn. Lan Á dĩ nhiên đáp ứng hẩn, nhưng toán học của người Hồi đúng là rất độc đáo. Để hiểu biết học vấn tinh thâm của người Hồi, trước tiên Lương Tiêu phải học chữ Hồi. Hẩn tuy thông minh, nhưng học một ngôn ngữ của dân tộc khác cũng rất khó, nên chỉ có thể từ từ học mà thôi.

Một ngày nọ, Lan Á dạy toán, ngồi bên sa bàn viết đề bằng chữ Hồi; bên tả nằng ra đề "Kim tự tháp bút toán", còn bên hữu là đề "Ni la hà (sông Nile – ND) diện mẫu trọng lượng". Đề trước hỏi đến thể tích của đất và đá xây kim tự tháp (tính bằng hình học không gian - TG), đề sau lại hỏi về diện tích khai khẩn bên sông Nile. Hai đề này vốn có nguồn gốc từ hình học cổ điển Euclid. Lan Á để Lương Tiêu dịch đề rồi đưa ra cách giải.

Lương Tiêu nếu theo toán thuật Trung Thổ vốn có thể dễ dàng giải ra, chỉ là thông dịch thập phần gian khổ; nhưng hẩn lại muốn dùng toán pháp của Hy Lạp nên nghĩ đến nhức cả đầu. Cách giải của Hy Lạp thật ra thì rất khác với Trung Thổ. Cách giải của Trung Thổ thì khá những tạp, trong khi cách giải của Hy Lạp thì hướng đến sự đơn giản, tinh tế, lí luận chuẩn mực. Cho nên Lan Á nhận xét rằng:

- Phương pháp của Trung Thổ, tựa như minh châu chuỗi ngọc, làm cho người ta thấy hoa mắt; còn phương pháp của Hy Lạp không có vẻ châu ngọc, có thể không đẹp đề như của Trung Thổ, nhưng từng hạt, từng hạt đều được đặt ở những vị trí thích đáng nhất.

Nằng nói thì dễ, nhưng Lương Tiêu đã phải bỏ hơn mười ngày, mới có thể nắm được yếu quyết của toán học Hy Lạp. Đó là hẩn thông minh tuyệt đỉnh mà còn gian nan như thế, chứ nếu gặp phải người khác, chỉ sợ còn gian nan hơn nhiều.

Lương Tiêu ước tính và giải bài "Kim Tự Tháp bút toán", cả kính nói:

- Cái tháp này to lớn vô cùng, nó dùng để làm gì thế?

Lan Á nói:

- Nó là lăng mộ của vua Ai Cập.

Rồi nhân tiện nằng kể về phong thổ cũng như con người Ai Cập. A Tuyết đang ngồi bên cạnh vẻ chán nản, đột nhiên nghe Lan Á nói đến thú sự (sự việc hấp dẫn – BT) liền trở nên hoan hỉ. Những khi Lan Á ngừng nói, nằng hỏi liên thanh: "Còn gì nữa không? Còn gì nữa không?"

Đợi cho Lan Á nói xong, Lương Tiêu tưởng tượng ra phong cảnh, con người của nước ấy, không khỏi than rằng:

- Dùng hết ngàn vạn nhân công, chỉ để xây dựng mộ phần cho một người. Thật vua Ai Cập so với Tần Thủy Hoàng Đế của Trung Thổ chúng ta cũng chẳng khác gì!

A Tuyết cười nói:

- Ca ca, đợi ca ca đánh trận, báo thù xong, chúng ta qua Ai Cập được không? Đến Kim Tự Tháp mà Lan Á tí ti nói, rồi có thể đứng trên Đại Hải Đăng

bên bờ biển nữa. (Chú thích: tức ngọn hải đăng Pharos ở Alexandria, một trong bảy kỳ quan thế giới cổ đại ở Ai Cập, bị phá hủy vào thế kỷ 13 - TG)

Lương Tiêu cười nói:

- Được thì được, nhưng đi Khâm Sát xong, lại đi Ai Cập, đợi khi đến Kim Tự Tháp thì chúng ta cũng trở thành lão đầu với lão thái bà rồi!

A Tuyết mỉm cười không nói, thầm nghĩ:

- Nếu được đi với ca ca cả đời, A Tuyết sống cũng đáng mà!

Lan Á liếc trộm A Tuyết, rồi dùng tiếng Hồi hỏi:

- Lương Tiêu, muội tử của người thật khả ái, nhưng sao nàng lại có vết sẹo kia vậy?

Nàng kiểm chế câu hỏi này đã lâu rồi, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi như vậy. Lương Tiêu cười khổ, cũng dùng tiếng Hồi đáp lại, lấp bắp mãi cũng trả lời xong. A Tuyết nghe hai người nói lại tưởng họ trao đổi về toán học nên cũng không nghi ngờ. Lan Á nghe thế trầm ngâm nói:

- Nàng ấy chỉ là một nữ hài, trên người lại có vết sẹo, tương lai khó mà tốt được.

Nàng nói động đến nỗi khổ trong lòng của Lương Tiêu, hấn đỏ mặt không thể nói gì. Lan Á khẽ nhướn đôi mày, cười nói:

- Ở đây ta có một phương thuốc, nếu tuân thủ đúng theo thì trong vài tháng, vết sẹo đó có thể biến mất được.

Lương Tiêu kinh hi nói:

- Lan Á, Lan Á, điều này, điều này...

Thật lòng hắn muốn cầu khẩn, nhưng có quả chút khó mở miệng. Lan Á hé miệng cười, đưa tay viết ra phương thuốc, chợt nhíu mày nói:

- Thứ này trước đây sư phụ luyện kim mới có được, nguyên liệu vô cùng đắt tiền, nếu không giàu có tuyệt không thể mua được, lại khó chế biến. Để ta đi cầu khẩn cha ta, xem có thể có được số tiền này không.

Lương Tiêu cẩn thận xem phương thuốc, thấy đều là xích kim nữ ngọc, trân châu bảo thạch, bảo thai linh chi, không khỏi cảm lạnh. Nhưng hắn bản tính vốn kiêu ngạo, không chịu nhận ân huệ của người khác, liền nói:

- Có được phương thuốc này, ta đã nhận tâm chân tình của cô, còn đối với dược vật, ta tự có cách lo liệu được.

Lan Á nhìn hắn vẻ dò xét, bán tín bán nghi, đang muốn khuyên hắn thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng chân ngựa đi đến, một tên thân binh của A Thuật tiến vào. Lương Tiêu ngồi dựa vào sa bàn hỏi:

- Chiến sự thế nào?

Tên thân binh nói:

- Tối nay A Lý Hải Nha đại nhân đột tập Phù Kiêu, mời đại nhân đến xem.

Lương tiêu gật đầu đứng dậy. Lan Á nói:

- Ta cũng đi.

Ba người cưỡi ngựa dọc theo bờ sông, sớm có một con thuyền nhỏ bên bờ tiếp dẫn. Khi họ vừa bước lên thì thấy lĩnh quân đại tướng đều đã ở trên thuyền, thoáng thấy Bá Nhân sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước. Lúc này bầu trời mây đen mù mịt, che lấp trăng sao, một chút ánh sáng cũng không có. Đột nhiên, trên chiến thuyền phía xa chợt truyền lại một hiệu lệnh nghe như tiếng nước rì rào, hai trăm tử sĩ quân Nguyên ôm túi da lớn nhảy xuống nước, yên lặng bơi về phía Phù Kiêu nằm giữa hai thành Tương - Phàn.

Lương Tiêu biết túi da này tên gọi “Hồn Thoát”, cũng gọi là “Hốt Luân Thoát”, được làm bằng kỹ thuật độc đáo: lột da dê từ trên xuống dưới, sau khi lột như vậy, bộ da dê chỉ có sáu lỗ: ở cổ, ở bốn chân và ở đuôi; sau khi may lại các lỗ, có thể đựng rượu và nước. Loại Hồn Thoát này, kỵ binh Mông Cổ trên đường viễn chinh mang theo rất nhiều, bình thường thì đựng rượu, nếu gặp dòng sông có sức chảy lớn, thổi hơi vào rồi tập trung lại, kết thành cái bè da dê rồi bơi qua. Năm ấy đại quân của Thành Cát Tư Hãn, một người với hai Hồn Thoát, đã đánh Nam dẹp Bắc, không ai có thể ngăn cản, tiêu diệt vô số quốc gia. Nguyên hoàng đế Hốt Tất Liệt chinh thảo Đại Lý, cũng là nhờ Hồn Thoát mà vượt qua đoạn có dòng nước chảy siết vô cùng của sông Lan Thương để đột tập Đại Lý.

Lần tập kích này, mỗi tử sĩ quân Nguyên đều mang đến ba cái Hồn Thoát, hai cái chứa đầy khí, một cái chứa đầy dầu hỏa. Không mất đến một thời thần, họ đã yên lặng vượt qua đám dây sắt mà quân Tống giăng trên sông. Trên thuyền, quân Nguyên mỗi người đều im lặng, không khí trở nên căng thẳng tột cùng. Mắt thấy quân Tống trên cảnh giới thuyền cũng không phát hiện ra, khi chỉ còn cách Phù Kiêu chưa tới hai mươi trượng, nhiều thủy binh đã lên tiếng hoan hô nho nhỏ. Ngay lúc này, bỗng nghe tiếng chuông treo bên cầu vang to. Bá Nhân khẽ thốt: "Không tốt!" Các tướng lĩnh khác đều biến sắc.

Trong nháy mắt, từ sĩ quân Nguyên phát giác bản thân đã nằm trong lưới, tiến thoái đều không được. Trên lưới nhỏ ra rất nhiều lưới câu, hai bên trên mép lưới đánh cá còn treo đầy chuông, một khi vướng vào là lập tức kêu lên không ngừng.

Trong thành nghe tin, cả hai bờ hỏa quang đều phát sáng, quân Tống thấy quân Nguyên trong lưới cố sức thoát ra, liền cười lớn, rồi bắn loạn tiễn. Chỉ trong khoảnh khắc, hai trăm người đã chết thảm. Nhưng các từ sĩ được tuyển chọn này thật vô cùng dũng cảm, tuy rơi vào thế bất lợi, nhưng hơn năm mươi người mạo hiểm, liều mạng vượt qua lưới, bò lên trên Phù Kiêu, rút ra bội đao cắt bỏ Hòn Thoát, đổ dầu hỏa lên cầu rồi đốt lửa, Phù Kiêu bắt lửa cháy mạnh.

Lập tức cửa thành Tương Phần mở rộng, 110 quân Tống từ hai bên chạy lên Phù Kiêu, một nhóm giơ thương múa đao chiến đấu với quân Nguyên, một nhóm quay ra lấy thùng gỗ cứu hỏa. Quân Nguyên cũng chia thành ba nhóm nhỏ, một nhóm nghênh tiếp quân Tống, giơ đao giết địch, họ thân thủ nhanh nhẹn phi thường, trong khoảnh khắc đã giết mười mạng quân Tống; một nhóm khác mở rộng túi da để ngăn cản cung tên; còn lại một đội cỡi bò đại chùy trên lưng xuống, hết sức đập phá những cây cọc gỗ chống giữ Phù Kiêu, chỉ giây lát đã chặt gãy mấy cây, chỉ nghe một tiếng kêu thật lớn, Phù Kiêu đã đổ sập một đoạn.

Lúc này gió sông bắt đầu thổi, trên cầu, lửa cháy mạnh hơn, thiêu rụi mọi thứ. Thủy sư quân Nguyên hoan hô vang dội, thừa dịp tấn công, hai thành Tương - Phần cũng bắn đạn đá vào, âm thanh ráo động cả một vùng trời.

Đột nhiên, trong ánh lửa, một đạo bạch ảnh phóng ra, tấn công lên Phù Kiêu, kiếm quang sáng chói, đâm ngã một số từ sĩ. Lương Tiêu nhận ra đúng là Vân Thù, bất giác lòng thấy phần nộ. Các tướng lĩnh cũng nhận thấy thế, A Thuật kêu lên:

- Hào gia hỏa, đúng là hấn!

Vân Thù tay múa kiếm như gió quét lá, tiến lùi hai lần, lập tức Nguyên quân 10 người dù không chết cũng bị thương. Quân Tống phi thân xông lên, xuống sông lấy nước dập lửa, lần lượt dựng lên các cọc gỗ, rồi lại lấy các mảnh gỗ gắn vào thay thế những chỗ bị hư hại. Lưu Chính đánh giá tình hình, thấy rằng hôm nay khó mà đánh thắng được nên chỉ thị cho lui quân.

Vân Thù máu dính đầy áo, quay về thành. Lữ Đức tiếp đón cười nói:

- May là Vân công tử thần cơ diệu toán, đoán trước người Nguyên có thứ này, thiết lập ngư vồng trận, không cho một tên chạy thoát, ha ha, quả thật là có đi mà không có về!

Vân Thù chấp tay nói:

- Thái Thú nói đùa rồi. Quân Nguyên dùng túi da đó vô thanh vô tức tấn công, cũng chẳng thể nào phòng thủ được đâu, chẳng qua bọn chúng không gặp may mà thôi. Gia sư hôm đó ngẫu nhiên từng nói với ta phương pháp đó, và nói cách phòng ngự tốt nhất tuyệt không thể hay hơn Kim Câu Ngư Vồng trận. Vân Thù bất quá chỉ là nghe lệnh thực hiện thôi!

Hấn nói tới đây, chau mày buồn bã, thờ dài:

- Gia sư học cứu thiên nhân, Thủy Cầm Ngư Long trận này cũng là sở truyền của người. Trong sáu năm, người truyền thụ cho ta nhiều cách tiến công. Hồi đó Vân thù chẳng biết thâm ý, toàn chú ý học võ, chẳng chịu dụng công. Giờ mới biết lão nhân gia người đã biết kết cục hôm nay, hao phí tâm tư thuyết giáo ta, mới được thành công như vậy.

Lữ Đức kinh hãi nói:

- Lệnh sư mưu lược thâm sâu như thế, thật là cao nhân! Nhưng người vì chuyện gì mà không tự mình đến? Nếu có người tương trợ, bọn quân Nguyên đó ắt sẽ trở nên khốn đốn vô cùng.

Vân Thù cười khổ nói:

- Điều này thì thật thứ cho, Vân Thù cũng không biết.

Lữ Đức thờ dài, trầm ngâm nói:

- Vân công tử đã lập công lớn, Lữ mỗ muốn đề người làm Thống Chế, ý người thế nào?

Vân Thù lắc đầu:

- Gia sư đã có nói, không được làm quan Đại Tổng. Vân Thù quyết không dám trái lệnh. Tại hạ làm một chức Mạc Liêu nhỏ cũng đã mãn ý rồi.

Lữ Đức nghe hấn nói với khẩu khí quyết liệt, đành bỏ không nói nữa.

Chú thích về trận chiến Tống – Mông ở thành Tương – Phần (BT):

Thành Tương – Phần thật ra là 2 tòa thành ở gần nhau: Tương Dương và Phần Thành, được ngăn nhau bởi sông Hán Thủy. Năm 1267, Kublai Khả Hấn bắt đầu tấn công vào hai thành này (chính xác mà nói thì vào thời điểm này phải gọi là cuộc chiến Tống – Mông vì năm 1267, Kublai chưa thành lập triều

Nguyên). Quân Tống chiến đấu ngoan cường và giữ vững được cả 2 thành trong khoảng 5 năm. Quân Tống dùng đường thủy là đường tiếp ứng chính của 2 thành, lại có thêm cầu treo nối liền 2 thành. Tất cả tạo thành 1 hệ thống phòng thủ vững chắc, tương hỗ nhau để kháng Nguyên. Trong khoảng thời gian công phá 2 thành, Khả Hãn Mông Cổ cai trị vùng Ba Tư, gọi là Il-khan (cái này là danh hiệu giống như hoàng đế bên Trung Quốc, chứ không phải là tên), có giúp Kublai bằng cách gửi sang chiến trường Trung Hoa ít nhất 2 kĩ sư giỏi nhất của ông ta để chế tạo những máy bắn đá khổng lồ (great catapults) cho việc công thành. Trong khi quân Mông/Nguyên tập trung tối đa vào việc công phá Trương – Phần, bọn gian thần nhà Nam Tống lại cố tình bưng bít thông tin nên không đến tai hoàng đế. Cuối cùng, việc phải đến cũng đến, 2 thành Trương – Phần bị thất thủ, đầu tiên là Phần Thành rồi kế đến là Trương Dương. Tướng giữ thành Trương Dương đầu hàng. Trong khi trận chiến ở Trương – Phần xảy ra, năm 1271 Kublai thành lập nhà Nguyên (cũng có nhiều sách nói năm 1279, triều Nguyên mới được ra đời, dựa trên việc đến năm 1279, triều Nam Tống mới bị tiêu diệt hoàn toàn).

Những chi tiết chính về Phù Kiêu, great catapults, cũng như việc đầu hàng của tướng giữ thành Trương Dương trong Côn Luân đều có thật. Nhân vật Lưu Chính cũng có thật, chính người này đã vận kế cho Kublai tấn công vào Trương Dương trước rồi sau đó mới đến những nơi khác của Nam Tống.

Trên phù kiêu (1) hỏa quang dân tắt, hai thành Trương Phần trở về tỉnh mạch. Bá Nhan nghe tiếng nước sông rì rào, trầm ngâm không thốt một câu, rất lâu sau mới nói :

- Ai có thể hủy được tòa phù kiêu này, sẽ được trọng thưởng!

Trên thuyền chợt lặng lại, chúng tướng đối mặt nhìn nhau. Chợt nghe Lương Tiêu hỏi:

- Lời này có là sự thật?

Bá Nhan ngẩn người, hỏi lại:

- Lễ nào người có phương pháp?

Lương Tiêu nói:

- Ta mới nghĩ đến một cách, tuy rất hao nhân lực vật lực, nhưng lại có thể không tổn hại một binh sĩ nào. Chẳng những hủy được phù kiêu, còn khiến nó không thể trùng tu được nữa.

- Hao phí nhân lực thì không thành vấn đề. Người mệt còn có thể nghỉ lấy sức, chứ người chết thì không thể hồi sinh lại. Chỉ cần người làm được, người muốn gì, miễn là trong khả năng của ta, ta sẽ cho người cái đó.

Lương Tiêu gật đầu :

- Được lắm. Quan trọng nhất, chính là chặn dòng Hán giang, tích nước thượng lưu.

Mọi người nghe vậy không ai không kinh ngạc.

Sử Thiên Trạch cau mày:

- Người muốn tích nước để đẩy phù kiêu ư? Thế thì rất khó. Một là người Tống khi kiến tạo phù kiêu, đem mấy trượng gỗ lớn đóng xuống đáy nước, rất kiên cố. Hai là vì Hán thủy chậm rãi, mặt sông rộng lớn, không dễ tích thể nước hủy được phù kiêu đâu.

Hắn thân là lão thần danh tướng, suy nghĩ chu đáo, hơn nữa lại là người chuyên dẫn dắt thủy quân, thông hiểu thủy tính, những lời này nói ra ai nấy đều gật đầu.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta không phải dùng nước đẩy cầu, cùng lắm là mượn đỡ thể nước mà thôi!

Bá Nhan hỏi:

- Mượn thế bằng cách nào?

Lương Tiêu cười:

- Khoan, bây giờ ta chưa nói ra vội. Trước hết để ta quan sát thể nước, rồi sẽ gặp và báo cáo với các vị sau.

Lại hướng qua Bá Nhan nói:

- Nhưng không biết Giang Tâm thạch đài là ai xây dựng?

Bá Nhan cau mày:

- Người hỏi cái này làm gì?

Lương Tiêu nói:

- Ngay giữa chỗ nước xoáy mà dựng nên được thạch đài như vậy, nhất định phải có cách riêng ngăn cản dòng nước.

Bá Nhan bảo:

- Người đó ở Đại Đô chứ không ở đây.

Lương Tiêu cau mày, lại nghe Lan Á nói:

- Ta cũng biết chút ít về thủy lợi, có thể đến giúp người!

Lương Tiêu hoan hỉ:

- Được cô tương trợ, hơn hẳn thiên quân vạn mã.

Lan Á không ngờ Lương Tiêu tán thưởng mình trước mặt mọi người như vậy, xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ rần rần, cúi đầu xuống.

Bá Nhan nghĩ ngợi:

- Việc này mất sức quá. Nếu không thành công thì sao?

Lương Tiêu thuận miệng nói:

- Vậy thì chặt đầu ta.

Mọi người đều kinh ngạc, Lương Tiêu nói câu này ra, không nghi ngờ gì đã lập quân lệnh trạng.

A Thuật hơi mấp máy môi, định lên tiếng thì Bá Nhan đã nói:

- Được lắm. Việc quân chẳng thể nói chơi, nếu không thành công, ta cũng không thể lưu tình. Từ hôm nay về sau, binh hay sĩ giới thợ thuyền tất cả tùy người điều động. Người cần bao nhiêu thời gian?

Lương Tiêu nhẩm tính rồi nói:

- Hai tháng là đủ.

Bá Nhan sang sảng giọng:

- Được, nội trong hai tháng, ta đợi tin người. - Nói rồi lập tức quay mình đi thẳng lên bờ, không hề ngoảnh lại.

Chúng tướng thi nhau đưa mắt nhìn Lương Tiêu, nhiều phần là hạnh tai lạc họa (2). Họ thấy Bá Nhan luôn nâng đỡ người này, sớm đã bất mãn, lại chứng kiến Lương Tiêu vì hào hức lập đại công mà dám nhận một việc như vậy, thấy đều mừng thầm:

- Ngăn sông cách dòng, thời gian hai tháng làm sao mà đủ? Tiểu tử này quá mong lập được công danh, có chết cũng đáng.

A Thuật nhìn hẩn một cái, thở dài, cũng phát tay áo bỏ đi.

A Lý Hải Nha và Lương Tiêu đi cùng đường lên bờ, cả hai đều không nói gì, sóng vai đi một lúc. Hồi lâu sau, A Lý Hải Nha nhin không được hỏi:

- Lương Tiêu, người có mấy phần thành công?

Lương Tiêu nói:

- Bảy tám phần!

A Lý Hải Nha nói:

- Ta tưởng người chắc chắn mười phần, mới dám đại ngôn như thế.

Lương Tiêu cười:

- Thiên hạ đâu có việc thập toàn thập mỹ.

A Lý Hải Nha gật đầu:

- Nói cũng đúng. Nếu cần ta giúp, cứ lên tiếng.

Lương Tiêu nói: “Đa tạ!”, rồi trở về Khâm Sát doanh.

Hôm sau, Lương Tiêu chế tạo được thiết bị đo sóng động, cùng Lan Á đi ra Hán Thủy kiểm tra, ước lượng độ sâu của từng khúc sông. Quả không uổng công, ba ngày sau, hai người đã tìm thấy nơi thích hợp để đắp đê. Hôm đó quay về đại doanh, Lương Tiêu suy nghĩ mất một đêm, vẽ ra đồ họa thủy khố và các loại cơ giới, lại cùng với Lan Á thương nghị định đoạt.

Thương nghị qua hai ngày thì chính thức dùng bản vẽ con đê. Lan Á chiêu tập thợ, theo đồ bản chế tạo cơ giới, cải tạo hạm thuyền.

Lương Tiêu không lo không hoảng, ban ngày vẫn thao luyện binh mã, đêm xuống học Hồi Hồi số thuật, sau đó mới nghe Lan Á thuật lại tình hình công trình. Lan Á nghĩ hẳn đã lập quân lệnh trạng, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng Lương Tiêu đã dẫn nàng trước mặt A Tuyết đừng đề cập đến chuyện quân lệnh trạng, nên nàng cũng không tiện nói nhiều. Nhưng khi truyền thụ Hồi Hồi số thuật, trong lòng nàng vẫn thấp thỏm không yên, thường tính sai đề mục. Lương Tiêu vừa nhìn qua đã biết, không nhìn được trêu ghẹo mấy câu khiến Lan Á dờ khóc dờ cười.

Thời gian như tên bay, chớp mắt đã mười ngày. Hôm nay, Lương Tiêu ở doanh trại thao luyện kỵ binh, lệnh cho ba quân chơi mã cầu chi hí. Mã cầu hí vốn là trò chơi của giới quý tộc Hán, có tác dụng khảo sát kỹ thuật của người tham gia. Sau khi người Mông Cổ học được, lấy làm phép luyện kỵ binh. Làm một quả mã cầu và sáu cái cầu môn, kỵ giả phân làm đội thi đấu. Trên lưng ngựa mỗi người cầm một cây gậy màu, bên nào đánh cầu vào cầu môn nhiều hơn là thắng. Trò chơi này vốn là hai đội đấu nhau, Lương Tiêu lại có ý muốn khảo nghiệm trận hình của quân lính, chỉ đặt bốn cầu môn, đem hơn hai ngàn người phân thành ba trăm bảy mươi đội, mỗi đội sáu người, dùng Lục hoa chi trận, tranh đánh ba quả mã cầu.

Lương Tiêu đứng trên soái đài, phát hiệu lệnh. Trên thao trường, hơn hai ngàn người vây quanh ba quả mã cầu màu đỏ bắt đầu tranh đoạt, cứ sáu người một đội, ai nấy đều lo giữ trận thế không dám loạn chút nào. Trận thế dễ bị loạn, là tính như thua. Nhất thời, chỉ thấy trên giáo trường hơn ba trăm đội nhân mã xuyên qua xệt lại, ai nấy biến hóa trận thế, bao vây ngăn chặn, kéo bắn ngáng trở. Tình hình đó thực giống như thi nhân từng nói:

“Bán không thái trượng phiến tàn nguyệt

Nhất điểm phi cầu bính lạc tinh

Thúy liễu tiểu đình huyền cổ xuy

Ngọc tiên kiều mã túc lôi đình.”

Tạm dịch nghĩa :

Giữa bầu trời treo mảnh trăng khuyết vắng vặc

Một đốm sáng bay vụt qua như sao băng

Liễu xanh nơi tiểu đình là loi theo làn gió thổi

Roi ngọc thúc ngựa như sấm sét

Tạm dịch thơ :

Nửa vầng trăng treo lơ lửng giữa đêm

Chợt sáng chói một tinh cầu vụt mất

Bên tiểu đình liễu vờn theo gió hát

Tiếng vung roi thúc ngựa động càn khôn

(@BT)

Hoặc :

Nửa vầng trăng giữa đêm sâu

Sáng soi một bóng tinh cầu vút qua

Tiểu đình liễu gió hát ca

Tiếng roi giục ngựa như là lôi giáng

(@Kiếp Nô)

Nói ra thì tiêu sái khôn tả. Nhưng đó vốn là trò chơi của mười mấy người, mà lúc này lại có hơn hai ngàn người tranh đoạt. Kỹ thuật cưỡi ngựa tinh thông cố nhiên không thể thiếu, nhưng nếu không đem Lục hoa trận biến hóa ra kỳ lạ, cũng rất khó để đoạt được giải nhất, tức là dùng công phu của sự khéo léo hơn là dùng sự kỳ diệu của tài phi ngựa.

Lương Tiêu đứng xa quan sát, chỉ thấy ba chấm mã cầu vào ra không thể đoán trước được ở bốn cầu môn. Nếu là người bình thường, chắc khó mà nhớ được chỉ trong sát na quả cầu vào ra bao nhiêu lần. Nhưng khả năng tính toán của Lương Tiêu là thiên hạ hiếm có, mã cầu đến đến đi đi tuy nhiễu loạn mất trật tự, hần vẫn nhìn thấy rõ, tính rõ, không hề để lọt một quả nào. Vì thế tuy đây là phép luyện binh thiên hạ vô song, nhưng khắp thiên hạ này e rằng cũng chỉ có mình Lương Tiêu dùng được. Nếu không, các đội tự mình nhớ được bóng vào bao nhiêu quả, người xem cầu mà tính thiếu, nhất định có thể gây oán giận, vốn là việc tốt, nhưng lại biến thành việc xấu rồi.

Một lát sau, hơn hai trăm đội nhân mã đều phải nhận thua, lui sang một bên. Còn một trăm đội vẫn đang giao chiến. Lương Tiêu ghi lại rất rõ, hai đội vào cầu nhiều nhất là đội của Thổ Thổ Cáp và Lý Đình, cơ hồ không phân trên dưới. Nang Cổ Ngạt, Dương Giác, Vương Khả ba người đều ở trong những đội đó. Chỉ vì năm người này theo Lương Tiêu đã lâu, về Lục Hoa trận lĩnh ngộ tương đối sâu sắc, vì thế trận thế biến hóa vượt xa quân sĩ Khâm Sát về sự lợi hại. Lại thêm ba khác công phu, tại trường đấu chỉ còn mười đội. Lương Tiêu ra lệnh lấy đi một quả cầu, chỉ lưu lại hai quả cầu để tranh đoạt.

Trong khoảnh khắc, năm đội kia đều bị đội ngũ của mấy người Thổ Thổ Cáp đánh tan. Lúc này tính ra, Thổ Thổ Cáp là đội có cầu vào nhiều nhất, Lý Đình thì ít hơn ba quả cầu. Chỉ một lúc sau, ba đội của Nang Cổ Ngạt, Dương Giác, Vương Khả lục tục rời đi, trên trường biến thành trận quyết đấu của hai đội Thổ Thổ Cáp và Lý Đình. Lương Tiêu lại ra lệnh lấy một quả cầu, trên trường đấu chỉ còn lại một quả mã cầu.

Cả đội Thổ Thổ Cáp có ba bách phu trưởng, kỹ thuật rất tinh thâm. Đội của Lý Đình tuy là quân sĩ bình thường, nhưng Lý Đình cơ trí thiên biến, chỉ huy đúng đắn, trận hình biến hóa đa đoan, rất khó để đánh tan. Nhất thời, hai đội đều chiếm lấy các cứ điểm, đấu đến khó phân cao thấp, người đến kẻ đi, chỉ một quả mã cầu mà đánh cho bay như phi tiễn.

Lúc này, sĩ tốt Khâm Sát thấy hai đội đấu mãi mà không phân thắng bại thì hết sức vô vị. Khi luyện binh, Lương Tiêu nghiêm túc ít ai bằng, nhưng thời gian còn thừa thì mặc cho lười biếng. Cho nên quân sĩ Khâm Sát lúc này thấy tẻ nhạt quá, bắt đầu bày trò cá độ xem đội nào thắng đội nào thua. Có người còn chèn ca hát, đại tiện tiểu tiện. Trường đấu một phen trở nên náo loạn.

Lương Tiêu chú mục rất lâu, thấy Thổ Thổ Cáp hơi thắng hơn một bậc, Lý Đình cũng không phải loại dễ dàng đối phó, bất giác hơi gật đầu, cảm thấy rất được an ủi: “Quả không uổng công ta hao tâm tổn khí, hai người này nếu luyện tập nhiều hơn, sau này nhất định sẽ có thể trở thành đại tướng chi tài.” Nghĩ tới đây, chợt hơi có cảm giác bèn liếc mắt nhìn, chỉ thấy Bá Nhan và A Thuật dẫn thân binh ngồi trên mình ngựa đứng ở đằng xa nhìn lại. Sau lưng hai người có một vị văn quan người Hán, râu đen dài tới ngực, khuôn mặt thanh tú, đôi con ngươi nhìn chăm chăm vào trường đấu, lấp lánh tỏa sáng.

Lương Tiêu đứng dậy, roi ngựa lẳng không gật một cái, một tiếng lanh lảnh vang khắp toàn trường. Lý Đình và Thổ Thổ Cáp vội lùi sang bên; lại gật một nhát roi nữa, Khâm Sát quân hạ xuống những việc trong tay, ngay cả đi đại tiện cũng không kịp chùi dít, nhấc quần nhảy lên ngựa, cùng chạy điên cuồng về trước soái đài. Lương Tiêu gật nhát roi thứ ba xong, Khâm Sát quân đã tập trung ở dưới đài, xếp hàng tề tắp, một chút cũng không loạn.

Bọn Bá Nhan phi ngựa vào, Lương Tiêu tiến lên nghênh tiếp. Bá Nhan cười điềm đạm:

- Mã cầu hí hay lắm, thật là sôi động! -

Hắn chăm chú nhìn chúng quân, nói:

- Vừa rồi rồi bồi bồi, mà đã đến đủ rồi à?

Lương Tiêu nghe nói giương mắt nhìn, chợt thốt lên một tiếng kinh ngạc nói:

- Tại sao thiếu mất hai người rồi?

Một bách phu trưởng đứng ra khỏi hàng tề:

- Ngạt Vật Lão bụng đau, Tiết Tư Đà theo hắn đến khám đại phu, vừa rồi cùng với ta nói qua. Ta không kịp báo, người đã chiêu binh rồi!

Lương Tiêu gật đầu:

- Người đi xem hắn có trở ngại gì không? Ta lát nữa sẽ đến thăm hắn.

Bách phu trưởng lĩnh mệnh vội vã đi.

Bá Nhan ngạc nhiên nói:

- Người chưa điểm binh, làm sao biết thiếu người?

Lương Tiêu định nói, văn quan người Hán đã đột nhiên cười ha ha:

- “Tam nhân đồng hành thất thập hi

ngũ thụ mai hoa nhập nhất chi

thất từ đoàn viên chính bán nguyệt

trừ bách linh ngũ tiện đắc tri”! (3)

Lương Tiêu tâm niệm chợt động, cung tay cười:

- Dám hỏi tiền sinh đại danh?

A Thuật cười :

- Vị này là Quách Thủ Kính Quách đại nhân, Đô thủy thiếu giám của triều đình, là người thông minh hiếm có trong số Hán nhân. Lần này ngài phụng chỉ đến đây, kiến tạo thủy trạm cho đại quân.

Lương Tiêu biết quân Nguyên đông đến hai mươi vạn người, không chỉ lương thảo vận tải hết sức gian nan, nước uống cũng thế. nếu uống phải nước không tinh khiết, dịch bệnh lây nhiễm, sẽ chết hàng ngàn hàng vạn người, tổn thất không thể tính được. Vì thế việc kiến lập thủy trạm là một việc khá lớn, không tinh thông thủy lợi không làm được.

A Thuật giờ roi chuyển thân, hướng về Khâm Sát quân ra lệnh:

- Các người đi đi!

Nào ngờ chúng quân hoàn toàn không động dậy. A Thuật cau mặt định nói, chỉ thấy Lương Tiêu huy roi giật nhẹ, cười bảo:

- Giải tán đi!

Chúng quân mới hô một tiếng rồi giải tán dần. A Thuật sững người, đấm Lương Tiêu một quyền, mắng:

- Giới cho người Lương Tiêu, đã dạy dỗ cái lũ lưu manh này ngoan thế? Đến lời của ta mà họ cũng không nghe.

Lương Tiêu cười:

- Họ nghe lời ta, ta nghe lời huynh vậy!

A Thuật khẽ vỗ một cái lên vai hắn, cười ha hả.

Bá Nhan ho khẽ, hỏi Quách Thủ Kính:

- Bài thơ mới rồi có ý nghĩa gì?

Quách Thủ Kính mỉm cười:

- Bài thơ này là một khẩu quyết toán đề. Đề bài tên là Vật bất tri số, lại là Tôn Tử toán đề, do Bình thánh Tôn Vũ Tử lưu lại. Toán đề ra rằng: “Vật bất chi số, ba nhân ba thừa hai, năm nhân năm thừa ba, bảy nhân bảy thừa hai, hỏi vật này có bao nhiêu?” Bài thơ mới rồi, chính là bí quyết giải đề, cứ theo đó mà giải, cuối cùng khai triển theo nó, ta được vật là hai ba.

A Thuật nói:

- Người nói bóng bẩy ta cũng không hiểu. Nhưng Tôn Vũ Tử đại danh ta lại có nghe. Chỉ bất quá, đề mục này với điểm binh có quan hệ gì?

Quách Thủ Kính nhìn Lương Tiêu, cười bảo:

- Lương tướng quân, ta thật là “múa búa trước cửa Lỗ Ban” (4) rồi!

Lương Tiêu phẩy tay:

- Ngài nói đi đâu thế!

Quách Thủ Kính tiếp tục:

- Đề này là di pháp của Tôn Vũ, tự nó cũng có âm hợp binh pháp bên trong. Nói ra, đây vốn là phép tính toán rất xảo diệu, chỉ cần binh tốt căn cứ theo ba ba, năm năm, bảy bảy trận thế xếp hàng, là có thể suy ngược lại tổng số binh viên. Hán đại danh tướng Hàn Tín, Đường thái tông Lý thế dân các vị nhất định phải biết. Hai người đó sở trường dụng binh không ai bằng, cũng đều là cao thủ về phép này. Vì thế điểm binh thuật lại tên là Hàn tín điểm binh hoặc Tần vương ám điểm binh, chính là cho dù có bao nhiêu binh mã, chỉ cần theo đúng trận xếp ra, đại tướng lặng lẽ quan sát trận thế, chỉ trong sát na là biết được số mục.

Nói tới đây, hắn chăm chú nhìn Lương Tiêu, nói.

- Đạo lý đó nói ra tưởng dễ, nhưng vận dụng vào thì lại khó càng thêm khó. Nếu không phải trong lòng tính toán đến xuất thần nhập hóa, rất khó vừa nhìn một cái là ra. Từ Đường Thái Tông và Lý Tĩnh tới nay, kỹ thuật điểm binh này cơ hồ đã thất truyền, cận đại chỉ nghe nói có Nhạc Phi thông hiểu, nhưng cũng chỉ là nghe nói. Nhạc Vũ Mục chết oan trong ngục, không có binh pháp truyền ra hậu thế, phép này cũng chính là không có người dùng. Không ngờ ở chỗ Lương tướng quân, Quách mỗ lại được nhìn thấy Tôn Vũ diệu thuật!

Bá Nhan thần sắc nghiêm túc, gật đầu, hướng Lương Tiêu nói:

- Ngươi viết phép này thành chương trình, gửi đến chỗ ta để truyền ra toàn quân, khiến đại tướng nào cũng biết được. Cái gọi là binh quý thần tốc, điểm binh chi pháp này rất có tác dụng.

Lương Tiêu đáp ứng, Quách Thủ Kính nghĩ thầm:

- Sợ rằng đại tướng khác cho dù biết cách cũng không thể dùng tốt được.

Mọi người vừa nói chuyện vừa tiến vào trường. Lương Tiêu cho người dâng lên rượu pha sữa ngựa, Bá Nhan uống một hớp, nói:

- Ngươi lúc trước không phải từng hỏi ta ai xây Giang Tâm thạch đài ư?

Lương Tiêu mục quang khẽ chuyển, nhìn Quách Thủ Kính, cười nói:

- Nghĩ chắc là Quách đại nhân rồi.

Bá Nhan thở dài:

- Việc quân không thể nói chơi được. Ngươi là tiểu tử mà gan to bằng trời, trước mặt chúng tướng dám lập quân lệnh trạng với ta, không cần mạng nữa sao? May mà trời còn thương cho Quách đại nhân kịp thời đến nơi.

Lương Tiêu lại cười, nói:

- Thật là trùng hợp.

Quách Thủ Kính cau mày:

- Lương tướng quân chỉ cần hai tháng kỳ hạn. Bây giờ tính ra chỉ còn chưa đến một tháng rưỡi, tướng quân chắc đã có chuẩn bị rồi?

Lương Tiêu nói:

- Cái này ta cũng không mười phần chắc chắn, đều là Lan Á đang làm.

Ba người còn lại nhìn nhau. Bá Nhan cau mày:

- Đến lúc đó ta sẽ chặt đầu ngươi chứ Lan Á không có liên quan gì cả.

Lương Tiêu khe khẽ lắc đầu, nghiêm sắc mặt:

- Ta tin Lan Á.

A Thuật có vẻ không vui:

- Cô ta là một nữ nhân mà cũng có thể tin ư?

Lương Tiêu trông ra xa, trầm ngâm nói:

- Cô ấy là nữ nhân, nhưng cũng là học trò của Nạp Tốc Lạp Đình.

Bá Nhan, A Thuật nghe lời này, mặt đều trầm xuống. Chưa kịp trách móc, Quách Thủ Kính đã cười nói:

- Bây giờ đã gặp Lương tướng quân rồi, đại nguyên soái việc quân bận rộn, xin cứ về trường đi!

Bá Nhan nghe vậy, trong lòng hồ nghi nhưng đành đứng dậy. Lương Tiêu tiễn hấn ra khỏi lều, chọt thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

Bá Nhan hừ lạnh, cũng không đáp lời, nhảy lên ngựa, cùng A Thuật ra khỏi viên môn.

A Thuật cười:

- Hai người đúng là cùng một nhà mà ra. Ngươi thì nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng là việc công, lại âm thầm chiếu cố gã sư diệt ấy rất cẩn thận. Hắc, với cái danh tu sửa thủy trạm, dùng mấy mươi khoải mã đi suốt ngày đêm, từ đại đô đem Quách đại nhân đưa tới quân trung. Còn tiểu tử này? Miệng không nói, nhưng trong lòng thì rõ hết.

Bá Nhan cau mày, thở dài:

- A Thuật, hải từ này tài hoa cái thế, nguoi và ta đều không bằng. Nhưng hấn hay tỏ ra sắc sảo quá mức, ta sợ hấn bị người khác đổ ky.

A Thuật cười lạnh:

- Kè nào muốn động đến hấn, trước tiên phải vượt qua cửa ta đây.

Bá Nhan lắc đầu:

- Nếu trong hai tháng hấn không phá được phù kiều, ai cũng cứu không được hấn!

A Thuật cười:

- Nguoi yên tâm, ta biết tính Lương Tiêu. Đúng là hấn luôn đặt mắt trên đỉnh đầu, nhưng xưa nay chưa từng nói láo.

Bá Nhan ngậm miệng không nói, ngoảnh nhìn Khâm Sát đại doanh, thở một hơi dài.

(1) Phù kiều : cầu nổi.

(2) Hạnh tai lạc họa : vui mừng trước tai họa của người khác.

(3) Bài thơ này bao hàm lối chơi chữ của người Hoa cổ, dùng những từ vừa có nghĩa cũng vừa là số, nếu dịch số thì mất nghĩa mà dịch nghĩa thì mất số. Do tiếng Việt không có những từ chức năng tương tự, nên chúng tôi đành để nguyên.

(4) Nguyên văn : “ban môn lộng phủ”. Ban: Tên Ban, họ Công Thâu, người nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nên thường được gọi là Lỗ Ban, làm mộc rất giỏi, về sau được tôn là Ông Tổ nghề thợ mộc. Môn: Cửa. Lộng: Múa. Phủ: Cái búa. Câu này nghĩa tương tự như “múa riu qua mắt thợ”.

Lương Tiêu ra lệnh cho người mời Lan Á nhập doanh, đưa bản thủy khổ ra cùng xem với Quách Thủ Kính. Quách Thủ Kính cẩn thận xem một lúc lâu, chợt thở ra một hơi, chậm chậm hạ bản thủy khổ xuống, Lan Á vội hỏi:

- Quách đại nhân, lẽ nào không tốt ư?

Quách Thủ Kính lắc đầu:

- Đầu có, bản vẽ này thật toàn thiện toàn mỹ, ngay cả chính lão sư nguoi Nạp Túc Lạp Đình cũng vị tất đã moi được khuyết điểm nào. Cái ta thở dài là, ta chuyển này là đến không được việc gì rồi. Chẳng làm được việc gì nữa.

Lan Á vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá rồi, ta ngày đêm lo lắng, chỉ sợ bản thủy khổ này không ổn.

Nàng lại liếc Lương Tiêu, trách:

- Hấn thì im hơi lặng tiếng, chỉ biết nói không có vấn đề gì, không có vấn đề gì, đúng là khiến người ta lo muốn chết đi!

Quách Thủ Kính cười:

- Lương tướng quân trong lòng đã có dự tính rồi, tất nhiên không phải sợ gì rồi.

Lương Tiêu phẩy tay nói:

- Nói không sợ là nói dối, nhưng thay vì kinh sợ lo lắng, đứng ngồi không yên, chi bằng cứ phóng tay thử một trận. Lan Á là tinh học gia Hồi Hồi, thuật thủy lợi giỏi hơn ta. Bây giờ lại có Quách tiên sinh ngài, một đại gia thủy lợi tương trợ, tin rằng không hết một tháng là có thể thành công.

Quách Thủ Kính mỉm cười:

- Lương đại nhân quá lời rồi, Quách mỗ gắng sức là được.

Sau đó, Lương Tiêu cáo từ đi ra ngoài, tự mình xử lý các quân vụ, để lại hai người thương lượng cụ thể.

Lương Tiêu biết tin tàu bè đã làm xong, bèn đem quân vụ ủy thác cho A Thuật, đích thân ra bờ Hán Thủy cùng Quách Thủ Kính chỉ huy việc lắp sườn thuyền, lắp đặt các loại cơ quan. Sau đó hấn cho đào một hố to dưới mười chiếc thuyền, khiến cự hạm dần dần bị treo lơ lửng, ở bên dưới đặt những cọc gỗ dài ngắn; xong rồi mới từng bước chặt bỏ cọc gỗ, làm cho cự hạm rơi xuống hố, bằng với mặt đất; lại đem mấy ngàn vạn cân đất đã đào chia làm ba tầng, đẩy vào ba tầng khoang thuyền của cự hạm.

Lan Á thì dẫn người dựng những hàng rào gỗ dọc bờ sông, trong vòng ba ngày ngắn ngủi, đã phát động đến gần một vạn sĩ tốt, dùng những cơ quan gối tròn, đem đất đá từ trên núi hai bên bờ sông lăn xuống đến trước hàng rào. Còn Quách Thủ Kính thì ở bên hàng rào, dùng những đất đá này đắp thành

đề sông.

Đất đá đắp xong, Lương Tiêu dẫn người trước các cự hạm đều đào một dòng kênh ngắn, đào sơ một đoạn nương ngắn trước thuyền, dẫn thông ra dòng Hán Thủy. Nước sông từ con kênh ngắn chảy vào hồ sâu, cự hạm tức thì nổi lên. Sĩ tốt thuận theo thế nước mà đẩy thuyền đi. Tám chiếc cự hạm rộng trước sau lần lượt được hạ thủy. (1) Đến chỗ đắp đề, chỗ này so với những chỗ khác thì rất hẹp, Lương Tiêu đã sớm ở trên sông đặt tám cái phao để nhận rõ địa điểm.

Đến gần phao, Quách Thủ Kính thả neo, neo dừng thuyền lại. Lan Á thì chỉ huy thủy quân chuyển động máy móc, đẩy tám ván di động dưới đáy thuyền trượt ra khiến nước sông tràn vào rất mạnh. Tám chiếc cự hạm mang theo đất đá, từ những vị trí đã được đánh dấu bằng phao, chìm xuống dưới sông: bốn trên bốn dưới, cao đến mười trượng, cắt ngang dòng sông, cấu thành một cơ sở cho con đề. Còn hai chiếc cự hạm hẹp dài, đặt ở hai bờ đề, Lương Tiêu cũng lệnh cho đào kênh thẳng, thông với sông, rồi cùng Quách Thủ Kính, mỗi người dẫn một con thuyền dài tiến ngang ra sông rồi cũng lại rút ván cho nước sông tràn vào. Một trái, một phải từ từ chìm sâu xuống móng. Hai chiếc thuyền này cách nhau chỉ khoảng mười trượng, ván lát sàn thuyền thì cao hơn mặt nước mấy trượng. Đến đây, ở giữa hai thuyền, dòng nước có xu hướng xoáy hơn.

Sau đó, Lan Á dẫn mọi người đắp lại mười con kênh, lấp hết những khe hở của con đề. Lương Tiêu thì cùng Quách Thủ Kính chia nhau đứng ở hai đầu thuyền, dùng hai mươi dây sắt to đem một cái lồng chu vi mười trượng xếp đầy đá lớn treo vào giữa hai con thuyền. Lúc này dòng nước bị cản trở, thượng lưu dâng lên mạnh, cao hơn mười trượng nữa, vị trí nước vượt qua chiếc lồng khổng lồ, xoáy mạnh vô cùng. May có con đề ngăn dòng nước, khiến nó không đến nổi vỡ tung.

Trên mặt thành, người Tổng thấy quân Nguyên cả ngày bận rộn, chỉ cảm thấy bất diệu, nhưng bất diệu chỗ nào thì lại không nói được. Cho đến khi con đề hợp long, mới biết quân Nguyên muốn cắt đứt Hán Thủy, nhất thời đều không hiểu ra sao. Lữ Đức nói:

- Người Nguyên cắt dòng làm gì? Muốn chìm thành à? Nếu chặn hạ lưu, làm nước sông chảy vào Tương - Phần, nhưng thành môn Tương - Phần cách nước rất cao, chìm thành e rằng còn khó hơn cả lên trời. Muốn thả nước đầy phù kiều của ta ư? Đến chỗ phù kiều, thế nước đã chậm, cuốn được mặt phù kiều thì còn có đạo lý, chứ đẩy cả trụ cầu thì tuyệt không thể được.

Vân Thủ cũng cảm thấy có lý, bèn nói:

- Đề tránh nước lớn đầy mất mặt cầu, Thái Thủ nên phái người và vật chở nặng đồ đứng chặn trên phù kiều.

Lữ Đức mừng rỡ, cho rằng kế này thế là hoàn hảo.

Lương Tiêu thấy đề đắp đã xong, liền hiệu lệnh cho quân Nguyên, đem một trăm khúc gỗ tròn nhọn đẩy xuống nước. Mỗi khúc gỗ tròn dùng da trâu buộc mấy trăm tảng đá lớn, đến nổi gỗ tròn không thể nào nổi lên mặt nước được, chỉ có cách chìm xuống đáy nước. Sau đó gỗ tròn nhao nhao theo dòng trôi đi, đến cửa lồng gỗ muốn qua không được, cứ xô tới xô lui. Lương Tiêu lại lệnh cho chúng quân kéo chiếc lồng lên, thả cho nước trôi ra. Đột ngột, mấy trăm cây gỗ lớn theo dòng nước lao ra, sau đó dần dần tản ra, chìm trong những con sóng mạnh mẽ, xông thẳng đến hạ du.

Trong lúc đó, Tổng quân kéo trâu ngựa, phụng mệnh ở trên phù kiều trấn thủ, nhìn ra xa thấy dòng nước lớn tràn tới, nổi lòng tức giận người Nguyên, lần lượt cởi áo, nghênh đón dòng nước, hét lên một cách thống khoái. Ai ngờ cầu gỗ chấn động dữ dội, dưới nước đột nhiên truyền tới những nhiều tiếng ầm ầm, tựa như có cây cột gỗ sụp đổ. Không đợi chúng nhân bình tĩnh lại, một trăm cây trụ nâng đỡ phù kiều đã đổ mất một nửa, phù kiều sụp xuống, người Tổng rơi tòm xuống nước.

Trên thành tướng Tổng trở mắt há mồm. Tính toán trăm mưu ngàn kế, nhưng tuyệt không thể ngờ tới Lương Tiêu khổ sở tích nước, chính là muốn mượn thế nước dẫn đẩy những cây gỗ tròn, tránh khỏi Ngư Vồng trận, từ dưới mặt sông mà xô hủy cây chống của phù kiều. Chưa kịp nghĩ đến đối sách, Lương Tiêu lại một lần nữa tích nước, thả nước, đợt cây gỗ lần thứ hai lại trôi tới. Lần này, phù kiều cây trụ đều đã bị hủy hết, chỉ còn lại mặt cầu bên trên, bị dòng nước xoáy cuốn vào, trôi xuống hạ du.

Hơn mười vạn quân Nguyên hoan hô không dứt. Bá Nhan và chúng tướng đứng bên cạnh chỗ lồng nước, xem đến đây, khó nhin được niềm vui điên cuồng, bèn hét to:

- Lương Tiêu, ngươi làm rất tốt! Ngươi muốn được thưởng gì? Cứ việc nói đi!

Chúng tướng nhìn Lương Tiêu, trong lòng lo sợ, lại cảm thấy đổ kỵ, sợ hấn lại đòi thăng quan tấn tước. Nếu phải để cái tên tiểu tử non kém này cùng mình đứng ngồi ngang hàng, thì thật khó chịu vạn phần.

Lương Tiêu từ trong ngực lấy ra một trang giấy, đưa cho Bá Nhan:

- Dược liệu trên giấy này, Nguyên Soái có thể vì tôi cung cấp các vị thuốc này chừng nửa năm không?

Chúng tướng vừa nghe, đều hết sức ngạc nhiên. Bá Nhan tiếp tờ giấy quét mắt qua, vô cùng buồn bã:

- Việc này ngươi cứ cầu xin riêng với ta, ta tiện tay làm là được, hà tất phải lấy làm phần thưởng?

Cau mày lại, hấn lại hỏi lần nữa:

- Chỉ thế này thôi hả?

Lương Tiêu nói:

- Chỉ có thể.

Bá Nhan ngấm ngấm thở dài, quay lại bảo thân binh đem giao cho y quan, hòa tót bốc thuốc. Lương Tiêu nghĩ tới A Tuyết có thể xóa được các vết sẹo trên thân thể, khôi phục làn da trong ngọc trắng ngà ngày xưa, trong lòng có một niềm vui khôn tả, không thể nói nên lời.

Lúc này Bá Nhan mặt quang như điện, quét nhìn chư tướng, đồng dục nói:

- Hôm nay phù kiều đã phá xong, hai thành đã bị cách ly. Phàn Thành thấp nhỏ, binh cô, thế yếu, chỉ cần Phàn thành bị phá thì Trương Dương sẽ lập tức trở thành một thành trì cô độc, mau chóng bị hạ. Trừ Lương Tiêu, chúng tướng hãy quay về vị trí, lập tức thống lĩnh quân đội tiến vào vây Phàn Thành.

Chúng tướng nghe lệnh, nhao nhao tóa đi. Bá Nhan hướng tới Trát Mã Lỗ Đình hỏi:

- Hồi Hồi pháo(2) làm xong chưa?

- Đã xong hai pháo, hai ngày sau là có thể dùng được.

Bá Nhan cười dài:

- Đất trời trường tồn bảo hộ Đại Nguyên ta rồi! Thương cho người hai trăm lạng vàng. Người dẫn người đem pháo vận chuyển đến Phàn Thành, bắn vào tường thành, đánh cho nó nát vụn ra.

Trát Mã Lỗ Đình ứng thanh, vội vã đi ngay.

Bá Nhan ngoảnh đầu lại, cười bảo Lương Tiêu:

- Ta đoán, quân Tống không còn phù kiều, Lữ Đức nhất định sẽ điều thủy sư sang cứu viện Phàn Thành. Tuy chậm hơn một chút, nhưng cũng không dễ đối phó. Người có cách nào không?

Lương Tiêu trầm ngâm nói:

- Nếu muốn thuyền chiến vận chuyển, thì phải gỡ các lưới đánh cá, nếu không thuyền không thể chèo được.

Bá Nhan hiểu ý:

- Hảo, ta phái ba ngàn người, luân phiên chặt cây gỗ, nếu còn không đủ, lại cho người năm ngàn người và súc vật. Hãy nhớ, phải làm đứt sự tương trợ của hai thành.

Lương Tiêu đáp ứng nhận lệnh.

Một lát sau, tiếng pháo hiệu vang lên, quân lính bắt đầu áp sát Phàn Thành. Bá Nhan xuống khỏi đề, nhảy lên ngựa, đích thân chỉ huy.

Quả nhiên, khi thấy Phàn Thành gặp hiểm nguy, Lữ Đức hòa tót gỡ lưới, điều thủy sư chở binh sĩ cứu viện. Vân Thủ hiển kế bỏ neo thuyền, dùng xích sắt nối lại, tự tạo thành phù kiều. Lữ Đức lập tức làm theo, điều động một trăm thuyền nối thành một chuỗi, nối liền hai thành.

Lương Tiêu thấy lưới đánh cá đã được gỡ, lập tức hạ lệnh bỏ đi các khối đá buộc, các cây gỗ tròn lần lượt nổi lên mặt nước. Quách Thủ Kính nhắc lòng thả nước, sóng mạnh lập tức mang theo gỗ tròn xông thẳng xuống, khiến đáy các thuyền chiến của Tống quân bị đánh nát từng chiếc, từng chiếc một. Nhất thời nước sông tràn vào, chiến hạm của quân Tống tồn thất nhiều không sao kê xiết.

Lữ Đức và Vân Thủ hoảng kinh thất sắc, vội ra lệnh cho thủy quân kéo lưới đánh cá ngăn sông. Lương Tiêu không để cho họ có thời cơ gỡ lưới, không ngừng điều gỗ tròn đến, phóng thẳng xuống dưới, quét hết thủy sư Tống. Chỉ một ngày ra công phu, tàu lớn thuyền nhỏ của quân Tống bị cọc gỗ đánh chìm vô số, bị bức lui xuống hạ du.

Trương Hoàng Phạm thừa cơ ngược dòng công kích, Tống quân thủy sư đứng trước có cọc gỗ, đằng sau lại bị pháo bắn, không nghĩ ra được cách gì, nhất thời nhốn nháo chạy trốn, lại sau một đêm kịch chiến, thủy sư quân Tống hoàn toàn bị đánh tan, tàu thuyền tan tác khắp Hán Thủy. Từ đó, Trương Phàn hai thành không thể tương hỗ cho nhau, trở thành cô lập.

Bá Nhan đích thân đốc trận, quân Nguyên không phân ngày đêm, tấn công Phàn Thành. Quân phòng thủ Trương Dương hữu tâm vô lực, lại khó cứu viện. Mấy mươi vạn quân dân thành Trương Dương nhìn sang Phàn Thành, tiếng khóc chấn động trời đất. Lữ Đức gặp phải thất bại to lớn, bị thống vô cùng, nhưng thân làm chủ soái, chỉ còn cách gạt lệ nhẫn chịu, cùng Vân Thủ thương nghị một lúc, quyết ý phái mấy tên lính thông thạo thủy tính, lén vượt qua Đình Châu, tiến về triều đình cầu viện.

Ba ngày sau, Hồi Hồi pháo được vận chuyển qua sông Hán Thủy, lắp đặt bên ngoài tường thành của Phàn Thành, cách thành lâu khoảng một ngàn bộ. Lương Tiêu trông ra xa, chỉ thấy cỗ pháo cao chín trượng, dài mười trượng, trong có trụ quay, trước ngắn sau dài, trước dùng xích sắt treo đến mấy vạn cân cự thạch, sau có răng cưa lớn nhỏ mấy chục cái. Hơn mười mấy người nắm lấy chuỗi, mơn sức răng cưa, mới đem những hòn đá buộc lại, để đuôi pháo trễ xuống, lắp lên hơn mười tầng cự thạch.

Trong sát na, Trát Mã Lỗ Đình một tiếng ra lệnh, chúng nhân đồng thời thả tay, xích sắt vội thu lại, tiếng như sấm nổ. Lương Tiêu ở ngoài mấy dặm, vẫn

có thể nghe thấy rõ, chỉ thấy trăm cân đá trầm xuống, ba trăm cân đá thì lại bay lên cao, rơi xuống đầu thành Phàn Thành. Đúng lúc đá rơi, quân Tống liền trông thấy một chuyện đáng sợ nhất trong đời. Tiểu lâu nguy nga chỉ trong nháy mắt nát vụn, mấy chục tên lính Tống bị đá đè nát nhừ. Nhất thời, tiếng rung chuyển, tiếng la thảm, tiếng thốt kinh hãi hòa lẫn vào nhau trên đầu thành.

Hai cỗ pháo Hồi Hồi từ mặt đông luân phiên bắn vào Phàn Thành. Trên thành lâu, tất cả đều tan nát, không ai còn đứng được. Tướng lĩnh Tống dẫn bộ và kỵ binh đánh ra ngoài thành, muốn hủy hoại cỗ pháo, nhưng quân Nguyên đã đề phòng trước hai bên xông vào huyết chiến, quân Tống ít, không địch được nhiều, phải lùi vào thành. Quân Nguyên thấy quân Tống không đủ lực để chống trả, liền đưa cỗ pháo thêm năm trăm bộ vào gần chân thành, đá tảng bắn thẳng vào trong thành, tiếng động như sấm nổ mưa rơi.

Tấn công dữ dội như thế suốt nửa tháng, Phàn Thành chống trả ngày càng yếu ớt. Quân Nguyên thừa thắng lấp ván thê đột nhập vào ngoại vi Phàn Thành. Tám ngàn quân phòng thủ phải lùi vào nội thành. A Lý Hải Nha và Lưu Chính cùng lĩnh đại quân bao vây nội thành.

Lúc này, Lâm An nghe tin Trương - Phàn bị cắt đứt sự tương trợ, vô cùng khiếp đảm. Giả Tự Đạo vội điều mười vạn lực quân và mười vạn thủy quân, lệnh cho Hạ Quý và Phạm Văn Hồ dẫn quân lại cứu viện Trương - Phàn. Bá Nhan nghe được tin tức từ gián điệp bên Đại Tống, thấy thủy sư đã bị phá, bèn gọi Lương Tiêu về, lệnh cho Khâm Sát quân trấn giữ Bách Trượng sơn, cản đường Phạm Văn Hồ, lại ra lệnh cho A Thuật, Sử Thiên Trạch dùng thủy sư phong tỏa thủy đạo bốn mặt, cản trở Hạ Quý.

Hơn mười ngày sau, Phạm Văn Hồ dẫn mười vạn kỵ binh đến gần Bách Trượng sơn. Hắn vốn hèn nhát, lại không muốn đến cứu viện, đến đây chỉ là ra vẻ để sau này báo cáo với triều đình. Tống binh lập tức hạ trại quan sát, cách Trương Phàn năm mươi dặm. Không ngờ Lương Tiêu đã nhận được tin mật báo, dẫn thẳng Khâm Sát quân đến công kích trong đêm. Phạm Văn Hồ lúc này chưa ổn định được doanh trại, vừa bị tấn công đã thất bại. Khâm Sát quân tung hoành trong trận, đánh giết mười vạn quân Tống dữ dội, làm máu chảy thành sông. Phạm Văn Hồ thu thập bại binh hốt hoảng rút về Đình Thành.

Lương Tiêu phán đoán tình hình, quyết định thừa thắng truy đuổi, ra lệnh cho Thổ Thổ Cáp dẫn năm trăm người về trấn giữ Bách Trượng sơn, còn chính hắn thì dẫn hơn một ngàn tinh kỵ Khâm Sát, mỗi người dắt theo hai ngựa, tên bắn năm mươi túi, ba ngày hai đêm, ngựa không rời yên, giáp không cởi bỏ, vượt núi băng đèo chém giết liên tục, tiến lui như quỷ thần, không sao nắm bắt được. Mười vạn quân Tống bị hơn một nghìn quân Khâm Sát đánh tan, hầu như toàn quân đều bị tiêu diệt. Phạm Văn Hồ mặc giả nông dân, ẩn trốn trong núi mới thoát chết. Số binh sĩ chạy được về Đình Châu còn chưa tới một trăm. Trước cảnh thất bại thảm ấy, lực lượng trấn thủ Đình Châu đều ớn lạnh.

Lương Tiêu dẫn quân đuổi tới chân thành Đình Châu, quân Tống đóng chặt cửa, chìa cung nỏ xuống, im lìm lập trận chờ đợi. Lương Tiêu thấy vậy, lại thêm quân mình đã mệt mỏi, bèn giục ngựa quay về. Trương Thế Kiệt thấy trận thế như vậy, cảm thấy có cơ hội thủ thắng, bèn mở cổng thành đuổi đánh, nhưng sợ quân Khâm Sát kiên dũng, bèn đặc phái đến bốn ngàn tinh kỵ, hai ngàn đuổi đằng sau, hai ngàn đánh úp hai cánh.

Lương Tiêu bèn dẫn quân chạy về phía bắc. Quân Tống đeo bám không rời. Quân Khâm Sát đã mấy lần quay lại chực giao chiến, khổ nỗi ít không chọi được nhiều, dần dần có dấu hiệu tan rã. Mãi cho đến khi cách xa bình nguyên Đình thành, quân Tống cuối cùng cũng đuổi tới nơi. Tống quân vừa tấn công là quân Khâm Sát chia làm bốn đội, bỏ chạy tứ tán. Quân Tống xé lẻ truy sát, vô tình làm hỏng trận thế, lúc này Lương Tiêu bèn quay lại rúc tù và, tướng sĩ Khâm Sát vừa phóng điên cuồng vừa đổi ngựa, từ bốn hướng phản kích vào, trận thế Lục Hoa bắt đầu chuyển động, tên bắn như gió táp mưa sa. Ngay tức khắc, bốn ngàn kỵ binh Tống rối loạn, xác người, xác ngựa la liệt khắp núi đồi.

Trương Thế Kiệt đứng trên đầu thành nhìn ra xa, kinh hãi vô cùng, gấp rút dẫn đại quân ra khỏi thành cứu viện. Nào ngờ quân Khâm Sát vẫn rất khí thế. Lương Tiêu vùng roi chỉ, đoàn quân đang trở về bên xông tới tiếp viện, vừa phi thật nhanh, vừa theo hiệu lệnh của Lương Tiêu. Quân Khâm Sát chia ra làm các Lục Hoa trận, sáu tiểu trận kết thành một trung trận, sáu trung trận kết thành một đại trận, đại trận kết thành hình mũi kiếm vươn dài, như một thanh trường kiếm sắc bén, xuyên suốt trung quân Tống dễ như trở bàn tay, ra vào như chốn không người. Toàn thể quân Tống thua chạy tan tác, Trương Thế Kiệt chỉ dẫn được một nhóm sống sót chừng ba ngàn người chạy về Đình Châu.

Đến đây, Lương Tiêu khua roi thu binh, chỉ thấy năm nghìn túi tên sắp cạn, người ngựa tuy vẫn khỏe mạnh nhưng biết thực chất đều đã mệt mỏi vô cùng, khó mà đánh tiếp được nữa. Hắn lập tức hạ lệnh thu binh, trở về đại doanh ở Bách Trượng sơn. Trương Thế Kiệt là danh tướng đương thời nhưng mới hai trận đã tổn thất nghiêm trọng, đánh trọn mắt nhìn quân địch mệt mỏi chậm rãi rời đi, mà không dám phái thêm một binh một tốt nào truy đuổi. Sau trận chiến này, quân Tống tổn thất năm vạn, uy thế của đám “Hoàng Mao Quý” chấn động Đại Tống đến độ trên Hán Giang một dải, dân chúng thường đem Mao quý ra để dọa cho trẻ con nín khóc quấy ban đêm.

Tổng tướng Hạ Quý nghe tin bộ binh và kỵ binh của Phạm Văn Hồ thất bại như thế thì một ngày kinh sợ đến mấy lần. Hắn trông thấy thủy sư của Trương Hoàng Phạm đến tấn công, chưa bắn một mũi tên nào đã quay thuyền tháo chạy về Đình Thành, lại thấy thảm trạng Phạm Văn Hồ, trong lòng nghĩ mình rất là may mắn.

Nửa tháng sau, quân Nguyên cuối cùng cũng đột nhập được vào Phàn Thành. Đến lúc này, chiến cuộc giữa hai nước Tống - Nguyên đã duy trì được suốt sáu năm, Phàn Thành thất thủ, Trương Dương hoàn toàn trở thành một thành trì cô độc. Cũng trong tháng ấy, triều đình nhà Nguyên hạ chỉ, vì Lương Tiêu lập được chiến công rực rỡ, lệnh cho làm Khâm Sát quân Tổng Quân. Bá Nhan lại đưa bốn ngàn tinh kỵ Khâm Sát mới chiêu binh nhập vào Khâm Sát doanh, đưa tổng số lên bảy ngàn, binh lực mạnh mẽ độc nhất vô nhị.

Ghi chú:

(1) Đây là 1 trong 2 phương pháp hạ thủy thông dụng cho tàu bè và cả 1 số kết cấu khác. Cách thứ nhất là dùng mặt nghiêng, trực tiếp đẩy tàu xuống sông/biển. Cách thứ 2 là đào những con kênh nhỏ để đưa nước vào vị trí đóng tàu (dry-dock), cho tàu nổi lên rồi đẩy dần tàu ra biển/sông. Lương Tiêu dùng cách thứ 2. Cần lưu ý đây là truyện, có những chi tiết kỹ thuật không thật hoàn toàn chính xác.

(2) Hồi Hồi pháo là great catapult mà trong phần chú chương 1, hồi 2, quyển 4 có đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cùng Đồ Mạt Lộ

Hôm sau, Lương Tiêu cầm cọc cách thành Tương Dương chừng hai ngàn bộ, đánh dấu vị trí xây đài. Cùng lúc, quân Tống cũng dỡ nhà lấy gỗ, chế tạo giàn nổ Thiên Cương phá trận thứ ba để tăng uy lực tấn công. Văn Thù nhìn quân Nguyên lũ lượt chuyển đất đến đắp thì hiểu ngay mục đích của họ, lập tức cho lính đánh phá, hiềm nỗi hai bên cách nhau đến mấy dặm, thay đủ mọi loại tên đạn mà nổ giàn đều không bắn tới nơi. Lương Tiêu còn phái kỵ binh ra khiêu khích Thiên Cương phá trận nổ, thử xem cự ly xa nhất đến đâu thì về vạch trắng ở đó, hề thấy quân Tống vượt qua vạch là xấp lại tấn công, còn chưa thì chỉ đối kháng từ xa bằng cung nỏ.

Trong ba ngày hai bên giằng co, pháo đài cũng được cấp tốc hoàn thành, hiện lên sừng sững trên đồng trống. Đài cao bốn trượng, rộng tám trượng, bên trên còn dựng thêm một bộ gỗ cao bốn trượng, chỉ sáu trượng nữa là ngang bằng với mặt thành. Trát Mã Lỗ Đình tháo rời Tương Dương pháo, kéo lên đài rồi ráp vào như cũ. Khẩu pháo cao mười trượng, lắp đặt xong đã vượt hẳn bờ tường Tương Dương.

Văn Thù đoán ra ý đồ của quân Nguyên, vội chạy đi báo Lữ Đức. Họ Lữ hoảng hồn dốc hết lực lượng tấn công, Lương Tiêu bèn lập trận chống trả. Hai đạo quân hò hét vang lừng. Chiến binh Khâm Sát dùng mãnh vô song, quân Tống có Văn Thù, Cận Phi và đám hào kiệt phương nam trợ giúp mà vẫn không sao lay chuyển được trận thế của họ. Văn Thù định đưa Thiên Cương phá trận nổ ra ngoài thành, nhưng giàn nổ quá kình cang, xoay ngang xoay dọc đều không lọt qua cổng. Cấu tạo của nó lại phức tạp, gá lắp rất tốn thời gian, nếu tháo rời đem xuống chân thành ráp lại, chẳng may Lương Tiêu dẫn thiết kỵ lao ập tới như lần trước thì nhất định nó sẽ bị phá hủy ngay tại chỗ.

Dưới đồng hai bên lẫn xả vào chém giết, trên đài cao pháo đã chuẩn bị xong. Tương Dương pháo đối mặt với Tương Dương thành, vị thế hai bên hoàn toàn đảo ngược. Khẩu pháo ung dung chĩa xuống, thay vì phải ngóc lên cao như xưa.

Trát Mã Lỗ Đình phát lệnh khai hỏa. Quân Nguyên thả một khúc gỗ nhồi đầy thuốc nổ và phết dầu mỡ vào lưới, châm lửa bắn. Khúc gỗ nhẹ vạch một đường sáng rực trên không, băng qua khoảng cách hai ngàn bộ, lao vù về phía thành Tương Dương. Lửa mạnh bắt đầu cháy rất nhanh, xuống gần vọng lâu, nó đã ăn qua lớp vỏ gỗ, liếm vào phần thuốc nổ bên trong. Khúc gỗ kêu “đoành” một tiếng như pháo Tét, vọng lâu bốc cháy phừng phừng.

Lữ Đức vội vã cứu hỏa, nhưng quân Nguyên liên tục bắn pháo, cứu chữa không kịp, ngược lại rất đông binh lính bị thương thêm. Chưa đến một canh giờ, mặt thành Tương Dương đã cháy ngùn ngụt như biển lửa. Ba giàn nổ Thiên Cương phá trận đều gắn cố định tại chỗ, không di chuyển ngay được, hứng một đợt pháo hồng mất hai. Văn Thù liều chết đỡ giàn cuối cùng xuống, nhưng phần lầy đã bị cháy, dễ phải mất nhiều thời gian mới sửa xong.

Pháo kích liên miên mấy ngày, quân Tống thương vong nặng nề. Khi cỗ pháo thứ hai hoàn thành, Lương Tiêu đưa nó vào gần mục tiêu hơn một ngàn bộ, trong lúc đó cỗ thứ nhất vẫn tiếp tục oanh tạc, gây sức ép ngăn cản quân Tống lắp lại Thiên Cương. Với sự bảo vệ của quân Khâm Sát, một đài cao sáu trượng được đắp lên để đặt cỗ pháo mới.

Pháo mới lắp xong liền phát huy tác dụng cao độ. Hàng trăm cân đá tảng cứ tạt thẳng vào thành Tương Dương như sét đánh. Đã mấy lần Văn Thù dẫn bọn hào kiệt phương nam lao ra khỏi thành toan cướp pháo, song phương huyết chiến đến hơn chục trận, nhưng quân Tống mỗi đánh mỗi bại, không tài nào địch nổi thiết kỵ Khâm Sát.

Trước sự chống trả ngoan cường của đôi phương, Lương Tiêu quyết định phải dùng biện pháp cứng rắn hơn. Gã cho thợ mộc đào những con lăn thật to, khoét rỗng ruột, nhồi đầy thuốc nổ, châm lửa xong bắn vào thành. Thứ đạn bắn này gọi là Mộc phích lịch[1], hề phát nổ là hủy diệt hoàn toàn sự sống trong phạm vi ba mẫu xung quanh, uy lực khủng khiếp gấp nhiều lần Chấn thiên lôi của quân Tống.

Sau hai ngày đêm tấn công dai dẳng, sáng tinh mơ ngày thứ ba, một phát Mộc phích lịch bắn trúng kho hỏa khí của Tương Dương, đâm thủng mái kho, dẫn nổ toàn bộ quân dụng bên trong. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc làm rung chuyển cả thành trì, phá nát mọi vật xung quanh, gây chấn động đến hơn trăm dặm. Lửa được thể gió mau chóng lan rộng, cháy rừng rực khắp thành Tương Dương.

Kho hỏa khí cháy rụi hoàn toàn, kho lương thảo bị thiêu hủy gần hết. Hơn một vạn dân chúng mất nhà mất cửa, rơi vào cảnh ăn gió nằm sương, khóc gào náo loạn. Quân Nguyên thừa thế từ hai hướng tây và nam tiến công Tương Dương, quân Tống chật vật chống cự. May thay, khi bộ binh Nguyên triều sắp leo được lên mặt thành thì Văn Thù đã sửa xong Thiên Cương phá trận nổ, vừa kịp đem bắn căn bước kẻ thù. Lúc này Đình thành mới nhận được tin khẩn của Tương Dương. Trương Thế Kiệt vội tiến quân cứu viện, nhưng bị A Truật đánh lui hết lần này đến lần khác. Tương Dương lâm vào cảnh ngộ tuyệt vọng hoàn toàn.

Từ lúc thi hành biện pháp mạnh, Lương Tiêu vẫn áy náy không yên. Sau hôm tiêu diệt được kho hỏa khí, nghe tiếng dân chúng khóc than nháo nhác, gã đâm chột dạ, hạ lệnh ngừng dùng Mộc phích lịch, chỉ nạp đá tảng bình thường bắn lên đầu thành. Khổ chiến dài dai như thế, Tương Dương tiếp tục cầm cự được thêm một tháng.

Mùa đông rét mướt tràn tới, thời tiết mỗi ngày một lạnh, tuyết đổ lấp xấp, bay phiêu phát trên đất Tương Phàn. Chỉ sau mấy đêm, không gian đã nhuốm

một màu trắng toát. Bị cướp đi mái ấm che thân cũng như lương thực thực phẩm, vô số người chết vì đói, vì rét, nhiều người may mắn sống sót thì nghĩ quần, bắt đầu vật các xác chết ra nấu ăn.

Lương Tiêu đánh mãi không hạ được thành, thường bắn khoản tự hỏi không hiểu Trương Dương còn sức mạnh bí mật gì mà vẫn khăng khăng chống cự. Một hôm, gã trèo lên đỉnh pháo nhìn sang quan sát tình hình, chợt chứng kiến hành động rùng rợn đó thì choáng váng như bị sét đánh. Từ lúc hạ quyết tâm công phá tòa thành hùng vĩ giết Văn Thù, gã chưa bao giờ ngờ rằng mình sẽ gián tiếp tạo nên một thảm cảnh như vậy. Nhất thời, Lương Tiêu đứng chết trân trên đỉnh pháo, vừa ăn năn vừa căm hờn, đồng thời không lý giải nổi vì sao đã đến nước này mà quân Tống còn ngoan cố từ thủ không hàng. Thần thờ hồi lâu, gã tụt xuống khỏi pháo đài, cưỡi ngựa đến gặp Bá Nhan, thỉnh cầu chiêu hàng Lữ Đức.

Bá Nhan nghe Lương Tiêu thuật lại, suy nghĩ một thoáng rồi triệu các tướng vào trưởng thương nghị. Lữ Chính vẫn ôm mối hận trúng tên hôm trước, cứ điều một điều hai là phải bắn tan tành Trương Dương, giết sạch dân chúng mới hả dạ. Đa số tướng lĩnh chôn chân ở đất này đã lâu, vất vả đã nhiều, cũng muốn nhân cơ hội yên ổn nên cùng gật đầu hưởng ứng. Chỉ có Sử Thiên Trạch và A Lý Hải Nha là không nói một lời, nét mặt nặng nề.

Lương Tiêu thấy mọi người đều tán đồng Lữ Chính thì rất bức xúc, lớn tiếng hỏi:

- Người sống hữu dụng hay là xác chết đây, hả? Đập vỡ bát sứ thì ai chả làm được, nhưng mấy kẻ biết nặn một cái cho ra hồn? Hủy hoại thành trì sẽ rất nhanh thôi, nhưng bao lâu mới có thể tái kiến thiết?

Các tướng nghe phân tích hợp lý, tự dưng đắn đo.

Lữ Chính thực ra chỉ nói bừa cho đỡ tức, nào ngờ Lương Tiêu còn trẻ, tính tình nóng nảy nên phản ứng gay gắt, khiến họ Lữ ngược quá hóa giận. Ý đường đường là đại tướng, chiến công hiển hách, đời nào cho phép một tên tiểu tử trèo đầu cười cổ mình, bèn sùng sộ mắng ngay:

- Ngươi thì hiểu cái gì? Hôm nay làm cô Trương Dương, ngày mai các thành trì khác đều táng đóm kinh hồn, không ai dám chọc giận đại quân ta nữa. Ngươi chẳng qua mới nhập ngũ dăm ba bữa, lập được một dùm công lao mà tướng mình ghê gớm lắm sao? Hừ, thời lão phu thống lĩnh thiên quân vạn mã đánh đông dẹp bắc, ngươi còn bú ti mẹ kia kia!

Lương Tiêu cười nhạt:

- Đã nói thì nói rõ hẳn ra, ông thống lĩnh thiên quân vạn mã nào? Tống hay Nguyên? Ông phản bội Đại Tống thì được, mà người khác đầu hàng Nguyên triều thì không được hay sao?

Những lời cay độc ấy làm các tướng tái mặt. Bá Nhan quát:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu giật mình, tạm thời ngừng lại. Lữ Chính nhảy nhồm lên như phải bóng, mặt mày xanh lét.

- Chính này sống nửa đời người, hôm nay mới biết có thứ hậu sinh vừa nứt mắt mà miệng lưỡi đã đầy nanh nọc! Tre già măng mọc, Lữ mỗ không những già lại còn vô dụng, đành nhường thiên hạ cho người trẻ tuổi vậy! Mong Đại Nguyên soái rón tay làm phúc để thuộc hạ được về quê cày ruộng!

Lữ Chính ngoài miệng nói nhún, thực chất đầy ý hăm dọa: “Hoặc là Lữ Chính này đi, hoặc là Lương Tiêu bị phạt. Bá Nhan, ngươi hãy tự chọn đi!”.

Bá Nhan không trả lời thẳng, chỉ gọi:

- Na Túc!

Một thân binh đáp lời bước ra. Bá Nhan nghiêm nghị nói:

- Lột mũ áo Lương Tiêu, đánh ba trăm hèo thật nặng rồi treo lên cổng doanh thị chúng một ngày.

Na Túc vâng lệnh, cùng các thân binh khác chạy lên định bắt giữ. Lương Tiêu một tay chống nạnh, quát to:

- Kẻ nào dám?

Đám quân sĩ biết gã kiêu dũng tuyệt luân nên tạm thời chưa dám đến gần. Bá Nhan biến sắc, lừ lừ đứng dậy:

- Ngươi dám chống lệnh ta ư?

Tất cả đều nín thở. Chống lại quân lệnh, chỉ có một con đường chết!

Lương Tiêu cao giọng:

- Tôi chả làm gì sai cả!

A Truật thấy gã quá ương bướng, chỉ sợ tình hình xấu thêm, vội khuyên nhủ:

- Kẻ cưỡng lệnh Nguyên soái sẽ bị chém đầu, không cần nhắc nhiều.

Lương Tiêu vẫn khẳng khái:

- Tôi chả làm gì sai!

A Truật mắng:

- Người ăn nói ngông cuồng, là kẻ dưới mà vô lễ với người trên, chẳng sai thì đúng vào đâu? Đã tòng quân phải trọng kỷ luật. Thổ Thổ Cáp hiểu, Lý Đình cũng hiểu, vậy mà người không hiểu hay sao?

Lương Tiêu nghe giọng A Truật, hiểu ngay điều ý ngầm nhủ. Gã chết là yên phận gã, nhưng còn A Tuyết và đám bạn bè đang ở trong doanh trại, tất đều bị liên đới.

Lương Tiêu cụp mắt xuống, muôn vàn ý nghĩ quay cuồng trong đầu, sự hung hăng lúc trước dần dần bay biến cả. Đám thân binh chực tiến lại, gã nghiêng răng bảo:

- Đề ta tự làm lấy! – Đoạn bỏ mũ cỡi giáp, bước ra khỏi trướng.

Binh sĩ ủa lại ấn dúi gã xuống, tiếng gậy vụt đen đét vang lên. Bá Nhan lắng nghe một lúc, chợt cau mày bảo:

- Na Tộc, mạnh tay vào, nếu không sẽ bị xử theo quân pháp!

Quả vậy, Na Tộc biết Bá Nhan và A Truật rất yêu mến Lương Tiêu nên cố ý nương nhẹ, ngờ đâu Bá Nhan là cao thủ võ học, vừa nghe đã phân biệt ngay thực giả. Na Tộc vâng lời, đành toàn lực nện xuống.

A Truật nghe tiếng gậy nặng hẫ, chỉ sợ Lương Tiêu có bề gì, vội van nài:

- Bẩm thừa tướng, bây giờ Trương Dương chưa...

Bá Nhan quát:

- Im ngay! Nếu không phải tại người dung túng, tên tiểu tử ấy dám ngang ngược thế không?

A Truật nghe thét, nín thít ngồi xuống. Lưu Chính thấy Bá Nhan giữ thể diện cho mình, cũng hài lòng quay lại chỗ ngồi, nghiêng tai lắng nghe, tự đắc nghĩ: “Đánh mạnh thật! Chịu đủ hình phạt xong chắc cũng thân tàn ma dại. Nhưng hấn là ái tướng tâm phúc của A Truật, chiến công lừng lẫy, rồi có mệnh hệ gì, chỉ e A Truật sẽ để bụng thù mình. Bản thân mình là hàng tướng, vốn đã thiếu bề cánh cội rễ ở triều ca, trong khi gia đình A Truật ba đời danh tướng đánh đồng dẹp bắc uy chấn vạn dặm, chẳng may để ý đem lòng oán hận, rắp tâm trừ diệt thì mình gay go”.

Họ Lưu già đời từng trải, suy nghĩ chín chắn, bụng dạ thâm sâu, lập tức vuốt râu lặng lẽ đếm cho đủ một trăm hèo mới từ tốn đứng dậy, vòng tay cười nói:

- Bẩm Nguyên soái, Lương tướng quân trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, khó tránh khỏi có lúc nóng nổi. Bây giờ chưa diệt được Đại Tổng, còn cần nhiều sức người. Suy cho cùng Lưu Chính cũng có chỗ không phải, mong Nguyên soái tha cho Lương tướng quân lần này.

Bá Nhan không muốn làm họ Lưu bề mặt, bèn bảo:

- Lưu đại nhân đã khoan dung độ lượng như vậy, thôi thì tha phạt đòn Lương Tiêu, nhưng nhất định phải treo hấn lên thị chúng một ngày.

Bá Nhan biết Lương Tiêu tâm cao khí ngạo, đem gã ra bêu xấu còn khiến gã khó chịu hơn bị đánh roi gấp bội, nhưng nếu không tỏ ra nghiêm khắc, cái tên cứng đầu cứng cổ coi thường thiên hạ ấy sẽ mỗi ngày một vô kỷ luật, có khi đến lúc bắt buộc phải xử hấn tội chết không chừng. Y bèn sai Na Tộc trói Lương Tiêu lên cột cờ, muốn gã chịu nhục để nhụt bớt ngạo khí đi.

Lưu Chính được thỏa mãn cả hai đằng, vô cùng hả hê, vuốt râu cười nói:

- Vừa rồi quả tình tôi có hơi mất kiểm chế, nghĩ đi nghĩ lại, chiêu hàng vẫn là thượng sách.

Các tướng đều bực: “Đúng là lười không xương trăm đường lắt léo, gió hướng nào lựa hướng ấy che”.

Sử Thiên Trạch lúc này mới lên tiếng, giọng ôn hòa:

- Lưu đại nhân nói rất đúng. Từ cổ chí kim, công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, không đánh mà khuất phục được địch thủ mới là cảnh giới tối thượng của binh gia. Hiện nay lòng người Trương Dương đang dao động, chính là thời cơ tốt để chiêu hàng.

Họ Sử tuổi tác đã cao, công lao cũng lắm, lời nói lại đầy sức thuyết phục, ai nghe cũng phải gật đầu. Lưu Chính phát tay áo, cười nhạt:

- Lưu mỗ kiên quyết không đi.

Bá Nhan trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Muốn Lữ Đức tin thì phải cử một đại tướng có uy tín, ai đồng ý đi?

Sử Thiên Trạch cau mày im lặng. A Truật ngập ngừng. A Lý Hải Nha chợt đứng dậy:

- Tôi đi!

Bá Nhan nhìn sang ra ý hỏi. A Lý Hải Nha nói rành mạch:

- Lần trước tôi vào yết kiến thánh thượng, người có dạy: “Trong những kẻ chinh phục Giang Nam thì Tào Bân thời Tống Thái Tổ là viên đại tướng xuất sắc nhất. Ông ta bình định được dải đất ấy mà giết rất ít người. Nếu người không tàn sát mà vẫn đoạt được Giang Nam thì người cũng chính là Tào Bân của ta vậy”. Tôi nhớ nằm lòng lời thánh thượng, càng ngắm càng thấm thía. Dân Mông Cổ, Sắc Mục chúng ta, lẽ nào không bằng người Hán?

Bá Nhan gật đầu:

- Thánh thượng dạy rất phải, nhưng chuyến đi này quả thực quá hung hiểm!

A Lý Hải Nha nói ngay:

- Tôi biết. Nhưng nếu đánh đổi sinh tử của bản thân mà cứu sống được cả một thành trì thì cũng chẳng phải công đức to lớn gì cho lắm. – Y mỉm cười. – Hơn nữa, tôi không nghĩ Lữ Đức dám nặng tay với tôi khi đang lâm vào hoàn cảnh bi đát thế kia.

Bá Nhan bóp trán suy nghĩ. A Lý Hải Nha cười:

- Nếu Nguyên soái vẫn chưa yên tâm thì phải thêm một người hộ tống, nhất định hần sẽ đảm bảo cho tôi bình yên vô sự.

- Ai? – Bá Nhan ngẩng lên.

- Lương Tiêu.

- Thật thế ư? – Bá Nhan ngạc nhiên.

- Mạng tôi còn là nhờ Lương Tiêu vượt bao sóng chết cứu khỏi tay người Tống. Với bản lĩnh của hần, cho dù cả vạn mũi tên từ trên thành trút xuống cũng chưa chắc làm tôi sút mẻ được.

Bá Nhan ngần ngừ:

- Hần đang phải chịu hình phạt!

A Lý Hải Nha mỉm cười:

- Vậy thì mong Nguyên soái rón tay làm phúc!

Lưu Chính toát mồ hôi, bụng bảo dạ: “Hú hồn hú vía, thiếu chút nữa là đắc tội cả với A Lý Hải Nha”. Bá Nhan phì cười:

- Người vòng vèo mãi hóa ra cốt xin hộ hần à? Được, nể mặt bách tính thành Tương Dương, ta tha cho hần đi hộ tống người.

A Truật lau bầu:

- Lĩnh ngàn ấy hèo, chà chắc còn cười ngửa nổi không!

Bá Nhan lắc đầu:

- Dăm ba roi thế thì hề hần gì với hần! A Lý Hải Nha, người thả Lương Tiêu xuống, dẫn hần theo sang Tương Dương.

Y bảo A Lý Hải Nha thả Lương Tiêu, ngụ ý là muốn Lương Tiêu cảm ơn đức ấy mà sẵn sàng liều chết báo đáp.

A Lý Hải Nha cười ngửa ra công doanh, thấy binh lính đang xúm đông xúm đỏ, một số đứng gần cột cờ, chỉ chỉ trỏ trỏ. Lương Tiêu bị trói trên cao, mắt khép hờ, mặt lầm lì. A Lý Hải Nha than thầm: “Nguyên soái dùng cách này hơi quá đáng, một đại tướng bị lăng nhục trước ba quân thì mai sau làm sao để binh lính khâm phục?”. Y vội bảo thân binh gần đám đông, tuyên lệnh Bá Nhan thả Lương Tiêu xuống.

Lương Tiêu nội lực thâm hậu, lĩnh đòn roi cũng chẳng đau đớn mấy, chỉ cảm giận vì bị lăng nhục. Đang lúc hờn oán ngập lòng, nghe tin Bá Nhan chấp nhận kẻ sách dụ hàng, gã mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Hai người cười ngửa sang Tương Dương. Bọn Thổ Thổ Cáp nghe nói chuyến đi đầy hung hiểm thì lẳng nhặng đi theo, nhưng bị Lương Tiêu quát về hết. Khi Lương Tiêu và A Lý Hải Nha đến chân thành, bên trên tên nô đã chĩa ra tua tủa, ngấm sẵn vào bọn họ.

A Lý Hải Nha hít một hơi, định thần gọi to:

- A Lý Hải Nha, Hữu thừa Nguyên triều cầu kiến Lữ Đức đại nhân.

Lữ Đức vẫn lấy làm thắc mắc về việc quân Nguyên ngừng pháo kích. Lúc này y đang đứng lẫn trong đám sĩ tốt, nghe A Lý Hải Nha xưng danh thì cau mày, vội giơ tay ngăn Vân Thù bắn tên:

- Ta đây! Hải Nha đại nhân, ông đến dụ hàng chứ gì?

A Lý Hải Nha đáp:

- Đúng, hiện tại Tương Dương hoàn toàn trợ trọi, mọi mối liên lạc với bên ngoài đều bị cắt đứt. Bách tính trong thành đói rét cùng quẫn, người người ăn thịt lẫn nhau, hoàn cảnh tuyệt vọng đến thế, tướng quân không hàng thì còn đợi tới bao giờ?

Lữ Đức trầm giọng:

- Nhà ta đòi đòi hưởng lộc Đại Tống, nay gánh trọng trách Thái thú Tương Dương, sẵn sàng da ngựa bọc thây, sống chết với thành để báo đáp ơn vua. Hải Nha đại nhân, ta không bán ông. Hãy về mau đi, chỉ mong khi phá thành, đại nhân nể việc hôm nay mà nhẹ tay với bách tính, đừng giết chóc nhiều! Được thế thì Lữ mỗ cảm kích khôn cùng!

A Lý Hải Nha toan lựa lời thuyết phục thì Lương Tiêu hét lớn:

- Lữ đại nhân, ông đã muốn chết thì chết ngay đi!

Tướng sĩ trên thành nổi giận, A Lý Hải Nha sững sờ tự nhủ: “Thôi hóng, chữa lợn lành thành lợn què rồi. Ta không nên cho hắn theo mới phải”. Vân Thù chuẩn bị bắn tên, Lữ Đức trầm giọng bảo:

- Khoan, nghe hắn lái nhai xong rồi giết cũng chưa muộn!

Lương Tiêu nói:

- Chắc ông muốn chết mà vẫn được lưu danh sử sách chứ gì? Tính toán hay lắm, ông chết thì còn thanh danh, nhưng dân chúng thành này chết rồi thì còn lại cái gì? Bật tiếng vợ dịu dàng thủ thỉ, vắng con thơ riu rít nô đùa, cha mẹ hiền từ mất cả, bạn bè vui vẻ không còn... Họ chết rồi thì chỉ còn xương trắng mà thôi.

Quân dân trên thành cùng biến sắc, không ai nén được nổi thê lương.

Lữ Đức nổi giận mắng xuống:

- Đồ kẻ cướp chó má kia, ta tha chết mà ngươi lại dám cuồng ngôn để rối loạn lòng quân ta!

Y giơ tay, các cánh cung nhất loạt kéo căng. Lương Tiêu cười nhạt:

- Lòng quân cái con khỉ. Trong vòng mười ngày nữa thôi, Tương Dương sẽ bị phá. Ngươi mắng ta là cướp, nhưng có biết đâu chính bản thân ngươi cũng là một tên kẻ cướp đối với dân đen! Cướp thường chẳng qua chỉ nhằm lúc tối trời mưa gió đào tường khoét ngạch nẫng ít vàng bạc đôi lấy sự phê phỡn nhất thời, còn ngươi mồm hô khẩu hiệu trung hiếu nhân nghĩa, bụng lại rình rình ăn mòn tính mạng muôn dân để đôi lấy tiếng thơm thiên thu vạn tải của mình.

Từ lúc chứng kiến cảnh ăn thịt người gớm ghiếc, Lương Tiêu dần vật suốt về quyết định phá thành Tương Dương. Hôm ở núi Phục Ngưu gã đã từng thề độc diệt Tống, nay mà mũi lông bò cuộc thì lại thành nuốt lời thề. Phá hay không phá? Gã đang khổ sở với nan đề ấy thì nghe Lữ Đức quyết ý từ thủ, giận quá không nhịn được bèn tuôn lời khích bác. A Lý Hải Nha tim đập chân run, bụng bảo dạ: “Thôi thôi, hắn đã cứu ta một lần, mạng này đành trả cho hắn vậy!”.

Quân Tống trên thành cũng bị Lương Tiêu tác động, bắt đầu xôn xao bàn tán. Vân Thù nóng nảy xen vào:

- Kẻ này không đáng tin. Mong Lữ đại nhân mau hạ lệnh bắn chết hắn, tránh để hắn nói năng nhăng nhít làm dao động lòng quân.

Lữ Đức thần thờ hạ tay xuống, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Từ thời Thành Cát Tư Hãn tới nay, quân Nguyên có thói quen cướp bóc tàn sát bằng hết sau khi hạ xong một thành trì. Các ông bị Tương Phần cầm chân mười năm trời, hao công mất sức, thương vong vô số, ắt không khỏi ôm lòng oán hận. Hải Nha đại nhân, nếu ta đầu hàng, ông có dám đảm bảo rằng đồng đội ông sẽ không giết bất cứ một binh sĩ hay một dân lành nào của Tương Dương không?

A Lý Hải Nha thở phào, đáp:

- Thánh thượng nói hễ các ông chịu hàng, chúng ta sẽ không xâm phạm dẫu là chân tơ kẽ tóc. Lẽ ra ta có thể đưa thánh chỉ ra chứng minh, nhưng trên đường mang về đã bị người áo trắng bên cạnh ông cướp mất, ông hỏi hắn mà xem!

Lữ Đức nhìn Vân Thù. Vân Thù miễn cưỡng thừa nhận:

- Tôi xem thánh chỉ đây rồi, Hoàng đế Thát quả tình có viết vài lời đầy đura xoa dịu để dụ hàng đại nhân!

Lữ Đức cau mày suy nghĩ. Lương Tiêu thấy y đã dao động, bèn rút một mũi tên ra hỏi:

- Ông có biết lời thề độc nhất của người Nguyên là gì không?

Lữ Đức nhìn xuống:

- Là bẻ tên thề!

Lương Tiêu bèn đưa mũi tên cho A Lý Hải Nha. A Lý Hải Nha gật đầu:

- Được! – Y giờ mũi tên lên cao. – A Lý Hải Nha xin thề với trời đất, chỉ cần Lữ đại nhân đầu hàng, ta dùng tính mạng mình đảm bảo sự an toàn cho tất cả quân dân thành Tương Dương. – Nói đoạn y bẻ gãy đôi mũi tên, ném xuống đất.

Lữ Đức hơi đổi sắc mặt, thở dài bảo:

- Để Lữ mỡ suy nghĩ đã, ba ngày nữa ta sẽ có câu trả lời cho đại nhân.

A Lý Hải Nha gật đầu, cùng Lương Tiêu quay ngựa về bắm bảo. Bá Nhan ra lệnh cho các tướng chuẩn bị vũ khí, nếu sau ba ngày mà Lữ Đức không đầu hàng thì dốc toàn lực tấn công, nhất quyết phá thành.

Đêm hôm đó trong thành Tương Dương, tướng lĩnh Tống tranh cãi không dứt, có kẻ cho rằng sự thề đã đến nước này, đành phải đầu hàng, có kẻ khẳng khái kiên cường đến chết để giữ tiếng thơm. Lữ Đức ngồi một mình trên lầu thành nhìn về phía nam, đập vào mắt y là đèn đuốc sáng trưng trong doanh trại quân Nguyên và thuyền chiến san sát trên sông, lòng y buồn khổ khó tả.

Từ khi búi tóc tông quân tới nay, Lữ Đức đã khổ chiến nửa đời người, đánh từ Hợp Châu đến Tương Dương, di chuyển liên tục mấy ngàn dặm, từ thủ suốt mười năm, tuy biết khó lòng tránh được cục diện hôm nay, nhưng y luôn quyết chí tử thủ với thành. Vậy mà khi ngày ấy đến thực, y lại không biết nên xử sự thế nào. Đầu hàng thì mất tiết tháo, không đầu hàng thì coi như chôn sống hàng vạn dân chúng trong thành. Hàng hay không hàng? Hai ý nghĩ giằng xé tim y. Đột nhiên, chuyện mấy chục năm trước bỗng trở về trong trí óc, nhớ năm xưa sát cánh bên Văn Tĩnh đánh lui cường địch, giết chết đại hãn Mông Cổ dưới chân thành Hợp Châu, nhớ những buổi yến ẩm đối ca, y lại nhượng mảy thờ dài. Tình thế hiện tại quần bách quá đổi, sống chết hai dang đều khó quyết.

Y ngửa mặt nhìn trời, không nhìn được nghẹn ngào khóc than: “Hoài An, Hoài An, người ở đâu? Đại Tổng vua hèn quan gian, phụ lòng trung của Lữ Đức, muốn báo đền nợ nước cũng chật vật biết bao. Nếu có người ở đây thì làm gì đến nỗi này? Hoài An, người ở đâu? Có nghe thấy Lữ Đức gọi không?”. Nước mắt viên tướng lăn chã tuôn rơi, thấm ướt chiến bào.

Chợt có người hỏi:

- Lữ đại nhân phải không?

Lữ Đức luống cuống gạt lệ, quay ra thấy Văn Thù và Cận Phi đang đi tới. Y đứng dậy. Cận Phi vòng tay hành lễ:

- Đại nhân định thế nào?

Lữ Đức lắc đầu im lặng. Cận Phi hạ giọng:

- Đại nhân đừng để bọn chúng lung lạc.

Văn Thù tiếp lời:

- Đúng thế, quân Nguyên hung tàn vô đạo, không nên tin tưởng chúng.

Cận Phi lắc đầu:

- Điều cốt yếu không phải ở quân Nguyên, mà ở bản thân Lữ đại nhân. Người đời có câu: “Sống chết là chuyện nhỏ, tiết tháo là chuyện lớn”. Từ xưa tới nay các bậc trung liệt đều lưu danh sử xanh, những kẻ đầu hàng bị phi nhò đời đời. Trương Công Tuấn thời Đường tử thủ Thư Dương, tuy thành bị phá, bản thân ông ta hi sinh, nhưng ngàn năm sau vẫn còn có người tể bái. Bọn phản bội thì có kẻ nào được hậu thế nhớ tới đâu? Đại nhân sống chết với thành đến nay kẻ cũng đã lập công đức vô lượng cho Đại Tổng, tiến một bước thì vẹn danh thơm, lui một bước thì sẽ để lại hai chữ gian thần trong sử sách. Cố gắng tới lúc này rồi, đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lữ Đức liếc y, điềm tĩnh nói:

- Nhưng nếu ôm khư khư lấy bó củi ấy thì phải đốt thay bằng bao nhiêu xương máu của nhân dân toàn thành?

Cận Phi cười nhạt:

- Nếu đại nhân lùi một bước thì xương máu của bách tính hậu phương cũng sẽ bị đốt trụi. Thêm nữa, cổ nhân có câu: Khuyên người chớ nhắc chi chức tước, Một tướng danh thành vạn cốt khô[2]. Đại nhân đã là tướng tòng quân, cũng nên hiểu đạo lý này mới phải.

Mắt Cận Phi rực sáng, giọng nói mỗi lúc một gay gắt. Vân Thù siết chặt đốc kiếm, mắt đảo rất nhanh. Lữ Đức giật mình. Bao nhiêu năm ứng biến sa trường đã luyện cho y khả năng cảm nhận hết sức nhạy bén. Nhìn thần sắc hai người, y đã đoán được ba bốn phần. Quả thực, Cận Phi thấy Lữ Đức dao động nên cố ý đến dò xem y tứ y thể nào, nếu y hé ra nửa chữ “hàng” thôi, họ Cận sẽ lập tức cùng Vân Thù uy hiếp y, buộc y từ thủ.

Lữ Đức cân nhắc rất nhanh, vụt đứng bật dậy, bước vài bước rồi nói:

- Cận Phi huynh nói đúng lắm, Lữ mỗ đã quyết! Tận trung báo quốc, ngọc vỡ còn hơn ngói lành, nhất định sẽ sống chết với Trương Dương. Chỉ có điều...

Cận Phi nghe giọng Lữ Đức dứt khoát thì rất mừng:

- Thái thú có gì khó khăn chẳng?

Lữ Đức đáp:

- Thiếu thức ăn áo mặc, khí cụ công thủ cũng sắp cạn rồi. Cứ thế này mãi thì Trương Dương sớm muộn cũng bị phá, mà bị phá thì có khác gì đầu hàng đâu? Ta sờ dĩ rầu rĩ không vui chính là vì việc này.

Cận Phi và Vân Thù nhìn nhau, cùng cau mày buồn bã. Lữ Đức lại nói:

- Mấy năm nay ta giữ Trương Dương, chỉ có Vân công tử và Cận môn chủ là vượt được phong tỏa vào thành, hừm... – Y ngừng lại, về lương lự.

Cận Phi khẳng khái nói:

- Việc nghĩa không thể từ nan, tôi cũng có ý đó. Mong Lữ đại nhân viết một bức thư cho đại tướng Đinh thành. Tôi và Thù nhi sẽ lập tức dẫn thủy quân ra ngoài, dùng Thủy cầm ngư long trận vận chuyển lương thảo khí giới vào tiếp viện Trương Dương.

Lữ Đức trù trù:

- Vân công tử là trợ thủ đắc lực của ta, công tử mà đi, coi như Lữ mỗ mất một cánh tay. Và chẳng Lưu Chính đã đặt thủy trận ở Phàn Thành, dòng Hán giang đang bị quân Nguyên khống chế, boi ra không phải dễ.

Vân Thù nói:

- Thủy cầm ngư long trận biến hóa rất vi diệu, phi tôi không ai điều khiển nổi. Nếu đường thủy khó khăn thì chuyển lên bộ, chúng tôi sẽ mang ít người hơn, tận dụng bóng đêm để ra khỏi thành. Mong Thái thú gắng giữ thêm một tháng nữa, đợi tôi luyện xong trận thế.

Lữ Đức lại kê ra một số nguy hiểm khác, hai huynh đệ Thần Ứng môn vẫn kiên quyết ý định đi tìm quân tiếp viện, cuối cùng y đành đồng ý. Vì tình hình khẩn cấp, luôn đêm ấy Cận Phi triệu tập nhân thủ, cùng Vân Thù, Phương Lan thắt dây thừng vào hông, nhảy ra ngoài thành.

Lữ Đức nhìn theo toán người cho đến khi bóng họ tan nhòa trong màn đêm, bỗng thở dài quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói:

- Vân công tử, tình thế khốn quẫn không thể cứu vãn được nữa. Lữ mỗ suy nghĩ rất lung, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm hãm chết con dân trong thành. An nguy của hậu phương đành giao phó cho công tử vậy.

Nước mắt hai hàng, y lạy theo hướng đám hào kiệt ba lạy, đoạn đứng dậy, nói với tên thân binh đang ngơ ngác:

- Truyền ý ta: niệm phong các kho, phá hủy Thiên Cương phá trận nổ. Ra lệnh cho ba quân: giờ Ngọ ba khắc ngày mai mở cổng thành đầu hàng!

.

Lương Tiêu từ trường soái trở về doanh trại, lồng ngực trĩu nặng, tâm trạng buồn bực khôn tả. Tiếng khóc than của bách tính Trương Dương cứ văng vẳng bên tai, hề nhắm mắt là cảnh tượng bi thảm lại lồ lộ hiện lên trước mặt. Gã trầm nghĩ: “Đại Tổng có muôn vạn thành trì, lẽ nào mỗi khi công thành đều nổ ra chiến tranh? Trên sa trường, lính đánh lính, tướng đánh tướng, một sống một chết đã đành, nhưng tại sao lại để liên lụy đến những người dân vô tội? Binh thư viết: không đánh mà khuất phục được kẻ địch là cảnh giới tối thượng của binh gia, nhưng thực tế có phương pháp nào không đánh mà thắng, bảo đảm an toàn cho bách tính không?”. Gã vò đầu bứt tai hồi lâu, vẫn không nghĩ ra kế nào toàn vẹn cả. Trong lúc khổ sở, một mối nghi ngại bỗng nhen nhóm: “Ta thế độc diệt Tổng, lẽ nào là sai...”. Nhưng mối nghi ngại vừa manh nha đã tắt lịm ngay: “Mẹ thường dạy: đại trượng phu đã nói phải làm, không thể tự xéo lên lời nói của mình, ta đã bẻ cung thế, cũng như A Lý Hải Nha bẻ tên thế, đều là thế độc...”.

Gã buồn phiền, không muốn về doanh chạm mặt quân sĩ, bèn rong ngựa đến lều A Tuyết, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng Lan Á trầm bổng, tựa hồ đang kể chuyện gì. Gã bước vào. A Tuyết nằm trên giường, mắt mở to, chăm chú nghe như uống từng lời. Trông thấy Lương Tiêu, cô cười tươi:

- Ca ca đến đúng lúc quá! Lan Á thư đang kể chuyện, nhan đề là Nghìn... nghìn một đêm...

Lan Á đỡ lời:

- Nghìn lẻ một đêm.

- Đúng rồi, Nghìn lẻ một đêm. – A Tuyết cười xòa.

Lương Tiêu ngấm nụ cười rạng rỡ và vẻ mặt tươi tắn của cô gái, lòng bỗng nhẹ hẫng đi:

- Lan Á, đa tạ cô đã quan tâm em ta.

Lan Á gạt đi:

- Cứ ra về khách sáo làm gì thế! – Nàng xoa vai A Tuyết. – Muội đáng yêu thật, ta mến lắm.

Lương Tiêu cười méo xệch:

- Tiếc rằng dốt kinh khủng, nếu lấy được chút thông minh của cô thì đỡ biết bao.

A Tuyết bĩu môi, lại thủ thỉ:

- Muội thích nghe kể chuyện, thư thư kể cho A Tuyết nghe một ngàn lẻ một buổi tối nhé.

Lan Á cười, nụ cười có phần miễn cưỡng, nàng dịu dàng nói:

- Tiếc rằng ta chỉ kể được lẻ một buổi tối thôi.

A Tuyết không hiểu. Lương Tiêu kinh ngạc ra mặt, hỏi:

- Cô định đi đâu à?

Lan Á buồn buồn thở dài:

- Trương Dương pháo đã xong, chỉ nay mai là phá được thành, ta không muốn trông thấy thảm cảnh ba ngày sau, cứ đi trước là hơn.

Lương Tiêu nói:

- Ba ngày sau họ đầu hàng chưa biết chừng.

Lan Á nhìn sâu vào mắt gã, thông thả hỏi:

- Ngươi chắc không?

Lương Tiêu máy môi, nhưng không thốt ra lời. Gã ngồi sững trên thảm một lúc rồi đứng bật dậy, loay hoay đi lại. Lan Á ngậm ngùi:

- Phá thành đồng nghĩa với chém giết, đây là thông lệ của quân Mông Cổ. Năm xưa khi tây chinh công phá thành Bát Đa, Húc Liệt Ngột Hãn cho lính thả sức chém giết liên ba ngày, tới khi trong thành không còn tráng niên nào mới thôi. Mỗi khi nhắc lại chuyện ấy thầy ta lại đau lòng, nước mắt giàn giụa. – Giọng nàng tuy gắng giữ bình tĩnh, nhưng mắt đã đỏ hoe.

Lương Tiêu ớn lạnh:

- Thầy cô căm thù người Mông Cổ đến thế, vì sao vẫn thiết kế Hối Hối pháo cho họ? Vì sao cha con cô lại đến đây?

Lan Á thờ dài:

- Hoàng đế Đại Nguyên thống trị cả bốn hãn quốc, một ý chỉ nhỏ nhoi của ông ta truyền xuống Y Nhĩ có thể khiến ánh sáng trí tuệ ở Mã La Gia vĩnh viễn lịm tắt. Lần này lẽ ra thầy đến, nhưng tuổi tác người đã cao, không chịu đựng được một hành trình xa xôi như vậy, cha con ta mới đi thay cho người.

Lương Tiêu lặng thinh. Lan Á nhìn gã đăm đăm, nghiêm nghị nói:

- Trương Dương pháo là cánh tay của ma quỷ. Mộc phích lịch là lửa địa ngục. Ngươi đã để ma quỷ hỏa ngục phục sinh, nếu còn tiếp tục sai lầm đó, sau này khi chết đi, linh hồn sẽ không được yên ổn đâu.

Lương Tiêu hơi giận, to tiếng:

- Cô nguyên rùa ta đấy à?

Lan Á cười buồn:

- Ngươi thông minh tuyệt đỉnh, đừng giả vờ không hiểu lời ta. Nạp Tốc La Đình tuổi tác đã cao, người bây giờ giống như tuyết đọng trên đỉnh núi, một

con gió to bắt thần thổi qua là tả rớt xuống. Người hãy buông thương vứt cung, cùng ta đến Mã La Gia. Người là người xuất sắc nhất trong các toán gia xuất sắc hiện nay, nhất định có thể kế tục sự nghiệp của thầy ta, trở thành bậc trí tuệ của các trí tuệ.

Hai người nói chuyện bằng tiếng Hồi Hồi, A Tuyết không hiểu gì hết, chỉ thấy nét mặt họ nặng nề, bầu không khí trong trường đường như đông cứng, khiến người ta khó thở. Cô vừa cúi đầu vờ vờ cheo áo vừa lên liếc mắt nhìn họ, tìm đập tình thích. Trên trán Lương Tiêu, gân xanh đập phập phồng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, mấy lần định lên tiếng nhưng cuối cùng chẳng thốt ra được một từ. A Tuyết đang thấp thòm theo dõi, thỉnh thoảng Lan Á nhướng mày, nhòe cười với cô:

- Muội còn muốn nghe chuyện không?

A Tuyết gật đầu.

Lan Á lại kể hai chuyện rất hay. Đêm dần buông, A Tuyết nghe mãi, nghe mãi, đến khi mắt díp lại thì ngủ thiếp đi ngay trong lòng Lan Á. Nàng bèn đặt cô gái nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn thật kín. A Tuyết ngủ say, mặt vẫn vương nụ cười, tựa hồ đang đi vào thế giới kỳ ảo của Nghìn lẻ một đêm.

Lan Á biết A Tuyết chưa lâu nhưng rất mến tính hồn nhiên trong sáng của cô. Nghĩ tới lúc phải rời khỏi đây, lòng chua xót, nàng cúi xuống chạm môi lên má A Tuyết, nước mắt rớt nhẹ xuống mặt cô gái. A Tuyết khẽ ú ớ như thể linh cảm được. Lan Á vội thấm khô cho cô, xong xoay mình đi ra khỏi trường. Lương Tiêu cũng ra theo:

- Để ta đưa cô về.

Hai người ruổi ngựa đến cổng trại Trát Mã Lỗ Đình. Lương Tiêu mấy lần ngập ngừng muốn nói, nhưng lại thôi. Khi gã quay ngựa đi, Lan Á gọi:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Lan Á nhảy xuống ngựa, sắc mặt nàng hiện lên khổ sở dưới ánh trăng. Lương Tiêu hỏi:

- Gì vậy?

Đôi mắt xanh biếc của người thiếu nữ lấp lánh sáng, nàng lặng lẽ nhìn Lương Tiêu, chậm rãi nói:

- Bên đường cái đi về phía đông có một ngôi đình nhỏ, sáng mai ta đợi người ở đó. Mong rằng người thay đổi quyết định.

Tìm Lương Tiêu trăn trở, Lan Á quay đi, chạy thật nhanh vào trại.

Lương Tiêu đưa mắt dõi theo cho đến khi bóng người thiếu nữ chìm hẳn trong đêm dày, ruột rối như tơ. Gã thốt nhớ đến cảnh cha chết thảm, đến ánh mắt nảo nê của mẹ lúc biệt li, lát sau lại nhớ tới dáng vẻ mềm yếu nhút nhát của Hiểu Surong, nụ cười duyên dáng của Oanh Oanh. Thời gian dần trôi, vầng trăng từ từ bò lên giữa trời, gió rét căm căm, Lương Tiêu rung mình vì lạnh, nhận ra khoe mắt ướt nhoèn tự bao giờ. Gã nhảy lên ngựa, nhìn về phía Tương Dương, lòng buồn chán khôn tả: “Ba ngày sau, nếu quân Tống không hàng, tình hình sẽ ra sao đây? Bất kể thế nào, nếu bọn Lưu Chính lạm sát người vô tội, ta chỉ còn cách cùng quân Khâm Sát chém chết chúng mà thôi”.

Ra quyết định xong, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, Lương Tiêu thúc ngựa quay về đại doanh Bách Trượng sơn. Chưa đến gần đã nghe thấy âm thanh huyền ảo, đoán biết trong doanh xảy ra việc lớn, gã bèn thúc ngựa phi nhanh vào. Một kỵ binh chạy ào ra đón:

- Bọn Tống tập kích!

- Có đông không? – Lương Tiêu hỏi.

- Ít thôi, nhưng thân thù lợi hại lắm. Thổ Thổ Cáp và mấy người nữa nổi giận, đang truy sát rồi!

Lương Tiêu nhói tim, vội hỏi:

- Đi về hướng nào?

Tên lính giơ tay trỏ về hướng đông nam.

Lương Tiêu không kịp hỏi nhiều, hấp tấp thúc ngựa đuổi theo, chưa đầy hai dặm đã gặp rất nhiều xác người ngựa ngổn ngang dưới đất, đủ cả lính Tống, lính Nguyên, có thì thể găm mười mấy mũi tên tua tua; có kẻ đang bóp cổ một lính Khâm Sát, phần bụng bị loan đao đối phương đâm thủng, cả hai đã tắt thở, mắt lờ lửng; có kẻ bị trường mâu Khâm Sát xuyên từ người xuống ngựa, ghim cứng một chỗ. Dù mọi kiểu chết bi thảm, chắc hẳn hai bên đã gặp nhau ở đây rồi diễn ra ác chiến.

Lương Tiêu té ngựa phi điên cuồng, ruột nóng như lửa đốt, được một quãng thì gặp chừng hai trăm kỵ binh chậm chậm đi ngược lại, người dẫn đầu chính là Thổ Thổ Cáp. Vương Khả đang ẩm một người, thi thoảng lau nước mắt. Lương Tiêu điem qua hàng ngũ, thấy vầng bóng Dương Giác, tức thì trái tim trĩu nặng. Mọi người vỗ ngựa chạy lại gần chủ tướng, mắt ai cũng sưng húp. Lương Tiêu nhìn người đang nằm trong lòng Vương Khả, nhận ra đúng là Dương Giác, mặt mũi xám ngoét, hẳn đã tắt thở từ lâu.

Lương Tiêu thấy trước mắt tối sầm, đầu óc trống rỗng, trong lúc lơ mơ chỉ nghe Vương Khả nghẹn ngào:

- Lương đại ca, lại... lại tên khốn kiếp đó...

Dù Vương Khả không nói, Lương Tiêu cũng nhận ra. Thanh kiếm trên người Dương Giác xuất phát từ vị trí Đại hữu, lật kính hộ tâm đâm vào huyết Đan trung, chính là thủ pháp của Quy tàng kiếm.

Thỏ Thỏ Cáp động mạnh trường mâu, gằn giọng nói:

- Nếu không giết được tên khốn đó, Thỏ Thỏ Cáp này quyết không quay về quê hương.

Lý Đình, Nang Cỏ Ngát và Vương Khả đều quắc mắt, cao giọng:

- Đúng, không trả được thù này, quyết không về quê hương.

Lương Tiêu là đại tướng, không tiện tỏ thái độ yếu đuối trước mặt thuộc hạ, bèn xoa xoa tay, giục ngựa quay đầu. Nhưng vừa thúc ngựa, gã đã mất kiểm chế, nước mắt ròng ròng tuôn rơi.

Đang canh khuya không kịp chuẩn bị hậu sự, mọi người để tạm xác Dương Giác trong lều Lương Tiêu rồi ngồi im lìm xung quanh, đèn thấp sáng suốt đêm. Giờ Ngọ hôm sau, A Tuyết sang, thương xót khóc lóc vật vã một hồi, lại thấy mọi người chưa có hột cơm nào vào bụng bèn nấu nhanh nồi cháo, không ai nỡ chối từ nên đều ăn một ít. Lương Tiêu sức nhớ lời Lan Á nói đêm qua, vội vàng lên ngựa đuổi theo. Gã tưởng nàng đã đi mất rồi, không ngờ đến gần tiểu đình vẫn thấy cha con họ ngồi đợi, bên ngoài có chừng một trăm binh sĩ đang nghỉ ngơi, ánh chùng đi theo hộ tống.

Lương Tiêu tần ngần một thoáng, cuối cùng xuống ngựa lùi sang bên đường, dõi mắt quan sát. Lan Á ngồi suy tư, thỉnh thoảng đứng lên đi đi lại lại. Trát Mã Lô Đình cũng đứng dậy, thì thào với con gái một hồi. Lan Á xoay mặt đi, đôi vai run bần bật. Trát Mã Lô Đình thở dài, lại vỗ vỗ vai nàng, an ủi vài câu. Sau một hồi thần thờ, Lan Á đưa tay áo lau nước mắt, nhảy lên con ngựa Á Rập đi về hướng bắc, nhưng được mấy bước, nàng lại ngoái đầu nhìn phía sau. Cứ thế mười mấy lần cho đến khi khuất hẳn cuối con đường.

Lương Tiêu lên ngựa dướn nhìn theo, bụi vẫn chưa lắng mà bóng người đã xa, nhất thời trong lòng trống rỗng. Gã và Lan Á mới quen biết nhau nhưng ý hợp tâm đầu, cứ nhắc đến toán học là quên hết thời gian. Khổ nỗi Triệu San mất chưa lâu thì lại tới Dương Giác, oán thù mỗi ngày một sâu, gã không thể tìm đường giải thoát như nàng gợi ý. Mà chưa biết chừng, chẳng bao lâu nữa đến lượt gã cũng mất mạng nơi sa trường, vĩnh viễn nằm lạnh trong cõi u minh. Nghĩ đến đây, Lương Tiêu chán nản cùng cực, ừ ừ cưỡi ngựa về doanh.

.

Giờ Ngọ ngày thứ ba, công thành Tương Dương mở rộng, Lữ Đức mặc áo trắng, đội mũ trắng, đi bộ ra khỏi thành. Bá Nhan được tin, đích thân sang tiếp nhận đầu hàng, phong Lữ Đức làm Đô đốc Tương Phàn.

Tin bay vào nội địa, một đám mây u ám bao trùm triều đình Đại Tống, tiếng ai oán chê trách lan rộng khắp nơi. Người đương thời làm bài thơ than rằng:

Lữ tướng quân trấn thủ Tương Dương,

Xương sống mười năm giữ biên cương.

Cầu cứu viện quân không thấy đến,

Cầm hờn mặt sát Giả Bình chương.

Giả Bình chương tức Giả Tự Đạo, kết tội hắn không gửi quân tiếp viện Tương Dương kể cũng chưa thỏa đáng, nhưng hắn dụng binh ngu muội, triều đình lại u mê, chẳng lần nào viện binh tới nơi, khiến cả hai thành bị vây hãm, Lữ Đức bị cô lập, chỉ biết vây vùng chiến đấu trong tuyệt vọng. Suy cho cùng Giả Tự Đạo lộng quyền làm loạn triều chính, là kẻ tội phạm đầu sỏ đẩy Tương Phàn vào cảnh khốn đốn, bài thơ không trách Lữ Đức đáng thành mà trách Giả Tự Đạo hại nước, đủ thấy thế nhân nhìn nhận rất công bằng.

Đất Tương Phàn xưa rày vẫn được gọi là “xương sống của thiên hạ”, một vai gánh miền nam, một vai gánh miền bắc, mặt bắc dẫn sang Hà Nam, mặt tây nối liền Ba Thục, mặt nam áp sát Hồ Quảng, mặt đông kề cận Giang Hoài. Từ cổ chí kim, trận khởi đầu của các cuộc nam bắc tương tranh đều diễn ra ở đây. Tương Phàn thất thủ làm đứt đoạn hàng phòng ngự biên giới, đất đai trầm dậm vùng Giang Hán tự nhiên phơi ra trước mũi tấn công của quân Nguyên.

.

Tuyết chảy băng tan, trời dần dần ấm lên. Năm thứ mười một nhà Nguyên, tương đương năm Hàm Thuần thứ mười ba theo lịch Tống, Hốt Tất Liệt truyền chỉ chinh thảo miền nam. Tháng ba năm ấy, Sử Thiên Trạch đi tuần doanh trại ban đêm bị cầm hờn, từ đó đổ bệnh nặng. Họ Sử tuổi tác đã cao, khí huyết suy nhược, nằm li bì hai ngày một đêm thì nhắm mắt xuôi tay. Bá Nhan và các tướng đến tế vọng, an ủi gia quyến.

Viếng xong, Lương Tiêu theo mọi người rời Sử phủ, trong lòng rầu rĩ: “Sử Thiên Trạch công toại danh thành là thế, chết đi cũng chỉ hai bàn tay trắng. Thỏ Thỏ Cáp và Lý Đình đang hăm hở gây dựng sự nghiệp, nhưng một mai lia đời, liệu có mang công danh theo mình được không?”. Đang mải trầm tư, chợt nghe Bá Nhan gọi:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu ngược mắt nhìn. Cặp mắt uy nghiêm của Bá Nhan xoáy vào mặt gã:

- Cậu lại đây với ta!

Y giật mạnh cương, tể ngựa chạy thẳng ra cổng thành. Lương Tiêu không hiểu ra sao, liền vội vàng thúc ngựa chạy theo.

Bên ngoài thành là đồng ruộng bao la, nhưng chỉ lơ thơ vài nông dân bộ dạng lam lũ đang chậm chạp bước trên luống cày. Mười năm đại chiến Tương Phàn, nhà cửa ruộng vườn quanh vùng bị bỏ hoang, hàng vạn mẫu đất tốt đều biến thành chiến trường.

Đột nhiên, một con thỏ rừng nhảy phóc ra khỏi bụi cây, tung bốn chân chạy như bay, một con sói vàng cong đuôi đuổi theo, thỉnh thoảng nhún mông trước xuống đất, bắn mình lên chụp lấy đầu con thỏ. Đúng lúc này, một mũi tên rít gió lao tới, cắm phập vào cổ con sói, đâm xuyên xuống cả lưng thỏ.

Bá Nhan bắn xong thỏ dài, định hạ cung, chợt nghe gió đưa tiếng nhạn kêu trong trẻo, y lại nghiêng người giương cung. Một bầy nhạn xếp thành mũi nhọn bay về phương bắc. Bá Nhan kéo cung hồi lâu nhưng không phát tên, đắm đắm nhìn đàn chim bay đi xa, chùng tay thỏ dài:

- Cậu bắn chim ưng bao giờ chưa?

Lương Tiêu lắc đầu. Bá Nhan cười:

- Tể ngựa hằng chạy lồng đại mạc, Giương cung bắn tan tác chim muông. Cuộc sống ấy thực là thống khoái! Hiềm nỗi chưa diệt Tống thì chưa trở về bắc được. Không biết đánh trận bao giờ mới xong?

Lương Tiêu lúc này mới hiểu ban nãy Bá Nhan giương cung mà không bắn là vì chạnh lòng nhớ quê hương. Gã chợt xót xa:

- Thế thì đừng đánh nữa. – Vừa dứt lời, chợt cảm thấy không ổn chút nào, lại tự vấn: “Không đánh thì làm sao trả thù được đây?”.

Bá Nhan liếc mắt nhìn gã, cười hỏi:

- Lần trước ta hạ lệnh phạt cậu, còn giận ta không?

Lương Tiêu nhún mày im lặng, Bá Nhan biết gã vẫn ầm ức chưa nguôi, bèn cười ha hả:

- Thôi, đều tại ta không tốt, nhưng cậu là tiểu tướng mà xúc phạm đại tướng, cũng quá đáng lắm. Lúc đó chỉ có hai lựa chọn, một là xử phạt, hai là xử trảm, đành chọn cách ít tổn thất nhất, nên để cậu phải chịu ầm ức.

Lương Tiêu nghe phân tích hợp tình hợp lý, cũng nguôi nguôi giận. Bá Nhan chợt trở roi về một tòa miếu cổ:

- Lại kia xem đi!

Khi tới gần, họ thấy tường miếu đã đổ nát, cổng vào có dựng một tấm bia. Bá Nhan xuống ngựa, cho tả hữu lui ra sau, xoa xoa mặt bia, im lặng trầm ngâm. Tấm bia chạm chỉ chít chữ, lốm đốm bạc màu, dựng trên lưng một con rùa đá mòn, chùng như niên đại xa xưa lắm rồi.

Bá Nhan chợt hỏi bằng tiếng Hán:

- Cậu biết lai lịch của tấm bia này không?

Lương Tiêu lắc đầu. Bá Nhan trở tòa miếu đất trước mặt:

- Đây là miếu Dương Thái phó, nơi thờ Dương Cỗ nhà Tấn. Dương Cỗ là danh tướng người Hán. Họ Tư Mã diệt Đông Ngô và thống nhất ba nước đều xuất phát từ gợi ý của ông ta. Đáng tiếc, người này soạn kế diệt Đông Ngô mà không sống được tới ngày bình định thiên hạ, thừa sinh tiền đã mấy lần dâng biểu phạt Ngô nhưng đều bị hoàng đế bác đi, ông ta không thỏa tráng chí, mỗi khi nhìn về phương nam đều sa lệ, vì vậy tấm bia này còn gọi là Đọa lệ bị[3]. – Y nhìn Lương Tiêu, nghiêm chỉnh hỏi. – Cậu có biết vì sao trên đời cứ luôn xảy ra chiến tranh không?

Lương Tiêu thần người, cuối cùng thành thật đáp:

- Tôi không biết!

- Đơn giản lắm, cứ nhiều nước cùng tồn tại là sinh chiến sự.

- Nhiều nước cùng tồn tại ư?

Bá Nhan mỉm cười:

- Nhớ năm xưa, các bộ lạc Mông Cổ phân tranh, binh lửa ngàn ngút ngàn năm không dứt. Mãi cho đến khi Thái Tổ xuất thế, bằng sự anh minh trời phú, cơ trí mưu lược, người đã khắc phục muôn vàn gian khổ, đầu tiên thống nhất Mông Cổ, chấm dứt nội chiến, sau đó mở rộng phạm vi chinh phạt. Chắc cậu cũng biết người Hán đánh nhau dữ dội nhất vào thời các chư hầu cát cứ, trước tiên là Xuân Thu Chiến Quốc, kế đến Tam Quốc Lưỡng Tần, sau thời Đường thì các triều đại thay nhau trị vì nhanh như thay áo, hết Ngũ đại thập quốc đến Tống Liêu giao phong, kế tiếp là chiến tranh giữa năm nước Tống, Kim, Tây Hạ, Đại Lý và Thổ Phồn, chém giết vô cùng thâm hiểm. Hiện tại, Kim, Tây Hạ, Đại Lý và Thổ Phồn đều đã bị diệt, nhưng Tống Nguyên

còn đang tranh hùng. Bốn trăm năm qua liên tục loạn lạc, chưa từng có một ngày bình yên.

Lương Tiêu không kìm được hỏi:

- Tức là phải thống nhất toàn bộ thiên hạ thì mới chấm dứt được chiến tranh?

- Đúng thế! Từ cổ chí kim, những người có chí cứ thích chọc trời khuấy nước, nhưng thực chất, tứ hải một nhà mới đem lại thái bình cho thiên hạ. Dương Cổ roi lệ không phải vì vinh nhục cá nhân mà vì dân chúng cả nước! Đại Tổng hiện nay cũng tương tự Đông Ngô thuở nào, chưa diệt được nó thì chiến tranh giữa hai miền nam bắc còn dai dẳng mãi, và hứng chịu tổn thất trước tiên chính là bách tính đời bên.

Lương Tiêu cau mày:

- Vì sao phải giết? Vì sao phải đánh? Hòa hảo chẳng tốt hơn ư?

Bá Nhan xua tay:

- Cá lớn nuốt cá bé, ấy là lẽ thường tình ở đời! Cậu đã thấy hồ nào không ăn thịt dê chưa? Dầu chúng ta để yên cho người Hán, khi họ mạnh lên chắc gì đã tha chúng ta? Tướng Hán là Hoắc Khứ Bệnh từng nói: “Hung Nô chưa diệt, chuyện nhà đáng chi?”. Đại Hán hùng cường, kéo lên bắc tiêu diệt Hung Nô. Đại Đường hưng thịnh, cất quân chinh phạt Đột Quyết, làm cỏ Cao Ly. Ngay thời Tống đây, chẳng phải Thái Tông cũng đã từng tấn công Khiết Đan đấy ư? Chi tội hán không tự lượng sức, đánh không lại người ta mà thôi.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Tóm lại là, hễ lâm quốc gia tất chia mạnh yếu, đã có mạnh yếu tất sinh chiến tranh ư?

Bá Nhan không trả lời thẳng vào câu hỏi của gã, nói lảng sang chuyện khác:

- Nghe nói bạn cậu mất.

Lương Tiêu dầu dầu gật đầu. Bá Nhan thở dài:

- Cậu là người trọng tình cảm, cũng tốt. Nhưng tính mệnh một cá nhân so với tính mệnh ức vạn dân lành thì bên nào nặng bên nào nhẹ?

Lương Tiêu ngẩn người. Bá Nhan bước mấy bước, vụt xoay phắt lại nói to:

- Cuộc đời lắm nỗi đoạn trường, đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước, nếu giường cánh cung cứng, cưỡi ngựa khỏe bình định thiên hạ thì ngàn năm nữa vẫn còn tiếng thơm lưu truyền. Nếu vì cái chết của một cá nhân mà suốt ngày đau đớn, sụt sùi khóc than rên rỉ thì thử hỏi chỉ trăm năm sau thôi, còn ai nhớ đến Lương Tiêu nữa? – Y trở đám nông dân. – Thế thì có khác gì đám thôn phu thô kệch kia đâu?

Lương Tiêu chưa bao giờ ôm chí lớn, làm việc đều theo cảm hứng nhất thời, hoàn toàn hững hờ với những lý tưởng như trị quốc bình thiên hạ, nay nghe những lời này, trong lòng bỗng hoang mang. Bá Nhan càng nói càng sôi nổi:

- Trông da trâu tốt, gõ khê là phát ra âm thanh vang rền. Một người thông minh dứt khoát không cần ta phải phân tích quá nhiều. Trong huyết quản cậu có có dòng máu của Thành Cát Tư Hãn, tài năng cậu khiến người đời đổ kỵ. – Y xòe tay, cười nhạt. – Một hàng tướng nhỏ nhoi như Lưu Chính thì đáng kể gì?

Lương Tiêu tuổi còn trẻ, máu nóng đương căng, nghe vậy bật thốt:

- Đại Nguyên soái... – rồi hòng nghẹn lại, không thốt nên lời.

Bá Nhan xua tay cười:

- Hiểu là được, không cần phải nói ra. Sử Thiên Trạch đã chết, ta giao binh mã của ông ấy cho cậu. Dám nhận không?

Lương Tiêu đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Càng nhiều càng tốt.

Bá Nhan cười mắng:

- Tiểu tử nhà ngươi, đúng là đại ngôn không biết ngượng mồm. – Nghĩ sao y lại đưa mắt nhìn về phương nam, buồn bã thở dài. – Chỉ mong lần này thống nhất thiên hạ để ngàn năm vạn năm sau vĩnh viễn không còn chiến tranh nữa.

Lương Tiêu nghe dứt, bỗng rùng mình lạnh bảm:

- ... ngàn năm vạn năm sau vĩnh viễn không còn chiến tranh.

Gã lẩm bầm câu ấy mấy lần, giọng mỗi lúc một mong mỏi, mắt đắm đắm dõi ra đồng dã nơi xa.

[1] Sấm sét gõ.

[2] Trích bài thơ Kỳ Hội tuế nhị thủ của Tào Tùng thời Đường.

[3] Bia rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thạch Công Sơn Đầu

Năm một ngàn hai trăm bảy mươi lăm, Tống Độ Tông Triệu Kỳ ốm chết ở Lâm An. Cùng năm đó, Giả Tự Đạo lập Triệu Hiến mới bốn tuổi lên làm vua, bản thân nắm quyền nhiếp chính, bưng bít mọi tin tức nơi tiền phương. Triều đình Đại Tống mù mờ hoang mang, bấp bênh bất ổn. Bá Nhan nhận được mật báo, biết rằng thời cơ đã chín muồi, bèn dẫn hai mươi vạn quân xuôi dòng Hán Thủy di chuyển xuống nam. Cùng lúc, Cận Phi và Văn Thù cũng tổ chức nhiều đợt chiêu mộ nghĩa quân trợ trợ triều đình. Các hào kiệt miền nam đều nhiệt thành xả thân, khốn nỗi Đại Tống binh hèn tướng yếu khiến công sức đóng góp của họ chỉ như muối bỏ bể, không gặt hái được kết quả gì.

Mùa thu cùng năm, quân Nguyên vượt Trường Giang, theo dòng Giáp Giang tiến vào. Nhiều trọng thần, đại tướng lũ lượt kéo nhau ra đầu hàng, dâng cống mỹ nữ để lấy lòng ngoại bang, trong số đó có Binh bộ Thượng thư Lữ Sư Quý và Điện tiền chỉ huy sứ Phạm Văn Hổ.

Mặc Trương Phần thất thủ, Giả Tự Đạo vẫn cố sức dập tắt mọi lời xì xào, nhưng dần dần, khi các cứ điểm tiền phương liên tiếp bị đánh hạ thì tình hình không thể che giấu được nữa. Tin khẩn tới tấp bay về Lâm An, hoàng thất và các quan lại đều kinh hoàng, thúc ép Giả Tự Đạo thân chinh ra trận đẩy lui quân địch. Họ Giả không còn cách nào khác, đành bỏ Hạ Quý làm phó soái, miễn cưỡng thống lĩnh hai mươi vạn thủy lục quân cùng ba ngàn chiến thuyền vượt sông sang tây, giao chiến với quân Nguyên ở Lỗ Cảng.

Khi hai bên giáp mặt nhau, mười vạn hùng binh Nguyên triều nhất tề gầm lên như sấm rền trên sông, ồ ạt từ thượng lưu kéo xuống. Người Tống tuy yếu về kỵ binh nhưng rất thành thạo thủy chiến, cũng ngược dòng hăng hái tiến lên. Hai bên giao tranh hồi lâu mà không phân thắng bại, Hạ Quý phấp phỏng lo sợ, nhân lúc không ai để ý liền chèo thuyền trốn chạy.

Bấy giờ, Giả Tự Đạo đang lơ lửng biếng tựa vào lòng ái thiếp quan chiến, chung rượu nghiêng ngả trên tay. Hắn vốn mù tịt về chiến trận, chỉ biết hai bên giao đấu ác liệt chứ chẳng biết ai thắng ai thua, nhác thấy Hạ Quý bơi qua cạnh tàu mình, vội hỏi:

- Thắng rồi hả?

Hạ Quý hỗn hển đáp:

- Không đỡ nổi!

Giả Tự Đạo xuất thân lưu manh đầu đường xó chợ, nghe vậy phát hoảng, không còn để ý đến cung cách lễ tiết gì nữa, nhảy chồm chồm rửa xả:

- Đồ mặt nạc đóm dầy, sao không nói sớm? – rồi vội vàng kéo ái thiếp nhảy tót lên thuyền nhẹ đã chuẩn bị sẵn, nói đuôi Hạ Quý chèo đi rõ nhanh.

Có kẻ trông thấy chủ và phó tướng một trước một sau lùi mất thì kinh hãi báo động. Quân Tống nơi đầu sông ngọn gió nghe tin ấy, ý chí chiến đấu lập tức tiêu tan. Tướng lĩnh giẫm đạp nhau bỏ trốn, binh sĩ mạnh ai nấy chạy, trận thế hỗn loạn rối ren. Lĩnh Nguyên thừa cơ công kích khiến quân Tống thua liểng xiểng, số đầu hàng lên đến mười mấy vạn người, lương thảo quân dụng bị tịch thu bằng sạch.

Tin bại trận ở Lỗ Cảng truyền về Lâm An, cả triều đình cùng phần nộ. Tả Thái hậu cách hết mọi chức tước của Giả Tự Đạo, truyền chỉ lưu đầy Tuần Châu. Giả Tự Đạo trợ trợ một thân một mình, vai vế không còn, phe cánh tan rã, đành bó tay chịu trói, trên đường áp giải bị sai nha là Trịnh Hồ Thần sát hại tại Chương Châu.

Sau trận Lỗ Cảng, tướng sĩ vùng Giang Hoài hoàn toàn thui chột ý chí chiến đấu, phản kháng rất lẻ tẻ, còn phần lớn đào ngũ hoặc đầu hàng. Lĩnh Nguyên chia làm ba đường hành quân, cánh Lương Tiêu tiến vào theo ngã Giang Nam. Vừa tới Kinh Khẩu, gã bỗng nhận được thư khẩn, Bá Nhan ra lệnh quay gập về Dương Châu.

.

Tại tướng soái Dương Châu, Bá Nhan triệu tập các tướng, nặng nề thông báo:

- Thánh thượng hạ chỉ ngừng xuống nam, chuẩn bị tiểu phạt sang phía tây.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Tại sao? Không đánh Tống nữa à?

A Truật u ám nói:

- Tây bắc có biến! Cháu nội Oa Khoát Đài là Hải Đô, hiện đang đóng ở Diệp Mật Lập, nhân lúc đại quân ta nam chinh bỏ trống mặt tây bắc đã chiêu tập phiên vương kết thành liên minh bên bờ sông Thập Na Tư. Hắn kết tội thánh thượng đã chà đạp di huấn của Thái Tổ để thay thế bằng luật lệ của người Hán, vin cớ đó cùng các phiên vương tuyên mộ hai mươi vạn thiết kỵ, vượt núi A Nhĩ Thái[2], tấn công cự đô Hòa Lâm[3].

Bá Nhan tư lự:

- Hải Đô tức trí đã mưu lại giồi dựng binh, xưa rày vẫn luôn kính chống thánh thượng. Hiện thánh thượng cũng chưa biết nên quyết thế nào, vừa sai tín sứ chuyển lời rằng: “Trẫm chinh thảo Đại Tống hai lần, hai lần đều thất bại quay về. Nay Bá Nhan sắp thành công thì Hải Đô lại đến sinh sự, giữa đường bỏ dở kẻ cũng đáng tiếc, nhưng nếu vì một dải đồng lầy nước đọng phương nam mà để mất bạt ngàn đất đai màu mỡ phương bắc thì khác nào thả con cá rô bắt con sấm sất, ngấm thực không đáng”. Và người lệnh cho ta nghị hòa với Lâm An, hai bên vạch địa giới mà cai trị.

A Truật nói:

- Người Tống liên tục thất bại, binh sĩ rệu rã chán chường, đây chính là thời cơ để hưng binh! Nếu nghị hòa để họ lấy lại sức thì mai sau tấn công sẽ khó khăn gấp mười. Hải Đô tuy nhiều binh mã thật, nhưng các phiên vương tây bắc mỗi người một bụng, không đồng chí đồng lòng. Tôi nghĩ, chỉ cần vài vạn tinh binh là đủ chặn đứng mũi đâm thọc của chúng, tội gì phải điều động hết binh mã nam chinh sang đó?

Bá Nhan gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như ngươi! Bây giờ ta sẽ về Đại Đô, tìm cách thuyết phục thánh thượng. Khi ta đi vắng, ngươi tạm thay trách nhiệm Chủ soái trong doanh.
— Ngừng một lát, y gọi. — Lương Tiêu!

Lương Tiêu đáp lời đứng dậy, Bá Nhan nói:

- Từ lúc này, ngươi làm Tổng đô thống cả thủy và lục quân, phò tá A Truật đốc suất binh mã.

Lương Tiêu nhận lệnh. Bá Nhan lại dặn dò một hồi rồi cho các tướng lui, vội vã trở về Đại Đô ngay trong đêm.

Cùng đêm ấy, Lương Tiêu hạ trại ở Qua Châu. Vừa ổn định lều trướng, nghe báo Quách Thủ Kính cầu kiến, gã mừng rỡ ra ngoài nghênh đón. Hai người đã lâu không gặp, nắm tay nhau hàn huyên vui vẻ. Họ Quách bảo:

- Hôm nay Quách mỗ đến cáo từ đại nhân.

Lương Tiêu hỏi:

- Ông định về Đại Đô à?

- Phải. — Quách Thủ Kính đáp. — Bây giờ quân đội ngừng di chuyển, tạm thời đóng trại một chỗ, ta không cần cất trạm nước mới nữa. Và chẳng năm nay Hoàng Hà dâng cao, có thể gây lũ lụt, thánh thượng triệu ta về bắc bàn bạc cách giải quyết.

Lương Tiêu thờ dài:

- Chưa hết can qua đã thủy tai xảy đến, thiên hạ chẳng lúc nào được bình yên.

Quách Thủ Kính cũng thờ dài:

- Thế nên mới có câu: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rom. Cảnh trái ngang trên đời thường vô cùng vô tận!

Mỗi người đeo đuổi một suy tư, lặng cảm chén trà buồn bã. A Tuyết đứng bên, thấy vẻ mặt họ bỗng nhiên âm ỉ thì rất lấy làm lạ: “Vừa tươi cười hơn hờ, sao đã ỉu xìu ngay được?”.

Sau một lúc trầm mặc, Quách Thủ Kính lên tiếng trước:

- Quách mỗ có một câu này, chẳng biết nên nói hay không.

- Tôi xin nghe, đại nhân đừng khách sáo!

Quách Thủ Kính vịn bàn nhòm dậy, thờ dài:

- Tướng quân là một tài năng hiếm có, đem tài năng ấy đổ vào chinh chiến sát phạt, không cảm thấy đáng tiếc lắm ư?

Lương Tiêu ngăn người. Quách Thủ Kính đưa nhanh mắt về phía A Tuyết, vẻ ngập ngừng. Lương Tiêu xua tay:

- Ở đây toàn người nhà, đại nhân chớ ngại.

Quách Thủ Kính nghiêm nghị gật đầu:

- Tướng quân không như người khác, Quách mỗ nói thẳng ra vậy.

Y đứng hẳn lên, chấp tay sau lưng bước về phía cửa, đôi mắt nhìn bầu trời trong trẻo ngoài tường, chậm rãi buông từng chữ:

- Thánh thượng thừa kế bá nghiệp của cha ông, chí lớn dạt dào, muốn mở mang bờ cõi ra bốn biển, tạo nên công tích ghi tạc ngàn năm. Lương tướng quân thao phép dụng binh, hễ đánh là thắng, hễ chiếm là được, chiến công hiển hách. Chỉ hiềm, người ta thường nói: chẳng vương triều nào là vững bền mãi mãi. Dẫu Đại Nguyên thống nhất thiên hạ thì liệu sẽ duy trì được bao lâu đây? – Y ngoảnh lại, ánh mắt sáng quắc. – Thử hỏi mấy trăm năm sau, sử sách có ghi nhận tướng quân là người như thế nào không? Và tướng quân để lại được gì cho hậu thế?

Lương Tiêu không hiểu lắm, giọng nói pha chút ngạc nhiên:

- Tôi thường nghe: chết là hết. Đã nhắm mắt xuôi tay còn bận tâm nhiều thế làm gì cho mệt?

Quách Thủ Kính lắc đầu:

- Quách mỗ nghĩ nói thế không ổn. Trên đời tuy không có vương triều nào tồn tại mãi mãi, nhưng có những sự vật vẫn lưu dấu ngàn năm, chỉ cần tướng quân dồn tâm trí mình vào đó...

Lương Tiêu sực nhớ ra một chuyện, háo hức hỏi:

- Chắc ông muốn nhắc đến việc triều đình định sửa sang lịch pháp?

Quách Thủ Kính vỗ tay:

- Tướng quân tinh ý lắm. Từ khi Tổ Xung Chi làm ra lịch Đại Minh đến nay, mấy trăm năm rồi, phép tính lịch vẫn chưa cải tiến được là bao. Có hai nguyên nhân: một là do phạm vi đo đạc còn nhỏ hẹp, hai là do kiến thức toán học còn hạn chế. Sắp tới thống nhất được thiên hạ, lãnh thổ Đại Nguyên sẽ rộng lớn vượt xa thời Hán thời Đường. Thánh thượng định đặt đài thiên văn ở các nơi, quan sát nhật nguyệt hầu xây dựng nên cách tính lịch mới. – Nói đến đây, nhận ra Lương Tiêu lắng nghe chăm chú, biết gã đã dao động, họ Quách mỉm cười. – Tướng quân tinh thông toán thuật bậc nhất thời nay, nếu bằng lòng phối hợp với Quách mỗ hoàn thành bộ lịch mới thì quả là cái phúc của lê dân trăm họ, là ơn đức lưu truyền hậu thế hàng ngàn đời sau!

Đạo bị giam trong Thiên Viên Địa Phưong, Lương Tiêu đã từng manh nha ý tưởng sáng tạo một bộ lịch hợp lý hơn bộ lịch của tiền nhân. Hiềm nỗi công việc quá lớn, sức một người không đảm đương nổi. Mấy năm nay tuy trải qua nhiều biến cố, nhưng ý tưởng ấy chưa một lần rời bỏ trí óc gã, thậm chí mỗi ngày một thêm cháy bỏng, nay nghe Quách Thủ Kính khơi gợi, nó lại nao nao quấy động. Lương Tiêu đứng bật dậy đi đi lại lại, chột thờ dài rầu rĩ:

- Đáng tiếc tôi còn bận quân vụ, khó lòng phân tâm đến việc khác.

- Không gấp! Quách mỗ đã phác kế hoạch rồi. Đợt đo đạc tới đây sẽ tiến hành trên diện rộng, bắc phải đến Khâm Sát hãn quốc, tây đến Y Nhĩ hãn quốc, đông đến Cao Ly, nam đến Quỳnh Châu. Quỳnh Châu hiện vẫn thuộc phạm vi kiểm soát của Đại Tổng, vì vậy một khi chưa diệt xong Đại Tổng thì vẫn chưa thể bắt tay sửa lịch được. Chuyến này trở về Đại Đô, ta sẽ tâu thánh thượng cử tướng quân cai quản cục Thái Sử, giám sát việc tu chính lịch pháp, nhưng thế thì tướng quân đành phải buông hết quyền binh lớn lao cũng như cuộc sống giàu sang phú quý.

Lương Tiêu cười nhạt:

- So với việc làm lịch thì đánh trận và phú quý đáng kể gì đâu.

Quách Thủ Kính hoan hỉ tán thưởng:

- Quả nhiên ta không nhìn lầm! Lương tướng quân đúng là người được sinh ra để tinh nghiên học thuật.

Lương Tiêu nói:

- Đợi thu xếp việc quân tạm ổn, tôi sẽ lên kinh gặp đại nhân.

Quách Thủ Kính giờ tay:

- Thỏa thuận thế!

Lương Tiêu tùm tùm đập tay ba lần với họ Quách. Cả hai cùng cười phá lên.

Đến giờ cơm tối, A Tuyết bày sáu thức nhắm và một bình rượu hoa quả. Lương Tiêu cùng Quách Thủ Kính nâng chén đàm luận hết sức ăn ý. Lương Tiêu say sưa nói:

- Muốn cải tiến lịch Đại Minh thì cần chú ý đến năm yếu tố : một là chuyển động biểu kiến của mặt trời, hai là tốc độ vận hành của mặt trăng, ba là độ lệch giữa hoàng đạo và xích đạo, bốn là hệ tọa độ của hoàng đạo và xích đạo, năm là chu kỳ của trăng để đi hết một vòng bạch đạo...

Gã càng nói càng sôi nổi, Quách Thủ Kính càng nghe càng rạng rỡ mặt mày. Hai người chăm rượu về toán pháp ra bàn, mô tả các khí cụ thiên văn, trao đổi một mải quên cả uống rượu, A Tuyết phải nhắc, họ mới dứt ra được.

Com rượu xong, phần hứng dâng cao, cả hai liền kê giường cạnh nhau trao đổi thâm đàm. Lương Tiêu trò chuyện với Quách Thủ Kính, tầm mắt được mở rộng, tư tưởng càng thêm cao xa. Tiệc nổi đất nước đương con loạn lạc, thiên văn lịch pháp hay thủy lợi máy móc cũng mới dừng ở mức nói cho thỏa lòng mà thôi. Sáng hôm sau, Quách Thủ Kính cáo từ về bắc, Lương Tiêu đi tiễn một quãng đường, nhìn theo bóng họ Quách, lòng ngao ngán: “Quách đại nhân thật cương quyết, dám dứt khoát rời bỏ quân ngũ, dốc lòng chấn chỉnh thủy lợi, sửa sang lịch pháp. Còn ta vẫn phải chinh thảo Đại Tống, thật chán quá đi thôi! Mong rằng sau trận chiến này, thiên thu vạn đại không còn chiến tranh, để ta và Quách đại nhân được tự do xây dựng lịch pháp, sao vẽ sơ đồ núi non, chinh đồn bách nghệ, cùng cố nông tang, tạo nên một thời đại thịnh vượng huy hoàng chưa từng có trong lịch sử”. Ưu tư hồi lâu, Lương Tiêu ngậm ngùi quay về doanh trại.

Tháng năm năm Đức Hữu đầu tiên của nhà Tống, Lâm An biết tin quân Nguyên đang vương nội loạn ở miền tây bắc, liền cương quyết chém chết tiết sứ Nguyên triều phái đến nghị hòa. Tể tướng Trần Nghi Trung dâng sớ lên Tả Thái hậu xin hưng binh, đảm bảo sẽ đoạt lại Lưỡng Hoài. Tả Thái hậu cả mừng, trao ấn soái ba quân cho Trương Thế Kiệt. Họ Trương kéo một vạn chiến thuyền đến hội hợp với Cận Phi, nâng tổng số thủy lục quân lên hai mươi vạn, tiến vây Kinh Khẩu. Lý Đình Chi đốc suất năm vạn kỵ bộ kỵ binh ra Dương Châu đánh A Truật. Vào thời khắc sinh tử ấy, Đại Tống một lòng quét sạch gian nịnh, chinh đồn triều chính, tinh binh mãnh tướng tụ họp tại Hoài Đông, sẵn sàng cùng quân Nguyên quyết một trận tử chiến.

Thế tấn công của quân Tống vô cùng dữ dội, tướng giữ Kinh Khẩu là Thổ Thổ Cáp liên tiếp gửi cấp báo, Lương Tiêu bèn dẫn quân vượt sông sang cứu viện. Cùng tháng đó, tướng sĩ nhà Nguyên cũng lục tục kéo đến hội quân với gã. Nguyên, Tống giáp mặt tại Tiêu Sơn, mấy vạn thuyền chiến san sát trên sông làm tắc nghẽn cả dòng chảy.

Trước giờ giao chiến, hàng tướng nhà Tống là Phạm Văn Hồ đến gặp A Truật hiến kế:

- Từ đây đi tiếp lên hai mươi dặm nữa có ngọn núi Thạch Công, đứng trên ấy nhìn xuống, toàn bộ trận thế quân Tống sẽ hiện ra trong tầm mắt.

A Truật mừng lắm, lập tức dẫn các tướng lên núi Thạch Công quan sát.

Ngọn núi cao tám trăm thước, vươn lên sừng sững bên sông. Tướng lĩnh Nguyên triều trèo lên đỉnh nhìn, dưới chân đại giang trải rộng tít tắp, khói sóng mênh mang. Kim Sơn và Tiêu Sơn đứng đối mặt nhau phía xa xa, hàng ngàn hàng vạn thuyền chiến nhà Tống tiến lui liên tục giữa hai ngọn núi, tạo thành một trận thế lạ mắt, tựa vuông mà không phải vuông, dường tròn mà không phải tròn, cứ mười thuyền kết thành một khối vuông nhỏ, cơ cấu hết sức chặt chẽ. Sau một hồi lặng lẽ quan sát, Lương Tiêu chợt thốt:

- Gay go thật!

A Truật ngạc nhiên hỏi:

- Gay ở chỗ nào?

- Ở chỗ trận thế của chúng quá đặc biệt. – Lương Tiêu giải thích. – Trận này tên là Thiên địa huyền hoàng, cứ mười thuyền một đội, khu giữa gồm năm khối, ứng với các vị trí đông, tây, nam, bắc và trung của Ngũ Nhạc. Từ trong ra ngoài, Ngũ Nhạc còn đan xen với chín khối khác, phép sắp xếp mô phỏng Cửu Châu của Trâu Diên[4]. Mười bốn khối này kết hợp và chuyển hóa lẫn nhau, tạo nên hình thế vững chãi bao la như mặt đất, gọi là Hậu thổ tiểu trận.

Mọi người quan sát trận thuyền theo chỉ dẫn của Lương Tiêu, quả nhiên phát hiện ra mười bốn khoảnh lơ mờ, bất giác cùng ngấm ngấm khen lạ. Lương Tiêu lại trở mệ ngoài trận thuyền:

- Ngoài Hậu thổ còn Huyền thiên tiểu trận. Huyền thiên phân chia thành hai mươi bốn khối nhỏ, con số ứng với nhị thập tứ tiết khí trong năm. – Gã vừa thuyết minh vừa trỏ hai mươi tư vị trí. – Huyền thiên thay đổi theo thời tiết trên trời, Hậu thổ tái hiện địa hình dưới đất, muốn nắm bắt cũng không phải là rắc rối lắm, nhưng sự phức tạp sẽ nảy sinh nếu trời đất giao hòa, bởi lúc đó các biến hóa sẽ phát triển ra bất tận, khó lòng ứng phó nổi. Theo chỗ tôi biết, Thiên địa huyền hoàng vốn đã thất truyền, đạo xưa tôi cũng chỉ đọc được lờ mờ một vài phần mà thôi. Trong đó có câu: “Trận pháp này gói gọn thiên địa, nuốt chửng nhật nguyệt, tiêu diệt vạn quân như nhỏ một cọng cỏ, tiến thoái dễ dàng, không tài nào phá nổi”.

A Truật đôi hăn sắc mặt, chưa kịp hỏi gì bỗng nghe có tiếng cười vang:

- Rủi thật rủi thật, cảnh sắc tươi đẹp mà chẳng ai lên thưởng thức, ngoài một đàn chó lâu nhâu sủa bậy!

Các tướng kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn, thấy một nho sinh quần áo lôi thôi lố lố thốc ngồi trên tảng đá nhẵn bóng, mặt quay ra dòng sông bát ngát, tay cầm bầu rượu giờ cao trước gió, phong thái rất mực tiêu dao. Lương Tiêu mừng rỡ vòng tay chào:

- Công Dương tiên sinh! Xa cách đã lâu, có sao vừa gặp ông lại nặng lời với người ta thế?

Tướng lĩnh đều kinh ngạc: “Lương Tiêu quen lão này à? Dưới chân núi có tinh binh vây kín bốn mặt, lão lên đây bằng cách nào ấy nhỉ?”.

Công Dương Vũ thần nhiên đáp:

- Người nào? Ta nặng lời với chó đấy chứ!

Các tướng nghe giọng giễu cợt đều sinh lòng phẫn nộ. Lương Tiêu sực nghĩ ra một điều, bèn hỏi:

- Ông là sư phụ của Vân Thù phải không ạ?

- Thế thì sao?

Lương Tiêu gật đầu, mặt trắng bệch:

- Thế thì tôi hiểu rồi.

Công Dương Vũ nhếch mép:

- Hiểu cái con khỉ! – đoạn cười khà khà, dỗi mắt xuống dòng sông, vỗ tay lên mặt đá, dài giọng ngâm – Thiên hạ vốn là một, Sao nở cứt hai miền? Lên lầu Đa Cảnh nhìn xuống, Hận mất nước sao quên. Gần, sóng Trường Giang nổi cuộn; Xa, lẻ loi hai ngọn núi. Muốn mượn tiếng sấm rền, Muốn mượn lưỡi tầm sét, Đuổi rợ khỏi trung nguyên. Ngóng Hoài thượng, Tân Dã xứ, Ngựa mang yên. Ý trời đã định, Lương thảo binh khí cũng vừa quyên. Chỉ thiếu người như Sĩ Nhã, Chỉ thiếu người như Việt Thạch. Phải đóng trống chiêu hiền, Nổi một cơn mưa lớn, Quét sạch bụi bắc biên.[5]

A Truật chăm chú lắng nghe nhưng không hiểu, bèn hỏi nhỏ Đô đốc thủy quân Trương Hoàng Phạm:

- Lão ta hát bài gì vậy?

Trương Hoàng Phạm vốn giỏi thi từ, liền giải thích:

- Bài hát này ý nói: giang sơn tươi đẹp ời, ta muốn được như Tổ Địch, Lưu Côn đuổi hết Hồ, Lỗ, muốn như Gia Cát Khổng Minh dẫn quân bắc chinh.

A Truật đành mặt, dùng tiếng Hán hỏi:

- Túc hạ là ai?

Công Dương Vũ nhìn y:

- Người hỏi ta là ai? Ta là kẻ: Sáng rong Nam Hải chiều Thương Ngô, Áo dựng rần xanh, gan góc to. Lên xuống Nhạc Dương người chẳng biết, Ngâm vang bay vút Động Đình hồ.

Các thân binh không nhẫn nại nổi nữa, bèn lao bỏ tới, nào ngờ mới giờ đao đã thấy toàn thân tê liệt. Câu thơ chưa ngâm dứt, mười tên thân binh đã há hốc mồm, đứng rúm một chỗ như tượng đất.

Công Dương Vũ giữ giữ tay áo:

- A Truật, theo người ta là ai nào?

Bài thơ trên do Lã Động Tân làm, Công Dương Vũ nhân hứng đọc ra, ngụ ý mô tả mình có cốt cách phong lưu thần tiên. A Truật không hiểu được ý ấy, lại thấy sự việc quý quái lạ lùng, sống lưng ớn lạnh, y hô to:

- Mọi người hãy cẩn thận! Tên đồ gàn này biết yêu thuật đó!

Công Dương Vũ phì mũi:

- Tiên thuật rành rành người lại bảo yêu thuật là sao? Chà, thế nhân vẫn chê bọn Thát ngu như lợn, quả tình không sai, nói cho người nghe chẳng khác gây đàn tai trâu! Vô vị quá sức!

A Truật găng trán tỉnh, chậm rãi hỏi:

- Đừng lải nhải những câu dấm dớ nữa, túc hạ tới đây có công to việc lớn gì?

Công Dương Vũ cười hì hì:

- Kẻ hèn mọn này khôn cùng quần bách, lấy đầu ra công to việc lớn, chẳng qua chỉ tấy máy toàn trò về của bọn hạ lưu thôi. Lý Thái Bạch từng viết: Gieo một ván thiên địa, chưa chắc quên chiến tranh. Lần này ta đến cốt muốn chơi một ván bài từ xa với tên cầu hoàng đế Hốt Tất Liệt nhà các người.

A Truật nghe lời lẽ quá sức kỳ dị, thầm nghĩ: “Gặp một thích khách cao cường thế này, đành đi bước nào biết bước đó thôi. Gắng con cày con kẻ với lão ta để kéo dài thời gian vậy”. Y bèn hỏi:

- Được, túc hạ muốn chơi kiểu bài nào?

Công Dương Vũ xua tay:

- Bao đàn gây tai trâu thực chẳng oan! Gieo một ván thiên địa là gieo xúc xắc chứ cái gì nữa! Ai thắng thì được giang sơn này. Vậy là có người chơi và vật cả cuộc rồi đây, chỉ còn thiếu xúc xắc thôi! – Nói đoạn ông giờ cao cái túi vẫn mang bên hông, giữ mạnh, một đầu người lỏng lẻo lẩn ra.

Nhìn rõ tướng mạo người đó, A Truật bỗng biến sắc mặt, giọng lạc đi:

- Yển Thiết Mộc Nhi!

Công Dương Vũ cười:

- Tên hán đày à? Ta thấy hán điều võ dương oai trên lưng ngựa, ngửa mặt quá bèn tiện tay ngắt đầu xuống. – Ông cười hi hi, trở đầu người nói oang oang. – Coi nó là con xúc xắc đầu tiên của ta. Nghe đồn hán là Vạn phu trưởng kỵ binh, vậy tính ba chấm đi.

Yển Thiết Mộc Nhi lĩnh tước Vạn hộ hầu, dừng cảm thiên chiến, nào hay mới đó mà đầu đã lìa khỏi cổ. Các tướng đều sinh mối xót xa thương cảm. A Truật đang giữ trọng trách đại tướng, không dám tỏ ra mềm yếu, bèn lạnh lùng nói to:

- Vạn phu trưởng là xúc xắc ba chấm thì chắc bản soái được sáu chấm nhỉ!

Công Dương Vũ bật ngón cái:

- Thống soái ba quân có khác, rất biết mình biết người. Đáng tiếc chỉ có mỗi người là xúc xắc sáu chấm nên không gieo được lục lục. Cũng may trời còn thương, ban cho ba vị đô thống. Tên đề tiện họ Lương là Tổng đô thống, tính năm chấm. Đô thống lục quân A Lạt Hãn tính bốn chấm, Đô đốc thủy quân Trương Hoàng Phạm tính bốn chấm. Tham nghị chính sự Đông Văn Bình không có nhiều binh lính nhưng phẩm hàm lại cao, tử tể ra cũng nên tính bốn chấm, còn Phạm Văn Hồ, cái tên bán nước cầu vinh, khôn nạn vô loài nhất trong bọn khôn nạn vô loài, tính một chấm cũng là đề cao hán thái quá, đem ra làm xúc xắc chỉ tổ bắn tay lão phu.

Phạm Văn Hồ bị chửi như tát nước, mặt có sắc giận nhưng trong lòng lại mừng hùm, khễ khàng nhích sang một bên.

Lúc này mặt trời chưa lên cao, dải sông tuôn dài, phía xa thoáng đặng bằng phẳng, quang cảnh rất nên thơ. Trong khi đó trên đỉnh núi Thạch Công chật hẹp, bầu không khí ngột ngạt vô cùng. Công Dương Vũ vẫn giữ nguyên vẻ cười cợt như thể hợp mặt nói chuyện phiếm. Nhưng ông càng cười đùa, các tướng càng ngạt thở. Ngày thường họ điều động đến hàng ngàn hàng vạn binh mã, nắm trong tay quyền sinh quyền sát bao nhiêu con người, muốn gì được nấy, vậy mà bây giờ khác nào cá nằm trên thớt, mặc kẻ khác làm tình làm tội, chưa ai trong bọn gặp phải tình huống khóc dở mếu dở thế này bao giờ.

Công Dương Vũ vuốt râu:

- Con bạc, con bạc, được ăn cả ngã về không. Ta vừa rồi vận rủi quá, chỉ đồ được tam, xin hỏi quý vị, tiếp theo đây ta nên gieo xúc xắc mấy chấm?

Ông quét mắt khắp mặt các tướng, không ai bước ra.

Công Dương Vũ cười nhạt, đang định lên tiếng khích bác, thỉnh linh Lương Tiêu lướt khỏi hàng, chân không chạm đất, vung tay vỗ lưng một tên thân binh. Tên này chói với khua khoảng tứ chi, huyết đạo tức thì được giải. Lương Tiêu xuyên trái xuyên phải giữa tốp người, cử động như bướm lượn, xuất chiêu như chớp nháy, chỉ trong khoảnh khắc, hơn mười tên thân binh hoa tay múa chân lấy thăng bằng, cử động trở lại.

Lương Tiêu co mình xuống xà tẩn, điềm nhiên nói:

- Công Dương tiên sinh, mời!

Nét giận thoáng qua khuôn mặt Công Dương Vũ, nhưng ông lại nhe răng cười ngay:

- Năm chấm hả, hay lắm!

Đoạn giờ chuông phải từ từ vỗ tới ngực Lương Tiêu. Chuông phong đặc quánh, Lương Tiêu không né được, đành phải đón đỡ, nào ngờ vừa cất tay bỗng thấy máu nóng cuộn trào trong ngực, gã mất tự chủ giật lui ba bước. Một tên thân binh không ý thức được mức độ nguy hiểm nên nhào tới đỡ chủ tướng. Vừa chạm đầu ngón tay vào lưng Lương Tiêu, thân hình hắn đã bị một luồng đại lực ủa thốc sang hất văng đi xa sáu trượng. Tên lính lộn bán một vòng trên không rồi rơi thút xuống vực, tiếng gào thê thảm mau chóng chìm lấp dưới khoảng sâu mênh mông.

Công Dương Vũ không để Lương Tiêu đứng vững, lập tức lắc mình bay đến trên đầu gã:

- Đồ khôn, đỡ tiếp một chuông của lão từ đây!

Lương Tiêu nào dám đầu tay không nữa, lập tức tuốt kiếm đâm thẳng tới ngực Công Dương Vũ. Ông giả hừ mũi, nhuyển kiếm Thanh Li bật ra khỏi tay áo, lưỡi thép mỏng tang, lúc duỗi lúc uốn hệt như đàn rắn quẫy trườn, mổ vào mọi chỗ yếu hại khắp mình Lương Tiêu.

Kiểm đôi bên vũ động rất nhanh, chỉ ngóc lên hụp xuống một thoáng đã trao đổi năm chiêu, xuất chiêu thần tốc nhưng không giao nhau lấy một lần, trông như thể người nào biểu diễn bài múa kiếm của riêng người nấy, nhưng thực chất toàn những sát chiêu nhắm nhằm tìm sơ hở đánh vào chỗ hiểm của nhau. Lương Tiêu tuy tiến bộ chóng mặt, nhưng vẫn kém sút rất nhiều so với Công Dương Vũ, đã mấy lần suýt lâm hiểm cảnh.

Thấy gã đỡ được liên năm sát chiêu của mình, Công Dương Vũ vừa kinh ngạc vừa buồn rầu: “Chỉ cần thời gian đủ dài, thằng bé này nhất định sẽ trở

thành tông sư một phái. Tiếc thay nó kéo bè kéo cánh với quân tàn ác, võ công càng cao sẽ càng gây nhiều tai họa. Hôm nay nếu không trừ bỏ, chẳng biết mai sau nó còn dồn bao nhiêu người Tông vào chỗ chết?”. Ý nghĩ ấy khiến lòng dạ ông trở nên sắt đá. Công Dương Vũ phóng trường kiếm tới mặt Lương Tiêu, khiến gã phải luống cuống tung mình nhảy tránh. Chợt thấy dưới chân hẫng một cái, Lương Tiêu hoảng hồn than thầm: “Chết rồi! Sau lưng là vực thẳm!”. Gã toan ghì mình lại, Công Dương Vũ đã xoay thẳng kiếm tới mặt gã.

Đám tướng sĩ xung quanh thốt lên kinh hãi, Lương Tiêu ngã ngửa xuống vực, cùng lúc ấy, nhác thấy một cái khe trên vách đá, gã bèn vận kiếm đâm mạnh vào. Keng một tiếng, Lương Tiêu nắm đốc kiếm, người treo lơ lửng, đu đưa trên luồng gió sông ào ạt thốc lên. Công Dương Vũ không truy đuổi, vuốt râu giễu cợt:

- Ngươi sử chiêu khi đánh đu này hay đấy!

Lương Tiêu tự biết khó thoát chết, cũng chẳng thêm cân nhắc lời nói nữa:

- Ông giờ chiều chó ăn phân mà đâm tôi đi!

Công Dương Vũ chột dạ: “Nó đang ở dưới thấp, ta muốn đâm phải cúi xuống, bộ dạng chồm hồm như chó hoang, chẳng hóa mắc bẫy miệng lưỡi nó sao?”. Ông già tần ngần, chợt nghe gió rít sau lưng, đám thân binh đã múa đao chạy tới. Công Dương Vũ xoay phắt lại vẩy một chưởng quét ngã bốn tên, đám còn lại khiếp đảm dừng bước. A Truật thét:

- Kẻ nào thụt lùi, chém!

Quân lệnh như sơn, không ai dám chống, đám thân binh tiếp tục hò hét liều chết xông lại. Công Dương Vũ bật cười, nhuyển kiếm chui tọt vào tay áo:

- Binh tằm tướng tép chà bõ dính răng, chỉ tổ mất công. – Dứt lời, ông lạng đến sát mặt A Truật, tóm chặt lấy ngực áo y, cười khà khà. – Luôn mồm thúc người khác đi vào chỗ chết, còn bản thân mình thì chẳng giờ ra được mấy nả sức.

Chú soái đã bị kiềm chế, đám thuộc tướng đều tái mét mặt.

Lương Tiêu rung tay rút kiếm, tạo đà lộn ngược lên miệng vực, người chưa tiếp đất đã hết vang, vận kiếm sử Hoán kiếm đạo. Quê Hoán là Khảm dưới Tồn trên, tức gió đi trên nước, nước gặp gió tan. Hoán kiếm đạo vũ động tựa cuồng phong, trút bão táp xuống lưng Công Dương Vũ.

Ông già vốn cố ý thả lỏng cho Lương Tiêu lên, thấy thế cười nói:

- Đến đúng lúc lắm! – đoạn túm lưng A Truật, quay mặt y ra làm khiên đỡ trường kiếm Áo Nguyên.

Lương Tiêu vẫn vận kiếm không ngừng, đâm liên tiếp sáu nhát, thân kiếm bị nội lực của gã ép mạnh đến nỗi cong lại, nhát nào nhát nấy đều lướt sát những chỗ yếu hại khắp mặt mũi A Truật. Các tướng chứng kiến mà hồn xiêu phách lạc, nhao nhao phản đối:

- Lương Tiêu, ngươi điên rồi sao?

Lương Tiêu lẳng lặng thi triển kiếm pháp, càng sử càng dẻo tay, trông qua tưởng chừng múa máy phật chém bừa bãi, nhưng thực chất hết sức cẩn trọng để tránh đã thương A Truật, đồng thời vòng lách qua y để ngắm đâm Công Dương Vũ. A Truật hiểu rõ ý Lương Tiêu nên rất bình tĩnh, kể cả khi mũi kiếm lướt sát trán mình, y cũng không chớp mắt, thần sắc vẫn thản nhiên như không.

Nhìn hai người, một kẻ tự tin có thừa, kiên trì xuất kiếm tấn công, một kẻ dững càm đối mặt, thản nhiên coi thường cái chết, Công Dương Vũ vốn tự phụ mà cũng không nén nổi cảm giác ớn lạnh: “Người Nguyên có hạng tướng soái anh dũng thế này, chả trách đánh đâu thắng đó. Kẻ đánh kiếm cố nhiên đã tài ba gan góc, nhưng kẻ hứng kiếm tinh bơ mặc kiếm chôn vòn quanh mình mới thực sự là bản lĩnh cao minh”.

Nghĩ tới đây, Công Dương Vũ không nén được lòng mến tài, bèn lúi A Truật sang một bên, duỗi ngón tay nắm mũi kiếm Áo Nguyên rồi búng nhẹ. Tức thì, một luồng khí nóng chạy theo thân kiếm đẩy thẳng xuống hồ khẩu Lương Tiêu, cánh tay rất bóng như bị lửa đốt, gã vội thu kiếm nhảy vọt ra sau.

Công Dương Vũ cười:

- Núi đá đổ xuống đầu, mảnh hồ rình sau lưng mà mặt không đổi sắc! Tên nguyên soái Thát Đát này định lực không tài. Tốt lắm! Lương Tiêu, hai chúng ta cá cược thêm ván nữa, vật cược chính là tính mạng A Truật. Nếu ngươi thắng, ta tha chết cho hắn, nếu ngươi thua thì, chính ngươi phải tự sát.

Lương Tiêu biết không còn cách nào khác để ép Công Dương Vũ thả người, bèn nhướng mày đáp:

- Được, xin tiên sinh nói rõ!

A Truật nghe mà cảm động.

Công Dương Vũ đặt ra việc đánh cược chỉ do hứng chí nhất thời, thành thử nói xong lại hối hận ngay: “Hoàn cảnh bây giờ đã khác trước, ta mà bắt cần là Đại Tổng đi tong. Dẫu rằng năm xưa ta đã lập thế không ngó ngang đến sự hưng vong của nước nhà, song đó chỉ là lời lẽ lúc cả giận mất khôn. Tiểu tử Văn Tĩnh từng nói: “Tuy triều đình không đúng, nhưng nếu bọn Thát chiếm đóng Đại Tổng, bách tính sẽ khổ khổ”. Hắn nói phải lắm! Lão phu quyết rồi, hôm nay nhất định không để một tên tướng Thát nào toàn mạng xuống núi”. Suy tính xong đầu đuôi, ông mỉm cười hỏi:

- Được, ngươi khá đoán xem, tên A Truật trong tay ta đây sống hay chết?

Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ bụng: “Cố nhiên là sống mà”. Gã định trả lời thì sức nghĩ ra: “Không phải, sự sống chết của A Truật đang nằm cả ở tay ông già, ta làm sao thắng được? Nếu ta đoán sống, ông thúc khê chưởng lực là A Truật mất mạng, rồi ta phải tự tận. Nếu ta đoán chết thì dù A Truật may mắn được tha, ta vẫn cứ chết như thường”. Lương Tiêu khó xử quá, cứ đứng đực mặt hồi lâu.

Công Dương Vũ cười thầm: “Hề nó đáp “sống” là ta phát tài, gieo xúc xắc một lượt được cả ngũ và lục. Nhưng xem chừng nó không chịu mắc lừa”. Ông bèn giục:

- Ngươi nghĩ xong chưa? Ta đếm đến ba, nếu ngươi vẫn không đoán ra thì coi như thua. Nghe đây, một...

Lương Tiêu mím môi, mặt trắng bệch. Công Dương Vũ cười:

- Hai!

Khi ông sắp sửa buông từ “Ba!” thì một giọng lạnh lùng xen vào:

- Ta đoán là sống!

Giọng nói không to nhưng rền vang như sấm, chấn động hết thầy nàng nhĩ mọi người. Công Dương Vũ giật mình liếc mắt nhìn ra, thấy Tiêu Thiên Tuyệt đang đứng trên một tảng đá, tà áo đen bay phấp phật. Ông hơi đổi sắc mặt, nhưng cười ngay:

- Lão quái vật, e rằng ngươi đoán sai rồi.

Đoạn nhún tay toan đẩy chưởng lực, chợt một luồng gió tanh táp đến sau lưng, Công Dương Vũ lật tay đâm mạnh Thanh Li kiếm ra sau, tức thì nghe thấy tiếng găm vang vọng. Đúng khoảnh khắc ông già phân tâm, Tiêu Thiên Tuyệt lạng người đến gần, chộp tay vào vai A Truật, một luồng nội lực xộc qua vai y thúc sang lòng bàn tay nhà nhỏ. Công Dương Vũ phải đổi phó cả trước lẫn sau, không kịp ứng biến, cổ tay nóng sức lên rồi bị nội kinh vô song của Tiêu Thiên Tuyệt đẩy bật ra. Ông chưa kịp chộp con tin lại thì họ Tiêu đã nhắc A Truật lướt lui về sau hơn một trượng, ngạo nghễ nói:

- Ai đoán sai đây?

Công Dương Vũ hừ mũi, liếc mắt trông kẻ vừa đánh lén mình, thấy con hổ đen đang chống ba chân xuống đất, nhe nanh gầm gừ, chân còn lại cào đất toay toáy, trên chân rành rành một vết kiếm sâu, máu chảy đầm đìa. Công Dương Vũ tức giận nghĩ: “Đồ súc sinh, làm hỏng cả việc lớn của ta”. Các tướng ngỡ ngàng không hiểu người áo đen và con vật kia từ đâu chui ra, Lương Tiêu thì trừng trừng nhìn Tiêu Thiên Tuyệt, bàn tay cầm kiếm run bần bật.

Lúc này, một thân binh lẩy tù và ra rúc u u. Đám vệ binh ở sườn núi bắt được tín hiệu liền nhao nhao hò la đổ lên cứu viện. Công Dương Vũ cười ha hả, hai mắt sáng quắc:

- Tiêu lão quái, ngươi có một thứ bản lĩnh thuộc loại vô địch thiên hạ khiến Cùng Nho khâm phục lắm lắm.

Tiêu Thiên Tuyệt nhạt nhẽo hỏi:

- Bản lĩnh gì?

Công Dương Vũ cười hì hì:

- Công phu đón gió hít rắm ấy, đích thực là thiên hạ đệ nhất! Bất kể lão tử ở đâu, ngươi cũng ngửi được hơi gió, à không, ngửi được hơi rắm mà lần mò tìm đến!

Tiêu Thiên Tuyệt kim giận:

- Không dám. Lão Cùng Nho cũng có một bản lĩnh đáng gọi là vô song.

Công Dương Vũ vênh mặt:

- Bản lĩnh vô song của lão tử thì nhiều chứ, chẳng hay ngươi nhắc đến bản lĩnh nào?

- Nhiều đến đâu cũng không đáng kể, chỉ đáng kể mỗi bản lĩnh né tránh trốn chạy khi chạm mặt lão phu. Bản lĩnh vất chân lên cổ chạy tóe khói đó, Tiêu mỗ rất khâm phục.

Công Dương Vũ lắc lư đầu chế giễu:

- Lão quái vật nói sai rồi. Kinh Thi có câu: Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Thói thường nam nhân theo đuổi nữ nhân, ta là tu mi nam tử, cũng chỉ mến thực nữ, không ham nam sắc, đời nào chịu được trò đeo bám dai dẳng của ngươi... – Ý bảo Tiêu Thiên Tuyệt mắc bệnh đồng tính nam nên mới lẳng nhẳng theo mình khắp nơi cùng chốn như thế.

Ai nghe cũng ngạc nhiên, mọi con mắt đổ dồn vào Tiêu Thiên Tuyệt: “Thật không ngờ, trông lão già mặt mày lạnh lùng, hóa ra lại có đam mê khác thường đến vậy!”.

Tiêu Thiên Tuyệt nổi trận lôi đình, gất ầm lên:

- Đánh rầm, đánh rầm!

Công Dương Vũ bật tay áo vào mũi:

- Làm gì mà đánh liền hai phát thế? Thối quá, thối quá! – vừa nói vừa cười ha hả, thanh âm lỏng lẻo bầu trời.

Trong số những người trên núi, trừ Tiêu Thiên Tuyệt và Lương Tiêu, ai cũng nhúc nhýt hết cả tai, đầu vàng tím run, lão đảo suýt ngã.

Tiêu Thiên Tuyệt nghe điệu cười thấp phần quái dị bèn lưu tâm đề phòng. Lão liếc mắt nhìn quanh, chợt kinh ngạc nhận thấy một chiếc điều lụa hình dáng như con rết, dài chừng mười trượng tà tà bay lên khỏi trận thế quần Tống.

Công Dương Vũ chợt nhích tay, Thanh Li kiếm xé gió đâm tới Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu giật lui nửa bộ, múa tay phản kích. Hai bóng người xoay vù vù trong phạm vi mấy trượng, bàn tay và thanh kiếm liên tục giao nhau chát chát, nghe như tiếng trân châu rơi xuống khay ngọc, khó lòng phân biệt được ai nhanh ai chậm, ai trước ai sau.

Bình lính ùn lên núi càng lúc càng đông. Lương Tiêu lo lắng nghĩ thầm: “Người đời thường nói, hai đánh một chẳng chột cũng què. Công Dương Vũ tuy lợi hại, nhưng trước mặt có Tiêu Thiên Tuyệt, sau lưng có vạn mã thiên quân thì muốn thoát thân e cũng không dễ...”. Gã suy tính rất nhanh, chợt quát to:

- Lão khom già, xem chiêu đây! – rồi cùng kiếm lao đi, vẩy một nhát đâm thẳng vào Tiêu Thiên Tuyệt. Các tướng đều thốt lên kinh ngạc, nhưng Lương Tiêu chẳng buồn bận tâm, chỉ những múa kiếm thần tốc tấn công.

Tiêu Thiên Tuyệt đang ráo riết quyết phản thắng phụ, bị tập kích bất ngờ buộc phải giật lui ba bước. Công Dương Vũ bực tức mắng:

- Ai khiến đồ nhãi ranh nhà ngươi đa sự? – đoạn chuyển kiếm đâm Lương Tiêu.

Lương Tiêu không tránh kịp, tưởng chừng bị mũi kiếm mềm xuyên thủng tim đến nơi, thành linh Tiêu Thiên Tuyệt nháy chân áp sát, vỗ ra một chưởng. Công Dương Vũ đành buông Lương Tiêu, thu binh khí về ứng phó. Lương Tiêu thở phào, tiếp tục vận kiếm đâm Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu cúi kinh quát:

- Đồ súc sinh, muốn chết ư?

Tuy miệng nạt nộ như vậy, nhưng thực chất một thân một mình đương cự với hai cao thủ vốn đã không đơn giản, làm sao mà đánh chết được Lương Tiêu, lão già đành tạm thời triển thân pháp né tránh các mũi tấn công.

Nhân lúc Tiêu Thiên Tuyệt chuyển công thành thủ, Công Dương Vũ thừa cơ vùng kiếm đâm Lương Tiêu, gã trẻ tuổi đã phòng bị sẵn, xuất thủ chống trả, chỉ thoáng chốc hai bên lại trao đổi mấy chiêu. Lúc này Tiêu Thiên Tuyệt chuyển thể phi thân đến, định giờ chưởng, nào ngờ Công Dương Vũ và Lương Tiêu cùng xoay kiếm ra đón lão.

Tiêu Thiên Tuyệt đành đảo người liên tục để né tránh. Thoát hiểm xong, định thần nhìn kỹ thì thấy Lương Tiêu và Công Dương Vũ đã lại xáp vào giao đầu rồi, Tiêu Thiên Tuyệt nổi giận dưng dưng, lập tức chia song chưởng tấn công cả hai. Công Dương Vũ và Lương Tiêu cũng trở kiếm về đầu với lão. Hết đợt này tới đợt khác, lúc xáp vào lúc tách ra hết như tam quốc tranh hùng, chỉ trong nháy mắt cả ba đã chiết đến hơn trăm chiêu mà vẫn khó bề phân thắng phụ. Quân Nguyên chỉ sợ Lương Tiêu bị thương, lăm lăm đao nỏ hờm sẵn, nhưng ném chuột lại ghê cũi bát nên chưa dám vọng động.

Trong lúc ba người kịch chiến, gió đông bắc nổi lên rất mạnh, con điều lụa nương chiều gió từ từ bốc cao, lên tới khoảng tám mươi trượng, xấp xỉ đỉnh Thạch Công thì nó lững lờ ghé lại gần ngọn núi. Quân sĩ kéo lên càng lúc càng nhiều, Công Dương Vũ biết khó lòng thực hiện được ý định nữa, bèn trừng mắt nhìn Lương Tiêu, lại trừng mắt nhìn Tiêu Thiên Tuyệt, chợt quát mạnh kiếm tới trước buộc Lương Tiêu phải lùi ra xa rồi vỗ một chưởng về phía Tiêu Thiên Tuyệt. Họ Tiêu huy chưởng chống đỡ, hai chưởng xô mạnh vào nhau, Công Dương Vũ cười ha hả:

- Lão quái vật, Cùng Nho đi đây!

Tiêu Thiên Tuyệt sững sờ một thoáng, đoạn hét vang, tung mình nhảy theo. Công Dương Vũ lộn nhào một vòng, bật ra khỏi đỉnh núi, chỉ còn tiếng cười rơi tõm lại:

- Đứng tiền nữa, Tiêu lão quái, hẹn ngày tái ngộ!

Kinh công của Công Dương Vũ vốn siêu tuyệt, lại mượn được chấn lực từ đòn chưởng của Tiêu Thiên Tuyệt, có đà băng đi xa tới hơn mười trượng. Hiềm nỗi Thạch Công son cao đến tám trăm thước, dù Công Dương Vũ lợi hại cách mấy, rơi xuống tới đất cũng khó bảo toàn tính mạng. Mọi người đều đoán ông ta sẽ chết chứ không hề bị bắt nên nhảy vực tự tận. Lương Tiêu chưa xót trong lòng, cơ hồ sa lệ!

Gió sông hun hút, con điều dừng lơ lửng ở lưng chừng không, kéo căng sợi dây gai nổi lên mặt đất. Dưới ánh dương, sợi dây sáng lóa như bôi mỡ. Công Dương Vũ vụt phát tay phải, một dải vải trắng dài chừng mười trượng phụt ra khỏi tay áo, cuốn vào dây gai. Con điều hơi trĩu xuống, treo nhà nho đu đưa giữa không trung. Công Dương Vũ vắt dải lụa qua dây gai rồi bám lấy hai đầu lụa, thả mình tuột vun vút xuống như đứa trẻ chơi trò cầu trượt suốt dọc sợi dây dài đến trăm trượng ấy.

Trên núi ai nấy ồ à kinh ngạc. Tên bay chúi chít về phía Công Dương Vũ. Ông giờ kiếm múa tít, cuốn rơi hết những loạt tên. Nhờ dây gai có bôi mỡ,

Công Dương Vũ trượt xuống nhanh như sao băng lướt ngang trời, mau chóng vượt ra ngoài tầm xạ tiễn.

Quân hai bên đóng trên sông, trông thấy cảnh tượng lạ mắt ấy đều giơ tay chỉ trỏ, xì xào kinh ngạc.

A Truật cau mày, chợt giật lấy một cánh cung, đặt tên tằm lửa ngấm bắn dây điều. Sợi dây trét đầy mỡ, vừa chạm phải mũi tên đã bắt cháy bùng bùng, lửa theo chiều gió trùm lên nuốt chửng cánh điều. Con điều lộn nhào rơi xuống, Công Dương Vũ mất thăng bằng, cũng rớt thẳng xuống sông.

Khi còn cách mặt nước chừng mười trượng, giữa tiếng hô hoán của hàng vạn người, Công Dương Vũ bung mình lộn nửa vòng lên trên sợi dây gai, đồng thời duỗi tay trước gió để tấm áo được thổi căng phồng như quả bóng, tốc độ rơi chậm hẳn lại, chậm hơn cả dây điều nhẹ.

A Truật bật la thất thanh:

- Lão đồ nhơ này ghê gớm thật!

Trong lúc y la, sợi dây đã chạm nước. Công Dương Vũ hạ xuống theo, đập lên dây mà chạy như cưỡi gió, ung dung lướt vào trận thế quân Tống, mắt tăm tăm dạn.

Thấy Công Dương Vũ đã thoát nạn, Lương Tiêu cũng yên yên dạ, ngoảnh đầu nhìn quanh thì không thấy bóng dáng Tiêu Thiên Tuyết đâu nữa, gã vội vàng cầm kiếm đuổi theo. Tiêu Thiên Tuyết cười hồ vượt núi băng đèo như đi trên đất bằng. Khi Lương Tiêu chạy xuống đến chân núi, lão đã tan biến như chưa từng xuất hiện.

Lương Tiêu ngơ ngẩn hồi lâu, chợt một giọng oang oang vọng tới chỗ gã:

- Tổ sư ngươi! Vì sao lão tử không được đứng đây?

Lương Tiêu nghe giọng quen tai bèn liếc mắt nhìn thì thấy Trung Điều Ngũ Bảo đang giậm chân binh bịch đằng xa, vây xung quanh là binh lính Nguyên triều. Người vừa lớn tiếng chính là Hồ Lão Bách, tay khoanh trước ngực ngang bướng cái cọ. Hồ Lão Thiên tiếp lời:

- Phải đó, mảnh đất rộng này là hố xí của nhà ngươi đấy à? Mà cứ coi như là hố xí nhà ngươi, cho lão tử đi nhờ một lần thì đã làm sao?

Năm huynh đệ cùng cười ha ha.

Quân Nguyên nghe hẳn nói năng nhố nhăng, thấy đều tức giận, chực xúm vào quây đánh, Lương Tiêu bèn tới gần bảo:

- Khoan đã!

Nhận ra gã, binh lính đều lùi lại. Trung Điều Ngũ Bảo gặp Lương Tiêu thì hớn hờ vô cùng, vây quanh gã mồm năm miệng mười tranh nhau nói. Lương Tiêu cũng vui mừng không kém:

- Năm tên lưu manh, đến đây làm gì?

Hồ Lão Vạn nói:

- Lão tử theo Tiêu đại gia mà. Tiêu đại gia đi trước, lão tử rớt lại sau, không ngờ bị bọn này vây riết, còn bị chúng đồ diệt là gian tể nữa.

Lương Tiêu cau mày, một binh sĩ bước lên phân trần:

- Bẩm tướng quân, vừa rồi trên núi xảy ra lắm việc rắc rối, dưới đây bỗng mọc đầu ra mấy tên bận trang phục miền nam này, chúng thuộc hạ sinh nghi mới tra xét, không ngờ họ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay ngay được.

Lương Tiêu bảo:

- Họ không phải gian tể đâu, các ngươi giải tán đi!

Đám binh lính đỡ những đồng đội bị ngã dậy, cùng bái chào rồi rút lui. Hồ Lão Thiên đảo cặp mắt ti hí nhìn quanh:

- Đồ đệ của lão tử đâu rồi đại ca?

Lương Tiêu đứng sững. Hồ Lão Nhất cũng náo nức:

- Dương Tiểu Tước không đi theo đại ca ư?

Hồ Lão Thiên kêu lên:

- Lý Đình đâu? Lão tử thấy nhớ nhớ hẳn!

Hồ Lão Vạn cười:

- Lão tử nghĩ ra vô khối tuyệt chiêu muốn truyền hết cho Vương Khả, bảo đảm hấn tiến bộ rất nhanh, không ai địch nổi.

Hồ Lão Nhất liếc Hồ Lão Vạn, giọng mỉa mai:

- Tuyệt chiêu đầu ra, lão tử mà chỉ về cho Dương Tiểu Tước dăm ba chiêu, đảm bảo hấn cắt tay là Vương Khả mềm nhũn như quả hồng.

Hồ Lão Thập nói tranh:

- Tam Cầu Nhi thì thậm chí không cần cắt tay, chỉ nhờ một bãi nước bọt cũng đủ đim chết Vương Khả.

Hồ Lão Thiên huênh hoang:

- Thế cũng chưa là gì, Lý Đình chỉ đánh một phát rầm là đủ để thổi ngã tên ranh con đấy!

Ba Bảo này bất mãn về cái câu “không ai địch nổi” nên hợp lực móc máy cho Hồ Lão Vạn biết nhục. Hồ Lão Vạn tức mình, nhưng nghĩ hai nắm đấm không địch nổi sáu cánh tay nên đành nuốt giận làm thinh. Lương Tiêu lưỡng lự một thoáng rồi nói:

- Bọn chúng đang ở Kinh Khẩu, nếu các người muốn gặp thì lên ngựa đi, ta đưa về gặp.

Năm người mừng rỡ vâng lời. Lương Tiêu dắt mấy con ngựa đến, dẫn họ vào thành.

Lý Đình và Vương Khả mừng quýnh lên khi gặp sự phụ. Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Vạn cũng phấn khởi tốt độ, bất chấp ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, ôm chặt lấy hai đồ đệ vẫn đóng nguyên bộ giáp trụ, lẳng đi lẳng lại như nghịch với trẻ con. Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập càng nhìn càng ngứa mắt. Hồ Lão Thập túm áo Lương Tiêu hỏi giật giọng:

- Tam Cầu Nhi đâu?

- Ủ đúng, Tiểu Tước Nhi đâu? – Hồ Lão Nhất cũng thắc mắc.

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Ta mệt lắm, người hỏi Lý Đình sẽ biết.

Lý Đình chỉ kịp hét lên: “Lương đại ca!” là đã bị Trung Điều Ngũ Bảo túm giăng túm xé, rồi rít gặng hỏi. Không còn trốn vào đâu được, gã đành cứ sự thực mà ngon ngành kể ra.

Ngũ Bảo ngờ ngác nhìn nhau, Hồ Lão Nhất chột gà to:

- Người đối trá, đồ súc sinh...

Dứt lời, hấn túm chặt Lý Đình, vo nắm đấm chực đánh. Hồ Lão Thiên xót đồ đệ vội giơ tay ngăn, hai anh em liền lẫn xả vào vật lộn. Hồ Lão Thập đứng sững một hồi rồi cũng rống lên oa oa, đá Lý Đình chí chết. Hồ Lão Vạn giơ tay ngăn:

- Người đá hấn thì có tác dụng gì?

Hồ Lão Thập liền nện nắm tay vào vai Hồ Lão Vạn, mắt đỏ hoe hoe. Hồ Lão Vạn đau thấu xương cốt, lật đật giật lui, bực bội mắng:

- Người điên đấy à?

Rồi họ cũng tay nắm chân đá thành thạch. Kinh khí bắn ra xung quanh, chém nát từ bộ bàn ghế bằng gỗ tử đàn đến đủ các thứ bình ngọc ảm bạc bày biện trong sảnh.

A Tuyết, Thổ Thổ Cáp và Nang Cổ Ngạt nghe tin chạy sang, nhìn cảnh ẩu đả hỗn loạn quá mức, đều sợ sệt không dám lại gần. Lương Tiêu mất kiên nhẫn đành chạy ra quát to:

- Dừng tay!

Hồ Lão Thập nghe tiếng giật mình, đầu óc cũng hơi tỉnh táo lại, túm vai Lương Tiêu hỏi:

- Đại ca, tên oắt Lý Đình lừa bọn ta, phải không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Hấn không lừa ai đâu, mỗi câu mỗi chữ đều là thật.

Hồ Lão Thập sững sờ thông tay, đập đầu xuống đất bình bình, mồm lẩm nhẩm. Hồ Lão Nhất vốn bị ba huynh đệ liên thủ giữ ghệt lấy, đang vấy vũng giấy giụa, chợt nghe Hồ Lão Thập khóc mếu, hấn cũng rụng rời khóc òa lên.

Không ngờ hai tên ấy nặng tình cảm như vậy, ai trông cũng xúc động can tràng, khóe mắt hoen ướn. Hồ Lão Thiên ngo ngoắt buồng Hồ Lão Nhất ra:

- Hồ Lão Nhất đừng khóc, cùng lắm lão tử tặng Lý Đình cho ngươi là được chứ gì!

Nói đoạn kéo Lý Đình lại, ép gã đập đầu lạy Hồ Lão Nhất. Hồ Lão Vạn thấy thế cũng lôi Vương Khả đến trước mặt Hồ Lão Thập:

- Này, lão tử... – Trong lòng hần thực ra không muốn, do dự khá lâu mới cắn răng nói. – Lão tử cũng đem đồ đệ kính tặng ngươi đây.

Hồ Lão Thập vuốt mũi dài:

- Thèm vào đồ đệ của ngươi, lão tử chỉ cần Tước Nhi của lão tử thôi!

Hồ Lão Nhất nắc nghẹn:

- Phải, lão tử cũng chỉ cần Tam Cầu Nhi thôi!

Hai người đau lòng quá đỗi, lại khóc rống lên. Bốn huynh đệ cứ hết khuyên lơn đến chối từ, biểu đi đẩy lại đám đồ đệ tuồng như bọn chúng chỉ là đồ vật chén bát, có thể chuyển nhà đổi chủ bất cứ lúc nào. Hồ Lão Thiên và Hồ Lão Vạn cuối cùng bất lực, đành nài Lương Tiêu:

- Ngươi lắm mưu nhiều kế, mau nghĩ cách...

Lương Tiêu thờ dài, chia tay nâng cả Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập dậy:

- Đều tại ta không bảo vệ được hai tên ấy, các ngươi cứ trút giận vào ta đây.

A Tuyệt vội can:

- Không được! – đoạn vòng hai tay ôm chặt Lương Tiêu, sợ Hồ gia huynh đệ đánh thật.

Hồ Lão Thập sụt sùi một lúc, lắc đầu bảo:

- Có phải lỗi của đại ca đâu, đều tại lão tử dạy dỗ Tam Cầu Nhi chưa tới nơi tới chốn.

Hồ Lão Nhất cũng tự trách:

- Phải, Dương Tiểu Tước mà học được hết công phu rồi thì chỉ đánh thắng chứ ai giết nổi hần?

Lương Tiêu không ngờ hai anh em họ đúc rút kết luận nhanh như vậy, nói giọng ngớ ngẩn:

- Các ngươi nghĩ thoáng ra được thế thì tốt. – Gã quay sang Vương Khả và Lý Đình. – Hai đệ là bằng hữu chí thiết với Tam Cầu Nhi, Dương Tiểu Tước. Sự phụ của họ là sự phụ của các đệ, cha mẹ họ cũng là cha mẹ của các đệ, sau này dẫu lập được sự nghiệp to lớn thế nào cũng phải ghi nhớ điều ấy.

Hai người vâng dạ, lạy Ngũ Bảo ba lạy. Hồ Lão Nhất và Hồ Lão Thập đều thờ dài, nhưng nghĩ kỹ có ít cũng còn hơn không, cuối cùng đành ngậm ngùi chấp thuận.

Đêm ấy Lương Tiêu mở tiệc tẩy trần cho năm người. Trung Điều Ngũ Bảo không vui vẻ mấy, ỉu xiu uống một lúc rồi gọi Lý Đình và Vương Khả vào vườn trong truyền dạy võ công. Họ đều nôn nóng hết sức, chỉ muốn dốc ngay toàn bộ bản lĩnh ra cho hai đồ đệ, vì vậy đồn đốc luyện tập rất khe khắt. Lý Đình và Vương Khả tuy đã làm tướng nhưng vẫn rất nhu thuận với các sư phụ, không dám chống đối mấy may.

Lương Tiêu thấy vậy cũng yên tâm, bèn về phòng nghỉ ngơi. Giữa đêm, gã hoảng tỉnh vì một tiếng hú dài. Lúc đầu còn tưởng là tiếng Trung Điều Ngũ Bảo la ó dạy dỗ đồ đệ từ, nhưng nghe kỹ, nhận ra nội lực vô song trong âm thanh, gã bàng hoàng mặc áo chạy ra.

Ngoài sân, Trung Điều Ngũ Bảo, Lý Đình và Vương Khả đang ngửa cổ nhìn lên, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng. Trong đêm tối, có hai bóng người xẹt qua xẹt lại trên các mái nhà, tốc độ di chuyển quá nhanh làm phát ra tiếng gió vù vù.

Lương Tiêu chú mắt nhìn, kinh ngạc nhận ra Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt. Tướng sĩ trong phủ cũng mất giấc vì tiếng động, ai nấy theo nhau trở dậy, đèn đuốc thấp sáng trưng.

Công Dương Vũ cười ngất:

- Tiêu lão quái, ở đây toàn là đồng bọn của ngươi, có giỏi thì cùng ta ra ngoài thành đơn đả độc đấu?

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng trả lời:

- Ra thì ra, kể cả ngươi giăng bẫy ta cũng không sợ.

Hai bóng người tách lia, song song chạy ra ngoài thành. Lương Tiêu tung mình lên mái nhà, bám sát đằng sau, Trung Điều Ngũ Bảo cũng chạy theo, luôn

miệng kêu la chí chóe. Càng tiến xa, cước lực của tám người càng phân rõ cao thấp, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết chạy ngang nhau, Lương Tiêu cách họ chừng một trăm ba mươi bộ, còn Trung Điều Ngũ Bảo thì bị bỏ lại sau khá xa.

Khi Lương Tiêu đuổi đến lầu thành, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết đã ở bên ngoài và đang thần tốc di chuyển về hướng nam, không hiểu họ vượt thành bằng cách nào. Hai bóng đen lao như tên bay, chỉ chớp mắt đã lẫn vào đêm tối.

Lương Tiêu bắn khoả: “Công Dương tiên sinh định đến giết ta ư? Ta phải nói chuyện với ông cho minh bạch, rốt cục là ta sai ở điểm gì, hay chính bản thân ông sai. Còn Tiêu Thiên Tuyết, ta và lão ấy thù sâu như bể, đánh trận là chuyện nhỏ, báo thù mới là việc lớn, lần này đã gặp được nhất định không thể bỏ qua”. Gã lập tức thét mở cổng thành, lao ra đuổi theo hai người.

[1] Trên núi Thạch Công.

[2] Tức Altai, một dãy núi ở trung tâm châu Á, nằm trên khu vực biên giới Nga, Trung Quốc, Mông Cổ và Kazakhstan.

[3] Tức Kara Korum, kinh đô của Đế quốc Mông Cổ từ thời Oa Khoát Đài đến giai đoạn đầu cai trị của Hốt Tất Liệt, trước khi ông này thiên di về Đại Đô.

[4] Theo Trâu Diễn, đất trung nguyên gồm chín châu: Thần thổ Đông nam Thần châu, Thâm thổ Chính nam Cung châu, Thao thổ Tây nam Nhung châu, Tịnh thổ Chính tây Thăng châu, Bạch thổ Chính trung Kí châu, Phi thổ Tây bắc Trục châu, Thành thổ Bắc phương Huyền châu, Ân thổ Đông bắc Hàm châu, Tín thổ Chính đông Dương châu.

[5] Bài từ theo điệu Thủy điệu ca đầu của Trình Bí thời Tống.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Xà Khiếu Tước Lai

Lương Tiêu chạy một mạch, thi thoảng bắt gặp dấu vết hai người để lại, cây gãy đá nát như cuồng phong quét qua. Gã trông thấy mà kinh hoàng, tự nhủ cho dù tìm được Tiêu Thiên Tuyết chắc mình cũng mất mạng. Ý nghĩ khiến gã bị phân vô cùng, biết rõ chuyển đi lánh ít dữ nhiều mà chân không sao dừng được.

Đuổi về phía tây nam suốt nửa đêm vẫn không bắt kịp, dấu chân hai người càng lúc càng mờ nhạt, Lương Tiêu chạy đến sáng sớm ngày hôm sau thì mất dấu. Gã sục sạo khắp nơi hồi lâu nhưng vẫn không vớt vát được chút manh mối nào, Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết y như thể đã bốc hơi.

Lương Tiêu không nản lòng, tiếp tục tiến bước, băng qua mấy thôn làng đều tình không gặp một người sống, khắp mặt đất vương vãi những thương gãy cung đứt, thi thể lẫn lóc, phần nhiều là binh lính hai nước Tống, Nguyên, nhưng cũng có không ít dân lành, cảnh tượng thê thảm không kể xiết.

Lương Tiêu lòng dạ ngổn ngang, chạy tiếp trăm dặm cuối cùng cũng gặp một nhóm dân Tống, hỏi ra mới biết có mấy tốp lính Nguyên tăng cường đi qua vùng này, đụng độ với lính Tống. Cư dân sợ loạn quân cướp bóc, bèn bỏ lại vườn tược, nháo nhào chạy đi tránh nạn.

Nhìn nhóm dân Tống quần áo lam lũ đầu tóc rối bù, mặt mũi lem nhem sắc diện hoảng hốt, Lương Tiêu vụt nhớ đến những gì đã từng chứng kiến, nỗi hồi hận trào dâng ngập lòng.

Đạo tặc độc diệt Tống, gã chẳng thể ngờ rằng cứ đánh đánh giết giết là sẽ đẩy muôn dân vào cảnh lầm than. Sau khi tận mắt trông thấy thảm trạng trong thành Tương Dương, gã đã ăn năn lắm rồi, còn gắng gượng theo quân giao chiến được đến nay đều là nhờ những lời hùng hồn về một thiên hạ thống nhất hòa bình vĩnh cửu của Bá Nhan. Ngày lại ngày chinh chiến, làm chứng nhân bất đắc dĩ cho những màn tàn sát thê lương, lòng Lương Tiêu lúc nào cũng như thiêu như đốt.

Đêm nay, gặp hết làng mạc hoang vu đến dân tình li tán, gã hồi hận cùng cực, bàng hoàng tự hỏi: “Cứ thế này mãi, chẳng biết còn bao nhiêu người chết, liên lụy bao nhiêu dân lành đây? Có lẽ rồi sẽ như Lan Á nói, sau chiến tranh, dầu cho thiên hạ thái bình ngàn năm, nhưng tâm hồn ta không bao giờ yên ổn được nữa”.

Lương Tiêu thần thờ hồi lâu, khi tỉnh táo lại, nạn dân đã đi xa. Gã nhìn theo bóng họ, lòng đau đớn như bị rắn độc cắn xé, thống khổ nghĩ: “Tiêu Thiên Tuyết giết cha ta, cướp mẹ ta mang đi, khiến ta cô khổ phiêu bạt. Đến nay chính ta lại khiến bao nhiêu dân lành mất nhà mất cửa, tứ cố vô thân, thế này thì ta cũng có khác gì Tiêu Thiên Tuyết đâu?”.

Lương Tiêu bất chấp tính mạng truy đuổi Tiêu Thiên Tuyết chỉ cốt trả thù, nhưng ý nghĩ trên đã dập tắt hết mọi quyết tâm, chà cùn mọi ý định báo thù xưa nay, gã lầm lũi tiến bước, không bận tâm đã đi bao xa, càng không biết mình đi về hướng nào.

Đêm khuya, hai chân nặng như đeo đá, Lương Tiêu rã rời ngồi xuống một gốc cây, dõi mắt về làng mạc phía xa, không gian tăm tối và lạnh lẽo như địa ngục. Đôi hồi gió rít lạnh căm lửa cành lá kêu u u, nghe như tiếng ai sầu ai thảm.

Sức lực kiệt quệ, tinh thần bải hoải, Lương Tiêu đỡ dần chìm vào giấc ngủ. Cuối giờ dần đầu giờ mào, gã choàng tỉnh vì một tràng cười quái dị. Tiếng cười vút lên chói tai lẫn với âm thanh rín rít lạ lùng. Lương Tiêu bò dậy, tiếng cười tạm ngưng, bốn bề trở lại yên tĩnh.

Lương Tiêu nhìn về phía phát ra tiếng cười thì chỉ gặp bóng đêm dày đặc, không le lói lấy một tia sáng, người bỗng ớn lạnh.

Gã dò dẫm bước theo hướng tiếng cười đến mười mấy dặm, phía trước dần dần hiện lên bóng nhà cửa nhấp nhô, nhìn kỹ thì ra là một thôn trang. Lúc này trời sắp sáng, soi nổi dáng núi lởm chởm vươn cao phía sau ngôi làng. Thì ra con đường đã đưa Lương Tiêu tới gần địa giới Hoàng Sơn.

Nơi công làng ngổn ngang mười mấy xác chết của lính Nguyên. Lương Tiêu tiến đến, ngồi xổm xuống giờ xem quần áo một người, trên ngực hằn in một vết đen trông giống con mắt âm hiểm nhìn trừng trừng. Lương Tiêu thót tim, khám kỹ hơn thì nhận ra toàn thân hằn mềm nhũn như bông, toàn bộ gân cốt đứt gãy từng đoạn, không còn một đoạn xương hay gân nào nguyên vẹn.

Lương Tiêu rất đỗi nghi hoặc, đoán chừng tên lính này bị đâm chết, gân cốt toàn thân đều hững quyền kinh nên gãy rời. Nhưng nếu như vậy, quyền kinh của hung thủ quả là tàn độc lạ lùng, chưa từng thấy bao giờ. Gã tiếp tục xem sang các binh sĩ khác, trên ngực họ đều có dấu năm đầm, gân cốt cũng gãy vụn.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đào một cái huyết chôn tất cả xuống, xong xuôi đứng dậy thận trọng đi vào làng. Gã đoán có thể hung thủ vẫn còn ở trong trấn, bèn lập tức dồn tụ nội kinh, đi bước nào cũng nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Suốt một thời đường, thấy các nhà trong làng đều mở toang cửa lớn cửa sổ, bên trong vắng ngắt không một bóng người.

Lúc này trời tờ mờ sáng, gió lạnh căm căm thi thút xuyên qua các ô cửa, gào rít tựa tiếng quỷ khóc ban đêm. Lương Tiêu gan góc cùng mình mà cũng không khỏi phát run khi nghĩ tên sát nhân đang lẫn quất đâu đây. Thành linh có một tiếng “bình” rất to, Lương Tiêu thất thanh la lên:

- Ai? – rồi liếc mắt nhìn, phát hiện ra là một cánh cửa gỗ đang du đẩy qua lại bỗng đóng sập vào ngưỡng do gió thổi mạnh hơn.

Lương Tiêu thờ phào, chợt thấy giữa khoảng khep mở của cánh cửa dường như thấp thoáng bóng người, gã thót tim, nhảy vọt tới lách mình vào nhà, nhưng bên trong trống hoác, không có một ai. Đang kinh ngạc thì nhận ra trên nền đất in một bóng đen dài thượt, do nắng sớm mới lên hắt vào từ ngoài cửa sổ, Lương Tiêu đập cửa bay ra. Đập vào mắt gã là sáu người đang đứng thống tay xếp thành hàng một, tất cả đều vận quân phục Nguyên triều.

Lương Tiêu nhướng mày hỏi:

- Các người là thuộc hạ của ai?

Sáu binh sĩ vẫn bất động, bộ dạng ngây ngốc. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, bèn lại gần vỗ vào vai người đứng cuối hàng. Sau một tiếng “bộp”, sáu tên lính cùng đổ rạp về phía trước, chồng so le lên nhau như những quân bài cừ. Lương Tiêu sững sờ nhìn kỹ thì thấy họ đã chết lè lưỡi lòi mắt tự bao giờ rồi.

Gã cúi xuống kiểm tra. Tình trạng tử vong của nhóm này khác với đám quân Nguyên ngoài cổng làng, gân cốt tuy đứt gãy hết nhưng trên mình không có vết thương gì rõ rệt. Riêng người cuối hàng đứt ngón út bàn tay phải, người thứ năm cụt ngón út bàn tay trái. Người thứ tư thì Lương Tiêu phải khám nghiệm khá lâu mới phát hiện ra ngón út bàn chân trái của hắn đã rụng. Người thứ ba rơi đầu mất ngón út bàn chân phải. Người thứ hai khá kỳ lạ, các sợi tóc tách rời từng đoạn nhỏ, ngoài ra không có thương tích gì nữa. Lương Tiêu hoang mang xem đến người đầu tiên thì thấy gân xương tóc tai đều nguyên vẹn, gã trầm tư một lúc rồi mở áo giáp lục tìm, quả nhiên phát hiện trên ngực hằn in hình năm đầm đen kịt.

Lương Tiêu suy nghĩ rất lung, một tia sáng bỗng xẹt qua óc, gã bất giác buột miệng thốt thành tiếng. Ai đó bật cười lạnh lùng:

- Nhìn ra rồi phải không?

Lương Tiêu hoảng hốt ngược lên. Một người đang lẳng lặng đứng cách gã chừng một trượng, ăn vận trẻ nãi nhưng phong thái rất ung dung đường hoàng. Lương Tiêu trở mặt:

- Công Dương tiên sinh... – Đắn đo một thoáng, gã hỏi. – Những người này đều do ông giết phải không?

Công Dương Vũ hừ mũi:

- Giết hạng vô danh tiểu tốt chỉ tổ bẩn tay. – Ông nhìn Lương Tiêu từ đầu xuống chân. – Hà, nhưng nếu người muốn chết thì lão phu cũng vui vẻ giúp người thỏa nguyện.

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Tiêu Thiên Tuyệt đâu rồi?

Công Dương Vũ hùng hờ đáp:

- Hắn gặp cố nhân, đang bận rịn hàn huyên.

Lương Tiêu thấy Công Dương Vũ đột nhiên xuất hiện đã kinh ngạc lắm rồi, lại nghe ông nói năng lấp lửng thì càng thêm nghi hoặc:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

- Cái thân người bây giờ còn khó giữ, đừng thò mũi vào chuyện người khác nữa!

Lương Tiêu nóng mặt:

- Cứ cho là Lương Tiêu tội đáng muôn chết, lẽ nào Vân Thủ chưa từng phạm lỗi?

Công Dương Vũ cau đôi mày rậm, mắt lóe lên sắc lạnh. Lương Tiêu xua tay:

- Tiên sinh khoan động thủ, sáu người này là đồng đội của tôi. Người ta thường nói nghĩa tử là nghĩa tận, tiên sinh hãy thư cho tôi ít thời gian để giúp họ yên nghỉ rồi giao đầu cũng chưa muộn.

Đứt lời, gã tuốt kiếm đào huyết mai táng sáu binh sĩ nọ. Công Dương Vũ quan sát một lúc, lạnh lùng bảo:

- Chúng nó chết có người chôn cất, chẳng biết người chết rồi ai lo hậu sự cho?

Lương Tiêu ngẫm lại từ dạo tông quân tới nay, chinh chiến liên miên, đã gặp bao cảnh thân chết thành núi, máu chảy thành sông. Hàng ngàn hàng vạn binh lính ngã xuống nơi sa trường đều biến thành các thi thể vô danh. Bản thân mình sống tới hôm nay thực đã may mắn lắm rồi. Càng nghĩ càng tê lương, gã lắc đầu:

- Người ta trên đời, ai mà không chết? Cùng là nhắm mắt xuôi tay, được chôn cất hay không có gì khác nhau? Lẽ nào tiên sinh đã biết mai sau ông chết có ai an táng hộ rồi chăng?

Công Dương Vũ ngẫm cảnh mình xa vợ lìa con, tấm thân cô quạnh không một bóng người thân, sợ rằng khi trăm tuổi nắm xương tàn sẽ rơi rụng trong núi hoang, chẳng ai ngó ngàng tới. Không nên được nổi xót xa, ông thở dài sau một lúc câm lặng:

- Được, nể mặt Văn Tĩnh, lát nữa người chết, lão phu sẽ tự tay an táng cho.

Trong lòng Lương Tiêu lẫn lộn biết bao cảm xúc. Gã vốn muốn tìm đến thanh minh với Công Dương Vũ, nhưng chuyến đi này khiến gã mục kích gần hơn bi kịch của binh đao, vừa hối hận vừa căm hờn, cho rằng bản thân mình gánh nặng bao tội nghiệt, chẳng màng phân trần lý lẽ nữa, chỉ nghĩ: “Hôm nay chết dưới tay ông già cũng như một sự giải thoát”, rồi lại chua xót: “Khó nổi thù cha chưa trả, mẹ đi đâu cũng không rõ, ta thông tay chịu chết chẳng phải là bất hiếu lắm sao?”.

Cùng lúc ấy Công Dương Vũ bị lời lẽ của gã khơi gợi những tiếc hận bấy lâu trong tim, rầu rĩ tự nhủ: “Ta không thể quay lại Thiên Cơ cung được nữa, con cái sờ sờ ra đây mà cũng như không, sau này về với tổ tiên, e rằng chẳng có ai hương khói tế tự ta cả. Chà, hài tử Văn Tĩnh vốn dĩ hiền lương, không may táng mạng dưới tay lão quái vật, ta nhất định báo thù cho hắn. Song hắn chỉ được một mụn con này, nếu nó chết, chẳng phải hắn sẽ tuyệt hậu hay sao?”. Khi mới biết tin Lương Tiêu tấn công quân Tống, ông đã đứng đưng nổi giận, những muốn giết ngay cho hả, nhưng đến lúc này bỗng lại ngập ngừng.

Ông già cảm râu trầm ngâm hồi lâu, Lương Tiêu đang theo dõi với ánh mắt thắc mắc thì Công Dương Vũ chậm rãi hỏi:

- Người có biết sáu tên này chết thế nào không?

Lương Tiêu cân nhắc một thoáng rồi đáp:

- Đều chết vì quyền kinh. Song vì sao người thứ hai đứt tóc, bốn người đằng sau gãy ngón tay ngón chân thì thật khó hiểu.

- Đó chính là chỗ cao cường của kẻ ra tay. Nếu đâm cả sáu gãy xương đứt gân mà chết thì khó khăn gì, nhưng đây hắn chỉ đẩy quyền kinh đến ngón tay hay cọng tóc nạn nhân, hoàn toàn không chạm vào các gân cốt khác. Nội lực tinh diệu tới mức có thể vận hành tùy ý rồi.

Lương Tiêu rùng mình:

- Tiêu Thiên Tuyệt chẳng?

Công Dương Vũ cười nhạt:

- Tiêu lão quái giết người theo kiểu chém to kho măn, đời nào nghịch ngợm tòn mồn đến thế? Môn võ công này xuất xứ từ Thiên Trúc, tên tiếng Phạn của nó là Tháp bà Quân đồ lệ[1]. Theo tín ngưỡng Bà La Môn, “tháp bà” là vị thần hủy diệt, “quân đồ lệ” nghĩa là rắn, cũng là tên gọi nội lực trong Du giả thuật[2]. Tháp bà Quân đồ lệ do đó có thể dịch ra là Rắn của thần hủy diệt, nhưng thường được gọi là Hỏa xà. Sau khi luyện thành công phu, nội kinh hết như trăm ngàn con rắn độc trườn khắp cơ thể địch thủ, húc vỡ tim, đập nát xương hoặc bấm gan chặt ruột hoàn toàn tùy tâm ý của người thi triển.

Lương Tiêu tư lự:

- Xem chừng kẻ đó đã luyện thành.

- Đúng vậy.

Lương Tiêu nhướng mày:

- Tên hấn là gì?

Công Dương Vũ lườm Lương Tiêu, cười khẩy:

- Ranh con, ngươi chết đến nơi rồi còn hỏi chi cho lắm?

Lương Tiêu bực tức nói:

- Ai bảo ông không động thủ ngay đi, toàn làm nhảm những chuyện đầu đầu.

Công Dương Vũ buồn bã nghĩ: “Nếu ta đủ nhẫn tâm để động thủ, hà có phải rườm lời thế. Khốn thay hiện tại quyết tâm của lão phu suy yếu mất rồi, phải làm sao cho ngươi khiến ta tức giận mới ra tay được”. Ông bèn gợi ý:

– Nội công của hung thủ cao cường nhỉ, ngươi có khâm phục không?

Đối với Công Dương Vũ, kẻ tu luyện môn Hòa xà này là kẻ đại gian đại ác, Lương Tiêu chỉ cần buông một từ “có” thôi thì nhất định ông sẽ nổi giận và thừa cảm phần để lấy mạng gã. Vì vậy vừa hỏi dứt, ông liền nhìn chăm chăm vào mặt Lương Tiêu để dò thái độ.

Lương Tiêu nhú mày, lắc lắc đầu:

- Trên đời này, nhiều lắm là có bốn người khiến tôi khâm phục, hung thủ còn lâu mới lọt được vào danh sách ấy.

Công Dương Vũ thất vọng ề chề, tiện miệng hỏi thêm:

- Thế à, bốn người nào?

- Có một hòa thượng vô cùng nghĩa khí, dám nói dám làm. Ông ấy xếp thứ tư trong số những người Lương Tiêu khâm phục.

- Cừu Như chứ gì?

- Tiên sinh cũng quen ông ấy à?

Công Dương Vũ hừ mũi, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Ai nữa?

- Người tiếp theo là Liễu Tinh đạo trưởng. Tại sao thì chắc khỏi phải giải thích.

Công Dương Vũ gật đầu lia lịa, hớn hờ nói:

- Tất nhiên tất nhiên, nàng xếp thứ nhất phải không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Thứ ba.

Công Dương Vũ cau kinh nghĩ bụng: “Để xem ai xếp được trên nàng?”. Lương Tiêu tiếp:

- Người thứ hai Lương Tiêu khâm phục là một tiểu cô nương.

Công Dương Vũ nhăn mặt nghĩ bụng: “Một đứa ranh con mà dám so độ với Tuệ Tâm hử?”. Ông hừ mũi giận dữ. Lương Tiêu bùi ngùi:

- Tiểu cô nương này mắc bệnh nan y nhưng không bi quan buồn bực mà luôn vui vẻ giúp đỡ người khác, nhờ cô bé giúp đỡ nên mới có Lương Tiêu ngày nay.

Công Dương Vũ dịu nét mặt, khẽ gật đầu. Lương Tiêu chột hạ:

- Còn người Lương Tiêu khâm phục nhất là một viên quan nhà Nguyên.

Mắt Công Dương Vũ lóe sáng, kinh đầy suốt xuống tay. Lương Tiêu thùng thảng:

- Người ấy họ Quách tên Thủ Kính. Ông ta dồn hết tâm sức cũng như hứng thú vào cải tạo thủy lợi và nghiên cứu lịch pháp, công lao rõ ràng ngàn năm, phúc đức cao dày vạn kiếp, do đó xếp đầu trong bảng bốn người Lương Tiêu khâm phục.

Công Dương Vũ nghe tới đây, con giận xẹp xuống, gật gù bảo:

- Nếu quả thực như ngươi kể thì bất luận hấn ta là Nguyên hay Tống đều đáng được thế nhân kính phục.

Nói thì nói vậy, nhưng thấy mình không được liệt vào hàng nhân vật khiến Lương Tiêu khâm phục, Công Dương Vũ cũng hơi tự ái. Lương Tiêu nhún nhún vai:

- Ngoài ra, Lương Tiêu còn rất mến mộ võ công và tài trí của Công Dương tiên sinh, nhưng cái lối bỏ mặc vợ con và hờ hững tình thân của ông lại khiến Lương Tiêu không có thiện cảm lắm nữa.

Công Dương Vũ bưng bưng nổi giận, nhưng suy tính một hồi, nghĩ rằng nếu vì thế mà giết Lương Tiêu thì lại chứng tỏ bản thân mình nhỏ nhen, bèn nén con nộ hóa, cười nhạt bảo:

- Nhóc con miệng còn hôi sữa, chả hiểu cái quái gì! – Trong bụng thì phát ón: “Thằng ranh giáo hoạt kinh khủng, chắc đã nhìn ra toan tính của lão phu nên mới giả vờ bịa chuyện nói quanh khiến ta không nắm được thóp nó đây”. Cân nhắc một hồi lại nghĩ: “Ồ mà việc gì ta phải đích thân động thủ, để nó ngoan ngoãn tự tận chả tiện hơn ư?”.

Trầm ngâm một hồi, ông chợt bảo: “Ngươi theo ta lại đây!” rồi quay bước. Lương Tiêu đành đi theo.

Lúc này trời đã sáng bạch, bốn bề quang đãng. Đến một gốc tùng đầu làng, Công Dương Vũ xòe chưởng chặt lên thân cây, lá đổ xuống ràn rạt như mưa. Nhà nho phát tay áo rộng. Hết như bị hút, màn lá liền tụ thành một chuỗi chui vào tay áo ông.

Thu xong đám lá, Công Dương Vũ nói:

- Nếu ta tự tay giết ngươi thì khó tránh mang tiếng cây mạnh hiệp yếu. Trên núi Thạch Công, ngươi và ta chưa cá cược xong, bây giờ tiếp tục vậy.

Lương Tiêu nhướng mắt nhìn. Công Dương Vũ lại khua tay áo, lá từng bản phụp phụp xuống nền đất xốp, mau chóng xếp thành một đồ hình, tựa vuông mà không phải vuông, đường tròn mà không phải tròn.

Công Dương Vũ hỏi:

- Ngươi nhận ra chứ?

Lương Tiêu hơi đỏ sắc mặt:

- Nhận ra, đây là Thiên địa huyền hoàng. Phải chăng hôm qua chính tiên sinh đã bày trận cho quân Tổng?

Công Dương Vũ không trả lời thẳng, lấp lửng bảo:

- Lúc ấy ngươi khua môi múa mép, xô ra những gì như là: “Trận pháp này gói gọn thiên địa, nuốt chửng nhật nguyệt, tiêu diệt vạn quân như nhỏ một cọng cỏ, tiến lui dễ dàng, không tài nào phá nổi”, nghe chừng cũng có tí kiến thức. Bây giờ coi mỗi chữ lá từng là một quân sĩ, nếu ngươi phá được trận này thì ta tha chết, ngược bằng thua thì tự chặt đầu là hết nợ.

Lương Tiêu quan sát trận thế hồi lâu, đoạn lắc đầu:

- Đáng tiếc tôi không có bản lĩnh hút lá từng, làm sao đấu với tiên sinh được?

- Khó gì, với tu vi hiện nay của ngươi, ta hướng dẫn qua loa là ngươi làm được ngay thôi.

Công Dương Vũ cho rằng Lương Tiêu khó thoát chết nên không giấu miếng, nhặt ngay một chiếc lá từng giảng giải:

- Công phu này tên gọi Bích vi tiễn, coi lá từng là tên, nội lực là cung, cứ thế bắn đi. – Thấy Lương Tiêu lộ vẻ ngơ ngác, ông sốt ruột. – Không hiểu à? Ta hằng hỏi ngươi, bắn cung thế nào?

Lương Tiêu thạo thuật kỳ xạ, nắm rõ đặc tính của cung tên, bèn đáp:

- Cánh cung cứng mạnh, dây cung mềm dai. Tay trái nắm cánh cung, tay phải bật dây cung là bắn được.

- Ủ, một cây cung gồm đủ cương nhu, còn nội lực có tách bạch cương và nhu không?

Lương Tiêu hiểu ra:

- Ý tiên sinh là dùng cương kinh làm cánh, nhu kinh làm dây, lá từng làm tên?

Công Dương Vũ gật đầu:

- Tiểu tử khôn kiếp, cũng không đến nỗi tối dạ!

Lương Tiêu đắm chiêu:

- Xem chừng công phu này tương tự Cung huyền kinh của Tiêu Thiên Tuyệt.

Công Dương Vũ tròn trắng mắt, mắng ngay:

- Lão lếu, tương tự là thế nào? Hừ, Bích vi tiền là Bích vi tiền, hoàn toàn không dây mơ rễ má gì với Cung huyền kinh. – Nghĩ sao ông lại hừ mũi. – Dẫu có đôi chút liên quan, Cung huyền kinh cũng chỉ là loại bàng môn tả đạo. Tiêu lão quái cho rằng thân mình là cung, còn ta cho rằng khí cơ là cung, gần với đạo trời hơn, cảnh giới hai bên vô cùng chênh lệch, khó lòng so sánh được. Lão Tử từng nói: “Đạo Trời như gương cung, Cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào”; lại răn: “Muốn đóng được phải mở trước”. Yếu lĩnh của Bích vi tiền chính là ở đó, so với nó thì thứ công phu Cung huyền kinh vứt đi kia kém xa một vạn tám ngàn dặm.

Công Dương Vũ thóa mạ một hồi thì voi tức, bắt đầu giảng giải cận kề cách hướng mạch, cách vận kinh. Lương Tiêu vốn nắm bắt nhanh, lại có luồng nội lực gồm đủ âm nhu nhờ trận chiến chân khí của hai đại cao thủ trên Hoa Sơn, nghe Công Dương Vũ giảng xong, gãi ngứa một nhánh lá tùng, vận năm thành cương kinh và năm thành nhu kinh, cương kinh căng ra, nhu kinh kéo vào, khi hai luồng kinh tương giao, chỉ nghe “sựt” một tiếng, nhánh lá tùng thụ lực bay lút xuống bùn.

Công Dương Vũ hài lòng bảo:

- Thăng bé này dạy được đấy. Nhớ cho kỹ đây, ngoài cương trong nhu là xuất, ngoài nhu trong cương là nhập.

Lương Tiêu gât đầu, nắm tay đắm lên thân cây làm lá đồ rào rào, đoạn đẩy nhu kinh, hãm cương kinh, chiêu thức trái hẳn lúc nãy, tư thế hết như xoay ngược cây cung, cánh vào trong, dây ra ngoài, đảo chiều bắn của mũi tên. Mảnh lá tùng bị cường lực của Lương Tiêu hấp hút, ào ạt bay về phía gã. Lương Tiêu chụp tay áo xuống, thu gọn số lá tùng.

Công Dương Vũ lộ vẻ ưu tư:

- Kể ra, nguyên lý này không hẳn chỉ giới hạn ở việc đả thương người bằng lá tùng. Mai sau, nếu nội lực người đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa thì có thể tận dụng được cả lông tơ và bụi nhỏ kia đấy. Nhưng người mà may mắn đạt tới cảnh giới đó, chắc trên thế gian chẳng còn ai địch nổi người nữa.

Lương Tiêu nghe giọng ông có ý tiếc hận thì mỉm cười buồn bã, chia kinh làm cương và nhu bắn lá tùng ra khỏi tay áo, cũng sắp thành một hình trận, tựa tròn mà không phải tròn, tựa vuông mà không phải vuông.

Công Dương Vũ chớp mắt:

- Người cũng dùng cái này?

- Thiên địa huyền hoàng là trận thế của các trận thế, không thể phá giải. Chẳng còn cách nào tốt hơn dĩ độc trị độc.

Công Dương Vũ cười nhạt:

- Kể ra cũng khá tinh tường.

Ông phẩy tay áo, lá tùng trên mặt đất như bị gió thổi, hai mươi tư khối trong Huyền thiên tiểu trận bắt đầu vận chuyển. Lập xuân nổi đùng đoàng tựa sấm, Vũ thủy như gió tạt mưa nghiêng, Xuân phân chia âm dương hai nửa, Kinh trập quấy động tựa giao long, Lập hạ cuốn ngón ngấu như lửa, Mang chủng tua tua hệt lúa non, Tiểu thử – Đại thử liền một dãy, Surong giáng mật mù tựa tuyết bay, Tiểu tuyết – Đại tuyết đảo phải trái, Hàn lộ thoát động rồi thoát tan. Cứ thế, trận hình biến hóa theo bốn mùa, lúc dàn hàng ngang lúc xếp hàng dọc, tiến hành hợp công.

Lương Tiêu cũng phất tay áo chạy trận Huyền thiên, nhưng phương vị có phần khác biệt. Đông chỉ đối Hạ chỉ của Công Dương Vũ, Thu phân đối Xuân phân, Đại tuyết đối Tiểu thử, Xử thử đối Thanh minh, Hàn lộ đối Cốc vũ. Huyền thiên ứng với sự thay đổi của hai mươi tư tiết khí, có âm dương tương khắc tương sinh, trận pháp của Công Dương Vũ bị khắc chế, tức thì chạy chậm hẳn lại.

Lương Tiêu lại phất tay áo, Thành thổ từ hướng tây bắc, Ấn thổ từ hướng đông bắc, Thần thổ từ hướng đông nam, Thao thổ từ hướng tây nam... Chín khối của tiểu trận Hậu thổ lần lượt đánh ra từ các phương vị khác nhau.

Công Dương Vũ nhẹ nhàng khoát tay áo rộng, Huyền thiên trận tản ra hai cánh, chín khối Cửu Châu nổi lên ở giữa. Theo đúng nguyên tắc hòa phương nam khắc kim phương tây, mộc hướng đông trấn thủy hướng bắc, ông dùng Thâm thổ chính nam đối phó Bình thổ hướng tây, Tín thổ chính đông chống cự Thành thổ hướng bắc bên trận Lương Tiêu. Bảy khối còn lại cũng bám sát vị trí tương khắc theo ngũ hành. Trận thế của Công Dương Vũ mang hình hạc trắng xòe cánh, trông đáng thanh thoát mà ẩn tàng sát cơ.

Lương Tiêu nhận ra đây là hình hạc tường, một trong chín biến của Thiên địa huyền hoàng trận, lập tức hô to:

- Hồ quỳ!

Nội kinh của gã tới đâu, Hậu thổ tiểu trận thu vào tới đó, Huyền thiên tiểu trận nhô ra ngoài, hình dáng như mảnh hổ ngồi rình, làm đối trọng với bạch hạc giăng cánh. Công Dương Vũ biết rõ tấn công không được bao lâu nữa, đấu được một lúc, trận thế cuốn vào trong, chuyển ra hình bí hĩ[3].

Bí hĩ là một trong chín con trai của rồng, dáng dấp giống con rùa, khi trưởng thành thì thoát mai, hóa rồng mà đi. Hình trận này ẩn công trong thủ, đường hướng biến hóa rất phong phú. Lương Tiêu tức thì dàn trận theo hình phương bay, dễ biến thủ thành công. Công Dương Vũ lập tức đổi hình rồng vàng, hai trận Huyền thiên, Hậu thổ chốc chốc lại đảo vị trí, thế như thần long biến ảo, khó định đầu đuôi. Lương Tiêu đối phó bằng hình rùa đen, mặc rồng vàng xáp vào tấn công dữ dội đến đâu vẫn bất động như núi.

Trông bề ngoài, tưởng chừng hai bên tỉ thí nội lực thông qua việc điều khiển lá tung, nhưng thực chất họ đang đo mưu độ trí. Chẳng mấy chốc, chín biến hình Thiên địa huyền hoàng đã dùng hết, Công Dương Vũ và Lương Tiêu bèn phát triển thêm kiểu trận mới, hết như đánh cờ. Cõi chín biến là dàn trận căn bản, trên nền tảng ấy họ lại tùy cơ ứng biến, lần lượt đưa ra những ý tưởng mới. Bởi đây là thi đấu trận pháp, hàm chứa đủ mọi nguyên lý về ngũ hành tương khắc, về bát quái cửu cung nên phức tạp hơn hẳn nguyên lý đánh cờ thông thường.

Công Dương Vũ càng đấu càng kinh hoàng: “Tiểu tử này còn ít tuổi mà kiến thức toán học đã sâu sắc quá! Ta nghiền ngẫm Thiên địa huyền hoàng đã bao nhiêu năm mà không chiếm nổi ưu thế so với một kẻ mới vận hành lần đầu”. Thực tế Lương Tiêu cũng bóp đầu bóp trán, suy nghĩ đến rã rượi cả người, không dám sơ ý mấy may. Thoạt tiên gã gắng gỏi cốt mong thoát chết, nhưng càng lúc càng hứng thú, dần dần chú ý đến mặt học thuật của trận thế, thậm chí còn thiết tha hơn cả mục đích cầu sinh.

Hai người đều thông tuệ lẫn tiếp, xứng đáng là kỳ phùng địch thủ của nhau trong trận đấu trí này. Lúc đầu họ chạy trận như gió táp mưa sa, nhưng lần lần, mức căng thẳng càng cao thì tốc độ biến trận càng chậm. Cứ nhẩn nha suy nghĩ một lúc, họ lại quất tay áo, trao đổi một lượt biến hóa, đến nước không khai triển được nữa thì dừng, lại chống má trầm tư cho tới lúc một tia sáng khác lóe lên trong trí.

Giao đấu miệt mài suốt hai canh giờ vẫn chưa phân thắng bại, thỉnh linh ở mạn núi phía tây có tiếng ung kê kêu lãnh lút, ngân nga mãi không dứt, Công Dương Vũ nhũn mảy về sốt ruột.

Tiếng ung vang vọng hồi lâu, không hề ngắt quãng. Công Dương Vũ đứng bật dậy, giũ tay áo, hai chề lá tung bắn véo về phía Lương Tiêu. Gã này đang chìm đắm trong trận pháp, không đề phòng nên bị chề lá găm trúng hai huyệt Đan trung và Thần phong khiến thân thể tê dại.

Công Dương Vũ cười khi khi:

- Lát nữa tỉ thí tiếp cũng không muộn, hai tên quý kia đấu đá đã lâu mà không biết kết quả thế nào, chúng ta đi xem cho vui.

Lương Tiêu bị xách chạy, gió rít vù vù bên tai, cảnh vật cứ ào đến trước mắt rồi lại lùi tít ra sau. Công Dương Vũ nhảy cao hụp thấp, chỉ nháy mắt đã băng đi xa đến mấy chục dặm.

Đến một sườn núi, ông nhảy phóc lên một tảng đá to, cười bảo:

- Tới nơi rồi! – nói đoạn thả Lương Tiêu xuống.

Gã thiếu niên giương mắt nhìn. Cách chỗ họ khá xa có dãy núi xanh mờ giăng ngang chân trời, mây vờn sương phủ che kín vòm không. Cạnh đó là rừng lau sậy, hoa lau rung rinh trắng như đọng tuyết. Bên rừng lau sậy có hai người, một vận đồ trắng một vận đồ đen, người áo đen chính là Tiêu Thiên Tuyết, người áo trắng tuổi ước ngũ tuần, nhân dạng khác hẳn dân trung thổ, mũi cao mắt sâu, da trắng, mặt mày nhẵn nhụi, môi mỏng dính, tóc bạc chải mượt cuộn thành búi to trên đỉnh đầu. Còn một người khác ngồi gần chỗ hắt, mình bận quân phục Đại Nguyên, chiếc mũ lông chiên đã bỏ ra, để lộ mái tóc đen đỏ xỏa xuống đến thắt lưng.

Tim Lương Tiêu đập thình thịch, nếu không bị điểm huyệt, chắc gã đã hét toáng lên.

Bởi vì tên lính Nguyên đó nào phải ai xa, chính là A Tuyết! Lại một nỗi thân hình cô thẳng đuồn khác thường, đáng ngồi cứng đờ như đá.

Người áo trắng ngậm ngang miệng một ống tiêu dài đỏ sẫm, tiếng ung kê phát ra từ chính ống tiêu này.

Trên không, bảy tám con chim ung, điều hâu vừa rít lên dữ tợn vừa mổ cào cắn xé hai con kên kên, lông vũ rụng lá tả. Đôi kên kên dùng mảnh lạ thường, mỗi lần mổ hoặc cào phát đều trúng một con điều hoặc ung, hất nó rơi xuống đất. Lương Tiêu nhớ lại mẹ từng kể thuở nhỏ có nuôi một cặp kên kên, chắc là hai con này đây.

Tùy theo nhịp tiêu bồng hoặc trầm, từ những khe núi hang đá ở khắp bốn phương tám hướng lại có chim ung hoặc điều hâu lồng lộn bay tới, chỉ thoáng chốc đã tập hợp đến mấy chục con, cùng xúm quanh đôi kên kên mà buơi cào xâu xé.

Lương Tiêu thầm kinh ngạc: “Không lẽ người này biết dùng âm thanh để điều khiển ung cát?”.

Đôi kên kên dần dần yếu thế, không địch nổi số đông, đầu và cánh bị mổ trúng, lao đảo chao nghiêng, rên rỉ thê thảm. Tiếng tiêu chọt ré lên, bảy ung điều liền xáp lại hai con kên kên lẻ loi, đồng loạt vươn mỏ giơ vuốt tấn công. Máu tươi ra khắp nửa vòm trời, đôi kên kên đã bị xé bụng làm nhiều mảnh.

Tiêu Thiên Tuyết hừ mũi giận dữ, hàng mày chữ bát nhũn thấp. Người áo trắng ngưng thổi tiêu, dắc ý nói:

- Tiêu lão quái, ngươi bảo cặp kên kên này vô địch tăng không mà? Bây giờ thua rồi đấy, còn gì để nói đây?

Dứt lời hắt cười ha ha, tiếng cười xen lẫn điệu rít rìn rít lạ lùng.

Lương Tiêu nghe quen tai, sực nhớ: “Tràng cười quái dị hồi đêm chắc là của hắt”.

Tiêu Thiên Tuyết lạnh lùng đáp:

- Được, hiệp này coi như ta thua. Theo thỏa thuận, trước tiên chọi chim, kể đến tỉ võ. Hạ Đà La, ngươi có giỏi thì lần này đừng trốn.

Người áo trắng cười khà khà, chẳng ừ chẳng không. Thấy Tiêu Thiên Tuyết chực xông tới, hắt vội đặt ống tiêu lên miệng, thổi một tràng lạnh lạnh.

Như đáp lại, khắp trời vang vọng một bầu âm thanh hỗn tạp, hàng đàn ung điều sà xuống, nhất tề lao bỏ vào Tiêu Thiên Tuyết. Lương Tiêu khiếp đảm: “Kẻ này có khả năng điều khiển chim ung, chẳng rõ lai lịch hần ra sao?”.

Tiêu Thiên Tuyết hét vang, múa song chưởng lên đón bầy chim. Rẹt một tiếng, tựa hồ bị một giàn đao kiếm vô hình phạt qua, đàn ung, cất, điều hâu gây cánh cụt đầu rơi xuống lộp độp, những con còn sống thì bay tán loạn, không dám áp sát Tiêu Thiên Tuyết nữa.

Chỉ thoáng chốc, bầy ung điều đông đúc đã bị đánh tan, chỉ sót một con chim ung, nó kinh hoàng sải cánh chực bay, thỉnh thoảng tiếng gầm dữ dội, một con hồ đen từ vạt rừng bên cạnh phóng ra, tung mình chồm cao hơn một trượng, vỗ con chim kéo xuống, di mạnh nó trên mặt đất, xem chừng không sống được nữa rồi.

Hạ Đà La cười rín rít:

- Thiên vật nhận của lão càng ngày càng sắc bén!

Tiêu Thiên Tuyết trợn mắt:

- Đùng lải nhải nữa, đền mạng đôi kên kên cho ta.

Lão đảo người, nhào tới gần ba trượng, Hạ Đà La không hề cử động mà thân hình bỗng lướt ngang đi xa đến hai trượng, tránh khỏi phát chưởng của Tiêu Thiên Tuyết:

- Bình tĩnh nào Tiêu lão quái, mở to mắt mà xem đây!

Hần lại đặt ống tiêu ngang miệng, tiếp tục thổi. Lần này là âm điệu lách cha lách chách, Lương Tiêu tự hỏi: “Tiếng chim gì nhỉ, nghe quen tai lắm”.

Tiêu Thiên Tuyết ngưng bước, cười nhạt:

- Được, lão phu gắng xem xem.

Lão đứng lại, quạt liên ba chưởng. Hạ Đà La tuy đang ở cách xa mấy trượng mà cũng phải xô xích để né tránh, cuối cùng lui hẳn ra ngoài mười trượng, mặt mày nhăn nhó, nhưng miệng vẫn thổi liên miên.

Chỉ trong chớp mắt, bốn phương tám hướng rộ lên tiếng phụ họa rú rít. Vòm trời tối sầm. Lương Tiêu ngược mắt nhìn. Trên không xuất hiện vô số chim sẻ, di chuyển rất nhanh về phía này như một đám mây dày màu gai xám. “Ra là tiếng chim sẻ”, gã nghĩ.

Bầy sẻ dường nổi cơn điên, tràn tới cực nhanh rồi đổ rào rào xuống Tiêu Thiên Tuyết như giàn tên nhọn. Tiêu Thiên Tuyết tiếp tục phát chưởng. Chưởng phong tới đâu, xác sẻ rụng lộp độp tới đó, nhưng một đợt rơi xuống, đợt thứ hai đã đùn lên thay thế, lớp nổi lớp tấn công không màng sống chết.

Tiêu Thiên Tuyết thoát đầu xuất chưởng còn ung dung thư thái, nhưng dần dần càng lúc càng nhanh, cuối cùng song chưởng lên xuống như chong chóng. Vậy mà đàn sẻ vẫn dòn về nườm nượp, che rợp bầu trời, phủ dày mặt đất, y như thể toàn bộ chim sẻ của dãy Hoàng Sơn đều tụ tập lại đây.

Khi đàn sẻ đã quây kín trên không, Hạ Đà La dùng tiếng tiêu tách chúng làm hai tốp. Một tốp bọc Tiêu Thiên Tuyết bằng nhiều lớp như vỏ hành. Tốp kia xúm đến chỗ hồ đen, vơ mớ mỡ chỉ chất. Con hồ gầm thét giờ vượt quá đuôi, nhưng đàn sẻ quây kín đến nỗi nước cũng không lọt, con hồ che chắn được đằng đầu thì đuôi lại sơ hở. Chẳng bao lâu, chỉ nghe một tiếng gầm khùng khiếp, hai mắt chảy máu, trong con kinh hoàng nó guồng chân chạy trốn. Nhưng bầy sẻ truy đuổi kỳ cùng, chuyên nhắm những chỗ con vật không với được vượt tới mà mổ rìa khiến máu thịt bắn tung tóe. Hồ đen phóng đi xa đến hơn hai mươi trượng thì tiếng gầm rú dữ dội đã đổi ra rên rĩ thê lương, bốn chân mềm nhũn, nó đổ vật ra đất.

Tiêu Thiên Tuyết phả Thiên vật nhận vào song thủ, chưởng phong thường khi sắc bén là thể mà gặp phải tình cảnh quái dị này cũng khó lòng phát huy uy lực. Sẻ sẻ vốn là loại nhỏ bé yếu đuối hạng nhất trong các loài chim, nhưng nhờ số lượng đông đảo và tổ chức tấn công đồng loạt nên sức mạnh lại vượt xa ung điều. Tiêu Thiên Tuyết quạt chết một lớp thì lớp khác sà đến, đánh giết đến mức xác sẻ tích đầy cả thóc trên đất, còn con hồ đen đã bị đàn chim buoi vây, rìa sạch máu thịt, còn trơ khấc bộ xương trắng.

Lương Tiêu dày dặn và can đảm có thừa, đã từng thống lĩnh thiên quân vạn mã phi ngựa quát roi tung hoành trên sa trường, vậy mà gặp cảnh này cũng không khỏi ớn lạnh.

Tiêu Thiên Tuyết hét vang, quạt chưởng vu vu đánh thùng một lỗ hổng giữa lớp sẻ, đoạn tung mình lao vụt ra ngoài như một vầng mây đen, lướt thẳng về phía rừng lau sậy.

Lương Tiêu theo dõi lộ khinh công của Tiêu Thiên Tuyết với ánh mắt tán thưởng, đoán thầm: “Từ bụi lau sậy chắc lão sẽ nhảy xuống nước, muốn thoát bầy sẻ quái gở kia thì quả thực đó là cách đơn giản nhất”.

Nhưng Tiêu Thiên Tuyết chỉ bay là là trên rừng lau rồi lướt ra xa hơn ba trăm bộ, không xuống nước mà đáp lên bờ bên kia, một cánh sậy màu xanh nhạt đã nằm trong tay lão tự bao giờ.

Tiêu Thiên Tuyết nhăn trán, ngắt bỏ hết lá nhánh, để lại một ống sậy thuần thuần, đoạn ngậm nó vào miệng thổi u u. Tiếng sáo sậy vốn thê lương ai oán, lại được nội lực của Tiêu Thiên Tuyết thúc đẩy, âm thanh càng thêm thất ruột thất gan.

Kiến thức võ học của Lương Tiêu đã khác xa ngày xưa, vừa thấy khỏe mắt cay cay, gãi rợn người hiểu ra, vội vàng dùng phép Nhập định và Tẩy tâm trong Tử phù nguyên tông để tập trung tinh thần, loại bỏ tạp niệm, chống lại tác động của tiếng sáo sậy.

Tiếng sáo vút lên, xen lẫn tiếng tiêu của Hạ Đà La. Bầy sẽ bị nhiễu âm thanh, không biết theo bên nào, đập cánh soạt soạt bay rối rít quanh xác đồng loại, kêu lên ai oán rồi tản dần đi, kết thúc trận đấu thắm đẫm máu tanh.

Lương Tiêu thờ phù, cảm thấy như học thêm được một điều, bụng bảo dạ: “Cách nhỏ cỏ tận rễ của Tiêu Thiên Tuyết quả thực cao minh. Bầy sẽ bay đến vì tiếng tiêu, phá được tiếng tiêu là tức khắc đập tan mọi mũi tấn công của chúng”.

Đàn sẽ đã biến mất nhưng Tiêu Thiên Tuyết vẫn không buông sáo, thậm chí còn đẩy thêm nội lực vào ống sậy cho nhạc điệu tăng độ bi thiết, âm thanh rầu rĩ vọng chân mây, bồi hồi quanh sơn cốc, nghe như lũ khách thờ than nỗi tha hương, thiếu phụ ní non đêm lẻ bóng. Hạ Đà La đổi liên tục các loại tiếng chim, các cung biến điệu, từ yến oanh thỏ thẻ, vàng anh liu lo cho chí hạc kêu nào nuốt, quạ gào inh tai.

Nhạc âm của hai bên đều vận dụng nội lực khiến người nghe điêu đứng bàng hoàng, rất khó chống đỡ. Lương Tiêu phải dùng Tẩy tâm và Nhập định để trấn tĩnh mới thoát được nguy hiểm. Đương tập trung tinh thần, chợt nghe tiếng sục sục, gãi thất kinh mở bừng mắt nhìn thì thấy A Tuyết nghẹn ngào vật vã như hoa lê bị gió đập mưa vùi.

Nguyên là tiếng sáo của Tiêu Thiên Tuyết quá đổi thảm thiết, A Tuyết nghe mà kinh tâm động phách, huyết khí dâng cao, không kiềm chế được nên bật khóc. Khổ nỗi còn bị điểm huyết nên khí lực không đủ, cô muốn khóc to nhưng đuối sức, đành chỉ thút thít nấc nghẹn. Nỗi đau đớn bị khơi lên trong ngực do đó vô phương giải tỏa, tích lại mỗi lúc một dày, mặt A Tuyết dần dần trắng bệch, hai mắt lác thần.

Lương Tiêu hiểu nếu cứ tiếp tục thế này, A Tuyết nhất định sẽ đau thương quá độ mà chết. Gã muốn cứu viện nhưng thân thể tê liệt, định xưng khai huyết đạo thì Bích vi tiền quá ư lợi hại, gãi thử mấy lần đều tổn công vô ích, đành tuyệt vọng nhìn A Tuyết gặp nạn.

Thình lình, Công Dương Vũ bỗng phá lên cười, tiếng cười chấn động rừng núi. Đoạn ông xếp bằng ngồi xuống, nhuyển kiếm Thanh Li đặt ngang đầu gối, ngón co ngón bung gẩy trên thân kiếm làm phát ra âm thanh keng keng như chặt đá chặt vàng.

Công Dương Vũ bảo:

- Tiêu lão quái, Khổng Tử dạy: nhạc buồn nhưng đừng nên bi lụy. Ngươi thổi sáo bát nháo như vậy nghe chẳng lọt tai chút nào.

Dứt lời, ông dùng kiếm thay đàn, vuốt lên thành âm chủy, vũ, miết xuống tạo âm cung, thương. Giai điệu uyển chuyển, chẳng những mượt mà như đàn gỗ ngô đồng hay danh cầm cổ kim mà còn réo rất hân hoan khiến nỗi buồn thương dịu bớt. Ông cất giọng hòa theo khúc nhạc:

Ngoài đồng hoang có con chương,

Bên nhà có một cô nàng đương xuân.

Bạch mao chàng gói thịt phần,

Đem sang dụ dỗ tấm thân ngàn vàng.

Trong rừng bọc tốc mọc hoang,

Có con hươu chết nằm lang ngoài đồng,

Chàng đem ngả thịt gói xong,

Tặng cho người ngọc những mong kết tình.

“Khoan khoan chàng hãy kìm mình,

Đừng khua chó sủa, đừng rình rờ khấn!”

Bài Dã hữu từ khuôn[4] này trích trong Kinh Thi, kể chuyện nàng con gái đang tuổi xuân mon mọn ở nơi đồng dã, có chàng trai lấy lá bạch mao gói thịt con chương, con hươu đem tặng tán tỉnh. Ý thơ linh động, tươi tắn hồn nhiên.

Công Dương Vũ hát xong, nhạc đệm thay đổi, ông lại chuyển sang bài khác:

Nàng rằng: gà gáy sáng kia,

Chàng: ừ, trời cũng tờ mờ từ lâu.

Vậy chàng nên dậy cho mau,

Sao mai lấp lánh phượng nào rồi kia.

Đeo cung rong ruổi đồng quê,

Bắn chim phù, nhận mạng về cho em

Nhận, phù chàng bắn, để xem,

Em làm vài món lại thêm rượu nồng

Thuận hòa tới lúc răng long,

Vui duyên cầm sắt, thỏa lòng thương yêu.

Đây là bài Nữ viết kê mình[5], cũng trích trong Kinh Thi, thuật lại chuyện đôi nam nữ tự tình đêm hôm, ý ngọt ngào âu yếm, tình nồng nàn là lời.

Hai bài hát cất lên, lập tức pha loãng âm giai của sáo sậy. Nỗi đau đớn đè trĩu ngực A Tuyết cũng vơi bớt, nhưng tự nhiên một cảm giác lạ lùng khác lại xâm chiếm hồn cô, khiến mặt cô đỏ ửng và đầu óc tràn ngập muôn tưởng tượng xa xôi, tất cả đều xoay quanh hình ảnh Lương Tiêu.

Hạ Đà La ngưng thổi địch, cười rin rít:

- Thì ra Công Dương huynh cũng là người đồng hội đồng thuyền với chúng ta. Kinh Thi còn có bài Thư cưu họa tiếng quan quan, Bên cồn sông vắng hót vang vui vầy. Yêu kiều thực nữ thế này, Cùng chàng quân tử sánh tày lứa đôi. Sái gia[6] trẻ trung mến người ngọc, thường ngày đều theo đuổi cái đẹp đấy.

Hắn vốn chỉ lăm bôm về thơ Hán, tự nhiên gặp đúng dịp để khoe khoang dân vốn ít ỏi của mình thì lấy làm đắc ý lắm, cười toe toét liếc về phía A Tuyết. Lương Tiêu khinh bỉ nghĩ: “Chỉ ít cũng bốn năm chục tuổi đầu rồi mà còn tự xưng là trẻ trung mến người ngọc. Trơ thế không biết!”.

Công Dương Vũ mỉm cười, lại hát:

Tân Đài trắng lệt, Hoàng Hà cuộn trôi,

Tường lấy được chàng xinh tươi,

Ngờ đâu gá nghĩa với người hom hem.

Tân Đài chất ngất, Hoàng Hà lao xao,

Tường sa xuống chốn thanh cao,

Ngờ đâu bắt hạnh rơi vào bụi hoang.

Khấp khởi quăng lưới, vớt phải cóc già,

Tường thân gửi gãi hào hoa,

Tân hôn đêm ấy hóa ra lão còng[7].

Hạ Đà La nghe ca từ dường như ngụ ý đá kích, nhưng không hiểu rõ lắm, đang cau mày ngẫm nghĩ thì Công Dương Vũ cười hỏi:

- Hạ xú xà, ngươi có hiểu Tường sa xuống chốn thanh cao, Ngờ đâu bắt hạnh rơi vào bụi hoang nghĩa là gì không?

Hạ Đà La cười đáp:

- Ngôn từ kín đáo sâu xa thế, sái gia lỗ mã Hán văn, thực không hiểu nổi.

Công Dương Vũ nháy mắt:

- Tường sa xuống chốn thanh cao, Ngờ đâu bắt hạnh rơi vào bụi hoang, nói rộng ra là chê cười sự bất cân xứng, châm biếm những con cóc ghè không tự lượng sức đòi ăn thịt thiên nga ấy mà.

Hạ Đà La sầm mặt:

- Huynh đài muốn chửi sái gia là cóc ghè?

Công Dương Vũ cười tươi:

- Ấy, chính thế! Lão phu chửi ngươi ba lần cóc ghè mà ngươi vẫn một mực không chịu hiểu, thực là nước đổ đầu vịt. Ha ha ha...

Hạ Đà La hằm hằm hừ một tiếng rõ to.

Trong lúc hai người đối đáp, tiếng sáo sậy của Tiêu Thiên Tuyệt dần dần thay đổi sắc độ, ai oán sầu thương giảm bớt, tăng thêm tình ý miên man. Công Dương Vũ ngạc nhiên lắng nghe.

Tiêu Thiên Tuyệt đang thổi bài Kiêm gia, cũng thuộc Kinh Thi:

Bên sông sậy mọc xanh xanh

Móc vương trên lá rành rành tựa sương,

Người ta đêm nhớ ngày thương,

Ở bờ đối diện mà đường quá xa,

Ngược nguồn tìm lối ta qua,

Gặp đường trắc trở cùng là quanh co

Trở lui tìm lối hạ du,

Ngờ đâu người lại lừng lờ giữa dòng.

Khúc hát này kể chuyện một chàng trai từng trải muôn vàn vất vả để đeo đuổi người mình yêu thương. Công Dương Vũ vốn có tâm bệnh nên rất đồng cảm với tình cảnh nhân vật. Ông đã lặn lội cùng trời cuối đất để tìm Lâm Tuệ Tâm, chịu đựng nhiều khổ sở tới mức toàn bài Kiêm gia cũng không đủ diễn tả một phần vạn nỗi khổ đó, càng ngấm càng thương thân, đầu óc dần dần chóng chệnh mụ mẫm.

Tiêu Thiên Tuyệt thổi hết một lượt bài Kiêm gia liền thổi lại lần nữa. Âm thanh đó vây bọc mọi giác quan của Công Dương Vũ, bản đàn dưới những ngón tay ông cũng dần dần đổi theo giai điệu Kiêm gia:

Rặng lau mọc kín bờ sông

Móc trong buổi sớm rờn rờn chưa khô,

Người ta thương nhớ mong chờ,

Thoáng trông hình bóng ở bờ bên kia,

Ngược nguồn chân lựa nẻo đi,

Gặp ghềnh khúc khuỷu dễ gì tiến sang,

Trở lui tìm lối xuôi dàng,

Ngờ đâu người đã chuyển sang giữa cồn.

Công Dương Vũ dùng tiếng đàn đấu với Tiêu Thiên Tuyệt nhưng lại vô tình bị cuốn theo giai điệu lung lạc của đối thủ, chỉ thoáng chốc, nhịp tim hòa với nhịp đàn, đôi mắt dần dần rực lên cuồng nhiệt. Hạ Đà La nhận thấy có thể lợi dụng được, bèn nghĩ bụng: “Vô công tài trí kẻ này đều đáng gờm, không nhân đây trừ khử hẳn thì còn đợi tới khi nào?”. Hắn lập tức ghé ống tiêu lên miệng, thổi ra âm thanh của chim thư cưu.

Thư cưu là loài chim ái tình, trống mái quấn quýt bên nhau cả đời không lìa xa. Tiếng tiêu của Hạ Đà La nào nuốt luyện lấy, hết như châm dầu vào lửa, khiến uy lực từ cây sáo sậy tăng lên bội phần.

Công Dương Vũ nghe sáo sậy và tiếng chim đồng vọng, tâm trạng thoát phần khỏi thoát bị ai, thoát vui vẻ thoát âu sầu. Bỗng nhiên, trước mắt ông thấp thoáng hiện ra hình ảnh Liễu Tình áo trắng chân trần, tóc xanh buông dài chấm đất yêu kiều đứng giữa mây trời, mỉm cười tươi tắn.

Khí huyết bùng bùng, Công Dương Vũ trần trần đôi nhìn bằng cặp mắt ứa lệ, đôi tay cất cao, ông gọi:

- Tuệ Tâm, con có gì mà nàng trốn tránh ta, con có gì? Nàng có biết ta tìm nàng khổ sở đến nhường nào không? Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co. Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co...

Ngày thường ông vẫn than sâu oán khổ, nhưng tự trọng thân phận nên thủy chung chỉ giữ trong lòng, lúc này bị tiếng sáo và tiếng tiêu thúc đẩy tâm tư nên thổ lộ cả ra, mà đã thổ lộ là ào ạt như thác đổ, không sao kìm nén được nữa.

Lương Tiêu thấy Công Dương Vũ mất hết tinh táo thì lo cuống, khôn nổi hai chẽ lá từng găm cứng các huyết đạo đã cản trở mọi cố gắng can thiệp của gã. Trong lúc bối rối, một tia sáng thỉnh linh lóe lên trong óc: “Ban nầy Công Dương tiên sinh chẳng đã dạy ta Bích vi tiễn đó ư? Ngoài cương trong nhu là xuất, sao ta không lấy dùng thứ kình đó mà bắn mấy chiếc lá này ra?”.

Vừa nghĩ dứt, gã đã dồn nội lực đến huyết Đan trung, đặt cương kình bên ngoài, nhu kình bên trong rồi bật cung, sau một tiếng “phụt” nhẹ, nhánh lá từng rời thân bay ra. Lương Tiêu hoan hỉ lập lại cùng cách thức, đẩy nốt cả chẽ lá từng ở huyết Thần phong đi.

Lúc này Công Dương Vũ đã mê man thần trí, hoa chân múa tay, lảm nhảm mãi câu hát Ngược nguồn tìm lối ta qua, Gặp đường trắc trở cùng là quanh co, bắt đầu mấp mé bờ vực của sự điên loạn.

Lương Tiêu không kịp đắn đo nhiều, lập tức nhảy vọt tới hết vang, áp một chương lên huyết Ngọc chằm của Công Dương Vũ, đổ chân khí vào Đốc mạch rồi dồn nó chạy tới huyết Đại chuy.

Pháp môn này bắt nguồn từ thiên Nhập định trong Tử phủ nguyên tông. Thường khi bắt đầu tập nhập định, người tu đạo vẫn còn rất nhiều tạp niệm, chỉ sơ sẩy một chút là sa vào tẩu hỏa nhập ma, vì vậy bên cạnh phải có sư tôn hỗ trợ, gọi thần trí họ quay về. Tình cảnh hiện tại của Công Dương Vũ cũng tương tự tẩu hỏa nhập ma nên cách làm của Lương Tiêu công hiệu ngay tức khắc. Công Dương Vũ rùng mình, lập tức tỉnh táo lại.

Tiêu Thiên Tuyết căm thù Công Dương Vũ đến tận xương tủy, định nhân cơ hội ngàn năm một thuở này mà dồn kinh địch vào cảnh chết vì loạn trí, nào ngờ đến thời khắc quyết định lại bị Lương Tiêu phá ngang. Nhìn đôi đồng tử của Công Dương Vũ trở nên linh động, Tiêu Thiên Tuyết hiểu rằng thế là xôi hỏng bỏng không, trong lòng tức giận vô cùng, lão gắng đẩy sức vào tiếng sáo, nhằm lúc Công Dương Vũ chưa thật tỉnh táo thì tấn công để ông trở tay không kịp. Hạ Đà La cùng chung ý nghĩ, tiếng tiêu càng thêm rít róng.

Công Dương Vũ vừa tỉnh đã gặp ngay hai mặt giáp kích, thâm than nguy hiểm, lập tức tập trung tinh thần phòng thủ. Ông xếp bằng ngồi xuống, tay trái gây nhuyễn kiếm tấu thật nhanh giải điệu Phong vũ thuộc Kinh Thi hầu chống lại tiếng sáo sậy của Tiêu Thiên Tuyết, tay phải gỡ bầu rượu son đỏ ở thắt lưng, đập nó cồm cộp lên mặt đá theo âm cung và thương tạo tiếng cú mèo kêu để chống đỡ nhạc tiêu của Hạ Đà La. Hiềm nỗi tâm lực ông đã tiêu hao quá độ trong lúc thất thần vừa rồi, chưa kịp điều hòa hơi thở lại phải đối phó cùng lúc với hai địch thủ nên nhọc sức vô cùng. Chỉ thoáng chốc, đỉnh đầu Công Dương Vũ bốc khói trắng nghi ngút, sau vài tích tắc, bầu rượu bừa đôi, lại thêm một lát, đầu ngón tay lướt qua lưỡi kiếm đứt da bật máu.

Lương Tiêu bèn tung mình lại gần Hạ Đà La, quạt chương tấn công. Hạ Đà La thấy gã còn quá trẻ mà chương phong đã quá đổi sắc bén thì ngạc nhiên hết sức, nhưng đang đầu đến thời khắc then chốt, hẳn không muốn phân tâm đỡ đòn, bèn nhích đi xa hơn một trượng.

Lương Tiêu phát chương hệt mà cũng không trông thấy động tác di chuyển của Hạ Đà La nên vô cùng kinh sợ. Gã xoay bật người, lướt sang chỗ A Tuyết ôm choàng lấy cổ. A Tuyết mừng mừng tủi tủi, đôi mắt đẹp long lanh lệ. Hạ Đà La không tiện di chuyển về, nhưng bộ dạng đờ đàng sát khí, hàm hàm giương mắt nhìn.

Trận đấu giữa Công Dương Vũ, Tiêu Thiên Tuyết và Hạ Đà La mỗi lúc một nguy hiểm. Lương Tiêu xé áo bịt hai tai A Tuyết lại, đoạn vỗ ba chương về phía Tiêu Thiên Tuyết. Họ Tiêu vẫn điềm nhiên ngồi yên, đợi chương phong của Lương Tiêu tới gần, áo lão bỗng phồng lên rồi xếp xuống, đón và từ từ hóa giải luồng kinh.

Lương Tiêu phát hoảng, muốn tiến lên giao đấu, song không nỡ bỏ A Tuyết một mình. Gã thăm nghĩ nếu không ngăn cản Tiêu Thiên Tuyết và Hạ Đà La thì Công Dương Vũ chắc chắn sẽ thất bại. Đang bối rối, gã chợt nghe thấy tiếng chuông boong boong vọng tới, âm thanh đầy đặn và vang vọng khắp khe khắp núi, liền đó là một giọng oang oang:

- Hai đánh một, trơ tráo quá thể...

Cùng với lời nói, tiếng chuông vẫn ngân nga, nhịp buồn đằm đằm khoảng lặng giữa những nốt chuyển của cây sáo sậy.

Tiêu Thiên Tuyết bất ngờ, suýt bị tiếng chuông làm lạc nhịp, đành buông Công Dương Vũ, thúc nội lực vào tiếng sáo để đương cự tiếng chuông.

Công Dương Vũ nhớ lại tình cảnh khốn đốn vừa rồi, hai mắt tròn tròn, trò tay nói lớn:

- Hạ xú xà! Lúc trước không tính, bây giờ hai ta đơn đả độc đấu lần nữa.

Ông trút hết mọi căm giận với Hạ Đà La xuống Thanh Li kiếm, dùng nó thay đàn tấu bài Ân vũ:

Mau thay oai vũ nhà Ân,

Hung binh chém Sở khí gần Đâu, Ngưu...

Cảm nhận rõ rệt luồng sát khí ròn rợn bốc tận chân mây, Hạ Đà La không dám trễ nải, cũng dùng tiếng hót của muôn loài chim để đáp trả.

Bỗng đâu lại một tràng cười dài. Lương Tiêu dõi mắt nhìn ra. Từ cuối khúc quanh của sơn đạo, Cửu Như đang rào bước chạy tới, vai vác quả chuông đồng cũ mòn, nhỏ bằng một nửa chiếc chuông đại ở chùa Hàn Sơn. Lão giờ gây gõ liên hồi lên tang chuông làm phát ra tiếng boong boong ầm ầm.

Nhận ra Lương Tiêu, nhà sư cười vang:

- Nhóc con, đã lâu không gặp!

Lương Tiêu ôm quyền đáp:

- Đại sư vẫn phong độ như xưa, thật đáng mừng!

Cửu Như cười ha ha:

- Tiểu tử dẻo mồm! Đợi bản tăng xong việc, chúng ta sẽ đánh chén một bữa thỏa thuê, uống hẳn ba trăm chung rượu! – Không đợi Lương Tiêu đáp lời, lão đã đưa mắt nhìn sang Hạ Đà La, cười bảo. – Hạ xú xà, bản tăng gặp người quen cũ, mãi kể lể hàn huyên nên đến muộn. Ha ha, người tưởng ta không nhớ đấy à?

Lão vừa nói vừa đập vù cây gậy xuống đỉnh đầu Hạ Đà La.

Gậy đập thẳng xuống, động tác không có gì đặc biệt, song Hạ Đà La xem chừng rất úy kỵ, lùi tránh đến hơn một trượng. Hắn nhét ống tiêu vào trong tay áo, mĩa mai:

- Đồ lừa trọc, ngươi cứ muốn bám nhằng nhằng đánh chí chết thế ư?

Cửu Như cười khi khi:

- Ta chỉ đánh chí chết thôi, còn bám nhằng nhằng là cung cách của con rắn bản tính nhà ngươi. Người ta bảo đánh rắn phải đánh đập đầu, dắt trâu phải xỏ lỗ mũi. Ha ha, đáng tiếc Hạ xú xà không phải đạo sĩ, bằng không bản tăng cũng tìm một sợi thừng xỏ lỗ mũi ngươi dắt đi.

Trong lúc chọc ghẹo, nhà sư vẫn múa tít cây gậy.

Hạ Đà La lắc mình lùi xa ra, trợn mắt mắng:

- Đồ lừa trọc, trời đất tuy rộng lớn nhưng không có gì thoát khỏi hai từ “lý lẽ”. Sái gia chưa từng trêu cợt ngươi lần nào, vậy mà năm xưa ngươi ráo riết đuổi đánh ta khỏi trung nguyên. Cứ cho là bỏ qua chuyện quá khứ đi, hôm nay ta mới trở lại, tại sao ngươi cũng dai dẳng bám theo suốt mấy ngàn dặm qua?

“Thịch” một tiếng, Cửu Như động mạnh cái chuông xuống, cắm phập cây gậy gỗ trắc bên cạnh, cười nhạt:

- Ngươi đủ trơ trên đề nhắc đến lý lẽ à? Ngươi đột nhập trung nguyên, tàn sát hơn ba trăm mạng, cưỡng bức hơn sáu mươi dân nữ. Chẳng từ một việc ác nào, chết trăm lần chưa đủ đền tội.

Hạ Đà La nóng nảy cất ngang:

- Lũ dân đen đó sinh ra là để sái gia luyện công, giết vài ba đứa đã ăn thua gì! Còn đám đàn bà con gái kia, được sái gia biệt đãi là phúc phận của chúng nó, vừa khoái lạc vô bờ vừa bảo toàn tính mạng, nhất cử lưỡng tiện đến thế là nhất rồi!

Cửu Như quắc mắt, chạy quanh Hạ Đà La hai vòng, phì nhổ:

- Con rắn đốn mạt, ta quát nát đất ngươi!

Lão khua gậy lên, Hạ Đà La uốn mình tránh, lạnh lùng đáp:

- Đã thế, hôm nay có ngươi thì không có ta.

Hắn rút trên vai ra một thứ binh khí khuôn dạng kỳ lạ, tay cầm ở giữa, từ đó xòe ra bốn phía bốn mũi dao cong lưỡi liềm dài chừng một thước hắt ánh lạnh băng, trông tổng thể giống hình chữ 卍.

Thứ binh khí này tên là Bát Nhã phong, sắc bén tuyệt luân, lối phát chiêu rất kỳ dị, Cửu Như bật cười:

- Ăn cắp ở đâu ra đấy? – đoạn tay phải múa gậy vun vút, tay trái cất chuông, miệng quát to. – Chết này!

Cái chuông kêu “hừ” một tiếng, chụp xuống đỉnh đầu Hạ Đà La.

Bát Nhã phong lóe lên sắc lạnh, chém đứt đôi chuông đồng. Cửu Như cười ha hả, xoáy tít cây gậy như chim xuyên rừng cây, lao qua giữa hai mảnh chuông đồng, đập thẳng xuống ngực đối thủ. Hạ Đà La uốn mình tránh, động tác mềm dẻo như người không xương, binh khí quay vù vù hết như một vầng trăng sáng lẳng về phía Cửu Như.

Công Dương Vũ bình sinh tự phụ, thấy Cửu Như ra tay thì cũng ngừng gậy kiểm tấn công Hạ Đà La.

Ông đưa mắt sang Tiêu Thiên Tuyệt, cười khà khà:

- Hạ xú xà có hòa thượng tiếp đón rồi, chúng ta cũng nên dứt khoát một lần cho xong.

Tiêu Thiên Tuyệt ngừng thổi sáo sậy, lạnh lùng đáp:

- Đúng ý lão phu.

Chữ “phu” vừa buông, tay áo Công Dương Vũ đã bay phàn phật, lưỡi nhuyễn kiếm bắn tới trước mặt Tiêu Thiên Tuyệt.

Tiêu Thiên Tuyệt hơi đảo người, song chưởng thoát biến đao biến kiếm, biến giáo biến thương, trong khoảnh khắc mà hoán đổi chiêu thức của bảy tám

loại binh khí khác nhau để chặn thế kiếm dữ dội như cuồng phong của Công Dương Vũ. Nhà nho càng đánh càng sáng khoái, cất tiếng hú dài, đường kiếm phóng khoáng như gió thổi hoa rơi, lỏng lẻo như trăng soi mặt sóng, thoát khỏi mọi gò bó của ý thức, nghiêng dần về hướng tự nhiên tiềm thức.

Tiêu Thiên Tuyệt thấy khó mà chống đỡ được bằng tay không, bèn lấy sáo sậy ra khỏi tay áo. Thiên vật nhận của lão vốn là nội kinh, yếu lĩnh ở chỗ “vạn vật trong trời đất đều là binh khí của ta”, hề phỏ nó vào chuông, quyền thì da thịt rắn đánh như đao, chùy; phỏ nó vào giấy, cò thì các đồ vật ấy cứng sắc như cưa, kiếm, không gì không chém được. Vì vậy mà ông sáo tuy chỉ là một đoạn lau sậy dài năm tấc, nhưng khi nằm trong các ngón tay Tiêu Thiên Tuyệt, nó trở nên khí thế và mạnh mẽ không thua bất cứ một loại khí giới nào.

Cuộc tỉ thí giữa bốn đại cao thủ hôm nay là một dịp hiếm có, cả đời cũng khó gặp một lần. Lương Tiêu theo dõi đến hoa cả mắt: xem cặp Cừu Như – Hạ Đà La thì lại bỏ lỡ Công Dương Vũ – Tiêu Thiên Tuyệt, nhìn Công Dương Vũ – Tiêu Thiên Tuyệt thì lại không bao quát được Hạ Đà La và Cừu Như.

Bốn đấu thủ ra chiêu càng lúc càng dữ dội. Trong một tích tắc tránh đòn, Hạ Đà La chợt nhận ra Công Dương Vũ đang đứng đầu lưng với mình, liền sinh ác tâm, bèn tận dụng khoảnh khắc né chiêu Cừu Như mà khua Bát Nhã phong đâm lên nhà nho.

Công Dương Vũ trở lui kiếm chắn đỡ. Tiêu Thiên Tuyệt tự phụ thân phận, không muốn liên thủ với Hạ Đà La bèn ngừng tấn công. Chợt Cừu Như cười to:

- Tiêu lão quái, ba mươi năm cách mặt, bản tăng tưởng ngươi đi ngủ với giun với dế rồi kia đấy! – Dứt lời, lão múa gậy đánh tới.

Tiêu Thiên Tuyệt giờ ông sáo gạt gậy ra, hoàn trả một chuông, lạnh lùng đáp:

- Tên sư trọc nhà ngươi sống đến hôm nay kẻ cũng hiếm có nhỉ!

Cừu Như xoay gậy quét ngang đập thẳng, đâm trái hất phải, hai bên giao đấu không khoan nhượng.

Chẳng bao lâu, Tiêu Thiên Tuyệt xoay sang đấu với Hạ Đà La, Cừu Như thành ra đấu với Công Dương Vũ. Thuở xưa bốn người đã từng chạm trán, nay tái ngộ sau ngần ấy năm, ai cũng muốn xem đối phương tinh tiến bao nhiêu, vì vậy cứ lát lát lại đổi đấu thủ, chú ý thăm dò căn cơ của nhau.

Lương Tiêu theo dõi một cách say sưa, bất giác tự hỏi: “Trong số này, rốt cục ai là người lợi hại nhất nhỉ?”. Gã đang băn khoăn, chợt nghe Cừu Như cười bảo:

- Lão đồ gàn, ngươi khác với Tiêu lão quái và Hạ xú xà, bản tăng vốn chẳng muốn cho ngươi một bài học làm gì, khổ nỗi ngoại hiệu của ngươi lại phạm vào điều đại kỵ của bản tăng.

Công Dương Vũ cau mày:

- Ngoại hiệu nào?

Cừu Như cười:

- Có kẻ tán dương ngươi là thiên hạ đệ nhất kiếm, chữ “kiếm” thì thôi không nói, nhưng bốn chữ “thiên hạ đệ nhất” khiến bản tăng chướng tai không chịu nổi.

Công Dương Vũ nhỏ phi phi:

- Ba hoa khoác lác, làm như ngươi là thiên hạ đệ nhất không bằng!

Cừu Như bật ngón tay cái trái, cười hi hi:

- Quả nhiên là dân đọc sách, hiểu nhanh hơn hẳn người thường. Bản tăng không chỉ là thiên hạ đệ nhất mà thiên thượng cũng là đệ nhất luôn đấy!

Trước thái độ dương dương tự đắc và giọng điệu huênh hoang của nhà sư, Công Dương Vũ vừa bực mình vừa tức cười, mắng rằng:

- Chả trách người ta gọi ngươi là lừa trọc, mặt dày hơn cả da lừa!

Ông ta được Cừu Như giải vây, lòng vốn căm kích vô cùng, trước sau xuất thủ vẫn nương nhẹ, đến lúc này bị Cừu Như nói khích mới nảy thối háo thắng, tung hết chiêu thức ra giao đấu.

Hai người đều dùng binh khí màu đen, lúc tạm ngưng trông như rắn đen quấn cành khô, lúc tấn công dữ dội thì như rồng đen cười mây. Cừu Như càng đấu càng hứng khởi, hò hét vang lừng.

Nhà sư đang hò la, chợt mé ngoài núi có người hét vào:

- Lão lừa trọc đấy phải không?

Tiếng hét tựa sấm rền, vang dội khắp dãy núi. Cừu Như hơi biến sắc, buột miệng gắt:

- Ủ, chính cha ngươi đây!

Người nọ cười ha hả:

- Lại đây lại đây, chúng ta tái đấu ba trăm hiệp nữa.

Cửu Như nhăn nhó si vả:

- Đấu cái con khỉ, bản tăng còn có việc hệ trọng phải làm, không rồi mà chơi với ngươi. – Lão bỏ mặc Công Dương Vũ, quát gây đánh vút, nện thẳng xuống đầu Hạ Đà La.

Trong số bốn người thì Hạ Đà La có kém sút hơn chút đỉnh, đòn đả độc đấu may ra chống đỡ được chừng sáu trăm chiêu, nhưng cứ thay đổi thủ liên tục, chiêu số biến đổi quá nhiều khiến hắn khó thích ứng. Lúc này hắn đang tập trung tinh thần đón đỡ, chân chỗ này lại hờ chỗ kia, bị Cửu Như nện liên hai gây phải luống cuống giật lui.

Chợt Cửu Như gầm lên như sấm:

- Trúng!

Một gậy của lão bay tới, nện trúng vai trái Hạ Đà La. Tên này đau thấu xương cốt, lập tức quay mình chạy trốn. Cửu Như bám sát không rời. Bên chạy bên đuổi, chớp mắt đã phóng lên tới sống núi.

Đột nhiên, một người phi thân ra chặn đường Cửu Như, miệng cười hi hi:

- Lão lừa trọc, đánh nào, đấu nào!

Kẻ đó vừa nói vừa luôn tay luôn chân đấm đá, chiêu thức tinh diệu vô cùng, Cửu Như bản lĩnh là vậy mà cũng phải dừng bước.

Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt đều ngạc nhiên. Họ vừa tỉ thí với Cửu Như, biết rõ nhà sư lợi hại đến mức nào, nay thấy lão bị một người tay không vung quyền bức lui, chẳng ai hiểu ra sao nữa. Cả hai quan sát võ công của người mới đến, mặc dù kiến thức rất rộng mà đều thắc mắc trước đường lối võ công và lai lịch chủ nhân.

Sau khi xáp vào giao đấu chớp nhoáng chừng hai mươi hiệp, Cửu Như quật một gậy đẩy lui người nọ, tung mình nhảy vọt qua sống núi.

Đối thủ bị bỏ rơi kêu oai oái:

- Chạy đi đâu? Đánh nữa, đánh nữa nào...

Vừa gọi, y vừa nhào một vòng theo Cửu Như, mắt tầm dưới mé bên kia. Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyệt thấy người nọ nói năng cử chỉ đều kỳ cục mà võ công cao cường nhường ấy thì đều hết sức tò mò, không ai bảo ai, cùng thi triển khinh công bám sát đằng sau.

Chạy được mấy bước, Công Dương Vũ chợt dừng chân, quay lại trừng mắt với Lương Tiêu:

- Tiểu tử họ Lương, hôm nay lão phu nhận ơn cứu viện của ngươi mà còn hạ thủ giết ngươi thì thật không phải. Nhưng nếu ngươi vẫn tiếp tay cho bọn Thát thì dù mang tiếng bất nghĩa, trước sau gì lão phu cũng lấy mạng ngươi.

Lương Tiêu thoáng trầm ngâm, đoạn vòng tay đáp:

- Xin tiên sinh yên lòng, từ nay về sau, Lương Tiêu quyết không làm tổn hại đến một dân lành nào của Đại Tống nữa.

Công Dương Vũ cau mày ngắm gã từ đầu xuống chân, đoạn gật đầu, chạy như gió cuốn theo hướng Tiêu Thiên Tuyệt.

Lương Tiêu nhìn theo bóng hai người, lòng chộn rộn muôn ý nghĩ. Lát sau ngoảnh lại A Tuyết, thấy hai má cô đỏ hồng, đôi mắt long lanh, hàng mi dài còn ngân ngấn lệ, gã bèn bắt mạch thử xem.

Nhận ra hai mạch Nhâm, Đốc đều tắc, Lương Tiêu vận nội lực khai thông, nhưng vô hiệu. Gã thi triển Bích vi tiễn, cương kinh làm cánh, nhu kinh làm dây, ngưng khí làm tên, đẩy nội lực vào cơ thể cô gái. A Tuyết nghe lồng ngực nhẹ nhõm hẳn đi, buột miệng kêu:

- Ca ca, muội nhớ huynh chết đi được!

Lương Tiêu định đã thông Đan điền cho A Tuyết, nghe vậy mắng át:

- Mở miệng ra là chết với sống, gở kinh lên được!

A Tuyết đỏ mặt, cúi đầu vò vò chéo áo. Lương Tiêu hỏi:

- Tại sao muội lại ở đây?

Mắt A Tuyết hoe đỏ:

- Nghe... Hồ Lão Vạn kẻ huynh đuổi theo Công Dương tiên sinh và Tiêu Thiên Tuyết, muội lo quá, liền quất ngựa rời thành đi tìm huynh.

Lương Tiêu phát câu:

- Hồ Lão Vạn, cái đồ lăm mồm! Về rồi ta sẽ cho mấy cái bạt tai!

A Tuyết cuống quýt nài:

- Ca ca đừng đánh hấn. Hấn mà không nói, chẳng phải muội càng lo lắng hơn ư?

Lương Tiêu lờm cô:

- Lo lắng thì có tác dụng gì? Vậy tại sao muội rơi vào tay người áo trắng? Hấn... hấn có ức hiếp muội không? – Họng nghẹn lại, gãi vội lấp liếm. – Thôi, nếu không tiện trả lời, coi như ta chưa hỏi, quên câu ấy đi!

A Tuyết lắc đầu:

- Muội không rõ nguyên nhân khiến hấn bắt muội, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã bị đưa đến đây rồi. Chuyện cũng chẳng có gì bất tiện, để muội kể hết cho huynh nghe.

Lương Tiêu xót xa nghĩ: “Muội khờ của ta, chắc đã bị hấn phạm đến thân rồi, vậy mà cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa!”. Gãi găng nén nỗi đau lòng dịu dàng bảo. – Muội kể những chi tiết bình thường ấy, chỗ nào không vui thì tránh đi. Từ rày về sau cũng đừng bận tâm nghĩ ngợi, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là được.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì là sao? Muội nhớ rõ cả mà. Lúc đó muội phóng ngựa ra ngoài thành, chưa xác định được là nên đi hướng nào, đang sắp ngã chạy chợt cảm thấy mình ngựa trĩu xuống tựa hồ có người ngồi lên phía sau lưng.

Lương Tiêu buột hỏi:

- Người áo trắng phải không?

- Vâng. Muội ngoái đầu nhìn thì chẳng thấy một ai, nhưng vừa quay đầu đi thì có luồng hơi phả vào tai muội tê tê buồn buồn thế nào ấy. – Kể tới đây cô cảm thấy hồ thẹn, khuôn mặt đỏ bừng.

Lương Tiêu cau mày, ngập ngừng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó, muội thò chường ra sau đẩy hấn, không ngờ đẩy hụt, khi thu chường về thì hấn lại thờ khi vào tai muội, vừa thờ vừa thì thào: “Tiểu cô nương biết võ công à, hay quá nhỉ”. Muội phát hoảng, không nhìn được bèn hỏi: “Ta mặc đồ nam mà, vì sao ngươi biết ta là tiểu cô nương?”. Hấn cười hi hi: “Sái gia tinh mắt lăm, ruồi bay qua còn phân biệt được con đực hay con cái nữa là! Ở trung nguyên này, sái gia chưa từng gặp ai vừa xinh xắn vừa biết võ công như cô nương”. Nghe cái giọng thon thót nói cười ấy, không hiểu sao muội cảm thấy rất nhột nhạt, bèn đuổi: “Ngươi đừng ngồi sau lưng ta nữa, kéo nặng quá ngựa nó không chịu nổi đâu. Ngươi mà không xuống là ta đánh đó”. Hấn cười: “Được, cô đánh đi, đánh trúng là ta xuống liền”, dứt lời liền vói tay lên sờ soạng mặt muội.

Kể tới đây, A Tuyết cúi gầm xuống, mặt đỏ như gấc chín. Lương Tiêu nặng nhọc lắc đầu:

- Thế là đủ, ta không muốn nghe nữa.

A Tuyết nhú mày:

- Sự việc sau đó lạ lẫm lắm, huynh bỏ ngang là tiếc đấy. – Không để Lương Tiêu kịp lên tiếng, cô tiếp tục. – Khi ấy muội bức lắm, bèn ngoảnh đầu lại đây, nhưng không thấy hấn đâu, vừa xoay mình đi thì hấn đã phả hơi vào tai muội, còn lăm nhảm nhiều câu kỳ cục, muội không hiểu lắm. Nhưng câu này thì dễ hiểu, hấn khen muội ưa nhìn... Theo huynh hấn có nói thật không? So với Liễu cô nương, với chủ nhân hay Lăng thư thư, Băng thư thư thì muội không bèn gót ai cả.

Lương Tiêu nhìn khuôn mặt khả ái trắng trẻo, thờ dài bảo:

- Thôi thôi, không kể nữa, chúng ta về đi!

A Tuyết thắc mắc:

- Sao cơ? Sắp tới vô khối sự lạ, muội chưa nói xong mà.

Lương Tiêu xót xa nghĩ: “Đề con bé kể ra hết rồi khóc thỏa thuê một bữa thì có khi tốt hơn”. Gã bèn nghiêng răng bảo:

- Được, muối thông thả kể tiếp đi, ta nghe.

A Tuyết tiếp:

- Vâng, đúng lúc muối không xua đuổi được hấn, đang lo cuống cuống thì sau lưng bỗng vang lên tiếng chuông coong coong y hệt tiếng chuông của ông sư vừa rồi ấy. Người áo trắng “hừm” một tiếng rồi rủa: “Đồ lừa trọc chết đâm chết chém, tổ sư con... bà nguoi”. – A Tuyết ngừng lời, ngượng ngịu thanh minh. – Câu này là tên áo trắng chửi, muối chỉ thuật lại thôi.

Lương Tiêu nín lặng. A Tuyết ngắc ngứ nói:

- Hấn làm bầm mạ lị vài ba câu nữa rồi đột nhiên điểm huyết muối, cười hi hi bảo: “Tiểu cô nương, ta mượn tạm con ngựa”, đoạn giằng dây cương, ra roi phóng điên cuồng. Chạy hồi lâu hấn mới dừng lại nghỉ, kéo muối xuống giải huyết. Bấy giờ muối mới nhìn rõ hấn, lo rằng lỡ việc đi tìm huynh, muối sợ hãi òa khóc. Người nọ vỗ về: “Nín nín, chúng ta tìm một chỗ êm ái, sai gia sẽ khiến cô vui thích”. Muối đáp: “Không tìm thấy ca ca thì chẳng có gì khiến ta vui cả”. Người nọ cười: “Ca với chả cóc, lát nữa cô sẽ sướng mê toi, rồi rít gọi ta là ca ca ấy”. Muối nghe kiểu nói năng kỳ cục đâm bức, bèn bảo: “Còn lâu ta mới gọi nguoi là ca ca, trên đời này ta chỉ có một ca ca mà thôi”. Người nọ vẫn nhon nhon: “Lát nữa cô nương sẽ chẳng tự chủ được đâu, trông xinh xắn thế kia, lại là xử nữ, lại biết võ công, làm cái đệm cho ta luyện đàn thì còn gì thích hợp bằng. – A Tuyết nhú đôi mày thanh, hỏi. – Ca ca, đệm luyện đàn là cái gì?

Lương Tiêu cũng không hiểu lắm, bèn nói át đi:

- Là cái cũng chẳng hay ho gì.

- Muối cũng ngờ ngợ rằng đây chẳng phải những lời lẽ tử tế. Người nọ vừa lải nhải vừa nhìn muối với ánh mắt kỳ lạ rồi đứng bật dậy, kéo muối chạy vào rừng. Muối vùng vẫy mà không thoát được, đang lo quỳnh, chợt lại nghe tiếng chuông ngân. Tên áo trắng sững sờ tức giận: “Tiên sư con lừa trọc, toàn làm nguoi ta nháp nhảm”, đoạn rủa xả vô khối lời lẽ thô tục. Hừm, muối phát ngượng miệng, cách quãng đoạn này nhé ca ca?

Lương Tiêu theo dõi câu chuyện mà tim giật thót từng hồi, lúc này nghe vậy bèn bảo:

- Không chỉ cách quãng mà còn nên quên sạch những lời ấy đi.

A Tuyết gạt đầu:

- Vâng. Hấn vừa chửi rủa vừa lôi muối lên ngựa phi nước đại. Mỗi lần dừng lại, nghe thấy tiếng chuông vọng tới là hấn nổi điên, mà cũng như sợ hãi, vì hề nghe tiếng chuông là lại quát ngựa chạy ngay.

Lương Tiêu thở phào nghĩ bụng: “Có Cửu Như đại sư đuổi theo phía sau, Hạ Đà La dù bắt được A Tuyết cũng không tiện giở trò. Đại sư luôn tay gõ chuông chắc cũng để khắc chế tiếng tiêu của hấn”.

A Tuyết tiếp tục:

- Chạy như thế suốt một ngày trời, cuối cùng con ngựa kiệt sức khuyu xuống. Người đó bỏ ngựa lại, kéo muối đi bộ. Được một thôi đường, muối gặp một toán lính Nguyên đi ngược chiều. Thấy muối vận quân phục Đại Nguyên, họ bèn nhao nhao la lối, bắt tên áo trắng buông tha muối. Tên này khùng khinh cười, thỉnh thoảng điểm huyết muối rồi tung mình tới trước, giáng quyền lia lịa, mỗi quyền phóng ra là một người ngã xuống.

A Tuyết kể tới đây, khuôn mặt ảm đạm. Lương Tiêu nghĩ bụng: “Thì ra đám lính Nguyên mất mạng vì muốn cứu A Tuyết, ta chôn cất họ kể cũng như báo đáp được một phần”. Biết câu chuyện đang đến hồi căng thẳng, gã giục:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó còn sáu binh sĩ sống sót, họ rất sợ hãi, ném vũ khí đi mà ra sức chạy trốn, nhưng bị kẻ kia tóm trở lại dồn vào làng. Trong làng vắng ngơ vắng ngắt, hấn bắt sáu người chắt củi nhóm lửa, vo gạo thổi cơm. Ăn xong, hấn ra lệnh cho họ xếp hàng một rồi vùng quyền đâm, sáu người không động đậy gì cả. Hấn chạy quanh họ một vòng, cười ré lên tựa như cao hứng lắm.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ: “Bao giờ Tiêu Thiên Tuyết mới xuất hiện đây?”.

- Cười xong, kẻ đó bảo muối: “Tốt rồi, bây giờ lão hòa thượng cũng bị ta cắt đuôi, không còn ai quấy nhiễu giấc mộng đêm lành của chúng ta nữa...”. Hấn hau hâu nhìn lam muối sợ chết khiếp. Muối vùng chạy, nhưng bị hấn tóm được tay áo. Đúng lúc ấy, trên mái nhà chợt có tiếng người nói: “Lão đồ gàn, chuyện của chúng ta phải gác lại đã”. Người khác nói: “Hay hóm chưa, khéo không mất cả chì lẫn chài, lão phu không muốn nguoi chết dưới tay kẻ khác đâu”. Người đầu tiên hừ mũi: “Nói thối đếch chịu được!”. Nhận ra giọng Tiêu Thiên Tuyết và Công Dương tiên sinh, muối vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngạc nhiên vì tình cờ gặp họ, vui mừng vì nghĩ họ đã ở đây thì tức là ca ca cũng ở gần đây. Còn người nọ nghe tiếng biến sắc mặt, đoạn cười phá lên: “Lão quái vật, lão đồ gàn, các nguoi đều là tông sư một phái, con có gì nấp nom thô tục, lẳng nhẳng bám theo sai gia như vậy?”. Tiêu Thiên Tuyết lạnh lùng nói: “Lẳng nhẳng đâu mà lẳng nhẳng? Chẳng qua lão phu muốn xem nguoi tiến bộ đến mức nào nên cất công đi thêm mấy chục dặm mà thôi. Hừ, nguoi lại còn dốt theo cả nữ nhân, chắc chê trận đòn năm xưa ở phủ Khai Phong chưa đủ độ chứ gì?”.

- Ái chà! – Lương Tiêu kêu lên. – Khoan đã, muối nói là phủ Khai Phong à?

- Vâng, muội nhớ là ông ấy bảo phủ Khai Phong

Lương Tiêu vỗ lẽ: “Thì ra là hần. Hừ, Hồ Lão Vạn, cái đồ xuẩn ngốc, rõ ràng là Hạ Đà La lại nhớ trọ thành Hoạt Lạc Đà mấy chả Từ Lạc Đà”.

A Tuyết tiếp tục:

- Tên áo trắng bảo: “Được lắm, Tiêu lão quái! Thôi thì nguoi và lão đồ gần cùng lên một lượt đi, sái gia chẳng sợ đâu”. Tiêu Thiên Tuyết hừ mũi: “Khỏi khích tướng, mình lão phu là đủ lấy mạng chó của nguoi rồi”. Nói đoạn ông ta nhảy xuống khỏi mái nhà, phát chương chém liên. Người áo trắng đón đỡ, cười bảo: “Chúng ta độ cước lực trước”. Nói xong hần túm lấy muội, guồng chân chạy vào trong núi, Tiêu Thiên Tuyết liền đuổi theo. Người nọ chạy lòng vòng hồi lâu, chợt dừng lại: “Tiêu lão quái, sái gia mang theo một nguoi, chạy mất sức quá. Bây giờ giao đấu thể nào nguoi chẳng chiếm ưu thế”. Tiêu Thiên Tuyết bèn gọi ý: “Được, tạm nghỉ chừng thời gian cạn một chén trà rồi hẵng đấu tiếp”. Người nọ tỏ vẻ chán chường: “Tê nhạt quá, hay nhân lúc nghỉ thì tỉ thí kiểu khác vậy. Nghe đồn lão quái có hai con kên kên hung hãn vô cùng, đúng không?”. Tiêu Thiên Tuyết hỏi thể thì sao, người nọ bèn nói: “Ta cũng có mấy con chim ưng, hay hai bên chọi chim rồi độ võ công sau?”. Tiêu Thiên Tuyết cố nhiên là nhận lời, tên kia bèn lấy ra một ống tiêu đỏ sẫm như máu, bắt đầu thổi...

Nghe tới đây, Lương Tiêu ngắt lời:

- Đoạn sau ta chứng kiến cả rồi.

Gã xúc động trong lòng, nghĩ thầm chuyến này A Tuyết còn giữ được sự trinh bạch đều là nhờ Cửu Như và Tiêu Thiên Tuyết. Cửu Như đã đánh, nhưng Tiêu Thiên Tuyết cũng ra tay trợ giúp thì thực khiến gã bối rối không biết nên nghĩ sao cho phải.

Hai huynh muội ngồi lặng nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng Lương Tiêu chậm rãi bảo:

- Về thôi!

- Huynh không đuổi theo Tiêu Thiên Tuyết và Công Dương tiên sinh nữa à?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta không bỏ muội ở đây được.

Nói đoạn gã quay đi, A Tuyết ngẩn ngơ một lúc, chợt níu tay gã kêu:

- Ca ca!

- Sao?

Lương Tiêu ngoảnh lại. A Tuyết rung rung lệ, run rẩy nói:

- Huynh hãy hứa, bất kể thể nào cũng không bỏ rơi muội. Suốt một đêm một ngày nay, cứ nghĩ không còn được gặp huynh nữa, A Tuyết... chỉ muốn chết đi cho rảnh. – Cô nắc nghẹn, nước mắt thánh thót tuôn rơi.

Lương Tiêu ngăn nguoi, giờ tay vuốt gọn mái tóc cô gái, thờ dãi bảo:

- Nha đầu ngốc nghếch, sau này dù đi đâu, ta cũng sẽ đưa muội theo, không để muội phải lo lắng nữa.

A Tuyết nghe vậy là thỏa nguyện, bỗng nhận ra đầu ngón tay Lương Tiêu lướt đến đâu, da thịt mình tê dại đến đấy, tim cứ đập thành thịch.

Lương Tiêu dắt tay A Tuyết chực đi, chợt nghe “Ha!” một tiếng. Từ sống núi phía sau có một người chạy vòng xuống, áo trắng tóc bạc, chính là Hạ Đà La.

Số là hần lợi dụng lúc Cửu Như bị nguoi lạ mặt nào đó lẻo đẻo bám theo, bèn ẩn thân vào bụi cây, đợi bốn cao thủ đi khuất cả mới thò mặt ra. Hần tự nhủ nếu bọn Cửu Như muốn truy đuổi mình thì thể nào cũng tiến lên phía trước, thực tế mình chạy lộn lại, nhất định sẽ khiến ba kẻ ấy trượt mục tiêu. Nghĩ sao làm vậy, hần mò về đường cũ, tình cờ chạm trán Lương Tiêu và A Tuyết.

Hần liếc Lương Tiêu, cười rín rít:

- Ca ca cô đấy phải à? Nghe cô gọi thân thiết quá, sái gia phát ghen lên. Hay cô cũng nhận cả sái gia làm ca ca có được không?

Gặp phải cường địch, trí óc Lương Tiêu bắt đầu hoạt động rất nhanh để tìm cách đối phó. A Tuyết có gã bên cạnh nên can đảm hơn lên, mai mịa đáp trả:

- Già đầu rồi mà còn đòi làm ca ca ta, tóc nguoi bạc trắng thế kia, làm bá bá ta có khi còn thừa tuổi đấy!

Hạ Đà La sầm mặt, nhép nhép môi, cười khan:

- Nguoi chẳng hiểu cái cóc khô gì, sái gia ta tóc bạc sớm, đâu phải là già. Ha ha, cô không muốn ta làm ca ca thì nhất định ta phải làm

A Tuyết bấu môi:

- Ta thêm vào, trên đời này ta chỉ có một ca ca.

Hạ Đà La dịu nét mặt, cười ha hả:

- Càng dễ xử, ta giết phẳng tên ca ca này của cô, thế là cô chỉ còn một ca ca là ta đây thôi.

A Tuyết nghe bất bẻ, nhất thời không đối đáp lại được. Hạ Đà La cứ nhếch mép cười nhìn Lương Tiêu, tựa hồ cân nhắc xem nên bắt đầu ra tay thế nào. Lương Tiêu bỗng như ngơ ngác cười to:

- Cứu Như đại sư, người đến đúng lúc quá!

Hạ Đà La bị Cứu Như truy đuổi suốt ngàn dặm, vốn đã hết sức cảnh giác, hết như con chim phải cung sợ lẩn cây cong, nghe Lương Tiêu nói thế lập tức ngoảnh phắt đầu nhìn ra, nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả. Hắn biết bị mắc lừa bèn ngoảnh ngay lại. Bấy giờ Lương Tiêu đã ôm A Tuyết chạy như bay đến một ngọn núi.

Hạ Đà La tức tối, nhưng vẫn cười rín rít:

- Đệ đệ cũng biết ghẹo người đấy nhỉ? – Đoạn lách mình, chỉ hai nhịp nhấp nhô là đã tới gần Lương Tiêu khoảng mười trượng. – Tiêu cô nương muốn ca ca chết kiểu gì đây? Chết toàn thân hay băm nát? Nếu cô không chạy, ta sẽ để hắn được nguyên vẹn về với ông bà tổ tiên.

A Tuyết sợ quá, răng đánh càm cạp, không thốt nên lời.

Lương Tiêu vụt đổi hướng, chạy tọt vào một vạt rừng rậm, gọi to:

- Công Dương tiên sinh!

Hạ Đà La cười rú:

- Hào đệ đệ lại lừa ca ca rồi! Lát nữa sái gia sẽ cửa lưỡi đệ, xem nó dài tới chừng nào...

Hắn vừa trêu chọc vừa chạy theo vào rừng.

Chợt có tiếng gió sắc lạnh rít tới gần. Hạ Đà La lướt vội lại sau, vỗ song chường ra, chỉ thấy mấy vật bé xíu cắm phụp phụp xuống đất, hắn nhóng mắt nhìn kỹ, nhận ra đó là mấy chiếc lá từng xanh mướt.

Hạ Đà La phát hoảng: “Bích vi tiền của lão Cùng Nho? Rõ ràng hắn chạy cùng đường Tiêu lão quái, sao chỉ chớp mắt đã vòng về đây được rồi? Phải chăng hắn hận ta mấy lần ám hại nên cố ý sai thẳng nhóc này ra dụ ta vào đây báo thù”. Nghĩ mà toát mồ hôi hột, Hạ Đà La bèn học tốc chạy trở ra, cười khàn khạch:

- Giấu đầu hở đuôi thật chẳng xứng mặt hảo hán. Lão đồ gàn, có gan thì ra đây đấu ba trăm hiệp với sái gia.

Đợi một lát vẫn không thấy mây may động tĩnh, Hạ Đà La rất đổi ngờ vực, lại thét:

- Cùng Nho!

Nhưng vạt rừng vẫn lặng ngắt. Ngẫm lại, Hạ Đà La cảm thấy mấy mũi Bích vi tiền chứa kinh đạo rất thường, khác hẳn thủ pháp xuất quỷ nhập thần, nhanh đến chóng mặt của Công Dương Vũ.

Hắn bàng hoàng sức hiểu mình lại mắc lừa lần nữa, liền vuron cổ hú dài, chạy ào vào rừng, đuổi theo dấu vết Lương Tiêu. Phóng một mạch đến hơn ba trăm dặm, hắn ngheh đầu nhìn thì thấy Lương Tiêu công A Tuyết bám dây leo treo lên một ngọn núi cao gần đấy.

Hạ Đà La cười rú rít:

- Thú quá thú quá, đệ đệ thực giao hoạt lươn lẹo.

Lương Tiêu nghe tiếng cười, luôn miệng kêu khổ. Sau khi dùng mưu đẩy lui Hạ Đà La, gã thâm nhủ đi đường bằng nhất định không thoát nổi hạng già đời lẩn lộn giang hồ như tên xù xà kia, nhác trông có một cái hang trên sườn núi, gã bèn áp dụng cách thức hành quân địa hình bò lên đó, thâm nhủ khi Hạ Đà La phát hiện ra bị lừa và đuổi theo chắc cũng chỉ biết đường đi loang quanh ven chân núi thôi.

Nào ngờ tình hình biến đổi khác thường, người tính không bằng trời tính, Hạ Đà La đã đuổi đến nơi. Lương Tiêu đang ở lưng chừng núi, khác nào cười trên hồ, không xuống được nữa, chỉ còn cách gồng gượng tiến bước.

Càng lên cao, thế núi càng cheo leo hiểm hóc, rất nhiều chỗ chỉ có một hốc nông choen hoặc một mỏm đá cạn để đặt mũi chân. Nghe tiếng cười rín rít chói tai, Lương Tiêu cúi đầu nhìn xuống, Hạ Đà La đạp bước phi hành, đã gần đến cái hang nơi sườn núi.

A Tuyết cuống cuồng kêu:

- Ca ca, hấn đuổi tới nơi rồi!

Lương Tiêu suy tính rất nhanh, chợt giơ kiếm lên chém đứt dây leo bên dưới.

A Tuyết đang lấy làm lạ, chợt nghe tiếng kêu tức giận của Hạ Đà La bèn ngoái cổ xuống nhìn, mắt bỗng hoa lên. Lúc này, hai huynh muội đã tới chỗ cao đến trăm trượng, rùng rú đất đá dưới kia đều bé như con kiến. Hạ Đà La đang đứng ở sườn núi, tay phải bám mỏm đá, hai chân cử động ngừng ngoằn, dây người trườn lên. A Tuyết ngạc nhiên:

- Huynh nhìn bộ dạng leo núi của hấn kia!

Lương Tiêu ngó theo, cũng rất lấy làm thắc mắc.

Số là Lương Tiêu chặt đứt dây leo, Hạ Đà La mất chỗ vịn, chỉ còn cách vận dụng công phu để trèo lên, không ngờ mới trèo thêm được mấy trượng thì cánh tay trái bỗng rã rời đau nhói, hấn sực nhớ lúc nãy bị Cửu Như quật gãy vào vai. Cửu Như có sức mạnh bạt sơn cử đỉnh, một gãy đó đủ đánh nát đá tan vàng, Hạ Đà La thi triển nội công độc môn hầu như bất kình lực, nhưng vẫn bị thương vào xương cốt, bây giờ phải ra công trèo lên vách đá hiểm trở, vết thương tái phát, đau đớn vô cùng. Không làm sao khác được, hấn đành dùng hai chân và một tay leo lên.

Ba người leo cao dần, gió chướng quay cuồng xô đẩy, tở tóc tai họ rối tung. Mỗi nhịp dướn giúp Lương Tiêu tiến thêm vài trượng. Qua đến đâu, gã chặt sạch dây mây và từng bách đến đấy, không chừa một chỗ bám víu nào cho Hạ Đà La. A Tuyết nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy cảnh vật bên dưới càng lúc càng bé, tim đập thon thót, cô hãi hùng không dám liếc mắt xuống nữa, nhưng khi ngẩng mặt lên trên thì càng bàng hoàng khiếp sợ.

Bên trên họ là vách đá sừng sững trơ lì, hết như bị lưỡi tầm sét vật thẳng một mảng, ngoài mấy nhánh tùng trơ trọi thì không còn chỗ nào để tỳ tay đặt chân. A Tuyết ngấm ngấm than khổ: “Lỡ sơ sẩy thì hai ta sẽ lộn cổ xuống tan thân chứ còn gì?”. Đang kinh hoàng quá độ, cô bỗng sực nghĩ: nếu rơi xuống, coi như được chết bên Lương Tiêu, vĩnh viễn không chia lìa nữa. Vừa nghĩ thế, bao nhiêu thẳng thốt trong lòng bỗng chồm quện ý vị ngọt ngào, cô áp đầu lên vai Lương Tiêu, nghe rõ nhịp tim gã truyền tới đập dồn. A Tuyết như chìm đắm trong cơn mơ mộng, bất luận mây núi từng bách gì đều bỗng biến thành xa vời hư ảo.

Lương Tiêu không rồi hơi mà bận tâm xem cô gái đang nghĩ gì. Gã chỉ một lòng một dạ tìm kế thoát hiểm nên tập trung tới đa sức lực cố gắng leo cao, thậm chí hai lòng tay đã trầy hết da, rướm máu, trét lên đá, lên dây leo mà gã cũng không cảm thấy.

Hạ Đà La không tài nào áp sát được, lại thiếu mất sức một cánh tay nên càng thêm chật vật. Hấn bò một lúc, ngược mắt nhìn thì thấy mấy trăm trượng trên kia nhần trơ, hết như một mặt gương, lại thấy bóng Lương Tiêu mỗi lúc một xa, hết như nhòa vào mây trời, hấn tức bầm gan tím ruột: “Tiểu tử này là khi vượn thành tinh chắc? Làm sao mà trèo nhanh như vậy?”. Lại cảm thấy cánh tay trái đau nhức lên từng hồi, xối vào tận óc, thâm biết nếu không tỉnh dương thì sẽ để lại di chứng, mai sau không thể phát huy hết uy lực của võ công, dẫu bắt được Lương Tiêu đi nữa thì lợi bất cập hại, hấn bèn tính toán: “Sái gia hăng tạm náu nơi sườn núi, đợi trị thương xong lên bắt chúng nó cũng chưa muộn”.

Hai canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng Lương Tiêu cũng trèo tới đỉnh, tứ chi rời rã, liền ngồi phệt xuống đất thở hồng hộc như trâu. A Tuyết lấy khăn tay ra thấm mồ hôi cho gã, đoạn đưa mắt nhìn quanh. Đỉnh núi rộng không quá mười trượng, địa thế tương đối bằng phẳng, chính giữa có một cây tùng cổ thụ, cành lá uốn éo mềm mại, dáng dấp thanh thoát, tán tỏa bóng rợp đến nửa đỉnh, dưới gốc cây có một tảng đá lồi tích đầy nước, nước trong leo lẻo nhìn tới tận đáy, rêu mọc xanh rì.

Lương Tiêu không kịp ngó nghiêng, lập tức vươn đầu ngó xuống, dưới thấp Hạ Đà La đang dùng một tay hai chân nhúc nhắc trườn lui. Lương Tiêu thoát tiền kinh ngạc, rồi sực đoán ra nguyên cớ, gã yên yên dạ, bảo A Tuyết:

- Tên ác ôn kia tạm thời chưa lên đây, chúng ta theo mặt sau lần xuống thôi.

Gã kéo A Tuyết vòng sang mặt bên kia, nhưng thất vọng tràn trề, bởi ba bề núi đều là vách đá cheo leo, khúc khuỷu gập ghềnh hơn hấn mặt trước, thậm chí so với chúng thì lối hai người vừa lên có thể coi là đường lớn bằng phẳng thênh thang.

Lương Tiêu ngao ngán ngồi bịch xuống, A Tuyết cũng lặng lẽ ngồi kế bên.

Hai người trầm ngâm hồi lâu, Lương Tiêu chợt bảo:

- Phải lột vỏ cây bên đây mà xuống.

A Tuyết bảo:

- Ca ca mệt quá rồi, nghỉ một chốc nữa cũng được.

- Chỉ sợ thời gian không đợi chờ, vết thương ở vai tên kia mà bình phục thì hấn lên đây không khó khăn gì đâu.

A Tuyết cũng vô kể khả thi, đành gật đầu.

Sau chuyển tránh nạn chật vật, hai người đều mệt rũ, bèn tựa gốc cây tùng thiếp đi. Một lát sau, Lương Tiêu choàng tỉnh trước, cảm thấy gió chướng căm căm từ phía đông cuộn tới, lạnh cắt da cắt thịt, gã bắt giắc so vai rút cổ, nhìn xuống thì thấy A Tuyết vẫn chưa tỉnh, người co quắp, ánh chùng rét lạnh. Lương Tiêu cười áo đắp lên mình cô rồi ngồi quay lưng ra đầu gió.

Gã ngắm người con gái, thấy hàng mày thanh nhũ khê như vương sầu, bất giác xót xa trong dạ: “Từ ngày theo ta đến nay, muội thường phải lo lắng sợ hãi, chẳng mấy khi được yên ổn...”.

Lương Tiêu đang tự oán trách, chợt nghe A Tuyết gọi khẽ “ca ca”, gã cúi xuống nhìn kỹ, thấy hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, chắc là nói mớ. Lương Tiêu thương xót vô cùng, lại thấy khóe mắt cô ứa lệ, đôi môi bặm bặm, lắm nhảm:

- Trăng cong gọi hàng mi, Khi nào đây ai biết, Hồng đậu chẳng dám nhìn, Sợ mắt nàng hoen ướt. Tần ngần bỏ quả đào, hạt tựa tim da diết. Hai đóa hồng chia xa, rồi sẽ thôi ly biệt...

Giọng A Tuyết tuy nhỏ nhưng rất rõ, từng lời từng chữ đều gõ mạnh vào trái tim Lương Tiêu. Mấy năm trước ở Thiên Viên Địa Phương, khi đọc bài tiểu lệnh này lần đầu, gã vẫn chưa thấm thía ý vị ai sầu ản sâu trong từ ngữ, đến nay, sau bao nhiêu trải nghiệm và thời gian, cuối cùng gã cũng thấm thấu được đôi chút. Khi chia xa người thương, lòng nhung nhớ khiến ta nhìn đâu cũng thấy bóng hình nàng, chẳng dám ngắm trăng, ngại trăng cong gọi nhớ hàng mi dày, chẳng dám ăn hồng đậu, ngại nhớ đôi mắt nhòa lệ ướt, chẳng dám bỏ đào, ngại trông thấy nhân hạt giống trái tim thổn thức. A Tuyết theo hầu Hàn Ngưng Từ đã lâu, hẳn nghe ngâm bài từ nhiều lần đến mức ghi sâu vào tâm khảm, bình thời không nói, đến khi mơ ngủ mới thốt ra.

Có lẽ cô đang nằm mộng thấy chuyện gì thương tâm lắm, lắm nhảm xong bài từ thì nước mắt đã vòng quanh. Lương Tiêu ngắm A Tuyết, một nỗi ăn năn bồng nghẹn đầy lồng ngực. Gã bấm sinh nhảy bén, làm gì không nhận ra tâm tư của người con gái, chỉ hiềm bấy nay không sao quên lãng được hình bóng Liễu Oanh Oanh nên nửa như vô tình nửa như cố ý né tránh tình cảm của A Tuyết. Bây giờ ngắm lại, mỗi si mê của thiếu nữ ngây ngô này đối với gã chẳng khác nào dây trầu không cuốn thân cau, dầu khô vàng úa héo cũng quyết không xa lìa.

Lương Tiêu nghĩ: “Ta đánh Tống là sai, lưu luyến Liễu Oanh Oanh có lẽ cũng sai nốt. Cô ta vừa gặp Vân Thủ đã xiêu lòng, có gì ta phải bịn rịn mãi không quên?”. Nghĩ tới đây, cái bóng xanh thướt tha trong đáy tim gã bỗng nhòa đi, Lương Tiêu cúi đầu ngắm A Tuyết, lòng chớm rung động.

Khi A Tuyết mở bừng mắt thì gặp ngay cái nhìn thiết tha của Lương Tiêu. Cô không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, chỉ biết mặt mình nóng lên, và tim đập hồi hộp trước ánh mắt ấy. Thoảng thấy khóe mắt gã dường vương ngần lệ, cô hốt hoảng hỏi:

- Huynh khóc đấy à?

Lương Tiêu cau mày:

- Hồi ngốc, ta khóc hồi nào? Chính muội khóc ấy.

A Tuyết giật mình hồi tưởng những con mộng寐, đoạn ngượng ngừng nói lãng đi:

- A, còn phải bận dây nữa đúng không?

Lương Tiêu sực nhớ, kêu lên:

- Trời ạ, ta quên bưng đi mất!

Hai người lập tức tước vỏ cây bên thừng. Cây tùng lâu đời, vỏ và cành rắn chắc, may mà Áo Nguyên kiếm khá sắc mới róc được. Tuy vậy công việc tiến triển khá chậm chạp, đến tận chập tối, họ mới tét được đoạn dài chừng một trượng. Hai người bận rộn làm đến tận đêm khuya rồi díp mắt ngủ thiếp đi.

Gần sáng, chợt nghe có tiếng chí chóc huyền não từ vách đá cao hơn vọng xuống, Lương Tiêu và A Tuyết bàng hoàng choàng tỉnh, ngược mắt nhìn, thấy đều biến sắc. Vô số chim sẻ đang ràn rạt bay xuống, xoay tít mù như con lốc trên tán cây tùng.

Tiếng cười tựa kim khí của Hạ Đà La lan đi trong không khí, vọng tới chỗ họ:

- Hảo đệ đệ, hảo muội muội, các người xuống núi cho mau! Kéo ta phát hiệu lệnh thì các người sẽ thành bữa điểm tâm cho đàn sẻ đó đấy, ha ha...

Giọng hẳn không to, nhưng sử dụng thủ pháp thiên lý truyền âm nên nghe rất rõ, Lương Tiêu bần rùn cả người, vận đủ nội lực cười lớn:

- Ai làm món điểm tâm cho ai còn chưa chắc đâu!

Hạ Đà La loáng thoáng nghe thấy, thầm nhủ không hiển lộ uy phong thì khó mà đàn áp được hai kẻ cứng cổ này, bèn thổi điệu nhạc chim. Đàn sẻ theo hiệu vỗ cánh soạt soạt lao bỏ xuống gốc cây.

Lương Tiêu ra dấu cho A Tuyết xích lại gần mình rồi vo nắm đám nện vào thân cây tùng, quyền kinh tới đâu, lá rụng rào rào tới đó. Lương Tiêu vỗ ra hai chưởng, chưởng trước là cương kinh, chưởng sau là nhu kinh, hệt như cánh cung vô hình đón lấy màn lá tùng làm tên mà bắn ra ào ạt.

Đàn sẻ bị tiếng tiêu của Hạ Đà La sai khiến, mất hết cả thần trí, chỉ biết sấn sổ lao vào, không biết né tránh. Ngay tức khắc, loạt đầu tiên bị lá tùng bắn xuyên thân, rơi lộp bộp xuống đất, những con còn sống vẫn liều lĩnh công kích. Lương Tiêu đánh liên tục bắn lá tùng, chỉ một lát sau, xác sẻ đã chất đầy đỉnh núi.

Hạ Đà La những tưởng Lương Tiêu và A Tuyết sẽ chết khiếp vì đàn sẻ và mau chóng van xin đầu hàng, nào ngờ tấu nhạc vi vút hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, hẳn chợt dạ nhớ ra một chuyện, lập tức ngừng thổi, thét to lên rằng:

- Tiểu tử kia, ngươi biết dùng Bích vi tiễn phải không?

Lương Tiêu cười vọng xuống:

- Kể cũng không đàn lắm nhì!

Hạ Đà La tức tối vô cùng, Bích vi tiễn chính là khắc tinh của trận pháp chim sẻ, ai mà ngờ Lương Tiêu đã luyện được. Hắn càng nghĩ càng đặng đặng sát khí.

Lương Tiêu đẩy lui được đàn sẻ, lại cấp tốc bện dây thừng, tiếc nỗi vỏ cây quá ngắn, nhiều lắm cũng chỉ được chừng mười trượng, huống hồ cũng không bền và dai đến mức gánh được thể trọng của hai người. Lương Tiêu cúi nhìn bốn phía, ngẫm nghĩ nếu chỉ có một thân một mình thì gã đã mạo hiểm trèo xuống, nhưng cách ấy không thực hiện được khi mang theo A Tuyết. Xuống núi thường khó hơn lên núi, gã bóp trán, lòng đầy ưu phiền.

Giữa trưa hôm sau, Hạ Đà La bỗng lại thổi tiêu, điều động đàn sẻ đến bay vùn quanh đỉnh núi. Hắn đoán được dự tính của Lương Tiêu nên bày trận sẻ để phong tỏa hết mọi đường xuống. Nếu Lương Tiêu ngồi yên trên đỉnh núi thì còn dùng được Bích vi tiễn để phá trận, nhưng nếu gã tụt xuống theo vách núi thì bây sẽ sẽ tập kích, bản lĩnh gã cao cường đến đâu cũng chỉ còn nước ngã lộn cổ. Kể bện dây leo hạ sơn vậy là không thể thực hiện được.

A Tuyết chỉ cần ở bên Lương Tiêu là đã hân hoan, chẳng hề bận tâm tìm cách thoát thân. Thấy sẻ chất đầy đỉnh núi, cô bèn nhặt một ít làm lông, dùng nước trong hồ đá rửa sạch, lại gom cành khô đánh đá nhóm lửa, xiên mười mấy con lên quay thơm lừng.

Khi sẻ chín, cô đưa cho Lương Tiêu một xiên. Lương Tiêu ném thử, thấy thịt mềm vừa, lại thoang thoang mùi gỗ tùng, bất giác tán thưởng:

- Khéo tay lắm.

A Tuyết rạng rỡ mặt mày, ném thử một con:

- Không ngờ thịt sẻ ngon thế. Nhưng các thư thư nói, ăn thịt sẻ, khi cầm bút sẽ run tay. – Nói đoạn lại dầu dầu.

Lương Tiêu cười xòa:

- Miễn là muối chế biến thì dầu toàn thân run bần bật, ta vẫn ăn sạch bách như thường.

A Tuyết cúi mặt, hai má thấp thoáng lúm đồng tiền:

- Vậy sau này muối sẽ thường xuyên quay sẻ cho huynh ăn.

Lương Tiêu thở dài:

- Không cần đến mức “thường xuyên”, chẳng qua hôm nay hoàn cảnh bắt buộc thôi.

Quay lại tình hình khó khăn trước mắt, Lương Tiêu nhăn nhó phiền não. Hồi tưởng cảnh Công Dương Vũ dùng điều thoát hiểm trên núi Thạch Công, gã thở dài nghĩ: “Đáng tiếc ở đây không dùng được cách ấy”.

Lương Tiêu buồn bã, niềm hứng khởi của A Tuyết cũng xẹp xuống. Cô ngầy dại nhìn ra ngoài vực núi, ngắm bầy chim đang bay quần quanh rất tự do tự tại, trầm ngâm nói:

- Nếu chúng ta biến được thành chim thì hay biết mấy, dẫu cao dẫu xa đến đâu cũng có thể bay tới nơi.

Lương Tiêu nghe vậy, sực nảy ra một ý, nghiền ngẫm hồi lâu, gã vỗ tay cười lớn:

- Muội nói phải lắm, vậy chúng ta sẽ biến thành chim bay đi xa, để tên ác ôn kia không tài nào đuổi kịp nữa.

A Tuyết giương mắt nhìn gã đầy thắc mắc, Lương Tiêu mỉm cười:

- Muội còn nhớ con chim tre ta làm trước đây không?

A Tuyết nhìn gã cười cũng vui lây, gật đầu:

- Muội nhớ, chỉ cần xiết dây cốt thật chặt là bay được, đáng tiếc chuyến này ra đi vội vội vàng vàng nên không kịp mang theo.

Lương Tiêu cười lớn:

- Không sao, ta sẽ làm một con to hơn để nó chở mình xuống núi.

Gã liếc mắt sang cây tùng già, ước lượng:

- Cây này là đủ gỗ dùng đây. – nói đoạn tuốt kiếm, ngắm nghía hồi lâu rồi ngâm ngùi. – Áo Nguyên ơi Áo Nguyên, mi vốn là một thứ binh khí lợi hại, đáng tiếc chủ nhân vô năng, đành để mi tui phận làm riu bồ cùi. – Chợt thấy A Tuyết chấp tay si sụp lạy cây tùng, gã ngạc nhiên hỏi. – Muội làm gì vậy?

- Muội đang nói với cây rằng: đại thụ ơi đại thụ, người ăn sâu bảm rễ ở đây suốt mấy trăm mấy ngàn năm, đáng tiếc huynh muội ta phải tìm đường sống nên đành hi sinh người vậy. Người có linh thiêng thì làm chứng, sau này nhất định ta sẽ thấp hương tể bái người, cầu cho người phiêu diêu về miền cực lạc.

Lương Tiêu sắp bật cười, chợt nhìn lại đáng vẻ cô đơn của cây tùng, bỗng không cười được nữa, tự nhủ: “Cỏ cây còn đáng thương huống hồ dân chúng thiên hạ, ta công thành phá lũy, tàn sát bao người còn ra thể thống gì?”

Gã càng nghĩ càng buồn rầu, gắng trấn định tâm tư để về sơ đồ chặt cây. Nhờ tiếp xúc với toán học phương tây, kiến thức về thuật cơ quan của gã càng thêm phong phú, so với con chim tre chế tạo đạo nào thì con chim gỗ từng tinh xảo hơn nhiều. Lương Tiêu miệt mài thi công, đêm xuống cũng đốt lửa để làm, không hề ngơi nghỉ.

Sáng tinh mơ ngày thứ tư, gã đã hoàn thành con chim gỗ, hình dáng như chim ưng, tổng sải cánh dài cỡ ba trượng, chiều dài dọc thân là hai trượng năm thước, dưới bụng có lớp vòng xiết, đầu đuôi và hai cánh gắn bốn chiếc chong chóng, nổi truyền động với hai tay quay ở mé trên. Phần đế đặt bánh xe tròn, dưới bánh xe đặt hai trục trượt làm đà cất cánh.

Chim gỗ tuy đã làm xong, nhưng hướng gió chưa ổn định nên không tiện cất cánh ngay, Lương Tiêu càng thêm chán nản. Tự cổ chí kim chưa ai bay bằng chim gỗ, chẳng may sơ suất, gã rơi xuống đất tan xương nát thịt đã đành, nhưng nếu A Tuyết có mệnh hệ gì thì đầu xuống suối vàng gã cũng không nguôi hối hận.

Hạ Đà La ban ngày khóa kín mọi đường xuống núi, ban đêm thì chui vào hang vận công dưỡng thương. Nội công Bà La Môn của hắn cực kỳ thâm hậu, không cần thuốc thang mà đến đêm hôm thứ ba, vết thương ở vai đã khỏi. Ghét nỗi ban đêm treo núi nhiều rủi ro nên hắn tạm nén lòng đợi trời sáng lại.

Mấy hôm nay, hắn đã hỏi thăm vài cư dân trong vùng, biết được ngọn núi này tên là Thiên Đô, với nghĩa “thiên tiên đô hội”, là ngọn hiểm trở bậc nhất trong bảy mươi hai ngọn của rừng Hoàng Sơn, từ xưa đến nay rất ít người leo được lên tới đỉnh. Hạ Đà La nghe kể nổi lòng hiếu thắng. Hôm sau, mới tờ mờ sáng, hắn đã lập tức rời sơn động, nội lực sung mãn, chân tay lành lặn, do đó cũng phần chấn tinh thần, tay bám chân đạp, treo băng băng lên vách núi.

A Tuyết giữ nhiệm vụ canh giới, không may sương mù và mây phủ che lấp tầm mắt nên cô không phát giác ra Hạ Đà La từ đâu, đến khi báo động được cho Lương Tiêu thì Hạ Đà La chỉ còn cách đỉnh hơn hai mươi trượng và vẫn nhảy như bay dọc vách đá. Gã thầm rủa: “Lão tặc đi nhanh thật!”

Gió vừa lệch về hướng tây bắc, tuy vẫn chưa thích hợp lắm để cất cánh nhưng cũng chỉ còn cách thử mà thôi, Lương Tiêu bèn đỡ A Tuyết ngồi lên con chim, vận tay quay, bốn chiếc chong chóng bắt đầu chạy ro ro, khuấy mù bụi đất trên đỉnh núi.

Lương Tiêu vùng kiểm chặt đứt dây buộc ở đằng đuôi. Con chim trượt lẹ lẹ theo trục gỗ. Đến lúc thoát khỏi đầu nút, thay vì lượn lên khoảng không, nó bổ nhào xuống núi.

[1] Shiva Kundalini.

[2] Tức Yoga.

[3] Theo thuyết Long sinh cửu tử, rồng có chín con trai, ngoài bí hí ra còn tù ngư, nhai xé, trào phong, bồ lao, toan nghệ, bệ ngạn, phụ tí, ly hốt.

[4] Ngoài đồng hoang có con chuông chết.

[5] Nàng rằng gà gáy.

[6] Lối tự xưng của đàn ông vùng Quan Tây thời Tống, Nguyên.

[7] Bài Tân Đài, thuộc Kinh Thi. Vệ Tuyên Công vốn đa dâm hiếu sắc, muốn cướp vợ của con trai nên dựng Tân Đài bên bờ Hoàng Hà để thực hiện ý định ấy.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thù Thắng Thù Bại

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, A Tuyết hãi hùng nhắm chặt mắt, la lên thất thanh, Lương Tiêu cũng hoảng hồn tái mặt, kêu trời như bọng.

Hạ Đà La treo lên rất nhanh, chỉ chớp mắt đã cặp đỉnh, xảy đầu gió rít mạnh trên đầu, gần như quạt hắn ngã nhào xuống núi. Tường Lương Tiêu thừa cơ từ điểm cao tập kích, Hạ Đà La hấp tấp vận lực đánh ra một chưởng, vì từ dưới đánh lên, để đảm bảo độ sát thương nên hắn dồn đủ mười thành nội kinh. Chưởng phong mang sức nặng ngàn cân, hất đứng con chim gỗ khiến nó tà tà bốc cao. Bốn chiếc chong chóng quay ngược chiều gió, chim gỗ trĩu xuống một nhịp rồi bật lên, dừng giữa lưng chừng, cuối cùng lấy lại thăng bằng và bay đi.

Lương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cười vang:

- Hạ Đà La, đa tạ người đã tiễn chân bọn ta!

Tên cao thủ vùng Tây Vực nằm bám vào vách đá, ngoác nhìn theo hai người đang nương chiều gió bay xa dần, nét mặt sừng sốt, tay chân rụng rời, suýt nữa hần lẩn tòm xuống núi.

Từ khi cất cánh, A Tuyết vẫn nhắm nghiền mắt, mãi cho đến khi con chim thôi lác lác cô mới định thần, hé mi nhìn ra, chỉ thấy trước mặt trập trùng những ngọn núi xanh cao vút, nắng ban mai nhuộm ánh hồng rực rỡ lên biển mây bông bênh. Xa xa, sông hồ lấp lóa như dát vàng khảm ngọc, uốn lượn qua muôn dãy đồi rặng núi rồi chảy tan vào biển lớn. Mấy hôm nay, tuy mắt đã quen với phong cảnh Hoàng Sơn, nhưng chưa bao giờ A Tuyết thấy vùng núi ấy tươi đẹp như lúc này.

Con chim gỗ xuôi chiều gió đưa hai người bay qua đỉnh Quang Minh, ngọn Liên Hoa, ngọn Thiên Đô và lần lượt chao qua sáu mươi chín ngọn còn lại trong dãy Hoàng Sơn. Gió mát lồng lộng thổi phồng tà áo, không gian bao la khiến tâm hồn thanh thoi rộng mở, Lương Tiêu không kìm được lòng, liền vòng tay ôm A Tuyết. Cô gái ngả đầu vào ngực gã. Trong khoảnh khắc ấy, thân thể và trái tim họ như hòa làm một, mọi mối ưu phiền, mọi sự tranh đoạt trên đời đều nhạt nhòa tan loãng như mây khói xung quanh.

Gió nhẹ đưa chim gỗ ra khỏi vùng núi. Trải dưới đôi cánh nó lúc này là bình nguyên bao la với ruộng đồng mênh mang và đường sá bằng phẳng. Nhiều nông dân đang cày cấy, trông thấy con chim gỗ thì bỏ dở công việc, la ó chỉ trỏ hoặc chạy theo xem.

Lương Tiêu cúi xuống nhìn đồng bằng, thở dài ao ước:

- Giá được bay mãi thế này thì thích biết bao nhiêu!

- Phải lắm! – A Tuyết hưởng ứng ngay.

Lương Tiêu cười buồn, khi ngược mắt lên, nhận ra Trường Giang đang lấp lánh cuộn sóng phía trước, gã liền lay động tay quay. Con chim hạ dần về phía dòng sông, cuối cùng đáp xuống nước, bập bênh trôi xuôi hạ du.

Lương Tiêu tháo cánh chim làm mái chèo, bơi rẽ về hướng bờ sông. Khi đặt chân lên nền đất cứng, hai huynh muội còn đứng lặng nhìn theo con chim gỗ cho tới khi nó trôi xa hẳn, lòng ngập tràn cảm giác nuối tiếc. Một lúc lâu sau, Lương Tiêu thở dài, dắt tay A Tuyết:

- Đi nào!

Cô gái ngược lên, ánh mắt họ giao nhau. Nhớ lại cảnh âu yếm trên cao lúc nãy, mặt hai người cùng nóng bừng. Lương Tiêu ngoảnh đầu đi, bồi hồi nhận ra rằng trong khoảnh khắc ấy, hình ảnh A Tuyết đã xâm chiếm toàn bộ tâm hồn mình. Gã liếc mắt nhìn trộm, thấy nàng đang chau mày cúi mặt, không hiểu nghĩ ngợi những gì, cảm thấy hơi ấm nơi bàn tay nhỏ nhắn thấm dần vào da thịt mình, gã bỗng xốn xang trong dạ, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hú vang cho thỏa niềm thống khoái.

Hai người nắm tay đi về phía đông suốt một ngày thì đến đại doanh Kinh Khẩu. Lính gác trông thấy Lương Tiêu từ xa, vội cấp báo vào doanh. Cổng lớn lập tức mở toang, ba kỵ sĩ phóng thốc ra, chính là Thổ Thổ Cáp, Lý Đình và Nang Cổ Ngạt. Cả ba đều bận áo sơ giáp trắng, nét mặt buồn đau.

Khi tới gần, Lý Đình nhảy xuống ngựa, ôm choàng lấy Lương Tiêu khóc lác cả giọng. Lương Tiêu đoán hiểu tất cả, muốn nói nhưng họng nghẹn ngào, đành chỉ vỗ vỗ vai gã. A Tuyết ngạc nhiên:

- Xảy ra chuyện gì thế Lý Đình? Vương Khả đâu?

Lý Đình rùng mình, nước mắt vòng quanh, môi run run nhưng không thành tiếng. Thổ Thổ Cáp buồn bã đáp:

- Vương Khả tử trận rồi!

A Tuyết máy môi, nước mắt dâng ngập mi rồi chảy ròng ròng xuống hai má. Thổ Thổ Cáp nghiêng răng kể:

- Lương Tiêu bỏ đi mà không báo một lời, A Truật đại nhân giận lắm, trách người là đồ vô kỷ luật. Ta nghe chướng tai, bèn bảo đầu thiếu người thì chúng ta cũng chẳng thua được nào! A Truật nói ngay: “Việc quân không phải chuyện chơi, người đã chắc chắn như vậy thì khi khai chiến, các người làm tiên phong, thắng là công lao các người, thua là tội của Lương Tiêu, ta sẽ nghiêm trị hẳn”. Chỉ lát sau, quân Tổng hạ chiến thư khiêu khích, đại nhân kéo quân ra nghênh địch. Trận pháp đối phương vô cùng lợi hại, bên ta tổn thất khá nặng. Vương Khả liền đề xuất: “Chúng ta chết cũng không sao, quyết không được để liên lụy đến Lương đại ca”. Thế là hần rú Lý Đình dẫn một đội thuyền chạt đầy hỏa khí lao vào giữa trận quân Tổng, ta và Nang Cổ Ngạt bọc quân yểm hộ hai cánh. Không may Lý Đình bị địch nhân cầm chân ngang đường. Vương Khả bèn đốt luôn thuyền hần rồi luôn thẳng vào tâm trận địch. Hỏa khí bắt lửa phát nổ, thiêu rụi ngay mười mấy chiếc tàu lớn của quân Tổng, kẻ đó được hưởng gió đồng nên liên tục lan rộng, khiến mấy trăm dặm thuyền chiến của chúng đều cháy thành than. ... – Thổ Thổ Cáp nắc nhen, chua xót kết thúc. – Quân Tổng đại bại, nhưng Vương Khả không quay về nữa, ngày ca thi... thi thể cũng chẳng thấy đâu.

Lý Đình khóc đến là cả người, khi Thổ Thổ Cáp dứt lời, qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, gã nhìn sang Lương Tiêu, thấy gã này cũng đứng như hóa đá, bèn nói:

- Lương đại ca! Nhất định huynh phải trả thù cho Vương Khả, chính mắt đệ chứng kiến tên họ Vân đứng hò hét chỉ huy trong hàng quân Tổng. Trước

kia thì hần hăm hại Triệu San, Dương Giác, hôm nay lại đến lượt Vương Khả. Đệ... đệ không đội trời chung với hần...

Lương Tiêu bỗng rùng mình, học ra một ngụm máu, Lý Đình hốt hoảng:

- Huynh sao thế?

Lương Tiêu quệt máu, ngược mắt lên vòm không xám xịt, lảm bảm:

- Sinh con trai phải đâu là tốt, con gái kia mới thực cát tường...

Lý Đình nghe lời lẽ quái lạ đâm rợn người:

- Huynh vẫn tỉnh táo đấy chứ?

Lương Tiêu gạt gãi ra, sải bước vào doanh, giọng trầm nã:

- Gà chẳng cứ chọn tiện đường, con trai đành đoạn sa trường vui thay. Người có thấy ở miền Thanh Hải, xương chất chồng hỏi mấy ai gom. Hồn ma cũ mới khóc om, trời sâu đất thăm âm âm tiếng hò.

Mọi người đứng sững, nhìn theo bóng gã khuất dần trong khu lều trại.

Lý Đình gắng vắt óc đoán hiểu ý nghĩa của mấy câu vừa rồi, chợt một tia hồi ức xẹt qua tâm trí. Đạo lên đường tông chính, Lương Tiêu đã từng đọc bài thơ này, nào ngờ lời thơ ấy ứng vào bọn họ như một câu sấm ngiệt ngã. Bốn người bạn thân hảo hức cùng nhập ngũ, chưa tới Lâm An đã chỉ còn sót mỗi một người. Càng nghĩ, gã càng không cầm được nước mắt, lòng đau như dao cứa.

Trong cuộc chiến Kinh Khẩu, thủy quân Tống tổn thất hơn một vạn thuyền chiến. Lâm An được tin, cả triều đình bàng hoàng thảng thốt. Cùng lúc bên nhà Nguyên, vua quan cũng đang xôn xao tranh cãi xem có nên tiếp tục diệt Tống hay không, vừa hay tin báo tiếp ở Kinh Khẩu bay về, Bá Nhan mừng rỡ dâng biểu: “Sau chiến dịch này, Đại Tống đã hao tổn nguyên khí, cạn kiệt sức lực, phòng thủ mà không giữ được, việc lấy tiểu thành Lâm An dễ dàng khác nào lấy đồ trong túi. Trời đang phù hộ chúng ta, đất đai vạn dặm của Đại Tống chính là cơ nghiệp ngàn đời của bệ hạ”. Hốt Tất Liệt đọc xong tấu chương, bất chấp chiến sự miền tây, lập tức phong Bá Nhan làm Hữu thừa tướng, A Truật làm Tả thừa tướng, Lương Tiêu làm Bình chương chính sự, hạ chỉ cắt quân xuống nam tiêu diệt Đại Tống.

Bá Nhan trở về đại doanh, ra lệnh cho A Truật tiếp tục vây hãm Dương Châu, lại cắt Lương Tiêu làm tiên phong kéo quân xuống Thường Châu.

Thường Châu vốn là căn cứ địa của Thần Ưng môn. Sau khi Kinh Khẩu thất bại, Cận Phi và Vân Thù thu thập tàn binh quay về tổng đàn. Nghe tin quân Nguyên kéo xuống nam, hai người vào thư phòng mật đàm cả ngày mà không vạch ra được kế sách nào. Vân Thù ngồi thần thờ hồi lâu, chợt nói:

- Huynh đệ ta từ trận nơi sa trường đã đành, nhưng mẫu thân và tỷ tỷ thì tính sao đây? Văn nhi còn nhỏ, chẳng lẽ cũng phải tuần nạn vì đất nước à?

Cận Phi lắc đầu than:

- Sự bất đắc dĩ thôi!

Vân Thù cau mày:

- Theo đệ, nên bảo tỷ tỷ thừa lúc đêm xuống đưa mẫu thân và Văn nhi rời khỏi thành...

Cận Phi mắng:

- Vớ vẩn, chúng ta đang giữ trọng trách bảo vệ thành trì, lúc này lại lo di chuyển gia quyến riêng thì còn ra cái thể thống gì?

Vân Thù nhột mặt, chưa kịp đáp lời thì cửa phòng kẹt mở, ánh sáng soi lên một lão phu nhân khuôn mặt đầy đặn, mái tóc muối tiêu, mình bận đồ sô gai. Sau lưng bà là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, nét mặt nhang nhác Vân Thù.

Hai huynh đệ sững sờ nhìn ra. Họ mãi bàn bạc, lòng dạ lại ngổn ngang trăm mối nên không để ý rằng ngoài cửa có người. Cận Phi đứng bật dậy, thi lễ:

- Sư nương! – đoạn nhìn sang thiếu phụ. – Tiểu Tuyền!

Vân Thù cũng đứng dậy, cúi đầu trước hai người:

- Mẫu thân! Tỷ tỷ!

Vân phu nhân thông thả nói:

- Tình cờ đi ngang qua, ta đã nghe hầu hết những điều hai con thảo luận.

Giọng bà khản đặc, nhưng lời lẽ thốt ra rất rành rọt uy nghi, ánh mắt xoáy vào mặt Vân Thù:

- Lối suy nghĩ nhỏ nhen của con chẳng khác gì phường tự tư tự lợi như Già Tự Đạo. Chẳng lẽ bao nhiêu đạo lý cha răn dạy, con đều bỏ ngoài tai hết cả rồi ư?

Vân Thù toát mồ hôi, khuỵu xuống run rẩy thưa:

- Hai nhi gánh nạn một mình đã đành, nhưng đề liên lụy đến mẫu thân và tỷ tỷ thì thật không yên lòng.

Vân phu nhân thở dài:

- Nước non loạn lạc, việc nhà đáng chi? Bọn Thất xéo nát hàng vạn dặm giang sơn Đại Tống, tàn sát vô số gia đình, thêm một nhà họ Vân thì đáng kể gì? Ta không phải hạng đàn bà tầm thường. Tiểu Tuyên cũng rất hiếu đại cục. Ở Vân gia, đâu chỉ nam nhi mới biết điều trung nghĩa!

Giọng bà điềm đạm ung dung, Vân Thù nghe mà lòng đau như cắt, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Vân phu nhân thở dài, chìa tay ra đỡ Vân Thù dậy:

- Con có biết chữ “thù” trong tên con nghĩa là gì không?

- Dạ có, đó là chữ “thù” trong “đặc thù”.

Vân phu nhân gật đầu:

- Đúng, cha đặt tên ấy là mong con nổi bật hơn người, trở thành một đại anh hùng, đại hào kiệt khác hẳn số đông! Làm gì cũng ngó trước ngó sau thì đâu phải cốt cách của trang nam tử!

Vân Thù rung mình, cúi đầu im lặng. Vân phu nhân ngoảnh lại hỏi Vân Tuyên:

- Vãn nhi đâu con?

Vân Tuyên mỉm cười:

- Cháu đang luyện võ mẹ ạ!

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn Cận Phi. Hai người vừa là đồng môn, vừa là phu phụ. Cận Phi ngắm nàng, cảm thấy giữa lúc gian nguy này, mỗi ánh mắt nụ cười của thê tử đều đáng quý vô ngần, nhìn bao nhiêu cũng không đủ, bỗng lại nhớ rằng trong cuộc chiến sắp tới đây, tất cả chỉ có đường chết chứ không còn lối thoát nào nữa, y đau buồn khôn tả, cặp mắt xuống thờ dài. Vân Tuyên nhẹ nhàng nắm tay Cận Phi, dùng đầu ngón tay viết nhẹ vào lòng bàn tay y: “Muội không sợ”. Cận Phi giật mình ngước lên, mắt ướt nhoe.

Vân phu nhân vừa thông thả bước ra vừa bảo:

- Muộn rồi, các con đã vất vả suốt một ngày, mau đi nghỉ đi!

Vân Thù đưa mẹ về phòng xong, định quay về phòng mình thì nghe ngoài vách có tiếng binh khí va chạm, bèn đi vòng qua ô cửa tròn ra ngoài đình. Phong Miên đang cầm kiếm gỗ giao đấu kịch liệt với một thiếu niên sử thương. Sở Uyển chấp tay sau lưng đứng xem, thấy Vân Thù đến liền nhoe cười:

- Vãn công tử!

Phong Miên muốn hiển lộ bản lĩnh trước mặt chủ, liền nhảy vọt ra sau hai thước, giả vờ sơ hở, dụ thiếu niên nọ xuất chiêu đâm mình. Khi thương đâm tới, Phong Miên vọt nghiêng người nắm lấy cán thương, giờ cao kiếm gỗ chém bộp xuống cánh tay đối thủ. Thiếu niên nọ đành thông tay giật lui, tức giận thốt:

- Lại thua rồi! – Liếc thấy Vân Thù đứng sau, cậu kêu lên. – Cừu cừu, tại sao con toàn thua thế?

Vân Thù gắng tỏ ra bình thường, mỉm cười nói:

- Ai bảo trước đây con nghịch ngợm ham chơi, luyện công quấy quá!

Cận Văn nín lấy gãi:

- Cừu cừu dạy con một ít bản lĩnh cấp tốc để con xung trận giết bọn Thất đi! – Nói đến ba chữ “giết bọn Thất”, mắt cậu bé rực sáng.

Vân Thù thăm thò dài, nhưng ngoài mặt vẫn gượng mỉm cười:

- Cấp tốc thì ta không dạy nổi.

Cận Văn bĩu môi:

- Hừ, cừu cừu hẹp hòi thế? – Cậu quay ngoắt sang Phong Miên. – Chúng ta đấu lại!

Hai bên hò hét, tiếp tục lao vào giao đấu.

Vân Thù theo dõi một lúc rồi bảo Sở Uyển:

- Lại đây, ta có chuyện muốn nói với cô nương!

Sở Uyển theo gã đi ra khỏi đình. Hai người im lìm dạo bước giữa những lùm cây bụi hoa, thỉnh thoảng Vân Thù lên tiếng:

- Cô nên về nhà thì hơn!

- Vì sao? – Sở Uyển ngạc nhiên.

- Đang lúc nước sôi...

Sở Uyển không nghe hết, lập tức ngắt lời:

- Muội biết, nhưng muội không sợ! – Cô ta đắm đắm nhìn gã, ánh mắt long lanh, giọng dịu dàng. – Có huynh ở bên, muội không sợ gì hết!

Một cái bóng xanh bất thần lướt nhanh qua tim khiến Vân Thù bàng hoàng: “Sao ta lại nhớ tới nàng?”. Gã ngấm Sở Uyển, đau khổ nghĩ: “Sở cô nương cũng là một thiếu nữ tốt, nhưng... e rằng cả đời này, ta không bao giờ quên nổi người đó”. Trước ánh mắt trần trụi của gã, Sở Uyển e lệ nhìn xuống, mặt đỏ như quả bồ quân.

Hai người đang lặng lẽ đứng bên nhau, chợt một a hoàn lao tới, kéo Vân Thù gọi giạt giọng:

- Công tử ơi... nguy, nguy lắm...

Vân Thù ngạc nhiên:

- Nói chậm thôi nào Thư Mi!

A hoàn nuốt khan, òa khóc:

- Lão phu nhân... treo cổ tự tận rồi...

Hệt như bị sét đánh, Vân Thù giật lùi, cơ hồ ngã phệt xuống. Sở Uyển vội đỡ, gã thiếu niên chết điếng người, quáng quàng chạy vào phòng mẹ. Xác phu nhân vẫn treo lơ lửng giữa nhà, cổ thắt một dây lụa bạch trắng như tuyết. Vân Thù linh quỳnh đỡ mẹ xuống, đưa tay thăm mũi thì thấy đã tắt thở. Gã đau lòng quá độ, khoe mắt cay xè, những muốn khóc rống lên mà không sao bật được thành tiếng.

Chẳng biết ngồi thẩn thờ như thế bao lâu, chợt cảm thấy có người vỗ vai mình, Vân Thù ngược nhìn thì gặp ngay đôi mắt sưng húp của Cận Phi. Họ Cận trầm giọng bảo:

- Đại địch đang ở trước mặt, đệ hãy gắng kìm nén đau thương!

Vân Thù liếc ra sau y, chợt dạ hỏi:

- Tỷ tỷ đâu rồi?

Cận Phi gục đầu:

- Nàng lừa lúc ta ra ngoài... đã nuốt vàng tự tận...

Y gắng sức nén tiếng thôn thức, nhưng không cầm được hai hàng lệ lăn dài trên má.

Cùng một lúc mất đi hai người ruột thịt, Vân Thù cứ ngồi bệt ra đất, đầu óc trống rỗng, không đứng dậy nổi mà cũng không nghĩ được gì nữa. Cận Phi nhấc thấy trên bàn có tờ giấy hoa tiên liền cầm xem, trên đó viết bốn chữ tiểu楷: “Thà làm ngọc nát, còn hơn ngói lành”. Nét chữ thanh tú nhưng bút lực rất mạnh, hằn xuống cả mặt trái tờ giấy, Cận Phi nhận ra thủ bút của Vân phu nhân thì xót xa quá độ, nước mắt chứa chan.

Phương Lan lặng lẽ đi vào, nhìn hai người một lát rồi thở dài:

- Bọn Thát đã đến!

Hai huynh đệ cả kinh, vội kìm nước mắt chạy ra khỏi phòng, lao lên đầu thành. Trên cao, vòm trời bao la xanh ngắt không một gợn mây, dưới thấp, quân Nguyên rục rịch tiến đến, người ngựa dày đặc trên bình nguyên, nhìn không thấy đâu là cùng.

Đột ngột, quân Nguyên ngừng bước tiến, một kỵ sĩ tách tốp phi lên. Cận Phi cười nhạt:

- Định dụ hàng chứ gì?

Y khua tay. Ở các lỗ châu mai, cung nỏ đều kéo căng, chỉ đợi người nọ đến chân thành là bắn hấn thành nhím luôn.

Kỵ sĩ kia phi ngựa rất nhanh, trong thoáng chốc đã tới gần, Vân Thù nhận ra Lương Tiêu, lòng bưng bưng cảm giận. Lương Tiêu đến cách thành một ngàn bộ thì gò cương, giọng cao hoa thương, ngựa mặt nhìn lên gọi:

- Có Vân Thù ở đó không?

Vân Thù hỏi to:

- Ngươi đến chiều hàng à?

Lương Tiêu từ tốn nói:

- Không, ta đến khiêu chiến. Mong ngươi ra đây cùng ta quyết một trận đơn đả độc đấu. Nếu ngươi chết vì tay ta thì từ nay Lương Tiêu sẽ vĩnh viễn cao chạy xa bay, rút lui khỏi mọi cuộc chinh chiến. Nếu ta chết vì tay ngươi thì càng không còn gì phải bàn nữa.

Vân Thù nghe mà nóng máu, định nhận lời ngay, Cận Phi vội can:

- Kẻ này nguy kế đã đoan, nhất định có âm mưu gì đây, đệ đang mang trọng trách giữ thành, không được khinh suất xuống đó.

Vân Thù sững người, cúi đầu im lặng. Lương Tiêu đứng đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì bèn sốt ruột gọi:

- Vân Thù!

Vân Thù nhăn mặt chực lao xuống, Cận Phi nhào theo kéo lại:

- Đừng trúng kế khích tướng của hắn!

Vân Thù đành nghiêng răng nén chịu. Gọi liền ba lần mà trên thành vẫn lặng ngắt như tờ, Lương Tiêu hậm hực quay ngựa trở về, cho quân hạ trại ngoài thành, từ hôm ấy tâm trạng buồn chán, ngày nào cũng say sưa chè chén với Trung Điều Ngũ Bảo. Thỏ Thỏ Cáp, Nang Cỏ Ngạt và Lý Đình không hiểu ra sao, mà cũng không dám giục gã công thành, vì hễ hỏi đến là Lương Tiêu nổi cáu. A Tuyết thấy đại ca nát rượu như thế thì buồn lắm, khổ nỗi không giỏi khuyên nhủ, cô đành an phận túc trực thường xuyên bên cạnh để lau rửa chăm sóc cho gã.

Sáu ngày sau, Bá Nhan tới Thường Châu. Chứng kiến cảnh bê tha ấy, y nổi trận lôi đình, nhưng thấy Lương Tiêu say đến nỗi thậm chí không nhận ra mình là ai, y tạm thời hoãn xử phạt, thay Lương Tiêu đích thân điều động binh mã tấn công thành trì. Thường Châu thành cao hào sâu, Vân Thù lại giỏi phòng thủ, quân Nguyên tấn công hơn mười ngày mà không có cách nào phá hạ, ngược lại còn tổn thất rất nhiều.

Triều đình Tống nghe tin liền phái viện binh tới, khôn nỗi mới đến Ngụ Kiều thì đã bị quân mai phục của Thỏ Thỏ Cáp đánh tan tác. Tháng thứ hai, Lý Đình phá hủy được tàu bè hộ thành của Thường Châu.

Nang Cỏ Ngạt đắp đài cao ngoài thành, đưa thang mây áp sát tường lũy để một vạn bộ binh Nguyên triều đột nhập Thường Châu.

Quân Tống rút vào nội thành, vừa đánh vừa lui. Vân Thù đoạn hậu, múa song kiếm tứ mùa. Quân Nguyên cứ ùn ùn đổ vào. Được một hồi, Cận Phi thấy tình thế khó bề cứu vãn bèn quay sang túm vai Vân Thù bảo:

- Ta ở đây đương cự, đệ dẫn binh mã phá vòng vây phía nam mà chạy đi.

Vân Thù sững sốt:

- Huynh nói gì vậy?

Cận Phi xẵng giọng:

- Đệ đã quên phải báo thù cho sư phụ rồi sao?

Vân Thù sững người. Cận Phi nghiêm mặt nói:

- Sư phụ lấy lưng danh hiệp một thời, cuối cùng tính mệnh tiếng tăm thấy đều bị hủy trong tay Tiêu Thiên Tuyết, thù cha chưa báo, đệ đâu được phép chết! Tài trí võ công đệ đều trên ta gấp trăm lần, hãy bảo toàn mạng sống để mai sau tiếp tục giao chiến với quân Thát.

Vân Thù vùng khỏi tay y, tức giận phản đối:

- Đệ thà tử trận chứ không bỏ trốn.

Cận Phi kẻ đao vào cổ mình, trừng mắt:

- Được lắm, nếu đệ không đi, ta tự tử ngay cho đệ xem!

Vân Thù choáng váng nhìn sư huynh, hai mắt đỏ hoe. Cận Phi đâm phập đao xuống đất, nắm lấy vai gã, ôn tồn bảo:

- Sư nương dùng cái chết để gửi gắm Thường Châu lại cho chúng ta, vì vậy ta quyết phải giữ thành đến cùng, nhưng cái chí đuổi man di của sư phụ cũng không thể bỏ lỏng ở đây được. Đệ phải gánh lấy cái chí ấy, còn di ý của sư mẫu ta sẽ thực hiện trọn vẹn.

Vân Thù ngơ ngẩn đưa mắt nhìn Phương Lan. Lão già vuốt râu cười lớn:

- Tiểu tử ngốc nghếch, khỏi cần bận tâm đến ta, mau đi đi!

Vân Thù nghẹn ngào:

- Phương lão tiên bối...

Phương Lan xua tay:

- Thân này sắp xuống lỗ rồi, chẳng thiết chạy đâu nữa. Nếu hôm nay con phá được vòng vây, mai sau nhớ gắng sức giết thật nhiều lính Thát thay ta là được. – nói đoạn cười ha hả, giọng cười hào sảng là thế mà vẫn không che giấu được ý vị thê lương.

Vân Thù đang nghẹn ngào, Cận Văn đã dắt ngựa ra. Vân Thù nghiêng rặng đón lấy dây cương, nhảy phắt lên yên, thỉnh thoảng ngoái lại tóm Cận Văn kéo lên cùng. Cậu bé bị điểm vào huyệt Khí hộ ở thắt lưng, không cựa quậy gì được. Cận Phi chưa kịp ngăn cản, Vân Thù đã giật mạnh cương. Tuấn mã tung vó phóng vút đi xa. Cận Phi thần thờ nhìn theo sư đệ, nước mắt ướt đầm hai má.

Vân Thù dẫn quân đánh thẳng ra ngoài thành, Lý Đình nôn nóng báo thù nên ráo riết đuổi theo, tới Ngưu Kiều thì bắt kịp. Hai bên lao vào chiến đấu kịch liệt, Vân Thù đại hiển thân uy, tung hoành xông xáo giữa trận địch, chém giết vô số rồi dẫn hơn một trăm binh lính sống sót xé trùng vây lao đi.

Hai bên chạy đuổi hơn một trăm dặm nữa. Thổ Thổ Cáp cũng dẫn thiết kỵ Khâm Sát đuổi theo hỗ trợ, ngựa phóng nhanh như gió, tên tới tấp như mưa. Quân Tống ngã nghiêng ngã ngửa, khi cặp bên Bình Giang thì chỉ còn mười kỵ mã, sông sâu trước mặt, kẻ địch sau lưng, quả thực tiến thoái lưỡng nan!

Vân Thù đã trúng mấy mũi tên, máu nhuộm ướt cả giáp sắt. Khi chạm bờ sông, gã không chần chừ nhiều, ôm chặt lấy cháu rồi hú vang, giật ngựa chồm dậy, lao vút xuống sông như mũi tên. Đám tàn quân cũng nhất tề hò hét, nhảy ào ào xuống nước theo gã.

Khốn thay phần lớn bọn họ đều đã bị thương, sông nước Bình Giang lô xô, chỉ thoảng cái đã nuốt chửng hết người này đến người khác, duy chỉ có Vân Thù nhờ nội công thâm hậu nên cặp Cận Văn gắng sức đạp sóng bơi được sang bờ bên kia.

Quân Nguyên đuổi đến bờ sông. Thổ Thổ Cáp giương cung. Tên vừa rời dây đã bị một ngọn roi quất tới cuốn lấy. Thổ Thổ Cáp ngoái đầu nhìn, kinh ngạc kêu lên:

- Lương Tiêu!

Gã Bình chương chính sự hồi sáng còn say khướt, bây giờ đã nhìn hấn bằng cặp mắt sáng quắc tỉnh táo. Thổ Thổ Cáp ngạc nhiên hỏi:

- Sao không để ta bắn?

Lý Đình cũng thắc mắc:

- Phải đó đại ca, hôm nay không báo thù, còn đợi đến bao giờ đây?

Lương Tiêu nhìn theo Vân Thù hồi lâu, lắc đầu thờ dài:

- Hào hán!

Mọi người ngơ ngác. Lương Tiêu giật ngựa quay về, vừa thả nước kiệu vừa nói to:

- Hấn thà chết không khuất phục, chẳng phải hào hán hay sao? Hào hán như thế, ta muốn cùng quyết bẻ sinh tử chốn sa trường chứ không đòi nào lợi dụng cái khó của hấn mà bắn hạ bằng cung nỏ!

Bọn Thổ Thổ Cáp đều đã từng giao thủ với Vân Thù, ít nhiều đều bội phục bản lĩnh của gã, nghe Lương Tiêu nói vậy thì không phản đối, cũng không gan hỏi gì thêm nữa.

Vừa lúc ấy, một viên Bách phu trưởng giải tù binh đến. Lương Tiêu đưa mắt nhìn, nhận ra Sở Uyển và Phong Miên, cả hai đều trúng tên, đang vịn vào nhau chệch choạc bước đi.

Bách phu trưởng nói:

- Tôi phát hiện hai đứa này bị thương núp bên đường.

Sở Uyển trừng trừng nhìn Lương Tiêu, đôi mắt đẹp bắn ra đầy oán độc. Phong Miên chu môi nhỏ nước bọt vào gã, nhưng bị thương yếu sức nên chỉ nhổ được tóe vò ngựa mà thôi. Một tên lính đứng bên vọt giò đao chém tên oắt to gan. Lương Tiêu liền quất roi cuốn phẳng đại đao của hấn đi. Tên lính sợ sệt lùi lại sau. Lương Tiêu dặn viên y quan:

- Trị thương cho họ, không được ngược đãi.

Y quan vâng mệnh, rút mũi tên, bôi thuốc và băng bó vết thương cho hai tù binh.

Vân Thù gắng sức vượt sông lên tới bờ, hai cậu cháu dìu nhau mà đi. Sau một trận khổ chiến, họ đều đã sức cùng lực kiệt. Chặt vật đi được một quãng, Cận Văn mất máu nhiều quá, ngã vật ra đất, Vân Thù cũng bị kéo ngã theo, tuyệt vọng nghĩ: “Chẳng lẽ chúng ta lại bỏ mạng ở đây?”. Thành linh có tiếng vỗ ngựa lộp cộp, Vân Thù ngoái đầu nhìn thì thấy nhiều bóng người ló nhỏ trong đêm, không rõ là bao nhiêu người.

Vân Thù gượng dậy thét to, múa thanh kiếm đâm túi bụi về phía toán người, nào ngờ mới chạy được mấy bước đã quíu chân ngã bẹp xuống, góc trán va phải một tảng đá xanh, hai mắt tối sầm, loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn bà kêu lên, rồi đầu óc trống rỗng, ngất lịm đi.

Lương Tiêu dẫn quân quay về Thường Châu, đi được nửa ngày đường thì trông thấy bóng vọng gác in lên nền trời. Nang Cổ Ngạt phi như bay ra đón họ, mặt mày rạng rỡ. Lương Tiêu hỏi han tình hình trong thành, Nang Cổ Ngạt hơn hờ kể:

- Bá Nhan đại nhân nói Thường Châu đã làm chúng ta tổn thất rất nhiều binh tướng, phải dạy cho bọn chúng một bài học, vì vậy đại nhân hạ lệnh “đồ thành”, giết sạch từ trên xuống dưới, gà chó cũng không tha. – Hắn cười vang khoái trá, chợt nhận ra mặt Lương Tiêu trắng bệch thì lo lắng hỏi. – Người bị thương ư?

Lương Tiêu vụt túm lấy ngực Nang Cổ Ngạt, nhắc bóng hấn lên khỏi yên, gằn giọng:

- Bá Nhan hạ lệnh đồ thành?

Gã túm rất chặt, Nang Cổ Ngạt tắc khí không nói được, chỉ trả lời bằng cách gật gật đầu. Lương Tiêu lăng tay một cái, Nang Cổ Ngạt ngã ngửa xuống, suýt nứt xương sống.

Lương Tiêu quát ngựa phi nước đại vào thành, chạy quanh một vòng. Không còn một người Tổng nào sống sót, chỉ thấy nhiều tốp lính Nguyên mất đồ kè, hò hét chém giết. Bọn Thổ Thổ Cáp chạy theo sau, thấy Lương Tiêu phi ngựa lang thang đã lâu, định gọi lại thì bỗng Lương Tiêu giật ngựa quay đầu, phóng nước đại ra khỏi thành, quay về đại doanh.

Phi một mạch tới trường soái, gã nhảy phắt xuống ngựa, sai bước chạy vào, mấy tên thân binh không ngăn cản kịp, bị gã đâm nhát một ngã nhào hết cả. Bá Nhan đang dùng bữa, ngước lên chưa kịp hỏi han gì thì Lương Tiêu đã vung chưởng phải tát thẳng vào mặt y. Bá Nhan hoảng hồn giơ tay đỡ, chợt nơi ngực tắc nghẹn, hóa ra đã bị chưởng trái của Lương Tiêu không chừa rồi.

Bá Nhan vừa sùng sốt vừa tức giận. Nhưng từng trải trận mạc đã nhiều, y không biểu lộ gì, chỉ nghiêm khắc hỏi:

- Người định tạo phản à?

Lương Tiêu nghiêng răng, hai mắt trợn to như muốn nứt:

- Ông hạ lệnh đồ thành?

Bá Nhan cau mày:

- Thế thì sao? Thường Châu khiến chúng ta hao binh tổn tướng quá mức, nếu không trừng trị làm gương thì các thành trì khác cũng bắt chước cứng đầu cứng cổ theo, khi nào mới đến được Lâm An?

Lương Tiêu nhô phì phì, giọng tức giận:

- Trên chiến trường, kẻ chết người sống là sự thường. Chém chết tướng sĩ thì còn đi một nhẽ, nhưng dân chúng trong thành tay không tác sát, ông đuổi tận giết tuyệt như thế, thử hỏi tinh thần anh hùng ở đâu?

Bá Nhan cười nhạt:

- Người trong thiên hạ, ai chẳng là máu thịt do cha mẹ sinh ra, ai mà chẳng có anh em vợ con? Cùng là sát nhân thì giết binh tướng hay dân thường cũng có gì khác nhau? Trước đây người đã tàn hại bao nhiêu người, sao hôm nay bỗng dột dạ nhân từ như đàn bà thế? Khi đánh trận, tướng quân là nông phu, tất cả số còn lại là lúa đồng. Ai gặt lúa nhiều hơn, nhanh hơn thì kẻ đó là danh tướng!

Y nói gay gắt, sắc mặt nghiêm nghị. Mỗi lời mỗi chữ đều như dùi nhọn xoáy vào trái tim Lương Tiêu. Gã khò sở nghĩ: “Phải, đều là giết người thì có gì khác biệt đâu?”.

Lúc ấy, Thổ Thổ Cáp, Lý Đình và Nang Cổ Ngạt hốt hải kéo nhau vào trường, thấy cảnh ấy đều kinh hãi khôn tả. Thổ Thổ Cáp thét:

- Lương Tiêu, người điên rồi sao?

Nang Cổ Ngạt cũng khuyên giải:

- Mau buông Thừa tướng ra, Lương Tiêu!

Lý Đình nói như khóc:

- Lương đại ca, đừng làm chuyện dại dột!

Lương Tiêu nghe can gián, tinh thần bỗng bài hoại. Bá Nhan thừa cơ vùng ra. Lương Tiêu toan đuổi theo, nhưng Thổ Thổ Cáp đã bỏ nhào đến giữ chặt gã, Lương Tiêu lấy lại tỉnh táo, thúc cùi chỏ trái vào đúng huyệt Kỳ môn của Thổ Thổ Cáp khiến tên này ngã bở chừng. Nhưng chỉ một thoáng trừng trừng đó đã đủ để Bá Nhan áp sát, vung tả chưởng chém xéo lên ngực gã. Chưởng lực hung mãnh khôn tả, đẩy Lương Tiêu bắn đi đến tám bộ. Hai gôi mềm nhũn, gã ngồi phệt xuống đất, miệng ộc máu tươi, đám thân binh hò hét xông tới, ấn dúi gã xuống đất.

Bá Nhan dùng mu bàn tay lau mồ hôi trán, hỏi bằng giọng sắc lạnh:

- Ngươi biết tội chưa?

Lương Tiêu nghiêng răng im lặng. Bá Nhan mắng:

- Ngươi vô lễ với thượng cấp, hành thích chủ soái, thực là tội to bằng trời. Có cho voi giày ngựa xéo cũng không quá đáng!

Thổ Thổ Cáp quỳ thụp xuống:

- Mong Thừa tướng khai ân, Thổ Thổ Cáp nguyện đem tất cả công lao đổi lấy tính mệnh Lương Tiêu.

Nang Cô Ngạt cũng quỳ xuống:

- Tính khí Lương Tiêu xưa nay vẫn nóng nảy thẳng thắn, khẩn cầu thừa tướng cho chúng thuộc hạ đưa hấn về khuyên giải dần.

Lương Tiêu cau mày cau kinh, Lý Đình hiểu rõ tâm ý của gã, bèn đập đầu van vãn:

- Lương đại ca, đừng nói nữa, đừng nói nữa!

Gã đập đầu đến nỗi trán trượt cả máu. Lương Tiêu đâm mềm lòng, bao nhiêu lời nóng nảy đều nuốt ngược vào, ngược nhìn Bá Nhan, giọng đã hòa hoãn hơn:

- Tội xông vào trướng uy hiếp ông là quá! Nhưng ông hạ lệnh đồ thành là sai!

Bá Nhan vốn không nở xuống tay với viên ái tướng này, thấy gã biết điều ăn nói ôn hòa thì cũng ôn tồn bảo:

- Đồ thành đúng hay sai thì khoan bàn đến. Ngươi đã nhận lỗi, vậy ta hẵng nể mặt ba vị này mà tha cho ngươi một lần, lần sau còn tái phạm thì chém chết không bàn ra tán vào gì cả. – đoạn khoát tay. – Thả hấn ra!

Các thân binh vâng lệnh buông Lương Tiêu.

Lương Tiêu từ từ đứng dậy, Lý Đình định đỡ lấy gã, nhưng bị gã rẩy ra. Lương Tiêu nén chịu nội thương, chậm rãi bước ra khỏi trướng. Bọn Thổ Thổ Cáp sợ gã lại gây chuyện nên đi theo xa xa đằng sau. Lương Tiêu về đến tận trướng mới ngoái đầu lại hỏi:

- Bọn tù binh đâu?

Thổ Thổ Cáp đáp ngay:

- Bọn họ được đối xử rất tốt, đúng như ngươi dặn.

Lương Tiêu bảo Lý Đình:

- Đưa họ ra đây!

Lý Đình phóng ngựa vào doanh, chỉ lát sau đã đưa bọn Sở Uyển ra. Lương Tiêu lặng im một thoáng rồi xua tay:

- Thả bọn họ!

Quân sĩ vâng lời tháo dây trói cho hai người, Sở Uyển không hiểu ra sao, hừ mũi rồi vênh mặt bước đi, Phong Miên cũng trừng mắt nhìn Lương Tiêu, nén đau tập tễnh theo sau Sở Uyển.

Lý Đình tức khí phản đối:

- Hai tên này là đồng bọn sát hại Tam Cầu Nhi, không thả chúng được!

Lương Tiêu im lìm nhìn theo bóng Sở Uyển và Phong Miên mãi cho đến khi không còn trông thấy họ nữa mới hỏi:

- Các người thử nói xem, chúng ta đánh nhau là vì cái gì?

Nang Cỏ Ngạt, Lý Đình và Thổ Thổ Cáp nhìn nhau ngơ ngác. Sau một lúc ngẫm nghĩ, Nang Cỏ Ngạt trả lời:

- Thì cũng như Thành Cát Tư Hãn nói đó, điều khoan khoái nhất trong đời nam tử là dẹp yên loạn lạc, chiến thắng địch nhân, đoạt của cải, cướp tuấn mã, bắt lấy thê thiếp của chúng.

Thổ Thổ Cáp phụ họa:

- Đúng vậy, Thành Cát Tư Hãn đã nói thì nhất định không sai đâu.

Lý Đình ngập ngừng một thoáng rồi cũng gật đầu tán đồng.

Lương Tiêu nhìn ba người bạn, ánh mắt lúc lóe sáng lúc tối sầm, đoạn buồn rầu ngó sang thành Thường Châu:

- Tàn sát quyền thuộc, phá tan nhà nát cửa, cưỡng bức vợ con và cướp đoạt những thứ người ta yêu quý, đó là chí hướng của các người phải không?

Ba người bối rối nhìn nhau, Thổ Thổ Cáp ngập ngừng:

- Hình như người có gì không ổn...

Lương Tiêu cười buồn, phát tay áo rồi lững thững bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tây Tái Long Ngâm

Thường Châu bị phá, Tô Châu và Hồ Châu trông gương tay liếp, lũ lượt treo cờ trắng đầu hàng. Mùa xuân năm sau, Thổ Thổ Cáp công phá Độc Tùng quan, mở đường cho đại quân Nguyên triều kéo vào Lâm An. Quan viên lớn nhỏ giẫm đạp lên nhau chạy trốn khỏi kinh thành. Tông đế và Tạ Thái hậu hết cách ứng phó, đành phải sử nghị hòa nhưng bị Bá Nhan từ khước, không lâu sau cũng phải giao nộp ngọc ti truyền quốc, dâng biểu đầu hàng. Bá Nhan cất quân tới chân thành Lâm An, Tạ Thái hậu dặt ầu để Triệu Hiến ra quy thuận. Vua tôi Đại Tống ngậm hờn nuốt lệ quỳ rạp trước vó câu Mông Cổ. Xảy đâu trời bỗng đổ cơn mưa phùn lác rác, phủ lên núi non đồng dã một tấm màn nước u ám mịt mờ. Bá Nhan xuống ngựa đỡ Triệu Hiến dậy, bắt giác cảm thấy đặc ý vô cùng, không kim được thống khoái phá lên cười ha hả. Mười vạn quân Nguyên hoan hô rầm rĩ phụ họa chủ soái. Quân thần Nam triều vừa khiếp hãi vừa thương thân, đôi hàng nước mắt đầm đầm như mưa. Người đương thời là Uông Nguyên Lượng có làm bài thơ than rằng:

Núi Tây Tái mặt trời chìm lấp,

Cửa Chính Bắc mưa bụi rắc rây.

Người bắc cười người nam nhỏ lệ

Đổ quỳên, ta vái một lạy này.[2]

.

Lương Tiêu theo đại quân xuống nam, chức là Bình chương chính sự, danh là phó soái toàn quân, thực chất chỉ ngắt ngưỡng với rượu, ngày nào cũng say ngà say nghiêng, chẳng có lấy một phen tỉnh táo.

Sáng hôm ấy, sau một đêm túy lúy, gã thức giấc với cái đầu đau như búa bổ. A Tuyết thiết tha nài gã ra khỏi doanh trại dạo chơi cho khuây khỏa, Lương Tiêu không nỡ làm cô mếch lòng, đành miễn cưỡng ưng thuận.

Hai huynh muội lòng cương để ngựa đi tha thẩn ven hồ Tây Tử. Trước mắt họ là mây xám nhàn nhạt, khói sóng mênh mang, đình đài lầu các vẫn vẹn nguyên cảnh cũ, chỉ khác là thiếu tiếng cầm ca réo rắt, bật hơi đàn sáo rộn ràng, xa xa sương mù giăng kín chân trời khiến không gian âm đạm, che mờ cả đường nét hùng vĩ của núi Tây Tái.

Lương Tiêu ngắm Tây hồ, hồi tưởng buổi đầu gặp gỡ cha con Hoa Thanh Uyên. Lúc ấy gã và Hiểu Sương còn nhỏ, chưa hiểu chuyện đời, tính tình rất đổi hồn nhiên, ngày nay cảnh sắc vẫn y nguyên mà sao tâm hồn không thể như trước nữa.

Lương Tiêu đương bồi hồi thương cảm, chợt nghe văng vẳng tiếng hồ cầm, giai điệu thảm não thê lương, liền đó có giọng ca hòa vào:

Chim chóc bay liên cánh,

Cây cỏ mọc liền cành,

Đáy nước từng đôi cá giỡn quanh,

Trên tổ uyên ương sánh,

Phổ sá phồn hoa lấp lánh,

Thế gian thái bình.

Ngồi đầu nổi trận điều linh,

Tây hồ tan vỡ mọi nhu tình.[3]

Khúc nhạc buồn nán nghẹn ngào, ngân nga hồi lâu không dứt.

Lương Tiêu thầm nhủ: “Chim chóc bay liền cành, Cây cỏ mọc liền cành, Đáy nước từng đôi cá giỡn quanh, Trên tổ uyên ương sánh. Quả thực Tây hồ được tự nhiên ban cho nhiều vẻ phong lưu, dễ gợi hứng hưởng lạc. Trách nào vương công Đại Tổng chẳng ham mê trác táng đến nỗi mất sạch tất cả, ngay cả Tây hồ cũng không giữ được. Giá dành một nửa thời gian vui thú xa hoa ấy vào việc trị quốc rèn thân thì làm gì đến nông nỗi này?”. Càng nghĩ càng u uất, gã tháo nệm rượu dốc một hơi cạn sạch.

Khi họ trở về doanh trại thì đã quá trưa, Bá Nhan cho người tới triệu kiến. Lương Tiêu bảo A Tuyết về trước rồi chậm chạp đi vào trung quân, mới gần tới trường soái, đã nghe bên trong vọng ra nhiều tiếng nói cười nhộn nhạo. Trông thấy gã, Bá Nhan hồ hởi gọi:

- Đến đúng lúc lắm, mau lại chào mấy vị khách quý!

Đám người hiện diện trong trường cùng ngoảnh ra nhìn.

Lương Tiêu đảo mắt một vòng, mặt tái hẳn đi. Người ngồi bên phải Bá Nhan là vương tử Thoát Hoan, bên trái là Hạ Đà La vận áo trắng phau. Mé dưới Thoát Hoan là một lão già tóc bạc áo vàng, chính thị Hoàng hạc Minh Quy. Mé dưới Hạ Đà La là một lạt ma áo vàng vai u thịt bắp, tướng mạo thô kệch đang xếp chân bằng tròn. Sau lưng bốn người này còn vài gương mặt khác mà phần lớn Lương Tiêu đều đã gặp qua, lần lượt là Cáp Lý Tư, Hỏa Chân Nhân, A Than tôn giả, cuối cùng là một lão già áo xanh lạt mặt, vóc người cao gầy, mặt mũi xương xẩu, thần thái ôn hòa. Lương Tiêu không ngờ những kẻ đối địch mình lại khéo chọn thời gian và địa điểm để hội tụ đến thế, bất giác tim đập thình thịch, mồ hôi đầm đìa, hơi rượu già đi quá nửa.

Thoát Hoan nhận ra kẻ thù cũ, nét mặt thoát kinh ngạc thoát giận dữ, nhưng chỉ thoáng chốc đã làm ra vẻ tươi tỉnh:

- Lương Tiêu đây à? Quả là tuổi trẻ tài cao đúng như lời đồn nhi!

Hắn nghiêng răng trèo trẹo khi nói ra bốn chữ “tuổi trẻ tài cao”, rõ ràng là thù hận chứ chẳng ngụ ý tán thưởng gì. Bá Nhan đánh mắt ra hiệu cho Lương Tiêu, đoạn vui vẻ giới thiệu:

- Vị này là Trần Nam Vương Thoát Hoan, hiện đang tiếp quản Giang Nam.

Lương Tiêu vẫn đứng như bụt mọc, Bá Nhan cau mày:

- Gặp vương gia sao không hành lễ?

Lương Tiêu nhếch mép, ngược mắt nhìn nóc lều. Bá Nhan tuy bất hòa với Thoát Hoan nhưng cũng không muốn hắn phải bề mặt trước đông người, đang khó xử thì Thoát Hoan phẩy tay, nói cộc lốc:

- Thôi, ta và Lương đại nhân cũng là chỗ quen biết cũ, chẳng phải quỳ lạy làm gì cho nhiều khê!

Bá Nhan mỉm cười, tận dụng câu đó để thoát khỏi tình thế lúng túng, lại trở Minh Quy:

- Đây là Minh tiên sinh, quân sư mới của Trần Nam Vương. Tiên sinh túc trí đa mưu, học nhiều hiểu rộng.

Minh Quy hơi ưỡn mình lên, phác một điệu bộ như cười với Lương Tiêu, nhưng không tỏ tiếng nhận quen. Lương Tiêu ngạc nhiên tự hỏi, không hiểu tại sao lão già kiêu ngạo này chịu khuất thân làm đầu sai cho Thoát Hoan. Bá Nhan chia tay về phía lạt ma áo vàng:

- Đây là Đám Ba đại sư, đại đệ tử của Đế sư[4] đương triều Bát Tư Ba.

Lương Tiêu giật mình, Đám Ba thì gã không biết, nhưng danh tiếng Bát Tư Ba thì gã đã từng nghe đến rồi. Thiên hạ đồn rằng người này bẩm sinh mất tuệ, mười sáu tuổi gặp Hốt Tất Liệt là được phong ngay làm Đế sư, quyền nghiêng một cõi, thanh uy hiển hách.

Đám Ba chấp tay chào hỏi:

- Bình chương dụng binh như thần, danh thơm vang lừng đến cả triều ca, Đám Ba kính ngưỡng đã lâu!

Lương Tiêu cúi mình đáp lễ, giọng bình thản:

- E rằng thiên hạ đồn đại quá lời!

Thoát Hoan thấy gã báai chào Đằm Ba mà không dập đầu lạy mình, bất giác hừ mũi tức giận. Bá Nhan toan dẫn kiến tới Hạ Đà La thì lão này đã đứng bật dậy, hể hả nói tranh:

- Đúng là người nhà mà chẳng biết nhau, sái gia có mắt như mù, lỡ tay đắc tội chỗ nào thì mong Bình chương đại xá cho chỗ đó.

Ai cũng lấy làm lạ, không hiểu hai người quen nhau lúc nào và ở đâu. Lương Tiêu tự nhủ đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, lão già mặt tro trắng bóng này đã nhận lỗi mà mình còn khiêu khích báo thù thì tỏ ra quá hẹp hòi, bèn cười nhạt, quay đi định ngồi xuống, chợt nghe Cáp Lý Tư hỏi:

- Bình chương đại nhân còn nhớ tiểu nhân không nhỉ?

Nhìn cái mặt hon hớn và ánh mắt láo liên, Lương Tiêu cảnh giác gật đầu:

- Nhớ.

Cáp Lý Tư sải bước ra giữa sảnh, cười hi hi:

- Nếu đại nhân không chê Cáp Lý Tư thấy người sang bắt quàng làm họ thì hãy tỏ tình thân mật chút nào! – Hấn chia tay trái cho Lương Tiêu.

- Ủ thì tỏ! – Lương Tiêu đáp và giơ tay phải.

Đúng lúc tay hai người áp sát, chiếc nhẫn Xà Nhãn mà toan ở ngón giữa của Cáp Lý Tư vụt xoay mặt đá xuống hướng lòng bàn tay.

Bá Nhan trông thấy rõ mồn một, chưa kịp thét dừng thì tay hai người đã chạm vào nhau rồi buông ngay ra. Lương Tiêu quay mình bước về ghế ngồi, Cáp Lý Tư vẫn đứng đực tại chỗ, mắt nhìn xuống, mặt nhợt nhạt, thẳng thốt kêu lên:

- Bình chương đại nhân, xin dừng bước!

Lương Tiêu ngoái đầu:

- Sao nào?

Cáp Lý Tư lấp bắp:

- Nhẫn... nhẫn tôi...

- Nhẫn nào? – Lương Tiêu hỏi.

Cáp Lý Tư nhìn trân trân vào mặt Lương Tiêu, mắt rực lửa. Viên kim cương Xà Nhãn là báu vật gia truyền của nhà hấn, cứng rắn dị thường, cắt đứt được cả đao kiếm bằng thép tinh, vừa rồi hấn định thừa cơ bắt tay để chọc chũa bàn tay Lương Tiêu. Nào ngờ gã thiếu niên tương kế tựu kế, thi triển ngay Như ý ảo ma thủ nhẹ nhàng tuốt chiếc nhẫn khỏi ngón tay đối phương. Khi Cáp Lý Tư phát hiện ra biến cố thì Lương Tiêu đã thu tay về rồi. Không dung mắt cả chi lẫn chài, chưa đã thương được địch thủ đã bị cướp nhẫn quý, Cáp Lý Tư vừa kinh hãi vừa tức giận khôn tả.

Lương Tiêu ngênh ngang ngồi xuống, mặt thản nhiên như không. Cáp Lý Tư đứng mãi đấy không tiện mà về chỗ cũng không xong, chực mở miệng kêu, chợt Hạ Đà La xì xầm xì xỏ mấy câu. Cáp Lý Tư sợ sệt lùi về sau lưng lão. Hạ Đà La nhìn thẳng vào mặt Lương Tiêu:

- Bản lĩnh của Bình chương đại nhân thật cao cường! Con trai ta có chỗ nào mạo phạm, mong đại nhân thứ lỗi cho!

Lương Tiêu liếc Cáp Lý Tư, lạnh lùng hỏi:

- Hấn là con người à? Ta thấy người là con hấn mới phải.

Thoát Hoan và bọn tùy tùng thấy đều biến sắc, bất bình nghĩ bụng: “Tên này nói năng hỗn hào quá!”. Không ngờ Hạ Đà La hớn hờ mặt mày, bật ngón tay cái cười vang:

- Đại nhân tình tường thực! Hạ mỗ vốn bất tài, chẳng tinh thông môn pháp nào cả, được mỗi thuật dưỡng sinh trụ nhan là tương đối có thành tựu, tuổi tác ngắn này rồi nhưng so với người ngoại tam tuần thì trông vẫn trẻ hơn. – nói đoạn vênh vác nhìn quanh, về đương đương tự đắc.

Lương Tiêu vốn muốn làm cho cha con hấn bề mặt một phen, nào ngờ Hạ Đà La không tức mà còn hí hửng, khiến gã cụt hứng, chẳng buồn ngó ngang tới ai nữa, rót rượu ra chén uống tí tí, chỉ thoảng chốc đã cạn sạch hai bình rượu nóng rồi nằm gục xuống bàn, mụ mẫm thiếp đi.

Những người hiện diện trong trường đều tỏ ra khinh rẻ bộ dạng nát rượu của Lương Tiêu. Bá Nhan bắt bình nghĩ: “Thằng ôn này mỗi ngày một tội tệ, sớm biết nó làm ta xấu mặt thế kia thì đã không gọi sang”. Ý đành giả vờ không chú ý đến tác phong của viên ái tướng, quay lại trò chuyện với khách khứa:

- Đám Ba đại sư phụng chỉ đến trấn yểm long mạch Đại Tông, chẳng hay phương pháp cụ thể thế nào?

Đám Ba mỉm cười:

- Nghe trấn yểm thì to tát, thực chất tiến hành cũng không mấy phức tạp. Trước tiên cần kéo đổ hoàng cung Đại Tông, cắt lấy căn mạch địa linh của nó, sau đó đào tung lăng tẩm của Tông để các đòi, trộn lẫn tinh cốt họ với xương trâu ngựa rồi vùi xuống đất, xây tháp cao mười trượng chặn bên trên, thu thập kinh Phật, tượng Phật, chân ngôn Mật tông về cất giữ trong đó. Cứ thế, vương khí Đại Tông sẽ lụi tàn, long mạch bị cắt rời, con cháu họ Triệu vĩnh viễn không còn ngóc đầu dậy được nữa!

Lương Tiêu không muốn chuyện trò với đám người này nên cố ý giả say, nghe đến đây rung mình nghĩ bụng: “Vậy là tên sư trọc kia tới Lâm An để đào mộ người ta? Hẳn là kẻ xuất gia, đúng lẽ nên lấy việc hành thiện làm đầu, sao có thể hành động đê hèn đón mạt đến thế?”.

Thoát Hoan góp chuyện:

- Theo ta, cắt long mạch nhà Tông vẫn chưa đủ đâu.

Đám Ba tỏ vẻ chú ý:

- Hẳn vương gia có cao kiến, tiểu tăng xin nghe.

Thoát Hoan nói:

- Họ Triệu dứt mạng hoàng đế đã đành, nhưng khó lòng đảm bảo các họ khác không nổi lên chống phá. Chẳng làm thì thôi, đã làm thì nên mạnh tay cho triệt để, phải dò hết mộ táng của các danh gia sĩ hoạn nhà Tông mà tróc đến tận đáy, như vậy mới bảo đảm Đại Nguyên chúng ta sẽ thiên thu trường trị, nhất thống sơn hà.

Đám Ba băn khoăn:

- Vương gia dạy cũng có phần đúng, nhưng mộ phần của người Tông nhiều như thế, đào sao cho hết?

Thoát Hoan cười hi hi:

- Thì đào được cái nào hay cái đó!

Bá Nhan gật gù:

- Vương gia nói phải lắm! Cũng như hành quân đánh trận đấy, hôm nay giết mấy trăm binh mã, ngày mai gắng lấy mạng đại tướng, khiến chúng mất cả lớn lẫn bé, cuối cùng đánh tự nhận thua!

Thoát Hoan vỗ tay:

- Chẳng thẹn là danh tướng đương thời, chuyện gần chuyện xa đều xoay quanh việc đánh trận.

Mọi người cười ồ.

Lương Tiêu càng nghe càng căm giận, phần nộ nghĩ thầm: “Ta vào sinh ra tử tranh đoạt giang sơn, không ngờ lại phục vụ cho phường bắt nạt vô liêm sỉ này”. Hơi men bốc lên, gã đập mạnh bàn, đứng bật dậy.

Trong trường lặng ngắt. Bá Nhan nhìn mặt Lương Tiêu, biết rằng sắp có chuyện chẳng lành. Y định quát bảo để trấn áp gã phò soái nóng tính, chợt phía xa có tiếng động rất lạ vọng tới, thoát chậm thoát nhanh, thoát bỗng thoát trầm khiến người ta nôn nao khó chịu. Lương Tiêu quên bẵng cả điều định nói, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Bá Nhan hạ lệnh cho Na Tộc đi xem tình hình, chỉ lát sau, Na Tộc đã dẫn vào một viên Bách phu trưởng bộ dạng nhón nhác.

Bá Nhan nghiêm giọng hỏi:

- Hoảng hốt cái gì? Mối thế này đã mất vía thì lúc ra chiến trường còn quỳnh quít tới mức nào?

Bách phu trưởng nuốt ực một cái, vội vàng thi lễ:

- Khỏi bẩm Thừa tướng, trong doanh trại hữu quân xuất hiện một quái vật!

Bá Nhan lạnh lùng bảo:

- Chỉ giỏi tầm xàm, ban ngày ban mặt lấy đầu ra quái vật?

Bách phu trưởng biện bạch:

- Tiểu tướng không dám nói ngoa, tiếng động vừa rồi chính do quái vật phát ra đấy.

Đám khách khứa giật mình. Bách phu trưởng kể:

- Thoạt tiên, tiếng động truyền đi từ lều của Ngột Đột Hải, một thuộc hạ của tiểu tướng. Lúc ấy chẳng mấy ai bận tâm, còn tưởng đó là tiếng ngáy của hắn. Tiểu tướng nghĩ chưa tới giờ gà lên chuồng đã chầy lười đến thế thì thật không nên, bèn bảo Hồ Hòa Đài đi lôi hắn dậy.

Bá Nhan nói:

- Ban ngày ban mặt dám ngủ ngáy ầm ĩ cả trại, phải phạt roi rồi treo lên cổng doanh thị chúng!

Bách phu trưởng vội vã đáp:

- Vâng vâng! Nào ngờ Hồ Hòa Đài vào lều Ngột Đột Hải, chỉ kêu “ô” một tiếng là bật tỉnh. Tiểu tướng lấy làm lạ, liền tiếp phái người sang xem, không ngờ đi rồi mà chẳng ai trở về, trong khi đó âm thanh quái gở nọ mỗi lúc một vang to, lúc đầu vi vút như tiếng kèn lá chuối, dần dần nổi lên ồm ồm như tiếng bò rống, tiểu tướng định đích thân vào xem thì Ngột Đột Hải đi đến.

Thoát Hoan ngạc nhiên:

- Tên ấy không ở trong lều hắn à?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Hắn canh gác ngoài cổng, nghe đồn lều mình có sự lạ thì chẳng nói một lời, cầm cúi chui vào. Chỉ nghe hắn thét lên một tiếng rồi im bật. Âm thanh quái gở kia vẫn vang vọng, mà càng lúc càng ầm ĩ, một lát sau cả đại doanh đều nghe thấy. Tướng sĩ ta từng trải nhiều chiến trận, sợ gì xông pha nơi hòn đạn mũi tên, nhưng sự việc này lạ lùng quá sức, e rằng có tà vật quỷ quái hãm hại nên người trần không thắng nổi. Nghe nói Đám Ba tôn giả đang ở đây, tiểu tướng bèn đến cung kính mời tôn giả đi hàng phục yêu ma.

Đứt lời hắn đưa mắt sang Đám Ba, vẻ mặt đầy thành kính. Trong lúc hắn thuật chuyện, âm thanh kỳ cục nọ biến hóa hết sức quái lạ, trầm như tiếng tiêu rú rú, bỗng như ngói vỡ sầm rền, giai điệu lên xuống bất thường, đôi gam không theo quy tắc gì hết.

Bá Nhan tuy không tin chuyện ma quỷ, nhưng chưa bao giờ nghe thấy sự lạ như thế ấy, trong lòng cũng hơi hoang mang. Đám Ba trầm ngâm một thoáng rồi đứng dậy:

- Bẩm Thừa tướng, Đám Ba xin đi một chuyến để xem yêu tà xứ nào!

Hạ Đà La cũng chậm rãi đứng lên:

- Cho phép sai gia đi với tôn giả!

Đám Ba biết võ công Hạ Đà La cao thâm vô lượng, sư phụ Bát Tư Ba còn phải nhún nhường với hắn vài phần, liền chấp tay đáp:

- Vậy phiền tiên sinh!

Bá Nhan vốn chẳng coi phù phép Mật tông vào đâu, nhưng sĩ tốt trong doanh lại rất tin quý thần, nếu không khéo ứng xử thì sẽ làm dao động lòng quân, y bèn cười bảo:

- Ta cũng đi!

Đám Ba can:

- Đầu dám phiền đến đại giá của Thừa tướng, xin hãy hâm nóng rượu chờ, Đám Ba đi rồi về ngay.

Mọi người quay lại chỗ ngồi, trong lòng vô cùng thấp thòm. Chỉ thoáng chốc, tiếng động lạ chậm dần, rồi im bật. Thoát Hoan đập tay cười:

- Tôn giả thần thông quảng đại, không biết đã bắt được quái vật gì? Bản vương muốn sang xem xem.

Hắn nhóm dậy, chợt nghe có tiếng hò hét vọng tới, đang ngờ vực chưa hiểu ra sao thì thấy viên Bách phu trưởng vừa rồi lại hốt hải chạy vào, hơi thở đứt đoạn, giọng nói rời rạc:

- Bẩm thừa tướng, không ổn rồi! Đám Ba tôn giả bị thương.

Thoát Hoan sửng sốt:

- Bị yêu quái cắn hay sao?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Không phải yêu quái, đó là một người!

Ai nấy kinh ngạc, Bá Nhan bảo:

- Người thông thả kể cho ngọn ngành, đừng để sót một chi tiết nào cả!

Bách phu trưởng gắng trấn tĩnh, bắt đầu kể:

- Tôn giả đến khu doanh trại của bọn thuộc hạ, đứng ngoài lều, niệm chú một hồi rồi đột ngột đẩy mạnh hai tay ra trước. Một cơn cuồng phong cuộn lên khỏi mặt đất, thổi tốc cái lều đi.

Bá Nhan nghĩ thầm: “Pháp môn Đại thủ ấn của Mật tông đây mà”. Y hỏi:

- Trong lều có gì khác lạ không?

Bách phu trưởng trả lời:

- Nghe thì lạ đấy, chứ nhìn cũng chả có gì lạ. Lều bay đi, để lộ ra Hồ Hòa Đài, Ngột Đột Hải và mấy binh sĩ nửa nằm ngã ngổn ngang. Trên giường có một kẻ đang ngủ, người ngắm bản thủ quần áo rách rưới, âm thanh kỳ quái đó chính là tiếng ngáy của lão ta!

Thoát Hoan ngạc nhiên hỏi:

- Sức người mà tạo ra được âm thanh hùng hậu ấy ư?

Mặt viên Bách phu trưởng méo xệch:

- Nghe tưởng bịa, nhưng sự thực đúng thế, tiểu tướng không dám nói man.

Bá Nhan không biểu lộ gì, ôn tồn bảo:

- Được rồi, người kể tiếp đi!

Bách phu trưởng vâng dạ tiếp tục:

- Đám Ba tôn giả bèn hỏi cái kẻ đang ngủ say sưa ấy rằng: “Yêu quái phương nào dám đến tác oai ở đây?”. Giọng tôn giả như sấm rền, thuộc hạ văng cả óc, điếc cả tai.

A Than tôn giả tán thưởng:

- Đây là tuyệt kỹ Sư tử hồng của tông phái Mật tông!

- Sư tử hồng à? – Bách phu trưởng lẩm bẩm – Tiểu tướng chưa nghe đến bản lĩnh ấy bao giờ, nhưng hồ gầm chắc cũng chỉ đến thế mà thôi! Người nọ bị tiếng động đánh thức, ngồi bật dậy dụi mắt rồi lườm tôn giả: “Người là ó gì vậy?”. Lão ấy để râu dài, đầu tóc rối như tổ quạ, bộ dạng điên điên dở dở nhưng rõ ràng không phải yêu quái. Đám Ba bèn hỏi: “Các hạ...”. Chưa dứt câu, kẻ kia đã lặc mình áp sát, túm ngực tôn giả ném văng đi...

Ai nấy nghe kể đều biến sắc. Đám Ba từ nhỏ theo học Bát Tư Ba, thụ giáo hết chân truyền của thầy, bất luận Phật pháp hay võ công đều đáng xếp hạng cao trong tông phái Mật tông, nào ngờ chỉ một chiêu đã bị địch thủ lẳng đi xa, thực khiến người ta bất ngờ.

Bách phu trưởng không nhận ra vẻ kinh ngạc của mọi người, tiếp tục kể:

- Tôn giả nương đà ném, lộn một vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đất. Lão giả nọ khen ngợi: “Đại hòa thượng bản lĩnh khá lắm!”. Đám Ba tôn giả lộ vẻ kinh ngạc, lập tức đính chính: “Ta là lạt ma, không phải hòa thượng[5]”. Người nọ hình như: “Mặc kệ nạt ma hay nạt quý, cứ lại đây cho lão từ xem bản lĩnh của người được mấy nài”, đoạn ưỡn ngực bảo: “Nện lão từ sáu chương thử xem!”.

Các cao thủ trong trường nghe đến đây đều tái mặt kinh hoàng, Bá Nhan tự nhủ: “Người này quá tự phụ, Đại thủ ấn của Đám Ba đã đạt tới cảnh giới phi phạm, xô đổ được cả tường đồng vách sắt nữa là. E rằng ngay sư phụ ta cũng chưa chắc dám đứng yên hứng sáu chương liên hoàn của hắn!”.

Bách phu trưởng vẫn thao thao kể:

- Đám Ba tôn giả tỏ rõ ngạc nhiên, chấp tay hỏi: “Các hạ từ đâu tới? Vì sao giả ma giả quỷ gây rối ở đây?”. Lão giả nọ sốt ruột, xua tay nói: “Đừng rườm rà nữa, đánh hay không đây? Nếu không đánh thì ta đi vậy”. Tôn giả đang ngập ngừng thì vị áo trắng đi cùng xen vào: “Tiền sinh đây đã dạy thế, tất có bản lĩnh cao cường. Tôn giả cứ thẳng tay nện mấy chương, chắc cũng không đến nỗi làm ông ta sứt mẻ gì đâu!”.

Lương Tiêu cười nhạt nghĩ bụng: “Tên Hạ Đà La gian ngoan xảo quyết, không nắm chắc phần thắng nên đứng ngoài làm thầy dùi, hồ hào chọc ngoáy cho Đám Ba xuất thủ, định giờ mọo trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi đây mà”.

Bách phu trưởng kể:

- Vị áo trắng nói xong, tôn giả nghe chừng xuôi xuôi, bèn bảo quái nhân nọ: “Vậy xin vô phép!”. Kẻ kia cười ha ha: “Ừ, ra tay đi!”. Tôn giả nhào tới trước mặt lão vung tay đánh một chương. Lão giả ấy lùi ngay một bước, nhưng tôn giả giật lùi đến hai bước.

- Sao, người đó bị thương chứ? – Bá Nhan hỏi.

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Không ạ!

Bá Nhan nhướn mày, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Bách phu trưởng tiếp tục:

- Tôn giả từng người một thoáng rồi đánh ra chưởng thứ hai, lão già lùi một bước, tôn giả lùi hai bước. Lúc này tôn giả đã động nộ, cúi mình chấp tay, xương kêu răng rắc như tiếng đậu tương nổ trong chảo rang, đoạn phóng hai tay, đánh liên hoàn bốn chưởng vào mình lão già...

Thoát Hoan chưa nghe hết đã vỗ tay khen:

- A, lão già nọ mất mạng, còn Đằm Ba bị kinh lực của lão chấn ngược lại nên thụ thương phải không?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Lão già lui liền bốn bước nhưng không hề hấn gì, trong khi đó tôn giả giật lùi đến một trượng, mặt trắng nhợt như tờ giấy.

Bá Nhan vỗ bàn đứng bật dậy quát:

- Lão lếu! Xương cốt phát ra tiếng động tức là đã vận nội kinh toàn thân. Kẻ kia định dùng xác phạm chống đỡ môn pháp Đại thủ ấn chứa mười thành công lực ư?

Y quát ầm ầm như sấm, Bách phu trưởng kinh sợ quỳ mọp sát đất, khiếp đảm kêu van:

- Từng lời từng chữ của thuộc hạ đều là sự thật, không dám nói càn!

Bá Nhan cũng nhận thấy mình hơi thiếu kiềm chế, bèn nhún mày ngồi trở lại bàn:

- Thôi, chuyện sau đó ra sao?

Bách phu trưởng nói:

- Đằm Ba tôn giả hít một hơi dài mới gượng đứng dậy được, đoạn nói: “Các hạ võ công cái thế, Đằm Ba tài mọn không sánh bằng, dám hỏi quý tính cao danh?”. Lão già gãi gãi đầu, lăm lăm: “Quý tính cao danh? Quý tính cao danh à?”. Lão lải nhải mấy lần câu ấy rồi vò đầu bứt tai: “Chà nhớ nữa, chà nhớ nữa!”. Lão liếc mắt lại, trừng trừng nhìn tôn giả: “Này Nạt ma hòa thượng, người đánh ta sáu chập, ta cũng phải đánh người một chập chứ nhỉ!”. Vừa dứt lời, lão lập tức lẳng mình tới trước mặt tôn giả. Hai bên mới đứng đối mặt nhau, tôn giả đã riu chân ngả bật ra xa, miệng ộc máu tươi.

Cử tọa nghe đến đây đều ớn lạnh: “Kẻ này lĩnh sáu chưởng của Đằm Ba mà vẫn bình an vô sự, trong khi Đằm Ba thậm chí không đỡ nổi một chưởng của hắn! Rốt cục hắn là thần thánh phương nào?”. Bách phu trưởng tiếp tục:

- Thấy tôn giả bị thương, chúng thuộc hạ chực vùng grom vùng giáo lao vào thì tiên sinh áo trắng đã lắc mình tới trước mặt lão già. Hai bóng người xẹt qua xẹt lại, xoay vòng vòng trong bãi, lão già nọ cứ luôn mồm: “Khá lắm, khá lắm!”, giọng điệu dường hoan hỉ. Họ giao đấu hồi lâu nhưng không phân thắng bại.

Cáp Lý Tư nghe kể cha mình hiển lộ thần uy thì ra chiều đắc ý. Bá Nhan cũng nghĩ: “Thường nghe ngoại hiệu của Hạ Đà La là Xà ma, tung hoành Tây Vực vô đối thủ, ban đầu ta còn bán tín bán nghi, bây giờ xem chừng danh bất hư truyền! Nhưng lão già kia lại lịch thế nào nhỉ?”. Bách phu trưởng vẫn kể tiếp:

- Chúng thuộc hạ thấy tiên sinh áo trắng cũng khó bề thắng được, bèn cùng ùa đến giúp, lão quái nhân cười hà hà: “Hay lắm, chúng ta chơi trò gà con đuổi bắt điều hâu, chim ri đuổi đánh vỗ đầu bò nông nào!”. Lão bèn bỏ ngang tiên sinh áo trắng, guồng chân chạy vòng vòng quanh trại...

Thoát Hoan thắc mắc:

- Xưa nay chỉ có điều hâu tha gà, chứ làm gì có gà con đuổi bắt điều hâu?

Bách phu trưởng nhăn nhó nói:

- Tiểu tướng đoán lão già ngụ ý rằng lão là điều hâu còn bọn tiểu tướng là gà con ấy. Tất nhiên gà con thì đuổi bắt điều hâu sao được! Quanh trại lúc đó có đến một trăm binh tướng, toàn bộ hiệp đồng truy kích lão, rõ ràng là trông thấy lão chạy sát gần mà khi cả bọn xúm vào bao vây thì thậm chí không tóm được đến bóng của cái chéo áo.

Thoát Hoan nhăn trán suy luận:

- Nhất định là lão ta nhảy lên cao, phải không?

Bách phu trưởng lắc đầu:

- Tiểu tướng đứng ngoài lược trận nên quan sát rất rõ, ba bốn mươi người cùng bủa vây lão nọ, khi vòng người đổ xô tới, lão ta không hề nhảy nhót gì cả, chỉ khẽ lắc mình xuyên qua giữa đám đông ấy như một đụn gió. Chẳng ai tóm được, thậm chí chạm đầu ngón tay cũng không luôn.

Thoát Hoan ngơ vực ra mặt. Bách phu trưởng định thề thốt, chợt một tiếng hú dài vắng tới, nội kinh rất thâm hậu, tiếng hú thứ nhất chưa dứt, tiếng thứ hai đã vút lên the thé sắc nhọn lẫn với những tràng rì rì. Bách phu trưởng tái mặt kêu:

- Đây, đến rồi đây...

Bá Nhan cau mày đứng bật dậy:

- Chúng ta ra xem xem thần thánh phương nào!

Y rồi trướng soái trước tiên, Thoát Hoan và những người khác lục tục theo sau. Chỉ trong nháy mắt, còn trơ trọi mỗi Lương Tiêu bên bàn. Gã uống rượu như hũ chìm, lúc này đã say khướt, vừa đứng dậy bỗng thấy nôn nao trong ngực, tay chân bủn rủn, phải bám lấy vách lều, rồi cúi xuống mửa thốc mửa tháo. Thành linh có bóng người nháng lên trước mặt. Lương Tiêu hé mắt nhìn, trong trướng mới xuất hiện thêm một người, miệng rộng mũi cao, hàng mày xéch chạy thẳng lên trán tóc, tướng mạo uy nghi, chỉ hiềm đầu tóc rối bù, quần áo vốn dĩ là tơ lụa hảo hạng nhưng lúc này đã rách tuộm, lem nhem bẩn thiu. Lão ta ngồi chềnh ềnh trên cái ghế Bá Nhan ngồi lúc nãy, tay cầm rượu tay gấp thịt, liên tục đưa lên hạ xuống ăn uống nhồm nhoàm.

Lương Tiêu nhớ lại câu chuyện của Bách phu trưởng, liền hỏi:

- Ông là ai?

Lão già ngừng ăn uống, cau cau đôi mày ra ý phiến muộn, gõ gõ trán lắc đầu:

- Chả nhớ nữa, chả nhớ nữa!

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Chả nhớ nữa là sao?

Người nọ đáp:

- Chả nhớ ta là ai ấy mà.

Lương Tiêu càng ngạc nhiên:

- Tại sao không nhớ?

Lão già trợn mắt lên toàn lòng trắng, lúng búng nói:

- Không nhớ, hể nhớ là sai.

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Người ngòm đầu mà lạ lùng”, rồi ngoảnh ra nhìn. Đám thân binh ngoài cửa đều đứng ngây như tượng gỗ, nghe trong trướng có tiếng chuyện trò mà cũng không hề nhúc nhích. Lương Tiêu chợt dạ, nắm kiếm quát:

- Các hạ làm gì vậy?

Lão già cười:

- Ăn cơm, ăn cơm! – đoạn lim dim đôi mắt, cười hi hi. – Có cơm không ăn, tiện cho hoàng đế; có cúrt không ỉa, lỗi với đại vương. Lẽ nào ngươi không ăn uống bài tiết gì hay sao?

Lương Tiêu càng nghe càng kinh ngạc, chợt nhận ra ánh mắt lão già thoảng vẻ điên dại khác hẳn người thường thì dụi mắt hỏi:

- Ông từ đâu đến đây?

Lão già đáp:

- Từ ngoài biển.

Lương Tiêu hỏi:

- Chèo thuyền vào à?

Lão già trừng mắt:

- Nhặng nhít, ta dùng sào đây!
- Thế chẳng phải chèo thuyền thì là gì?
- Vậy à? – Lão già bối rối, đang định nghĩ tiếp, chợt lắc đầu. – Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng sai.

Lương Tiêu nhăn nải hỏi:

- Ông chèo thuyền đến đây làm gì?
- Tìm người đánh nhau.
- Tìm ai đánh nhau?
- Tìm hòa thượng.
- Hòa thượng nào?

Lão già gãi đầu:

- Chả nhớ nữa!

Lương Tiêu cau mày:

- Không nhớ thì ông định tìm ai?

Lão già vò đầu nghĩ ngợi, chợt trừng mắt, đập bàn quát:

- Đồ khốn, làm hại ta phải suy tư buồn rầu, ta đánh chết mày...

Miệng nói tay vung, hai cây đuũa xé gió bay tới nhanh khôn tả. Lương Tiêu né mình, vừa tránh được đôi đuũa thì hai chiếc đuũa sứ từ hai mé trái phải lao vào gã. Thì ra lão già đã tính toán được hướng lác tránh của Lương Tiêu nên ném đuũa khóa đường, đẩy Lương Tiêu vào vòng chấn của hai chiếc đuũa.

Lương Tiêu vội vã xòe hai tay, phẩy trúng hai chiếc đuũa sứ. Đũa sứ cùng bay xoay vào trong, va nhau vỡ vụn ngay trước ngực Lương Tiêu sau một tiếng động khô giòn. Chiều này là Tịch hệ liễu hệ của Sở Tiên Lưu, Lương Tiêu thi triển mô phỏng, chỉ một động tác đã phá được sát chúc của lão già.

Quái nhân nộ ồ lên, không có vẻ tức giận mà lại ra ý vui mừng, nhét luôn tảng thịt dê vào mồm rồi tung mình bật dậy, khum năm ngón tay nhoe nhoét mỡ chụp xuống đầu Lương Tiêu.

Lương Tiêu lạng người đi. Lão già chụp hụt, tươi tỉnh reo lên:

- Ta bắt ngươi tránh, ta bắt ngươi tránh! – đoạn tung ra hai trảo nữa, thế tấn công như cuồng phong bạo vũ.

Lương Tiêu cúi đầu né được một trảo, còn trảo thứ hai áp sát quá nhanh, gã không kịp tránh đành tuốt kiếm đỡ, vận đúng chiêu thế Minh Di đâm vào vai phải lão già. Lão già hụp mình tránh được, trôi đến bên bàn, chụp lấy một cây đuũa cười hì hì:

- Lại đây lại đây! Ngươi dùng kiếm đâm ta, ta dùng đuũa đâm ngươi, xem ai đâm trúng ai nào. – Lão đập chân lướt đến, giờ đuũa phát chiêu, chính là đường lối Minh Di kiếm, nhưng xuất thủ thần tốc hơn Lương Tiêu nhiều.

Lương Tiêu hoảng hồn, cấp tập đổi sang Đại Hữu kiếm, lão già cũng trở tay theo đúng tư thế Đại Hữu đâm đuũa ra. Lương Tiêu kinh hãi cùng cực, tung mình nhảy về sau, biến chiêu thành Tiểu Súc kiếm, lão già cũng vận dụng Tiểu Súc, xuất thủ sau mà tới điểm trước, đâm phập vào hõ khẩu Lương Tiêu khiến gã lỏng tay cầm, thanh kiếm rơi kịch xuống đất.

Lương Tiêu không kim nổi nữa, la lên:

- Ông cũng biết Quy Tàng kiếm?

Lão già cười hì hì:

- Ngươi cũng biết Quy Tàng kiếm?

Lương Tiêu cau mày, đảo chân bước theo Thập phương bộ vòng ra sau lưng lão già, khép song chưởng thi triển Tam tài quy nguyên, nhưng chưa kịp đẩy ra thì đã không thấy bóng dáng đối thủ đâu nữa. Đang tưởng mình hoa mắt thì chợt nghe mé hậu có tiếng kinh phong cuộn lên ào ạt, Lương Tiêu vội đổi chiêu Thiên toàn địa chuyển, xoay phất người lại đánh vào ngực trái lão già. Lão già cũng xoay người tít mù, giáng chưởng vào ngực trái đối thủ, chiêu thức và tâm pháp đều giống hệt Lương Tiêu.

Chưởng lực chạm nhau, Lương Tiêu bắn vút ra xa một trượng, ngã thình xuống đất, khí huyết nhộn nhạo. Gã tự nhủ lão già này sở học uyên nguyên không kém gì Công Dương Vũ, thành thạo cả Quy Tàng kiếm và Tam tài quy nguyên chương, chỉ còn cách áp dụng một loại công phu ít thấy mới mong chế ngự được lão ta. Gã bèn thi triển võ công trong Huyền dịch cảnh, trước tiên vẩy hai chưởng theo chiêu thế Phục Hy vắn quái. Nào ngờ mới nhích chưởng, lão già đã đẩy ra một chiêu Phục Hy vắn quái y xì đúc. Lương Tiêu choáng váng, cấp tập đổi thành Chu Văn Vương bốc quy, thoáng cái lại sang Quỷ Cốc Tử phát khóa, tạo chuỗi hai chiêu liên hoàn. Lão già kỳ quái nọ cười lớn, cũng biến ngay ra hai chiêu này, bất luận chiêu thức hay tâm pháp đều cùng một dạng với Lương Tiêu.

Đến đây, Lương Tiêu đã kinh hãi quá độ, bởi hiện tại trên thế gian chỉ có mình gã luyện được võ học thạch trận của Thiên Cơ cung, không hiểu sao quái nhân kia cũng phát chiêu giống hệt. Lương Tiêu suy nghĩ rất lung, khi chiết giải đến chiêu thứ mười ba thì chợt đoán ra nguyên nhân, buột miệng hỏi:

- Lão già kia, ngươi bắt chước võ công của ta phải không?

Gã vừa mở miệng, quái nhân cũng nói:

- Lão già kia, ngươi bắt chước võ công của ta phải không?

Hai cái miệng riêng rẽ mà cùng cất tiếng một lượt, cùng nói ra một lời.

Lương Tiêu bàng hoàng hiểu rằng bất luận gã sử chiêu nào, lão quái sẽ sử chiêu đó, không chỉ chính xác về động tác tư thế mà còn nhạy bén về thần thái tư tưởng, lại nhờ công lực cực cao nên dù ra tay sau nhưng luôn tới điểm trước để khắc chế gã. Nghĩ đến đây, gã bèn ra chiêu Môn sát luận đạo, một chiêu bắt nguồn từ điển cổ Vương Mãnh thời Bắc triều. Vương Mãnh buổi đầu tấn kiến Phù Kiên, một tay mò trong ngực bắt rận, một tay trở trời đất bàn việc lớn, thoát li lễ tiết mà đường hoàng ung dung. Khẩu quyết của chiêu này là, tay trái nhắm thẳng huyết đạo đối phương, tay phải luôn vào ngực áo lấy âm khí, chẳng hạn chửi thủ hoặc đoán đao rồi bắt thần tập kích. Lần này xuất thủ, Lương Tiêu thêm thất biến hóa riêng, tay trái chìa thẳng như khẩu quyết, nhưng tay phải thì gấp vòng vô vào ngực mình. Lão già cũng răm rắp bắt chước, tay trái điểm dứt, tay phải vô ngực.

Lương Tiêu cải biến chiêu thức cốt để lão già hạ thủ tự hại bản thân, còn chính gã, trong lúc cử động thì chú ý ghì lực, khi tay áp hẳn đến ngực thì thu luôn nội kinh về. Nào ngờ lão già mô phỏng như hệt, vì vậy chẳng hề bị thương, đồng thời năm ngón tay trái vẫn lừ lừ điểm tới huyết đạo Lương Tiêu.

Biểu hiện đó chứng tỏ lão quái không những học được động tác, tâm pháp của chiêu thức mà còn cảm nhận được cả mức độ phát kinh. Lương Tiêu chưa hết sững sốt thì đã thấy mình bị dồn vào góc lều, liên bật cao lộn nhào một vòng, đoạn từ trên không hất chân đá dập xuống ngực lão già theo chiêu thức Quảng Thành Tử đảo thích đan lô. Lão già bắt chước ngay lập tức. Một người trên cao, một người dưới thấp, khi hai bên lao qua nhau, Lương Tiêu bỗng cảm thấy đau nhói ở lưng, thì ra đã bị trúng đòn đá ngược của lão già. Ngay tức thì, khối rệu ọc ách trong bụng gã cuộn cuộn dâng trào, ộc hết cả ra miệng. Lão già quá đổi bất ngờ, mặc dù giỏi bắt chước là thế mà cũng không sao thực hiện được trò này, chưa kể lão đang trong tư thế trồng cây chuối, nếu không kịp tránh thì nhất định sẽ bị bãi nôn của Lương Tiêu bắn hết vào người. Lão tức quá kêu oai oái, ngã mình xuống như cỏ rạp trước gió, trườn ra xa một trượng.

Tận dụng khoảnh khắc đó, Lương Tiêu liền lật mình đáp xuống, đứng vững rồi ngược mắt nhìn, gấp ngay bộ mặt cáu kỉnh và cặp mắt trừng trợn của lão già:

- Đồ xấu xa, công phu phun nước đẩy tên là gì vậy?

Lương Tiêu vẫn còn đau lưng, nghe vậy bực bội đáp:

- Tên là Thiên hà lơ lửng!

Lão già gãi đầu:

- Thiên hà lơ lửng, thế quái nào mà chưa nghe bao giờ? Ái chà, không nhớ được, không nhớ được!

Hai tay lão gõ đầu, vẻ mặt sốt ruột.

Lương Tiêu thầm nhủ: “Lão này điên điên khùng khùng mà võ công cao cường kỳ dị quá! Ta đánh không lại, ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn”. Thành linh, một cái bóng trắng nháng hiện ngoài cửa. Hạ Đà La lướt vào, chân không chấm đất, khuôn mặt nham hiểm, trông thấy lão quái liền cười ré lên:

- Bạn thân mến ơi, tính toán giỏi thế, nắp đầu không nắp lại nắp vào đây làm sai gia tìm bờ hơi tai!

Lão già tròn trắng mắt:

- Ngươi là kẻ nào? Ai là bạn thân mến của ngươi?

Hạ Đà La nghĩ bụng: “Mới giao đầu một trận dữ dội mà đã quên ta rồi sao? Hừ, chắc hẳn cố ý nhục mạ ta đây”, đoạn cười nhạt, nắm song quyền đẩy ra. Lúc này hai người đang đứng cách nhau mười trượng. Lương Tiêu sững sốt: “Lẽ nào quyền kinh của tên này bắn đi xa được đến mười trượng?”. Trong lúc đó, Hạ Đà La đã băng tới gần ba trượng, thoát một cái xòe tay thành chưởng, lại rút ngắn gần ba trượng nữa, lần này tay nắm thành quyền. Thoát chưởng thoát quyền như thế thêm ba lần, khoảng cách giữa hai người chỉ còn không quá năm thước.

Lão già tròn xoe mắt nhìn đôi tay của Hạ Đà La, vẻ mặt rất chăm chú.

Lương Tiêu đứng bên xem, nhác thấy song chường của Hạ Đà La nhích động, bất giác tự hỏi: “Hắn sắp biến quyền hay dùng chường đây? Ồ, phải rồi, chắc là dùng chường”. Không ngờ Hạ Đà La thét một tiếng, lại nắm song quyền đẩy ra. Ở bên kia, lão quái xẹt tới xuất chường, kinh chạm kinh, cuồng phong nổi lên khiến cốc đĩa nhảy tăng tăng rồi rơi xuống vỡ loảng xoảng, căn lầu rộng lớn cũng nghiêng ngả lắc lư.

Sau chiêu đầu tiên, hai người cùng giật lui ba trượng, vừa hò hét inh tai vừa xuất thủ từ xa, đôi tay co duỗi khum gập nhanh như chảo chớp, thoát chường thoát quyền, thoát trào thoát chỉ, hết như trò đánh toan[6] lúc uống rượu cao hứng, chỉ khác là động tác chứa đầy kinh lực, thể gian thật hiểm thấy. Ban nãy Lương Tiêu đoán sai động tác xuất thủ của Hạ Đà La, lúc này nhân dịp quan chiến ngẫm tập suy luận xem họ ra nắm tay hay bàn tay, ngón tay duỗi hay khum, nào ngờ xem liền mười chiêu mà chỉ đoán trúng hai ba chiêu. Đáng ngạc nhiên là, Hạ Đà La xuất thủ rất rõ ràng gãy gọn mà lão già nọ không bắt chước nổi một chiêu một thức nào của hắn.

Lương Tiêu toàn đoán sai, trong dạ buồn bực. Hai người ra chiêu càng lúc càng chậm, nhưng chường phong lại dày nặng và sắc bén hơn lên. Thành linh, chường thể của Hạ Đà La ngưng hẳn, lão già nọ thét vang, bước lên một bước, phát chéo chường, đẩy chệch luồng kinh của Hạ Đà La vào vách lầu, cột chống gãy luôn làm ba giữa những tiếng rầm rắc. Lương Tiêu chợt dạ phi thân khỏi trường, chưa đứng vững đã nghe liền một hồi rầm rắc, căn lầu sụp hẳn, phủ lên Hạ Đà La và quái nhân. Hai bóng người vẫn di chuyển dưới lớp vãi da trâu, thoát tiến thoát lui như long xà trườn quẫy. Lều đồ đã đánh động cả trại, từ phía nhón nháo, tướng sĩ nhón nháo tuôn đến xem.

Nhóm Bá Nhan cũng đã quay về, định chạy lại gần, nhưng nội kinh của hai đấu thủ bắn cả ra ngoài qua lớp vải lều, xem chừng có thể đã thương người. Bá Nhan khó lòng tiếp cận, bèn ra lệnh lấy cung tiễn, kéo căng cung ngắm vào hai người dưới lớp vải, nhưng họ tiến lui thần tốc, nhất thời y không phân biệt được ai với ai.

Hạ Đà La và quái nhân đấu suốt nửa canh giờ. Đám đông bên ngoài chưa biết thắng thua thế nào, đúng lúc bắt đầu sốt ruột thì nghe thấy một tiếng động lạ lùng, lớp lều da trâu thủng hai lỗ. Hai bóng người vừa hú hét vừa song song nhảy vút lên không, xuất liền bảy chường như chớp giật. Hạ Đà La vụt lao đảo, ngã giữa người ra. Lão già rú vang tung mình xáp tới, quật bốn chường vù vù như gió táp sóng xô. Hạ Đà La né mình tránh được ba chường, nhưng không né nổi chường thứ tư, định xòe tay chặn đỡ thì Bá Nhan vụt thả dây cung, ba mũi tên nối nhau bắn về phía lão già.

Lão già võ công tuy cao nhưng cũng không dám khinh suất, vội co mình tránh tiễn, lại thu chường quơ đánh, gạt rơi được hai mũi tên. Hạ Đà La thừa cơ tống một quyền trúng ngực lão. Quái nhân hú dài, bắn ngược người ra sau, thân hình như làn khói nhẹ, như chim hồng bay cao, chỉ nhấp nhô một lượt là lướt đi xa đến hơn mười trượng, vượt qua đầu toán lính, ẩn vào sau một căn lầu. Hạ Đà La cũng lật mình đáp xuống đất, giật lui chừng nửa bộ mới đứng vững. Hắn hít một hơi thật sâu, bộ mặt nhợt nhạt.

Bá Nhan hạ cung tiễn, đôi mắt chăm chú nhìn vào chỗ lão già mất hút, đôi lông mày rậm cau rúm. Y đã dồn toàn lực vào ba mũi tên vừa rồi, không ngờ đều trượt đích. Lão già đó đã trúng một quyền của Hạ Đà La mà còn di chuyển nhanh nhẹn như vậy, võ công quả thực cao thâm khôn lường. Bá Nhan nghĩ nát óc cũng không đoán ra gốc gác của nhân vật này, đành hỏi Hạ Đà La:

- Tiên sinh có nhận ra lai lịch người đó không?

Hạ Đà La mím môi, lắc đầu im lặng. Một cái bóng xanh chợt nháng lên, lão già cao gầy xẹt đến trước mặt hắn, rút ra một chiếc bình ngọc trắng như mỡ dê, dốc lấy ba viên đan dược, cười khi khi bảo:

- Mạch Âm duy của đại sư hơi bị tắc, mau uống ba viên thuốc này để chữa trị.

Hạ Đà La đón lấy thuốc, hít ngửi nhưng không uống ngay, ánh mắt lướt một vòng rồi dừng lại ở Cáp Lý Tư. Tên này bắt gặp ánh nhìn của cha, cơ mặt giật nhẹ, bỗng cười hi hi tiến đến, nhón viên thuốc uống luôn. Hạ Đà La quan sát hắn chốc lát, thấy không vấn đề gì mới uống nốt phần còn lại, thờ ra hít vào vài lượt xong vui vẻ khen:

- Đan dược của Thường tiên sinh quả nhiên linh nghiệm!

Bá Nhan giật mình, đưa mắt sang lão già áo xanh:

- Tiên sinh họ Thường à? Phải chăng là Tiểu Diêm vương?

Lão già áo xanh sững người một thoáng rồi tươi mặt:

- Kẻ bắt tài này chính là Thường Ninh, tên tuổi hèn kém mà được Thừa tướng biết đến, thật vinh hạnh muôn phần! – Lời nói nhún nhường, nhưng vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Bá Nhan cười nhạt, không nói gì nữa. Lương Tiêu tự nhủ: “Y thuật của lão này xem chừng không tệ, sao lại đặt ngoại hiệu là Tiểu Diêm vương?”.

Hạ Đà La đảo mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở Minh Quy:

- Minh tiên sinh kiến văn quảng bác, chẳng hay có đoán ra thân thể của con người kỳ dị kia chăng?

Minh Quy mỉm cười:

- Minh mờ mắt nhìn hạn hẹp, quả có thăm điểm qua vài gương mặt, nhưng ngẫm kỹ lại thấy không giống cho lắm, mong Hạ tiên sinh chỉ giáo.

Hạ Đà La nói về thăm độc:

- Minh tiên sinh còn không biết, sái gia làm sao biết được. Kẻ ấy xuất thủ bát nháo khiến người ta không sao nắm bắt được đường lối võ công.

Minh Quy cười:

- Hạ tiên sinh khiêm tốn thế, bất kể kẻ đó là ai, lần sau gặp mặt cũng không dễ mà thoát khỏi tay tiên sinh đâu.

Hai kẻ trông bề ngoài thì cứ tôn xưng nhau lên, thực ra ngấm ngầm mai mỉa lẫn nhau. Hạ Đà La đấu với quái nhân nọ, rõ ràng yếu thế, thâm hiểu dấu mai sau còn tái đấu thì cũng chỉ đủ sức tự vệ chứ đừng mơ thắng được lão ta. Vốn là kẻ mặt dày giỏi nín nhịn, nghe giọng khích bác ngầm của Minh Quy, hấn vắn lăm ra bộ hân hoan:

- Minh tiên sinh quá khen!

Minh Quy tùm tùm cười. Lương Tiêu thừa hiểu tính lão, nhìn lối ăn nói cử chỉ kia là đủ biết lão đã đoán ra lai lịch quái nhân nọ, nhưng vì sao không muốn tiết lộ? Trầm ngâm một lát, gã chợt hiểu ra: “Bề ngoài, lão già và Hạ Đà La cùng chung một thuyền, đều là hai cánh tay phù trợ cho Thoát Hoan, nhưng thực tế thì không được hòa thuận cho lắm. Lão họ Minh biết mà không nói, cốt để Hạ Đà La không nắm được thực lực của quái nhân, lần sau giao thủ nhẹ thì thủ hòa, nặng thì thất bại khôn đốn”.

[1] Ròng gằm Tây Tái. Tây Tái là một ngọn núi ở mặt tây nam Hồ Châu.

[2] Bài Tiền Đường ca của thi nhân – từ nhân Uông Nguyên Lượng thời Tống mạt. Câu cuối bài này mượn hình ảnh chim đỗ quỳên với tiếng hót ai oán trong bài thơ Đỗ quỳên của Đỗ Công Bộ để tả mối sầu vong quốc.

[3] Bài tân khúc Tây hồ xuân cảm của Lưu Chí thời Nguyên.

[4] Đề sư là chức quan đặt ra dưới triều Nguyên, dành cho vị tăng lữ cao cấp nhất trong Phật giáo Tạng truyền, vừa đảm nhiệm các vấn đề tôn giáo của cả nước vừa điều hành chính sự khu vực Tây Tạng. Bát Tư Ba (tức BLo-gros rgyal-mtshan hPhags-pa) là người đầu tiên giữ chức Đề sư, học vấn cao, được Hốt Tất Liệt rất quý trọng.

[5] Phật giáo Tây Tạng coi Lạt ma là hiện thân của Đức Phật chứ không chỉ là người tu hành kinh kệ bình thường trong thiền viện hay chùa chiền.

[6] Một trò chơi rất phổ biến ở Trung Quốc, tương tự oẳn tù tì của ta, thường chơi khi uống rượu. Có nhiều cách chơi, phổ biến nhất là hai người cùng hô những khẩu lệnh có vần điệu khác nhau đồng thời xòe các ngón tay ra để độ, ai thua bị phạt uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phần Hương Túy Ngọc

Bá Nhan sai người dừng lại trưởng soái. Xong xuôi, vừa lúc y định đi vào thì một con ngựa phóng nước đại tới, người trên yên mình lấm bụi đường, vẻ mặt căng thẳng. Bá Nhan nhường nhất nhìn. Kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, dỡ trong ngực ra một cuộn giấy màu vàng. Thoát Hoan đưa tay đón, nhưng kỵ sĩ nọ không buồn để ý, đi thẳng đến trình cho Bá Nhan. Thoát Hoan đâm ngượng, lúng túng rút tay về.

Bá Nhan giờ cuộn giấy xem lướt, sắc mặt u ám, từ từ cuộn lại như cũ, nóng nảy cất bước một lúc, chợt nói:

- Truyền lệnh ta, từ tham tướng trở lên, mau về trưởng soái nghị sự!

Các thân binh vâng lệnh tóa đi. Bá Nhan rảo chân vào trưởng, ngồi xuống ghế chủ tọa, vẻ mặt kín bưng, chẳng rõ vui hay giận. Bọn Thoát Hoan không đoán được đã xảy ra chuyện gì, đành nén lòng chờ đợi.

Chỉ lát sau, các tướng đã tề tựu đủ, Bá Nhan đứng dậy đi đi lại lại, cặp mắt sáng quắc lướt khắp mặt mọi người, thận trọng thông báo:

- Đại Đô vừa gửi tin khẩn. Con trai Mông Ca là Tích Lí Cát cầu kết với Hải Đô âm mưu tạo phản, bắt giữ toàn bộ tướng lĩnh tây bắc và thu tóm mười vạn quân đang đồn trú tại đó. Hiện tại hãn và Hải Đô đã hợp nhất lực lượng, kéo vào giày xéo cổ đô Hòa Lâm, chiếm lấy võ trưởng[2] của Thành Cát Tư Hãn. Thánh thượng hạ chỉ cho đại quân ta hỏa tốc hồi sư tây tiến.

Các tướng tái mặt. Đối với người Mông Cổ, võ trưởng Thành Cát Tư Hãn cũng quan trọng như ngọc tỷ truyền quốc đối với người Hán, đánh mất chẳng phải chuyện chơi, lại thêm vụ binh biến tây bắc và lực lượng phân loạn lên đến ba mươi vạn người do các danh tướng và phiên vương đứng mãnh như Hải Đô, Tích Lí Cát dẫn dắt, tình thế Đại Đô quả thực quá sức nguy ngập.

Bầu không khí tịch mịch bao trùm cả trưởng, âm thanh duy nhất là tiếng bước chân bôn chồn của Bá Nhan. Đi lại hồi lâu, y vụt dần bước, gọi to:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu giật mình bước ra khỏi hàng. Bá Nhan nói:

- Theo chỉ dụ của thánh thượng, người hãy dẫn tám vạn thiết kỵ Mông Cổ, Khâm Sát và Hán tộc lên bắc trước để cứu viện Đại Đô. A Truật phá xong Dương Châu sẽ đến hiệp lực với người.

Đầu óc Lương Tiêu trống rỗng, chỉ còn quay cuồng một ý nghĩ: “Lại bắt ta phải đánh trận à? Đánh hết Đại Tổng đánh sang Mông Cổ, bao giờ cuộc chiến này mới chấm dứt đây? Vậy mà dám nói thiên hạ thống nhất là sẽ vĩnh viễn không còn chiến tranh, thật là rỗng tuếch!”.

Thoát Hoan chen ngang:

- Đừng đừng rút hết binh hùng tướng mạnh về bắc thì diệt Tống bằng cách nào nữa?

Bá Nhan nói:

- Việc gấp phải giải quyết trước, thế thôi. Đám tàn binh bại tướng nhà Tống hiện như cá nằm trên thớt, chẳng có gì đáng ngại. Hải Đô và Tích Li Cát mới là cường địch kia! – nói đoạn chăm chú nhìn Lương Tiêu. – Chiến dịch lần này có tính quyết định rất cao, chỉ được phép thắng, không được phép thua!

Lương Tiêu thần thờ nhìn xuống. Bộ dạng uể oải ấy làm Bá Nhan phát bực, y toan trách mắng thì một Thiên phu trưởng học tốc chạy vào, gấp rút báo:

- Bẩm Thừa tướng, phò mã nhà Tống là Dương Trấn đã cấp Ích Vương Triệu Thị và Quảng Vương Triệu Bính trốn khỏi Lâm An chạy về phía nam rồi!

Bá Nhan đang rối ruột vì phân loạn quân sự ở Tây Bắc, nghe đến tin này thì không sao kiềm chế nổi nữa, quát lớn:

- Thế là thế nào?

Tiếng quát rền như sấm nổ khiến viên Thiên phu trưởng phát run, rùn chân khụy xuống. Thoát Hoan lão liên con mắt, cười hi hi:

- Thừa tướng hà tất nổi giận, giao việc này cho bản vương đi! Ta đảm bảo sẽ tóm cổ hai tên oắt con đó.

Bá Nhan dăm chiêu:

- Để hai đứa ấy chạy tuốt xuống nam thế nào cũng sinh hậu hoạn! – Y nghiêng rặng, chột đập mạnh tay làm sụn cả bàn, trầm giọng thốt. – Phải dùng cách giết gà dọa khỉ, đánh phủ đầu để bọn Tống thôi nuôi vọng tưởng. Trấn Nam Vương, hễ bắt được Triệu Thị và Triệu Bính, ông hãy giết ngay tại chỗ, không được dung tha!

Thoát Hoan vỗ tay:

- Đúng rồi, phủ đầu phủ đầu, chính hợp ý ta. – Hắn cười sảng sặc, dẫn tùy tùng đi ra khỏi trướng.

Bá Nhan sắp xếp binh mã và phân công nhiệm vụ xong thì cho các tướng lui, chỉ giữ Lương Tiêu ở lại. Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng y bảo:

- Thánh thượng vốn muốn gặp cậu từ lâu, nhưng ngại gián đoạn công cuộc nam chinh nên tạm gác lại. Chuyến này dẫn quân về bắc chính là cơ hội thích hợp để cậu yết kiến người. Lão nhân gia tuổi hạc đã cao, mà tình hình hiện thời tương đối phức tạp, bên ngoài thì có các phiên vương ngỗ ngược, hết kẻ này đến kẻ khác theo nhau nổi loạn, bên trong lại được ông thái tử hèn yếu, chẳng làm nổi việc gì cho nên hồn, vì vậy người hằng mong mỏi tìm được một đại tướng trẻ tuổi tài ba giúp mình chèo chống qua sóng gió, ổn định thể chế cục diện. Người còn mong, cho dù một mai người có đi xa, viên đại tướng ấy vẫn một lòng phò tá thái tử, trấn áp phiên vương, mở mang lãnh thổ cho thỏa di chí của Thái Tổ. Kể từ chiến dịch Tương Dương, hễ cậu đánh trận nào là thánh thượng yêu cầu ta báo cáo tỉ mỉ tình hình trận này. Đợt vừa rồi ta hồi triều, người liên tục nhắc đến cậu trước mặt các vương gia đại thần, nhưng không gọi thẳng tên mà gọi là “tiểu ái tướng của trẫm”, nói rằng sẽ dành cậu cho không chỉ đời con mà cả đời cháu của người. Trước đây người đã nhiều lần phá lệ thăng cấp cho cậu, còn nhớ chứ? Và lần này là chi đích danh, phong cậu làm soái dẫn binh lên bắc rồi đấy. Ân sủng nhường ấy xưa rày rất hiếm, cậu có phúc lắm mới gặp được đáng minh quân như vậy.

Ngừng một lát, y tiếp:

- Về mặt cảm quan đánh trận, hạng Hải Đô, Tích Li Cát không bằng một góc của cậu, chiến thắng chúng chắc chẳng khó khăn gì. Lần này về kinh với tư thế trọng thần triều đình, lại sắp lập được công to, nhớ phải khiêm tốn nhún nhường, kiềm chế tính khí kiêu ngạo nóng nảy. Quan trường khác xa chiến trường, nơi đây tua tủa gươm giáo nhưng hiển hiện ngay trước mắt, còn chốn quan trường lác đác guom đao nhưng nhiều thuốc độc và đều ẩn rất sâu. Quan hệ giữa chúng ta có phần đặc biệt nên ta mới rộng dung cho cậu thích gì làm nấy, người khác thì chẳng độ lượng thế đâu. Huống hồ bây giờ cậu quyền cao chức trọng, thiếu gì kẻ ghen ghét muốn hạ bệ. Chances may khiến cả thiên hạ thù nghịch với mình thì dầu có nghìn tay nghìn mắt cũng không ứng phó nổi! Vì vậy khi nào thắng thù được hãy thắng thù, khi nào cần nín nhịn thì nín nhịn, đừng khăng khăng tự phụ tài cao mà kiêu căng háo thắng. Có câu nói thế này: “Biết đâu cao quá đời ghen, biết đâu sạch quá đời khen da mả”. Khi chinh chiến cũng vậy, đã ra sa trường là khó tránh khỏi giết chóc cướp bóc, chớ cảm đoán xét nét từng li từng tí kéo người ta kết oán. Còn một điều nữa cậu nhất thiết phải nhớ, thiên hạ này là thiên hạ của họ Bột Nhi Chi Cân. Thánh thượng trọng nhất là lòng trung thành, thứ nhì mới đến bản lĩnh, cho dù cậu không nuôi dã tâm chống phá thì cũng nên thận trọng hành xử, vì lưỡi mềm độc quá đuôi ong, lời gièm pha dễ khiến lòng sinh nghi! Nói ngay chuyện hôm nay thôi, cậu vô lễ với Thoát Hoan là chuyện nhỏ, nhưng lỡ hấn để bụng trả thù, thế thọt sấm tẩu nay một câu mai hai câu, việc bé tắt xé ra to. Cái thân làm tướng như chúng ta, một khi bị định tội phân loạn thì sẽ gánh đủ voi giày ngựa xé, lăng trì xử gáo không thiếu cực hình nào. À, suýt quên, ta dặn cậu thêm một câu, đừng có hí hoáy mãi với mấy cái que tính, đạo trước Quách Thủ Kính dốc lòng tiến cử cậu về trông coi cục Thái Sử nhưng bị thánh thượng gạt phắt đi đấy! Đại Nguyên ta dùng võ công bình định thiên hạ, toán thuật lịch pháp chỉ là trò về thêm thắt, đánh trận trị quốc mới là việc chính yếu. Thánh thượng hùng tài đại lược, không chỉ muốn ôm trọn đất đai trung nguyên mà còn muốn mở rộng ra hải ngoại, dần dần thôn tính cả Cao Ly, Nhật Bản, An Nam, Giao Chỉ, Phù Nam, Đại Tần... Cậu

còn trẻ, bản lĩnh như thế lo gì không có đất dụng võ...

Bá Nhan nói một mạch, nói rất nhiều, lúc nhìn lại thì thấy Lương Tiêu bộ dạng lừ đừ, mắt nhìn đâu đâu, y nổi giận gất:

- Hiểu chưa?

Lương Tiêu giặt mình, ngoao ngán thờ dài rồi uể oải đáp:

- Hiểu mà!

Bá Nhan nghĩ thêm một lúc, thấy không còn gì để dặn dò nữa, bèn bảo:

- Thôi, về mà sắp xếp binh mã, hai hôm nữa là phải lên đường đấy!

Lương Tiêu vãi một vãi thật thấp, đoạn quay mình sai bước đi ra. Bá Nhan nhìn hút theo bóng gã, bất giác ruột gan rối bời: “Cái đồ quỷ sứ nhà giò, chẳng biết ta còn phải hao tâm tổn sức bao nhiêu nữa với con đây?”.

Lúc ấy trời đã nhọ mặt người, Lương Tiêu bơ phờ đi một quãng, chợt nghe có tiếng cười vang:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Gã cau mày nhìn lại thì thấy Minh Quy đang vòng ra từ sau một căn lều. Vốn không muốn nói chuyện với con người này, gã lạnh lùng cắt ngang:

- Có gì mừng mà chúc?

Minh Quy cười tươi:

- Bình chương đại nhân giữu cột Minh mỗ đấy à? Đại nhân nắm quyền to trong tay, ngày mai lại dẫn quân lên bắc, nếu thắng lợi thì nhất định sẽ được ghi danh sử sách, chẳng phải là điều mừng hay sao?

Lương Tiêu nhếch mép:

- Ông muốn gì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo tam quốc.

Minh Quy thì thảo:

- Ân oán ngày xưa chấm dứt nhé! Nếu người không chê, Minh Quy này sẵn sàng giúp người một tay. Chắc người cũng biết Bá Nhan đứng về phe thái tử, đối địch với Thoát Hoan, mai sau Thoát Hoan nhất định sẽ gây khó dễ cho cả người nữa, nhưng nếu có lão phu làm tay trong bên cạnh hấn và bí mật thông báo tình hình thì người được lợi nhiều lắm, việc dữ hóa lành, việc rủi hóa may. – Thấy Lương Tiêu ngờ vực ra mặt, lão bèn ngọt ngào. – Người đừng nghi ngại, ta không có bụng dạ nào khác đâu, vì việc này tốt cho cả ta nữa mà. Hiện thời chính sự nhà Nguyên chứa đựng vô khối mâu thuẫn, ngoài cõi phiên vương phân loạn, trong triều thân vương khuynh loát, hễ Hốt Tất Liệt nằm xuống là sẽ sinh biến ngay. Lúc đó người nắm binh quyền trong tay, ngoài có ta hỗ trợ, trước tiêu diệt Thoát Hoan, sau lật đổ thái tử, cuối cùng dùng quân đội trấn áp chư vương, trở tay một cái là nắm gọn giang sơn Đại Nguyên, hai ta chung hưởng phú quý chẳng phải là hay lắm sao?

Lương Tiêu nhìn bộ mặt quỷ quái, lòng chán ghét lạ lùng, lạnh nhạt hỏi:

- Ông tưởng Lương mỗ sẽ thông đồng làm bậy với ông ư?

Minh Quy sầm mặt:

- Còn giả vờ đóng vai quân tử kia à? Của đáng tội, Minh mỗ tuy có vài ba mưu mô thật, nhưng chưa đến nỗi thẳng tay tàn sát mạng người như ai đó. Người chỉ khê trò búa Việt cò mao là thầy chất thành đồng, máu đỏ thành sông, Minh mỗ chả sánh kịp. Ha ha, bốn chữ “thông đồng làm bậy” ta xin dâng trả cho người. – đoạn rũ áo bỏ đi.

Lương Tiêu chết điếng. Xưa nay gã vẫn khinh miệt những hành vi của Minh Quy, nhưng lần này bị lão đã kích thích đáng quá, không đỡ vào đâu được, khổ tâm đứng ngáy ra. Chẳng biết như thế bao lâu, cuối cùng gã bỏ lên ngựa, vào thành Lâm An đi loanh quanh, cuối cùng mua một ít phấn son và váy áo đẹp để.

Tối muộn, Lương Tiêu mới về đến trường. A Tuyết đang lúi húi khâu vá, trông thấy ca ca thì vui mừng ra đón, giúp gã cởi bỏ giáp trụ. Lương Tiêu nhìn cô gái tươi tắn như hoa, bỗng xót xa trong dạ, ngoảnh đầu đi:

- Trung Điều Ngũ Bảo đâu?

- Họ chạy biến đằng nào từ ban ngày rồi ấy, chơi tới giờ vẫn chưa về.

Lương Tiêu thờ dài:

- Vô tư thế cũng vui. Muội đang làm gì đấy?

A Tuyết hồng hồng đôi má, dịu dàng đáp:

- Muội thấy bọn Lý Đình đều có túi hương đeo trong người, mà huynh lại không có...

- Cần chi cái của rách việc thối tha ấy? – Lương Tiêu xẵng giọng, chợt thấy A Tuyết cúi gằm đầu, gã vội vỗ về. – Thôi thôi, ta nói sai, của ai khác thì thối hoắc thối hăng, nhưng túi hương A Tuyết làm thì thơm phưng thơm phức.

A Tuyết che miệng cười khúc khích. Lương Tiêu cũng cười khì, đưa một cái hộp cho cô gái:

- Muội xem gì đây này!

A Tuyết tò mò mở ra, trong hộp là một bộ váy dài màu phấn hồng thêu thùa rất tinh xảo, cô ngạc nhiên hỏi:

- Của ai đây huynh?

- Của ta tặng muội!

A Tuyết đỏ mặt:

- Muội còn phải theo ca ca đi đánh trận, mặc y phục nữ nhi sao tiện?

Lương Tiêu thở dài:

- Từ nay về sau muội không cần vận giáp sắt nữa!

A Tuyết sùng sốt, vội hỏi:

- Huynh... định đuổi muội đi à?

- Muội đừng cả nghĩ.

A Tuyết lộ rõ vẻ hồ nghi, Lương Tiêu bèn bảo:

- Ta đã sai đun nước thơm, muội tắm rửa rồi mặc áo mới vào ta xem.

A Tuyết đi vào phòng, mặt đỏ ửng như quả bồ quân.

Một lúc lâu sau, cô bước ra trong bộ váy mới. Hơi nước nóng chưa tan vun đôi má cô đỏ hồng, nom càng thêm đáng yêu. Lương Tiêu nhìn không chớp mắt, A Tuyết đâm cuống, chân tay vụng về thừa thải, bối rối gọi:

- Ca ca!

Lương Tiêu bừng tỉnh, mỉm cười:

- Thì ra A Tuyết xinh đẹp nhường này! Chẳng biết tên nào tốt phúc rước được em ta về dinh nhỉ?

A Tuyết nghe câu đầu tiên, lòng ngập tràn xao xuyến, nghe đến câu thứ nhì lại âm ức tột cùng, vùng vằng đi đến ngòai trước gương, khỏ nổi lâu ngày biếng điểm trang, vắn tóc mãi vẫn không ngay ngắn. Lương Tiêu phì cười, đứng dậy lại búi tóc giúp rồi lấy hộp trang điểm, vẽ mày và đánh phấn cho cô.

A Tuyết ngẩn ngơ soi gương, mặc gã làm, thỉnh thoảng nước mắt trào ra, cô hỏi nhỏ:

- Huynh trang điểm cho muội như tân nương ấy, không phải... huynh đã hứa gã A Tuyết cho ai đấy chứ?

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Chỉ nói nhăng, làm gì có chuyện đó? – Gã nắm bàn tay thon nhỏ, kéo cô gái ra ngồi trên bậc thềm dẫn xuống sân, rủ rỉ bảo. – Ta chẳng đã nói rồi đấy ư, ta không bao giờ ép uống muội lấy ai. Còn nếu muội ưng người nào, ta cũng quyết không ngăn cản muội!

A Tuyết cúi đầu lí nhí:

- Ngộ nhờ A Tuyết lấy phải người chẳng ra gì, suốt ngày bị họ ức hiếp thì sao?

Lương Tiêu hừ mũi:

- Ta vận cổ hần ấy chứ!

A Tuyết cười khúc khích:

- Ôi chà... thế chẳng phải muối sẽ thành... thành...

Cô lấp bắp mãi không thốt được hai chữ “quả phụ”. Lương Tiêu cười:

- Thôi được, nể mặt muối, ta tha cái mạng hèn cho hần, chỉ chặt cụt hai chân mà thôi.

A Tuyết nghĩ thầm “Huynh có thể tự chặt chân huynh chăng? Mà dầu huynh sẵn sàng làm, muối cũng đau lòng lắm lắm”. Cô nhẹ nhàng tựa má vào vai Lương Tiêu, ánh mắt êm đềm. Gã thiếu niên thần thờ tự nhủ: “Nếu A Tuyết lấy ai đó thật, có thể ta dám vận cổ hần lăm”, càng nghĩ, càng thấy lòng đầy mâu thuẫn.

Hai người tựa vào nhau, nói chuyện vu vơ. Đến nửa đêm, A Tuyết mệt rũ, mơ màng thiếp đi, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm ngay ngắn trên giường, người đắp một cái chăn gấm mềm nhẹ và thoang thoang thơm. Cô vùng dậy nhìn quanh. Lương Tiêu đang ngồi trước đèn, chừng như viết kịch rồi đóng gói một vài thứ gì đó, đặt lên bàn.

A Tuyết dịu dàng hỏi:

- Ca ca làm gì vậy?

Lương Tiêu ngoái đầu lại:

- Muối tỉnh rồi à? – đoạn nhòm dây đẩy cửa, đêm đen mịt mùng in nổi chòm sáng của sao bắc đẩu. Gã đứng lặng hồi lâu rồi quay vào gần giường, nói khẽ. – Ta không đánh trận nữa đâu!

- Huynh bảo sao cơ?

Lương Tiêu đáp, sau một lúc trầm ngâm:

- Từ ngày tòng quân tới nay, ta đã tàn hại biết bao người. Những mong sau cuộc chiến này có thể từ bỏ cung mã, về Đại Đô tu đỉnh lịch pháp, sửa sang thủy lợi, nhưng người ta không cho, cứ khăng khăng bắt ta phải sang tây chinh phạt các phiên vương Mông Cổ, cũng tức là tiếp tục giết người... – Gã thờ dài. – Đã vậy, chỉ còn cách bỏ đi là ổn nhất.

A Tuyết úp mặt vào vai gã:

- Muối cũng mệt rồi. Chúng ta đi đi, đi thật xa, đến Khâm Sát, Ai Cập, và khắp mọi nơi dưới vòm trời này nhé.

Lương Tiêu cúi xuống nhìn cô gái:

- Nghe muối nói thế, ta vui lắm.

Gã sung sướng mỉm cười, A Tuyết cũng cười theo:

- Có báo cho Thổ Thổ Cáp và mấy người kia không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Lẳng lặng mà đi thì hơn!

A Tuyết tuy thắc mắc, nhưng nghĩ đến lúc được cùng Lương Tiêu rong ruổi mọi nơi thì rạo rức quá, không bận tâm gặng hỏi thêm nữa.

Ý đã quyết, họ liền đóng gói đồ đạc, nhân đêm theo cửa bắc rời thành. Lương Tiêu cảm lệnh phù thông hành nên đi qua các trạm trót lọt, không gặp trở ngại gì cả. Nhưng vừa ra đến ngoại vi, họ trông thấy ngay một đội kỵ binh đèn đuốc gậy gộc hò hét phóng rầm rập trên đường cái. Lương Tiêu rất kinh ngạc, nhưng đã dứt khoát rời quân đội Nguyên triều nên không muốn dính dáng tìm biết gì nữa, bèn bảo A Tuyết:

- Chuyến này ta bỏ đi, nhất định Bá Nhan sẽ nổi giận, phái người đuổi theo. Ta không muốn chạm mặt đám quân sĩ kia. Để tránh bại lộ hành tung, chúng ta hãy lên núi nghỉ chân vài ngày, đợi ồn ào lắng xuống rồi tiếp tục đăng trình.

Hai người theo hướng đông nam tiến vào vùng núi, không ngờ càng đi càng trông thấy nhiều quân Nguyên hơn. Lương Tiêu tìm đường vòng tránh né, dắt A Tuyết vào sâu trong núi. Đi được chừng nửa ngày, đến giữa trưa Lương Tiêu mới chọn được nơi dừng chân. Gã phát chường chặt cây, cùng A Tuyết cất một cái chòi chuẩn bị trú ngụ dài ngày, đợi sóng yên bể lặng thì sẽ đi chỗ khác.

Dựng chòi xong, Lương Tiêu toan ngồi xuống nghỉ thì nghe tiếng sột soạt trong một bụi cây cách đó chừng mười trượng. Đoán là thú rừng, gã mừng rỡ nghĩ: “May thế, có bữa tối rồi đây”, đoạn nín thở bằng mình đến nơi, vung tay trái vạch bụi cây, tay phải quơ mạnh. Gã xuất chiêu rất khéo, kình lực bao trùm phạm vi một trượng, dù là hổ báo cũng khó lòng thoát được. Nào ngờ bụi cây tách ra lại phô bày một gương mặt non nớt đang khiếp đảm. Lương Tiêu cả kinh, vội vả thu kình lực, trào thế dừng sát trên mặt đứa bé. Nó chừng bốn, năm tuổi, quần áo rách rưới, mặt mũi ngoa ngoác máu và đất cát, thấy Lương Tiêu thì hoảng hồn ngoác miệng khóc oa oa.

Đứa bé khóc làm Lương Tiêu luống cuống tay chân, không biết nên xử trí thế nào cho phải. Thành linh, sau lưng thằng bé bốn năm tuổi nhô ra một đĩa

lớn hơn, tay đang rộng, giọng run rẩy:

- Đừng... đừng chạm vào em ta...

Tiếng nó nói chen lẫn với âm thanh gì xè xè, Lương Tiêu cúi xuống nhìn kỹ, nhận ra thằng bé mồm nói cứng mà thực chất sợ hãi đến mức vãi cả đái, gã vừa kinh ngạc vừa buồn cười: “Rừng hoang núi vắng, mọc đâu ra hai đứa ranh con thế này?”. Nhác thấy sau lưng chúng, sâu trong bụi cây, có một người đàn ông mình vận giáp trụ nhà Tống đang nằm dài, mình mấy bẻ bết máu me, gã bèn gạt hai đứa trẻ, vươn tay thăm mũi hân. Thằng lớn hơn la lối om sòm

- Đừng có sờ vào... – nhưng thấy Lương Tiêu không thèm đếm xỉa đến, nó sợ hãi khóc òa lên.

Người nọ đã tắt thở, có lẽ cũng khá lâu rồi. Lương Tiêu bần thần đứng dậy. A Tuyết nghe tiếng khóc chạy tới, rất lấy làm ngạc nhiên, lập tức ôm hai đứa bé vào lòng, âu yếm vỗ về. Bọn trẻ chừng như rất tủi thân, A Tuyết càng nựng nịu, chúng càng khóc dai, đứa nhỏ hơn vừa thút thít vừa kêu:

- Mẹ, mẹ ơi...

Lương Tiêu nhú mày ngấm nghĩ chốc lát rồi xoa đầu chúng, nhẹ nhàng hỏi:

- Các người tên gì?

Hai thằng bé vẫn còn sợ gã. Đứa lớn hơn co mình lại, sợ sệt đáp:

- Ta... là Thị, nó... là Bính.

Lương Tiêu hỏi:

- Các người đến đây làm gì?

Thị nức nở giọt nước mắt dài:

- Biết đâu. Ta... và đệ đệ đang ngủ, cô phụ bỗng chạy vào, bế xốc chúng ta mang lên ngựa, còn có ổi người chạy theo sau, ổi người chết... cô phụ... cũng chết... hu hu... cô phụ chết rồi...

Nó nói câu nọ xọ câu kia, kể chuyện không mạch lạc chút nào. Lương Tiêu lắng nghe, vẻ mặt tư lự. Một lúc lâu sau, gã cười buồn:

- Thật không ngờ lại gặp các người ở đây. Hai đứa mang họ Triệu chứ gì?

Hai thằng bé trở mắt nhìn gã. Bính nức nở thưa hỏi:

- Vì sao... thúc thúc biết?

Lương Tiêu ngó người: “Ồi chà, lần đầu tiên trong đời có người gọi ta là thúc thúc”. Gã hiền hòa đáp:

- Đương nhiên ta biết, ta còn biết cô phụ người tên là Dương Trấn, thân mẫu người họ Toàn và tổ mẫu người họ Tạ nữa kia.

Hai đứa trẻ càng thêm kinh ngạc, Bính nức nở về cảnh giác, rúc sâu vào lòng A Tuyết, hỏi bằng giọng gầy gò:

- Người... người đến bắt ta phải không?

Lương Tiêu không nghĩ ngợi gì nữa, nhớ lại hôm qua Thoát Hoan đã nhận trách nhiệm truy tầm Triệu Thị và Triệu Bính, gã cau mày nhìn hai đứa trẻ, lần quần nghĩ: “Thì ra đám binh mã ngoài núi kia đang lùng sục hai tiểu vương này. Ta đâu ngờ chúng còn nhỏ thế, thậm chí chưa đầy mười tuổi”. Gã muốn lia bỏ chiến tranh chém giết, rui sao vừa dứt áo ra đi lại gặp ngay hoàn cảnh oái oăm, cứ làm lì ngời nghĩ, trong người bút rút.

A Tuyết lau nước mắt cho hai đứa bé, dịu dàng hỏi:

- Các người có đói không?

Triệu Bính gật đầu:

- Bính nức nở lắm, muốn ăn yến sào.

A Tuyết ngó người:

- Lấy đâu ra yến sào!

Triệu Thị nuốt nước bọt đánh ực:

- Thế nem yến ương ngũ trăn?

A Tuyết lắc lắc đầu. Triệu Thị và Triệu Bính cùng cau mày:

- Thế canh vịt hầm?

A Tuyết thờ dãi:

- Cũng không có, chỉ có bánh tét thịt bò thôi.

Rồi cô mang thêm lương khô và nước suối lại. Triệu Thị, Triệu Bính lớn lên trong cảnh mâm cao cỗ đầy, quần là áo lượt, nào quen đồ ăn đạm bạc đơn sơ, khô nổi suốt một ngày trời chưa có miếng gì bỏ bụng, người đã đói lả, bèn vớ ngay lấy bánh tọng vào miệng nhai ngấu nghiến, làm A Tuyết phải trông chừng nhắc nhở, sợ chúng bị nghẹn.

Lương Tiêu lẳng lẳng đi đầu đó một lúc, khi quay về mặt mũi tái xanh, kéo riêng A Tuyết ra một góc kể rõ lai lịch hai đứa bé, trầm giọng bảo:

- Bính mã chúng ta gặp trên đường chính là đám săn đuổi bọn trẻ đấy. Ta vừa trông thấy rất nhiều quân sĩ lẳng vẳng ở khu phụ cận, chỉ e lát nữa chúng sẽ lần tới đây.

A Tuyết hoảng hốt:

- Vậy chúng ta mau dẫn hai đứa đi tìm nơi ẩn náu.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Thoát Hoan đã lĩnh mệnh, nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra lùng bắt. Hắn lắm thuộc hạ, lại nhiều trợ thủ giỏi, riêng một Hạ Đà La thôi đã khó đối phó rồi. Vùng núi này đang bị bao vây, thiên quân vạn mã sẽ lùng sục từng gốc cây ngọn cỏ, không nấp vào đâu được đâu.

A Tuyết nghe đến tên Hạ Đà La là ớn lạnh, run run hỏi:

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ mặc chúng nó?

Lương Tiêu u ám bảo:

- Bá Nhan đã ra lệnh rằng hề tìm được hai đứa là phải giết ngay tại chỗ. Quân lệnh như sơn, không thể sửa đổi được. Rồi bỏ ngọn núi này, đối với muội và ta cũng không lấy gì làm khó, nhưng hai đứa kia muốn toàn mạng thì thực không dễ chút nào.

A Tuyết nhìn gã, vẻ mặt buồn thảm.

Thình lình có tiếng người vọng tới, Lương Tiêu giật mình, quay lại ôm thốc lấy hai tiểu vương, cùng A Tuyết chạy đi, đợi cho tiếng người xa hẳn mới chui vào một khe núi nghỉ tạm. Triệu Thị kinh hãi quá độ nên kiệt sức, ngủ lịm đi ngay. Triệu Bính ăn no xong vẫn còn phần chần, láu táu trò chuyện, gọi Lương Tiêu là thúc thúc, gọi A Tuyết là thẩm thẩm. A Tuyết nghe vừa thẹn, vừa vui. Lương Tiêu chỉ lặng lẽ ngồi uống rượu.

A Tuyết con cà con kê với Triệu Bính hồi lâu, rất mến nó láu lĩnh đáng yêu, cứ nghỉ ngoài núi đang có bao nhiêu kẻ nhắm nhắm chực lấy mạng thằng bé, cô không nén nổi xót thương. Chồng má trầm ngâm một lúc, A Tuyết ghé tai Triệu Bính, vừa thì thầm vừa trỏ Lương Tiêu:

- Con đập đầu lạy ông kia, gọi ông ấy là thúc thúc đi!

Triệu Bính ngơ ngác nhìn A Tuyết bằng cặp mắt long lanh trong trẻo. A Tuyết khẽ đẩy nó, giục:

- Mau!

Triệu Bính không hiểu lắm, nhưng cũng y lời bước đến trước mặt Lương Tiêu, tới nơi lại không biết nên bắt đầu thế nào, nó cứ đứng ngây ra. Lương Tiêu đang lừ thừ, thấy thằng bé co ro cúm rúm thì ngạc nhiên hỏi:

- Người làm gì vậy?

Triệu Bính vốn sợ gã từ lúc mới gặp, đến giờ vẫn chưa xua hết ấn tượng ban đầu ấy. Lương Tiêu vừa lên tiếng, nó đã bỏ vĩa, hai chân mềm nhũn, khụy gối xuống dập đầu. Lương Tiêu ngạc nhiên hết sức, thấy nó còn định dập đầu nữa, vội vàng đỡ dậy:

- Nhóc con, vì sao làm thế?

Triệu Bính líu lời:

- Thúc... thúc thúc...

Gọi được mấy tiếng, nó bỗng sợ hãi bật khóc. Lương Tiêu ngăn người ra. A Tuyết chạy lại xoa đầu Triệu Bính, cười bảo:

- Nó muốn nhận huynh làm thúc phụ ấy mà!

Lương Tiêu đoán ngay ra nguồn cơn, mắng thăm: “Nha đầu ngốc, muội đánh giá ta thấp quá!”. Quay sang nhìn khuôn mặt đỏ tung bồng của Triệu Bình, gã lại tự nhủ: “Cha nó là hoàng đế, mẹ nó là hoàng hậu, nhưng đầu sao nó vẫn là một đứa trẻ vô tội ngây thơ!”. Gã bỗng sinh lòng thương xót, chùi nước mắt cho thẳng bé, mỉm cười bảo:

- Nhóc, bất kể thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ con.

A Tuyết mừng rỡ:

- Bình nhi, thúc thúc đã hứa sẽ bảo vệ con, còn không mau lạy tạ đi?

Triệu Bình vẫn không hiểu, nhưng cũng y lời dập đầu, Lương Tiêu vội vàng giữ lại, A Tuyết ôm đứa trẻ vào lòng, dỗ nó ngủ.

Lương Tiêu nặng trĩu tâm sự, không sao chợp được mắt, đến nửa đêm, chợt nghe có tiếng kim khí xoang xoảng ở mặt bắc, gã kinh sợ vội ngay lấy cung tên chạy ra xem. Trên đường núi phía xa lửa thấp sáng trưng, mấy chục tên lính Nguyên đang giơ đuốc múa đao đấu với bốn người Tống. Thành linh một người rú lên thê thảm rồi gục ngã, lát sau lại thêm hai người, chỉ còn một nữ nhân trụ được, người này tóc xõa pháp phôi, tay khua trường kiếm loạn xạ như bị ma nhập.

Xem chừng quân Nguyên có ý bắt sống người cuối cùng, một viên Bách phu trưởng hò hét binh lính vây kín hai mặt, định chặn đứt đường lui của cô ta. Lương Tiêu động lòng trắc ẩn, nhảy ào ngay xuống, nhằm viên Bách phu trưởng bắn một phát. Hắn hự lên, máu ở cổ ồng ộc trào ra. Lương Tiêu đi lom khom, liên tục giương cung nhắm tên, bách phát bách trúng. Quân Nguyên không rõ hư thực, hò nhau giãn vây. Nữ nhân nọ thừa cơ lần lữa vào rừng. Lương Tiêu hô khẽ: “Theo ta!”, rồi chạy thật nhanh đi trước, người kia bám sát theo sau.

Họ chạy vòng vèo qua rất nhiều ngã rẽ. Về đến chỗ nghỉ, nhờ ánh lửa bập bùng, Lương Tiêu sừng sốt nhận ra Sở Uyển. Cô ta cũng bàng hoàng vô cùng, giờ kiểm định đăm, nhưng sức nhớ mình không dịch nổi Lương Tiêu nên lại hạ tay xuống, lòng bản khoăn lúng túng, chưa biết ứng xử ra sao.

Lương Tiêu nhíu mày:

- Thế quái nào mà lại là cô?

Sở Uyển cau có trả lời:

- Câu ấy lẽ ra phải ta hỏi mới đúng!

A Tuyết và hai đứa trẻ nghe động đi ra. Sở Uyển liếc nhìn, bỗng tươi mặt chạy ào tới nắm Triệu Thị và Triệu Bình, mừng rỡ hỏi:

- Thiên tuế... sao lại ở đây? Phò mã gia đâu?

Triệu Thị nức nở:

- Cô phụ chết rồi.

Sở Uyển tái mặt, tức thì cảnh giác đứng chắn trước mặt hai đứa bé, trừng trừng nhìn Lương Tiêu. Gã chán ngán nói:

- Ta mà có ý xấu thì việc gì phải đợi đến bây giờ!

Sở Uyển đỏ mặt hạ kiếm, ôm chặt hai đứa bé vào lòng, hỏi han rồi rít. Số là sau khi rời Thường Châu, cô ta đến Lâm An giúp dàn xếp kế hoạch cho hai tiểu vương trốn thoát, nhưng quân Nguyên quá đông và mạnh, quân Tống chỉ có mỗi một dúm nên bị đánh cho thất điên bát đảo, phải lui vào trong núi, Sở Uyển nấu được nửa ngày thì bị truy binh phát hiện.

Lương Tiêu biết rõ rằng quân Nguyên trước sau gì cũng tìm đến đây, bèn dập lửa, lấy gỗ đá bố trí bày rập ở chỗ hiểm yếu bên ngoài. Sở Uyển vẫn đề phòng Lương Tiêu, cả đêm cầm kiếm canh gác cho hai tiểu vương, một bước không rời. Khốn nỗi chính cô ta cũng không tránh khỏi mệt rũ sau cuộc chiến đấu dai dẳng nên đến giờ mao thì bắt đầu gà gât. Mụ mẫm thiếp vào giấc ngủ một lúc, chợt nghe loáng thoáng có tiếng cười, Sở Uyển mở bừng mắt nhìn. Lương Tiêu đang dùng cổ tét một con chim sẻ trông y như thật cho hai đứa bé chơi.

Sở Uyển kinh hãi quá độ, nhảy ào tới vùng kiếm thét:

- Cút ngay!

Lương Tiêu giật lui nửa bộ. Triệu Bình vốn nhút nhát nên rất khiếp hãi trước bộ dạng hung hăng của Sở Uyển, bèn lao luôn vào lòng Lương Tiêu, khóc:

- Thúc thúc...

Sở Uyển hốt hoảng giục:

- Thiên tuế mau tránh ra đi, hấn chẳng phải người tử tế đâu!

Triệu Bình tròn xoe mắt nhìn Lương Tiêu, thắc mắc:

- Thúc thúc... mà không phải là người tốt ư?

Sở Uyển nóng nảy giậm chân, chực thóa mạ Lương Tiêu, gãi này vội xua tay:

- Đừng tuân những lời ấy ra trước mặt trẻ con, ta có việc muốn nhờ cô đây!

Sở Uyển thừa biết Lương Tiêu là dạng tính quái, liền cười khẩy:

- Người tài ba thế, còn phải nhờ cậy ai? Hừ, hẳn lại mưu mô xảo trá gì đây!

Lương Tiêu chẳng buồn phân trần, chỉ bảo:

- Ta đã đi thám thính chung quanh, cách đây không xa có một sơn cốc hẹp, cô dắt hai đứa này lại đó trốn.

Sở Uyển nghi ngờ hỏi:

- Tại sao ta phải đến đây?

- Ngoài kia rất đông lính tráng sục sạo, trốn nấp thế nào cũng sẽ lộ hình tích. Muội tử ta tính tình ngây ngô, không làm nổi việc quan trọng; ta sẽ nghĩ cách đánh lạc hướng truy binh, trong lúc đó cô dẫn muội ấy và hai tiểu vương ra sơn cốc ẩn nấp chừng đôi ba ngày, đợi quân Nguyên rút lui thì lập tức tìm đến Thiên Cơ cung. – Gã về sơ đồ cho Sở Uyển xem. – Đây là Thiên Cơ cung, cô hãy vào đó gặp cung chủ Hoa Thanh Uyên, chỉ cần nhắc tên ta với ông ấy, nhất định các người sẽ được đón nhận.

Thái độ gã hết sức khẩn thiết, không có vẻ gì giả trá, Sở Uyển ngập ngừng:

- Người... chắc chắn không âm mưu gì chứ?

Lương Tiêu cười buồn, gọi A Tuyết đến, dặn dò y như vậy. A Tuyết liền cự:

- Không, muội phải theo huyên!

Lương Tiêu cười bảo:

- Muội yên tâm, ta ở đây mấy hôm thôi, sau đó sẽ đến Thiên Cơ cung gặp muội. – đoạn tháo Áo Nguyên kiếm đưa cho cô. – Muội cầm lấy!

A Tuyết nhận kiếm, mắt đỏ hoe, cúi đầu im lặng. Lương Tiêu gắng tỏ ra bình thản, chỉ về lối dẫn đến khe núi rồi giục bốn người đi. A Tuyết đi sau cùng, chân bước như đeo đá, chốc chốc ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt chứa chan bịn rịn. Sở Uyển cũng nhìn Lương Tiêu, lòng đầy nghi hoặc. Triệu Bình hỏi:

- Thúc thúc không đi với chúng ta à?

Sở Uyển bế nó vào lòng, thờ dãi quay đầu đi thẳng.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng họ biến mất dưới sơn cốc, đoạn dắt ngựa ra, phóng đến chỗ gò cao gần nơi đặt cơ quan. Hầu hết cây cối ở đây đều đã bị kéo cong xuống và ghi lại bằng dây mây bền dai, bên trên đặt đá tảng và chông nhọn. Hết hàng này đến hàng khác như thế, lập thành nhiều dãy bẫy. Lương Tiêu lấy ra một bình hồn thoát chứa rượu sửa ngựa, tu một ngụm thật to. Phía xa, cây cỏ loạt xoạt chen lẫn những lời hô gọi bằng tiếng Mông Cổ.

Một lúc sau, hồn thoát đã cạn đáy, hơi men bốc phùng phùng. Lương Tiêu nằm dài ra đất tỉnh trí, tự nhủ: “Một ngày trước đây ta còn là Bình chương của Đại Nguyên, dẫn quân càn quét khắp vùng hạ lưu Trường Giang, nào ngờ hôm nay lại trở đạo chống đối đồng bào”. Gã nhìn thẳng lên trời, bắt gặp mây người, những đám mây trắng đang tụ lại với nhau, lơ mơ kết thành hình một khuôn mặt. Gã chớp mắt nhìn lại lần nữa thì thấy giống Lương Văn Tĩnh vô cùng, bỗng run rẩy: “Phải chăng cha ở trên trời cũng biết, cũng đang quan sát con đây ư?”. Nhiệt huyết sôi trào, gã ngồi bật dậy, đôi mắt trông ra xa, một tốp mười binh sĩ lầm lẫm giảo mác đang tiến lại gần gò cao.

Lương Tiêu thình lình chống tay nhảy lên, cất tiếng cười dài. Mấy tên lính nghe động, chưa kịp ngược trông thì hai mũi tên đã bay xuống, bắn trúng hai kẻ đi đầu khiến chúng ngã sấp.

Lương Tiêu phát tiễn liên tục, bọn lính không kịp trở tay, lại thêm bảy tên mất mạng, kẻ cuối cùng lập tức rút lui. Lương Tiêu cũng không đuổi theo, mặc hẳn chạy trốn. Chừng thời gian tàn một cây nhang, bốn mặt đã lộ rõ những người, hàng trăm hàng ngàn binh lính hò la rầm rĩ, giương khiên tràn tới quanh gò.

Lương Tiêu nín lặng chờ đợi cho đến khi bọn chúng bò lên tới sườn núi mới vùng đao chặt đứt dây mây. Sau một hồi rầm rầm rung chuyển, đá tảng chông nhọn ầm ầm bắn xuống. Đám binh lính trở tay không kịp, hết kẻ này đến kẻ khác bị đá đè chông đâm, tiếng gào rú liên miên, máu thịt bắn tung tóe. Bấy thả hết, quân sĩ cũng tử thương gần như toàn bộ, số còn lại rút xuống chân núi, hàng ngũ chen chúc hỗn loạn.

Lương Tiêu không đợi đối phương chấn chỉnh lực lượng, lập tức nhảy lên ngựa. Gã đã tính sẵn đường đi nước bước, xác định rằng mặt đông nam thừa cây cối, đường núi tương đối bằng phẳng, chính là chỗ dễ dụng võ, bèn vỗ ngựa cầm cung phóng ào xuống như con sóc.

Quân lính không ngăn cản nổi, trần trối nhìn gã phá trùng vây, xuyên qua một sơn cốc, men theo đường mòn phi ra khỏi vùng núi. Đám truy binh tức giận vô cùng, cũng phi ngựa đuổi bắt chặn đường. Lương Tiêu vận hết tài kỹ xạ, bắn không sai trật phát nào, xác chết ngã đầy đất. Thoát Hoan nghe báo vô cùng tức giận, triệu tập thuộc hạ, cầm cung lên ngựa hộc tốc đuổi theo.

Lương Tiêu đánh giết xuống tới chân núi thì mười túi tên bên mình đã cạn, ba cây cung đứt dây oằn cánh, không thể dùng được nữa, bèn giục ngựa quay đầu, lay trường mâu đâm chết năm tên truy binh, đoạt lấy cung tên, lao vào giữa lớp lớp binh lính, kéo căng cung, bắn liên tục sang hai bên trái phải, xông một mạch tới trước mặt viên trưởng toán. Tên này kinh hãi, cử thương lên đỡ, Lương Tiêu vươn tay tóm thương, vung giáo đâm thẳng vào mặt hắn. Tên trưởng toán đỏ nhào xuống đất, Lương Tiêu thuận tay ném trường mâu đi, chuyển sang dùng hoa thương, vừa tiến vừa xoay tít mũi thương, mỗi bước tiến là mấy người gục ngã.

Lương Tiêu hết xáp vào lại tách ra khỏi đám truy binh, đánh giết như thể một mạch hơn mười dặm đường. Binh lính ùn ùn kéo đến càng lúc càng đông. Lương Tiêu lại theo kế cũ, cướp hai con chiến mã, giật cương quay đầu vào lâm rớt trận, len qua hàng quân lại gần viên Thiên phủ trưởng, định bụng giết tướng trước rồi đập tan lính sau, đang rung thương chọc đâm, kẻ đó bỗng thảng thốt kêu lên:

- Binh chương đại nhân!

Lương Tiêu ngừng thương, nhận ra là một trong các thuộc hạ của mình. Thấy hắn há hốc mồm hãi hùng, gã không nỡ xuống tay, cười bảo:

- Đi đi, về bảo Thoát Hoan, Lương Tiêu này làm phản rồi – đoạn vung thương gạt phắt hắn lại sau lưng, tiếp tục tả xung hữu đột di chuyển ra khỏi trận.

Gã vừa đánh vừa tiến như thế thêm một lúc thì thấy cờ soái của Thoát Hoan từ từ lướt tới, quân lính nhát tề hô to:

- Bắt sống tên phản tặc Lương Tiêu!

Chắc hẳn viên Thiên phủ trưởng vừa rồi đã báo tin về. Lương Tiêu phá lên cười lớn:

- Sống thì chả bắt được đâu, chết có cần không?

Gã giật ngựa lao vào phá trận, tiến đến cờ soái như thủy triều cuộn xô. Quân lính thấy gã kiêu dũng như vậy, đều xúm xít lùi lại bảo vệ Thoát Hoan. Thực chất Lương Tiêu chỉ dương đông kích tây, nhằm lúc hỗn loạn cướp lấy một con tuấn mã đông tuốt về phía đông nam.

Lương Tiêu đánh giết đến giờ Ngọ thì con ngựa trúng tên khuỵu xuống. Gã bỏ ngựa chạy lên một gò nhỏ. Thiết kỵ Mông Cổ từ bốn bề ập tới, la hét dập dồn. Lương Tiêu giương cung, kéo nhưng không bắn, ngẩng đầu nhìn quanh. Núi non vây bọc trập trùng, cỏ cây vươn lên rậm rạp. Gã tự nhủ: “Vùng này phong cảnh hữu tình, vạn vật tốt tươi, vùi thân nơi đây cũng không đến nỗi nào”, nghĩ đoạn cười vang. Tất cả tướng sĩ nghe động, từ bốn mặt nhưng nhúc nhếch đến. Lương Tiêu đứng sừng sững trên đỉnh gò, uy phong凛冽, quân lính đâm chột, không ai dám lao lên.

Thình lình, có những tiếng hú dài vọng đến như hưởng ứng tràng cười của Lương Tiêu. Ngay sau đấy, xa xa ở phía bắc xuất hiện năm người phi ngựa ào ào. Quân Nguyên chưa ổn định trận thế, lập tức bị họ phá vỡ hàng ngũ.

Lương Tiêu kinh ngạc nhìn xuống, sững sờ nhận ra Trung Điều Ngũ Bảo. Năm huynh đệ bỏ ngựa, thoát chạy thoát nhảy tránh tên, băng lên gò nhanh như luồng khói. Hồ Lão Nhất gọi toáng lên từ xa:

- Đại ca định làm phản à? Trò vui thế sao không cho lão từ biết?

Bốn anh em gật đầu:

- Hồ Lão Nhất nói đúng lắm!

Lương Tiêu giận sôi:

- Vui cái con khỉ! Ai bảo các ngươi đến gây rối?

Hồ Lão Vạn cười:

- Lý Đình không cho lão từ tiết lộ!

Lương Tiêu đoán ra ngay, chắc hẳn Lý Đình nghe tin nhưng không dám tự ra mặt, đành xui năm người đến tương trợ. Một cảm giác khó tả trào lên trong lòng, gã mắng âm ỉ:

- Năm tên khốn, không khiến các ngươi đa sự!

Gã định bụng chiến đấu rồi vùi thân ở đây, dùng cái chết chấm dứt hết mọi ân oán buồn vui, nhưng đến giờ lại không nỡ lòng bỏ rơi Trung Điều Ngũ Bảo. Mấy tên này ngày ngọ bữa bãi nhưng rất có tình nghĩa, đã đến đây rồi thì dứt khoát không đời nào để gã lại một mình. Lương Tiêu đành thay đổi ý định cũ, trở thương về phía nam, hét:

- Được, xông ra phía kia! – đoạn gắng lấy lại tinh thần, chạy xuống trước tiên.

Trung Điều Ngũ Bảo vốn thích bởi chuyện, đang yên đang lành còn gây sự được, nay gặp hoàn cảnh ồn ào phức tạp thế này lý đầu không vui, lập tức

cười lớn, nhao nhao phụ họa:

- Đúng, xông ra phía kia!

Cả năm vùng binh khí chạy theo Lương Tiêu, giết người phá trận, đồng tâm hiệp lực cướp lấy mấy con chiến mã, xé vây phóng đi.

Liên tục đánh giết hết chỗ này đến chỗ kia chừng nửa canh giờ, sáu người tạm thời cắt đuôi được truy binh, lao vào một vạt rừng. Lương Tiêu nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa, nhận ra số nhân mã đuổi theo đã tăng thêm gấp đôi, gã nghĩ bụng: “Lần này kinh động ba quân, hắc bá nhân cũng tới chứ chẳng chơi. Ai còn tâm trí đâu để ý đến mấy đứa bé họ Triệu kia nữa?”. Nghĩ lại mưu kế thành công, gã không nhịn được phá lên cười lớn.

Hồ Lão Nhất ngạc nhiên:

- Đại ca vui về cái nổi...

Chưa dứt lời, hắc bổng ho rũ rượi, Lương Tiêu đưa mắt nhìn. Năm huynh đệ võ công cao cường nhưng chưa từng trải chiến trận bao giờ, không giỏi che chắn cung cứng tên mạnh nên ai nấy đều thương tích cùng mình. Lương Tiêu cười bảo:

- Lão tử chém giết suốt nửa ngày trời, đột nhiên buồn tiểu, muốn đi cho nhẹ bụng!

Hồ Lão Bách cụt hứng:

- Đi đại thì vui gì đâu?

Lương Tiêu tùm tùm đáp:

- Lão tử đại vừa cao vừa xa, phải nói là thiên hạ đệ nhất, ngắm các ngươi không thể sánh bằng nên lão tử cao hứng thế thôi!

Trung Điều Ngũ Bảo phát bực:

- Chi bịa! Lại đây đọ thử!

Năm người vừa khinh suất vừa háo thắng, bất chấp truy binh đang ở sau lưng, cùng nhảy lịch lịch xuống ngựa, đứng thành một hàng tụt quần xuống. Lương Tiêu giả vờ coi đại rồi chậm chậm dịch vòng ra sau lưng họ. Năm người say sưa thi tài. Hồ Lão Thiên nhìn độ dài vệt nước, hí hửng nói:

- Gì chứ đi tè, chẳng ai bén gót lão tử...

Chưa dứt lời, chợt thấy lưng đau tê, chân bủn rủn ngã vật xuống. Hồ Lão Thiên giương mắt nhìn, nhận ra bốn huynh đệ kia cũng đã nằm quay ra đất. Ai nấy cùng ngoác mồm mắng:

- Đại ca, ngươi ám toán người ta, không tính, không tính...

Lương Tiêu không để cho bọn họ chửi xong, vỗ vào á huyệt từng người, ném lên một chỗ um tùm trên tán cây rồi nhảy lên ngựa, thả năm con chiến mã đi trước, vùng thương chặt chém cành lá hai bên đường, thét lớn:

- Lương Tiêu ở đây!

Âm thanh rền vang như sấm, quân Nguyên đang quanh quẩn ngoài rừng, chưa dám mạo hiểm đi vào, nay nghe động liền kéo đến bao vây. Lương Tiêu giương cung hồ hết, lao bỏ vào giữa đoàn người, xông ra hướng tây được mấy dặm thì bãi hoài cả người, gục xuống lưng ngựa thở dốc. Đúng lúc ấy, đằng trước chợt có tiếng vó ngựa, mấy trăm kỵ binh đồ dòn tới, Lương Tiêu định cử thương đón thì thấy toán người đó bỗng rối loạn. Một kỵ sĩ ở đầu mùa trường kiếm xông vào đấu với bọn họ.

Lương Tiêu sững sờ nghĩ bụng: “Ngoài Trung Điều Ngũ Bảo lại còn ai nữa đây?”. Gã giương mắt nhìn kỹ, kinh hoàng suýt ngã, người đó tóc vấn áo thêu, chẳng A Tuyết thì còn ai vào đây. Chắc A Tuyết khổ chiến đã lâu, vì mình mẩy thấm đầy những máu. Thành linh lại trùng hai mũi tên, cô chơi với chao người đi. Ruột gan đau như ai cào cào, Lương Tiêu gạt mạnh trường thương phi đến bên ngựa A Tuyết, nhào ôm lấy cô, đoạn trở thương đâm chết tên đầu lĩnh, xé trận phóng ra. Tên bắn đuổi theo rào rào như mưa. Chưa đến mười trượng, con ngựa trúng tên, hất Lương Tiêu rơi xuống.

Lương Tiêu vốn đã kiệt lực, không hiểu sao vừa tiếp đất bỗng như lấy được sức mạnh ở đâu ra, guồng chân chạy điên cuồng. Quân lính tổn thất trầm trọng, mặt đỏ vằn máu, thấy đối thủ mất ngựa liền hùng hổ lao vào như đàn sói. Lương Tiêu đột ngột quay mình nhảy vào cánh rừng bên cạnh. Đám chiến mã đang chạy theo quán tính, bị giật cương cũng không kịp ghìm vó, vấp cây chựng lại, lớp sau ùn lón trước, lớp trước đẩy lớp sau, ngã dồn một đồng.

Ánh sáng hiếm hoi lọt xuống qua tầng lá dày, cảnh rừng có phần u ám, xa xa phía trước có tiếng gì ò oạp như nước chảy. Lương Tiêu chạy mãi chạy mãi, mặt bị gai cào xước nát cũng không biết đau. Chạy thêm một quãng thì ra khỏi rừng, không gian trở nên sáng sủa rộng rãi, một dòng sông lượn quanh đồi núi, mở rộng dần về phía biển. Nước trời mênh mang, bọt tung trắng xóa, thì ra đã tới bờ sông Tiền Đường.

Lương Tiêu bãi hoài khụy xuống, đang gượng nhồm dậy thì nghe A Tuyết thều thào: “Ca ca!”. Cô thiếu nữ trùng tên, máu chảy ròng ròng không cầm lại được, khuôn mặt xanh tái loang lổ những máu, ánh mắt tươi cười đã bắt đầu mờ đi. Lương Tiêu đau lòng quá đổi, thờ hộc ra: “Đồ ngốc...”. Gã luống cuống băng bó cho cô. A Tuyết khẽ than:

- Muội ngốc nghếch... bản lĩnh lại chả ra gì... không giúp được ca ca... Nhưng đời này kiếp này, gặp được ca ca... muội... vui lắm...

Máu chảy ồ ồ như suối, ánh mắt A Tuyết mỗi lúc một tối lại. Lương Tiêu thu hết sức tàn đặt tay lên huyệt Mệnh môn của cô, nói qua hàng lệ:

- Ta nói sai, kẻ ngốc là ta, đáng lẽ ta phải hiểu ngay từ đầu là muội sẽ quay lại...

A Tuyết lướt ngón tay thon nhỏ xanh xao qua khóe mắt Lương Tiêu, mỉm cười:

- Thực ra... muội cũng không... muốn chết...

Lương Tiêu ôm chặt cô gái mà tan nát lòng, lắc đầu quây quây:

- Đừng nói linh tinh, muội chết sao được... Ta không cho muội chết.

Đối mặt với thiên quân vạn mã, gã vẫn nói cười như không, vậy mà lúc này, nước mắt cứ tuôn lũ chã, thấm ướt cả ngực áo.

Trời dần chuyển màu u ám, mây xếp tầng tầng, hệt như một đóm mực đen lớn rớt trên nền giấy trắng. Cuồng phong nổi lên, lửa hun hút qua dãy cỏ dại lau lách dọc bờ sông, sấm nổ ừng ừng khiến trời rung đất chuyển.

Tiếng sấm nện vào tai A Tuyết, giúp cô tỉnh táo hơn đôi chút. Cảm thấy ba hồn bảy vía mình như đang bị gió rút dần đi, cô gượng đưa tay vuốt ve tóc mai Lương Tiêu, thờ dãi:

- Muội chết cũng không sao, chỉ hiềm... không yên tâm, vì huynh chẳng bao giờ biết thương bản thân mình. Muội đi rồi, ai sẽ lo lắng cho huynh đây... – Cô lăm bầm, nước mắt thánh thót rơi. – Ai cũng nói huynh mạnh mẽ lắm, thực ra... muội biết, huynh giống như ngọn lửa, đốt cháy được kẻ khác, nhưng cũng có thể thiêu rụi chính bản thân mình.

Trí óc A Tuyết bỗng sáng suốt lạ lùng, những điều bình thường không nghĩ tới, không nói ra, lúc này lại ào ạt tuôn chảy thành lời:

- Huynh giống như ngọn lửa, còn A Tuyết giống như thiêu thân... lao vào ngọn lửa... – Một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong đôi mắt đẹp, A Tuyết thu hết sức tàn ôm lấy cánh tay Lương Tiêu, lẩm nhẩm – muội yêu... huynh... rất... yêu... – Giọng cô nhỏ dần, cuối cùng lặng lẽ thoát đi như sợi khói.

.

Sông Tiền Đường ừng ực chảy về đông, một con thủy điều hót lên ai oán, chớp cánh bay qua mặt nước, đông tuốt về phía tây. Trái tim Lương Tiêu cũng lạnh dần đi như tâm thần người con gái gã đang ôm trong tay. Trên cao, những lần chớp loảng ngoảng giăng xé vầng mây mù nhưng không đâm xuyên qua được, sấm ị ừng ực nổi nhau rền mãi lên, lập đi tiếng vó ngựa của hàng trăm hàng ngàn truy binh. Họ đổ dồn đến sau lưng Lương Tiêu mỗi lúc một đông, mỗi lúc một dày. Đột nhiên, một tia chớp ngoằn ngoèo như rắn lửa rạch ngang vòm không, hắt lên muôn ánh nhói buốt, phóng xuống Lương Tiêu tựa lưỡi rìu.

Một tên Bách phu trưởng bạo gan tuốt đao chém vào lưng gã. Quân sĩ nhất tề hô vang trợ uy. Chớp bỗng nhoảng lên, Bách phu trưởng rú thảm, ngã bật ra xa năm trượng, co giật một lúc rồi bất động. Tiếng gầm rống của toàn quân vụt lặng tắt, dải bờ sông mênh mông bỗng yên tĩnh lạ lùng.

Tiếng sấm mỗi lúc một riết róng, lác đác vài hạt mưa to tưng lẩn trong cuồng phong quất xuống mặt người rào rào, buốt thấu vào tận xương cốt. Lương Tiêu rùng mình ngẩng đầu nhìn lên, da mặt lạnh buốt, không rõ nước mưa hay nước mắt. Phía sau chợt có tiếng quất vang lừng, rồi tiếng vó ngựa chọn rộn phóng lại. Lương Tiêu cúi xuống, đăm đăm nhìn A Tuyết, trong mắt tràn ngập bi thương. Gã vén tóc cô, thì thầm:

- Hiền muội, muội đi trước vậy, ta sẽ theo ngay đây! – đoạn hất hai tay.

A Tuyết lặn tòm xuống nước, sóng trùn lên, chỉ tích tắc đã nuốt chửng cô gái.

Chớp xẹt một cái, cùng lúc một thanh trường mâu đâm vút tới. Lương Tiêu khẽ tràn người sang một bên, nắm lấy cán mâu rồi thúc mạnh cùi chỏ lại sau, kẻ tập kích ộc máu mồm, bay vù ra xa hai trượng. Lương Tiêu quay mình lại, kiếm quang loe loe, chỉ thoáng chốc, nhiều bóng người xô tới, Lương Tiêu đâm chém như phát cuồng, máu hắt lên ràn rạt. Quân sĩ đều kinh hãi trước uy thế ấy, định dừng đến tên bắn, chợt đằng xa có tiếng cười dài, rồi một giọng u u trầm bỗng vọng tới:

- Vương gia có lệnh, bắt sống kẻ đó!

Ai nấy ngoái đầu nhìn. Một tốp kỵ mã đang phóng thốc lại. Ngựa chưa tới gần, ba bóng đen đã buông cương nhảy xuống, chân không chạm đất lướt vào như bay, người đi đầu ré lên:

- Tránh ra mau! – đoạn đập dinh hai tay lên xuống, tóm quân sĩ lảng sang hai bên.

Lương Tiêu nhướng mày cười khẩy:

- Hòa Chân Nhân! Lao đầu vào chỗ chết mà náo nức thế kia à?

Hòa Chân Nhân hừ mũi giận dữ, nhảy phốc đến vận kiếm đâm liên. Lương Tiêu bật cao, trở tay tuốt kiếm đâm luôn xuống vai hắn. Lão đạo sĩ chặn đỡ,

hai kiếm giao nhau làm lóe ra muôn vàn tia lửa. Cứ thế, hai bên xoay vòng, dịch chuyển, mũi kiếm lúc ẩn lúc hiện. Chưa được ba hiệp, ánh đỏ vãi tung. Hỏa Chân Nhân lao đảo giật lui liền ba bước, máu theo cánh tay phải tong tong rỏ xuống, hấn trở mắt, bàng hoàng không thể tin nổi.

Lương Tiêu quát:

- Kê tiếp theo! – đoạn khoa trường kiếm đâm Cáp Lý Tư.

Tên này vội múa loan đao xoay mình chém xéo. Lương Tiêu chưa xuất hết chiêu đã xoạc chân dịch ngang, gậy mũi kiếm từ dưới lên. Cáp Lý Tư vội vã thụt lui, Lương Tiêu di chuyển cực nhanh, xẹt tới sát bên hấn, đâm ra liền ba kiếm, Cáp Lý Tư đành giật lui tiếp. Lương Tiêu liên tục ra tay trước, đều vận dụng chiêu số tấn công, xuất liền mười nhất kiếm. Cáp Lý Tư không đánh trả nổi chiêu nào, chỉ còn nước dẹo trái, vạy phải, tức giận gào rú.

Hỏa Chân Nhân không ngờ võ công Lương Tiêu tấn tới đến thế, vì khinh địch mà thảm bại nên trong lòng ảo não vô cùng. Nay thấy Cáp Lý Tư bị dồn vào thế yếu thì hí hứng được một lúc, nhưng càng theo dõi càng khiếp đảm và căm thù, bèn đổi kiếm sang tay trái, đâm vào vai Lương Tiêu. Lương Tiêu hồi kiếm cản lại. Cáp Lý Tư thở phào, cùng hợp kích với Hỏa Chân Nhân, chia nhau tấn công thượng đoạn và hạ bản Lương Tiêu.

Quân sĩ vốn tưởng hai tùy tùng cao thủ này sẽ đơn đả độc đấu với Lương Tiêu, ngờ đâu chỉ chớp mắt đã giờ trò hai đánh một, đây đó bắt đầu có những tiếng xì xào. Hỏa Chân Nhân và Cáp Lý Tư đều nghe thấy, mặt đỏ như gà chọi, nhưng nghĩ thắng bại mới quan trọng, những việc khác chỉ là tiểu tiết, lại cho rằng hễ bắt sống được Lương Tiêu thì sẽ không còn lời ong tiếng ve nào nữa, họ liền gắng bỏ ngoài tai, tiếp tục hiệp lực tấn công.

Lương Tiêu tập trung tinh thần thi triển Quy Tàng kiếm. Trước lộ kiếm pháp cao thâm khó lường, Cáp Lý Tư và Hỏa Chân Nhân dần dần lúng túng. A Than vốn vẫn trọng thân phận, đứng ngoài thân nhiên quan sát, đến đây thâm nhủ nếu hai tên kia thua thì một mình mình không thể nào là đối thủ của Lương Tiêu được, lập tức bỏ ngay kiêu làm bộ làm tịch, tuốt vòng kim cô nhảy vào tham chiến. Lương Tiêu cười nhạt:

- Đến đúng lúc lắm!

Trường kiếm vạch quanh một vòng, đón lấy hấn. Bốn bóng người lúc lên lúc xuống, nghiêng nghiêng ngả ngả như cỏ bồng trong gió, ánh kim loại chọt lóe chọt tắt, cùng lập lòe đưa sáng với chớp nháng trên trời.

Hỏa Chân Nhân bị thương từ đầu, kịch chiến đã lâu nên mất khá nhiều máu, xuất chiêu dần dần chậm lại. Lương Tiêu nhận ra, liền đâm ngay vào mặt hấn. Hỏa Chân Nhân vội vã hụp đầu, chiếc mũ từ kim quan bị hất bay xuống đất, hấn đang lăm lăm hù hồn hù vía thì Lương Tiêu quát: “Cút này!”, rồi tung cước đá bộp vào bụng dưới hấn. Hỏa Chân Nhân ộc máu, người lộn phộc lên cao đến hơn một trượng, chân chống ngược, đầu đâm sầm xuống đất.

.

Mấy hiệp nữa trôi qua, giữa những bóng người loáng động vụt hất lên một ánh sáng lòa, kèm theo tiếng gầm vang phẫn nộ của Cáp Lý Tư. Từ thất lung đến bấp dùi hấn đã xuất hiện một đường rạch dài chừng nửa thước, thịt bừa cả ra ngoài nom gớm chết. Cáp Lý Tư đau quá vùng thoát khỏi vòng chiến, ngời bệt xuống đất bịt vết thương, mặt mày rúm rỏ.

A Than hoảng hồn, múa vòng kim cô xẹt đến, Lương Tiêu khẽ khom mình xuống, trở kiếm đâm ngược. A Than liền ngoặc vòng kim cô vào thân kiếm, giằng mạnh về phía mình, trường kiếm tuột tay Lương Tiêu. A Than mừng thầm: “Để xem nguoi còn lăm ăn gì được khi mất kiếm báu đây?”. Hấn dồn hết tâm trí vào việc khống chế binh khí, không ngờ bị Lương Tiêu quật tả chưởng trúng ngay giữa ngực. Hệt như hứng một chùy nặng ngàn cân, hấn loạng choạng giật lui hai trượng, ngã ngửa xuống đất, lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo hết cả nhưng vẫn chưa cam chịu buông xuôi, lại chống hai tay, run run đứng dậy. Đúng lúc ấy, một tiếng sấm rền nổ lộng trời cao, A Than giật lên một cái, miệng phun máu tươi, hai mắt trợn tròn, thân hình to lớn đổ ầm xuống đất.

Lương Tiêu liên tiếp đã bại ba cao thủ, mặt vầng mây hoa, nhưng đã mất A Tuyết, gã cũng chẳng muốn sống nữa, chỉ mong cùng chết theo cho rảnh, bèn đưa mắt quét khắp mặt tướng sĩ, hai tay chống nạnh, thét vang:

- Mông Cổ không còn hảo hán nào hay sao?

Tiếng thét cùng tiếng sấm rền cuộn cuộn truyền đi xa, mấy ngàn binh mã đều im phăng phắc.

Chợt một giọng trầm trầm vắng đến:

- Ai bảo Mông Cổ không còn hảo hán?

Giọng nói tuy ở rất xa, nhưng vẫn vang lên rành rọt giữa hàng tràng sấm chớp. Tiếng người vừa dứt, tiếng vó ngựa đã dồn tới gần, một tốp nhân mã xuất hiện ở hướng bắc, rầm rập phi lại. Bá Nhan đi hàng đầu, uy phong lẫm liệt, sau lưng lần lượt là Thoát Hoan, Hạ Đà La, Thổ Thổ Cáp, Lý Đình, Nang Cổ Ngạt, xem chừng toàn bộ tướng lĩnh Nguyên quân đều đổ cả về đây.

Bá Nhan phóng ngựa tới nơi, binh lính lập tức giãn ra nhường đường. Đến cách Lương Tiêu ba trượng, y gò cương, trừng trừng nhìn xuống, trán nổi gân xanh chẳng chịt, không nói một lời. Thoát Hoan trông bộ dạng thảm hại của ba tên thủ hạ, cảm thấy không còn tí thể diện nào, liền khoát tay:

- Bắn chết hấn cho ta!

Hạ Đà La xua tay cười vang:

- Việc gì phải phí tên thế chứ! – Hấn liếc con trai rồi nhảy xuống ngựa, nhìn Lương Tiêu bằng cặp mắt xanh biếc, cười hí hí. – Mong được thỉnh giáo cao chiêu của Bình chương đại nhân!

Bá Nhan lạnh lùng ngăn lại:

- Hấn hỏi Mông Cổ có hảo hán hay không, liên quan gì tới dân Sắc Mục nhà ngươi!

Một tia căm giận lóe lên trong cặp mắt xanh, nhưng bị dìm tắt ngay lập tức, Hạ Đà La cười ha hả, lùi sang một bên. Bá Nhan trở roi ngựa vào mặt Lương Tiêu, cao giọng bảo:

- Ta với ngươi đọan đã đọc đầu, để ngươi đừng coi thường hảo hán Mông Cổ chúng ta!

Các tướng cả kinh, định can gián, Bá Nhan nghiêm giọng mắng át:

- Khỏi phải nhiều lời! – đoạn cỡi trường bào ném xuống đất, thét lớn. – Mang chiến mã và trường cung cho hấn.

Thỏ Thỏ Cáp không để ai kịp thi hành mệnh lệnh, nhảy phắt xuống ngựa, dắt tới trước mặt Lương Tiêu:

- Ngươi cưỡi ngựa của ta!

Tất cả sững sốt, Thoát Hoan mắng:

- Ngươi cũng định tạo phản phải không?

Thỏ Thỏ Cáp không đáp, lùi sang một bên. Lý Đình tiến đến, nâng trường thương bằng hai tay:

- Huynh dùng thương của đệ!

Nang Cổ Ngạt cũng bước lại, gỡ cung, cảm khái nói:

- Cầm lấy cung của ta đi!

Thoát Hoan sôi sục thét Bá Nhan:

- Phản rồi, phản một lũ!

Bá Nhan lắc đầu:

- Người Mông Cổ chúng ta trị thiên hạ bằng tín nghĩa, ta có thể bảo họ vứt bỏ nghĩa khí được sao?

Thoát Hoan sững ngơ, không biết đáp lại thế nào.

Lương Tiêu thấy mình đã lầm bước đường cùng mà bằng hữu còn nặng tình như thế thì không nén được cảm động. Gã đón binh khí, đoạn dùng trường thương vạch ngang mặt đất, rành rọt bảo:

- Ta và ba ngươi vạch đất tuyệt giao, từ nay trở đi, không còn quan hệ gì với nhau nữa.

Bọn Thỏ Thỏ Cáp hiểu Lương Tiêu nói vậy vì sợ liên đới đến mình, nhớ lại tình nghĩa bao năm, không ai cầm được nước mắt, đều chấp tay vái một vái.

Lương Tiêu ngoảnh ngay mặt đi, nhảy lên yên gior cao trường thương, ngựa mặt hú dài bi phẫn. Quân sĩ nghe thấy mà nhiệt huyết bùng bùng, đều giật cương ngựa, chiến mã chồm dậy, loạt vó sắt tiếp đất gõ ầm vang như trống trận. Đúng lúc này, hơi nước nổi lên mát lạnh, sau một hồi sấm chớp thị uy, mưa rào cuối cùng cũng trút xuống.

Lương Tiêu hú vang cho xả bớt u uất trong lồng ngực, đoạn giật cương phi gần vào vòng đầu. Bá Nhan té ngựa chạy chênh chếch, dây cung “phụt” một tiếng, mũi lang nha tiễn xé mưa lao tới. Lương Tiêu cử thương đập xuống, hồ khẩu đau tê, suýt đánh rơi binh khí. Thật vậy, Bá Nhan là Mông Cổ đệ nhất thần tiễn thủ, uy danh hai mươi năm nay tất nhiên không phải xây dựng nhờ may mắn. Y bắn liên tiếp hai phát nữa. Lương Tiêu hụp mình xuống, vùng trường thương gạt nhanh, một mũi tên ghim lên cán thương, mũi thứ hai lướt qua đỉnh đầu gã, kéo theo kinh phong làm rối tung tóc Lương Tiêu.

Hết màn bắn dờ, hai ngựa đã áp sát. Bá Nhan vút cung, chuyển sang dùng trăm mã đao. Lương Tiêu đẩy thương vào mặt y. Bá Nhan hoành đao chặn lại. Lương Tiêu bên xoay tay vận thật nhanh, trường thương gãy roẹt làm đôi đúng chỗ ngù thương. Bá Nhan vốn chỉ chú tâm đề phòng thương pháp linh hoạt của Lương Tiêu, nào ngờ gã giờ ra chiêu thức lạ lùng ấy, tay trái cầm đoạn cán gãy làm gãy trăm mã đao, tay phải dùng mũi thương làm chui thủ đâm thẳng vào mắt chiến mã của y. Con ngựa đau buốt tận óc, tung vó rống lên thảm thiết, hất chủ ngã nhào. Bá Nhan thân pháp rất nhanh, trước khi tiếp đất còn kịp quét trường đao một vòng như gió, chặt đứt ba chân ngựa của Lương Tiêu. Hai người đổ ập xuống đất gần như đồng thời, làm nước bùn bắn lên tung tóe.

Bá Nhan nhảy nhồm ngay dậy, chưa kịp gior đao, Lương Tiêu đã lật người chồm tới giậm luôn hai chân lên đao, vùng hai tay trái chém phải đâm, đập thanh đao lui ra xa. Bá Nhan đành buông binh khí giật lùi, Lương Tiêu liền tiến theo, tay trái cầm cán thương múa như rồng lượn, tay phải cầm mũi thương khoa như rắn vòn, ngắn dài hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp cả hư lẫn thực. Bá Nhan luống cuống nắm lấy cánh cung dài năm thước chém vù vù thay

đơn đao. Hai bên vận dụng binh khí khác với đường lối thông thường, tướng lĩnh đứng quan chiến đều trở mắt, nghĩ bụng: “Không ngờ cung và thương còn có cách dùng như thế nữa!”.

Sấm nổ đécc tai, mưa trắng mù trời, giông bão càng lúc càng khủng khiếp. Hai người dầm chân trong nước, thoát tiến thoát lui. Kịch đấu hồi lâu, Bá Nhan sử dụng cung càng lúc càng nhuệ, ngoài đao pháp còn biến hóa thêm nhiều cách thức tinh diệu, thì thoảng chặt ngang chém dọc, thỉnh thoảng dùng dây cung giật lấy binh khí đối phương. Lương Tiêu bèn rùn người xuống, chân trái quét mạnh, hất một vòng nước mưa lên mặt Bá Nhan, nhân lúc y mờ mắt, lại chọc ngay cán thương vào giữa hai đầu mày y. Bá Nhan nhích phần cánh cung ra chặn cán thương của Lương Tiêu, hai người đồng thời sử dụng kinh, chiếc cung bị kéo căng tròn.

Lương Tiêu lẳng mạnh tay trái ném mũi thương đi, Bá Nhan nhích vai tránh, nhưng cú ném của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, cốt lừa y đưa cổ đến đúng đầu gậy, lúc này cung đã căng hết mức, đoạn gậy chỉ đợi buông tay là bật ra. Bá Nhan ứng biến rất thần tốc, buông tay khỏi cung, hụp đầu xuống, cán thương lướt sát qua trán y. Hai bên đều đã mất binh khí, chỉ còn tay không, bèn giữ quyền cước ra đấu với nhau.

Hạ Đà La xem đến đây cũng phải gật đầu tán thưởng: “Võ công hai người tuy chưa phải là tuyệt đỉnh, nhưng biến hóa đa dạng khôn lường!”.

Trong bãi đấu, thân pháp hai bên thỉnh thoảng đổi, Bá Nhan di chuyển thần tốc, tướng tiến lại lui, tướng né lại thành chống đỡ, song chiêu chuyển động rất kỳ lạ, không rõ trên dưới, không phân trái phải, Lương Tiêu thì dịch hết bên này sang bên nọ, chiêu thế giữ nguyên không đẩy ra, chỉ chạy vòng vòng. Hai người ở cách nhau chừng mấy thước, càng di chuyển càng thần tốc, hết như hai luồng gió nhanh, vậy mà xoay liền hai mươi vòng vẫn không chạm nhau một chiêu nào.

Thoát Hoan sốt ruột hỏi:

- Hạ tiên sinh, theo ông thắng thua ra sao?

Lúc này mưa như trút nước, bốn tên thân binh dùng trường mâu chống một bộ giáp trụ che trên đầu Thoát Hoan cho đỡ ướt, nhưng cũng không ăn thua gì. Hạ Đà La lắc đầu:

- Đại nghịch tru tâm chương gặp Tam tài quy nguyên chương, thắng phụ khó nói lắm.

Thoát Hoan thắc mắc:

- Mong tiên sinh giải thích rõ hơn xem!

Hạ Đà La thùng thảng:

- Thừa tướng thi triển lộ chương pháp Đại nghịch tru tâm do Tiêu Thiên Tuyệt sáng tạo. Vương gia nhìn nhé, hễ tay ông ấy chĩa sang trái thì hạ chương xuống lại thành bên phải, khi chĩa tay sang phải thì lại nhằm đánh xuống bên trái; vốn là hướng lên trên, lúc kết chiêu lại ra tấn công bên dưới, rõ ràng là giật lui, lúc tới điểm bỗng hóa thành tiến đến. Ý nghĩa của chữ “đại nghịch” là tiến thoái công thủ đều trái với lẽ thường. Còn “tru tâm” có nghĩa là đánh vào trái tim người ta, làm cho người ta mù mờ, không phân biệt nổi hư thực.

Thoát Hoan phì cười:

- Thế chẳng hóa đánh lừa người ta hay sao?

Hạ Đà La tùm tùm:

- Vương gia thật sáng suốt, bí quyết của lộ công phu này chính ở hai chữ “tru tâm”, nếu đánh lừa đến mức khiến đối thủ hoang mang thì chắc chắn sẽ có cơ chiến thắng. Vì vậy, lộ võ công này có thể xếp vào loại công phu trí trá bậc nhất thiên hạ, Tiêu Thiên Tuyệt sáng tạo ra cốt để đối phó với Tam tài quy nguyên chương.

- Chương ấy thế nào?

- Tam tài quy nguyên chương là lộ chương pháp mà Lương Tiêu đang vận dụng kia kìa. Yếu lĩnh của nó nằm ở chỗ thăm dò hư thực của đối phương, luyện tới mức tuyệt đỉnh thì bách chiến bách thắng, người Hán gọi yếu lĩnh ấy là “quen tay hay việc”, cảm nhận không phải bằng thị giác nữa mà bằng thần khí, ngũ quan đã dùng nhưng tuệ tính còn tiến mãi, nhắm mắt cũng có thể tránh chỗ mạnh, lựa chỗ yếu mà đả thương kẻ thù, có thể nói là công phu đối địch bậc nhất thiên hạ.

Thoát Hoan nửa hiểu nửa không, lại hỏi:

- Nhưng vì sao mãi mà hai người kia không giao thủ?

Hạ Đà La cười:

- Công phu trí trá gặp công phu thâm thấu, một bên dùng trăm phương ngàn kế đánh lừa đối thủ, bên kia thì cẩn thận dò xét từng điểm hư thực của địch nhân, nếu không chắc chắn hoàn toàn, họ không đòi nào liều lĩnh ra tay đâu.

Thoát Hoan gật đầu:

- Bản vương hiểu rồi, chỉ cần Bá Nhan làm Lương Tiêu mất lửa thì sẽ chiến thắng.

Hạ Đà La lắc đầu:

- Tiểu tử ấy đâu dễ vào tròng như thế? Vừa rồi Thừa tướng giảng ra vô số bẫy rập, hẳn đều không mất lửa. Hà, hai người này, không đấu thì thôi, mà đấu thì thật khó đoán ai sống ai chết!

Hắn cố ý khoe khoang nên nói từng câu từng chữ đều vang dội rành rọt, hai đấu thủ nghe thấy, cùng ngấm ngấm kinh ngạc. Loay hoay thêm ba hiệp nữa, Lương Tiêu vụt phát hiện một sơ hở ở ngực Bá Nhan, liền bỏ nhào tới trước, xuất một chiêu Tam tài quy nguyên. Bá Nhan cũng đã tự mình phát hiện ra rồi, liền khép khít song chưởng chắn lên trước ngực. “Bình” một tiếng, hai người dồn toàn lực chạm một chưởng, nước mưa bị kinh phong hất dạt, hết như một màn phi tiền nhỏ. Lương Tiêu bật ra xa hai trượng, ngã bịch xuống làm bắn tung lên bao nhiêu là bùn đất. Bá Nhan lao đảo một hồi mới đứng vững được, hai tay run bần bật, khí huyết cuộn ngược trong ngực.

Thình lình, có tiếng động ầm ầm như sấm từ đằng đông truyền tới. Lương Tiêu gắng gượng giãy giụa, nhưng không sao nhòem dậy được, máu hòa với nước mưa chảy xuống theo khóe miệng gã. Kỳ thực, luận về võ công, gã vốn thua sút Bá Nhan, huống hồ trước trận đấu lại đã huyết chiến cả ngày trời, đầu óc mụ mẫm sức lực hao mòn, chỉ nhờ dũng khí cùng sự xuất hiện đúng lúc của Trung Điều Ngũ Bảo và A Tuyết mới gắng chèo chống được đến bây giờ. Sau chưởng vừa rồi, thực đã đến lúc sức tàn lực kiệt.

Hạ Đà La cười ha hả:

- Lương Tiêu, ngươi nhận thua chưa?

Lương Tiêu hừ mũi, gắng chống hai tay, cuối cùng cũng loạng choạng đứng dậy được. Bá Nhan nhìn gã, nói mấy câu, nhưng tiếng động đằng đông ầm ầm như núi lở, khiến tai nghe lũng búng, làm lấp đi lời nói của y.

Lương Tiêu chật vật ưỡn thẳng lưng dậy, nhìn xuống dòng nước cuộn cuộn, cảm thấy toàn thân nhừ nhối, xương cốt như muốn nứt, nhưng cũng không bằng một phần vạn nỗi đau đớn trong tim, nước mắt tuôn rơi hòa vào nước mưa, cứ rùng rùng hết nóng lại lạnh, hết lạnh lại nóng. Bá Nhan bỗng siết chặt hai nắm tay, bộ dạng hung dữ, chậm rãi tiến lại gần Lương Tiêu, bước chân chậm và nặng, làm trái tim người ta cũng trĩu xuống. Tướng sĩ xung quanh bỗng ồn ào, nhiều quân sĩ chỉ trỏ về phía đông, kinh hãi la lối. Bá Nhan đưa mắt nhìn theo. Một bức tường trắng xóa đang ùn ùn kéo đến. Y chỉ kịp nghĩ: “Sóng Tiền Đường!”.

Con sóng tràn tới rất nhanh, hất tung mọi thứ, tiêu diệt hủy hoại mọi chướng ngại cản đường. Tướng sĩ Nguyên triều tuy đã từng trải nhiều chiến trận, nhưng chưa gặp phải sự lạ như thế bao giờ, kinh hãi đến mức không kịp giật lui, lần lượt bị cuốn vào con sóng khổng lồ. Bá Nhan đang đứng ngẩn ra, Lương Tiêu đã thu hết hơi tàn lao phốc lại phía y. Bá Nhan chìa tay ngăn, nhưng chưa phát lực thì con sóng đã ồ ạt trào qua, trùm kín hai người.

Thoát Hoan và đám còn lại đứng cách bãi đấu khá xa, thấy vậy vội giục ngựa chạy đi, đợi con sóng tràn hết sang phía tây mới hoàn hồn giương mắt nhìn xem. Trên bờ sông không còn bóng ai cả. Cả bọn đang định chạy lại gần kiểm tra, chợt nghe một tiếng hú dài, Bá Nhan lật mình lên bờ. Thoát Hoan khựng lại, không giấu nổi vẻ thất vọng, hừ mũi hỏi:

- Lương Tiêu đâu?

Bá Nhan lắc đầu:

- Ta bám được một tảng đá bên sông nên mới may mắn thoát được, còn Lương Tiêu...

Y nhìn xuống dòng nước, chực nói lại thôi. Thổ Thổ Cáp, Nang Cô Ngạt và Lý Đình rụng rời, nằm bẹp xuống bờ, khóc rầm rức. Thoát Hoan cười nhạt:

- Bá Nhan Thừa tướng! Lương Tiêu là bộ thuộc của ông, nhưng ông quản lý không nghiêm, sau này trước mặt thánh thượng, bản vương đành cứ theo sự thực bẩm báo, đến lúc đó chẳng may tổn thương hòa khí thì cũng mong thừa tướng đừng oán trách.

Bá Nhan nhìn phớt qua mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Lương Tiêu tự tung tự tác, chuốc lấy bại vong. Ta dùng người không đúng, tự khắc biết đường thỉnh tội với thánh thượng, trước mắt, việc tây tiến không thể chậm trễ. Thổ Thổ Cáp, Lý Đình!

Hai người vâng lời tiến lên, Bá Nhan trầm giọng nói:

- Hai người thống lĩnh quân sĩ, thay quyền Lương Tiêu.

Thổ Thổ Cáp mừng mình, cùng Lý Đình đồng thanh vâng lệnh. Thoát Hoan biến sắc mặt, hừ một tiếng rõ to, dẫn thuộc hạ vỗ ngựa phóng vụt đi.

Bá Nhan ngược mắt lên trời thờ dài, một lúc lâu sau mới nhìn xuống dòng Tiền Đường, cuối cùng lên ngựa phóng về phía bắc, quân sĩ rầm rập theo sau. Chỉ chốc lát, tiếng vỗ ngựa đã lan đi xa, tiếng sóng cũng lắng dần, sông Tiền Đường trở lại yên tĩnh.

[1] Nát ngọc tan vàng.

[2] Kho quân dụng dành riêng cho đế vương hoặc đại thần.

Chương 53: Vô Pháp Vô Tướng

Mưa rả rích như chuỗi hạt đứt dây, mỗi rơi mỗi thưa. Ráng hồng rực rỡ kéo lên phía trời đông, núi đồi trong trẻo mát lạnh như mới gột. Có ba người nông dân nọ, ăn sáng xong thì dắt trâu ra khỏi nhà, vừa đi vừa chuyện gẫu. Tới gần bờ ruộng, họ gặp một người đi ngược lại, đầu tóc rũ rượi, toàn thân lấm lem những bùn sinh cỏ lá, dưới mớ tóc rối là đôi mắt đờ đẫn, ánh nhìn vô hồn.

Người nông dân khô đét nhỏ nước bọt đánh toẹt, bực bội thốt:

- Lại một tên khổ rách áo ôm đến xin ăn.

Người lùn tịt chắc nịch đi bên hần tỏ ý thông cảm:

- Cũng chỉ tại bọn phương bắc, từ ngày kết bè kết đảng kéo xuống đây, chúng đã gây cho dân lành biết bao tội nghiệt.

Người thứ ba thân hình cao lớn, nói giọng hần học:

- Hôm qua lý trưởng đến báo, bọn Thát còn đòi trưng thu lương thực nữa cơ. Con mẹ nó, lão tử chỉ muốn đập chết quân chó đẻ ấy cho rảnh nợ!

Ba gã nông dân đang nhai nhai thóa mạ, kẻ lòi thoi lóc thốc nọ bỗng bỏ nhào đến ôm choàng cổ con trâu đực của họ, gào khóc:

- Đừng chết, đừng chết mà!

Con trâu thất đảm, chĩa sừng ra húc, nhưng người nọ đứng vững như mọc rễ, trợn mắt thét:

- Được lắm, húc đi, mày không bao giờ đẩy ngã được tao, tao không sợ đâu!

Ba người nông dân nhìn mà phát sợ, gã lùn thốt lên:

- Ôi, thằng điên!

Con trâu bị cùm chặt cổ, rống ò ọ liên hồi, chĩa sừng giãy giụa, mõm sùi bọt trắng. Người nọ sục chân vào đất sâu đến cả thước, không chịu nhúc nhích bước nào, chỉ một mực gào:

- Mày không bao giờ đẩy ngã được tao, tao không sợ đâu!

Ba người xúm lại toan gỡ hần, kẻ ấy bỗng gầm lên một tiếng, gồng sức vịn con trâu đổ kênh xuống đất rồi vỗ tay cười nghiêng ngả.

Dân trong làng bắt đầu tỏa ra đồng, thấy cảnh đó liền hò hét vác cuốc lao tới đánh. Người nọ duỗi tay quét một vòng, đám nông dân đều toạc hồ khẩu, cuộc bay tuốt đi hết, ai nấy sợ hãi tháo chạy. Người nọ múa may quay cuồng, gọi vói: “Đừng chạy nào!”, rồi đuổi theo, khua trái hất phải khiến đám nông dân lẩn lộn lắc. Xong xuôi, hần chống tay vào hông, ngửa mặt cười sặc sụa.

Mấy người đàn bà nghe động chạy ra, tên nọ bèn trợn mắt quát:

- Các nguoi xông cả lại đây, ta không sợ đâu! – rồi băng mình đến trước mặt họ.

Đám nông phụ đều khiếp đảm trước bộ dạng hung ác và hành động như ma quái ấy, cùng la lên thất thanh. Người nọ nghe tiếng la bỗng giật bản mình, quơ luôn lấy một thôn nữ, rú gào thảm thiết:

- A Tuyệt, A Tuyệt...

Kẻ điên đại ấy cô nhiên là Lương Tiêu. Thần trí gã không còn minh mẫn, cảm nhận về sự vật xung quanh đã khác hẳn bình thường. Cô thôn nữ bị gã ôm nghệt, sợ đến nỗi toàn thân lạnh ngắt, cơ hồ ngất lịm, khó khăn lắm mới thở lại được. Dần dần, nghe gã khóc thảm thiết quá đỗi, nỗi sợ hãi đổi ra cảm động, cô cũng bậm môi sụt sùi.

Thình lình, một người gạt đám đông băng đến trước mặt Lương Tiêu, vỗ thật nhanh lên vai gã. Hai cánh tay Lương Tiêu bỗng dưng rời rã, không nắm vững được nữa, gã đành buông cô gái, mắt rực hung quang, quát:

- Ngươi là ai?

Người vừa xuất hiện cười nhạt:

- Đàn bà con gái mà nguoi cũng dám bắt nạt ư? Lão tử phải tát vỡ mặt nguoi ra! – Nói là làm liền, hấn vung cả hai tay đập bốp vào hai bên má Lương Tiêu.

Tuy đầu óc mụ mẫm nhưng võ công Lương Tiêu cũng còn được đến bảy phần mười, nào ngờ người kia xuất thủ nhanh đến mức gã không tránh kịp, mặt sưng vù lên, xoay đúng hai vòng thì ọc ra một cục đờm lẫn máu đen tím. Người nọ không đợi Lương Tiêu đứng vững, lập tức nhảy tới đẩy thốc một chưởng vào ức gã. Lương Tiêu bị hất lộn phộc lên không rồi rơi thình xuống đất, chưởng lực động đến hai huyệt Trung phủ và Vân môn khiến một chất lỏng nóng ran trào lên ọc trong cổ họng gã rồi theo đường miệng thổ ra ngoài, lại là đờm lẫn máu, nhưng cũng nhờ thế mà làm vợi khí uất tắc nghẹn trong lồng ngực. Lương Tiêu lao đảo đứng dậy, người nọ lại nhao tới, vo nắm tay nắm một phát vào dưới mũi gã, ngay chính huyệt Nhân trung, vốn được coi là hào nước dẫn thông đến Thủ dương minh đại trường kinh và các đại huyệt ở Đốc mạch.

Con đau từ huyệt Nhân trung lan rộng như mạng nhện giăng khắp mặt Lương Tiêu. Đầu óc bỗng tỉnh táo hẳn ra, gã quét mắt nhìn quanh, thâm kinh ngạc: “Chỗ nào thế này?”. Mới nghĩ được thế thì đã bị người nọ khoằm tay mổ vào giữa ngực, Lương Tiêu không tránh kịp, huyệt Trung cực trúng đòn khiến toàn thân tê dại.

Người nọ cười:

- Nhận thua chưa?

Lúc này hai bên đứng đối mặt nhau, Lương Tiêu ngược nhìn, kinh ngạc thốt lên:

- Ông đấy à?

Đó chính là lão già cổ quái trà trộn vào làm loạn đại doanh quân Nguyên hôm nào. Sau khi bị thương vì hứng một chưởng của Hạ Đà La, lão trốn khỏi quân doanh, tình đường đến khi bình phục thì theo nạn dân Đại Tống chạy tới làng này.

Đầu óc lão không được bình thường, chuyện đã qua là quên bống, hiện giờ chẳng nhớ Lương Tiêu là ai nữa, nghe gã thốt thì kinh ngạc hỏi:

- Nguoi quen ta à? – rồi sầm mặt, lặp lại. – Nhận thua chưa?

Chỉ trong khoảnh khắc, trước cặp mắt trừng trừng của con người ấy, bao nhiêu chuyện trước kia bị đánh thức, ùn ùn kéo qua tâm trí Lương Tiêu. Dòng hồi tưởng dừng ở cảnh gã ngã xuống nước, hình như đập đầu vào vật gì rắn rẫn, chuyện sau đó ra sao gã không tài nào nhớ nổi nữa... Càng nghĩ, lòng càng chua xót, ý chí tranh đấu thui chột, Lương Tiêu ưỡ ỏi thở dài:

- Lão gia tử, tôi nhận thua, ông buông tay ra đi!

Lão già khoái chí buông Lương Tiêu, vỗ tay cười lớn.

Lương Tiêu ngoảnh nhìn đồng rộng núi xa, cay đắng nghĩ thầm: “Vi sao A Tuyết đã chết mà ta còn sống sờ sờ ở đây? Chẳng lẽ ông trời giày vò ta chưa đủ ư?”. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vốn chẳng phải kẻ khư khư cố chấp, sau một trận cãi từ hoàn sinh, gã cũng từ bỏ ý muốn liễu thân, bèn quay mình bước đi. Lão già kỳ quái liền tóm ngay lấy huyệt Linh đài trên lưng Lương Tiêu, khiến gã vốn u uất sẵn lại thêm bực mình:

- Còn muốn gì nữa đây?

Hón hờ như tìm được đồ chơi, lão già nào nức nói:

- Nguoi ở lại, ngày ngày đánh nhau với ta chẳng vui lắm ư?

Lương Tiêu đã chán ngấy mọi thứ trên đời, chẳng lòng dạ nào mà a dua theo trò về của lão, bèn bảo:

- Ông tóm chặt thế, tôi làm sao đánh nhau với ông được?

Lão già trở mặt, rồi thả ngay tay, cười rình rích:

- Phải, phải!

Vừa được tự do, Lương Tiêu lập tức vận khí chạy hết tốc lực, chạy liền từ sáu bảy dặm, kỳ bụng đói meo mới dừng chân. Gã đang định tìm thứ gì ăn uống, chợt nghe tiếng cười hi hi:

- Hay hay, chạy nhanh đấy!

Lương Tiêu giật bản mình ngoái nhìn. Lão già kỳ quái nọ đang đứng chấp tay sau lưng gã:

- Chạy đi, sao không chạy nữa?

Lương Tiêu đã hết cả hơi sức, thấy lão già nhằng nhặng đeo bám liền ngồi phệt ngay xuống, tức giận bảo:

- Tôi mệt rồi, không chạy nữa!

Lão già cười khanh khách:

- Không chạy được à, ta giúp ngươi! – rồi nắm lấy cánh tay gã.

Lương Tiêu gấp tay điểm lên huyệt Khúc tri của lão. Lão già vừa khen: “Giỏi!”, vừa chọc ngược ngón tay vào ngực gã để ngăn cản. Lương Tiêu liền bật cao đá trả xuống thất lưng đối phương. Lão già búng năm ngón tay, kinh phong bắn vào đùi trái Lương Tiêu, khiến gã thấy tê dại. Lương Tiêu gắng lấy thăng bằng khi tiếp đất bằng chân phải, đoạn nhảy vọt ra sau.

Lão già cười:

- Tuyệt tuyệt tuyệt, ngươi là con quỷ thọt, ta là thần tiên nhảy! – rồi co chân trái, nhảy lò cò đến bên Lương Tiêu, nắm cổ tay gã. Lương Tiêu vội vàng chiết giải, nhưng lão già đã tốt đi xa, lời tuốt gã theo như lời một con điều giấy.

Lương Tiêu bị lời xềnh xệch, cánh tay kéo theo sức nặng một trăm mấy chục cân của cơ thể, suýt nữa thì đứt, gã đành vận hết sức lực guồng chân chạy cho kịp, nhưng chỉ công toi, vì lão già chạy như sấm rưng chớp giật. Lương Tiêu chưa từng gặp ai có cước lực tốc độ như vậy, gió rít ào ào bên tai gã, cảnh vật cứ tạt vào mặt rồi trôi tuột về phía sau. Ba mươi dặm đầu, gã còn gắng sức rảo chân bắt kịp, ba mươi dặm tiếp theo, hai chân gã đã mềm nhũn, nhưng lão quái vẫn chạy như ngựa, tốc độ không hề giảm sút.

Lương Tiêu ngã khuỵu xuống, đầu gối bị kéo lê suốt mấy dặm đường, vải quần bị mài thủng, da rách rớm máu, bụng bảo dạ: “Nếu còn tiếp tục thì sẽ chết mất, mà chết kiểu này thì không còn gì nhục cười hơn!”. Gã bèn hét toáng:

- Lão gia tử, khinh công tôi không bằng ông... không bằng ông.

Lão già đang chạy như gió cuốn nhưng tai vẫn thính vô cùng, Lương Tiêu vừa dứt lời, lão cũng buông gã ra, cười vang:

- Tốt, tốt! Nhận thua là được rồi.

Lương Tiêu sụm xuống như một đồng bần, gượng ngồi dậy phân bua:

- Tôi vừa mệt vừa đói, không thể chạy nhanh bằng ông được.

- Nói cũng phải. – Lão già gãi gãi đầu, thỉnh thoảng nhìn lấy Lương Tiêu, điểm huyệt rồi vắt lên vai, chạy thêm hai dặm nữa thì gặp một dãy lều trại trắng muốt.

Nhận ra doanh trại quân Nguyên, Lương Tiêu hoảng hồn nghĩ: “Đến đây chẳng phải là chui đầu vào rọ hay sao?”, nhưng không nhúc nhích nổi nữa, đành chỉ lo lẳng xuống.

Lão già cất bước như bay, chạy xộc vào đại doanh. Lính gác chìa mâu quát dừng, lão chỉ cười hi hi rồi lách trái lườn phải, tránh né các chướng ngại vật, băng qua mấy căn lều thì chợt ngửi thấy mùi thịt, bèn rảo căng chạy đến. Ba tên lính vừa chuyện phiếm vừa nướng một cái đùi bò to tướng, ánh chừng sắp chín, thịt đã vàng ươm, mỡ sùi xèo xèo.

Lão già lướt tới chộp luôn đùi bò. Ba tên lính ngẩn ra một thoáng rồi la inh ỏi, vớ binh khí quây kín lại. Lão già nhấc đùi bò lên, thấy bóng rầy thì hét toáng:

- Phải gió, phải gió! – đoạn bọc thịt vào tay áo rồi quai mạnh tay về phía mấy tên lính hùng hùng hổ hổ. Kẻ xông tới đầu tiên có bộ râu rậm, bị mỡ nóng bỏng hắt vào đầy mặt, phòng rộp lên bao nhiêu chỗ, hấn kêu la thảm thiết.

Lão già hứng chí múa may đùi bò như binh khí, đánh bọn lính ngã dúi ngã dui, mỡ văng tung tóe. Lão vào trại bằng cửa nam, chạy một mạch suốt mười dặm dọc doanh trại rồi theo cửa bắc tuồn ra. Quân sĩ hò hét ầm ĩ, nhao nhao lên ngựa đuổi theo, nhưng khinh công của lão già thuộc loại thiên hạ vô đối, khễ nhún chân là lướt êm như khói mỏng, lượn mềm như rồng bay, ước chừng thời gian tàn một cây nhang là đã cắt đuôi hoàn toàn toán truy binh phía sau.

Chứng kiến uy phong của lão, Lương Tiêu vô cùng khâm phục: “Thân pháp này thực vượt trên sức người thường, bình sinh ta cười không biết bao nhiêu khoái mã, nhưng trong vòng ba mươi dặm cũng chưa con nào chạy nhanh bằng lão, e rằng chỉ có bảo mã Yên Chi của Liễu Oanh Oanh may ra đo được!”.

Lão già chạy không chạy nhanh, nghiêng nghiêng ngó ngó hồi lâu, Lương Tiêu lấy làm lạ, bèn bảo:

- Bọn kia không đuổi kịp đâu, ông thả tôi xuống đi!

Lão già nghe tiếng thì dừng bước, ngạc nhiên kêu lên:

- Ôi chà, ta đang tìm ngươi đó! Ngươi bỏ lên vai ta làm cái gì vậy, thật hư thân mất nết!

Lão rung mạnh vai, hất Lương Tiêu xuống rồi giải huyệt. Lương Tiêu phát tức:

- Ông không thèm hỏi qua một tiếng, tự động vác người ta lên vai, giờ còn ngang nhiên mắng tôi nữa ư?

Lão già gãi đầu:

- Thật hả? Ta quên bằng mắt!

Lương Tiêu lạnh lùng hỏi:

- Ông nội ông là ai, còn nhớ hay quên?

Lão già ngạc nhiên:

- Người hỏi ông nội ta à?

Lương Tiêu vốn định tiện miệng bảo: “Ông người là ta đây này!”, nhưng thấy lão già ngớ ngẩn, không có vẻ gì là giả trá thì thực không nổi, bèn xé một tảng thịt bò, lẳng lặng bỏ vào mồm. Lão già cũng bất chước ngồi ăn.

Chừng lưng lỉnh dạ, Lương Tiêu ra suối uống nước, vừa yên vị là thấy lão già cũng đã ở bên cạnh, đang đùa giỡn với một con bướm sắc sỡ, bắt rồi lại thả, thả rồi lại bắt. Lại một nỗi cánh bướm mỏng tang mà bị lão nhíp vào nhả ra mấy bận liền như thế vẫn không hề hấn gì cả.

Lương Tiêu hết cách thoát thân, đành uống mấy ngụm nước, vuốt mặt rồi soi xuống lòng suối, bỗng thấy người ra. Thấp thoáng bên bóng phản chiếu của gã có một thiếu nữ mặt tròn mắt to đang cười chúm chím, bàn tay ngọc thon thon nâng mái tóc tuôn dài như suối, đang chải chuốt với làn nước. Lương Tiêu run run kêu:

- A Tuyết... A Tuyết...

Gã chìa tay ra, nhưng ngón tay chạm nước làm loang sóng, ảo ảnh vỡ tan, chỉ còn lẫn tẩn ánh nước.

Lương Tiêu sững sờ nhìn mặt nước hồi lâu, vụt gục xuống bờ suối khóc òa lên. Lão quái rất ngạc nhiên, chạy lại xoa đầu gã, cười ha hả:

- Con ngoan ơi ngủ mau đi, nhắm hai mắt lại, khóc chi cho nhiều...

Với cái tính nóng nảy bẩm sinh, phải hôm khác Lương Tiêu tất đã nổi trận lôi đình, nhưng lúc này ruột gan như đứt ra từng khúc, gã không nhịn được nhào luôn vào lòng lão già, khóc rưng rức như trẻ con. Lão già luống cuống, cũng để mặc gã úp mặt vào lòng mình mà không phòng bị gì cả, khuôn mặt hiền từ hẳn đi, đột nhiên ầu ơ:

- Cái ngủ này ngủ cho say, ta mua kẹo ngọt trái cây mang về...

Người đỡ người khóc như thế không biết bao lâu. Lương Tiêu dần bình tĩnh lại, chợt nhận ra mình đang úp mặt vào lòng lão già thì ngượng ngịu hết chỗ nói, sực nảy một ý hiểm: “Ta điểm ngón tay vào chỗ nào đây của lão là có thể thoát thân”, nhưng lập tức đổi ý ngay: “Lão hết lòng hết dạ khuyên dỗ ta, làm sao đối xử như vậy được”, nghĩ đoạn thờ dài, đẩy lão già ra, ngồi cúi đầu im lặng.

Lão già cũng không nói gì nữa, chỉ thần thờ nhìn ra xa, dáng điệu trầm tư, một lúc sau thờ dài. Lương Tiêu ngước lên:

- Vì sao ông thờ dài?

Lão già cau mày:

- Nhớ bà lão ở nhà!

Lương Tiêu mỉm cười:

- Cái ông này, đến bản thân mình còn không nhớ là ai, sao lại nhớ được bà lão?

Lão già xua tay:

- Ta quên tiệt mọi thứ, nhưng bà lão thì không được phép quên, phải nhớ ngày ngày, nhớ giờ giờ, nếu không thì thật là lòng lang dạ sói, không bằng cảm thú.

- Đã nhớ bà ấy thì can gì mà không quay về mau đi?

Lão già lại xua tay:

- Không được, ta còn muốn đánh nhau! Mà hể về nhà thì sẽ bị bà ấy giữ ghệt lấy, không thả ra nữa.

Lương Tiêu nghĩ thầm: “Chắc vợ lão là một ác phụ, bức bách đến nỗi ông chồng dở điên dở dại thế kia. Nhưng thần trí không mình mẫn mà lão ấy còn nhớ nhưng vợ, đủ thấy tấm lòng dành cho bà ta sâu nặng nhường nào. Thế sự mang mang khó lường, nhiều khi nam nữ li biệt là mất luôn cơ hội tái ngộ, giống ta và A Tuyết vậy, chia tay rồi, lúc gặp lại cũng là lúc vĩnh quyết...”

Trong lúc gã buồn thảm với ký ức triền miên, lão già nằm sắp xuống tuổi, ghé miệng uống nước ừng ực rồi lăn quay ra ngáy khò khò.

Lương Tiêu ngẩn người nghĩ bụng: “Tốt quá, nhân lúc lão ngủ, ta len lén bỏ đi”. Gã nhòm dậy, bỗng lại do dự: “Ta đi cũng không sao, nhưng lão già đã tâm thần lại xa lìa thế tử, lưu lạc giang hồ, thật đáng thương quá chừng...”. Gã ngắm lão già chốc lát, tự nhủ: “Trông hình dong thì không phải dạng thiếu năng bẩm sinh, ắt hẳn mắc bệnh gì đây thôi. Chi bằng ta đỡ lão ấy đi chữa bệnh rồi lên đường cũng không muộn”. Gã bèn lẳng lặng ngồi xuống điều tức.

Lão già ngáy mỗi lúc một to, tiếng rền như sấm động, nhịp điệu thay đổi liên tục, lúc trầm lúc bổng, lại có khả năng lay động thần hồn người nghe. Lương Tiêu mấy lần bị âm thanh ấy làm loạn hơi thở, phải thổ nạp lại theo đúng nhịp tiếng ngáy, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Tư thế ngủ của lão già cũng rất khác thường, tay bắt chéo trước ngực, thân hình uốn éo như con giun, lông tóc toàn thân dựng lên rạp xuống theo nhịp thở, trông vô cùng quái dị.

Lương Tiêu sức hiểu: “Thì ra trong lúc ngủ, lão ấy vẫn vận công. Ghê thật, luyện công bất kể đêm ngày, hơn đứt người khác rồi còn gì?”. Gã khó lòng định thần, bèn đứng dậy đi dạo một chút cho bình tâm, vô tình bước đến cách lão già ba thước, chợt thấy thân hình lão co giật mạnh, hai tia kinh phong xé gió bay đến. Lương Tiêu vội vàng lách tránh, nhưng vẫn bị một trong hai tia bắn vào bắp chân, tê dại cả đi. Gã ngước mắt nhìn, thấy lão già trở mình, tiếng ngáy càng vang dội, tức thì hiểu ra: “Lão này luyện công cả trong mơ, sợ gì ai quấy nhiễu. Bất kể người hay thú lại gần, dù đang nằm mơ, lão cũng có thể xuất thủ như thường. Hà, ngủ vẫn luyện công, khi thức đánh nhau thì còn độc đáo thế nào nữa?”.

Nhớ lại chuyện lạ trong đại doanh quân Nguyên hôm nào, gã ngắm ngẫm tán thưởng: “Chẳng trách đám sĩ tốt ấy lại gần bên lão đều bị điểm huyết hết. Kinh lực vô hình vô ảnh, quả thực lợi hại”. Gã bèn tránh ra xa hơn, ngẩng mặt nhìn vầng trăng tròn sáng nơi lưng chừng trời, bỗng nhớ đến A Tuyết. Hình ảnh nàng dù khóc dù cười vẫn rõ rệt như hiện hiện ngay trước mắt. Lương Tiêu càng thêm đau lòng, hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống.

Đang xót xa, gã hoảng hồn nhận ra một luồng chân khí tự dung dâng trào trong cơ thể, mà lại vẫn chuyển theo một đường lối chưa từng có bao giờ. Nhưng Lương Tiêu vừa bình tĩnh thì luồng chân khí đó cũng lập tức tiêu tan. Gã định thần soát xét lại mới hiểu ra, đúng lúc đang đắm chìm trong suy tưởng, nhịp thở của gã đã bị tiếng ngáy của lão già dẫn động. Hít thở là gốc của nội công, hai người có cách hô hấp tương ứng, hướng đi của nội lực sẽ tương tự như nhau.

Lương Tiêu bản tính hiếu kỳ, nay gặp phải sự lạ đâu dễ dàng bỏ qua, bèn ngồi bắt chân bằng tròn, loại bỏ hết tạp niệm, chỉ một lát sau, nhịp thở của gã đã tương hợp với lão già, chân khí lại vẫn chuyển mấy vòng như ban nãy, một luồng sức mạnh vô tận nảy ra trong hai chân khiến gã ngứa ngáy muốn nhảy lên. Kiểm chế thêm một lúc, Lương Tiêu không nhịn nổi, nhảy nhồm lên thật, và trái với mong muốn, gã bắt đầu chạy vù vù không tài nào dừng lại được, hoảng hồn la thảm: “Quái thực, quái thực!”.

Cứ thế, Lương Tiêu càng chạy càng nhanh, gió rít bên tai dữ dội, cảnh vật xung quanh tan ra từng mảnh, tinh tú trên trời tựa hồ đổ ụp cả xuống, rơi vào mắt gã đau nhức. Chân khí trong Đan điền tiêu hao rất nhanh, chưa đầy hai mươi dặm Lương Tiêu đã mất sức, đôi chân tựa như không phải của mình nữa, nhưng vẫn chạy liên hồi, tựa hồ không bao giờ ngừng nghỉ. Mấy lần ghi lại đều không được, một ý nghĩa đáng sợ nảy ra trong trí gã: “Cứ thế này mãi, chẳng phải sẽ kiệt sức đến chết hay sao?”, rồi gã buồn rầu nhủ: “Ta làm tội nghiệt, chết hàng vạn lần vẫn còn nhẹ. Mất mạng kiểu này cũng là được trời thương lắm rồi”. Gã không buồn để ý ghim bước nữa, mặc kệ đôi chân đưa mình đi đâu thì đi.

Lại chạy thêm chừng mười dặm, đang cảm thấy mệt mỏi không thể chịu nổi, chợt nghe sau lưng có tiếng cười lớn, Lương Tiêu giật mình nhận ra là giọng lão già. Lão hỏi:

- Thằng kia, định trốn ư?

Nhoáng một cái, lão đã xẹt đến trước mặt Lương Tiêu. Hai người sắp sửa đâm sầm vào nhau thì lão già vụt thò tay xoay vai Lương Tiêu. Lương Tiêu không tự chủ được, bắt đầu chạy xoay quanh lão. Lão già thấy bộ dạng gã kỳ quặc như thế thì rất thích thú, vỗ tay cười lớn. Trong lúc lão cười, Lương Tiêu đã chạy lòng vòng mấy trăm lần liền, dần dần hai tai ù đi, hai mắt tối sầm, gã ngã vật xuống bất tỉnh.

Trong lúc mê man, cảm thấy một dòng chảy ấm áp luân đi luân lại trong cơ thể, Lương Tiêu chấn động tinh thần, mở choàng mắt. Lão già đang chăm chăm nhìn gã với vẻ quan tâm, thấy gã tỉnh lại rồi, ánh mắt lão bỗng mờ đi, bộ dạng trở về vẻ ngẩn ngơ như cũ. Lương Tiêu khẽ cử động, thấy hai chân đau nhức, nhớ lại tình cảnh cấp bách ban nãy mà không khỏi nhăn mặt.

Lão già cười hi hi:

- Chạy nữa thôi?

Lương Tiêu kinh sợ xua tay:

- Thôi thôi, xin miễn cho!

Lão già hí hửng:

- Được, không chạy nữa thì thi đấu, – đoạn giơ nắm tay định đâm, nhưng tới sát mặt Lương Tiêu thì dừng lại, lạ lùng hỏi. – Ngươi không hoàn thủ à?

Lương Tiêu chán nản đáp:

- Chân sưng tướng lên rồi, đứng còn không nổi nữa là đánh với đâm.

Lão già thất vọng ra mặt, bắt tay sau lưng hăm hăm đi lại. Lương Tiêu nhắm mắt dưỡng thần, tự nhủ lão già này không lúc nào chịu yên, thật đúng là khóc dở mếu dở. Một lát sau, lão già vỗ tỉnh gã, cười bảo:

- Không tí thí thì chơi đánh toan vậy!

Lương Tiêu bị quấy nhiễu quá mức, không sao nghỉ ngơi được nên tức đầy một bụng, lạnh lùng hỏi:

- Đánh toan có cái quái gì là vui?

Lão già cười:

- Vui quá đi chứ, ta ra hòn đá, ngươi ra chiếc lá, ta ra chiếc lá, ngươi ra cái kéo...

Lão vừa nói vừa giơ hai tay, bên xòe bên cụp, so đi đánh lại liên hồi.

Lương Tiêu không có hứng thú hưởng ứng, ngán ngẩm bảo:

- Ông già đầu rồi mà còn nghịch trò con trẻ thế à?

- A, – Lão nọ ngẩng phắt lên. – Ngươi đánh nhau với ta, ta không nghịch trò trẻ con nữa.

Cứ nhắc đến đánh nhau là mắt lão sáng rực, Lương Tiêu thảm than xúi quẩy, cân nhắc một lúc, đành chọn lấy phần việc nhẹ hơn:

- Rồi, đánh toan vậy.

Lão già mừng rỡ, xóc tay áo lên, hô hiệu lệnh. Hai người đồng thời đưa tay, đều là kéo, lại đưa tay, đều là lá, lần thứ ba đều là đá. Hai người liên tục chơi thêm mười lần nữa, kết quả giống nhau như hệt. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, lén đưa mắt quan sát. Mặt lão già đầy vẻ mưu mô toan tính, gã hơi cau mày.

Chơi thêm mấy lượt nữa, hai người vẫn ra kết quả giống nhau, Lương Tiêu sốt ruột nói:

- Khoan đã, trò đánh toan này lạ quá, hai ta trước sau toàn ra giống nhau thì làm sao phân thắng phụ?

Lão già cười:

- Ta muốn thắng ngươi thì dễ lắm, dễ lắm lắm. Nhưng ngươi muốn thắng ta thì khó kinh khủng khiếp. Tương quan nó đương nhiên như vậy rồi, nên mình cứ chơi bừa đi thôi, đừng bận tâm phân định thắng thua làm gì.

Lương Tiêu nghi ngờ, nhớ lại lúc giao thủ trong đại doanh, mỗi chiêu thức của mình đều bị lão đáp trả giống hệt, gã giật thót, chăm chú nhìn lão già, chậm rãi hỏi:

- Nay, có phải ông nhìn thấu được tâm tư tôi không?

Lão già lắc đầu:

- Không đâu, bí quyết của ta là “tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng”.

- Thế nào là tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng?

Lão già lộ vẻ khổ sở, gãi đầu sờn sột:

- Nói thì nói được, nhưng không biết giải thích ra sao.

Lương Tiêu thở dài thất vọng, lão già bỗng nghiêm túc nói:

- Ta không phân tích nổi lý lẽ, nhưng có thể đưa được ví dụ. Giả sử ta là nước, ngươi là bình đựng, bất kể hình thù ngươi vuông tròn ra sao, ta cũng có thể đổ đầy vào ngươi được.

Lương Tiêu thần người ra nghe, định nghiền ngẫm cho kỹ hơn thì lão già đã đánh tay đến trước mặt, gã đành giơ tay chơi tiếp.

Hai người chập vạt chơi suốt đêm, mãi đến khi ánh nắng đầu tiên vừa lên, Lương Tiêu luôn mồm kêu mệt, lão già mới để gã nghỉ. Sau giấc ngủ, Lương Tiêu hồi phục tinh thần, bèn tìm một tủ quần, đặt ít rượu thịt ăn uống với lão già.

Ăn uống no say, lão già lại gạ đánh toan, Lương Tiêu nghĩ bụng: “Lão ấy đã ví mình là nước, nước chảy theo vật đựng, thay hình đổi dạng không biết đâu mà lường, dù ta là thùng gỗ, bình thủy hay bất luận vật đựng gì cũng bị lão đổ đầy. Muốn thắng lão thì phải có vật đựng to lớn như trời đất để nước biển nước sông không tài nào ngập hết được, nhưng trên đời làm gì có thùng hay lọ nào khổng lồ như vậy”. Trong lúc suy nghĩ, gã vẫn tiếp tục đánh tay với lão già, vì chơi với bộ điệu lơ đãng nhất nên vô tình chệch tay, hất đổ bình rượu bên cạnh. Gã dựng nó dậy, bỗng phá ra cười, ánh mắt ngời sáng.

Lão già vội hỏi:

- Có gì đáng cười thế?

- Lão già tử, ông nói ông là nước, tôi là bình chứa, bất kể tôi vương hay tròn, ông cũng đổ đầy tôi được, phải không?

Lão già vuốt râu:

- Đúng đúng.

Lương Tiêu cầm vò rượu lên, động mạnh xuống góc bàn đá, “rộp” một tiếng, đáy vò bị đục thủng, chút rượu còn lại chảy hết cả ra.

- Nhưng nếu đáy thủng thì sao?

Lão già ngơ ngác nhìn vò rượu, luôn tay gỡ đầu, trừng mắt lên gầm gừ:

- Đáy thủng mặc kệ đáy thủng! Ví dụ vậy thôi, ngươi là người chứ đâu phải vò rượu.

Lương Tiêu điềm tĩnh nói:

- Được, chúng ta lại chơi đánh toan.

Lão già vui vẻ. Hai người giờ tay, cùng nói:

- Ra!

Lão già giờ tay phải, ra kéo, Lương Tiêu tay phải ra kéo, tay trái nắm thành nắm đấm, chậm rãi đưa ra.

- Gì đây? – Lão già hỏi.

- Ra đá đấm kéo của ông đấy.

Lão già tức tối nói:

- Có nhẽ đâu thế? Chúng ta chỉ chơi một tay, kéo đối kéo, vì sao ngươi lại ra hai tay?

Lương Tiêu cãi:

- Chúng ta chỉ nói đánh toan, chứ đâu đã thỏa thuận là đánh toan một tay.

Lão già không phản bác được, bực tức trợn mắt nhìn xoáy khắp người Lương Tiêu. Gã thiếu niên biết là không ổn rồi, bèn đứng dậy:

- Nếu muốn đánh nhau thì ra kia tỉ thí.

Lão già mừng quýnh, lót tót nhảy vù khỏi quán, rồi rít vẩy tay:

- Mau lên mau lên!

Lương Tiêu dềnh dàng bước, bụng bảo dạ: “Võ công của ta phần nhiều là học của thiên hạ, tự mình chẳng có sáng kiến gì. Bây giờ chỉ có cách từ bỏ hết sở học ấy, sáng tạo ra chiêu thức khác thì mới phá nổi “tùy vật phù hình, vô pháp vô tướng” mà thôi”.

Lão già sốt ruột vì gã lẻ mề, lập tức khua tay đấm. Lương Tiêu vẫn chưa nghĩ ra chiêu mới, bối rối định trốn. Thấy gã chưa đánh đã chạy, lão già vô cùng tức giận, khễ nhún chân bằng mình theo. Tới sát lưng Lương Tiêu, lão vron trào Chop, Lương Tiêu liền thi triển Thập phương bộ vòng sang mé bên, lão già lập tức xoay phát theo, khum trào Chop tiếp. Lương Tiêu thấy lão không bắt được thân pháp của mình thì rất lấy làm lạ, nhưng chỉ thoáng cái là hiểu ra. Thập phương bộ là lộ bộ pháp hoàn toàn do gã sáng tạo, chưa từng xuất hiện ở đâu, chẳng trách lão già khó bắt được, vì thế gã liên tục dùng Thập phương bộ né tránh. Lão già nọ không tài nào bắt trúng, cứ tức giận la hét ầm ĩ.

Hai người giao đấu hồi lâu, lão già xuất thủ vô cùng thần tốc, bình sinh hiếm thấy. Để tránh được một chiêu của lão, Lương Tiêu phải dùng toàn lực nên rất mau kiệt sức, thân pháp chậm hẳn lại, cuối cùng bị lão già điểm ngã. Lão mừng rỡ vô cùng, buộc Lương Tiêu phải nhận thua mới buông tay, vuốt râu cười ha ha.

Tuy chỉ gắng co chừng mấy chục chiêu nhưng Lương Tiêu đã phải trút hết sức lực toàn thân, hơi thở dồn dập, tim đập thình thịch như muốn vỡ, phải dùng cả chân lẫn tay mới di chuyển được. Nhìn sang lão già vẫn hoa chân múa tay, gã cau mày tự hỏi: “Người ta nói yếu trâu cũng bằng bò khỏe, người trẻ ăn đứt người già, ra tay vừa nhanh vừa hiểm, không ai theo kịp. Lão này tuổi tác đã cao mà sao thân thủ nhanh nhẹn đến thế? Cát tay giờ chân còn nhanh hơn ý nghĩ của kẻ khác”. Suy đoán mãi không thông, Lương Tiêu bèn nhắm mắt điều hòa hơi thở, nhưng chỉ nghỉ được một lúc, vì lão già lại nổi hứng ép gã động thủ.

Lương Tiêu nặn óc được vài chiêu mới, nhưng không hiệu quả lắm, động thủ chưa đến ba mươi chiêu đã bị khống chế. Duy có điều đáng mừng là lão già không bắt được những chiêu số gã vừa sáng tạo ra.

Đêm xuống, hai người đi ngủ, Lương Tiêu, vò đầu sáng tạo chiêu mới, trần trọc không tài nào ngủ được. Ngặt một nỗi, những môn võ công gã học trước đây đều là võ học hạng nhất thiên hạ, muốn sáng tạo thêm tuyệt chiêu ngoài các môn ấy, nói thì dễ, nhưng làm quá khó. Lương Tiêu cày cục nghĩ ngợi

suốt một đêm cũng nặn được ba chiêu chương pháp và hai chiêu cước pháp, mà chỉ là chiêu lẻ, chưa thành bộ hoàn chỉnh, chưa ăn khớp về lộ số võ công. Lục đục đến canh năm, gã mới mơ màng thiếp đi, nhưng nghĩ chưa được một canh giờ đã bị khua dậy.

Lão già ngủ no mắt nên phấn khởi sung sức, chỉ dăm ba chiêu đã dồn Lương Tiêu vào thế bí, gã đành thừa nhận thất bại. Lão già tuy ham đấu, nhưng cũng có điểm tốt là chỉ cần đối thủ nhận thua thì sẽ vui mừng, không dùng dằng dỗi đánh nữa.

Lương Tiêu thua mãi, lòng háo thắng đâm sục sôi. Khi bình tĩnh lại, gã nghĩ: “Ta đánh toan thắng hoàn toàn là nhờ chơi kiểu trái với thông thường. Gặp tình thế khẩn cấp, nếu phá vỡ được quy tắc giao đấu thì có thể tìm ra cơ hội chiến thắng”. Gã đưa mắt nhìn quanh, trông thấy có một đồng đá, mỗi tảng đều nặng cỡ mấy ngàn cân. Gã chợt nảy ra một ý, bèn đi đến vắn đá, đặt mỗi tảng một nơi không theo thứ tự nào. Lão già theo dõi một lúc đâm ngửa ngáy tay chân, chạy lại hỏi Lương Tiêu đang làm gì. Lương Tiêu không đáp, vẫn lặng thinh tiếp tục công việc, lão già bèn xắn tay áo, hợp lực giúp gã vắn đá.

Chẳng mấy chốc, đồng đá đã xếp xong xuôi, tảng nào vào vị trí nấy. Lão già đang ngơ ngác nhìn, chợt nhận ra vẻ mặt lạ lùng của Lương Tiêu, tựa cười, mà không phải cười. Còn chưa kịp hỏi gì, đã thấy gã lách mình biến mất tăm, lão già cau có thét:

- Tiểu tử đâu rồi? – đoạn vừa gọi vừa chạy, khề nhấc chân là đã lượn lách qua lại trong khu đá đến mười bảy mười tám vòng.

Lão già võ công tuyệt đỉnh, trực giác cũng bén nhạy vượt xa người thường. Lão cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của Lương Tiêu ở đâu đó rất gần, nhưng bất luận thi triển khinh công tới bậc nào cũng không tóm được đến cái bóng của gã, vì vậy vô cùng hoang mang, cứ giũng chân chạy loạn lên.

Chừng nửa canh giờ trôi qua, lão phát tức, giậm chân dỗi:

- Tiểu tử xấu xa kia, ta không chơi bịt mắt bắt dê với ngươi nữa, thò mặt ra đây mau!

Lão ngoác mồm nguyên rùa hồi lâu mà không nghe trả lời thì hậm hực ngồi phệt xuống, bứt mạnh râu. Đau quá, lão buột chửi đồng rồi lại bứt tiếp, khí uất đầy ngực.

Số là Lương Tiêu xếp đá làm một thạch trận. Đầu óc lão già kém tinh táo, không biết Lương Tiêu bày ra thế cốt kiếm chỗ ẩn thân, nói gì đến việc dò tìm nguyên tắc của trận pháp. Lương Tiêu nấp sau một tảng đá, cười ngất xem lão già nổi điên nổi đại một lúc rồi định thần, tập trung tư tưởng hình dung xem mình sẽ động thủ với lão già thế nào, biến chiêu thế nào, nghĩ ngợi một lúc, gã rời tảng đá, cười gọi:

- Lão già từ!

Lão già hút bóng Lương Tiêu một lúc lâu, đang ngẩn ngẩn ngờ ngờ thì thấy gã xuất hiện trở lại, liền hớn hờ kêu lên:

- Để xem ngươi chạy đi đâu được nữa.

Lão chồm tới gần, khum tay chộp liền. Lương Tiêu lách mình né tránh, lại đánh trả một chương. Lão quái không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà Lương Tiêu đã tìm ra được yếu lĩnh phản kích, lòng vui mừng vô hạn, biến trào thành chương, móc ngang cánh tay Lương Tiêu. Người tiến người lui, chỉ trong khoảnh khắc chiết liền hai mươi mấy chiêu. Lương Tiêu dùng hết chiêu thức thì lại trốn vào thạch trận, vắn óc tìm đối sách, mãi cho đến khi có cao chiêu thì mới ló ra.

Hai người đấu đến nửa ngày trời, lão già ù ù cạc cạc trước sự ngoắt ngoéo của thạch trận, đồng thời mất khả năng kiểm soát Lương Tiêu, thành thử gã muốn đấu thì đấu, muốn đi thì đi. Đêm xuống, Lương Tiêu thận trọng rời trận đi mua com tỏi, lạng lẽ đem về đặt cạnh lão già. Trong khi đó lão này vẫn tưởng Lương Tiêu đang ở gần bên, vốn lẩn thẩn, tự dung thấy com nước mọc ra cũng chẳng bận lòng nghĩ nhiều, ăn tì tì rồi ngủ, đợi khi Lương Tiêu xuất hiện thì tiếp tục tì thí với gã.

Cứ như thế, hai người thi đấu đêm ngày. Lương Tiêu quên hết mọi sự bên ngoài, chuyên tâm phá bỏ những điều đã học, dồn sức sáng tạo ra chiêu thức mới. Lúc đầu, gã còn phải hình dung xong các biến hóa mới dám động thủ, nhưng dần dần đã đạt được mức tùy cơ ứng biến, lăm trợn ra chiêu theo tình hình. Lão quái thì thoảng cũng mở phòng được một hai chiêu, còn phần lớn các biến chiêu của Lương Tiêu rất khéo và lạ, không thể bắt chước nổi. Lão ta bình sinh chỉ canh cánh bên lòng chuyện phân thắng phụ, luôn mong mọi người trên đời đều võ nghệ siêu quần đáng làm đối thủ của mình, nay thấy Lương Tiêu mỗi lần xuất hiện, võ công lại tấn tới thêm một chút thì rất đổi vui mừng, dần dần không so đo kỳ kèo gì chuyện gã thi thoảng lại nhao mình trốn vào thạch trận nữa. Đồi ba lần bắt được Lương Tiêu, lão cũng không nỡ giữ ghệt lấy, bèn thả trở vào trong trận, háo hức mong đợi lúc gã tái xuất và trở nên lợi hại thêm. Nếu Lương Tiêu không tiến bộ, lão tỏ ra bất mãn và tiếc hận, la hét chửi mắng ồm tỏi, nào là chỉ thù không nên găm, nào là sắt mài không nên kim. . .

Ba tháng thấm thoát trôi đi, Lương Tiêu chìm đắm trong võ học, đêm ngày giao đấu, thường xuyên sức cùng lực kiệt, chật vật vô vắn, nhưng chính sự luyện tập ấy đã giúp lòng gã nguôi ngoai đi nhiều. Thi thoảng, gã ra khỏi trận đi mua đồ ăn thức uống, nhân lúc ấy, nghe ngóng được rằng A Truật đã phá xong Dương Châu và Thái Châu. Tướng Tổng là Lý Đình Chi tuần tiết vì đất nước, quân đội tinh nhuệ của Đại Tổng coi như bị đập tan hoàn toàn. Tuy vậy chiến sự tây bắc càng lúc càng gay go, phiên vương Mông Cổ và Hốt Tất Liệt giao tranh khiến trời long đất lở, đại quân Nguyên triều nhón nháo trở về bắc cứu viện, tàn quân Tống thừa cơ nổi lên, chính đốn lực lượng tái lập uy phong mưu đồ phục quốc, có thể nói là đã tới ngày thiên hạ đại loạn. Lương Tiêu nghe tin, chán ghét cùng cực, chỉ muốn rèn luyện với lão quái bí hiểm nọ mãi mãi cho tới hết phần đời còn lại.

Một hôm, hai người chiết giải được chừng trăm chiêu thì Lương Tiêu thua. Hôm ấy đã đấu cả thấy ba trận, gã bài hoài rồi, không còn sức trốn vào thạch trận nữa, ngã vật ngay xuống thở hồng hộc. Hai người ở bên nhau đã lâu, thân thiết hơn xưa nhiều, trước cảnh ấy lão già cũng không khồng chế hay gây khó dễ gì cho Lương Tiêu, để gã nằm nghỉ, còn bản thân đi ra chỗ khác hò hét đâm đá mài giũa công lực.

Lương Tiêu thờ rất lâu mới điều hòa được hô hấp. Vừa trở lại trạng thái bình thường, trong đầu gã lại lướt qua vô vắn những cảnh chiến trận thê thảm

trước đây. Gã run rẩy nhắm mắt, gắng sức trấn định tinh thần, khó khăn lắm mới gạt được giáo mác ngựa nghèo ra khỏi tâm trí thì một gương mặt tròn trặn trắng trẻo lại hiện ra thay thế, đôi mắt to nhìn gã, vừa bịn rịn vừa sầu thương.

Lương Tiêu ủ rũ đưa mắt nhìn quanh, thấy lão già đang hoa chân múa tay, mặt mày rạng rỡ như thể không biết đến ảo não buồn phiền, gã bắt giác này lòng khao khát: “Nếu ta có thể quên sạch mọi chuyện quá khứ như lão ấy thì tốt biết bao nhiêu”. Mong là mong vậy, nhưng gã cũng hiểu xóa bỏ ký ức là việc không đơn giản, bèn thử dài thườn thượt, nghĩ sang chuyện khác: “Mấy hôm nay mài miết luyện võ, quên bém cả dự định chữa bệnh đặng trí. Ta và lão có duyên tương tụ, không thể thống tay bằng quan nhìn lão già nua tuổi tác mà còn xa vợ lia con, lưu lạc giang hồ”.

Ý đã quyết, gã bèn gọi lão già, vừa dỗ vừa lừa đưa lão đến một y gia nhờ thăm bệnh. Viên lang trung thấy hai người quần áo rách rưới thì cụt hứng, chỉ sợ họ quỵt tiền khám, ngần ngại mãi mới bắt mạch cho lão già rồi phán gọn thơn lòn:

- Khí huyết sung mãn, kinh mạch điều hòa, hoàn toàn không có dấu hiệu bệnh tật gì cả.

Lương Tiêu cau mày:

- Đại phu xem kỹ hộ, ông ấy mắc bệnh đặng trí mà!

Lang trung vốn đã sốt ruột lắm rồi, bèn trừng mắt gắt gỏng:

- Đặng trí mà là bệnh à? Có tuổi ất hay quên, làm sao tránh được. Nhớ năm xưa lão phu đọc sách, khề lút mắt là thuộc ngay, bây giờ đọc sách, một trăm chữ chỉ nhớ nổi hai ba, nếu bệnh ấy mà chữa được thì ta đã mời ai đó chữa hộ ta rồi.

Lương Tiêu hiểu người này trông mặt mà bắt hình dong nên mới thồ lỏ với họ như vậy. Gã đã trải qua nhiều kiếp nạn, tính tình trở nên chín chắn, không còn mừng giận thất thường như trước nữa, bèn nín nhịn quay ra, đưa lão già đến vài ba danh y khác. Ở đâu họ cũng gặp cùng một thứ thái độ, từ tẻ ra thì tiếp đón nhạt nhẽo, tòi tẻ thì châm biếm lạnh lùng.

Lão già đi mãi đâm nóng nẩy, Lương Tiêu gắng dần lừa gạt, nghĩ bụng: “Xem ra đại phu thường cũng chẳng chữa được bệnh này! Nhớ năm nào gặp Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh ở Thiên Cơ cung, tính tình thất thường nhưng mang danh hiệu Hoa Đà, hần y thuật rất cao minh. Hiểu Sương từng kể ông ấy sống ở núi Phụ Đường. Tục ngữ có câu Qua sông phải lụy lái dò, tôi trời nên phải lụy cô bán dầu, ta cố nín nhịn cái thói câu gắt vô lối của ông ấy để đến cầu may xem sao!”.

Gã lập tức bịa chuyện đồ lão già:

- Tôi quen một tuyệt đỉnh cao thủ sống ở núi Phụ Đường, ông có muốn gặp ông ấy không?

Lão già phản chân reo luôn miệng:

- Hay lắm hay lắm, – rồi không hỏi cho rõ ngọn ngành, đã túm Lương Tiêu chạy về hướng nam.

Lương Tiêu vội can:

- Sai rồi, hướng bắc mới đúng, – rồi lôi lão già đi về hướng bắc.

Đi được chừng một dặm, lão già bắt đầu chê bai Lương Tiêu đi quá chậm, đoạn đặt tay vào be sườn gã, vừa đẩy vừa rảo chân thi triển khinh công. Lương Tiêu vốn không chạy nhanh bằng, đành vận dụng hết những thuật thổ nạp đã lĩnh hội được từ tiếng ngáy của lão già quái lạ. Ngay lập tức, một luồng khí lực kỳ lạ bắt đầu chồm lên trong hai chân, kích thích gã chạy. Kết hợp với sức đẩy của lão già, Lương Tiêu bắt kịp cước trình mà không phải gắng gượng gì cho lắm. Chỉ có điều hễ hành công như vậy là sẽ phải chạy đến mức đứt hơi kiệt sức, không bao giờ dừng lại được nữa.

Cứ chật vật như thế mấy lần, Lương Tiêu dần dần dò ra yếu quyết, trong lúc di chuyển gã lưu tâm quan sát cử động của lão già, dần dần phát giác ra khi chạy, lão rất chú ý đến bộ pháp, ứng dụng những bước chạy khác nhau tùy địa hình, lúc thì bước hươu, bước thỏ, lúc lại bước cáo, bước rùa. Lương Tiêu bắt chước đúng cách thức đó, di chuyển trở nên nhanh nhẹ hơn nhiều. Kể đó, gã suy luận đến cách vận hành khí huyết và hô hấp của lão rồi bắt chước theo, tự nhiên tìm ra nhiều cơ hội để lấy hơi, phục hồi thần khí, về sau không còn xuất hiện triệu chứng mất sức nữa, bắt giác mừng thầm: “Hễ áp dụng phương pháp thổ nạp này, không chạy thì không sao đẩy được nội lực ra ngoài. Nhưng phải nghiên cứu xem đẩy ở mức nào là phù hợp, tương tự như khi tiền tài trút vào túi, người buôn bán giỏi khác có cách lường thu để chi, khiến tiền đẻ ra tiền, kẻ chộp giật thì chỉ cầu sung sướng một lúc nên tiêu sạch mọi thứ, khiến tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Có điều, dùng phương pháp thổ nạp này thường bị chân lực kích thích, dễ mà trong mơ cũng vất giơ lên cổ chạy mất. Vì sao lão già vừa hít thở như thế mà vừa ngủ yên được nhỉ?”. Gã nghĩ mãi không ra, chỉ đoán rằng hẳn lão già có một bí quyết nào đó không cho người ngoài biết.

Hai người chạy thật nhanh, cho đến một hôm, đại giang hiện ra xa xa trước mặt họ, cuộn cuộn chảy về tây, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ. Lương Tiêu ngó nghiêng tìm thuyền vượt sông. Lão già thì nhặt đâu đó một cây sào tre cũ nát, cười hi hi, đập thẳng ra mặt nước mà đi.

Lương Tiêu kinh hãi thét:

- Lão già tử, mau quay lại đây...

Tiếng thét chưa dứt, đã thấy lão già xòe chưởng chặt đứt một mẩu sào tre ném chéo về phía trước. Đứng khoảnh khắc mẩu sào chạm nước, lão lắc mình, nhảy xa ra ba trượng, thân hình chao nghiêng như muốn giữ thăng bằng với sóng, đoạn điểm chân trái lên mẩu sào khiến nó hơi trĩu xuống, thuận theo thế lướt của lão trượt đi tiếp hai trượng, kéo theo một lớp bọt sủi trắng xóa.

Lão già không đợi mẩu sào chìm xuống, lại ngắt thêm một đoạn nữa từ cây sào trên tay, ném ra cùng cách thức như trước, sau đó lộn một vòng trên không, khi tiếp nước thì đã vượt đi xa thêm ba trượng. Lặp đi lặp lại như thế vài lần nữa, chưa dùng hết cây sào tre, lão đã vượt qua dòng sông, đứng trên bờ bên kia chống nạnh cười lớn. Lương Tiêu trông thú quá, cũng tìm một cây sào tre tương đối dài, học theo cách thức của lão, bẻ một khúc ném ra, bay mình nhảy lên, nào ngờ chân hụt mất mấy tấc, chưa đạp được khúc tre đã trượt một cái. Lương Tiêu ngã tùm xuống nước, tứ chi chổng lên trời, cay đắng hiểu ra bản lĩnh quyền cước chỉ chênh lệch đôi chút thôi là kết quả đã khác xa một trời một vực, gã xấu hổ quá, chỉ còn cách gắng gượng hi hục bơi qua sông.

Lão già cười lăn lộn trước bộ dạng thảm hại của gã. Lương Tiêu bò lên bờ bên kia, tức giận bảo:

- Lúc nào cũng một mình một phách, toàn nghĩ ra những trò tai quái!

Lão già cười khanh khách:

- Chỉ tại ngươi không tự lượng sức nên mới bắt chước Thừa phong đạo hải của ta.

Lương Tiêu giật mình: “Làm sao mà lão ta nghĩ ra được cụm từ mô tả thanh nhã như vậy? Hay đây là tên gọi của môn khinh công tuyệt luân này?”. Nhớ lại hình ảnh vừa rồi, gã không khỏi ngưỡng mộ và ao ước phong thái cười gió vượt biển ung dung của lão.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hạnh Lâm Y Ân

Sau khi vượt Trường Giang và nghỉ ngơi một đêm, hai người trở thuật khinh công băng qua vùng Hoài Dương tìm sang địa phận Sơn Đông.

Hôm ấy, vào lúc trời tờ mờ sáng, cuối cùng họ cũng đến được một thị trấn nằm ngay chân núi Phụ Đường. Dọc đường, Lương Tiêu đan vài ba món đồ tre bán lấy mấy chục đồng tiền, tìm một tửu quán gọi mấy cân rượu và một ít thịt dê để đánh chén với lão già. Yên vị rồi, gã toan hỏi thăm tiểu nhị chỗ ở của Ngô Thường Thanh, chợt nghe ngoài quán có tiếng ngựa hí, bèn đưa mắt nhìn thì thấy chừng mười hán tử đang âm ỉ xông vào.

Phần lớn đám này đều đeo binh khí, rõ ra dáng điệu dân anh chị giang hồ. Trong bọn có một thiếu niên mặt bầm đen, môi khô nứt nẻ, chừng như bệnh nặng lắm, được người dìu đỡ hai bên mà chân lê ịch ịch như đeo đá. Vừa ngồi xuống ghế, hắn đã gục lên bàn thờ hồng học. Những người còn lại gọi com rượu lắng lắng ăn uống, thần sắc đều một vẻ xám xanh nặng nề. Một tên, xem chừng là trưởng toán, mặt phèn phệ, cằm có mụn thịt, vẫy tiểu nhị lại:

- Xin hỏi, mấy giờ thì gặp được vị bồ tát trong núi kia?

Tiểu nhị mỉm cười tiếp chuyện:

- Chắc quý khách đến chữa bệnh phải không? Việc này khó nói lắm!

- Tức là sao? – Hán tử có mụn thịt cau mày.

Tiểu nhị đáp:

- Tháng trước ngày nào vị bồ tát ấy cũng ra, tháng này ít hẳn, nửa tháng rồi chưa thấy bóng dáng người đâu!

Hán tử sa sầm nét mặt:

- Thế sao được? Thiếu chủ chúng ta bị thương nặng lắm, không đợi nổi nữa rồi.

Tiểu nhị cười mon:

- Người bệnh từ các nơi cũng đều đang đợi quanh đây đấy ạ! Bồ tát không ra thì biết làm sao?

Hán tử nọ hừ một tiếng, nói oang oang:

- Người đó mà không chịu ra, Nhục tu cầu[2] Thường Vọng Hải này sẽ phóng hỏa đốt trụ cánh rừng khi gió kia đi.

Hắn vừa dứt lời, một giọng nam khàn đặc văng vẳng vọng vào quán:

- Tiểu Thanh, người xem con giun này!

Ai nấy đưa mắt trông ra. Không biết từ lúc nào trước cửa quán rượu đã mọc lên một cái bụi rậm tay, gió lùa tới cuốn quần tẩm thuốc băng vài dầu đen

nhánh, trên đề bốn chữ đại tự bằng sơn trắng “Đại Lý Càn Khôn”. Trên bực bày biện rất sơ sài, lơ thơ dăm bông hoa và vài ba nhánh cỏ cắm lộn xộn, có hai con rối bằng vải, một nam, một nữ đứng sánh vai nhau.

Giọng nam vừa dứt, giọng nữ the the đáp lời:

- Xem rồi, con giun kia phải không, có gì hay ho đâu?

Giọng đàn ông hóm hỉnh:

- Con giun này nhiều tác dụng lắm. Người nghe chưa nhỉ, giun còn tên khác là rỗng đất, tức con rỗng lẩn trong bùn đất, có thể dùng làm vị thuốc cơ đấy!

Giọng nữ ngờ vực:

- Con giun bé tí ti thế, cho dù vào tay Dược vương Bồ tát e rằng cũng không đủ để bào chế thuốc thang gì cả.

Giọng nam cười đáp:

- Nó nhỏ thật, nhưng tương đối đặc biệt. Người nhìn kỹ sẽ thấy dưới cằm nó có một cái mụn thịt, vì thế dân gian gọi nó là Nhục tu cầu, được xem như loại thượng hảo hạng trong các loài giun.

Thường Vọng Hải nghe không sót một từ, mặt hết đỏ lại tái, hết tái lại đỏ, đến đây thì đứng bật dậy, hần học chữ:

- Tổ sư quân chó má! Người là cái đồ lộn giống từ xó xỉnh nào chui ra? To gan lớn mật tới đâu mà dám chọc ghẹo lão tử?

Hắn tuôn một lô một lốc những từ tục tĩu, người điều khiển rối vẫn không buồn để ý. Giọng nữ đã đỏ:

- Thế, cái thứ Nhục tu cầu ấy có chỗ nào khác giun thường?

Giọng nam cười khùng khục:

- Khác nhiều lắm lắm, giun thường đều ăn đất mà sống, riêng Nhục tu cầu ăn cứt mà sống, vì thế nó thờ ra toàn giọng điệu thối hoắc.

Thường Vọng Hải nhảy dựng lên, ngoác miệng rủa xả:

- Thối cái con mẹ mày!

Giọng nữ khúc khích:

- Phải phải, nghe cái giọng quả đúng là hơi thối, giống như đánh rắm...

Thường Vọng Hải không nín nhịn nổi nữa, gầm to nhảy vọt ra, vạch chân quét mạnh một đường sát đất theo chiều thức Thiết môn hạm, cái bực rối hơi nhích lại sau, khéo léo tránh khỏi đòn cước của hắn. Giọng nữ thờ dài:

- Giun gì mà tâm địa đen tối đến thế, còn biết cắn người cơ à?

Thường Vọng Hải đá hụt cũng hơi chợn, bèn nhảy vọt lên, đánh một hơi ba quyền năm cước. Nhóm đồng môn theo dõi mà hoa cả mắt, nhất loạt hoan hô khen ngợi. Cái bực rối né hết bên nọ đến bên kia, tránh lẩn lượt từng cước từng quyền. Giọng nam thờ dài:

- Tiểu Thanh, chắc người chưa biết, giun ăn bùn đất nên ruột gan thường đen tối, riêng con Nhục tu cầu ăn cứt nên lòng dạ nó không những đen mà còn thối hoắc, rất ít thấy trên đời!

Thường Vọng Hải nổi trận lôi đình, giã vờ vung tay phải tấn công, thực chất tung chân trái đá bốp vào bên dưới cái bực rối. Ngay lập tức, cổ chân hắn đau nhói như thể đập phải bẫy, chưa kịp định thần thì cái bực đã nhảy chồm tới húc mạnh vào ngực hắn.

Thường Vọng Hải hự một tiếng, loạng choạng bật lui năm bước, máu miệng vãi tung ra. Ngực áo hắn rách burom thành nhiều mảnh nhỏ, là tả rưng xuống như cánh bướm, để lộ dấu vết một bàn tay đỏ rực in trên da thịt. Nhóm người đi cùng kinh hoàng đứng bật cả dậy, một hán tử áo vàng run run hỏi:

- Người, người là đồng bọn với tên điều khiển rối dây phải không?

Mấy kẻ còn lại nghe vậy lộ vẻ hoảng hốt, lật đật tuốt kiếm.

Cái bực rối đứng lạng giữa phố, hai con rối vải êm đềm ngã đầu vào nhau, dằng vè hết sức đầm ấm hồn nhiên. Giọng nam khề thờ dài:

- Tiểu Thanh, người ta hỏi ca ca mình đấy!

Giọng nữ cười hơ hớ:

- Phải rồi, ca ca nhờ chúng ta cái gì ấy nhỉ?

Giọng nam ra chiều hí hửng:

- Nhờ chúng ta đem cho họ một món đồ.

Đám hán tử không nín nhịn nổi nữa, cùng gầm lên, huỳnh huyech múa đao xông tới gần. Cái bọc rối giật lui, đồng thời hất ra một vật đen sì, bật trúng ngực hán tử áo vàng khiến tên này ộc máu văng đi rõ xa. Ai nấy nhónh mắt nhìn xem, cùng nhận ra một cái thủ cấp.

Thiếu niên ôm yếu từ đầu tới giờ vẫn ngồi thờ hồng học bên bàn, nhắc thấy cảnh đó, bỗng tái nhợt mặt, lao bổ lại rít lên:

- Cha, cha! – Hắn ôm thủ cấp ho sù sụ một hồi rồi quắc mắt nhìn bọc rối, hồn hên bảo. – Ngươi, ngươi đã giết cha ta!

Giọng nam lấp lửng:

- Đầu riêng cha ngươi!

Giọng nữ tiếp theo, xen lẫn tràng cười khanh khách đầy hoan hỉ:

- Ủ, giết kha khá đấy! Cộng với tính mạng của các ngươi, chỉ lát nữa thôi cái tên Nộ Long bang sẽ bị gạch bỏ khỏi giang hồ.

Ngạt thở trước những lời ấy, thiếu niên ngất lịm đi, hai mắt trợn trắng dã. Các hán tử vừa căm phẫn vừa bi ai, hò nhau:

- Liều mạng với hắn! – rồi khua đao múa kiếm xồng xộc chạy đến. Bọc rối lẫn ngay vào đám đông, luồn qua lách lại như một bóng ma.

Núp dưới bọc, người điều khiển rồi nhìn thấy rất rõ chiêu thức của mấy tên Nộ Long bang, ngược lại, bọn này hoàn toàn không nắm bắt được hư thực trong tám bát quây. Điều cốt tử của mỗi cuộc tỉ thí là biết mình biết ta, đặng này bọn hán tử lại rơi vào tình trạng địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng, làm sao tránh khỏi thất bại, chỉ thoáng chốc đã có bốn tên ngã lăn quay.

Lương Tiêu từ đầu vẫn hờ hững trước những trò thù hận tàn sát của bọn nhân sĩ giang hồ kia, nhưng dần dần, chứng kiến kẻ trong bọc rối xuất thủ quá tàn độc, rõ ràng là muốn đui tận giết tuyệt, gã đâm bất nhẫn, liếc mắt nhìn lão già, thấy lão vẫn dửng dưng ngồi ăn thịt, thậm chí hiểu rằng thứ võ công hạng hai kia chưa đủ tầm khiến lão động tâm, đành đứng lên thờ dài bảo bọn Nộ Long bang:

- Các ngươi không phải đối thủ của hắn đâu, lui xuống hết đi!

Gã vừa cất bước vừa quơ tay túm một hán tử đang xó rợ gần đấy, hất tay lẳng hắn ra sau, khi dứt câu cũng là lúc bảy hán tử còn lại bị gã ném hết về mé sau cùng một loạt âm thanh lịch lịch.

Người múa rối ảng chừng đã đánh giá được bản lĩnh của kẻ vừa xuất hiện, liền dừng chân. Giọng nam cất lên thâm hiểm:

- Ngươi là ai? Việc này liên quan gì đến ngươi mà tham gia?

Lương Tiêu thờ dài, buồn bã khuyên:

- Lão huynh à, tha được ai thì tha. Ngươi hại bao nhiêu người từ nãy đến giờ cũng đủ rồi.

Giọng nữ lạnh lạnh:

- Từ diện long Lưu Hi Vân sát hại cha ta, hãm hiếp mẹ ta, lẽ nào ta báo thù là sai? Nếu không diệt sạch môn phái chúng, mối hận trong lòng ta làm sao nguôi ngoai được?

Lương Tiêu chột dạ nhìn sang bọn hán tử, tư lự nghĩ: “Nếu đúng thế thì những người này chết cũng chưa đền hết tội. Chà, nhưng hận thù dễ làm người ta kém tỉnh táo, dạo trước đây chẳng phải chính ta cũng mờ mắt vì hận thù, gây ra bao nhiêu sát nghiệp đấy ư?”. Trầm ngâm hồi lâu, gã trò cái đầu tóc bạc lẩn lóc dưới đất:

- Đây là Lưu Hi Vân phải không?

- Phải! – Giọng nam đáp.

Lương Tiêu nói:

- Kẻ đầu sỏ đã bị giết, hà tất giết chóc thêm nữa?

Giọng nam bọc bọc:

- Hừ, ngươi nhất định nhúng mũi vào việc này phải không?

Giọng nữ mắng:

- Thế thì giết luôn cả người!

Không đợi Lương Tiêu trả lời, từ dưới bọc tỏa ra sáu ngọn phi đao, bay vù vù về phía gã.

Lương Tiêu cau mày, phất tay áo rộng vạch một đường vòng cung từ trên xuống dưới, sáu luồng đao quang lập tức phụt tắt. Lương Tiêu lại giữ mạnh tay áo, sáu ngọn phi đao rơi leng keng xuống đất. Cái bọc rối rung nhẹ, giọng nữ thốt lên:

- Giỏi!

Trong khoảnh khắc, y như tiên nữ rắc hoa, dưới rạp rào rào bay ra ra hơn hai mươi món ám khí, nào là tam lăng tiêu, phi hoàng thạch, nào là phượng vĩ châm, thiết bồ đà, ba phần tấn công Lương Tiêu, bảy phần đánh về phía bọn hán tử. Lương Tiêu cười nhạt, chưởng trái vỗ dọc, chưởng phải khua ngang, hai luồng kinh phong tràn đi như gió lớn cuốn qua con đường, chỉ nghe “keng keng” liên miên, các món ám khí rơi đầy xuống đất, không một phát nào trúng đích. Xong xuôi, Lương Tiêu cuộn tay áo đứng yên. Thấy gã chỉ dùng đúng một chiêu mà gạt được toàn bộ ám khí, mọi người đều há hốc miệng, con phố lặng hẳn đi, giọng nam trong bọc rối vụt găm giữ:

- Gia gia liều mạng với người!

Cái bọc kéo theo kinh phong bỏ nhào tới. Lương Tiêu vẫn đứng im, giọng bình thản:

- Nấp nấp nom nom thì tài cán gì? – đoạn khum tay thành trảo, lướt tới như gió.

Cùng tiếng rách roèn roẹt, tám bát quây bọc bị Lương Tiêu xé làm đôi, một bóng người nhảy vọt ra, song chưởng áp dính lên ngực gã, xuất chiêu trúng đích là lập tức lui ngay lại sau, cười khanh khách:

- Người trúng Hóa diệm chưởng của ta rồi, không sống được bao lâu nữa đâu, hãy tự trách bản thân mình lo chuyện bao đồng đi nhé!

Đó là một thiếu nữ trẻ măng xinh đẹp, tóc xanh dày mượt, khuôn mặt hồng hào. Cừ tọa đều tám tấc khen thắm, những tướng dưới bọc có hai người điều khiển rồi, không ngờ chỉ có một, mà lại là một cô gái.

Thiếu nữ nói xong, thấy Lương Tiêu mỉm cười buông tay xuống, dáng đứng vẫn ngang tàng, hoàn toàn không có vẻ gì giống bị thương hay sắp chết thì tắt ngay nụ cười, tròn tròn đôi mắt hạnh, buột miệng chửi tục rồi vỗ chưởng phóng đến. Lương Tiêu ngửa tay trái nắm lấy cổ tay cô ta. Người con gái kinh hãi tru tréo:

- Quân đầu già, buông ta ra!

Lương Tiêu bỗng nhướng mày nhìn thẳng ra trước. Thiếu nữ đang thắc mắc, chợt nghe tiếng gõ gõ xuống nền đá cạnh cách thì giật mình la lên:

- Ca ca!

Âm thanh cạnh cách ấy phát ra từ đầu phố, nơi một nam tử ăn bận như kếp hát vừa xuất hiện. Chàng ta tuổi ước hai mươi, mày dài mắt thanh, da mặt ửng hồng, sắc đen, dắt theo một con rối gỗ Na Tra cao chừng ba thước. Con rối này đầu tròn mắt to, có sáu cánh tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí như đao, thương, kiếm, kích... Ở đầu, thân, tay và chân nó đều có những sợi dây nhỏ nối sang các ngón tay của nam tử nọ.

Chàng kếp hát vừa chậm rãi bước vừa nhịp nhàng cử động năm ngón tay phải. Na Tra cũng di chuyển y như người thật, đôi chân bằng gỗ đập cồm cộp trên nền đá, nhìn từ xa trông giống hệt một đứa bé chạy chững đi theo người lớn. Mấy hán tử Nộ Long bang đều lộ vẻ khiếp đảm và căm hận.

Kếp hát đến trước mặt Lương Tiêu, nhử mày dẫn từng tiếng:

- Thả muối tử của ta ra!

Lương Tiêu điềm tĩnh hỏi:

- Nếu ta thuận theo, người sẽ thả những người này chứ?

Gã phác một cử chỉ về phía bọn Nộ Long bang. Thiếu niên bệnh tật đã tỉnh lại, hai mắt tóe lửa tròn trạo nhìn người mới đến. Chàng kếp hát liếc hẳn, cơ mặt giật giật, lắc đầu:

- Không được, không thể tha bất cứ một ai! – đoạn nhích tay phải.

Na Tra liền nhảy căng lên, sáu cánh tay cùng giờ cao, tỏa giàn binh khí bủa vây Lương Tiêu, động tác linh hoạt chẳng kém người thật. Lương Tiêu không hoàn thủ, lững lờ trôi ra xa chừng một trượng, tránh khỏi các binh khí, ngạc nhiên nghĩ bụng: “Dùng rối gỗ tấn công, quả là điều hiếm thấy xưa nay”.

Chàng kếp hát đánh trượt, lòng còn ngạc nhiên hơn Lương Tiêu nhiều, lập tức nhảy tới trước vẫy ra một chưởng, kinh lực nóng bỏng lạ lùng. Lương Tiêu chưa kịp giờ chưởng đón đỡ, chàng ta đã khua tiếp cánh tay phải, Na Tra bèn múa may xẹt lại như tia chớp. Cứ thế, hai cánh tay kếp hát đập dính lên xuống, chưởng lực cùng con rối tấn công đồng thời, uy thế sấm sét, phối hợp bất ngờ, buộc Lương Tiêu phải lùi lại sáu bước.

Lương Tiêu phì cười:

- Thú quá, để xem con rôi gỗ của người hay con rôi thịt của ta lợi hại hơn nào?

Kép hát nghĩ bụng: “Rôi thịt? Hắn nói lảng nhảng gì thế?”, đoạn nôn nóng đánh liền ba chiêu hòng cứu mũi tử. Lương Tiêu xoay nghiêng mình, thỉnh linh thả chùng tay phải. Thiếu nữ nhận ra nội lực đã trở lại với cơ thể, không buồn nghĩ ngợi nhiều, lập tức xòe chưởng vỗ lên ngực Lương Tiêu. Đúng khoảnh khắc chưởng lực vừa chạm cạnh tay thiếu nữ, Lương Tiêu bèn túm kinh trong tay áo rồi hất mạnh ra, đẩy thiếu nữ xoay một vòng, chưởng lực không hãm kịp, quất trúng ngay con rôi gỗ. Cùng mấy tiếng “rắc rắc” đánh gọn, hai cánh tay rụng xuống, biến con rôi thành Na Tra bốn tay. Thiếu nữ hoảng hốt vùng ra, nhưng Lương Tiêu đã nắm cổ tay trái cô ta ghì lại.

Chứng kiến thủ đoạn của Lương Tiêu, chàng kép hát không khỏi kinh sợ, vội dứ một chưởng rồi lại thả con rôi tấn công. Lương Tiêu buông thiếu nữ ra, cô ta vô cùng quật cường, giở chưởng vỗ ngay vào bụng dưới Lương Tiêu. Ngờ đâu Lương Tiêu vẫn dùng thủ pháp ban nãy đẩy chệch chưởng lực đi, thiếu nữ mất thăng bằng, không kịp ghim kinh, tiếp tục quật gãy hai cánh tay khác của Na Tra.

Cô gái khiếp vía phân trần:

- Ca ca... đừng trách, không phải tại mũi!

Lương Tiêu lại tóm cổ tay thiếu nữ. Đám hán tử Nộ Long bang mừng rỡ hoan hô như sấm động. Thiếu nữ nọ hai lần liên tiếp chữa lộn lành thành lộn què, ức quá bật khóc, dấn lòng bất kể thế nào cũng sẽ không xuất chưởng nữa.

Na Tra bắt đầu múa may lung tung, chuẩn bị xáp tới lần nữa. Lương Tiêu buông tay, đứng như gã dưng tính, thiếu nữ lập tức nhảy vùng đi. Gã liền băng đến chắn trước mặt cô, chưởng phải xòe ra, kinh phong ừn ừ đổ tới.

Thiếu nữ gần như nghẹt thở, nhưng quyết ý thoát thân nên không đắn đo nhiều, lập tức dồn hết nội lực xuống hai tay, song chưởng xô ra mạnh mẽ hơn hẳn những lần trước, nào ngờ đánh hụt, Lương Tiêu đã thu kinh và rút về chỗ cũ tự bao giờ. Chưởng lực trượt Lương Tiêu, theo quán tính phóng thẳng tới trước. Sau một tràng âm thanh trầm đục, hai cánh tay cuối cùng của Na Tra gãy rời. Chàng kép hát tê tái cả lòng, đứng sững ra giữa bãi đấu. Thiếu nữ trần trụi nhìn con rôi què quặt, tui thân quá, nước mắt ầng ậng, cuối cùng khóc òa lên.

Thần sắc ủ ê tội nghiệp của người con gái khiến trái tim Lương Tiêu nhói buốt: “Vì sao cô ta cũng có cái dáng điệu ấy?”. Gã sẽ thờ dài, lặng lẽ lùi lại. Chàng kép hát bỗng rùng mình, lao đảo ngồi phệt xuống đất, mặt mũi co giật như đang phải chịu đựng một cơn đau đớn khủng khiếp lắm.

Thiếu nữ hoảng hốt ôm chầm lấy gã:

- Ca ca làm sao thế, làm sao thế?

Thiếu niên bệnh tật hôn hờ reo lên:

- Ha ha, thì ra người đã trúng Long tu châm của cha ta. Báo ứng, ha ha, quả là báo ứng!

Chàng kép hát cười nhạt, nén đau đứng dậy, lạnh lùng bảo:

- Luru Từ, người đừng đắc ý, dầu trúng độc châm, ta vẫn giết được các người mà chẳng khó khăn gì cả.

Luru Từ nhả nhỏ:

- Ta chết thì thôi. Còn người, trước khi chết sẽ phải quần quai vất vả đủ ba ngày ba đêm, cứ hôm sau lại đau hơn hôm trước, cuối cùng chất độc sẽ xé nát gân thịt toàn thân, ăn trụi dần từng ngón tay người, ha ha ha, hay cực...

Thiếu nữ sồn da gà, run run nói:

- Người... người đưa thuốc giải ra đây, ta... ta sẽ tha chết cho.

Luru Từ vênh mặt hợm hĩnh:

- Long tu châm ăn sâu vào kinh mạch, được máu đưa đi, không thuốc nào chữa nổi. Hừ, dù có giải được ta cũng chẳng bao giờ cho người.

Chàng kép hát hỏi:

- Người có biết vì sao hôm kia ta không quật người chết tươi không?

Luru Từ cười khẩy. Kép hát nói:

- Ta dùng Hòa diệm chưởng đã thương ba yếu huyết của người, trong vòng bốn ngày, người sẽ bị đủ mọi cơn đau hành hạ, cuối cùng toàn thân căng trướng, huyết quản vỡ toác, da dẻ sẽ nứt bura dần. Hừ, lão quý Luru Hi Văn giết hết trẻ già nhà ta, làm sao ta cho phép người về với lão ấy dễ dàng thế được!

Luru Từ rùng mình ớn lạnh, trợn mắt nói:

- Trạng chết chúa cũng bằng hà, đảng nào cũng toi cả nút! Lão tử tự kết liễu, đi trước xuống mười tám tầng địa ngục đợi nhà người... – Hắn chớp lấy

thanh đao của một tên trong bọn định tự tận, thỉnh linh người bỗng nhẹ hẫng đi, tay bị ai nắm giết một cái, thanh đao rơi xuống đất đánh keng. Lư Từ ôm ngực thở dốc. Kép hát cũng rúm ró mặt mày, ắt là rất đau, nhưng hai bên vẫn nhìn nhau với ánh mắt ngùn ngụt căm hờn, không ai nhường ai lấy một tí.

Lương Tiêu lắc đầu: “Thế gian này chưa lúc nào vội bót những chuyện oán hận chém giết, thành thử nước, nhà, quân, dân cứ tàn hại lẫn nhau chẳng bao giờ ngừng!”. Gã buồn nản cùng cực, không còn tâm trí đâu để can thiệp vào chuyện thiên hạ nữa, quay lại ngồi xuống bàn, cầm bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, thậm chí dầu trước mắt có xương trắng chất chồng, máu đỏ lênh láng cũng chẳng mắc mớ gì tới mình nữa.

Lúc ấy, từ đằng xa có tiếng hô:

- Bỏ tát ra rồi!

Mọi người giết thót, ai nấy cùng lộ vẻ mừng rỡ. Nhục tu cầu Thường Vọng Hải ôm ngực thều thảo:

- Thiếu bang chủ, người ta thường nói: cơm không ăn thời gạo còn đó. Nên trị thương trước rồi sẽ tính sổ với hai tên kia sau, hự hự...

Nghĩ đến thảm cảnh mà tay kép hát đã cảnh cáo, Lư Từ cũng thấp thỏm trong dạ, vội gật đầu, quay sang phía Lương Tiêu hành lễ:

- Ôn đức cứu viện của đại hiệp, tại hạ sẽ không bao giờ quên...

Lương Tiêu xua tay cắt ngang:

- Trả người hai chữ “đại hiệp”, đừng dùng lối xưng hô ấy với ta.

Lư Từ ngẩn người, thầm nghĩ trong giang hồ có rất nhiều quái kiệt dị nhân, chắc gã này cũng thuộc hạng đó, vì vậy hắn không dám gan hỏi thêm để tránh làm méch lòng Lương Tiêu, bèn hấp tấp thi lễ rồi tựa vào thuộc hạ lão đảo đi ra. Thiếu nữ nọ cũng đỡ chàng kép hát chập choạng theo sau.

Lương Tiêu uống sạch bát rượu, nghĩ bụng: “Theo lời tên họ Thường thì vị Bỏ tát trong núi biết chữa trị vết thương, chắc là Ngô Thường Thanh đây!”. Gã hỏi tiểu nhị:

- Bỏ tát mà người ta đang kháo nhau kia là một lão béo múp phải không?

Tiểu nhị phì cười:

- Quý khách nói gì thế, Bỏ tát chùa Quan Âm mà là lão béo à?

Lương Tiêu tần ngần: “Bỏ tát chùa Quan Âm? Không lẽ là nữ nhân?”. Gã vô cùng nghi hoặc, trầm ngâm một thoáng rồi kéo lão già ngây ngô đi theo huynh muội nữa rồi. Lúc này con đau đã dịu bớt, chàng kép hát định đuổi giết bọn Lư Từ, nhưng nhác thấy Lương Tiêu đang kè kè sau lưng nên cũng hơi úy kỵ, đành tạm thời kìm nén sát ý trong lòng.

Đoàn người lục tục đi về hướng bắc. Chưa đầy năm dặm, trước mặt họ xuất hiện ba ngọn núi sừng sững, hai dòng nước chia luồng lượn qua giữa chúng, nước trong leo lẻo, in rõ những viên đá xanh biếc nằm rải rác rất mỹ thuật dưới lòng suối, bờ đông cây cối um tùm, chim hót líu lo, bờ tây là một cánh rừng hạnh trái dài tít tắp, trời đang vào độ cuối xuân, hoa nở tung bừng, rực rỡ như một biển mây.

Lúc này, ở bìa rừng đã có chừng một trăm người đứng chen chúc. Lương Tiêu tự nhủ: “Ắt hẳn nữ Bỏ tát ở giữa vòng người kia đây!”. Gã cùng lão già lợi qua dòng suối, định chen vào đám đông thì chợt nghe có tiếng la thảm thiết, rồi đám đông ồn ào giãn ra.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn kỹ thì thấy một người béo lùn mình vận áo xanh, đầu đội mũ nhỏ đang hăm hăm túm đánh một lão già. Cạnh đó là mấy người, ánh chừng là con cái gia nhân của lão ta, vừa khóc lóc vừa co kéo với người béo, nhưng đều bị người này đá ngã hết.

Lương Tiêu nhăn nhó nghĩ bụng: “Nữ Bỏ tát đâu ra? Chẳng phải lão béo họ Ngô xấu người xấu nét thì còn ai vào đây kia, tên tiểu nhị chỉ giới nhập nhèm!”. Ngô Thường Thanh vung hết tay đến chân đá đá lia lịa vào các yếu huyệt của lão già nọ. Lão này mặt mày xanh tái, hai mắt nhắm nghiền, quyền cước trút xuống thân thể như thế mà hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lương Tiêu thoát tiên rất sùng sốt, nhưng dần dần, quan sát kỹ thì nhận ra thủ pháp của Ngô Thường Thanh. Nhìn bề ngoài, họ Ngô xuất quyền cực kỳ hung mãnh, thực ra không hề nặng tay, kinh lực tới các huyệt vị khác nhau đều có cân nhắc mức độ nhanh chậm nặng nhẹ phù hợp. Một số huyệt vị chỉ lướt phớt qua, một số khác đánh trúng xong còn kín đáo xoa ấn.

Ngô Thường Thanh đâm đá chùng chân tay mới ném bịch lão già xuống cang, ngực phập phồng, thờ hồng học, hăm hăm ngồi xuống bên cái bàn vuông. Con cháu lão già tưởng ông cha mình bị đánh chết rồi, ôm lấy xác lão khóc ồ ồ. Người xung quanh đều bất bình trước cảnh bị thảm ấy, nhón nháo hô:

- Trói lão ác độc này giải lên quan!

- Không cần giải lên quan, mọi người xúm vào nện chết lão đi!

- Chúng ta đến yết kiến Bỏ tát để được xem bệnh, có sao lão béo này vô cớ nhảy ra hành hung?

Ngô Thường Thanh chẳng nói chẳng rằng, cầm bát uống trà.

Đám đông đang la ó, bỗng nghe lão già bệnh tật thở phào:

- Dễ chịu quá, khoan khoái quá, được nện thêm một trận nữa thì hay!

Lão chống hai tay xuống đất, chật chương đứng dậy. Bầu không khí lạnh hắt đi, ai nấy trở mắt nhìn, gia quyến lão ta còn ngạc nhiên hơn nữa.

Số là lão già này đột nhiên mắc bệnh lạ, toàn thân tê liệt, chạy đôn chạy đáo rước thầy tìm thuốc mà không trị được mới đến đây để cầu may, nào ngờ vừa thò mặt vào rừng là gặp ngay Ngô Thường Thanh, chỉ một liếc mắt đã bị đấm đá toi bời. Đám người nhà vốn tưởng gánh phải tai bay vạ gió, lão già ắt mất mạng phen này, hóa ra không chỉ bình an vô sự mà còn thuyền giã bệnh tật, đứng dậy ngay được, quả là một việc quá sức khó tin.

Ngô Thường Thanh đặt cách bát xuống, nước trà bắn tung tóe:

- Còn muốn nện thêm một trận nữa à? Cái đồ ăn no rồi lại nằm khoèo! Ngươi nghe cho rõ đây, nhớ ngủ ít, vận động nhiều, trong vòng nửa năm cấm ngặt sắc dục, kiêng cử thịt cá. Khi nào ngươi rèn cho cái tấm thân nhão nhoẹt của ngươi rắn rỏi hơn lên một tí thì hẵng quay lại, lão phu nện mới sướng tay!

Đến đây đám người nhà đã hiểu ra, vị đại phu hung dữ này chỉ là “thương người đầy dọa chút thân”, nghe qua thì tưởng đang chửi bới, thực ra là dặn dò những cách kiêng kỵ điều dưỡng, họ bèn ghi nhớ từng lời từng chữ và cúi đầu cảm tạ lia lịa, xong đỡ lão già đi. Nhưng lão ta lại đẩy đám người nhà ra để tự bước lấy, chỉ thoáng chốc đã đi rất xa. Bọn con cháu mừng rỡ, kẻ thì “ông ơi”, kẻ thì “cha ơi”, tíu tít chạy theo.

Những người ở lại vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, miệng lưỡi thay đổi hẳn. Kẻ khen ngợi “thần y diệu thuật”, kẻ tán tụng “thiên hạ vô song”... Ngô Thường Thanh nhổ toẹt một cái, chống hai tay vào hông, tròn tròn cặp mắt tí hí, cười nhạt:

- Thôi đừng vuốt đuôi nữa. Vừa rồi những đứa nào chửi lão phu? Đứng ra đây cho lão phu xem mặt ngang mũi dọc ra sao?

Không khí bỗng lạnh ngắt như tờ, tất cả so vai rút cổ, không ai dám nhận.

Chợt một giọng nữ vang lên:

- Sư phụ ơi, con mới vắng mặt một lúc mà thầy lại nạt nộ người ta rồi à?

Ngô Thường Thanh tròn trắng mắt, hừ một tiếng:

- Không đến lượt cái mặt ngươi dạy dỗ ta! Lấy được nước suối chưa?

Giọng nữ đáp:

- Đây rồi ạ!

Cùng với tiếng nói, từ trong rừng một nữ tử mảnh khảnh đi ra, mình bận áo trắng, tay trái xách lò nhỏ, tay phải xách siêu nước. Trông thấy người ấy, ai nấy hoan hô:

- Bỏ tất đã tới!

Nữ tử vốn đang cúi đầu bước đi, nghe tiếng hoan hô, vành tai trắng treo đỏ dừ lên, cô ta càng gằm mặt thấp hơn nữa, ngần ngừ một lúc mới bước đến bên Ngô Thường Thanh, hạ hỏa lò và siêu nước xuống. Họ Ngô hớn hờ châm lò, đun nước pha trà, chuẩn bị đầu đầy xong xuôi mới ngã mình xuống cái ghế trúc, ưỡn cái bụng núc ních mỡ, gù gù trong cổ họng:

Chep,

Chén thứ nhất thấm êm cổ họng,

Chén thứ hai gột những ưu phiền,

Chén ba trí óc nhẹ tênh,

Chỉ còn lời Đạo Đức Kinh soi lòng.

Chep chep,

Chén thứ tư áo trong đầm ướt,

Mồ hôi tuôn cuốn hết bất bình.

Chén năm gân mạnh cốt tinh

Lại qua chén sáu thiên linh sáng bùng.

Chep chep chep,

Chén thứ bảy đã dâng trước án,

Hương trà thơm không cạn sao đang,

Sau vai cánh mọc hai hàng,

Hiu hiu gió thổi thênh thang lên trời.

Ngô Thường Thanh vốn mê trà, trong lúc đợi trà sôi thì say sưa ngâm bài Thất oán trà, càng ngâm càng thêm thưởng, nước dãi ròng ròng. Đám đông xung quanh đều buồn cười, nhưng nghe Bồ tát còn phải gọi lão ta là sư phụ nên không ai dám đắc tội, đành bụng miệng nén cười thành tiếng.

Nữ tử áo trắng ngồi xuống bên bàn, vẫn cúi gằm đầu, dáng vẻ ẻo lả yếu đuối. Tất cả định ủa lại, chợt có mùi mấy đại hán to cao gạt sạch mọi người để chen vào, chính là đám bang chúng Nộ Long bang. Đám đông liền loạ phản đối:

- Đến sau mà đòi chen lên trước là thế nào?

Thường Vọng Hải hắng giọng, bọn đồng môn bèn gồng tay, đao kiếm rung bản bật, xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ. Họ Thường cười nhạt, dịu Lưu Từ đến gần bàn, vòng tay nói:

- Thừa nữ Bồ tát, xin bà xem bệnh cho thiếu bang chủ của chúng ta!

Nữ nhân áo trắng ừ hừ, chìa tay bắt mạch, bỗng có người xen vào:

- Lão tử đếm đến ba, bên bàn còn ai thì lão tử giết kẻ đó!

Thường Vọng Hải ngoắt đầu nhìn ra. Thiếu niên ăn bận kiểu kép hát đang từ từ bước tới, nét mặt lạnh băng, bang chúng Nộ Long bang rợn người nắm chặt lấy binh khí. Thiếu niên nọ bắt đầu đếm:

- Một...

Nữ nhân áo trắng không hề ngẩng đầu, bình thần chạm bàn tay trắng nõn vào mạch Lưu Từ. Ngô Thường Thanh hừ mũi rõ to:

- Không được chữa cho hắn!

- Vì sao ạ? – Nữ nhân áo trắng hỏi.

- Nhìn con rồng trên tay áo hắn đi!

Nữ nhân áo trắng liếc mắt kiểm chứng, cửa tay áo Lưu Từ quả có thêu một con rồng nhỏ bằng chỉ bạc. Ngô Thường Thanh nói:

- Đó là tiêu ký của Nộ Long bang. Bang phái ấy hoành hành vùng Thái An, chẳng có đứa nào tử tế, đừng nên cứu bọn ác đồ này!

Mấy hán tử Nộ Long bang vừa giận vừa sợ, tự nhủ nếu không phải cường địch đang ở ngay đây thì ắt đã dạy cho lão béo kia một bài học.

Chàng kép hát cười ha hả:

- Tiên sinh nói thật chí lý, xin hãy để tại hạ xuất thủ đuổi chúng đi!

Ngô Thường Thanh ngó con rối gỗ, khinh khinh bảo:

- Đừng ra về ta đây! Ta không cứu nó, nhưng cũng không trị độc Long tu châm cho ngươi đâu! Hừ, chắc ngươi là Mộc ngưu sát trong Quỷ Lỗi Song Sát chứ gì? – lại nhìn thiếu nữ đứng bên cạnh chàng. – Còn ngươi hẳn là Bồ đề sát rồi. Hai đứa súc sinh miệng còn hôi sữa, cật có tí bản lĩnh thôi tha là giết người như ngóe, chẳng biết phân biệt thế nào là xấu thế nào là tốt! Các ngươi cũng cút hết cho ta nhè, đừng có làm bẩn nhà cửa của lão phu.

Thoạt tiên, nghe lão già phán đoán chính xác thương thế của mình, Mộc ngưu sát rất sùng sốt, nhưng đến đoạn sau, phải hứng đủ mọi lời lăng mạ nặng nề, chàng ta không sao kìm nổi một tia căm giận lóe lên trong mắt:

- Chả chữa thì thôi, ta cũng không hơi đâu van vi. Nhưng ta truyền đời báo danh cho mà biết: nếu ngươi cứu tên súc sinh họ Lưu kia thì đừng trách ta không khách khí!

Ngô Thường Thanh sùng cồ nhảy bật dậy:

- Đây, ngươi thử không khách khí ta xem!

Bồ đề sát thấy hai bên làm căng, lo lắng đến độ nước mắt ràn rụa. Nghĩ rằng khăn nài lão béo hung dữ cũng vô ích, cô ta bèn bước nhanh tới trước mặt

nữ nhân áo trắng, quỳ sụp xuống dập đầu, nghẹn ngào thưa:

- Nữ Bồ tát đại từ đại bi, xin hãy cứu ca ca của tôi!

Nữ nhân áo trắng vội rời chỗ ngồi ra đỡ cô gái:

- Đứng lên, đứng lên mau! Ta... nhất định sẽ nghĩ cách cứu y.

Bồ đối sát mừng rỡ quá, mắt long lanh lệ. Ngô Thường Thanh trừng trừng nhìn nữ tử áo trắng:

- Con nha đầu kia, ngươi dám trái lời ta ư? Khốn nạn, lần sau ta không cho phép ngươi ra đây nữa!

Nữ tử áo trắng cúi đầu lí nhí:

- Vết thương của họ mà phát tác thì tình trạng thể thảm lắm... con không nỡ nhìn người ta chịu khổ...

Cô vừa nói vừa run lấy bầy, trông như thể sắp ngã tới nơi, vội lần tay vào ngực tìm một lọ ngọc, dốc lấy hai viên thuốc uống.

Ngô Thường Thanh đắm đắm nhìn học trò một lúc, chợt giậm chân bực bội:

- Ta nói con hay, bọn này đều là kẻ ác, hiếp đáp đàn ông cường đoạt đàn bà, giết người đốt nhà, chẳng từ một việc xấu xa nào. Con còn nhớ khi con báai sư ta đã nói gì không?

Nữ tử áo trắng run run cúi đầu:

- Dạ nhớ, thầy dạy làm đồ đệ của thầy thì phải có bàn tay Bồ tát và trái tim Diêm vương.

- Đúng thế. – Ngô Thường Thanh nghiêm khắc nói. – Phải trau dồi y thuật cho tinh thực, có khả năng cải tử hoàn sinh, linh diệu như phép thuật Bồ tát, nhưng phải biết phân biệt ngay gian thiện ác, cứng rắn phán xử như Diêm vương. Người tốt mắc bệnh, tất nhiên ta phải nghĩ trăm phương ngàn kế chữa chạy cho họ, kẻ xấu mắc bệnh là do ông trời trừng phạt, quyết không được giúp đỡ dẫu chỉ nửa ngón tay, vì cứu những quân hung bạo đó cầm bằng gây hại cho rất nhiều người lương thiện khác!

Nữ tử áo trắng lắc đầu thờ dãi:

- Nhưng trong Thiên kim phương, Tôn Tư Mạc có nói “tính mạng con người quý hơn ngàn vàng”. Đối với một đại phu, sự sống của mỗi cá nhân đều là ngàn vàng, bất kể họ nghèo hèn hay giàu sang, ngay gian hay thiện ác.

Ngô Thường Thanh nghe cãi giận quá, giọng càng thêm gay gắt:

- Bậy bạ, nhớ nhé! Đó đều là quan niệm lỗi thời cũ rích. Ngươi không nghe lời ta thì mau cuốn xéo đi cho rảnh!

Nữ tử áo trắng co rúm hai vai:

- Nhưng... con không thể thấy chết mà không cứu, không thể tự thủ bàng quan nhìn người ta chịu đớn đau... – Càng nói, giọng cô càng nhỏ lại, hầu như không thành tiếng, nước mắt lăn lăn qua chiếc cổ áo trắng bong, rớt xuống đất thành những đốm lấm tẩm sẫm màu.

Ngô Thường Thanh gườm gườm nhìn cô một lúc, mặt xám xanh, chợt phẩy tay áo, tức giận nói:

- Lão phu mặc kệ, mặc kệ hết! Hừ, đểch thêm bận tâm đến nữa!

Nữ tử áo trắng lặng đi, chậm áo lau nước mắt rồi đặt tay bắt mạch cho Lưu Tử, trầm ngâm chốc lát rồi thở dài bảo:

- Ba huyệt Địa thương, Bình phong và Hoàn khiêu của ngươi bị viêm dương độc xâm nhập. Ba huyệt này nối liền với Túc dương minh vị kinh, Thủ dương minh đại trường kinh, Thủ thái dương tiểu trường kinh và Túc thiếu dương tam tiêu kinh. Bốn đường kinh vốn đều thuộc dương mạch, nay lại ngấm viêm độc, thật chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, có thể dẫn đến cạn kiệt tinh huyết, nứt vỡ gân da. Chà, ai xuống tay mà độc địa quá chừng!

Mộc ngẫu sát là người hạ thủ, hiểu rất rõ hậu quả trúng độc, nghe nữ nhân chẩn đoán không sai một vì một mảy thì vô cùng kinh hãi, bỗng sinh ác tâm: “Giết ả này đi, xem ai chữa trị được cho tên khốn họ Lưu kia nữa?”. Nghĩ đoạn nhúc nhích ngón tay, nhưng chưa kịp xuất chiêu thì nghe có tiếng hừ mũi, Mộc ngẫu sát ngược mắt nhìn, nhận ra Lương Tiêu đứng cách đó ba trượng, mắt sáng quắc như khoan vào mặt mình, chàng bỗng cứng đờ người, không dám động đậy gì nữa.

Lưu Tử hốt hoảng:

- Vậy thì, có cách nào chạy chữa không?

Nữ tử trả lời:

- Đã biết nguyên do thì chạy chữa cũng dễ dàng hơn.

Dứt lời, cô rút ra ba mũi kim thép, phóng tay châm ba huyết bị thương, xuất thủ nhanh và nhận huyết rất chính xác, những tay võ giả đang có mặt đều nức nở khen thầm. Kim châm chắc thuộc loại rỗng ruột, vì mũi kim vừa ăn vào da thịt thì ba tia máu đen rùng rùng tuôn ngay ra từ đuôi kim. Ngay lập tức, Lưu Tử cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thư thái hẳn đi.

Khi máu đen chuyển sang đỏ và bắt đầu đông, nữ tử áo trắng rút kim ra:

- Chích huyết đã giúp xả hết dương độc. Nay ta viết thêm một bài thuốc, ngươi theo đó mà uống, trong vòng mười ngày sẽ có biến chuyển tốt.

Viết xong, cô trao đơn thuốc cho Lưu Tử. Một bóng người thành linh chớp lên, Bồ Đới Sát đã băng tới cướp lấy. Nữ tử áo trắng kinh ngạc hỏi:

- Cô nương làm gì vậy?

Bồ Đới Sát mỉm cười:

- Bồ tát cứu ca ca xong, ta sẽ trả bài thuốc này cho hần!

Lưu Tử tức quá rửa xả:

- Con vô lại, con đâm phụ, ta đập...

Nữ tử áo trắng vội can:

- Ngươi... đừng nặng lời!

Lưu Tử vội cười xòa:

- Vâng, vâng, vậy mong nữ Bồ tát viết hộ một đơn thuốc khác.

- Được! – Nữ tử áo trắng đáp.

Bồ Đới Sát ứa nước mắt:

- Bồ tát, người đã hứa là cứu ca ca ta.

Nữ tử nọ bình thân trả lời:

- Ta chưa hề nói là không cứu ca ca ngươi, phiền ngươi trả đơn thuốc lại cho y!

Bồ Đới Sát mừng rỡ nói:

- Được, miễn là người cứu ca ca ta!

Cô ta chu môi nhỏ một bãi nước bọt lên đơn thuốc rồi ném vào mặt Lưu Tử. Họ Lưu cảm hận vô kể, nhét tờ giấy vào ống tay áo rồi vòng tay cười với nữ tử áo trắng:

- Đa tạ đại phu...

Hần vừa đa tạ vừa lật cao cổ tay, một thanh chủy thủ nằm gọn trong tay hần tự bao giờ. Nó phóng lên như tia chớp, đâm xẹt vào ngực “Bồ tát”.

Nữ tử áo trắng không hề để bụng đề phòng, cứ ngẩn ra trước tai họa giáng xuống. Bồ Đới Sát cũng trở tay không kịp, chỉ kịp hét lên một tiếng thảng thốt.

“Cạch!”. Thành linh một viên đá nhỏ bay ra khỏi đám đông, bật lên thân chủy thủ khiến nó văng đi xa. Lưu Tử toạc hở khẩu, kinh hãi nhảy vọt ra sau. Bồ Đới Sát hét vang, múa chưởng đánh tới, bỗng lại “phụp” một tiếng nữa, Lưu Tử hai mắt trắng dã ngã ngửa xuống, trên trán thủng một lỗ nhỏ, máu hòa dịch não chảy ra ồ ạt.

Nữ tử áo trắng bàng hoàng, buột miệng thốt lên khiếp sợ. Ngô Thường Thanh vốn chạy đến cứu viện, mới được nửa đường thì tình hình đã giải quyết xong, lão liền ngoảnh phất về hướng viên đá xuất phát nhưng không thấy có manh mối gì, bất giác run sợ: “Gớm thật, không biết cao thủ đâu ra thế này!”. Riêng Mộc Ngẫu Sát đoán ngay ra là ai, chàng đưa mắt nhìn Lương Tiêu, đầu mày nhui nhủ.

Lương Tiêu nhếch mép buồn khổ: “Lại nổi sát tính rồi, chà, ném roi thanh chủy thủ là được, nào ngờ nóng nảy quá, đi bắn tiếp viên thứ hai!”.

Mộc Ngẫu Sát nhìn những bộ mặt tái xanh tái tử của bọn Nộ Long bang, lại trông thi thể Lưu Tử, cuối cùng nghĩ đến võ công ghê gớm của Lương Tiêu, lòng háo thắng tranh cường cùng chí báo thù rửa hận suốt hai mươi năm qua bỗng chốc tiêu tan. Chàng thờ dài bảo bọn Nộ Long bang:

- Lưu Tử đã chết, ta cũng không gây khó dễ cho các ngươi nữa. Các ngươi không phải người nhà họ Lưu, chẳng việc gì phải bán mạng cho cha con hần!

Chàng lần tay vào ngực, móc ra một bình sứ ném cho Nhục tu cầu Thường Vọng Hải:

- Xoa ngoài uống trong đồng thời sẽ trị được độc chất của Hỏa diễm chương.

Thường Vọng Hải chìa tay ra đón, chẳng nói chẳng rằng cúi xuống ôm xác Lưu Từ, dẫn đồng bọn đi ra.

Mộc ngẫu sát cũng xoay mình bỏ đi, Bó đới sát bèn chặn đường:

- Ca ca không đợi chữa bệnh à?

Mộc ngẫu sát lắc đầu:

- Ca ca nóng lòng báo thù nên mấy hôm nay đã giết hại cả những kẻ vô can, trái với dự định ban đầu. Thôi thì hãy coi Long tu châm như một sự báo ứng, hà tất khổ sở cầu cạnh người ta cứu chữa?

Chàng dậm bước, nhưng Bó đới sát nước mắt lưng tròng, nhất quyết ghi chặt không buông. Mộc ngẫu sát gãy mũi mới thoát, khuôn mặt bỗng rúm rỏ, thân hình chấn động mạnh, không trụ được phải ngồi phệt xuống đất.

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng bước tới gần:

- Ngươi đừng găng tỏ ra cứng cỏi nữa! – Sau khi bắt mạch cho Mộc ngẫu sát, cô trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi Ngô Thường Thanh. – Sư phụ ơi, dùng cách nào mới lấy được Long tu châm ra?

Ngô Thường Thanh cầm chén trà, mắt ngước lên trời:

- Ngươi chống đối ta hết lần này đến lần khác, còn hỏi han gì nữa? Có giỏi tự đi mà chữa!

Nữ tử áo trắng phân vân hồi lâu rồi lặng lẽ quay lại bàn, bóp trán suy nghĩ. Bó đới sát chăm chăm theo dõi từng biến đổi trên nét mặt cô, tìm đập thon thót.

Cuối cùng, nữ tử áo trắng thở dài buồn bã:

- Đành mạo hiểm thử xem. – Cô mở hòm thuốc bên cạnh lấy một con dao mỏng như lá lúa và một viên đá nam châm, lăm lăm. – Long tu châm được máu đưa đi, di chuyển theo chiều vận hành của kinh mạch. À, xin hỏi cô nương, lệnh huynh trúng châm khi nào và vào chỗ nào?

Bó đới sát cau mày cô nhớ:

- Có lẽ là giờ dần hôm qua, trúng vào chỗ nào chỉ có ca ca ta biết.

Mộc ngẫu sát lúc này đã thở lại được, bèn đáp:

- Gần huyết Nội quan.

Nữ tử áo trắng chăm chú quan sát bóng nắng trên đất, đoạn đặt tay trái lên mạch của Mộc ngẫu sát, tay phải bấm đốt. Đám đông lộ vẻ thắc mắc, ào xào bàn tán trước cử chỉ kỳ quái ấy. Ngô Thường Thanh chăm chăm nhìn học trò, vẻ mặt chăm chú khác thường, cầm bát trà lên mà quên cả uống. Lão hiểu, nữ tử áo trắng đang căn cứ vào các triệu chứng của bệnh, kết hợp với mạch lý để suy đoán ra đường đi và vị trí hiện tại của Long tu châm.

Huyết khí trong cơ thể con người luôn ở trạng thái vận hành, mạnh hay yếu đều có thời khắc nhất định. Long tu châm được máu đưa đẩy, tốc độ di chuyển liên quan mật thiết với cường độ khí huyết. Thể chất mỗi người một khác nên thời điểm khí huyết mạnh yếu cũng không tương ứng nhau. Có người tinh táo phần chấn ban ngày, nhưng có người đêm xuống mới sáng suốt sung sức, vì vậy rất khó đoán định vị trí của Long tu châm.

Nữ tử áo trắng lăm lăm tính một hồi thì đã lần được đầu mối, miệng đọc:

- Mậu Quý Tị Ngọ thất tương nghị, Bính Tân Hợi Tí diệc thất số, – tay trái áp viên nam châm vào huyết Cự cốt trên vai Mộc ngẫu sát, tay phải cầm con dao rạch vào da. Một vệt máu từ vết thương bắn phụt ra, hắt xuống đất.

Chừng như việc suy đoán đã lấy đi rất nhiều tâm lực của nữ tử áo trắng. Cô dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, hơi thở dồn dập:

- Cô nương tìm hộ xem có cây châm trong máu không?

Bó đới sát xem xét kỹ càng trong vũng máu rồi nhặt lên một mũi kim nhỏ xíu như lông thỏ, chẳng hiểu làm bằng chất liệu gì mà nặng vô cùng, cầm trĩu cả tay. Thấy đại phu đã trừ được nguồn cơn căn bệnh của huynh trưởng, cô ta tươi tỉnh, mừng khôn kể xiết.

Nữ tử áo trắng nghỉ một lúc rồi quay về bàn viết đơn thuốc:

- Kim nằm trong kinh mạch quá lâu, tuy gắng gượng ép ra được nhưng kinh mạch đã bị thương tổn, ngươi hãy điều dưỡng theo đơn thuốc này để tránh di căn... – Nói đến đây, cô bỗng thở dốc, thân hình run rẩy như lá cuối thu, vội vàng móc bình ngọc dốc lấy hai viên uống.

Bố đối sát rất ngạc nhiên:

- Bò tát không được khỏe à?

Nữ tử áo trắng thở đều trở lại:

- Không... sao đâu, bệnh kinh niên ấy mà, xưa rày đều vậy!

Mọi người nghe nói đại phu mắc bệnh thấy đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Bố đối sát mở to mắt:

- Y thuật Bò tát cao minh như thế, lẽ nào không tự chữa chạy được?

Nữ tử áo trắng chưa kịp trả lời, Ngô Thường Thanh đã gất gông:

- Đùng lái nhái nữa, chữa xong rồi thì mau cút đi!

Bố đối sát trừng mắt nhìn lão về căm ghét:

- Chẳng qua nể mặt Bò tát, bằng không ta đã cho người...

Ngô Thường Thanh cười khẩy:

- Cho ta cái gì?

Bố đối sát không tiện đắc tội với sư phụ của đại phu nên nén giận cảm tạ nữ tử áo trắng, đỡ Mộc ngẫu sát đi ra. Người bệnh khác tiếp tục tiến đến bên bàn ngồi, Ngô Thường Thanh lạnh lùng lên tiếng:

- Hôm nay đủ rồi, sau này khám tiếp!

Bệnh nhân nọ khựng lại, đang chùng người xuống mà không biết nên ngồi hay nên đứng lên như cũ.

Ngô Thường Thanh phát tay áo bảo học trò:

- Hôm nay con không được khỏe, đừng lao lực quá!

Nữ tử áo trắng không dám kháng cự, định nhóm dậy, mọi người bèn nhao nhao la hét:

- Chúng tôi đợi đã mấy ngày rồi, xin hãy chữa cho chúng tôi!

- Phải đó, Bò tát mà về thì chẳng biết bao giờ mới ra, bệnh chúng tôi không thể để kéo dài được nữa!

Những tiếng hò hét láo nháo vang lên. Ngô Thường Thanh nổi cáu:

- Khốn nạn, toàn đồ tự tư tự lợi! Nghĩ cho bọn lộn giống các người thì ai nghĩ cho con bé đây? Bệnh nó còn khó chữa hơn bệnh các người, mạng nó còn quý hơn mạng các người hàng trăm lần! Cút, cút hết cho ta nhờ...

Nữ tử áo trắng thở dài:

- Đạo gàn đây bệnh con tái phát mỗi ngày một thường xuyên hơn, hôm nay thế này, nhưng mai chẳng biết ra sao. Thôi thì khám thêm cho vài người nữa, và chẳng con vừa uống thuốc, vẫn chịu đựng được.

Ngô Thường Thanh giậm chân thỉnh thịch, để rơi mình xuống ghế trúc, lăm lăm uống trà.

Nữ tử áo trắng lần lượt gọi bệnh nhân, người thì bắt mạch chẩn đoán, người thì châm cứu xoa nắn, cuối cùng viết đơn thuốc, chẳng may có chỗ nào không rõ thì hỏi Ngô Thường Thanh. Đến cuối giờ thân đầu giờ dậu, đám đông lục tục rời khỏi rừng, ai nấy đều hoan hỉ. Lương Tiêu đợi mọi người đi hết mới dất lão già lại gần.

Nữ tử áo trắng uống thêm một viên thuốc nữa. Da mặt cô trắng nhợt, từ đầu tới cuối luôn cúi gằm đầu, không dám nhìn thẳng vào ai cả. Lương Tiêu bước đến bên bàn, mê mải ngắm cô hồi lâu. Hiện tại già đã cao lớn vạm vỡ hơn hẳn khi xưa, lại thêm khuôn mặt đầu dài phong sương, Ngô Thường Thanh nhất thời chưa nhận ra. Sốt ruột vì già cứ đứng bất động mãi, lão thô bạo gục:

- Có bệnh thời khám, không bệnh thời biến!

Nữ tử áo trắng vội nói lắp:

- Mời ngồi!

Lương Tiêu y lời ngồi xuống, nữ tử áo trắng đặt tay lên mạch gã, trầm ngâm một lúc rồi hỏi bằng giọng ngạc nhiên:

- Tiên sinh có bệnh tật gì đâu?

Lương Tiêu chậm rãi nói:

- Ta có bệnh đấy, cô xem cho kỹ đi!

Nữ tử áo trắng lắc đầu:

- Tôi không phát hiện ra, thế thường ngày ông cảm thấy khó chịu ở đâu?

Lương Tiêu bỗng cay cay sống mũi, u uẩn nói:

- Thường ngày ta nặng lòng nhưng nhớ một cô gái, bệnh đó gọi là bệnh tương tư!

Nữ tử áo trắng vội rút tay về, lắc đầu thờ dãi:

- Tôi không... chữa được bệnh này!

Lương Tiêu thờ dãi:

- Cô gái ấy tốt bụng lắm, nhưng sức khỏe rất xấu. Chẳng hiểu dăm ba năm nay, bệnh tật có đỡ chút nào không?

Nữ tử áo trắng bỗng rùng mình, sắc hồng lan lên đến tận tai, cái cổ gầy nhợt thoáng chốc cũng đỏ ửng. Lương Tiêu lại tiếp:

- Hôm ta buộc phải ra đi, cô ấy khóc lóc rất thảm thiết, chẳng biết có bị thương không? Mấy năm nay cô ấy có còn cảm lạnh? Còn hay choáng váng? Và có còn uống cái thứ thuốc Kim phong ngọc lộ kia không...

Nữ tử áo trắng từ từ ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cô hốc hác, làn da xanh trắng tới mức gần thành trong suốt, hàng lông mày nhạt như khói mỏng, hốc mắt hõm sâu càng làm nổi bật đôi mắt to tướng. Cô trân trân nhìn Lương Tiêu, lệ châu thánh thót tuôn rơi, run run gọi:

- Tiêu ca ca...

Mắt Lương Tiêu cũng đã ướt nhòen. Gã muốn giơ tay áo lau nước mắt cho cô nhưng ngại áo quần bẩn thỉu, đành dùng tay không quệt khề đi. Cảm thấy như chạm vào bộ xương, gã thảng thốt buột miệng:

- Hiểu Sương, muối gầy đi nhiều quá!

Hoa Hiểu Sương mừng mừng tủi tủi, bỗng rùng mình ngã ngất. Lương Tiêu vội chạy vòng qua bàn ôm lấy cô.

Ngô Thường Thanh đang say sưa thưởng trà, không chú ý đến cuộc đối thoại của hai người. Khi Hiểu Sương ngất xỉu, lão mới vội vã chạy lại. Thấy Lương Tiêu đứng chính ỉnh phía trước, lão không buồn nghĩ ngợi nhiều, thò tay chụp liền. Lương Tiêu rùn vai tránh khỏi trảo thế của lão, nói nhanh:

- Ngô tiên sinh, tôi là Lương Tiêu đây mà!

Ngô Thường Thanh ngó người nhìn kỹ rồi kêu lên:

- Ngươi chưa chết à?

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Việc gì mà tôi phải chết?

Ngô Thường Thanh không kịp nói nhiều, xua xua tay, đón lấy Hiểu Sương cho cô uống thuốc, lại dùng kim vàng châm vào các huyệt Nhân trung và Duy hội. Một lúc lâu sau, ngực Hiểu Sương bắt đầu phập phồng, cô mở mắt, gọi ngay:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu ghé lại gần. Hiểu Sương nắm chặt tay gã, nước mắt ròn ròn:

- Không phải... muối đang nằm mơ đấy chứ?

Lương Tiêu đáp:

- Mơ đâu mà mơ, không tin muối thử véo tay xem có đau không!

Hiếu Suong y lời véo thử tay, đoạn thở hắt ra:

- Đúng, không phải mơ!

Lương Tiêu phì cười. Hiếu Suong then thùng đồ mắt, cũng cười khẽ. Nụ cười của cô rất đẹp, hoa hạnh khắp rừng như mờ nhạt hẳn đi trước vẻ tươi tắn ấy.

Ngô Thường Thanh lạnh lùng đứng quan sát, chợt tức bực xen vào:

- Hừ, khóc đấy lại cười ngay được, chẳng ra cái thể thống gì! – đoạn trừng mắt lườm Lương Tiêu. – Tiểu tử khôn kiếp, nguoi chưa chết à? Hay lắm, đỡ cho con bé này phải rầu rĩ tới ngày, khóc...

Hiếu Suong cuống cuống ngắt lời:

- Sư phụ...

Ngô Thường Thanh định nói “sứt mướt sứt sừ”, thấy Hiếu Suong ngăn bèn nín lại, đổi câu hỏi:

- Nguoi đến đây làm gì vậy?

Lương Tiêu trở lão già ngồi gần đấy, đang cầm cành cây chọc bói tổ kiến:

- Tôi dẫn lão đến khám bệnh.

Ngô Thường Thanh cau mày:

- Mất trí chứ gì?

- Chịu. – Lương Tiêu lắc đầu, mỉm cười nhìn Hiếu Suong. – Có Bò tát giáng thế ở đây, đâu đến lượt hạng phàm phu tục tử như tôi chẩn đoán.

- Tiêu ca ca... – Hiếu Suong ngượng nghịu trách. – Đến huynh cũng trêu muội nữa à?

Nhìn sang lão già ngây ngô, cô bỗng nảy lòng thương xót:

- Huynh đưa ông cụ lại đây!

Lương Tiêu gạt đầu, chạy ra đỡ dành một lúc mới dắt được lão già đến. Nhưng ngồi xuống rồi, lão lại giờ què không chịu chìa tay cho bắt mạch. Lương Tiêu đành lura:

- Cô nương đây rất giỏi nắn xương, ông để cô ấy nắn thử xem ông có cốt tướng của thiên hạ đệ nhất cao thủ không.

Lão già phật ý:

- Có nhiên ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi, còn cần nắn bóp gì nữa?

Lương Tiêu gắng thuyết phục:

- Ông tự phong đệ nhất cao thủ mà xong à? Phải được người đời thừa nhận mới đáng kể chứ!

Lão già nổi con thịnh nộ, tóm luôn lấy cổ gã măng:

- Đưa nào dám bảo ta không phải thiên hạ đệ nhất cao thủ? Gọi nó ra đây thí xem sao!

Thấy Lương Tiêu bị bóp cổ, Hiếu Suong bàng hoàng cả người, suýt nữa lại ngắt đi. Lương Tiêu thần nhiên nói:

- Tôi bảo ông không phải đấy!

Lão già trợn mắt, siết nắm tay răng rắc. Lương Tiêu đỡ:

- Nếu ông để cô nương đây nắn cốt, từ nay về sau, tôi sẽ thừa nhận ông là thiên hạ đệ nhất.

Lão già dịu nét mặt, buông cổ Lương Tiêu, mỉm cười:

- Được lắm, được lắm! – Lão xắn tay áo, giơ cánh tay nhem nhuộm và nhoe nhoét mỡ ra trước mặt Hiếu Suong, đoạn ngoái đầu hỏi. – Nắn cốt là thế quái nào?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Tức là nắn cái hình dạng xương cốt của ông. Xương của hạng cao thủ đệ nhất và đệ nhị khác nhau nhiều lắm đó, cứ để cô nương đây nắn xong sẽ biết.

Lão già ậm ừ, trừng mắt bảo Hiếu Surong:

- Nhóc con mày nắn cho mau, nắn sao cho đúng là thiên hạ đệ nhất, cầm nắn thành thiên hạ đệ nhị nhớ!

Hiếu Surong đỏ mặt nghĩ bụng: “Tiêu ca ca lại lừa người ta rồi!”.

Xa cách đã lâu nay mới trùng phùng, cô gái hoan hỉ vô cùng, cứ miên man hồi tưởng chuyện cũ, nụ cười không ngừng chím chím trên môi. Lão già sốt ruột giục già:

- Cười cái khi gió, mau nắn đi!

Hiếu Surong xấu hổ đỏ mặt, đặt tay lên mạch lão già chăm chú thăm khám hồi lâu, đoạn ấn vào huyệt Hậu Khê ở xương trụ của lão, hỏi:

- Tiên sinh có cảm giác tê ở đây không ạ?

Lão già lắc đầu. Hiếu Surong nghĩ bụng: “Theo mạch lý, khi xuất hiện triệu chứng mất trí thì huyệt Hậu Khê tất có cảm ứng. Tiên sinh đây mạch tượng thông suốt, không hề tắc động chỗ nào, đúng ra không mắc bệnh gì mới phải!”. Cô ngoảnh sang hỏi Ngô Thường Thanh:

- Con không tìm ra bệnh, mời sư phụ đến chẩn hộ xem sao!

Ngô Thường Thanh lạnh lùng quan sát lão già từ nãy tới giờ, nghe Hiếu Surong gọi thì “ồ” lên một tiếng, gật đầu:

- Quả nhiên đúng, tiên sư nó, quả nhiên đúng!

Hiếu Surong mừng rỡ:

- Sư phụ giỏi thật, chỉ dùng mắt nhìn mà đã lần ra nguồn cơn bệnh tật rồi à?

Ngô Thường Thanh chòng chọc nhìn lão già, hỏi:

- Này Thích Thiên Phong, ngươi đang giờ cái trò quỷ gì vậy?

Lão già kinh ngạc:

- Ngươi gọi ta à?

Ngô Thường Thanh trợn mắt:

- Ta gọi ngươi đó, Thích Thiên Phong. Ngươi nhận ra lão phu không?

Lương Tiêu giật mình: “Thích Thiên Phong à, quái, cái tên này ta nghe thấy ở đâu rồi thì phải.Ồ đúng, trong ngôi miếu cổ đạo nào, Cửu Như đã từng nói công phu của ta giống với Đông Hải Thích Thiên Phong, khó mà đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh. Nhưng võ công lão già này cao cường như vậy, chỉ e ngay cả Cửu Như cũng chưa chắc thắng được ấy chứ!”.

Lão già ngờ ngác gãi đầu:

- Ngươi gọi ta là Thích Thiên Phong? Thích Thiên Phong là ai nhỉ?

Ngô Thường Thanh hàm hàm nhại:

- Thích – Thiên – Phong – là – ai? Hừ, là cái tên khốn kiếp tự xưng “Chỉ tôn Đông Hải, võ khổ Linh Ngao” ấy! – Lão trùng mắt mắng – Tên họ Thích kia, ngươi đừng giả ngô giả ngọng với lão phu nữa, ngươi chữa bệnh tật gì hết!

Dứt lời, Ngô Thường Thanh phóng tay chớp lấy cánh tay lão già.

Lương Tiêu đang mãi ngẫm nghĩ nên không kịp ngăn cản. Lão già hất tay, thân hình tròn xoay của Ngô Thường Thanh bật vút ra xa như một quả bóng. Lão già cười:

- Đồ béo lùn, quả cầu thịt!

Ngô Thường Thanh tức điên, khó khăn lắm mới dừng lại được, đang chống hai tay gắng sức lật mình lên thì lão già nọ đã lướt tới như gió, tung chân móc một cái. Ngô Thường Thanh lăn lông lốc đi ba trượng, lão già đuổi tới sát bên, giơ chân hẩy ngang. Ngô Thường Thanh không sao tự chủ được, tiếp tục lăn đi xa. Lần đầu tiên trong đời bị người ta dùng làm bóng chơi, lão tức giận la oai oái.

Lão già kỳ quái tự nhiên vớ được quả cầu thịt thì vô cùng hào hứng, liên tục bay theo tung chân đá hất. Lương Tiêu đâm lo cho Ngô Thường Thanh, liền lao đến vùng song chường chém xuống đầu lão già. Lão ta cười khanh khách:

- Đến đúng lúc lắm! – đoạn giờ chuông chấn.

Một bên từ dưới đánh lên một bên từ trên đánh xuống, chỉ thoáng chốc đã chao qua hất lại đến sáu bảy chục chiêu. Lương Tiêu không đỡ nổi, vừa đánh vừa lùi, rút vào rừng hạnh rồi giờ kẻo né tránh sau những thân cây. Lão già theo sát không rời, chuông lực chém đổ những cây hạnh thân to bằng miệng bát, kinh phong xô rụng những tán hoa tươi thắm, trải một tấm thảm dày màu hồng xuống nền đất rừng.

Ngô Thường Thanh ngơ ngáo ngồi dậy, toàn thân đau nhức. Thoạt tiên, lão vừa thẹn vừa giận, nhưng dần dần quên bẵng cả, chỉ chăm chăm theo dõi trận đấu của hai người, lòng không khỏi hãi hùng: “Thích Thiên Phong là kỳ tài trời sinh, cũng không hổ cho cái danh võ khó. Nhưng Lương Tiêu còn ít tuổi mà sao cũng luyện được bản lĩnh đáng sợ nhường kia?”. Chợt nhận ra trận tỉ thí khiến rừng hạnh tan tác cả, lão đứng đứng nổi giận:

- Hai tên xấu xa muốn đánh thì ra bãi trống, sao lại giày xéo hết cây cối của lão phu thế kia...

Rút kinh nghiệm đau thương, Ngô Thường Thanh chỉ nhường mảy trộn mắt, la lối ồm tỏi, động khẩu chứ không dám động thủ nữa. Hiểu Sương đứng bên cạnh sư phụ, thấy Lương Tiêu yếu thế hơn thì rất lo lắng.

Chợt một giọng nói ôn hòa từ xa vẳng đến:

- Chắc là ở đây đây!

Hiểu Sương đưa mắt tìm thì thấy có hai người đang đi đến. Một bà già tóc bạc mặt đỏ, mày thanh mắt đẹp, và một trung niên hán tử cao gầy, môi mỏng mắt to.

Hai người đến gần, bà lão cười nói:

- Ngô đại phu, cuối cùng cũng gặp được ông...

Giọng bà chợt tắt lịm, mắt dõi trân trân vào rừng, trung niên hán tử nhìn theo, khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngô Thường Thanh cười ha hả:

- Tường ai, hóa ra Hải đề lao nguyệt Thích phu nhân. Ha ha, chắc cái luồng gió họ Thích chuyên gây náo loạn thổi bà tới đây phải không? – Kèm theo câu nói, lão giờ tay trở lão già trong rừng.

Bà kia mừng quýnh, vui vẻ nói:

- Đúng là đi vệt gót giày tìm không thấy, ngồi chơi xơi nước lại vào tay. Hóa ra lão chết rạp nhà ta chạy tới đây.

Lúc này Lương Tiêu đã dùng hết mọi miếng võ, thấy Thích Thiên Phong sắp vỗ tiếp chuông, vội ngăn:

- Thôi, coi như ông thắng!

Thích Thiên Phong xuất lực rất mạnh, nhưng Lương Tiêu vừa nhận thua là lão dừng tay ngay tắp lự, chuông thế dùng dừng sừng ngay chớp mũi Lương Tiêu. Lão cười khì:

- Tốt, nhận thua là được rồi!

Bà già le te đi lại gọi to:

- Lão đầu tử, xem tôi là ai này?

Thích Thiên Phong ngoảnh mặt ra. Nhác thấy bà già, mặt lão tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng, cấp tập thụt lui đến một trượng. Bà già bước nhanh hơn về phía lão, nóng nảy nói:

- Không được chạy, đi về với tôi!

Thích Thiên Phong thấy bà đi đến gần, cũng thụt lui một khoảng tương ứng, trước sau vẫn hai bên vẫn cách nhau một trượng.

Bà lão bực bội tung mình bay đến. Thích Thiên Phong lập tức giở chân thi triển môn khinh công Thừa phong đạo hải. Bà lão phát cẩu, luôn mồm la gọi:

- Lão đầu tử, quay lại đây... – rồi cũng thi triển môn pháp tương tự, ngất nổi võ công tương đồng nhưng công lực khác biệt, chỉ một chớp mắt, khoảng cách giữa hai người đã bị kéo doãng ra ba trượng.

Trung niên hán tử cấp tốc chạy ra chặn đường:

- Cha!

Thích Thiên Phong nhào qua người y chạy bán sống bán chết, chân không chấm đất. Trung niên hán tử và bà lão hô hoán liên hồi, gấp rút đuổi theo, chỉ chớp mắt, bóng họ đã lướt đi xa tít tắp, biến mất trong trời chiều mờ mịt.

Sự việc xoay chuyển đột ngột. Lương Tiêu chỉ kịp nhớ ra rằng hán tử cao gầy nọ chính là Thích Hải Vũ đã đấu khinh công với mình ở ngôi miếu cổ hôm nào, nhưng không hiểu vì sao hắn tới đây, và vì sao lại đuổi theo lão già.

Ngô Thường Thanh tới gần, Lương Tiêu thắc mắc:

- Chuyện gì thế Ngô tiên sinh?

Ngô Thường Thanh hừ một tiếng:

- Vợ người ta đuổi theo chồng, người hỏi chỉ cho lắm! – Lão ngoảnh nhìn hoa hạnh phủ dày mặt đất, bất bình chửi rủa. – Người phá hoại bao nhiêu cây cối của ta thế này, định đền bù kiểu gì đây?

Lương Tiêu ngó người:

- Có gì ghê gớm đâu, trông lại là được thôi mà!

Hiếu Surong góp lời:

- Muội giúp huynh trông.

Ngô Thường Thanh lờm cờm:

- Hừ, đúng là nữ nhi ngoại tộc, chỉ giỏi ăn cây táo rào cây sung!

Hiếu Surong đỏ mặt, sóng vai Lương Tiêu đi vào rừng. Được một lúc, cô cười bảo:

- Muội cho huynh xem hai thứ!

- Thứ gì?

Hiếu Surong hất một tiếng, cây lá trong rừng khua xào xạc, một cái bóng vàng từ trên cây lướt xuống, kêu nhí nhách nhảy vào lòng cô, hiện nguyên hình một con khỉ nhỏ xíu.

Lương Tiêu cười vang:

- Kim Linh Nhi!

Hiếu Surong gật đầu tùm tùm. Kim Linh Nhi lảo liên đôi mắt rực lửa nhìn Lương Tiêu. Gãi xoa cái đầu bé con mềm mướt như nhung ấy, nhưng nó rụt lại, rúc sâu vào lòng Hiếu Surong.

Lương Tiêu lộ vẻ chán nản:

- Con khỉ này không nhận ra ta rồi!

- Không ngại, hai ba hôm nữa là nó quen huynh thôi...

Thình lình có tiếng sủa oăng oăng, một con chó lông trắng xộc đến. Lương Tiêu ngây người, con chó nhảy căng lên, vui vẻ nhào vào lòng gã, sủa diếc cả tai. Lương Tiêu ôm chặt lấy nó, mắt thoáng ướt, lấm lấm:

- Bạch Si Nhi, Bạch Si Nhi...

Con chó lông trắng chính là con cún mà Lương Tiêu thu nhặt hồi nhỏ, bây giờ đã lớn bổng, lưng dài eo thon. Xa cách lâu là thế, bề ngoài Lương Tiêu lại khác trước rất nhiều, nhưng nhờ ghi nhớ mùi riêng nên Bạch Si Nhi vẫn nhận ra cậu chủ, rúc ngay vào lòng gã không một thoáng băn khoăn. Lương Tiêu vuốt cái đầu mượt của con chó, thờ dài:

- Bắt muội nuôi nấng nó gần ấy năm, thật vất vả cho muội!

Hiếu Surong mỉm cười:

- Không nuôi sao được? Nó là chó của huynh, muội trông thấy nó cũng như trông thấy huynh mà.

Lương Tiêu phì cười:

- Gớm chưa, muội nói kháy để mắng xéo ta là chó cún đấy à?

Hiếu Sương hoảng hồn biện bạch:

- Đâu? Muội không dám có ý đó...

Lương Tiêu vội vỗ về:

- Ta đùa với muội thôi.

Hiếu Sương nghe vậy mới bình tâm, im lặng nhìn xuống.

Lương Tiêu nhớ lại bao nhiêu chuyện đã xảy ra sau khi mình rời Thiên Cơ cung, bất giác thở dài:

- Nói cho đúng, làm Bạch Si Nhi có khi lại hay cơ đấy, vì được ở mãi bên muội, chẳng phải đi đâu hết!

Hiếu Sương vốn không hiểu nguồn cơn lời cảm thán của Lương Tiêu nên nghĩ chệch theo hướng khác. Tim đập thình thịch, hai má nóng bừng, cô thở dài:

- Muội... muội cũng nghĩ như vậy. Thật may trời vẫn còn thương, phù hộ cho muội gặp lại huynh. Muội mừng lắm.

Lương Tiêu vốn định hỏi: “Muội cũng muốn ta làm chó cún ấy à?”, nhưng sợ cô ngây ngô hiểu sai ý mình, bèn mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

[1] Thần y trong rừng hạnh.

[2] Con giun có râu bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Quần Ma Loạn Vũ

Lương Tiêu và Hiếu Sương đi theo Ngô Thường Thanh, vừa chậm rãi bước vừa nói chuyện. Con đường dẫn họ xuyên qua rừng hạnh, tiến vào một sơn cốc nhỏ bé, nơi đây có một căn nhà ngói ba gian, trong nhà có hai nữ tì đang chuẩn bị cơm nước.

Cả ba ngồi chưa ấm chỗ, đằng xa chợt vẳng tới tiếng gọi lạnh lạnh:

- Ngô tiên sinh!

Ngô Thường Thanh hỏi vọng ra:

- Thích phu nhân đây à?

Thay lời đáp, bà lão tóc bạc ban nãy rẽ cây cối lướt tới, chỉ khẽ phất tay áo là đã băng vào giữa sảnh. Ngô Thường Thanh cười hỏi:

- Không đuổi kịp à?

Bà già cần nhần:

- Chân cứng ông ấy nhanh nhẹn quá, tôi đành bảo Hải Vũ gắng bám theo đằng sau, tránh để mất dấu vết. — Đoạn nhìn sang Hiếu Sương và Lương Tiêu, bà mỉm cười. — Lão thân là Lăng Thủy Nguyệt, dám hỏi cao danh quý tính của hai vị?

Hiếu Sương tự giới thiệu xong, Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ mừng rỡ:

- Tình cờ thật, con gái Sương Quân đây mà!

Hiếu Sương ngạc nhiên hỏi:

- Bà quen mẹ con ạ?

Lăng Thủy Nguyệt mỉm cười:

- Ta họ Lăng, mẹ con cũng họ Lăng, liệu có quen không nào?

Hiếu Sương ngó người, rồi sực nhớ, cô hoan hỉ nói:

- Bà... bà là cô cô của mẹ con?

Lăng Thủy Nguyệt vui vẻ gạt đầu, kéo cô gái vào lòng, vung tay mô tả:

- Hồi ta gặp lần đầu, con mới bằng chừng này. Ngoảnh đi ngoảnh lại mười mấy năm, tiểu hài nhi lớn bổng thành thiếu nữ tự bao giờ rồi!

Hiếu Sương nhoèn cười:

- Mẹ con vẫn nhắc tới bà luôn!

Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ âu sầu, chép miệng:

- Cơ khổ, mấy năm nay bận bịu con cháu đến nỗi chẳng thăm hỏi được họ hàng!

Bà lại hỏi Hiếu Sương về tình hình gần đây của cha mẹ cô, Hiếu Sương ngần ngại một lúc rồi đáp chung chung:

- Ôn cả bà ạ!

Lăng Thủy Nguyệt hỏi thêm:

- Bà con vẫn khỏe chứ? Ông nội về chưa?

Hiếu Sương ngo ngác:

- Ông nội con... mất lâu rồi mà bà.

Lăng Thủy Nguyệt ngó người, nhưng mau chóng gạt đầu:

- Ồ, chết cho êm chuyện.

Hiếu Sương nghĩ bụng: “Vì sao bà bà lại nói như thế nhỉ?”. Được cái tính tình dịu dàng khoan hòa, tuy không bằng lòng, cô cũng không để bụng.

Lương Tiêu nghe là hiểu Lăng Thủy Nguyệt muốn ám chỉ điều gì, bụng bảo dạ: “Chắc Hoa Vô Xuy căm giận Công Dương Vũ lắm mới nói thác rằng ông đã chết, đủ thấy phu thê tình nghĩa đến đâu cũng có khi trở mặt thành thù. May sao cha mẹ ta lại yêu thương nhau thắm thiết vô cùng. Ngẫm cho kỹ cũng là nhờ cha độ lượng, biết nhường nhịn, chứ mẹ thì tính khí thất thường, vui đấy rồi giận ngay được, nhưng mà sau mỗi lần làm lạnh, cha mẹ lại âu yếm hòa thuận hơn nhiều”. Gã bản thân nghĩ tới song thân, lòng không khỏi buồn rầu thương nhớ.

Lăng Thủy Nguyệt vẫn còn nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng thấy chưa phải lúc tìm hiểu cận kề bên tạm thời gác sang một bên, vòng tay hỏi Lương Tiêu:

- Vị tiểu ca đây xưng hô thế nào nhỉ?

Lương Tiêu cũng đáp lễ thừa lên. Quần áo gã rách rưới nhem nhuốc nhưng tác phong đường hoàng ung dung, Lăng Thủy Nguyệt khen thầm: “Còn trẻ thế mà đã có thể đầu tay đôi ngang ngửa với Thiên Phong, quả thật khó tin! Ta chôn chân ngoài biên ngàn ấy năm, ngờ đâu trong trung nguyên bỗng nảy ra một nhân tài như ông này!”. Bà mỉm cười:

- Thứ cho ta mạo muội, vì sao Lương tiểu ca lại động thủ với ngoại tử[1]?

Lương Tiêu hỏi:

- Bà là phu nhân của ông ấy à? Ông ấy đúng là Thích Thiên Phong chứ?

- Phải, ngoại tử chính là Thích Thiên Phong, ta và hài nhi Thích Hải Vũ vào trung nguyên chuyến này cốt để tìm ông ấy.

Lương Tiêu gạt đầu, kể rõ họ gặp gỡ ra sao và có gì gã đưa Thích Thiên Phong đi trị bệnh, nhưng bỏ qua không nhắc đến trận đại chiến bên sông Tiền Đường và nguyên nhân phiêu bạt đó đây của mình.

Lăng Thủy Nguyệt hình dung cảnh tượng phu bộ dạng thất thủ lang thang đầu đường xó chợ, ắt là khổ lắm, phu phụ nghĩa nặng tình sâu, càng nghĩ càng thương xót, lệ châu lã chã. Hiếu Sương giở khăn tay chấm nước mắt cho bà:

- Bà đừng lo, con đã bắt mạch cho Phong công công, mạch tượng bình thường. Sư phụ cũng bảo là công công không bệnh tật gì cả.

Lăng Thủy Nguyệt yên yên dạ, nhìn Ngô Thường Thanh ra ý dò hỏi. Lão béo mân mê chòm râu ngắn, trầm ngâm nói:

- Kẻ nào thần trí bất ổn thì ánh mắt lơ lảo khác hẳn mắt người thường, nhưng theo ta quan sát, ánh mắt hẳn chẳng có gì khác lạ cả.

Lương Tiêu gợi ý:

- Liệu có phải bệnh đãng trí chăng?

Ngô Thường Thanh lắc đầu:

- Chỉ khi nào lao tâm lao lực quá độ hoặc thiếu ngủ dài ngày dẫn đến mệt mỏi, máu không dẫn được lên não thì người ta mới bị đãng trí. Triệu chứng là cử chỉ chậm chạp, tinh thần ể oải mệt mỏi, nói trước quên sau. – Nhớ lại mình vừa bị Thích Thiên Phong biến thành quả bóng bất đắc dĩ, lão trợn mắt căm giận. – Thích lão đầu mặt mày hồng hào, huyết khí sung mãn, tính khí lại bộc tuệch thô lỗ, lấy đầu ra cơ hội mắc thứ bệnh cao nhả như vậy...

Lăng Thủy Nguyệt thất vọng nghĩ thầm “Đến Ác Hoa Đà cũng không nhận ra gốc bệnh của Thiên Phong, biết làm thế nào bây giờ?”. Lương Tiêu xoa cằm

- Tôi có một giả thuyết.

Ngô Thường Thành ghé mắt trông ngang, vẻ mặt khinh bỉ. Bất gặp cái nhìn ấy, Lương Tiêu dậm ngại. Nghĩ rằng không nên giờ trò múa rìu qua mắt thợ trước bậc thần y này, gãi im bật. Hiểu Suong khuyến khích:

- Có nhận xét gì, huynh cứ nói thử xem sao!

Lương Tiêu bạo dạn trình bày:

- Theo tôi, Thích tiên bối cố ý muốn lãng quên chuyện cũ!

Lăng Thủy Nguyệt và Hoa Hiểu Suong chưa kịp hỏi rõ, Ngô Thường Thanh đã bác ngay:

- Vô lý! Chỉ phán bừa!

Lương Tiêu nói:

- Nghe qua tưởng chừng hoang đường, nhưng thực tế có trường hợp ấy đấy, vì chính bản thân tôi đã trải nghiệm rồi. Trước đây khi làm toán, tôi chẳng nghĩ gì ngoài toán hết, đôi khi còn mê mải đến mức xao lãng cả ăn uống bài tiết. Về sau luyện võ, tới lúc tập trung tinh thần cao độ thì tôi lại quên bẵng toán thuật. Nói chung, nếu quá chú tâm vào một việc gì đó, người ta thường gạt hết những việc khác ra khỏi đầu.

Ngô Thường Thanh ngần ngừ tự nhủ: “Hắn phân tích, kể ra không phải hoàn toàn vô lý. Trước đây học y, quả có lúc ta cũng say mê đến độ quên hết tất cả thật”.

Lăng Thủy Nguyệt cau mày:

- Giả thuyết của Lương tiêu ca gọi ta nhớ ra một điều. Đích xác có lần Thiên Phong tâm sự rằng muốn quên hẳn mọi pho võ công linh hội lúc trước. Lẽ nào ông ấy đã làm được, nhưng không chỉ quên võ công mà còn quên luôn cả bản thân mình?

Lương Tiêu lắc đầu cười:

- Thích Thiên Phong từng thổ lộ với tôi: “Ta quên tiệt mọi thứ, nhưng bà lão thì không được phép quên”. Vừa rồi gặp bà, ông ấy chạy, đủ thấy ông vẫn còn nhớ bà.

Lăng Thủy Nguyệt lộ vẻ mừng, thầm nhủ: “Lão già chết rắp vẫn còn đôi chút lương tâm, không uổng công ta bôn ba tìm kiếm”. Lương Tiêu nói tiếp:

- Thích Thiên Phong còn kể, bà mà tìm ra là sẽ bắt ông ấy về, mà đã về rồi thì ông không thể đánh nhau với ai được nữa.

Lăng Thủy Nguyệt thần thờ hồi lâu, cuối cùng thờ dài bùi ngùi:

- Đại khái là ta đã hiểu. – đoạn vòng tay nói. – Tiểu ca đối đãi từ tế với Thiên Phong, còn quan tâm đưa ông ấy đi chữa bệnh. Ôn đức này, già trẻ lớn bé của đảo Linh Ngao trọn đời không quên.

Lương Tiêu xua tay:

- Phu nhân đừng nói thế! Võ công ông ấy cao quá, lại kiêu chế gắt gao khiến tôi không sao thoát thân được. Tôi dẫn ông tới đây, coi như ích cho người mà mình cũng được lợi thôi.

Nghe giọng Lương Tiêu khảng khái, Lăng Thủy Nguyệt sinh thiện cảm: “Tuổi còn trẻ mà khí phách lạ lùng!”. Ngô Thường Thanh hỏi:

- Bà vừa nói “đã hiểu”, cụ thể thế nào? Hé lộ cho ta biết đi!

Lăng Thủy Nguyệt thờ dài:

- Để cho rõ ràng, có lẽ nên bắt đầu từ chuyện ba mươi bảy năm về trước.

- Ba mươi bảy năm về trước? Chắc là cái hồi hắn chân ướt chân ráo vào trung nguyên, dạo ông bà chưa thành thân đúng không?

Lăng Thủy Nguyệt hơi đỏ mặt, lườm Ngô Thường Thanh:

- Ông nhắc đến Thiên Phong thì nói mình Thiên Phong là được rồi, con có gì ràng tôi vào đó?

Ngô Thường Thanh chỉ cười khà khà. Lăng Thủy Nguyệt kể:

- Đảo chủ các đời ở Linh Ngao đều hiếu võ, ai cũng tìm trăm phương ngàn kế góp nhặt các pho võ công khắp mọi vùng miền, về thành đồ phổ đem về cất giữ trong đảo, truyền đến ngoại tử là đời thứ mười hai. Nói lại mang tiếng chồng hát vợ khen hay, nhưng quả thật trời sinh Thiên Phong thông minh đỉnh ngộ, bảo là kỳ tài chưa từng có ở đảo Linh Ngao kể cũng không quá, bất luận loại võ công nào ông ấy cũng học được, mà học đến mức uyên thâm tinh thực kia! Năm mươi bảy tuổi, bản lĩnh của Thiên Phong đã hơn hẳn đảo chủ các đời, không một tiền nhân nào theo kịp. Sau khi luyện xong mọi pho võ công đang cất giữ trên đảo, ngoại tử tự xưng “Chỉ tôn Đông Hải, vô khổ Linh Ngao”, lần lượt đánh bại cao thủ đệ sĩ ở bốn mươi chín đảo khác trên biển Đông, vậy mà còn chưa thỏa mãn, lại dong buồm vượt sóng vào trung thổ, đem tài năng đi thi thố, khuất phục các anh hùng trong thiên hạ.

Lương Tiêu tán thưởng:

- Chỉ khí ghê gớm thật!

Lăng Thủy Nguyệt lắc đầu:

- Chỉ khí cũng khá, nhưng khả năng tự lượng kém lắm. Thời kỳ đầu, ngoại tử đi một mạch về phía tây, không gặp được địch thủ thì chớ, lại toàn kết giao với những hạng tiểu nhân, nghe chúng phỉnh phờ tăng bốc mãi, tuổi còn trẻ, thiếu từng trải, kết quả không tránh khỏi là càng lúc càng tự mãn. Một ngày kia, sau khi đánh bại các cao tăng Thiếu Lâm tự, Thiên Phong đi vòng sang Tây An phủ. Vùng này có một đại hiệp nổi danh về dùng kiếm, bản lĩnh xuất thần nhập hóa, được giang hồ tôn xưng là Trung Châu vô địch. Đang lừa ngựa non hầu đá, nghe đến hai chữ “vô địch” đâm ngứa ngáy, Thiên Phong liền tìm đến tận nhà vị đại hiệp nọ để khiêu chiến. Nào ngờ vị ấy tuổi đã cao, hồi hận về những hành động giết chóc của mình thời còn tung hoành giang hồ nên dốc lòng thờ Phật, giao phó hết việc đời cho hai con trai xử lý. Hai người con đã nghe đến danh ngoại tử từ lâu, nay gặp ông ấy thì tiếp đãi rất niềm nở kính cẩn, đoạn thưa lên rằng phụ thân họ đã rửa tay gác kiếm, không muốn giao đấu với ai nữa. Ngoại tử đời nào chấp nhận, bèn bảo: “Lão ta không đấu thì các người đấu”. Rồi chẳng đợi họ phân trần điều hơn lẽ thiệt, ông lập tức bẻ hai tay con nhà người ta, cảnh cáo: “Cha các người mà cứ ở tịt trong ấy, ta sẽ bẻ nốt cả hai chân”. Thuở ấy Thiên Phong còn ít tuổi, tính tình hung hăng, hành động táo tợn, đã nói là làm, thấy vị đại hiệp Trung Châu kia vẫn ru rú đằng nhà sau, ông tiếp tục bẻ gãy chân hai người con. . .

Lương Tiêu nóng ran cả mặt, nghĩ thầm: “Ít tuổi, tính tình hung hăng, hành động táo tợn, đã nói là làm, chẳng phải đang trách ta đấy ư?”. Càng ngẫm càng thấm thía, gã không nén được tiếng thở dài. Lăng Thủy Nguyệt tưởng Lương Tiêu bất bình với hành động của Thích Thiên Phong, cũng ngậm ngùi:

- Đại hiệp Trung Châu vẫn không lộ diện, ngoại tử sốt ruột nên sinh ác tâm, bèn dọa sẽ phóng hỏa đốt nhà. Tới lúc đó thì ông lão kia đành phải ra mặt. Thiên Phong tự đắc, sửa soạn xuất thủ. Thành linh có người rao sau lưng: “Vốn hai bàn tay trắng, chỉ trông vào hóa duyên”. Tiếng rao rền như chuông làm rung chuyển cả mái ngói. Ngoại tử giật mình ngoái đầu nhìn thì bất gặp một nhà sư trẻ tuổi, vóc dạc cao lớn dị thường, một tay cầm hồ lô, tay kia chống cây gậy đen nhánh.

Lương Tiêu bật cười:

- Khéo nhì, Cừ Như đến rồi!

Lăng Thủy Nguyệt ngạc nhiên:

- Đúng, đó chính là Cừ Như thiền sư, sao tức hạ biết?

Ngô Thường Thanh lé mắt nhìn Lương Tiêu:

- Ngươi đã gặp con lừa trọc ấy rồi à?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Không chỉ “đã gặp”, tôi còn uống rượu, ăn thịt chó với ông ta nữa kia!

Ngô Thường Thanh bực bội lắm lắm:

- Cái đồ lừa trọc, làm hư cả trẻ con!

Hiếu Sương bùng miệng khúc khích:

- Sư phụ ơi, Tiêu ca ca đâu còn là trẻ con!

Ngô Thường Thanh cười nhạt:

- Ngươi thì tất nhiên là mong hấn lớn mau lớn mau, để còn. . .

Hiếu Sương vội giơ tay bịt đôi môi chề bè của lão béo, cuống quýt kêu van: “Sư phụ, sư phụ!”. Ngô Thường Thanh hứ một tiếng, bỏ lưng không nói nữa.

Lăng Thủy Nguyệt nhìn từ Lương Tiêu sang Hiểu Suong một lượt là hiểu ngay sự tình, tủm tỉm cười rồi kể tiếp:

- Dứt tiếng rao khiến mọi người chấn động ấy, nhà sư bước vào sảnh, đến thẳng chỗ vị đại hiệp Trung Châu để hóa duyên. Đại hiệp già một lòng hướng Phật, đang lúc nước sôi lửa bỏng mà cũng không nề hà thoái thác, lập tức gọi người dọn cơm chay. (Lương Tiêu nghĩ bụng: “Ăn chay thì đâu phải là Cừu Như nữa!”). Nào ngờ nhà sư từ chối: “Bần tăng xưa rày chỉ ăn mặn, nếu thí chủ thu xếp được chút rượu thịt thì hay hơn”. Nghe những lời tiết mạn Phật tổ như thế, vị đại hiệp Trung Châu rất sùng sốt. Ngoại tử sùng sốt ruột vì bị kẻ thứ ba thò mũi vào cản trở công việc của mình, bèn nhào tới trước đập tay lên vai Cừu Như, định bảo ông ấy tránh ra. Cừu Như chẳng hề ngoái đầu, chỉ hơi rùn vai trái rồi huých ngược lên, vậy mà khiến ngoại tử chới với gần như ngã ngửa. Tung hoành trung thổ bao lâu hầu như chưa gặp địch thủ, đâu ngờ đến đây lại không đỡ nổi một cú huých vai, ngoại tử kinh hãi tới bực nào, hăn rằng khỏi nói các vị cũng biết. Qua con sùng sốt ban đầu, ông ấy nôn nóng muốn ra tay, Cừu Như bèn thùng thẳng bảo: “Vội gì, đợi ta tọt ngủm rượu đã nào!”. Ngoại tử không chịu, cứ sùng sục đòi so tài cao hạ, Cừu Như cười nói: “Ta uống được chừng nào rượu thì khỏe lên chừng ấy, bây giờ trong mình chưa có nổi một nửa sức lực thông thường. Người tự xưng là “chí bầu mộng phải, tuột khó ho lao”, danh hiệu oai thế, đừng nên tìm cách ăn gian chiếm phần lợi thế so với bần tăng mới đúng! – Kể đến đây, Lăng Thủy Nguyệt không kìm được bật cười.

Hiểu Suong hỏi:

- Chí bầu mộng phải, tuột khó ho lao là gì ạ?

Lương Tiêu cố nén cười:

- Tại Thích đảo chủ tự xưng danh hiệu “chí tôn Đông Hải, võ khổ Linh Ngao” mà!

Hiểu Suong vẫn ngơ ngác, Lương Tiêu định giải thích, Lăng Thủy Nguyệt bèn đỡ lời:

- Hòa thượng chữ tục đó, con không cần hỏi kỹ! Ngoại tử kinh ngạc vô cùng, nhưng vốn tự phụ nên cũng ngừng thúc ép, để yên cho Cừu Như ăn uống. Vị Trung Châu đại hiệp từng trải chuyện đời, hiểu rằng hòa thượng có tình muốn phá ngang dự định của Thiên Phong. Ông cũng biết bản thân mình địch không nổi kẻ thách đấu trẻ tuổi kia, nay thấy cứu viện đến thì làm gì chẳng mừng, bèn hô người nhà bùng hết mâm cao đến cỗ đầy ra khoản đãi nhà sư. Cừu Như không hề làm khách, cứ tự nhiên ăn uống nhồm nhoàm trước mặt mọi người, tu sạch ba mươi cân rượu mới ợ một cái ra ý đã no, đoạn than thở: “Bần tăng ăn thịt uống rượu, tiết mạn Phật tổ, thật không nên không phải”. Thấy nhà sư đã đánh chén chán chê mới thở ra cái giọng ấy, ai nấy đều dờ khóc dờ cười. Cừu Như dầu dầu nét mặt, nói với đại hiệp: “Ta hồ thẹn lắm lắm, may ra chỉ có chết mới rửa hết tội, nay muốn được vãng sinh ở chỗ thí chủ đây”. Theo ngôn ngữ Phật giáo, vãng sinh tức là chết, là viên tịch đấy. Mọi người đều ngạc nhiên, ngoại tử càng không tin, bèn châm chọc: “Muốn vãng sinh hả? Ta dùng chường này tiễn người đi một quãng nhé!”. Cừu Như mỉm cười: “Vãng sinh là phải tự thân giải thoát, giống như võ sĩ tuần tiết, làm gì có chuyện nhờ tay người ngoài. Lâu nay nghe đồn các đảo chủ Linh Ngao đều sùng tín Phật pháp, chúa đảo đời đầu còn xuống tóc làm sư, bước chân vào cửa thiền, vì vậy mới bỏ họ cũ, đặt họ theo đức Thích Ca. Tại sao thí chủ bắt chấp di ý của tổ tiên, ngăn cản lý tưởng thành Phật của bần tăng?”. Trên đời ít người biết nguồn gốc của đảo Linh Ngao, và số người nói được cặn kẽ như Cừu Như lại còn hiếm hoi hơn nữa, ngoại tử cố nhiên rất kinh ngạc, không muốn thuận theo lời hòa thượng nhưng cũng không nghĩ ra câu gì để phản bác. Cừu Như quay sang hỏi vị đại hiệp già: “Ông dốc lòng hướng Phật, nhất định thuộc rất nhiều giai thoại sân thiền, dám hỏi có hòa thượng nào ngồi xếp bằng để vãng sinh không?”. Đại hiệp đáp: “Nhiều lắm!”. Cừu Như hỏi tiếp: “Thế đứng thì sao?”. Đại hiệp đáp: “Cũng kha khá!”. Cừu Như lại hỏi: “Còn trồng cây chuối?”. Đại hiệp cau trán nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp: “Tiểu lão chưa nghe nói đến bao giờ cả!”. Cừu Như phấn khởi: “Hay lắm, vậy ta trồng cây chuối vãng sinh!”, đoạn chống hai tay xuống đất, lộn ngược chân lên trời, toàn thân thẳng đứng không cựa quậy.

Hiểu Suong ngạc nhiên hỏi:

- Tính mệnh là đáng quý, hòa thượng còn trẻ như vậy, vì sao lại nghĩ quẩn chứ?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Còn lâu ông ta mới nghĩ quẩn, già vờ bày trò đấy thôi.

Hiểu Suong mừng rỡ nói:

- Thế thì tốt rồi! – Chừng vẫn chưa yên tâm về sự sống chết của Cừu Như, cô sốt sắng hỏi Lăng Thủy Nguyệt. – Sau đó mọi việc thế nào hở bà?

Lăng Thủy Nguyệt rất đẹp lòng: “Con bé tốt bụng thật”. Bà mỉm cười tiếp:

- Nhìn bộ dạng Cừu Như, đầu chúi xuống đất chân chống lên trời, hai tay thọc xuống nền nhà sâu đến nửa thước như ăn khoan vào đấy, ai cũng sùng sốt, đều tưởng là y đã vãng sinh. Vị đại hiệp Trung Châu buồn bã sai gia nhân di chuyển thi thể đi chỗ khác, ngắt nổi mọi người cùng xúm vào mà vẫn không sao làm nhà sư nhúc nhích được. Đại hiệp già kinh ngạc quá đỗi, tự tay đến đây cũng chỉ như chuồn chuồn lay cột đá. Đám người nhà phát hoảng tưởng đâu Phật tổ hiển linh, ai nấy lâm râm niệm Phật rồi lủ lượt quỳ xuống. Ngoại tử ngờ vực đây một bụng, bèn đi lại gần, vận toàn bộ công lực đẩy ra ba chường. Sức mạnh của ba chường này có thể đánh bật gốc một cây đại thụ, nào ngờ vẫn không lay chuyển nổi nhà sư. Ngoại tử kinh hãi vô cùng, sùng sò đứng lạng hồi lâu. Thành linh Cừu Như cười ha hả, lật mình xuôi lại như cũ. Chung quanh ai nấy đều ngạc nhiên, ngoại tử còn ngạc nhiên hơn hết thấy: “Con lừa trọc, ra là người lừa đảo à?”. Vừa nói, vừa nhớ lại ba chường vô hiệu vừa rồi của mình, ông ấy đâm chợn. Vị khách già cũng trách cứ: “Đại sư già chết làm lão phu sợ hãi quá chừng”. Cừu Như cười nói: “Chết vốn là giả, xà rằm kéo cột trong căn nhà này là giả, ngay cả ông, ta, bọn họ cho chí trời đất nhật nguyệt và chúng sinh trong thiên hạ cũng đều là hình trong gương, là mộng ảo tuột. Thật là giả, mà giả cũng là thật, hà tất khăng khăng rạch ròi?”. Vị đại hiệp Trung Châu nghe những lời ấy bỗng dưng tỉnh ngộ, chấp tay đáp: “Thiện tai, thiện tai!”, rồi vuốt song chường lên đỉnh đầu, toàn bộ mái tóc bạc đều rụng hết, đoạn cười vang với Cừu Như rồi cả hai dặt tay nhau đi đâu mất hút.

Ngô Thường Thanh lăm li nói:

- Chuyện này được lưu truyền khá rộng rãi trên giang hồ, thiên hạ cứ bàn tán xôn xao mỗi người một thuyết, hóa ra chân tướng là như vậy. Lão lừa trọc thường làm ra vẻ thần bí, nhưng kể cũng có chút bản lĩnh thần thông nhỉ!

Lăng Thủy Nguyệt gật đầu:

- Bản lĩnh của Cửu Như chính là môn công phu Đại kim cương thần lực thi triển hôm ấy đấy. Rồi Tây An, Thiên Phong dẹp hẳn thói ngạo mạn, quay ngay về đảo Linh Ngao tu tập. Ông ấy tự biết căn cơ chưa đủ, vì vậy chuyên cần luyện nội công suốt tám năm ròng rã. Đó cũng là khoảng thời gian tôi bước chân vào làm dâu nhà họ Thích và sinh hạ Hải Vũ. Tám năm bên bi trôi qua, nhận thấy võ công tiến bộ khá nhiều, tự phụ là mình đã có thể đấu ngang ngửa với Cửu Như, Thiên Phong giấu tôi, rồi đảo vượt biển sang Tây, vào trung thổ lần nữa để tìm Cửu Như tái đấu. Chỉ hiềm Cửu Như là một hòa thượng lang bạt, chùa lớn không dung, chùa nhỏ chẳng chứa, ngoại tử kiên nhẫn lùng sục suốt mấy năm trời, khó nhọc lắm mới gặp được ông ấy ở núi Thiên Trụ. Võ công Thiên Phong tuy đã chạm một ngưỡng tiến cảnh mới, nhưng Đại kim cương thần lực của Cửu Như còn tấn tới nhanh hơn. Đôi bên tỉ thí, cuối cùng ngoại tử thua, tất nhiên chưa cam khuất phục, lại quay về đảo khổ công rèn luyện, sau đó còn tìm Cửu Như khiêu chiến mấy lượt nữa, cứ khiêu chiến là thất bại, cứ thất bại lại tái đấu, tính đến nay thua cả thảy bốn lần.

Lăng Thủy Nguyệt kể tới đây, không nén nổi bùi ngùi:

- Ngoại tử tâm cao khí ngạo khác thường, làm sao chịu đựng nổi nỗi nhục nhã như thế. Sau lần thua thứ tư, ông ấy ôm cục hận trở về đảo Linh Ngao, thề độc trước dãy bài vị tổ tiên, nếu không luyện xong Vô tướng thần châm thì quyết không rời đảo nửa bước.

Lương Tiêu xen vào:

- Vô tướng thần châm là thế nào?

- Đó là một môn công phu gia truyền của đảo Linh Ngao, do một tiền bối thời trước ngắm con nhím mà nghĩ ra, vì thế còn có tên là Tiên vị công[2]. Người luyện thành công phu này có thể đẩy nội lực bắn ra từ bất kỳ huyết đạo nào trên cơ thể, tạo thành những mũi kim vô hình để dả thương đối thủ.

Lương Tiêu hỏi tái mặt:

- Võ công độc đáo tới mức ấy, có thể nói là thiên hạ vô song.

Lăng Thủy Nguyệt gật gù:

- Về lý thuyết quả đúng như vậy, nhưng trên đời này, võ công càng trác tuyệt thì càng khó luyện. Ngoài vị tiền bối sáng tạo ra nó, mấy trăm năm nay, chưa có ai trong số các cao thủ của đảo Linh Ngao luyện thành Vô tướng thần châm, thậm chí một vài người gắng gượng quá sức còn dẫn đến tán khí, mất hết công lực, biến thành phế nhân.

Hiệu Suong hải hùng than:

- Trời, thế thì không luyện là hơn!

Lăng Thủy Nguyệt lắc đầu:

- Chuyện gì Thiên Phong còn nghe ta được, chứ riêng chuyện võ nghệ, ông ấy chẳng để lời khuyên của ai vào tai hết, cứ thế tu tập đêm ngày đến độ quên ngủ quên ăn. Các vị nên biết rằng để luyện thành Vô tướng thần châm thì phải dùng một phương pháp đặc biệt dả thông dẫn các huyết đạo toàn thân. Có những điểm rất dễ thông suốt, chẳng hạn các huyết nằm trên bàn tay, cánh tay, bàn chân, cẳng chân... nhưng cũng có những huyết rất gian nan như Đan trung, Đan điền, Bách hội, Thiên Phong chật vật mấy năm liền vẫn không làm nó nhúc nhích được mảy may. Xem chừng không bao giờ ông ấy luyện xong Tiên vị công mất, ta bèn nghĩ: thầy kệ, cùng lắm ta ở đảo bầu bạn với ông ấy cả đời là được chứ gì...

Bà rom rớm nước mắt, Hiệu Suong cảm động, khẽ nắm tay bà bóp nhẹ. Lăng Thủy Nguyệt nhìn cô cháu về cảm kích, rồi gắng kiềm chế cảm xúc, kể tiếp:

- Bỗng đâu ba năm trước, Thiên Phong xuất quan, hớn hở như trẻ con. Ông nói đã hiểu ý nghĩa thực sự của Vô tướng thần châm, lại úp mở rằng phải quên hết những pho võ công đã học trước đây đi, một khi tâm trong lòng rộng là sẽ luyện thành môn công phu này. – Bà ngừng một chút, vừa thương thân vừa hối hận, sa lệ kết luận. – Lúc ấy ta tưởng ngoại tử vui miệng bông đùa, nào ngờ đều là lời nói thật...

Mọi người im lặng. Lương Tiêu cau mày suy nghĩ rất lung, nhưng không lần nổi yếu lĩnh của Vô tướng thần châm. Gã đã từng giao thủ với Công Dương Vũ, Tiêu Thiên Tuyệt và Cửu Như, xét ra thì bản lĩnh Thích Thiên Phong không hề thua kém họ, nếu quả thực lão đã luyện thành Vô tướng thần châm thì e rằng ba cao thủ kia chưa chắc còn địch nổi lão.

Ngô Thường Thanh vuốt râu đầm chiêu:

- Nếu chi vì tập võ nhiều quá hóa ngây thì may ra vẫn có cách chữa. Một là, cứ để hấn đánh bại Cửu Như cho thỏa nỗi ám ức nấn tính kia đi, bệnh chẳng cần thuốc mà tự khỏi. Nhưng cũng phải nói thẳng rằng chưa chắc Thích Thiên Phong đã thắng được con lừa trọc nọ, bởi nguyên việc tìm ra hành tung của cái tay lang bạt đó đã khó lắm rồi. Thứ hai, bà cứ bắt lấy Thích lão đầu, áp giải về đảo, hấn còn nhớ bà, tức thì chưa quên hẳn chuyện cũ. Miễn là hấn còn mang máng một vài hồi ức, sau này hai người sớm chiều bên nhau, hấn muốn rũ bỏ quá khứ cũng chẳng được nào!

Tự lự một hồi, Lăng Thủy Nguyệt đứng dậy thì lễ:

- Đa tạ Ngô tiên sinh chỉ giáo!

Bà rũ nhẹ tay áo, chỉ chớp mắt đã lướt đi xa hai trượng. Hiểu Sương gọi với:

- Bà đi đâu đấy ạ?

Lăng Thủy Nguyệt đáp:

- Nhân lúc ông con chưa đi xa, ta chạy theo bắt ông ấy về. – Câu nói chưa dứt, bóng bà đã biến khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lăng Thủy Nguyệt đi thì cũng đã đến giờ cơm. Mấy nữ tì sắp mâm lên. Ba người ăn xong, Lương Tiêu nhấp nhòm định hỏi Hiểu Sương bao nhiêu điều nung nấu trong lòng, ngờ đâu Ngô Thường Thanh lại giục cô gái:

- Tắt bật cả ngày mệt rồi, ngủ sớm đi!

Hoa Hiểu Sương không dám trái lời, liếc nhanh Lương Tiêu rồi cúi đầu đi vào phòng. Đợi bóng cô khuất hẳn, Ngô Thường Thanh quay ra cười nhạt:

- Thằng kia lại đây, ta có mấy câu muốn hỏi!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Việc quái gì ta phải chiều lòng lão?”. Gã nhếch mép vờn vai ngáp:

- Tôi đi đường mấy ngày trời, cũng mệt rũ rồi, muốn đi ngủ sớm.

Ngô Thường Thanh hằm hằm trợn mắt:

- Thôi vậy, người làm ta chán chẳng buồn hỏi cho ra đầu ra đuôi nữa. Tóm lại, cái tên xấu bụng sống dai kia, chưa chết thì nên biết đường mà đối xử với Sương nhi cho tử tế.

Lương Tiêu thầm nghĩ: “Chả cần lão phải nhắc!”. Ngô Thường Thanh gọi nữ tì lên, bảo đưa Lương Tiêu vào phòng dành cho khách.

.

Hiểu Sương nằm trên giường rồi mà không sao ngủ được, chỉ những nghĩ đến Lương Tiêu, người cứ say sưa như uống rượu, đầu óc vẩn vơ, tâm trạng hưng phấn cao độ, liên tục tưởng tượng ngày mai gặp gã sẽ nói gì, sẽ làm gì. Băn khoăn trở mình đến tận canh ba, Hiểu Sương mới mơ màng thiếp đi, nhưng chưa được bao lâu thấy mắt chời chời như đã rạng ngày, cô lại choàng tỉnh. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Lương Tiêu ngồi ghé bên mép giường, mỉm cười nhìn cô.

Hiểu Sương hồi hộp nhòm dậy, Lương Tiêu bèn giữ lại:

- Cứ nằm yên kéo cảm lạnh.

Hiểu Sương đành vâng lời ngã xuống như cũ, nhưng toàn thân bứt rứt quá chừng, cái chân đắp mình tự nhiên nóng sực lên như lò lửa khiến mồ hôi cô tuôn đầm đìa, gương mặt cũng đỏ bừng, cô lắp bắp:

- Tiêu... ca ca sao lại sang đây?

Lương Tiêu nói:

- Ta còn rất nhiều điều muốn hỏi muội nên không ngủ được.

Hiểu Sương mỉm cười:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thật. Huynh hỏi đi, muội mà biết thì sẽ trả lời ngay.

Lương Tiêu phì cười:

- Vãn về quá! Muội có còn nhớ, hồi ở Thiên Cơ cung, ta đã hứa với muội điều gì không?

Hiểu Sương thờ người, chợt một tia sáng lóe lên trong trí:

- Đi ngắm mặt trời mọc?

- Muội vẫn còn nhớ? – Lương Tiêu lộ rõ phần khoái.

Hiểu Sương im lặng tùm tùm: “Quên sao được, mỗi lời huynh nói muội đều nhớ hết”. Lương Tiêu vui vẻ rù:

- Đã vậy, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta lên núi thôi.

Hiệu Sương háo hức hưởng ứng:

- Được, để muối thay áo.

Lương Tiêu quay lưng lại. Hiệu Sương thay y phục xong, nói: “Ồn rồi!”, và đứng dậy. Lương Tiêu cười bảo:

- Khỏi cần! Trời lạnh sương dày, ta quần muối trong chăn ấm lên đó.

Hiệu Sương bối rối ngần:

- Thôi, thế thì muối thành cái bánh trưng à?

Lương Tiêu gật đầu:

- Đúng, cái bánh trưng có nhân mỡ nữ!

Hiệu Sương cúi mặt lăm bằm:

- Muối thì mỡ nữ với ai?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta thấy đẹp, tức là mỡ nữ.

Hiệu Sương ngượng ngừng nhìn xuống, lòng tự nhiên thấy vui sướng bàng hoàng.

Lương Tiêu lấy chăn quần Hiệu Sương thật kín, ôm ra cửa rồi thi triển Thừa phong đạo hải chạy lên đỉnh núi. Gió ù ù bên tai khiến Hiệu Sương tưởng như đang đờn vãn giá vũ lên trời, tâm trạng mê man ngây ngất, quên hết tất cả, bất giác thiu thiu ngủ gật.

Đến một lúc, chợt nghe Lương Tiêu nói: “Chắc đây là nơi ngắm mặt trời mọc!”, Hiệu Sương mở choàng mắt. Dưới chân họ chính là biển Đông, mặt nước trải rộng như một tấm màn mờ xám, những ngọn sóng nhấp nhô xô đẩy mãi không ngừng.

Lương Tiêu đặt cô gái xuống. Hai người ngồi bên nhau trên một tảng đá lớn, bốn bề tịch mịch, chỉ có tiếng gió đùa hiu hiu. Mấy lần Lương Tiêu toan cất tiếng, nhưng ngại phá tan bầu không khí tĩnh lặng hiếm có nên lại thôi. Gã không nói, Hiệu Sương cũng im bất.

Ngồi suông hồi lâu, Lương Tiêu bắt đầu uể oải. Nội công gã thâm hậu, suốt thời gian cầm quân không ăn không ngủ mà vẫn phấn chấn sung sức, lúc này cũng chẳng đến nỗi mệt mỏi mà sao mí mắt cứ trĩu mãi xuống. Gã gắng sức chống lại cơn buồn ngủ, nhưng bất lực. Lần đầu tiên trong đời mới gặp cảnh này là một, đầu óc mê man dần, mặt trời chưa mọc, gã đã thiếp đi.

Xây đâu một cơn gió lạnh lùa tới, Lương Tiêu sớn gai ốc bưng tỉnh, kinh hoàng kêu lên:

- Hiệu Sương, Hiệu Sương...

Hoa Hiệu Sương ngạc nhiên quay sang:

- Muối đây, huynh gọi gì thế?

Trông thấy cô gái, Lương Tiêu thở phào, đưa tay sờ trán thấy nhom nhóp toàn mồ hôi lạnh, thắc mắc tự hỏi: “Ta xưa nay vẫn cảnh giác tỉnh táo lắm, sao lần này lại sơ ý như thế nhỉ? Vừa xao lãng một cái mà ngủ ngay được”. Gã ngoảnh trông về phía chân trời, vầng thái dương đã nhô lên hơn nửa, mây đen vẫn nặng nề chưa tan, trông như cái lồng đỏ trứng nằm giữa bát canh cá mực. Lương Tiêu cảm thấy rất vô vị, bèn quay sang ngắm Hiệu Sương. Cô gái đang dỗi mặt ra xa, dáng vẻ chăm chú, gương mặt gầy gò phơn phớt một lớp sáng hồng dịu nhẹ dưới ánh triều dương. Lương Tiêu ngắm một lúc lại nổi cơn buồn ngủ, bực quá bèn trở tay tát mạnh vào mặt mình.

Hiệu Sương nghe động giật thót:

- Huynh làm gì đấy?

Mặt Lương Tiêu đỏ bừng, nhưng được sắc nắng nguy trang nên Hiệu Sương không nhận ra. Gã lắp liếm:

- Ta đánh muỗi!

Hiệu Sương ngạc nhiên:

- Lạnh cắt da cắt thịt thế này làm gì có muỗi?

Lương Tiêu không biết đối đáp ra sao, đành cười trừ.

Một lúc phân tâm ấy đã lấy đi mọi hứng thú ngắm mặt trời mọc của Hiểu Suong. Cô băng quơ nhìn quanh, chợt trông thấy lẻ loi trên vách đá, một chùm tường vi đang rung rinh trong gió sớm, bắt giác động lòng ngấm khẽ:

- Đường lệ chi hoa, thiên kỳ phản nhi, khai bất nhĩ tư? Thất thị viễn nhi![3]

Lương Tiêu cau mày:

- Muội nói gì thế, phản nhi viễn nhi là sao?

Hiểu Suong cười:

- Đó là lời của Không Tử, ý nghĩa là: đường lệ nở hoa, rung rinh trong gió, phải đâu không nhớ, chỉ hiem quá xa... – Cô bồng cúi đầu, khuôn mặt u ám.

- Muội nhớ nhà phải không? – Lương Tiêu hỏi.

Hiểu Suong cay cay mắt, gật đầu. Lương Tiêu nhìn cô đắm đắm:

- Từ hôm qua ta đã thắc mắc, vì sao muội rời bỏ Thiên Cơ cung đến núi Phụ Đường làm đồ đệ của Ngô Thường Thanh?

Hiểu Suong im lặng hồi lâu, cuối cùng thu hết can đảm nhìn Lương Tiêu, giọng tha thiết:

- Muội chỉ kể với mình huynh, huynh đừng nói cho ai khác biết nhé!

Lương Tiêu gật đầu. Hiểu Suong thở dài:

- Cái hôm Minh gia bắt huynh đi...

Lương Tiêu cau mặt ngắt lời:

- Vì sao muội vẫn gọi lão ấy là gia gia?

Hiểu Suong đỏ mặt lí nhí:

- Muội, muội quen miệng. Tóm lại là, hôm ấy rất nhiều người đuổi theo cứu huynh, cha này, Dung cô cô này, cả Tần bá bá nữa, để lại một mình muội trong cung. Muội buồn bã và lo lắng quá thế, ngày nào cũng ngong ngóng mọi người đón huynh trở lại. Chừng một tháng trôi qua, cha về, mặt mày u ám. Mặc muội gan hỏi sự tình, cha chỉ lắc đầu thờ dài suốt chứ không hé lộ gì hết. Về sau, rất lâu sau, muội mới nghe Mai Anh tỷ nói... huynh đã chết rồi.

Hiểu Suong kể mà nước mắt tuôn rơi. Lương Tiêu nhăn nhó:

- Tại cái lão họ Minh bịa chuyện lừa đảo cả. Ta chết bao giờ? Muội sờ thử xem, ta là người hay ma?

Hiểu Suong cười qua hàng nước mắt:

- Hề nhớ lại ngày đó là muội muốn khóc. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ muội đau đớn đến thế, chỉ chút nữa... là tự vẫn cho xong...

Lương Tiêu cảm động rớm nước mắt, nhưng sợ cô gái trông thấy nên quay ngay mặt đi. Hiểu Suong thở dài:

- Đêm hôm ấy, muội đổ bệnh, cũng may đúng lúc sư phụ đang ở trong cung, nếu không thì bây giờ muội chẳng được gặp huynh nữa đâu. Đạo đó, cha mẹ xích mích thường xuyên, mặt ai cũng lầm lì, hỏi không buồn nói. Một hôm muội giả vờ ngủ mới biết được nguyên do. Thì ra, bà nội muốn cha mẹ sinh cho muội một đệ đệ để sau này còn làm cung chủ.

Lương Tiêu nhăn trán:

- Việc tốt đấy chứ, có gì mà cãi vã?

Hiểu Suong lắc đầu:

- Muội cũng không hiểu tường tận. Đại khái theo lời mẹ, cha là kẻ bạc nghĩa bạc tình, đạo mang thai muội, mẹ bị một người đàn bà đánh gần chết, cha thừa sức bắt giữ kẻ đó, nhưng không hiểu sao cuối cùng lại thả cho bà ta đi. Muội chưa bao giờ thấy mẹ phẫn uất như thế, mẹ nói hận cha đến chết, bảo rằng sẽ khiến nhà họ Hoa phải tuyệt đường từ tôn bằng bất cứ giá nào. Bà nội bảo tại mẹ không bằng lòng sinh đệ đệ làm Hoa gia neo chiếc, dẫn đến việc tạo phản của Minh gia gia. Bà dọa nếu mẹ không vâng lời thì bà sẽ phủ cho mẹ về nhà ngoại để cha lấy vợ khác. Mẹ tức quá khóc òa lên, cha thì thừa với bà là cha thả chết chứ không bằng lòng lấy ai khác, cha làm khổ mẹ là quá lắm rồi, không muốn để lụy cho người đàn bà nào nữa.

Lương Tiêu đã từng nghe Minh Quy thuật lại cuộc tình duyên trắc trở giữa Hoa Thanh Uyên và Hàn Ngưng Tử nên không ngạc nhiên gì trước câu chuyện của Hiểu Suong. Gã lặng lẽ gật đầu: “Ta vẫn coi thường Hoa đại thúc ở chỗ ban đầu không cứng rắn bảo vệ hạnh phúc, nhưng lần này phải thừa nhận ông ấy có cốt khí, dám kháng cưỡng lệnh mẹ, không đồng ý bỏ vợ cũ để lấy vợ mới”.

Hoa Hiểu Suong thở dài:

- Tóm lại, bà tìm đủ mọi cách từ mềm dẻo đến cứng rắn đều không thể ép cha mẹ thuận theo ý mình, cuối cùng nổi giận, vừa trơ muội vừa bảo: “Surong Quân, cô nghe cho rõ đây, cô búống bình không chịu vâng lời, vậy ta sẽ nhốt con bé này lại, ngày nào cô chưa chịu sinh con, ngày đó cô còn chưa được nhìn thấy mặt nó...”.

Lương Tiêu uất nghẹn họng, chỉ muốn chửi thành tiếng, nhưng nể mặt Hiếu Surong nên nén lại, hậm hực nghĩ: “Mụ ấy mà không phải bà của muội, ta đến lật tung cái Thiên Cơ cung lên cho mụ biết tay”.

Hiếu Surong kể tiếp:

- Nói sao làm vậy, bà túm ngay lấy muội. Mẹ muốn bảo vệ muội, nhưng không đấu nổi bà. Vừa lúc ấy sư phụ đến, trách móc bà nội hết lời. Bà bèn nói, đây là chuyện nhà họ Hoa, không khiến người ngoài can thiệp vào. Sư phụ cự ngay: “Không thể được, nó là bệnh nhân của lão p... à, của ta, ai mà động đến bệnh nhân của lão p..., e hèm, của ta thì ta liều mạng với kẻ đó...”.

Lương Tiêu vỗ tay:

- Hà hê thật!

Gã đâm mển Ngô Thường Thanh hẳn lên, cảm thấy chỉ riêng mấy câu này cũng đủ để gã vui lòng nhún nhường với lão rồi. Hoa Hiếu Surong mặt ửng mầu, dầu dầu kể tiếp:

- Muội thấy người lớn ăm ỉ với nhau như thế, lòng buồn khôn tả, bèn thưa với bà: “Con xin rời khỏi Thiên Cơ cung, cho con lên núi Phụ Đường lạy Ngô gia gia làm sư phụ. Mẹ không sinh em bé, con cũng không về nữa”. Thực ra đã lâu rồi muội vẫn nuôi chí học y thuật, muội mắc bệnh từ nhỏ, trong người lúc nào cũng đau yếu, mỗi lần được Ngô gia gia đến thăm bệnh, muội lại thấy nhẹ nhàng dễ chịu hơn nhiều, vì vậy muội nghĩ, trên đời có rất nhiều người bị bệnh tật hành hạ, chắc cũng sẽ vật vờ như muội vậy. Nếu muội học được bản lĩnh của Ngô gia gia thì có thể giúp họ vơi bớt đau đớn. Từ khi có ý ấy, muội đọc rất nhiều sách y, chỗ nào mắc thì hỏi Ngô gia gia. Người cũng chiều lòng chỉ bảo cặn kẽ. Nhưng trước đây mỗi lần muội xin làm đồ đệ, người đều bỏ ngoài tai. – Cô mỉm cười. – Thế mà lần ấy giận bà nội quá, người đồng ý ngay tắp lự, nhận muội làm học trò rồi dẫn muội rời khỏi Thiên Cơ cung đến thẳng núi này.

Hiếu Surong kể rất sơ lược và bình tĩnh, nhưng Lương Tiêu biết cô phải gồng sức lắm mới kìm nén được đau đớn. Gã xột xa nói:

- Muội khổ quá!

Hiếu Surong lắc đầu:

- Khổ gì đâu huynh. Lúc nghe tin huynh chết, muội còn không muốn sống nữa cơ, nếu không nhờ bạn học y cứu người mà vơi bớt phiền não, có lẽ muội đã lìa đời rồi. Nhưng thế thật thì nguy thay, vì đâu còn cơ hội để gặp Tiêu ca ca ở kiếp này nữa. – Đôi mắt to bỗng ứa lệ, cô rung rung ngược nhìn Lương Tiêu.

Khi mắt họ giao nhau, Lương Tiêu choáng váng như bị nện một chùy vào giữa ngực, gã ngoảnh mặt đi, tim đập cuồng loạn: “Vì sao ánh mắt Hiếu Surong lại giống ánh mắt A Tuyết đến thế, ta nhìn lầm hay sao?”. Gã len lén ngó lại quan sát, khuôn mặt cô gái hình trái xoan khác hẳn khuôn mặt tròn của A Tuyết trước đây, nhưng nét da diết trong mắt thì không mấy sai khác, từng chút từng chút một, nó đâm vào lòng gã đầy nhức nhối. Gã ngoảnh nhìn vầng triêu dương ở đằng đông, im lìm hồi lâu, tim vẫn đập thình thịch.

Đến khi trời sáng hẳn, hai người mới xuống núi. Dọc đường, Lương Tiêu hái hoa rừng kết thành một cái vành rực rỡ cho Hiếu Surong đội. Cô gái thích thú soi mình xuống nước mỗi khi gặp suối chảy qua.

Rời chân núi, về gần tới rừng hạnh, họ bỗng thấy xa xa thấp thoáng bóng người loạng choạng, cùng neho mắt nhìn thì nhận ra Quý Lỗi Song Sát. Mộc ngẫu sát bê vết máu, Bó đôi sát mặt mũi trắng bệch, xem chừng đều bị thương rất nặng.

Bó đôi sát trông thấy Lương Tiêu và Hiếu Surong ngay từ xa, bèn gọi: “Bồ tát, Bồ tát...”, rồi là người ngã ngất. Mộc ngẫu sát đang tựa vào cô ta, cũng ngã nhào theo.

Hiếu Surong hốt hoảng chạy tới, lấy kim châm vẫn mang theo bên mình châm trị cho họ một hồi, giúp Mộc ngẫu sát cầm máu vết thương ở lưng. Bó đôi sát cũng lơ mơ tỉnh lại, thều thào:

- Bồ tát... đi trốn mau, có kẻ muốn hại sư phụ người đấy!

Hiếu Surong cả kinh, mặt tái mét. Lương Tiêu điềm tĩnh bảo:

- Quân đến đã có tướng ngăn, nước tràn thì đắp đê chặn. Ngươi khỏi lo, có gì cứ thông thả nói.

Mộc ngẫu sát lắc đầu thờ dãi:

- Võ công ngươi tuy cao, nhưng đối phương đông lắm, chưa chắc ngươi thắng được đâu!

- Rốt cục là kẻ nào? – Lương Tiêu hỏi.

Mộc Ngẫu Sát nói:

- Kể ra thì hơi dài dòng. Hôm qua được Bồ tát cứu mạng, ân oán cũng đã giải quyết xong, huynh muội chúng ta tà tà đi lên hướng bắc, định bụng từ đây phiêu bạt giang hồ, dùng nghề múa rối kiếm miếng cơm ăn. Đêm xuống, chúng ta nghỉ ở một quán khách bên đường, vô tình nghe được phòng bên có kẻ bàn luận chuyện Bồ tát cứu người, một giọng ẻo ọt nói rằng Bồ tát là học trò của Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh, còn nói Ác Hoa Đà vi phạm môn quy, thu nạp đệ tử, nhất định là vì... chà, tóm lại toàn những lời rác rưởi của phường hạ lưu. Huynh muội chúng ta chịu đại ơn đại đức của Bồ tát, dầu thịt nát xương tan cũng khó báo đền, đâu cho phép kẻ khác xúc phạm người như vậy, đang định xông sang thì nghe thấy một giọng eo éo hỏi: “Cuốn Thanh hạnh quyển đó chỉ dẫn phép dưỡng sinh trụ nhan thật à?”. Tên đầu tiên khẳng định: “Đúng vậy, chỉ cần ngày mai bắt lấy Ác Hoa Đà, ép lão giao nộp là được”. Huynh muội chúng ta nghe đến đây thì không nín nhịn nổi nữa, bèn lên tiếng khiêu khích. Không ngờ vừa dứt tiếng thì phòng bên có tiếng hừ mũi, rồi một luồng nội kinh quái dị thấm qua vách đất tràn sang. Muội tử ta đứng ngay bên tường, bị luồng nội kinh xô trúng, liền ọc máu tươi ngã nhào vào ta, nội kinh cũng lập tức thấm vào mình ta, khiến lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo cả. Ta hiểu ngay rằng đã gặp phải hạng cao thủ không thể chống cự được, bèn điều muội tử chạy trốn. Trên ngưỡng cửa phòng bên lập tức nhô ra một đạo sĩ và một Lạt ma. Chiết được hai chiêu thì ta trúng một nhát kiếm của đạo sĩ, con rối cũng bị vòng kim cô của Lạt ma đánh vỡ. May mà trời còn phù hộ, run rủi cho chúng ta thoát được quán trọ, nhờ thông thuộc địa hình nên chạy tới đây ngay trong đêm. Bồ tát à, những kẻ đó ghê gớm lắm, người và sư tôn mau mau rời khỏi đây để tránh tai họa giáng xuống đầu.

Mặt Hiểu Sương trắng bệch. Lương Tiêu liếc qua, cười bảo:

- Có ta ở đây, muội sợ cái gì?

Hiểu Sương khỏ sở lăm bẩm:

- Ai mà muốn hãm hại sư phụ muội nhỉ?

Lương Tiêu đã lờ mờ đoán ra thân phận của đối phương, bưng bảo dạ: “Việc này quái lắm, có lẽ nên tạm lánh sóng gió thì hơn”. Gã bảo Quý Lỗi Song Sát:

- Đa tạ các người đã báo tin, giờ thì đi đi.

Hai anh em nhìn nhau, Mộc Ngẫu Sát đề nghị:

- Đối phương bản lĩnh cao cường, chi bằng cứ để huynh muội ta ở lại hỗ trợ.

- Các người đang bị thương, có nấn ná cũng vô ích. Ta sẽ bảo vệ thầy trò cô ấy, các người cứ yên tâm.

Mộc Ngẫu Sát thở dài:

- Võ công túc hạ cao cường gấp mười lần ta, nhưng đây là hạng cao thủ biết truyền kinh cách vách, tốt nhất túc hạ cũng nên cẩn thận một chút.

- Ta hiểu. – Lương Tiêu bình thân đáp.

Hoa Hiểu Sương rút ra một lọ ngọc nhỏ, dốc lấy ba viên thuốc đưa cho Bồ đối sát:

- Cô nương trúng âm kinh, hãy cầm ba viên Ngọc tủy đan này, mỗi ngày uống một viên với nước. Lệnh huynh tuy mất nhiều máu nhưng nhất kiếm không sâu, tình dưỡng chừng một tháng là ổn thôi!

Bồ đối sát tạ từ rồi hai anh em đi nhau đi.

Lương Tiêu bỗng đảo mắt, gọi vọng vào rừng hạnh:

- Mời Ngô tiên sinh ra đây thương nghị!

- Có thấy sư phụ đâu nào? – Hiểu Sương ngạc nhiên.

Trong rừng hạnh có tiếng hừ rõ to, rồi giọng Ngô Thường Thanh mắng xa xả:

- Hai đứa tạp chủng, canh ba nửa đêm dắt nhau đi đâu? Con gái mà không giữ tiết, mới tí tuổi đầu đã rúc rích theo trai. Hôm nay lão phu từ mặt, tránh ngày sau người làm bản gia phong của lão phu. Cút ngay! Cuốn xéo theo tiểu tử kia mau, đi càng xa càng tốt, đừng để lão phu trông thấy nữa. Trông thấy người là lão phu giận sôi rồi!

Hoa Hiểu Sương sùng sốt, bỗng nhắm nghiền mắt, răng cắn chặt vào nhau, người mềm oặt lả xuống đất. Lương Tiêu hét hoảng đỡ lấy. Một bóng người loáng lên trong rừng, Ngô Thường Thanh lạch bạch chạy tới, khuôn mặt ảo não, vừa châm kim phục thuốc cho Hiểu Sương vừa lăm bẩm:

- Khốn thay, sao con ranh lại không thở được thế này?

Lương Tiêu bắt bình trách:

- Tại ông mắng chửi thậm tệ quá đấy mà! Dầu đối thủ ghê gớm tới đâu, ông cũng không nên dùng cách ấy để đuổi Hiểu Sương mới phải.

Ngô Thường Thanh bị nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng, ngồi phịch xuống một gốc cây hạnh, vò vò đầu im lặng. Lương Tiêu chưa bao giờ thấy lão bối rồi đến vậy, tự dưng chợt dạ, định hỏi cho rõ chuyện thì nghe đằng xa vắng tới tiếng cười ha ha. Sáu bóng người xuất hiện, lững lờ đi lại gần. Ngô Thường Thanh tái mặt, nhảy bật dậy. Lương Tiêu quét mắt một vòng, cũng cười ha ha. Sáu người kia tức thì dừng bước, ai nấy đều lộ vẻ sùng sốt.

Lương Tiêu nhìn khắp lượt:

- Đúng là không phải oan gia không đụng độ, chạm mặt rồi mới biết toàn cổ nhân. Ha ha, Hòa Chân Nhân, Cáp Lý Tư, A Than, ba tên dê tiện các ngươi còn chưa chết ư? – đoạn nhìn lão già áo xanh. – Chắc may mắn được cứu nhờ bàn tay tài phép của Tiểu Diêm vương Thường Ninh phải không?

Bọn A Than lần này có chỗ dựa nên khá vững tâm, khoảnh khắc kinh ngạc ban đầu mau chóng trôi qua, thay vào đó là vẻ căm hờn lộ rõ. Cáp Lý Tư cười khẩy:

- Bình chương đại nhân thoát chết trong gang tấc, thật đáng chúc mừng! Chẳng biết sau hôm nay có còn may mắn thế không.

Lương Tiêu mỉm cười im lặng, dùng ánh nhìn ở người đứng cạnh Cáp Lý Tư:

- Hạ Đà La, hai lần tương kiến đều chưa tận hứng, hôm nay phải đãi đằng cho hậu hĩ nhì!

Hạ Đà La nhường hàng mây bạc, cười đáp:

- Bình chương có lệnh, sai gia đâu dám không tuân?

Lương Tiêu nói kháy:

- Hay lắm, vậy ta ra lệnh cho ngươi ăn phân, ngươi có tuân không?

Hạ Đà La công phu hàm dưỡng rất cao mà cũng không khởi biến sắc, nhất thời nín lặng. Lương Tiêu đưa mắt sang người áo vàng đứng bên Hạ Đà La:

- Minh lão đại, nghe nói ngươi phao tin giả là lão tử đã chết, khiến Hiểu Suong phải đau lòng. Hay lắm, oán mới thù cũ hôm nay gộp vào tính luôn một thể.

Minh Quy nhếch mép, mắt lóe lên, nhìn hết Lương Tiêu lại đến Hiểu Suong.

Lương Tiêu ngoài miệng nói cứng như vậy, thực ra trong lòng lo lắng vô cùng: “Hôm nay sao Thái Tuế chiếu mạng, lành ít dữ nhiều. Một Hạ Đà La đã khó ứng phó, lại thêm năm tên khốn kiếp hỗ trợ, phải làm sao đây?”. Gã suy nghĩ rất lung, vắt óc tìm đối sách.

Ngô Thường Thanh thấy Lương Tiêu đứng trước ngàn ấy cường địch mà vẫn thản nhiên như không, thậm chí còn khiến đối phương thấp thỏm thất sắc thì kinh ngạc nghĩ thầm: “Cổ nhân nói chẳng sai: kẻ sĩ không gặp ba ngày đã thấy khác, ta những tướng tử từ này vẫn bông bột non nớt, nào ngờ bản lĩnh và chín chắn đến thế, một lời nói ra còn nhiều hào khí hơn hẳn thiên quân vạn mã”. Lúc này Hiểu Suong đã tỉnh lại, đoán chừng sáu người kia chính là những kẻ đến uy hiếp sư phụ mình, mặt cô xám xanh hoảng hốt.

Ngô Thường Thanh nghiêng răng bảo:

- Tiểu tử họ Lương, ai khiến ngươi nhiều sự? Ngươi dẫn con ranh biến đi, mình lão phu xử lý là đủ rồi.

Lương Tiêu không đáp. Thường Ninh cười hi hi:

- Sư huynh ơi, mấy chục năm không gặp, huynh giờ giới bản tính như thế từ bao giờ đấy?

Ngô Thường Thanh nỏi câu:

- Tổ sư ngươi, ai là sư huynh ngươi?

Lương Tiêu vỗ lờ: “Hóa ra là đồng môn, hèn chi cùng tinh thông y thuật!”. Thường Ninh vẫn nhon nhon:

- Huynh không nhận tiểu đệ, nhưng đệ vẫn nhớ mãi những chuyện năm xưa, ha ha, nhớ cái thuở huynh đệ ta cùng thờ một thầy, tình cảm thân thiết biết nhường nào.

Ngô Thường Thanh định mắng xối xả phen nữa, nhưng ngẫm chẳng gì cũng từng là huynh đệ tình thâm, lão không nỡ lòng nặng lời. Thường Ninh thờ dài, làm như tiếc hận lắm:

- Huynh đệ chúng ta thương mến nhau biết mấy, tất cả chi tại lão già khốn kiếp ưa thói thiên vị. Kể về tư chất thì rõ ràng tiểu đệ thông minh sáng láng hơn hẳn, thế mà lão ta có mắt không trông, khăng khăng truyền y bát cho một tên béo xấu xí vừa dừ vừa ác.

Ngô Thường Thanh nhỏ toẹt một cái:

- Khốn nạn, ngươi tâm địa bất chính, ý có tí tài cán trong tay là lừa tiền lừa tình, truyền y bát cho ngươi mới là có mắt không trông.

- Huynh sao thế nhỉ? Khám bệnh thu tiền là việc chính đáng, chữa trị văt và tiện thể kiểm dăm ba ả giải khuây cho bớt buồn chán cũng là lẽ đương nhiên. Chi bằng tiểu đệ dẫn tiền vài ả tô hồng chuốt lục cho huynh, bảo đảm sư huynh sẽ nguôi cơn giận, Ác Hoa Đà biến thành Tiểu Hoa Đà như chơi.

Ngô Thường Thanh không phải dạng mồm mép, chưa biết khích bác Thường Ninh bằng lý lẽ gì cho hẳn biết đau biết nhức, đành chỉ tức tối giậm chân thỉnh thỉnh, lời hết ông bà cha mẹ họ Thường ra mà chửi bới. Thường Ninh chẳng để tâm, vẫn cười rình rích:

- Mấy năm nay sư huynh có Thiên Cơ cung chống lưng nên nghênh ngang quan dạng lắm, đã mấy lần phái bọn chó săn đến gây khó dễ cho tiểu đệ. Tiểu đệ được quan tâm quá mức như vậy nên cảm kích ghi khắc trong tim, không đời nào quên. Có điều, hết cơn cơn tới tuần thái lai, bây giờ Đại Tổng đã sụp đổ, tiểu đệ theo hầu Thoát Hoan đại vương, tư thế khác hẳn khi trước, lũ giặc rách ở Thiên Cơ cung thì đáng gì! Đệ những muốn đặng thẳng tắp vốn lẫn lải suốt mấy chục năm qua với sư huynh, nhưng bản tính nhân hậu, lại niệm tình cũ, chỉ cần sư huynh giao Thanh hạnh quyền ra là hai chúng ta coi như chấm dứt mọi ân oán xưa nay.

Ngô Thường Thanh cả giận gạt phắt:

- Muốn lấy Thanh hạnh quyền ư? Con mẹ nguoi, ngủ mơ giữa ban ngày à?

Thường Ninh tái mặt, lão liên ngó quanh rồi dừng lại ở Hiểu Sưong mà cười răng:

- Chắc đây là sư đệ của ta? Hi, tuy hơi gầy yếu nhưng cũng yêu kiều khá ái. Yên tâm, sư thúc con rất yêu thương lớp hậu sinh, lát nữa sẽ tận tình chăm sóc...

Ngô Thường Thanh nểng um lên:

- Cầm ngay cái miệng chó của nguoi lại!

Thường Ninh cười ha hả, định chọc ghẹo thêm nữa, Lương Tiêu bèn lạnh lùng cắt ngang:

- Tên họ Thường kia, nguoi cứ cười đi, lát nữa lão tử sẽ chăm lo sao cho nguoi đau đớn đến khóc cha kêu mẹ.

Thường Ninh ngậm cam, đưa mắt cầu cứu Hạ Đà La, mặt như hóa đá. Hạ Đà La mỉm cười tiến lên một bước, hỏi to:

- Bình chương đại nhân khẩu khí khá lắm, chẳng hay quyền cước ra sao?

Lương Tiêu hừ mũi bước vào vòng đấu, Ngô Thường Thanh nóng nảy quát:

- Tiểu tử thôi thôi, ta bảo nguoi và con bé cút đi cơ mà!

Thường Ninh cười ha hả:

- Sư huynh bình tĩnh lại nào. Chúng ta hôm nay trùng phùng, cũng nên hòa thuận một chút!

Lão đánh mắt ra hiệu cho đồng bọn rồi lờ lờ đi lại gần Ngô Thường Thanh và Hoa Hiểu Sưong. Lương Tiêu lo cuống, vừa rồi gã nghĩ trăm phương ngàn kế, nhưng vì đối thủ quá mạnh, mọi mưu kế đều không khả thi. Hạ Đà La nhận ra ánh mắt gã hơi rối loạn, đoán hiểu tinh thần không yên, liền giờ song quyền tựa như sắp đâm, nhưng quyền đi nửa chừng, chân trái bất chợt tung lên đá tạt nghiêng như cơn gió về phía Lương Tiêu.

Nhờ chiết chiều đều đặn với Thích Thiên Phong nên phản ứng của Lương Tiêu bén nhạy lên rất nhiều, Hạ Đà La chưa đá tới nơi, gã đã lạng mình sang phải, chạy thẳng đến chỗ Cáp Lý Tư. Hạ Đà La cũng phải bất ngờ về thân pháp ấy: “Mấy tháng không gặp mà đã tấn tới rõ rệt!”

Hạ Đà La đoán rằng gã muốn kiềm chế Cáp Lý Tư để uy hiếp mình, bèn lắc nguoi một cái, biến mất, khi hiện thân trở lại thì đã đứng trước mặt Lương Tiêu, tung liên hoàn ba quyền ba cước.

Lương Tiêu vẫn biết Hạ Đà La lợi hại, nhưng chưa va chạm với lộ thân pháp quý báu như thế bao giờ. Gã đảo chân tránh được ba quyền hai cước, còn cước thứ ba không né nổi, đành chém thẳng chưởng phải xuống chân hắn. Ngay tắp lự, một luồng nội kinh như rắn độc theo cạnh tay gã bò lên rồi luồn lách đi khắp các kinh mạch trong cơ thể. Lương Tiêu ngạt thở, lướt ra xa một trượng, vận liên ba lần nội lực mới hóa giải được thứ kinh lực kỳ lạ đó. Không để cho gã kịp thở, Hạ Đà La đã trườn tới, biến mất tầm sau động tác lắc mình, khi hiện hình trở lại thì đã ở sát lưng Lương Tiêu, bắt đầu xoay tít quanh gã theo chiều từ trái sang phải như cơn rần cuốn mồi, đồng thời đánh liên ba quyền.

Lương Tiêu né mình tránh được, tức tốc đánh trả một chưởng, kinh lực chạm nhau, nội kinh lại như độc xà luồn lên kinh mạch. Gã vội vàng đẩy nội công hóa giải, trong lúc ấy Hạ Đà La đã áp sát sau lưng, tung chân đá móc.

Lương Tiêu suýt nữa bị đá trúng, kinh hải nghì bưng: “Trước đây Công Dương tiên sinh có nói với ta về nội công Hóa xà của tên này, nay được chứng kiến, quả thực danh bất hư truyền. Còn lộ thân pháp nhanh nhẹn thế kia, chưa hiểu nguồn gốc ra sao?”

Thân pháp của Hạ Đà La tên là Hư không động, do một thuật sĩ xứ Thiên Trúc sáng tạo ra. Nghe đồn Long Thụ thượng nhân, sư tổ phái Mật tông vốn là thuật sĩ tà môn trước khi quy y cửa Phật. Thời trẻ, lão cùng đồng bọn tu luyện thân pháp này để đột nhập hoàng cung, làm ô uest chôn triều đình. Hư không động có thể chuyển hóa toàn bộ nguyên khí trong cơ thể vào thân pháp, đến đi đều như cơn gió, khi chuyển động thì mắt người thường cũng không thể theo kịp. Nhưng cũng vì duyên cớ ấy mà khi chạy, các giác quan đều khép kín, ngưng hoạt động, thân thể yếu ớt, không còn chút sức lực nào để ứng phó với các mũi tấn công từ bên ngoài. Vệ sĩ hoàng cung được cao nhân chỉ giáo nên đã tấn công vào nhược điểm này, họ bịt mắt, chỉ dùng tai

nhận tiếng gió để xác định vị trí rồi phóng binh khí tập kích, giết hết đám thích khách. Long Thụ ứng phó nhanh nên thoát được kiếp nạn. Sống sót trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lão ngộ ra đời người chỉ là mộng ảo, chẳng mấy chốc sẽ qua, bèn bước dần vào Không môn, tham ngộ Phật pháp, trở thành tông sư võ học một thời.

Tổ tiên đời trước của Hạ Đà La làm nghề thương mại, thời trẻ từng mua bán hương liệu ở Thiên Trúc, tình cờ vớ được một pho tượng Thập bà bằng gỗ đàn hương, bên trong giấu bộ bí kíp Cổ Du già. Vị tổ tiên ấy bèn luyện tập theo, khi tị nạn, bề ngoài vẫn duy trì việc buôn bán, thực chất toàn dùng võ công để cướp bóc. Tới Hạ Đà La, sau khi tu luyện thành công Cổ Du già, hắn liền vào trung nguyên làm nhiều điều xằng bậy. Nào ngờ trước tiên chạm trán Tiêu Thiên Tuyệt, sau lại đụng độ Cửu Như thiên sư, cả hai lần đều thua liểng xiểng, hắn căm phẫn chạy về Tây Vực, tiếp tục khổ công rèn luyện.

Hạ Đà La nếm mật nằm gai cần cù tu tập suốt mấy chục năm, cuối cùng cũng luyện được Hư không động tới mức rất cao mà các đời trước chưa ai đạt đến. Hắn hiểu Hư không động thân tốc có thừa nhưng biến hóa không đủ linh hoạt, từ động đến tĩnh nhất định phải qua vài lần điều tức lấy hơi, chẳng may gặp tay cao thủ chắc chắn sẽ bị họ lợi dụng sơ hở chế ngự, vì vậy hắn gia giảm một số thay đổi, thứ nhất là biến kinh công đường dài thành di chuyển quãng ngắn cốt giảm bớt thời gian điều hòa hô hấp, thứ hai là phối hợp thi triển cùng Hóa xả. Hạ Đà La đã tính sẵn, kẻ nào trùng xả kinh cũng lập tức vận công hóa giải, nhân lúc đó hắn sẽ thi triển Hư không động để tập kích họ.

Lương Tiêu không biết tất cả những điều đó, đành dùng bộ pháp ứng phó. Thập phương bộ của gã gói gọn sự rộng lớn của trời đất vào một khoảng không gian hạn hẹp, khả năng biến hóa nhờ thế vô cùng phong phú, đặc biệt lại kiến hiệu ở những chỗ vòng, chỗ ngoặt. Hư không động tuy nhanh như cắt nhưng chỉ di chuyển tuyến thẳng, đôi hướng rất bất tiện, vấp phải bộ pháp chữ chi như Thập phương bộ thì khác nào gặp khắc tinh. Chính vì khả năng kiềm chế lẫn nhau của hai thứ thân pháp, trong thời gian ngắn, Lương Tiêu và Hạ Đà La chưa thể phân tài cao hạ.

Minh Quy đứng bên quan sát, lòng không khỏi kinh hãi: “Lương tiêu từ luyện được đến trình độ này tự bao giờ, mai sau không chế hắn bằng cách nào đây?”. Lão liếc quanh, ánh mắt chợt dừng lại ở Hoa Hiểu Sương.

Trong lúc Lương Tiêu bị Hạ Đà La cầm chân, Thường Ninh hô đồng bọn tản thành hình rẽ quạt khép vòng vây lại gần Hiểu Sương và Ngô Thường Thanh. Họ Ngô bèn báo:

- Hiểu Sương, con nấp lại sau lưng ta đi!

Hiểu Sương y lời. Minh Quy bỗng cười ré lên, nhảy vút tới như chim ưng bắt mồi, chộp thẳng vào mặt hai người. Ngô Thường Thanh dang hai tay phóng ra mười mũi kim vàng. Minh Quy biến trào thành chưởng, gạt phẳng hết làn kim châm, Hòa Chân Nhân và Cấp Lý Tư đồng thời chồm tới, một kẻ tát Ngô Thường Thanh, một kẻ chộp Hoa Hiểu Sương.

Ngô Thường Thanh tuy giỏi y thuật nhưng võ công chỉ thường thường bậc trung. Thấy Hòa Chân Nhân quạt chưởng tới, lão xòe hai tay đón lấy, tức thì toàn thân nóng ran, chệch choạng ngồi phệt xuống. Hòa Chân Nhân cười rộ, khum tay phải chụp vào huyệt Thiên đột của Ngô Thường Thanh. Lúc này Cấp Lý Tư cũng đã xáp tới gần Hoa Hiểu Sương, hai tay cùng đẩy ra, điểm vào huyệt đạo của cô. Hắn tự phụ võ công mình chắc chắn chế ngự được cô gái ốm yếu này nên cũng chẳng dè dặt mấy nả sức.

Hiểu Sương nhẹ nhàng múa song chưởng, hai luồng kinh phong như khói như sương quét qua bả vai Cấp Lý Tư khiến cổ tay hắn tê dại. Tên này hiểu ra sai lầm của mình, bèn bỏ ngay tâm thế khinh địch, thân tốc biến chiêu, thỉnh thoảng một luồng kinh phong trút ào xuống lưng hắn. Cấp Lý Tư cảm thấy sống lưng đau như sắp rạn, bèn loạng choạng thoái lui năm bước, lé mắt trông lại thì thấy một bóng xanh nháng lên, Lương Tiêu đã tới.

Lương Tiêu xuất chưởng đả thương Cấp Lý Tư xong, tiếp tục tung cước trái đá xéo vào bẹn Hòa Chân Nhân. Tên đạo sĩ hự lên, ôm đùi giật lui. Minh Quy gầm vang, phóng chưởng chém tới. Lương Tiêu hô khẽ, khuyển tay đỡ, lực đạo rất mạnh đổ sang người Minh Quy, một cảm giác tê dại từ cánh tay lão chạy lan đi toàn thân. Họ Minh lập tức bật người lộn một vòng ra xa, đáp xuống mà ngực trĩu nặng như đá đè. Lương Tiêu mượn chưởng lực của Minh Quy xoay tít mui, ngựa tay đón Đại nhật Như Lai ấn của A Than tôn giả. Thủ ấn và phải hợp lực của Lương Tiêu và Minh Quy, hất A Than ngã văng đi xa đến hơn một trượng, mặt đất không còn hột mấu.

Lương Tiêu dốc toàn lực đánh bại liên tiếp bốn đại cao thủ, không khỏi chống chéng trong người, hơi thở gấp gáp, đầu óc váng vất. Đúng lúc ấy, Hạ Đà La lách mình tới sát phía sau, song chưởng uốn éo như rắn độc chuẩn bị mổ vào lưng gã.

Hiểu Sương kinh hãi kêu lên: “Cẩn thận!”. Lương Tiêu không ngoảnh đầu, túm ngay lấy Ngô Thường Thanh đẩy ra sau làm bia chắn. Hạ Đà La hoàn toàn bất ngờ, quỳnh quáng thu thế, trừng mắt kinh ngạc nhìn Lương Tiêu.

Thường Ninh nuốt nước bọt một cách khó nhọc, cười khan:

- Sao thế, Bình chưởng đại nhân bắt chấp tính mạng của người mình cơ à?

Hiểu Sương trần trần nhìn Lương Tiêu, miệng he hé, quên cả gạn hỏi. Lương Tiêu cười nhạt:

- Lão tử bình sinh giết người vô số, hơi đâu phân biệt người của mình hay người của chúng nó! Các người muốn Thanh hạnh quyền gì đó phải không? Được lắm! – Gã giờ chường trái, dừng cách đỉnh đầu Ngô Thường Thanh ba tấc.

Bọn kia đều tái mặt, nhớ ra rằng khi làm tướng Lương Tiêu đã tung hoành khắp nam cùng bắc, hành xử chẳng thiếu thủ đoạn nào, tàn sát không biết bao nhiêu nhân mạng. Vừa rồi chẳng nói chẳng rằng mà dám đưa Ngô Thường Thanh ra đỡ chưởng lực của Hạ Đà La, nay gã đã cảnh cáo sẽ giết lão, e rằng cũng chẳng phải dọa suông. Bọn kia đều là hạng háms lợi quên nghĩa, giới tặc suy bụng ta ra bụng người, đều tin Lương Tiêu dám nói dám làm, nhất thời chưa biết đối phó thế nào.

Hiếu Sương nhìn Lương Tiêu, đầu óc trống rỗng, không hiểu nổi nguyên cớ vì đâu gã thành linh trở mặt như vậy, nhưng vốn dút dặt nên không dám oán trách Lương Tiêu, chỉ biết đau lòng ứa lệ. Đang lúc cảnh vật trước mắt nhòe nhoẹt còn tâm trạng thì đốn đau hoảng loạn, cô thấy Lương Tiêu tóm chặt cổ tay mình, rồi giọng gã vang lên lạnh lùng:

- Vì sự sống, ta chẳng từ bất cứ một thủ đoạn nào hết. Không ăn được thì đập đổ, hễ có kẻ dám cản đường, ta sẽ lập tức thử đao với lão béo khốn kiếp này. Ta mà mất mạng, các người cũng đừng hòng chạm tay vào Thanh hạnh quyền!

Hiếu Sương chết điếng, nước mắt rùng rùng tuôn xuống, chẳng rõ bị thương hay phần nộ. Cô muốn vùng ra, nhưng đã bị Lương Tiêu tóm chặt kéo đi.

[1] Chỉ chồng mình (khiêm tốn ngữ thời xưa).

[2] Vị là con nhím.

[3] Trích Luận Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Kiến Hoa Sinh Phật

Họ đi đến khi phương đông hừng sáng, chợt trông thấy con đường phía trước phủ dày xác sê, Hiếu Sương kêu lên:

- Chuyện gì thế này?

- Chẳng có gì lạ đâu. – Lương Tiêu tư lự nói. – Trò của Hạ Đà La dùng để đối phó Thích đảo chủ đấy mà.

Hiếu Sương thở dài xót xa:

- Họ ham đấu đá cũng đành, nhưng tại sao lại để liên lụy đến lũ chim sê?

- Sê thì đáng gì? Số người chết trong khói lửa chiến tranh còn nhiều hơn sẽ gấp hàng ngàn hàng vạn lần ấy muội ạ.

Hiếu Sương giật mình, thốt nhớ tới lời Công Dương Vũ: “Ông ấy buộc tội Tiêu ca ca dẫn quân Thát đánh hạ thành trì, chiếm đoạt đất đai, tàn sát dân chúng, không hiểu là nói thật hay nói dối. Nhưng trông ông ấy dờ dề dờ dại, chắc là bịa đặt để lừa ta thôi”. Nhắc thấy Lương Tiêu lộ vẻ âm thầm buồn bã, Hiếu Sương quên bẵng ngay Công Dương Vũ và mối bất khoản: “Tiêu ca ca cứ rầu rĩ suốt từ nãy tới giờ, phải nghĩ cách để khiến ca ca vui lên mới được”. Ngặt nỗi cô không có khiếu hài hước, vô đầu bút tóc mãi mà chẳng nhận được truyện cười nào để kể cho Lương Tiêu khuây khỏa.

Thình lình, tiếng ai đó la om sòm lôi họ về thực tại:

- Tên tóc bạc kia, người không ra thì đúng là đồ hèn hạ khốn kiếp!

Lập tức có tiếng đáp trả:

- Lão già điên kia, người mà vào thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Không chần chừ lấy một tích tắc, Lương Tiêu nghiêng người lướt như bay vào khu rừng bên đường. Hiếu Sương ngây mặt một lúc vì mẩu đối đáp kỳ cục rồi cũng lập cập thúc lừa chạy theo. Vượt qua mấy vạt cây cối, họ trông thấy Thích Thiên Phong đầu bù tóc rối, mặt mũi lem nhem đang ngồi trước một hang đá, tay quay xâu sê trên ngọn lửa bập bùng, miệng lúng búng:

- Người không ra thì đúng là đồ hèn hạ khốn kiếp!

Vừa dứt lời, tiếng nói trong hang bộp chát:

- Người mà vào thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Lương Tiêu hỏi:

- Ông làm gì vậy?

Thích Thiên Phong neho mắt nhìn Lương Tiêu, cảm thấy quen mặt quá nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu, bèn đáp:

- Tên tóc bạc trốn trong kia, hấn đe nếu ta vào thì là đồ khốn kiếp hèn hạ, đương nhiên ta không thể vào được, nhưng chính bản thân hấn lại đang ở trong hang, làm sao cho thoát cái phận khốn kiếp hèn hạ cơ chứ? Ha ha, cuối cùng lão tử vẫn thắng, – vừa nói vừa vuốt râu về đắc ý.

Lương Tiêu lắc đầu, chẳng gì cũng là tông sư một phái mà đi giằng co tranh chấp với người ta từ việc nhỏ nhặt vớ vẩn đến thế, đúng là dở khóc dở cười! Thích Thiên Phong cứ cắn một miếng thịt sề lại chửi mắng một câu, cái hang cũng đáp trả ngay lập tức, âm thanh the thé khác hẳn giọng nói rín rít ngày thường của Hạ Đà La. Lương Tiêu rất lấy làm lạ: “Phải chăng Hạ Đà La bị thương đến nỗi mất cả giọng?”. Gã lắng tai nghe kỹ hơn, chợt biến sắc kêu: “Không phải!”, rồi nhảy dựng lên, chạy xộc vào hang. Thích Thiên Phong chòng chọc nhìn theo. Bóng gã thiếu niên vừa khuất thì giọng gã vang trở ra:

- Lão gia tử, ông vào đây xem này!

Thích Thiên Phong nhỏ phỉ phì:

- Người định lừa ta làm quân khốn kiếp hèn hạ chứ gì, đừng hòng!

Lương Tiêu kiên nhẫn gọi:

- Vậy ông thử nhắc lại lần nữa: “Người không ra thì là đồ hèn hạ khốn kiếp” đi!

Thích Thiên Phong làm y lời, nhưng đợi chờ rất lâu mà không thấy ai đáp lại, lão nóng nảy quăng xâu thịt sề xuống, chạy vù vào hang. Lương Tiêu đang đứng cạnh một tảng đá to, tảng đá nằm đè lên một sợi thừng mảnh, đầu sợi thừng buộc quanh một con yểng, con yểng này đang nằm trong tay Lương Tiêu.

Thích Thiên Phong ngờ ngạc, nhìn hết thứ nọ đến thứ kia. Lương Tiêu buông con yểng:

- Ông thử nhắc lại câu vừa nói đi!

Thích Thiên Phong làm theo, con yểng liền ngoác mở ra:

- Lão già điên kia, người mà vào đây thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ!

Thích Thiên Phong há hốc mồm, sững sờ một lúc mới lẩm bẩm:

- Thế tên tóc trắng đầu?

Lương Tiêu trở một cái hốc trên vách hang:

- Ông xem đây!

Thích Thiên Phong thò đầu vào hốc, nó nói thông với một đường hầm bề ngang rộng chừng ba thước, sâu dễ phải đến mười mấy hai mươi trượng. Lão thò đầu vào hốc:

- Trốn mất rồi!

Lương Tiêu nén cười:

- Đúng vậy, hắn đã lừa ông!

Số là Hạ Đà La bị Thích Thiên Phong chàng ràng đeo bám, không sao rũ bỏ được đành chạy vào cổ thủ trong hang, may sao trời chẳng tuyệt đường người, một con yểng biết nói tự dung lần đến theo tiếng tiêu của hắn. Hạ Đà La nảy ra một kế, dạy nó hát câu “Lão già điên kia, người mà vào đây thì đúng là đồ khốn kiếp hèn hạ”. Thích Thiên Phong bị câu ấy cầm chân, cố nhiên không khi nào xông vào, chỉ ngồi lì bên ngoài chửi tay đôi với con chim. Hạ Đà La nhân đó dùng Bát Nhã phong đào một đường hầm chạy trốn. Sau trận này, hắn gần như suy sụp vì kiệt sức, thoát khỏi Thích Thiên Phong một cái là cao chạy xa bay, không ngó ngàng đến việc trả thù Lương Tiêu hay bất kỳ điều gì khác nữa.

Thích Thiên Phong phát giác bị lừa, giận quá đấm ngực thùm thụp, giậm chân bình bịch, kêu gào tức tối, phi luôn vào đường hầm ráo riết đuổi theo. Lương Tiêu nhìn theo lão già, không nén nổi cười phá lên bảo Hiểu Sương:

- Lão gia tử mà không bắt kịp Hạ Đà La, e rằng sẽ quay về quấy nhiễu ta, ấy mới rầy rà. Huynh muội mình mau rời khỏi đây là hơn.

Hiểu Sương cũng sợ ông già ngớ nga ngớ ngẩn, động một tý là thượng cẳng tay hạ chằng chân ấy, nghe vậy liền gật đầu tán đồng.

Họ đi liên tục hai đêm hai ngày rồi dừng lại nghỉ ở một thị trấn. Hiểu Sương mở sạp khám bệnh trong chợ. Dân chúng tuyền một hạng trông mặt bắt hình dong, thấy Hiểu Sương là nữ nhi, hình dung tiêu tụy, mặt mũi xanh xao, chẳng ai tin cô chữa được bệnh tật gì, chỉ hiếu kỳ ngó nghiêng bàn tán chốc lát rồi ai đi đường nấy. Hiểu Sương mở sạp suốt một ngày mà chẳng ai đến khám, bản tính rụt rè nên cũng không dám ra mặt chào mời, vô kế khả thi đành tui phận âm thầm sa lẹ.

Lương Tiêu thương hại, bèn bảo Hiểu Sương nhìn sắc mặt khách bộ hành, đoán xem ai đang mắc bệnh. Hễ cô gái trở kè nào, Lương Tiêu liền xóc tới điệu cô người ta vào khám y như điều hầu bắt gà. Những người đi đường, một là không quen lối khám chữa cưỡng ép, hai là không tin rằng có đại phu sẵn lòng chẩn trị miễn phí, ai cũng hoang mang nghi ngờ, nhưng sợ thái độ hùng hổ của Lương Tiêu nên đành khép nép ngồi lại cho Hiểu Sương bắt mạch trị bệnh. Hiểu Sương vốn không ưa vũ lực, nhưng thấy có bệnh để chữa thì say sưa đến nỗi quên hết tất cả, chẳng bận tâm đến hành động thô bạo của Lương Tiêu nữa.

Hiếu Sương y thuật cao cường, chữa ai khỏi nấy, được vài người thì tiếng tăm đã bắt đầu lan rộng, bệnh nhân trong thị trấn ùn ùn kéo đến. Sập khám lúc trước còn vắng như chùa Bà Đanh, nay thì vây kín vòng trong vòng ngoài. Lương Tiêu hơn hờ trái một cái chiếu bên cạnh, đan tre trúc, làm nhiều món đồ chơi như rối người rối thú, chim biết bay, chong chóng gió tự quay, đồng hồ nước biết gõ tích tắc. Gã giỏi thuật cơ quan nên chế tạo toàn những đồ vật tinh xảo, lại thêm giá cả phải chăng, thu hút ngay vài lái buôn giàu có ham đồ lạ đến mua, nhờ đó cũng kiếm được chút ít tiền bạc. Những lúc hàng họ ế ẩm, Lương Tiêu bèn bảo Kim Linh Nhi và Bạch Si Nhi diễn trò để kiếm tiền độ nhật.

Mấy tháng liền như thế, hai người đi khắp trấn nọ làng kia. Dọc đường, họ chạm trán khá nhiều thổ phi đạo tặc, và nhiều hơn nữa là đám lang băm bắt lương. Bọn này cảm hận Hiếu Sương phá ngang việc hành nghề của mình nên thuê lưu manh hãm hại hoặc móc ngoặc với quan phủ để ọ ép hai người, nhưng gặp Lương Tiêu thì khác nào gặp sát tinh, may nhờ lòng nhân của Hiếu Sương mà còn mạng quay về.

Hôm ấy, hai người đến một thị trấn, Hiếu Sương mở sập khám chữa như thường lệ. Được nửa buổi, bệnh nhân đang đông dần lên thì phía ngoài có tiếng lào xào huyền ảo. Hiếu Sương ngược mắt trông, thấy mấy hán tử ăn bận kiểu gia đình sốt sắng rẽ hàng người tiến vào, gấp rút nói:

- Thưa đại phu, tiểu thiếu gia nhà chúng ta bị bệnh, lão gia cho mời đại phu tới chẩn trị.

Bộ dạng họ cuống quýt, đủ thấy tình trạng tiểu thiếu gia nào đó hiểm nghèo lắm. Hiếu Sương không dám ngần ngại sợ lỡ việc, vội vàng thu dọn đi theo. Lương Tiêu cũng đứng dậy đi cùng. Nhóm người hấp tấp đưa đường, dẫn họ đến một tòa nhà nguy nga lầu son gác tía, rẽ vòng vào qua mấy ô cửa thì tới một sương phòng, bên trong vắng ra tiếng khóc sụt sùi đau xót.

Lương Tiêu và Hiếu Sương nhìn vào, trông thấy mấy người đàn bà ngồi vây quanh một cái sập thêu, ai cũng gục đầu nức nở. Gần đó là một trung niên hán tử râu quai nón, mặt mày buồn rầu. Khi họ tiến lại, y đứng ngay dậy, nghe gia đình bẩm báo thì lộ vẻ hi vọng, vòng tay thì lễ với Hiếu Sương:

- Tại hạ chỉ có một đứa con trai, từ ngày ra đời vẫn ốm lên ốm xuống, lần này bệnh trở nặng lạ lùng, mong đại phu trở hết tài phép cứu lấy cháu!

Hiếu Sương không lòng dạ nào mà đối đáp khách sáo với hán tử, bèn lật đặt rẽ đám đàn bà ra xem. Trên sập có một đứa bé chưa đầy tháng, mặt mày bủng beo vẫn sắc tím, đôi môi đen bầm, tứ chi co giật, chỉ hít vào không thấy thở ra. Hiếu Sương lần tìm mạch, nhận ra mạch tượng rối loạn, Tâm kinh và Tâm bao kinh đều hư nhược, cho thấy bệnh tình đang đến hồi nguy kịch, cô vội lấy kim châm ba huyệt Thiếu hải, Âm thị và Tâm du để tăng cường độ co bóp của tim, kể đó châm huyệt Quan nguyên để xả khí trong Tam tiêu kinh ra hỗ trợ.

Về kim chích lát, sắc tím trên mặt đứa bé nhạt dần, Hiếu Sương thở phào, quay ra viết đơn thuốc. Không ngờ mặt đứa bé bỗng lại đổi sang màu đen, thân hình co quắp, Hiếu Sương hoảng hốt chạm vào cổ tay nó thì thấy mạch tượng pháp phù, lúc có lúc không như sắp ngừng đến nơi. Cô vội ấn các huyệt Thiếu phủ, Cự tuyền và Nội quan, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt, đứa bé lạnh dần đi. Hiếu Sương ruột đau như cắt, mặt mày xám xịt, suýt nữa là ngã quỵ. Lương Tiêu vội chia tay đỡ lấy. Cô gái tội nghiệp luôn miệng lầm bầm:

- Sao lại thế này, sao lại thế này?

Nhà chủ đoán chừng bất ổn liền nhao tới gần, đưa tay thăm mũi đứa bé thì thấy đã tắt thở, chạm vào da thì lạnh như băng tự khi nào. Hán tử trợn trạo nhìn Hiếu Sương, hai mắt tóe lửa như sắp ăn tươi nuốt sống cô gái, bộ dạng hung dữ hoàn toàn khác hình dung nho nhã và cử chỉ ôn tồn lúc nãy:

- Ngươi xem... ngươi đã gây ra tội vạ gì đây, con tiện nhân!

Việc bệnh nhi mất mạng khiến Hiếu Sương hoàn toàn suy sụp, thân hình run lẩy bẩy, cô chỉ đủ sức lắp bắp: "Ta... ta...", chứ không biết nên trả lời thế nào. Lương Tiêu nổi giận đùng đùng, vung hai cánh tay cứng như thép bóp cổ chủ nhà:

- Ngươi chửi ai đấy?

Mặt tên chủ chuyển màu đỏ tía, hai mắt lộn ra toàn lòng trắng. Hiếu Sương đã hơi tỉnh táo, vội vả gỡ tay Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, đều tại muội cả...

Lương Tiêu hắt tên đàn ông ra, lúc này mấy mụ đàn bà mới phát giác là đứa bé đã chết, bèn ngoác mồm chửi bới hai người rồi xông vào đập đánh như điên như dại.

Lương Tiêu thờ dài, kéo tay Hiếu Sương:

- Đi thôi!

Hiếu Sương nhìn đứa trẻ sơ sinh, lòng hối hận cùng cực, chỉ muốn chết theo cho rồi.

Nhà chủ vừa thờ lại được là hô hoán gia đình mang gậy gộc xông vào, gầm gừ bảo:

- Chó chết, dám giờ trò lưu manh mà không buồn xem xem ta là ai à? Chúng bay mau đánh chết hai đứa khốn nạn này để an ủi vong linh con ta!

Được lệnh chủ, bọn đầy tớ liền hùng hục lao vào.

Lương Tiêu trầy trụa mãi mới đẹp yên được đám đàn bà thì giận gây gộc của bọn gia đình lại xô tới. Phản ứng đầu tiên của gã là xuất thủ, nhưng nghĩ kỹ, cho rằng chạy chữa đến nỗi mất mạng con nhà người ta thì về lý về tình bên mình đều sai, gã dậm chân chờ. Gây gộc nhân lúc ấy đổ ào ào xuống đầu Hiếu Surong. Lương Tiêu nghiêng rặng xông tới trước, vừa giơ lưng đỡ được hai gậy vừa hét:

- Hiếu Surong, bọn này không màng đến lý lẽ gì đâu, chúng ta đi thôi!

Hiếu Surong dờ dẫm lắc đầu, lòng ngập tràn ăn năn hối hận.

Lương Tiêu đánh dưng thân chịu đòn thay cô. Gậy đánh bên trái thì gã đỡ bên trái, gậy đánh bên phải gã lại nhào sang bên phải. Đòn thù trút như mưa xuống mặt xuống đầu Lương Tiêu, nhờ có nội công nên gã chẳng hề hấn gì, nhưng nghĩ mình có lòng tốt đến chữa bệnh mà được đền đáp thế này thì gã không sao nên nổi căm giận: “Đồ chó cậy gần nhà, lão tử mà gạt nhẹ tay thì bảy tám đứa chết là ít. Được lắm, thằng tre miều táo gan, lão tử nhớ mặt ngươi rồi! Ôi, con lợn ỉ, ngươi dám thừa cơ quất trộm lão tử! Không nể mặt Hiếu Surong thì lão tử đã đập chúng mày dẹp dẹp rồi!”. Tuy thâm thóa mạ bằng đủ mọi ngôn từ ghê gớm nhưng trước sau Lương Tiêu không mấy may hoàn thủ, chỉ đứng che chắn cho Hiếu Surong, hứng chịu vô số đòn gộc mà không hề đánh trả một quyền một cước nào.

Hiếu Surong vừa cảm động vừa đau lòng, cuối cùng thở hắt ra:

- Đủ rồi, Tiêu ca ca, bọn mình đi thôi!

Được lời như cởi tấm lòng, Lương Tiêu khua tay gạt phăng mười mấy cây gậy, cấp Hiếu Surong chạy ào ra cửa. Nhà chủ ngày thường hồng hách đã quen, thấy con mồi thoát chết thì đời nào chịu buông, bèn hò hét gia đình đuổi theo.

Lối đeo bám dai như đĩa xôi khiến Lương Tiêu bưng bưng lửa giận. Nhân trước cửa có hai pho tích tà bằng đá, mỗi pho nặng chừng bốn trăm cân, gã đặt Hiếu Surong xuống vệ đường, giơ chân gậy một cái, kinh lực hất tung con tích tà bên phải lên cao sáu thước. Vừa lúc chủ nhà dẫn gia đình chạy ra, Lương Tiêu bèn xuất chưởng đẩy chéo, con tích tà đá bắn vọt lên hơn một trượng, lao đi trong không trung rồi hạ xuống đúng đỉnh đầu hắn. Đả lao của nó quá nhanh, vẫn ở tầm cao hai trượng mà kinh phong đã quét rất mặt mọi người, chủ nhà ước chừng không tránh kịp, sợ quá la hét đến lạc cả giọng.

Lương Tiêu hô vang, lắc mình tới, vỗ bốp song chưởng lên khối tượng, nó ngừng rơi, đôi chiều bay chéo đi, húc thẳng vào con tích tà bên trái. Sau một tiếng “rầm” khủng khiếp, vụn đá bốc lên mù mịt. Khi bụi đất lắng xuống, ai nấy dụi mắt nhìn kỹ, đôi tượng đã biến mất, thay vào đó là một đồng đá nát. Lương Tiêu hắt xì hơi, hạ mình đáp xuống, dắt Hiếu Surong ung dung bước đi. Chủ nhà dờ dẫm nhìn hai người đi xa dần, bỗng đâu hạ thân lạnh lạnh, hấn mò tay sờ mới biết mình đã vãi đá ra quần tự lúc nào.

Sau sự việc ầm ỉ ấy, Lương Tiêu và Hiếu Surong cũng không còn lòng dạ nào nán nã lại sạp chữa bệnh, bèn thu dọn đồ đạc rời khỏi trấn đi về phía tây. Lương Tiêu vô duyên vô cớ lĩnh một trận đòn, vẫn chưa nguôi giận, hăm hăm bước đằng trước.

Đi được một thời đường, Hiếu Surong chột than thở:

- Ngẫm cho kỹ thì bệnh tình đứa bé đó vốn dĩ không còn thuốc chữa.

Lương Tiêu gất gong:

- Sao muội không nói sớm? Nếu biết trước không phải lỗi của muội thì khi bọn cậu nò tài đó đổ xô vào, ta đã túm mỗi bên một đứa, rắc rắc rồi... – Lương Tiêu vừa nói vừa hùng hổ vung tay mô tả.

- Rắc rắc là sao?

- Là bẻ gãy cổ bọn chúng chứ sao!

Hiếu Surong giật mình lắc đầu:

- Thế thì không được!

Đã làm ơn mắc oán lại phải nghe những lời ầm ương, Lương Tiêu chán không buồn bước nữa, quãng hành lý xuống gốc cây, sừng sộ đi đi lại lại. Hiếu Surong cũng tụt khỏi lưng lừa, ngồi lên một tảng đá, nhủ mảy trăm tư. Lương Tiêu nôn nóng bước quần một hồi cũng bứt giận, bèn hỏi Hiếu Surong:

- Muội nghĩ gì thế?

Hiếu Surong thờ dãi:

- Muội đang thắc mắc, giả sử sự phụ gặp phải bệnh này thì người sẽ xử lý ra sao?

Lương Tiêu ngồi xuống cạnh cô, nghiêm mặt bảo:

- Ta không tán thành tư tưởng ấy đâu. Thế quái nào mà động một tí lại lôi sự phụ ra? Ngô Thường Thanh là Ngô Thường Thanh. Hoa Hiếu Surong là Hoa Hiếu Surong. Ông ấy xử lý ra sao là việc của ông ấy, muội nên nghĩ xem muội xử lý ra sao mới phải kìa!

Hiếu Surong một mực lắc đầu:

- Y thuật của sư phụ cao siêu gấp hàng chục hàng trăm lần muối, suốt đời muối cũng không thể sánh kịp thầy.

- Lẽ ra là chưa chắc, – Lương Tiêu lạnh lùng nói. – Nhưng nếu cả cái ý chí vượt qua ông ta mà muối còn không có thì đúng là suốt đời cũng không sánh kịp thật!

Hiếu Suong nghe mà sùng sốt, xưa nay cô vẫn kính phục y thuật của Ngô Thường Thanh hết mức, chưa bao giờ manh nha ý muốn phấn đấu giỏi hơn sư phụ. Thần thờ hồi lâu, cô nói:

- Luận Ngữ có chép: Ta tin tưởng và ngưỡng mộ đạo lý của cổ nhân nên chỉ truyền dạy chứ không sáng tác. Khổng Phu tử mà còn giảng thế, đâu đến lượt muối đòi vượt tiền bối? Giỏi hơn sư phụ muối ấy hà, không thể đâu huynh ơi!

Lương Tiêu xoa cằm:

- Ta chưa đọc sách của Khổng Phu tử, chỉ nghe đồn ông là bậc thầy của các nhà vua nên tướng cũng bản lĩnh lắm, nào ngờ lại phát ngôn thiếu tự tin như vậy. Cuộc đời là bất biến chứ có thường hằng đâu, chẳng thế mà tục ngữ nói: “Việc qua can chẳng được nào, Việc sau họa biết cách nào lần xoay”.

Hiếu Suong bưng miệng cười:

- Câu ấy không phải tục ngữ, cũng trong sách của Khổng Tử đấy ạ!

Lương Tiêu ngớ người:

- Lại nhỉ, Khổng Tử nói thế chẳng hóa tự tát vào mặt mình hay sao?

Hiếu Suong cau trán nhớ lại rồi tư lự thừa nhận:

- Ừ đúng, không phải của Khổng Tử. Sử ký chép, Lục Tiếp Dư hát câu ấy để cảnh tỉnh Khổng Tử mà thôi.

Lương Tiêu lờm cờ:

- Ta thích hai câu này lắm đó. Người chết đằng nào cũng chết rồi, chẳng tiến bộ được nữa, tại sao người sống không theo kịp họ? Xưa chưa chắc đã bằng nay, nay chưa chắc đã sánh tày mai sau. Ta học toán, cực kỳ thấm thía điều này, bây giờ mà ta ra đề kiểm tra trình độ các đại gia toán học cổ đại thì đảm bảo mười phần hết chín sẽ nộp giấy trắng. Tạm thời muối chưa bằng Ngô Thường Thanh, nhưng chỉ cần chăm chỉ học hành, đào sâu suy nghĩ, chắc gì đã thua kém ông ấy! Nói nào ngay, cái bệnh mẫn tính của muối kia kìa, Ngô Thường Thanh không chữa được tức là muối cũng bó tay à?

Hiếu Suong sùng sốt trước những lý lẽ mới mẻ ấy, cứ mờ to mắt nhìn Lương Tiêu, quên cả phản biện. Lương Tiêu được đà dốc ra bằng hết rồi quay lại lấy hoa quả sườn thịt cho Kim Linh Nhi và Bạch Si Nhi. Kim Linh Nhi vốn linh thông, giỏi bắt chước hơn hẳn bọn khi vượn đồng loại. Một hôm Lương Tiêu nảy ý, nhân lúc cho ăn thì dạy nó các chiêu thức võ công, không ngờ con khi nhỏ hễ học là làm được ngay, mấy tháng qua đã tích lũy khá nhiều cách thức tiến lui công thủ. Nó quán quýt bên Lương Tiêu gần ấy thời gian, được gã nuôi dạy, bao nhiêu hiểm khích xưa cũ đều dần dần hóa giải, hai bên trở nên thân mật vô cùng.

Cho Kim Linh Nhi ăn xong trái cây, đồng thời cũng truyền thêm cho nó được một chiêu thủ pháp, Lương Tiêu phần khởi thả lên cành cây cho nó chạy rông một lát. Con khi trở lại với thiên nhiên, hào hứng nhảy nhót tung tăng. Nhìn ra thấy Hiếu Suong vẫn trầm tư mặc tưởng, gã thiếu niên phì cười:

- Sao, quyết giữ nguyên quan điểm à?

Hiếu Suong trù trù:

- Những điều huynh vừa nói... thôi thì thử một chút... cũng được.

Lương Tiêu biết thừa chỉ vì cả nể mà cô nói vậy chứ trong lòng không dễ gì thay đổi ngay được, gã mỉm cười ngả mình xuống, gồi đầu lên đồng tay nài.

Màn chiều đã buông, tà dương đổ ánh vàng khắp rừng núi xa gần, nền trời in sẫm đường nét uyển chuyển của những rặng núi trải dài nhấp nhô. Hiếu Suong khó khăn lắm mới dứt ra được dòng suy nghĩ rối bời, ngược mắt nhìn lên bắt gặp cảnh ấy, không kìm được xúc động thốt:

- Đẹp quá!

Lương Tiêu nhìn theo ánh mắt cô, mỉm cười:

- Ta thấy núi xanh sao diễm lệ, chắc núi thấy ta chẳng kém chi![2]

Hiếu Suong ngượng nghịu trách:

- Giỏi lắm rồi đấy, đọc được mấy bài thi từ là lấy ngay ra để chọc ghẹo muối!

Chẳng là những lúc ở không nhàn rỗi, Lương Tiêu đều lục xem đồng sách của Hiếu Suong, hơn một tháng trôi đi, cũng nhớ được kha khá, tiện miệng chêm vào đề trêu cho cô vui.

Hai huynh muội đang dở câu chuyện, trên tàng cây bỗng có tiếng “ôi chà”, rồi một người rơi bịch xuống, luôn miệng cắn nhai:

- Gì thế, gì thế?

Lương Tiêu và Hiểu Sương cùng giật bắn mình, nhìn lại thì nhận ra đó là một chú tiểu chừng mười sáu mười bảy tuổi, người ngom lùn tịt, vai ngang lưng rộng, mặt tròn miệng rộng mũi sù tử, đôi mắt long lanh đang liếc lên cây. Kim Linh Nhi thò cái đầu tròn ra khỏi tán lá ken dày. Chú tiểu hừ mũi, phìu đập đất bụi bám trên người, càu nhàu:

- Khi gió, đến mày mà cũng bắt nạt tao!

Hiểu Sương bật cười:

- Xin lỗi tiểu sư phụ!

Chú tiểu xoa cái đầu nhẵn bóng, ngó ngẩn hỏi:

- Ngươi nói với mõ đấy à?

Hiểu Sương gật đầu:

- Vâng, vì khi của ta quấy rầy tiểu sư phụ!

Chú tiểu cười:

- Ra là khi của ngươi! Cũng chẳng có gì, chỉ là mõ đang ngủ thì bị nó chui vào lòng.

Hiểu Sương càng áy náy, còn định tạ lỗi thêm, nhưng chú tiểu chẳng bận tâm đến nữa. Chú ta chăm chăm nhìn Bạch Si Nhi, cổ họng cuộn lên cuộn xuống:

- Con chó này cũng của ngươi hử?

Hiểu Sương gật đầu, chú tiểu nuốt nước bọt đánh ực:

- Ngon ghê quá!

- Vâng. – Hiểu Sương vui vẻ đáp. – Bạch Si Nhi ngoan lắm!

Chú tiểu gật gù:

- Béo, béo ghê! Dễ cũng đủ một bữa cho mõ!

Hiểu Sương trở mặt. Chú tiểu nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Si Nhi, lại nuốt ực một phát nữa, bộ điệu lưu luyến lắm rồi mới quay đầu đi. Hiểu Sương vẫn đứng như trời trồng, lắp bắp:

- Tiêu ca ca, huynh nghe thấy không? Hắn nói năng mới kỳ cục sao!

Lương Tiêu gãi mũi:

- Thú vị đấy chứ!

Hiểu Sương tỏ vẻ bất bình:

- Nhưng hắn nói muốn ăn thịt Bạch Si Nhi kia mà!

Lương Tiêu khoác tay nài lên vai:

- Trên đời thiếu gì người ăn thịt chó, đâu chỉ mình hắn hả muội?

Hiểu Sương bần thần trèo lên Khoái Tuyết, lòng vẫn còn thắc mắc: “Bạch Si Nhi dễ thương như thế, sao lại có kẻ nỡ ăn thịt nó được nhỉ?”.

Hai người lững thững đi dưới bóng tịch dương một hồi, chợt nghe phía xa có tiếng đánh đập mắng mỏ. Hiểu Sương nhướng cổ trông, thấy mười mấy lái buôn xúm xít vung can lên xuống, tựa hồ đang nện cái gì đó, vừa nện vừa rủa:

- Ăn cắp này! Ăn cắp này!

Hiểu Sương hốt hải thúc lừa chạy đến gần, nhóng mắt nhìn kỹ. Trong vòng người có một thân hình co rúm, hai tay ôm đầu mặc đám can tới tấp quật xuống, chẳng rõ còn sống hay đã chết. Hiểu Sương rồi rút ngắn:

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! – rồi ngoái lại giục Lương Tiêu. – Mau cứu người ta!

Lương Tiêu trông cảnh ấy, đoán ngay ra rằng bọn lái buôn đang đánh quân trộm cắp. Gã vốn chẳng muốn dính dấp vào làm gì, nhưng mới rồi cũng bị ăn đòn tập thể, ít nhiều sinh mối đồng cảm với tên kẻ trộm không may kia, bèn sải bước chạy tới, khua hai tay gạt mạnh bọn lái buôn ra rồi cúi mình tươi cười:

- Roi song đánh đoạn thì thôi. Chắc các vị đã hả giận phần nào, đừng nên đánh chết người ta, xảy ra án mạng thì không hay lắm đâu!

Đám lái buôn vốn từng trải, giàu kinh nghiệm xử thế, thấy Lương Tiêu chỉ gạt tay mấy lượt mà bên mình đã hoa mắt lão đảo thì biết ngay là hạng cao nhân. Một lão già có vẻ là trưởng toán hậm hực giải thích:

- Có phải tự nhiên mà chúng ta đánh hấn đâu! Cả đoàn đang nghỉ lấy sức, ăn chút lương khô, bỗng dung kẻ này chạy tới chầu mồm. Chúng ta nghĩ tình đáng thương bèn chia cho mấy cái bánh bao nhân thịt, nào ngờ hấn tham lam vô độ, nhân lúc mọi người lơ đãng liền khoắng hết thịt bỏ bánh bao còn thừa. Chẳng may là tiểu ca thì tiểu ca có giận không?

Lương Tiêu moi ra bảy tám đồng tiền đưa cho lão già:

- Chừng này là đủ bồi thường chứ?

Thái độ điềm đạm và hành động biết điều ấy đã xoa dịu cơn giận của đám lái buôn. Lão già xua tay lia lịa:

- Khỏi cần, Trương Lư Nhi ta lăn lộn hơn bốn mươi năm trên giang hồ, đâu thể vô lý giận cá chém thớt, vì lỗi kẻ khác mà lấy tiền của các hạ được chứ? – đoạn khoát tay gọi bọn bạn buồn đi.

Đám lái buôn giải tán rồi, Hiểu Surong mới dám lại gần rồi xem thương thế của nạn nhân ra sao, nhưng chưa kịp cúi xuống thì kẻ đó đã nhảy bật lên. Hiểu Surong giật bản mình thụt lui ba bước, định thần nhìn kỹ. Đó chính là chủ tiểu họ vừa gặp lúc nãy, cô ngạc nhiên hỏi:

- Là người ư? – đoạn nhìn từ đầu xuống chân chú ta. – Người bị thương ở đâu?

- Chả ở đâu cả! – Chú tiểu lắc đầu.

Hiểu Surong ngờ chú tiểu gồng sức chịu đựng bèn túm tay kéo lại gần, cẩn thận nhìn ngó kỹ càng rồi ngờ ngàng hỏi:

- Quái thật, họ đánh nặng tay như thế mà người không bị thương à?

Chú tiểu gãi đầu nhếch miệng:

- Mổ ngăn gì gây gộc, chỉ sợ đói bụng thôi!

Hiểu Surong nghĩ, nhất định là đói lắm con người ta mới phải đánh cắp thức ăn, liền sinh lòng thương hại mở yên lửa đỡ lương khô cho chú tiểu. Chú ta ngó ra một thoáng rồi đón lấy nhai ngấu nghiến. Hiểu Surong hỏi:

- Tiêu ca ca, huynh còn tiền không?

Lương Tiêu dốc ra mười mấy đồng thả vào lòng bàn tay chú tiểu:

- Người là người tu hành, đừng nên ăn cắp, phải đi hóa duyên mới đúng!

Chú tiểu cảm mấy đồng tiền, bỗng đỏ mặt sứt sứt:

- Mổ không khéo miệng, lại phạm ăn, hóa duyên chẳng ai cho. Thôi thì... ăn cắp rồi không chạy, để người ta nện một trận cho đỡ tức...

Hiểu Surong ngạc nhiên:

- Vậy là người cố ý mặc họ đánh đập hả?

Chú tiểu ngượng ngừng gật đầu. Lương Tiêu cười nói:

- Tiểu sư phụ bản lĩnh đấy chứ, mạnh mà không hiếp yếu, rất tốt! Nhưng cách ứng phó ấy ngốc nghếch và nhu nhược quá!

Chú tiểu lắc đầu:

- Tại sư phụ không cho phép ta động thủ với người khác.

Lương Tiêu cau mày:

- Không cho phép động thủ thì phải chạy chứ, giờ đầu ra chịu đòn thế à?

Chú tiểu tươi mặt:

- Ô, đúng quá, sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Lương Tiêu cười bảo:

- Vậy lần sau ăn cắp thì nhớ tẩu thoát thật nhanh, đừng để bị bắt tận tay day tận trán nhé!

Chú tiểu đã hiểu, gật đầu lia lịa. Hiểu Surong nhăn mũi:

- Huynh còn về đường cho hươu chạy nữa à?

Lương Tiêu dang rộng hai tay:

- Chả thể thì còn cách nào? Muốn người ta bị nện như tử chắc?

Hiểu Surong bối rối im lặng. Lương Tiêu nhìn sang chú tiểu:

- Chúng ta giả biệt ở đây, tiểu sư phụ nhớ cẩn thận nhé! – đoạn dắt lừa, cùng Hiểu Surong đi tiếp theo đường cái quan.

Được mấy dặm, gã thành linh ngoảnh đầu ra sau. Một bóng người xẹt vào vệ đường ngay tắp lự. Hiểu Surong cũng ngoái trông nhưng không thấy ai, thắc mắc hỏi:

- Huynh nhìn gì đấy?

Lương Tiêu lắc đầu tùm tùm, bụng bảo dạ: “Tiểu hòa thượng bám theo bọn ta làm gì nhỉ? Hà, hẳn cũng khá lắm, đi trên cây suốt hai ba dặm mà ta không hề phát giác ra!”.

Tuy đã biết, nhưng gã tự tin võ công của mình nên không buồn để ý, dắt Hiểu Surong đi tìm quán trọ nghỉ qua đêm. Hôm sau họ tiếp tục lên đường, chú tiểu không lại gần cũng không bỏ cuộc, cứ lẳng nhẳng bám theo đằng xa. Lương Tiêu thì thoảng ngoảnh lại, chú ta đều lần tránh với bộ dạng hấp tấp, rõ là người không giỏi bám đuôi chút nào. Lương Tiêu cười thầm, muốn trêu ghẹo nên quay đầu lại thường xuyên hơn, khiến chú tiểu quỳnh quáng ứng phó không kịp. Hiểu Surong chăm chú nghĩ về y thuật, không để ý đến trận đấu ngầm giữa hai người.

Hôm sau nữa, Lương Tiêu và Hiểu Surong ra đến bờ Hoàng Hà, lúc ấy nước sông cuộn cuộn dâng cao, tràn qua đê ở mấy đoạn liền, nhấn chìm nhiều khoảnh ruộng tốt. Hiểu Surong buồn bã cùng Lương Tiêu đi vào đám nạ dân, men sông tiến về hướng tây, vận hết khả năng cứu chữa mọi người. Khổ nỗi Hiểu Surong y thuật tuy cao nhưng sức yếu, lại có một thân một mình, khó lòng chăm lo được hết mọi chỗ, nhìn bệnh dịch hoành hành khiến bà con đau ốm vạ vật bên đường mà không sao cứu được, trong lòng thương xót vô cùng. Lương Tiêu thở dài, chỉ biết gắng sức nhẹ nhàng an ủi.

Suốt mấy ngày trời, họ liên tục gặp cảnh quan phủ đốc thúc dân phu vận đá khuân đất để gia cố đê điều. Bờ đê cao dần lên đến mấy trượng, dòng nước vàng mấp mé bên ngoài trông như chảy trên trời cao. Lương Tiêu thầm cảm khái: “Đại Vũ trị thủy bằng cách đào kênh dẫn nước ra biển, người nay trị thủy theo kiểu đắp đê phòng hộ khắp nơi. Sông trôi hàng vạn dặm, đê điều dài tới mức nào cho đủ? Lý lẽ đơn giản thế mà sao giới cầm quyền không hiểu nhỉ? Nhưng suy cho cùng, Hốt Tất Liệt bận dẫn quân đánh đông dẹp bắc, chiến tranh đang đến hồi quyết liệt, chắc chẳng còn hơi sức đâu chăm lo đến việc trị thủy nữa...”. Đúng lúc ấy, một tràng nhón nháo rộ lên cắt ngang luồng suy nghĩ của gã. Lương Tiêu ngược mắt nhìn. Một tảng đá khổng lồ vừa giăng đứt dây thừng, theo triền đê lục cục lăn xuống, lập tức đè bẹp dí hai người dân làm muối, đám đàn bà đưa cơm bên dưới đều trợn mắt nhìn, mồm há hốc, quên cả né tránh.

Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi nhiều, guồng chân chạy lên đẩy mạnh song chường cản tảng đá, nhưng cái vật vô tri ấy nặng ước ngàn cân, lại từ trên cao xô xuống nên uy thế vô cùng dữ dội. Lương Tiêu dồn sức vận chiêu Lập địa sinh căn, chân sục vào đất đã hơn một thước mà vẫn không giữ được nó, cánh tay tê chồn gần như đau đốn, cổ họng khô ran. Tảng đá trùng trùng một thoáng rồi tiếp tục nhúc nhích, xem chừng đè bẹp Lương Tiêu tới nơi, Hiểu Surong khiếp hãi la lên thất thanh.

Đúng lúc đó, một bóng người vọt tới như tia chớp, duỗi tay xô mạnh, tảng đá dừng ngay lại, thậm chí còn nhích lên phía trên thêm mấy tấc. Lương Tiêu cảm thấy áp lực giảm bớt, bèn liếc mắt nhìn thì nhận ra đó chính là chú tiểu phạm ần. Hai người chưa tiện nói gì, chỉ cùng gật đầu rồi đồng tâm hiệp sức đẩy ngược tảng đá lên. Sau khi đưa tảng đá trở lại mặt đê, Lương Tiêu ngồi phệt ngay xuống, hộc ra một bùm máu bầm, mặt trắng nhợt, bật cười:

- Sức lực ghê gớm làm sao!

Chú tiểu mở to đôi mắt, quan tâm hỏi:

- Ngươi... bị thương ư?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Xây xước ngoài da, không đáng kể!

Chú tiểu tin ngay, chỉ ồ một tiếng rồi thôi, không thắc mắc hỏi han gì nữa. Lúc này Hiểu Surong đã chạy lên tới nơi, lấy đan dược đưa cho Lương Tiêu, thờ phào đa tạ chú tiểu:

- Vì sao tiểu sư phụ lại ở đây? Hôm nay mà không có tiểu sư phụ thì gay go to!

Chú tiểu đỏ mặt liếc Lương Tiêu. Lương Tiêu cười xòa:

- Người giúp ta đẩy đá, ta mời người ăn cơm, được không nào?

Chú tiểu mừng rỡ gật đầu lia lịa.

Lương Tiêu điều tức cho hồi sức rồi cùng hai người rời bờ đê, vào thị trấn tìm một tửu quán, gọi cơm và một hộc rượu. Mới uống một hớp, nhận ra chú tiểu nuốt nước bọt ừng ực, nhìn như đóng đinh vào chén mình, gãi hỏi:

- Người cũng muốn uống ư?

Chú tiểu gật đầu đánh rụp, Lương Tiêu gọi thêm một vò rượu. Chú tiểu giơ tay đón lấy làm một hơi hết sạch, miệng còn chép chép ra ý thòm thèm, mắt đảo sang chén rượu của Lương Tiêu. Đạo ở Thường Châu, Lương Tiêu hay mượn rượu giải sầu, uống mãi đâm nghiện. Hiểu Sưong vì mang bệnh nên không chạm môi tới một giọt rượu, thành thử dọc đường Lương Tiêu toàn uống một mình, mất đi rất nhiều hứng thú, nay gặp chú tiểu ham rượu như vậy thì sinh lòng tri kỷ, liền vui vẻ gọi thêm vò nữa, nhân tiện hỏi:

- Chẳng hay pháp hiệu của hòa thượng là gì?

Chú tiểu hớn hơ ôm vò rượu vào ngực, cười toe:

- Sư phụ gọi mõ là Hoa Sinh!

Lương Tiêu ra vẻ trầm ngâm:

- Té ra người cũng họ Hoa, cùng họ với cô nương đây. Nhưng cái tên nghe hơi lạ đó! Hẳn sư phụ người tên là Lão Từu[3]?

Hiếu Sưong cười mãi không thôi:

- Tiêu ca ca đừng chọc người ta nữa! Và chẳng, người xuất gia có bao giờ dùng họ như kẻ phàm tục đâu.

Hoa Sinh xoa cái đầu bóng lưỡng, nghe rằng một cách ngây ngô:

- Người này nói trùng mới lạ, trong pháp hiệu của sư phụ mõ quả thật có một chữ “từu”.

Hiếu Sưong ngạc nhiên:

- Thật cò thật! Nhưng xem ra, Hoa Sinh ở đây không phải là lạc, không phải là thức nhắm đâu, mà là một luận lý nhà Phật.

- Lại thế nữa? – Lương Tiêu cười ngất. – Mọii nói thử xem!

Hiếu Sưong tòm tòm:

- Đạt Ma sư tổ rời Thiên Trúc sang đông thuyết pháp, giải đáp khúc mắc, khai sáng một phái mới là Thiền tông. Lúc viên tịch, người nói: “Ta từ miền lạ tới, Truyền pháp cứu mê tình, Một hoa nở năm cánh, Kết quả tự nhiên sinh”. Người đã tiên đoán được rằng Thiền môn sẽ phát dương quang đại, và quả thực sau này, tông môn ấy đã tách ra làm năm chi phái lớn là Quy Ngưỡng, Lâm Tế, Tào Động, Vân Môn và Pháp Nhãn. Đạt Ma sư tổ đi rồi, ánh sáng tâm linh của người soi rọi tới Nhị tổ Huệ Khả, Huệ Khả đại sư để lại bài kệ rằng: “Duyên vốn cần đất tốt, Có đất mới trồng nên, Nếu không chăm không bón, Chẳng khi nào hoa lên”. Sang đời thứ ba, Tam tổ Tăng Xán dạy: “Hoa trồng tuy nhờ đất, Từ đất trồng mới ra, Nhưng không người tưới bón, Chẳng có đất lẫn hoa”. Từ tổ Đạo Tín kế thừa y bát, cũng viết bài kệ rằng: “Lễ trồng hoa sinh trưởng, Nhờ đất mầm ra hoa, Thiếu duyên và tính hợp, Phải ra cũng không ra”. – Cô nhìn Hoa Sinh, mỉm cười nói. – Từ đó đủ thấy, chữ Hoa Sinh ở đây có nghĩa là “giác ngộ thì gặp được Phật, làm cho Thiền môn phát dương quang đại”. Hoa Sinh à, sư phụ người gởi gắm rất nhiều vào người đó, đừng phụ kỳ vọng của người nhé!

Hoa Sinh không để vào tai, chỉ âm ừ, hùng hục ăn thịt uống rượu. Lương Tiêu vừa nghe các điển cố Thiền môn vừa ngắm bộ dạng phàm phu của chú ta, chợt nhớ ra một chuyện, nhướn mày cười bảo:

- Người luyện Đại kim cương thần lực, chớ trách khỏe như vậy. Trong tên có một chữ “từu”! Ha ha, “từu” này không phải là rượu đâu, mà là “cừu” trong thất bát cừu thập ấy. Hoa Sinh, sư phụ người tên là Cừu Như, đúng không[4]?

Hoa Sinh giật mình ngẩng đầu, cặp mắt tròn xoe:

- Sao... sao người biết?

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Hóa ra toàn người quen cũ. Năm xưa hai bên hội ngộ ở khe núi có bàn cờ đá, ta đã lừa nó ăn cả một vốc gai còn gì!”. Gặp được bạn rượu, gãi rất cao hứng, bèn gác chuyện ân oán thuở thiếu thời sang một bên, cứ luôn tay rót rượu, luôn mồm uống cạn, chỉ thoáng chốc đã cùng Hoa Sinh làm sạch một vò.

Hiếu Sưong nhớ ra Lương Tiêu đang bị thương, thấy gã uống như hũ chìm, bèn can:

- Rượu nhiều hại thân.

Lương Tiêu bèn ngừng uống, tí tê hỏi chuyện Hoa Sinh:

- Sư phụ người đâu?

Hoa Sinh buông chén xuống bàn, bậm bậm môi:

- Sư phụ... sư phụ đuổi mỡ rồi.

Lương Tiêu và Hiểu Sưong đều kinh ngạc.

- Tại sao vậy? – Hiểu Sưong hỏi.

Hoa Sinh gục đầu buồn bã:

- Mỡ cũng không hiểu! Hai thầy trò đang trải qua những ngày ăn thịt uống rượu tiêu dao khoái lạc, bỗng dưng một bữa kia, sư phụ gọi mỡ lại hỏi: “Hoa Sinh ơi, năm nay con bao nhiêu tuổi?”. Mỡ biết đâu được đấy, bèn đáp: “Sư phụ bảo bao nhiêu thì con bấy nhiêu!”. Sư phụ thở dài: “Tính sơ sơ thì cũng phải mười sáu mười bảy chứ không ít, đã đến lúc bước ra với đời cho mỡ mang tâm mất rồi!”. Mỡ nghe vậy không khỏi kinh hãi, nghĩ bụng từ nhỏ đã bám lấy cà sa của sư phụ, nay hạ sơn một mình chẳng phải là đáng sợ lắm ư? Bèn nín sư phụ năn nỉ thoái thác. Sư phụ nói: “Được lắm, hôm nay ta hỏi con mấy câu, trả lời đúng thì ở lại, bằng không thì xuống núi”. Mỡ liếc vò rượu đang hâm đẳng lò, mồm cứ bứt rứt thêm thường, bèn nói: “Có gì cần hỏi từ từ để sau cũng được, chứ rượu thì phải uống ngay lúc nóng thầy ạ”. Không ngờ sư phụ điên tiết táng mỡ một cái nẩy lửa, mắng xối xả: “Tham như mỡ ấy, chỉ biết uống thôi! Đồng tai lên nghe ta hỏi, trả lời sai thì đừng hòng ăn với uống!”. Nói rồi người chìa tay: “Đây là gì?”. Mỡ vừa bị cái đẩy nện cho liêng xiêng, làm gì không biết, bèn nhanh nhẩu đáp: “Tay thầy!”. Sư phụ tát mỡ một cái méo mặt, mắng mỏ: “Ngu, đây là Phật thủ!”.

Chú tiểu nhìn bàn tay mình đầy thối mốc:

- Tội tận bây giờ mỡ vẫn không hiểu, bàn tay hai thầy trò giống y như nhau, tại sao tay mỡ gọi là tay, tay sư phụ lại gọi là Phật thủ?

Hiểu Sưong nhíu mày:

- Ta đọc sách, thấy nói tuyên ngôn của Thiền môn là vượt Phật hơn Tổ, duy ngã độc tôn. Theo truyền thuyết, Thích Ca Mâu Ni lúc ra đời đã đi từ đông sang tây bảy bước, lại đi từ nam sang bắc bảy bước, gơ tay trỏ trời trỏ đất mà rằng: “Trên trời dưới bể, khắp tứ duy chỉ có mình ta là lớn”. Vì vậy các đại sư của phái Thiền tông đều học theo cử chỉ này, không tin phục cả người xưa lẫn người nay, chỉ tin tưởng bản thân, nhận chân bản tính, tâm niệm rằng mình sẽ trở thành một Phật tổ duy ngã độc tôn dưới vòm trời, người ta gọi đó là “Kiến tính thành Phật”. Mà đã thành Phật rồi thì bàn tay sẽ là Phật thủ thôi.

Hoa Sinh lắc đầu:

- Mỡ không tin, một đứa nhóc mới ra đời thì đi thế quái nào được? Nhất định là cái tên Thích Ca Thích Hát ấy đã lừa người ta rồi!

Hiểu Sưong sững sờ kêu lên:

- Thiện tai, thiện tai! Hoa Sinh, người là hòa thượng, sao có thể nói những lời thất lễ nhường ấy về Phật tổ?

Về mặt nghiêm khắc của Hiểu Sưong khiến chú tiểu chột dạ, chẳng biết mình sai ở đâu, chú ta đành bối rối xoa cái đầu trọc lóc, về mặt khô sớ. Lương Tiêu cười thầm: “Tên này không tin cả Thích Ca Mâu Ni, theo lý thuyết duy ngã độc tôn của Hiểu Sưong thì chẳng phải đã thành một nửa Phật tổ rồi ư?”. Gã rót rượu cho chú tiểu, gợi ý:

- Thôi bỏ chuyện ấy đi, sau đó thế nào?

Hoa Sinh uống rượu, tinh thần phấn chấn, kể tiếp:

- Sau đó sư phụ topology một ngụm cay, dạng hai chân hỏi mỡ rằng: “Được lắm, người khá nói xem, đây là cái gì?”. Lần này mỡ giương mắt nhìn kỹ đâu ra đấy rồi mới cẩn thận đáp: “Chân của sư phụ”. Ngờ đâu sư phụ đá mỡ một phát, mắng: “Ngu, chân lừa!”. Các người bảo có lạ không? Mỡ chưa từng trông thấy tay Phật, dầu sư phụ có bịp thì mỡ cũng công nhận đi, nhưng chân lừa thì mỡ trông thấy rồi! Khác hẳn chân sư phụ!

Lương Tiêu cười thầm, nhưng Hiểu Sưong lại hết lòng giúp Hoa Sinh giải đáp:

- Đạo Phật có câu: Chúng sinh bình đẳng. Bất kể Phật, người hay cầm thú cũng đều là sinh linh, nên có sự kính trọng lẫn nhau. Câu chuyện về bàn tay Phật và bàn chân lừa ấy nên được hiểu đơn giản thế này: chúng sinh bình đẳng, không phân quý tiện.

Hoa Sinh há hốc mồm, đầu óc rối beng, những lời Hiểu Sưong nói quá ư huyền diệu, vượt quá tầm tiếp thu của chú ta, có khi vò đầu bứt tai mười năm nữa cũng chưa thấm thấu được. Lương Tiêu thấy Hiểu Sưong cứ dồn hết tâm tư để giải thích những lời lẽ lung tung bừa bãi của Cửu Như thì méo xệch mặt, không biết nên can hay mặc kệ nữa.

Hoa Sinh nghĩ ngợi hồi lâu, trù trừ hỏi:

- Vậy, vì sao người ta không mọc đuôi xoắn như lợn?

Hiếu Sương ngần ra không biết trả lời thế nào, Lương Tiêu vỗ tay cười:

- Hoi hay lăm, lắt léo lăm!

Hoa Sinh thấy gã tán dương mình thì rất khoái chí, nghe răng cười hềnh hếch, chợt lại buồn thiu, thờ dãi:

- Tiếc thay, sư phụ không biết được cái hay của mỡ, mắng té tát một hồi rồi nói: “Ta hỏi người câu cuối cùng, bình sinh việc người muốn làm nhất là gì?”. Câu này quá ư đơn giản, mỡ đã từng nghiền ngẫm, cũng từng mơ mộng về nó không ít lần nên chẳng buồn nghĩ ngợi, vọt miệng đáp luôn: “Con muốn tắm rửa ngủ nghỉ trong ao rượu, khi tỉnh dậy là trông thấy phòng thiên treo lúc liu thịt chó”.

Câu trả lời thật đáng khiếp hãi. Hiếu Sương chết sững, Lương Tiêu cũng phải đổi sắc mặt, bụng bảo dạ: “Tội bại hết mức, là thân hòa thượng mà còn to tướng đến cuộc sống đắm chìm trong ao rượu rừng thịt như thế nữa!”. Gã không nhịn được, bèn hỏi:

- Lần này trả lời đúng chứ hả?

Hoa Sinh thờ dãi đánh sượt, lắc đầu:

- Mỡ cũng tưởng vậy là hoàn hảo lắm rồi, chẳng ngờ sư phụ buồn bã ra mặt, dờ dẫm hỏi lâu thì xoa đầu mỡ mà rằng: “Hoa Sinh ơi, bao giờ cái đầu đàn độn của con mới sáng sủa được một chút? Xem chừng con không phải là loại sinh ra để tham thiền ngộ đạo, đừng làm đồ đệ của ta nữa!”. Các người nghĩ xem, mỡ theo sư phụ từ nhỏ, đời này kiếp này là đồ đệ của người rồi, rồi sư phụ thì ai cho mỡ ăn thịt uống rượu đây? Vì thế những lời ấy làm mỡ vừa kinh ngạc vừa thất đảm, một trăm, không, phải là một nghìn một vạn lần nặng nề không chịu, quệt nước mắt nước mũi lẫn lộn như ăn vạ để nín kẻo người. Sư phụ bị mỡ quấy quá, không nói năng gì nữa. Mỡ tưởng sự việc coi như xí xóa cho qua, nào ngờ... – Hoa Sinh nói đến đây thì bặm môi ôm mặt, nước mắt như mưa, sụt sịt kể nốt. – Hôm sau, khi thức dậy, mỡ không thấy sư phụ đâu, gạo mì rượu thịt cũng biến mất, mỡ đợi mấy hôm liền nhưng sư phụ không quay về, bụng đói ngấu, chẳng còn cách nào khác đành hạ sơn...

Chừng chưa xót quá, Hoa Sinh gục mặt lên bàn khóc tằm tức, vừa khóc vừa gọi:

- Sư phụ ơi, thầy ở đâu? Hoa Sinh nhớ thầy quá, hu hu hu...

Tiếng khóc thảm thiết khơi gợi nỗi nhớ nhà của Hiếu Sương, khuôn mặt cô buồn thảm hẳn đi. Lương Tiêu vỗ về:

- Đừng khóc nữa Hoa Sinh! Uống rượu nào!

Hoa Sinh nghe tới chữ “rượu” thì phấn chấn trở lại, ngẩng đầu lên ôm lấy cái vò, cạn thêm mấy chung, khuôn mặt đã tươi tỉnh như thường. Lương Tiêu hỏi:

- Bây giờ người có dự tính gì chưa?

Hoa Sinh lộ vẻ hoang mang, lắc lắc đầu. Lương Tiêu cau mày:

- Vậy ta hỏi người, vì sao người cứ nhằng nhặng bám theo huynh muội ta?

Hiếu Sương ngạc nhiên nhìn chú tiểu. Hoa Sinh rất sùng sốt, ấp úng nói:

- Sao... sao người biết?

Lương Tiêu phì cười:

- Người vụng về lắm, che mắt ta sao nổi!

Hoa Sinh choáng váng, đỏ mặt lấp bắp:

- Vì... vì các người tốt bụng, từ lúc hạ sơn tới giờ mỡ chưa gặp ai tử tế với mình như thế. Đi theo các người mỡ cảm thấy rất vững tâm.

Hiếu Sương sinh lòng thương hại chú tiểu lưu lạc giang hồ, tính tình lại ngờ nghệch, đi tới đâu cũng bị ức hiếp. Cô ngập ngừng đưa mắt nhìn Lương Tiêu. Gã này hiểu ngay, gật đầu bảo Hoa Sinh:

- Người có sức vóc, giúp ta mang vác hành lý vậy nhé?

Hoa Sinh hớn hờ đáp ngay:

- Chuyện nhỏ! Được đi theo các người là tốt lắm rồi!

Từ đấy trở đi, trong lòng không còn lo ngại gì nữa, chú ta nói chuyện cời mở hẳn lên, ôm chặt vò rượu mà khê khà cho đến khi cạn trơ rồi chất các bao gói tay nải lên lưng, xoa cái đầu trọc lóc, khuôn mặt tươi tỉnh chuẩn bị lên đường. Lương Tiêu vốn ưa những người hiền lương chất phác, trông bộ dạng

Hoa Sinh như vậy rất lấy làm dễ chịu, bèn vẫy tay cười:

- Vội gì, ăn cơm xong rồi đi cũng chưa muộn.

Hoa Sinh lúng túng hạ hành lý xuống, ngồi trở lại ghế nhặt bánh bao vừa cười lớn lên vừa ngấu nghiến nhai.

Cơm rượu đầy bụng, Lương Tiêu đang định gọi tính tiền, bỗng đàng cửa quán vang lên tiếng cười khanh khách rất quen tai, một hán tử áo xanh ngồi án ngữ ngay lối vào. Lương Tiêu ngạc nhiên nghĩ: “Đàn ông đàn ông mà sao cười the thé như đàn bà thế không biết?”. Người nọ đứng dậy ngoảnh đầu lại, phô ra khuôn mặt đẹp như ngọc, dáng vóc cử chỉ yêu kiều lạ thường. Lương Tiêu thấy quen mắt quá, nghĩ một lúc sự nhớ ra, cười nhạt:

- Hàn Ngưng Tử, người định giả trang lừa ai thế?

Hàn Ngưng Tử nhếch mép:

- Mưu kế bại lộ rồi! – đoạn nhìn Hiểu Suong, nở nụ cười thâm độc. – Lương Tiêu, người thay lòng đổi dạ nhanh thật, đầu tiên là Oanh Oanh, kế đến A Tuyết nhà ta, bây giờ lại tới tiểu cô nương... à, không biết cao danh quý tính là gì nhỉ?

Hiểu Suong định xưng tên, Lương Tiêu liền cắt ngang:

- Người vô lễ quá đấy!

- Ta chỉ hỏi tên họ, có gì mà vô lễ?

Lương Tiêu vốn căm Hàn Ngưng Tử hại Lãng Suong Quân để liên lụy đến Hoa Hiểu Suong nên cố ý châm chọc cho bõ ghét:

- Ngay tên họ của bà cô người mà người còn phải hỏi, mất gốc như thế không phải là vô lễ hay sao?

Hàn Ngưng Tử chỉ nhếch mép, khẽ xoay mình đi, thỉnh thoảng tay nhanh như chớp. Một cái bát sứ men hoa văng lên không lướt về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu né người sang bên, xòe tay phải gạt phăng bát rượu trước mặt. Hai cái bát lao vút tới, va vào nhau giữa không trung. Sau một tiếng động giòn tan, bát sứ men hoa vỡ thành tám mảnh, bát rượu hoàn toàn không suy suyền, vẫn bay thẳng tới Hàn Ngưng Tử.

Họ Hàn hoảng vía khép cửa sổ. Lương Tiêu liền kích thêm một cửa sổ hầu đầy nhanh tốc độ bát rượu. Nội kinh của gã hùng hậu hơn hẳn ngày xưa, Hàn Ngưng Tử không dám đỡ cửa sổ lực trùng, đành nhảy tránh. Bát rượu bay vù tới, vạch một đường cong trong khoảng không rồi cắm phập vào bức vách đất dày tám tấc, rượu trong bát vẫn không văng ra ngoài lấy một giọt. Hàn Ngưng Tử tái mét mặt.

Lương Tiêu nhủ bụng, đã ra tay quyết làm cho trót, phải giết chết nữ ma đầu này để trừ hậu họa cho Hiểu Suong. Mắt tối dần vì sát khí, gã dậm đứng lên. Hàn Ngưng Tử bỗng cười khanh khách:

- Mấy năm không gặp, võ công người cũng khá lên nhiều nhỉ! Xem chừng có thể cứu được Liễu Oanh Oanh đấy!

Lương Tiêu sắp sửa xuất thủ, nghe câu ấy tim bỗng thót lại, khí thế hơi nhụt đi:

- Người chết tới nơi rồi, còn bịa chuyện nữa ư?

Hàn Ngưng Tử lắc đầu liếc Hiểu Suong, giọng kéo dài:

- Say bên người mới vui cười, Hay đâu người cũ lệ rơi chan hòa[5]. Liễu Oanh Oanh thật là có mắt như mù, tại sao cam chịu giam cầm hành hạ vì một kẻ bạc tình bạc nghĩa như người kia chứ!

[1] Gặp tiểu Hoa Sinh.

[2] Trích bài từ theo điệu Hạ Tân Lang của Tân Khí Tật. Câu này thể hiện tâm thế gửi tình vào non nước, tìm mối tri âm với thiên nhiên của tác giả, được sáng tác với thủ pháp tương tự câu Tương khán lưỡng bất yếm (nhìn nhau không chán mắt) trong bài thơ Độc tọa Kính Đình sơn của Lý Bạch.

[3] Lão Tử là rượu. Hoa Sinh là lạc (đậu phụ), một thức người ta thường nhắm khi uống rượu.

[4] Trong tiếng Trung, chữ “tử” và chữ “cử” đồng âm, đều đọc là jiu.

[5] Câu trong bài thơ Giai nhân của Đỗ Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cựu Ái Nan Mẫn

Nghe mấy chữ “giam cầm hành hạ”, Lương Tiêu không khỏi xao động, cố gắng lắm mới giữ được giọng bình thản:

- Người định giờ trò quý gì đây?

Hàn Ngưng Từ lui nửa bước để phòng gã tập kích, cười hí hí:

- Không tin thì thôi, việc gì phải giờ bộ dạng ngáo ộp ấy ra mà nạt người? Muốn giết ta à, được lắm! Ta mà chết, người cũng đừng hòng dò biết Liễu Oanh Oanh ở chốn nào.

Lương Tiêu nghẹn họng, nín lặng hồi lâu rồi lạnh lùng đáp:

- Ở chốn nào cũng chẳng dính dấp gì tới ta! Người đem những lời ấy mà nhả vào tai Vân Thù.

Hàn Ngưng Từ phì cười:

- Người nhỏ nhen đến mức đáng ngạc nhiên. Tội nghiệp Oanh Oanh ôm mối si tâm mà cuối cùng phải chịu cảnh bề bàng thế này! – Nói đoạn, thị rũ tay áo bỏ đi.

Lương Tiêu nóng nảy vỗ bàn quát:

- Hàn Ngưng Từ, người mau nói cho rõ ràng, bằng không hãy bỏ cái đầu lại đây!

Hàn thị duyên dáng xoay mình lại:

- Ta chẳng hơi đâu bận tâm đến những ân oán của các người, nhưng thôi, nể mối si tình của Liễu Oanh Oanh, ta cũng kể sơ qua cho người nắm được sự việc. Một năm trước đây, Oanh Oanh bị Sở Tiên Lưu bắt, giam cầm trong Thiên Hương sơn trang trên núi Cửu Hoa. Chuyện sau thế nào thì ta không tường, có điều, con người khả ái mỹ miều nhường ấy mà rơi vào tay quân háo sắc già đời thế kia, chỉ e... – Nhận ra mắt Lương Tiêu rực lên từng hồi, Hàn Ngưng Từ ngừng lời, cười giòn cất bước, thông thả đi ra khỏi quán.

Lương Tiêu trừng trừng nhìn theo cho đến khi cái dáng yếu điệu ấy biến mất, mặt mỗi lúc một trắng bệch, mồ hôi rịn dần thành những hạt to rồi lộp độp nhỏ xuống. Hiểu Surong không rõ Hàn Ngưng Từ đề cập đến chuyện gì, song cũng đoán được những điều thị nói hết sức quan trọng đối với Lương Tiêu. Trông gã thần tình hoảng hốt, người cứng như hóa đá, cô lo lắng hỏi:

- Tiêu ca ca, huynh không sao chứ?

Lương Tiêu âm ừ, móc trong túi ra một xâu tiền quảng cho tiểu nhị, không đợi hần trả tiền thừa đã vội vã bước ra cửa. Hiểu Surong luống cuống dắt lừa, gọi Hoa Sinh đi theo.

Lương Tiêu bước vùn vụt như gió, men rìa sông chạy một mạch về phía tây. Thịnh linh gã dừng bước, nặng nề ngồi xuống bờ đê, thất thần nhìn sóng nước Hoàng Hà cuộn cuộn. Hiểu Surong thắc mắc vô cùng nhưng không tiện quấy nhiễu tâm tư gã, bèn giữ Hoa Sinh ngồi mãi đằng xa quan sát. Trước khi rời quán, Hoa Sinh đã nhanh tay vơ hết thịt bò bánh bao còn thừa nhét vào đây riêng, bây giờ lấy ra sung sướng thưởng thức, chẳng hơi đâu lên tiếng làm phiền bụng ai.

Lương Tiêu thần thờ ngồi nhìn dòng sông đến nửa canh giờ mới đứng dậy, ngó Hiểu Surong với ánh mắt do dự, ngập ngừng bảo:

- Có khi ta phải xuống nam một chuyến, muội chịu khó đi cùng ta nhé!

Hiểu Surong đáp ngay:

- Huynh khách sáo thế! Bất kể nam hay bắc, huynh đi đâu thì muội đi đấy. Suy cho cùng, đối với một đại phu, chữa bệnh ở miền nào cũng như nhau cả thôi.

Lương Tiêu lặng người: “Huynh đi đâu thì muội đi đấy?”. Gã lăm nhăm câu ấy mấy lượt, khóe miệng nhếch thành một nét cười thâm. Hiểu Surong nghi ngại:

- Huynh làm sao thế?

Lương Tiêu thở dài buồn bã:

- Trước đây có một người cũng nói với ta câu này, ta đã đồng ý, tiếc rằng người ấy thực hiện được mà ta thì... thất hứa.

Mất gã nhòe đi vì đau đốn. Hiểu Surong bỗng nghe lòng chua xót lạ lùng, buột miệng hỏi:

- Người ấy... là ai?

Lương Tiêu trừng trừng nhìn cô, chột buông thõng một câu:

- Ta là một kẻ sống thừa khôn nạn, muối đi cùng ta, chỉ tổ vấy bẩn vào thân.

Hiếu Surong sững sờ, run rẩy nói:

- Vì sao huynh lại thốt ra những lời không đâu vào đâu như vậy? Muối... không muốn nghe. — Cô ghen lời, hàng mi mỏng manh chớp nhẹ, hai giọt nước mắt ứa ra.

Lương Tiêu định khuyên Hiếu Surong quay về nhà, nhưng trông thấy cô rơi lệ, bao câu chực nói đều tắc ứ. Gã buồn buồn thở dài, lau mặt cho cô:

- Thôi, ta không nói thế nữa.

Ở đằng kia, Hoa Sinh ngừng nhai bánh bao nhân thịt, trố mắt ngó hai người. Hiếu Surong nín khóc, nhớ ra còn có chú ta nên đầm ngượng, lảng sang chuyện khác:

- Khởi hành thôi huynh!

Lương Tiêu gạt đầu, đỡ cô lên lừa rồi dắt dây cương đi trước, Hoa Sinh cồng tay nài theo sau, cùng tiến về phương nam.

Trên đường đi, Lương Tiêu rất hiếm khi mở lời, những lúc rảnh rỗi chỉ lo luyện quyền luyện kiếm. Hiếu Surong không đoán được gã đang nghĩ gì, lòng buồn khôn tả, đành tìm khuấy trong y thư. Hai người giữ mãi thái độ trầm mặc, Hoa Sinh chẳng biết trò chuyện cùng ai nên cũng ngậm cảm, may thay bản tính chú ta đơn giản, hề có rượu thịt bầu bạn là đủ hài lòng.

Đi được mấy ngày, họ vượt qua sông Trường Giang tiến vào địa giới An Huy. Giờ Ngọ hôm ấy, ba người tới một quán trọ dùng cơm. Đúng lúc họ ngồi xuống, có tiếng vô ngựa dừng phát ngoài cửa, rồi tiếng kỵ sĩ vang rền:

- Tiểu nhị! Lấy hai cân rượu và mười cân thịt bò, mau mang lên đây, các gia gia còn bận nhiều việc!

Lương Tiêu nghe giọng khàn đặc rất quen tai, chưa đoán ra ai thì một giọng khác đã tiếp luôn:

- Lôi Chấn lão đệ, cứ từ từ, con nữ tặc đó như cua bò trong giỏ, không chạy thoát được đâu!

Lương Tiêu sực nhận ra, người thứ hai chính là Cửu đầu ngoan Bạch Tam Nguyên. “Con nữ tặc” mà lão nhắc đến ắt hẳn là Liễu Oanh Oanh. Gã hỏi hộp lảng tai nghe tiếp.

Lôi Chấn ngồi đánh inh xuống ghế, lâu bầu tức giận:

- Lần này mọi người phải đồng tâm hiệp lực buộc Sở lão nhị giao con ranh ấy ra. Đẹp mặt thật, già khù để mà còn chơi trống bỏi, ôm khư khư con tiểu dân phụ không buông. Ai cho phép thế?

Bạch Tam Nguyên vỗ đùi đánh đét, hần học phụ họa:

- Đúng! Con tiện nhân ấy đã giết ái tử của ta, lại gây ra bao nhiêu vụ tày trời, đầu thế dễ dàng bỏ qua cho ả được! Cũng may là Lôi lão đệ đến báo để Bạch mỗ có cơ rửa hận. Bất luận ra sao, hôm nay nhất định ép Sở Tiên Lưu phải giao người. Không mỗ bụng moi gan con khôn đó để tể vong hồn hài nhi thì Bạch Tam Nguyên này là đồ chó đẻ!

Hai tên thi nhau rủa xả, càng lúc càng chướng tai tục tĩu, lắng nhục Liễu Oanh Oanh bằng đủ mọi lời bẩn thỉu. Chửi bới đã đời cũng vừa xong bữa, họ bèn lấy giấy dầu bọc phần thịt thừa, gọi thêm một bầu rượu nóng rồi tỉnh tiền ra đi.

Ngựa phi khi nhanh khi chậm, dần dần, cây cối hai bên đường dày rậm hơn lên. Giữa vùng hoa đỏ lá xanh thấp thoáng nhiều mái ngói cong vút, vòng qua một vạt rừng, trước mặt họ mở ra một miền lá hoa bát ngát điểm lệ vô song. Miền lá hoa ấy ôm trọn một sơn trang rộng lớn, tường trắng ngói xanh xinh đẹp rõ ràng. Lôi Chấn vung roi trở:

- Bạch huynh, đó chính là Thiên Hương sơn trang!

Bạch Tam Nguyên nhìn lên nhìn xuống, bốn bề xung quanh toàn những đóa hoa sắc sỡ, đình đài lầu các hết sức huy hoàng, lão không nén nổi một điệu cười ghen ghét:

- Tên khôn họ Sở cũng biết cách hưởng thụ lắm!

Vó ngựa đưa họ đến cổng trang. Trên bãi trống trước lối vào đang có hai tốp người đứng đối mặt nhau, ai nấy râu tóc dựng ngược, thái độ sừng sộ như sắp xô xát tới nơi. Trông thấy bọn Lôi Chấn, nhóm người đứng mé nam reo to:

- Lôi Đại lang, đến đúng lúc lắm!

Lôi Chấn nhảy xuống ngựa, vòng tay chào hỏi rồi bấm với Lôi Hành Không:

- Trình cha, con và Bạch tiên bối bị lỡ bước trên đường nên đến muộn!

Lôi Hành Không gật đầu, túm tay họ Bạch ra chiều thân tình:

- Bạch lão đệ chịu nể mặt họ Lôi này mà tham dự, vậy là tốt quá rồi. Sở lão đại bảo chúng ta là hạng bất nghĩa, lão đệ thử đánh giá công bình xem, rốt cục chúng ta bất nghĩa hay có nghĩa?

Bạch Tam Nguyên nói lớn:

- Bất nghĩa hay có nghĩa thì trong lòng mỗi người tự biết. Năm xưa, ta phụng mệnh Cận đại hiệp ra sông bắt Bá Nhan, nào ngờ con nữ tặc họ Liễu không những câu kết với tên nguyên soái mà còn giết chết hài nhi của ta, luận công hay tư thì ta và nó cũng có mối thù bất cộng đái thiên.

Sở Cung không để lão nói hết, cười nhạt ngắt lời:

- Sau hôm ấy người nhỏ nước bọt vào mặt Cận Phi ngay trước đám đông, hôm nay lại xoen xoét đại hiệp tiểu hiệp gì nữa. Hừ, cả đời Sở mỗ chưa từng gặp kẻ nào lá mặt lá trái, tro trên như người!

Sở Cung vốn sẵn lòng khinh rẻ Bạch Tam Nguyên, muốn mọi người mất lòng tin vào lão ta bèn lật lại chuyện cũ mà châm biếm. Bạch Tam Nguyên cảm giận nhưng cố sức kiềm chế, bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, hôm ấy tiểu lão bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, gây ra hành động thật đáng hổ thẹn. Cận đại hiệp là nhân vật đường hoàng anh hùng, độ lượng khoan dung như thần phật. Bạch Tam Nguyên thậm chí không đủ tư cách liêm chân đại hiệp. Đợt sau này, tiểu lão những mong kẻ vai sát cánh chống giặc với nghĩa quân, nhưng không còn mặt mũi nào đi gặp Cận đại hiệp, đành đâm ngực tự trách con rồ dại của mình. Mấy tháng trước, nghe tin đại hiệp tuần tiết vì tổ quốc, tiểu lão chỉ muốn lấy cái chết để kết liễu mọi sự, theo tạ lỗi với Cận đại hiệp dưới hoàng tuyền. . .

Lão vụt trở tay tát bốp vào miệng mình, ba cái răng theo đó văng ra, quanh mồm nhoe nhoét máu. Lôi Hành Không kinh ngạc nói:

- Bạch lão đệ, can gì phải thế?

Bạch Tam Nguyên khụy chân quỳ xuống, máu nhều đầy áo, khóc ông ổng:

- Cái mồm này đã phi nhổ Cận đại hiệp, tội đáng muôn chết, có bào lười cưa họng cũng không đủ bồi tội. Ngặt nỗi chưa rửa xong hận cho con trai yêu, tiểu lão không đành lòng lia xa nhân thế. Hôm nay nếu giết được ả tiện nhân Liễu Oanh Oanh, tiểu lão lập tức tự chặt đầu mình để tể anh linh Cận đại hiệp!

Bộ dạng thảm thiết những dớt dãi, máu và nước mắt của lão già khiến toàn bộ đám võ giả có mặt ở cổng sơn trang cùng nẩy lòng căm phẫn. Sục sôi vì nợ nước thù nhà, kẻ nào kẻ nấy hùng hổ gào thét đòi xông vào sơn trang. Sở Cung không ngờ mưu mẹo khích bác của mình thâm quá hóa vụng, làm bao nhiêu người điên cuồng ca lên thế kia, nhất thời lúng túng chưa biết xử lý ra sao.

Lôi Hành Không tròn mắt quát lớn, tiếng quát rền vang như sấm đê bẹp mọi lời ồn ào la ó. Không gian trở lại yên lặng, chỉ còn giọng lão oang oang:

- Có câu: vay nợ trả tiền, giết người đền mạng. Con nữ tặc họ Liễu phạm đủ mọi tội ác, gây ra toàn những trò vô liêm sỉ. Thiết Mộc kiếm của Sở Tiên Lưu tuy sắc bén nhưng chưa chắc đâm toạc nổi một chữ “lý”.

Lôi Chấn nhảy loi choi, la lối xách động:

- Sở gia bất chấp lý lẽ, chúng ta cũng không cần phân trần phải trái với họ.

Sở Cung cười nhạt:

- Đại lang, người nói vậy rõ ràng có ý lấy thịt đè người tiêu diệt Thiên Hương sơn trang chúng ta phải không?

Lôi Hành Không đập lại:

- Sở lão đại, người nói vậy là bất chấp lý lẽ, khăng khăng giữ nguyên chủ kiến phải không?

Sở Cung tự biết lỡ lời, chỉ hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi.

Hai bên hăm hực như sắp lao vào nhau, bỗng một người tách ra khỏi đám đông, ôn tồn khuyên giải:

- Nước nhà đứng lúc lâm nguy, non sông đương phen tan nát, có sao các vị còn giằng co những chuyện nhỏ nhặt như vậy? Chi bằng đồng tâm hiệp lực, gia nhập nghĩa quân như Cận đại hiệp và Văn công tử phá giặc dữ đền nợ nước, thế chẳng hơn ư?

Mọi người ngoảnh nhìn. Kẻ vừa lên tiếng là Hà Tung Dương chứ nào phải ai xa lạ, có điều hần nay đã gầy sọp, tóc mai lốm đốm bạc, mới mấy năm mà trông như già đi hàng chục tuổi. Hà Tung Dương nghiêm nghị bảo Sở Cung:

- Liễu Oanh Oanh chẳng qua chỉ là hạng trộm cắp giang hồ. Thiên Hương sơn trang đời đời trong sạch, hà tất trở mặt với bằng hữu thiên hạ vì một mình y thị? Chi bằng giao ả ra đây, mọi người ba mặt một lời, vạch hết tội lỗi của ả rồi mổ ruột moi tim để kết thúc mọi sự. Một là khôi phục hòa khí, xóa bỏ

mắc mứu giữa các bên. Hai là nêu cao chính nghĩa giang hồ. Con khốn đó cùng một giuộc với tên ma đầu Lưong Tiêu, nhân thể chúng ta đem ả ra tế cờ rồi cùng nhau lập thành nghĩa quân tiến sang bờ đông Trường Giang từ chiến với quân Thát. Chẳng nên lằng nhằng mãi vì một mối ân oán con con, mất cả chí khí của đại trượng phu đi!

Hà Tung Dương dứt lời, ai nấy đều tán đồng khen ngợi. Chợt có kẻ hỏi:

- Thiên hạ đồn rằng Vân Thủ đại hiệp vẫn còn sống, tin ấy đích không?

Vân Thủ tử thủ Tương Dương, đã mấy lần đẩy lui cường địch, không phụ kỳ vọng của người trong thiên hạ, anh hùng hào kiệt giang hồ đều khâm phục. Nghe tới tên gã, quần hào nín thở nhìn Hà Tung Dương, mắt ngời ngời niềm mong đợi. Tên cự bộ khoái tỏ vẻ xúc động, giọng điệu cảm khái:

- Năm xưa Hà mỗ theo hầu quan phủ, phạm phải vô số lầm lỗi. Ngày nay son hà tan nát mới nhận chân được những sai sót xưa kia của mình, cũng may được Vân đại hiệp thu nhận vào trường, vậy là còn cơ hội đoái công chuộc tội. Chuyến này Hà mỗ đến đây chính là theo lệnh Vân đại hiệp, mong chiêu tập các vị hảo kiệt về cùng mưu chuyện khởi nghĩa. Sau trận chiến Thường Châu, Vân đại hiệp được người ta cứu, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, hiện nay đã tập hợp thuyền bè chuẩn bị hải chiến. Văn Thiên Tường thừa tướng cũng vừa thoát khỏi nanh vuốt Nguyên triều, đang chiêu mộ mấy chục vạn binh sĩ ở Giang Tây, sửa soạn quyết một trận thư hùng với quân Thát. Tình thế hiện tại rất có lợi cho chúng ta, tin rằng không đến hai năm nữa sẽ văn hồi được giang sơn Đại Tống.

Tin Vân Thủ còn sống khiến quần hào phấn khởi vô cùng, lại nghe có cơ may khôi phục non sông thì đều vui mừng múa may, nhón nháo reo hò:

- Một ngày còn Vân đại hiệp, quân Thát đừng hòng chiến thắng!

- Đúng đúng, Vân đại hiệp võ công cái thế, thao lược gồm tài, có đại hiệp lãnh đạo, chúng ta sẽ dễ dàng xéo nát bọn Thát!

Ai nấy một bầu nhiệt huyết, càng nói càng hùng hực hào khí, nắm tay siết chặt, chỉ muốn lao ngay ra sa trường mà xung phong chém giết.

Lôi Hành Không đến đây chỉ vì Thuần Dương thiết hạp, chẳng hề hứng thú với vụ nợ nước thù nhà, nhưng tính vốn gian xảo, trước không khí ấy cũng hồ hởi góp tiếng:

- Hà lão đệ nói có lý lắm, ta hãy bắt con nữ tặc trước rồi giết bọn Thát sau để tỏ rõ uy phong của quân dân Đại Tống.

Đám hào kiệt đều đang nóng đầu, những muốn tìm nơi trút giận, nghe lão già nói thế liền đồng thanh hưởng ứng. Sở Vũ thờ dài khuyên:

- Đại ca, công công nói phải đấy. Con tiện nhân đó gây nhiều tội ác, e rằng không còn cách nào bào chữa cho ả nữa. Tam thúc đức cao vọng trọng mà sao vẫn hồ đồ thế, lẽ nào người thực sự bị ả mê hoặc rồi ư?

Thị vốn rất kính trọng Sở Tiên Lưu, nhưng ngày ngày nghe nhà chồng phi báng, lại thêm mối căm hờn vì ngộ nhận Liễu Oanh Oanh giết con mình, lâu dần sinh niềm hoài nghi, cho rằng Sở Tiên Lưu đã già mà chưa trót đời, còn tham luyến nhan sắc của Liễu Oanh Oanh nên không muốn giao nộp ả.

Sở Cung đắn đo một thoáng rồi lắc đầu:

- Lời Tam thúc nặng tựa núi, trừ phi có kẻ thắng được Thiết Mộc kiếm, còn thì đã nói không giao Liễu Oanh Oanh là nhất định không giao!

Đám võ giả nhìn nhau ngơ ngác. Không khí lặng đi chốc lát, rồi ai đó hét to:

- Một người không thắng được, lẽ nào hai người cũng thua ư?

Lôi Hành Không hưởng ứng:

- Đúng vậy, một cây làm chẳng lên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Sở Tiên Lưu dẫu thần thông quảng đại đến đâu cũng chưa chắc địch nổi ngàn này hào hán.

Những tay hiếu chiến nhao nhao phụ họa. Nhà họ Sở thấy đều biến sắc, siết chặt chuôi kiếm. Việc đã đến nước này, Sở Cung đành bảo:

- Được, các vị đã có gan thì, mời! – đoạn nhích sang trái hai bước để rộng lối vào.

Nếu hấn khăng khăng ngăn cản, không chừng bọn kia sẽ ngang ngược xông vào thực, nay hấn xử sự khác với thói thường, nhượng bộ mở cửa thì đến Lôi Hành Không cũng phải phân vân, ngờ rằng có điều quái lạ: “Sở Tiên Lưu chưa xuất đầu lộ diện, trong kia lạnh dừ thực hư thật mù mịt, chỉ e lại có bấy giăng nọc độc, khó tránh khỏi bị mắc lừa...”. Lôi Chấn quay ra đám đông nói lớn:

- Ngay sa trường cường địch chúng ta còn không sợ, sá gì một son trang nhỏ nhoi. Đây chẳng phải đầm rồng hang hổ, các huynh đệ cứ xông lên đi, đừng để người ta coi thường!

Đám hào kiệt nghe kích động, cảm thấy gan dạ hơn hẳn, cùng hò la cổ vũ nhau, chực chờ lao vào.

Sở Cung nhìn lưng Lôi Chấn, mắt bỗng sáng lên, nói mĩa:

- Lôi lão đệ, người lợi hại lắm, ta đây bội phục!

Lôi Chấn quay lại cười nhạt:

- Không dám, niềm tự hào của Lôi mỗ cũng chỉ tập trung ở chút gan thỏ ấy thôi, chứ con người chẳng còn gì hay ho cả!
- Ta không khen cái sự bạo dạn của đệ, mà khen công phu viết chữ lên lưng của đệ cơ!

Lôi Chấn nghi hoặc:

- Người nói năng bậy bạ gì đó?

Trong lúc ấy, mọi ánh mắt đã theo lời Sở Cung đổ dồn vào lưng Lôi Chấn. Lưng áo hắn quét đầy vết bóng, thoáng nhìn thì tưởng là những vết dầu mỡ dầy ra do sự, nhưng nhìn kỹ có thể đọc được bốn chữ to tướng: “Ta là con lợn”. Chữ viết nguệch ngoạc, nét bút xiên xẹo, y như thể có người ăn cơm xong bôi luôn bàn tay nhoe nhoét mỡ màng vào đấy, ban nãy chắc mỡ chưa thấm vào áo nên nhìn không rõ, lúc này gió thổi làn áo phấp phồng làm ánh bóng bắt sáng, nổi bật hẳn lên. Ai nấy nhìn rõ liền xì xào bàn tán, vừa kinh ngạc vừa buồn cười, đám người nhà Lôi Công bảo thì hăm hăm nét mặt.

Lôi Chấn nghe nhộn nhạo không hiểu ra sao, chợt dạ ngoại cổ ngó nghiêng, mắt hắn bộ điệu oai phong vừa rồi. Sở Cung cười bảo:

- Lôi Đại lang, người đã tự nhận mình là con lợn thì lão phu cũng không chấp người nữa, vì lão phu là người mà... Ha ha! Mời! Mời! – đoạn trở tay về phía chuồng lợn ở góc tường.

Lôi Chấn tức sùi bọt mép:

- Người mới là con lợn! – đoạn vùng quyền định đâm Sở Cung.

Sở Vũ sượng mặt can:

- Đại lang, không trách được huynh ấy! Có trách thì trách áo quần của huynh thôi!

Lôi Chấn trừng mắt:

- Trách áo quần? Áo quần biết thóa mạ người ta hay sao?

Sở Vũ bối rối, không biết đáp lại thế nào. Bạch Tam Nguyên cũng thân với Lôi Chấn, liền bước lên khỏi đám đông, nói thẳng:

- Lôi lão đệ! Cởi áo khoác ra mà xem!

Lôi Chấn lật phăng áo choàng, định thần nhìn kỹ, lập tức đực mặt ra.

Bạch Tam Nguyên lúc này cũng đứng quay lưng lại quần hào, ánh mắt họ liền đổ dồn vào lưng áo lão. Có kẻ xướng lên rành rọt:

- Ta là chó ghê!

Hắn vừa dứt lời, xung quanh người ta cười rộ. Tên vừa đọc bối rối phân bua:

- Đâu phải nói ta, Cứu đầu ngoan mới là chó ghê!

Bạch Tam Nguyên nổi khùng, quay lại nhìn tận mặt kẻ sửa bậy, lạnh lùng hỏi:

- Lộc Đại Tiều, lão tử không thù không oán với người, tại sao người xúc phạm lão tử?

Dứt lời, lão dẫn chân bước tới, mắt lộ hung quang. Lộc Đại Tiều tái mặt thanh minh:

- Người viết những lời ấy lên lưng thì được, người khác đọc thành tiếng thì không được à?

Bạch Tam Nguyên biến sắc, vội vàng tuột áo xem. Quả nhiên vạt áo sau nhoe nhoét dầu mỡ, viết đúng bốn chữ mà họ Lộc vừa xướng lên. Nhìn kỹ có thể nhận ra nét chữ này cũng chính là nét chữ viết trên lưng áo Lôi Chấn.

Trước ngần ấy anh hùng hào kiệt, Lôi Hành Không cảm thấy chẳng còn chút thể diện nào, bèn điểm mặt con trai mắng:

- Đồ hậu đậu, chuyện gì thế?

Lôi Chấn quét mồ hôi rịn đầy trên trán, run sợ đáp:

- Hải nhi hoàn toàn... không hiểu.

Quần hào thấy đều kinh hãi: “Bạch Tam Nguyên võ công bình bình, không biết ai viết lên lưng mình đã đành, nhưng Lôi Chấn là nhân vật có thứ hạng cao trong võ lâm mà cũng mù mờ như thế, chứng tỏ bản lĩnh thủ phạm cao thâm khôn lường”.

Bạch Tam Nguyên nổi trận lôi đình, hai mắt tóe lửa, quát tháo ầm ỹ:

- Rốt cục là kẻ nào? Có giỏi thì đường hoàng bước ra đấu với lão từ một trận, thò đầu rút cổ giờ trò ám toán trong bóng tối đầu phải là hảo hán!

Bọn hào kiệt im lặng, ngơ ngác nhìn nhau, không ai bước ra. Bạch Tam Nguyên càng thêm hung hăng, giậm chân định thóa mạ thật nặng nề thì một giọng rành rọt vang tới:

- Kẻ đưa chuyện chửi bới sau lưng nữ nhân có thể coi là hảo hán được không?

Cùng với tiếng nói, hai nam một nữ dật theo lửa trắng ung dung xuất hiện. Một trong hai nam nhân là người xuất gia, kẻ còn lại tuổi ước hai mươi, đỉnh đạc anh tuấn, áo trắng ngời ngời, tóc đen vấn sơ thả xõa trên vai, hông giắt một thanh trường kiếm bằng tre, tay cầm bó lạt. Mấy chục sợi lạt như có linh tính, cứ lạt bật nhảy múa giữa các ngón tay gầy, kết thành một cái vòng tre hình thù kỳ lạ. Gã vừa bước vừa tết vòng, miệng nói nhưng mắt chẳng nhìn một ai.

Bạch Tam Nguyên và Lôi Chấn ngó nhau, sức nhớ lúc dừng chân ăn cơm quán quả có gặp ba người này. Cả hai giật mình, Bạch Tam Nguyên quát:

- Tên đàn tre kia...

Thiếu niên nọ chính là Lương Tiêu, cười cười cắt ngang:

- Ta không đàn tre, chuyên đàn người thôi...

Bạch Tam Nguyên tức giận quát:

- Đàn gì mặc kệ ngươi, những chữ này do ngươi viết phải không?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Chữ nào cơ?

Bạch Tam Nguyên vọt miệng đáp:

- Ta là ch...

- Bạch lão đệ! – Lôi Hành Không vội nhắc.

Bạch Tam Nguyên giật mình, gắng nén lại đoạn "...ó ghê", trừng mắt nhìn đối phương, hú hồn nghĩ bụng: "Tên này gian xảo thật, suýt nữa mắc lõm của hán!". Lão muối mặt quá, càng nghĩ càng căm hờn, liền vùng mái chèo sắt, nháy mắt ra hiệu với Lôi Chấn. Cả hai nhảy phốc tới, một trái một phải, đồng thời áp sát Lương Tiêu.

Gã thiếu niên không buồn ngược mắt, búng mạnh hai sợi lạt. Bạch Tam Nguyên và Lôi Đại lang cùng đau nhói nơi cổ tay, sợi lạt nhỏ xuyên vào huyết Liệt khuyết và thò ra đằng huyết Thần môn của họ. Thân trên tê dại, cả hai hoảng hốt vùng vẫy. Nội lực của Lương Tiêu bắt đầu chảy theo những sợi lạt vào cơ thể họ, luồn lách buồn buồn trong các kinh mạch. Liệt khuyết huyết thuộc Thủ thái âm phế kinh, Thần môn huyết thuộc Thủ thiếu âm tâm kinh, hai mạch tâm phế cùng bị khống chế một lượt gây ảnh hưởng đến toàn thân. Vừa khó thở, vừa tê liệt, Bạch Tam Nguyên đánh rơi mái chèo sắt, tay chân bải hoải không còn chút khí lực nào.

Quần hào cả kinh, định xông lại cứu. Mười ngón tay Lương Tiêu liền cử động thoăn thoắt, thất hai sợi lạt trên cánh tay Lôi Chấn và Bạch Tam Nguyên thành vòng tròn, xô vào cái vòng to bằng tre cầm trong tay. Đám đông xung quanh khuva binh khí, hò hét xúm lại. Lương Tiêu hừ mũi, xoay một lượt từ trái sang phải, thi triển công phu Bích vi tiền bắn những sợi lạt nhỏ ra bốn phương tám hướng, hết như linh xà quẫy động trong không trung, dệt thành một tấm lưới dày rộng. Chỉ thoáng chốc, bọn hào kiệt đều bị trúng hai huyết Liệt khuyết và Thần môn, kêu gào thê thảm. Các ngón tay Lương Tiêu bật nhoay nhoáy, vừa bắn lạt mảnh vừa thất những vòng tròn nhỏ, xô vào vòng tre to. Chỉ lát sau, trên vòng tre to đã buộc chum mười mấy trắng hán. Ai nấy nghiêng rãnh kèn kẹt nhưng không tự chủ được nữa, đành lếch thếch theo bước Lương Tiêu. Những người còn lại đều kinh hồn táng đờm, bỏ chạy tán loạn, không dám áp sát gã nữa.

Xa cách đã mấy năm, mặt mũi Lương Tiêu lại phong trần già dặn hơn nhiều, người hai nhà Lôi, Sở quan sát gã từ nãy đến giờ mà không nhận ra cổ nhân. Lôi Hành Không quát:

- Tên đàn tre kia, rốt cục ngươi là ai?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Chẳng đã nói lúc trước rồi đấy ư, ta không đàn tre mà chỉ đàn người.

Sở Vũ tình mắt, cuối cùng cũng nhận ra gã là ai, kinh ngạc la lên:

- Chính ngươi, ngươi đến để cứu con tiện nhân kia phải không?

Lương Tiêu nhếch mép:

- Ngươi chửi đéo lắm, ta ghi sổ nợ nhé. Lát nữa ta sẽ thích lên mặt ngươi đủ hai chữ “tiện nhân”, không thiếu một nét nào.

Gã mỉm cười mà giọng lạnh như băng, Sở Vũ không khỏi rùng mình.

Bây giờ thì đám hào kiệt giang hồ cũng đã nhận ra Lương Tiêu. Hà Tung Dương nghiêng răng trèo treo, quát lên dữ tợn:

- Lương Tiêu tặc tử, quả đúng là ngươi!

Trong trận chiến ở núi Phục Ngưu năm nào, Lương Tiêu từng đại triển thần oai chém giết thẳng tay, võ giả nam triều không ai không biết, nhắc lại chuyện ngày đó nhiều kẻ còn tái người kinh sợ. Hôm nay gặp tận mặt tên sát tinh, tim ai cũng nảy lên thỉnh thoảng, mắt lão liên nhìn ngó, xem xem có đại đội nhân mã Nguyên triều nào theo gã tới không.

Nhìn Lôi Chấn bị khống chế, Sở Vũ vừa xót xa vừa phẫn nộ, thỉnh thoảng vang một tiếng, phóng kiếm đâm Lương Tiêu. Gã thiếu niên liền ngoắc vòng to lên cánh tay trái, tay phải rút kiếm tre chặt mạnh lên sống kiếm của người đàn bà. Sở Vũ cảm thấy hồ khẩu tê dại, lưỡi kiếm cũng chệch đi, nhưng thị ứng biến rất thần tốc, lập tức xoay mình theo kiếm, xuất chiêu Hàn nha xuyên lâm, trường kiếm lao chéo như quạ bay qua rừng. Lương Tiêu cũng bắt chước đâm xéo kiếm, song tốc độ nhanh hơn nhiều, điểm ngay huyệt Khúc trì của Sở Vũ. Cánh tay người đàn bà tê dại, trường kiếm rơi đầu mất, thoát đã thấy thanh kiếm tre của đối thủ xẹt tới chớp mũi, máu thị như đông cứng trong huyết quản, mọi giác quan tê liệt hoàn toàn, chỉ còn ý nghĩ khiếp hãi quay cuồng trong óc: “Vì sao hãn luyện kiếm pháp được đến trình độ này?”.

Lôi Chấn không thể chạy tới cứu vợ, chỉ biết tức tối rửa xả Lương Tiêu. Gã không buồn đếm xỉa, mỉm cười hỏi Sở Vũ:

- Ngươi còn nhớ ta vừa nói gì chứ?

Sở Vũ nghiêng răng nín lặng. Lương Tiêu thùng thẳng:

- Ta đã nói là làm. Để cho đối xứng, trước tiên rạch lên má trái của ngươi chữ “tiện”, sau đó khắc lên má phải chữ “nhân”, và khắc thật sâu, sao cho cả đời cũng không xóa được!

Ai nấy ớn lạnh nhìn Sở Vũ, nghĩ thầm “Sở Nhị nương mẫn mà sắc sảo thế kia, nếu bị thích chữ vào mặt thì sau này còn dám gặp ai nữa!”. Người nhà họ Lôi bùng bùng căm phẫn, chửi bới thậm tệ. Sở Cung tuy ghét Sở Vũ cứ bệnh nhà chồng chăm chăm, nhưng chẳng gì cũng là huynh muội ruột thịt nên không khỏi động lòng trắc ẩn, khổ nỗi em mình đang nằm trong tay kẻ địch, nhất thời chưa biết tính sao.

Lương Tiêu quyết ra uy áp đảo quần hào, nhưng vừa nhích tay thì Hiểu Sương đã ngăn:

- Đứng, Tiêu ca ca!

Lương Tiêu nhíu mày:

- Muội định can ta?

Hiểu Sương tái mặt lắc đầu:

- Được, muội không ngăn huynh nữa. Nhưng muội nói thật, chẳng may ai đó chạm lên mặt muội những chữ si nhục nhường ấy, muội chỉ muốn chết cho rồi! Huynh xử sự như vậy đối với một nữ nhân thì còn khủng khiếp hơn giết người ta nhiều. Gia đình họ tộc bà ta ngày ngày trông thấy, nhất định cũng đau xót muôn phần. Vậy là hàng bao nhiêu người khổ lụy để đem lại sự khoan khoái đắc ý cho một mình huynh... Làm như thế, huynh... đâu còn là người tốt nữa!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Ta chẳng bao giờ nhận mình là người tốt cả!”. Gã nhìn đi chỗ khác, nhắc trông cặp mắt tròn của Lôi Chấn rung rung ánh lệ, bất giác mềm lòng: “Kẻ này tuy lỗ mãng nhưng lại là một nam tử rất trọng tình”. Gã bèn xoay thân kiếm tre lên, uốn cong nó rồi bật vào mặt Sở Vũ khiến hai má thị sưng to, căm ghét bảo:

- Cút!

Sở Vũ thoát khỏi kiếp nạn, lặng lẽ lùi lại sau. Lương Tiêu gầy trả trường kiếm cho thị:

- Cảm lấy, Phần hương kiếm thuật chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!

Sở Vũ đón lấy kiếm, mặt trắng bệch như ngâm nước. Các cao thủ của Thiên Hương son trang nghe câu đó đều lộ vẻ phẫn nộ. Hiểu Sương thờ phào, lại nhìn một xâu đại hán nằm trong tay Lương Tiêu, vội nài nỉ:

- Tiêu ca ca, nếu huyết đạo bị thương tổn lâu quá thì sẽ ảnh hưởng đến tâm phế. Huynh... thả nốt họ ra đi.

Cô đặt bàn tay mảnh dẻ lên cánh tay Lương Tiêu, mắt tràn ngập nét tha thiết khẩn cầu. Lương Tiêu ngoảnh mặt tránh ánh mắt ấy. Hiểu Sương bèn lắc tay gã, giọng dịu dàng nhưng dứt khoát:

- Tiêu ca ca!

Vòng tre lớn ngoác trên cánh tay Lương Tiêu đang lồng đầy các vòng tre nhỏ xâu qua huyết đạo của mấy tên hào kiệt, vì vậy mỗi cái lắc của Hiểu Sương lại khiến đám võ giả đau thấu tới tận tim phổi. Hiểu Sương lắc liên ba lần, đám hảo hán cũng ba lần nhất tề rên rầm. Cô thiếu nữ giật mình nhìn họ, lòng vô cùng áy náy, vội vàng cúi đầu:

- Ôi, ta xin lỗi!

Lương Tiêu không còn cách nào khác, đành thờ ra một hơi:

- Thôi vậy! – đoạn buông vòng tre.

Vòng tre thôi bị nội kinh kiềm chế, khí lực cũng trở lại với mọi người. Họ dứt đứt những sợi lạt, tuy đã thoát thân nhưng cơ thể vẫn đau nhức vì bị xuyên huyết quá lâu, chẳng ai nghĩ đến chuyện giao đấu nữa.

Khoái cảm trả thù bị Hiểu Sương lần lượt dập tắt từng nấc một, Lương Tiêu không khỏi chán ngán, nhìn quanh quất một lúc, chợt dừng ánh mắt ở Hà Tung Dương, chậm rãi nói:

- Ngươi là thuộc hạ của Vân Thù, vì sao cứ gây khó dễ cho Liễu Oanh Oanh, chẳng lẽ ngươi không biết đến giao tình giữa họ ư?

Hà Tung Dương nhỏ toẹt một cái:

- Đồ chó Thát nói thối hoác! Vân đại hiệp trong sạch như nhật nguyệt, há dễ ràng buộc giao tình với con đàn bà đó?

Lương Tiêu nhìn như đóng đinh vào mặt hán, cau mày hỏi:

- Ngươi nói thật ư?

Hà Tung Dương cất giọng oang oang:

- Nếu có nửa lời dối trá thì Hà mỗ chết không toàn thây.

- Toàn nói bậy, Vân Thù đã từng cứu mạng Liễu Oanh Oanh, cô ta cảm ơn đức ấy mới đem thân đền đáp. Lúc đó cả ngươi và hai nhà Lôi, Sở đều chứng kiến. Lẽ nào là giả được ư?

Cha con Lôi Hành Không và anh em Sở Cung cùng lộ rõ vẻ nghi hoặc, Hà Tung Dương lo cuống, cố gắng che đậy bằng sự tức giận:

- Nhà ngươi mới nói bậy! Vân đại hiệp một đời trong sạch, gần đây cũng đã hứa hôn. Nếu ngươi còn dám sỉ nhục thanh danh của Vân đại hiệp, Hà mỗ đâu không đủ sức cũng nhất định quyết một trận sống mái với ngươi.

Giọng hán chắc nịch làm Lương Tiêu hơi nao núng. Trầm ngâm một lát, gã hỏi:

- Ngươi bảo là Vân Thù đã hứa hôn?

- Đúng vậy.

- Hẳn biết Liễu Oanh Oanh đang bị giam cầm ở sơn trang này chứ?

Hà Tung Dương nhướn mày nghĩ bụng: “Vân đại hiệp không biết, nhưng dẫu có biết, lẽ nào lại đi câu kết với con nữ tặc kia? Đồ chó Thát lòng lang dạ sói, rắp tâm làm vấy bản danh dự của Vân đại hiệp. Lão từ đâu thể để ngươi vênh vang đắc thắng!”. Hắn cứng rắn đáp:

- Có nhiên là biết chứ, Vân đại hiệp còn khẳng định với Hà mỗ, con nữ tặc ấy sống hay chết đều chẳng liên quan đến đại hiệp.

- Hẳn nói thế thật?

Hà Tung Dương thét to:

- Hoàn toàn thật!

Những người có mặt nghe xong câu ấy đều hò la khen ngợi. Lương Tiêu đành mặt nghĩ ngợi hồi lâu, chợt bật cười. Cười dứt, gã điềm tĩnh bảo Hà Tung Dương:

- Hôm nay ta hăng tậm lưu tính mạng của ngươi ở đây. Về gặp Vân Thù chuyển lời này: Lương Tiêu rất khinh hán.

Hà Tung Dương cười mũi không trả lời, bụng bảo dạ: “Vân đại hiệp là người thế nào, đồ chó Thát nhà ngươi lấy đâu ra tư cách đánh giá?”.
Lương Tiêu nghĩ ngợi rất lung, sắc mặt lúc tươi tỉnh lúc u ám. Thành linh gã hít một hơi dài, giọng quyết đoán:

- Được, Vân Thù đã không cứu thì Lương Tiêu này cứu vậy. – Ngừng một lát, gã bỗng gọi to. – Sở Tiên Lư, văn bối Lương Tiêu cầu kiến!

Tiếng gọi ngân dài rền như sấm động, vang rộng khắp sơn trang. Một lát sau mới có tiếng vọng âm âm vẳng lại. Ai nghe cũng khiếp đảm.

Tiếng gọi dứt, Thiên Hương sơn trang vẫn tịnh không lời đáp. Lương Tiêu cau mặt, sải bước tiến lại phía cổng. Sở Cung lắc mình chặn đường, giọng lạnh lùng:

- Khoan đã! Ngươi vừa nói năng huênh hoang xem thường Phần hương kiếm thuật, phải không?

- Đúng thế, Phần hương kiếm thuật chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi!

Sở Cung trừng mắt, vung kiếm đâm thẳng tới. Lương Tiêu hất kiếm tre ra vạch khế, đề lên sống kiếm Sở Cung. Đường kiếm này thấm nhuần tâm pháp của Đoàn kiếm đạo, quẻ Đoàn tượng trưng cho đâm lầy, một trong những yếu lĩnh của nó là nội kinh sinh ra lực dính, phong tỏa binh khí của đối phương. Thanh kiếm thép của Sở Cung hệt như bị hút chặt vào bùn quánh, không thể phát lực được nữa. Hấn kinh hoàng giật mạnh kiếm về. Lương Tiêu khoa chân bước tới, kiếm tre áp sát thân kiếm Sở Cung, tiến cùng tiến, lui cùng lui. Hai bên di chuyển như gió. Dù lướt ra xa đến mấy trượng, Sở Cung vẫn không tài nào giằng nổi kiếm về. Hấn bỗng nhớ ra, năm xưa Vân Thủ đã từng dùng kiếm pháp lạ lùng này để đề nghiêng thân kiếm của mình, bất giác tim đập loạn lên.

Thấy huynh trưởng bị áp chế trước mặt bao nhiêu người, ảnh hưởng đến thanh uy hơn trăm năm nay của gia tộc, lại nhớ rằng chính bản thân mình vừa rồi cũng bị si nhục, Sở Vũ nổi mối căm hờn, phi thân tới, múa kiếm vun vút đâm vào bệ sườn gã thiếu niên. Lương Tiêu nhún chân quay khế, kiếm tre xoay ngang gạt Sở Cung ngã dúi, đoạn đâm mạnh vào mũi kiếm của Sở Vũ. Sở Vũ bàng hoàng, kiếm mới đi nửa đường đã biến chiều, cố gắng đẩy chếch nó xuống chừng bốn tấc, vừa khéo đỡ ngay bên dưới lưỡi kiếm của Sở Cung. Lương Tiêu đã đoán được nước này từ trước, lập tức chém mạnh kiếm tre xuống, sau một tiếng “cạch” gọn ghẽ, kiếm tre lại hút dính kiếm thép của Sở Vũ.

Huynh muội họ Sở có danh chung là Thiên Hương song kiếm, uy thế lẫy lừng suốt ba mươi năm qua, hôm nay lại bị một kẻ hậu sinh tiểu bối dùng kiếm tre kiếm chế đến nỗi không động đậy gì được, không chỉ bọn họ mà cả đám hào kiệt vây quanh đều kinh hoàng táng đờm. Đúng khoảnh khắc lúng túng ấy, đằng cổng bỗng vang ra tiếng lạnh lạnh:

- Cha! Vân hoành Tần lĩnh! Cô cô! Hương lan hàm tiếu, Xuân thủy doanh doanh!

Tục ngữ nói: Có bệnh vái tứ phương. Huynh muội họ Sở nghe lời nhắc là lập tức thực hiện, chẳng buồn cân nhắc liệu có kiến hiệu hay không. Sở Cung xuất kiếm theo chiêu thế Vân hoành Tần lĩnh, thân hình hơi xoay đi, trường kiếm chứa cương kinh thần tốc quét ngang. Mũi kiếm của Sở Vũ lay nhẹ tựa hoa lan bùng nổ, chính là chiêu thế Hương lan hàm tiếu. Lương Tiêu cảm thấy hai thanh kiếm sắp nhảy thoát, bèn dồn lực đè xuống. Sở Vũ liền uốn nhẹ hông như sóng gợn, chuyển động của hông lan lên vai, từ vai lan xuống tay, từ tay lan ra kiếm, kinh lực trên kiếm chỉ trong nháy mắt chuyển biến ba lần, cùng lúc ấy, hô khẩu Lương Tiêu cũng nóng ran, kiếm tre oằn lại.

Hiểu rằng kiếm tre sẽ gãy nếu tiếp tục ngạnh đấu, Lương Tiêu vội giảm nội kinh. Sở gia huynh muội bắt đúng khoảnh khắc áp lực tiêu biến để thu binh khí về. Tiếng reo hò khen ngợi vang lên rộn ràng xung quanh.

Lương Tiêu liếc mắt về phía cổng. Một thiếu nữ áo lam yếu điệu đang đứng yên ở đó, gã thiếu niên giật mình hỏi:

- Ngươi đây à?

Cô gái chính là Sở Uyển, khuôn mặt vẫn thanh tú kiều diễm như xưa, chỉ khác là đôi mắt trong sáng giờ vương vất nét sầu. Lương Tiêu đang định hỏi cô ta tin tức của Triệu Thị và Triệu Bính, Sở Uyển đã nhẹ nhàng nói trước:

- Tam thúc công vừa ngủ trưa dậy, sai ta ra mời các vị vào trang xơi nước!

Lương Tiêu đành nín lại những lời muốn hỏi đang đầy ứ lên trong miệng, giắt kiếm tre vào hông sải bước đến cửa. Huynh muội họ Sở tự biết không ngăn nổi gã, đành tránh sang hai bên. Đám hào kiệt đều có mục đích riêng, cũng ào ào xông vào. Cả bọn đi theo con đường nhỏ lát đá xanh, bốn bề hoa tươi nở rộ: trái rập rờn sương vì, phải rung rinh thực quý; mé đồng tiền xuân la, bờ tây nấn địa kiêu; rào trước thập tường cấm, giậu sau mỹ nhân anh; chấp chới khắp vườn muôn vẻ tía, trĩu trĩu quanh cảnh vạn ánh hồng. Quang cảnh rạng ngời chan chứa mắt nhìn, hương thơm nồng nàn thấm vào phế phủ mọi người khiến tâm hồn mở rộng, thái độ hùng hổ hiếu chiến cũng dịu bớt.

Đi thêm hai dặm là hết con đường, phía trước vẳng tới tiếng nước chảy róc rách, một dòng suối xanh như ngọc bích luồn ra giữa những khe đá chen hoa trắng, bên trên là cây cầu gỗ lượn vòng xuống bờ bên kia. Nơi ấy cây lá la đà là bóng quanh một ngôi tiểu đình bát giác mái vòm sơn sài, kèo cột cong queo, gỗ từng làm xà còn chưa lột sạch vỏ, vẫn lờm chờm vậy nầu.

Lương Tiêu đặt chân lên cầu, nghe thấy đầu bên kia có người khẽ khà ngâm:

Đời vốn như chiêm bao,

Cần chi hoài vát vã,

Tối ngày rượu nghiêng ngả,

Ngủ quên bên thềm nhà.

Tĩnh lại ngắm vườn hoa,

Oanh rú ran đầu đó,

Nghe dịu thom trong gió,

Phải chăng xuân đã về? [2]

- Chưa loét, nghe chán cả tai!

Giọng một cô gái thanh lịch cất ngang bài thơ. Cũng cái giọng lãnh lút ấy khiến tim Lương Tiêu gần như ngừng đập, bước chân chợt đông cứng.

Người ngâm thơ cười ngất, tiếng cười vang lên hào sảng:

- Mọi việc Sở mỗ làm đều chưa, còn cái tên Lương Tiêu, đánh rắm chắc cũng ngọt.

Cô gái gay gắt:

- Chỉ nói nhăng!

Tìm đập thành thạch, Lương Tiêu vén hoa rêu liêu chậm rãi đi qua cầu. Sở Tiên Lưu đang bó gối ngồi trên tảng đá trước đình, vẻ uể oải biếng nhác, tay cầm chén rượu nhìn ra xa. Gần đó là một thiếu nữ áo lục đứng quay lưng lại phía cầu, hai tay bịt tai, vai so cổ rụt, tựa hồ giận dữ chưa nguôi.

Chuyện đã qua trở nên xa xăm như xảy ra tự kiếp nào. Lương Tiêu nhìn từ phía sau cô gái, định nhắc bước mà chân nặng trĩu, định cất tiếng mà họng nghẹn ngào. Người con gái nghe động cũng quay mình lại, gương mặt tuyệt thế làm không gian bừng sáng, hoa lá xung quanh bỗng nhát hân màu. Nàng xoay ánh mắt khắp người Lương Tiêu, toàn thân chấn động, vẻ mặt choáng váng, đoạn nàng thốt khẽ, nhào vào lòng gã như én nhỏ tìm ra đường về tổ. Hiểu Suong đứng ngay phía sau, trông thấy cảnh đó không khỏi sùng sốt, hai mắt mở to bàng hoàng.

[1] Tình cũ khó quên.

[2] Trích bài thơ Xuân nhật túy khởi ngôn chí (Nói khi tình rượu ngày xuân) của Lý Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Côn Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.